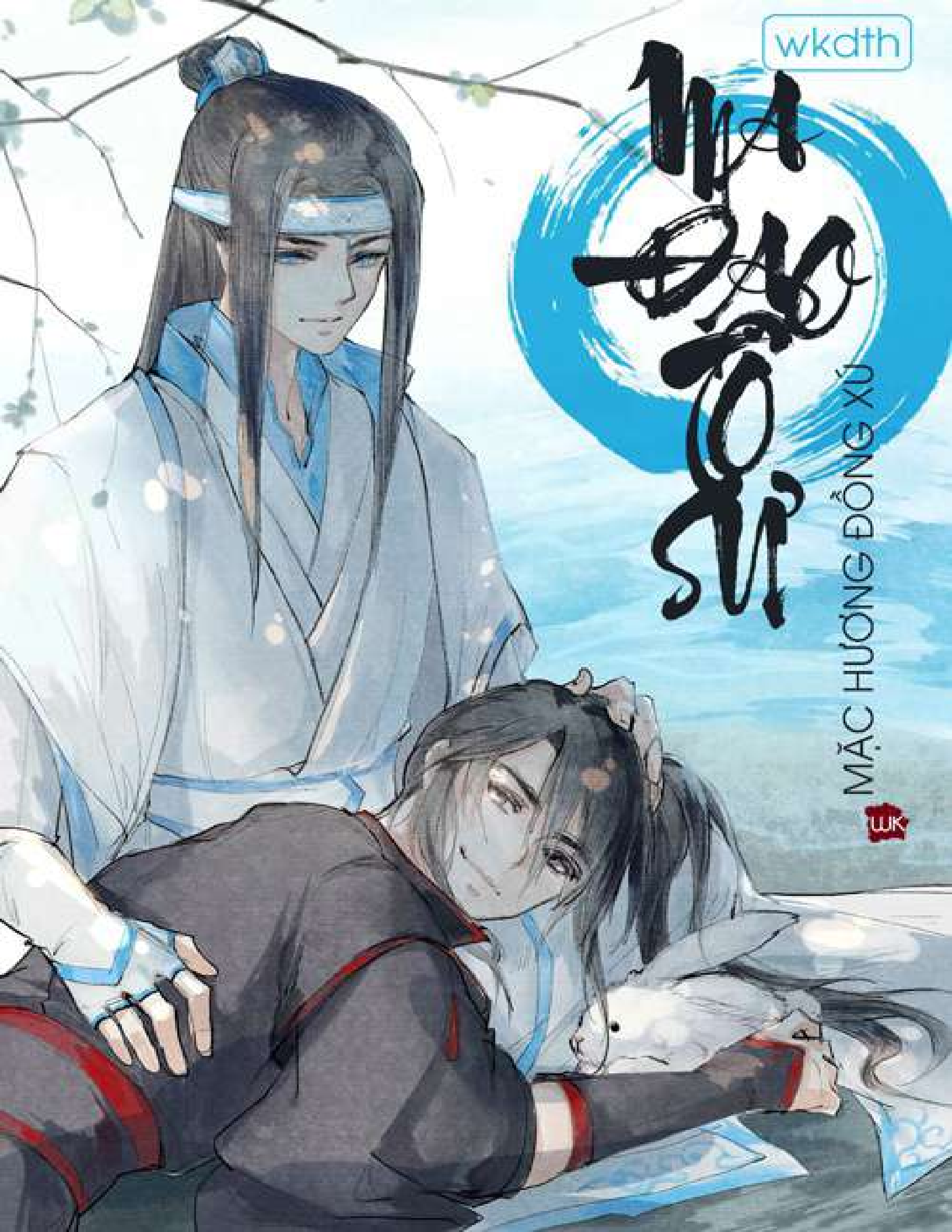

wkdth

Mã Độc Sư

MẶC HƯƠNG ĐỒNG XỬ

Mục lục

[Chương 1: Trọng Sinh 1](#)

[Chương 2: Trọng Sinh 2](#)

[Chương 3: Bát Dã 1](#)

[Chương 4: Bát Dã 2](#)

[Chương 5: Bát Dã 3](#)

[Chương 6: Kiều Căng 1](#)

[Chương 7: Kiều Căng 2](#)

[Chương 8: Kiều Căng 3](#)

[Chương 9: Kiều Căng 4](#)

[Chương 10: Kiều Căng 5](#)

[Chương 11: Nhã Tao 1](#)

[Chương 12: Nhã Tao 2](#)

[Chương 13: Nhã Tao 3](#)

[Chương 14: Nhã Tao 4](#)

[Chương 15: Nhã Tao 5](#)

[Chương 16: Nhã Tao 6](#)

[Chương 17: Nhã Tao 7](#)

[Chương 18: Nhã Tao 8](#)

[Chương 19: Dương Dương 1](#)

[Chương 20: Dương Dương 2](#)

[Chương 21: Dương Dương 3](#)

[Chương 22: Dương Dương 4](#)

[Chương 23: Âm Chí 1](#)

[Chương 24: Âm Chí 2](#)

[Chương 25: Âm Chí 3](#)

[Chương 26: Âm Chí 4](#)

[Chương 27: Kiều Kiều \(Trọng Sáng\)](#)

[Chương 28: Kiều Kiều 2](#)

[Chương 29: Kiều Kiều 3](#)

[Chương 30: Kiểu Kiểu 4](#)

[Chương 31: Kiểu Kiểu 5](#)

[Chương 32: Thảo Mộc 1](#)

[Chương 33: Thảo Mộc 2](#)

[Chương 34: Thảo Mộc 3](#)

[Chương 35: Thảo Mộc 4](#)

[Chương 36: Thảo Mộc 5](#)

[Chương 37: Thảo Mộc 6](#)

[Chương 38: Thảo Mộc 7](#)

[Chương 39: Thảo Mộc 8](#)

[Chương 40: Thảo Mộc 9](#)

[Chương 41: Thảo Mộc 10](#)

[Chương 39: Giáo Liêu 1](#)

[Chương 43: Giáo Liêu 2](#)

[Chương 44: Giáo Liêu 3](#)

[Chương 45: Giáo Đồng 1](#)

[Chương 46: Giáo Đồng 2](#)

[Chương 47: Giáo Đồng 3](#)

[Chương 48: Giáo Đồng 4](#)

[Chương 49: Giáo Đồng 5](#)

[Chương 50: Tuyệt Dũng 1](#)

[Chương 51: Tuyệt Dũng 2](#)

[Chương 52: Tuyệt Dũng 3](#)

[Chương 53: Tuyệt Dũng 4](#)

[Chương 55: Tuyệt Dũng 5](#)

[Chương 56: Tam Độc 1](#)

[Chương 57: Tam Độc 2](#)

[Chương 58: Tam Độc 3](#)

[Chương 59: Tam Độc 4](#)

[Chương 60: Tam Độc 5](#)

[Chương 61: Phong Tà 1](#)

[Chương 62: Phong Tà 2](#)

[Chương 63: Ôn Nhu 1](#)

[Chương 64: Ôn Nhu 2](#)

[Chương 65: Ôn Nhu 3](#)

[Chương 66: Trù Mâu 1](#)

[Chương 67: Trù Mâu 2](#)

[Chương 68: Trù Mâu 3](#)

[Chương 69: Tương Ly 1](#)

[Chương 70: Tương Ly 2](#)

[Chương 71: Tương Ly 3](#)

[Chương 72: Kiệt Ngạo 1](#)

[Chương 73: Kiệt Ngạo 2](#)

[Chương 74: Kiệt Ngạo 3](#)

[Chương 75: Kiệt Ngạo 4](#)

[Chương 76: Dạ Bôn 1](#)

[Chương 77: Dạ Bôn 2](#)

[Chương 78: Dạ Bôn 3](#)

[Chương 79: Đan Tâm 1](#)

[Chương 80: Đan Tâm 2](#)

[Chương 81: Đan Tâm 3](#)

[Chương 82: Đan Tâm 4](#)

[Chương 83: Đan Tâm 5](#)

[Chương 84: Đan Tâm 6](#)

[Chương 85: Đan Tâm 7](#)

[Chương 86: Đan Tâm 8](#)

[Chương 87: Đan Tâm 9](#)

[Chương 88: Đan Tâm 10](#)

[Chương 89: Đan Tâm 11](#)

[Chương 90: Tinh Ngủ 1](#)

[Chương 91: Tinh Ngủ 2](#)

[Chương 92: Tinh Ngủ 3](#)

[Chương 93: Tinh Ngủ 4](#)

[Chương 94: Tinh Ngủ 5](#)

[Chương 95: Tình Ngủ 6](#)

[Chương 96: Tình Ngủ 7](#)

[Chương 97: Tình Ngủ 8](#)

[Chương 98: Hận Sinh 1](#)

[Chương 99: Hận Sinh 2](#)

[Chương 100: Hận Sinh 3](#)

[Chương 101: Hận Sinh 4](#)

[Chương 102: Hận Sinh 5](#)

[Chương 103: Hận Sinh 6](#)

[Chương 104: Hận Sinh 7](#)

[Chương 105: Hận Sinh 8](#)

[Chương 106: Hận Sinh 9](#)

[Chương 107: Giấu Mối 1](#)

[Chương 108: Giấu Mối 2](#)

[Chương 109: Giấu Mối 3](#)

[Chương 110: Giấu Mối 4](#)

[Chương 111: Quên Ước 1](#)

[Chương 112: Quên Ước 2](#)

[Chương 113: Quên Ước](#)

[Phiên Ngoại 1: Gia Yến 1](#)

[Phiên Ngoại 1: Gia Yến 2](#)

[Phiên Ngoại 1: Gia Yến 3](#)

[Phiên Ngoại 2: Lữ Hương 1](#)

[Phiên Ngoại 2: Lữ Hương 2](#)

[Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 1](#)

[Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 2](#)

[Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 3](#)

[Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 1](#)

[Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 2](#)

[Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 3](#)

[Phiên Ngoại 5: Đài Sen 1](#)

[Phiên Ngoại 6: Đài Sen 2](#)

Phiên Ngoại 7: Văn Mộng

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trọng Sinh 1

"Ngụy Vô Tiệp chết. Đại khoái nhân tâm!"

Cuộc đại bao vây tiểu trừ tại Bãi tha ma vừa kết thúc, chưa đến ngày hôm sau, tin tức này liền như chớp cánh bay khắp toàn bộ Tu Chân giới, so với tốc độ lan tràn chiến hỏa lúc trước chỉ có hơn chứ không kém.

Trong khoảng thời gian ngắn, vô luận là danh môn thế gia, hay là tu sĩ sơn dã, mỗi người đều đang nghị luận lần hành động bao vây tiểu trừ do tứ đại Huyền Môn thế gia dẫn đầu, cùng hơn trăm nhà lớn nhỏ tham dự hỗn chiến này.

"Di Lăng lão tổ chết rồi? Ai có thể giết hắn!"

"Còn có thể là ai. Là sư đệ hắn - Giang Trường - quân pháp bất vị thân, mang theo Vân Mộng Giang thị, Lan Lăng Kim thị, Cô Tô Lam thị, Thanh Hà Nhiếp thị tứ đại gia tộc xung phong, đem hang ổ 'Bãi tha ma' của hắn tận diệt đó."

"Ta phải nói, giết rất hay."

"Không sai, giết rất hay! Cuối cùng cũng đem tai họa này trừ tận gốc rồi."

"Nếu không phải Vân Mộng Giang thị thu dưỡng hắn, tài bồi hắn, Ngụy Vô Tiệp đời này chính là thứ trà trộn nơi hương dã phố phường, cách nào nhắc được sóng gió như hôm nay. Gia chủ Giang gia xem hắn như con ruột mà nuôi dưỡng, hắn ngược lại thì hay rồi, công nhiên phản bội, cùng Tu

Chân giới đối địch, mất hết mặt mũi Giang gia, còn làm hại Giang thị cơ hồ toàn môn chết thảm. Cái gì gọi là bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa? Chính là đây!"

"Giang Trừng thế nhưng để tên này kiêu ngạo lâu như vậy, đổi lại là ta, lúc trước khi họ Ngụy kia phản bội liền đâm hấn một đao, trực tiếp thanh lý môn hộ, bằng không cũng sẽ không khiến hấn làm ra những chuyện phát rồ sau này. Còn nói cái gì tình cảm đồng môn đồng tu thanh mai trúc mã chứ."

"Các người từ chỗ nào nghe tin tức dỏm này vậy? Ngụy Vô Tiện không phải Giang Trừng giết, Giang Trừng chỉ là chủ lực đuổi giết mạnh nhất. Là Ngụy Vô Tiện chính mình tu luyện tà thuật gặp phản phệ, bị thủ hạ Quý Tướng như tấm nhào lên cắn xé, tươi sống bị cắn nát thành bột mịn."

"Ha ha ha ha..... Báo ứng, hấn nuôi mớ Quý Tướng kia tựa như một đám chó điên không buộc chặt nơi nơi cắn người. Cuối cùng cắn chết chính mình, xứng đáng!"

"Nhưng lần bao vây tiểu trừ này nếu không phải Giang Trừng căn cứ vào nhược điểm của Ngụy Vô Tiện mà định ra kế hoạch, thành công hay không còn khó nói đi. Các người cũng đừng quên, Ngụy Vô Tiện trên tay có cái gì, lúc trước một đêm hơn ba ngàn tu sĩ thành danh là như thế nào toàn quân bị diệt."

"Ta nghe nói không chỉ ba ngàn, là năm ngàn đi."

"Quả thực phát rồ....."

"May mà hấn trước khi chết hủy mất vật yêu tà kia, bằng không lưu lại thứ này gieo hại nhân gian, càng thêm nghiệp chướng nặng nề."

"Ai..... Phải nói Ngụy Vô Tiện này, năm đó cũng là thế gia công tử cực phú nổi danh trong tiên môn, cũng không phải chưa từng có giai tích. Niên

thiếu thành danh, là loại phong cảnh bức nào a..... Rốt cuộc hẳn như thế nào đi đến một bước này"

"Bởi vậy có thể thấy được, tu luyện thị phi chung quy vẫn nên đi chính đạo. Đi tà ma ngoại đạo, nhất thời thì phong quang vô hạn, giống như thực không tòi. Hắc, cuối cùng là kết cục gì? Chết không toàn thân."

"Cũng không tất cả đường tu luyện đều là sai, thật sự thì Ngụy Vô Tiện người này nhân phẩm quá kém cỏi, người người oán trách a. Thiệt ác chung hữu báo, thiên đạo hảo luân hồi."

.....

Người sau khi chết, nắp quan khép lại. Nội dung đồn đại không khác biệt nhiều, ngẫu nhiên có dị thanh mỏng manh, cũng lập tức bị ép xuống.

Chỉ là trong lòng mỗi người đều đè nặng cùng một ý niệm không dám nói ra.

Tàn hồn Ngụy Vô Tiện không thể triệu hoán. Nói cách khác, là tìm không thấy hồn phách của hắn.

Có lẽ là tại lúc vạn quý thôn phệ bị chia ra ăn.

Có lẽ là bỏ chạy khỏi đây rồi.

Nếu là cái trước, tự nhiên giai đại hoan hỉ. Nhưng mà, Di Lăng lão tổ có phiên thiên diệt, có khả năng dời non lấp biển, không ai hoài nghi điểm này. Nếu là cái sau, vậy một khi nguyên thần hắn trở lại vị trí cũ, đoạt xá trùng sinh, đến lúc đó, Tu Chân giới thậm chí toàn bộ nhân gian tất sẽ nghênh đón sự trả thù và nguyên rủa càng thêm điên cuồng, rơi vào trong cảnh không có thiên lý cùng tình phong huyết vũ.

Đem một trăm hai mươi tòa thạch thú trấn sơn đặt ở đỉnh Bãi tha ma, các đại gia tộc bắt đầu tiến hành nghi thức triệu hồn mình thường xuyên làm, nghiêm tra đoạt xá, sưu tập dị tượng các nơi, đề phòng cao độ.

Năm thứ nhất, gió êm sóng lặng.

Năm thứ hai, gió êm sóng lặng.

Năm thứ ba, gió êm sóng lặng.

.....

Năm thứ mười ba, như cũ gió êm sóng lặng.

Càng ngày càng nhiều người tin tưởng, có lẽ, Di Lăng lão tổ thật đã thần hồn câu diệt.

Cho dù từng lật tay làm gió ngửa tay làm mưa, cũng chung quy có một ngày trở thành con thuyền bị lật.

Không ai sẽ được vĩnh viễn cung phụng bên trên thần đàn, truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Trọng Sinh 2

Ngụy Vô Tiệm vừa mở mắt liền bị người đập một cước.

Một đạo sấm chớp nổ bên tai: "Người giả chết cái gì hả?!"

Hắn bị một cước ngay ngực này đập đến sắp hộc máu, cái gáy xuống đất ngưỡng mặt lên trời, trong lòng nghĩ: Dám đập bản lão tổ, lá gan không nhỏ a.

Hắn không biết đã bao nhiêu năm không có nghe người sống nói chuyện rồi, huống chi còn là chữ bậy vang dội như vậy, choáng váng, lỗ tai ong ong, vang vọng một thanh âm: "Cũng không ngại lại xem, người hiện tại là ở nhà ai, ăn đồ nhà ai, xài tiền nhà ai! Lấy mấy thứ này của người thì làm sao? Vốn nên đều là của ta!"

Trừ cái giọng trẻ tuổi như vẹt đực này, bốn phía còn có tiếng động lục tung, nện đất bang bang. Hai mắt hắn dần dần rõ ràng lên.

Trong tầm mắt, trời lên một nóc nhà hôn ám, một gương mặt với đuôi lông mày treo ngược, con mắt phát xanh, đang ở phía trên hắn nước miếng tung bay: "Người còn dám đi cáo trạng! Người nghĩ rằng ta thật sợ người đi cáo sao, người cho rằng trong nhà này thật sẽ có người vì người làm chủ hả?"

Hai tráng hán bộ dáng gia phó một bên vây lại đây, nói: "Công tử, đều phá xong rồi!"

Công tử nói: "Như thế nào nhanh như vậy?" Gia phó nói: "Phòng ở này, đồ vật này nợ vốn không có bao nhiêu."

Công tử rất là vừa lòng, ngón trở hận không thể đem mũi hăn đâm lún luôn vào trán: "Có lá gan đi cáo trạng, hiện tại giả chết cho ai xem? Nghĩ ai cũng thèm mấy thứ đồng nát giấy vụn của người à, ta đều đập sạch sẽ cho người, nhìn người sau này lấy cái gì mà cáo trạng! Đi qua tiên môn vài năm thực không tồi hử? Còn không phải như một con chó nhà có tang bị người đuổi về!"

Ngụy Vô Tiệm nửa sống nửa chết suy tư:

Bản nhân qua đời nhiều năm rồi, thật không phải giả.

Những người này là ai?

Đây là nơi nào?

Hắn lúc nào thì trải qua loại chuyện đoạt xá người khác này?

Tên công tử này người cũng đập, phòng cũng đập, đã xả đủ tức, mang theo hai gia phó nghênh ngang bước ra cửa, rầm một tiếng đóng cửa lại, cao giọng mệnh lệnh: "Chú ý, tháng này đừng cho hắn đi ra làm mất mặt xấu hổ!"

Đợi người đi xa, một trận yên tĩnh, Ngụy Vô Tiệm liền muốn ngồi dậy.

Nhưng mà thân thể không nghe sai sử, lại nằm trở về. Hắn chỉ trở được người, nhìn hoàn cảnh lạ lẫm và đầy đất bê bối này, một trận choáng váng đầu.

Một bên có một mặt gương đồng bị ném, Ngụy Vô Tiệm thuận tay quơ đến, vừa nhìn, một gương mặt trắng đến thần kì liền xuất hiện trong gương, hai đồng đỏ đỏ không đồng đều cũng không đối xứng một trái một phải ở

hai bên gò má, chỉ cần vươn ra thêm một cái lưỡi dài màu đỏ nữa, thì tươi sống chính là quỷ treo cổ luôn. Hắn vứt bỏ gương, lau mặt, bàn tay tiếp theo liền đánh đầy phấn trắng.

Vạn hạnh, khối thân thể này cũng không phải trời sinh bộ dạng kỳ quái, chỉ là phẩm vị kỳ quái thôi. Một đại nam nhân, cư nhiên bôi một đồng son phấn đầy mặt, còn thoa đến xấu xí như thế, hắn, làm sao có thể nhẫn a!

Bị lần cả kinh này, kinh đến trở về được chút khí lực, hắn cuối cùng ngồi dậy, lúc này mới chú ý tới, dưới thân có một chú trận vành khuyên.

Trận pháp đỏ rực, hình tròn không hoàn chỉnh, tựa hồ là cần môi lấy máu, dùng tay vẽ nên, vẫn còn ươn sũng tản ra mùi tanh, trong trận vẽ một ít chú văn vận vẹo cuồng loạn, bị thân thể hắn lau đi một chút. Đồ hình cùng văn tự lộ ra tà khí âm trầm.

Ngụy Vô Tiện tốt xấu gì cũng bị người ta kêu là Ma Đạo chí tôn, Ma Đạo tổ sư, các loại danh hiệu linh tinh nhiều năm như vậy, loại vừa nhìn liền biết không phải cái thứ trận pháp tốt đẹp gì này, hắn tự nhiên là rõ như lòng bàn tay.

Hắn không phải đoạt xá người khác -- mà là được người "Hiến xá"!

Đây là một loại cấm thuật cổ lão, nói là trận pháp, không bằng nói là nguyên rửa. Người phát trận lấy hung khí tự mình hại mình, ở trên người cắt ra vết thương, sau khi dùng máu chính mình họa ra trận pháp và chú văn, ngồi ở trung ương trận, triệu hoán Tà Thần lệ quỷ tội ác tày trời, khẩn cầu tà linh bị triệu hoán hoàn thành nguyện vọng của mình. Đại giới còn lại là nhục thân hiến cho tà linh, hồn phách quy về đại địa.

Đây chính là "Hiến xá cấm thuật" tương phản rõ ràng với "Đoạt xá".

Bởi đại giới thảm trọng, nên oán khí rất nặng, ít có người có gan thực thi, chung quy cũng rất ít ai có nguyện vọng cường liệt đến mức có thể khiến

một người sống cam tâm tình nguyện dâng ra hết cả bản thân mình. Trên ví dụ sách cổ ghi lại, bằng chứng tin cậy, trăm ngàn năm qua bất quá chỉ có ba bốn người. Mà nguyện vọng của ba bốn người này không có ngoại lệ, đều là báo thù, tà linh triệu hoán đến đều hoàn mỹ lấy phương thức huyết tinh tàn nhẫn vì bọn họ thực hiện nguyện vọng.

Ngụy Vô Tiệp không phục.

Hắn như thế nào lại bị phân chia thành "Tà Thần lệ quỷ tội ác tà trời" chứ?

Tuy nói thanh danh hắn tương đối kém, tử trạng lại phi thường thảm thiết, nhưng một không quấy phá, hai không phục thù, hắn dám thề lên trời xuống đất tuyệt đối tìm không thấy một cô hồn dã quỷ nào so với hắn càng hiền lành bốn phần hơn a!

Khó giải quyết là, một khi tà linh bị người phát trận thỉnh lên thân, liền phải cam chịu song phương đạt thành kế ước, tà linh tất yếu phải vì người này thực hiện nguyện vọng. Bằng không nguyên rửa sẽ phản phệ ngay lập tức, kẻ phụ thân sẽ nguyên thần câu diệt, trọn đời không được siêu sinh!

Nhấc tay xem xét, quả nhiên, hai cổ tay đều đầy vết thương chằng chéo. Kéo vạt áo ra, dưới hắc y, lồng ngực, bụng cũng có dấu vết bị vật sắc nhọn vạch qua. Miệng vết thương tuy đã ngừng chảy máu, nhưng Ngụy Vô Tiệp biết, đây không phải vết thương bình thường. Nếu không vì thân chủ hoàn thành nguyện vọng, mấy miệng vết thương này sẽ không thể khép lại. Kéo dài càng lâu càng nghiêm trọng. Vượt quá kỳ hạn, liền sẽ khiến hắn - kẻ tiếp thu khối thân thể này, cả người lẫn hồn, tươi sống bị xé nát.

Ngụy Vô Tiệp nhiều lần xác nhận, trong lòng liền nói vài chục tiếng "Buồn cười!", rốt cuộc có thể miễn cưỡng vịn tường đứng dậy.

Gian phòng ở này không tính là lớn, lại quá keo kiệt, khăn trải giường và chăn bông cũng không biết bao nhiêu ngày không có thay giặt qua. Góc

tường có một cái giỏ trúc, nguyên bản là dùng để ném rác, mới vừa bị đá ngã, giấy vụn các loại lẫn xuống đầy đất. Ngụy Vô Tiện quan sát xung quanh, tùy tay nhặt lên một cục giấy, mở ra vừa nhìn, lại rậm rạp dày đặc tràn ngập toàn là chữ. Hắn vội vàng đem tất cả giấy trên mặt đất đều nhặt lên.

Chữ trên giấy hẳn là do chủ nhân khối thân thể này lúc buồn khổ viết để phát tiết gì đó. Có chút câu chữ ngắn nói năng lộn xộn, bừa bãi, lo âu khẩn trương xuyên thấu qua chữ viết vắn vẹo đập vào mắt mà đến. Ngụy Vô Tiện kiên nhẫn xem qua từng trang, càng xem càng cảm giác, rất không thích hợp.

Miễn man suy đoán, đại khái hiểu ra vài thứ.

Nguyên lai, chủ nhân thân thể này tên là Mạc Huyền Vũ. Nơi này tên là Mạc gia trang.

Ông ngoại Mạc Huyền Vũ là nhà giàu bản địa, trong tộc nhân đình mông manh, mệnh khó có con, cần cù và thật thà cày cấy nhiều năm, cũng chỉ được hai nhi nữ. Tục danh nhị nữ tạm chưa đề cập, dù sao con gái lớn là do chính thất phu nhân sở sinh, phu quân là hiền tể ở rể. Con gái thứ hai tuy rằng tướng mạo xuất chúng, lại do gia phó sinh ra, bởi vậy nguyên bản Mạc gia tính toán tùy tiện gả nàng ra ngoài, ai ngờ nàng có kỳ ngộ khác. Năm mười sáu tuổi, có một gia chủ tu tiên thế gia đi ngang qua nơi này, đối với nàng vừa gặp đã thương.

Nhân thể sùng tiên, Huyền Môn thế gia tu tiên vẫn đạo ở trong mắt thế nhân là người được thượng thiên chiếu cố, thần bí mà cao quý, người Mạc gia trang nguyên bản đối với loại chuyện này có chút khinh thường, nhưng danh tông chủ kia thường thường giúp đỡ một hai, Mạc gia lấy được chỗ tốt là thật sự, vì thế hướng gió thay đổi, Mạc gia coi đây là vinh dự, mỗi người cũng hâm mộ đến cực điểm. Mạc nhị nương tử sau sinh hạ được một con trai, chính là Mạc Huyền Vũ.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, vị gia chủ kia nhất thời mới mê tham món ăn dân dã, ăn chưa quá vài năm liền chán. Từ sau khi Mạc Huyền Vũ bốn tuổi, phụ thân cũng không lại ghé qua.

Dần dần, chiều gió trong Mạc gia trang lại thay đổi, ban đầu là khinh thường cùng chê cười, giờ là khinh thường còn thêm mang theo thương hại.

Mạc nhị nương tử tuy rằng không cam tâm, nhưng lại tin tưởng vững chắc vị gia chủ kia sẽ không đổi thân sinh nhi tử chẳng quan tâm. Quả nhiên, đến khi Mạc Huyền Vũ mười bốn tuổi, gia chủ kia phái người đón cậu trở về.

Mạc nhị nương tử đầu lại giương lên, gặp người liền kiêu ngạo mà tuyên dương nhi tử nàng tương lai nhất định sẽ làm người trong Huyền Môn tiên gia, thăng cấp rất nhanh làm rạng rỡ tổ tông. Người Mạc gia trang lần thứ ba đồng loạt nghị luận, thái độ chuyển biến.

Nhưng mà, chưa đợi Mạc Huyền Vũ tu tiên có thành tựu, kế thừa gia nghiệp phụ thân, cậu liền bị đuổi về.

Hơn nữa là bị đuổi về một cách cực kỳ khó coi.

Bởi vì Mạc Huyền Vũ là đoạn tụ, còn gan lớn bằng trời dây dưa gây rối đồng môn. Bị mọi người gièm pha tận mặt, lại thêm tu vi không chỗ nào thành tựu, liền không có lý do để cậu tiếp tục lưu lại trong gia tộc.

Họa vô đơn chí là, Mạc Huyền Vũ không biết là bị cái gì kích thích, sau khi trở về, cả người đều điên điên khùng khùng, khi tốt khi xấu, tựa hồ bị dọa đến choáng váng.

Một lời khó nói hết. Ngụy Vô Tiện lông mi giật hai phát.

Không chỉ là kẻ điên, mà còn là kẻ điên đoạn tụ.

Trách không được đầy mặt son phấn trét đến mức như trắng hề, trách không được một cái trăn pháp máu tươi đầm đìa lớn như vậy ở dưới đất mà vừa rồi không ai có cảm giác không đúng. Chỉ sợ cho dù Mạc Huyền Vũ đem cả gian phòng từ gạch đến vách tường đến đỉnh phòng đều trét đầy máu tươi, thì người khác xem ra cũng không thấy ngạc nhiên. Bởi vì mỗi người đều biết là cậu đầu óc có bệnh!

Sau khi cậu xám xịt về nhà, trào phúng liền phô thiên cái địa mà đến, tựa hồ không còn đường sống để cứu vãn nữa. Mạc nhị nương tử thừa nhận không được loại đả kích này, một ngụm ác khí bực mình nén trong ngực không ra được, ghen chết.

Lúc này ông ngoại Mạc Huyền Vũ đã qua đời, đứa con gái lớn chường gia. Vị Mạc phu nhân này đại khái từ nhỏ đã không thích muối muối, dẫn đến đối với đứa con tư sinh của muối muối càng là trắng mắt xem thường. Nàng có một con trai độc đinh, chính là cái gã vừa rồi tiến vào cướp của kia, gọi Mạc Tử Uyên. Khi Mạc Huyền Vũ được phụ thân đón đi, con gái lớn mắt nhìn mà thèm, tự giác nghĩ tính như thế nào cũng có thể cùng tiên môn nhắc lên một điểm quan hệ thân thích, trồng cây vào sứ giả tiên môn tới đón người tiện thể cũng đem Mạc Tử Uyên đưa đi tu tiên luôn.

Đương nhiên, bị cự tuyệt, hoặc có thể nói là không thèm nhìn tới.

Đây đâu phải là bán rau cải mà có thể cò kè mặc cả, mua một tặng một a!

Cũng không biết người nhà này lấy tự tin từ đâu ra, đều có một loại ý tưởng kỳ quái, tin tưởng chắc chắn rằng Mạc Tử Uyên khẳng định có tiên cốt, có thiên tư, nếu lúc trước đi là gã, nhất định sẽ được tiên gia thưởng thức, sẽ không giống như biểu ca không cố gắng như vậy. Mạc Huyền Vũ khi đi, Mạc Tử Uyên tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng từ nhỏ đã bị quán thâm liên tục loại ý niệm không hề có đạo lý này, cũng đối với điều này rất tin tưởng không nghi ngờ, ba ngày thì hai lần nhục nhã Mạc Huyền Vũ một trận, mắng cậu đoạt con đường cầu tiên lộ của mình, lại đối với mấy thứ

phù triện, đan được, tiểu pháp khí từ tiên môn mang về kia yêu thích không buông tay, tất cả đều trở thành vật trong bàn tay chính mình, thích lấy thì lấy, thích ném liền ném.

Mạc Huyền Vũ tuy rằng đầu óc thường xuyên phát bệnh, nhưng cũng biết chính mình đang bị người ta khi nhục, nhìn rồi nhìn, Mạc Tử Uyên lại càng nghiêm trọng thêm, cơ hồ đem toàn bộ phòng ở của cậu quét sạch sẽ, rốt cuộc không thể nhìn được nữa đến trước mặt di dượng tổ cáo một trận. Vì thế, hôm nay Mạc Tử Uyên liền nháo lên tận cửa.

Chữ trên giấy vừa nhỏ lại khó nhìn, Ngụy Vô Tiện nhìn xem trông mắt cũng đau, thầm nghĩ mẹ nó hẳn nay là gặp cái ngày quỷ gì nha.

Khó trách Mạc Huyền Vũ thà rằng vận dụng hiến xá cấm thuật, cũng muốn thỉnh lệ quý Tà Thần lên người vì chính mình báo thù.

Tròng mắt đau xong, liền bắt đầu đau đầu. Theo lý thuyết, khi vận dụng môn cấm thuật này, người thi thuật phải mặc niệm nguyện vọng trong lòng, để cho tà linh bị triệu hoán, Ngụy Vô Tiện hẳn là có thể nghe được chi tiết yêu cầu của cậu.

Nhưng cấm thuật này sợ là Mạc Huyền Vũ từ nơi nào vụng trộm trích lục trở về bản thiếu, học được không tròn, bỏ qua một bước này. Tuy rằng Ngụy Vô Tiện đoán được hẳn đại khái là muốn trả thù Mạc gia, nhưng rốt cuộc nên trả thù như thế nào đây? Làm đến trình độ gì? Đoạt lại thứ bị cướp đi? Ấu đả với người Mạc gia?

Hay là..... diệt môn?

Hơn phân nửa là diệt môn đi! Chung quy chỉ cần lẫn lộn qua ở Tu Chân giới, hẳn đều biết từ nào được dùng để đánh giá hẳn nhiều nhất, vong ân phụ nghĩa, phát rồ, lục thân không nhận, thiên lý khó dung, tính khí khó lường, còn có nhân tuyển "Hung thần ác sát" nào so với hẳn càng phù hợp

hơn sao? Nếu đã dám điếm danh triệu hoán hân, tất nhiên sẽ không phải nguyện vọng dễ dàng gì rồi.

Ngụy Vô Tiện bất đắc dĩ nói: "Người tìm lầm người a....."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Bát Dã 1

Ngụy Vô Tiện vốn định rửa mặt, chiêm ngưỡng di dung của vị thân chủ này một phen, nhưng mà trong phòng không có nước, uống hay rửa cũng chẳng có.

Chỉ độc mỗi vật hình cái chậu, hăn ngờ ngờ đấy hăn là dùng để đi ngoài, mà không phải dùng để rửa mặt.

Đẩy cửa, cửa bị cài từ bên ngoài, phỏng chừng là sợ hăn ra ngoài chạy loạn.

Không có gì khiến hăn cảm nhận được niềm vui sướng khi được sống lại cả!

Hăn dứt khoát đã toạ một hồi trước, để thích ứng cơ thể mới. Một lần ngồi là ngồi cả ngày. Lúc mở mắt ra, có ánh mặt trời len qua khe cửa rơi vào phòng. Tuy có thể đứng dậy cất bước, nhưng vẫn choáng váng, không thấy tốt hơn.

Ngụy Vô Tiện khó hiểu trong lòng: "Tu vi của Mặc Huyền Vũ tuy thấp đến mức linh lực có thể bỏ qua không tính tới, nhưng chẳng có gì mình không khống chế được thân thể này cả, sao lại khó xài thể cơ chứ?"

Lúc này, trong bụng truyền đến tiếng vang lạ lùng, hăn mới rõ ràng: chuyện này vốn chẳng liên quan gì tới tu vi linh lực, chẳng qua chỉ là thân thể này chưa từng ích cốc nên đói bụng mà thôi. Nếu hăn không đi kiếm ăn, không biết chừng sẽ trở thành kẻ mà trước nay chưa từng có - một đầu lệ quỷ tà thần mới vừa được người mời tới đã lập tức chết tức tưởi vì đói.

Ngụy Vô Tiện đề khí nhắc chân, vừa mới chuẩn bị đạp cửa mà ra, đột nhiên một loạt tiếng bước chân tới gần. Có người đá đá cửa, không kiên nhẫn nói: "Ăn cơm!"

Kêu thì kêu đó, nhưng không có ý mở cửa ra. Ngụy Vô Tiện cúi đầu nhìn, dưới cánh cửa này còn một cánh cửa khác nhỏ hơn được mở ra, vừa vặn có thể nhìn thấy mấy cái chén con bị đặt ngổn ngang ở trước cửa.

Gia phó bên ngoài lại nói: "Nhanh chút coi! Lề mề cái gì! Ăn xong đưa chén ra đây!"

Cửa nhỏ bé hơn lỗ chó một chút, không thể chứa người ra vào, nhưng có thể cầm chén vô trong. Hai món ăn một cơm, vẻ ngoài cực tệ.

Ngụy Vô Tiện cầm hai chiếc đũa vô chén cơm rồi quấy quấy, vô cùng đau đớn:

Di Lăng lão tổ mới vừa trở về nhân gian đã bị người ta đạp một cú, mắng một trận. Còn bữa tiệc đón gió tẩy trần cho hắn, lại là cơm thừa canh cặn thế này đây. Gió tanh mưa máu ư? Gà chó không tha ư? Diệt sạch toàn gia ư? Nói ra nào có ai tin. Rõ là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, rồng bơi nước cạn bị tôm trêu, phượng hoàng trụ lông không bằng gà mà.

*Nói ra nào có ai tin: đoạn này còn tính để có chó nó tin cơ, mà nghĩ lại nên thôi =))))))))))))))))))))))))))

Lúc bấy giờ gia phó ngoài cửa lại lên tiếng, nhưng lần này lại là cười hì hì: "A Đình! Muội tới đó à."

Một giọng nữ yêu kiều giòn tan đáp lại từ xa: "A Đồng, lại đến đó đưa cơm hả?"

A Đồng phì phì nói: "Không phải, huynh tới cái viện xúi quẩy này làm gì chứ!"

Âm thanh A Đình ngày một gần, dường như đã đi tới trước cửa: "Huỳnh cả ngày chỉ đưa cho hăn một lần cơm, thỉnh thoảng lười biếng cũng không ai nói gì huỳnh, nhàn hạ như thế huỳnh còn chê xui gì chứ. Huỳnh nhìn muội này, việc nhiều đến nỗi ngay cả ra ngoài chơi cũng không được."

A Đồng phàn nàn: "Huỳnh đâu phải chỉ đưa cơm cho hăn thôi! Mà giờ là hồi nào rồi muội còn dám ra ngoài chơi? Nhiều tẩu thi như thế, nhà ai lại không đóng kín cửa chứ."

Ngụy Vô Tiện ngồi dựa vào cửa, bưng chén vừa ăn vừa nghe.

Xem ra Mạc gia trang này dạo gần đây không được yên ổn. Tẩu thi, ý như chữ, tức là người chết bước đi, một loại thi biến cấp bậc khá thấp, và cũng vô cùng phổ biến. Trừ phi là người chết có oán niệm cực mạnh, bằng không thông thường thì ánh mắt sẽ đờ đẫn, cất bước chậm rì, lực sát thương không mạnh. Nhưng vẫn khiến người bình thường lo lắng sợ hãi, chỉ nghĩ cái mùi hôi kia cũng đã đủ ối đầy một hũ rồi.

Nhưng mà, đối với Ngụy Vô Tiện mà nói, chúng nó là khôi lỗi dễ điều động và cũng ngoan ngoãn nhất, đột nhiên nghe được, vẫn có chút thân thiết.

A Đồng dường như đang nháy mắt: "Nếu muội muốn ra ngoài, thì phải dẫn huỳnh theo, huỳnh bảo vệ muội..."

A Đình nói: "Huỳnh? Bảo vệ muội? Khoác lác, chẳng nhẽ huỳnh có thể đánh đuổi mấy thứ đó hay sao?"

A Đồng hậm hực nói: "Huỳnh đánh không được, người khác cũng đánh không được."

A Đình cười nói: "Làm sao huỳnh biết người khác đánh đuổi không được? Muội cho huỳnh biết, hôm nay đã có sứ giả tiên môn đến Mạc gia trang chúng ta rồi, muội nghe nói, là một thế gia vô cùng hiển hách vô cùng

ghê gớm! Phu nhân đang ở trong sảnh đường tiếp chuyện, mọi người trên trần hiếu kì vây quanh xem kia kìa. Huynh nghe đi, có phải rất ồn ào không? Muội đây không rảnh cãi nhau với huynh, không biết chừng lát nữa lại sai bảo muội gì nữa đây."

Ngụy Vô Tiện ngưng thần nghe, quả nhiên phía đông mơ hồ truyền đến tiếng người ồn ào. Hắn suy tư chốc lát, đứng dậy nhắc chân một đạp, then cửa "rắc" - nứt luôn.

Hai gia phó tên A Đình và A Đồng kia đang liếc mắt đưa tình cười cười nói nói, bị tiếng đá văng cửa bất thành hình kia dọa sợ đến độ kêu gào. Ngụy Vô Tiện vứt chén đĩa, đi thẳng ra ngoài, nhưng lại bị ánh mặt trời chói vào không mở mắt nổi một hồi lâu, nhắc tay bắc lên trán, nhắm mắt chốc lát. A Đồng vừa gào còn the thé hơn cả A Đình, bình tĩnh nhìn lại, thấy là đồ bỏ Mạc Huyền Vũ mà người người có thể ức hiếp kia, lá gan lại lớn, cảm thấy vừa nãy mất sạch sĩ diện, muốn cứu vãn trước mặt A Đình, bèn nhảy qua một bên phất tay một bên mắng người như mắng chó: "Biến! Biến! Biến về! Người ra ngoài này làm gì!"

Dù là đối xử với ăn mày hay con ruồi, cũng không khó coi tới thế. Phần nhiều gia phó Mạc gia ngày thường hay đối xử với Mạc Huyền Vũ như vậy, mà chính hắn cũng không hề phản kháng, cho nên mới để bọn họ trắng trợn không kiêng dè gì thế này. Ngụy Vô Tiện một đạp nhẹ nhàng đá A Đồng té nhào, cười nói: "Tiểu quỷ đưa cơm vật vãnh mà cũng dám sỉ nhục người khác như thế à."

Dứt lời, đi về hướng đông - nơi có tiếng huyền oán. Phòng khách phía đông Đông viện trong ngoài vây quanh không ít người, Ngụy Vô Tiện một chân vừa bước vào sân, liền nghe giọng của một phụ nhân cao hơn người bên ngoài hắn một quãng truyền ra: "... Nhà chúng tôi có một tiểu bối, nó cũng đã từng có tiên duyên..."

Chắc chắn là Mạc phu nhân kia đang nghĩ trăm phương ngàn kế bắc cầu sang tu tiên thế gia rồi. Ngụy Vô Tiện không chờ nàng ta nói xong, vội vã chen tách đoàn người tiến vào thính đường, hì hì nói: "Đến rồi đây đến rồi đây, ở đây này ở đây này!"

Phụ nhân trung niên được bảo dưỡng thoả đáng, ăn mặc quý lệ ngồi phía trên trong thính đường chính là Mạc phu nhân, ngồi phía dưới mới là trượng phu của nàng ta. Đối diện là vài thiếu niên mặc áo trắng đeo kiếm. Một quái nhân tóc rối bù mặt mũi dơ bẩn đột nhiên lò ra khỏi đám người, khiến mọi âm thanh đều ngừng bật. Ngụy Vô Tiện lại như không hề hay biết tình cảnh ngưng trệ này, trơ mặt nói: "Vừa nãy ai kêu ta thế? Có tiên duyên, còn chả phải ta đây à?"

Trát phần nhiều quá, cười cái là rạn, đổ rào rào xuống đất. Có một nhóc sứ giả tiên môn tuổi còn nhỏ suýt nữa phì cười, bị thiếu niên dường như là đứng đầu không đồng tình liếc mắt nhìn qua, lập tức nghiêm mặt.

Ngụy Vô Tiện theo tiếng quét mắt sang, hơi giật mình. Hắn vốn tưởng rằng gia phó không hiểu biết nên nói ngoa, ai ngờ, kẻ đến vậy mà lại là con cháu tiên môn "gia tộc hiển hách" thật.

Mấy thiếu niên này khâm tỵ khinh doanh, hoãn đãi khinh phiêu, tiên khí lăng nhăng, rất là dễ coi, cái đồng phục kia nhìn vào là biết ngay đến từ Cô Tô Lam thị rồi. Hơn nữa nhất định là con cháu thân thiết có huyết thống Lam gia, bởi vì trên trán bọn họ đều đeo một chiếc khăn buộc có hoa văn trắng hình mây cuộn rộng chừng một ngón tay.

Gia huấn của Cô Tô Lam thị chính là "mẫu mực", khăn buộc này có ý "tự gò bó bản thân vào quy tắc", mà hoa văn mây cuộn chính là hoạ tiết riêng của Lam gia. Tu sĩ khách khanh, hoặc là môn sinh khác họ phụ thuộc vào gia tộc lớn không có tư cách đeo thứ này. Ngụy Vô Tiện hề thấy người Lam gia là lại đau răng, đời trước thường hay oán thăm đồng phục của nhà họ là "mang áo tang", bởi vậy chắc chắn sẽ không nhận nhầm.

Mạc phu nhân đã rất lâu không thấy đứa cháu này, chốc lát sau mới tỉnh lại từ trong sự kinh ngạc quá mức, nhận ra kẻ trát phẩn dày cộm này là ai, lòng phát cáu, nhưng lại không thể lập tức nổi điên thất lễ được, bèn thấp giọng nói với trượng phu: "Ai thả nó ra vậy, mau xách nó về đi!"

Trượng phu nàng ta vội cười xoa đáp lại, mặt mày xúi quẩy đứng dậy định đi bắt người, Ngụy Vô Tiện lại đột nhiên nằm lăn ra, tứ chi dính cứng mặt đất, dù dùng đẩy hay lôi kéo cũng bất động, kêu mấy tên gia phó đi vào vẫn vô ích. Mạc phu nhân nheo mắt nhìn, sắc mặt ngày càng khó coi, ông ta cũng đổ mồ hôi đầy đầu, mắng: "... Người... cái tên điên chết giẫm này! Không về hả, coi ta trừng trị người thế nào!"

Tuy người người trong Mạc gia trang đều biết Mạc gia có công tử bị điên, nhưng Mạc Huyền Vũ đã cũng vài năm chui rúc trong căn phòng âm u, không dám gặp người. Thấy cử chỉ và mặt mày tô trát kia của hãn y hết yêu ma quỷ quái, lập tức đều xì xào bàn tán, chỉ sợ không có trò hay để xem. Ngụy Vô Tiện nói: "Muốn ta trở lại cũng được thôi." Hãn nhắm thẳng vào Mạc Tử Uyên: "Người bảo hãn trả đồ đã trộm của ta trước cái đã."

Mạc Tử Uyên trăm triệu không ngờ tới tên điên hèn nhát này lại lớn gan đến thế, hôm qua bị gã dạy dỗ một trận rồi, giờ lại còn dám đâm chọc nơi đây, mặt lúc đỏ lúc trắng nói: "Người nói bậy nói bạ! Ta trộm đồ của người khi nào? Ta, ta xài đồ trộm gì của người?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Đúng đúng đúng! Người không trộm, mà người cướp!"

Mạc phu nhân còn chưa nói gì, Mạc Tử Uyên đã cuống cuống, bay lên định đập hãn một cú. Một bạch y thiếu niên đeo kiếm khẽ nhúc nhích ngón tay, Mạc Tử Uyên chân trụ đứng không vững, chân trước định đá lại hẵng, tự làm mình té ngã. Ngụy Vô Tiện ấy mà lại lăn một vòng, tựa như bị gã đá trúng rồi lăn thật ấy, còn cời bỏ vạt áo, trên ngực chính là cái dấu chân bị Mạc Tử Uyên đá hôm qua.

Mọi người nghĩ thầm, vết chân này không thể nào là do chính Mạc Huyền Vũ tự đạp mình được, thêm vào Mạc Tử Uyên ngày thường hay hung hăng hống hách, còn ai trồng khoai đất này nữa. Nói thế nào cũng là người có máu mủ Mạc gia, Mạc gia đối xử với hã cũng ác quá, hồi trước lúc mới vừa về rõ ràng không điên đến vậy, tám phần mười là bị người nhà này bức điên nặng hơn rồi đây. Cơ mà chẳng quan tâm, có náo nhiệt xem là được, náo nhiệt này thật là coi còn thích hơn nhìn sứ giả tiên môn nữa!

Trước đây Mạc phu nhân chỉ coi hã như không khí, khinh thường một tên bệnh hoạn vương vớ, chỉ dạn dò người ngoài mau mau kéo hã xuống, lần này thì mới nhìn kỹ. Rõ ràng Mạc Huyền Vũ có chuẩn bị mà đến, đầu óc rất tỉnh táo, dự định gọi người ném tên này đi, không nhịn được mà vừa sợ vừa hận: "Hôm nay người cố tình đến đây gây sự đúng không?!"

Ngụy Vô Tiện ngơ ngác nói: "Nó trộm cướp đồ của ta, ta đến để đòi về, này cũng gọi là gây sự hả?"

Nhiều cặp mắt nhìn vào thế kia, đánh không được, lại đuổi không đi, Mạc phu nhân ghen một hơi tức trong cổ, đành phải miễn cưỡng giảng hoà: "Trộm cái gì, cướp cái gì? Nói khó nghe như thế, đều là người nhà với nhau, nếu có thì hoạ may chỉ mượn xem chút thôi. A Uyên là đệ đệ người, lấy đồ của người thì sao chứ? Người làm huynh trưởng, lẽ nào mảy món nhỏ nhỏ ấy cũng tiếc? Có phải là lấy luôn của người đâu."

Mấy tên thiếu niên Lam gia kia đưa mắt nhìn nhau. Kiểu công tử lớn lên trong tiên môn thế gia từ nhỏ này, nhìn quen mắt nghe quen tai đều là mấy thứ phong hoa tuyết nguyệt, quá nửa là xưa nay chưa từng thấy cái trò hề này, và càng chưa từng nghe nói tới cao kiến bức này rồi. Ngụy Vô Tiện điên cuồng cười trong bụng, xòe tay: "Vậy người mau trả đi."

Mạc Tử Uyên đương nhiên không thể lấy ra rồi, vứt cũng đã vứt, đập cũng đã đập, dù có trả, nhưng lòng vẫn không cam. Gã mặt mày tái mét kêu

một tiếng: "... Nường!" Dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng ta: nường để nó bắt nạt con vậy sao?

Mạc phu nhân lườm gã, yêu cầu gã chớ làm tình hình ngày càng rối ren khó coi hơn. Ai ngờ, Ngụy Vô Tiệp lại nói: "Hắn chẳng những không nên trộm đồ của ta, lại càng không nên nhè nửa đêm canh ba đi trộm. Ai mà chả biết bốn công tử thích nam nhân chứ, hắn không biết xấu hổ, nhưng ta biết tình ngay lý gian à nha!"

Mạc phu nhân hít vào một ngụm khí lạnh, lớn tiếng nói: "Trước mặt hương thân phụ lão mà nói cái gì chứ! Thật là không biết xấu hổ, A Uyên nó là biểu đệ của người!"

Bàn về ngang ngược, Ngụy Vô Tiệp chính là một tay lão luyện. Lúc trước làm càn cũng phải bận tâm đến thân phận gia giáo, nhưng trái lại, hôm nay hắn là người điên, còn cần chi mặt mũi nữa, cứ dứt khoát mà khóc lóc om sòm, làm sao mà để mình sáng khoái nhất là được, mạnh miệng lẽ thẳng khí hùng nói: "Hắn biết hắn là biểu đệ ta nên chẳng thềm cố kị cái gì, rốt cuộc thì ai mới là kẻ không biết xấu hổ?! Chính người không cần thì thôi, nhưng đừng có làm hư sự trong sạch của ta chứ! Ta còn muốn tìm một tên nam nhân tốt cơ mà!"

Mạc Tử Uyên quát to một tiếng, nhắc ghế lên đập. Ngụy Vô Tiệp thấy gã cuối cùng cũng nổi điên, lăn mình một cái bò đi trốn, ghế kia nện xuống đất rơi rớt tứ tung. Cái đám vây kín ba tầng trong lẫn ngoài Đông đường vốn đang cười trên sự đau khổ của Mạc gia khi hôm nay bị mất sạch mặt mũi, vừa nện một phát, tất cả đều tan tác như chim muông. Ngụy Vô Tiệp nhìn đám gia phó của Lam gia ở lại sững sờ nhìn thiếu niên trốn tránh, hét lên: "Nhìn thấy rồi chứ? Nhìn thấy cả rồi chứ? Đã trộm đồ còn đánh người, quá táng tận thiên lương mà!"

Mạc Tử Uyên muốn đuổi theo đập hắn, thiếu niên đứng đầu kia vội ngăn gã lại, nói: "Tiểu công tử chuyện gì cũng từ từ rồi nói."

Mạc phu nhân thấy thiếu niên này có ý định muốn che chở tên điên này, trong lòng kiêng dè, miễn cưỡng cười gượng: "Đây là con của em gái ta, có hơi khó bảo. Mạc gia trang ai cũng biết nó là người điên, hay nói nhảm lẫn, đừng coi là thật. Tiên sư tuyệt đối..." Lời còn chưa dứt, Ngụy Vô Tiện ló đầu ra khỏi lưng thiếu niên này, trợn mắt nói: "Ai bảo ta không nói thật hả? Sau này ai dám trộm đồ của ta thử coi, trộm một lần ta chặt một tay!"

Mạc Tử Uyên vốn bị phụ thân gã đè lại, vừa nghe xong lại muốn nổi điên. Ngụy Vô Tiện như cá bơi lao ra ngoài. Thiếu niên kia vội chặn cửa, nói sang chuyện khác, đầy mặt nghiêm túc nói tới chính sự: "VẬY TỐI NAY ĐÀNH MƯỢN TÂY VIỆN CỦA QUÝ PHỦ DỪNG RỒI. LỜI TA NÓI LÚC TRƯỚC XIN TUYỆT ĐỐI NHỚ KỸ, SAU SẤM TỐI, ĐÓNG CHẶT CỬA NỎ, ĐỪNG RA NGOÀI ĐI LẠI, CÀNG KHÔNG NÊN TỚI GẦN VIỆN TỬ KIA."

Mạc phu nhân tức giận đến phát run, nói: "Vâng, vâng, làm phiền, làm phiền..." Mạc Tử Uyên không thể tin được: "Nương! Cái tên điên kia nói xấu con trước mặt nhiều người như vậy, cứ thế mà bỏ qua sao?! Nương đã nói, Nương nói nó chẳng qua chỉ là cái thứ..."

Mạc phu nhân quát lên: "Câm miệng. Có lời gì thì trở về rồi hãy nói!"

Mạc Tử Uyên trước giờ chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như vậy, mất mặt như thế, còn bị mẫu thân mắng mấy câu, lòng tràn đầy phẫn hận, thầm nghĩ: "TỐI NAY TÊN ĐIÊN NÀY CHẾT CHẮC RỒI!"

Ngụy Vô Tiện nổi điên xong, ra khỏi cửa lớn Mạc gia, phờ mắt chạy một vòng quanh Mạc gia trang, vô số người sợ quá chạy đi mất, hẩn lại thấy thích, bắt đầu cảm nhận lạc thú của một người điên, kèm theo đó là cũng hài lòng với kiểu trang điểm như quý treo cổ của mình, hơi có chút không nở rửa đi. Hẩn chỉnh chỉnh tóc, nhìn lướt qua cổ tay, vết thương không có bất kỳ dấu hiệu phai nhạt chuyển biến tốt nào. Tức là nói, trả thù nhẹ nhàng như vậy cho Mạc Huyền Vũ, quả nhiên không được hiển xá cấm thuật thừa nhận.

Lẽ nào muốn hãm diệt môn Mạc gia thật?

Thành thật mà nói, cũng không phải việc gì khó.

Ngụy Vô Tiệm lúc lắc trở về tây viện Mạc gia. Mấy tên con cháu của Lam gia nọ đều đang đứng trên nóc nhà với trên mái hiên, nghiêm nghị thảo luận cái gì đó.

Tuy rằng trong thế gia vây quét hãm có một phần là của Cô Tô Lam thị đầu to, nhưng khi đó đám tiểu bối này còn chưa được sinh ra, hoặc chỉ mới có vài tuổi, sự căm ghét không thể tính lên đầu bọn họ được. Ngụy Vô Tiệm bèn dừng chân đứng xem, coi thử bọn họ làm việc thế nào. Nhìn rồi nhìn, hãm đột nhiên cảm giác có chút là lạ.

Sao mấy lá cờ đen đứng thẳng đón gió bay phấp phới trên nóc nhà với mái hiên kia, nhìn quen mắt vậy nhỉ?

Loại cờ này gọi là "Triệu Âm kỳ", nếu như cắm trên một cơ thể người sống, sẽ thu hút mấy thứ như tà túy, âm linh, oan hồn, hung thi trong phạm vi nhất định tới, và chỉ công kích kẻ còn sống đó mà thôi. Bởi kẻ cắm cờ như biến thành bia ngắm sống, nên vì lẽ đó còn được gọi là "Bá kỳ". Cũng có thể cắm trên nóc nhà, nhưng trong phòng nhất định phải có người sống, như vậy phạm vi công kích sẽ mở rộng đến tất cả mọi người trong phòng. Bởi vì gần nơi cắm cờ nhất định sẽ có âm khí lượn lờ, giống như có gió đen vờn quanh, nên cũng được gọi là "Hắc Phong kỳ". Bọn họ ở tây viện bố trí kỳ trận, cũng bảo người ngoài không được đến gần, tất nhiên là muốn dẫn tẩu thi đến đây, một mẻ hốt gọn.

Về phần tại sao nhìn quen mắt... Có thể không nhìn quen mắt à. Người chế tạo Triệu Âm kỳ, chính là Di Lăng lão tổ đó!

Xem ra tu chân giới cho dù hô đánh kêu giết hãm, nhưng đối với mấy thứ hãm làm cũng vẫn dùng chứ không bỏ.

Một tên đệ tử đứng trên mái hiên thấy hắc nhìn, nói: "Trở về đi, nơi này không phải nơi người nên đến."

Mặc dù là xua đuổi, nhưng là ý tốt, giọng điệu cũng khác xa gia phó Mặc gia. Ngụy Vô Tiệp nhân lúc không đề phòng, nhảy lên lấy xuống một lá cờ.

Tên đệ tử kia kinh hãi, nhảy xuống tường đuổi theo hắc: "Đừng lộn xộn, này không phải thứ người nên cầm!"

Ngụy Vô Tiệp vừa chạy vừa gào, tóc tai bù xù, khoa tay múa chân, rõ mười mười một tên điên: "Không trả! Không trả! Ta muốn cái này! Ta muốn!"

Tên đệ tử kia vài bước đã đuổi kịp hắc, túm cánh tay hắc nói: "Có trả hay không? Không trả ta đánh người đó!"

Ngụy Vô Tiệp ôm lá cờ chết không buông tay, thiếu niên đứng đầu kia vốn đang bố trí kỳ trận, bị bên này làm kinh động, cũng nhẹ nhàng nhảy xuống mái hiên, đi đến: "Cảnh Nghi, quên đi, cầm về được là chính, cần gì phải so đo với hắc."

Lam Cảnh Nghi nói: "Tư Truy, ta đâu có đánh hắc thật! Người nhìn hắc kia, hắc làm hỏng kỳ trận rồi!"

Lẳng nhà lẳng nhẳng, Ngụy Vô Tiệp đã cấp tốc kiểm tra xong Triệu Âm kỳ trong nay. Hoa văn họa pháp chính xác, chú văn cũng đầy đủ, chẳng sai ở đâu cả, sử dụng sẽ không có bất trắc gì. Chỉ là người họa kỳ không đủ kinh nghiệm, văn chú vẽ ra chỉ có thể hấp dẫn tà tuý và tấu thi cao lắm là trong năm dặm đổ lại, có điều vậy cũng đủ rồi, cái nơi nhỏ như Mặc gia trang này sao có thể có mấy thứ như âm hồn tấu thi hung tàn cho được.

Lam Tư Truy mỉm cười nói với hắc: "Mặc công tử, trời sắp tối rồi, bên này chuẩn bị bắt tấu thi, ban đêm nguy hiểm, người nên về phòng đi thôi."

Ngụy Vô Tiện đánh giá thiếu niên này một phen, thấy cậu tư văn tú nhã, dáng vẻ không tầm thường, khéo miệng khê cười, là một hạt giống vô cùng tốt đáng để vun trồng, trong lòng tán thưởng. Người này bố trí trận ngay ngắn rõ ràng, gia giáo cũng không tệ. Chẳng biết cái nơi tụ tập mấy tên bảo thủ Lam gia kia, là ai mà có thể sinh ra hậu bối tốt thế này.

Lam Tư Truy lại nói: "Lá cờ này..." Không chờ cậu nói xong, Ngụy Vô Tiện đã ném Triệu Âm kỳ xuống đất, hầm hừ nói: "Mỗi lá cờ hư thôi, có gì hay ho chứ! Ta về còn được hơn các người!"

Hắn vút xong liền co cẳng chạy đi, mấy thiếu niên đứng dựa trên nóc nhà xem trò vui thấy hắn nói khoác không biết ngượng, cười đến suýt nữa té từ trên mái hiên xuống. Lam Cảnh Nghi cũng giận đến phát cười, nhặt lá Triệu Âm kỳ kia lên: "Đúng là tên điên!"

Ngụy Vô Tiện tiếp tục lêu lổng lúc lắc hai vòng, mới lắc về gian tiểu viện tử của Mạc Huyền Vũ.

Then cửa đã đứt, đóng bừa bộn đầy đất không ai dọn, hắn làm như không thấy, kiếm một nơi sạch sẽ trên đất, tiếp tục đả tọa.

Nào ngờ, một lần ngồi này ngồi đến hừng đông, từng trận ồn ào ở ngoài kéo hắn ra khỏi trạng thái minh tưởng.

Một tràng tiếng bước chân lộn xộn xen lẫn tiếng gào khóc, tiếng kêu sợ hãi nhanh chóng đến gần. Ngụy Vô Tiện nghe thấy mấy câu nói lặp đi lặp lại: "... Vọt vào đi, trực tiếp đẩy ra!" "Báo quan!" "Báo quan cái gì, trùm đầu đánh chết hắn!"

Hắn mở mắt ra, vài tên gia phó đã xông vào.

Toàn bộ sân rừng rực ánh lửa, có người lớn tiếng: "Kéo cái tên điên giết người này tới đại đường, để hắn đền mạng!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Bát Dã 2

Ngụy Vô Tiện lập tức nghĩ đến, chẳng lẽ kỳ trận mấy thiếu niên kia bố trí xảy ra sai sót.

Đồ hãn làm ra, sử dụng hơi bất cần một chút cũng sẽ ập ủ ra hoạ lớn, đây chính là lý do tại sao lúc ấy hãn cố ý đi xác nhận hoạ pháp của Triệu Âm kỳ có sai lầm đâu đó hay không. Khi mấy đôi tay kia kéo hãn lôi ra ngoài, Ngụy Vô Tiện cứ thế để bọn họ lôi. Lôi tới Đông đường, thiết chẳng nào nhiệt gì, người tụ tập lúc này không thể so nổi với đám dân trấn giữ cửa Mạc gia trang hồi ban ngày, tất cả gia phó lẫn thân quyến đều ra đây, còn có người vẫn mặc trung y, tóc chưa kịp chải, ai nấy đều mặt mày hốt hoảng. Mạc phu nhân đang ngồi phịch tại chỗ, bên quai hàm còn đọng nước mắt, hốc mắt vẫn còn chứa nước. Song, khi Ngụy Vô Tiện vừa bị lôi vào, nước mắt của nàng ta lập tức hóa thành lãnh quang thù hãn.

Nằm trên đất là một thứ hình người, nhưng đã dùng vải trắng che lại, chỉ lộ ra cái đầu. Lam Tư Truy và mấy thiếu niên kia sắc mặt nghiêm nghị, đang cúi đầu kiểm tra, thấp giọng trò chuyện. Ngữ âm lọt trong vào tai Ngụy Vô Tiện:

"... Thời gian phát hiện chưa tới một nén nhang?"

"Vừa chế phục tẩu thi, chúng tôi từ Tây Viện vội sang Đông viện, thi thể ở ngay trên hành lang."

Cái thứ hình người này chính là Mạc Tử Uyên. Ngụy Vô Tiện đảo mắt nhìn lướt qua, không nhận được ngó thêm vài lần.

Thi thể này trông như Mạc Tử Uyên, nhưng lại không giống Mạc Tử Uyên. Tuy mặt mũi ngũ quan đều rõ ràng là diện mạo của cái tên biểu đệ hời* kia, nhưng hai gò má lại lõm sâu vào trong, hốc mắt và tròng nhô ra, đồng thời da dẻ nhăn nhúm, so với Mạc Tử Uyên vốn đang giữa lúc thanh xuân, dường như đã già đi hai mươi tuổi. Lại dường như bị hút cạn máu thịt, biến thành một bộ xương được lớp da cực mỏng bao bọc.

*ý của ẻm là thằng em tự xưng có =)))

Ngụy Vô Tiện đang nhìn kỹ, Mạc phu nhân bên cạnh đột nhiên xông tới. Trong tay nàng ta phản chiếu ánh sáng lạnh, là một cây chuỷ thủ. Lam Tư Truy tay mắt lạnh lẽ, đánh rơi nó, còn chưa mở miệng, Mạc phu nhân đã hét to với y: "Con trai ta chết thảm, ta muốn báo thù rửa hận cho nó! Người cản ta làm gì?"

Ngụy Vô Tiện lại trốn ra phía sau Lam Tư Truy, ngồi xổm nói: "Con trai của người chết thảm, liên quan gì tới ta!"

Lúc sáng Lam Tư Truy ở Đông đường xem Ngụy Vô Tiện náo loạn một trận, sau đó lại từ trong miệng người bên ngoài nghe được không ít tin đồn thêm mắm dặm muối liên quan tới vị con riêng này, nên hết sức đồng tình với kẻ có bệnh là hăn, không nhịn được nói thay hăn: "Mạc phu nhân, thi thể của lệnh lang thành ra như thế, huyết nhục lẫn tinh khí đều bị hút hầu như không còn, rõ ràng là bị tà tuý giết chết. Nên không phải hăn làm."

Ngược Mạc phu nhân nhấp nhô: "Các người thì biết cái gì! Cha tên điên này là kẻ tu tiên, chắc chắn là nó đã học được không ít tà thuật!"

Lam Tư Truy nói: "Việc này, phu nhân cũng không có chứng cứ, nên..."

"Chứng cứ ở ngay trên người con trai ta!" Mạc phu nhân chỉ thi thể trên đất: "Chính các người nhìn đi! Thi thể A Uyên đã nói cho ta biết, kẻ giết nó là ai!"

Không cần người bên ngoài động thủ, Ngụy Vô Tiệm đã tranh lên trước, vén vải trắng từ đầu xuống chân. Trên thi thể Mạc Tử Uyên, thiếu mất một vài thứ.

Cánh tay trái của gã, từ vai trở xuống, đã không cánh mà bay. Tử chi khiếm khuyết không đầy đủ!

Mạc phu nhân nói: "Nhìn thấy không? Hôm nay ngay tại đây, các người cũng nghe thấy chứ? Tên điên này đã nói những gì. Hắn nói, nếu A Uyên lại đụng vào đồ của hắn nữa, hắn sẽ chặt bỏ tay của A Uyên!"

Kích động qua đi, nàng ta che mặt nước mắt: "... Chỉ đáng thương cho A Uyên của ta vốn chưa từng chạm vào bất cứ món đồ gì của tên điên này, không những bị nó vu khống, còn bị nó phát rồ giết hại..."

Phát rồ!

Đã bao nhiêu năm rồi không nghe ai dùng từ này đánh giá mình, quá là thân thương mà. Ngụy Vô Tiệm chỉ chỉ vào mình, chẳng biết nên nói gì. Cũng chẳng biết rốt cuộc thì hắn có bệnh hay Mạc phu nhân có bệnh, dựa vào một câu thuận miệng nói ra liền bám mãi không buông. Nếu nói tới mấy lời tàn nhẫn kiểu như muốn diệt tộc diệt môn trăm vạn xác người máu chảy thành sông, khi còn trẻ hắn nói không ít, nhưng đại đa số chỉ là nói miệng mà thôi. Nếu nói được làm được, thì hắn đã sớm xưng bá tu chân giới rồi. Mạc phu nhân căn bản không phải báo thù rửa hận cho con trai, mà là chỉ muốn tìm một người để trút hết oán khí. Ngụy Vô Tiệm không làm chuyện dây dưa với nàng ta, hơi suy nghĩ một chút, đưa bàn tay đến lồng ngực Mạc Tử Uyên, lục lọi, móc được một thứ. Mở ra nhìn, là một lá Triệu Âm kỳ.

Trong thoáng chốc, lòng hắn sáng tỏ, thầm nói: tự làm vậy, không thể sống!

Mà Lam Tư Truy đứng đó thấy thứ đồ được lấy ra từ ngực Mạc Tử Uyên, cũng rõ ràng rồi cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Nghĩ đến trò hề hôm nay, đầu đuôi câu chuyện cũng không khó đoán: Mạc Tử Uyên ban ngày bị Mạc Huyền Vũ phát điên hắt nước vào mặt, trong lòng hận cực, có ý tìm hấn tính sổ, Mạc Huyền Vũ lại lúc lắc chạy loạn ở ngoài, cả buổi không thấy tăm hơi, Mạc Tử Uyên muốn nhân lúc đêm đen, khi hấn trở lại thì ngằm ra tay dạy dỗ.

Chờ đến đêm, gã lén lút ra ngoài, đi ngang qua tây viện, rồi nhìn thấy Triệu Âm kỳ cắm trên mái hiên.

Tuy đã được dặn tới dặn lui, không được ra ngoài lúc nửa đêm, không được tới Tây viện, càng không thể đụng tới những lá cờ đen này, nhưng Mạc Tử Uyên lại cho rằng đây chỉ là bọn họ cố ý đe dọa vì sợ bị người khác trộm đi pháp bảo quý hiếm, chứ căn bản không biết tác dụng của Triệu Âm kỳ này xui xẻo cỡ nào, nếu giấu trong ngực, cả người sẽ biến thành một tấm bia sống. Gã trộm phù triện pháp khí của Mạc Huyền Vũ quen rồi, nhìn thấy vật lạ như vậy lòng liền ngứa ngáy khó nhịn, không chiếm được thì không chịu nổi, bèn nhân lúc chủ của lá cờ đang thu phục tấu thi ở Tây viện, lặng lẽ rút lấy một lá.

Kỳ trận sử dụng tổng cộng sáu lá Triệu Âm kỳ, trong đó có năm lá được bố trí ở Tây viện, lấy những người kia của Lam gia làm mồi nhử, nhưng bên cạnh bọn họ không biết bao nhiêu là pháp khí tiên môn bảo vệ. Còn Mạc Tử Uyên tuy chỉ trộm đi có một lá, nhưng trên người lại không có bất cứ món pháp khí phòng thân nào, chọn quả hồng mềm mà nắm, tà tuý đương nhiên sẽ bị gã hấp dẫn tới. Nếu như chỉ là tấu thi, trái lại không sao, cho nó cắn mấy cái cũng chả chết ngay được. Thế mà lại không khéo, trong lúc vô tình, Triệu Âm kỳ này lại triệu tới thứ còn đáng sợ hơn cả tấu thi. Và chính thứ tà tuý không rõ này, đã giết chết Mạc Tử Uyên, cũng đoạt đi một cánh tay của gã!

Ngụy Vô Tiện giơ cổ tay lên, quả nhiên, một đường vết thương ở tay trái đã khép lại. Xem ra, hiển xá cấm thuật đã ngầm thừa nhận cái chết của Mạc Tử Uyên là công lao của hắn, dù sao Triệu Âm kỳ vốn cũng do hắn truyền lại. Ma xui quỷ khiến, chó ngáp phải ruồi, Mạc Tử Uyên vậy mà lại thay hắn giải quyết một vấn đề khó khăn không nhỏ.

Đối với một ít thói xấu vặt của con trai mình Mạc phu nhân rõ ràng trong lòng, cũng nhanh chóng đoán được tình hình đại khái, nhưng vẫn không chịu thừa nhận cái chết của Mạc Tử Uyên là do gã tự tìm, nhất thời vừa lo lắng vừa xấu hổ, gấp quá nổi sùng, cầm một tách trà ném vào mặt Ngụy Vô Tiện: "Nếu không phải hôm qua ngươi ngang ngược vu khống nó trước mặt nhiều người như thế, nó sẽ nửa đêm canh ba đi ra ngoài sao? Đều là do tên đã chủng nhà ngươi hại!"

Ngụy Vô Tiện sớm có phòng bị, lắc mình tránh một cái. Mạc phu nhân lại thét lên với Lam Tư Truy: "Còn người nữa! Cái lũ vô dụng các người, tu tiên cái gì trừ tà quái gì, ngay cả một đứa bé cũng không bảo vệ được! A Uyên nó mới mười mấy tuổi mà thôi!"

Mấy thiếu niên kia tuổi còn quá nhỏ, mới ra đời rèn luyện không được bao lần, vẫn chưa đoán được dị thường nơi đây, tuyệt không ngờ tới còn có một thứ tà tuý hung tàn như vậy, bọn họ vốn tự thấy bản thân mình có sai sót, nên có phần áy náy, nhưng bị Mạc phu nhân không phân tốt xấu dữ lẫn mắng một trận, sắc mặt đều khể biến thành xanh, dù sao cũng xuất thân danh môn vọng tộc, chưa từng có ai dám đối xử với họ như tiểu bối. Cô Tô Lam thị gia giáo cực nghiêm, bởi vậy bọn họ tuy khó chịu trong lòng, nhưng đều mạnh mẽ ép xuống, ức đến sắc mặt khó coi. Thế nhưng Ngụy Vô Tiện lại không nhìn nổi.

Hắn nghĩ thầm: "Nhiều năm như vậy, Lam gia vẫn là cái đức tính này, cần cái tu dưỡng nát kia làm chi không biết, để rồi tự ức chết bản thân. "Xem ta đây!" Hắn "phì" một tiếng to, nói: "Người nghĩ người đang mắng ai vậy hả, người coi người ta là đây tớ của người thật đấy à? Người ta ngàn

dặm xa xôi lại đây thôi ma trừ yêu một xu cũng không lấy, trái lại còn nợ người? Xin hỏi con trai người bao nhiêu tuổi thế? Năm nay có lẽ đã mười bảy rồi nhỉ, vẫn còn là 'con nít'? Con nít bao tuổi rồi mà không nghe hiểu tiếng người? Hôm qua đã dặn đi dặn lại đừng có tới Tây viện và không đụng đến bất cứ món đồ gì trong trận rồi, con trai người nửa đêm ra ngoài trộm gà bắt chó, trách ta? Trách hẳn? Trách bọn họ?"

Mạc phu nhân thương tâm đến cực điểm lại oán hận đến cực điểm, lòng tràn đầy một chữ "chết". Không phải mình chết đi bởi con trai, mà là muốn tất cả mọi người trên đời này đều phải chết, đặc biệt là mấy kẻ trước mắt này! Nàng ta hể động chuyện đều sai sử trượng phu, đẩy ông ta một cái: "Gọi người đến đây! Gọi tất cả vào đây!"

Trượng phu nàng ta vốn như khúc gỗ, không biết là do bị cái chết của con trai độc nhất đã kích quá lớn hay gì, vậy mà lại trở tay đẩy nàngta một cái. Mạc phu nhân thành linh bị đẩy ngã xuống đất, hoảng sợ đến ngơ ngác.

Trước đây, không cần Mạc phu nhân đẩy ông ta, chỉ cần giọng nàng ta cao hơn chút đỉnh, ông ta liền làm theo, hôm nay lại còn dám đánh trả!

Đám gia phó đều bị sắc mặt của nàng ta dọa sợ, A Đình run lấy bấy đỡ nàng ta dậy, Mạc phu nhân ôm ngực, giọng nói run rẩy: "Người... người... người cũng cút ra ngoài cho ta!"

Trượng phu nàng ta dường như không nghe thấy, Mạc phu nhân có vẻ như cũng ngất, A Đình đưa mắt ra hiệu với A Đồng, A Đồng vội đỡ chủ nhân ra ngoài, trong lần ngoài Đông đường hỗn loạn không thể tả. Ngụy Vô Tiện thấy người nhà này cuối cùng cũng yên tĩnh, chuẩn bị tiếp tục coi thi thể, phán đoán rốt cuộc thì là loại tà tuý gì, nhưng hai mắt chưa nhìn tới, lại có một tiếng rít gào cao vút từ trong sân tiến vào cửa.

Người trong phòng tuôn ra. Chỉ thấy trên đất ở Đông viện, có hai người đang co giật. Một trong đó là A Đồng đang ngồi phịch dưới đất, vẫn còn

sống. Một đã ngã xuống đất, máu thịt như đều bị khoảng không móc ra rồi hút khô, xơ xác nhẵn nhúm, một cánh tay trái đã không còn, vết thương thì chẳng còn máu để mà chảy. Tình hình thì thế, giống như đúc Mạc Tử Uyên.

Mạc phu nhân mới vừa giãy khỏi sự dìm dờ của A Đình, vừa thấy cái xác ngã xuống đất kia, con người trợn ngược, rốt cuộc không còn sức để mà phát tác, hôn mê bất tỉnh. Ngụy Vô Tiệp đứng lúc đứng gần nàng ta, trợ giúp đỡ cơ thể nàng ta một phen, giao cho A Đình chạy tới, lại nhìn cổ tay, lại có một vết thương biến mất.

Vừa mới bước qua ngưỡng cửa thính đường, còn chưa ra khỏi Đông viện, trượng phu của Mạc phu nhân đã chết thảm tại chỗ, lại còn xảy ra trong nháy mắt. Sắc mặt mấy người Lam Tư Truy, Lam Cảnh Nghi cũng có hơi trắng bệch. Lam Tư Truy mau chóng bình tĩnh trở lại, truy hỏi A Đồng đang ngồi phịch dưới đất: "Có thấy là thứ gì không?"

A Đồng bị dọa sợ, khớp hàm cũng mở không nổi, hỏi hồi lâu không ra một câu, chỉ đành lắc đầu. Lam Tư Truy lòng như lửa đốt, để đồng môn đưa hân vào trong nhà, quay sang Lam Cảnh Nghi: "Phát tín hiệu chưa?"

Lam Cảnh Nghi nói: "Đã phát rồi, nhưng nếu tiền bối chung quanh đây không thể đến trợ giúp, e rằng người của chúng ta nhanh lắm cũng phải một canh giờ mới chạy tới được. Bây giờ nên làm sao? Ngay cả đó là thứ gì cũng không biết. Đi hay là thủ?"

Tà tụy đã tới, nếu như bọn họ đi rồi, sợ rằng người Mạc gia còn lại khó thoát khỏi kiếp nạn này. Lam Tư Truy cắn răng nói: "Thủ, chờ người đến."

Vừa phát tín hiệu cầu cứu, không lâu nữa sẽ có những tu sĩ khác chạy tới trợ giúp. Vì phòng ngừa nhiều chuyện, Ngụy Vô Tiệp lẽ ra nên tránh lui. Kẻ đến là người không quen biết thì cũng được thôi, nếu đúng lúc kẻ đến đã từng qua lại hoặc là từng đánh nhau, sẽ ra sao khó mà nói.

Những nguyên rủa của hiến xá cấm thuật vẫn còn đang ở trên người, trước mắt hẳn không thể rời khỏi Mạc gia trang. Hơn nữa chỉ trong một thời gian ngắn cái thứ bị triệu tới đây đã đoạt hai mạng cùng một lúc, không phải hung tàn bình thường đâu, nếu như lúc này Ngụy Vô Tiện buông tay bỏ đi, khó đảm bảo nơi đây sẽ không bị diệt sạch, chờ người chạy tới, có lẽ toàn bộ Mạc gia trang đã ngổn ngang đầy đường thi thể thiếu một cánh tay trái rồi.

Kế trước mắt, chỉ có thể trước khi cứu viện chạy tới, tốc chiến tốc thắng!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bát Dã 3

Mấy thiếu niên kia cũng là lần đầu tiên đụng phải thứ tà vật bậc này, ai nấy đều mặt mày căng thẳng, nhưng vẫn nghiêm ngặt lần theo phương vị, bảo vệ Mặc Trạch, cũng dán đầy phù triện cả trong lẫn ngoài nhà chính. Thân là con cháu Cô Tô Lam thị, nếu khi gặp họa chỉ lo thoát thân một mình, đó không những khiến gia tộc mất mặt, mà còn bị người khác cười chê, ngay cả chính bọn họ cũng sẽ xấu hổ khi gặp người khác.

A Đồng đã được đưa vào bên trong đường, Lam Tư Truy nắm tay trái hấn bắt mạch, tay phải đẩy áo lót của Mặc phu nhân ra - đã hết cách cứu. Đang sốt đầu mẻ trán, A Đồng bỗng nhiên bò dậy khỏi mặt đất.

A Đinh kêu "a" một tiếng, vui vẻ nói: "A Đồng, người tỉnh rồi!"

Cô còn chưa kịp lộ vẻ mặt vui mừng, đã thấy A Đồng giơ tay trái lên, tự bóp lấy cổ mình.

Thấy thế, Lam Tư Truy lập tức điểm ba lần vào mấy huyệt đạo của hấn, cách điểm như thế, dù là ai cánh tay cũng phải bủn rủn vô lực, nhắc lên không nổi, nhưng A Đồng lại dường như không biết, tay trái càng bóp càng chặt, vẻ mặt cũng ngày càng dữ tợn vì đau đớn. Lam Cảnh Nghi cạy tay trái hấn ra, ấy vậy mà lại như đang nạy một cục sắt vụn, không chút nhúc nhích. 'Khặc' một tiếng, đầu A Đồng lệch sang bên rũ xuống, lúc này tay mới buông lơi. Thế nhưng, xương cổ đã gãy mất rồi.

Hấn vậy mà ngay dưới mắt mọi người, tự bóp chết mình!

Thấy tình hình này, người không té xỉu đều tự nhiên cùng nảy sinh một suy nghĩ.

Quý! Là lệ quý, có một con lệ quý không thể nhìn thấy đang ở ngay đây, sai khiến A Đồng tự bóp chết mình!

Vừa khéo, Ngụy Vô Tiện lại đoán ngược: tuyệt đối không phải do lệ quý gây nên. Hắn đã từng xem phù triện mà những thiếu niên này lựa chọn, đều là loại xích linh, có thể nói là dán toàn bộ Đông đường đến mức gió thổi không lọt, nếu thật sự là lệ quý, hễ tiến vào Đông đường, phù chú sẽ lập tức tự động cháy tạo ra lục hoá, mà không phải như bây giờ - bình thường không có động tĩnh gì.

Không phải bọn họ phản ứng chậm, mà là kẻ đó ra tay thật sự quá hung tàn và nhanh chóng. Đối với "lệ quý", Huyền môn có một quy định nghiêm chỉnh mẫu mực về từ này, nếu mỗi tháng giết một người, và quấy phá đó kéo dài trong ba tháng, cũng đã có thể quy thành lệ quý. Tiêu chuẩn đó là do Ngụy Vô Tiện định ra, được người đời dùng cho đến nay. Hắn quen đối phó nhất chính là loại này, theo như hắn thấy, bảy ngày giết một người sẽ được cho là lệ quý quấy phá nhiều lần. Thứ này lại giết một lúc ba người, hơn nữa khoảng thời gian cách nhau gần như thế, dù là tu sĩ thành danh cũng không thể lập tức nghĩ ra kế sách ứng đối ngay, huống hồ đây chỉ là một đám tiểu bối mới xuất đạo.

Hắn cứ nghĩ như thế, ánh lửa lập loè, một cơn gió lạnh thổi qua.

Toàn bộ ánh nến và đèn lồng trong tất cả các sân viện lẫn Đông đường, đồng loạt tắt ngúm.

Trong khoảnh khắc đèn tắt, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, tiếng này cao còn có tiếng khác cao hơn, nam nam nữ nữ xô xô đẩy đẩy, té rồi lại chạy. Lam Cảnh Nghi quát lên: "Đứng yên tại chỗ, đừng chạy loạn! Ai chạy sẽ bị bắt!"

Này cũng không phải đe dọa gì, thừa tối làm loạn, thừa nước đục thả câu là thiên tính của tà tuý, càng âm ỉ khóc lóc bỏ chạy, càng dễ dẫn hoạ vào người mà không hay biết. Lạc đàn vào thời điểm thế này, là một chuyện rất nguy hiểm. Không biết làm sao mà ai nấy đều đang hồn bay lớn vờn trên trời lại nghe được tiếng, không cần chốc lát, cả Đông đường liền yên tĩnh, ngoài tiếng hít thở khê khàng, tiếng nước nở nhỏ xíu. Sợ rằng đã không còn mấy người.

Trong bóng tối, một áng lửa bỗng nhiên sáng lên, đó là Lam Tư Truy đốt một tấm Minh Hoả phù. Phù lửa không bị âm phong có tà khí thổi tắt, cậu cầm tấm phù này nhen ánh nến lên lần nữa, đệ tử khác thì ở lại động viên lòng người. Có ánh lửa, Ngụy Vô Tiện lơ đãng nhìn cổ tay một thoáng, lại có một đường vết thương khép miệng.

Sau khi nhìn, hần chột phát hiện, số lượng vết thương không đúng.

Ban đầu ở hai bên cổ tay của hần, mỗi bên có hai đường vết thương. Mạc Tử Uyên chết, một đường khép lại; Phụ thân Mạc Tử Uyên chết, lại thêm một đường; A Đồng chết, lại thêm một đường nữa. Như vậy tính ra, nên có ba đường khép lại, chỉ còn dư lại một đường có vết sâu nhất, cũng là vết thương có sự thù hận sâu nhất.

Nhưng hiện tại trên cổ tay hần, trống trơn, một cái cũng không sót lại.

Ngụy Vô Tiện tin chắc, trong đối tượng Mạc Huyền Vũ báo thù, nhất định không thể thiếu Mạc phu nhân. Cái vết thương dài nhất sâu nhất kia, nhất định là giữ lại vì nàng ta. Mà nó lại biến đâu mất rồi.

Mạc Huyền Vũ bỗng nhiên thông suốt, từ bỏ oán hận - đó là điều không thể. Vì hồn phách của hần đã sớm đem ra đánh đổi để triệu hoán Ngụy Vô Tiện tới đây rồi. Muốn miệng vết thương khép lại, trừ phi Mạc phu nhân chết.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía Mạc phu nhân sắc mặt trắng bệch như tờ giấy mới vừa tỉnh lại không bao lâu, bị mọi người vây quanh ở chính giữa.

Trừ phi nàng ta đã là kẻ chết rồi.

E rằng, đã có thứ gì đó bám vào trên người Mạc phu nhân. Nếu như vật này không phải hồn thể, vậy rốt cuộc là cái gì đây?

Bỗng nhiên, A Đình khóc ròng nói: "Tay... tay trái của A Đồng!"

Lam Tư Truy chuyển lá hoá phù sang phía thi thể A Đồng. Quả nhiên, tay trái của gã cũng biến mất rồi.

Tay trái!

Trong thoáng chốc, trước mắt Ngụy Vô Tiệm một mảnh sáng trong như tuyết, thứ quấy phá, cánh tay trái biến mất, tất cả khác thường nối liền thành một đường. Hắn thành linh bật cười hà hà. Lam Cảnh Nghi nổi câu nói: "Tên ngốc này, lúc nào rồi mà còn cười được!" Nhưng vừa nghĩ lại, nếu hắn là kẻ ngốc, thì mình so đo với hắn làm gì?

Ngụy Vô Tiệm vậy mà nắm lấy tay áo y, lắc đầu nói: "Không phải, không phải!"

Ngụy Vô Tiệm chỉ vào thi thể Mạc phụ và A Đồng trên đất, không chịu bỏ qua: "Này không phải bọn họ!"

Lam Tư Truy ngăn Lam Cảnh Nghi đang muốn nổi điên, hỏi: "Người bảo 'đây không phải họ', là có ý gì?"

Ngụy Vô Tiệm hạ thấp giọng, thần thần bí bí nói: "Đây, không phải cha Mạc Tử Uyên; kia, cũng không phải A Đồng."

Câu nói này nghe trong ánh nến yếu ớt, càng khiến người ta sởn gai ốc hơn.

Lam Tư Truy nói: "Làm sao người biết?"

Ngụy Vô Tiện vung vẩy tay trái của mình, tự hào nói: "Tay đó, là tay đó! A Đồng với cha Mạc Tử Uyên, bọn họ đâu có thuận tay trái. Xưa nay bọn họ đánh ta toàn dùng tay phải thôi, ta biết mà."

Lam Cảnh Nghi phì phì nói: "Người tự hào cái quái gì chứ! Coi người đắc ý kìa!" Mà Lam Tư Truy lại kinh hãi vã mồ hôi lạnh.

A Đồng tự bóp chết mình, đúng là đã dùng tay trái. Mà lúc trượng phu Mạc phu nhân đẩy ngã thê tử, cũng dùng tay trái.

Thế nhưng, lúc Mạc Huyền Vũ đại náo Đông đường ban sáng, hai người kia vội vã bắt người cản người, tay thuận lại là tay phải. Chung quy không đến mức trước khi chết hai người kia đều đột nhiên biến thành thuận tay trái cả!

Tuy không biết rốt cuộc vì lý do gì, nhưng nếu muốn tìm hiểu rõ ràng thứ quái phá là thứ gì, đương nhiên phải ra tay từ "tay trái". Lam Tư Truy nghĩ thông suốt đoạn này rồi, cảm giác ngạc nhiên nghi ngờ xông tới, liếc nhìn Ngụy Vô Tiện, không nhìn được nghĩ: "Tự xưng hắc nói lời này, thật sự khá giống cố ý."

Ngụy Vô Tiện cứ trơ cái mặt cười ra, nghĩ thầm cho cái gợi ý này đã là hết sức rồi.

Lam Tư Truy suy tư: "Dù ra sao, nếu vị Mạc công tử này chịu nhắc nhở mình, có lẽ không mang theo ác ý." Liền dời mắt khỏi người hắc, đảo qua A Đình mới vừa khóc ngất đi, rơi xuống người Mạc phu nhân.

Đường nhìn từ mặt nàng ta đi xuống, thẳng đến hai tay nàng ta. Cánh tay bình thường rủ xuống, đa phần giấu trong tay áo, chỉ có non nửa ngón lộ ra.

Ngón tay phải nàng ta trắng như tuyết, mảnh mai, đúng kiểu tay người quen sống trong nhung lụa, không làm việc nặng.

Thế nhưng lại sinh ra ở trên người một nữ nhân - đây rõ ràng là tay của nam nhân!

Lam Tư Truy quát lên: "Đề nàng ta xuống!"

Vài thiếu niên đã tóm lấy Mạc phu nhân, Lam Tư Truy nói một tiếng "đắc tội" xong, liền định lật tay đập một lá phù triện xuống, tay trái Mạc phu nhân lại lấy một góc độ khó mà tin nổi xoay qua chỗ khác, tóm lấy cổ họng y.

Tay của người sống mà muốn vận thành như vậy, trừ khi xương bị bẻ gãy. Mà nàng ta ra tay cực nhanh, chỉ chớp mắt đã sắp tóm lấy cổ y. Lúc này, Lam Cảnh Nghi kêu to một tiếng "ái da", nhào tới trước người Lam Tư Truy, thay cậu đỡ cú tóm này.

Chỉ thấy ánh lửa lập loè, cánh tay kia mới vừa nắm lấy bả vai Lam Cảnh Nghi, đã bốc lên từng luồng lửa xanh, năm ngón lập tức thả ra. Lam Tư Truy tránh được một kiếp, vừa định cảm tạ Lam Cảnh Nghi liều mình cứu giúp, đã thấy phân nửa đồng phục của người sau bị thiêu thành tro, nhếch nhác đến cực điểm, hắn vừa cười nửa cái còn lại ra vừa quay đầu hỗn hển mắng: "Sao người đá ta, cái tên điên chết tiệt này, người muốn hại chết ta hả?!"

Ngụy Vô Tiệp chạy trốn chết: "Không phải ta đá!"

Chính là hắn đá đó. Ở mặt trong bên hông ngoại y của đồng phục Lam gia có dùng một loại dây nhỏ thêu chi chít đầy chú thuật chân ngôn, có kỳ hiệu hộ thân bảo mệnh. Chẳng qua đụng phải thứ lợi hại như này, dùng một lần là hết hiệu lực. Dưới tình thế cấp bách, chỉ có thể đá Lam Cảnh Nghi một cú, để hắn lấy thân thể bảo vệ cái cổ của Lam Tư Truy một phen. Lam Cảnh Nghi còn định mắng tiếp, Mạc phu nhân lại ngã xuống đất, máu thịt

trên mặt đều bị hút đến nỗi chỉ còn một lớp da dán vào đầu lâu. Cánh tay nam nhân không thuộc về nàng ta rơi khỏi bả vai, năm ngón tay vẫn cong vào duỗi ra như thường, dường như nó đang hoạt động gân cốt, có thể nhìn thấy rõ rệt gân xanh và mạch máu đập bên trên đó.

Vật này, chính là tà vật bị Triệu Âm kỳ triệu tới.

Cánh tay sinh trưởng trên cơ thể người, nhưng nó lại bị cắt rời ra, vậy cũng nói rõ người này chết vì bị phân thân. Chân tay rời rạc, chính là tiêu chuẩn của chết thảm, đẹp hơn cái chết của Ngụy Vô Tiện một chút.

Thế xác bị tách rời sẽ nhiễm một phần oán niệm của người chết, sẽ có khát vọng được chết toàn thân, thế nên, nó sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tìm bộ phận còn thiếu trên cơ thể khác. Tìm được rồi, có lẽ sẽ hài lòng ngủ yên từ đây, hoặc có lẽ sẽ quấy phá càng dữ dội hơn nữa. Mà nếu như không tìm được, cái đám tứ chi này cũng chỉ đành lù lại cầu cái khác mà thôi.

Làm sao mà lù lại cầu cái khác cho được?

Tìm cơ thể người sống mới khá thích hợp.

Lại như cánh tay trái này: sau khi ăn mất tay trái người sống, nó hút khô tinh khí huyết nhục của người sống này, vứt bỏ cơ thể, tiếp tục tìm một vật chứa để tiếp rồi sống ký sinh trên đó, đến tận khi nó tìm được bộ phận khác trên thi thể mới thôi.

Sau khi nó bị triệu ra ngoài, vật chứa đầu tiên nó tìm đến là Mạc Tử Uyên. Vật chứa thứ hai là phụ thân của Mạc Tử Uyên.

Một khi cánh tay này dính vào người, kẻ bị ký sinh sẽ lập tức mất mạng, nhưng trước khi máu thịt toàn thân bị hút đến cạn khô, vẫn có thể cất bước như thường dưới sự khống chế của nó, dường như vẫn còn đang sống. Lúc Mạc phu nhân bảo trợng phu nàng ta cút ra ngoài, ông ta dùng thái độ khác thường trở tay đẩy ngược nàng ta. Ngụy Vô Tiện vốn tưởng, đó là vì

ông ta đau lòng vì cái chết của con trai, nên mới khó chịu thô bạo với thê tử mình. Nhưng bây giờ suy nghĩ lại, vậy đó vốn không phải đáng về mà một người cha vừa mất đi con trai nên có. Đó không phải về chờ đợi khi tâm tàn, mà là sự vắng lặng, tĩnh mịch của người đã chết.

Vật chứa thứ ba là A Đồng. Vật chứa thứ tư chính là Mạc phu nhân. Nhân lúc rối loạn khi đèn tắt, tay quý đã di chuyển sang người nàng ta. Mà cùng thời gian Mạc phu nhân mất mạng, một vết thương cuối cùng trên cổ tay Ngụy Vô Tiệp, cũng biến mất theo đó.

Mấy thiếu niên Lam gia nọ thấy phù triện không có tác dụng, y phục lại hữu hiệu, thế là cùng cời ngoại y vứt ra bọc cánh tay trái này lại, tầng tầng lớp lớp dày cộm bao lấy nó như một cái kén trắng. Chỉ chốc lát sau, đồng đồ trắng đó 'phụt' bùng cháy. Ngọn lửa màu xanh lục tà dị bốc cao ngút trời, e rằng chẳng bao lâu nữa, khi đồng phục đã đốt rụi, cái tay kia sẽ phá tro mà ra. Ngụy Vô Tiệp thừa dịp không ai chú ý, đi thẳng đến Tây viện.

Có mười cổ tẩu thi bị người Lam gia bắt đang lặng im đứng trong sân. Ngụy Vô Tiệp đá một cú vào nơi vẽ chú văn trên đất, phá hỏng toàn bộ trận pháp phong trụ chúng nó, rồi vỗ tay hai lần. Lũ tẩu thi giật mình, tròn mắt trắng mắt đột nhiên trợn lên, như bị tiếng sét nổ làm thức tỉnh.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Dậy nào. Làm việc!"

Hắn sai sử khôi lỗi thi luôn không cần chú văn với triện ngữ phức tạp gì, chỉ cần mệnh lệnh trực tiếp là đủ. Tẩu thi đứng phía trước run rẩy ngo ngoáy di chuyển vài bước, cơ mà, mới tới gần Ngụy Vô Tiệp, lại như bị dọa đến run chân, ngã sòng soài trên đất y chang người sống vậy.

Ngụy Vô Tiệp dờ khóc dờ cười, lại vỗ tay hai lần, lần này nhẹ đi nhiều. Có thể đám tẩu thi này sinh ở Mạc gia trang, chết cũng ở Mạc gia trang, chưa từng va chạm với xã hội, bản năng muốn nghe mệnh lệnh từ kẻ triện

tập, nhưng lại có nỗi hoảng sợ không tên đối với người phát ra chỉ lệnh, phủ phục trên đất ư ư không dám dậy.

Tà sát càng hung tàn, Ngụy Vô Tiệm càng có thể thuận buồm xuôi gió sai sử. Những tầu thi này chưa từng được hắc điều giáo, không chịu nổi sự khống chế trực tiếp của hắc, trong tay hắc cũng không có vật liệu, không cách nào làm ra được đạo cụ xoa dịu ngay lập tức, tạm bợ sơ sài cũng không được. Mắt thấy lửa xanh ngút trời dần dần tối đi, đột nhiên, tâm tư Ngụy Vô Tiệm sáng ngời.

Muốn có người chết oán niệm cực nặng, hung tàn ác độc, cần gì phải đi tìm?!

Bên trong Đông đường có, hơn nữa không chỉ một cỗ!

Hắc lượn về Đông viện. Đám Lam Tư Truy đã rút trường kiếm trên lưng ra, cắm vào đất kết thành hàng rào kiếm, tay quý kia đang va loạn xạ trong đó. Bọn họ vốn đã dùng hết toàn lực đè lên chuôi kiếm không cho nó phá ra, căn bản không rảnh chú ý tới ai ra ra vào vào. Ngụy Vô Tiệm bước vào Đông đường, nhắc thi thể hai người Mạc phu nhân và Mạc Tử Uyên ở hai bên lên, thấp giọng quát: "Còn không mau tỉnh!"

Một tiếng gọi ra, tức khắc hồi hồn!

Chớp mắt qua đi, Mạc phu nhân và Mạc Tử Uyên trợn tròn trắng lên, miệng phát ra tiếng kêu chói tai đặc thù của lệ quỷ hồi hồn. Trong tiếng rít chói tai một cao một thấp, một cỗ thi thể khác cũng nơm nớp lo sợ bò dậy, nhỏ yếu kêu theo một tiếng, thấp đến mức không thể thấp hơn, đó chính là trượng phu của Mạc phu nhân.

Tiếng kêu rất lớn, oán khí đầy đủ. Ngụy Vô Tiệm rất là thoả mãn, mỉm cười: "Nhận ra cái tay ngoài kia không?"

Hắc ra lệnh: "Xé nát nó!"

Ba người Mạc gia như ba luồng gió đen, chỉ chớp mắt đã thổi ra ngoài.

Cánh tay trái kia va gãy một thanh trường kiếm, đang phá rào mà ra. Mà khi nó mới vừa ra ngoài, ba cổ hung thi không có cánh tay trái đã đồng loạt đánh về phía nó.

Ngoài không dám chống đối mệnh lệnh của Ngụy Vô Tiệp, ba người Mạc gia cũng có nỗi oán hận mạnh mẽ đối với thứ đã giết chết mình, nên trút hết cơn giận lên trên cái tay quý kia. Không hỏi cũng biết chủ sát là Mạc phu nhân, sau khi nữ thi thi biến thường cực kỳ hung tàn, nàng ta tóc tai bù xù, trong tròng trắng mắt vẫn vận tơ máu, năm móng tay dài ra gấp mấy lần, khoe miệng phì phèo bọt mép, tiếng rít gần như lật tung nóc nhà, cực kỳ điên cuồng. Mạc Tử Uyên theo sát mẫu thân, phối hợp với nàng ta cùng đồng loạt cắn xé, phụ thân gã thì lại đi theo sau đó, bù vào khe hở công kích của hai cổ hung thi kia. Mấy thiếu niên nọ đều kinh ngạc đến ngây người.

Xưa nay bọn họ chỉ nghe nói qua điển tịch và truyền miệng tình hình tự đánh nhau của loại hung thi này, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy cảnh máu thịt tung toé như vậy, càng nhìn càng trở mắt ngoác mồm, căn bản không thể nào dời tầm mắt, chỉ thấy thật là hay, thật là ngoạn mục!

Ba xác đang đánh một tay đến dữ dội, bỗng nhiên, Mạc Tử Uyên rít lên rồi lắc mình tách ra. Bụng gã bị cái tay kia móc một lỗ, lòi ra mấy khúc ruột. Mạc phu nhân thấy thế gầm gừ không ngớt, che phía trước con trai, thế cào càng mạnh, móng tay phá không lại có uy thế như cương đao thiết kiếm. Ngụy Vô Tiệp lại nhìn ra được, nàng ta đã có vẻ mơ hồ không chống đỡ nổi.

Ba cổ hung thi vừa đột tử liên thủ, dĩ nhiên không cách nào áp chế một cánh tay này!

Ngụy Vô Tiệm ngưng thần quan chiến, đầu lưỡi hơi cuộn, bên môi ép một tiếng huýt cao, nhưng lần nữa không thối. Một tiếng huýt này của hắn thối ra, có thể kích thích lệ khí của hung thi thêm mạnh, cũng có thể xoay chuyển chiến cuộc, nhưng vậy thì khó bảo đảm không ai phát hiện hắn đang giở trò. Trong một thoáng, cái tay kia chuyển động như chớp giật, vừa tàn nhẫn vừa chuẩn bẻ gãy xương cổ Mạc phu nhân!

Mắt thấy ba người Mạc gia liên tục bại lui, Ngụy Vô Tiệm vừa định đè lưỡi huýt một tiếng dài, lúc này, có tiếng huyền vang oong oong từ trên trời truyền xuống.

Hai tiếng này như do người ta tiện tay gãy ra, nhưng lại kỳ ảo trong ngần, mang theo cái lạnh của luồng gió mát. Một đám yêu ma quỷ quái đang giết đến dữ dội nghe thấy tiếng này, đều cứng đờ.

Mấy thiếu niên đang khổ sở chống đỡ thoáng chốc cười tươi rói, chẳng khác nào sống lại. Lam Tư Truy giơ tay chùi đi lớp máu đen trên mặt, bỗng nhiên ngẩng đầu, vui vẻ nói: "Hàm Quang Quân!"

Vừa nghe thấy hai tiếng huyền kêu xa xôi này, Ngụy Vô Tiệm liền quay lưng bỏ đi.

Thiệt là khéo, kẻ đến chính là người Lam gia; đáng chết hơn nữa, kẻ đến lại là Lam Vong Cơ!

Lại một tiếng huyền vang, lần này âm điệu hơi cao hơn, xuyên mây phá trời, mang theo hai phần tức sát. Ba cỗ hung thi liên tục lùi bước, đồng thời lấy tay phải che lỗ tai lại.

Nhưng mà, thanh âm phá chương há có thể kháng cự như thế, chưa lùi được vài bước, trong đầu chúng nó đã truyền ra tiếng nổ khe khẽ.

Mà cánh tay trái mới vừa trải qua một trận ác đấu kia, vừa nghe thấy tiếng huyền, bỗng nhiên gục xuống đất. Tuy ngón vẫn còn đang co duỗi,

nhưng cánh tay đã lặng im không dậy nổi.

Yên tĩnh ngán ngủ qua đi, đám thiếu niên kia không nhìn được lớn tiếng hoan hô.

Trong lần reo hò này, tràn đầy sự mừng rỡ khi sống sót sau tai nạn, và của sự chịu đựng qua một đêm hãi hùng, cuối cùng cũng đợi được chi viện của gia tộc, dù cho sau đó bị lấy lý do "ồn ào mất lễ nghi làm hổ thẹn gia phong" mà nghiêm khắc trách phạt, bọn họ cũng không để ý tới. Trong lúc reo hò, Lam Tư Truy bỗng nhiên để ý, có một người không thấy đâu nữa.

Y túm Lam Cảnh Nghi nói: "Người đâu rồi?"

Lam Cảnh Nghi chỉ lo vui vẻ: "Ai? Ai cơ?"

Lam Tư Truy nói: "Cái vị Mạc công tử kia."

Lam Cảnh Nghi đáp: "Người tìm cái tên điên đó làm gì? Chắc sợ bị ta đánh nên chạy đi đâu rồi."

"..." Lam Tư Truy biết Lam Cảnh Nghi cấu thả thẳng tuột một đường ruột, gặp chuyện chẳng bao giờ giấu nghĩ, cũng không tỏ vẻ hoài nghi gì, thăm nghĩ, cứ chờ Hàm Quang Quân đến rồi báo việc này cho người nọ hay.

Mạc gia trang hãy còn ngủ yên, chẳng qua không biết ngủ yên thật hay chỉ là giả vờ.

Mặc dù là trong Đông, Tây viện của Mạc gia đang đánh xác đánh đến máu văng tung toé, người ta cũng sẽ không mới nửa đêm sáng sớm đã bò dậy coi. Xem náo nhiệt cũng phải chọn lúc nửa mà. Náo nhiệt mấy ngày liền, nhìn chẳng còn gì hay.

Ngụy Vô Tiệm hủy thi diệt tích dấu vết còn thừa lại của hiền xá trận, rồi vội vã tìm một con vật cưỡi, đi ngang qua một mảnh sân, ở trong có cái cối xay lớn, một con lừa hoa đang nhồm nhoàm nhai cỏ bị cột ở ngay đó, thấy hần hùng hùng hổ hổ chạy tới, nó như có hơi kinh ngạc, lại y hệt một con người liếc mắt nhìn hần. Ngụy Vô Tiệm tập lại mặt đối mặt với nó, lập tức bị sự khinh bỉ trong mắt nó đả động.

Hần tiến lên túm dây thừng kéo ra ngoài, con lừa hoa kia oán giận lớn tiếng kêu lên với hần. Ngụy Vô Tiệm liên tục dỗ dành kéo kéo dây, khuyên can đủ đường mới gạt nó đi được, đập lên ánh trăng bạc mờ mờ sáng, cộc cộc chạy ra đường cái.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Kiêu Căng 1

Con lừa mà Ngụy Vô Tiện dắt đi này, cực kỳ khó hầu hạ.

Rõ ràng chỉ là một con lừa mà thôi, nhưng cỏ tươi non mọng sương mới ửng, chứ cọng cỏ nhọn hơi vàng tí, không thèm ăn. Đi ngang qua một nhà nông, Ngụy Vô Tiện trộm chút rơm cho nó, nhai mấy cái, nó phì phì khạc ra hết, khạc còn dữ dội hơn người sống khạc nước bọt nữa. Ăn không ngon, liền chẳng chịu đi, nổi nóng, đá hậu, nhiều lần Ngụy Vô Tiện suýt nữa bị nó đá trúng, mà tiếng kêu của nó lại còn cực kỳ khó nghe nữa chứ.

Dù là vật cưỡi hay là thú cưng, cũng chả khác gì nhau!

Ngụy Vô Tiện không khỏi bắt đầu nhớ nhung kiếm của mình. Thanh kiếm kia giờ hẳn là đã bị vị gia chủ gia tộc lớn nào đó coi là chiến lợi phẩm treo lên tường trưng bày khoe người khác rồi nhỉ.

Cổ sống cổ chết lồi lồi kéo kéo chạy mấy ngày, dọc đường đi qua một mảnh ruộng đồng thôn trang. Ánh nắng chói chang nóng rực, bên bờ ruộng có một gốc hòe lớn, dưới cây dày rậm cỏ xanh, còn có một miệng giếng cũ nữa, bên cạnh đó là cái thùng và gáo mà thôn dân đặt đấy, để người qua đường giải khát. Con lừa hoa chạy tới đây, làm sao cũng không chịu đi, Ngụy Vô Tiện nhảy xuống, đập vô cái mông quý giá của nó, nói: "Mày đúng là có mệnh phú quý mà, còn khó hầu hạ hơn tao nữa."

Con lừa phì nhổ hắt.

Trong lúc hẳn đang dùng mọi thủ đoạn, trên con đường ruộng ngoài xa có một đoàn người đi tới.

Những người này lưng đeo giỏ trúc, thân mặc áo bố chân đi giày rơm, từ đầu đến chân mang một làn hương khí quê mùa dân dã. Trong đó có một tiểu cô nương, gương mặt tròn, tướng mạo miển cưỡng được coi là thanh tú, có lẽ là đi lâu dưới ánh mặt trời chói chang nên cũng nghĩ tới hóng mát uống nước, nhưng khi thấy một con lừa hoa đang đạp móng kêu loạn, ngồi cạnh đó còn là tên điên tóc tai bù xù, mặt mũi hết bôi đỏ rồi trát trắng, thì không dám lại đây.

Ngụy Vô Tiệm tự xưng là người thương hương tiếc ngọc, thấy thế hơi dịch cái ố qua bên, chừa ra một khoảng đất, còn mình thì đi sang dẫn vật con lừa kia. Đám người nọ thấy hản vô hại, lúc này mới yên tâm đi tới. Ai nấy đều đầu mướt mồ hôi má đỏ rực, quạt gió rồi múc nước, người thiếu nữ kia ngồi bên cạnh giếng, dường như biết hản cố ý nhường cho, nên khẽ mỉm cười với Ngụy Vô Tiệm.

Một người trong đó tay cầm la bàn, nhìn ra xa xăm, cúi đầu khó xử nói: "Tại sao sắp đến chân núi Đại Phạm rồi, kim chỉ vẫn cứ bất động?"

Hoa văn khắc trên la bàn này thật là kỳ lạ, chẳng phải la bàn phổ thông. Không phải dùng để chỉ Đông Nam Tây Bắc, mà là "Phong Tà bàn" dùng để chỉ ra hung tà yêu sát. Ngụy Vô Tiệm hiểu trong lòng, hản đây gặp một hộ gia đình nông thôn sa sút túng quẫn. Ngoài thế gia đầy đủ sung túc, không hề thiếu những hộ nghèo đóng cửa tự tu như thế. Nói không chừng họ từ nông thôn tới nhờ vả đại gia tộc nào đây. Dù sao cũng chẳng giống như đi tán dóc, ngắm hoa.

Nam tử trung niên dẫn đầu vừa bắt chuyện vừa đi sang uống nước, nói: "Cái la bàn kia của người có phải đã hỏng rồi không, chừng nào về thay cho người cái mới. Còn chưa tới mười dặm nữa là núi Đại Phạm rồi, chúng ta không thể dừng lâu được. Một đường vất vả mệt nhọc, nếu như thả lỏng ở ngay đây, mấy người ở sau sẽ tranh nhau tới trước hết, vậy thì không đáng."

Xem ra đoàn người này không phải đi nhờ vả, mà là đi săn đêm.

Tiên môn thế gia gọi du lịch tứ phương, trừ ma hàng yêu là "đi săn", và bởi vì những thứ kia thường qua lại vào buổi tối, nên cũng được gọi là "săn đêm". Tu tiên gia tộc nhiều vô kể, nhưng dương danh lập vạn tới tới đi đi chỉ có số ít mà thôi. Nếu như không phải tổ tiên tích lũy phong phú, gia tộc phổ thông muốn được liệt vào thượng vị, bước lên hàng danh môn, nhận được sự tôn trọng và danh vọng trong Huyền môn, nhất định phải đạt được thành tích thực tế. Bắt giữ yêu thú hung tàn hoặc lệ sát làm hại một phương, giá trị gia tộc mới có thể tăng cao gấp bội, lời nói ra mới có trọng lượng.

Đây vốn là việc mà Ngụy Vô Tiện nắm chắc nhất, nhưng mấy ngày nay bôn ba trên đường, xông vào mấy phần mộ rồi mà vẫn chẳng săn được đủ số lượng, chỉ toàn là tiểu quỷ thôi. Trong tay hẳn đang thiếu một con quỷ tướng thay hẳn làm mưa làm gió, thế là lòng quyết định đi lên Núi Cơm Bự thử vận may. Nếu dễ sai sử, thì bắt về dùng.

Mấy người kia dừng chân một hồi, cũng chuẩn bị ra đi. Trước khi đi, thiếu nữ mặt tròn nọ lấy một trái táo nhỏ không đỏ mà nửa xanh từ trong chiếc túi sau lưng ra, đưa cho hắn: "Cho người nè."

Ngụy Vô Tiện cười hì hì đưa tay đón, ầy vậy mà con lừa hoa kia lại ngóc đầu nhe răng ra cạp. Ngụy Vô Tiện vội vàng chụp lấy. Thấy con lừa này thèm thuồng trái táo nhỏ không thôi, phúc đến thì lòng cũng sáng ra, hắn dùng dây lưới treo trái táo này lên một cành cây, chống ngay trước mặt con lừa hoa. Con lừa hoa ngửi thấy mùi táo thơm ngát ngay đằng trước, muốn ăn nên cứ ngóc đầu xông tới đuổi theo trái táo gần sát kia, còn nhanh hơn mấy con ngựa khoẻ mà Ngụy Vô Tiện từng thấy hồi trước nữa, cực tuyệt!

Lừa không ngừng móng, Ngụy Vô Tiện mau chóng chạy tới Đại Phạm sơn trước lúc trời tối. Mãi đến tận chân núi, hắn mới biết Phạm này không phải là Phạm kia. Từ xa nhìn lại, hình núi rất giống một pho tượng Phật lùn

bụng to thân béo, tên cũng có lý lắm. Bên dưới ngọn núi có một trấn nhỏ, được gọi là trấn Phật Cước.

*Phạm - từ dùng trong Phật giáo, Phạn - Cơm

*bụng to thân béo (tâm khoan thể bàn): chỉ người bụng dạ rộng rãi, vẻ ngoài khoan thai.

Tu sĩ tụ tập ở đây còn nhiều hơn hẳn tưởng, các gia các môn ăn mặc tốt xấu lẫn lộn, đi tới đi lui trên đường. Chẳng biết vì sao, vẻ mặt tất cả đều căng thẳng, thấy cái dáng điệu như quý này của hẳn cũng không rảnh để ý cười nhạo.

Ngay giữa đường, có một đám tu sĩ tụ tập lại một cụm, đang nghiêm túc nói chuyện. Dường như ý kiến không hợp khá nhiều, Ngụy Vô Tiện ở xa xa cũng nghe bọn họ to tiếng tranh luận:

"... Ta cho rằng nơi đây vốn không hề có Thực Hồn thú hay Thực Hồn sát gì cả, bởi vì tất cả kim chi của Phong Tà bàn đều không có dị động!"

"Nếu đã không có, chứng mất hồn của dân trong bảy trấn này là tại vì sao? Không thể nào cùng đồng loạt mắc quái bệnh chứ? Tại hạ chưa từng nghe nói tới loại bệnh này!"

"Phong Tà bàn không chỉ ra thì nhất định không à? Nó chẳng qua chỉ định một hướng đại khái mà thôi, không đủ chính xác, không thể tin hoàn toàn được, e rằng chung quanh đây đang có thứ gì đó cản trở kim của nó chỉ tới."

"Cũng không nghĩ lại xem Phong Tà bàn là do ai tạo ra, ta đây chưa từng nghe nói tới thứ gì có thể quấy nhiễu kim của nó chỉ tới."

"Ta vẫn chưa đồng ý với nghi vấn của người ngoài, càng không nói Ngụy Anh thập toàn thập mỹ, các hạ có gì ngậm máu phun người!"

Thế là bọn họ bắt đầu tranh cãi sang hướng khác, Ngụy Vô Tiện cười con lừa hoa cười hi hi hô hô đi ngang qua. Không ngờ đã nhiều năm như vậy, hắc vẫn hùng phong không ngã, vẫn là "gặp Ngụy tất nháo" trong miệng của các tu sĩ. Nếu bỏ phiếu bình chọn kẻ đứng nhất trong một trăm người thịnh mãi không suy, hắc nhất định chẳng nhường cho ai. Bình tĩnh mà xem xét, tu sĩ kia nói cũng không sai, bản Phong Tà bản thông dụng trong tu chân giới do hắc làm, thật sự không đủ chính xác. Hắc vốn đang bắt tay cải tiến, ai mà ngờ chưa cải xong hang ổ đã bị người ta lật, cả đám cũng chẳng thể làm gì khác hơn, đành phải tiếp tục dùng bản đầu tiên không đủ chính xác ấy.

Đa số cấp thấp như tấu thi đều chỉ ăn thịt uống máu gặm xương; chỉ có yêu thú cấp cao hoặc lệ quý lịch sự tao nhã mới có thể hấp thu và tiêu hoá hồn phách, còn một hơi ăn tận bảy cái, hèn chi nhiều gia tộc tụ tập tới đây như vậy. Nếu đối tượng săn đêm không phải loại vừa, Phong Tà bản sai chút cũng là điều hiển nhiên.

Ngụy Vô Tiện ghì dây thừng lại, nhảy xuống lưng lừa, đưa quả táo treo trước mặt con lừa hoa cả dọc đường kia tới miệng nó: "Một miếng, một miếng thôi... Úi! Mày định cạp phát ăn luôn cả tay tao hả?"

Hắc gặm hai cái ở một bên trái táo, rồi nhét trở về miệng con lừa. Đang đau lòng vì bản thân lại suy đồi tới mức phải ăn chung trái táo với một con lừa. Bỗng nhiên lưng bị va phải, quay đầu lại thì thấy là một cô thiếu nữ, tuy đụng phải hắc nhưng hoàn toàn không để hắc vào mắt, hai mắt vô thần, mặt mỉm cười, mắt nhìn đăm đăm về một hướng khác.

Ngụy Vô Tiện nhìn theo mắt cô. Hướng đó tối om om, chính là đỉnh ngọn núi Đại Phạm.

Đột nhiên, thiếu nữ này bắt đầu khoa tay múa chân trước mặt hắc. Dáng vẻ cuồng dã, nhe nanh múa vuốt, Ngụy Vô Tiện đang say sưa nhìn ngon

lành, bỗng có một phụ nhân nào đó nhấc váy chạy tới, ôm lấy nàng gào khóc: "A Yên, chúng ta về đi thôi, về đi thôi!"

A Yên ra sức giẫy khỏi bà, từ đầu đến cuối nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, mang theo tâm ý yêu thương khiến kẻ khác sờn gai ốc, tiếp tục vừa múa vừa nhảy, phụ nhân kia chỉ đành chạy đuổi theo nàng hết con đường, vừa chạy vừa hức hức khóc. Người bán hàng rong cạnh đó nói: "Nghịch chướng, A Yên nhà thợ rèn Trịnh lại chạy tới nữa rồi."

"Mẹ của nàng thật đáng thương mà. A Yên, phu quân A Yên, còn cả trượng phu của bà nữa, chẳng có ai khỏe cả..."

Ngụy Vô Tiện hết đi đông rồi lại đi tây, nghe được đôi câu vài lời rai rác từ người qua đường, mới tóm tắt lại được chuyện lạ xảy ra nơi đây.

Trên núi Đại Phạm có một mảnh đất mộ cổ, mộ tổ tiên của phần lớn dân trấn Phật Cước đều ở nơi này, lắm lúc họ cũng sẽ đào hố dựng một miếng mộc bài cho thi thể vô danh. Một tháng trước, có một đêm sấm vang chớp giật, mưa gió mãnh liệt. Mưa to như trút nước, qua một đêm, có một mảnh đất trên núi Đại Phạm bị sạt lở đổ nát, chính là mảnh mồ mả kia. Rất nhiều ngôi mộ cũ đều bị phá huỷ, còn có mấy cỗ quan tài trôi ra khỏi đất, bị sấm sét đánh bật nắp, ngay cả xác lẫn hòm đều bị bốc cháy đen.

Dân trấn Phật Cước vô cùng bất an, cầu phúc, trùng tu mộ cổ một phen, tưởng rằng dọn dẹp sẽ xong. Ai ngờ, từ đó về sau, trấn Phật Cước bắt đầu liên tiếp xuất hiện người mất hồn.

Người đầu tiên là một tên làm biếng. Tên này là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, ngày thường du thủ du thực, đêm đó bởi vì săn thú nên bị vây ở núi Đại Phạm, bị núi lở dọa gần chết, may mà mạng lớn không sao. Trở về không được bao ngày, bỗng nhiên cưới một người vợ, giống trống khua chiêng làm lễ cưới xin, nói từ đây sẽ làm việc thiện tích đức, an tâm sinh sống.

Đêm tân hôn gã uống say mèm, nằm vật xuống giường rồi dậy hết nổi. Tân nương tử gọi gã mà gã không ư hử gì, đẩy một cái mới phát hiện hai mắt tân lang trợn trừng, cả người lạnh lẽo, ngoài việc còn hít thở ra, thì chẳng khác gì người chết. Cứ nằm yên không ăn không uống như vậy vài ngày, rồi cứ thế an tâm xuống mồ.

Người thứ hai chính là A Yên nhà thợ rèn Trịnh. Tiểu cô nương mới vừa đính ước một mối cưới xin, kết quả sang hôm sau vị hôn phu tương lai sắn thú trên núi bị sài lang cắn chết. Sau khi nàng biết chuyện, cũng xuất hiện tình huống giống y như tên làm biếng kia. May phước, qua một thời gian, chứng mất hồn của cô vậy mà đã tự khỏi. Nhưng kể từ lúc đó nàng cũng biến thành điên điên khùng khùng, ngày nào cũng ra ngoài cười há há rồi nhảy múa cho người ta coi. Người thứ ba là phụ thân A Yên - thợ rèn Trịnh. Từ đó đến nay đã liên tục có bảy người bị hại.

Ngụy Vô Tiện suy nghĩ, quá nửa là Thực Hồn sát, mà không phải Thực Hồn thú.

Hai thứ tuy sai một chữ, nhưng lại khác nhau hoàn toàn. Sát thuộc về loại quỷ, mà thú là yêu thú. Theo góc nhìn của hắn, có lẽ núi rung đất lở làm sụp mộ cổ, sét bổ quan tài, đã thả lão sát ngủ yên năm xưa trong đó ra. Rốt cuộc ra sao, để hắn nhìn cái cổ quan tài đó xem thế nào, có sót lại phong ấn hay không là đủ biết. Có lẽ dân trấn Phật Cước đã sớm vui cái quan tài bị đốt cháy đó đi, rồi góp nhặt hài cốt chôn cất lần nữa, dấu vết tất nhiên không còn lại là bao.

Đi theo sơn đạo từ trấn lên núi, Ngụy Vô Tiện cười lừa chậm rãi tiến về phía con dốc. Đi rồi đi, có thấy vài người mặt mày ủ rũ đi ngược trở xuống.

Trên mặt những người này mang sự bi thương, mồm miệng nói liên thoảng. Sắc trời mờ tối nên đêm đầu va phải một tên cười lừa hoá trang như quỷ treo cổ, đồng loạt sợ hết hồn, mắng một tiếng, rồi lách khỏi hắn vội vàng đi xuống dốc. Ngụy Vô Tiện quay đầu lại suy nghĩ, chẳng lẽ Thực

Hồn sát khó giải quyết quá, nên thất bại tan tác mà quay trở về? Hơi suy tư một chốc, vỗ vỗ mông con lừa, cười nó cất bước chậm rì đi lên núi.

Vừa khéo, hăn bỏ lỡ mất tiếng oán than dậy đất kế tiếp của đám người đó.

"Ngang ngược chưa từng thấy!"

"Gia chủ của một gia tộc lớn như thế, lại tới đây cướp một con Thực Hồn sát với chúng ta? Lúc y còn trẻ không biết đã giết bao nhiêu con rồi!"

"Hừ, còn cách gì nữa đâu. Ai kêu đó là Giang Trừng làm chi. Đắc tội nhà nào thì đắc chứ không thể đắc tội Giang gia, đắc tội ai cũng được chứ không thể đắc tội Giang Trừng. Thu dọn đồ đạc rồi đi thôi, coi như mình xúi quẩy!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Kiêu Căng 2

Sắc trời lại tối đi, phải giờ đước mới có thể bước vào trong núi rừng. Ngụy Vô Tiệp đi rồi đi, cả chặng đường không gặp được bao tu sĩ. Hắn cảm thấy kinh ngạc: chẳng lẽ trong những gia tộc đến đây, một số vẫn tiếp tục ở trấn Phật Cước lý luận suông rồi cãi nhau không ngơi, một số khác thì như đám người khoanh tay hết cách khi này, thất vọng mà về?

Bỗng nhiên, có tiếng kêu cứu từ đằng trước vọng tới.

"Có ai không!"

"Cứu người với!"

Giọng này có cả nam lẫn nữ, đầy sự hoảng hốt và luống cuống, không giống giả vờ. Trong hoang sơn dã lĩnh lại có tiếng cầu cứu, tám chín phần mười đều là tà tinh tác quái, khiến kẻ không biết đi vào bẫy. Ngụy Vô Tiệp vậy mà lại rất là vui vẻ.

Càng tà càng tốt, chỉ sợ không đủ tà!

Hắn giục lừa chạy tới nơi phát ra tiếng kêu, chung quanh không thấy, ngẩng đầu nhìn, cũng chẳng phải yêu tinh quỷ quái gì, mà là cả gia đình hắn gặp ở bờ ruộng lúc trước, họ đang bị một tấm lưới vàng rực khổng lồ treo trên cây.

Nam nhân trung niên nọ vốn dẫn theo con cháu vào trong rừng thăm dò nghiên cứu địa điểm, không dưng phải Thực Hồn thú bọn họ mong chờ, nhưng lại giẫm trúng bẫy không biết là do vị lã tiên nào bố trí, bị treo lên

trên cây, kêu khổ không thôi. Thấy có người đến, đột nhiên vui vẻ, nhưng vừa nhìn thấy người đến lại là một tên điên, lập tức thất vọng. Phước tiên võng này tuy mảnh nhưng vật liệu lại là hàng thượng đẳng, không gì phá nổi, một khi bị trói, mặc người là thần là người hay là yêu ma yêu tinh quỷ quái gì cũng phải chịu khổ một phen. Trừ khi nó bị tiên khí đẳng cấp cao hơn chém đứt. Đừng nói thả bọn họ xuống, chỉ sợ đây là thứ gì tên điên này cũng không biết. Đang định thử kêu hân tìm người giúp đỡ, bỗng có tiếng rẽ cành đập lá nhẹ nhàng tiến lại gần, một thiếu niên mang khinh sam nhạt màu lướt ra khỏi rừng.

Giữa chân mày tiểu công tử này điểm một vết chu sa, đẹp dễ nhưng cay nghiệt, tuổi rất trẻ, gần như bằng Lam Tư Truy, vẫn còn là một hài tử choai choai, lưng đeo ống đựng tên và một thanh trường kiếm kim quang lấp lánh, tay cầm trường cung. Ngực áo thêu một đoá bạch mẫu đơn khí thế phi phàm, kim tuyến lấp loè ánh lên trong bóng đêm, đẹp dễ đến vô lý.

Ngụy Vô Tiện thầm than một tiếng "lắm tiền!" - đây nhất định là vị công tử nào đó của Lan Lăng Kim thị. Chỉ có nhà đó, mới lấy bạch mẫu đơn làm gia văn, ví như quốc sắc, là vương trong loài hoa, và tự nâng mình lên thành vương trong chúng tiên; Lấy chu sa điểm trán, ẩn ý: "Trí mở chí tỏ, ánh đỏ chiếu đời".

*gốc là [khải trí minh chí, chu quang diệu thế] - 启智明志, 朱光耀世. Chả biết biên cái kiểu gì nên thôi word by word luôn cho khoẻ =)))) mà cũng dễ hiểu mà nhè =))))))))))

Tiểu công tử nọ vốn dựng cung muốn bắn, lại thấy trong phước tiên võng là người, liền chuyển phất sang vẻ không kiên nhẫn: "Lần nào cũng là mấy tên ngu đần các người. Trong ngọn núi này có hơn bốn trăm tấm phước tiên võng, Thực Hồn thú còn chưa bắt được, đã bị đám các người giẫm hư mười mấy cái rồi!"

Ngụy Vô Tiện vẫn cứ nghĩ tới: "Lắm tiền!"

Một tấm phước tiên vông đã có giá trị không nhỏ, vậy mà gã một mạch bày ra tận hơn 400 cái, nếu là gia tộc chỉ hơi nhỏ chút thôi, nhất định sẽ tán gia bại sản. Có thể lạm dụng phước tiên vông như vậy, không khác gì bắt nhốt người ta, tóm Thực Hồn thú quái gì chứ, rõ ràng là đang xua đuổi, không cho người khác có cơ hội chia một chén canh mà. Xem ra các tu sĩ bỏ chạy khi trước chẳng phải bởi yêu thú lệ sát khó giải quyết, mà là bởi vì cậu con của danh môn này khó dây vào.

Khấp dọc đường đi, Ngụy Vô Tiệן nghe được không ít lời đồn thổi về sự lên xuống chìm nổi của tu chân giới mấy năm qua. Lan Lăng Kim thị quản lý dẫn dắt chúng gia trở thành phe chiến thắng sau cùng trong cuộc đại hỗn chiến tiên gia, theo đó gia chủ được tôn xưng là "tiên đốc". Gia phong Kim thị vốn kiêu căng ngạo mạn, ưa xa hoa lộng lẫy, những năm vừa qua cao cao tại thượng, gia tộc hùng mạnh, làm đám đệ tử trong tộc ai nấy đều hình thành cái thói hống hách lộng hành, gia tộc đứng sau dù bị nhục nhã đủ điều cũng chỉ có thể nhẫn nhịn nuốt tiếng, như vậy thì dân nghèo nông thôn càng tuyệt đối không trêu nổi, vì lẽ đó nên tuy rằng lời lẽ của thiếu niên này cay nghiệt, mấy người bị treo trong lưới đỏ cả mặt, nhưng cũng không dám chửi lại. Người trung niên khúm núm nói: "Xin tiểu công tử tiệן tay, thả chúng tôi xuống."

Thiếu niên nọ đang sốt ruột vì Thực Hồn thú rề rà không xuất hiện, đúng lúc trút bức lên đám người nhà quê này, khoanh tay nói: "Các người cứ treo ở đây đi, đỡ phải chạy loạn khắp nơi, làm vướng chuyện của ta! Đợi ta bắt được Thực Hồn thú rồi, nhớ tới các người thì ta sẽ tha cho mà thả xuống."

Bị treo trên cây cả một đêm, lỗ đầu đúng lúc gặp phải mấy cái thứ du đãng trong ngọn núi Đại Phạm, bọn họ lại không thể động đậy, vậy chỉ có thể rơi vào tình cảnh bị hút khô hồn phách mà thôi. Thiếu nữ cho Ngụy Vô Tiệן trái táo sợ hãi trong lòng, khóc thành tiếng.

Ngụy Vô Tiệן vốn ngồi xếp bằng trên lưng con lừa hoa, con lừa hoa vừa nghe thấy tiếng khóc này, lỗ tai run run, đột nhiên lao ra ngoài.

Vừa lao ra ngoài vừa hí dài một tiếng, nếu không phải tiếng kêu quá khó nghe, thì với cái khí thế anh dũng khó đỡ này, nói đây là thốt tuần mã ngày chạy ngàn dặm chỉ sợ cũng có người tin. Ngụy Vô Tiệm bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị nó hất xuống khỏi lưng, suýt nữa thì té bể đầu chảy máu rồi. Con lừa hoa đầu siêu to chạy xồng xộc về phía tên thiếu niên kia, dường như tin chắc nó có thể lấy đầu húc bay gã. Thiếu niên kia vẫn còn lắp tên, vừa khéo giương cung về phía nó, Ngụy Vô Tiệm không ngờ chưa gì lại phải đi tìm một con vật cưỡi mới, vội túm lấy dây cương của nó. Thiếu niên kia nhìn hẳn, chợt lộ ra vẻ kinh ngạc, sau chuyển thành khinh thường, bĩu môi nói: "Hóa ra là người."

Giọng điệu này, có hai phần kinh ngạc, tám phần căm ghét, Ngụy Vô Tiệm chớp mắt một cái. Thiếu niên kia lại nói: "Sao, bị đuổi về nên điên rồi hả? Tô trát thành quỷ thế này, vậy mà Mạc gia dám thả người ra gặp người khác!"

Hình như hẳn nghe thấy cái gì đó không bình thường thì phải?!

Lẽ nào - Ngụy Vô Tiệm vỗ đùi.

Lẽ nào cha của Mạc Huyền Vũ không phải gia chủ môn phái linh tinh nào đó, mà chính là Kim Quang Thiện?!

Kim Quang Thiện là gia chủ đời trước của Lan Lăng Kim thị. Kẻ này có thể nói rằng dùng một lời khó mà kể hết, ông ta có một vị phu nhân lợi hại gia thế hiển hách, tiếng sợ vợ truyền xa, ông ta sợ thì sợ, nhưng vẫn lén lút phét với gái ở ngoài, từ mỹ nữ tốt đẹp của danh môn, cho đến kỹ nữ chốn quê mùa, có thể ăn được thì tuyệt không buông tha, Kim phu nhân lợi hại đến đâu cũng chẳng thể một ngày mười hai canh giờ đều theo chân ông ta được. Gia chủ Kim gia đương nhiệm chính là thành quả khi chơi bởi trăng hoa lúc trẻ của ông ta. Tuy chỉ nhận về một, nhưng ông ta lén lút sinh ở ngoài, tuyệt đối không có một thôi đâu!

Lần đại vây quét Loạn Tán Cường lúc trước, ngoài Giang Trùng ra, thì thành phần góp lực lớn thứ hai coi như là Kim Quang Thiện. Bây giờ Ngụy Vô Tiệm lại được con riêng của ông ta hiến xá, không biết nên gọi là gì nữa, cha nợ con trả? Đền bù?

Nhớ đến hiến xá cấm thuật và trận hỗn đấu trong Mạc gia trang kia, Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm, chỉ e là vẫn đang rước phiền tới cho hãn ấy chứ!

Thiếu niên kia thấy hãn thờ ra, ghét trong lòng, nói: "Còn không mau cút đi! Nhìn thấy người là đủ mắc ói. Đoạn tụ chết tiệt."

Tính vai vế, Mạc Huyền Vũ biết đâu còn là thúc thúc bá bá bậc cha chú của thiếu niên này đây! Vậy mà lại bị một tên tiểu bối nhục nhã như vậy, Ngụy Vô Tiệm cảm thấy, coi như không vì mình, cũng phải vì cái cơ thể Mạc Huyền Vũ mà sỉ nhục ngược lại mới được, bèn nói: "Thiệt là có mẹ sinh mà chẳng có mẹ dạy."

Vừa nghe câu nói này, trong mắt thiếu niên kia loé lên đốm lửa giận rồi vụt biến mất. Gã rút trường kiếm trên lưng ra, âm u nói: "Người - nói cái gì?"

Thân kiếm ánh vàng rùng rục, chính là một bảo kiếm thượng phẩm hiếm có, rất nhiều gia tộc dốc sức làm cả đời cũng chưa chắc sờ vào thanh bảo kiếm này được một lần, Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ, xuất thân danh môn đúng là sinh ra đã hơn người ta một bậc mà!

Hắn xoay xoay bồ nang nho nhỏ trong tay. Đây là một cái "Tỏa Linh nang" do hắn lượm nhặt mấy món phế liệu rồi chấp vá tạm thời tạo ra vào hôm trước. Thiếu niên kia xông tới bồ kiếm chém hắn, hắn liền lấy từ trong Tỏa Linh nang ra một tấm giấy nhỏ được cắt thành hình người, lách thân né qua, rồi trở tay vỗ cái "bộp" vào lưng đối phương.

Động tác của thiếu niên kia đã cực kì nhanh, nhưng Ngụy Vô Tiệm lại có thể đập phù vào lưng, vậy thì động tác chắc chắn còn nhanh hơn nhiều.

Thiếu niên kia chỉ cảm thấy phía sau tê rần, lưng nặng trĩu, cả người không tự chủ được nằm bò ra đất, kiếm cũng leng keng rơi xuống cạnh bên, cố gắng thế nào cũng không bò dậy được, cứ như bị núi Thái Sơn đè lên đầu.

Tự dừng chẳng bò dậy nổi, vì trên lưng gã đang có một âm hồn vì tham ăn mà chết nằm trên đó, đè gã tới mức thở không nổi. Tiểu quỷ tuy yếu, nhưng đối phó với oắt con này thì dư sức. Ngụy Vô Tiện nhặt kiếm của gã lên, ước lượng một tẹo, kiếm dù được, nhưng vẫn chưa nhận chủ, ai cũng có thể sai khiến. Vung kiếm chặt đứt phước tiên vồng ở trên, cả nhà kia một câu cũng không nói, vội vã cuống cuồng bỏ chạy. Thiếu nữ mặt tròn hình như muốn cảm ơn, lại bị trường bối của mình kéo đi mất. Chỉ lo nhiều lời vài câu sẽ bị vị Kim công tử này ghi hận ghê hơn nữa.

Thiếu niên nằm trên đất cả giận nói: "Mạc Huyền Vũ! Lập tức thu cái trò nham hiểm của ngươi lại! Linh lực thấp kém tu luyện không thành lại dám đi theo thứ tà đạo này, ngươi coi chừng ta!"

Ngụy Vô Tiện không hề có thành ý, ôm tim nói: "Á! Ta sợ quá à!"

Cách tu luyện của hắn tuy bị người lên án, tu tập lâu dài sẽ hại thân, nhưng có hiệu quả học cấp tốc mà không bị linh lực và thiên phú hạn chế, hơn nữa xưa nay không thiếu người tu tập ham muốn đi đường tắt, bởi vậy cực kỳ cảm phổ. Thiếu niên này dễ dàng nói ra việc Mạc Huyền Vũ đã đi lên con đường tà đạo sau khi bị đuổi khỏi Lan Lăng Kim thị. Hoài nghi này hợp tình hợp lý, cũng bớt cho Ngụy Vô Tiện rất nhiều phiền phức không đáng có.

Thiếu niên nọ chống tay lên mặt đất, thử vài lần cũng chẳng bò dậy nổi, mặt đỏ bừng, cắn răng nói: "Người không chịu thu ta sẽ nói với cữu cữu của ta, ngươi cứ chờ chết đi!"

Ngụy Vô Tiện khó hiểu nói: "Sao là cữu cữu mà không phải phụ thân? Cữu cữu ngươi là vị nào?"

Bỗng có một giọng nói vang lên phía sau, ba phần lạnh lùng bảy phần lạnh lẽo âm trầm:

"Cửu cửu nó là ta, người còn lời trăng trối nào không?"

Vừa nghe thấy giọng nói này, huyết dịch toàn thân Ngụy Vô Tiệp dường như xông thẳng lên đầu, rồi bất chợt rút sạch sành sanh. May mà mặt hắn vốn đã là một màu trắng trắng, trắng hơn chút nữa cũng không có gì khác thường.

Một thanh niên mang đồ tím lừng thừng đi đến, tay áo nhẹ bay, tay đặt trên chuôi thanh bội kiếm, bên hông treo lơ lửng một chiếc chuông bạc, lúc bước đi lại không nghe thấy tiếng chuông vang.

Thanh niên này mày mảnh mắt hạnh, dung mạo tuấn mỹ sắc sảo, ánh mắt âm trầm rực lửa, mơ hồ mang theo một cỗ công kích, khi nhìn người thì lạnh lẽo như hai tia chớp. Đi đến nơi cách Ngụy Vô Tiệp mười bước, dừng chân đứng yên, vẻ mặt như tên nhọn trên dây, thủ thế chờ đợi, cả người lộ ra sự kiêu căng tự phụ.

Hắn ta cau mày nói: "Kim Lăng, người làm trò gì mà lễ mễ lâu như vậy, còn định đợi đến mời người về hay sao? Chơi bởi kiểu gì mà thành ra khó coi thế này, còn không mau rút dậy!"

Sau khi cảm giác tê dại trong đầu trôi qua, Ngụy Vô Tiệp nhanh chóng hồi hồn, ngón tay ẩn trong vạt áo ngoắc ngoắc, thu hồi tấm giấy hình người kia. Kim Lăng cảm thấy lưng nhẹ tênh, lập tức trở mình bò dậy chụp lấy kiếm của mình, vọt đến cạnh Giang Trường, chỉ vào Ngụy Vô Tiệp mắng: "Ta muốn đánh gãy chân người!"

Hắn ta và Kim Lăng đứng chung với nhau, có thể ngờ ngờ nhìn ra mặt mày có hai, ba phần giống giống, trông như một cặp anh em. Giang Trường giật giật ngón tay, mảnh giấy hình người kia bỗng chốc thoát khỏi ngón tay Ngụy Vô Tiệp, bay vào trong tay hắn ta.

Hắn ta liếc nhìn, trong mắt nổi lên sự ác độc, ngón tay dùng sức, trang giấy bùng cháy, âm linh bị đốt thành tro bụi cùng tiếng thét chói tai.

Giang Trùng điềm nhiên nói: "Đánh gãy chân hắn? Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, gặp phải cái thứ tà ma ngoại đạo này, ngươi cứ thẳng tay giết rồi cho chó ăn!"

Ngụy Vô Tiệm quên luôn việc dắt lừa, phi thân lui về phía sau. Hắn vốn tưởng rằng cách trở nhiều năm, dù Giang Trùng có hận thù hắn cao bao nhiêu, cũng đã nên gió thổi mây tan. Mà làm gì có chuyện dễ dàng như thế, chẳng những không tiêu tan, trái lại còn như rượu ủ càng lâu năm càng đậm đà, không ngờ bây giờ đã giận tới độ muốn tất cả người tu luyện noi theo hắn ta!

Có người bảo kê phía sau, lần này Kim Lăng xuất kiếm càng hung ác hơn nữa, hai ngón tay Ngụy Vô Tiệm mò vào Toả Linh nang, đang chờ làm việc. Chợt một đường kiếm quang lam sắc lướt tới nhanh như chớp, va chạm với bội kiếm của Kim Lăng, đánh cho ánh vàng của thượng phẩm tiên kiếm này tán loạn trong thoáng chốc.

Ngụy Vô Tiệm vốn định nhân thời cơ, nhưng không ngờ lại bị luồng kiếm khí lam sắc này quấy rầy bước tiến, lão đảo một cái, ngã nhào xuống đất. Chính chính xác xác nhào vào trước một đôi ủng trắng như tuyết.

Đúng lúc kiếm khí lam sắc bị thu về, trên đỉnh đầu vang lên tiếng kiếm tra vào vỏ. Đồng thời, giọng của Giang Trùng từ xa xa truyền đến: "Ta tưởng là ai. Hóa ra là Lam nhị công tử."

Đôi ủng trắng nọ vòng qua Ngụy Vô Tiệm, không nhanh không chậm, đi về phía trước ba bước.

Ngụy Vô Tiệm ngẩng đầu đứng dậy.

Người đến toàn thân đầy ánh trắng như sương, lưng đeo một cây cầm cổ. Thân cầm hẹp hơn loại đàn cổ bình thường, toàn thân đen nhánh, màu gỗ nhu hoà. Trong một thoáng đi sát qua, Ngụy Vô Tiện không biết là vô tình hay cố ý đối mặt với y trong giây lát.

Trên trán nam tử này thắt một dải lụa hoa tiết mây, màu da trắng nõn, như mai như đẽo, cực tuấn cực nhã. Màu sắc của đôi mắt hết sức nhạt, trông như lưu ly, khiến ánh mắt của y có vẻ quá mức lạnh lùng. Nét mặt vẫn một vẻ nghiêm nghị. Gần như cứng nhắc, dù là nhìn cái bản mặt trát phấn tùm lum dày cộm đầy buồn cười của Ngụy Vô Tiện, cũng không chút gợn sóng.

Từ đầu đến chân, không nhiễm một hạt bụi, cẩn thận tỉ mỉ, không tìm đâu được chỗ nào sơ hở mất lễ nghi.

Dù là như vậy, trong lòng Ngụy Vô Tiện vẫn bật ra ba chữ lớn:

"Mặc đồ tang!"

Đúng thật là mặc đồ tang. Dù tu chân giới có thói phong đồng phục của Lam gia đến mức hoa bay phấp phới, được các nhà bình chọn công nhận là đồng phục dễ coi nhất, tông bốt Lam Vong Cơ thành mỹ nam tử có một không hai trăm năm khó gặp một lần, hẳn cũng chịu không nổi cái bản mặt khổ đại cừu thâm cứ như vợ chết ấy.

Năm xui tháng rủi, oan gia ngõ hẹp. Phúc vô song chí, hoạ bất đơn hành. Đã tới là tới cả hai!

Lam Vong Cơ không nói lời nào, mắt nhìn thẳng, lẳng lặng đứng đối diện Giang Trừng. Giang Trừng đã được coi là nam tử tuấn mỹ hiếm thấy, vậy mà đứng mặt đối mặt với y lại thua kém nhiều chỗ, xốc nổi thì hơn vài phần.

Giang Trường nói: "Sao hôm nay Hàm Quang Quân lại rảnh rồi đến nơi rừng sâu núi thẳm này vậy?"

Đám tiểu bối nhà y đi đằng sau đã bắt kịp, Lam Cảnh Nghi nhanh mồm nhanh miệng, tranh hỏi ngược: "Không phải Giang tông chủ cũng ở nơi này hay sao?"

Giang Trường lạnh lùng thốt: "Trường bối nói chuyện, có phần người xen mồm? Cô Tô Lam thị tự xưng là gia tộc tiên môn đặt lễ nghi lên đầu, hoá ra dạy đệ tử trong tộc thế này đây."

Lam Vong Cơ dường như không muốn tán gẫu với hãn ta, y liếc nhìn Lam Tư Truy, người sau hiểu ý, vậy thì để tiểu bối nói chuyện với tiểu bối, cậu ta ra khỏi hàng, nói với Kim Lăng: "Kim công tử, trước giờ săn đêm các nhà luôn cạnh tranh công bằng, nhưng Kim công tử lại giăng lưới khắp nơi trên núi Đại Phạm, khiến tu sĩ những gia tộc khác cất bước gian nan, e sợ sẽ rơi vào bẫy, chẳng lẽ không phải đã vi phạm quy tắc săn đêm?"

Vẻ mặt lạnh lùng của Kim Lăng như đúc cùng một khuôn với cừu cừu của gã: "Do chính bọn chúng ngu quá nên giẫm chân vào bẫy thôi, ta chịu. Chỉ cần bắt được Thực Hồn thú là xong, quan tâm mấy thứ đó làm gì."

Rõ là người Kim gia điển hình.

Lam Vong Cơ cau mày. Kim Lăng còn định lên tiếng, chợt phát hiện mình không tài nào mở miệng được, cổ họng cũng chẳng thể phát ra âm tiết nào, lập tức kinh hãi đến biến sắc. Giang Trường nhìn sang, hai bờ môi cả trên lẫn dưới của gã bị dính chặt vào nhau không cách nào tách ra, giận tái mặt, chẳng quan tâm tới cái lễ nghi gượng gượng gạo gạo kia nữa: "Họ Lam kia! Có ý gì! Kim Lăng còn chưa tới lượt người quản giáo đâu, mau cời ra cho ta!"

Thuật cấm nói này là của Lam gia dùng để trừng phạt đệ tử phạm tội trong tộc. Ngụy Vô Tiện cũng không ít lần ăn thiệt bởi cái trò đó, tuy không

phải pháp thuật cao thâm phức tạp gì, nhưng không phải người nhà họ Lam thì chẳng thể giải. Nếu cưỡng ép nói chuyện, môi trên môi dưới sẽ bị xé đến đổ máu, cổ họng mất tiếng vài ngày, nên nhất định phải câm miệng im lặng tự suy ngẫm, mãi đến tận khi thời gian trường phật trôi qua. Lam Tư Truy nói: "Giang tông chủ đừng nổi giận, chỉ cần nó không cưỡng ép phá thuật, qua một nén nhang sẽ tự động cởi bỏ."

Giang Trùng còn chưa mở miệng, thì có một người mang đồ tím của Giang thị chạy từ trong rừng ra, hô: "Tiên sinh! Tiên sinh!" thấy Lam Vong Cơ đứng ở đây, mặt tỏ vẻ do dự. Giang Trùng châm chọc nói: "Lại có tin xấu gì muốn báo cho ta nữa đây?"

Tên thuốc hạ nộ nhỏ giọng nói: "Trước đây không lâu, có một đạo phi kiếm màu xanh lam phá hỏng mất phước tiên vãng do ngài bố trí."

Giang Trùng nói: "Phá mấy cái?"

"... Toàn bộ..."

Hơn 400 tấm!

Giang Trùng nổi điên trong lòng một phen.

Thật sự không ngờ, chuyến đi lần này lại xui xẻo như vậy. Hẳn ta đến đây vốn là để trợ trận cho Kim Lăng, năm nay Kim Lăng mười sáu tuổi, đã là độ tuổi nên xuất đạo trải đời với bọn hậu bối của những gia tộc khác, Giang Trùng dày công sàng lọc, mới chọn ra nơi đây cho gã, giăng lưới chung quanh cũng như đe dọa tu sĩ những gia tộc khác, để bọn họ nửa bước khó đi, biết khó mà lui, chính là vì để Kim Lăng vượt lên dẫn đầu, để người ngoài không thể tranh cướp với gã. Hơn 400 tấm phước tiên vãng, tuy giá gần như trên trời, nhưng đối với Vân Mộng Giang thị cũng không tính là gì. Phá lưới là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn! Lam Vong Cơ làm như thế, Giang Trùng chỉ cảm thấy một hơi tức khí quanh quẩn trong lòng, ngày

càng dâng cao. Hắn ta híp mắt, tay trái không biết vô tình hay cố ý vuốt nhẹ chiếc nhẫn ở ngón trỏ tay phải.

Đây là một động tác nguy hiểm.

Người người trong tu chân giới đều biết, chiếc nhẫn này chính là một pháp bảo cực kỳ ghê gớm. Một khi gia chủ Giang gia bắt đầu chạm vào nó, cũng nói lên hắn ta đã có sát ý.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Kiêu Căng 3

Khó chịu chốc lát, Giang Trùng chậm rãi kiểm chế địch ý đang nổi lên.

Tuy hắn ta không vui, nhưng thân là môn chủ một môn phái, có nhiều điều cần phải cân nhắc, không thể kích động như tiểu tử Kim Lăng được.

Từ sau khi Thanh Hà Nhiếp thị suy bại, đến nay ba gia tộc lớn trong tu chân giới đã trở thành thế chân vạc. Bởi gia chủ hai nhà Kim - Lam có giao tình rất sâu, hết sức thân thiết, còn hắn ta thì một mình nắm giữ Vân Mộng Giang thị, có thể nói trong ba nhà, hắn đang trong tình trạng bị cô lập. Tuy Lam Trạm không phải gia chủ Lam gia, nhưng lại là danh sĩ tiên môn, danh vọng cực cao, lại thêm xưa nay luôn hoà thuận với gia chủ. Có thể không trở mặt, thì tốt nhất không nên trở mặt.

Lại nói tiếp, bội kiếm "Tam Độc" của Giang Trùng và bội kiếm "Tị Trần" của Lam Trạm chưa bao giờ giao phong trực diện, nên còn chưa thể biết được kẻ thắng người thua, tuy hắn ta có nhẫn báu "Tử Điện" trong tay, nhưng cổ cầm "Vong Cơ" kia của Lam Trạm cũng có uy danh hiển hách của nó. Điều Giang Trùng không cách nào khoan nhượng nhất chính là việc rơi xuống hạ phong, nên nếu không chắc chắn, tuyệt không tùy tiện ra tay.

Nghĩ thông suốt việc này rồi, hắn ta liền thu hồi tay trái đang vuốt ve chiếc nhẫn kia.

Xem ra Lam Vong Cơ đã hạ quyết tâm muốn nhúng tay vào, hắn ta cũng không tiện làm kẻ ác tiếp nữa. Tạm thời ghi nhớ món nợ này, về sau có cơ hội sẽ trả đủ. Giang Trùng cân nhắc, quay đầu thấy Kim Lăng đang cầm giận che miệng, nói: "Hàm Quang Quân đã muốn phạt người, thì người cứ

chịu dạy dỗ một lần đi. Có thể quản được tiểu bối nhà khác, cũng không dễ dàng gì."

Lam Vong Cơ chưa bao giờ so đo miệng lưỡi, nên nghe mà cứ như không. Lời hăn ta nói mang theo châm chọc, lại xoay sang: "Còn đứng đó làm gì, chờ Thực Hồn thú tự đâm đầu vào kiếm người? Nếu hôm nay người không bắt được con Thực Hồn thú này, về sau khỏi cần tới tìm ta nữa!"

Kim Lăng hung hãn trợn mắt trừng Ngụy Vô Tiện, nhưng lại không dám lườm Lam Vong Cơ - người đã phạt gã cấm nói, tra kiếm vào vỏ, thi lễ với hai vị trưởng bối, cầm cung rút lui. Lam Tư Truy nói: "Giang Tông chủ, Cô Tô Lam thị sẽ hoàn trả đủ số phước tiên vãng bị huỷ."

Giang Trường cười lạnh nói: "Không cần." Chọn hướng ngược lại, chậm bước xuống núi. Thuộc hạ ngậm miệng theo sau, trong lòng biết lúc về khó tránh khỏi bị trách phạt một trận, mặt mày ủ rũ.

Chờ bóng dáng bọn họ biến mất, Lam Cảnh Nghi nói: "Giang Tông chủ này sao lại như thế chứ!" Nói xong mới nhớ tới gia giáo của Lam gia, sợ đến độ len lén ngó sang Hàm Quang Quân đang im lặng đứng đằng sau, rồi khép miệng rút người về. Lam Tư Truy nhàn nhạt cười với Ngụy Vô Tiện, nói: "Mặc công tử, lại gặp mặt."

Khoé miệng Ngụy Vô Tiện giần giật. Lam Vong Cơ lại mở miệng, mệnh lệnh ngắn gọn rõ ràng, từ ngữ không hề màu mè hoa lệ: "Đi làm việc."

Lúc này mấy tên tiểu bối mới nhớ tới mình đến núi Đại Phạm để làm gì, thu hồi tâm tư khác, cung cung kính kính chờ Hàm Quang Quân chỉ bảo. Lam Vong Cơ lại nói: "Làm hết sức. Không cậy mạnh."

Giọng nói vừa trầm vừa từ tính, nếu lại gần, nhất định sẽ khiến con tim run rẩy. Chúng tiểu bối hăn là quy củ, không dám nán lại lâu, đi về hướng núi rừng sâu thẳm. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ, Giang Trường với Lam Trạ quả thật là hai người hoàn toàn khác nhau, ngay cả một câu dặn dò vãn bối

cũng trái ngược rõ ràng, lại thấy Lam Vong Cơ khẽ gật nhẹ đầu với hần, hơi sững sờ.

Lam Trạm người này đã bắt đầu dàng hoàng trịnh trọng khiến người ta đau răng như thế từ thời niên thiếu, nghiêm túc cứng nhắc, dường như chưa từng có khi nào hoạt bát, trong mắt có nhào cờ nào cũng không nặn ra nổi một hạt cát*. Phàm liên quan đến tu đạo, Ngụy Vô Tiện chưa bao giờ trưng ra nổi vẻ mặt tốt. Lam Tư Truy có lẽ đã báo cho y việc của Mạc gia trang, đã biết hần tu đường tà đạo, nhưng vẫn gật đầu hỏi thăm hần, có lẽ là muốn cảm ơn hần vì đã giải khốn cho tiểu bối Lam gia khi ở Mạc gia trang. Ngụy Vô Tiện gần như không sao chịu nổi đả ngộ như này, lập tức đáp lễ lại, lúc ngẩng đầu lên, hình bóng Lam Vong Cơ đã biến mất.

*ý nói là anh không chướng mắt ai, không biết tức giận hay khó chịu gì.

Dừng một chút, hần cũng đi xuống chân núi.

Thực Hồn Sát trong núi Đại Phạm, hần không còn muốn nữa. Dù sao cướp của ai thì cướp, cũng sẽ không cướp của Kim Lăng.

Vậy mà lại là Kim Lăng.

Trong tộc Lan Lăng Kim thị nhiều con cháu như vậy, hần thật sự không ngờ tới, lại đúng lúc gặp phải Kim Lăng. Nếu hần biết, sao còn chế nhạo gã "có mẹ sinh không có mẹ dạy" chứ? Nếu là kẻ khác nói với Kim Lăng câu này, hần sẽ dạy cho kẻ đó biết, cái gì gọi là họa là từ miệng mà ra. Thế nhưng kẻ nói ra lời ấy, lại chính là hần.

Đứng yên chốc lát, Ngụy Vô Tiện giơ tay tự cho mình một bạt tai.

Lùm cây xột xột xoạt xoạt một hồi, cái bạt tai này của Ngụy Vô Tiện rất mạnh, má phải nóng rát, bỗng liếc mắt thấy cái đầu con lừa hoa ló ra, hạ tay xuống. Con lừa kia rề rà lại đây, Ngụy Vô Tiện kéo cái lỗ tai dài của nó,

cười khổ nói: "Mày muốn anh hùng cứu mỹ nhân thì thôi đi, hại tao phải tranh làm việc tốt* thế này đây."

*gốc là [kiến nghĩa dũng vi - thấy việc nghĩa hăng hái làm]

Con lừa hoa đang hầm hừ, cuối triền núi, có một làn sóng tu sĩ đi tới đây. Sau khi hơn 400 tấm phước tiên vồng bị một kiếm của Lam Vong Cơ chém đứt, những tu sĩ vẫn đang nao núng trên trần Phật Cước ban đầu đều cùng ào lên một lần nữa. Ngụy Vô Tiện cân nhắc chốc lát, có nên đánh hạ bọn họ không đây, ngẫm một hồi, rồi chọn yên lặng nhường đường.

Đám con cháu các nhà ăn mặc hỗn tạp này vừa đi vừa oán giận:

"Cái tên Kim tiểu công tử kia, cả Kim gia lẫn Giang gia nuông chiều gã như thế, tuổi còn nhỏ mà đã bá đạo ương ngạnh, sau này nếu để gã tiếp chưởng Lan Lăng Kim thị, còn không phải lật đổ cả tu chân giới hay sao. Chúng ta đừng mong mà sống!"

Ngụy Vô Tiện bước chậm lại.

Một nữ tu mềm lòng nói: "Kim gia với Giang Trừng có thể nào không nuông chiều? Mới bao tuổi mà phụ mẫu đều mất, còn suýt nữa chết yếu, may nhờ mạng lớn mới sống sót."

"Phụ mẫu đều mất thì lại làm sao, trên đời này rất nhiều người cũng mất cả cha lẫn mẹ, ai ai cũng có đức hạnh như gã, vậy thì thôi xong!"

"Đã vậy tên Ngụy Vô Tiện kia lại có thể xuống tay cho được. Mẹ của Kim Lăng là sư tỷ thanh mai trúc mã của hắn, là tỷ tỷ của Giang Trừng kia mà."

"Ai bảo hắn thèm muốn Giang Yếm Ly, người ta đã gả cho Kim Tử Hiên - người có quan hệ với hắn mất rồi."

"Sao Ngụy Vô Tiện có quan hệ với lắm người thế..."

"Còn ai nữa?"

"Hàm Quang Quân đó! Hai người ghét nhau, ai cũng biết. Hai người bọn họ cùng học cùng tập lễ không bao lâu, nghe nói khi đó đã như nước với lửa."

"Nói vậy thì thật là kẻ thù khắp nơi mà, cả thiên hạ đều căm ghét. Lần này nhờ có Hàm Quang Quân, bằng không bây giờ chỉ có thể trông 'Phạm' mà than thôi..."

Đi rồi đi, chợt có tiếng suối chảy róc rách truyền vào tai Ngụy Vô Tiện.

Khi tai không còn tiếng nói nữa, óc này Ngụy Vô Tiện mới phát giác, hắn đi nhầm đường xuống núi, rẽ vào một con đường khác.

Hắn dắt lừa, đi tới cạnh con suối. Trăng treo ngọn cây, bên khe suối không có cành lá che chắn, rải ánh trăng bạc khắp một vùng. Trong ánh ngược nơi suối nước, hắn nhìn thấy một khuôn mặt lơ mơ, biến ảo không ngừng theo dòng nước. Tuy nhìn không rõ, nhưng có thể tưởng tượng ra, đây là một gương mặt buồn cười biết bao.

Hắn vỗ mạnh một chưởng lên mặt nước, đánh tan khuôn mặt ấy.

Bóng người trong nước không phải là hắn.

Ngụy Vô Tiện nhắc bàn tay ướm sừng nước lên, từng chút từng chút một xóa đi lớp phấn son không biết là đang cười nhạo ai.

Cũng đâu phải không cách nào chịu nổi. Dẫu sao lúc trước khi lựa chọn, đã cực kỳ rõ ràng, con đường sau này sẽ đối mặt là gì. Chỉ nhớ trong những thứ Vân Mộng Giang thị dạy cho hắn, có một câu gia huấn - "Minh tri bất khả nhi vi chi".

*Có lẽ nghĩa tương tự với câu nói "Tri kỳ bất khả nhi vi tri" của Khổng Tử - Ban đầu biết là không thể làm, nhưng kiên trì làm thì vẫn làm được.

Tự cho rằng tim mình bướng như đá, nhưng chung quy người không phải cỏ cây.

Con lừa hoa đường như biết lúc này tâm trạng hần không tốt, hiếm thấy không nín được mà kêu lên, yên tĩnh chốc lát, quấy đuôi bỏ đi. Ngụy Vô Tiện ngồi bên dòng suối, không chút phản ứng, nó quay đầu lại nhìn, gõ gõ móng, Ngụy Vô Tiện vẫn không để ý.

Lừa hoa hậm hực quay lại, dùng răng cắn vạt áo của Ngụy Vô Tiện, lôi lôi kéo kéo.

Đi cũng được, không đi cũng chẳng sao, nó sẽ dùng răng cắn, Ngụy Vô Tiện phải đi theo nó thôi. Con lừa hoa kéo hần đến dưới mấy cái cây. Nằm yên trong bụi cỏ là chiếc túi Càn Khôn. Phía trên lơ lửng một tấm lưới vàng đã đứt đoạn, chắc là của tu sĩ tránh thoát rồi bỏ quên. Ngụy Vô Tiện nhặt túi mở ra xem thử, ở trong có không ít thứ tạp nham, hồ lô rượu, phù triện, kính chiếu yêu. Hần đưa tay vào moi móc, tiện tay lấy ra, bỗng nhiên, trên tay bùng lên một ngọn lửa.

Thứ cháy là một tấm phù chú. Phù này có tên là Nhiên Âm phù, nghĩa như tên - lấy âm khí làm nhiên liệu, gặp âm khí sẽ tự động nổi lửa, âm khí càng thịnh, độ cháy càng vượng. Nó vừa bị lấy ra đã bùng cháy, chứng minh có âm linh cách Ngụy Vô Tiện không xa.

Vừa thấy ánh lửa, Ngụy Vô Tiện ngưng thần đề phòng, giơ nó lên, dò xét phương vị. Lúc chuyển tới phía Đông, thể lửa nhỏ xuống, khi chuyển sang phía Tây, ngọn lửa đột nhiên phụt lên. Hần đi mấy bước về phía đó, liền thấy một bóng dáng màu trắng lộm khộm xuất hiện dưới thân cây.

Lá phù kia cháy hết, tro tàn và đốm lửa rơi khỏi đầu ngón tay hần. Một lão giả quay lưng về phía hần, đang phát ra tiếng rầm rì nho nhỏ.

Là hồn phách thất lạc của thất hồn giả nào? Ngụy Vô Tiệm chậm chậm tới gần, lời thầm thì trong miệng lão giả kia dần trở nên rõ ràng.

"Đau quá, đau quá."

Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Đau ở đâu?"

Lão giả đáp: "Đầu, đầu. Đầu của ta."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ta xem thử nào."

Hắn đi mấy bước về hướng bên cạnh, từ phương vị này, vừa vặn có thể nhìn thấy, trên trán ông lão kia bị thủng một lỗ lớn đỏ tươi. Xem ra đây là một tử hồn, hơn nữa chí ít đã chết hơn mười năm, quá nửa là bị kẻ khác giết hại, dùng hung khí đập đầu tới chết. Trên người ông ta mang áo liệm, khá là hoa lệ, chứng minh đã được nhập liệm an táng đàng hoàng. Nên không phải sinh hồn thất lạc.

Chân mày Ngụy Vô Tiệm nhíu cao lên.

Trên ngọn núi Đại Phạm này, tuyệt đối không có âm linh tử hồn như vậy xuất hiện.

Hắn nghĩ không ra cái chỗ bất hợp lý này, chỉ cảm thấy không ổn, nhảy lên lưng lừa, vỗ nó một phát, quát lên, thúc nó chạy về hướng vào núi đợi Kim Lăng.

Gần nơi mộ cổ có không ít tu sĩ đang quanh quẩn, hi vọng có thể ôm cây đợi thỏ. Có kẻ to gan vung vẩy Triệu Âm kỳ, nhưng chỉ triệu được một đám hồn phách đàn bà và trẻ con mang áo liệm trên người khóc rung trời tranh nhau tới. Ngụy Vô Tiệm ghìm dây thừng, liếc nhìn một vòng, cao giọng hỏi: "Làm phiền, cho hỏi một câu. Kim tiểu công tử và mấy vị Lam gia đi đâu rồi?"

Có tu sĩ đáp: "Bọn họ rời khỏi nơi này, đi Thiên Nữ từ rồi."

Ngụy Vô Tiệm: "Thiên nữ từ?"

Thiếu nữ mặt tròn nọ chỉ đường cho hắn: "Bên kia. Là một Thần từ trong hang đá trên núi."

Ngụy Vô Tiệm truy hỏi: "Bên trong Thần từ cúng bái vị thần tiên nào?"

Thiếu nữ mặt tròn nói: "Hình, hình như là tượng đá tự nhiên của một vị thiên nữ"

Ngụy Vô Tiệm vuốt cằm nói: "Đa tạ."

Một nhà dân quê kia nghe nói là sau khi toàn bộ phước tiên võng bị phá, lại lặng lẽ lên tới, cũng đang ở trong trong đội ngũ tuần đêm. Nam nhân trung niên nọ thấy người này có hơi quen mắt, nhìn y phục với con lừa đang nhe răng kia, sao mà giống như tên điên vừa cứu bọn họ ban nãy quá, khá là lúng túng nên không tiếp lời, bây giờ mới quay sang hỏi chất nữ: "Này là cái người vừa nãy à?"

Sau khi rửa sạch lớp trang điểm loạn xạ như quỷ kia, vậy mà lại hoàn toàn thay đổi hẳn một con người!

Ngụy Vô Tiệm hết sức khẩn cấp chạy về hướng Thiên Nữ từ.

Tên làm biếng cưới vợ, sét bổ quan tài, vị hôn phu bị sài lang cắn chết, sau tới phụ nữ mất hồn, áo liệm hoa lệ... Như từng viên từng viên ngọc, được xỏ thành một chuỗi hoàn chỉnh.

Chẳng trách Phong Tà bàn không chỉ ra hướng, Triệu Âm kỳ lại càng không có tác dụng. Tất cả bọn họ đều coi thường thứ trong ngọn núi Đại Phạm này. Nó tuyệt không phải Thực Hồn thú, lại càng không phải Thực Hồn sát!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Kiêu Căng 4

Trong núi Đại Phạm, ngoài mộ tổ mấy đời của dân trấn Phật Cước ra, còn có một ngôi Thiên nữ từ.

Kẻ được thờ cúng bên trong, không phải Phật Tổ, cũng chẳng phải Quan Âm, mà là một vị "Vũ thiên nữ".

Mấy trăm năm trước, một hộ săn bắn của trấn Phật Cước tiến vào thâm sơn, phát hiện một khối kỳ thạch trong hang đá, tượng cao gần trượng, được thiên nhiên tạo thành nhưng trông giống người hết sức, tứ chi đầy đủ, tư thế như đang múa, càng kỳ diệu hơn nữa là, có thể loáng thoáng nhận ra ngũ quan của đầu tượng - chính là một nữ tử đang mỉm cười.

Dân Trấn Phật Cước cảm thấy kỳ lạ, cho rằng đây là một khối đá thần tụ tập thiên địa linh khí, còn tự phát tán bịa thêm rất nhiều truyền thuyết. Cái gì mà có một vị tiên quân thăm mếu Cửu Thiên huyền nữ, vì giải nỗi khổ tương tư nên đã khắc nên một pho tượng đá dựa theo tướng mạo của Huyền Nữ, sau khi phát hiện, Huyền Nữ tức giận, tượng đá chưa hoàn thành ấy đành phải bỏ dở; còn cái gì mà Ngọc hoàng đại đế có cưng chiều một nữ nhi, nhưng nàng chết trẻ, nhớ nhung của Ngọc Đế đối với ái nữ đã ngưng tụ thành bức tượng đá này. Nội dung phong phú đa dạng, khiến người ta trở mắt mà nhìn. Và cũng khiến bọn họ tự tin phục cái truyền thuyết được chính bọn họ tuôn ra từ miệng ấy, thế là có người sửa hang đá thành thần từ, bệ đá đổi thành thần tọa, phụng tượng đá thành "tượng Vũ thiên nữ", đồng thời thờ cúng hương hỏa quanh năm.

Trong hang đá trống trải là hai ngôi miếu thờ chia ra hai bên, thiên nữ kia đứng ở chính giữa. Liếc mắt nhìn qua, quả nhiên cực giống như người, đến cả vòng eo cũng có thể nói là đẹp. Đến gần nhìn kỹ chút, hơi sần sùi, nhưng thiên nhiên có thể tạo hoá đến mức giống như người thế này, đủ để khiến người khác tấm tắc lấy làm lạ.

Lam Cảnh Nghi nâng Phong Tà bàn lên rồi hạ xuống, kim chỉ không hề động đậy. Trên bệ cúng ngổn ngang tàn nến và một lớp tro nhang dày cộm, đĩa trái cây cúng bên trong tản ra vị ngọt thối rữa. Người Lam gia ít nhiều gì đều có chút bệnh khiết phích, cậu ta khịt khịt mũi trước không khí, nói: "Nghe người nơi đây nói cái Thiên nữ từ này cầu nguyện linh lắm, mà sao giờ lại tan hoang thế nhỉ. Cũng không gọi vài người tới quét dọn nữa."

Lam Tư Truy nói: "Đã có liên tục bảy người mất hồn, đều đồn đại rằng là do thiên lôi bổ xuống thả hung sát trong mộ tổ của trấn Phật Cước ra, làm gì còn ai dám lên núi nữa. Hương hỏa đứt đoạn đương nhiên cũng không có ai đến quét dọn."

Một giọng nói vang lên ngoài hang đá: "Một tảng đá nát, chẳng biết là ai phong cho thành thần, đặt ở đây nhận hương hoả quỳ bái!"

Kim Lăng chấp tay đi vào. Hiệu lực của thuật cấm nói đã qua, miệng gã cuối cùng cũng coi như có thể mở. Nhưng mà vừa mở miệng đã chẳng có lời nào hay ho, gã liếc mắt nhìn pho tượng Thiên nữ, hừ nói: "Cái đám thôn dân quê mùa này, đùng chuyện chả biết nỗ lực gì, lại bỏ cả ngày thắp hương bái Phật cầu thần hỏi quý. Trên đời có ngàn ngàn vạn người, Thần Phật thân mình còn lo chưa xong, ở đó mà trông coi bọn họ! Huống chi đây còn là một vị dã thần không danh không phận. Nếu như linh thật, vậy giờ ta đây cầu nguyện, muốn cái thứ đang ăn hồn phách người trong ngọn núi Đại Phạm này lập tức xuất hiện trước mặt ta, nó có thể làm được hay không?"

Theo sau gã còn một đám tu sĩ những gia tộc khác, nghe vậy lập tức phụ họa, cười to kêu phái. Thần từ vốn yên tĩnh bởi vì một đám người đi vào

mà thoáng cái ồn ào, cũng trở nên chật hẹp. Lam Tư Truy âm thầm lắc đầu. Trong lúc xoay người vô tình liếc nhìn sang mặt của Thiên nữ, ngũ quan có thể thấy mơ hồ, dường như là một gương mặt từ bi. Nhưng mà, cậu vừa nhìn gương mặt cười này, lại có cảm giác quen thuộc khó nói thành lời. Phảng phất đã trông thấy vẻ tươi cười này ở đâu đó rồi.

Rốt cuộc thì gặp ở nơi nào?

Cậu có cảm giác đây nhất định là một chuyện rất quan trọng. Không tự chủ được đi tới gần thần đài, định tỉ mỉ coi kỹ gương mặt của Thiên nữ. Đúng vào lúc này, bỗng nhiên có người va vào cậu.

Một tên tu sĩ vốn đứng đằng sau cậu, dường như cũng muốn đến xem pho tượng đá ấy, nhưng lại bất chợt im hơi lặng tiếng ngã xuống. Các tu sĩ bên trong Thần từ tức khắc cảnh giới, Kim Lăng hỏi: "Hắn sao thế?"

Lam Tư Truy cầm kiếm lại gần coi, tên tu sĩ hô hấp khoẻ mạnh, dường như chỉ đột nhiên lảo ra ngủ, nhưng gọi thế nào hắn cũng vẫn bất tỉnh. Cậu đứng dậy nói: "Hắn thế này, như là..."

Còn chưa nói xong, hang động vốn âm u bỗng nhiên bừng sáng, khắp động đầy ánh đỏ, phảng phất như có một lớp thác máu dọc theo bốn vách tường dội xuống. Bệ cúng và hương nến bên trong góc hang đá vậy mà đều tự bốc cháy.

Mọi người trong hang đá đồng loạt có kiếm rút kiếm, có phù nắm phù. Bỗng nhiên, có một người từ ngoài Thần từ xông vào, xách theo một thứ, rồi hất thứ đó lên toàn thân tượng đá Thiên nữ, hang đá tức khắc đầy mùi rượu nồng nặc sắc người, hắn cầm một lá bùa vạch một cái trên không trung, sau đó ném về hướng tượng đá, bệ thờ thoáng cái dấy lên ngọn lửa hùng hực, chiếu hang đá sáng như ban ngày.

Ngụy Vô Tiện xài xong món đồ nhặt được trong túi Càn Khôn, ném túi quát lên: "Tất cả lùi ra khỏi đây! Thứ đó không phải Thực Hồn thú, cũng

không phải Thực Hồn sát, mà là một vị Thiên nữ thực hồn!"

Có người cả kinh kêu lên: "Tư thế của Thiên nữ thay đổi kìa!"

Rõ ràng vừa nãy vị thần này giơ hai cánh tay, một trong đó nhắm thẳng lên trời cao, một chân giơ lên, dáng người mềm mại thướt tha. Nhưng giờ phút này - trong ngọn lửa đỏ đỏ vàng vàng, hai tay đều đã hạ xuống. Thiên chân vạm xác, tuyệt đối không phải hoa mắt!

Sau một khắc, pho tượng thần kia lại giơ lên một chân - bước ra khỏi ngọn lửa!

Ngụy Vô Tiện quát: "Chạy chạy chạy! Đừng chém! Vô dụng thôi!"

Đại đa số tu sĩ đều không để ý đến hấn, quái vật ăn hồn ngàn tìm vạn kiếm tìm mãi không được cuối cùng cũng không được, đâu dễ buông tha! Nhưng mà nhiều tiên kiếm đồng loạt đâm chém, còn kèm thêm tung đủ thứ phù triện và pháp bảo ra như thế, nhưng vẫn cứ không ngăn cản tượng đá được một bước. Thân cao một trượng của nó đến gần, khi di chuyển trông như một người khổng lồ, cảm giác hết sức áp bách, nhắc hai tu sĩ giơ lên trước mặt, miệng đá dường như khê mở ra khép lại, kiếm trong tay hai tên tu sĩ kia leng keng rơi xuống đất, đầu gục xuống, rõ ràng đã bị rút sạch hồn phách.

Thấy đủ thứ công kích đều hoàn toàn vô hiệu, lần này người còn lại cuối cùng cũng coi như chịu nghe Ngụy Vô Tiện, lủ lượt tuôn ra, tản khắp bốn phía. Nhiều người hỗn tạp, Ngụy Vô Tiện càng cố gắng càng không tìm thấy Kim Lăng, cười lừa chạy chạy tìm tìm lao vào một một mảnh rừng trúc, quay đầu lại thấy tiểu bối Lam gia đuổi theo, Ngụy Vô Tiện gọi bọn họ: "Nè mấy con*!"

*gốc là [hài nhi môn - 孩儿们]: thiết chẳng biết nên kêu kiểu qué gì =))))

Lam Cảnh Nghi nói: "Ai con người! Biết tội này nhà ai không hả? Tưởng rửa mặt xong là có thể ra vẻ người lớn chắc?!"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Được được được. Mấy ca ca. Thả tín hiệu đi, gọi cái tên, cái tên... Hàm Quang Quân nhà mấy người tới đây!"

Chúng tiểu bối gật đầu liên tục, vừa chạy vừa lục lọi người, chỉ chốc lát sau, Lam Tư Truy nói: "Khói màu tín hiệu... đều đã bắn hết trong cái đêm ở Mạc gia trang rồi."

Ngụy Vô Tiệp kinh hãi: "Sau đó các người không bổ sung?!"

Khói màu tín hiệu này tám trăm năm cũng chẳng xài được một lần, Lam Tư Truy xấu hổ nói: "Quên mất."

Ngụy Vô Tiệp hù dọa nói: "Này mà cũng có thể quên? Để Hàm Quang Quân của các người biết là đẹp mặt!"

Mặt Lam Cảnh Nghi xám như tro: "Tiêu, lần này chắc bị Hàm Quang Quân phạt chết mất..."

Ngụy Vô Tiệp: "Phạt. Nên phạt! Không phạt không biết nhớ."

Lam Tư Truy: "Mạc công tử, Mạc công tử! Làm sao người biết kẻ hút hồn phách không phải Thực Hồn sát, mà là pho tượng Thiên nữ này?"

Ngụy Vô Tiệp vừa chạy vừa tìm kiếm bóng dáng Kim Lăng: "Làm sao ta biết ư? Nhìn thấy chứ sao."

Lam Cảnh Nghi cũng đuổi theo, chạy kẹp hai bên hắn: "Thấy cái gì? Tội này cũng thấy không ít thứ mà."

"Nhìn thấy rồi, sau đó thì sao? Gần khu mộ cổ có cái gì?"

"Có thể có cái gì chứ, có tử hồn."

"Đúng, có tử hồn. Nay đã nói rõ đây không phải Thực Hồn thú hoặc Thực Hồn sát. Nếu như là hai thứ này, nhiều tử hồn lượn lờ ở đó như thế, nó không thèm ăn hay sao? Không hề."

Lần này có người đặt câu hỏi liên tục: "Tại sao?"

"Ta nói Lam gia các người ấy..." Ngụy Vô Tiện thật sự nín không được: "Giảng mấy thứ vô tích sự như lễ nghi tiên môn với cội nguồn lịch sử phả hệ của gia tộc tu chân vừa thú vị vừa dài lại còn thuộc lòng này làm gì, dạy mấy thứ thực dụng không được hay sao? Có cái gì khó hiểu đâu chứ. Tử hồn dễ hấp thu hơn sinh hồn. Thân thể người sống chính là một lớp bình phong, muốn ăn sinh hồn thì phải loại bỏ lớp bình phong này. Cũng như..." Hắn liếc mắt nhìn con lừa hoa vừa thở vừa chạy vừa trợn trắng mắt - "Cũng như có một trái táo đặt trước mặt người, một trái khác thì đặt trong hộp có khoá, thế thì người chọn ăn trái nào? Đương nhiên là trái trước mặt kia rồi! Vật này chỉ ăn sinh hồn, hơn nữa còn có cách ăn được, lại cực kỳ kén chọn, và cũng cực kỳ lợi hại."

Lam Cảnh Nghi cả kinh nói: "Có cả đạo lý này nữa à? Tuy là trước giờ chưa nghe nói tới, cơ mà hình như cũng không sai! Hoá ra người chẳng phải người điên nha!"

Lam Tư Truy nói: "Chúng tôi đều cho rằng, việc mất hồn là do núi lở và sét bổ quan tài tạo ra, tự nhiên cũng cho rằng nó là Thực Hồn sát."

Ngụy Vô Tiện nói: "Sai."

"Sai chỗ nào?"

"Thứ tự sai, kết quả sai. Ta hỏi các người, sự kiện núi lở và ăn hồn, cái nào trước cái nào sau, cái nào là kết cái nào là quả?"

Không chút nghĩ ngợi: "Núi lở có trước, ăn hồn đến sau. Cái trước là kết, cái sau là quả."

"Sai hết. Là thực hồn có trước, núi lở đến sau. Thực hồn là kết, núi lở là quả! Đêm núi lở đó, đột nhiên có mưa lớn xối xả, thiên lôi giáng xuống, bổ một chiếc quan tài, nhớ kỹ điều này. Kẻ mất hồn đầu tiên là tên làm biếng kia, gã bị nhốt ở trên núi một đêm, qua mấy ngày sau thì cưới vợ."

"Không đúng chỗ nào?"

"Chỗ nào cũng không đúng! Một kẻ du thủ du thực nghèo rớt mồng tơi, đào đâu ra tiền đãi tiệc lớn cưới vợ?"

Mọi người á khẩu không trả lời được, cũng khó trách, Cô Tô Lam thị vốn là một gia tộc không suy nghĩ đến vấn đề này. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Nếu như các người tra rõ tất cả tử hồn trên núi Đại Phạm này, sẽ phát hiện có một hồn phách của ông lão bị đập đầu tới chết, mang áo liệm cực kỳ hoa lệ. Mang áo liệm hoa lệ như thế, quan tài của ông ta không thể nào trống không được, nhất định sẽ có vài món áp quan chôn cùng. Chiếc quan tài bị tia sét bổ mở ra kia, hơn nửa là của ông ấy, mà sau đó người thu gom hài cốt lại không phát hiện vật chôn cùng, đương nhiên tất cả đều đã bị cái tên làm biếng kia lấy đi, như vậy có thể giải thích tại sao gã ta đột nhiên xa hoa."

"Cái tên làm biếng kia bỗng nhiên phát tài cưới vợ sau cái đêm núi lở ấy, tối hôm đó nhất định đã xảy ra chuyện gì bất thường. Đêm đó mưa rơi xối xả, gã ta trốn trong núi trú mưa, mà trên núi Đại Phạm thì có chỗ nào để trốn? Thiên nữ từ. Mà nếu người bình thường vào Thiên nữ từ, thì không thể thiếu một chuyện phải làm."

Lam Tư Truy nói: "Cầu nguyện?"

"Không sai. Tỷ như cho gã gặp vận may, phát tài, có tiền cưới vợ gì đó. Thiên nữ tác thành cho gã, giáng một tia sét, bổ nát ngôi mộ, để gã nhìn thấy tiền của bên trong quan tài. Mà gã đạt được nguyện vọng rồi thì phải

trả đại giới, Thiên nữ đã hàng lâm đến vào đêm tân hôn của gã, hút đi hồn phách của gã!"

Lam Cảnh Nghi: "Tất cả đều là suy đoán!"

Ngụy Vô Tiệp: "Đúng là đoán. Nhưng cứ giữ vững suy đoán này, thì có thể giải thích tất cả mọi chuyện."

Lam Tư Truy: "Còn A Yên thì sao, giải thích thế nào?"

Ngụy Vô Tiệp: "Hỏi rất hay. Trước khi lên núi có lẽ các người đã hỏi rồi. Trong quãng thời gian mới vừa kết hôn, đối với tất cả thiếu nữ kết hôn mà nói, các nàng nhất định đều sẽ có cùng một nguyện vọng."

Lam Cảnh Nghi tỉnh tỉnh mê mê nói: "Nguyện vọng gì?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Không ngoài những việc như 'hi vọng kiếp này phu quân đều thương mình yêu mình, chỉ thích một người là mình thôi'."

"Nguyện vọng kiểu đó sao mà đạt được..."

Ngụy Vô Tiệp buông tay nói: "Rất đơn giản. Chỉ cần khiến phu quân nàng lập tức chấm dứt 'kiếp này', không phải có thể coi như gã 'kiếp này chỉ yêu một người' thôi sao?"

Lam Cảnh Nghi bỗng nhiên tỉnh ngộ, kích động nói: "A, a! Sau, sau, sau khi cô nương A Yên đính hôn, sang ngày kế trượng phu liền bị sài lang trong núi giết chết, bởi vì nguyên do rất có thể là ngày đầu tiên A Yên cô nương đã đến Thiên nữ từ cầu nguyện!"

Ngụy Vô Tiệp rèn sắt khi còn nóng: "Có phải do sài lang trong núi giết chết hay không, khó mà nói. Trên người A Yên còn có một chỗ đặc thù, tại sao trong tất cả kẻ mất hồn chỉ có hồn phách của nàng quay về? Nàng và người khác có gì không giống nhau? Chỗ không giống chính là, nàng còn

có một người thân bị mất hồn. Hoặc là nói, người thân này, đã thay thế cho nàng! Thợ rèn Trịnh là phụ thân của A Yên, một người phụ thân yêu thương nữ nhi, khi nhìn thấy con gái mất hồn, tình hình thuốc thang vô dụng, thúc thủ vô sách, thì chỉ có thể làm gì đây?"

Lần này Lam Tư Truy tiếp thu rất nhanh: "- ông ấy chỉ có thể gửi gắm hi vọng cuối cùng vào trời cao. Vì lẽ đó nên ông ấy cũng đến Thiên nữ từ cầu nguyện, nguyện vọng là 'hi vọng hồn phách của con gái ta được tìm về!'"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Trẻ nhỏ dễ dạy. Đây là lý do vì sao chỉ có hồn phách của một mình A Yên trở về, cũng là nguyên nhân mà kẻ thứ ba mất hồn chính là thợ rèn Trịnh. Còn hồn phách của A Yên tuy đã bị nhả ra, nhưng vì đã chìm trong bụng Thiên nữ thực hồn một quãng thời gian, khó tránh khỏi bị hao tổn. Sau khi hồn phách trở về vị trí cũ, nàng bắt đầu vô thức bắt chước theo dáng múa, thậm chí là nụ cười của tượng Thiên nữ."

Điểm giống nhau của những kẻ mất hồn này, là đều có thể sống như trước khi cầu nguyện dưới tượng Thiên nữ. Đại giới phải trả khi nguyện vọng trở thành sự thật, chính là hồn phách.

Pho tượng đá Thiên nữ này, vốn chỉ là một tảng đá bình thường, trùng hợp hình dáng giống con người, không hiểu sao lại được nhận cung phụng mấy trăm năm, lúc này mới có pháp lực. Có thể nó lòng tham không đáy, suy nghĩ lệch lạc, còn định thông qua cách thức hút hồn phách để đề thăng pháp lực nhanh hơn. Thông qua cách thức lấy nguyện vọng trao đổi để hấp thụ hồn phách, hết như kẻ cầu nguyện tự nguyện kính dâng hồn phách, đôi bên giao dịch công bằng, cầu gì được nấy, nhìn có vẻ hợp lý, bởi vậy kim chỉ của Phong Tà bàn mới bất động. Triệu Âm kỳ triệu không ra, toàn bộ bảo kiếm lẫn phù triện đều vô hiệu, chỉ vì thứ trong ngọn núi Đại Phạm này vốn chẳng phải yêu ma quỷ quái gì, mà là thần, là tử thần ngoài luồng được mấy trăm năm hương hỏa và cung phụng nuôi dưỡng nên. Lấy thứ đối phó với sát quỷ yêu thú để đối phó nó, cũng tựa như lấy lửa dập lửa!

Lam Cảnh Nghi lớn tiếng nói: "Chờ đã! Nhưng mà khi này lúc ở trong Thần từ, có một tu sĩ cũng bị hút hồn phách, chúng tôi đâu có nghe gã cầu nguyện!"

Ngụy Vô Tiện đột nhiên ngừng bước chân: "Có người bị hút hồn trong Thần từ? Người nói lại tình hình ban này không sót một chữ cho ta nghe."

Lam Tư Truy liền rõ ràng nhanh chóng kể lại lần nữa, lúc nghe tới câu "Nếu như linh thật, vậy giờ ta đây cầu nguyện, muốn cái thứ đang ăn hồn phách người trong ngọn núi Đại Phạm này lập tức xuất hiện trước mặt ta, nó có thể làm được hay không" của Kim Lăng, Ngụy Vô Tiện nói: "Này còn không phải cầu nguyện hả? Này rõ ràng là cầu nguyện mà!"

Những tu sĩ khác hòa theo Kim Lăng, liền bị mặc nhận cho rằng bọn họ cùng chung một nguyện vọng. Mà Thiên nữ thực hồn hiện ra trước mặt bọn họ, đồng nghĩa nguyện vọng này đã được thực hiện, nên nó mới đòi sự đánh đổi.

Bỗng dưng, con lừa hoa ngừng chân, chạy về hướng ngược lại. Ngụy Vô Tiện bị nó hất xuống lần nữa, đang cố sống cố chết kéo dây thừng, lại nghe có tiếng nhai nuốt "rột roạt", "ừng ực" truyền tới từ lùm cây phía trước.

Một hình thể cực kỳ cao lớn nằm trong lùm cây, phần bụng khổng lồ nhích tới nhích lui trên đất, nghe thấy tiếng vang lạ, đột nhiên ngừng đầu, chạm vào ánh mắt của bọn họ.

Khuôn mặt của Thiên nữ thực hồn này vốn mơ hồ, chỉ có đại khái mắt mũi tai miệng, sau khi hút một hơi mấy hồn phách của đám tu chân giả, đã biến hoá ra được ngũ quan có dung mạo rõ ràng, là mặt mày của một nữ nhân đang mỉm cười, bên khoé môi chảy rất nhiều máu tươi, ngậm một cánh tay đã bị xé, đang tích cực nhai cắn.

Mọi người lập tức cùng chạy về hướng ngược lại theo con lừa hoa.

Lam Tư Truy suy sụp nói: "Này không đúng! Di Lăng lão tổ đã nói, cấp cao ăn hồn, cấp thấp mới ăn thịt!"

Ngụy Vô Tiệm bất đắc dĩ nói: "Người sùng bái hẳn làm gì, chính hẳn cũng làm ra mấy thứ rối tinh rối mù đó thôi! Không phải cứ là quy tắc thì đều chẳng thể thay đổi, ngẫm lại mà xem, một đứa con nít, lúc chưa có răng chỉ có thể húp cháo uống nước canh, một khi lớn lên đương nhiên cũng sẽ muốn dùng răng để ăn thịt. Giờ pháp lực của nó đã tăng mạnh, đương nhiên cũng muốn nếm thử việc ăn thịt sống rồi!"

Thiên nữ thực hồn đứng dậy khỏi mặt đất, thân hình to lớn, dùng cả tay lẫn chân mừng rỡ múa loạn xạ, dường như vô cùng sung sướng phấn khởi. Bỗng nhiên, một mũi tên rít gió mà tới, bắn trúng trán nó, mũi tên xuyên qua đầu bay ra sau gáy. Nghe tiếng kéo cung, Ngụy Vô Tiệm theo tiếng ngoái nhìn, Kim Lăng đứng trên dốc cao cách đó không xa, mắc tên thứ hai, kéo dây, buông tay - lại là một mũi tên xuyên đầu, lực đạo mạnh mẽ, khiến Thiên nữ thực hồn lão đảo lùi lại vài bước.

Lực tay ổn, bắn cũng chuẩn, chỉ tiếc tất cả tiên môn pháp khí đều vô dụng với nó!

Lam Tư Truy hô: "Kim công tử! Thả tín hiệu trên người người ra đi!"

Kim Lăng làm lơ, một lòng muốn bắt con quái vật này, trăm mặt, lần này là mắc ba mũi tên. Bị bắn phủ đầu hai mũi, Thiên nữ thực hồn cũng không để ý, mặt vẫn mỉm cười, đánh về hướng Kim Lăng. Tuy nó vừa đi vừa múa, nhưng tốc độ lại nhanh đến đáng sợ, chỉ chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách còn một nửa. Mấy tên tu sĩ chợt hiện ra triền đấu với nó, làm quần chân nó. Trong lúc bắn tên, Kim Lăng không ngừng bước tới, xem ra quyết tâm dự định trước khi bắn hết tên, sẽ tiếp cận chém giết Thiên nữ thực hồn.

Giang Trừng Lam Trạm đều ở trấn Phật Cước đợi tin tốt, chẳng biết lúc nào mới có thể phát hiện dị biến chạy tới. Muốn dập lửa phải dùng nước,

pháp khí tiên môn không được, vậy thì xài quý kỹ tà môn đi!

Ngụy Vô Tiệm rút bội kiếm của Lam Tư Truy ra, chém đứt một khúc trúc nhỏ, chế tác qua loa thành một cây sáo trúc, đặt bên môi, thổi vào một hơi dài. Tiếng sáo sắc bén như một mũi tên rít gió mà bay, cắt phá bầu trời đêm, xông thẳng lên trời.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hẳn vốn không nên cưỡng ép triệu hoàn phạm vi lớn như thế. Nhưng chuyện đã đến nước này, dù triệu cái gì tới cũng kệ, chỉ cần sát khí đủ nặng, lệ khí đủ mạnh, đủ để xé nát vị Thiên nữ thực hồn này là được!

Lam Tư Truy cực kỳ ngạc nhiên, Lam Cảnh Nghi thì bịt tai nói: "Đã lúc nào rồi mà người còn thổi sáo! Khúc gì mà khó nghe thế!"

Trong một đám tu sĩ hỗn đấu với Thiên nữ thực hồn đã có ba, bốn kẻ bị hút mất hồn phách, Kim Lăng rút bội kiếm ra, cách Thiên nữ thực hồn không tới hai trượng, tim điên cuồng đập thành thịch, máu nóng xông đầu: "Nếu một kiếm này của mình không cắt đầu nó được, vậy sẽ phải chết ở nơi đây - chết thì chết!"

Đúng vào lúc này, trong núi rừng Đại Phạm, nổi lên một tràng tiếng leng keng rồn rảng.

Leng keng leng keng, leng keng leng keng. Lúc nhanh lúc chậm, lúc ngừng lúc vang. Vang vọng trong núi rừng yên tĩnh. Phảng phất như xích sắt va vào nhau, kéo dài trên đất. Ngày một gần hơn, ngày càng kêu vang.

Chẳng biết vì sao, tiếng động này khiến người ta cảm thấy uy hiếp, cực kỳ bất an, ngay cả Thiên nữ thực hồn cũng ngừng múa, cánh tay giơ lên, sững sờ nhìn bóng tối xa xôi - nơi phát ra tiếng động.

Ngụy Vô Tiệm thu sáo, ngừng thần quan sát nơi đến.

Tuy dự cảm không hay trong lòng ngày càng nặng nề, nhưng, nếu chịu triệu hoán của hắc mà đến, như vậy chí ít cũng là thứ chịu nghe lời hắc nói.

Tiếng động ngừng bật, một bóng người hiện ra từ bóng đêm.

Sau khi thấy rõ bóng người, khuôn mặt này rồi, mặt mấy tên tu sĩ liền vắn vẹo.

Cho dù đối mặt với pho tượng Thiên nữ lúc nào cũng có thể hút đi hồn phách của họ, đám người nọ cũng không hề lui bước, càng không tỏ ra ý sợ hãi. Nhưng mà, trong tiếng kêu lên của bọn họ lúc này, lại tràn đầy sự hoảng sợ không cách nào che giấu.

"... ' Quỷ tướng quân', là ' Quỷ tướng quân', là Ôn Ninh!"

Danh hiệu "Quỷ tướng quân" này, cũng giống như Di Lăng lão tổ vậy, tiếng xấu truyền xa, không ai không hiểu, hai kẻ này thường thường hay xuất hiện cùng nhau.

Cái từ này chỉ đại biểu cho một đối tượng. Chính là hung thi số một dưới trướng Di Lăng lão tổ Ngụy Anh - là kẻ nổi giáo cho giặc, gây nên sóng gió, vẽ đường cho hươu chạy, lật trời xuống đất - Ôn Ninh!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kiêu Căng 5

Đầu Ôn Ninh hơi cúi, hai tay bỏ thông, phảng phất như một con rối đang đợi kẻ thao túng đưa ra mệnh lệnh.

Mặt hắn ta trắng bệch nhưng thanh tú, thậm chí còn có chút u buồn tuần dật. Nhưng bởi vì trong đôi mắt không có con người, chỉ còn một màu trắng chết chóc chướng mắt, hơn nữa lại thêm vài vết rạn nứt màu đen bò từ cổ lên trên hai gò má, đã khiến nét u buồn này biến thành vẻ u ám đáng sợ. Vạt áo và ống tay áo của trường bào rách nát tả tơi, lộ ra cổ tay cũng một màu trắng bệch, mang còng sắt đen kịt và dây xích, cả mắt cá chân cũng vậy. Tiếng vang leng keng leng keng kia phát ra khi hắn ta kéo xích sắt di chuyển theo. Một khi đứng yên, tất cả cũng đều quay về yên tĩnh.

Không khó nghĩ ra tại sao các tu sĩ ở đây đều sợ muốn vỡ mật. Ngụy Vô Tiện cũng chẳng thể ung dung hơn những người khác, sóng to gió lớn trong lòng hắn đã trào dâng qua đầu rồi.

Không phải Ôn Ninh không nên xuất hiện ở đây, mà là không nên xuất hiện ở cõi đời này! Từ trước trận vây quét Loạn Táng Cường Di Lăng, hắn ta đã nên hoá thành tro bụi rồi mới đúng. Bằng không, nếu như khi đó Ôn Ninh còn đứng hầu dưới trướng Di Lăng lão tổ, trận vây quét đó tuyệt đối, chí ít tuyệt đối không thể dễ dàng thành công cứ như một trò đùa.

Kim Lăng nghe thấy người bên ngoài kêu tên của Ôn Ninh, mũi kiếm vốn chỉ vào Thiên nữ thực hồn không tự chủ được thay đổi phương hướng. Thiên nữ thực hồn thừa lúc gã phân tâm, mừng rỡ giương cánh tay dài ra, nhấc gã lên.

Thấy nó đã há to miệng dí sát vào mặt Kim Lăng, Ngụy Vô Tiện không dẫn nổi lo lắng trong lòng, giờ sáo lên lần nữa. Tay hắn có hơi run rẩy, giai điệu thổi ra cũng rung động theo, thêm vào cây sáo này chế tác sơ sài, âm thanh thổi ra mất tiếng khó nghe. Wu hu vài cái, Ôn Ninh chuyển động theo tiếng.

Lần khê động này, chỉ chớp mắt đã chuyển tới trước mặt Thiên nữ thực hồn, Ôn Ninh tung một chưởng. cổ của Thiên nữ thực hồn kêu kèn kẹt, cơ thể không nhúc nhích, đầu lại bị một chưởng này vỗ đến độ xoay nguyên một vòng lớn, mặt quay về phần lưng, nhưng vẫn mỉm cười. Ôn Ninh lại dùng tay không chém xuống một cái, cánh tay phải tóm Kim Lăng của Thiên nữ thực hồn liền bị chém đứt lìa.

Thiên nữ thực hồn không quay đầu mình về đúng hướng, mà là quay thân một vòng, dùng chính mặt và phần lưng của mình quay về phía Ôn Ninh. Ngụy Vô Tiện không dám buông lỏng, hít một hơi rồi cúi đầu, điều khiển Ôn Ninh nghiêng chiến. Nhưng mà hắn càng thổi, lại càng hoảng sợ.

Tấu thi cấp thấp không biết tự suy nghĩ, thường phải cần mệnh lệnh của hắn gia trì dẫn dắt. Mà tình huống của Ôn Ninh thì lại không giống, Ôn Ninh là một cỗ hung thi cao cấp nhất do hắn luyện chế ra, đương thời gần như chỉ có một, tính cách, hành động, thậm chí lời nói cũng giống như khi còn sống, không khác gì người sống, chỉ khác là không sợ đau, không sợ nóng, không sợ lạnh, không sợ độc, không sợ mọi thứ mà người sống thấy sợ.

Nhưng Ôn Ninh lúc này, rõ ràng không có ý thức của mình!

Đang nghi ngờ không thôi, giữa trận truyền đến từng loạt tiếng kinh hô. Hoá ra Ôn Ninh liên tục đá đánh, vững vàng đè Thiên nữ thực hồn xuống đất, lại ôm lấy một tảng đá lớn cao hơn người bên cạnh, nâng lên phía trên Thiên nữ thực hồn, đập ầm ầm lên trên người nó.

Từng cái từng cái một, đập đến tận khi cơ thể nó nát tươm, chết tươi mới thôi!

Trong đồng đá vụn, có một hạt châu trắng như tuyết phát ra vàng sáng óng ánh lẫn ra, đây chính là đan nguyên được ngưng tụ thành sau khi Thiên nữ thực hồn nuốt chửng mười mấy hồn phách của người sống, nếu thu nó lại rồi xử trí cẩn thận, mấy người vừa bị hút hồn phách còn có thể phục hồi như cũ. Thế nhưng lúc này, lại không có ai ngó ngàng tới việc đi nhặt hạt châu kia. Tất cả mũi kiếm nhắm vào Thiên nữ thực hồn đều quay về hướng ngược lại.

Một tu sĩ khàn giọng nói: "Bao vây hãm ta!"

Có người ngập ngừng chẳng hưởng ứng, nhiều hơn cả là do dự không quyết định, chầm chậm lùi về sau. Tên tu sĩ kia lại hô: "Các vị đạo hữu, dù sao cũng nên ngăn dừng cho hãn ta chạy. Đây chính là Ôn Ninh đấy!"

Câu nói này đánh thức mọi người, Thiên nữ thực hồn kia há có thể so sánh với Quỷ tướng quân, tuy không biết tại sao hãn ta lại xuất hiện lần nữa, nhưng bắt một ngàn con Thực Hồn sát cũng chẳng thể nào sánh được với một Ôn Ninh, dù sao đây cũng chính là thủ hạ đứng đầu dưới trướng Di Lăng lão tổ, là một con chó điên cắn người không kêu, nếu có được thù từ đây tất nhiên có thể dương danh trăm nhà, một bước lên trời! Bọn họ lên núi Đại Phạm vốn để săn đêm, tranh cướp yêu thú hung sát nhằm tăng kinh nghiệm, nói như thế, khó tránh khỏi làm động lòng người. Nhưng vài tu sĩ đã tận mắt trông thấy Ôn Ninh lúc phát cuồng lại không dám làm bừa, thế là, tên tu sĩ kia lại kêu: "Sợ cái gì, Di Lăng lão tổ có ở đây đâu chứ!"

Đúng vậy, có gì đáng sợ chứ, chủ nhân của hãn ta đã bị chém thành muôn mảnh rồi mà!

Mấy thanh phi kiếm lượn lờ luẩn quẩn quanh Ôn Ninh, vài cái hạ xuống, vòng tròn kiếm đột nhiên thu nhỏ lại. Ôn Ninh vung tay, xích sắt nặng trĩu

quét ngang, đánh văng tất cả phi kiếm. Sau đó cất bước đi ra, bóp lấy cổ của kẻ cách hăn ta gần nhất, nhẹ nhàng nhấc lên, nâng khỏi mặt đất.

Ngụy Vô Tiệp biết tiếng sáo ban nãy thối quá vội quá mạnh, khiến hăn ta phát ra hung tính, một làn điệu nổi lên trong đầu, ổn định tâm trạng, thối ra một khúc khác.

Làn điệu lần này ôn hoà yên tĩnh, rất khác nét quỷ dị chói tai ban nãy. Ôn Ninh chuyển hướng đến nơi truyền ra tiếng sáo, Ngụy Vô Tiệp đứng yên tại chỗ, đối diện với hai mắt không có con người của hăn ta.

Chỉ chốc lát sau, Ôn Ninh thả lỏng tay, hai cánh tay buông xuống, đi từng bước một về phía hăn.

Hăn ta cúi gục đầu, kéo theo xích sắt, thái độ có hơi ủ rũ. Ngụy Vô Tiệp vừa thối vừa lui, dụ hăn ta rời đi, thoát thân ần nấu. Cứ đi như vậy một đoạn, vào vào trong rừng núi, đột nhiên hăn ngửi thấy một mùi đàn hương lành lạnh. Lưng hăn va vào một người, cổ tay nhói đau, tiếng sáo im bật. Xoay người nhìn lại, chính diện nghênh đón cặp mắt có màu cực nhạt kia của Lam Vong Cơ.

Không ổn, năm đó Lam Trạh tận mắt thấy hăn thối sáo ngự thi!

Một tay của Lam Vong Cơ mạnh mẽ túm chặt Ngụy Vô Tiệp, Ôn Ninh ngơ ngác đứng ở nơi cách bọn họ chưa tới hai trượng, chậm chạp nhìn quanh, dường như đang kiếm tìm tiếng sáo đột nhiên biến mất. Nơi núi rừng xa xa có ánh lửa và tiếng người tràn lan, mạch suy nghĩ của Ngụy Vô Tiệp nhanh chóng xoay chuyển, quyết định thật mau: "Thấy thì đã sao. Biết thối sáo có ngàn ngàn vạn người, kẻ học Di Lăng lão tổ lấy tiếng sáo khu thi lại nhiều đến mức có thể tự lập thành một phái, đánh chết cũng không nhận!" Mặc kệ cái tay túm hăn kia, nhấc sáo lên thối tiếp. Lần này thối còn gấp hơn nữa, như thúc như trách, khí tức bất ổn, thối đến âm cuối, càng thê

lượng chói tai. Chợt thấy tay Lam Vong Cơ dùng sức, phần cổ tay sắp bị y cứ thể bóp gãy, ngón tay Ngụy Vô Tiệm buông lời, ống sáo rơi xuống đất.

Đồng thời, Ôn Ninh nghe hiểu mệnh lệnh, nhanh chóng rút lui, im hơi lặng tiếng lén vào trong rừng núi u ám chỉ trong chớp mắt, biến mất không còn tăm tích. Ngụy Vô Tiệm sợ Lam Vong Cơ đi chặn giết Ôn Ninh, trở tay cào y một cái.

Ai ngờ, từ đầu đến cuối Lam Vong Cơ không hề để ý tới Ôn Ninh, chỉ lo nhìn chăm chăm vào hắc. Hai người cứ người lôi ta, ta kéo người, mặt đối mặt mà trừng nhau.

Ngay vào lúc này, Giang Trường chạy tới.

Hắc ta đang ở trấn Phật Cước chịu đựng chờ kết quả, còn chưa uống xong một chung trà, đã có người vội vàng hốt hoảng leo xuống nói thứ trong núi Đại Phạm ghê gớm ra sao hung tàn thế nào, hắc ta không thể làm gì khác hơn là lại xông tới, hô: "A Lăng!"

Kim Lăng chỉ suýt nữa bị hút hồn phách mà thôi, người không bị gì cả, cố gắng đứng vững trên đất nói: "Cửu cửu!"

Thấy Kim Lăng vô sự, tảng đá lớn trong lòng Giang Trường như được hạ xuống, lại quát mắng: "Chẳng phải trên người người có tín hiệu hay sao hả? Đụng thứ này cũng không biết thả ra? Cậy mạnh cái gì chứ, cút sang đây cho ta!"

Kim Lăng chưa bắt được Thiên nữ thực hồn, cũng giận: "Không phải người nói ta không thể không bắt nó hay sao? !"

Giang Trường rất muốn tung một chương đập cho tiểu tử thúi này chui về bụng mẹ nó, lại không thể tự vả vào mặt, đành phải chuyển hướng sang đám tu sĩ ngã trái ngã phải đầy đất, châm chọc nói: "Rốt cuộc là thứ gì? Đánh các người đẹp mặt đến thế này."

Người trưởng bối này cũng coi như đã nhọc lòng, trong những tu sĩ ăn mặc khác nhau này, có vài tên là người của Vân Mộng Giang thị cải trang thành, phụng lệnh Giang Trừng, lén lút trợ trận cho Kim Lăng. Một tu sĩ còn đang mở mắt trừng trừng: "Tông, tông chủ, là... là Ôn Ninh đó..."

Giang Trừng hoài nghi mình nghe nhầm: "Người nói cái gì?"

Người kia nói: "Là Ôn Ninh đã trở lại!"

Trong phút chốc, khiếp sợ, căm hận, phẫn nộ, không thể tin đan xen hỗn tạp hiện lên trên gương mặt Giang Trừng. Giây lát sau, hắn ta lạnh lùng nói: "Thứ này đã sớm bị tán thành tro thị chúng rồi, sao còn có thể quay trở về."

"Thật sự là Ôn Ninh! Tuyệt không sai. Tuyệt đối không nhìn lầm..." Tên tu sĩ kia chỉ vào Ngụy Vô Tiệm: "... Là hắn triệu ra!"

Cuối cùng cũng đến giờ phút này rồi. Ngụy Vô Tiệm mang tâm trạng dễ phòng, nhưng cũng không lo lắng lắm. Bởi hắn đã sớm có cách đối đáp lấp liếm cục diện này rồi. Chỉ cần hắn có chết cũng không nhận, thì chẳng ai có thể khẳng định thân phận của hắn được.

Giang Trừng chậm rãi nhìn về phía Ngụy Vô Tiệm.

Hồi lâu, khóe miệng hắn ta kéo lên thành một nụ cười vắn vẹo, tay trái bất giác bắt đầu vuốt nhẹ chiếc nhẫn kia.

Hắn ta nhẹ giọng nói: "... Tốt lắm. Cuối cùng cũng coi như trở về nhỉ?"

Buông tay trái, một chiếc roi dài thòng xuống từ tay hắn ta.

Roi cực nhỏ, cũng như tên gọi của nó, là một luồng điện ánh tím đang phát ra tiếng xẹt xẹt, như một đường sấm bạc bò qua mây sét dày đặc ở nơi

chân trời, bị hấn ta vững vàng nắm một đầu, siết chặt trong tay. Khi vung vậy, như bổ ra một tia chớp cực kỳ mau lẹ!

Lam Vong Cơ trở cầm trong tay, tùy ý gãy gãy, như một viên đá làm dấy lên sóng lớn ngập trời, tiếng đàn dẫn ra vô số gợn sóng trong không khí, va chạm với Tử Điện, thay đổi đường đánh của đối phương. Đường như tất cả suy nghĩ "tuyệt không tùy tiện giao thủ", "không trở mặt Lam gia" ban nãy của Giang Trừng đều bị chó ăn hết rồi.

Trong vùng trời tối đen của núi rừng Đại Phạm, khi thì ánh tím bùng lên, lúc thì lại sáng như ban ngày, chốc chốc âm vang tiếng sấm, lắm lúc lại là tiếng cầm réo dài. Các tu sĩ những gia tộc khác lùi ra khoảng cách an toàn, đứng ngoài cuộc nhìn, trong lòng run sợ nhưng vẫn nhìn không chớp mắt. Dù sao thì hiếm khi có cơ hội nhìn thấy hai vị cùng là tiên thủ của danh môn danh sĩ thế gia giao chiến, không khỏi đều chờ mong trận đánh ngày càng dữ dội hơn, kịch liệt hơn, trong đó cũng bao gồm cả sự kỳ vọng không thể nói, chỉ trông chờ quan hệ giữa hai nhà Lam - Giang thật sự rạn nứt từ đây mới thú vị. Ngụy Vô Tiện ngấm đúng thời cơ, co căng chạy đi.

Này là hấn định chạy hả? !

Trong lòng mọi người gào thét: tự tìm đường chết!

Giang Trừng vừa thấy hấn thoát khỏi phạm vi bảo vệ của Lam Vong Cơ, nào dễ buông tha cơ hội tốt này, nhắc tay quất xéo một roi, Tử Điện như một con Độc Long bơi ra, đánh ngay vào lưng hấn.

Ngụy Vô Tiện bị một roi này đánh đến cả người suýt nữa bay ra ngoài, cũng may có con lừa hoa kia cản cho hấn, bằng không đã va vô cây rồi. Có thể do một đòn này đánh trúng, cả Lam Vong Cơ và Giang Trừng đều đồng loạt dừng tay, cùng ngạc nhiên.

Ngụy Vô Tiện xoa lưng, đỡ con lừa bò dậy, gào lên: "Ghe gớm quá ha! Nhà lớn thế lực lớn thì ngon lắm nhỉ! Mặc sức đánh người ta! Chắc chắc

chắc!"

Lam Vong Cơ: "..."

Giang Trùng: "..."

Nếu như người đoạt xá bị "Tử Điện" đánh trúng, thân và hồn lập tức tách ra, hồn phách kẻ đoạt xá sẽ trực tiếp bị Tử Điện đánh bật khỏi cơ thể. Tuyệt không ngoại lệ. Thế nhưng hồn phách người này lại vẫn như thường sau khi bị quất trúng, ngoài việc hấn không phải kẻ đoạt xá, thì không còn giải thích nào khác.

Tử Điện không đánh bay nổi hồn phách của Ngụy Vô Tiện là điều hiển nhiên. Bởi vì hấn đâu có đoạt xá, mà là được hiến xá!

Giang Trùng lòng không tin, còn định quất hấn một roi nữa, Lam Cảnh Nghi kêu lên: "Giang Tông chủ, đủ rồi chứ. Nó là Tử Điện đó!"

Tử Điện cấp tiên khí, phán đoán một lần không xong, phải hai lần mới được. Nếu như thế, vậy thì quá bẽ mặt rồi. Quất không ra là không ra, không đoạt xá chính là không đoạt xá.

Lòng Giang Trùng rối lung tung beng, chỉ vào Ngụy Vô Tiện, khó mà tin nói: "Rốt cuộc thì người là ai?!"

Nếu như không phải Ngụy Vô Tiện, thì còn ai có thể triệu động Ôn Ninh bật tích nhiều năm?!

Lúc này, kẻ quan chiến một bên cuối cùng cũng có việc để xen mồm. Gã ta đằng hắng nói: "Giang Tông chủ có chỗ không biết rồi, cái tên Mạc Huyền Vũ này, là môn... khụ, đã từng là môn sinh khác họ của Kim gia. Nhưng bởi vì không chú tâm tu tập, linh lực thấp kém, hơn nữa còn có đam mê... đoạn tụ nữa, quấy nhiễu đồng tu, đã bị đuổi khỏi Lan Lăng Kim thị rồi. Nghe nói còn điên rồi ha? Theo ta thấy, quá nửa là hấn tu chính đạo

không thành, tức tối trong lòng nên đã đi theo đường tà đạo. Không nhất định là... Di Lăng lão tổ kia đoạt xá vào thân đâu."

Còn vài câu nữa, nhưng gã ta không dám nói trước mặt Giang Trùng.

Dù cho danh tiếng không hay ho, nhưng phải thừa nhận, trước khi Ngụy Anh phản bội Vân Mộng Giang thị, hẳn chính là mỹ nam tử có tiếng gần xa, là kẻ sĩ* văn nhã lục nghệ đầy đủ, phẩm mạo xếp hạng bốn trong thế gia công tử, còn Giang Trùng "phong thần tuần lãng" mà người ta nói tới - vừa khéo xếp hạng thứ năm, vì lẽ đó nên gã ta không dám nhắc tới việc này. Ngụy Anh kia thích nhất là làm mấy trò mờ ám với nữ tử mỹ mạo, không biết đã có bao nhiêu tiên tử bị đoá hoa đào ác ôn này gieo vạ rồi nữa, tình sử loạn tùm lum. Nhưng tuy rằng ngả ngớn phong lưu, lại chưa từng có ai nói hẳn còn thích cả nam nhân. Mặc dù đã đoạt xá, muốn báo thù... Dựa vào phẩm vị của Di Lăng lão tổ, tuyệt đối sẽ không chọn cười lừa ăn trái cây như vậy, hơn nữa lúc đầu còn là tên diên đoạn tự bôi trát như quỷ treo cổ!

*mang ý là người trí thức và cũng là trai chưa vợ. Lục nghệ gồm: lễ, nhạc, bắn tên, cưỡi ngựa, biết chữ, tính toán (có 2 loại lận, mà chắc cái này :v)

Lại có người nói thầm: "Nhìn kiểu gì cũng không giống... Hơn nữa thói sáo dở tệ... Bắt chước mà cũng bắt chước sút sẹo, vụng về như thế."

Năm đó trong cuộc "chinh phạt Xạ Nhật", Di Lăng lão tổ đứng trên chiến trường, cầm sáo thổi suốt một đêm dài, tung quỷ binh quỷ tướng ra như thiên quân vạn mã, đánh đâu thắng đó, người cản giết người Phật chặn giết Phật. Tiếng sáo như tiếng người trời, còn tiếng quỷ thổi tu hu như mắc cổ kia của con rơi Kim gia há có thể so? Cho dù nhân phẩm của Di Lăng cực kém đi chăng nữa, cũng không thể đem điều đó ra mà so. Quá sỉ nhục người.

Ngụy Vô Tiệm hơi cảm thấy buồn rầu... Người thử mười mấy năm không luyện, tước gọt vài ba cái làm ra một cây sáo nát rồi thôi cho ta nghe đi? Thôi hay ta quỳ!

Vừa nãy Giang Trường cho rằng người này chính là Ngụy Vô Tiệm, máu lạnh toàn thân đều sục sôi, nhưng Tử Điện trong tay lại nói rõ với hắn ta - không phải. Tử Điện chắc chắn sẽ không lừa hắn ta, càng sẽ không có điều gì sai sót.

Hắn ta mau chóng tỉnh táo lại, suy nghĩ: vậy cũng không sao, cứ tìm cơ mang người này về trước, rồi dùng tất cả phương pháp đánh cho ra, không lo hắn không triệu ra thứ khác. Đồng thời cũng có thể tóm mấy tên đồng môn mà Mạc Huyền Vũ từng quấy nhiễu ở Kim gia tới tra hỏi, nếu thật sự có gì mờ ám thì không tin không để lộ sơ hở. Dù sao thì, cũng đâu phải trước đây chưa từng làm việc này.

Hắn ta nghĩ thông việc này rồi, lấy tay ra hiệu, thuộc hạ biết ý, xông tới, Ngụy Vô Tiệm vội dắt con lừa nhảy ra sau lưng Lam Vong Cơ: "Làm gì đó làm gì đó!"

Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn hắn, nhần nhịn cái hành động hết sức vô lễ lại còn ồn ào xốc nổi này của hắn.

Giang Trường nói: "Lam nhị công tử, người định cản trở Giang mỗ ư?"

Không ai trong tu chân giới không biết sự đề phòng Ngụy Vô Tiệm của vị gia chủ trẻ tuổi Giang gia này đã gần đến mức điên cuồng, thà rằng bắt nhầm, tuyệt không bỏ sót, nhìn thấy người có tình nghi bị Ngụy Vô Tiệm đoạt xá đều sẽ mang về Vân Mộng Giang thị nghiêm hình tra tấn, nếu để hắn ta trói người này đem về, tất nhiên sẽ dạy dỗ hắn chỉ còn nửa cái mạng. Lam Tư Truy nói: "Giang Tông chủ, sự thật đã bày ngay trước mắt. Mạc công tử vẫn chưa bị đoạt xá, ngài cần gì phải làm khó dễ một kẻ bừa bãi vô danh?"

Giang Trùng lạnh lùng thốt: "Vậy thì không biết tại sao Lam nhị công tử từ đầu đến giờ vẫn muốn che chở cho một kẻ bừa bãi vô danh nhỉ?"

Ngụy Vô Tiệp bỗng nhiên phì phì cười rộ lên.

Hắn nói: "Giang Tông chủ à, người, người cứ quấy rầy ta như vậy, làm ta khó xử lắm đó nha."

Đầu mày Giang Trùng nhếch lên nhếch xuống, dự cảm mình sắp phải nhận lấy mấy lời nói không hay ho của hắn.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Người nhiệt tình quá, cảm ơn nha. Cơ mà người đừng nghĩ nhiều làm gì. Dù ta có thích nam nhân, cũng không phải nam nhân kiểu gì ta cũng thích hết đâu, cũng càng không đi với nam nhân vậy vầy tay kêu ta. Loại như người, ta không có hứng thú."

Ngụy Vô Tiệp đây là định khiến hắn ta mắc ói. Giang Trùng ghét nhất là bị người ta hạ thấp, bất luận cách thức có tế nhị bao nhiêu, chỉ cần có người nói hắn ta có mặt nào đó thua kém, hắn ta sẽ tức giận trong lòng, trà không nhớ cơm không nghĩ, nhất định phải hơn xa quá khứ mới được. Quả nhiên, Giang Trùng sa sầm mặt: "Ồ? Vậy xin hỏi, làm sao người mới thích?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Làm sao hả? Ừm, như Hàm Quang Quân nè, ta sẽ thích thôi."

Lam Trạ chịu không nổi nhất là cái chuyện cười tế nhị mà lại còn ngả ngớn thế này, sau khi bị chọc cho mắc ói, y tuyệt đối sẽ chủ động vạch rõ giới hạn giữ một khoảng cách. Khiến hai người mắc ói cùng một lần, cực tốt cực tốt!

Ai ngờ, Lam Vong Cơ nghe xong câu này, lại xoay người sang.

Mặt y không chút biểu cảm: "Đây là người nói đấy."

Ngụy Vô Tiện: "Hả?"

Lam Vong Cơ quay đầu lại, không mất lễ nghi, nhưng không cho hắn chen miệng vào, nói: "Người này, ta sẽ mang về Lam gia."

Ngụy Vô Tiện: "..."

Ngụy Vô Tiện: "... Hả?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Nhã Tao 1

Tiên phủ Lam thị tọa lạc ở nơi thâm sơn bên ngoài thành Cô Tô.

Thuỷ tạ trong lâm viên chẳng chịt nhưng thú vị, tường trắng ngói đen quanh năm có mây mù bao phủ kéo dài, đặt mình vào đó, phảng phất như trong biển mây tiên cảnh. Sáng sớm sương mù tràn ngập, nắng sớm mờ mờ. Hai thứ bổ sung cho nhau tạo ra tên của nó - "Vân Thâm Bất Tri Xử".

Núi yên người lặng, lòng như nước tĩnh. Chỉ có từng hồi chuông từ trên lầu cao truyền đến.

Tuy không phải chùa, nhưng lại có một nét thiền ý tịch liêu của núi lạnh.

*thiền là cách gọi của đạo Phật, chỉ sự ngồi tĩnh tâm (thiền trong ngồi thiền, từ thiền ý đồng nghĩa với thiền tâm = coi như tĩnh tâm, yên lặng cho dễ hiểu....)

Sự trống buồn tẻ này, lại đột nhiên bị tiếng gào khóc thật dài cắt đứt, khiến không ít tử đệ và môn sinh đang thần đọc* và luyện kiếm rùng mình một cái, không nhận được nhìn xung quanh cánh cổng - nơi phát ra tiếng kêu.

*đọc vào buổi sáng, chắc là cách tu của phái :v

Ngụy Vô Tiệm ôm con lừa hoa khóc lóc ngay trước cửa, Lam Cảnh Nghi nói: "Khóc cái gì mà khóc! Là tự người nói người thích Hàm Quang Quân. Giờ đã dắt người về rồi, người còn gào cái gì nữa!"

Ngụy Vô Tiện mặt mày ủ rũ.

Sau cái đêm ở núi Đại Phạm, hắn vốn không có cơ hội triệu Ôn Ninh lần nữa, cũng chẳng có cơ hội tìm tòi nghiên cứu tại sao Ôn Ninh lại mất ý thức, càng không biết tại sao hắn ta lại tái hiện nhân thể, đã bị Lam Vong Cơ xách trở về.

Hồi còn trẻ hắn và con cháu trong gia tộc từng được đưa đến Lam gia đi học ba tháng, nên cũng đã tự lĩnh giáo cái sự ngọt ngào vô vị của Cô Tô Lam thị này rồi. Lòng hắn vẫn còn sợ hãi cái vách đá Quy Huấn khắc chi chít hơn ba ngàn điều gia quy của nhà y. Vừa nãy lúc bị lôi lôi kéo kéo bắt lên núi, đi ngang qua vách đá Quy Huấn hắn có liếc nhìn, lại khắc thêm một ngàn điều nữa, bây giờ đã là hơn bốn ngàn điều rồi. Bốn ngàn!

Lam Cảnh Nghi nói: "Được rồi! Đừng âm ỉ nữa, trong Vân Thâm Bất Tri Xử cấm ồn ào!"

Chính là bởi vì không muốn vào Vân Thâm Bất Tri Xử, nên hắn mới lớn tiếng ồn ào như thế đó!

Bây giờ mà vào, khó mà trở ra. Năm đó tới nghe học, con cháu các nhà được phát cho mỗi người một cái ngọc bài thông hành, đeo trên người mới có thể tự do ra vào, bằng không thì chẳng thể vượt qua bình chướng của Vân Thâm Bất Tri Xử. Mười mấy năm trôi qua, chỉ có phòng ngày càng chật hơn, chứ không hề lơ lửng đi.

Lam Vong Cơ yên lặng đứng trước sơn môn, mắt diếc tai ngơ, thờ ơ lạnh nhạt. Đến lúc tiếng kêu của Ngụy Vô Tiện nhỏ xuống một chút, mới nói: "Để hắn khóc đi. Khóc mệt rồi, không kêu nổi nữa, kéo vào."

Ngụy Vô Tiện ôm con lừa, càng khóc lóc đau lòng hơn nữa.

Sao khổ vậy trời! Bị Tử Điện quất một roi nên nghi ngờ gì đó đều bay sạch, hắn nhất thời nhẹ nhõm, hơn nữa cái miệng này đó giờ quen ngả ngớn

khoái trêu đùa, mới buột miệng buông một câu mắc ói, nào biết Lam Trạm lại không đi theo con đường trước kia. Đây là cái lý gì đây, chả lẽ xa cách nhiều năm, tu vi tăng cao, bụng dạ trái lại hoá nhỏ rồi chẳng?

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta thích nam nhân, mà nhà các người lại nhiều mỹ nam tử như thế, ta sợ ta cầm lòng không đành."

Lam Tư Truy giảng đạo cho hẳn: "Mạc công tử, Hàm Quang Quân đưa người về, thật ra là vì muốn tốt cho người. Nếu như người không theo chúng tôi, Giang Tông chủ sẽ chẳng chịu để yên đâu. Nhiều năm qua, người bị hắn ta bắt về Liên Hoa Ổ Giang gia tra hỏi nhiều vô kể, hơn nữa xưa nay chưa có một ai được thả ra."

Lam Cảnh Nghi nói: "Không sai. Chắc người chưa biết thủ đoạn của Giang Tông chủ nhỉ? Rất rất độc ác..." Nói tới đây, cậu ta lại nghĩ tới "nói sau lưng người ta là không phải", trộm liếc nhìn Lam Vong Cơ, thấy Hàm Quang Quân không có ý trách phạt, mới đánh bạo thăm thò: "Đều do mấy tên học Di Lăng lão tổ tu luyện cái thứ tà khí oai phong không chính đáng gì đó quá nhiều, nên Giang Tông chủ kia lại nghi thần nghi quỷ. Tóm hết tất cả lại, xong rồi sao nữa? Chọn đâu không chọn, lại chọn loại như người, thối sáo thành cái đúc hạnh kia... Hầy."

Một tiếng "hầy" này, lại hơn cả thiên ngôn vạn ngữ. Ngụy Vô Tiện cảm thấy rất nên biện bạch đôi lời: "Thật, thật ra, nói tới sợ các người không tin, bình thường ta thối sáo cũng không tệ..."

Chưa biện bạch xong, có vài bạch y tu giả bước ra từ cửa chính.

Trên thân mấy người này mang đồng phục Lam gia, ai nấy đều tố y như tuyết, hoãn đài khinh phiêu. Người dẫn đầu thân trường ngọc lập, bên hông ngoài bội kiếm, còn treo một ống tiêu bạch ngọc. Lam Vong Cơ trông thấy, hơi cúi đầu tỏ lễ, người đến cũng trả lễ, nhìn về phía Ngụy Vô Tiện, cười nói: "Vong Cơ chưa bao giờ mang khách về nhà, vị này là?"

Người này đứng đối diện Lam Vong Cơ, lại càng như soi gương. Chỉ có điều màu mắt Lam Vong Cơ cực nhạt, nhạt như lưu ly, còn mắt của người này lại sẫm màu ôn hoà ấm áp.

Đây chính là gia chủ Lam gia - Lam Hi Thần. Không hổ là nhất tông chi chủ, nhìn thấy Ngụy Vô Tiện ôm một con lừa hoa, mặt cũng không tỏ ra chút xiu không tự nhiên nào.

Nhất phương thủy thổ dưỡng nhất phương nhân*, Cô Tô Lam thị từ trước đến giờ luôn được công nhận là gia tộc có mỹ nam tử xuất hiện lớp lớp. Đôi song bích của bốn gia đời này lại càng cực kỳ xuất sắc hơn nữa. Hai huynh đệ này tuy không phải song sinh, nhưng dung mạo lại có tám, chín phần tương tự, khó mà phân cao thấp. Cùng một nhan sắc, song lại có hai phong thái. Lam Hi Thần trong trẻo ấm áp và ôn nhã, dịu dàng chân thành, Lam Vong Cơ thì quá lạnh nhạt nghiêm túc, cự người từ ngoài ngàn dặm, khó mà gần gũi. Vì lẽ đó nên khi xếp hạng các công tử trong tiên môn thế gia, kẻ trước đứng đầu, người sau hạng hai.

*ý nói do hoàn cảnh tạo nên con người và tính cách khác nhau.

Ngụy Vô Tiện ý cười đẩy mặt thả con lừa ra, tiến lên nghênh đón. Cô Tô Lam thị rất coi trọng tôn ti lớn bé, hẳn chỉ cần nói vớ vẩn vài câu với Lam Hi Thần, nhất định sẽ được người nhà họ Lam này loạn côn đá khỏi Vân Thâm Bất Tri Xử. Ai dè vừa mới định trốn tài, Lam Vong Cơ đã liếc mắt nhìn hắn, hai phiến môi cả trên lẫn dưới của hắn liền chẳng thể hé ra.

Lam Vong Cơ quay đầu lại, tiếp tục trang nghiêm đối thoại với Lam Hi Thần: "Huynh trưởng thật sự muốn đi gặp Liễm Phương Tôn?"

Lam Hi Thần gật đầu: "Ở đài Kim Lân có hội Thanh Đàm."

Ngụy Vô Tiện há miệng không được, hậm hực trở lại cạnh con lừa.

Hắn suy nghĩ: Liễm Phương Tôn chính là Kim Quang Dao - gia chủ Kim gia đương nhiệm, cũng chính là đứa con riêng duy nhất được thừa nhận. Nói đến thì cái xác này cũng là huynh đệ khác mẹ của gã. Cũng cùng là con riêng, nhưng lại khác nhau một trời một vực. Mạc Huyền Vũ ở Mạc gia trang ngủ trên gạch, ăn cơm thừa; còn Kim Quang Dao thì ngồi trên vị trí cao nhất tu chân giới hô mưa gọi gió. Hội Thanh Đàm muốn mở thì mở, Lam Hi Thần muốn mời thì mời. Gia chủ hai nhà Kim - Lam có quan hệ thân thiết, quả không phải lời đồn.

Lam Hi Thần nói: "Thúc phụ muốn thương nghị với người về thứ người mang từ Mạc gia trang về lần trước."

Nghe thấy ba chữ "Mạc gia trang", Ngụy Vô Tiện không để ý tới, nhưng hai phiến môi lại có cảm giác, Lam Hi Thần đã giải cấm ngôn cho hắn, nói với Lam Vong Cơ: "Hiếm thấy người dẫn người về, còn vui vẻ như thế nữa chứ. Phải đãi khách thật tốt, đừng như thế này."

Vui vẻ? Ngụy Vô Tiện liếc nhìn cái bản mặt kia của Lam Vong Cơ.

Vui vẻ cái chỗ nào chứ? !

Sau khi dời mắt tiền Lam Hi Thần đi khuất, Lam Vong Cơ nói: "Kéo vào."

Ngụy Vô Tiện cứ thế bị tưới sổng kéo vào cái nơi mà hắn từng thề rằng kiếp này tuyệt không đặt chân lên lần nữa. Trước đây kẻ đến Lam gia đều là nhân vật quan trọng trong vọng tộc, chưa bao giờ có người khách như hắn, chứ vị tiểu bối xô xô đẩy đẩy vây quanh hắn, ai nấy đều cảm thấy mới mẻ thích thú, nếu không phải do gia quy nghiêm ngặt, thế nào dọc đường cũng đầy rẫy tiếng hi hi ha ha. Lam Cảnh Nghi nói: "Hàm Quang Quân, kéo tới đâu?"

Lam Vong Cơ nói: "Tĩnh thất."

"... Tỉnh thất?!"

Ngụy Vô Tiệm không rõ nội tình. Mọi người thì đưa mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng.

Đó là thư phòng với phòng ngủ mà xưa nay Hàm Quang Quân không để bất cứ ai ra vào đó...

Bên trong tỉnh thất bày biện rất đơn giản, không có bất cứ món dư thừa nào. Hoạ tiết mây bay vẽ trên chiếc bình phong kiểu gấp chậm rãi trôi bập bênh, một cái bàn kê đàn nằm ngang trước bình phong. Trên mấy cái lư hương ba chân, là những luồng khói lượn lờ toả vào hư không, cả phòng tràn ngập hương đàn mát rượi.

Lam Vong Cơ đi gặp thúc phụ y thương nghị chính sự, Ngụy Vô Tiệm thì bị đẩy vào trong. Y chân trước đi, chân sau Ngụy Vô Tiệm đã ra. Lúc lắc đi một vòng nhỏ quanh Vân Thâm Bất Tri Xử, quả nhiên không ngoài dự đoán, không có ngọc lệnh thông hành, dù có vượt ra khỏi tường trắng cao mấy trượng, cũng sẽ bị kết giới bắn hạ ngay lập tức, đồng thời mau chóng thu hút người tuần tra ở gần đó.

Ngụy Vô Tiệm đành phải quay trở về tỉnh thất.

Hễ đụng phải chuyện, lòng hẩn sẽ không nóng vội, chấp tay đi qua đi lại trong phòng, tin sớm muộn gì cũng sẽ có đối sách. Mùi đàn hương thấm vào lòng người kia nhạt nhạt trong trong, tuy không uyển chuyển, nhưng lại có chỗ động lòng. Hẩn rảnh rồi đoán mò: "Mùi trên người Lam Trạm y như cái này, có lẽ là lúc ở đây luyện cầm tĩnh tọa, mùi thơm đã thấm vào y phục."

Nghĩ nghĩ, không nhịn được nhích lại gần mấy lư hương trong góc kia chút nữa. Một lần lại gần này, lại cảm thấy tấm ván gỗ tiếp theo dưới chân rõ ràng không giống với những nơi khác.

Hắn ngạc nhiên trong lòng, áp người bắt đầu gõ đông gõ tây.

Chuyện đào hang đào mồ khi còn sống hắn làm nhiều rồi, mấy thứ tương tự cũng vô sự tự thông, chưa tới chốc lát, hắn đã lật một tấm ván lên.

Phát hiện bí địa riêng trong phòng Lam Trạm, chỉ chuyện này thôi đã đủ khiến Ngụy Vô Tiện giật mình, sau khi thấy rõ món đồ nào được giấu bên trong, có lẽ hắn còn kinh ngạc hơn nữa.

Sau khi tấm ván gỗ bị lật lên, một làn hương tinh khiết khó phát hiện toả ra xen lẫn trong mùi đàn hương. Năm, sáu chiếc hũ nhỏ đen kịt chen chúc trong một cái hố vuông nhỏ.

Lam Vong Cơ này quả nhiên đã thay đổi, dám giấu cả rượu!

Vân Thâm Bất Tri Xử cấm rượu, bởi vì điều này nên vào lần đầu tiên gặp nhau, hai người bọn họ đã ẩu đả một trận, Lam Trạm còn đánh đổ một vò "Thiên Tử Tiếu" hắn mang từ dưới núi lên.

Mà sau khi từ Cô Tô trở về Vân Mộng, Ngụy Vô Tiện đã không có cơ hội nào uống lại "Thiên Tử Tiếu" mà Cô Tô danh gia độc nhưỡng nữa, mà giấu ở nơi này, lại chính là "Thiên Tử Tiếu". Không ngờ một kẻ không uống rượu, tuân thủ nghiêm ngặt lối mòn quy tắc như Lam Trạm, cũng sẽ có một ngày bị hắn phát hiện trong phòng y có đào một cái hố giấu rượu, đạo trời thiệt là tuần hoàn mà.

Ngụy Vô Tiện một bên chặc chặc, một bên ực hết cả vò. Tửu lượng của hắn cực tốt, lại còn nghiện rượu, suy nghĩ một chốc, nhiều năm như vậy cũng phải thu chút lãi chứ, thế là lại uống thêm vò nữa. Uống đến mức hứng khởi, bỗng nhiên sáng kiến chợt loé, nảy ra ý hay.

Muốn ngọc bài thông hành, lại có gì khó. Trong Vân Thâm Bất Tri Xử có một suối nước lạnh, có rất nhiều hiệu quả kỳ diệu, cung cấp cho nam tử

đệ tu hành trong tộc tắm rửa và sử dụng. Lúc đang tắm thể nào người đó cũng phải cởi đồ, y phục đã lột, chả lẽ lấy miệng ngậm miếng ngọc bài?

Ngụy Vô Tiệm vỗ tay một cái, uống hết một hũ cuối cùng trên tay. Rót đầy nước trong vào bình, niêm phong rồi nhét trở lại y như cũ, đặt tấm gỗ lên trên. Đã mãn xong việc, giờ thì ra ngoài tìm ngọc bài thôi.

Tuy rằng Vân Thâm Bất Tri Xử đã từng bị thiêu huỷ một lần trong cuộc "chinh phạt Xạ Nhật", nhưng sau khi xây lại bố cục vẫn không khác gì trước kia. Ngụy Vô Tiệm dựa vào ký ức băng qua con đường mòn tỉnh mạch, không lâu sau liền tìm thấy suối nước lạnh nằm ở nơi khuất vắng kia.

Người trông coi suối cách đây rất xa. Xưa nay không ai trong Lam gia làm cái trò rình rập vô sỉ ở suối nước như này, chúng tiên tử cũng chưa bao giờ sử dụng nó, bởi vậy phòng giữ cũng không chặt lắm, cực dễ đánh lừa, vừa khéo tiện cho Ngụy Vô Tiệm làm trò vô sỉ. Đúng lúc làm sao, trên đá trắng đằng sau phong lan rậm rạp, đang đặt một bộ đồng phục, đã có người đến đây rồi.

Bộ đồng phục này được xếp rất gọn gàng khiến người ta cảm phần, nó phẳng phất như một miếng đậu hủ trắng như tuyết, đến cả dây đeo trán cũng quấn đến cẩn thận tỉ mỉ. Ngụy Vô Tiệm mò tay vào kiểm ngọc bài thông hành, lúc làm nó loạn lên hần gần như cảm thấy đáng tiếc. Lướt qua từng khóm phong lan, mắt hần liếc vào trong suối, ánh mắt bỗng nhiên dừng hần.

Nước trong suối nước lạnh buốt giá thấu xương, không thể so với ôn tuyền đầy hơi nóng mê mắt người, bởi vậy có thể thấy rất rõ ràng nửa thân trên của kẻ đang quay lưng về phía hần.

Người trong suối có làn da trắng nõn, tóc dài đen nhánh, ướt nhẹ ép về một bên, đường cong hông eo trơn láng, đẹp dễ mà mạnh mẽ. Nói đơn giản, đây là một mỹ nhân.

Nhưng Ngụy Vô Tiện tuyệt không phải vì xem mỹ nhân tắm mà rung động rồi không dời mắt nổi. Nam nhân đẹp tới đâu hắn cũng không yêu nổi. Thật ra là vì thứ trên lưng người này, khiến hắn không thể không dời mắt nổi.

Mấy chục vết sẹo ngang dọc khắp nơi.

Đây là dấu vết do giới tiên lưu lại. Trong tiên môn, giới tiên dùng để trừng phạt con cháu trong tộc phạm vào sai lầm lớn, sau khi đánh xong dấu vết sẽ vĩnh viễn không biến mất. Ngụy Vô Tiện tuy chưa từng bị giới tiên đánh, nhưng hắn đã tận mắt trông thấy Giang Trùng gặp phải. Đến tận sau này cũng không cách nào quên, hắn chắc chắn sẽ chẳng nhớ nhầm vết sẹo này đâu.

*giới tiên: tiên là roi, giới trong giới luật, cảnh cáo => roi cảnh cáo

Thông thường dùng giới tiên quất một hai roi, đã là giáo huấn nghiêm trọng, đủ khiến kẻ bị phạt khắc ghi cả đời, không dám tái phạm. Vết giới tiên trên lưng người này, nói bớt đi cũng phải hơn ba mươi roi. Không biết đã phạm vào cái sai đại nghịch bất đạo nào mà bị đánh thành thế này.

Nhưng nếu thật sự đại nghịch bất đạo, sao không dứt khoát giết y thanh lý môn hộ chứ?

Người trong suối xoay người, bên dưới xương quai xanh, nơi gần kề trái tim, còn có một dấu ấn rõ ràng.

Lúc trông thấy dấu ấn ấy, Ngụy Vô Tiện kinh ngạc, tim thoáng cái nảy tuốt lên trên.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Nhã Tao 2

Dấu ấn này cướp lấy toàn bộ sự chú ý của Ngụy Vô Tiện, khiến hắn hoài nghi có phải mình đã nhìn nhầm rồi không, ngay cả mặt đối phương ra sao hắn cũng không rảnh phân tâm để xem, nhịp thở rối loạn theo điều đó.

Bỗng nhiên, cảnh trước mắt hắn trở nên trắng toát, như một màn tuyết rơi rơi, rồi màn tuyết ấy chợt tách ra, một luồng kiếm khí lam sắc kèm theo hơi thở băng hàn đánh úp mà tới.

"Tì Trần" uy danh hiển hách không ai không biết. Ngụy nguy, vậy mà lại là Lam Trạ!

Trò thoát thân trốn kiếm với Ngụy Vô Tiện quả là xe nhẹ chạy đường quen, lão luyện lăn vòng ngay tại chỗ, hắn hiểm hóc tránh được, lúc lao ra khỏi suối nước lạnh còn tiện tay phủ lá cây cộng cỏ dính trên tóc. Như ruồi không đầu đâm vào mấy người tuần đêm đi ngang qua, bị tóm lại quát: "Người chạy loạn cái gì thế hả! Vân Thâm Bất Tri Xử cấm chạy nhanh!"

Ngụy Vô Tiện thấy hoá ra là Lam Cảnh Nghi đang chờ người, vui mừng khôn xiết, lòng nói lần này có thể được loạn côn đuổi khỏi suối rồi, vội vàng tiến mình đi: "Ta không thấy! Ta không thấy cái gì hết đó! Tuyệt đối không phải ta đến đây để nhìn lén Hàm Quang Quân đâu!"

Mấy tên tiểu bối vừa nghe, lập tức bị cái gan to bằng trời của hắn làm chấn động tới mức trợn mắt há miệng. Lam Vong Cơ ở đâu mà không phải là danh sĩ không thể khinh nhờn, là núi cao người người ngưỡng mộ, là kẻ mà môn sinh văn bối trong gia tộc kính trọng như người trời kia chứ. Rình mò gần suối nước lạnh, chuyện như vậy chỉ tưởng tượng thôi cũng sợ đã là

tội ác tà trời. Lam Tư Truy bị hù lạc cả giọng: "Gì hả? Hàm Quang Quân? Hàm Quang Quân ở trong đó?!"

Lam Cảnh Nghi giận dữ túm hăn: "Cái tên đoạn tụ chết tiệt nhà người! Này, này, này mà cũng dám đến nhìn lén?!"

Ngụy Vô Tiện tận dụng mọi thời cơ, để mình ngồi vững trên cái tội này: "Ta đâu có đến nhìn lén Hàm Quang Quân tắm!"

Lam Cảnh Nghi: "Giấu đầu lòi đuôi! Còn nói người không có, người không có thì người lén lén lút lút ở đây làm gì? Người xem người kia, xấu hổ đến nỗi không dám nhìn người ta!"

Ngụy Vô Tiện hai tay che mặt nói: "Người đừng có lớn tiếng như thế chứ, Vân Thâm Bất Tri Xử cấm ồn ào đó!"

Đang náo loạn, Lam Vong Cơ thân mặc bạch y, tóc dài xoã rơi đi ra từ sau tầng tầng lớp lớp phong lan. Chỉ tốn thời gian vài câu nói, y vậy mà đã ăn mặc chỉnh tề, Tị Trần chưa thu vào vỏ. Chúng tiểu bối liền vội vàng hành lễ. Lam Cảnh Nghi vội hỏi: "Hàm Quang Quân, cái tên Mạc Huyền Vũ này thật sự rất khó ưa. Vốn nhìn vào việc hăn giúp đỡ khi ở Mạc gia trang ngài mới dẫn hăn về, vậy mà hăn... hăn..."

Ngụy Vô Tiện tưởng rằng lần này nhất định sẽ không nhịn nổi nữa mà đá mình khỏi sơn môn, ai ngờ đâu, Lam Vong Cơ hơi hột liếc nhìn hăn một cái, lặng im chốc lát, soạt - thu Tị Trần vào vỏ.

Y nói: "Giải tán cả đi."

Bốn chữ bình bình thường thường, nhưng dưới uy nghiêm tích tụ, mọi người lập tức không nói hai lời, tản ra. Lam Vong Cơ thì lại ung ung dung dung nắm gáy Ngụy Vô Tiện nhắc lên, kéo thẳng một đường đến tỉnh thất.

Sao cứ ưa kéo thế hả?! Ngụy Vô Tiện bị lão đảo nên phải kêu, Lam Vong Cơ lạnh lùng thốt: "Kẻ ồn ào, cấm nói."

Vứt hẳn xuống núi là chuyện có cầu cũng không được, cấm hẳn nói hả - xin miễn đi thôi. Ngụy Vô Tiện nghĩ mãi mà không ra: từ lúc nào Lam gia lại khoan dung độ lượng với tội danh vô liêm sỉ là rình danh sĩ bốn gia tằm vậy nhỉ, đã như thế vẫn còn nhin được?!

Lam Vong Cơ xách hẳn đến tỉnh thất, đi thẳng vào trong, ném cái bịch lên chiếc giường nhỏ. Ngụy Vô Tiện bị té réo ui da một hồi, tạm thời không bò dậy nổi, vốn định hờn dỗi vài câu hù cho y nổi da gà khắp người, nhưng mới chỉ ngược mắt nhìn lên, Lam Vong Cơ đã một tay cầm Tị Trần kiếm, đang ở trên cao nhìn xuống hẳn.

Nhìn Lam nhị công tử trán buột khăn và mái tóc dài được cột gọn gàng tỉ mỉ quen rồi, giờ xem vẻ tóc đen buông rơi, bạc y khinh sam đúng là chưa từng trông thấy, Ngụy Vô Tiện không nhin được hai mắt lại ngó lâu hơn một tẹo. Vì động tác kéo rồi ném hẳn đi kia, cổ áo vốn sát chặt đã hơi rời ra, để lộ rõ xương quai xanh, và dấu ấn màu đỏ sẫm bên dưới nó.

Vừa thấy dấu ấn này, sự chú ý của Ngụy Vô Tiện lại bị hấp dẫn.

Dấu ấn này, trước khi hẳn chưa trở thành Di Lăng lão tổ, trên người cũng có.

Mà dấu trên người Lam Trạm lúc này, dù là vị trí hay hình dạng, cũng đều giống hệt vết trên người hẳn khi còn sống, hèn chi hẳn không thấy lạ mà hơi quen.

Mà sự kỳ quái không dừng lại ở đây, hãy còn hơn ba mươi đường vết giới tiên trên lưng Lam Trạm kia nữa.

Lam Trạm thành danh khi còn trẻ, được đánh giá cực cao, chính là danh sĩ tiên môn chính thống nhất. Muốn phạt y, chỉ có thể là trường bối của y.

Nhưng xưa nay Lam Trạm là một trong song bích Cô Tô Lam thị vẫn lấy làm kiêu ngạo, mỗi tiếng nói một cử động, cũng đều được chư gia trưởng bối coi là kiểu mẫu cho con cháu ưu tú tiên môn học hỏi. Rốt cuộc thì đã phạm vào cái sai nào mà không thể tha thứ, chịu phạt nặng như thế?

Những vết thương kia vừa nhìn đã biết toàn đánh chỗ hiểm, mà một khi đã có vết giới tiên trên người, đời này đừng mong nó biến mất, vì để kẻ bị phạt vĩnh viễn ghi nhớ, vĩnh viễn không tái phạm.

Theo ánh mắt của hắh, Lam Vong Cơ khẽ rử mi, tiện tay kéo cổ áo che khuất xương quai xanh, vết sẹo biến mất, y lại là Lam Vong Cơ lạnh như băng kia.

Lúc này, một hồi chuông trầm trầm từ trên trời truyền đến.

Lam gia có gia quy nghiêm khắc, làm việc và nghỉ ngơi đều nghiêm cẩn, giờ hội nghị, giờ mào dậy, tiếng chuông này chính là hiệu lệnh. Lam Vong Cơ ngưng thần, nghe hết tiếng chuông, nói với Ngự Vô Tiệh: "Người ngủ trong này."

Không cho Ngự Vô Tiệh cơ hội trả lời, y cứ thế chuyển vào phòng riêng trong tĩnh thất, để lại Ngự Vô Tiệh nghiêng ngả một mình trên chiếc giường nhỏ, trong lòng mê mang.

Cũng không phải là chưa từng hoài nghi Lam Trạm đoán ra hắh là ai. Nhưng hoài nghi này về tình về lý đều không thông.

Vì Hiến xá cấm thuật là cấm thuật, tất nhiên rất ít kẻ biết. Mà lưu truyền tới nay phần nhiều đều là tàn quyển, không cách nào phát huy tác dụng, cứ thế mãi, kẻ tin càng thêm ít. Cái tên Mạc Huyền Vũ kia đơn thuần chỉ là đánh bậy đánh bạ rồi thêm cái số chó ngáp phải ruồi nên mới dùng một tàn trận có chú văn và nghi thức không hoàn chỉnh triệu hồi Ngự Vô Tiệh được. Tiên môn vọng tộc có gia huấn kiểu "chính trực" như Cô Tô Lam thị này hay kiểm chế bản thân, hơn nữa còn khinh thường việc tìm hiểu cái

bằng môn tà đạo như này. Lam Trạm cũng không thể dựa vào việc hấn thối cái cây sáo nát kia mà nhận ra hấn được.

Hấn tự hỏi khi còn sống cũng không có giao tình khắc cốt ghi tâm nào với Lam Trạm. Tuy từng cùng học, cùng trải qua nguy hiểm, cùng kề vai chiến đấu, nhưng trước giờ luôn như hoa rơi nước chảy, đến vội vã đi cũng vội vã. Mà bởi vì tính tình trời sinh, quan hệ của bọn họ tuyệt không thể nói là tốt. Lam Trạm là con cháu Cô Tô Lam thị, vậy thì y nhất định vừa "nhã" vừa "chính", không liên quan gì tới cái tính xiên vẹo của Ngụy Vô Tiệ. Đại đa số thời điểm, Lam Trạm rất phản cảm cái tính tùy tiện của hấn, đánh giá hấn y hết người ngoài: tà khí tàn phá, chính khí không đủ. Sau khi phản lại Giang thị, kết mối thù không thể nói là nhỏ. Nếu như Lam Trạm cho rằng hấn là Ngụy Vô Tiệ, bọn họ nên đánh đến tối trời tối đất từ sớm mới đúng.

*Nhã: thanh cao, mẫu mực, không thô tục. Chính: chính trực, ngay thẳng.

Hiện trạng hiện trạng lại làm người ta dở khóc dở cười: hấn ngày trước tùy tiện làm gì cũng khiến Lam Trạm không nhin nổi, giờ giờ hết trò ra tác yêu tác quái mà Lam Trạm lại còn nhin được. Có nên nói là tiến bộ nhảy vọt, thiệt đáng mừng không?!

Giương mắt nhìn hồi lâu, Ngụy Vô Tiệ trở mình xuống giường nhỏ, động tác cực nhẹ mò đến phòng riêng.

Lam Vong Cơ nằm nghiêng trên giường, dường như đã ngủ say. Ngụy Vô Tiệ im hơi lặng tiếng đến gần.

Hấn vẫn chưa hết hi vọng, chuẩn bị mò mẫm, coi có thể lấy ngọc lệnh thông hành ngàn kêu vạn gọi gọi không ra* hay không. Nào biết, mới vừa đưa tay, Lam Vong Cơ mi dài khẽ run, mở mắt ra.

*Gốc trong truyện là [Thiên hô vạn hoán thuỷ bất xuất] Tác giả đổi từ "xuất lai" trong "Thiên hô vạn hoán thuỷ xuất lai - Gọi đến nghìn vạn lần mới bước ra" của Bạch Cư Dị thành "bất xuất" :)))

Ngụy Vô Tiệm quyết tâm liều mạng, nhào người lên giường!

Hắn nhớ Lam Trạm cực kì ghét tiếp xúc cơ thể với người khác, lúc trước đụng y một cái cũng có thể bị hất bay ra ngoài, nếu như vậy còn chịu được, vậy thì đây tuyệt đối chẳng phải Lam Trạm. Hắn sẽ hoài nghi Lam Trạm này đã bị đoạt xá rồi!

Cả người Ngụy Vô Tiệm trườn lên phía trên Lam Vong Cơ, hai chân tách ra, quỳ gối hai bên hông y, tay thì chống giường gỗ, vây Lam Vong Cơ ngay giữa hai tay, mặt thì chằm chằm áp xuống. Khoảng cách giữa hai gương mặt càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, gần đến mức Ngụy Vô Tiệm sắp thở không nổi, Lam Vong Cơ cuối cùng cũng mở miệng.

Y im lặng một lát, nói: "Xuống."

Ngụy Vô Tiệm mặt dày: "Không xuống."

Đôi mắt với con người màu cực nhạt gần trong gang tấc, đối diện với Ngụy Vô Tiệm. Lam Vong Cơ bình tĩnh nhìn hắn, lặp lại lần nữa: "... Xuống."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ta không xuống đó. Người để ta ngủ ở đây, cũng nên lường trước chuyện như này sẽ xảy ra chứ."

Lam Vong Cơ nói: "Người nhất định phải thế này?"

"..." Không biết tại sao, Ngụy Vô Tiệm có cảm giác nhất định phải cẩn thận suy nghĩ rồi mới trả lời. Hắn vừa định nhếch miệng, bỗng nhiên eo tê rần, hai chân mềm nhũn. Nổi tiếp theo đó, là cả người rơi cái phịch nằm lên trên Lam Vong Cơ.

Khoé miệng muốn cong mà không được cứ cương cứng như thế, đầu hấn dấn vào ngực phải của Lam Vong Cơ, cả người không thể động đậy. Tiếng nói của Lam Vong Cơ truyền từ phía trên xuống.

Giọng y vừa thấp vừa trầm, lồng ngực khẽ chấn động theo từng lần phát âm.

"Vậy tối nay người cứ thế này đi."

Ngụy Vô Tiện làm sao cũng không ngờ tới kết quả lại như vậy.

Rốt cuộc mấy năm vừa qua Lam Trạm đã sống ra sao, sao lại trở thành thế này?

Đây vẫn còn là Lam Trạm trước kia không hả?!

Kẻ bị đoạt xá là y mới đúng chứ nhỉ?!?!

Lòng hấn đang sóng to gió lớn, bỗng nhiên, Lam Vong Cơ hơi nhòe dấy. Ngụy Vô Tiện tưởng y cuối cùng cũng coi như không nhịn nổi, tinh thần vì điều đó mà phấn chấn. Ai dè, Lam Vong Cơ chỉ nhẹ nhàng vung tay lên. Đền tất.

Tĩnh thất rơi vào bóng tối và yên tĩnh.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nhã Tao 3

Ngụy Vô Tiệm cảm thấy, quan hệ giữa Di Lăng lão tổ và Hàm Quang Quân không giống như tin đồn là như nước với lửa, chẳng vừa mắt nhau. Đương nhiên, hoàn toàn không thể coi là thật được. Mười lăm tuổi năm ấy, lúc hắn và Giang Trừng cùng vào Cô Tô Lam thị nghe học ba tháng, đã là như thế rồi.

Năm ấy, ngoài Vân Mộng Giang thị, không thiếu các công tử của những gia tộc khác, tất cả đều vì mộ danh cầu học mà tới. Cô Tô Lam thị có một vị lão tiên bối tên Lam Khải Nhân đức cao vọng trọng, có ba đặc điểm lớn mà các thế gia công nhận: cổ hủ, cố chấp, nghiêm sư xuất cao đồ. Tuy hai điểm trước khiến nhiều người kính sợ tránh xa và thậm chí là âm thầm căm ghét lão, nhưng cái cuối cùng lại khiến họ vót đến nhọn cả đầu* cũng muốn đưa con em vào tay lão để được dạy dỗ một phen. Không những tám chín phần mười người tài ba của Lam gia đời trước đều do một tay lão nâng đỡ, mà con cháu thế gia được lão giáo dưỡng một hai năm, dù lúc đi vào vô dụng như phân chó, khi đi ra cũng có thể ra dáng lắm, chỉ ít điệu bộ lễ độ vượt xa hồi trước, bao nhiêu bậc phụ mẫu đón con về đều kích động đến lão lệ tung hoành.

*Cách nói quá sự cố gắng thì phải =."

Đối với việc này, Ngụy Vô Tiệm tỏ thái độ: "Ta giờ chẳng phải đã ra dáng rồi sao?"

Giang Trừng liền nói: "Người nhất định sẽ trở thành một nét bút sỉ nhục trong cuộc đời dạy học của lão."

Những công tử này đều chỉ mười lăm, mười sáu tuổi, các thế gia khi ấy lại thường có qua lại, không nói thân mật, chí ít cũng thuộc dạng quen mặt. Ai ai cũng biết Ngụy Vô Tiệp tuy không mang họ Giang, nhưng lại là con cố nhân của Giang Phong Miên, là thủ tịch đệ tử, được coi như con đẻ, hơn nữa thiếu niên lại không như trưởng bối để ý tới xuất thân và huyết thống, mau chóng nhiệt tình làm thân, chưa được vài câu đã ca ca đệ đệ kêu loạn tùm lum. Phàn nàn đủ thứ lễ thói cũ không thể tưởng nổi của Vân Thâm Bất Tri Xử, có người hỏi: "Liên Hoa Ổ của Giang gia các người có thú vị hơn nơi này không?"

Ngụy Vô Tiệp cười nói: "Thú vị hay không, thì phải xem người chơi thế nào. Quy củ chắc chắn không nhiều như nơi này, cũng chẳng dậy sớm như vậy đâu."

Lam gia làm giờ Mão, giờ Hợi nghỉ, không được đến trễ. Lại có người hỏi: "Các người dậy từ lúc nào? Hằng ngày làm những gì?"

*Mão: 5~7h sáng. Hợi: 9~11h tối

Giang Trừng hừ nói: "Hửn? Giờ Tỵ làm, giờ Sửu nghỉ. Dậy rồi không lo luyện kiếm tinh toạ, chỉ lo chèo thuyền lướt nước hái sen bắt chim trĩ."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Có bấy chim trĩ nhiều bao nhiêu đi nữa, ta vẫn là số một."

Nhị công tử của Thanh Hà Nhiếp gia - Nhiếp Hoài Tang cao giọng nói: "Sang năm ta muốn tới Vân Mộng cầu học! Đừng có ai cản ta!"

Một chậu nước lạnh giội xuống: "Chẳng ai cản người đâu. Đại ca người mà biết chỉ đập gãy chân người thôi à."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Thiệt ra Cô Tô cũng chơi vui lắm đó."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Ngụy huynh! Người và ta vừa gặp mà ngỡ như đã quen, nghe ta chân thành khuyên nhủ một câu, Vân Thâm Bất Tri Xử không như Liên Hoa Ổ, người đến Cô Tô rồi, hãy nhớ có một người người không nên trêu chọc."

Ngụy Vô Tiệm: "Ai? Lam Khải Nhân?"

Nhiếp Hoài Tang: "Không phải lão đầu đó. Người nên cẩn thận chính là môn sinh lão đặc ý nhất, tên là Lam Trạ."

Ngụy Vô Tiệm: "Cái tên Lam Trạ trong Lam thị song bích? Lam Vong Cơ?"

Danh tiếng của Lam thị song bích nổi trội trong đám tiểu bối, mà Lam Trạ hơn mười bốn tuổi đã được trưởng bối các nhà coi như tấm gương để con em nhà mình so tới so lui, người bên ngoài nghe mà như sấm bên tai. Nhiếp Hoài Tang nói: "Còn Lam Trạ nào nữa, chính là tên đó đấy. Nếu so với thúc phụ y, thì chỉ có hơn chứ tuyệt không kém. Vừa cứng nhắc vừa nghiêm khắc."

Ngụy Vô Tiệm "Ồ" một tiếng, hỏi: "Có phải là một tiểu tử bề ngoài rất tuấn tú?"

Giang Trừng cười nhạo nói: "Cô Tô Lam thị, nào có ai xấu xí? Nhà y đến cả môn sinh ngũ quan không chỉnh cũng cự tuyệt không thu, người thử moi ra được một người có mặt mũi bình thường ta xem."

Ngụy Vô Tiệm nhấn mạnh: "Cực kỳ tuấn tú." Hắn so so đầu: "Trắng một thân, trán buột khăn, mặt nghiêm, lưng đeo kiếm, rất giống mang áo tang."

"..." Nhiếp Hoài Tang khẳng định nói: "Chính là y!" Dừng một chút, lại nói: "Có điều dạo gần đây y bế quan, hôm qua người mới đến, vậy đã gặp khi nào?"

"Tối hôm qua."

"Tối hôm qua... Tối hôm qua?!" Giang Trùng ngạc nhiên: "Vân Thâm Bất Tri Xử có lệnh giới nghiêm cấm đi lại ban đêm, người thấy y ở đâu? Sao ta không biết?"

Ngụy Vô Tiệp chỉ: "Ở kia."

Nơi hắn chỉ là một bờ tường cao cao.

Mọi người không còn gì để nói, Giang Trùng nghiêng rằng: "Người vừa mới tới đã gây rắc rối cho ta rồi! Chuyện ra sao?"

Ngụy Vô Tiệp cười hì hì nói: "Cũng đâu có gì. Lúc đến đây không phải chúng ta có đi ngang qua quán rượu 'Thiên Tử Tiểu' hay sao, cơ mà đã bán sạch rồi. Tối qua ta trần trọc không thôi, bèn xuống núi vào thành mang hai vò về. Cái này ở Vân Mộng đâu có được uống."

Giang Trùng: "Rượu đâu?"

Ngụy Vô Tiệp: "Thì mới vừa nhảy qua bờ tường, một chân còn chưa bước vào đã bị y tóm được."

Một tên thiếu niên nói: "Ngụy huynh người thiệt là xúi quẩy mà. Chắc là khi đó y vừa xuất quan đang tuần đêm, người mới bị y tóm."

Giang Trùng nói: "Chưa tới giờ Mão, kẻ nào đi đêm đều không được vào, sao y lại cho người vào?"

Ngụy Vô Tiệp buông tay nói: "Bởi vậy y đâu có cho ta vào. Cứ muốn ta thụt một chân đã bước vô kia lại. Người nói coi, này thì thụt cái kiểu gì, thế là hắn nhè nhẹ đi một hơi tới, hỏi ta đang cầm thứ gì trong tay."

Giang Trùng: "Rồi người nói sao với y?"

Ngụy Anh: "Thiên Tử Tiểu! Chia người một vò, coi như không trông thấy ta, có được không?"

Giang Trừng thở dài: "... Vân Thâm Bất Tri Xử cấm rượu. Tội thêm một bậc."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Y cũng nói với ta như thế đó. Ta liền hỏi: 'không bằng người nói cho ta hay, rốt cuộc nhà các người có thứ gì không cấm?' Y có vẻ tức giận, muốn ta đến xem đá quy huấn trước núi. Nói thật, hơn ba ngàn điều, lại còn xài chữ Triện, ai muốn xem chứ. Người hả? Hay người? Dù sao thì cũng chẳng phải ta. Đây có gì mà tức giận chứ."

*Triện: là 1 thể chữ cổ của TQ, sệt hình ảnh trên gg thì.... nó là thể chữ gần với nghĩa "tượng hình" nhất =))))))

"Không sai!" Mọi người đồng cảm, ào ào kêu đúng, hết như hận gặp nhau quá muộn: "Thật là không thể tưởng nổi mà, gia quy nhà ai mà lại có hơn ba ngàn điều, lại còn không trùng lặp nữa chứ, cái gì mà 'không được sát sinh trong khu vực, không được đánh nhau, không được dâm loạn, không được đi đêm, không được ồn ào, không được chạy nhanh - mấy cái này cũng được đi. Lại còn có vụ 'không được cười vô cớ, không được ngồi với tư thế không đoan trang, không được ăn quá ba bát cơm'..." Ngụy Vô Tiệm vội hỏi: "Gì chứ, đánh nhau cũng cấm?"

"... Cấm hết. Đừng nói người với y đánh nhau rồi nhé."

Ngụy Vô Tiệm: "Đánh rồi. Còn làm đổ một vò Thiên Tử Tiểu nữa."

Mọi người liền vỗ đùi la hét tiếc quá một tràng, Giang Trừng nói: "Chẳng phải người mang theo hai vò sao, còn một vò đâu rồi?"

"Uống rồi."

Giang Trừng cảm thấy đau đầu, dự cảm không ổn: "Uống ở đâu?"

"Uống ngay trước mặt y. Ta nói: 'được rồi, trong Vân Thâm Bất Tri Xử cấm rượu, vậy ta không vào, đứng trên tường uống, vậy không coi là phá luật ha'. Rồi tu một hơi cạn sạch trước mặt hắn luôn."

"... Sau đó?"

"Sau đó lao vào đánh."

"Ngụy huynh." Nhiếp Hoài Tang nói: "Người thật hung hăng."

"Ca ca, để tiểu đệ gọi người một tiếng ca ca! Người vậy mà lại không bị Lam Trạm đập rớt!"

"Ngụy huynh người muốn chết hả! Lam Trạm chưa từng ăn phải thiệt thòi lớn như vậy đâu, có lẽ y đã để mắt người rồi đó. Người nên cẩn thận thì hơn, tuy Lam Trạm không cùng nghe học với chúng ta, nhưng ở Lam gia này, y chính là chương phạt!"

*Chương phạt: người nắm giữ việc xử phạt.

Ngụy Vô Tiện không chút sợ hãi, phất tay nói: "Sợ cái gì! Không phải nói Lam Trạm từ nhỏ đã là thần đồng, tài năng kinh thế hay sao? Thông minh sớm như vậy, mấy thứ thức phụ y dạy cho chắc đã học đủ từ lâu rồi, bế quan tu luyện cả ngày, nào có ở không để ý ta chứ. Ta..."

Lời còn chưa dứt, lúc cả đám người đi ngang qua một ô cửa sổ không gián dấy, liền nhìn thấy một thiếu niên mặc áo trắng ngồi nghiêm chỉnh trong Lan thất*, tóc dài cột gọn và trán buột dây, khí tràng quanh thân như có băng sương bao phủ, lạnh lẽo lờm bọm họ.

*Lan thất: sợ anh bai thì nó là một loại phòng... "là phòng ở thơm tho trang nhã" :)))

Mười mấy cái miệng lập tức hết như bị thi hành thuật cấm nói, im lặng bước vào Lan thất, ai nấy im lặng chọn vị trí ngồi của mình xong, ăn ý để trống một khoảng thư án quanh Lam Vong Cơ.

Giang Trường vỗ vỗ vai Ngụy Vô Tiệp, thấp giọng nói: "Để ý người rồi đấy. Tự cầu phúc đi thôi."

Ngụy Vô Tiệp quay đầu là vừa khéo có thể nhìn thấy gò má của Lam Vong Cơ, cực kỳ tuần tú thanh nhã, khi ngồi người cũng hết sức đoan chính, mắt nhìn thẳng về phía trước. Hắn có ý muốn mở miệng tiếp lời, Lam Khải Nhân lại đúng lúc này bước vào Lan thất.

Lam Khải Nhân vừa cao vừa gầy, sống lưng thẳng tắp. Tuy mặt đầy rau dề đen thùi, nhưng trông già làm sao ấy. Cô Tô Lam thị sản xuất mỹ nam, nên cũng chẳng thể gọi là xấu, nhưng quanh thân lão lại có một luồng khí già dặn, cổ hủ cứng nhắc, kêu lão một tiếng lão đầu cũng không quá chút nào. Lão bước vào trong với một quyển trục cầm trong tay, lăn mở quyển trục, lão vậy mà - cầm quyển trục lên bắt đầu giảng gia quy Lam gia.

Mấy thiếu niên đang ngồi ai nấy nghe thấy đều xanh cả mặt. Ngụy Vô Tiệp buồn chán trong lòng, ánh mắt bay loạn, bay đến một bên gò má của Lam Vong Cơ, thấy nét mặt chăm chú và nghiêm túc của y tuyệt đối chẳng phải giả vờ, không khỏi kinh hãi: "Cái thứ tẻ nhạt thế này vậy mà y cũng có thể chăm chú nghe cho được!"

Bỗng nhiên, Lam Khải Nhân đằng trước ném quyển trục đi, cười lạnh nói: "Khắc vào vách đá, không ai xem. Vì lẽ đó nên ta mới thuật lại từng cái từng cái một, để coi còn ai mượn cớ không biết mà vi phạm lệnh cấm hay không. Nếu như vậy mà vẫn còn người mất tập trung. Được thôi, ta sẽ giảng mấy thứ khác."

Tuy câu nói này có thể gom hết tất cả người trong Lan thất lại, nhưng Ngụy Vô Tiệp lại có trực giác, đây là đang cảnh cáo hắn. Quả nhiên, Lam

Khải Nhân nói: "Ngụy Anh."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Có."

"Ta hỏi người, yêu ma quỷ quái, có phải cùng một loại?"

Ngụy Vô Tiệp cười nói: "Không phải."

"Tại sao không phải? Phân biệt thế nào?"

"Yêu giả là do vật còn sống biến thành chứ không phải người; ma giả là người còn sống; quỷ giả là kẻ đã chết; quái giả là vật chết chứ không phải người."

"Nghề của tổ tiên Thanh Hà Nhiếp thị là gì?"

"Đồ tể."

"Gia huy của Lan Lăng Kim thị là bạch Mẫu Đơn, là loại bạch Mẫu Đơn nhất phẩm nào?"

"Kim Tinh Tuyết Lăng."

"Kẻ trong tu chân giới khiến gia tộc hưng thịnh nhưng môn phái lại suy tàn là ai?"

"Tổ tiên Kỳ sơn Ôn thị, Ôn Mão."

Hắn bên này đối đáp trôi chảy, đám con cháu khác ngồi nghe mà trái tim nhấp nhô lên xuống, lòng cảm thấy may mắn và đồng thời cầu khẩn hắn đừng có lúng túng, phải đối đáp một lèo, tuyệt đối đừng có để Lam Khải Nhân có cơ hội điểm tên những người khác. Lam Khải Nhân lại nói: "Thân là con cháu Vân Mộng Giang thị, những thứ này đã nghe từ lâu nên sớm thuộc nằm lòng, trả lời được cũng chẳng có gì đặc ý. Ta lại hỏi người, đạo phủ Kim Hữu Nhất có cha mẹ vợ con đầy đủ, khi còn sống chém đầu hơn

trăm người. Lại đột tử tại chợ, phơi thây bảy ngày, oán khí tích tụ, quấy phá hành hung. Làm sao đây?"

Lần này Ngụy Vô Tiệm lại không đáp ngay, người ngoài cho rằng hẳn gặp khó, bắt đầu đứng ngồi không yên, Lam Khải Nhân quát lớn: "Nhìn hẳn làm gì, các người cũng nghĩ cho ta!"

Cả đám vội vàng lúng túng theo. Đột tử nơi chợ, phơi thây bảy ngày, đủ thoả đại lệ quỷ, đại hung thi, cực kỳ khó xử, chỉ mong chờ lão đừng có điểm mặt bảo mình trả lời thôi. Lam Khải Nhân thấy Ngụy Vô Tiệm hồi lâu không đáp, vẫn còn dăm chiêu, lại nói: "Vong Cơ, người nói cho hẳn biết, làm thế nào."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Nhã Tao 4

Lam Vong Cơ chẳng hề nhìn Ngụy Vô Tiệm, gật đầu tỏ lễ, nhàn nhạt nói: "Có ba phương pháp: độ hoá là một, trấn áp là hai, diệt gọn là ba. Trước tiên, ta nhắm vào tình cảm nhớ nhung với cha mẹ vợ con và mong muốn khi còn sống, hóa giải chấp niệm; không linh, thì lại trấn áp; còn nếu tội ác tày trời, oán khí không tiêu tan, mới chọn nhổ cỏ tận gốc, không cho tồn tại. Huyền môn hành sự, tuân theo trình tự, không thể nào sai."

Đám người thở ra một hơi dài, lòng cảm ơn trời đất, cũng may mà lão đầu này điểm mặt Lam Vong Cơ, nếu mà là bọn họ, khó tránh khỏi để sót vài thứ hoặc làm sai thứ tự. Lam Khải Nhân hài lòng gật đầu, nói: "Không sai một chữ." Dừng một hồi, lão lại nói mĩa: "Nếu như bởi mình đã từng hàng vài con sơn tinh quỷ quái không ra gì, có chút hư danh rồi liền tự mãn kiêu ngạo, cố chấp tự cao, sớm muộn gì cũng sẽ tự rước lấy nhục."

Ngụy Vô Tiệm nhú mày, liếc mắt nhìn gò má của Lam Vong Cơ, thầm nghĩ: "Hóa ra lão đầu này đã sớm nghe tới tên mình, gọi học trò tốt của lão tới cùng nghe học, là muốn mình đẹp mặt đây mà."

Hắn nói: "Ta có thắc mắc."

Lam Khải Nhân nói: "Nói."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tuy nói lấy 'độ hóa' làm đầu, nhưng 'độ hóa' thường điều là việc không thể. 'Thỏa mãn mong muốn khi còn sống, hóa giải chấp niệm', nói nghe dễ lắm, nếu chấp niệm này muốn một bộ đồ mới thì không có gì, nhưng nếu muốn giết cả nhà người ta để báo thù rửa hận, vậy nên làm sao đây?"

Lam Vong Cơ nói: "Vốn lấy độ hóa làm chủ, trấn áp là phụ, không thể làm khác thì mới diệt gọn."

Ngụy Vô Tiệm cười khê, nói: "Phung phí của trời." Dừng một chút, mới nói tiếp: "Ban này cũng chẳng phải ta không biết đáp án này, chẳng qua đang suy nghĩ tới con đường thứ tư mà thôi."

Lam Khải Nhân nói: "Chưa từng nghe nói tới có con đường thứ tư. Người nói đi."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tên đao phủ nọ đột tử, hóa thành hung thi là điều tất nhiên. Nếu khi còn sống gã đã chém hơn trăm đầu người, không bằng đao mộ của hơn trăm người này lên, kích thích oán khí, kết hợp với một trăm chiếc đầu người, đánh nhau với hung thi..."

Cuối cùng thì Lam Vong Cơ cũng xoay đầu sang nhìn hắn, nhưng văng trán lại hơi nhăn lại, vẻ mặt thật là lạnh nhạt. Lam Khải Nhân thì cả râu mép cũng run cả lên, quát: "Không biết trời cao đất rộng!"

Mọi người trong Lan thất bị tiếng quát to này dọa sợ run. Lam Khải Nhân đột nhiên đứng phắt dậy: "Phục ma hàng yêu, diệt quỷ diệt tà, là vì độ hóa! Người không những không nghĩ tới đạo độ hóa, mà trái lại còn muốn kích thích oán khí? Đầu đuôi lẫn lộn, tổn hại nhân luân!"

Ngụy Vô Tiệm cười hì hì: "Dù sao thì có vài thứ độ hóa rồi cũng vô dụng, sao lại không tiến hành lợi dụng? Đại Vũ trị thủy cũng biết, bịt là hạ sách, khơi là thượng sách. Trấn áp tức là bịt, há không phải hạ sách..." Một quyển sách của Lam Khải Nhân bay vút tới, hắn lắc người né đi, mặt không biến sắc, miệng vẫn tiếp tục nói càn: "Linh khí cũng là khí, oán khí cũng là khí. Linh khí cất giữ trong đan phù, có thể phá núi lấp biển, để người sử dụng. Oán khí cũng vậy, sao lại không để người dùng?"

Một quyển sách nữa của Lam Khải Nhân lại bay tới, lạnh lùng nói: "Vậy ta lại hỏi ngươi! Người làm thế nào để cam đoan những oán khí này sẽ để

người sử dụng mà không hề đi giết hại người khác?"

Ngụy Vô Tiệm vừa trốn vừa nói: "Vẫn chưa nghĩ tới!"

Lam Khải Nhân giận dữ: "Nếu người dám nghĩ tới, tu chân giới sẽ không để người sống nữa. Cút!"

Ngụy Vô Tiệm cầu cũng không được, vội vã cút đi.

Hắn ở Vân Thâm Bất Tri Xử hết đông đạo tây chơi, lại thổi hoa nghịch lá cả buổi, mọi người nghe học xong, khó khăn lắm mới tìm thấy hắn ở một nơi trên mái hiên cao cao. Ngụy Vô Tiệm đang ngồi trên ngói xanh nơi đầu tường, ngậm một đóa phong lan, một chân co lên, tay phải đỡ cằm, một chân khác thì bỏ thông, nhẹ nhàng đu đưa. Người phía dưới chỉ vào hắn cười ha ha: "Ngụy huynh à! Bái phục bái phục, lão kêu người cút, vậy mà người cút thiệt! Ha ha ha ha..."

"Sau khi người ra ngoài một hồi lâu sau lão mới hiểu ra, mặt mày tái mét luôn!"

Ngụy Vô Tiệm cúi mặt xuống hô: "Hỏi gì đáp nấy, kêu cút thì cút, lão còn muốn ta thế nào?"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Cái lão đầu họ Lam này sao cứ như đặc biệt nghiêm khắc với riêng người ấy nhỉ, toàn chỉ mặt người mà mắng."

Giang Trường hăm hừ nói: "Đáng đời hắn! Đáp cái kiểu gì đâu không. Mấy thứ linh tinh đó ngồi ở nhà nói một mình thì cũng thôi đi, lại còn dám nói trước mặt Lam Khải Nhân. Muốn chết!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Dù sao thì đáp thế nào lão cũng không thích, thôi cứ dứt khoát nói cho đã vậy. Hơn nữa ta đâu có chửi lão, chỉ trung thực đáp thôi mà."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Thật ra thì Ngụy hình nói rất hay. Linh khí phải do chính bản thân mình tu luyện, nhọc nhằn khổ sở lắm mới có thể kết đan, kiểu thiên tư kém đến nỗi cứ như bị chó gặm từ trong bụng mẹ giống ta, không biết phải hao tổn bao nhiêu năm. Mà oán khí thì toàn là của những lệ quỷ hung sát kia, nếu có thể lấy ra mà dùng, ngấm lại, hà hà, được lắm đó."

Ngụy Vô Tiện nói: "Đúng chứ? Chẳng uổng phí cái gì cả."

Giang Trừng cảnh cáo: "Được rồi. Người nói thì nói, nhưng đừng đi lên con đường tà đạo này."

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Đường lớn đầy nắng ta không lo đi, lại đi cầu độc mộc nơi kênh rạch làm chi. Dễ đi như thế, đã có người bước lên rồi. Yên tâm, lão hỏi như thế nào, ta chỉ đáp thế đó thôi. Nè, các người có đi không? Nhân lúc chưa giới nghiêm, theo ta ra ngoài bắt chim trĩ."

Giang Trừng nói: "Bắt cái gì chứ, nơi này kiếm đâu ra chim trĩ mà bắt! Người đi chép đi. Lam Khải Nhân bảo ta chuyển lời cho người, chép ba lần với, nói người cẩn thận mà học cái gì gọi là Thiên Đạo nhân luân."

*Thiên đạo: lễ trời, nhân luân: luân lí làm người

chính là gia huấn của Lam thị. Gia huấn nhà này cực dài, do Lam Khải Nhân chỉnh lý sửa chữa, tổng thể thành một tập và dày cộm chiếm hết cả bốn phần năm quyển sách. Ngụy Vô Tiện nhổ cọng cỏ ngậm trong miệng ra, phui phui bụi trên ủng, nói: "Chép ba lần? Một thôi ta cũng thẳng rồi. Lại thêm ta không phải người nhà họ Lam, cũng chẳng có ý định ở rể, chép gia huấn nhà lão làm gì. Không chép."

*tập chỉ là một phần trong bộ sách thôi hen :3

Nhiếp Hoài Tang vội nói: "Ta chép cho người! Ta chép cho người!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Rồi hơi lấy lòng không phải trộm cũng là cướp, nói đi, có gì cầu ta hả?"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Là thế này. Ngụy huynh, lão đầu đó có một tật xấu vặt, lão..."

Gã đang nói giữa chừng, bỗng nhiên im bật, vội dang hắng một tiếng, mở quạt giấy lui sang bên. Ngụy Vô Tiện lòng biết có điềm, đảo mắt nhìn, quả nhiên, Lam Vong Cơ lưng đeo Tị Trần kiếm, đứng bên dưới một gốc cây cổ rậm rạp xanh tươi ở nơi xa xa nhìn qua bên này.

Người kia như chi lan ngọc thụ, toàn thân loang lổ bóng cây và ánh nắng, nhưng đường nhìn lại không được hoà nhã cho lắm, bị y dán mắt ngó một hồi, cứ như rút vô hầm băng vậy ấy. Trong lòng mọi người đều biết ban này gọi với lên trên có hơi lớn tiếng, e là tiếng ồn ào đã dẫn y lại đây, tự giác câm miệng hết. Ngụy Vô Tiện vậy mà lại nháy xuống, nghênh đón la lên: "Vong Cơ huynh!"

Lam Vong Cơ xoay người bỏ đi, Ngụy Vô Tiện hết sức phấn khởi đuổi theo gọi y: "Vong Cơ huynh ới, người chờ ta chút!"

Nguyên một cây trắng kia loáng ra sau cây, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nói rõ Lam Vong Cơ không muốn trò chuyện với hắn. Ngụy Vô Tiện ăn nguyên bóng lưng, bị bẽ mặt, quay đầu lên án: "Y không để ý tới ta."

"Đúng đó." Nhiếp Hoài Tang nói: "Xem ra y ghét người thật rồi Ngụy huynh ạ, Lam Vong Cơ... không đến nỗi thất lễ như vậy đâu."

Ngụy Vô Tiện nói: "Này cũng ghét? Ta vốn định nhận sai với y mà."

Giang Trừng cười nhạo hắn: "Giờ mới biết lỗi, trễ rồi. Y chắc chắn giống với thúc phụ y, thấy người tà quá rồi, là thứ bại hoại đã nát nát, coi khinh cả việc đáp lại người."

Nguy Vô Tiện không phản đối, ơ một tiếng, nói: "Không để ý thì thôi, y tưởng y đẹp lắm chắc?" Mà ngẫm lại, đúng là đẹp thật, rồi thoải mái bừa bãi môi quăng cái ham muốn ra sau đầu.

Ba ngày sau, Nguy Vô Tiện mới biết cái thói xấu vặt của Lam Khải Nhân là gì.

Nội dung dạy học của Lam Khải Nhân cực kỳ dài dòng, lại còn muốn tất cả thi viết chính tả. Mấy đời gia tộc tu chân thay đổi, phạm vi thể lực phân chia, danh sĩ danh ngôn, gia tộc phả hệ... Lúc nghe cứ như nghe Thiên thư, lúc viết chính tả thì lại như bán mình làm nô.

Nhiếp Hoài Tang chép giúp Nguy Vô Tiện hai lần xong. trước khi kiểm tra gã khẩn cầu: "Người cứu giúp ta với, năm nay là năm thứ ba ta đến Cô Tô rồi, nếu không thể xét qua ải được, đại ca ta sẽ đập gãy chân ta thật đó! Phân biệt trực hệ chi thứ với người trong tộc làm chi không biết, thế gia bọn ta nhiều con cháu như thế, quan hệ thân thích của mình cũng còn chưa nắm rõ, nội hai lớp ngoài thôi đã cô thẩm thúc bá kêu loạn miệng cả lên, ai mà rảnh rỗi vặt óc nhớ của người khác chứ!"

Hậu quả là giấy phao be bé bay đầy trời, là do Lam Vong Cơ đột nhiên xuất hiện trong cuộc kiểm tra, nắm lấy mấy tên đầu sỏ làm loạn. Lam Khải Nhân giậm tím mặt, phi thư đến các gia tộc lớn cáo trạng. Lòng lão hận cực: hồi trước tuy là đám con cháu thế gia này đều ngồi không yên, nhưng tốt xấu gì cũng không ai dám tiên phong làm gì, mông đùi đều khép chặt găng gượng dán sát vào nhau. Nhưng Nguy Anh vừa đến, đám nhóc có ý đồ nhưng không có gan làm kia bị hấn giật dây khiêu khích, nào thì chơi đêm nào thì uống rượu, cái tác phong không đứng đắn lớn dần lên... Nguy Anh này, quả nhiên như lão dự liệu, thật là nỗi lo sợ to lớn cho nhân gian!

Giang Phong Miên đáp lại: "Anh lúc nào cũng vậy cả. Vất vả Lam tiên sinh nhọc lòng quản giáo."

Thế là Ngụy Vô Tiệm lại bị phạt.

Ban đầu hẳn còn không nghiêm túc đâu. Chẳng phải là chép sách hay sao, hẳn đó giờ không thiếu người chép giùm. Ai mà ngờ lần này, Nhiếp Hoài Tang nói: "Ngụy huynh, ta muốn lắm mà chẳng thể giúp gì được rồi, chính người cứ từ từ mà chịu đi."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Sao thế?"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Lão... Lam tiên sinh nói, lần này chép với cả luôn."

chính là thiên rườm rà nhất trong mười hai thiên gia huấn của Lam thị, trích dẫn kinh điển là nó vừa thú vị vừa dài, chữ lại còn nhiều đến bất thường, chép một lần đã muốn chết rồi, chép mười lần có lẽ đạp đất lên trời luôn ấy chứ. Nhiếp Hoài Tang nói: "Lão còn bảo, trong lúc bị phạt, không cho người ngoài ở cùng với người, không cho chép giùm người."

Ngụy Vô Tiệm ngạc nhiên nói: "Có chép giùm hay không sao mà lão biết được, lẽ nào lão còn kêu người tới nhìn chăm chăm vào ta à."

Giang Trừng nói: "Đúng là vậy thật."

"..." Ngụy Vô Tiệm: "Người nói cái gì?"

Giang Trừng: "Lão nói người không được ra ngoài mỗi đêm, tới Tàng Thư các của Lam gia mà chép, thuận tiện úp mặt vào tường hồi lỗi một tháng. Đương nhiên sẽ có người để mắt tới người, còn là ai, chắc không cần ta nói nhiều đâu nhỉ?"

Bên trong Tàng Thư các.

Một chiếc chiếu, một cái bàn gỗ. Hai giá nển, hai con người. Một ngời ngay ngắn, một khác thì - Ngụy Vô Tiệm đã chép hơn mười tờ, đầu óc

choáng váng, trong lòng buồn chán, vứt bút xả hơi, nhìn sang đối diện.

Lúc ở Vân Mộng, có không ít nữ hài tử của Giang gia hâm mộ hẳn có thể đến nghe học và nhận sự dạy dỗ cùng Lam Vong Cơ, nói là mỹ nam tử ở Cô Tô Lam thị xuất hiện lớp lớp, đôi huynh đệ Lam thị song bích nọ trong tộc lại càng phi phàm. Trước đây Ngụy Vô Tiện không rảnh ngó kỹ cái mặt y, giờ liếc nhìn, nghĩ vớ vẩn rồi nói: "Đúng là đẹp thật. Cả mặt mày lẫn dáng người đều không có lỗi để mà soi. Thiệt muốn kêu cái đám cô nương kia đến xem tận mắt, nếu cả ngày cứ trừng mắt lạnh lùng khổ đại cừ thâm như cha mẹ chết, mặt có đẹp hơn nữa cũng chẳng cứu nổi tên này."

Lam Vong Cơ chép lại một lần những niên đại xa xưa của Lam gia trong Tàng Thư các, lại bất tiện vì có người ngoài xem sách cổ, đặt bút chậm chậm, nét chữ ngay ngắn rõ ràng có khí khái. Ngụy Vô Tiện không nín được mà buột miệng thốt lên lời khen từ tận đáy lòng: "Đỉnh của đỉnh."

*Gốc là thượng thượng phẩm =)))) thôi thì cho nó thuần tí :)))

Lam Vong Cơ không hề bị lay động.

Ngụy Vô Tiện hiếm khi ngậm miệng lâu như thế, ngộp đến phát hoảng, nghĩ thầm: "Cái tên này khó chịu như thế, kêu mình ngồi đối diện với y mấy canh giờ mỗi ngày, ngồi trong một tháng, này chẳng phải muốn mạng mình luôn sao?"

Nghĩ tới đây, hẳn không nhịn được mà hơi nhòai người về phía trước.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nhã Tao 5

Ngụy Vô Tiện là người biết tìm thú vui cho mình, nhất là am hiểu mua vui trong sự khổ đau. Đã không có thứ gì để chơi, vậy thì cũng chỉ đành đùa giỡn Lam Vong Cơ mà thôi.

Hắn nói: "Vong Cơ huynh."

Lam Vong Cơ lù lù bất động.

Ngụy Vô Tiện nói: "Vong Cơ."

Nghe cứ như không nghe.

Ngụy Vô Tiện: "Lam Vong Cơ."

Ngụy Vô Tiện: "Lam Trạ!"

Cuối cùng thì Lam Vong Cơ cũng ngừng bút, đôi mắt lạnh nhạt ngẩng lên nhìn sang hắn. Ngụy Vô Tiện trốn lùi ra sau, giơ tay ra vẻ đề phòng: "Người đừng có nhìn ta kiểu đó. Kêu người Vong Cơ người không ư hử nên ta mới gọi tên người thôi mà. Nếu người không thích thì gọi tên ta ngược lại đi."

*Cứ kiểu như "em lỡ hun anh rồi, anh không thích thì hun ngược lại em đi." =))))))

Lam Vong Cơ nói: "Bỏ chân xuống."

Tư thế ngồi của Ngụy Vô Tiện hết sức khó coi, người nghiêng sang một bên, chân duỗi ra bắt chéo. Thấy cuối cùng cũng chọc Lam Vong Cơ mở miệng được rồi, thầm vui vẻ như mây mờ trắng tỏ. Hắn nghe lời bỏ chân xuống, thân trên lại bất giác nhích tới gần hơn, cánh tay đặt trên thư án, vẫn là cái tư thế không ra thể thống gì kia. Hắn nghiêm túc nói: "Lam Trạ̣m, hỏi người một chuyện. Người, có phải - rất ghét ta không?"

*thư án/ án thư có 2 loại (một dạng bàn) cao và thấp. Ở đây là án thấp ngồi với chiều.

Lam Vong Cơ rủ mi. Ngụy Vô Tiện vội hỏi: "Đừng nha. Mới nói có vài câu đã không để ý tới người ta rồi. Ta muốn nhận sai, xin lỗi người. Người nhìn ta cái đi mà."

Dừng một chút, hắn nói: "Không nhìn ta hả? Được thôi, vậy ta nói một mình. Tối hôm đó, là ta không đúng. Ta sai rồi. Ta không nên leo tường, không nên uống rượu, không nên đánh nhau với người. Nhưng ta xin thề! Chẳng phải ta cố ý gây hấn với người đâu, ta thật sự không có xem cái gia quy kia của nhà người. Gia quy của Giang gia toàn nói ngoài miệng thôi, vốn không có viết ra giấy. Nếu không phải vậy ta chắc chắn sẽ chẳng làm đâu." Chắc chắn sẽ không uống cạn một vò Thiên Tử Tiểu ngay trước mặt người, mà ta sẽ ôm vào lòng rồi mang về phòng uống lén, ngày nào cũng uống, chia cho mọi người cùng uống, uống cho thoả.

Ngụy Vô Tiện lại nói: "Hơn nữa, chúng ta bàn về chuyện lý lẽ cái đã, ai đánh trước? Là người. Nếu như người không ra tay trước, chúng ta vẫn có thể hoà thuận trò chuyện, nói cho rõ ràng. Nhưng người đánh ta, ta lại chẳng thể đánh trả. Đây không trách ta được. Người có đang nghe đó không hả Lam Trạ̣m? Lam công tử, Lam Nhị ca ca, thưởng cho ta cái mặt coi nào, nhìn ta đi chứ."

Đến mắt cũng chẳng thèm nhắc, Lam Vong Cơ nói: "Chép thêm một lần."

Người Ngự Vô Tiện ngoẹo sang bên: "Đừng vậy mà. Ta sai rồi mà."

Lam Vong Cơ không chút lưu tình vạch mặt hắn: "Người trước sau không hề có lòng hối cải."

Ngự Vô Tiện chẳng nghiêm túc tí nào mà nói: "Xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi xin lỗi. Người bảo ta nói bao nhiêu lần cũng được. Quỳ xuống nói cũng được luôn."

Lam Vong Cơ gác bút, Ngự Vô Tiện còn tưởng y hết chịu nổi nên muốn đánh mình, đang định trưng bản mặt cười hì hì ra, nhưng lại chợt phát hiện môi trên với môi dưới của mình như bị dính chặt vào nhau, không cười nổi. Hắn hoàn toàn biến sắc, cố sức nói: "A? A a a!"

Lam Vong Cơ nhắm mắt lại, khẽ thở một hơi, hai mắt mở ra, nét mặt lại trở về vẻ bình tĩnh, chấp bút lần nữa, dường như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Ngự Vô Tiện đã sớm nghe nói tới cái thuật cấm nói đáng ghét của Lam gia, nhưng trong lòng vẫn cứ không tin thứ quỷ quái này. Cơ mà thử đi thử lại, khoé môi cũng sắp cào đỏ luôn rồi, làm cỡ nào cũng chẳng thể mở ra được. Chỉ chốc lát sau, hắn lướt bút như bay, ném tờ giấy qua. Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn, nói: "Vô vị." Rồi vò thành một cục vứt đi.

Ngự Vô Tiện tức đến nổi ngồi phịch trên chiếu lăn một vòng, lúc bò dậy thì lại viết một tờ nữa, đập ngay trước mặt Lam Vong Cơ, rồi vẫn bị vò thành một cục, ném đi.

Thuật cấm nói này mãi đến tận khi hắn chép xong mới được giải. Hôm sau tới Tàng Thư Các, đồng giấy bị vò vút đầy đất đều đã được người khác dọn đi.

Ngự Vô Tiện đó giờ luôn lành thương thì quên đau, hôm trước mới vừa ăn thiệt vụ cấm nói, hôm nay ngồi chưa tới hai khắc miệng đã ngứa ngáy khó chịu. Chẳng biết sống chết gì, vừa mở miệng ra nói vài câu, đã bị cấm nói tiếp. Miệng không thể mở hắn liền viết nguệch ngoạc lung tung trên

giấy, nhét vào cạnh Lam Vong Cơ, rồi lại bị vò thành một cục ném xuống đất. Ngày thứ ba vẫn vậy. Kết quả sau nhiều lần bị cấm nói là, Ngụy Vô Tiệm không rảnh rồi làm trò nữa, phần cần chép trong một tháng đó, vậy mà mới bảy ngày đã chép xong.

Ngày thứ bảy, cũng chính là ngày quay mặt vào tường hồi lỗi cuối cùng. Hôm nay Ngụy Vô Tiệm có hơi khác thường. Từ lúc hăn đến Cô Tô, ngày nào cũng vút hoặc bỏ quên bội kiếm ở đâu đó, chưa bao giờ thấy hăn nghiêm chỉnh đeo nó, nhưng bây giờ lại đem ra, đặt cái cạch lên trên thư án. Một trăm kiểu tạo phản gây rối hăn không tha cái nào, luôn tìm đủ cách quấy rầy thái độ bình tĩnh của Lam Vong Cơ, vậy mà giờ lại ngồi xuống là viết, ngoan ngoãn đến kỳ lạ.

Lam Vong Cơ không có lý do gì thi thành thuật cấm nói với hăn cả, trái lại còn nhìn hăn lâu hơn chút, dường như không thể tin hăn bỗng nhiên thành thật. Quả nhiên, ngồi chưa bao lâu, bệnh cũ của Ngụy Vô Tiệm lại tái phát, đưa một tờ giấy sang, ra hiệu bảo y xem.

Lam Vong Cơ vốn tưởng lại là mấy câu chữ lung tung nhảm nhí, nhưng ma xui quỷ khiến làm sao lại lướt mắt qua, là một bức vẽ người. Người này ngồi nghiêm chỉnh, dựa vào cửa sổ yên tĩnh đọc sách, mặt mày thần thái giống y như thật, đúng là mình.

Ngụy Vô Tiệm thấy ánh mắt của y không lập tức dời đi ngay, miệng nhếch lên, nhếch nhếch mày, chớp chớp mắt. Chẳng cần mở miệng, ý đã rõ ràng: giống không? Có được không?

Lam Vong Cơ chậm rãi nói: "Rảnh rồi như thế, không lo chép sách, lại đi vẽ linh tinh. Ta thấy người vĩnh viễn cũng đừng nghĩ tới chuyện bỏ lệnh cấm."

Ngụy Vô Tiệm thối thối vết mực chưa khô, thờ ơ nói: "Ta chép xong rồi, ngày mai sẽ không tới nữa đâu!"

Ngón tay thon dài lướt nhẹ trên cuốn sách màu vàng của Lam Vong Cơ dường như thoáng ngừng lại, lúc này mới mở sang trang kế, cuối cùng cũng không cấm hản nói, Ngụy Vô Tiện thấy chọc chẳng được, nhẹ nhàng ném bức vẽ kia sang, nói: "Tặng người."

Bức vẽ bị vứt lên chiếu, Lam Vong Cơ không có ý định cầm. Những trang giấy nguệch ngoạc mà Ngụy Vô Tiện viết mắng y, lấy lòng y, nhận lỗi với y mấy ngày qua đều bị đối xử như thế, hản quen rồi, cũng không thèm để ý, bỗng nhiên nói: "Quên mất, còn một món phải đưa cho người nữa."

Nói xong hản nhặt giấy nhắc bút, hạ ba lần thêm hai nét, ngó ngó rồi vẽ, sau đó lại nhìn người thật một thoáng, cười lăn ra đất. Lam Vong Cơ đặt quyển sách xuống, nhìn lướt qua, hoá ra hản vẽ thêm bên tóc mai của mình một đoá hoa.

Khoé miệng y dường như giần giật, Ngụy Vô Tiện bò dậy, cướp lời: "'Vô vị' phải không, ta biết người sẽ nói thế mà. Người có thể nào thay từ khác không? Hoặc là nói nhiều hơn chẳng hạn?"

Lam Vong Cơ lãnh đạm nói: "Cực kỳ vô vị."

Ngụy Vô Tiện vỗ tay: "Thêm vào đúng hai chữ. Cám ơn!"

Lam Vong Cơ thu hồi ánh mắt, cầm lấy sách trên án, mở ra lần nữa. Mới vừa liếc nhìn, đã lập tức ném ra ngoài cứ như bị lửa liếm.

Y vốn đang xem một quyển sách cổ, nhưng một thoáng vừa mở ra kia, đập vào mắt đều là bóng người trần truồng quẩn quýt nhau. Quyển sách y đang xem đã bị người ta đánh tráo bìa, đổi thành một quyển xuân cung đồ.

Không cần động não nghĩ cũng biết chuyện tốt này do ai làm, nhất định là người nào đó đã thừa dịp y dời sự chú ý xem tranh đã ra tay. Hơn nữa Ngụy Vô Tiện còn đang ở đây đập bàn cười há há: "Á há há há há há há há há há há há há há há há há há!"

Quyển sách kia bị vứt xuống đất, Lam Vong Cơ như tránh rần rết, chớp mắt một cái đã lúi tới góc Tàng Thư Các, giận dữ gào lên: "Ngụy Anh -!"

Ngụy Vô Tiện cười cười đến nỗi gần như lăn tọt xuống thư án, vật vả lăm mới giơ tay lên: "Có! Có ta!"

Bỗng dưng Lam Vong Cơ rút Tị Trần kiểm ra. Từ khi gặp nhau tới nay, Ngụy Vô Tiện chưa từng thấy dáng vẻ thất thố như thế của y, vội nắm lấy bội kiếm của mình, mũi kiếm rời vỏ ba phân, nhắc nhở: "Lễ nghi! Chú ý lễ nghi! Hôm nay ta cũng mang theo kiếm, người không cần Tàng Thư Các nữa hả!" Hắn đã sớm đoán được Lam Vong Cơ sẽ thẹn quá thành giận, đặc biệt đeo kiếm theo để tự vệ, sợ bị Lam Vong Cơ sẩy tay đâm chết dưới cơn nóng giận. Mũi kiếm của Lam Vong Cơ nhắm ngay hắn, đôi mắt nhạt màu kia chừng như muốn phun ra lửa: "Người là cái thứ người gì!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta còn có thể là ai cơ chứ. Nam nhân!"

Lam Vong Cơ kịch liệt lên án: "Không biết xấu hổ!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Này mà cũng ngượng? Người đừng nói với ta là xưa nay chưa từng xem thứ này nha. Ta không tin."

Lam Vong Cơ chịu thiệt thì chịu chứ tuyệt đối không mắng người, bức bối một lát, giương kiếm chỉ hắn, mặt lạnh như sương: "Người ra ngoài. Chúng ta đánh."

Ngụy Vô Tiện lắc đầu lia lịa: "Không đánh không đánh. Vân Thâm Bất Tri Xử cấm đánh nhau." Hắn định đi nhặt quyển sách bị ném đi kia, Lam Vong Cơ giành trước một bước giật lấy, cướp vào tay. Ngụy Vô Tiện động não một chốc, đoán ra y muốn cầm chứng cứ này đi tố giác hắn, cố ý nói: "Người cướp làm chi? Ta còn tưởng người không coi. Giờ muốn coi rồi hả? Muốn coi thì cũng đừng có cướp chứ, ta vốn đem tới cho người mượn mà."

Lam Vong Cơ trắng cả mặt, gằn từng chữ: "Ta, không, coi."

Ngụy Vô Tiệm tiếp tục uốn éo dựng chuyện: "Người không coi vậy người cướp nó làm chi? Giấu riêng? Đây không được đâu, ta mượn của người ta đó, người coi xong phải trả lại.... Ấy ấy đừng có tới đây, chuyện gì cũng từ từ mà nói. Không phải người định nộp lên đấy chứ? Nộp cho ai? Nộp cho lão... nộp cho thúc phụ người? Lam Nhị công tử à, thứ này có thể giao cho trưởng bối trong tộc xem hả? Lão nhất định sẽ nghi ngờ chính người đã coi trước rồi, lúc đó mới xấu hổ!"

Lam Vong Cơ rút linh lực vào tay phải, sách liền rạn nứt thành ngàn vạn mảnh vỡ nhỏ, bay lả tả, từ không trung rơi xuống. Ngụy Vô Tiệm thấy đã thành công kích thích y hủy thi diệt tích, antâm, giả vờ tiếc hận: "Phung phí của trời!" Rồi nhón lấy một mảnh giấy nát rơi trên tóc, giơ lên cho Lam Vong Cơ xem: "Lam Trạ người cái gì cũng tốt, nhưng cứ ưa vứt đồ tùm lum. Người nói thử coi, mấy ngày qua người vứt bao nhiêu giấy xuống đất rồi? Giờ người lại bỏ thói vứt giấy đi, chuyển sang nghiền cái trò xé giấy. Người xả, tự người dọn. Ta đây mặc kệ." Đương nhiên, hắn cũng chưa từng quan tâm tới.

Lam Vong Cơ nhìn rồi nhìn, cuối cùng nín không nổi nữa, nổi điên quát: "Cút!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Giới cho cái tên Lam Trạ người, ai cũng nói người là viên ngọc quân tử sáng trong chiếu đời, hiểu nghi biết lễ, hoá ra cũng chỉ đến thế. Người không biết Vân Thâm Bất Tri Xử cấm ồn ào hả? Người còn dám kêu ta 'cút' nữa chứ. Chắc đây không phải lần đầu tiên người dùng cái từ này với người ta..." Lam Vong Cơ rút kiếm đâm tới. Ngụy Vô Tiệm vội nhảy lên bệ cửa sổ: "Cút thì cút. Tối ta sẽ cút, Khỏi phải tiễn!"

Hắn nhảy xuống Tàng Thư Các, đá lung tung như tên điên. Nhảy tót vào rừng cây, đã sớm có một đám người ở trong đó chờ hắn. Nhiếp Hoài Tang nói: "Sao rồi. Y coi chưa? Về mặt thế nào?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Về mặt gì? Hừ! Vừa này y gào to như thế, các người không nghe hay sao?"

Có người bày ra vẻ sùng bái: "Có nghe, y kêu người cút! Ngụy huynh, lần đầu tiên ta nghe thấy Lam Vong Cơ kêu người khác 'cút' đó! Người làm thế nào hay vậy?"

Ngụy Vô Tiệm mặt mày hơn hở đắc ý: "Thiệt đáng mừng, hôm nay ta đã giúp y phá cấm rồi đó. Thấy chứ, Lam Nhị công tử được người ca tụng khen ngợi là có hàm dưỡng và gia giáo, trước mặt ta lại chả đỡ nổi một đòn."

Giang Trường sầm mặt mắng: "Người đắc ý cái rắm! Này có gì hay mà đắc ý hả! Bị người ta kêu cút là chuyện rất vẻ vang hay sao? Đúng là làm mất mặt nhà chúng ta!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ta có lòng nhận lỗi với y, y lại không để ý tới ta. Cấm ta nói nhiều hôm như thế, ta chọc ghẹo y đó thì sao? Tiếc cho một quyển xuân cung quý giá của Hoài Tang huynh. Ta còn chưa xem xong nữa, thiệt là đặc sắc mà! Cái tên Lam Trạh này thiệt là chẳng hiểu phong tình gì cả, cho y coi y còn không vui, mặt trắng muốt mù mắt."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Không tiếc! Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu."

Giang Trường cười lạnh: "Đắc tội cả Lam Vong Cơ lẫn Lam Khải Nhân, ngày mai người cứ chờ chết đi! Không ai nhật xác cho người đâu."

Ngụy Vô Tiệm phất phất tay, đi qua khoác vai Giang Trường: "Quản nhiều vậy làm gì. Hơn nữa nói tới chọc ghẹo. Lần nào người chả đi nhật xác cho ta, lần này cũng không khác mấy đâu."

Giang Trường đập sang một cú: "Cút cút cút! Lần sau có làm chuyện thế này thì đừng để ta biết! Cũng đừng có gọi ta tới coi!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Nhã Tao 6

Vì để đề phòng lão bảo thủ và tiểu bảo thủ họ Lam đột kích trong đêm, lôi hắc xuống giường rồi kéo đi trường trị, Ngụy Vô Tiệp ôm thanh kiếm kia của hắc ngủ nguyên đêm. Nào ngờ đêm này không những gió êm sóng lặng, mà đến ngày thứ hai, Nhiếp Hoài Tang lại còn hết sức vui mừng đến tìm hắc: "Ngụy huynh, huynh thiệt là số đỏ phủ đầu nha, lão đầu tử kia tối qua đã đi Thanh Hà dự hội Thanh Đàm của nhà ta rồi. Mấy hôm này chẳng cần nghe học, cũng khỏi phải thụ giáo!"

Bớt đi lão kia, còn thừa lại nhỏ, này không khó đối phó! Ngụy Vô Tiệp trở mình bò dậy, vừa mang ủng vừa mừng rỡ: "Thiệt là số đỏ phủ đầu, mây lành che đỉnh, trời cũng giúp ta mà."

Giang Trừng ở bên chuyên tâm lau kiếm, gội nước lạnh: "Chờ lão về, người cũng vẫn chạy không thoát trận phạt đó."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Lúc còn sống ai lại đi quan tâm tới mấy cái chuyện này, phóng túng được ngày nào thì hay ngày đó thôi. Đi, ta không tin trên ngọn núi của nhà họ Lam này không tìm được con gà rừng hay thú hoang nào."

Ba người vai kề vai, đi ngang qua nhĩ thất tiếp khách của Vân Thâm Bất Tri Xử, Ngụy Vô Tiệp bỗng nhiên "Ồ" một tiếng, dừng chân lại, ngạc nhiên nói: "Hai tên tiểu bảo... Lam Trạ!"

Có vài người bước ra khỏi nhĩ thất trước mặt, dẫn đầu là hai thiếu niên, tướng mạo như băng điêu ngọc mài, trang phục cùng một màu trắng như tuyết, đến cả tua rua của thanh kiếm sau lưng cũng đóng đưa theo gió y hệt

nhau, chỉ riêng có khí chất và vẻ mặt là khác nhiều mà thôi. Ngụy Vô Tiện nhận ra ngay, tên nghiêm mặt là Lam Vong Cơ, còn kẻ ôn hòa, tất nhiên là một vị khác trong Lam thị song bích - Trạch Vu Quân - Lam Hi Thần.

Lam Vong Cơ trông thấy Ngụy Vô Tiện, nhú mày, gần như là "hung tợn" lườm hằm một cái, rồi dường như sợ nhìn thêm một khắc sẽ bị dây bẩn, dời mắt, nhìn về phương xa. Lam Hi Thần thì lại cười nói: "Hai vị là?"

Giang Trừng tỏ lễ, nói: "Vân Mộng Giang Văn Ngâm."

Ngụy Vô Tiện cũng lễ: "Vân Mộng Ngụy Vô Tiện."

Lam Hi Thần đáp lễ, Nhiếp Hoài Tang giọng như muỗi kêu: "Hi Thần ca ca."

Lam Hi Thần nói: "Hoài Tang, trước đó không lâu ta đến Thanh Hà, đại ca người còn hỏi người học tập ra sao. Thế nào? Năm nay có thể qua không?"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Đại đế là có thể..." Gã như đưa héo được sương, nhìn về phía Ngụy Vô Tiện cầu viện. Ngụy Vô Tiện cười hì hì: "Trạch Vu Quân, các người định làm gì bây giờ thế?"

Lam Hi Thần nói: "Trừ thủy tủy. không đủ nhân lực, trở về tìm Vong Cơ."

Lam Vong Cơ lạnh lùng thốt: "Huynh trưởng hà tất nhiều lời, việc này không nên chậm trễ, lên đường ngay từ bây giờ đi."

Ngụy Vô Tiện vội hỏi: "Từ từ từ. Bắt thủy quỷ, ta biết nha, Trạch Vu Quân dẫn tụi này theo được không?"

Lam Hi Thần cười không nói, Lam Vong Cơ: "Không hợp quy củ."

Ngụy Vô Tiện nói: "Có gì mà không hợp quy củ chứ? Chúng tôi ở Vân Mộng thường hay bắt quỷ thủy lăm. Hơn nữa mấy ngày này lại đâu cần nghe học."

Vân Mộng nhiều hồ nhiều nước, sinh ra nhiều thủy tuý, người nhà họ Giang thật sự nắm chắc việc này, Giang Trừng cũng có tâm bù đắp mặt mũi mà Vân Mộng Giang thị ném mặt trước mặt Lam gia, nói: "Không sai, Trạch Vu Quân, chúng tôi nhất định có thể giúp đỡ được."

"Không cần. Cô Tô Lam thị cũng..." Lam Vong Cơ còn chưa dứt lời, Lam Hi Thần đã cười nói: "Cũng được, vậy cảm ơn. Chuẩn bị chút rồi lên đường thôi. Hoài Tang có thể đi cùng chứ?"

Nhiếp Hoài Tang tuy muốn đi theo tham gia trò vui, nhưng đụng phải ánh mắt của Lam Hi Thần liền nhớ tới đại ca của mình, lòng hoảng sợ, không dám ham chơi, nói: "Ta không đi đâu, ta trở về ôn tập..." Làm màu như thế, hi vọng lần sau Lam Hi Thần có thể nói vài câu hay ho trước mặt đại ca già. Ngụy Vô Tiện với Giang Trừng thì lại trở về phòng chuẩn bị.

Lam Vong Cơ dõi theo bóng lưng hai người bọn hắn, nhú mày không rõ: "Sao huynh trưởng lại dẫn bọn họ theo? Trừ ma không phải chuyện cười đùa giỡn hót."

Lam Hi Thần nói: "Thủ đồ và con trai độc nhất của Giang Tông chủ ở Vân Mộng thường có tiếng lành, không nhất định chỉ biết cười đùa giỡn hót."

Lam Vong Cơ không ý kiến nữa, mặt lại đầy vẻ "không dám gặt bừa".

Lam Hi Thần lại nói: "Hơn nữa, người cũng đâu phải không muốn cho hắn đi?"

Lam Vong Cơ ngạc nhiên.

Lam Hi Thần nói: "Ta nhìn vẻ mặt của người, rất giống muốn cho đại đệ tử của Giang Tông chủ đi cùng, vì lẽ đó nên ta mới đồng ý."

Trước nhả thất, im lặng như đóng băng.

Mấy tên môn sinh ở bên thăm nghĩ, thiết là vĩnh viễn cũng chẳng biết Trạch Vu Quân rốt cuộc làm thế nào mà nhìn ra được suy nghĩ trong lòng Lam Nhị công tử nữa, quả nhiên là huynh đệ ruột mà...

Một hồi sau, Lam Vong Cơ mới gian nan nói: "Tuyệt đối không có chuyện này."

Y còn muốn thanh minh, Ngụy Vô Tiện với Giang Trường đã thần tốc đeo kiếm lại đây. Lam Vong Cơ đành phải ngậm miệng không nói, đoàn người ngựa kiếm xuất phát.

Trấn nơi Thủy quỷ quấy phá tên là Thái Y, cách Vân Thâm Bất Tri Xử hơn hai mươi dặm.

Thái Y trấn có đường thủy nổi liền, không biết là do hệ thống sông ngòi dày đặc, hay là nhà dân đông đúc ở đôi bờ đường thủy mà trông toà thành nhỏ này giống như một mạng nhện. Tường trắng ngói xám, trong con sông đông nghịt thuyền và giỏ giỏ gửi gửi, nam nam nữ nữ. Hoa cỏ rau quả, bánh ngọt trúc khắc, đậu trà bông tơ buôn bán dọc theo sông.

Cô Tô ở nơi Giang Nam, giọng nói lọt vào tai đều mềm mềm mại mại. Hai chiếc thuyền đối diện đụng vào nhau, làm đổ mấy vò rượu gạo nếp, hai bên chủ thuyền tranh luận với nhau không chút nóng nảy. Vân Mộng nhiều hồ, nhưng không có kiểu trấn nhỏ vùng sông nước thế này. Ngụy Vô Tiện nhìn mà ngạc nhiên, bỏ tiền ra mua hai vò rượu gạo nếp, đưa một vò cho Giang Trường, nói: "Người Cô Tô nói năng điệu đà. Đây chẳng phải đang cãi nhau, muốn coi thì tới Vân Mộng xem người ta cãi lộn thế nào! Có thể hù chết bọn họ ấy chứ... Lam Trạ người nhìn ta làm gì, không phải ta nhỏ

bụng không mua cho người đâu, người nhà các người chẳng phải là không thể uống rượu hay sao."

Không nán lại lâu, ngồi lên mười mấy chiếc thuyền nhỏ hẹp, chèo tới nơi thủy tú tụ tập. Dần dần, nhà dân hai bên bờ sông ngày càng ít đi, đường sông cũng trở nên yên tĩnh.

Đi theo lòng sông này đến phía trước là một hồ nước lớn, có tên Bích Linh hồ.

Ngụy Vô Tiện với Giang Trừng mỗi người chiếm một con thuyền, vừa so ai chèo tới đó nhanh hơn, vừa nghe việc liên quan tới thủy tú nơi đây.

Trần Thái Y mấy chục năm qua chưa bao giờ có thủy quỷ quấy phá, vậy mà mấy tháng gần đây lại liên tiếp có người rơi xuống nước ở lòng sông này và hồ Bích Linh, thuyền hàng cũng không tránh khỏi việc bị chìm.

Mấy ngày trước, Lam Hi Thần bày trận giăng lưới ngay đây, vốn tưởng có thể bắt được một hai con, ai ngờ lại liên tục bắt được tận mười mấy con thủy quỷ. Rửa sạch mặt mũi thi thể mang về trấn gần đó hỏi thăm, lại có rất nhiều thi thể không ai nhận, cũng chẳng có ai ở bản địa quen biết. Hôm qua bày trận lần nữa, lại bắt được không ít. Tuy Lam Hi Thần nắm giữ tiêu ngọc 'Liệt Băng', nhưng âm phá chương của Lam gia lọt vào nước, uy lực đã suy yếu hơn nửa, e rằng khó mà đối phó được thủy tú với số lượng đông đảo.

Ngụy Vô Tiện nói: "Nếu nói chết đuối ở nơi khác, xuôi dòng dạt đến đây, cũng không thể nào nhiều như thế. Thứ thủy tú này phân biệt khu vực, thông thường chỉ nhận định một vùng nước, chính là nơi bọn họ chết đuối, cực ít rời đi."

Lam Hi Thần gật đầu: "Không sai. Vì lẽ đó nên ta có cảm giác việc này không phải chuyện nhỏ, bèn gọi Vong Cơ cùng đến đây, đề phòng bất trắc."

Ngụy Vô Tiện nói: "Trạch Vu Quân, thủy quỷ đều thông minh cực kì.. Chèo thuyền chậm rãi tìm như thế, lỡ đâu chúng nó trốn luôn dưới đáy nước mãi không ra, chẳng lẽ định xuống dưới đó tìm? Không tìm được thì làm sao bây giờ?"

Lam Vong Cơ nói: "Tìm được mới thôi. Nằm trong chức trách."

Ngụy Vô Tiện: "Chả lẽ xài lưới bắt?"

Lam Hi Thần nói: "Không sai. Lẽ nào Vân Mộng Giang thị có phương pháp khác sao?"

Ngụy Vô Tiện cười không đáp. Vân Mộng Giang thị đương nhiên cũng xài lưới, nhưng hấn ý vào kỹ năng bơi giỏi, xưa nay đều nhảy thẳng xuống sông kéo thủy quỷ lên. Cách này quá nguy hiểm, chắc chắn không thể để người nhà họ Lam dùng. Hấn nói sang chuyện khác: "Nếu như có món đồ gì đó, như mỗi câu có thể thu hút thủy quỷ tự tìm tới chẳng hạn. Hoặc là có thể chỉ ra vị trí của nó, như la bàn vậy."

Giang Trừng nói: "Cúi đầu nhìn nước, dốc sức bắt người*. Lại nghĩ viễn vông."

*Muốn bắt mình dưới nước > suy nghĩ kỳ lạ, viễn vông, không thực tế.

Ngụy Vô Tiện nói: "Tu tiên ngự kiếm, cũng đã từng là ý nghĩ viễn vông mà!"

Hấn cúi đầu xuống, vừa khéo có thể nhìn thấy Lam Vong Cơ ngồi nơi đuôi chiếc thuyền nọ, ý tưởng chợt loé, kêu lên: "Lam Trạm, xem ta."

Lam Vong Cơ đang ngưng thần đề phòng, nghe vậy bất giác nhìn về phía hấn, đã thấy sào trúc trong tay Ngụy Vô Tiện khua đi, một sào bọt nước rào rào bắn tới tung toé. Lam Vong Cơ đạp chân, nhẹ nhàng nhảy lên một

con thuyền khác, tránh thoát bọt nước hắt sang, bực hăn quả nhiên tới đây chỉ để giỡn hớt cười đùa, nói: "Vô vị!"

Ngụy Vô Tiệm lại đứng lên đập một phát vào mạn thuyền, sào trúc vẩy một cái, lật luôn mặt thuyền xuống dưới, để lộ đáy thuyền. Mà trên tấm ván gỗ nơi đáy thuyền, có ba con thủy quỷ mặt mũi sưng phù, da dẻ trắng bệch đang bầu chặt vào đó!

Môn sinh gần đó lập tức chế trụ ba con này. Lam Hi Thần cười nói: "Ngụy công tử, sao ngươi biết chúng nó ở đáy thuyền?"

Ngụy Vô Tiệm gõ gõ mạn thuyền: "Mức ngậm nước* có điều bất thường. Vừa nãy trên thuyền chỉ có một mình y đứng, nhưng mực nước lại còn nặng hơn ở thuyền có hai người, chắc chắn có thứ gì đó bám vào đáy thuyền."

*Là phần chìm vào nước của thuyền ấy, nhẹ thì chìm ít, nặng thì chìm nhiều.

Lam Hi Thần khen: "Quả nhiên già dặn kinh nghiệm."

Sào trúc của Ngụy Vô Tiệm khê quạt nước, thuyền nhỏ bơi nhanh, lướt đến ngang chỗ Lam Vong Cơ. Hai thuyền liền nhau, hăn nói: "Lam Trạm, vừa nãy không phải ta cố ý hắt nước ngươi đâu. Nếu như ta nói ra, chúng nó nghe thấy sẽ chạy. Nè, để ý tới ta chút đi chứ."

Lam Vong Cơ hu tôn hàng quý* liếc hăn một cái, nói: "Sao ngươi lại đi theo?"

*người có địa vị cao lại nhân nhượng trước người có địa vị thấp.

Ngụy Vô Tiệm chân thành nói: "Ta đến để nhận lỗi với ngươi. Tối hôm qua là ta không đúng, ta sai rồi."

Ấn đường Lam Vong Cơ mơ hồ biến đen. Phỏng chừng còn chưa quên trước đó Ngụy Vô Tiệm đã "nhận lỗi" với y cái kiểu gì. Ngụy Vô Tiệm biết rõ còn hỏi: "Sao sắc mặt người khó coi dữ vậy? Đừng sợ, hôm nay ta đến để giúp đỡ thật mà."

Giang Trừng không nhìn nổi, nói: "Giúp thì giúp đi đừng ở đó nói nhảm, tới đây cho ta!"

Một môn sinh hô: "Lưới động!"

Quả nhiên, dây lưới kịch liệt run lên một hồi. Ngụy Vô Tiệm bỗng cảm thấy phấn chấn: "Đến rồi đến rồi!"

Tóc dài rậm rạp như rong đồng loạt cuộn cuộn tới mấy chục chiếc thuyền nhỏ, từng đôi bàn tay trắng bệch bầu vúi vào mạn thuyền. Lam Vong Cơ trở tay rút kiếm, Tị Trần rời vỏ, chặt đứt mười mấy cái cổ tay bên trái mạn thuyền, chỉ để lại bàn tay đã thọt ngón sâu vào bên trong gỗ. Đang định đi chém phía bên phải, một đường sáng đỏ chợt lướt qua, Ngụy Vô Tiệm đã thu kiếm vào vỏ.

Dị động trong nước dừng, lưới cũng lặng yên. Chiêu kiếm vừa rồi của Ngụy Vô Tiệm xuất ra cực nhanh. nhưng Lam Vong Cơ đã nhìn ra sau lưng hắn chắc chắn chính là linh kiếm thượng phẩm, nghiêm nghị hỏi: "Kiếm này tên gì?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tùy Tiệm."

Lam Vong Cơ nhìn hắn. Ngụy Vô Tiệm tưởng y không nghe rõ, nói lại lần nữa: "Tùy Tiệm."

Lam Vong Cơ cứng mảy, không ứng: "Kiếm này có linh, gọi tên tùy tiện, chính là bất kính."

Ngụy Vô Tiệm "àì" một tiếng, nói: "Nghĩ đâu đâu vậy. Không phải ta bảo người gọi đại tên nó, mà là thanh kiếm này có tên 'Tùy Tiệm'. Ấy, người xem." Nói xong đưa kiếm qua, để Lam Vong Cơ thấy rõ chữ viết trên thanh kiếm này. Ở giữa đồng hoa văn của vỏ kiếm có khắc hai chữ cổ, quả thật là hai chữ "Tùy tiệm".

Một hồi sau Lam Vong Cơ vẫn không nói thành lời.

Ngụy Vô Tiệm quan tâm nói: "Người khỏi cần nói, ta biết mà, chắc chắn người định hỏi ta tại sao lại gọi tên thế này đúng không? Ai cũng hỏi, phải chăng nó có ý nghĩa gì đặc biệt. Thật ra thì chẳng có cái ý gì đặc biệt cả, là do lúc Giang thúc thúc ban kiếm cho ta, có hỏi ta nghĩ tên gì cho nó? Lúc ý ta nghĩ tới tận hơn hai mươi cái tên, mà chả vừa lòng cái nào hết, tâm nói hay là để Giang thúc thúc chọn giùm ta đi, thế nên ta đáp 'tùy tiệm'. Ai dè đúc kiếm xong, ra lò, trên mặt nó lại là hai chữ này. Giang thúc thúc nói: 'Đã như vậy, kiếm này cứ gọi là Tùy Tiệm đi.' thiệt tình thì tên này cũng đâu có tệ, nhỉ?"

Rốt cuộc, Lam Vong Cơ nặn ra hai chữ từ trong kẽ răng: "... Hoang đường!"

Ngụy Vô Tiệm vác kiếm lên vai, nói: "Người như người sao chẳng thú vị gì cả vậy. Tên này nghe hay mà, như cái vỏ ngoài nghiêm túc của người vậy đó, chuẩn một bộ, há há!"

Lúc này, trong hồ nước xanh biếc, chợt loé lên một bóng đen thật dài quần quanh thuyền nhỏ.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Nhã Tao 7

Sau khi Giang Trường chém xong đám thủy tuý bên hãn ta, đang để ý coi còn bỏ sót hay không, thì trông thấy bóng đen kia, lập tức hô: "Lại tới nữa rồi!"

Vài tên môn sinh chống sào mà chèo, dùng lưới đuổi theo bóng đen trong nước kia. Một bên khác thì lại gọi với tới: "Ở đây cũng có!"

Trong nước phía bên kia cũng là một bóng đen lướt qua, vài con thuyền nhỏ kéo lưới lướt như bay, nhưng không trùm được thứ gì. Ngụy Vô Tiện nói: "Quái. Hình dạng của cái bóng này, không giống hình người. Hơn nữa chột dài chột ngắn, bồng to bồng nhỏ... Lam Trạ, cạnh thuyền người!"

Tị Trần trên lưng Lam Vong Cơ theo tiếng rồi vồ, chui vào trong nước. Chỉ chốc lát sau, lại rít lên bay ra khỏi hồ, mang theo một đường cầu vồng nước. Nhưng không hề đâm trúng thứ gì.

Y cầm kiếm trong tay, vẻ mặt chăm chú nghiêm túc, đang định mở miệng, trường kiếm của một môn sinh khác cũng bay ra, đâm vào bóng đen thoáng bơi qua trong nước.

Nhưng sau khi chiêu kiếm đó của người này vào nước, lại hồi lâu vẫn chưa thấy đi ra. Thôi thúc kiếm quyết, nhiều lần triệu hồi, cũng không có bất cứ vật gì được gọi ra khỏi nước. Thanh kiếm kia của người này cứ như bị hồ nước nuốt chửng, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Thiếu niên môn sinh nọ trông không lớn hơn bọn Ngụy Vô Tiện bao nhiêu, mặt bội kiếm, mặt càng ngày càng trắng. Một môn sinh lớn tuổi hơn ở kế bên

nói: "Ô Thiệp, trước mắt không thể tra rõ dưới đó là thứ gì, sao người lại tự tiện thúc kiếm vào nước?"

Ô Thiệp như có chút hốt hoảng, nhưng vẻ mặt vẫn còn bình tĩnh: "Ta thấy Nhị công tử cũng thúc kiếm vào nước..."

Người này nói xong cũng hiểu ra, câu này thật là không biết sâu cạn. Bất kể là Lam Vong Cơ, hay là Tị Trần, đều không phải người mà kẻ bên ngoài có thể so sánh. Lam Vong Cơ có thể triệu kiếm vào nước lúc không rõ vật địch, không sao cả, nhưng những người khác thì không nhất định. Trong vẻ tái nhợt của gã ta lộ ra chút hồng xấu hổ, dường như chịu sỉ nhục gì đó, liếc nhìn Lam Vong Cơ. Nhưng Lam Vong Cơ không nhìn gã, ngưng thần nhìn nước, chốc lát, Tị Trần rời vỏ lần nữa.

Lần này thân kiếm không chui vào nước, mà là mũi kiếm khê hắt, khều một bóng đen từ đáy nước lên. Một đồng đen thui ướt nhẹp rơi cái bẹp lên trên thuyền. Ngụy Vô Tiện kiễng chân dòm, vậy mà lại là một bộ quần áo.

Ngụy Vô Tiện cười đến suýt nữa đâm đầu vào nước, nói: "Lam Trạ, người thiệt là lợi hại! Lần đầu tiên ta thấy đi bắt thủy quỷ mà lại lột đồ của nó ra đó."

Lam Vong Cơ chỉ lo xem xét mũi kiếm Tị Trần có gì khác thường hay không, dường như đã hạ quyết tâm không nói chuyện với hắn. Giang Trừng nói: "Người ngậm cái miệng lại đi. Thứ rơi dưới nước ban này, thật sự không phải thủy quỷ, mà chỉ là một bộ quần áo!"

Ngụy Vô Tiện đương nhiên cũng thấy rõ, chẳng qua là do hắn không chọc Lam Vong Cơ vài câu thì cả người ngứa ngáy khó chịu thôi mà, hắn nói: "Thứ cứ bơi tới bơi lui ban này, chính là bộ đồ này? Hèn chi lưới không bắt được, kiếm đâm không trúng, hình dạng lại đổi tới đổi lui. Nhưng chỉ một bộ quần áo, cũng không thể nuốt chửng một thanh tiên kiếm được. Trong nước này chắc chắn còn thứ khác nữa."

Lúc này, thuyền đã trôi đến trung tâm hồ Bích Linh. Màu sắc của hồ cực đậm, xanh xanh sẫm sẫm. Bỗng nhiên, Lam Vong Cơ khẽ ngẩng đầu, nói: "Lập tức quay trở về ngay."

Lam Hi Thần: "Tại sao?"

Lam Vong Cơ: "Thứ trong nước cố ý dẫn thuyền tới giữa hồ Bích Linh."

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều cảm thấy thân thuyền đột nhiên chìm xuống.

Nước nhanh chóng tràn vào thuyền, Ngụy Vô Tiện chợt phát hiện, nước hồ Bích Linh đã không còn xanh sẫm nữa, mà gần như là màu đen. Nhất là nơi gần giữa hồ, phảng phất đang cuộn cuộn trào lên một dòng suối đen ngòm. Mười mấy con thuyền quay vòng tại chỗ, bốn phía thành hình sinh ra một vòng nước xoáy cực to, chậm rãi di chuyển. Thuyền vừa xoay vừa chìm xuống dưới, hệt như bị một cái miệng rộng màu đen hút xuống!

Thoáng cái, tiếng kiếm rời vỏ vang lên không dứt, mọi người lục tục ngửa kiếm bay lên. Ngụy Vô Tiện đã lên tới không trung, cúi đầu trông xuống, lại thấy môn sinh tên Tô Thiệp khu kiếm vào nước nọ đứng trên thuyền bị hồ Bích Linh chìm xuống, nước đã lút quá đầu gối gã, mặt gã đầy kinh hoảng nhưng cũng không lên tiếng kêu cứu, chẳng biết có phải là do sợ quá rồi không nữa. Ngụy Vô Tiện không chút nghĩ ngợi khom lưng, duỗi tay, nắm lấy cổ tay của gã, kéo lên.

Mang thêm một người, thân kiếm dưới chân hắn đột nhiên ghì xuống, song vẫn gắng bay lên cao. Nhưng không lên được bao lâu, một nguồn sức mạnh bỗng nhiên từ bên phía Tô Thiệp truyền tới, suýt nữa kéo Ngụy Vô Tiện trên kiếm rơi xuống.

Nửa người dưới của Tô Thiệp đã lọt vào vòng xoáy màu đen trong hồ, vòng xoáy đó ngày càng gấp rút xoay chuyển, cơ thể của gã cũng ngày càng chìm sâu, dường như có món đồ nào đó ẩn náu dưới đáy nước, đang

ôm chân gã kéo xuống dưới. Giang Trường vốn giẫm lên Tam Độc của hắn ta, hảo chinh dĩ hạ* lên tới không trung cách mặt hồ khoảng hai mươi trượng, vừa cúi đầu nhìn, liền lòng đầy không vui lao xuống, nói: "Người lại đang làm gì?!"

*Đại khái là trong lúc nghiêm túc nhưng dáng vẻ vẫn ung dung

Sức hút từ trong hồ Bích Linh truyền tới ngày càng lớn, thanh kiếm này của Ngụy Vô Tiện thẳng ở chỗ nhẹ nhàng tinh xảo, nhưng lại thua ở chỗ sức mạnh không đủ, gần như là bị cưỡng ép đến khoảng không thấp gần sát mặt hồ. Hắn một bên giữ vững người, một bên dùng cả hai tay kéo Tô Thiệp lại, nghĩ thầm: "Kéo không lên? Nếu vẫn kéo không lên được, thì mình đành phải buông tay thôi!"

Mới vừa nghĩ thế, gáy căng cứng, cả người Ngụy Vô Tiện bị người xách lên không. Hắn quay đầu nhìn lại, Lam Vong Cơ đang một tay xách cổ hắn, tay còn lại cầm tay Tô Thiệp. Dù vậy ánh mắt lạnh nhạt của Lam Vong Cơ vẫn nhìn sang nơi khác, một người, một kiếm, chịu đựng trọng lượng của ba người, đồng thời chống chọi quái lực không rõ trong hồ, vị trí của bọn họ vậy mà vẫn vững vàng bay lên cao. Giang Trường dùng kiếm, hơi hoảng sợ: "Nếu như ban nãy mình giành xuống kéo Ngụy Vô Tiện, e rằng với việc điều khiển Tam Độc sợ sẽ không cách nào đi lên vững vàng như thế. Tuổi Lam Vong Cơ không chênh lệch với mình bao nhiêu, thanh Tị Trần kiếm này lại..."

Lúc này, Ngụy Vô Tiện nói: "Lam Trạ, lực kiếm của người lớn ghê nhỉ? Cám ơn cám ơn, nhưng mà sao người lại nắm cổ áo ta? Bộ kéo ta đi không được hả? Người thế này làm ta khó chịu lắm. Ta đưa tay cho người, người kéo ta đi."

Lam Vong Cơ lạnh lùng nói: "Ta không tiếp xúc với người ngoài."

Ngụy Vô Tiện: "Nào có ai như người..."

Giang Trường nín hết nổi, mắng: "Nào có ai như người! Lúc bị người ta nắm cổ áo treo giữa không trung có thể nói bớt đi một câu không hả?!"

Đoàn người ngựa kiểm cấp tốc rút khỏi hồ Bích Linh, đáp xuống bờ. Lam Vong Cơ thả tay phải đang nắm Ngụy Vô Tiện, ung ung dung dung quay lưng, nói với Lam Hi Thần: "Là Thủy Hành Uyên."

Lam Hi Thần lắc đầu: "Này thì khó giải quyết rồi."

Vừa nói ra cái tên "Thủy Hành Uyên", Ngụy Vô Tiện với Giang Trường đã biết. Bên trong lòng sông và hồ Bích Linh này, thứ đáng sợ nhất không phải thủy quỷ gì đó, mà là dòng nước chảy ở giữa.

Nguyên nhân có chút liên quan tới địa thế hoặc dòng chảy của con sông, nếu thường hay xảy ra việc đắm tàu hoặc người sống rơi xuống nước, lâu dần, vùng nước ấy sẽ hình thành nên tính cách. Rồi nó sẽ như tiểu thư được nuông chiều không chịu thiếu cơm ngon áo đẹp, cách một quãng thời gian lại muốn có thuyền hàng và người sống rơi xuống nước hiển tế. Nếu không có, sẽ quấy phá đòi lấy.

Người trấn Thái Y ai nấy đều am hiểu kỹ năng bơi, đó giờ có cực ít vụ tàu đắm hoặc người sống rơi xuống nước, nên chung quanh đây không thể nào hình thành Thủy Hành Uyên được. Nếu Thủy Hành Uyên xuất hiện ở đây, chỉ có một khả năng, nó từ nơi khác chạy tới.

Một khi Thủy Hành Uyên trưởng thành, vậy thì toàn bộ vùng nước đó đều đã biến thành một con quái vật, rất khó trừ khử. Trừ phi tát cạn nước, vớt sạch tất cả người và vật chết đuối trong đó, rồi phơi nắng lòng sông ba hoặc năm năm. Nhưng đây gần như là chuyện không thể làm được. Cơ mà, vẫn có biện pháp thiệt người lợi mình có thể giải ưu, giải sầu cho một phía. Đó là xua đuổi nó đến những dòng sông và hồ nước khác, kêu nó tới nơi khác mà gieo vạ.

Lam Vong Cơ hỏi: "Dạo gần đây có nơi nào đã từng bị Thủy Hành Uyên quấy nhiễu?"

Lam Hi Thần chỉ lên trời.

Thứ hẳn ta chỉ không phải cái gì khác, mà chính là mặt trời. Ngụy Vô Tiễn và Giang Trường liếc mắt nhìn nhau, trong lòng sáng tỏ: "Kỳ Sơn Ôn thị."

Trong tiên môn, thế gia to nhỏ chỉ chút như sao trên trời, nhiều đếm không xuể. Nhưng có một quái vật khổng lồ ở trên tất cả, có thể ngự trị tất cả, là Kỳ Sơn Ôn thị.

Ôn thị lấy mặt trời làm gia văn, mang ý "Dữ nhật tranh huy, dữ nhật đồng thọ", Tiên phủ chiếm diện tích rất rộng, có thể so với một toà thành, tên Bất Dạ Thiên, còn gọi là "Bất Dạ Tiên Đô", Có người nói trong thành không có ban đêm. Nói nó là quái vật khổng lồ, bởi vì bất kể nhân số môn sinh, lực lượng hay là đất đai, tiên khí, những gia tộc khác đều không theo kịp, không kẻ nào có thể chống lại. Không ít người tu tiên coi việc chiếm giữ vị trí khách khanh của Ôn thị là điều hết sức vinh quang. Lấy tác phong làm việc của Ôn thị, Thủy Hành Uyên ở trấn Thái Y, cực kỳ có khả năng là do bọn họ đuổi đi.

*Dữ nhật tranh huy, dữ nhật đồng thọ: tranh sáng với mặt trời, sống thọ ngang mặt trời

Tuy đã biết nguồn gốc thủy tú nơi đây, nhưng trái lại, mọi người im lặng. Nếu do người nhà họ Ôn kia làm ra, dù có lên án khiến trách thế nào, cũng là chuyện vô ích. Đầu tiên, nhà đó sẽ không thừa nhận, thứ hai, cũng sẽ chẳng bồi thường bất cứ thứ gì cả.

Một môn sinh không cam lòng nói: "Nhà đó đuổi Thủy Hành Uyên tới nơi này, có lẽ là muốn hại trấn Thái Y thâm. Nếu Thủy Hành Uyên trưởng thành, lan rộng đến đường sông bên trong trấn, ở đó nhiều người

như thế, mỗi ngày đều phải kiếm sống trên thân một con quái vật, đây thật sự là..."

Rơi vào vấn đề khó xử lý do kẻ khác đẩy tới, từ nay về sau Cô Tô Lam thị thế nào cũng sẽ gặp phiền phức không ngại, Lam Hi Thần than thở: "Thôi. Thôi, Trở về trấn đi."

Bọn họ lên con thuyền mới ở bến, chèo về nơi đông đúc nhân khẩu trong trấn.

Băng qua cầu hình vòm, thuyền lái vào đường sông, Ngụy Vô Tiện lại phát tác.

Hắn vút sào trúc đi, đập một chân lên mạn thuyền, nhìn vào nước như soi gương, coi thử coi tóc mình có rối không, tự nhiên cứ như chưa hề chạy trốn khỏi miệng Thủy Hành Uyên và mấy con thủy quỷ, khí định thần nhàn đá lông nheo với hai bên bờ: "Tỷ tỷ, sơn trà bao nhiêu tiền một cân?"

Hắn trẻ tuổi, mặt mày sáng lạng đẹp trai, vẻ mặt lại cởi mở như thế, thật sự có hơi chút ý vị cột nhả đào hoa trực lưu thủy*. Một nữ tử đẩy chiếc mũ rộng vành, ngẩng đầu cười nói: "Tiểu lang quân, khỏi trả tiền, tặng không cho người một quả nhé?"

*này chắc cũng như câu [đào hoa lưu thủy - lưu thủy đào hoa]: hình dung cảnh sắc tươi đẹp của mùa xuân, cũng dùng trong việc chỉ tình yêu nam nữ. Trục ở đây là [đuổi, theo đuổi], nếu chỉ tình yêu nam-nữ, thì hoa đào có lẽ là nam, nước chảy là nữ. hoa đào "đuổi" nước chảy > nam cửa nữ. (nói nhiều vật vã, cuối cùng tóm gọn trong 3 chữ, phục tui thiệt =))))

Tiếng địa phương mềm mại êm ái, trong trong trẻo trẻo. Người nói uyển chuyển hé môi, người nghe tai thấm đầy hương. Ngụy Vô Tiện chấp tay nói: "Tỷ tỷ tặng, đương nhiên là muốn!"

*gốc là [ngô âm] ngô là từ chỉ địa phương, ở đây nói tới tiếng nói vùng Giang Đông, Giang Nam, Ngô Việt. (baidu)

Cô gái nọ đưa tay vào giỏ mò, giơ tay ném tới một quả sơn trà vàng óng tròn trịa: "Khách sáo làm chi, nể người có vẻ anh tuấn!"

Đằng trước có thuyền tới, đi cực nhanh, hai thuyền đối mặt rồi lập tức sát mé mà qua, Ngụy Vô Tiện xoay người lại tiếp gọn, cười nói: "Tỷ tỷ lại còn đẹp hơn!"

Hắn bên đó ba hoa chích choè ong bướm bay loạn, Lam Vong Cơ bên này mắt nhìn thẳng, một vẻ đức độ. Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiện chỉ vào y nói: "Tỷ tỷ, mấy tỷ thấy y có anh tuấn không?"

Lam Vong Cơ làm sao cũng không ngờ tới, hắn bỗng dưng kéo mình vào, đang không biết ứng đối thế nào, chúng nữ tử trên sông cùng kêu lên: "Anh tuấn hơn nhiều!" Trong đó dường như còn trộn lẫn tiếng cười đùa của vài chàng trai.

Ngụy Vô Tiện nói: "Vậy ai tặng y một quả đây? Chỉ cho ta mà không cho y, e là y sẽ ghen tị với ta mất!"

Cả con sông trầm bổng tiếng nói cười hi hi ha ha. Một cô gái khác ở đối diện chống sào lướt đến, nói: "Được được được, tặng hai trái. Ăn của ta. Tiểu lang quân tiếp!"

Quả thứ hai cũng đã vào tay, Ngụy Vô Tiện hô: "Tỷ tỷ người đẹp lòng cũng đẹp nốt, lần sau ta sẽ đến mua. Mua một giỏ!"

Cô gái kia có âm sắc rõ ràng, lá gan cũng lớn hơn, chỉ vào Lam Vong Cơ nói: "Gọi y tới nữa, các người cùng tới mua đi!"

Ngụy Vô Tiện đưa quả sơn trà kia đến trước mặt Lam Vong Cơ. Lam Vong Cơ nhìn thẳng phía trước, nói: "Bỏ ra."

Ngụy Vô Tiện liền rút lại: "Biết chắc người sẽ không ăn mà. Nên ta đâu có định cho người. Giang Trùng, chụp!"

Đúng lúc Giang Trùng ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ khác lướt như bay đi qua, hắn ta giơ một tay chụp quả sơn trà, mỉm cười, rồi chột hằm hừ nói: "Lại đang khoe sắc?"

*gốc là [tao tư lộng thủ], dùng theo nghĩa xấu là khoe khoang sắc đẹp.
(baidu)

Ngụy Vô Tiện hớn ha hớn hở nói: "Cút!" Quay đầu lại hỏi: "Lam Trạm, người là người Cô Tô, cũng biết nói chuyện kiểu nơi này chứ? Người dạy ta đi, Cô Tô chửi người thế nào?"

Lam Vong Cơ nhả cho hắn một từ "vô vị", lên một chiếc thuyền khác. Ngụy Vô Tiện vốn cũng chẳng hi vọng y sẽ trả lời thật, chỉ có điều nghe khẩu âm người ở đây hết sức dễ thương, lại nghĩ đến lúc bé chắc hắn Lam Vong Cơ cũng đã nói mấy câu như thế này, nên ghẹo y chơi thôi. Hắn ngửa đầu uống một hớp rượu gạo nếp, cầm theo cái vò tròn vo đen bóng kia, quơ sào trúc, chống sang chỗ Giang Trùng. Lam Vong Cơ thì lại cùng Lam Hi Thần song song mà đứng, lần này nét mặt của hai người có hơi giống nhau, đều là vẻ nặng nề tâm sự, suy tư nên ứng đối Thủy Hành Uyên ra sao, làm thế nào giao phó tất cả chuyện này cho trưởng trấn Thái Y.

Một con thuyền hàng ăn nước cực nặng ở đằng trước tiến tới, trên thuyền đặt từng giỏ từng giỏ quả sơn trà nặng trĩch vàng óng. Lam Vong Cơ liếc nhìn, rồi tiếp tục đưa mắt về phía trước.

Lam Hi Thần lại nói: "Người muốn ăn sơn trà, cần mua một sọt về không?"

"..."

Lam Vong Cơ phất tay áo bỏ đi: "Không muốn!"

Y lại đi sang một chiếc thuyền khác.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Nhã Tao 8

Sau khi Lam Khải Nhân từ Thanh Hà trở về Cô Tô, lão không kêu Ngụy Vô Tiện cắt tới Tàng Thư Các chép gia huấn Lam thị lần hai, mà chỉ ra sức mắng hăm một tràng ngay trước mặt tất cả mọi người. Ngoài nội dung nói có sách mách có chứng ra, giản lược một phen, ý đại khái là chưa từng thấy ai vô liêm sỉ ngang bướng không thể tả như vậy, xin mời cắt, cắt nhanh chút, cắt càng xa càng tốt. Đừng có tới gần mấy học sinh khác, và hơn nữa là đừng có làm dấy bẩn Lam Vong Cơ - môn sinh đặc ý của lão.

Lúc lão mắng, Ngụy Vô Tiện luôn cười hì hì, không cảm thấy xấu hổ chút nào, cũng chẳng mảy may tức giận. Lam Khải Nhân vừa đi, Ngụy Vô Tiện liền ngồi xuống, nói với Giang Trừng: "Giờ mới kêu ta cắt, lão không thấy là có hơi chậm sao? Đợi cả đám bị dấy bẩn xong mới kêu ta cắt, trễ rồi!"

Thủy Hành Uyên ở trấn Thái Y mang đến cho Cô Tô Lam thị phiên phức cực lớn. Vật này không cách nào trừ tận gốc, lại không thể xua đuổi đó đến nơi khác như Ôn thị. Gia chủ Lam gia bế quan quanh năm, vì thế nên Lam Khải Nhân phải hao phí nhiều tâm sức, thời gian dạy học ngày càng ngắn đi, thời gian Ngụy Vô Tiện dẫn người dạo chơi trong núi thì lại ngày càng nhiều hơn.

Hôm đó, hăm lại bị bảy, tám thiếu niên vây quanh rủ đi ra ngoài, đứng trên con đường dưới Tàng Thư Các của Lam gia liếc mắt nhìn lên, xuyên qua những nhánh Ngọc Lan thấp thoáng, vừa khéo có thể nhìn thấy Lam Vong Cơ ngồi một mình bên cửa sổ.

*ngọc lan loại cây to chứ không phải loại làm kiếng đầu nha

Nhiếp Hoài Tang buồn bực nói: "Có phải y đang nhìn chúng ta bên này không? Mà không đúng, ban nãy chúng ta đâu có làm gì ờn. Sao ánh mắt y lại thế chứ?"

Ngụy Vô Tiệm: "Quá nửa là muốn bắt lỗi chúng ta rồi."

Giang Trừng nói: "Sai. Không phải 'chúng ta', mà là 'ta'. Ta thấy người mà y nhìn chăm chăm phần nhiều là một mình người."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Hừm. Chờ đi. Coi ta quay lại xử lý y ra sao."

Giang Trừng: "Chẳng phải người chế y muện*, chê y vô vị hay sao? Vậy người bớt trêu chọc y giùm đi. Nhỡ râu hổ, động thủ trên đầu thái tuế, suốt ngày cứ thích tìm đường chết."

*có lẽ là muện trong muện tao - ngoài lạnh trong nóng

Ngụy Vô Tiệm nói: "Sai. Chính là bởi vì một người sống đến từng này lại có thể vô vị đến mức như y, mới đúng là điều thú vị thật sự."

Tối gần trưa, bọn họ mới trở về Vân Thâm Bất Tri Xử. Lam Vong Cơ ngồi ngay ngắn một bên án, chăm chỉ viết, chợt nghe song cửa sổ kêu lách cách. Ngẩng đầu nhìn lên, có một người từ ngoài cửa sổ chui vào đây.

Ngụy Vô Tiệm bám vào cây Ngọc Lan ở ngoài Tàng Thư Các trèo lên trên, mặt mày hớn hở nói: "Lam Trạ, ta về rồi nè! Sao nào, không chép sách vài ngày, có nhớ ta không?"

Dáng vẻ của Lam Vong Cơ như lão tăng ngồi thiền, coi vạn vật như không, thậm chí còn mất cảm giác tiếp tục sắp xếp đồng giấy đã chồng thành núi nhỏ. Ngụy Vô Tiệm cố ý xuyên tạc vẻ trầm mặc của y: "Người

không nói ta cũng biết, tất nhiên là nhớ ta rồi, không phải vậy thì vừa nãy sao lại đứng ở cửa sổ đó nhìn ta chứ?"

Lam Vong Cơ lập tức liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt đong đầy sự khiêu trách. Ngụy Vô Tiện ngồi trên cửa sổ, nói: "Người coi người kia, mới nói chút đã mắc câu. Dễ câu thế không biết. Lại còn không giữ được bình tĩnh nữa chứ."

Lam Vong Cơ: "Người đi đi."

Ngụy Vô Tiện: "Không đi chả lẽ người tính hất ta xuống?"

Ngó mặt Lam Vong Cơ, Ngụy Vô Tiện đoán chừng hắn mà nói thêm câu nữa, Lam Vong Cơ chắc sẽ quăng luôn cái sự kiềm chế còn sót lại rồi đóng đinh hắn trên bệ cửa sổ mất, bèn vội vàng nói: "Đừng dọa người như vậy mà! Ta tới để tặng quà xin lỗi đó."

Lam Vong Cơ không chút nghĩ ngợi, lập tức từ chối: "Không cần."

Ngụy Vô Tiện nói: "Không cần thật ư?" Thấy trong mắt Lam Vong Cơ mơ hồ lộ ra vẻ đề phòng, hắn như thể ảo thuật, móc từ trong ngực ra hai con thỏ. Xách lỗ tai nó đặt vào bàn tay, cầm lên hết một quả cầu tuyết tròn trịa béo ú, còn đập chân lung tung nữa. Hắn đẩy tụi nó tới dưới mí mắt Lam Vong Cơ: "Chỗ này của các người cũng thiệt quái, không có gà cũng chả có thỏ. Sao nào, có béo không, có muốn không?"

Lam Vong Cơ lạnh lùng nhìn hắn.

Ngụy Vô Tiện nói: "Được rồi. Không muốn hả, vậy ta tặng cho người khác. Đúng lúc mấy ngày vừa rồi miệng hơi nhạt."

Nghe thấy câu cuối cùng, Lam Vong Cơ nói: "Đứng lại."

Ngụy Vô Tiện buông tay: "Ta còn chưa đi mà."

Lam Vong Cơ nói: "Người định đưa chúng nó cho ai?"

Ngụy Vô Tiệp: "Ai nướng thịt thỏ ngon ta đưa cho người đó."

Lam Vong Cơ: "Trong Vân Thâm Bất Tri Xử, cấm sát sinh. Điều thứ ba trên bia Quy huấn."

Ngụy Vô Tiệp: "Thôi được. Ta đi xuống núi, giết ở ngoài xong lại xách về nướng. Dù gì người cũng không ăn, quản nhiều thế làm chi?"

Lam Vong Cơ gằn từng chữ một: "Đưa cho ta."

Ngụy Vô Tiệp cười hì hì: "Đổi ý? Người coi người kia, lúc nào cũng vậy."

Hai con thỏ đều vừa béo vừa tròn, như hai quả cầu tuyết mập ú. Một con mắt trợn lên như cá chết, úp sấp dưới đất mãi một lúc mới động đậy một cái, cái miệng màu hồng nhạt ung dung thong thả nhai lá. Một con khác thì cứ như để ăn phải thuốc, nhảy nhót liên tục không ngơi, lăn mò bò lăn rồi đâm vào bạn mình, hết xoay lại bật, một khắc cũng không yên. Ngụy Vô Tiệp thấy cho nó vài lá rau không biết nhặt ở đâu ra, đột nhiên nói: "Lam Trạ, Lam Trạ!"

Con thỏ kia đạp một chân lên cái nghiên của Lam Vong Cơ, để lại một loạt vết chân mực trên án thư. Lam Vong Cơ không biết làm sao, cứ cầm trang giấy nghiêm túc suy nghĩ nên chửi kiểu gì, vốn không muốn để ý đến hân, nhưng nghe giọng điệu hân chẳng giống chuyện nhỏ, tưởng là có sự cố, nói: "Chuyện gì?"

Ngụy Vô Tiệp: "Người coi tội nó cứ nằm chồng lên nhau như thế kia. Có phải là đang..."

Cạch một tiếng, Lam Vong Cơ hơi mất ưu nhã quẳng bút đi, nói: "Hai con đó đều là giống đực!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Đực? Thiệt là lạ." Hắn nắm lỗ tai nó xách lên coi thử, xác nhận: "Đúng là đực thật. Đực thì đực, ban nãy ta còn chưa nói hết, người nghiêm thể làm chi? Người nghĩ đến cái gì? Nói tới thì hai con này cũng là do ta bắt, ta còn không để ý tụi nó là cái hay là đực, vậy mà người..."

Cuối cùng Lam Vong Cơ cũng hất hấn xuống khỏi Tàng Thư Các. Đóng cửa sổ, nhốt cả tiếng nhàn Ngọc Lan đung đưa và cả tiếng cười của Ngụy Vô Tiệm ngoài cửa sổ.

Ngày thứ hai, Lam Vong Cơ không đến cùng nghe học.

Ngụy Vô Tiệm đổi chỗ ngồi ba lần. Ban đầu hắn vốn ngồi chung với Giang Trường, nhưng vị trí đó quá dễ thấy, hắn bèn ngồi ra phía sau Lam Vong Cơ. Lúc Lam Khải Nhân ở trên dạy học, Lam Vong Cơ ngồi thẳng lưng như tường đồng vách sắt, hắn cứ việc ở đằng sau ngủ tới đất trời đen kịt, hoặc là viết linh tinh gì đó, ngoài việc thỉnh thoảng sẽ bị Lam Vong Cơ đột nhiên nhắc tay chặn cái cục giấy hắn ném người khác ra, có thể nói đây là một nơi phong thủy bảo địa*. Nhưng sau đó lại bị Lam Khải Nhân phát giác mưu kế, thế là liền đổi chỗ bọn họ cho nhau. Từ đó, chỉ cần tư thế ngồi của Ngụy Vô Tiệm có hơi không đoan trang, sẽ cảm thấy có hai ánh mắt sắc bén lạnh như băng đâm vào lưng mình, Lam Khải Nhân cũng sẽ hung tợn trừng sang. Không giờ phút nào không bị một già một trẻ giám thị, cực kỳ khó chịu.

*đại khái là nơi tốt

Mà sau vụ án xuân cung đồ với cặp thỏ, Lam Khải Nhân nhận định Ngụy Vô Tiệm là một cái thùng nhuộm đen thui, cứ sợ môn sinh đặc ý của mình bị hắn làm bẩn, gần mực thì đen mà, thế là vội vàng bảo Lam Vong Cơ khỏi cần về. Ngụy Vô Tiệm lại trở về chỗ cũ ngồi, cũng bình an vô sự một hai tháng.

Nhưng với loại người như Ngụy Vô Tiệm, tiệc vui vĩnh viễn luôn chóng tàn.

Trong Vân Thâm Bất Tri Xử, có một bức tường dài với vài ô cửa sổ trống. Cứ cách bảy bước chân, trên tường lại có một ô cửa sổ điêu khắc chạm trổ tinh xảo. Hoa văn chạm trổ trên mỗi ô không cái nào giống cái nào, có gáy đàn trên núi cao, có ngựa kiếm giữa trời, có chém giết yêu thú. Lam Khải Nhân giảng giải, mỗi ô cửa sổ trên tường này, đều khắc chuyện đời của một vị tổ tiên trong Cô Tô Lam thị. Mà cổ xưa nhất trong đó, và cũng là ô cửa sổ nổi tiếng nhất, chính là cuộc đời của Lam An - vị tổ tiên lập nên Lam thị.

Vị tổ tiên này xuất thân từ chùa, nghe tiếng Phật mà lớn, nội tâm thông tuệ, tuổi còn trẻ mà đã là cao tăng có tiếng gần xa. Vào năm hai mươi, hẩn hoàn tục và lấy "Lam" trong "Già Lam" làm họ, làm một nhạc sư. Trên đường cầu tiên vấn đạo, gặp gỡ "người trời định" ở Cô Tô, cùng người đó kết thành đạo侶, cả hai gây dựng nên cơ nghiệp của Lam gia. Sau khi bạn đời nằm xuống, hẩn lại trở về chùa, tự kết thúc bản thân.

*蓝(lam) trong 伽蓝(Già Lam = Chùa)

Bốn mặt quanh ô cửa là "Chùa", "Tập nhạc", "Đạo侶", "Quy tịch".

Qua nhiều ngày như thế hiếm hoi mới thấy một thứ thú vị, có ý nghĩa như thế, tuy bị Lam Khải Nhân giảng thành sự kiện lịch sử khô cứng, nhưng cuối cùng Ngụy Vô Tiệm vẫn nghe lọt vào tai. Sau khi học xong liền cười nói: "Hoá ra tổ tiên Lam gia là hòa thượng, hèn chi. Vì gặp gỡ một người mà tiến vào hồng trần, rồi người ấy đi hẩn cũng đi, không để lại thân nơi cõi trần. Nhưng tổ tiên nhà y là một người như vậy, sao lại lòi ra đời sau không hiểu phong tình thế chứ?"

Mọi người cũng không ngờ tới, Lam gia lấy bảo thủ mà nổi tiếng lại có tổ tiên như vậy, bắt đầu sôi nổi thảo luận. Thảo luận một hồi, nội dung lại

ngả sang "đạo lữ", bắt đầu trao đổi với nhau tiên lữ lý tưởng trong lòng bọn họ, đánh giá chúng tiên tử nổi tiếng bấy giờ. Lúc này, có người hỏi: "Tử Hiên huynh, người thấy vị tiên tử nào ưu tú bậc nhất?"

Ngụy Vô Tiệm với Giang Trường vừa nghe, không hện mà cùng nhìn về phía thiếu niên trước Lan thất.

Thiếu niên này mặt mày tuấn mỹ kiêu căng, trán điểm một nốt chu sa, cổ áo và ống tay áo hay đai lưng đều thêu Mẫu Đơn trắng như tuyết bằng kim tuyến, chính là tiểu công tử do Lan Lăng Kim thị đưa tới Cô Tô giáo dưỡng - Kim Tử Hiên.

Người còn lại nói: "Người đừng có hỏi Tử Hiên huynh cái này, hẳn có vị hôn thê rồi."

Nghe thấy ba chữ "vị hôn thê", Kim Tử Hiên dường như có hơi bĩu môi, vẻ mặt lộ ra chút xiu không vui. Cái tên tử đệ kia không biết nhìn mặt đoán ý, lại còn vui cười hơn hở dẫn đầu hỏi trước: "Thật hả? Đó là tiên tử nhà ai vậy? Chắc là kinh tài tuyệt điểm lắm!"

Kim Tử Hiên nhú mày: "Đừng có nhắc tới."

Ngụy Vô Tiệm bỗng nhiên nói: "Sao lại không nhắc tới?"

Tất cả mọi người trong Lan thất nhìn về phía hắn, một loạt ngạc nhiên. Ngụy Vô Tiệm xưa nay thường hay cười hì hì, dù bị mắng hay chịu phạt, cũng chưa hề tức giận, vậy mà lúc bấy giờ, lại có lệ khí rõ mồn một. Giang Trường hiếm khi không la rầy Ngụy Vô Tiệm gây chuyện, ngồi bên cạnh hắn, sắc mặt cũng cực khó coi.

Kim Tử Hiên ngạo mạn nói: "Ta không muốn nói tới chuyện này, có gì không thể?"

Ngụy Vô Tiện cười gằn: "Không muốn nói tới? Người có gì không vừa lòng sự tử của ta?"

Người ngoài thăm thì bàn tán, dăm ba câu đã hiểu ra. Hoá ra mấy câu ban nãy kia, đã chọc vào một tổ ong lớn, vị hôn thê của Kim Tử Hiên, chính là Giang Yếm Ly của Vân Mộng Giang thị.

Giang Yếm Ly là trưởng nữ của Giang Phong Miên, là tỷ tỷ của Giang Trường. Tính tình không thích tranh đoạt, mắt không sáng trong; ngôn ngữ bình thường, không thể nghiền ngẫm ra ý gì. Phong thái thì thua kém nhiều người, thiên phú cũng chẳng hề kinh thế. Ở trong chúng tiên tử hoa thơm đua sắc của các nhà, khó tránh khỏi có hơi ảm đạm lu mờ.

Mà Kim Tử Hiên lại vừa khéo trái ngược. Hắn ta là con trai độc nhất của Kim Quang Thiện do chính thất sinh ra, mặt mày kiêu căng thiên tư rực rỡ, nếu so điều kiện của chính bản thân Giang Yếm Ly, nói theo lẽ thường, quả thật không hề xứng đôi. Thậm chí ngay cả tư cách cạnh tranh với tiên tử của các nhà khác nàng cũng không có. Sở dĩ Giang Yếm Ly có thể đính hôn cùng Kim Tử Hiên, là vì bởi mẫu thân nàng xuất thân từ Mi Sơn Ngu thị, mà Ngu thị lại có quan hệ thân thiết với gia tộc của mẫu thân Kim Tử Hiên.

Gia phong Kim thị kiêu căng ngạo mạn, điểm ấy Kim Tử Hiên kế thừa mười phần mười, ánh mắt cực cao, đã sớm hết sức bất mãn vì mẫu thân đã tự ý định ra cái hôn ước cho mình. Hôm nay đúng dịp, vừa khéo để phát cáu. Kim Tử Hiên hỏi ngược lại: "Cô ta có chỗ nào làm ta vừa ý?"

Giọng điệu này, không thể nói là tôn trọng được. Giang Trường bỗng nhiên đứng dậy, Ngụy Vô Tiện đẩy hắn ta một cái, chen mình ra đứng trước: "Người tưởng người làm người ta vừa lòng lắm chắc? Đâu ra cái quyền ở đây chọn ba lấy bốn!"

Bởi vì hôn sự này, Kim Tử Hiên vốn không có hảo cảm với Vân Mộng Giang thị, cũng đã không ưa cái cách sống và hành động của Ngụy Vô Tiện

từ lâu, hơn nữa xưa nay cũng tự nhận mình luôn vượt bậc trong đám tiểu bối, chưa bao giờ bị người khác nhìn với vẻ khinh thường như thế, thoáng cái máu nóng dâng trào, bật thốt lên: "Nếu cô ả không vừa lòng thì người kêu cô ả huỷ cái hôn ước này đi! Tóm lại là ta không thêm cái vị sư tử tốt đó của người đấy, người thích thì người đi mà tìm cha của cô ta mà đòi! Không phải lão ta đối xử với người còn thân hơn cả con ruột hay sao?"

Ánh mắt Giang Trùng ngưng lại, Ngụy Vô Tiện không nhin nổi cơn giận, nhào người lên, nhắc nắm tay mà đấm. Tuy Kim Tử Hiên đã sớm đề phòng sẽ bị hấn gây sự, nhưng không ngờ tới hấn lại nổi loạn lẹ đến thế, lời còn chưa dứt đã xông tới, nửa bên mặt trúng một đấm tê rần, không nói một lời, lập tức đánh trả.

Một trận ẩu đả này đã kinh động đến hai đại thế gia. Giang Phong Miên và Kim Quang Thiện cùng từ Vân Mộng và Lan Lăng tới Cô Tô ngay trong hôm ấy.

Hai vị gia chủ liếc nhìn hai người đang bị phạt quỳ, rồi tới trước mặt Lam Khải Nhân ăn một tràng mắng chửi thậm tệ, cùng lau mồ hôi, chào hỏi vài câu, Giang Phong Miên liền đưa ra ý đồ huỷ bỏ hôn ước.

Lão nói với Kim Quang Thiện: "Hôn ước này vốn là do mẫu thân nó cố chấp định ra, ta chưa hề đồng ý. Bây giờ xem ra, đôi bên cũng không vui vẻ lắm, hay là đừng nên miễn cưỡng."

Kim Quang Thiện lấy làm kinh hãi, có hơi ngập ngừng. Dù có thế nào, huỷ bỏ hôn ước với một đại thế gia khác, chung quy không phải việc gì tốt, lão nói: "Trẻ con thì biết cái gì? Tội nó cãi nhau là việc của tội nó, Phong Miên huynh à, người và ta đừng để ý tới làm chi."

Giang Phong Miên nói: "Kim huynh, tuy chúng ta có thể đính hôn giúp tội nó, nhưng không thể thay tội nó thực hiện hôn ước được. Dẫu sao sau này người sống chung với nhau một đời chính là bản thân tội nó."

Chuyện hôn sự này vốn chẳng do Kim Quang Thiện định ra. Nếu muốn thông gia với thế gia để củng cố thế lực, Vân Mộng Giang thì cũng không phải lựa chọn duy nhất, và cũng không phải là lựa chọn tốt nhất. Chẳng qua lão không dám cãi lại ý của Kim phu nhân mà thôi. Nếu do Giang gia chủ động nhắc tới, Kim gia là nhà trai, không lo lắng nhiều như nhà gái, cần gì phải dây dưa. Huống hồ Kim Tử Hiên gần đây luôn bất mãn vị hôn thê Giang Yểm Ly này, lão biết chứ. Suy tính một phen, Kim Quang Thiện liền đánh bạo, đáp ứng chuyện này.

Lúc này Ngụy Vô Tiện còn không biết mình đã đập tan cái gì, quỳ lên cục đá trên đường do Lam Khải Nhân chỉ định. Giang Trường đi tới, châm chọc nói: "Người cũng thiệt tình quỳ quá nhỉ."

Ngụy Vô Tiện nhìn có hơi hả hê: "Ta hay quỳ mà, đâu phải người không biết. Nhưng cái thằng Kim Tử Hiên được chiều chuộng từ bé kia chắc chắc là chưa từng chịu quỳ, hôm nay không cho nó quỳ tới kêu cha gọi mẹ ta sẽ bỏ họ Ngụy luôn."

Giang Trường thoáng cúi đầu, nói khê: "Phụ thân đến rồi."

Ngụy Vô Tiện: "Sư tỷ có đến không?"

Giang Trường nói: "Tỷ ấy tới làm gì? Coi người làm tỷ mất mặt thế nào hả? Nếu tỷ ấy tới, lẽ nào lại không tới đưa thuốc chữa người?"

Ngụy Vô Tiện thở dài một hơi: "... Nếu sư tỷ tới mắng ta vài câu thì hay rồi. May mà người không có ra tay."

Giang Trường nói: "Ta muốn ra tay đó chứ, nếu không phải do bị người đẩy ra, giờ cái má bên kia của Kim Tử Hiên cũng khỏi nhìn ra luôn rồi."

Ngụy Vô Tiện dấm dặt cười nói: "Cái mặt không đối xứng kiểu đó, còn xấu hơn nữa mà! Há há há há... Thiệt tình thì ta nên để người ra tay mới

đúng, ta đứng kể bên nhìn, như vậy không chừng Giang thúc thúc sẽ không đến đâu. Cơ mà đành chịu, không nín được!"

Giang Trừng hừ một tiếng, nói khẽ: "Người nghĩ hay lắm."

Ngụy Vô Tiệm nói câu này cũng chẳng qua là do thuận miệng mà thôi, nhưng tâm trạng hắn ta lại hết sức phức tạp. Hắn ta rõ ràng trong lòng, đây không phải lời nói dối.

Xưa nay Giang Phong Miên chưa từng bởi vì bất cứ chuyện gì của hắn ta mà chỉ trong một ngày đã bay tới những gia tộc khác. Dù là chuyện tốt hay chuyện xấu, việc lớn hay việc nhỏ. Chưa từng có.

Ngụy Vô Tiệm thấy vẻ mặt hắn ta buồn bực u sầu, tưởng hắn ta khó chịu vì Kim Tử Hiên, bèn nói: "Người đi đi, đừng ở lại với ta. Lỡ đâu Lam Vong Cơ lại tới nữa, người sẽ bị y tóm đó."

Giang Trừng cảm thấy kinh ngạc: "Y tới làm gì? Y tới gặp người?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ai mà biết? Có lẽ thúc phụ y gọi tới để coi ta quỳ ngoan không đó mà."

Giang Trừng: "Vậy lúc đó người có quỳ ngoan không?"

Ngụy Vô Tiệm: "Lúc đó ta đang quỳ. Chờ y đi một khúc rồi, ta liền cầm cành cây cúi đầu chào một cái hố kế bên, là cái đồng cạnh chân người đó, chỗ y có hang kiến, ta đào mãi mới được. Chờ tới lúc y quay đầu lại, thấy vai ta run run, chắc chắn sẽ nghĩ ta đang khóc, đi lại đây hỏi ta. Người thiết nên chứng kiến cái vẻ mặt của y khi trông thấy cái hang kiến lúc đó."

Giang Trừng: "... Có lẽ người nên mau mau rút về Vân Mộng đi! Ta thấy y vĩnh viễn cũng không muốn ngó thấy cái bản mặt người nữa đâu."

Thế là, buổi tối hôm đó, Ngụy Vô Tiện đã thu dọn đồ đạc, đi cùng Giang Phong Miên cút trở về Vân Mộng.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Dương Dương 1

Ngụy Vô Tiệm úp sấp nằm nguyên đêm, suy nghĩ những năm vừa qua đến tột cùng đã có chuyện gì xảy ra với Lam Vong Cơ.

Sáng sớm hôm sau, mới mở mắt ra Lam Vong Cơ đã đi đâu không rõ, hăn thì nằm trên chiếc giường nhỏ, hai tay để bên hông, quy quy củ củ ép sát vào trong, dáng vẻ an phận thủ thường, cả người còn đắp chăn kín mít.

Ngụy Vô Tiệm xốc chăn, năm ngón tay phải vùi vào tóc. Ngủ tới nửa đêm, cái sự vô lý và cảm giác sợ hãi không tên vẫn cứ còn mãi không phải đi được.

Cửa gỗ tĩnh thất bị gõ nhẹ hai lần, giọng Lam Tư Truy ở ngoài vọng vào: "Mặc công tử? Người đã dậy chưa?"

Ngụy Vô Tiệm: "Còn sớm mà gọi ta làm gì?!"

Lam Tư Truy: "Sớm... đã giờ Tị rồi."

*giờ tị: từ 9 ~ 11h sáng

Người nhà họ Lam đều làm vào giờ Mão nghỉ vào giờ Hợi, cũng quy luật đó, Ngụy Vô Tiệm lại giờ Tị làm giờ Sửu nghỉ, muộn hơn nhà cậu ta hăn một canh giờ. Hăn úp sấp cả đêm, eo hơi mỏi, nói: "Ta không dậy nổi."

Lam Tư Truy: "Hửm, người bị làm sao?"

Ngụy Vô Tiệm: "Ta làm sao chứ. Ta bị Hàm Quang Quân nhà các người ngủ đó!"

*nghĩa đen là ngủ, còn bóng bẩy thế nào thì tùy mng :)))

Tiếng của Lam Cảnh Nghi từ nơi xa hùng hổ vọng tới: "Người lại nói bậy bạ gì đó, bọn này không thể tha thứ cho người được. Ra đây!"

Ngụy Vô Tiệm oan uổng nói: "Thiệt đó! Y ngủ với ta cả một đêm luôn! Ta không ra đâu, ta không có mặt mũi gặp người khác, sao các người không bước vào đây đi."

Người khác không thể tùy ý bước vào nơi ở của Hàm Quang Quân, bọn họ cũng chỉ đành kêu la ở ngoài. Lam Cảnh Nghi cả giận nói: "Thật là không biết xấu hổ nhục nhã! Hàm Quang Quân không phải đoạn tụ, y ngủ với người?! Người đi sang chỗ khác ngủ y còn cảm ơn ông trời kia. Dậy! Người dắt con lừa kia đi mau, dạy nó cho tốt, ồn ào muốn chết!"

Nhắc tới vật cưỡi của hãn, Ngụy Vô Tiệm vội lặn người bò dậy: "Người làm gì lừa của ta rồi?! Người đừng có đụng vô nó, nó biết đá hậu đó."

Hãn ra khỏi tỉnh thất, để hai người này dẫn đến một nơi đầy cỏ xanh, con lừa kia quả nhiên đang la hét không dứt, ồn ào không thôi. Lý do nó kêu là vì nó muốn ăn cỏ, thế nhưng trên bãi cỏ kia lại tụ tập mười mấy quả cầu lông trắng tròn tròn, làm nó không cách nào hạ miệng.

Ngụy Vô Tiệm vui vẻ nói: "Thiệt nhiều thỏ! Đến đến đến, xiên lên xiên lên, nướng!"

Lam Cảnh Nghi giận sôi máu: "Vân Thâm Bất Tri Xử cấm sát sinh! Mau làm nó câm miệng đi, nhóm đọc sáng tới hỏi này giờ rồi!"

Ngụy Vô Tiệm cầm quả táo trong đồng hồ ăn sáng bọn họ đưa tới chỗ hãn cho nó ăn, quả nhiên, con lừa hoa gặm quả táo xong liền không để ý tới việc kêu la nữa, nhúc nhích cái miệng nhai cà rộp cà rộp. Ngụy Vô Tiệm một bên vuốt cổ nó, một bên nghĩ tới ngọc lệnh thông hành trên người đám

tiểu bối này. Hắn chỉ vào thỏ trắng tròn vo đầy đất, nói: "Không thể nướng thật hả? Có phải nướng xong sẽ bị đuổi xuống núi liền không?"

Lam Cảnh Nghi nói: "Đây là do Hàm Quang Quân nuôi, người dám nướng!"

Ngụy Vô Tiệm nghe xong, suýt nữa cười ngã xuống đất, nghĩ thầm: "Cái tên Lam Trạh này thật là! Hồi trước đưa y y không thèm, giờ lại lén lén lút lút nuôi một đàn. Còn bảo không muốn, lừa ai? Làm ơn đi, y mà thích mấy con vật nhỏ nhỏ đầy lông trắng xoá này ấh hả! Y nuôi kiểu gì? Hàm Quang Quân nghiêm mặt ôm thỏ, ui mình chết mất thôi...."

Nhưng nghĩ tới tình cảnh tối qua, hắn bỗng nhiên cười không nổi nữa.

Chính vào lúc này, từ phía tây Vân Thâm Bát Tri Xử, truyền đến từng hồi chuông.

Tiếng chuông này hoàn toàn không giống với tiếng chuông báo canh giờ, vừa dồn dập vừa mạnh mẽ, cứ như có tên diên nào đó đang đánh. Lam Cảnh Nghi và Lam Tư Truy hoàn toàn biến sắc, không để ý tới động tác chọc cười đó của hắn, bỏ hắn lại đó mà chạy đi. Ngụy Vô Tiệm lòng biết khác thường, vội vàng đuổi theo.

Tiếng chuông truyền đến từ một toà vọng lâu.

Toà vọng lâu này gọi là "Minh thất", vách tường chung quanh đều lấy vật liệu đặc thù tạo ra, có chú văn chữ triện, là kiến trúc chuyên dùng để chiêu hồn của Lam gia. Khi tiếng chuông trên vọng lâu đột ngột tự phát, cũng đồng nghĩa với việc có chuyện xảy ra: người tiến hành nghi thức chiêu hồn bên trong, đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ngoài vọng lâu, con cháu Lam gia và môn sinh vây lại ngày càng nhiều, nhưng không một ai dám tùy tiện bước vào. Cửa Minh thất là một tấm gỗ đen nhánh, chỉ có thể mở từ bên trong. Dùng sức mạnh phá ở ngoài không

những khó, mà còn trái với điều cấm. Huống hồ, nghi thức chiêu hồn xảy ra việc ngoài ý muốn, đây là chuyện cực đáng sợ, bởi vì không ai biết rốt cuộc đã triệu hồn phách nào đến, liệu liệu linh linh xông vào sẽ xảy ra chuyện gì. Mà từ khi Minh thất hình thành đến nay, hầu như chưa hề xuất hiện tình huống chiêu hồn thất bại, điều này càng khiến lòng người sợ hãi.

Ngụy Vô Tiệm thấy Lam Vong Cơ không hề xuất hiện, dự cảm không ổn. Nếu Lam Vong Cơ còn ở Vân Thâm Bất Tri Xử, nghe tiếng cảnh báo vang lên sẽ lập tức chạy tới mới đúng, trừ khi... Đột nhiên, cửa đen bị đụng cái ầm, một môn sinh áo trắng lão đảo vọt ra.

Bước chân gã chệnh vênh, vừa lao ra đã ngã lăn xuống bậc thang. Cửa Minh thất chợt tự động đóng lại, cứ như gã bị ai đó tức giận ném ra.

Người bên ngoài vội vã ba chân bốn cẳng nâng môn sinh này dậy. Gã được nâng dậy xong lại lập tức ngã xuống, không khống chế nổi mà nước mắt rơi đầy mặt, túm lấy người ta nói: "Đừng... đừng gọi... tuyệt đối đừng..."

Ngụy Vô Tiệm nắm lấy tay gã, nhìn thẳng vào mắt gã, trầm giọng nói: "Các người chiêu loại hồn gì? Còn ai ở bên trong?!"

Tên môn sinh này dường như vô cùng khó thở, há miệng nói: "Hàm Quang Quân, bảo ta trốn..."

Nói còn chưa dứt lời, máu đỏ từ miệng và mũi gã đã ồ ạt tuôn ra.

Ngụy Vô Tiệm đẩy mạnh người vào lòng Lam Tư Truy. Cây sáo trúc chế tác qua loa kia còn cắm bên hông, hần hai bước đi hần mấy bậc, đập một cú lên cửa lớn của Minh thất, lớn tiếng quát: "Mở!"

Cửa lớn Minh thất hệt như há miệng cười to, bỗng nhiên mở ra. Ngụy Vô Tiệm chợt nghiêng mình đi vào. Cửa lớn khép lại ngay sau hần. Vài môn

sinh kinh hãi, cũng xông lên theo, nhưng dù làm gì cánh cửa kia cũng không sao mở được.

Lam Cảnh Nghi nhào lên trên cửa, vừa giận vừa sợ, bật thốt lên: "Rốt cuộc tên điên này là ai?!"

Lam Tư Truy đỡ môn sinh kia, cắn răng nói: "...Trước hết đừng quan tâm hẳn là ai, đến giúp ta. Thất khiếu gã chảy máu!"

Ngụy Vô Tiện vừa tiến vào Minh thất, liền cảm giác có một luồng khí đen bức bách áp sát vào mặt.

Khí đen kia dường như là oán khí, là thể pha trộn của sự tức giận và liều lĩnh, hầu như có thể dùng mắt thường để thấy, bị nó bao vây lấy, ngực mơ hồ đau đớn khó chịu. Minh thất dài rộng hơn ba trượng, trong bốn góc có vài người hôn mê ngã trái ngã phải. Ngay trung tâm trận pháp trên mặt đất, dựng đứng đối tượng chiêu hồn lần này.

Không có món nào khác, chỉ độc một cánh tay. Chính là cái thứ mang từ Mạc gia trang về!

Mặt cắt của nó hướng xuống đất, đứng thẳng hết như một cây gậy, bốn ngón quắp thành đấm, ngón trỏ duỗi ra, dường như đang chỉ vào người nào đó. Khí đen cuộn cuộn tràn ngập toàn bộ Minh thất, chính là do nó phát ra.

Người tham dự nghi thức chiêu hồn chạy cũng đã chạy, ngã cũng đã ngã, chỉ có Lam Vong Cơ thủ chủ tịch phía Đông vẫn còn ngồi ngay ngắn.

Y ngồi nghiêm chỉnh, người bên cạnh nằm úp lên trên một cây đàn cổ, tay vẫn chưa đặt trên dây đàn, nhưng dây đàn hãy còn rung động kêu ong ong không thôi. Y dường như vốn đang ngưng thần lắng nghe âm thanh của thứ gì đó, phát giác có người xông vào, lúc này mới ngẩng đầu.

Nét mặt của Lam Vong Cơ luôn không chút lay động, Ngụy Vô Tiện chẳng thể nhìn ra tâm tư y, xoay người giẫm lên phương vị thủ phía Tây, rút sáo trúc bên hông ra, đặt bên môi.

Trấn thủ nơi đầu Tây vốn là Lam Khải Nhân, mà lúc này lão cũng đã ngã nghiêng một bên, giống hệt tên môn sinh chạy ra khỏi Minh thất - thất khiếu chảy máu, mất hết thần trí. Ngụy Vô Tiện thay thế vị trí của lão, đối ngược với Lam Vong Cơ ở nơi xa xa.

*thất khiếu: (hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Đêm đó ở Mạc gia trang, Ngụy Vô Tiện lấy tiếng huýt sáo quấy nhiễu trước tiên, Lam Vong Cơ thì ở nơi xa xa dùng tiếng đàn tấn công, trong lúc vô tình hai người bọn họ đã liên thủ lại, mới áp chế được cánh tay này. Ánh mắt của hắn và Lam Vong Cơ đụng vào nhau, lòng sáng tỏ, giơ tay phải, một chuỗi huyền âm ùn ùn tuôn ra, Ngụy Vô Tiện lập tức dùng tiếng sáo phối hợp.

Khúc mà bọn họ tấu, tên là .

Lấy thi thể người chết, hay một phần của thi thể, hoặc là vật mà người đó yêu thích lúc còn sống làm môi giới, khiến vong hồn theo âm mà tới. Thông thường chỉ cần một đoạn, đã có thể nhìn thấy thân hình vong hồn trong trận hiện ra. Nhưng hắn đã sắp tấu xong một khúc, vẫn chẳng có hồn phách nào được vờ tới.

Cánh tay kia như đang phẫn nộ, toàn thân nổi gân xanh, cảm giác ngọt ngào trong không khí càng trở nặng.

Nếu như kẻ trấn thủ phía Tây chính là người khác, cũng sẽ tránh không khỏi kết cục thất khiếu chảy máu, không chống đỡ nổi mà ngã xuống như Lam Khải Nhân từ lâu. Ngụy Vô Tiện âm thầm hoảng sợ: hắn với Lam Vong Cơ cùng tấu vẫn không cách nào triệu vong hồn tới, đây gần như là

chuyện không thể. Trừ khi... trừ khi hồn phách của kẻ đã chết này, đã cùng bị cắt rời như thi thể của gã!

Xem ra vị nhân huynh này chết còn thảm hơn hẳn một chút. Lúc trước tuy thi thể của hắn bị cắn khá là nát, nhưng tốt xấu gì hồn phách cũng còn nguyên vẹn.

vô dụng, giai điệu giữa kẽ ngón tay Lam Vong Cơ xoay chuyển, một khúc khác nổi lên.

Khúc này rõ ràng không hề giống với giai điệu âm u cổ quái, hết như đang kêu gọi tra hỏi, mà yên tĩnh bình yên, khúc có tên . Hai khúc này đều là danh khúc huyền môn được lưu truyền rộng rãi, không hiếm người biết thổi hoặc đàn nó, Ngụy Vô Tiện theo sát một cách tự nhiên.

Ổng sáo của Di Lăng lão tổ tên là "Trần Tình", uy danh truyền xa. Lúc này hắn dùng sáo phối hợp, cố ý thổi sai rất nhiều, hơi không đủ, khiến người ta không dám nghe hết. Phỏng chừng Lam Vong Cơ chưa từng hợp tấu với một người tệ hại như vậy, đàn một lúc, mặt không hề cảm xúc giương mắt nhìn hắn.

Ngụy Vô Tiện mặt dày làm bộ không nhìn thấy, xoay người thổi tiếp, còn thổi lạc mất hai điệu. Nếu như Lam Khải Nhân tỉnh, thế nào cũng sẽ chửi ầm lên, nói hắn không biết thì đừng thổi, đừng làm nhiều loạn và dấy bẩn tiếng cầm của Lam Vong Cơ.

Nhưng mặc dù hắn thổi thành cái đức hạnh bậc này, hiệu lực vẫn không sụt giảm chút nào, dưới tiếng sáo và cầm liên hợp áp chế, cánh tay kia chậm rãi rũ xuống. Chốc lát sau, cửa lớn Minh thất bật tung, ánh nắng hắt vào trong.

Tiếng cảnh báo trên vọng lâu chấm dứt, tử đệ và môn sinh vây ở ngoài Minh thất đều đồng loạt vọt vào. Lam Tư Truy nói: "Hàm Quang Quân, Mặc công tử, các người..."

Cuối cùng bản hợp tấu đáng sợ này cũng dừng, Lam Vong Cơ đặt tay lên dây đàn, ngăn dây đàn ngừng phát ra tiếng ong ong, nói: "Cứu người."

Lam Tư Truy hiểu ý, triệu tập những người khác, đặt người các vị tiền bối thất khiếu chảy máu trong phòng nằm ngang, tiến hành cứu chữa. Lúc bọn họ thi châm đưa thuốc, một tổp môn sinh khác thì lại nhắc chiếc chuông đồng lên, ụp lên cánh tay kia. Hiện trường tuy bận rộn, nhưng ngăn nắp trật tự, hơn nữa lại còn nhẹ giọng nói khẽ, không có ai phát ra tiếng ồn ào ào.

Ngụy Vô Tiện cảm sáo trúc vào hông, ngồi chồm hổm bên cạnh chiếc chuông đồng, vuốt ve kim văn trên đó, trong lòng suy tư.

Đêm đó ở Mạc gia trang, hắc phán đoán, oán khí của cánh tay này đều là bởi vì bị phân thân mà sinh ra. Do biết không lâu nữa sẽ có cứu viện chạy tới, nên hắc không nghiên cứu kỹ lưỡng. Nhưng nếu chỉ là phân thân bình thường, oán khí dù mãnh liệt, lực sát thương cũng sẽ không lớn đến mức này.

Người nổi danh như Lam Khải Nhân, chủ trì nghi thức chiêu hồn không một ngàn cũng có tám trăm, trong đó không thiếu ác quỷ hung linh, vậy mà lão lại bị oán khí của nó phản công gây thương tích, thất khiếu chảy máu, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh. E rằng thân phận của chủ nhân cánh tay này, không đơn giản như vậy..

Tám chín phần mười, cũng là một kẻ tu tiên. Hơn nữa, cực kỳ có khả năng là một vị tu tiên giả thân phận cao quý, năng lực mạnh mẽ, có thù hằn oán hận vô cùng lớn.

Nhưng, không hề nghe nói tới có vị tiên thủ* của thế gia nào bị phân thân mà chết, hoặc là chết rồi thì thể lại mất tích.

*thủ là vị trí đứng đầu, trước chưa chú thích thì phải :v tiên thủ đứng đầu chúng tiên

Hắn ngẩng đầu nhìn Lam Vong Cơ.

Ba điều luật mà Cô Tô Lam thị nghiêm khắc tuân theo: độ hoá là một, trấn áp là hai, diệt gọn là ba. Cánh tay này đã sát thương mấy mạng người, rõ ràng không thể siêu độ, theo lý thuyết, sau khi người nhà họ Lam mang nó về, việc phải làm chính là bước thứ hai - trấn áp.

Cơ mà Lam gia không hề làm như thế, họ lại chọn chiêu hồn. Suy ngẫm một hồi, cũng có thể nghĩ ra tại vì sao.

Triệu Âm kỳ có cấp bậc khác nhau, sẽ có họa pháp và uy lực khác nhau. Mấy lá cờ mà đám Lam Tư Truy vẽ lúc ở Mạc gia trang, phạm vi tác dụng chỉ nằm trong chu vi năm dặm.

Mà cánh tay bị triệu tới này, sát khí rất nặng, lấy cốt nhục và tinh lực của người làm thức ăn. Nếu như mới sinh ra nó đã nằm trong phạm vi năm dặm quanh Mạc gia trang, thì với mức độ hung tàn đó của nó, chắc chắn sẽ không gió êm sóng lặng. Mạc gia trang cũng càng không thể chỉ bị tẩu thi quấy nhiễu vào ban đêm. Thế nhưng, sau khi người nhà họ Lam đến Mạc gia trang, nó mới đột nhiên xuất hiện, nếu nói không phải do kẻ nào đó thừa dịp này đưa nó đến, thì thật sự có hơi miễn cưỡng.

Động tác này nhằm vào ai, không nói cũng biết. Lam Vong Cơ sao lại không nghĩ tới điều kỳ lạ bên trong, Cô Tô Lam thị tất nhiên sẽ muốn đào gốc hỏi nguồn*.

*gốc [bào căn vấn đề - đào gốc hỏi nguồn]: ý đại khái là hình dung tình thần nghiên cứu =."

Bên kia, Lam Tư Truy nói: "Hàm Quang Quân, không ngờ cánh tay này.... khó giải quyết đến thế. Đan dược với thi châm cũng vô dụng, giờ nên làm sao cho phải?"

Ngụy Vô Tiện chỉ chực chờ có người khơi chuyện, vội hỏi: "Này chẳng phải đơn giản lắm sao! Truy gốc tìm nguồn, tìm thi thể của nó, là có thể tìm được cách cứu người."

Nếu tìm được thi thể của cánh tay này, là có thể hiểu rõ nguồn gốc thân phận người chết, và cả manh mối của kẻ lén lút công kích Cô Tô Lam thị. Mà hắn, thì lại có thể mượn cơ hội này xuống núi, tìm thời cơ chuồn êm. Có thể nói là một mũi tên trúng ba con chim, cái nào cũng vui cực.

Mặc dù Lam Cảnh Nghi biết hắn chắc chắn không phải tên điên, nhưng chung quy cũng không nhịn được mà dùng giọng điệu khiển trách nói với hắn: "Người nói đơn giản quá, chiêu hồn thì gọi không ra, nhốn nháo thành thế này, đi đâu mà tìm đây?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Tìm chỗ nào? Chẳng phải đã chỉ cho người rồi sao?"

Lam Cảnh Nghi nghi hoặc: "Chỉ cho ta xem? Ai? Ở đâu?"

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Hỏi Hàm Quang Quân nhà các người đi."

Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn hắn, nói: "Tây Bắc."

Hướng mà cánh tay kia chỉ, chính là hướng Tây Bắc.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Dương Dương 2

Tiên thủ Huyền môn xuất hành săn đêm, thường hay tiên hô hậu ủng, rất là phô trương. Nhưng Lam Vong Cơ xưa nay ưa độc lai độc vãng, cánh tay kia lại tà môn quái dị, hơi sơ ý chút là có thể hại đến người ngoài, nên y không hề dẫn theo môn sinh hay con cháu trong gia tộc, chỉ mang một mình Ngụy Vô Tiện, ngày càng chăm chăm dán chặt mắt vào hắn. Bàn tính như ý* về vụ chạy trốn của Ngụy Vô Tiện đã lạch cạch gõ đúng tiếng, nhưng trước sau gì vẫn dính vào cục nợ. Dọc đường thử nỗ lực chạy trốn nhiều lần, kết quả chẳng có lần nào là không bị Lam Vong Cơ một tay nắm gáy áo xách trở về.

*ý nói kế hoạch vạch ra đẹp như mơ =))))))

Hắn ăn thiệt vài lần, không khỏi nghĩ thầm: "Người này lớn rồi còn vô vị hơn trước đây nữa chứ, càng ngày càng khó chịu. Hồi trước chọc y, y còn biết ngượng, trông mà thích cực. Nhưng hôm nay chẳng những không nhúc nhích, mà còn biết đáp trả!"

Đi theo hướng cái tay kia chỉ, hai người thẳng một đường đi về hướng Tây Bắc. Mỗi ngày hợp tấu một khúc, để tạm thời xoa dịu cơn giận và sát khí của nó, đi tới một vùng gần Thanh Hà, cánh tay vẫn giữ tư thế chỉ đường hồi lâu bỗng nhiên thay đổi.

*An Tức = ngủ yên

Nó rút ngón trở về, năm ngón tay gom thành nắm đấm. Đây chứng minh, thứ mà cánh tay chỉ, ở ngay chung quanh đây.

Bọn họ vừa đi vừa tìm hiểu, đến một toà thành nhỏ ở Thanh Hà. Đang giữa ban ngày, trên đường đầy người đến người đi, rất là náo nhiệt. Ngụy Vô Tiện đá đá giẫm giẫm đi theo đằng sau Lam Vong Cơ, bỗng có một mùi son phấn thơm gay mũi phả vào mặt.

Người quen cái mùi đàn hương nhàn nhạt trên người Lam Vong Cơ rồi, Ngụy Vô Tiện bị cái mùi này xộc vào, bật thốt lên: "Người bán cái gì thế hả? Cái mùi này thật là."

Mùi thơm này toả ra từ một người mặc áo đạo sĩ, là một tên lang trung mặt đầy vẻ giang hồ bịp bợm. Lưng gã đeo một chiếc gùi, chào hàng vài món đồ nho nhỏ với người đi đường qua lại, thấy hẵn tới hỏi, liền vui vẻ nói: "Gì cũng có bán! Son bột nước hàng đẹp giá rẻ. Công tử xem thử không?"

*lang trung: đại khái là người hiệp nghĩa, biết y thuật. Nhưng nghĩa trong này kiểu như lang băm =))))))

Ngụy Vô Tiện: "Được, xem thử."

Lang trung nói: "Mua giùm nương tử ở nhà hả?"

Ngụy Vô Tiện: "Để ta xài."

"..." Nụ cười của lang trung cứng lại, thầm nghĩ: "Đùa ta hả?!" Còn chưa nổi cáu, đã thấy một nam tử trẻ tuổi khác đi cùng vòng trở về, mặt không chút cảm xúc nói: "Không mua thì đừng phá."

Nam tử này cực anh tuấn cực tao nhã, áo trắng khăn buộc hơn cả tuyết, màu mắt nhàn nhạt, hông đeo trường kiếm. Lang trung này là một tên đạo sĩ, biết chút chút về Huyền môn thế gia, nhận ra gia văn của Cô Tô Lam thị, không dám lỗ mãng, vội vịn cái rương chạy biến về phía trước. Ngụy Vô Tiện nói: "Sao người lại chạy? Ta muốn mua thật mà!"

Lam Vong Cơ: "Người có tiền mua không?"

Ngụy Vô Tiện: "Không có tiền thì người cho ta." Nói xong liền đưa tay vào ngực y mò. Vốn không hi vọng sẽ móc ra được thứ gì, ba lần hai lượt, vậy mà lại moi ra một túi tiền đẹp đẽ khéo léo, nặng trĩu thật.

Này rõ ràng không phải vật Lam Vong Cơ sẽ mang trên người, cơ mà mấy hôm qua, chuyện khiến hấn khó mà tưởng nổi của Lam Vong Cơ cũng chẳng phải một hai gì, Ngụy Vô Tiện hết bất ngờ rồi, liền cầm túi tiền bỏ đi. Quả nhiên, Lam Vong Cơ để mặc hấn cầm, mặc hấn đi, không có nửa câu bất mãn.

Nếu không tự nhận rằng mình có hiểu chút chút về tính tình cộng với cái suy nghĩ giữ thân trong sạch của Lam Vong Cơ, và cả việc danh tiếng Hàm Quang Quân luôn tốt đến đáng sợ, hấn gần như sẽ hoài nghi giữa Lam Vong Cơ và Mạc Huyền Vũ có phải đã từng có gút mắc gì hay không.

*nhắc cho bạn nào quên, Mạc Huyền Vũ là tên cơ thể anh Tiện đang xài đó.

Bằng không tại sao hấn đã làm đến nước này rồi mà còn chịu đựng được?!

Đi thêm một quãng, Ngụy Vô Tiện vô tình quay đầu nhìn lại, Lam Vong Cơ bị hấn bỏ lại ở xa xa đằng sau, vẫn đang đứng tại chỗ, nhìn về phía hấn.

Bước chân của Ngụy Vô Tiện bất giác chậm lại.

Không biết tại sao, lòng hấn lờ mờ cảm thấy, bản thân mình dường như không nên đi nhanh như thế, không nên vứt bỏ Lam Vong Cơ ở lại phía sau.

Lúc này, bên cạnh có người hô: "Di Lăng lão tổ, năm văn một tấm, mười văn ba tấm!"

Ngụy Vô Tiệm: "Cái gì?!?!"

Hắn vội vã tới ngó thử coi là ai đang bán hủn, vậy mà lại là cái tên lang trung giang hồ giả đạo sĩ kia. Gã không bày mớ sơn phấn kém chất lượng nữa, mà cầm một xấp giấy hình hung thần ác sát, nói luôn mồm: "Năm văn một tấm mười văn ba tấm, cái giá này không mua sẽ thiệt! Ba tấm là quá đẹp. Một tấm dán cửa lớn, một tấm dán đại sảnh, tấm cuối dán đầu giường. Sát khí nồng tà khí đậm, lấy ác chế ác lấy độc trị độc, bảo đảm yêu ma quỷ quái gì đó không dám tới gần!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Khoác lác tận trời. Linh như thế mà người bán một tấm có năm văn?!"

Lang trung: "Sao lại là người nữa? Mua thì mua không mua thì thôi. Nếu người muốn mua một tấm năm mười văn, ta đây sẵn lòng bán."

Ngụy Vô Tiệm lật qua lật lại cái xấp "Di Lăng lão tổ trấn ác đồ" kia, thiệt tình không thể nào chấp nhận tráng hán mặt mũi hung dữ, mắt lồi gân nổi trong tranh vẽ là mình: "Ngụy Vô Tiệm là mỹ nam tử có tiếng gần xa, người vẽ cái gì đây? Chưa từng thấy người thật thì đừng có vẽ bậy, nhầm với người khác!"

Lang trung kia đang định nói gì đó, Ngụy Vô Tiệm bỗng cảm giác có gió ập tới sau lưng mình, lắc người tránh qua. Hắn tránh thoát, nhưng lang trung giang hồ kia lại bị người ta hất ra ngoài. Gã té ngã vào sạp bán chong chóng bên lề đường của người ta, đỡ rồi nhặt nhặt rồi đỡ, luống cuống tay chân không thôi. Lang trung này đang định chửi rửa, lại thấy người đá mình là một tiểu công tử toàn thân đầy ánh vàng, không phú thì cũng quý, khí thế hạ hơn phân nửa; lại ngó tiếp, trước ngực đối phương thêu một đoá bạch mẫu đơn Kim Tinh Tuyết Lăng, khí thế lên hoàn toàn hoá không. Nhưng dù sao cũng vẫn không cam lòng khi bỗng dưng bị đá một cú như thế, ỉu xiu nói: "Sao người đá ta?"

Tiểu công tử kia chính là Kim Lăng. Cậu ta khoanh tay, lạnh lùng thốt: "Đá người? Dám nhắc tới ba chữ 'Ngụy Vô Tiệm' này trước mặt ta, ta đây không giết người còn phải quỳ xuống đội nghĩa mang ơn ta kia, còn dám rao hàng ở chợ. Muốn chết!"

Ngụy Vô Tiệm không ngờ tới Kim Lăng sẽ xuất hiện ở đây, càng không ngờ cậu ta vừa lộ mặt đã ngang ngược đến nước này. Thầm nghĩ: "Không biết đã xảy ra chuyện gì mà tính tình nó lại nóng nảy hung dữ, lại còn xấc láo tùy hứng không coi ai ra gì thế này, học đủ thói xấu chỗ cừu cừu với phụ thân nó, còn chỗ tốt của mẫu thân nó lại không học được chút nào, nếu mình không đập cho nó tỉnh ra, sau này sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi."

Mắt thấy Kim Lăng dường như chưa xả hết giận, hần bước tới áp sát người nằm trên đất kia, nói chen vào: "Kim Lăng!"

Lang trung kia không dám lên tiếng, trong mắt đầy ắp vẻ thiên ân vạn tạ. Kim Lăng chuyển hướng sang Ngụy Vô Tiệm: "Người còn chưa chạy?"

Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Ấy da, thiệt chẳng biết lần trước kẻ bị đè dưới đất bò dậy không nổi là ai vậy ta, là ai vậy ta?"

Kim Lăng cười xuýt một tiếng, huýt một tiếng sáo ngắn. Ngụy Vô Tiệm vốn không hiểu ý, nhưng chỉ chốc lát sau, ở xa xa bỗng truyền tới tiếng thở hồng hộc phì phì của một con thú.

Hần quay đầu nhìn lại, một con chó ngao cao bằng nửa người từ góc đường chạy ra, thè chiếc lưỡi dài, chạy xồng xộc tới chỗ hắn!

*黒髯灵犬, đọc xuống dưới thấy là giống chó quý, chắc là loại chó Ngao =."

Tiếng kêu sợ hãi trên đường ngày một gần hơn, tiếng sau cao hơn tiếng trước: "Chó dữ cắn người kia!"

Ngụy Vô Tiệm bỗng nhiên biến sắc, co cẳng chạy biến.

Nói ra thật xấu hổ, uống cho cái danh Di Lăng lão tổ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, thật ra hể thấy chó là hải. Này cũng đành chịu thôi, lúc hẳn bị Giang Phong Miên hốt về nhà không lâu, thường hay lăn ra ngoài buông thả, cướp đồ ăn ngay trên miệng chó dữ, bị rượt theo cắn vài lần, rồi kể từ đó dù chó to hay nhỏ hẳn đều sợ muốn chết, Giang Trừng đã cười nhạo hẳn không ít lần vì chuyện ấy. Việc này nói ra chẳng những mất mặt, mà còn chả có mấy người tin, bởi vậy độ lưu truyền không cao. Hồn vía Ngụy Vô Tiệm gần như lên mây, mắt chợt thấy một bóng dáng trắng trắng, vội gào muốn nổ tim nát phổi: "Lam Trạm cứu ta!"

Kim Lăng đuổi theo tới nơi, vừa thấy Lam Vong Cơ, kinh hãi đến biến sắc: "Sao cái tên tiên này lại đi chung với y?!"

Lam Vong Cơ làm người nghiêm túc, nói năng thận trọng, không ít người ngang hàng trong tiên môn mỗi khi chạm mặt y đều cảm thấy kính sợ, nói chi đám tiểu bối này, lực đe dọa chỉ có hơn Lam Khải Nhân năm đó chứ tuyệt không hề kém. Con chó kia từng được nghiêm túc huấn luyện, cũng là vật rất có linh tính, y hét cậu ta - biết không thể ngang ngược trước mặt người này, miệng ầu hú kêu mấy tiếng xong, cong đuôi, trốn ra đằng sau Kim Lăng.

Con chó ngao này là giống quý Kim Quang Dao đưa cho Kim Lăng. Bình thường hể nghe nói là của Liễm Phương Tôn đưa, đồ kẻ nào dám chíp nửa lời, nhưng Lam Vong Cơ nào có phải người thường. Y mặc kệ kẻ tặng là ai, kẻ thả chó là tên nào, nên chinh ra sao thì chinh thế đó, nghiêm trị không tha. Kim Lăng thả chó rượt người khác trên đường bị y bắt gặp, tim lạnh ngắt, thầm nói: "Chết chắc rồi, y mà không giết con linh khuyển mình vất vả lắm mới huấn luyện được, thì cũng sẽ hung hăng dạy dỗ mình một trận cho coi!"

Nào biết, Ngụy Vô Tiện đâm đầu lườn qua cánh tay Lam Vong Cơ, chui ra sau lưng y, còn hận không thể trèo lên trên cây cột ngọc này, leo tới đỉnh mới thôi. Lam Vong Cơ bị hai tay hăn vòng qua, dường như cả người đều cứng đờ. Lúc này không chạy còn đợi khi nào, thừa cơ, Kim Lăng lại huýt hai tiếng ngắn, dắt con chó ngao của cậu ta chạy trời chết.

Lang trung bẹp dưới đất ở một bên kia ngọ nguyệt đứng dậy, lòng vẫn còn sợ hãi: "Thối đời mà, con cháu thế gia bây giờ thiệt chẳng ra sao! Chẳng ra sao!"

Ngụy Vô Tiện nghe tiếng chó sủa đi xa dần, cũng khí định thần nhàn chắp hai tay, đi vòng từ sau lưng Lam Vong Cơ ra, mỉm cười tán thành: "Không sai, thối đời mà, lòng người không còn chất phác nữa rồi. Kém hơn thế hệ chúng ta năm đó nhiều lắm."

Người này thấy chó liền hãi, lúc chó bị đuổi đi rồi thì lại là một đấng hảo hán. Lam Vong Cơ sửa sang lại vạt áo bị hăn nắm nhàu, lắc lắc đầu. Lang trung kia vừa thấy hăn, vút cái xấp "Di Lăng lão tổ trấn ác đồ" vào tay hăn như ném khoai lang nóng: "Huynh đài, ban nãy cảm ơn người! Cái này là quà cảm ơn. Người bán tháo hết đi, ba văn một tấm, bán hết cũng được ba trăm đó!"

Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn chân dung tráng hán mặt mũi hung dữ trong đó, không bình luận. Ngụy Vô Tiện dờ khóc dờ cười: "Người tạ lễ cái này đó hả? Muốn cảm ơn thật, thì vẽ hăn đẹp đẹp chút giùm ta cái đi! ... Khoan khoan, đừng đi vội, ta có chuyện muốn hỏi thăm người. Người buôn bán ở đây, có nghe nói tới chuyện kì lạ nào không? Hay là từng trông thấy hiện tượng kì quái gì đó?"

Lang trung nói: "Chuyện kì lạ? Người hỏi ta là đúng rồi, tại hạ đóng quân quanh năm ở đây, được xưng là Thanh Hà Bách Hiếu Sinh*. Chuyện lạ thế nào?"

*là tên của một thư sinh trong Đa tình kiếm khách vô tình kiếm/ Kiếm khách đa tình kiếm vô tình. am hiểu muôn vàn chuyện trong giang hồ.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Thí dụ như, có vật quấy phá, kỳ án phân thân."

Lang trung: "Nơi đây không có, cơ mà nếu người đi về phía trước năm, sáu dặm, ở đó có một dãy núi gọi là dãy Hành Lộ, nhưng ta khuyên người đừng nên đi."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Lạ thế nào?"

Lang trung: "Dãy Hành Lộ này, còn có một biệt danh khác gọi là 'Cật Nhân lĩnh', người nói có lạ không?"

*dãy ăn thịt người

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Dương Dương 3

Ngụy Vô Tiệm nói: "Nơi đó có yêu quái ăn thịt người ẩn hiện?"

Lời đồn tương tự hắt từng nghe không dưới một ngàn, tự tay trừ khử cũng có hơn trăm, không khỏi ngán ngẩm vô vị. Lang trung kia nói: "Đúng thế! Có người nói trong dãy núi kia có một thôn tên 'thôn Cật nhân', trong đấy toàn là quái vật ăn thịt người. Hễ ai đó đi nhầm vào trong, đều sẽ bị bọn họ gặm đến chẳng còn xương, cũng chả tìm thấy xác. Không có ngoại lệ! Đáng sợ chưa?"

Hèn chi Kim Lăng lại xuất hiện ở đây, lần trước cậu ta không bắt được thiên nữ thực hồn ở núi Đại Phạm, bây giờ chắc đang định tới chỗ quái vật trên dãy Hành Lộ đây.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Thiệt là đáng sợ! Cơ mà, nếu cả xương cũng không còn, cũng chẳng tìm thấy xác, vậy xin hỏi làm sao lại biết bọn họ bị ăn thịt?"

Lang trung yên lặng, chốc lát sau lại nói: "Đương nhiên là có người nhìn thấy rồi."

Ngụy Vô Tiệm: "Nhưng chẳng phải hồi nãy người có nói, kẻ đi nhầm vào đó đều sẽ bị gặm đến chẳng còn xương, không có ngoại lệ hay sao? Vậy tin đồn này do ai truyền đi vậy, lợi hại như thế, nhìn thấy cảnh đó mà có thể còn sống đi ra?"

"..." Lang trung: "Thì tin đồn nó truyền như thế, làm sao ta biết?"

Ngụy Vô Tiện: "Vậy người có biết trên dãy Hành Lộ có tổng cộng bao nhiêu người bị ăn không? Bị ăn lúc nào? Tuổi bao nhiêu? Nam hay nữ? Họ gì tên chi? Nhà ở đâu?"

Lang trung: "Không biết."

Ngụy Vô Tiện: "Thanh Hà Bách Hiếu Sinh? Hửm?"

Lang trung tức giận nhắc gùi: "Tin đồn vốn đâu có truyền mấy thứ này!"

Ngụy Vô Tiện vội hỏi: "Đừng đừng đừng đừng, đừng đi mà. Ta hỏi một câu nữa, dãy Hành Lộ kia hẳn là còn nằm trong khu vực Thanh Hà, là địa giới của Thanh Hà Nhiếp gia nhỉ? Nếu thật có quái vật ăn thịt người ẩn hiện trong dãy Hành Lộ, vậy sao bọn họ vẫn cứ ngồi yên không để ý đến?"

Ai ngờ lúc này, lang trung lại không đáp "không biết" nữa, mà là trưng cái bản mặt khinh bỉ ra: "Nhiếp gia? Nếu như là Nhiếp gia năm xưa, đương nhiên sẽ chẳng ngồi yên không để ý đến. Tin đồn loại này truyền được hai ngày, đương nhiên sẽ mạnh mẽ vang dội tới nơi đó tóm lấy cái con yêu tà ẩn hiện kia. Nhưng gia chủ của Nhiếp gia hiện giờ, hà hà, còn chẳng phải cái vị "hỏi một không biết ba" kia à?"

Ngụy Vô Tiện lòng biết gã nói tới ai.

Trước kia gia chủ của Thanh Hà Nhiếp thị là Xích Phong Tôn Nhiếp Minh Quyết, chưa tới hai mươi đã tiếp chương Nhiếp gia, tác phong cương trực cứng rắn. Hắn và Trạch Vu Quân Lam Hi Thần, Liễm Phương Tôn Kim Quang Dao chính là huynh đệ kết nghĩa. Sau cuộc chinh phạt Xạ Nhật, dưới sự trấn giữ của hắn, Nhiếp gia từng có một quãng thời gian phong quang, uy thế gần sát Lan Lăng Kim thị. Mà từ khi hắn tu luyện tấu hỏa nhập ma, bạo huyết bỏ mình trước mắt mọi người, vị trí gia chủ do tiểu đệ của hắn là Nhiếp Hoài Tang tiếp chương, kể từ đó tình hình của Thanh Hà Nhiếp thị như mặt trời đi ngàn dặm - ngày càng lụn bại.

Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Vậy thì liên quan gì tới việc gọi gã là 'hỏi một không biết ba'?"

Lang trung nói: "Người không biết chuyện kể này? Vị gia chủ Nhiếp gia này, người ta hỏi gã chuyện gì, gã không biết sẽ không nói, mà gã có biết cũng chẳng dám nói. Hỏi tới lúc gã cuống lên, bức ép dữ quá, gã liền lắc đầu lia lịa, khóc lóc nói 'ta không biết, ta không biết, ta thật sự không biết!' rồi van xin người ta tha cho gã. Đây không phải hỏi một không biết ba hay sao?"

Năm đó Ngụy Vô Tiệm và Nhiếp Hoài Tang là đồng môn, hiểu nhau rất rõ. Tính tình của Nhiếp Hoài Tang không xấu, cũng chẳng phải không thông minh, nhưng gã không có lòng học hành, trí khôn đều đặt ở nơi khác, vẽ quạt bắt chim trốn học mò cá, khiếu tu luyện thật sự kém đến ngạc nhiên, cố gắng miễn cưỡng lắm mới kết đan được dù trẻ hơn con cháu của những gia tộc cùng thế hệ khác vài năm. Khi Nhiếp Minh Quyết còn sống luôn tiếc mài sắt không thành kim, quản giáo gã rất nghiêm, nhưng mãi mà gã vẫn chẳng đỡ nổi tường. Bây giờ không còn đại ca che mưa chắn gió đôn đốc nhắc nhở, mỗi khi mọi người bàn tới Nhiếp Hoài Tang, tuy không nói rõ, nhưng trên mặt đều viết đầy sáu chữ phê phán: đồ rác rưởi vô tích sự.

Hắn hỏi thăm dãy Hành Lộ xong, vẫn biết quan tâm tới chuyện làm ăn của lang trung, mua hai hộp son, giấu trong ngực đi trở về bên Lam Vong Cơ, người sau vẫn chả có ý muốn lấy lại túi tiền, không nói không rằng, cả hai cùng đi về hướng mà lang trung kia chỉ.

Trên dãy Hành Lộ có một mảnh rừng Liễu Sam lớn, đường rừng rộng lớn, lá xanh xào xạc. Hai người ngang qua một hồi lâu, không gặp bất cứ thứ gì khác thường. May mà lúc bọn họ nghe lang trung kia nói xong, lòng vốn chẳng ôm kỳ vọng gì cả. Nếu như nơi này thật sự có việc như trong lời đồn, thế thì có thể nói rõ nguyên do. Thiên nữ thực hồn núi Đại Phạm quấy phá, người bị hại nhà ở phương nào, họ gì tên chi, sau khi hỏi thăm liền rõ

rõ ràng ràng, ngay cả nhũ danh của vị hôn phu của A Yên cũng chẳng giấu nổi. Mà nếu như ngay cả tên người bị hại cũng không thể nêu rõ, thì như vậy hơn phân nửa là vô căn cứ, chỉ là chuyện giật gân mà thôi. Đi một chuyến này, chẳng qua là để ngừa ngộ nhỡ.

Sau gần nửa canh giờ, bọn họ vật vờ lắm mới trông thấy một bước ngoặt nhỏ. Phía trước có bảy, tám bóng người loạng choà loạng choạng đi tới, liếc mắt nhìn, tất cả đều quần áo rách rưới, dường như gió thổi cũng ngã, đi chậm cực kỳ, hóa ra là một đội tầu thi cấp thấp đến không thể thấp hơn.

Loại tầu thi này không những chỉ có nước bị ức hiếp trong đám đồng loại, mà khi gặp người sống có hơi hơi khoẻ tí, cũng có thể giẫm đạp lên một đám chúng nó, gặp trẻ con chạy nhanh chút, có khi còn bị hất ra đường. Dù có nhỏ đến độ không thể nhỏ hơn nữa, để chúng nó bắt lấy hút vài ngụm dương khí, cũng chẳng hút chết người. Ngoài mặt mũi xấu xí và có mùi khó ngửi ra, vốn không tạo thành uy hiếp được, bởi vậy mỗi khi người săn đêm gặp phải chúng nó, quá nửa là không ai chém tận giết tuyệt, mà lựa chọn lơ tịt đi. Quy luật này cũng hết như đi săn thú thì cũng chỉ săn hổ săn báo, không ai lại săn chuột.

Ngụy Vô Tiện thấy chúng nó đi tới là biết ngay sẽ hỏng việc, liền biết điều lùi ra phía sau Lam Vong Cơ. Quả nhiên đám tầu thi này xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới nơi cách bọn họ năm, sáu trượng, trông thấy Ngụy Vô Tiện, sợ đến mức lập tức xoay lưng rút về lối cũ, chân bước còn lưu loát gấp hai ba lần lúc chúng nó lại đây. Ngụy Vô Tiện bóp trán, quay người nói: "Woa! Hàm Quang Quân, người thiệt là lợi hại! Chúng nó vừa nhìn thấy người đã sợ đến mức quay lưng chạy luôn. Ha ha!"

Lam Vong Cơ không có gì để nói.

Ngụy Vô Tiện cười haha đầy y: "Đi thôi đi thôi, đi xuống khỏi dãy thử xem. Ta thấy chỗ này không có quái vật nào khác nữa đâu, người vùng này cũng thật là, có mấy cái tầu thi bất lực thôi mà có thể đồn thành quái vật ăn

tươi nuốt sống người, cái gì mà 'Cật nhân lĩnh', chắc chắn cũng toàn sắp đặt thôi chứ gì, uống công đi một chuyến!"

Lam Vong Cơ bị hấn đẩy mấy lần, lúc này mới cất bước. Ngụy Vô Tiện còn chưa bắt kịp, bỗng nhiên, nơi rừng Sam Liễu xa xa, truyền tới một tràng tiếng chó sủa điên cuồng.

Ngụy Vô Tiện sợ hãi biến sắc, nhoáng cái tọt ra đằng sau Lam Vong Cơ, ôm eo y ngồi xổm xuống co cụm thành một đống.

Lam Vong Cơ: "... Vẫn còn ở phía xa, người trốn cái gì."

Ngụy Vô Tiện nói: "Trốn trốn trốn trốn trốn trốn trốn trốn trước rồi nói sau. Nó ở đâu? Nó ở đâu rồi?!"

Lam Vong Cơ lắng nghe chốc lát, nói: "Là con chó ngao kia của Kim Lăng."

Ngụy Vô Tiện vừa nghe, đứng dậy, lại bị tiếng chó sủa bức phải ngồi xổm xuống, Lam Vong Cơ nói: "Chó sủa inh ỏi, nhất định là đã gặp phải thứ gì đó."

Ngụy Vô Tiện kêu khổ không thôi, lại đứng dậy: "Vậy vậy vậy vậy đi đi xem xem xem thử đi. Đi xem xem thử."

Lam Vong Cơ không động dậy, Ngụy Vô Tiện nói: "Hàm Quang Quân, người đi đi, đi đi mà!" Y không đi, hấn cũng không dám đi.

Lam Vong Cơ lặng thinh chốc lát, mới nói: "Người... thả ra trước đã."

Hai người lằng nhằng khắp khắp khiễng khiễng đi vào con đường có tiếng chó sủa, rồi lại đi quanh rừng Sam Liễu hai vòng. Tiếng kêu của con ngao kia cũng chột gần chột xa, Ngụy Vô Tiện nghe tiếng chó sủa

hồi lâu, miễn cưỡng thích ứng đôi chút, tốt xấu gì cũng không nói lắp nữa: "Nơi đây có mê trận?"

Mê trận này rõ ràng do người bố trí, ban nãy còn nói lời đồn về dãy Hành Lộ đều vô căn cứ, giờ lại có chút thú vị rồi.

Trận pháp cũng không khó phá giải, sau khi Lam Vong Cơ phát hiện cơ quan trong đó, lập tức đi ra được. Lúc này con chó ngao kia đã gầm gừ nửa nén hương, nhưng vẫn trung khí mười phần, theo tiếng đi vào, không lâu lắm, trong rừng cây Sam Liễu, hình dáng một toà thạch bảo* hiện lên.

*bảo ở đây không phải quý báu, mà là thôn trấn được tường đất bao quanh.

Kiến trúc này lấy đá khối màu xám trắng xây thành, bên ngoài mọc đầy cây leo và lá rụng, mỗi một toà đều xây dựng hình nửa cung tròn quai lạ, y như mấy cái chén lớn úp xuống mặt đất.

Bên trong dãy Hành Lộ, vậy mà lại có một toà thạch bảo, xem ra tin đồn cũng chẳng phải không có lý mà gió vẫn lừa. Nhưng đây rốt cuộc có phải là 'thôn cật nhân' thật hay không, bên trong có thứ gì, khó mà nói chắc.

Con chó ngao kia của Kim Lăng ở bên ngoài quần thạch bảo này, cứ luẩn quẩn chạy quanh đó, khi thì thở hỗn hển, chốc chốc lại lớn tiếng kêu loạn. Thấy Lam Vong Cơ đến gần, tuy hơi tỏ ra sợ sệt mà lùi lại, nhưng không hề bỏ chạy, mà nhắm vào bọn họ kêu to hơn nữa, lại nhìn sang thạch bảo, chân trước đào đào một cái hố khiến bùn đất bay lên, nôn nóng bất an. Ngụy Vô Tiện núp sau lưng Lam Vong Cơ, đau khổ nói: "Sao nó còn chưa đi... chủ nhân nó đâu? Sao không thấy chủ nó?!"

Từ lúc nghe thấy tiếng chó sủa mãi đến tận bây giờ, không hề nghe thấy bất cứ âm thanh nào của Kim Lăng, cũng chẳng thấy bóng dáng cậu ta đâu. Nếu như cậu ta gặp nạn, thì cũng phải có tiếng kêu cứu chứ. Đằng này con

ngao kia nhất định là do cậu ta mang tới, mê trận cũng chắc chắn là do nó phá, mà người sống lại biến đâu mất dạng.

Lam Vong Cơ nói: "Vào xem thử."

Ngụy Vô Tiệm: "Vào đó kiểu gì? Đâu có cửa."

Đúng thật là không có cửa. Đá khối màu xám trắng bịt đến kín kín kẽ kẽ, không chừa cửa hay cửa sổ. Con chó ngao kia nhảy lên, dường như muốn cắn góc áo Lam Vong Cơ, nhưng đến gần rồi lại không dám, vòng qua y cắn vạt áo Ngụy Vô Tiệm, kéo hẳn ra ngoài.

Hồn phách Ngụy Vô Tiệm gần như muốn xuất khiếu: "Lam Trạm... Lam Trạm Lam Trạm... Lam Trạm Lam Trạm Lam Trạm!!!"

Con chó ngao kéo Ngụy Vô Tiệm, Ngụy Vô Tiệm kéo Lam Vong Cơ, một con chó kéo hai người đi hẳn nửa vòng, vòng tới đằng sau thạch bảo. Nơi này lại có một cửa hang cao gần bằng một người. Hình dạng không chỉnh tề, trên đất toàn là đá vụn to to nhỏ nhỏ, rõ ràng là vừa mới bị ai đó dùng sức mạnh của pháp khí bổ nát rồi mở ra. Bên trong cửa hang tối thui, thấy không rõ lắm, dường như có ánh đỏ mơ hồ. Con ngao buông miệng, điên cuồng gào vào bên trong một tràng, lại vẫy mạnh đuôi với hai người. Không cần nhiều lời, nhất định là Kim Lăng dùng cường lực phá tan toà thạch bảo này, sau khi đi vào, lại xảy ra bất trắc.

Tị Trần tự động rời vỏ nửa tắc, lưỡi kiếm phát ra vầng sáng lam sắc nhàn nhạt lạnh lẽo, rọi sáng con đường tối đen phía trước, Lam Vong Cơ khom lưng, chui vào trong trước. Ngụy Vô Tiệm bị con chó kia bức sắp điên lên, vọt vào theo, suýt nữa thì xô phải y ngã thành một đống. Lam Vong Cơ đỡ lấy tay hắn, không biết là trách cứ hay chẳng biết làm thế nào, lắc lắc đầu.

Con ngao kia rõ ràng rất muốn đi theo, cũng đã gắng sức xông vào trong, nhưng dường như bị lực lượng nào đó chặn bên ngoài, dù có làm thế nào vẫn không thể xông phá lá chắn ấy được, đành phải ngồi xổm ngay ngoài

cửa hang, đuôi càng vẩy càng điên cuồng. Ngụy Vô Tiện mừng đến độ muốn quỳ xuống lạy nó luôn, rút tay về, đi vào trong mấy bước, ánh kiếm lam sắc lạnh lẽo được bóng tối bốn phía làm nền biến thành một màu trắng lạnh.

Dãy Hành Lộ rậm rạp cây cao, đã cực kỳ âm u lạnh lẽo, mà bên trong toà bảo thạch này lại còn tối tăm lạnh lẽo hơn nó nữa. Ngụy Vô Tiện áo đơn quần giản vào trận, gió lạnh xuyên qua ống tay áo và áo lót, mồ hôi lạnh bị con chó ngao kia doạ chảy ra ban này đều cạn khô. Ánh sáng từ cửa hang đã biến mất như ánh nến tắt từ lâu, càng đi vào trong càng rộng rãi, càng tối đen.

Đỉnh thạch bảo hình tròn, Ngụy Vô Tiện đá đá đá vụn bên chân, có thể nghe thấy tiếng vọng khe khẽ.

Rốt cuộc hăn nhin hết nổi, ngừng lại, đặt tay phải lên màng tang, khẽ nhúu mày.

Lam Vong Cơ quay đầu lại nói: "Sao vậy?"

Ngụy Vô Tiện: "... Thật ồn."

Trong thạch bảo, yên tĩnh không hề có một tiếng động, yên ắng đến độ như một ngôi mộ. Mà chính nó cũng cực kỳ giống một ngôi mộ.

Nhưng trong tai Ngụy Vô Tiện, ngay lúc này đây, bọn họ đã đặt mình vào trong chốn ồn ào.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Dương Dương 4

Ồn ào này truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Trước sau trái phải, trên đầu dưới chân, như một biển thì thảo bàn tán, hi hi ha ha, cười vui vẻ. Nữ có nam có, trẻ có già có, lớn có nhỏ có. Thậm chí Ngụy Vô Tiện còn có thể nghe rõ một số câu chữ lác đác, nhưng chỉ thoáng qua, khiến hắn không nắm bắt được từ nào chính xác.

Bởi vì thật sự cực ồn ào.

một tay Ngụy Vô Tiện vẫn đè màng tai, tay còn lại gắng gượng lấy một chiếc Phong Tà bàn trong túi càn khôn ra đặt vào lòng bàn tay. Kim chỉ trên Phong Tà bàn run run rẩy rẩy xoay tròn hai vòng, càng xoay càng nhanh, không lâu sau, bỗng bắt đầu trở nên điên cuồng chuyển động!

Lần trước ở núi Đại Phạm Phong Tà bàn không chỉ ra phương hướng, đã là kỳ lạ. Vậy mà lần này nó lại tự động quay, một khắc cũng không ngừng, tình hình này càng khó bề tưởng tượng hơn kim chỉ chẳng nhúc nhích tí nào nữa. Bóng tối không rõ trong lòng Ngụy Vô Tiện ngày càng đậm hơn, cất tiếng gọi: "Kim Lăng!"

Hai người đã đi một hồi trong thạch bảo, vẫn chưa thấy bóng dáng người sống. Ngụy Vô Tiện gọi vài lần, không nghe tiếng trả lời. Mấy gian nhà đá phía trước đều trống không, nhưng sau khi đi vào nơi sâu hơn, bỗng nhiên có cỗ quan tài đen nhánh đặt chính giữa một gian nhà đá.

Chiếc quan tài được bày ngay đây, hết sức lạ lùng. Toàn thân quan tài một màu đen trầm, nhưng hình dạng lại được làm vô cùng đẹp đẽ. Ngụy Vô

Tiện vỗ vỗ nó, chất gỗ rắn chắc, vang tiếng tộc tộc, nói: "Hòm tốt."

Lam Vong Cơ với Ngụy Vô Tiện đứng hai bên nó, liếc nhau một cái, đồng thời đưa tay, mở nắp quan tài ra.

Trong khoảnh khắc nắp quan tài bị mở ra ấy, tiếng ồn ào xung quanh bỗng nhiên tăng vọt gấp mấy lần, như thủy triều dâng nhấn chìm thính giác của Ngụy Vô Tiện. Như thế trước đó bọn họ vẫn luôn bị vô số con mắt nhìn trộm, chủ nhân của những con mắt này đang lặng lẽ theo dõi cũng như thảo luận về mỗi một lời nói mỗi một cử động của bọn họ, nhìn thấy bọn họ muốn mở quan tài ra, bỗng nhiên trở nên kích động. Ngụy Vô Tiện vốn nghĩ tới mấy chục loại khả năng, chuẩn bị ứng đối với mùi hôi xộc mũi, tay ma thò ra, chất độc phọt tung toé, khói độc tản khắp nơi, oán linh đập vào mặt v.v. và điều hăn mong muốn nhất, chính là trông thấy Kim Lăng. Nhưng mà, chẳng có gì xảy ra cả, không hề có.

Cổ quan tài này vậy mà lại trống trơn.

Ngụy Vô Tiện hơi cảm thấy bất ngờ, lại có chút thất vọng vì Kim Lăng không bị nhốt ở đây. Lam Vong Cơ đến gần hơn chút, Tị Trần tự động rời vỏ vài tấc, lãnh quang óng ánh, rọi sáng đáy quan tài. Lúc này hăn mới phát hiện, trong quan tài cũng đâu phải không có thứ gì. Chỉ là món đồ bên trong nhỏ hơn xác chết rất nhiều, giấu ở nơi sâu nhất dưới đáy quan tài.

Nằm trong quan tài là một thanh trường đao.

Đao này không vỏ, chuôi đao như được đúc bằng vàng ròng, nhìn sơ qua có vẻ rất nặng trĩu, thân đao thon dài, lưỡi đao sáng trong, gờ trên một lớp vải đỏ ở đáy quan tài, ánh lên màu như máu, dày đặc một luồng khí sát phạt.

Trong quan tài không đặt thi thể, nhưng lại đặt một cây đao. Trên vùng thạch bảo của dãy Hành Lộ này, thật sự là không nơi nào không quái lạ, mỗi bước đi đều để lộ sự quỷ dị. Hai người khép nắp quan tài lại, tiếp tục đi

vào, mỗi một nhà đá đều có một chiếc quan tài như thế, nhìn tính chất của quan tài, độ tuổi không giống nhau, mà trong mỗi một chiếc quan tài, đều bày một thanh trường đao.

Mãi đến tận gian cuối cùng, vẫn không thấy hình bóng Kim Lăng. Ngụy Vô Tiệp khép nắp quan tài lại, trong lòng hơi nôn nóng bất an. Lam Vong Cơ thấy hần cau mày chấp tay đi tới đi lui, y đặt ngang chiếc cầm cổ lên quan tài, chỉ hơi do dự, giương tay, một chuỗi huyền âm tuôn ra từ ngón tay.

Y chỉ biểu diễn một đoạn ngắn ngắn, tay phải liên rứt khỏi thân cầm, ngưng thần nhìn dây đàn vẫn đang dao động không ngừng.

Bỗng nhiên, dây đàn rung lên, tự gãy ra một âm.

Ngụy Vô Tiệp nói: "?"

*hỏi hồn

là một khúc nhạc nổi tiếng do tổ tiên Cô Tô Lam thị sáng tác, không giống với , nó có tác dụng với người chết không rõ thân phận dưới tình huống không cần bất cứ môi giới nào. Người đàn dùng tiếng đàn hỏi, gửi nghi vấn tới người đã chết, khi người chết hồi âm thì sẽ được chuyển hóa thành âm luật, phản ứng ngay trên dây đàn. Dây đàn tự lay động, nói rõ đã có một vị vong hồn trong thạch bảo này được Lam Vong Cơ mời tới. Tiếp đó, đôi bên lại gần đàn, dùng Cầm ngữ một hỏi một đáp.

Cầm ngữ là bí kỹ của Cô Tô Lam thị, tuy Ngụy Vô Tiệp đi qua khá nhiều nơi, nhưng chung quy vẫn có nơi chưa hề ghé tới. Hần nhẹ giọng nói: "Hỏi nó đây là nơi nào, ai dựng nên."

Lam Vong Cơ tinh thông Cầm ngữ hỏi hồn, chẳng cần suy nghĩ, tiện tay là hai, ba tiếng trong trong trẻo trẻo. Chỉ chốc lát sau, dây đàn lại tự động gãy hai cái. Ngụy Vô Tiệp hỏi: "Nó nói cái gì?"

Lam Vong Cơ: "Không biết."

Ngụy Vô Tiện: "Hả?"

Lam Vong Cơ chậm rãi nói: "Nó nói - 'không biết'."

"..." Ngụy Vô Tiện nhìn y, chợt nhớ tới một đoạn đối thoại rất nhiều năm trước liên quan tới "Tuỳ tiện", sờ sờ mũi, có cảm giác đã già rồi, nghĩ thầm: "Lam Trạh quá tiến bộ, còn biết cả kể chuyện cười."

Hỏi không ra, Lam Vong Cơ gảy thêm một câu. Dây đàn lại đáp, vẫn là hai âm đing đing ban nãy. Ngụy Vô Tiện nghe hiểu lần trả lời này lại là "không biết" nữa, hỏi: "Người hỏi nó cái gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Vì sao mà chết?"

Ngụy Vô Tiện: "Nếu bị người ám hại bất ngờ, quả thật có khả năng không biết mình tại sao lại chết. Chẳng bằng người hỏi nó, có biết ai giết nó hay không."

Lam Vong Cơ nhắc tay gạt dây. Cơ mà, trả lời vẫn là hai tiếng đing đing - "Không biết."

Thân là hồn phách bị giam cầm tại đây, một không biết nơi này là đâu, hai không biết tại sao mà chết, ba không biết kẻ giết là ai, Ngụy Vô Tiện thiệt tình cũng là lần đầu gặp phải cái tên chết rồi hỏi một không biết ba như vậy, ngẫm nghĩ chút, nói: "Vậy thay bằng câu khác. Người hỏi nó là nam hay nữ. Cái này chắc không tới nỗi không biết đâu nhỉ."

Bị hấn giật dây, Lam Vong Cơ theo lời mà gảy. Sau khi rút tay về, một tiếng đàn khác mạnh mẽ đánh ra, Lam Vong Cơ phiên dịch: "Nam."

Ngụy Vô Tiện nói: "Cuối cùng cũng coi như biết chút chuyện. Hỏi tiếp, phải chăng có một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi đi vào đây?"

Đáp: "Có."

Ngụy Vô Tiệm lại hỏi: "Vậy cậu ta đang ở nơi nào trong đây?"

Dây đàn dừng một chút, mới đưa ra lời đáp, Lam Vong Cơ nghe xong, vậy mà lại khẽ run. Ngụy Vô Tiệm nói: "Thế nào? Gã nói gì?"

Lam Vong Cơ chậm rãi nói: "Gã nói, 'ở ngay đây'."

Ngụy Vô Tiệm ghen hòng. Chỉ "ngay đây" thì chính là toà thạch bảo này rồi, nhưng ban nãy bọn họ vừa mới lục soát một hồi, có thấy Kim Lăng đâu. Ngụy Vô Tiệm nói: "Không phải gã nói láo đó chứ?"

Lam Vong Cơ nói: "Ta ở, không thể."

Đồng nghĩa, người gảy đàn là Hàm Quang Quân, hồn đến đây đương nhiên không thể nói láo, chỉ đành phải trả lời đúng sự thật. Ngụy Vô Tiệm liền tìm kiếm khắp nơi trong nhà đá, coi thử có cơ quan mật đạo nào đó mà hẩn bỏ sót hay không. Lam Vong Cơ suy nghĩ chốc lát, lại gảy hai đoạn hỏi tiếp, sau khi được trả lời, vẻ mặt y vậy mà lại khẽ biến. Ngụy Vô Tiệm thấy thế, vội hỏi: "Người lại hỏi gì rồi?"

Lam Vong Cơ nói: "Tuổi tác bao nhiêu, nhân sĩ phương nào."

Hai vấn đề này đều để thăm dò thân phận gốc gác của hồn đến, Ngụy Vô Tiệm biết rõ trong lòng, y nhất định đã nhận được lời đáp không giống bình thường: "Sao vậy?"

Lam Vong Cơ nói: "Mười sáu tuổi, nhân sĩ Lan Lăng."

Sắc mặt Ngụy Vô Tiệm cũng đột ngột thay đổi.

Hồn phách mà mời tới, vậy mà lại là Kim Lăng?!

Hắn vội tập trung lắng nghe, trong tiếng ồn ào rợp trời, dường như thật sự có thể mơ hồ nghe vài tiếng kêu gào yếu ớt của Kim Lăng, nhưng lại nghe không rõ ràng lắm.

Lam Vong Cơ tiếp tục đàn hỏi, Ngụy Vô Tiện biết y nhất định đang dò hỏi vị trí cụ thể, nhìn dây đàn chăm chăm, chờ đợi đáp án của Kim Lăng.

Lần này trả lời khá dài, Lam Vong Cơ nghe xong, hơi nhú mày, nói: "Nó bảo người, đứng ở đây, mặt hướng Tây Nam, nghe âm đàn. Nghe một tiếng bước lên một bước. Khi nào tiếng đàn dừng, thì lúc ấy nó ở trước mặt người."

Ngụy Vô Tiện không nói lời nào, chuyển sang hướng Tây Nam. Phía sau truyền đến bảy tiếng đàn, hắn liền đi lên trước bảy bước chân. Nhưng mà, đằng trước hay sau vẫn chẳng có thứ gì.

Tiếng đàn vẫn còn tiếp tục, chỉ có điều khoảng cách ngày càng dài ra, hắn cũng bước ngày càng chậm. Lại một bước, hai bước, rồi ba bước... Đi đến bước thứ sáu, rốt cuộc cũng im lặng, không vang lên nữa.

Mà ngay trước mặt hắn, chỉ có một bức tường.

Bức tường này lấy gạch viên màu xám trắng xây thành, từng viên kín kẽ không khe hở. Ngụy Vô Tiện xoay người nói: "... nó ở bên trong tường?!"

Tị Trần rời vỏ, bốn đường ánh xanh xẹt qua, vách tường bị chém thành một chữ tình(井) ngay ngắn, hai người tiến lên bắt tay dỡ gạch, sau khi gỡ xuống vài viên đá, một mảng bùn đất đen thùi ùn ùn trào ra.

Hoá ra vách tường của toà thạch bảo này được làm thành hai tầng, giữa hai tầng gạch đá kiên cố, là bùn đất lấp đầy. Ngụy Vô Tiện dùng tay không bới đồng đất trước mặt, trong đồng đất bùn đen thùi lù, hắn bới ra được một gương mặt người đang nhắm nghiền hai mắt.

Chính là Kim Lăng mất tích!

Mặt Kim Lăng vốn nằm trong đất, vừa lộ ra, không khí đột ngột trút vào miệng vào mũi, lập tức mãnh liệt ho khan hít khí. Ngụy Vô Tiệm thấy cậu ta còn sống, trái tim cuối cùng cũng coi như đặt xuống. Tính mạng Kim Lăng ban này thật sự là như ngàn cân treo sợi tóc, bằng không cũng sẽ không bị túm lấy sinh hồn sắp rời xác của cậu ta. Cũng may thời gian cậu ta bị vùi vào trong vách tường chưa được lâu, bằng không kéo dài thêm một khắc, sẽ bị chôn sống nghẹt thở mà chết.

Hai người vội vàng đào bới đưa cậu ta ra khỏi vách tường, ai ngờ trong khoảnh khắc lúc lôi Kim Lăng ra như nhổ củ cải, trường kiếm trên lưng hẳn moi được một thứ.

Một xương cánh tay trắng ớn!

Lam Vong Cơ đặt Kim Lăng nằm trên đất, thăm dò mạch tượng thi hành chữa trị. Ngụy Vô Tiệm thì lại cầm lấy vỏ kiếm Tị Trần, thành thạo xọc xọc bới bới theo hướng xương cánh tay trong đất kia, Không lâu lắm, một bộ xương hoàn chỉnh hiện ra ngay trước mắt.

Bộ xương khô này cũng hết như Kim Lăng ban này, bị chôn trong vách tường với tư thế dựng đứng, xương trắng ớn và bùn đất đen kịt, rõ ràng đối lập đến chói mắt. Ngụy Vô Tiệm lật qua lật lại trong đồng đất, lại gỡ mấy viên gạch bên cạnh, luẩn quẩn hồi lâu, quả nhiên lại phát hiện một bộ xương ở ngay gần đó.

Mà bộ xương này, vẫn chưa phân huỷ hoàn toàn, vẫn còn da thịt bám ở trên, nắp xương sọ cũng còn mái tóc dài đen nhánh rối bời, quần áo tàn tạ màu đỏ tươi, có thể thấy đây là một nữ nhân. Nàng này trái lại không đứng, khung xương hơi khòm. Mà nguyên nhân khom lưng, là bởi vì dưới chân nàng còn một bộ hài cốt nữa, nó đang ngồi xổm.

Ngụy Vô Tiện không đào xuống tiếp, hấn lui về phía sau vài bước, tiếng ồn ào trong tai càn rỡ như thủy triều cuộn cuộn dâng.

Hấn gần như có thể khẳng định. E rằng trong tất cả vách tường thật dày của toà thạch bảo này, đều lấp kín hài cốt người với những tư thế khác nhau.

Đỉnh đầu, lòng bàn chân, Đông Nam, Tây Bắc; đứng, ngồi, nằm, ngồi xổm...

Rốt cuộc thì đây là nơi nào?!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Âm Chí 1

Đúng vào lúc này, Kim Lăng đang hôn mê bỗng nhiên ngồi dậy.

Cậu ta lão đảo bò dậy khỏi mặt đất ngay trước mắt hai người. Ngụy Vô Tiện định xem thử cậu ta rốt cuộc muốn làm gì, bèn không nhúc nhích. Chỉ thấy cậu ta chậm rãi vòng qua hăn, nhấc một chân, lại bước vào trong vách tường lần nữa, đứng ngay nơi cậu ta vừa bị chôn. Tay thả lỏng đặt hai bên người, ngay cả tư thế cũng giống hệt lúc trước.

Ngụy Vô Tiện lại lôi cậu ta ra khỏi vách tường lần nữa, vừa buồn cười vừa thấy quái đản, đang định nói với Lam Vong Cơ là nơi đây không nên ở lâu. Đột nhiên, bị tiếng chó phẫn nộ sủa ở xa xa truyền đến làm sợ run.

Sau khi bọn họ đi vào, con chó ngao kia cứ thế ngoan ngoãn ngồi ngay cửa hang vẫy đuôi, vừa lo lắng vừa đáng thương chờ bọn họ mang chủ nhân ra, không kêu bậy tiếng nào, nhưng hiện giờ lại hung hãn gào rú hơn bất cứ khi nào trước đây.

Lam Vong Cơ nói: "Ngoài bảo có khác thường."

Y đưa tay định dìu Kim Lăng, lại bị Ngụy Vô Tiện giành trước một bước công lên vai, nói: "Ra ngoài xem thử!" - "khác thường" vào ngay lúc này, dù có phải là người hay không, đều nhất định có quan hệ hết sức lớn lao với toà "Cật nhân bảo" và việc Kim Lăng bị chôn vào tường. Hai người mau chóng đi về theo lối cũ, vừa khom người ra khỏi cửa hang, đã thấy con chó ngao quay lưng với họ, hướng về một phía, cổ họng phát ra tiếng hừ hừ. Tuy Ngụy Vô Tiện kiên trì đến cùng đi lại đây, nhưng chẳng tài nào nghe nổi cái tiếng này, không tự chủ được lùi về sau vài bước, ấy thế mà con chó

kia vừa nghiêng đầu, thấy hăn công Kim Lăng, liền tung chân bổ nhào tới. Ngụy Vô Tiện kêu thảm một tiếng, lúc sắp ném Kim Lăng đi, thì Lam Vong Cơ đã xô người sang bước một chân tới chặn ngay trước mặt hăn.

Con ngao lập tức phanh lại, cặp đuôi, không le lưỡi là bởi vì trong miệng nó đang ngậm món gì đó. Lam Vong Cơ bước lên trước khom lưng xuống, lấy ra khỏi hàm nó một miếng vải, quay trở về đưa cho Ngụy Vô Tiện xem, dường như là một mảnh vạt áo.

Ban này nhất định có ít nhất một người du đãng chung quanh đây, hoặc là đến dò xét, hơn nữa bộ dạng lại còn đáng nghi, bằng không thì tiếng kêu của con ngao sẽ không đầy địch ý. Ngụy Vô Tiện nói: Người chưa đi xa. Đuổi theo!"

Lam Vong Cơ lại nói: "Không cần. Ta biết là ai."

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta cũng. Tung lời đồn ở dãy Hành Lộ, thả tẩu thi, lập mê trận, xây thạch bảo, nhất định là cùng một nhóm người. Lại thêm đao trong quan tài, có tám, chín phần mười chính là gã đó. Nhưng nếu giờ mà không bắt ngay, sau có muốn cũng khó mà làm, đâu thể nào vô cớ ra tay được."

Lam Vong Cơ nói: "Ta đuổi theo, còn người với Kim Lăng?"

Ngụy Vô Tiện: "Nó không thể ở đây được, phải tìm một chỗ để săn sóc. Ta đưa nó xuống dãy Hành Lộ, về Thanh Hà, chúng ta sẽ hội họp ngay cái nơi gặp tên lang trung giang hồ kia."

Đoạn đối thoại này tiến hành hết sức vội vã, Lam Vong Cơ có hơi dừng chốc lát, Ngụy Vô Tiện lại nói: "Đi thôi, chậm nữa người sẽ chạy mất tăm. Ta sẽ quay lại!"

Nghe thấy câu "ta sẽ quay lại" kia, Lam Vong Cơ nhìn chăm chăm vào hăn một lúc lâu, không cần phải nhiều lời nữa, xoay người định chạy đi,

con chó ngao lại vội vã muốn nhào tới, Ngụy Vô Tiện kêu thảm thiết: "Người chờ chờ chờ chờ, người mang chó theo đi, mang chó theo đi!!!"

Lam Vong Cơ đành phải quay lại, ở trên cao nhìn xuống con chó ngao một cái, nó không dám chống đối, áu áu áu tuân theo đi sát phía sau Lam Vong Cơ, còn thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn sang Kim Lăng. Ngụy Vô Tiện lau mồ hôi, quay đầu liếc mắt nhìn toà thạch bảo trắng toát âm u, rồi cũng Kim Lăng lên lưng lần nữa, thẳng hướng đi xuống khỏi dãy Hành Lộ.

Lúc này đã gần đến xế chiều, hẳn cũng một thiếu niên bất tỉnh nhân sự, trên thân hai người đều đầy bùn đất, khá là thảm hại, thành thử hấp dẫn sự chú ý của người qua đường liên tục. Ngụy Vô Tiện mò tới con đường mà ban ngày Kim Lăng thả chó rượt hăn, tìm một nhà trọ. Dưới lầu là quán rượu, trên lầu là phòng ở, dùng tiền lấy trên người Lam Vong Cơ mua hai bộ quần áo mới, thuê một gian phòng, trước tiên là lột cái bộ đồ có gia văn Kim Tinh Tuyết Lăng do chôn dưới đất nên dùm dỏ của Kim Lăng xuống, lại gỡ giày cậu ta ra, bỗng nhiên, một bóng mờ chợt chớp hiện.

Trên bắp chân Kim Lăng, dường như có một khoanh da sẫm màu. Ngụy Vô Tiện ngồi chồm hồm xuống cuốn ống quần cậu ta lên cao, phát hiện này không phải bóng mờ, mà là một khoanh bầm đen. Hơn nữa chẳng phải loại bầm đen do bị thương, mà là vết tích của ác trố.

*ác trố: lời nguyền rửa ác độc.

Thứ này là của tà tuý đánh dấu lên trên người con mồi, một khi xuất hiện vết ác trố này, thì cũng nói rõ đã chạm vào vật gì đó chứa đầy tà khí oán khí. Nó để lại một dấu hiệu, nhất định sẽ lại tới tìm người. Có lẽ rất lâu mới đến, mà cũng có lẽ sẽ đến vào tối nay. Có thể nó muốn mạng của người, mà cũng có thể nó chỉ lấy đi một phần cơ thể có dấu vết nó để lại.

Toàn bộ chân Kim Lăng đều đã biến thành màu đen, hơn nữa vết tích còn đang kéo dài lên trên. Ngụy Vô Tiện chưa từng thấy trố ngân màu đen nào

đậm và lan rộng đến như thế, càng nhìn vẻ mặt càng chăm chú nghiêm túc. Hắn thả ống quần Kim Lăng xuống, mở trung y của cậu ta ra, thấy lồng ngực và phần bụng của cậu ta đều trơn láng, vết ác trở vẫn chưa lan tràn đến đây, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, Kim Lăng mở mắt ra.

Cậu ta mơ màng một hồi lâu mới đột nhiên tỉnh táo, trở mình bò dậy, sờ bụng mặt gào thét: "Làm làm làm làm gì!"

Ngụy Vô Tiệm cười hì hì: "Ấy da, người tỉnh rồi."

Dường như Kim Lăng đã chịu kinh hãi cực lớn, khép trung y lại lui về góc giường, nói: "Người muốn làm gì! Y phục của ta đâu?! Kiếm của ta đâu?! Chó của ta đâu?!"

Ngụy Vô Tiệm: "Ta đang định mang vào cho người mà." Giọng điệu lẫn vẻ mặt của hắn hiển nhiên hết như một cụ bà. Kim Lăng tóc tai bù xù, dán vào tường nói: "Ta không phải đoạn tụ!!!"

Ngụy Vô Tiệm hớn hở: "Thiệt khéo nha, ta là đó đó!!!"

Kim Lăng một tay tóm lấy thanh kiếm bên giường cậu ta, rất có khí thế trình liệt* hắn mà tiến thêm một bước thì cậu ta sẽ giết hắn rồi tự sát để giữ gìn sự trong sạch, Ngụy Vô Tiệm vật vờ lắm mới ngưng cười được, không dọa cậu ta nữa: "Làm gì mà sợ thế, nói giỡn thôi mà! Ta nhọc nhằn khổ sở đào người từ trong tường ra, cũng chẳng biết nói tiếng cảm ơn."

*trình liệt: chỉ sự giữ gìn trình tiết, thà chết chứ không chịu nhục, trái ngược với không tiết tháo :))))

Kim Lăng vội nhấc tay tách mái tóc bù xù, vuốt đến khi nhìn có vẻ khá hơn chút, mới cả giận nói: "Nếu không phải nể mặt việc này, thì dựa vào chuyện người người người dám cởi đồ ta ra, ta ta ta đã cho người chết một vạn lần rồi!"

Ngụy Vô Tiện: "Đừng.. Một lần một lần đã đủ khổ rồi. Để kiếm xuống đi."

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, Kim Lăng nghe lời bỏ kiếm xuống.

Lúc hồi hồn, tuy sinh hồn của cậu ta tách khỏi xác, không nhớ rõ ràng tất cả mọi thứ, nhưng cũng mơ mơ hồ hồ biết, người trước mặt này đã cứu cậu, còn công cậu suốt một đường xuống núi. Sau lúc bị chôn vào vách tường, có một quãng thời gian cậu ta vẫn còn tỉnh táo, sợ hãi tuyệt vọng trong lòng lên tới tột đỉnh, lại không nghĩ rằng người đầu tiên cậu nhìn thấy khi bức tường kia bị phá vỡ, đồng thời đập tan nỗi sợ hãi và tuyệt vọng, lại là cái kẻ vừa nhìn đã thấy ghét này. Mặt cậu ta lúc hồng lúc trắng, đầu vừa choáng vừa bối rối, tâm tư còn bay bổng tới nơi không thực nào đó. Lúc này, liếc mắt thấy sắc trời ngoài cửa sổ đã tối, sao thưa lấm tấm, lập tức hết hoảng. Đúng lúc Ngụy Vô Tiện khom lưng lượm bộ đồ mới rơi vãi trên đất, Kim Lăng nhảy xuống giường đeo ủng vào, cầm ngoại bào của cậu ta lên, lao ra khỏi phòng.

Ngụy Vô Tiện vốn tưởng cậu ta chịu khổ lớn như thế, phải chờ ra tầm canh giờ, nào ngờ thanh niên tràn đầy sức sống, chớp mắt một cái đã có thể nhảy nhót tung bừng, chớp mắt cái nữa đã như một cơn gió chạy biến đâu không thấy. Nghĩ đến vết ác trở không thể coi thường trên đùi cậu ta, vội gọi: "Người chạy đi đâu! Quay lại!"

Kim Lăng hô: "Người đừng có theo!" Vừa chạy vừa khoác áo gia văn vừa dánh bùm vừa nhả nhúm lên, cậu ta người nhẹ chân lại dài, mới hai ba bước đã xuống lầu lao ra khỏi nhà trọ. Ngụy Vô Tiện đuổi theo hơn mấy con phố, cuối cùng bị cậu ta bỏ lại, người thì mất tăm.

Chiều tà buông xuống, người đi đường cũng dần dần thưa thớt, hẳn nghiêng rằng một hồi: "Lý nào lại vậy. Thằng nhỏ này lý nào lại vậy!"

Chính vào lúc này, giọng điệu hờn giận của một nam tử tuổi còn trẻ truyền từ cuối con đường dài phía trước đến đây: "Nói người vài câu người đã chạy mất bóng, bộ người là đại tiểu thư há? Tính tình ngày càng lớn!"

Giang Trường!

Ngụy Vô Tiệm vội vàng lắc mình vào hẻm. Chợt, giọng của Kim Lăng cũng vang lên: "Chẳng phải ta đã bình yên trở về rồi sao? Đừng nói nữa mà!"

Hoá ra Kim Lăng không đến Thanh Hà một mình. Cũng khó trách, lần trước ở núi Đại Phạm Giang Trường đã trợ trận cho cậu ta rồi, lần này sao lại không tới cho được? Chỉ có điều nhìn tình hình, cậu cháu hai người này có lẽ cãi nhau một trận trên trấn Thanh Hà, sau đó Kim Lăng mới một mình đi lên dãy Hành Lộ. Không nhắc tới chuyện khác, Giang Trường trách cậu ta tính tình như tiểu thư, quả không sai. Ban này cậu ta vội vã chạy đi, nhất định là cữu cữu cậu ta đã đe dọa nếu trước khi trời tối mà không quay lại thì sẽ cho cậu ta đẹp mặt đây.

Giang Trường nói: "Không có chuyện gì? Y như vừa lăn từ trong cống ra thế này mà gọi là không có chuyện gì? Hỏi coi có làm mất mặt quần áo đồng phục của nhà người không, mau đi về thay bộ mới! Nói, hôm nay đã đụng phải thứ gì?"

Kim Lăng không kiên nhẫn nói: "Ta nói rồi, không gặp gì hết. Té ngã một cái, một chuyến tay không."

Giang Trường lạnh lùng: "Ta quản người hết nổi rồi. Lần sau lại chạy loạn, sẵn roi hầu hạ!"

Kim Lăng nói: "Cũng bởi vì ta không muốn người ta quản mình nên mới tự đi."

Giang Trường châm chọc nói: "Bởi vậy mới có bây giờ? Bắt được cái gì rồi? Con chó ngao tiểu thúc đưa cho người đâu?"

Bị Lam Trạm đuổi tới xó nào rồi chẳng biết. Ngụy Vô Tiệן mới vừa nghĩ như thế, ở một đầu khác của hẻm nhỏ, có tiếng chó sủa quen thuộc truyền tới.

Ngụy Vô Tiệן bỗng nhiên biến sắc, chương tự giác di chuyển, vọt ra hết như có tên độc dí theo. Con chó ngao từ một đầu khác của con hẻm chạy tới, lướt qua Ngụy Vô Tiệן, nhào đến bên chân Kim Lăng, hết sức thân mật vẫy đuôi với cậu ta.

Nếu con chó này xuất hiện ở đây, cũng nói rõ Lam Vong Cơ có lẽ đã bắt được kẻ dò xét gần thạch bảo, rồi đến nơi mà bọn họ địa điểm chỉ định hội họp. Thế nhưng lúc này, Ngụy Vô Tiệן không rảnh nghĩ đến những việc đó.

Lần vọt ra này, vừa khéo xông tới trước mặt Giang Trường và Kim Lăng, cùng một đám môn sinh của Giang gia.

Đôi bên căng thẳng chốc lát, Ngụy Vô Tiệן yên lặng quay lưng bỏ chạy.

Chạy chưa được vài bước, chỉ mới nghe tiếng điện rè rè vang vọng, một luồng điện màu tím đã luồn tới quần lấy căng chân hẫ hết như rắn độc. Một hồi tê dại đau đớn từ dưới chân truyền khắp toàn thân, lại bị kéo ra sau, lập tức ngã xuống đất. Sau đó ngực sít chặt, bị người ta nắm phần áo giữ lưng xách lên. Hẫ nhanh chóng phản ứng mò vào túi khoá linh, lại bị giật lấy trước một bước.

Giang Trường xách hẫ theo, đi mấy bước, tới phía trước một cửa tiệm gần nhất, đá vắn g cánh cửa khép hờ. Chủ quán vốn đã đóng cửa, bỗng nhiên thấy có một thanh niên tuấn mỹ quần áo lẫn mặt mày đều cao quý hoa lệ, mang vẻ bất thiện đá cửa đi vào, trong tay còn nhẹ nhẹ nhàng nhàng xách theo một thanh niên trẻ, dáng điệu hết như muốn đưa hẫ vào đây để làm phòng rạch bụng mổ xẻ vậy ấy, sợ đến nỗi không dám lên tiếng. Một

thuộc hạ đi tới thì thầm vài câu dặn dò với lão, nhét bạc vào, lão vội trốn ra sau nhà, không ra nữa. Không cần nói rõ, mấy tên môn sinh Giang thị thoáng cái đã tản đi, trong trong ngoài ngoài, bao vây tiệm này đến mức nước chảy không lọt.

Kim Lăng đứng một bên, nhìn biến cố đột nhiên xảy ra này, trong mắt toàn là muốn nói lại thôi và ngạc nhiên nghi ngờ. Giang Trừng không nhìn người, nói với cậu ta: "Lát nữa sẽ trị người sau, ở đây cho ta!"

Từ lúc có trí nhớ cho đến nay, Kim Lăng chưa từng thấy vẻ mặt này của Giang Trừng. Người cậu này còn trẻ mà đã độc chưởng Tiên môn vọng tộc, quanh năm đều âm trầm lạnh lùng nghiêm nghị. Lời nói ra toàn chẳng nề nang ai, cũng không muốn tích chút đức nào. Mà hẳn ta lúc này, tuy đang cố gắng áp chế vẻ mặt, nhưng đôi mắt lại sáng đến đáng sợ.

Nhìn vẻ mặt u ám vĩnh viễn đều đầy kiêu ngạo và chế nhạo kia, nay như thể sáng rõ lên, càng khiến người ta khó mà phán đoán hơn, rốt cuộc là cực kỳ giận dữ, là căm thù đến tận xương tuỷ... hay là mừng rỡ như điên.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Âm Chí 2

Giang Trừng lại nói: "Đưa chó của người cho ta mượn dùng."

Kim Lăng hoàn hồn từ trong sửng sờ, chân chờ một lát, ánh mắt sắc lẹm như hai luồng điện của Giang Trừng quét tới, lúc này cậu mới thối còi một tiếng. Con ngao chỉ ba bước đã nhảy tới, cả người Ngụy Vô Tiện dờ ra như cục sắt, chỉ có thể mặc người ta một tay kéo hẳn, đi từng bước từng bước.

Giang Trừng tìm một gian phòng trống, cứ thế xách người trong tay ném vào đó. Cửa phòng đóng lại sau lưng hẳn ta, con chó ngao kia đi vô theo, ngồi cạnh cửa. Hai mắt Ngụy Vô Tiện đều dán chặt vào nó, đề phòng nó bỗng chốc nhào tới. Nhớ lại ban nãy bị người ta chế trụ trong trong một khoảng thời gian ngắn ngủi ra sao, lòng nghĩ, Giang Trừng sẽ trị hẳn thế nào, hẳn thật sự đã rõ mười mười*.

*gốc là liều/liều nhược chỉ chường (thành ngữ): hình dung việc hiểu sự vật đến cực kỳ rõ ràng.

Giang Trừng thì chậm rãi ngồi vào bàn, rót cho mình một chén trà.

Một hồi lâu, hai bên im lặng không nói gì. Chén trà nóng hồi nọ, hẳn ta vẫn chưa uống hớp nào, bỗng nhiên hung tợn ném nó xuống đất.

Giang Trừng nhếch miệng, không biết là cười hay là giễu cợt: "Người - không có lời gì muốn nói với ta sao?"

Từ nhỏ đến lớn, không biết đã bao nhiêu lần Giang Trừng trông thấy hẳn chạy như điên trước mồm chó dữ, mạnh miệng với người ngoài thì may ra

còn có thể, chẳng qua đối với người hiểu thấu hiểu đáo hẩn, thì lại chẳng nguy biến được gì. Cửa này còn khó qua hơn cả việc Tử Điện nghiệm thân nữa kia.

Ngụy Vô Tiệm chân thành nói: "Ta không biết phải nói với người cái gì hết."

Giang Trường nói khẽ: "Người quả nhiên không biết hồi cải."

Ngày trước bọn họ nói chuyện thường hay vui đập gửi qua, châm biếm đáp lại, Ngụy Vô Tiệm nói không suy nghĩ: "Người cũng chẳng tiến bộ chút nào."

Giang Trường giận quá hoá cười: "Được, vậy chúng ta xem thử, cuối cùng thì kẻ không tiến bộ chính là ai?"

Hắn ta ngồi yên bên bàn, quát một tiếng, con ngao lập tức đứng dậy!

Cùng ở một phòng đã khiến toàn thân Ngụy Vô Tiệm vã mồ hôi lạnh, mắt thấy con chó dữ cao hơn nửa người dựng tai nhe răng, mắt sắc lẹm nhoáng cái đã sát rạt, bên tai toàn là tiếng gầm gừ của nó, từ lòng bàn chân đến tận đỉnh đầu hẩn đều tê dại từng hồi. Rất nhiều chuyện khi lang thang ở ngoài hồi bé hẩn đã không còn nhớ rõ, chỉ chẳng quên mỗi việc, chính là sự sợ hãi bị đuổi theo suốt một đường, và cả cơn đau đớn xót xa khi bị răng nanh vượt sắc đâm vào trong da thịt. Lúc ấy nỗi sợ đã bén rễ vùi sâu vào tận đáy lòng, dù có làm sao cũng không tài nào khắc phục, làm phai nhạt được.

Bất chợt, Giang Trường liếc mắt nói: "Người gọi ai?"

Ba hồn bảy vía của Ngụy Vô Tiệm đã quẳng đi biệt tích, vốn không nhớ người mà mình gọi ban nãy là ai, khi Giang Trường đuổi con ngao đi rồi, lúc này mới miễn cưỡng hồi hồn, đờ ra chốc lát, đột nhiên nghiêng đầu sang nơi khác. Giang Trường thì lại rời khỏi chỗ ngồi.

Bên hông hắn ta cầm một chiếc roi ngựa, hắn ta đặt tay lên trên nó, cúi người nhìn vẻ mặt của Ngụy Vô Tiệp. Dừng chốc lát, đứng thẳng dậy, nói: "Nói tới, ta trái lại quên hỏi người. Quan hệ giữa người và Lam Vong Cơ tốt như vậy lúc nào thế?"

Ngụy Vô Tiệp lập tức rõ ràng, cái tên mà ban nãy hắn bật thốt lên trong vô tình, là ai.

Giang Trường uy nghiêm đến đáng sợ cười nói: "Lần trước ở núi Đại Phạm, y che chở người như thế, thật khiến kẻ khác hiếu kỳ."

Chốc lát sau, hắn ta lại đổi giọng: "Không đúng. Lam Vong Cơ có che chở ai cũng không nhất định là người. Dù sao thì người và con chó trung thành kia của người đã làm chuyện tốt gì, Cô Tô Lam thị đâu thể không nhớ rõ. Y là kiểu người mà ai nấy cũng đều ca tụng khen ngợi đoan trang nghiêm chỉnh, nào có thể hạ mình trước người? Không chừng, y có giao tình gì đó với cái thể xác mà người trộm được này."

Lời hắn ta nói cay nghiệt thâm độc, câu nào câu nấy đều như khen nhưng đầy châm biếm, mang theo ẩn ý, Ngụy Vô Tiệp nghe không vô: "Chú ý ngôn từ."

Giang Trường nói: "Ta chưa bao giờ để ý tới việc này, lẽ nào người không nghe nói?"

Ngụy Vô Tiệp: "Không nghe nói."

Giang Trường: "Nhưng ta lại nghe nói, lần trước ở núi Đại Phạm, người không hề để ý tới lời nói với Kim Lăng."

Mặt Ngụy Vô Tiệp lập tức cứng ngắc.

Giang Trường ăn được một điểm, mặt vui vẻ hắn, cười lạnh nói: "'Có mẹ sinh mà không có mẹ dạy', người chửi giỏi lắm, chửi rất đúng. Kim Lăng

hiện tại bị người ta đâm vào lưng vào xương như thế, tất cả đều là do người ban tặng. Lão nhân gia, quý nhân hay quên chuyện người, quên lời mình đã nói, quên câu mình đã thề thì thôi, nhưng người đừng quên, cha mẹ nó đã chết ra sao!"

Ngụy Vô Tiệm đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng vào hắn ta: "Ta chưa quên! Ta chỉ là..."

Giang Trường nói: "Chỉ là cái gì? Không nói ra được? Không sao, người có thể trở về Liên Hoa Ổ, quỳ gối trước linh hồn cha mẹ ta, từ từ mà nói."

Ngụy Vô Tiệm ổn định tâm trạng, mạch suy nghĩ quay nhanh, tìm kế thoát thân. Tuy hắn nằm mơ cũng muốn về Liên Hoa Ổ, nhưng nơi muốn về, lại không phải Liên Hoa Ổ đã hoàn toàn thay đổi lúc này!

Đột nhiên, một hồi tiếng bước chân dồn dập chạy tới gần, cửa phòng bị đập đến kêu vang ầm ầm. Kim Lăng ở ngoài gọi: "Cậu!"

Giang Trường nói: "Không phải đã nói người thành thật ở lại hay sao, người tới đây làm gì!"

Kim Lăng: "Cậu, ta có chuyện rất quan trọng muốn nói với người."

Giang Trường nói: "Có chuyện quan trọng gì mà ban này mắng người cả buổi cũng không chịu nói, mà nhất định phải nói bây giờ?"

Kim Lăng cá giận: "Cũng là bởi vì ban này người mắng ta nên ta mới không nói. Giờ người có nghe không, không nghe ta không nói."

Giang Trường mở cửa: "Nói nhanh rồi rút."

Cửa gỗ vừa mở ra, Kim Lăng liền bước vào, cậu ta đã thay một bộ đồng phục mới, nói: "Hôm qua đúng là ta đã đụng một thứ rất khó giải quyết. Ta, gặp phải Ôn Ninh!"

Con người của Giang Trường thành linh co lại, đề tay lên kiếm: "Lúc nào? Ở đâu?"

Kim Lăng nói: "Ngay chiều nay. Đại khái là chín dặm về hướng Nam, ở đó có một gian nhà nát. Ta vốn nghe nói nơi ấy có thảm án diệt môn nên mới đi, ai ngờ bên trong lại cất giấu một cỗ hung thi."

Kim Lăng hùng hồn nói cứ như thật, Ngụy Vô Tiệm nghe vào tai, lại toàn là những câu láo toét. Ôn Ninh không thể xuất hiện nơi đây được, hẳn biết rõ mà, hẳn vốn đâu có triệu hoán Ôn Ninh, và chỗ ẩn núp của Ôn Ninh cũng chắc chắn chẳng phải Thanh Hà.

Giang Trường nói: "Sao ngươi không nói sớm!"

Kim Lăng: "Ta còn chưa xác định, cỗ hung thi kia đã hành động cực nhanh, ta vừa vào nó đã chạy, chỉ trông thấy bóng lưng mơ hồ, cơ mà nghe tiếng xích sắt trên người hẳn hết như hồi ở núi Đại Phạm lần trước, mới ngờ ngờ có thể nào là nó hay không. Ngươi mà không mắng ta, thì lúc về ta đã nói." Cậu ta vừa định ló đầu vào trong, Giang Trường đã giận đến mức đóng sầm cửa ngay trước mặt cậu ta, cách cửa mà nói: "Chút nữa tính sổ với ngươi sau, cút mau!"

Kim Lăng "Ồ" một tiếng, tiếng bước chân dần đi xa. Thấy Giang Trường xoay người, Ngụy Vô Tiệm vội trưng ra cái bản mặt phức tạp trộn lẫn giữa các thứ như "sợ hãi đến biến sắc", "bí mật bị lộ trần", "làm sao giờ Ôn Ninh bị phát hiện rồi". Giang Trường vốn biết Di Lăng lão tổ và quỷ tướng quân thường đồng hành làm loạn, ban đầu đã nghi ngờ Ôn Ninh đang ở gần đây, nay nghe Kim Lăng nói xong thì trong lòng đã tin sáu phần, cộng vào biểu hiện của Ngụy Vô Tiệm, lại tin thêm hai phần nữa. Vả lại, hẳn ta vừa nghe đến tên Ôn Ninh thì lửa đã bốc lên vạn trượng, giận xông lên đầu, nào còn rảnh mà đi hoài nghi. Ngược hẳn ta sắp bị lệ khí làm căng nứt, nhắc roi, quật xuống mặt đất cạnh Ngụy Vô Tiệm, cực kỳ oán hận: "Ngươi quả nhiên đi đâu cũng mang theo con chó nghe lời đó!"

Ngụy Vô Tiện giữ vững vẻ mặt bất biến, như thể tức giận: "Hắn đã là người chết từ lâu, ta cũng đã từng chết một lần rồi, rốt cuộc thì người còn muốn thế nào?"

Giang Trường nắm roi chỉ vào hắn: "Sao ư? Hắn dù có chết một ngàn lần một vạn lần cũng khó mà tiêu nổi mỗi hận trong lòng ta! Năm xưa diệt hắn không thành, được, hôm nay sẽ tự tay ta diệt trừ hắn. Ta sẽ đốt rụi hắn, nghiền xương thành tro rải trước mặt người!"

Hắn ta đóng cửa, nghênh ngang bỏ đi, đến phòng khách dặn dò Kim Lăng: "Người coi chừng hắn thật kỹ cho ta. Hắn có nói gì cũng đừng tin, đừng nghe theo! Đừng để hắn phát ra tiếng nào hết, nếu hắn dám thối còi hoặc thối sáo, người cứ dứt khoát chặt tay hắn cho ta."

Ngụy Vô Tiện biết rõ trong lòng, hắn ta không mang hắn theo là vì hắn ta cảnh giác sợ hắn đi cùng sẽ nhân cơ hội điều khiển Ôn Ninh, mấy câu này là nói cho hắn nghe, uy hiếp hắn đừng giở trò. Kim Lăng chẳng hề để ý: "Biết rồi. Có mỗi một người lễ nào ta không coi chừng được. Cậu, người đóng cửa ở chung với cái tên đoạn tụ chết tiệt kia làm gì vậy, hắn đã làm gì?" Giang Trường nói: "Đây không phải việc người nên hỏi. Nhớ trông kỹ, quay về mà không thấy, ta nhất định sẽ đập gãy chân người." Hỏi vài câu về vị trí cụ thể, dẫn theo một nửa nhân thủ, lập tức đuổi theo Ôn Ninh không hề có thật.

Một hồi lâu sau, giọng của Kim Lăng truyền đến: "Người qua bên kia. Người, đi sang bên cạnh trông coi. Các người đứng ngay cửa lớn."

Đám môn sinh không dám làm trái, từng người đáp lại. Chỉ chốc lát, Kim Lăng lộ đầu vào, đôi mắt vội vã đảo tới đảo lui. Ngụy Vô Tiện ngồi dậy, cậu dựng thẳng một ngón tay trước môi, nhẹ nhàng đi tới, đặt tay lên trên Tử Điện, nhỏ giọng niệm một câu.

Tử Điện nhận chủ, nên Giang Trường cho nó nhận biết Kim Lăng, luồng điện nhoáng cái thu lại, hóa thành một chiếc nhẫn màu bạc đính tinh thạch màu tím, rơi vào lòng bàn tay Kim Lăng.

Kim Lăng nhỏ giọng nói: "Đi."

Mọi người bị cậu ta sai sử đến rối loạn, hai người rón ra rón rén nhảy cửa sổ leo tường chạy mất. Kim Lăng còn rất thông minh, biết Giang Trường hận nhất là Ôn Ninh nên đạp lên điểm quan trọng mà đối, nói tới độ cực kỳ trôi chảy. Ra khỏi nhà trọ, liền điên cuồng lao đi trong im lặng một hồi. Chạy vào rừng cây, Ngụy Vô Tiện nghe đằng sau vang tiếng khác thường, quay đầu nhìn lại, sợ vỡ cả mặt: "Sao nó cũng theo?! Người kêu nó đi đi!"

Kim Lăng huýt hai tiếng còi ngắn, con ngao hồng học thè cái lưỡi dài ra, ứ ứ kêu khê, tai nhọn dựng đứng hai lần, cúi đầu ừ ừ quay người chạy đi. Cậu ta khinh bỉ nói: "Thật chẳng có tiền đồ gì cả. Xưa nay Tiên Tử không cần người, chẳng qua là do bề ngoài hung dữ thôi. Đây là linh khuyến đã được quá nghiêm khắc huấn luyện, chỉ cần xé tà túy. Người tưởng nó là chó thường chắc?"

Ngụy Vô Tiện: "Ngừng. Người gọi nó là gì?"

Kim Lăng: "Tiên Tử. Tên của nó."

Ngụy Vô Tiện: "Người lấy tên này đặt cho chó?!"

Kim Lăng nói có lý có lẽ: "Tên này thì có gì mà không được? Hồi còn bé kêu nó là Tiểu Tiên Tử, giờ nó lớn rồi ta cũng đâu thể gọi nó như thế được."

Ngụy Vô Tiện gắng gượng: "Không không không, không phải ý đó - cái cách đặt tên này người học từ ai vậy?!" Khỏi phải nói, nhất định là cậu của cậu ta rồi. Lúc trước Giang Trường cũng có nuôi mấy chú chó con, toàn lấy cái tên gì mà "Mạt Lị", "Phi Phi", "Tiểu Ái" như thế câu lan danh tướng.

Kim Lăng nói: "Nam nhi không để ý chuyện vặt, người đây đưa việc này làm gì! Người đắc tội cậu ta, không thể nào không bay nửa cái mạng. Giờ ta thả người đi, chúng ta hoà nhau."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Người có biết tại sao cậu người lại muốn bắt ta không?"

Kim Lăng: "Biết. Lại chả phải lần đầu, ông ấy nghi ngờ người là Ngụy Vô Tiệp chứ gì."

Ngụy Vô Tiệp trầm nghĩ, lần này không chỉ là "nghi ngờ" thôi đâu. Hắn hỏi: "Người không nghi ngờ?"

Kim Lăng nói: "Cậu ta lúc nào cũng thà bắt nhầm, còn hơn bỏ sót. Nhưng nếu Tử Điện đã quật không ra hồn người, ta cứ tạm thời nhận định người không phải thôi. Hơn nữa, họ Ngụy kia không phải đoạn tụ, còn người, lại dám quấy rối...."

Cậu ta không nói quấy rối ai, ngừng câu chuyện: "Dù gì thì sau này người không quan hệ gì tới Lan Lăng Kim thị nữa, có phát bệnh cũng đừng có tới tìm người nhà ta!"

Cậu ta đi mấy bước, quay đầu lại nói tiếp: "Người còn đứng đó làm gì? Còn không mau đi, chờ cậu ta tới bắt người? Ta cho người biết, đừng tưởng cứu ta ta sẽ biết ơn người, đừng có nuôi hi vọng ta nói mấy câu buồn ối với người."

Ngụy Vô Tiệp chấp tay đi tới: "Cậu chàng à, cả đời này của người, có hai câu buồn ối mà người không thể không nói."

Kim Lăng: "Hai câu nào?"

"Cảm ơn người, và 'xin lỗi'."

"Ta không thích nói đó, ai làm gì được ta."

Ngụy Vô Tiệp: "Một ngày nào đó người sẽ phải khóc lóc nói ra thôi."

Kim Lăng "xì" một tiếng, Ngụy Vô Tiệp bỗng nhiên nói: "Xin lỗi."

Kim Lăng ngẩn ra: "Gì cơ?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Hồi trên núi Đại Phạm, ta đã nói với người câu kia, xin lỗi."

Không phải lần đầu tiên Kim Lăng bị kẻ khác chửi "có mẹ sinh mà không có mẹ dạy", nhưng cậu chưa từng được người ta trịnh trọng nói lời xin lỗi như thế. Một câu xin lỗi xối lên đầu nên vào mặt, không biết rốt cuộc nó là mùi vị gì, toàn thân chẳng chút dễ chịu.

Cậu xua tay liên hồi, hằm hừ: "Chẳng sao cả. Cũng đâu phải người là người đầu tiên nói như thế. Ta đúng là không có mẹ nuôi dạy. Thế nhưng, ta sẽ không bởi như thế mà kém cỏi hơn bất cứ ai! Trái lại, ta muốn bọn họ mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, ta mạnh mẽ hơn bọn họ rất nhiều!"

Ngụy Vô Tiệp khẽ mỉm cười, bỗng kinh ngạc nói: "Giang Trừng?"

Kim Lăng trộm Tử Điện, thả người chạy đi, vốn đã chột dạ, vừa nghe tới tên này, liền vội vàng xoay người lại xem, Ngụy Vô Tiệp thừa cơ xoè tay như đao bổ lên cổ cậu ta một cái. Đặt Kim Lăng nằm xuống đất, kéo ống quần lên, nhìn dấu ác trớ trên đùi cậu ta. Nghĩ cách một hồi, không thể cởi bỏ, lòng biết khó mà giải quyết, lát sau, thở dài một tiếng.

Cơ mà, tuy hấn không giải trừ vết ác trớ được, nhưng lại có thể chuyển dời nó lên trên người mình.

Qua một hồi lâu Kim Lăng mới ung dung tỉnh lại, xoa cổ bò dậy, tức đến độ tốt kiểm ra: "Người vậy mà dám đánh ta, cậu ta còn chưa đánh ta bao

giờ!"

Ngụy Vô Tiện kinh ngạc: "Thiệt hả? Không phải hấn hay nói đánh gãy chân người hay sao!"

Kim Lăng cả giận nói: "Ông ấy toàn nói miệng thôi! Cái tên đoạn tụ chết giẫm nhà người, rốt cuộc thì người muốn làm gì, ta..."

Ngụy Vô Tiện lại kêu với lên sau lưng cậu ta: "Há! Hàm Quang Quân!"

Kim Lăng sợ Lam Vong Cơ còn hơn sợ cậu, dù gì người kia cũng là cậu mình, còn Hàm Quang Quân lại là người ngoài, bị dọa phát hãi, quay lưng chạy luôn, vừa chạy vừa hô: "Cái tên đoạn tụ chết giẫm người! Cái tên điên đáng ghét! Ta sẽ nhớ kỹ vụ này! Ta không để yên đâu!"

Ngụy Vô Tiện ở sau lưng cậu ta cười đến ná thở, cười cười, đến khi bóng dáng bỏ chạy của Kim Lăng không còn nữa, hấn mới dần dần ngưng lại.

Ngụy Vô Tiện được Giang Phong Miên ôm trở về vào lúc hấn chín tuổi. Chuyện khi đó, chẳng biết tại sao, có nhiều điều hấn không còn nhớ rõ, toàn do Giang Yểm Ly - mẹ của Kim Lăng kể cho hấn nghe.

Nàng nói, sau khi phụ thân biết cha mẹ hấn thua trận bỏ mình, vẫn luôn đi tìm đứa con mà bọn họ để lại. Tìm rất lâu, cuối cùng tìm được đứa bé này tại một vùng ở Di Lăng. Lúc trông thấy hấn lần đầu tiên, hấn đang quỳ gối dưới đất nhặt vỏ trái cây mà người ta ném đi để ăn.

Đông hay Xuân Di Lăng đều rất lạnh, đứa bé này chỉ mang áo mỏng quần manh, vị trí đầu gối bị cọ đến rách rách rưới rưới, hai chiếc hài đều không giống nhau, cũng chẳng vừa chân. Hấn vùi đầu nhặt vỏ trái cây, Giang Phong Miên gọi hấn, hấn còn nhớ trong tên của mình có một chữ "Anh", liền ngẩng đầu lên. Lần ngẩng đầu này, tuy hai gò má đông cứng vừa hồng vừa rạn, nhưng trên mặt lại là một vẻ tươi cười.

Sư tử nói, trời sinh hăn có một gương mặt tươi cười, bộ dạng lại vui vẻ. Dù khổ sở ra sao, cũng đều không để bụng. Dù thân ở tình huống nào, cũng đều có thể vui vui vẻ vẻ. Nghe cứ như là vô tâm vô phế, nhưng thế này rất tốt.

Giang Phong Miên cho hăn ăn một trái dưa, hăn liền để Giang Phong Miên ôm hăn về. Khi đó Giang Trường cũng mới có tí tuổi, đúng lúc đem mấy chú chó con nuôi ở Liên Hoa Ổ tới chơi với hăn. Giang Phong Miên phát hiện Ngụy Vô Tiện sợ chó, liền ôn hoà nói Giang Trường đưa mấy chú chó con đi nơi khác.

Giang Trường rất không vui, phát cáu một trận, vứt đồ vứt luôn mặt mũi khóc lóc một hồi, nhưng cuối cùng vẫn đem chó đi.

Tuy vì chuyện này mà trong một quãng thời gian rất dài hăn ta đều ôm ấp địch ý với Ngụy Vô Tiện, nhưng sau khi hai người chơi quen, từ đó cùng ra ngoài gieo vạ khắp nơi, gặp chó, đều là Giang Trường đánh đuổi giúp hăn, rồi quay lại trắng trợn cười nhạo Ngụy Vô Tiện đã trèo tốt lên cây một phen.

Hăn vẫn tưởng Giang Trường sẽ đứng về phía hăn, còn Lam Trạ thì sẽ đứng nơi đối lập. Không ngờ tới, sự thật lại đảo ngược hoàn toàn.

Hăn chậm rãi đi tới địa điểm đã hẹn sẽ hội họp với Lam Vong Cơ. Đèn đuốc thừa thớt, ban đêm không người. Chẳng cần nhìn xung quanh, bóng người mang đồ trắng kia đang đứng nơi cuối con đường dài, đầu hơi cúi, không nhúc nhích.

Ngụy Vô Tiện vẫn không lên tiếng gọi, Lam Vong Cơ vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy hăn. Đứng đối mặt chốc lát, mặt bình tĩnh đi về phía hăn.

Chẳng rõ tại sao, Ngụy Vô Tiện bất giác lui lại một bước.

Dường như hẳn có thể trông thấy tơ máu đỏ tươi trong mắt Lam Vong Cơ. Không thể không nói... về mặt này của Lam Trạm, quả thật có hơi đáng sợ.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Âm Chí 3

Trong lúc hẩn lui bước trong vô tình, lòng bàn chân lại tẹo sang bên, một cảm giác tê dại mất sức truyền đến từ nơi Tử Điện bò qua, nhìn trông như suýt nữa khuy gối xuống đất.

Vẻ mặt Lam Vong Cơ thay đổi, vội tiến tới, nắm chặt cổ tay hẩn như hồi ở núi Đại Phạm, đỡ hẩn dậy, thấy đầu gối một bên chân hẩn hạ xuống đất bèn định xem thử. Ngụy Vô Tiện bị dọa có hơi hãi, vội nói: "Hàm Quang Quân đừng đừng đừng, người đừng như vậy!"

Lam Vong Cơ hơi ngẩng mặt, con ngươi nhạt màu nhìn chăm chú vào hẩn, cúi đầu, tiếp tục vén ống quần hẩn lên. Tay Ngụy Vô Tiện vẫn bị y nắm chặt lấy, không còn cách nào, đành phải nhìn trời.

Trên đùi hẩn đầy vết ác trở bầm đen.

Lam Vong Cơ nhìn một lát, mới khàn giọng nói: "... Ta chỉ tách khỏi vài canh giờ."

Ngụy Vô Tiện cười hề hề: "Mấy canh giờ dài lắm, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Đến đến bình thân bình thân."

Hẩn trở tay túm Lam Vong Cơ dậy, nói: "Vết ác trở bình thường thôi, chờ nó tới đây ta đánh tan là được. Hàm Quang Quân người phải giúp ta đó, người không giúp ta ta chẳng đối phó nổi đâu. Đúng rồi, người bắt được người chưa? Có phải gã không? Người đâu rồi?"

Lam Vong Cơ đưa mắt về phía chiếc cờ hiệu trước một cửa tiệm ở xa xa trên con đường dài, Ngụy Vô Tiện liền đi về phía cửa tiệm đó. Ban này không nhận ra, giờ mới cảm thấy chân bước hơi tê tê, may mà Giang Trường đã khống chế sức mạnh của Tử Điện, bằng không chẳng đơn giản là tê dại như vậy đâu, quật cháy khét là điều chắc chắn. Ngụy Vô Tiện nói: "Đi thăm vấn trước, giải quyết chuyện thạch bảo."

Lam Vong Cơ đứng đằng sau hắn, bỗng nhiên lên tiếng kêu: "Ngụy Anh."

Toàn thân Ngụy Vô Tiện dờ ra một chốc.

Giây lát sau, hắn như không nghe thấy tên này, đáp: "Chuyện gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Nó chuyển từ trên người Kim Lăng tới ư."

Đây chẳng phải một câu nghi vấn, mà là một câu trần thuật.

Ngụy Vô Tiện không ừ hử gì cả. Lam Vong Cơ lại nói: "Người gặp phải Giang Văn Ngâm."

Trên vết ác trở vẫn còn dấu Tử Điện để lại, không hề khó đoán. Ngụy Vô Tiện xoay người, nói: "Chỉ cần hai người đều sống trên đời, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau."

Dường như Lam Vong Cơ không tình nguyện dùng dằng với hắn về đề tài này, y nói: "Chân người, đừng đi."

Ngụy Vô Tiện: "Không đi thì người công ta à?"

"..." Lam Vong Cơ lẳng lặng nhìn hắn, một bóng đen thoáng lướt qua cõi lòng Ngụy Vô Tiện.

Nếu là Lam Trạ trước kia, nhất định sẽ bị câu này của hắn làm sặc, vút sang cái mặt lạnh, hoặc là ngó lơ luôn. Nhưng đổi thành Lam Trạ hiện

giờ, sẽ đối đáp thế nào thật khó mà nói. Quả nhiên, Lam Vong Cơ nghe vậy liền đứng trước hắn, dường như thật sự cúi người, cúi xuống đến đầu gối, nhân nhượng công hắn. Ngụy Vô Tiệm lại chịu kinh hãi lần nữa, vội nói: "Ngừng ngừng, ta chỉ thuận miệng nói thôi mà. Bị Tử Điện quật hai phát chỉ hơi tê tê, đâu phải chân bị gãy. Đàn ông lớn tướng rồi còn muốn người ta công, khó coi lắm."

Lam Vong Cơ nói: "Rất khó coi sao?"

Ngụy Vô Tiệm: "Ừm."

Lặng lẽ chốc lát, Lam Vong Cơ nói: "Nhưng người cũng đã từng công ta."

Ngụy Vô Tiệm: "Có chuyện như vậy hả? Sao ta không nhớ."

Lam Vong Cơ khẽ nói: "Người trước giờ không hề nhớ những việc này."

Ngụy Vô Tiệm: "Ai cũng nói trí nhớ ta tệ, tệ thì tệ thôi. Dù sao cũng vậy, không công."

Lam Vong Cơ hỏi: "Thật sự không muốn công?"

Ngụy Vô Tiệm nói như đinh đóng cột: "Không công."

Hai người đứng đối mặt nhau chốc lát, bỗng nhiên, Lam Vong Cơ đặt một tay lên lưng hắn, người kề sát, tay còn lại luồn qua khúc cong nơi đầu gối hắn.

Luồn vào rồi là quơ lên ngay, cả người Ngụy Vô Tiệm đều bị ôm lơ lửng trong cánh tay y.

Ngụy Vô Tiệm làm sao cũng không ngờ tới kết quả của "không công" lại thế này, sợ hãi nói: "Lam Trạmm!!!"

Lam Vong Cơ ôm hân, bước đi vô cùng vững, đáp trả cũng cực kỳ ổn: "Người nói không muốn cồng."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Cũng đâu có bảo người ôm thế này?"

Bây giờ đã vào đêm, trên đường chẳng có người qua lại, mà dù là ai đi nữa, cũng không mất mặt cho lắm. Ngụy Vô Tiệp lại chả phải người da mặt mỏng, bị ôm đi một lúc thì liền thả lỏng ngay, cười nói: "Người định so da mặt ai dày hơn hả?"

Mùi đàn hương yên ả trong vắt nọ vương vấn bên người, Lam Vong Cơ không nhìn hân, mắt hướng thẳng phía trước, bát phong bất động, vẫn là vẻ mặt cực kỳ chính trực, cực kỳ nghiêm túc nhạt nhẽo. Ngụy Vô Tiệp thấy y làm lơ, cứng đầu cứng cổ, nghĩ thầm: "Không ngờ lòng trả thù của Lam Trạh này lại ghê gớm đến thế. Hồi trước hân chọc y, y toàn chịu mất mặt. Giờ hân thế này thế nọ y đều đòi lại hết, để y chịu bề mặt. Đây tiến bộ quá rồi. Chẳng những tu vi tiến bộ, mà da mặt cũng tiến bộ theo."

*Bát phong gồm có bốn điều phước lành và bốn điều bất trắc như sau: "thịnh và suy, hủy và dự, xưng và cơ, khổ và lạc" theo daophatngaynay.com

Hân nói: "Lam Trạh, hồi ở núi Đại Phạm người đã nhận ra ta rồi nhỉ."

Lam Vong Cơ: "Ừm."

Ngụy Vô Tiệp hỏi: "Sao lại nhận ra?"

Lam Vong Cơ rử mi, liếc mắt nhìn hân: "Muốn biết?"

Ngụy Vô Tiệp đáp chắc chắn: "Ừ."

Lam Vong Cơ nói: "Chính người nói ta biết."

Ngụy Vô Tiệp: "Chính ta? Bởi vì Kim Lăng? Bởi vì ta triệu Ôn Ninh đến? Không phải chứ?"

Nghĩ tới chuyện xấu hổ nào đó, đáy mắt Lam Vong Cơ dường như nhấp nhô gợn sóng. Nhưng mà, gợn sóng nhỏ bé không thể nhận ra này chỉ thoáng qua rồi thôi, lập tức khôi phục hồ sâu thăm thẳm. Y nghiêm nghị nói: "Tự nghĩ đi."

Ngụy Vô Tiệm: "Vì nghĩ không ra nên mới hỏi người!"

Lúc này, mặc hẳn truy hỏi thế nào, Lam Vong Cơ vẫn ngậm miệng không đáp. Ngụy Vô Tiệm đào bới mãi không có kết quả, nói tiếp: "Vậy đổi sang câu khác. Sao người lại giúp ta?"

Lam Vong Cơ ung dung nói: "Như trên."

Y ôm Ngụy Vô Tiệm bước vào nhà trọ, ngoài hoả kế ở quầy hàng nơi đại sảnh phun nước ra, thì không còn kẻ hóng hớt nào làm ra hành động khác người. Bọn họ tới trước cửa, Ngụy Vô Tiệm nói: "Được rồi, đến rồi, thả ta xuống đây đi. Người không thừa tay để mở..."

Lời còn chưa dứt, Lam Vong Cơ đã làm một hành động cực kỳ vô lễ. Trong mắt hẳn, đây có lẽ là lần đầu tiên trong đời y làm ra động tác thô lỗ này.

Y ôm Ngụy Vô Tiệm, đá văng cửa.

Hai cánh cửa vừa văng ra, người ngồi ở trong lập tức ồ ồ ọ ọ khóc lóc: "Hàm Quang Quân, ta không biết, ta không biết, ta..."

Sau khi thấy rõ hai người ngoài cửa lấy tư thế kiểu gì bước vào, gã đờ mắt ra gắng gượng nói xong câu cuối cùng: "... Ta thật sự không biết."

Quả thật là "Hỏi một không biết ba."

Lam Vong Cơ dường như không thấy, ôm Ngụy Vô Tiệm vào cửa, đặt lên trên chiếu. Nhiếp Hoài Tang cảm thấy hết sức khổ sở, lập tức mở quạt giấy,

chấn mặt mình lại, tỏ vẻ "phi lễ chớ nhìn". Ngụy Vô Tiện lướt qua quạt giấy, đánh giá một phen.

Vị này năm xưa là bạn đồng môn với hãn, nhiều năm trôi qua cũng chẳng thay đổi là bao. Năm đó ra sao, bây giờ vẫn vậy. Một gương mặt dịu ngoan mặc người tùy ý nhào nặn, một thân quần áo phẩm vị không tẻ, đương nhiên cũng sẽ tốn không ít tâm tư lên trên bản mặt. Nói gã là tiên thủ Huyền môn, còn chẳng bằng nói gã là kẻ không phận sự. Mặc long bào vào chả giống Thái tử, đeo trường đao cũng chả phải gia chủ.

Gã chết cũng không nhận, Lam Vong Cơ liền ném vải áo mà con chó ngao xé xuống ngày đó lên trên bàn. Nhiếp Hoài Tang che tay áo thiếu mất một mảnh của gã lại, mặt bi thảm: "Chẳng qua đúng lúc ta đi ngang qua thôi mà. Ta thật không biết gì hết đó."

Ngụy Vô Tiện nói: "Người không biết, vậy ta nói, coi người có nghe hay không là biết thôi."

Nhiếp Hoài Tang lúng túng không biết nên ứng đối ra sao. Ngụy Vô Tiện đã nói mất rồi.

"Dây Hành Lộ thuộc khu vực của Thanh Hà có lời đồn về 'Cật nhân linh' và 'Cật nhân bảo', nhưng không có bất cứ người bị hại nào xác nhận. Vì lẽ đó, nên nó mới là tin đồn. Mà lời đồn sẽ khiến người bình thường rời xa dây Hành Lộ. Bởi vậy, nó thật ra chính là một đạo phòng tuyến. Hơn nữa chỉ là đạo thứ nhất."

"Đã có thứ nhất thì sẽ có thứ hai. Đạo phòng tuyến thứ hai, chính là tẩu thi trên dây Hành Lộ. Dù có người không sợ lời đồn về bảo ăn thịt người xông lên dây, hoặc là đi nhằm vào dây, thì khi trông thấy người chết cất bước đi, cũng sẽ chạy trốn chết. Nhưng số lượng những tẩu thi này ít, lực sát thương thấp, vì vậy cũng sẽ không tạo ra thương tổn thật sự."

"Đạo phòng tuyến thứ ba, chính là mê trận gần toà thạch bảo kia. Hai đạo trước đều dùng để phòng bị người bình thường, chỉ có đạo này, là phòng tu sĩ Huyền môn. Nhưng phạm vi tác dụng cũng chỉ giới hạn với tu sĩ phổ thông, nếu gặp người tu sĩ cầm linh khí hay linh khuyển chuyên phá mê trận, hoặc là danh sĩ đẳng cấp Tiên môn như Hàm Quang Quân đây, đạo phòng tuyến này cũng chỉ có thể bị phá giải mà thôi."

"Ba lớp phòng bị, là vì không để người khác phát hiện toà thạch bảo trên dãy Hành Lộ kia. Người xây nên bảo là ai, chẳng thể nào không rõ ràng. Nơi đây là khu vực Thanh Hà Nhiếp thị, ngoài Nhiếp gia, không còn ai khác có thể dễ dàng bố trí ba đạo cửa ải ở Thanh Hà này. Huống chi người lại còn đúng lúc xuất hiện gần thạch bảo, để lại chứng cứ. Dù có khẳng khẳng nói đây là trùng hợp, cũng chẳng ai tin."

"Rốt cuộc Nhiếp gia xây dựng một toà bảo ăn thịt người trên dãy Hành Lộ là vì mục đích gì? Thi thể trong vách tường từ đâu mà có? Có phải do nó ăn không? Niếp Tông chủ, nếu hôm nay người không nói rõ ràng ngay tại đây, chỉ sợ sau này lộ ra, chúng gia Huyền môn cùng thảo phạt chất vấn, đến lúc đó dù người có muốn nói, cũng không ai chịu nghe người nói, tin lời người nói."

Nhiếp Hoài Tang như cam chịu, nói: "... Đó vốn không phải bảo ăn thịt người gì. Cái đó... đó chỉ là mộ tổ nhà ta!"

Ngụy Vô Tiện ngạc nhiên: "Mộ tổ? Mộ tổ nhà ai mà quan tài lại không đặt xác, lại đặt đao?"

Nhiếp Hoài Tang buồn rười rượi nói: "Hàm Quang Quân, ta nói trước, người có thể thề không, nể tình thế giao hai nhà, nể tình đại ca ta kết nghĩa với đại ca người, dù ta có nói gì, người... và cả vị bên cạnh người nữa, đều tuyệt đối không được truyền đi. Ngộ nhớ sau này lộ ra, hai vị cũng nói giúp ta vài câu, làm chứng cho ta. Trước giờ người là người giữ chữ tín nhất, chỉ cần người thề, ta sẽ tin."

Lam Vong Cơ nói: "Như người mong muốn."

Ngụy Vô Tiện nói: "Người nói nó vốn không phải bảo ăn thịt người gì, như vậy nó chưa từng ăn người?"

Nhiếp Hoài Tang cắn răng, thành thật nói: "... Từng ăn." Gã lập tức bổ sung: "Cơ mà, chỉ có một lần thôi! Hơn nữa cái sai chủ yếu không phải do nhà ta, vả lại chuyện này đã xảy ra vào mấy chục năm trước rồi. Tin đồn về bảo ăn thịt người trên dãy Hành Lộ bắt đầu truyền đi từ khi đó. Ta... ta chẳng qua chỉ châm ngòi thổi gió, phóng đại lời đồn lên mấy lần mà thôi."

Lam Vong Cơ lễ độ nói: "Nguyện nghe rõ ràng."

Y ngồi xuống nhìn về phía gã, uy lực câu nói này quả thật hết như đe dọa, Nhiếp Hoài Tang bắt đầu lễ mễ khai báo.

Gã nói: "Hàm Quang Quân, các người biết đó, Nhiếp gia chúng tôi không giống với những tiên môn thế gia khác. Bởi vì tổ tiên lập gia là một vị đồ tể, nhà khác toàn là tu tiên kiếm, còn nhà chúng tôi, tu là tu đao đạo."

Việc này cũng không phải bí mật gì. Gia văn Thanh Hà Nhiếp thị toàn là hoa văn đầu thú như chó như heo, mặt mũi dữ tợn. Nhiếp Hoài Tang nói tiếp: "Bởi vì con đường tu luyện không giống với nhà khác, tổ tiên lập gia lại xuất thân từ đồ tể, khó tránh khỏi máu me. Bội đao của gia chủ các đời chúng tôi, đều có lệ khí và sát khí cực nặng. Mỗi một vị gia chủ, gần như đều tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết. Mà tính tình nóng nảy của bọn họ, cũng có liên quan rất lớn với việc này."

Chẳng hạn như đại ca của Nhiếp Hoài Tang - Nhiếp Minh Quyết. Vị tiên thủ trẻ tuổi này là huynh đệ kết nghĩa với Lam Hi Thần và Kim Quang Dao, Xích Phong Tôn mạnh mẽ vang dội, uy nghiêm có mức; Trạch Vu Quân dịu dàng như ngọc, phẩm chất cao thượng; Liễm Phương Tôn thông minh khôn khéo, ranh mãnh nhạy bén. Ba người kết nghĩa với nhau trong trận đánh Xạ Nhật, mỗi người đều có một giai thoại truyền lưu, sau được

chúng gia xưng là Tam tôn. Nhưng trong thời gian danh tiếng của Nhiếp Minh Quyết đang thịnh, h lẫn lại tẩu hoả nhập ma bạo huyết bỏ mình ngay trên một lần thịnh hội quan trọng, hôm ấy có không ít người dự hội bị h lẫn phát điên đuổi chém bị thương. Một đời uy danh, lại rơi vào kết cục như thế.

Nhiếp Hoài Tang nhất định đang nghĩ tới đại ca gã, vẻ mặt suy sụp h lẫn, lại nói tiếp: "... Khi những gia chủ này còn sống, bội đao của bọn họ xao động thì vẫn còn chủ nhân áp chế. Nhưng sau khi chủ nhân chết đi, chúng nó không người quản chế, sẽ biến ngay thành một thứ hung khí."

Ngụy Vô Tiệ n nhú mảy: "Này gần với tà ma ngoại đạo rồi."

Nhiếp Hoài Tang vội nói: "Này đâu có giống! Sở dĩ tà ma ngoại đạo là tà ma ngoại đạo, bởi vì chúng nó muốn mạng người. Nhưng thứ mà đao nhà chúng tôi muốn không phải người, mà là những oán quỷ hung linh, yêu thú ma quái kia. Cả đời chúng nó chém giết những thứ ấy, nếu không có cho chúng nó trừ, thì chúng nó sẽ tự mình gây chuyện, quấy phá không cho gia đình sống yên ổn. Đao Linh chỉ nhận định một người chủ, không để người ngoài sử dụng. Mà những hậu nhân chúng tôi, lại không thể nung chảy thanh đao ấy. Đầu tiên là bất kính với tổ tiên, hai là dù có nung cũng chưa chắc giải quyết được vấn đề."

Ngụy Vô Tiệ n bình luận: "Đại gia."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Đúng thế. Đao đi theo chư vị liệt tổ liệt tông vượt mọi chông gai, tầm tiên vấn đạo, vốn là đại gia."

*nghĩa đại gia theo QT thì là ông lớn, cụ lớn, là người kiêu ngạo (kiểu đại gia ta đây), theo baike,baidu thì là tên gọi tôn kính, chả biết nên dùng từ gì để thay...

Thảo nào năm xưa Thanh Hà Nhiếp thị chưa bao giờ thốt ra câu khiển trách nào về việc tu luyện của h lẫn. Tuy tham gia cuộc vây quét Loạn Tán

Cương, nhưng cũng chỉ vì một trận chiến báo thù. Hoá ra cách thức tu luyện các đời nhà bọn họ, lại đáng để tranh luận đến thế.

Nhiếp Hoài Tang nói tiếp: "Bắt đầu từ đời của gia chủ, đời sau tinh tiến hơn đời trước, vấn đề này cũng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Mãi cho đến gia chủ đời thứ sáu nhà ta, hẳn đã nghĩ ra một biện pháp."

Ngụy Vô Tiện nói: "Chính là xây nên Cật nhân bảo kia?"

Nhiếp Hoài Tang: "Không không, tuy có liên quan, nhưng hồi đầu còn chưa nghĩ tới cách đó. Vị gia chủ đời thứ sáu đã làm thế này. Hẳn để đao của hắn với đao của ông nội hắn đục nên hai cỗ quan tài, đào một ngôi lăng mộ. Trong lăng mộ không bỏ vật gì quý giá, nhưng lại đặt mấy trăm cỗ tử thi hung hóa sắp thi biến."

Lam Vong Cơ hơi cau mày, Nhiếp Hoài Tang sợ đến nỗi nói ngay: "Hàm Quang Quân, người nghe ta giải thích! Mấy thi thể đó không phải nhà chúng tôi giết đâu! Mà là chúng tôi khó khăn vất vả vơ vét thu gom ở các nơi khác đến đó! Cũng có không ít cái bỏ một số tiền lớn ra để mua. Gia chủ đời thứ sáu đã nói, những Đao Linh này muốn tranh đấu với tà tuý, vậy thì để tà tuý đánh nhau với nó đi thôi. Hạ táng những thi thể sắp thi biến và hòm chứa đao chung với nhau, là vì coi chúng nó như vật chôn cùng Đao Linh. Đao Linh sẽ áp chế tử thi thi biến, và những thi thể này cũng có thể giảm bớt nhu cầu và sự ngông cuồng của Đao Linh, không cho nó tăng lên, duy trì hiện trạng, ngăn trở lẫn nhau. Dựa vào cách này, mới đổi lấy được mấy đời an bình của thế hệ sau."

Ngụy Vô Tiện nói: "Vậy sao sau đó lại xây nên thạch bảo? Lại còn chôn xác vào vách tường? Với lại, người nói nó đã từng ăn người?"

Nhiếp Hoài Tang: "Mấy chuyện này thật ra cũng chỉ là một thôi. Coi như nó.... đã ăn người đi. Nhưng này không phải cố ý!!! Mộ mà gia chủ đời thứ sáu nhà chúng tôi xây chỉ là mộ đao, là một phần mộ thông thường để hậu

nhân sau này bắt chước theo đó mà làm. Nhưng vào hơn năm mươi năm trước, phần mộ này đã bị một băng tặc trộm mộ ghé thăm."

Ngụy Vô Tiện "ồ" một tiếng, nghĩ thầm: "Này thiệt đúng là động thủ trên đầu thái tuế mà."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Chuyện lớn như xây mộ thế này, dù cẩn thận dè dặt ra sao, cũng sẽ có lời này lời kia truyền ra. Bọn tặc trộm mộ kia dò la khắp nơi, cho rằng trên dãy Hành Lộ có mộ lớn tiền triều, sớm lần theo dấu, có chuẩn bị mà tới. Trong đám đó vậy mà lại có dị sĩ giỏi giang mang chân tài thực học, có thể nói đúng phương vị của bọn họ, phá mê trận, tìm tới mộ đạo của nhà chúng tôi. Trộm đục ra một lỗ đi vào mộ, làm cái nghề này gặp nhiều thi thể nên bọn chúng không sợ người chết bên trong, nhưng do bọn chúng tìm vàng bạc châu báu khắp nơi, không hiểu cấm kỵ hít thở sát bên thi thể, lại thêm ai nấy đều là nam tử trẻ trung tráng niên cả người đầy dương khí. Phải biết rằng, nằm trong đó toàn là thi thể sắp thi biến!"

"Có thể tưởng tượng được chuyện gì sẽ xảy ra. Lập tức có hơn mười cỗ thi thể hung hoá ngay tại chỗ."

"Nhưng đám tặc trộm mộ này tài cao gan cũng lớn, đạo cụ hành nghề chuẩn bị đầy đủ, bọn họ phải gọi là bần rận - đánh chết tất cả tẩu thi đã thi biến thêm lần nữa. Kịch chiến một phen, đánh cho xác nát rơi đầy đất, lúc này mới phát giác mộ này hung hiểm, chuẩn bị rút đi. Đúng vào lúc chuẩn bị rút đi này, bọn họ bị ăn!"

"Số lượng thi thể sắp đặt bên trong mộ đều được kiểm soát chặt chẽ, thêm một bộ thì nhiều, bớt một bộ thì thiếu, vừa vặn để duy trì cân bằng với Đạo Linh. Mà đám tặc trộm mộ này đi vào náo loạn một trận, nếu chỉ là khơi gợi thi biến thì trái lại dễ nói, sau khi bọn chúng rút lui, Đạo Linh sẽ phát lực, áp chế thi biến lại. Nhưng bọn chúng lại đánh nát thi thể, thoáng cái thiếu hụt hẳn mười bộ. Mộ đạo còn duy trì được là vì có đầy đủ hung thi khắc chế lẫn nhau với Đạo Linh, rồi... rồi thì đành phải... tự động đóng kín,

vây sống bọn họ ở trong, để đám người kia tự bù bản thân mình vào chỗ trống bọn chúng tạo ra..."

"Mộ đao bị huỷ, gia chủ khi đó đã bắt đầu nghĩ tới biện pháp khác. Hắn chọn một chỗ trên dãy Hành Lộ, không xây mộ nữa, mà lấy thứ khác thay thế, dựng nên một căn phòng Tế Đao, vì ngừa tặc trộm mộ quang lâm lần hai, nên đã giấu thi thể vào trong vách tường che dấu tai mắt người khác."

"Tế Đao đường này cũng chính là "Cật nhân bảo" trong lời đồn. Đám tặc trộm mộ kia đi tới Thanh Hà, ngụ trang thành hộ săn bắn, đi vào dãy Hành Lộ rồi không trở ra nữa, vì không thấy xác, nên có người tung tin bọn chúng bị quái vật trong dãy nuốt mất. Sau đó thạch bảo được xây nên, lúc mê trận còn chưa bố trí xong, lại có người vô tình đi ngang qua trông thấy nó. May mà toàn bộ thạch bảo đều không làm cửa, gã đó không vào được. Thế nhưng sau khi xuống dãy, hễ gặp người gã lại nói trên núi dãy Hành Lộ có một toà bảo trắng kỳ lạ, quái vật ăn thịt người chắc chắn ở bên trong đó. Nhà chúng tôi nghĩ rằng để tin đồn lớn hơn nữa cũng tốt, như vậy sẽ không ai dám tới gần khu vực đó, nên đã thêm mắm dặm muối, truyền tin 'Cật nhân bảo' ra ngoài. Nhưng đúng thật là nó có ăn người!"

Nhiếp Hoài Tang lấy một chiếc khăn tay và một viên đá trắng to chùi cùi từ trong tay áo ra. Khăn tay dùng để lau mồ hôi, đá trắng thì đưa tới trước: "Hai vị có thể coi thử cái này."

Ngụy Vô Tiện nhận lấy viên đá trắng, nhìn kỹ, phát hiện trong bụi đá lộ ra thứ gì đó trắng trắng, nhìn như là... xương ngón tay người.

Lòng hắn sáng như tuyết, Nhiếp Hoài Tang lau mồ hôi xong, nói: "Vị... Kim tiểu công tử kia... không biết dùng cách gì mà làm thủng một lỗ trên tường, tường dày như thế mà cậu ta cũng có thể phá nát, hiển nhiên có mang theo không ít pháp bảo trên người, à cái này không quan trọng.... Ta nói, là cái nơi cậu ta phá vỡ kia, vừa khéo chính là một gian Tế Đao đường mà nhà chúng tôi xây thời kì đầu trên dãy Hành Lộ, lúc đó còn chưa nghĩ

tới chuyện dùng bùn đất ngăn cách dương khí rồi lột đá hai mặt để phòng ngừa chúng nó dễ dàng thi biến, chỉ trực tiếp bỏ thi thể vào trong bùn đất. Bởi vì vậy khi Kim tiểu công tử phá một cái hang, cậu ta không hề chú ý tới thật ra còn phá nát một bộ xương trắng chôn bên trong tường nữa. Sau khi cậu ta bước vào không lâu, liền bị hút vào vách tường trong thạch bảo, thay thế bộ thi thể bị cậu ta phá nát kia... Ta định kỳ đều đến dãy Hành Lộ xem xét một phen. Hôm nay vừa đi, đã nhìn thấy cái này, ta mới lượm viên đá lên, thì có con chó nhào tới cắn ta, ài... Tể Dao đường cũng gần như là một tổ nhà chúng tôi, ta thật sự..."

Nhiếp Hoài Tang càng nói càng khổ sở: "Tu sĩ bình thường biết đây là khu vực nhà ta, thì căn bản sẽ không sẵn đêm ở vùng Thanh Hà. Ai mà ngờ..."

Ai mà ngờ gã xui xẻo như thế, đầu tiên là có tên Kim Lăng không tuân thủ quy củ chăm chú vô dãy Hành Lộ, sau lại tới hai người Lam Ngụy lần theo phương hướng Quỷ Thủ chỉ mà đến. Gã nói tiếp: "Hàm Quang Quân, còn cả vị này... ta đã nói hết rồi, các người tuyệt đối đừng truyền ra ngoài. Nếu không..."

Nếu không,

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Âm Chí 4

Lam Vong Cơ nói: "Trừ ác trở trước."

Ngụy Vô Tiện hai ba cái kéo ống quần lên, nói: "Tự ta làm!" Chỉ trong một ngày mà Hàm Quang Quân đã nhiều lần dùng tư thế nửa quỳ trước mặt hắn, tuy đối phương vẫn đang hoàng trịnh trọng, thậm chí còn có chút nghiêm túc, nhưng hắn thật sự không ngăn nổi bức tranh này.

Vết ác trở trải rộng toàn bộ cẳng chân, bò qua đầu gối, leo lên bắp đùi. Ngụy Vô Tiện nhìn nhìn, nói: "Trên đùi."

Lam Vong Cơ nghiêng đầu qua, không trả lời. Ngụy Vô Tiện nói lại lần nữa, vẫn không phản ứng, hắn khó hiểu: "Lam Trạ?"

Lúc này Lam Vong Cơ mới quay đầu lại, dường như không biết nên nói gì. Thấy thế, trong lòng Ngụy Vô Tiện nghĩ tới mấy trò xấu, chớp chớp mắt, đang định chọc ghẹo vài câu, hòa nhau một ván, bỗng nhiên, có tiếng vỡ vụn truyền từ cạnh bàn tới.

Bọn họ song song đứng dậy nhìn. Chỉ thấy chén trà với ấm trà rơi vỡ đầy đất, chiếc túi càn khôn phong ác nằm trong vũng nước trà chảy ra từ đồng sứ trắng trắng.

Chiếc túi nhúc nhích không thôi, dường như có thứ gì đó bị nhốt bên trong, bức thiết muốn ra ngoài.

Chiếc túi càn khôn phong ác này tuy chỉ lớn chừng bàn tay, nhưng có tác dụng làm vật chứa đồ, mà hai lớp trong ngoài đều thô chú văn phức tạp,

cộng thêm mấy tầng phong ấn nữa. Lam Vong Cơ nhốt cánh tay kia trong túi, khi này lấy chén trà trên bàn dâng lên nó, giờ nó nóng nẩy đựng ngà chén trà nên hai người mới nhớ tới, lại hợp tấu .

Nếu như không có một khúc ngắn ngủi này của bọn họ vỗ về mỗi đêm, dù chiếc túi càn khôn phong ác này có năng lực trấn áp mạnh hơn nữa, cũng chẳng giữ nổi cánh tay kia. Ngụy Vô Tiện thò tay mò cây sáo trúc, nhưng sờ soạng mãi không thấy. Quay đầu nhìn, hoá ra sáo trúc đã bị Lam Vong Cơ cầm trong tay.

Y đưa tay vỗ lên Tị Trần, lưỡi kiếm thụt lui ba tấc, nằm trong tay phải như một thanh chuỷ thủ, hết sức chuyên chú khắc gọt một chập lên trên sáo trúc, lúc này mới đưa sang. Ngụy Vô Tiện vừa cầm lên nhìn, sáo trúc được y tu sửa, đến cả chi tiết nhỏ như lỗ sáo cũng đã tinh xảo hơn rất nhiều.

Lam Vong Cơ nói: "Cố gắng thôi."

Nhớ tới tiếng sáo lúc trước hẳn thối thảm đến độ không dám nghe kia, Ngụy Vô Tiện xém nữa cười ngã xuống đất, cũng khó cho Lam Vong Cơ khi chịu đựng hẳn lâu như thế. Gió đông đã đủ, hợp tấu lập tức bắt đầu.

Trước đây, mỗi đêm bọn họ vừa bắt đầu hợp tấu , túi càn khôn phong ác sẽ yên tĩnh lại ngay, gần như có hiệu quả tức thì. Tối nay, Ngụy Vô Tiện không cố ý làm tệ, nhưng ai ngờ mới thối có hai hơi, cái thứ trong túi càn khôn kia đột nhiên phồng lớn gấp mấy lần, dựng đứng lên!

Ngụy Vô Tiện thối phù hư một âm, nói: "Thế quái nào, nghe quen điệu dờ rồi, giờ thôi dễ nghe chút nó lại không ưng?"

Âm luật dưới ngón Lam Vong Cơ đột ngột thay đổi, một gạt đi xuống, bảy dây đàn cùng đồng loạt rung lên, phát ra tiếng ầm ầm như núi lở. Túi càn khôn phong ác bị tiếng đàn tức giận khiển trách, ngã xuống ngay tại chỗ. Ngụy Vô Tiện nắm chặt thời cơ, thối tiếp, Lam Vong Cơ cũng bắt lấy nhịp , lại bắt đầu quay về yên tĩnh, an bình khoan thai.

Tấu xong một khúc, túi càn khôn phong ác cuối cùng cũng co lại nguyên dạng, nằm yên bất động.

Mấy ngày qua, Quỷ Thủ này chưa bao giờ xảy ra tình huống như thế, vậy mà hôm nay lại hết sức nóng nảy, Ngụy Vô Tiệm cảm cây sáo vào, nói: "Nó phản ứng mãnh liệt thế kia, cứ như bị thứ gì đó kích thích ấy?"

Lam Vong Cơ nói: "Hơn nữa, còn là thứ gì đó trên người người."

Ngụy Vô Tiệm cúi đầu nhìn bản thân mình. Thứ lòi thêm trên người hẳn hôm nay, chỉ có thể là - vết ác trở di dời từ người Kim Lăng tới. Mà vết ác trở trên người Kim Lăng, lại bị dính phải hồi còn trong thạch bảo trên dãy Hành Lộ.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ý này là, những bộ phận khác của cơ thể nó, đang chôn trong vách tường Tế Dao đường Nhiếp gia?"

Sáng sớm hôm sau, hai người đồng loạt xuất phát, quay lại Tế Dao đường trên dãy Hành Lộ.

Hôm qua Nhiếp Hoài Tang bị bắt ngay tức thì, nguồn cơn mọi chuyện đều khai báo hết sạch, hiện giờ triệu tập môn sinh tâm phúc trong nhà, tới thu dọn đồng hồ loạn mà mấy tên xâm nhập kia để lại. Lúc Ngụy Vô Tiệm và Lam Vong Cơ tới, gã vừa sai người bổ khuyết đầu vào đó - chôn một cái xác mới tìm suốt đêm vào bên trong bức tường mà Ngụy Vô Tiệm đào Kim Lăng ra. Nhìn gạch trắng được xây ngay ngăn hết lớp này tới lớp kia, lau mồ hôi liên tục, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. Nào biết vừa quay đầu lại, chân mềm nhũn, mặt tươi cười nói: "Hàm Quang Quân... cả vị này nữa..."

Gã trước sau không biết nên xưng hô với Ngụy Vô Tiệm ra sao. Ngụy Vô Tiệm xua tay cười nói: "Nhiếp Tông chủ, xây tường hả?"

Nhiếp Hoài Tang cầm khăn tay lau mồ hôi, sắp sửa chà bay luôn một lớp da trán: "Vâng vâng vâng..."

Ngụy Vô Tiện hết sức đồng tình mà ngưỡng ngừng nói: "Thiệt ngại quá. Có lẽ phải làm phiền người rồi, chốc nữa hẵng xây lại sau."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Vâng vâng vâng... Hả?! Chờ chút!"

Lời còn chưa dứt, Tị Trần rời vỏ.

Nhiếp Hoài Tang trơ mắt nhìn đồng gạch vừa vá xong nứt toác.

Phá dễ hơn xây. Ngụy Vô Tiện dỡ gạch cực nhanh, nhanh hơn bọn gã xây lên không biết bao nhiêu lần. Nhiếp Hoài Tang cầm quạt run lấy bầy, lòng đầy uất ức. Lam Vong Cơ lời ít ý nhiều nói với gã vài câu, mặt gã lập tức hoàn toàn biến sắc, chỉ trời chỉ đất mà thề: "Không có! Tuyệt đối không có! Thi thể mà Tế Dao đường nhà chúng tôi dùng đều đầy đủ bộ phận, tuyệt đối không có xác nam nào thiếu mất một cánh tay. Ta không biết tay trái hút máu người nào hết, việc này thật không có liên quan gì tới ta, ta hoàn toàn không biết! Nếu không tin ta sẽ cùng dỡ gạch tự chứng minh sự trong sạch, chỉ có điều dỡ ra xong nhất định phải lập tức xây trở lại ngay, không thể dây dưa, này chính là mộ tổ nhà ta đó..."

Có mấy tên môn sinh Nhiếp gia thêm vào, Ngụy Vô Tiện liền lui ra, ở bên chờ xem kết quả. Nửa canh giờ sau, gạch đá nơi bức tường mà Kim Lăng từng bị chôn kia, đã được dỡ xuống hơn nửa.

Trong đất bùn đen thùi, chợt lộ ra một cánh tay trắng bệch, hoặc có lẽ là một cẳng chân nổi gân xanh, và cả mái tóc đen rối tung dơ bẩn. Hễ là xác nam thì đều được làm sạch qua loa, đặt nằm dưới đất. Người ở đây mang mặt nạ có, uống thuốc bí chế cũng có để phòng ngừa hô hấp và nhân khí gây ra thi biến.

Những thi thể này có cái đã hóa thành xương trắng, có cái còn đang trong quá trình thối rữa, và còn hết sức mới nữa. Muôn hình vạn trạng, nhưng mà, chẳng có cái nào không đầy đủ bộ phận hết. Cũng không phát hiện cái xác nam thiếu cánh tay trái nào cả.

Nhiếp Hoài Tang dè dặt nói: "Dỡ vách bên này đã đủ chưa? Muốn dỡ nữa không? Hay là thôi đi."

Đúng là đã đủ. Vết ác trớ trên người Kim Lăng có màu cực đậm, nên thứ đã để lại nó phải được chôn rất gần cậu ta, chắc chắn sẽ không vượt ra khỏi phạm vi bức tường này. Ngụy Vô Tiệm ngồi xồm cạnh một loạt thi thể, trầm ngâm suy tư chốc lát, Lam Vong Cơ nói: "Lấy túi càn khôn phong ác ra."

Lấy túi càn khôn phong ác chứa tay trái ra, để nó tự phân biệt, trái lại cũng là một cách hay. Chỉ có điều, mấy bộ phận thi thể khác ở cách nó quá gần, khó bảo đảm sẽ không khiến nó hưng phấn, dẫn tới tình hình càng nguy hiểm hơn. Mà nơi này lại hết sức đặc thù, độ nguy hiểm tăng cao gấp mấy lần, vì lẽ đó nên bọn họ mới cẩn thận chọn đến vào ban ngày. Ngụy Vô Tiệm lắc lắc đầu, cân nhắc: "Lẽ nào cánh tay này không phải của nam nhân? Không phải, tay của nam nhân hay nữ nhân ta vừa nhìn đã biết... vậy lẽ nào chủ nhân của nó có tới ba cánh tay?!"

Hắn bị suy nghĩ này của mình chọc cười. Bỗng nhiên, Lam Vong Cơ nói: "Chân."

Được y nhắc, lúc này Ngụy Vô Tiệm mới nhớ tới, hắn vậy mà quên mất, phạm vi của vết ác trớ chỉ tới chân!

Ngụy Vô Tiệm vội nói: "Cởi quần! Cởi quần!"

Nhiếp Hoài Tang sợ hãi nói: "Sao người dám nói tới mấy lời xấu hổ này trước mặt Hàm Quang Quân!"

Ngụy Vô Tiệm: "Giúp nhanh đi, cởi hết quần mấy thi thể này ra. Không cần cởi xác nữ, chỉ cởi xác nam!"

Nhiếp Hoài Tang đáng thương không ngờ tới, hôm qua mới khai báo nội tình ra hết, nay lại còn phải cởi quần thi thể trước mặt tổ tiên ngay bên trong Tế Dao đường, hơn nữa lại còn là xác nam, chỉ cảm thấy mai này mà

xuống dưới sẽ bị liệt tổ liệt tông mỗi người cho ăn một bạt tai, tát đến độ kiếp sau đầu thai cũng thành một tên khuyết thiếu đủ đường mất, không dẫn được lệ đổ đầy mặt. Mà Ngụy Vô Tiệm đã đưa tay tới lưng quần của thi thể trên đất, lại bị Lam Vong Cơ chặn ngang.

Y nói: "... Để ta."

Ngụy Vô Tiệm: "Người muốn làm thiệt hại? Người thật sự muốn làm chuyện này?"

Chân mày Lam Vong Cơ dường như hơi nẩy lên, như đang kiểm chế cái gì đó, y nói: "... Người đứng đó. Đừng nhúc nhích."

Trong mớ khiếp sợ mà hôm nay Nhiếp Hoài Tang đã chịu đựng, bây giờ chính là cái nặng nhất. Gã còn chưa dám tin Lam Vong Cơ sẽ làm giúp chuyện này thật, Lam Vong Cơ đã đứng lên, nói: "Tìm thôi."

Mọi người vội nhìn về phía mặt đất. Đương nhiên, làm bọn họ thất vọng rồi, Hàm Quang Quân không cởi quần thi thể thật, y chỉ vạch kiểm lên vị trí bắp đùi của mỗi cái xác, nhẹ nhàng cắt vải áo ra, để lộ làn da bên trong. Mà có quần áo chả cần phải cắt, vì nó đã rách rách rưới rưới sẵn rồi.

Cái xác bên cạnh đôi ủng trắng của y kia, trên vị trí ở mỗi đùi đều có một vòng dây mảnh nhỏ nhàn nhạt gần với màu da, chi chít dày đặc. Màu da nơi phía trên vòng dây và phía dưới vòng dây có khác biệt nho nhỏ.

Hiển nhiên, chân của thi thể này và nửa người trên của hắn, không thuộc về cùng một người.

Hai cái chân này, vậy mà lại do kẻ khác lấy kim khâu vào!

Nhiếp Hoài Tang vẫn còn trở mắt đứng nhìn, Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Thi thể Nhiếp gia dùng để tế đao, là do ai chọn?"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Thường thì do gia chủ mỗi đời tự chọn và tích trữ khi còn sống. Đại ca ta đi sớm, hẳn không tích đủ, nên ta chọn giúp hẳn... Chỉ cần thi thể có ngũ quan tứ chi đều chỉnh tề ta liền để lại. Ngoài ra ta không biết gì hết! Ta thật sự không biết!"

Rốt cuộc là ai đã thừa nước đục thả câu chôn cái xác với hai chân bị khâu này vào đây, hỏi Nhiếp Hoài Tang tất nhiên là không thể rõ ràng rồi, Ngụy Vô Tiện lập tức chặn ngang cái hỏi một không biết ba kia của gã. Từ người cung cấp thi thể đến bản thân Nhiếp Minh Quyết, tất cả đều là đối tượng hoài nghi, nhiều vô số kể. E rằng chỉ có thể tiếp tục truy tra, đến tận khi tìm được các bộ phận còn lại, chắp vá thi thể và hồn phách của hẳn lại, thì mới có thể biết được rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra.

Ngụy Vô Tiện nói: "Vị nhân huynh này nhìn có vẻ như bị ngũ mã phân thân... Chỉ mong những bộ phận khác của cơ thể hẳn không bị cắt rời rạc tùm lum thôi."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Kiều Kiều (Trong Sáng)

Lam Vong Cơ: "Một chút là bao nhiêu."

Ngụy Vô Tiện: "Một chút là một chút. Sao hả, có muốn ta cởi ra cho người xem không." Chân mày Lam Vong Cơ khẽ nhúc nhích, dường như thật sự lo hăn sẽ cởi quần áo ngay bên đường, y nói: "Về rồi cởi."

Cẩn thận so sánh kiểm chứng, hai chân của cái xác nam bên trong tường này có cùng một màu da với cánh tay trái kia, hơn nữa nếu đưa chúng đến gần nhau, giữa chúng nó sẽ xảy ra phản ứng mãnh liệt, như muốn ráp lại vậy, nhưng không biết làm sao vì thiếu mất bộ thân ở giữa. Cơ mà về cơ bản cũng đã có thể xác nhận, chúng nó thuộc về cùng một người.

Người này, có thể là tiên sĩ danh môn, hoặc là ẩn sĩ nơi sơn dã. Ngoài việc hăn là một nam tử có thân hình cao to, tứ chi thon dài, thể phách* khỏe mạnh, và tu vi hết sức cao ra, mấy thứ còn lại hoàn toàn không biết.

*thể xác và hồn phách

Cái tay trái kia lại chỉ hướng kế tiếp là Tây Nam. Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ đi theo chỉ dẫn của nó, một mạch đến Lịch Dương, cuối cùng ngón trỏ cũng rút về lần nữa.

Chung quanh đây nhất định có bộ phận còn lại của thi thể.

Lúc thân phận chưa bị đâm thủng, Ngụy Vô Tiện nhiều lần làm chuyện giả ngây giả dại mất mặt đáng xấu hổ, giờ đây hai bên đã thẳng thẳng vô tư, nhưng do da mặt hăn xưa nay cực dày, nên vẫn làm như không có gì. Hăn

ngậm miệng không nhắc tới, Lam Vong Cơ tự nhiên cũng sẽ không nói, đôi bên vẫn như quãng thời gian khi trước, ngậm hiểu ý nhau.

Vào thành, trong dòng người đi đường rộn rộn ràng ràng, Lam Vong Cơ hỏi: "Vết ác trở sao rồi."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lúc đó Kim Lăng chôn quá gần huynh đệ tốt này nên oán khí nhiễm phải không ít, màu ngấm vào rất đậm. Có mờ đi một chút, vẫn chưa biến mất hoàn toàn. Đại khái là tìm đủ bộ phận thi thể, hoặc chí ít tìm được phần đầu mới có thể nghĩ tới cách loại bỏ triệt để. Không sao cả."

"Huynh đệ tốt" chính là vị nhân huynh bị ngũ mã phân thân này. Bởi vì không biết hẳn rốt cuộc là ai, tên gọi là gì, Ngụy Vô Tiệm bèn đề nghị dùng "huynh đệ tốt" để gọi thay. Sau khi Lam Vong Cơ nghe xong, lặng im một hồi, coi như đã ngầm đồng ý danh xưng này. Đường nhiên, chính y tuyệt đối sẽ không dùng cái từ ấy.

Lam Vong Cơ: "Một chút là bao nhiêu."

Ngụy Vô Tiệm: "Một chút là một chút. Sao hả, có muốn ta cởi ra cho người xem không."

Chân mày Lam Vong Cơ khẽ nhúc nhích, dường như thật sự lo hẳn sẽ cởi quần áo ngay bên đường, y nói: "Về rồi cởi."

Ngụy Vô Tiệm cười há há rồi chợt nghiêm mặt: "Hàm Quang Quân, người cảm thấy, kẻ thả huynh đệ tốt tới Mặc gia trang để hẳn đi tập kích đám Lam Tư Truy, và khâu hai chân hẳn vô một cái xác khác rồi vùi vào trong vách tường, có phải cùng một nhóm người?"

Tuy khi xưa và bây giờ trong lòng hẳn đều gọi thẳng tên Lam Vong Cơ, nhưng quãng thời gian trước đó ngày nào hẳn cũng gọi tôn xưng của y, gọi đến quen luôn rồi. Hơn nữa danh xưng này do hẳn kêu lên, lại mang theo

một kiểu giả vờ đoan trang buồn cười. Ngoài mặt, hẳn cứ nửa thật nửa giả tiếp tục kêu như thế.

Lam Vong Cơ nói: "Hai nhóm."

Ngụy Vô Tiệm: "Việc này nhìn sao cũng thấy giống nhau. Hao tâm tốn sức khâu chân vào một cái xác khác, giấu trong tường, rõ ràng là không muốn để tứ chi bị phát hiện. Đã như vậy, thì sẽ không có chuyện cố tình quăng tay trái đi tập kích người của Cô Tô Lam thị, nếu thế nhất định sẽ hấp dẫn sự chú ý và truy tra. Một phí hết tâm tư để giấu kín, một khác lại ra tay liều lĩnh như sợ người khác không phát hiện, nên không phải cùng một nhóm."

Lời đều đã bị hắn giành hết, Lam Vong Cơ dường như không còn gì để nói, nhưng vẫn "ừ" một tiếng.

Ngụy Vô Tiệm vừa đi vừa nói: "Người giấu chân biết truyền thống xây Tế Dao đường của Thanh Hà Nhiếp thị, mà người ném tay trái thì lại hết sức hiểu rõ hướng đi của Cô Tô Lam thị, e rằng lai lịch đều không hề đơn giản. Chuyện muốn làm rõ, có lẽ càng ngày càng nhiều."

Lam Vong Cơ: "Đi được bước nào hay bước ấy."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người nhận ra ta kiểu gì vậy?"

Bọn họ người hỏi một câu ta đáp một câu, liên tục trong chốc lát, Ngụy Vô Tiệm vốn định nhân cơ hội này hỏi bất ngờ để dụ Lam Vong Cơ buột miệng nói ra đáp án cuối cùng của vụ này, kết quả vẫn thất bại, tạm thời bỏ qua, lần sau lại chiến tiếp, đổi đề tài khác: "Ta chưa từng tới Lịch Dương, trước đó toàn là ta hỏi thăm, lần này ta muốn làm biếng, người đi nghe ngóng đi."

Lam Vong Cơ quay lưng bỏ đi, Ngụy Vô Tiệm nói: "Từ từ từ từ. Hàm Quang Quân, xin hỏi người, hướng đó đi đâu?"

Lam Vong Cơ quay đầu lại: "Đến tiên môn thế gia trấn giữ nơi đây."

Ngụy Vô Tiệm túm tua rua kiếm của y, kéo y trở về: "Tìm bọn họ làm chi. Đây là địa bàn của người ta, dù bọn họ có biết cũng không nói người hay đâu. Chuyện như vậy hoặc là sợ xấu hổ, hoặc là không muốn để người ngoài nhúng tay vào. Hàm Quang Quân tôn quý à, không phải Ngụy mỗ bồi nhọ người, nhưng ra ngoài làm việc, người mà không có ta thì thật sự không được đâu. Ngài thăm dò kiểu đó, hỏi ra được mới là chuyện lạ đó."

Lời này nói đến mức có hơi không giữ mồm giữ miệng, nhưng trong mắt Lam Vong Cơ lại đây một vẻ dịu dàng, y nói: "Ừm."

Ngụy Vô Tiệm mỉm cười: "Ừm gì mà ừm, như vậy mà cũng ừm." Trong bụng lại cực lực oán thầm: "Chỉ biết kêu 'ừm', quả nhiên vẫn muộn!"

Lam Vong Cơ nói: "VẬY phải thăm dò thế nào."

Ngụy Vô Tiệm chỉ về một hướng: "Đương nhiên là tới đó."

Nơi hắc chỉ, là một con đường dài rộng rãi. Cờ hiệu gọi mời cao cao thấp thấp treo đầy hai bên đường, khăn vải đỏ thắm quần quanh, mắt sáng rực. Mỗi một cửa tiệm đều mở rộng cửa chính mặt tiền, cầm mấy vò đen thùi lù tròn vo ở trong điểm ra bày ngoài tiệm, còn có hoả kế nâng chiếc khay chứa một chén rượu nhỏ vỗ ngực tự tiến cử với người đi đường.

Hương rượu mạnh trôi nổi đầy đường, thảo nào ban nãy Ngụy Vô Tiệm càng đi càng chậm, đi tới đầu đường rồi hoàn toàn không nhúc nhích nữa.

Ngụy Vô Tiệm nghiêm túc nói: "Nơi thế này hoả kế thường đều trẻ tuổi lanh lợi, biết chịu khó, hơn nữa khách tới mỗi ngày, nhiều người nhiều miệng, gần đó có đồn đãi chuyện gì, nhất định chạy không khỏi tai mắt của bọn họ."

Lam Vong Cơ "ừ" không phản đối, nhưng mặt lại viết đầy "chẳng qua là do người muốn uống rượu thôi".

Ngụy Vô Tiệm cứ thế nắm tua rua kiếm của y mà lôi, hai mắt toả sáng bước vào con đường bán rượu. Lập tức có năm, sáu tên hoả kế của các quán rượu khác nhau vây lại đây, người sau niềm nở hơn người trước: "Ném thử đi? Rượu Hà gia có tiếng vùng này đó!"

"Công tử ném thử cái này đi, ném thử không tốn tiền, uống thích thì lần sau lại ghé tới quan tâm chuyện làm ăn của quán nha."

"Rượu này nghe mùi không gắt, nhưng uống xuống bụng lại đủ hùng hực!"

"Uống xong rồi mà người còn đứng được ta theo họ người luôn!!!"

Ngụy Vô Tiệm nghe xong tiện miệng nói: "Được!" Cầm lấy chén rượu của tên hoả kế vóc dáng thấp bé mà hòng to kia, ngửa đầu uống một ngụm cạn veo, cười tủm tỉm giơ cái chén trống trơn ra cho gã xem: "Theo họ ta?"

Hoả kế ngẩng đầu lên: "Ý ta nói là uống một vò kia!"

Ngụy Vô Tiệm: "Vậy thì cho ta - ba vò."

Hoả kế kia vui mừng quá đổi, lao ngay về quán. Ngụy Vô Tiệm nói với Lam Vong Cơ: "Kinh doanh mà, làm ăn trước, chuyện khác nói sau. Làm nghề buôn bán, miệng dẻo là được."

Lam Vong Cơ bỏ tiền ra trả.

Hai người bước vào quán, trong quán bố trí bàn gỗ ghế gỗ để khách nghỉ ngơi tán gẫu. Đám hoả kế khác ở trong thấy quần áo mặt mày Lam Vong Cơ đầy khí phách liền kinh hãi như gặp được người trời, không dám thất lễ, ra sức lau bàn ghế hồi lâu mới dám mời ngồi. Bên chân Ngụy Vô Tiệm đặt

hai vò, trong tay cầm một, nói vài câu thân thiện với hoả kế kia xong, liền ngắt sang chủ đề chính, hỏi chuyện lạ nơi đây. Tên hoả kế kia cũng thuộc dạng nói nhiều, xoa tay hỏi: "Chuyện lạ thế nào?"

"Nhà ma, mộ hoang, phân thây, đại loại thế."

Con người hoả kế xoay tròn đảo quanh: "À... Các người làm gì? Người với y."

Ngụy Vô Tiện nói: "Không phải người đã đoán ra rồi sao."

Hoả kế sáng tỏ, nói: "Đúng thật. Đoán không trật, hai vị chắc cũng là người của thế gia cười mây đạp gió bay tới bay lui gì đó nhì. Nhất là vị bên cạnh ngài này, ta chưa từng thấy người bình thường nào lại... lại.... như thế..."

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Lại xinh đẹp như thế."

Hoả kế cười haha: "Ngài nói lời này, vị công tử ấy không vui đâu. Chuyện lạ phải không, có chứ. Cơ mà không phải bây giờ, tận mười năm trước kia. Người đi hướng này, ra khỏi thành thêm hai, ba dặm nữa sẽ thấy một tòa nhà, nhà bình thường thôi, được xây cất rất đẹp, chính là Thường trạch ấy."

"Tòa nhà đó làm sao."

"Thảm án diệt môn đó!" Hoả kế nói: "Ngài hỏi, ta đương nhiên sẽ kiểm chuyện quái lạ nhất trong mớ quái lạ mà nói rồi. Cả nhà chết ráo. Nghe nói, đều bị dọa chết tươi!"

Nghe vậy, Lam Vong Cơ dăm chiêu, như đang nhớ tới việc gì. Ngụy Vô Tiện lại không rảnh để ý, có thể hù chết tươi một nhà mấy mạng, ắt hẳn là lệ quý hung linh cực tàn nhẫn khủng bố. Không phải nhà nào cũng có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ trong lòng như Thanh Hà Nhiếp thị, thế gia tu tiên bình

thường, sẽ không tha thứ khi trên địa giới của mình lại xuất hiện thứ này, hẳn nói: "Vùng này có thể gia tu tiên trấn giữ không?"

"Có."

"Bọn họ ứng đối ra sao?"

"Ứng đối?" Hoả kế vắt khăn lên vai, ngồi xuống - "Vị công tử này có biết, thế gia tu tiên trấn giữ ở Lịch Dương hồi trước họ gì không? Họ Thường đó. Cái nhà chết sạch ấy, chính là nhà bọn họ! Người chết cả rồi, thì còn ai ra ứng đối?"

Thường gia bị diệt môn, chính là thế gia tu tiên trấn giữ nơi đây?!

Tuy Ngụy Vô Tiện chưa từng nghe nói tới Lịch Dương Thường thị nào đó, này chắc chắn không phải tiên môn vọng tộc nào, nhưng cả một gia tộc Huyền môn bị diệt, tuyệt đối không phải chuyện nhỏ nhất, mà là chuyện lớn khiến người nghe kinh hãi. Hắn truy hỏi tiếp: "Nhà họ Thường bị diệt môn thế nào?"

Hoả kế nói: "Ta cũng nghe nói lại thôi. Thường gia kia ấy, vào một buổi tối nọ, bỗng có tiếng đập cửa truyền từ bên nhà bọn họ ra."

Ngụy Vô Tiện: "Tiếng đập cửa?"

"Đúng! Đập cửa vang rung trời. Ở trong lại toàn tiếng kêu khóc, hết như tất cả mọi người đều bị giam bên trong không ra được. Này rất quái đúng không? Cửa được cài then bên trong, người mà là người bên trong muốn ra ngoài, tự mở ra không được hay sao mà phải đập cửa? Người có đập cửa người ngoài cũng hết cách thôi. Hơn nữa, cửa không mở được, chẳng lẽ người không biết trèo tường?"

"Trong đầu người ở ngoài lén lút tự nhủ. Nơi đây ai cũng biết Thường gia là gia tộc tu tiên ghê gớm của vùng này. Gia chủ nhà họ hình như tên

Thường Bình ấy nhỉ, hẳn có một thanh kiếm biết bay, đứng trên đó bay được luôn! Nếu ở trong xảy ra chuyện thật, đến cả nhà hẳn cũng chẳng gánh nổi, thì những dân chúng bình thường kia tụ tập lại đó, không phải muốn tìm chết hay sao. Bởi vậy nên không có ai bắc thang hay leo tường vào trong đó coi thử cả."

"Cứ thế qua một tối, tiếng gào khóc bên trong ngày càng nhỏ dần. Sang hôm sau, mặt trời cửa ló, cửa lớn của Thường gia, tự động mở ra.

"Nguyên một nhà mười mấy người chủ, hơn năm mươi gia phó cả nam lẫn nữ, ngồi có, nằm có, miệng trào nước mật, tất cả đều bị dọa chết tươi."

Ông chủ quán rượu quay đầu lại mắng: "Người muốn chết hả! Không lo làm việc đi ở đó mà nói tới cái chuyện chết chết chết năm xưa."

Ngụy Vô Tiện nói: "Lấy thêm năm vò." Lam Vong Cơ trả tiền mười vò, ông chủ liền vui vẻ ra mặt, căn dặn hoả kế: "Cố gắng tiếp khách, đừng có chạy lung tung!"

Ngụy Vô Tiện: "Người nói tiếp."

Hoả kế không còn nỗi lo về sau nữa, bày hết bản lĩnh toàn thân ra, nói: "Từ đó về sau, trong một quãng thời gian, hễ người đi đường bước ngang Thường trạch gần đó vào ban đêm, đều nghe thấy tiếng đập cửa từ bên trong truyền ra."

"Người nghĩ thử coi, người tu tiên cười mây đạp gió đánh yêu quái như họ, quỷ quái yêu ma gì đó đều nhìn quen quá rồi, vậy mà bọn họ còn bị dọa chết tươi, vậy thì thứ đó đáng sợ đến cỡ nào chứ. Đi đêm nhiều, có ngày gặp ma! Đến cả khi chôn rồi, còn có thể nghe thấy tiếng đập hòm dùng dùng dùng ở nghĩa địa! Cũng chỉ có chủ nhân Thường Bình nhà họ ra ngoài chưa về mới tạm tránh được một kiếp thôi."

Ngụy Vô Tiệm chú ý nghe từng câu một, câu nào câu nấy đều nhớ rõ, lập tức nói: "Mà khoan. Không phải người nói 'cả nhà chết hết' hay sao?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Kiều Kiều 2

Hoả kế nói: "Đúng là chết hết. Ta nói tránh được một kiếp, cũng chỉ là tạm thời thôi. Chưa tới vài năm, người chủ Thường Bình kia với mấy người hăn mang theo lúc ra ngoài, vẫn chết. Lần này chết còn đáng sợ hơn nữa, là bị người ta dùng kiếm lăng trì đến chết! Lăng trì là cái chết ra sao hả, là cầm dao cầm kiếm, xẻo từng nhát từng nhát lên trên cơ thể, mãi đến tận khi thịt bị cắt xuống hết chỉ còn lại xương..."

Đương nhiên Ngụy Vô Tiện không thể nào không biết lăng trì là gì, nếu muốn viết ra một quyển tên , không ai có tư cách viết nó hơn hăn, nhấc tay nói: "Ta hiểu rồi. Vị huynh đài này, người có biết vì sao mà Thường gia lại bị diệt môn không?"

Hoả kế: "Ta nghe nói, là bởi vì đắc tội người không nên đắc tội, bị cố tình xử lý. Nhất định là vậy! Không phải vậy thì tại sao một đám người sống sờ sờ ra đó, còn là người tu tiên nữa chứ, lại trốn không thoát? Chắc hẳn đã bị thứ đồ gì hoặc là người nào đó nhốt ở trong rồi." "

Ông chủ quán rượu rất sợ bọn họ tán gẫu không được vui, bèn đưa hai đĩa đậu phộng với hạt dưa nhỏ tới. Ngụy Vô Tiện gật đầu cảm ơn, hỏi tiếp: "Có tra ra được thứ đó là gì hoặc người là ai không?"

Hoả kế ha ha nói: "Công tử nói lời này chẳng phải chê cười rồi sao? Chuyện của mấy đại gia bay tới bay lui trên trời kia, phường lẫn lộn kiếm sống qua ngày như chúng tôi nào có rõ ràng, lẽ ra đều cùng là người tu tiên các ngài, phải hiểu rõ hơn ta cơ chứ. Ta chỉ nghe loáng thoáng, dường như

đắc tội người không nên đắc tội! Dù sao thì từ đó về sau, không còn ai trông coi yêu ma quỷ quái ở vùng đất Lịch Dương này nữa."

"Người không nên đắc tội..."

"Đúng đúng." Hoả kế nhai vài hạt đậu phộng: "Ân ân oán oán của môn phái thế gia gì đó phức tạp quá nhỉ! Ta nghĩ, Thường gia nhất định là bị tu tiên bên ngoài trả thù, giết người đoạt bảo không phải chuyện thường hay sao, mấy tên kể chuyện với trong truyện truyền kỳ diễn nghĩa đều viết như thế. Cơ mà, tuy ta không rõ cụ thể là ai, nhưng hình như có liên quan tới một đại ma đầu rất nổi tiếng."

Ngụy Vô Tiện cười nâng chén đến bên môi: "Ta đoán, người định nói người không biết đại ma đầu này là ai chứ gì?"

Hoả kế vui vẻ: "Ngài trệt rồi. Đây thì ta biết, hình như tên là... Di... Á, Di Lăng, Di Lăng lão tổ!"

Ngụy Vô Tiện sắc mặt một phát, òng ọc phì ra một chùm bong bóng trong chén rượu: "... Gì chứ?"

Lại là hắc?!

Hoả kế quả quyết: "Đúng, không sai! Họ Ngụy, hình như gọi là Ngụy Vô Tiễn gì đó. Nhắc tới hắc thì giọng điệu đều vừa hận vừa sợ!"

*anh bồi bàn này nghe nhầm Xian(Tiện/ao ước) thành Qian(Tiền/tiền tài)

"..." Ngụy Vô Tiện suy tư mãi, tin chắc hai điểm, một, là khi hắc còn sống chưa tới Lịch Dương bao giờ; hai, trong tất cả người hắc giết không hề có ai bị hắc lăng trì tới chết. Hắc cảm thấy vô lý, quay đầu nhìn Lam Vong Cơ, như muốn tìm ở y một lời giải thích.

Lam Vong Cơ chờ cái nhìn này của hắc này giờ, y nói: "Đi."

Coi vẻ mặt, Ngụy Vô Tiện hiểu rõ hiểu ra, Lam Vong Cơ có lời muốn nói, nhưng không tiện khi nói trước mặt người khác ngay quán rượu này. Hắn đứng dậy: "Vậy trước khi đi, tính... tính tiền đúng không. Tiểu huynh đệ, chỗ rượu bọn này mua để tạm chỗ người, khi nào về lại uống tiếp." Hắn nửa đùa nửa thật nói: "Đừng có ăn giựt nhá."

Hoả kế đã ăn hơn nửa đĩa đậu phộng: "Sao có thể chứ! Quán đây không đổi trên lừa dưới. Ngài cứ yên tâm để ở đây, không thấy các người về chúng tôi sẽ không đóng cửa quán. Ồ ơ, hai vị công tử, có phải định đến Thường trạch bây giờ không? Quào, thiệt là lợi hại, ta là người địa phương mà còn chưa từng tới đây này! Chỉ dám đứng chỗ xa xa lén lút trông vào thôi, hai vị định đi vào luôn hả? Các người định làm thế nào?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Tụi này cũng chỉ đứng xa xa lén lút trông vào thôi."

Hoả kế nhỏ này tính tình hoạt bát, hết sức dễ thân, nói một hồi liền chẳng coi hắn như người ngoài, sán lại khoác vai Ngụy Vô Tiện: "Hai vị đây sao phải vất vả thế? Kiếm được nhiều không? Chắc là nhiều lắm nhỉ! Vẻ vang như này..."

Hắn lăm bằm lải nhải, bỗng nhiên ngậm miệng lại, kinh hãi nhìn về phía bên kia, nhỏ giọng nói: "Công tử, vị bên cạnh ngài kia... lườm ta chi vậy?"

Ngụy Vô Tiện nhìn theo tầm mắt hoả kế, vừa khéo trông thấy Lam Vong Cơ quay đầu đứng dậy, đi ra khỏi quán rượu. Hắn nói: "Ồ, y hả, nhà dạy nghiêm từ bé, không thích thấy ai khoác vai bá cổ ngay trước mắt y đó mà. Có gì lạ đâu?"

Hoả kế hậm hực xoay tay, khe khẽ nói: "Quái. Nhìn ánh mắt y kìa, hệt như người ta khoác vai bá cổ là vợ y vậy đó..."

Lấy nhĩ lực của Lam Vong Cơ, làm gì có vụ chỉ cần nói nhỏ là không nghe được. Ngụy Vô Tiện nín cười mém nội thương, vội nói với hoả kế: "Ta uống hết một vò rồi."

Hoả kế: "Hả?"

Ngụy Vô Tiệm chỉ vào mình: "Đứng."

Lúc này hoả kế mới nhớ mình có nói "uống xong mà còn đứng được ta sẽ theo họ người", vội nói: "Ờ ờ... ờ ờ ờ! Này hả... lợi hại! Không phải ta thối phồng đâu, mà đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người uống hết một vò rồi mà vẫn còn đứng vững vững vàng vàng mà lưỡi cũng không thắt lại đó. Công tử ngài họ gì?"

Ngụy Vô Tiệm: "Ta..." Nghĩ nghĩ rồi nhớ tới "Ngụy Vô Tiệm" mà tên hoả kế này nói lúc nãy, khoé miệng giần giật, ung dung nói tiếp: "Họ Lam."

Hoả kế nọ cũng là tên mặt dày, lớn tiếng nói mà mặt mày không thay đổi: "Được, từ giờ trở đi, ta sẽ họ Lam!"

Bóng lưng của Lam Vong Cơ dưới khăn rượu đỏ thắm, dường như thoáng loạng choạng. Ngụy Vô Tiệm mặt đầy ý cười xấu xa, chấp tay đi tới, vỗ vỗ vai y: "Để cảm ơn ân tình trả tiền của Hàm Quang Quân. Ta đã để hãnh theo họ người."

Ra khỏi thành, hai người đi đến phương hướng mà hoả kế kia đã chỉ. Người đi đường ít dần đi, cây cối nhiều lên, Ngụy Vô Tiệm nói: "Sao ban nãy không cho ta hỏi tiếp?"

Lam Vong Cơ nói: "Bỗng dưng nhớ tới, việc của Lịch Dương Thường thị, ta có nghe nói. Nên không cần hỏi nữa."

Ngụy Vô Tiệm: "Trước khi người nói ta muốn hỏi một câu. Cái vụ diệt môn Thường gia kia, đừng nói là ta làm đấy nhé?"

Hắn đâu đến nỗi tới tận cửa giết cả nhà người ta mà lại còn không nhớ rõ!

Rất may, Lam Vong Cơ nói: "Không phải."

Vậy thì chỉ là lời truyền miệng, nghe nhầm nên đồn bậy rồi. Ngụy Vô Tiện cảm thấy hơi sầu, như lại trở về quãng thời gian bị người người hô đánh, những tháng ngày sống không bằng con chuột nơi cống ngầm, chuyện xấu gì cũng có thể tính hằn vào trong, ụp lên đầu hằn nguyên một bồn phân. Cháu của cụ ông lảng giềng không ăn cơm sứt đi hai cân cũng nói do bị chuyện Di Lăng lão tổ xui khiến quý tướng quân giết người doạ cho gầy, không hề nói quá.

Ai ngờ, Lam Vong Cơ lại nói tiếp: "Không phải do người giết, nhưng có liên quan tới người."

Ngụy Vô Tiện: "Liên quan chỗ nào?"

Lam Vong Cơ nói: "Có hai liên quan. Đầu tiên, nhân vật dính dáng trong chuyện này, có ngọn nguồn khá sâu xa với mẹ người."

Bước chân Ngụy Vô Tiện dừng lại.

Hắn không biết lòng mình đang ra sao, trên mặt lại là vẻ gì, ngập ngừng nói: "... mẹ ta?"

Ngụy Vô Tiện chính là con trai của Vân Du đạo nhân Tàng Sắc tán nhân và gia phó của Vân Mộng Giang thị - Ngụy Trường Trạch. Vợ chồng Giang Phong Miên đều có quen biết với cha mẹ hắn, nhưng Giang Phong Miên rất ít khi nói tới người bạn cũ ấy, phu nhân của Giang Phong Miên là Ngu Tử Diên lại càng chưa bao giờ hoà thuận nói chuyện với hắn, không quất hắn mấy roi, bảo hắn cút ra ngoài quỳ gối, cách Giang Trường xa chút đã là tốt lắm rồi. Có không ít chuyện của cha mẹ, đều là người ngoài nói cho hắn hay. Việc hắn biết, thật ra không nhiều hơn người ngoài bao nhiêu.

Lam Vong Cơ cũng ngừng lại, xoay người nhìn thẳng vào hắn: "Người có nghe nói tới cái tên Hiếu Tinh Trần chưa."

"Chưa từng."

"Chưa từng là đúng. Người này xuống núi thành danh vào mười hai năm trước. Bây giờ cũng không có ai nhắc tới."

Mười hai năm trước, đúng sau một năm ngày vây quét Di Lăng Loạn Tán Cương, vừa khéo bỏ lỡ, thảo nào khi hãn còn sống chưa từng nghe tới cái tên này. Ngụy Vô Tiện hỏi: "Núi là núi nào, kể tục ai?"

Lam Vong Cơ nói: "Núi thì không biết núi nào. Kể tục đạo môn, Hiếu Tinh Trần chính là học trò của Bão Sơn tán nhân."

Ngụy Vô Tiện thế mới biết, tại sao lại nói người này có ngọn nguồn khá sâu với mẹ hãn.

Tàng Sắc tán nhân, cũng là học trò của Bão Sơn tán nhân.

Hãn nói: "Như vậy vị Hiếu Tinh Trần này, coi như là sư thúc của ta."

Vị Bão Sơn tán nhân này là thế ngoại ẩn đạo, nghe đâu là tu sĩ xuất đạo cùng thời với Ôn Mảo, Lam An.

Lúc ấy lấy Ôn Mảo dẫn đầu, làm gia tộc hưng thịnh mà môn phái suy tàn, các thế lực tu tiên dùng quan hệ huyết thống làm ràng buộc vụt lên khỏi đất như măng mọc sau mưa. Phàm là tu sĩ hơi có danh tiếng, không một ai không khai tông lập tổ. Mà vị cao nhân này lại lựa chọn vào núi quy ẩn, đạo hiệu Bão Sơn. Bão đây là ngọn núi nào, lại không ai biết. Nói đi nói lại, chính bởi vì không ai biết, cho nên mới gọi là quy ẩn. Nếu đã quy ẩn mà còn có thể dễ dàng tìm tới, vậy thì không gọi là quy ẩn, mà chỉ là làm màu thôi.

Nhân vật phong vân đồng lứa kia, hôm nay đã sớm hồn tiêu thân tán, chỉ có Bão Sơn tán nhân, nghe đồn đến nay vẫn chưa ngã xuống. Nếu quả thật như vậy thì phải đến tận mấy trăm tuổi, đủ thấy tu vi cao cỡ nào.

Vị tiên bối này ẩn cư trên ngọn tiên sơn không biết tên, thường nhận nuôi một số đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa làm đồ đệ. Nhưng tất cả đồ đệ đều phải lập lời thề: Đời này nhất định phải chuyên tâm tu đạo, tuyệt không xuống núi. Nếu như rời núi, dù là bất cứ lý do gì, từ đây tuyệt không thể trở về. Tự lực cánh sinh, lăn lộn trong cõi trần, không còn quan hệ nữa.

Người đời đều nói, Bão Sơn tán nhân không hổ là cao nhân đặc đạo, lập quy củ này thật sự rất có tính toán. Bởi vì mấy trăm năm qua, bà chỉ có ba người đồ đệ xuống núi: Duyên Linh đạo nhân, Tàng Sắc tán nhân, Hiếu Tinh Trần.

Mà ba người đồ đệ này, không có ai được chết tử tế.

Số phận của hai đồ đệ trước, lúc bé Ngụy Vô Tiện đã biết rõ, không cần nghe nữa. Thế là Lam Vong Cơ liền lời ít mà ý nhiều nói cho hắn nghe câu chuyện về vị cuối cùng.

Lúc Hiếu Tinh Trần xuống núi hắn mới có mười bảy tuổi, tuy Lam Vong Cơ vẫn chưa gặp hắn, nhưng từng nghe nói tới phong thái của hắn từ trong miệng người ngoài.

Khi đó cuộc chinh phạt Xạ Nhật mới vừa kết thúc được vài năm, danh tiếng của trận vây quét Di Lăng Loạn Tán Cương vừa trôi qua, các gia tộc lớn hoành hành, mời chào nhân tài khắp nơi để mình sử dụng. Hiếu Tinh Trần lòng mang suy nghĩ cứu thế xuống núi, tư chất xuất sắc, sư xuất cao nhân, hiển nhiên sẵn đêm lần đầu đã nhất chiến thành danh. Một đuôi phất trần, một thanh trường kiếm, một mình xông núi, vượt lên dẫn đầu.

Chúng gia thấy đạo nhân trẻ tuổi này phong thái trấn tĩnh, tu vi xuất sắc, rất đối vừa ý, dồn dập đưa ra lời mời. Hiếu Tinh Trần lại khéo léo từ chối nói rõ rằng không muốn phụ thuộc vào bất cứ thế gia nào, nhưng lại một lòng muốn cùng người bạn tri kỉ thâm giao thành lập một thế gia không giống như họ - không coi huyết thống là cái tội của môn phái. Người này

tính như bồ vi, tâm như đá tảng, ngoài mềm trong cứng, lại giữ thân trong sạch. Một khi có việc gì hóc búa hoặc khó giải quyết, đầu vừa động não đã nghĩ ngay tới cầu hân giúp đỡ, mà hân cũng chưa bao giờ khước từ, lúc ấy hướng gió đánh giá cực tốt.

*bồ vi là cây lau sậy

Án diệt môn Thường gia, xảy ra chính vào lúc đó.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kiêu Kiêu 3

Thường Bình dẫn theo vài người nhà ra ngoài sân đêm hơn nửa tháng, bỗng nhận được tin dữ của nhà ngay trên đường, vội vã chạy trở về. Bị thương qua đi, chỉ tra được nhà hãn bị kẻ ác ý phá bỏ trận pháp bảo vệ, thả một bầy ác linh hung tàn vào trong. Trừ điều này ra, đầu óc rồi bời, không cửa truy hung.

Một thế gia tu tiên tung hoành lại gặp phải thảm họa bậc này, Tu Chân giới ồn ào xôn xao, đương nhiên Hiếu Tinh Trần sẽ chẳng ngồi yên không để ý đến. Hãn chủ động ưng thuận việc này, tìm kiếm chân tướng giúp Thường Bình. Một tháng sau, cuối cùng cũng tra ra hung thủ diệt môn.

Hung thủ tên là Tiết Dương.

Tiết Dương kia, tuổi còn nhỏ hơn cả Hiếu Tinh Trần, truyệt đối chỉ là một thiếu niên. Song, cái xấu xa chắc chắn sẽ không vì tuổi nhỏ mà vơi bớt đi được.

Bắt đầu từ năm mười lăm tuổi, Tiết Dương đã là đại lưu manh lẫn lộn có tiếng xa gần cả một vùng Quỷ châu, nụ cười đáng yêu, thủ đoạn ác độc, tính tình tàn nhẫn, ai nấy ở Quỷ châu vừa nghe thấy tên đã biến sắc. Lúc còn trẻ hãn lưu lạc đầu đường, dường như còn từng có chút hiềm khích với phụ thân của Thường Bình, chút hiềm khích ấy, hãn nhớ tận mấy năm. Vụ thảm án này, có một nửa nguyên do là vì hãn trả thù.

Sau khi điều tra rõ chân tướng, Hiếu Tinh Trần ngang qua ba tỉnh, bắt được Tiết Dương còn đang đắc ý ung dung, thừa dịp Lan Lăng Kim thị tổ chức Thanh Đàm thịnh hội ở Tiên phủ Kim Lân đài, các gia tộc lớn ở đây

luận đạo văn pháp. túm hăn đưa ra trước công chúng, nói rõ đầu đuôi, yêu cầu nghiêm trị.

Hăn liệt kê chứng cứ rõ ràng rành rành, tuyệt đại đa số gia tộc đều không ai dị nghị, chỉ có một nhà cực lực phản đối. Đó là Lan Lăng Kim thị.

Ngụy Vô Tiện nói: "Phản đối dưới cục diện như thế, có thể coi là coi trời bằng vung. Chẳng lẽ Tiết Dương này là người tâm phúc của Kim Quang Thiện?"

Lam Vong Cơ gật đầu: "Khách khanh."

Ngụy Vô Tiện nói: "Hăn là khách khanh? Năm đó Lan Lăng Kim thị đã đứng trong tứ đại gia tộc rồi nhỉ, sao lại phải mời một tên lưu manh còn trẻ làm khách khanh?"

Lam Vong Cơ nói: "Đây chính là cái liên quan thứ hai."

Y nhìn chăm chăm vào hai mắt Ngụy Vô Tiện, chậm rãi nói: "Bởi vì Âm Hồ phù."

Tim Ngụy Vô Tiện, đột nhiên treo lơ lửng.

Ba chữ Âm Hồ phù này, hăn tuyệt không xa lạ gì. Trái lại, không có ai quen thuộc hơn hăn.

Đây là thứ đáng sợ nhất trong số những pháp bảo hăn luyện ra khi còn sống, đồng thời, cũng là thứ mà ai cũng muốn có được nhất.

Tên như ý nghĩa, tác dụng của Hồ phù là làm hiệu lệnh. Kẻ được Hồ phù này, có thể nắm trong tay hiệu lệnh thì quỷ hung linh, bắt nó nghe lệnh.

Lúc trước Ngụy Vô Tiện tạo ra nó, cũng không suy nghĩ nhiều lắm. Lấy nguyên thần để điều khiển thi khôì và ác linh, dù sao cũng sẽ có lúc mệt mỏi. Hăn nhớ tới khối thiết tinh hiểm thấy mà mình tình cờ có được từ

trong bụng một con yêu thú, bèn đem nó ra luyện đúc, đúc thành một miếng Hồ phù.

Nhưng sau khi đúc thành Hồ phù, chỉ sử dụng một lần, Ngụy Vô Tiện đã nhận ra, gay go rồi.

Uy lực của Âm Hồ phù, còn mạnh mẽ và đáng sợ hơn mong đợi của hắc trước đó. Hắc vốn định để nó mang tác dụng phụ trợ, ai mà ngờ uy lực lại triệt để vượt lên trên người chế tạo là hắc. Hơn nữa, vật này không cách nào nhận chủ. Nói cách khác, chỉ cần có người đạt được nó, chẳng cần biết người này là ai, là thiện hay ác, là thù hay bạn, ở trên tay ai, nó sẽ để người đó sử dụng.

Hoạ đã đúc thành, Ngụy Vô Tiện vốn định tiêu hủy nó, nhưng khi đó hắc đang đứng trong cảnh ngộ người người chém giết, Âm Hồ phù có lực uy hiếp rất lớn, cầm pháp bảo này, người ngoài không dám tùy tiện động vào hắc, Ngụy Vô Tiện bèn tạm thời giữ nó lại, cơ mà lại chia Hồ phù ra làm hai, để chỉ khi nó hợp lại thành một, mới có thể phát huy tác dụng, hơn nữa tuyệt không dễ sử dụng.

Hắc chỉ dùng tổng cộng hai lần, lần nào cũng đều máu chảy thành sông. Sau lần sử dụng thứ hai, hắc liền phá hủy một nửa Hồ phù.

Hồ Phù đúc thành không dễ, phá hủy cũng khó. Trong quá trình hắc vẫn đang tiêu hủy nửa kia, trận đại vây quét Loạn Táng Cường đã tới rồi.

Chuyện sau đó hắc có muốn nhúng tay vào cũng không được. Dù thế gia cướp được nó ngày ngày dâng cúng đốt nhang quỳ lạy, nhưng với một nửa Âm Hồ phù, thì chỉ là một khối sắt vụn mà thôi.

Thế nhưng Lam Vong Cơ lại nói hắc hay, Tiết Dương này, dường như có thể ghép lại nửa kia của Âm Hồ phù.

Tiết Dương tuổi rất trẻ nhưng cực kỳ thông minh, cũng là một kẻ hết sức tà khí đi trên con đường khác thường. Lan Lăng Kim thị phát hiện, hắn vậy mà có thể dựa vào một nửa Hồ phù còn sót lại, chấp vá sơ sơ ra nửa kia. Tuy không thể sử dụng lâu dài, uy lực cũng không kinh người như bản gốc, nhưng đã là thứ người thường không thể đạt tới rồi.

Ngụy Vô Tiện hiểu ra: "Kim Quang Thiện muốn cầu Tiết Dương phục hồi một miếng Âm Hồ phù hoàn chỉnh như cũ cho bọn họ, tất nhiên sẽ muốn che chở hắn."

Thậm chí, Tiết Dương diệt Thường thị, một nửa là vì trả thù hiềm khích bị ức hiếp hồi còn thiếu niên, nửa còn lại, là hắn lấy mạng sống của cả một nhà đó ra để thí nghiệm, Âm Hồ phù mà hắn đang phục hồi này, uy lực rốt cuộc ra sao!

Thảo nào tin đồn đều nói có liên quan tới hắn. Ngụy Vô Tiện gần như có thể tưởng tượng ra những tu sĩ kia nghiêng răng nghiêng lợi thế nào: "Cái tên Ngụy Vô Tiện này! Nếu như hắn không làm ra thứ đó, nhân gian sẽ không gặp tai hoạ nhiều đến vậy!!!"

Luyện ra pháp bảo quá lợi hại, lại nhải trách hắn. Không huỷ cho xong nửa còn lại trước khi chết, lại nhải trách hắn. Lan Lăng Kim thị muốn phục hồi Âm Hồ phù như cũ, cũng lại nhải trách hắn.

Nói tiếp việc ban đầu. Tuy Lan Lăng Kim thị một lòng bao che Tiết Dương, nhưng Hiếu Tinh Trần lại mềm không được cứng cũng chẳng xong. Hai bên giằng co không nhả, cuối cùng cũng kinh động tới Xích Phong tôn Nhiếp Minh Quyết vẫn chưa tham dự Thanh Đàm thịnh hội lần này, dẫn hắn từ nơi khác bay tới Kim Lâm đài, vội tới ra mặt.

Tuy Nhiếp Minh Quyết là hậu bối của Kim Quang Thiện, nhưng hắn làm người nghiêm khắc, tuyệt không cho phép nhần nhịn, tuyệt không nuông chiều, quả Kim Quang Thiện đến cực bề mặt, ngượng ngập không nói năng

gì. Hắn tính tình hung hăng, định rút đao chém chết Tiết Dương ngay tại chỗ, đến cả nghĩa đệ Liễm Phương Tôn Kim Quang Dao tiến lên giảng hoà cũng bị quất cút ngay.

Nhiếp Minh Quyết tạo áp lực, Lan Lăng Kim thị hết cách, chỉ đành lùi một bước. Tiết Dương nhặt về được một mạng, không bị giết, nhưng bị phán nhốt vào địa lao, trọn đời không thả.

Sau khi bị Hiếu Tinh Trần túm lên Kim Lân đài, Tiết Dương vẫn không hề sợ hãi. Đao của Nhiếp Minh Quyết ép đến sát cổ vẫn cười hì hì. Trước lúc vào địa lao, hắn rất là thân thiết nói với Hiếu Tinh Trần: "Đạo trưởng, người đừng quên ta đây. Chúng ta chờ xem."

Nghe đến đó, Ngụy Vô Tiện liền biết, câu "chờ xem" này, nhất định sẽ khiến Hiếu Tinh Trần trả cái giá cực kỳ đau đớn thê thảm.

Chỉ mới qua một năm, Xích Phong tôn Nhiếp Minh Quyết đã tẩu hỏa nhập ma. Có lẽ là hắn tu luyện nhanh hơn hẳn các đời gia chủ của Thanh Hà Nhiếp thị, nên cái chết cũng đến với hắn nhanh hơn họ. Khó đối phó nhất là người không có mặt, Lan Lăng Kim thị lại động dậy trời ý đồ xấu. Kim Quang Thiện nghĩ trăm phương ngàn kế muốn đưa Tiết Dương ra khỏi ngục, tiếp tục phục hồi nửa kia của Âm Hồ phù.

Nhưng chuyện như vậy dầu sao cũng không vẻ vang. Muốn dẫn hung thủ diệt cả nhà người ta ra khỏi địa lao, không có lý do chính đáng, vậy thì không được.

Thế là, bọn họ đưa mắt chuyển sang người Thường Bình.

Đe dọa dụ dỗ, quấy nhiễu không thôi, hồi lâu sau, cuối cùng Lan Lăng Kim thị cũng thành công khiến Thường Bình lật lọng, phủ định tất cả câu từ oan uổng trước đây, thốt ra tuyên bố: chuyện Thường gia bị diệt môn, không hề liên quan tới Tiết Dương.

Hiếu Tinh Trần đến nhà hỏi dò, Thường Bình bất đắc dĩ nói với hắn: ngoại trừ như vậy, ta còn có thể làm gì đây? Không nhịn xuống, nhà chúng tôi sẽ không có đường sống. Đa tạ đạo trưởng, nhưng... xin người đừng giúp ta nữa. Bây giờ người giúp ta, chính là đang hại ta.

Cứ như vậy, khúc ca thả hổ về rừng đã hát xong.

Ngụy Vô Tiệm ngậm miệng không nói.

Nếu chuyện này xảy ra trên người hắn, mặc cho Lan Lăng Kim thị là thế gia đứng đầu một tay che trời thế nào, dù là ai hứa hẹn với hắn tiền đồ như gấm, vinh hoa chói lọi ra sao, hắn cũng tuyệt không hé miệng một câu. Trái lại, hắn muốn đích thân vào địa lao giữa đêm, bầm sống Tiết Dương thành một đồng thịt nát, rồi lại triệu hồi bầm thêm lần nữa, mãi đến tận khi hắn hối hận vì đã sinh ra trên cõi đời này mới thôi.

Nhưng không phải ai cũng đều có cái tính thà rằng đồng quy vu tận kiểu như hắn. Thường gia vẫn còn vài người sống sót, Thường Bình cũng còn trẻ, không vợ không con, vừa bước lên con đường tu tiên. Bất kể là lấy tính mạng của người nhà may mắn còn sống sót của hắn ra uy hiếp, hay là lấy tiền đồ và tu vi của hắn ra đe dọa, hắn đều phải cố gắng suy tính.

Dù sao hắn cũng chẳng phải bản thân Thường Bình, không cách nào cắn phần thay hắn, càng không cách nào lo lắng sợ hãi, chịu đựng những điều giày vò thế này thay hắn.

Mà sau khi Tiết Dương được thả ra, quả nhiên hắn lại bày kế trả thù. Chẳng qua lần này, thù hắn trả không hề dính lên trên thân Hiếu Tinh Trần.

Hiếu Tinh Trần xuống núi một mình, không thân nhân, chỉ có một người bạn tốt kết giao sau khi xuống núi, gọi là Tống Lam. Lúc đó vị Tống Lam này cũng là một danh sĩ Đạo môn, tính tình rõ ràng kiêu ngạo, hướng gió đánh giá cũng tốt. Hai người đều muốn tự lập môn phái, khinh truyền thừa

huyết thống, lại cùng chung chí hướng, có thể nói là bạn tri giao, chí thú hợp nhau.

Tiết Dương liền chọn y mà ra tay, giở lại trò cũ, cả một đạo quán từ bé đến lớn của Tống Lam, đều diệt sạch, đồng thời vụng trộm ám toán, làm mù hai mắt Tống Lam.

Diệt môn diệt ra kinh nghiệm, lần này hẳn làm vô cùng gọn gàng, không để lại bất cứ manh mối nào. Tuy ai cũng biết do hẳn làm ra, nhưng biết thì sao chứ? Không có chứng cứ. Hơn nữa Kim Quang Thiện hết sức bao che, Xích Phong tôn mạnh mẽ uy phong cũng đã qua đời, rốt cuộc không một ai có cách bắt hãn.

Nghe đến đó, Ngụy Vô Tiệm có hơi khó hiểu trong lòng.

Tuy nhìn Lam Vong Cơ lạnh nhạt, lại cực trọng lễ nghi, nhưng với sự hiểu biết trong quá khứ của Ngụy Vô Tiệm, cái việc ghét ác như thù của y không thể nào ít hơn vị đại ca Nhiếp Hoài Tang kia được. Đến tận hôm nay, quan hệ giữa Kim Quang Dao và Lam Hi Thần đã rất thân mật, Lam Vong Cơ vẫn không hề hoà nhã với Lan Lăng Kim thị, cũng chưa bao giờ tham gia hội Thanh Đàm nhà hãn mời. Nếu lúc đó xảy ra chuyện như vậy, nhất định đã lưu truyền đến mức xôn xao, chắc chắn Lam Vong Cơ sẽ không ngồi yên không để ý đến. Sao y không đi trừng trị cái tên Tiết Dương này?

Câu hỏi sắp ra khỏi miệng, chợt nhớ tới những vết giới tiên trên người Lam Vong Cơ kia.

Một roi giới tiên quật vào người đã muốn mạng rồi, hình như Lam Vong Cơ đã phạm vào sai lầm gì lớn lắm nên mới chịu nhiều roi như thế, nhất định có đến mấy năm sẽ bị cấm túc không cho ra ngoài. E rằng mấy năm xảy ra chuyện kia, chính là thời gian y đang bị trừng phạt.

Thảo nào y nói là "có nghe thấy". Nếu sau khi kết thúc chịu phạt mới ra khỏi Cô Tô, đương nhiên chỉ có thể là nghe thấy, không tham dự cùng.

Lòng Ngụy Vô Tiệm chẳng biết tại sao lại rất để ý những vết thương kia, nhưng lại không thể mở miệng hỏi thẳng, tạm thời dẫn xuống: "Vậy vị đạo trưởng Hiếu Tinh Trần này, sau đó ra sao?"

Lúc trước Hiếu Tinh Trần xa thầy rời núi, phát lời thề không quay trở về. Hắn rất trọng lời hứa, nhưng hai mắt Tống Lam đã mù, lại bị trọng thương, hắn liền phá lời thề của mình, công Tống Lam trở về chỗ Bão Sơn tán nhân, cầu sư tôn cứu chữa cho bạn.

Bão Sơn tán nhân nể tình thầy trò, đồng ý lời thỉnh cầu của hắn. Hiếu Tinh Trần liền xuống núi bỏ đi, biệt tích từ đó.

Một năm trôi qua, Tống Lam cũng xuống khỏi núi.

Người đời kinh ngạc, đôi mắt mù hoàn toàn lúc trước vậy mà đã lại trông thấy ánh sáng.

Nhưng sự thật, cũng không phải y thuật của Bão Sơn tán nhân xuất thần nhập hóa, mà là... Hiếu Tinh Trần tự móc hai mắt mình... trả lại cho Tống Lam bị hắn làm liên lụy.

Tống Lam vốn muốn trả thù Tiết Dương, mà lúc này thế lực Tiên môn thế gia đã thay máu, Kim Quang Thiện tạ thế, Kim Quang Dao tiếp chưởng Lan Lăng Kim thị, được đưa lên vị trí tiên đốc. Hắn muốn tỏ ra người mới tác phong mới, vừa lên đài đã thanh lý Tiết Dương, việc phục hồi Âm Hồ phù như cũ cũng không hề nhắc lại. Tống Lam truy theo tung tích bạn tốt ngày xưa mà đi, lúc bắt đầu còn có thể nghe nói hắn đi nơi nào, sau đó, lại không chút tin tức.

Đời trước Lan Lăng Kim thị lòi ra bê bối kiểu này, vì để cứu vãn danh vọng, Kim Quang Dao đương nhiên sẽ nghĩ đến tất cả biện pháp cực lực che lấp, vì thế không cho các nhà khác nhắc lại chuyện này, thêm vào Lịch Dương Thường thị lại là một gia tộc nhỏ tiếng tăm không nhiều, thế là, dần dà phủ bụi.

Ngụy Vô Tiệm thở ra một hơi, sinh ra một nỗi thương xót tiếc hận: "Bởi vì một chuyện vốn không liên quan tới mình, rơi vào kết quả như thế, thật sự là... nếu Hiếu Tinh Trần sinh ra sớm mấy năm, hoặc là ta chết muộn vài năm, chuyện sẽ không thành thế này rồi. Nếu ta còn sống, chuyện như vậy, sao có thể bỏ mặc. Cái đám người kia, sao không kết giao với hãn chứ!"

Tiếp theo lại không biết nên khóc hay cười, âm thầm tự giễu: "Ta quản? Ta quản thế nào? Nếu lúc đó ta còn sống, nói không chừng án diệt môn Lịch Dương Thường thị sẽ bị đùn sang đổi thành là ta làm. Vị đạo trưởng Hiếu Tinh Trần này dọc đường thấy ta, ta sắp lại bắt chuyện lôi kéo làm quen, mời hãn uống rượu, không chừng hãn còn dùng phất trần quất ta một trận, ha ha!"

Bọn họ đã đi qua Thường trạch, tới một khu nghĩa địa cách đó không xa. Ngụy Vô Tiệm nhìn thấy chữ "Thường" màu đỏ sậm trên cổng chào, hỏi: "Thường Bình sau đó vì sao lại chết? Là ai đem mấy người may mắn còn sống nhà hãn ra lăng trì?"

Lam Vong Cơ còn chưa trả lời, ngay vào lúc này, trong hoàng hôn xanh nhạt, tiếng đập cửa "ầm ầm ầm" vang vọng tới.

Tiếng động này cực giống đập cửa, nhưng lại không phải đang đập cửa. Dùng sức rất mạnh, rất gấp gáp, liên tục trong chốc lát. Bức bí, như cách trở bởi một thứ gì đó.

Lịch Dương Thường thị hơn năm mươi nhân khẩu, giờ này bọn họ đang nằm trong quan tài, đập nắp quan tài từ bên trong. Như cái đêm bị dọa chết tươi đó, điên cuồng đập cửa, nhưng vĩnh viễn cũng không chờ được người đến mở cửa.

Đây chính là lời mà tên hoá kế quán rượu nói - tiếng đập hòm ở nghĩa địa Thường gia!

Hoả kế đã nói, quấy phá có từ hồi mười năm trước, bây giờ rất ít nghe thấy tiếng đập hòm. Sao bọn họ vừa đến, liền đúng lúc nghe được tiếng đập hòm kia chứ?

Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ không hện mà cùng thu khí tức lại, lặng yên không tiếng động tới gần, sau đó dựa vào cây trụ nơi cổng chào.

Bọn họ đều nhìn thấy, giữa nghĩa địa, ở bên trong một vùng bia mộ... có một cái hố.

Hố này đào cực sâu, bên hố chất đầy bùn đất, là vừa đào lên. Trong hố truyền ra tiếng vang nhẹ nhàng.

Có người quật mộ.

Hai người lặng lặng nín thở tập trung, chờ người bên trong hố tự đi ra. Chưa tới nửa nén hương, trong phần mộ bị đào kia, có hai người nhẹ nhàng nhảy lên.

May mà nhãn lực của Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ đủ tốt, mới nhìn ra đây là hai người. Bởi vì hai người kia như trẻ sinh đôi dính liền vậy, người này công người kia, sát sao nối chặt nhau, cùng một thân áo đen, rất khó phân rõ.

Người nhảy lên đứng quay lưng về phía bọn hắn kia, tay dài chân dài. Mà người gã công thì đầu và tứ chi lại rủ xuống, không có sức sống.

Cũng đúng, nếu như đào từ trong mộ ra, vậy đương nhiên sẽ là kẻ đã chết rồi, không sức sống, mới là bình thường.

Đang nghĩ như thế, tên đào mộ kia đột nhiên quay đầu, trông thấy bọn họ.

Gương mặt người này, bị một luồng sương đen dày đặc che phủ, khiến người khác hoàn toàn không thấy rõ ngũ quan và diện mạo gã!

Trong lòng Ngụy Vô Tiệm biết gã đương nhiên đã dùng pháp thuật quỷ dị nào đó để che chắn khuôn mặt rồi, Lam Vong Cơ rút Tị Trần ra, lướt vào nghĩa trang, giao thủ với gã. Kẻ đào mộ phản ứng cực nhanh, thấy kiếm khí lam sắc của Tị Trần kéo tới, cũng nắm lấy kiếm, triệu ra một đường kiếm. Nhưng ánh kiếm này lại hết như mặt gã, bị sương đen cuồn cuộn quấn quanh, không thấy rõ rốt cuộc là màu gì, khí thế ra sao.

Tên đào mộ kia lưng công một cái xác, tư thế đánh quái dị. Hai đường kiếm chạm nhau vài lần, Lam Vong Cơ triệu hồi Tị Trần, nắm trong tay, trên mặt cấp tốc phủ một lớp sương lạnh.

Ngụy Vô Tiệm biết tại sao mặt y lại bỗng nhiên lạnh lẽo. Bởi vì trận ban này, đến ngay cả người ngoài là hăn cũng có thể thấy rõ ràng, kẻ đào mộ này, hết sức quen thuộc kiếm pháp của Lam Vong Cơ!

Lam Vong Cơ không nói lời nào, Tị Trần đâm tới càng nặng, kiếm ý như bài sơn đảo hải. Tên đào mộ kia liên tục lùi về sau, dường như gã biết mình không phải đối thủ của Lam Vong Cơ, còn tiếp tục giao thủ nhất định sẽ bị bắt sống, đột nhiên lấy một tấm phù triệu màu lam đậm từ bên hông ra.

Truyền tống phù!

Loại phù triệu này có thể truyền tống đưa người ra ngoài ngàn dặm trong khoảnh khắc, nhưng đồng thời cũng sẽ hao tổn một lượng linh lực lớn, người sử dụng phải hao phí một quãng thời gian thật dài mới có thể khôi phục nguyên khí, linh lực không cường thịnh không có tư cách dùng. Vì lẽ đó nên tuy nó là trân phẩm tốt nhất, nhưng rất ít người sử dụng. Ngụy Vô Tiệm thấy gã muốn bỏ chạy, vội vỗ tay hai cái, quỳ một gối xuống đất, nện lên đất một đấm.

Lực đạo của cú đâm này, xuyên qua lớp lớp bùn đất, thông thẳng đến nơi sâu thẳm trong đất, chọc thủng nắp hòm dày cộp, kích thích người chết bị nhốt trong đó gần như điên cuồng. Khắc khắc kêu vang, bốn cánh tay đâm máu vụt lên khỏi mặt đất, đột nhiên nắm lấy hai chân kẻ đào mộ nọ!

Kẻ đào mộ không để bụng, linh lực rót vào bàn chân, chấn bay bốn cánh tay xác. Ngụy Vô Tiện rút sáo trúc ra, giai điệu chói tai thê lương như xé rách màn đêm buông xuống, hai cái đầu từ trong mộ chui lên, toàn bộ cơ thể cũng theo đó rời đất, xuôi theo chân kẻ đào mộ mà bò lên trên, quần quanh người gã như rắn, há miệng cắn vào cổ, vào tay gã.

Kẻ đào mộ khinh thường hừ một tiếng, dường như đang nói "tài mọn", linh lực đi khắp toàn thân, song lần này, sau khi gã chấn bay, mới giật mình nhận ra bị mắc lừa.

Gã cũng chấn bay luôn cái xác đang cồng trên lưng!

Ngụy Vô Tiện đập bìa cười lớn. Lam Vong Cơ thì lại một tay tiếp nhận cái xác mềm oặt kia, một tay kia chia thẳng Tị Trần đâm tới. Tên đào mộ nọ thấy thứ đồ gã mới vừa đào ra khỏi mộ đã bị người đoạt mất, đơn đả độc đấu không lại Lam Vong Cơ, đã vậy lại còn một người khác đang giở trò xấu, không dám ở lâu, ném truyền tống phù xuống dưới chân, sau khi nổ vang một tiếng, lửa xanh cuộn cuộn ngút trời, thân hình của gã biến mất trong ngọn lửa ấy.

Ngụy Vô Tiện sớm biết trong tay kẻ đào mộ nọ có giữ truyền tống phù, dù có bắt được gã, gã cũng có thể tìm cơ hội chạy trốn. Giữ lại cái xác gã đào lên này, cũng như giữ lại được manh mối, không cảm thấy tiếc, bèn nói với Lam Vong Cơ: "Coi thử người bị gã đào lên là ai."

Vừa nhìn vào hãn đã hơi kinh hãi. Đầu thi thể đã bị vỡ nát. Mà nơi bị vỡ, không hề lộ ra máu thịt hay não gì, mà lại là một nhúm bông đã hơi biến thành màu đen.

Ngụy Vô Tiệm kéo một cái đứt đầu thi thể, xách cái đầu người được làm hết sức tinh xảo kia lên, nói: "Này rốt cuộc là chuyện gì đây. Nghĩa địa Thường gia chôn bông với vài rách giả thi thể?"

Lam Vong Cơ vừa mới tiếp nhận thi thể này, ánh chừng trọng lượng của nó, biết có điều lạ, y nói: "Cũng không hẳn là giả hoàn toàn."

Ngụy Vô Tiệm sờ mò toàn bộ cái xác, phát hiện tứ chi của nó đều mềm oặt, chỉ có lồng ngực và bụng có cảm giác chân thực rắn chắc. Xé quần áo nhìn vào, quả nhiên, thân người là hàng thật, các vị trí còn lại, tất cả đều là giả.

Sợi bông chế thành đầu với tay chân, là để "đánh lừa" cái thân này, để nó tưởng bản thân vẫn còn đang sinh trưởng trên cơ thể chủ. Nhìn màu da vai trái - nơi bề mặt đứt đoạn kia, nhất định đây chính là thân thể của huynh đệ tốt mà bọn họ đang tìm. Tên đào mộ ban nãy kia, vậy mà đến để đào nó.

Ngụy Vô Tiệm đứng dậy, nói: "Xem ra, kẻ chôn xác đã chú ý tới việc chúng ta đang điều tra chuyện này. Lựa không đúng ngày, vừa khéo lúc chuyển thân đi lại đụng phải chúng ta. Nhưng - cái kẻ đào mộ mặt sương kia, sao lại quen thuộc kiếm pháp Cô Tô Lam thị người như thế?"

Hiển nhiên, Lam Vong Cơ cũng đang suy tư chuyện này, lớp sương lạnh trên mặt vẫn chưa hề rút đi.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Cả mặt lẫn kiếm gã đều thi pháp. Thi pháp lên mặt thì cũng có thể hiểu, nhưng nếu là tán hộ đi khắp nơi tu hành hoặc tu sĩ không tiếng tăm, không ai lại thi pháp che giấu lên trên kiếm."

"Trừ khi kiếm của gã có chút tiếng tăm trong Tu Chân giới, hoặc là cực có danh tiếng, đến độ ai cũng nhận ra ánh kiếm của gã. Để lộ ra thì sẽ lòi, vì vậy nên không thể không che giấu."

"Hơn nữa tu vì kẻ này rất cao, cao đến độ có thể gắng gượng sử dụng một tấm truyền tống phù tiêu hao."

Ngụy Vô Tiệm dò hỏi: "Hàm Quang Quân, ban này người giao thủ với gã, người có cảm thấy, gã là người mà người rất quen thuộc không?"

Chẳng hạn như, Lam Hi Thần, hoặc là, Lam Khải Nhân.

Lam Vong Cơ biết hẳn nói tới ai, khẳng định: "Không phải."

Đối với đáp án của Lam Vong Cơ, Ngụy Vô Tiệm rất tin tưởng. Hẳn cho rằng, Lam Vong Cơ không phải loại người sẽ lấp liếm sự thật, hoặc không dám đối mặt với sự thật. Nếu y nói không phải, vậy thì nhất định không phải. Lam Vong Cơ người này cũng không thích nói dối, bắt y nói dối, y thà rằng không nói lời nào. Vì lẽ đó nên Ngụy Vô Tiệm lập tức loại bỏ khả năng kia là Lam Hi Thần hoặc Lam Khải Nhân, bình luận: "Thế thì chuyện càng phức tạp hơn rồi."

Thật ra nói cho cùng, chuyện này vốn không liên quan gì tới Ngụy Vô Tiệm. Đến bây giờ, hẳn và Lam Vong Cơ cùng thu thập cơ thể bị phân thân, tất nhiên cũng vì nguyên do loại bỏ vết ác trở hoàn toàn, hơn thế nữa, là trước đó hẳn nhận ân tình che chở của Lam Vong Cơ, thuận tay giúp đỡ.

Thoáng ngưng, hẳn nói: "Có phức tạp cũng đừng tâm sự nặng nề như thế mà Hàm Quang Quân. Nếu bọn chúng mới bắt đầu phái người đổi chỗ giấu xác, thì cũng nói rõ đám người kia đã sốt ruột, tiếp sau đó nhất định còn hành động khác nữa, coi như chúng ta không tìm bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ tìm tới chúng ta. Tìm tới tìm lui, sớm muộn sẽ để lộ sơ hở. Huống hồ tay huynh đệ tốt sẽ chỉ rõ phương hướng cho chúng ta. Cơ mà, e là chúng ta phải hành động mau mau chút, lần này trùng hợp đuổi kịp giật lại, lần sau nhất định phải tìm phần cơ thể còn lại trước bọn chúng mới được. Chỉ còn thiếu một cánh tay phải và một cái đầu, liền biết được chân tướng."

Bỏ thân của huynh đệ tốt vào một cái túi càn khôn có hai tầng phong ác khác, thu xếp đầu vào đó rồi, hai người cứ như ban nãy chẳng có gì xảy ra, nhàn nhã quay lại con đường quán rượu.

Hoả kế kia quả nhiên giữ lời, trên con đường trừ quán rượu này ra thì bảy tám phần mười đều đã đóng cửa, cờ hiệu nhà họ vẫn còn cắm đó, đèn cũng vẫn sáng. Hoả kế bưng bát to ở cửa lửa cơm, thấy bọn họ liền vui vẻ nói: "Về rồi à! Sao nào, quán chúng tôi giữ lời chứ? Hai vị có trông thấy thứ gì không?"

Ngụy Vô Tiện cười đáp lại vài câu, cùng Lam Vong Cơ ngồi trở lại chỗ đã ngồi ban ngày.

Dưới chân bàn hắt chất đầy vò rượu, cuối cùng cũng coi như rảnh rồi tiếp tục câu chuyện bị cắt đứt ban nãy, nói: "Đúng rồi, nãy chúng ta nói đến đâu nhỉ? Bị cái tên đào mộ kia thành linh nhảy ra cắt ngang mất. Ta còn chưa biết Thường Bình chết như thế nào nữa."

Lam Vong Cơ liền tiếp tục dùng từ cực kỳ ngắn gọn bình dị nói với hắn.

Đám người Tiết Dương, Hiếu Tinh Trần, Tống Lam lần lượt rời đi, mất tích có, chết đi cũng có, việc này trôi qua được vài năm, vào một ngày nào đó, Thường Bình và người em trai còn lại của nhà hắn, trong một đêm, tất cả đều chết bởi lăng trì. Hơn nữa, đôi mắt của Thường Bình, đã bị móc mất.

Lần này, hung thủ là ai, không người nào tra ra được. Dù sao toàn bộ người trong cuộc đã mai danh ẩn tích. Thế nhưng, có một việc có thể xác định.

Thanh kiếm lăng trì bọn họ kia, qua nghiệm chứng vết thương, chính là Sương Hoa - bội kiếm của Hiếu Tinh Trần.

Một ngụm rượu dừng ở bên môi, Ngụy Vô Tiện vì việc này lại tiếp tục ngạc nhiên: "Bị bội kiếm của Hiếu Tinh Trần lăng trì? Vậy người ra tay có

phải là hần không?"

Lam Vong Cơ nói: "Không tìm được người này, chưa thể kết luận."

Ngụy Vô Tiện: "Không tìm được người, vậy đã từng thử chiêu hồn chưa?"

Lam Vong Cơ nói: "Từng thử. Không có kết quả."

Không có kết quả, vậy thì hoặc không chết, hoặc là đã hồn tán thân tiêu. Thuật nghiệp có chuyên công, Ngụy Vô Tiện nhất định phải phát biểu ý kiến về việc này: "Chuyện chiêu hồn vốn như thế, không thể nói tuyệt đối nắm chắc được, thiên thời địa lợi nhân hoà thiếu một thứ cũng không được, thỉnh thoảng cũng sẽ có sai sót. Ta đoán, rất nhiều người cho rằng là Hiếu Tinh Trần trả thù phải không? Hàm Quang Quân, người thì sao? Người cảm thấy thế nào?"

Lam Vong Cơ chậm rãi lắc đầu: "Không biết toàn bộ, không bình luận. Người nghĩ thế nào?"

Lăng trì, là một loại hình, chính bản thân nó đã mang ý "trừng phạt". Mà móc mắt, rất khó không khiến người ta liên tưởng đến hai mắt của Hiếu Tinh Trần.

Ngụy Vô Tiện ngẫm nghĩ chốc lát, suy tư tìm từ một chút, nói: "Ta cho rằng, từ lúc bắt đầu, Hiếu Tinh Trần cũng không phải là muốn Thường Bình cảm tạ mới đứng ra nhúng tay vào chuyện này. Ta..."

Hần còn chưa nghĩ ra, cuối cùng thì "ta" thế nào, tên hoả kế kia đã rất ân cần mang hai đĩa đậu phộng ra. Ngụy Vô Tiện bị chặn ngang, vừa khéo khỏi phải nói tiếp. Hần giương mắt nhìn Lam Vong Cơ, cười nói: "Hàm Quang Quân, sao người lại nhìn ta kiểu đó? Ta thế nào chứ. Ta cũng không biết toàn cảnh, cũng không có bình luận gì. Người nói rất đúng, trước khi rõ tin tức, ngọn nguồn bên trong, ai cũng không thể đánh giá xằng bậy. Ta

chỉ cần năm vò, người lại mua cho ta thêm năm vò nữa, một mình ta uống sợ không hết. Sao, người uống với ta không? Nơi này không phải Vân Thâm Bất Tri Xử, không phạm cấm chớ?"

Hắn vốn chuẩn bị nghe một câu từ chối, ai dè Lam Vong Cơ lại nói: "Uống."

Ngụy Vô Tiện tặc lưỡi: "Hàm Quang Quân, người đúng là thay đổi thật rồi. Hồi trước ta uống một vò nhỏ trước mặt người, người dữ muốn chết, còn muốn quăng ta ra khỏi tường nữa kia. Giờ người còn giấu Thiên Tử Tiểu trong phòng, lén lút uống."

Lam Vong Cơ chỉnh sơ vạt áo, nhạt tiếng nói: "Thiên Tử Tiểu ta một vò cũng không đựng."

Ngụy Vô Tiện nói: "Không uống vậy người giấu làm gì, giữ đó đưa ta hả. Rồi rồi, không đựng thì không đựng, tin người đó được chưa. Ta không nhắc tới nữa, lại đây. Ta nhất định phải coi thử, con cháu Cô Tô Lam thì một giọt rượu cũng không uống, đến tột cùng mấy chén thì ngã!"

Hắn rót một chén cho Lam Vong Cơ, Lam Vong Cơ không chút nghĩ ngợi, nhận lấy, trút xuống.

Ngụy Vô Tiện hưng phấn khó hiểu, nhìn y đắm đắm, nhìn coi mặt y khi nào thì đỏ.

Ai mà ngờ, nhìn chăm chú hồi lâu, sắc mặt và biểu cảm của Lam Vong Cơ không mảy may thay đổi, đôi mắt nhạt màu rất bình tĩnh nhìn hắn chăm chăm - hoàn toàn không có thay đổi!

Ngụy Vô Tiện cảm thấy thất vọng, đang định xúi y uống thêm vò nữa, tự dưng, Lam Vong Cơ nhú nhú mày, bóp nhẹ mi tâm, một tay chống trán, nhắm hai mắt lại.

... Ngủ?

... Ngủ!

Sau khi uống nhiều rượu như thế, người bình thường đầu tiên là say, sau đó sẽ ngủ. Sao Lam Vong Cơ lại có thể nhảy qua bước say mà đi thẳng tới ngủ chứ?!

Cái hăn muốn coi là đoạn "say" kia mà!

Ngụy Vô Tiện quơ quơ tay trước mặt Lam Vong Cơ, rồi vỗ tay sát bên tai y - người mà lúc ngủ cũng là một vẻ nghiêm túc chính trực. Không ư hử gì.

Vậy mà một chén đã ngã.

Ngụy Vô Tiện không ngờ lại xảy ra tình huống thế này, vỗ vỗ chân, suy tư chốc lát, khoác tay phải của Lam Vong Cơ lên cổ hăn, lôi lôi kéo kéo mang y ra khỏi quán rượu nhỏ.

Hăn cực kỳ thành thạo mò lấy đồ từ trong lòng Lam Vong Cơ, tìm một nhà trọ thuê hai gian phòng, đưa Lam Vong Cơ vào một gian trong đó, cởi giày y ra, đắp chăn lên, nhân lúc đêm đen ra khỏi cửa.

Đi tới một vùng đồng không mông quạnh, rút sáo trúc bên hông ra, đặt bên môi, thổi một điệu ngắn, lẳng lặng chờ đợi.

Mấy hôm nay, Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ ngày ngày đi cùng, không có thời gian ở một mình. Hăn cũng chẳng cách nào triệu hoán Ôn Ninh. Ngoài việc trước đây nửa che nửa đậy thân phận, còn có những nguyên do khác nữa.

Trên tay Ôn Ninh có mạng người của Cô Tô Lam thị, cho dù Lam Vong Cơ đối xử với mình rất tốt, nhưng Ngụy Vô Tiện cũng không thể cứ vậy mà

triệu Ôn Ninh ở ngay trước mặt y. Hoặc nên nói, chính là bởi vì Lam Vong Cơ đối xử với hãn rất tốt, nên Ngụy Vô Tiệm mới không có mặt mũi nào triệu hoán Ôn Ninh ngay trước mắt y. Da mặt hãn có dày, cũng không phải dày ở chuyện như này, hãn không làm được chuyện như thế.

Hồi thần lại, bên tai đã truyền đến tiếng "loảng xoảng" quen thuộc.

Bóng dáng Ôn Ninh cúi đầu, hiện lên dưới bóng tối phía trước.

Cả người hãn ta đen thùi, tan vào trong bóng đêm, chỉ có đôi con ngươi kia, trắng đến chói mắt, trắng đến dữ tợn.

Ngụy Vô Tiệm chấp tay, chậm chậm đi quanh hãn ta một vòng.

Ôn Ninh nhúc nhích, dường như muốn xoay quanh theo bước tiến của hãn, Ngụy Vô Tiệm nói: "Đứng yên."

Hãn ta liền thành thật đứng yên. Gương mặt thanh tú dường như càng u buồn hơn.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tay."

Ôn Ninh duỗi cánh tay phải ra. Ngụy Vô Tiệm nắm cổ tay hãn ta nâng lên, cẩn thận xem xét vòng sắt và xích sắt khoá trên cổ tay hãn ta.

Đây cũng chẳng phải xích sắt bình thường. Khi Ôn Ninh bắt đầu điên cuồng hết sức nóng nảy, có thể tay không nhào sắt thép thành bùn nhão, tuyệt đối sẽ không để mặc nó nằm trên người. Chỉ sợ là vì đặc biệt cầm cố Ôn Ninh nên mới chế tạo một bộ xích sắt cho nó.

Toả cốt dương hôi?

*nghiền nát xương cốt thành tro bụi

Ngay cả Âm Hồ phù khiếm khuyết cũng muốn phí hết tâm tư phục hồi như cũ, một số thế gia đương nhiên cũng nhỏ dãi ba thước thềm thường quý tướng quân, sao lại cam lòng toả cốt dương hô?

Lúc này Ngụy Vô Tiệm mới biết, đây chỉ là một lời nói dối. Một cơn choáng váng dâng lên, cười khẩy một tiếng, không biết là buồn hay là hận. Hận, là hận lúc trước không biết chuyện này là một âm mưu, buồn là buồn dù cho biết trước nó là âm mưu, kết quả cũng sẽ không có bất cứ thay đổi gì.

Sau khi cơn choáng nhẹ qua đi, Ngụy Vô Tiệm đứng bên cạnh Ôn Ninh, ngẫm nghĩ chốc lát, đưa tay chậm rãi ấn ấn lên trên tóc hắn ta.

Người khoá Ôn Ninh lại, tất nhiên không để hắn ta tự suy nghĩ. Muốn hắn ta nghe theo mệnh lệnh người ngoài, sẽ phải phá huỷ thần trí của Ôn Ninh, nhất định sẽ hạ thứ gì đó vào đầu hắn ta.

Quả nhiên, ấn ba lần, ngay trên một huyết vị nào đó bên não phải của hắn ta, Ngụy Vô Tiệm ấn trúng một điểm nhỏ cứng cứng.

Hắn nâng tay còn lại đặt lên chỗ não trái đối xứng, cũng có một vật cứng nhỏ giống hệt, dường như là thứ gì đó tựa tựa cây châm.

Ngụy Vô Tiệm cùng nắm hai đầu châm, chậm chậm ra tay, từ bên trong đầu Ôn Ninh, rút ra hai cây đinh dài màu đen.

Hai cây đinh màu đen này dài chừng một tấc, độ lớn như dây đỏ buộc ngọc bội, chôn sâu bên trong đầu Ôn Ninh. Trong một thoáng khi cây đinh ra khỏi đầu, ngũ quan Ôn Ninh hơi rung động, có thứ gì đó na ná tơ máu màu đen bò lên trên tròng trắng mắt, dường như đang cực lực nhịn đau.

Rõ ràng là kẻ đã chết, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự đau đớn này.

Trên hai cây đình kia có khắc hoa văn tỉ mỉ phức tạp, lai lịch nhất định bất phàm, người chế tạo nó xem ra có chút bản lĩnh, nếu muốn Ôn Ninh khôi phục, còn phải chờ thêm một quãng thời gian. Ngụy Vô Tiện cất nó đi, cúi đầu nhìn xích sắt trên cổ tay, mắt cá chân Ôn Ninh, thầm nghĩ, cứ để trên người kéo đi loảng xoảng thế này cũng chẳng phải cách, phải tìm danh kiếm tiên môn rồi chặt đứt chúng nó thôi.

Hắn nghĩ đến, đương nhiên là Tị Trần của Lam Vong Cơ.

Tuy nói cầm kiếm của người nhà họ Lam đi chém xiềng xích giúp Ôn Ninh có hơi không ổn, nhưng có nhiều điều, hắn nhất định phải hỏi Ôn Ninh rõ ràng, không thể để hắn ta cứ kéo theo một đồng phiến phức trên người như thế được, lỡ đâu bị vây chặt, ít nhất phải có thể toàn thân trở ra.

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Như vậy đi. Giờ mình về nhà trọ trước, nếu như Lam Trạm tỉnh, thì không mượn. Nếu như Lam Trạm còn ngủ, mình sẽ mượn Tị Trần dùng một lát."

Quyết định xong, hắn liền xoay người. Ai mà ngờ, quay lưng lại, Lam Vong Cơ đã đứng phía sau hắn.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kiều Kiều 4

Sau khi triệu Ôn Ninh đến, tâm trạng Ngụy Vô Tiện có hơi rối loạn, khó tránh khỏi không cách nào mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, mà nếu Lam Vong Cơ không muốn bị người khác cảm giác ra y đến, vậy thì đương nhiên sẽ dễ như trở bàn tay, thế nên khi hắn vừa quay đầu lại, trông thấy gương mặt ngày càng lạnh băng dưới ánh trăng kia, tim nảy lên một cái, có tí giật mình.

Hắn không biết Lam Vong Cơ tới đây đã bao lâu, phải chăng đều nghe và thấy hết những chuyện hắn làm. Nếu hồi đầu y đã không say, một mạch đi theo sau hắn tới đây, vậy tình cảnh này sẽ còn gượng gạo hơn nữa.

Ngậm miệng không nhắc tới Ôn Ninh trước mặt y, chờ người ta ngủ lại ra đây gọi tới, quả thật khó xử.

Lam Vong Cơ khoanh tay, Tị Trần kiểm nghiệm trong lòng, vẻ mặt cực kỳ lạnh nhạt. Ngụy Vô Tiện chưa từng thấy y trưng cái bản mặt không vui ra rõ ràng như thế, hắn cảm thấy mình nhất định phải mở miệng giải thích trước, xoa dịu cục diện căng thẳng này cái đã: "Khụ, Hàm Quang Quân."

Lam Vong Cơ không ư hử.

Ngụy Vô Tiện đứng trước người Ôn Ninh, mặt đối mặt trừng mắt với Lam Vong Cơ, sờ sờ cằm, chẳng biết tại sao lại chột dạ ghê gớm.

Cuối cùng, Lam Vong Cơ thả bàn tay cầm Tị Trần xuống, đi về phía trước hai bước. Ngụy Vô Tiện thấy y cầm kiếm xông thẳng hướng Ôn Ninh mà đi, tưởng y muốn chém Ôn Ninh, mạch suy nghĩ quay nhanh: "Hồng

rồi. Lam Trạh hắh là giả say thật, y đợi mình triệu Ôn Ninh ra là chém luôn. Cũng đúng, nào có ai một chén là ngã đâu."

Hắh nói: "Hàm Quang Quân, người nghe ta..."

"Bốp" một tiếng, Lam Vong Cơ đập Ôn Ninh một chưởng.

Một chưởng này tuy nghe cực kêu, nhưng không hề có lực sát thương thật. Ôn Ninh bị đánh một cái, chỉ lảo đảo lùi vài bước, lung lay, ổn định cơ thể, tiếp tục đứng yên, trên mặt đầy vẻ mù mờ.

Cái trạng thái này của Ôn Ninh, tuy không còn nóng nảy dễ tức giận lúc phát điên hồi trước nữa, nhưng tính tình cũng chẳng khá hơn là bao. Như đêm bị người vây công ở núi Đại Phạm ấy, kiếm còn chưa đâm lên người hắh, hắh đã cố hết sức hất bay đối phương, bốp cổ nhấc lên. Nếu Ngự Vô Tiệh không ngăn cản, hắh thể nào cũng sẽ bốp chết tươi từng tên từng tên một ở đó. Thế mà hiện giờ hắh bị Lam Vong Cơ đập một cái, vẫn cứ cúi đầu, điệu bộ như không dám phản kháng. Ngự Vô Tiệh hơi cảm thấy kỳ quái, nhưng nhiều hơn là thờ phào nhẹ nhõm. Nếu Ôn Ninh đánh trả, hai người bọn họ chắc sẽ đánh tới mức khó mà hoà giải. Lúc này, dường như Lam Vong Cơ còn chê một chưởng đó của y không đủ để biểu đạt sự phẫn nộ, lại đập Ôn Ninh một chưởng, đẩy thẳng hắh lui ra ngoài vài trượng.

Y rất khó chịu nói với Ôn Ninh: "Đi đi."

Ngự Vô Tiệh cuối cùng cũng chú ý tới, có chỗ nào đó là lạ.

Hai chưởng này của Lam Vong Cơ, bất kể hành vi hay là ngôn ngữ, đều rất rất... ấu trĩ.

Đẩy Ôn Ninh ra một khoảng vừa đủ, Lam Vong Cơ như đã hài lòng, xoay người, đi trở về, đứng bên cạnh Ngự Vô Tiệh.

Ngự Vô Tiệh cẩn cẩn thận thận nhìn chăm chăm vào y.

Vẻ mặt và biểu cảm của y, không có bất cứ khác thường gì. Thậm chí còn nghiêm túc, còn đàng hoàng trình trọng hơn bình thường, không thể nào bắt bẻ. Khăn buộc đeo cực ngay ngắn, mặt không đỏ, thở không gấp, bước đi mang theo gió, bàn chân vững vững vàng vàng. Có thể thấy, y vẫn là Hàm Quang Quân - danh sĩ Tiên môn nghiêm chỉnh đoan trang, bình tĩnh tự tin.

Thế nhưng hần cúi đầu xuống, phát hiện, ủng của Lam Vong Cơ, mang ngược.

Trước khi hần đi có cởi ủng giúp cho Lam Vong Cơ, đặt ở bên giường. Mà lúc này, Lam Vong Cơ ủng trái đi chân phải, ủng phải đi chân trái.

Hàm Quang Quân xuất thân danh môn, cực trọng phong độ lễ nghi, tuyệt đối không thể mặc như này rồi cứ thế đi ra đường.

Ngụy Vô Tiện hỏi dò: "Hàm Quang Quân, đây là mấy?"

Hần so một hai. Lam Vong Cơ không đáp, nghiêm nghị duỗi hai tay ra, một trái một phải, nghiêm túc nắm chặt lấy hai ngón tay hần.

"Cạch", Tị Trần kiếm bị chủ nhân bỏ quên rơi xuống đất.

Ngụy Vô Tiện: "..."

Này tuyệt đối không phải Lam Trạm bình thường!

Ngụy Vô Tiện nói: "Hàm Quang Quân, có phải người say rồi không."

Lam Vong Cơ: "Không có."

Người uống say đều không thừa nhận mình đã say. Ngụy Vô Tiện rút ngón tay về, Lam Vong Cơ vẫn giữ nguyên tư thế cầm ngón tay hần, hai nắm tay nghiêm túc bắt không khí. Ngụy Vô Tiện không nói gì mà nhìn y, trong gió đêm se lạnh, ngẩng đầu ngắm trăng.

Người ta toàn say rồi mới ngủ, Lam Vong Cơ lại ngủ rồi mới say. Hơn nữa sau khi say, xem ra y chẳng khác gì với khi thường, đến nỗi khiến người ta khó mà phán đoán.

Năm xưa Ngụy Vô Tiện có không ít bạn rượu, từng thấy đủ trò hề vô cùng kỳ quặc sau khi say của đám đó. Có gào khóc, có khục khặc cười ngơ, có nổi điên la lối khóc lóc, có nằm thẳng cẳng bên đường, có sục sùi "sao người lại không cần ta", nhưng lại là lần đầu tiên trông thấy một Lam Vong Cơ không ồn không ào, vẻ mặt chính trực, hành động lại hết sức quái lạ như vậy.

Khoé miệng hằn giằn giật, cố nén ý cười, nhật Tị Trần bị ném xuống đất, đeo lên người mình, nói: "Được rồi, đi theo ta về."

Không thể thả Lam Vong Cơ chạy loạn ở ngoài như vậy được. Trời biết y còn có thể làm gì.

Cũng may, sau khi Lam Vong Cơ say rồi dường như cũng rất dễ nói chuyện, phong độ không tồi mà gật đầu một cái, đồng thời cất bước cùng hẳn. Nếu có người đi ngang qua nơi này, nhất định sẽ tin rằng đây là đôi bạn tri kỷ đi đêm tâm sự.

Phía sau, Ôn Ninh yên lặng đi theo, Ngụy Vô Tiện đang muốn nói chuyện với y, Lam Vong Cơ đột nhiên xoay người, lại nổi giận dùng dùng tung một chưởng. Lần này, đập lên trên đầu Ôn Ninh.

Đầu Ôn Ninh bị đập đến lệch đi, đã thấp nay càng thấp hơn, cơ mặt rõ ràng đã chết cứng, không có bất cứ biểu cảm gì, một đôi tròng trắng không thể coi là ánh mắt kia, lại làm người ta trông ra một vẻ cực kỳ tủi thân. Ngụy Vô Tiện dờ khóc dờ cười, kéo tay Lam Vong Cơ: "Người đánh hẳn làm gì!"

Lam Vong Cơ dùng giọng điệu uy hiếp mà khi y tỉnh tuyệt đối sẽ không dùng nói với Ôn Ninh: "Đi đi!"

Ngụy Vô Tiện biết, không thể làm trái lời người say, vội nói: "Được được, theo người, đi thì đi." Nói rồi rút sáo trúc ra. Nhưng hắn còn chưa đặt sáo lên môi, Lam Vong Cơ đã giật lấy, nói: "Không được thổi cho hăn nghe."

Ngụy Vô Tiện cười nhạo: "Sao người ngang ngược thế hả."

Lam Vong Cơ mất hứng lặp lại: "Không được thổi cho hăn nghe!"

Ngụy Vô Tiện phát hiện. Người say rượu thường nói rất nhiều, Lam Vong Cơ ngày thường không thích mở miệng ra sao, sau khi y uống say rồi, cứ lặp đi lặp lại một câu nói không thôi. Hắn nghĩ bụng, có lẽ Lam Vong Cơ không thích hăn lấy tiếng sáo điều khiển Ôn Ninh, đến vuốt lông y, nhân tiện nói: "Được rồi. Chỉ thổi cho người nghe."

Lam Vong Cơ hài lòng "Ừ" Một tiếng, nhưng không trả cây sáo lại cho hăn.

Ngụy Vô Tiện chỉ đành thổi còi hai lần, nói với Ôn Ninh: "Cứ trốn đi thôi, đừng để người ta phát hiện."

Dường như Ôn Ninh rất muốn đi theo, nhưng đã nhận chỉ lệnh, lại sợ bị Lam Vong Cơ đập thêm mấy phát, chầm chậm xoay người, lôi lôi kéo kéo, loảng xoảng leng keng, cúi đầu hơi ỉ ề bỏ đi.

Ngụy Vô Tiện nói với Lam Vong Cơ: "Lam Trạ, sao người say rồi mà mặt không đỏ chút nào vậy hử."

Bởi vì nhìn Lam Vong Cơ quá bình thường, còn bình thường hơn cả Ngụy Vô Tiện, vậy nên hăn cũng không nhin được mà dùng giọng điệu khi nói với người bình thường đối thoại với y. Ai dè, Lam Vong Cơ nghe xong câu này, đột nhiên đưa tay tóm lấy vai hăn, kéo vào trong lòng.

Bất ngờ không đề phòng, Ngụy Vô Tiện bị kéo va đầu vào lồng ngực y.

Đang choáng váng, thanh âm của Lam Vong Cơ từ phía trên truyền xuống: "Nghe tim đập."

"Gì?"

Lam Vong Cơ: "Mặt không nhìn ra, nghe tim đập."

Lúc nói, lồng ngực y rung động theo giọng điệu, trái tim mạnh mẽ nảy lên, thành thịch, thành thịch, có hơi nhanh. Ngụy Vô Tiện dờ dề ra, hiểu ý: "Nhìn mặt không nhận ra, nghe tim đập mới nhận xét được à?"

Lam Vong Cơ ngoan ngoãn trả lời: "Ừm."

Ngụy Vô Tiện ôm bụng cười.

Lẽ nào da mặt Lam Vong Cơ dày đến thế, ngay cả đỏ cũng không lộ ra nổi?

Lam Vong Cơ sau khi uống say vậy mà lại thành thật như vậy, hơn nữa hành vi với lời nói cũng.... buông thả hơn hẳn bình thường!

Hiếm khi trông thấy một Lam Vong Cơ thành thực thẳng thắn như vậy, bảo Ngụy Vô Tiện lấy lễ để tiếp đón mà không giữ ý xấu ra, sao có thể?

Hắn đưa Lam Vong Cơ trở về nhà trọ. Bước vào phòng, trước là đèn y lên giường, cởi cặp ủng mang ngược kia ra, suy xét đến việc y hẳn là không biết tự lau mặt, liền lấy một chậu nước nóng và một chiếc khăn vải vô trong, vắt khô, gấp thành khăn vuông, cởi khăn buộc trán Lam Vong Cơ xuống, nhẹ nhàng lau mặt cho y.

Trong quá trình này, Lam Vong Cơ không có bất cứ phản kháng nào, ngoan ngoãn mặc hắn vẽ tròn đập dẹp. Ngoại trừ lúc khăn vải lau đến gần mắt sẽ nheo mắt lại, thì y cứ liên tục nhìn đắm đắm vào hắn, mí mắt không

chộp lấy một cái. Trong bụng Ngụy Vô Tiệm nghĩ ra đủ ý xấu, không nhận được gãi cầm y một hồi, cười nói: "Nhìn ta làm chi? Đẹp không?"

Đúng lúc lau xong, không đợi Lam Vong Cơ trả lời, Ngụy Vô Tiệm đã ném khăn vải vào trong chậu nước, nói: "Rửa mặt xong rồi, người có muốn uống nước không?"

Sau lưng không có tiếng động nào, hẩn quay đầu lại nhìn, Lam Vong Cơ bê chậu nước, úp mặt vào đó.

Ngụy Vô Tiệm kinh hãi đến biến sắc, vội giật chậu nước dịch sang chỗ khác: "Đâu có kêu người uống nước trong này!"

Lam Vong Cơ bình tĩnh lạnh nhạt ngẩng đầu lên, giọt nước trong suốt tí tách lặn xuống khỏi cằm, ướt nhẹ vạt áo trước. Ngụy Vô Tiệm nhìn y, tâm tư một lời khó nói hết: "... Y đã uống hay chưa? Tốt nhất là Lam Trạm tỉnh rượu rồi đừng nhớ gì hết, bằng không kiếp này coi như chẳng còn mặt mũi để mà gặp người nữa." Dùng tay áo lau bọt nước đọng bên cằm giúp y, nói: "Hàm Quang Quân, ta nói cái gì thì người sẽ làm cái đó hả?"

Lam Vong Cơ: "Ừm."

Ngụy Vô Tiệm: "Ta hỏi gì người đáp nấy?"

Lam Vong Cơ: "Ừm."

Ngụy Vô Tiệm đặt một đầu gối lên giường, nhếch một bên khoé môi: "Vậy được. Ta hỏi người - có lén uống Thiên Tử Tiểu người giấu trong phòng không?"

Lam Vong Cơ: "Không."

Ngụy Vô Tiệm: "Có thích thỏ không?"

Lam Vong Cơ: "Thích."

Ngụy Vô Tiệm: "Có từng phạm cấm không?"

Lam Vong Cơ: "Có."

Ngụy Vô Tiệm: "Có từng yêu thích ai chưa?"

Lam Vong Cơ: "Có."

Ngụy Vô Tiệm hỏi chuyện đều đến điểm rồi dừng, không hề thừa cơ hỏi việc riêng của Lam Vong Cơ, chẳng qua chỉ xác nhận y có thật hỏi gì đáp nấy hay không thôi. Hắn hỏi tiếp: "Giang Trừng hả?"

Cau mày: "Hừ."

Ngụy Vô Tiệm: "Ôn Ninh thì sao?"

Lạnh nhạt: "A."

Ngụy Vô Tiệm cười híp mắt chỉ vào mình: "Này thì thế nào?"

Lam Vong Cơ: "Của ta."

"..."

Lam Vong Cơ dõi theo hắn, từng chữ từng chữ, nói rõ vô cùng: "Của ta."

Ngụy Vô Tiệm bỗng dừng hiểu ra.

Hắn gờ Tị Trần xuống, thầm nghĩ: "Vừa nãy ta chỉ mình, Lam Trạm hiểu thành ta nói 'này' là Tị Trần ta đang đeo nhĩ."

Nghĩ tới đây, hắn xuống giường, cầm Tị Trần đi từ bên trái phòng sang bên phải phòng, từ đông cho đến tây. Quả nhiên, hắn đi tới đâu, ánh mắt Lam Vong Cơ cũng chăm chú di chuyển theo đó. Cực kỳ thẳng thắn, cực kỳ vô tư, cực kỳ dứt khoát, cực kỳ trần trụi.

Ngụy Vô Tiện bị ánh mắt gần như là nhiệt tình như lửa làm chùng như không thể dừng chân, giơ Tị Trần lên trước mắt Lam Vong Cơ: "Muốn có không?"

Lam Vong Cơ nói: "Muốn có."

Dường như cho rằng như vậy không đủ chứng minh khao khát của mình, Lam Vong Cơ tóm một phát bắt lấy cái tay cầm Tị Trần của hắn, đôi mắt nhật màu nhìn thẳng vào hắn, thở nhẹ một hơi, gắng sức cắn từng chữ mà lặp lại: "... Muốn.có."

Ngụy Vô Tiện biết y đã say đến rồi bởi, biết lời này không phải nói với mình, nhưng vẫn bị hai chữ này nện đến tay như nhũn ra, chân đứng cũng bủn rủn.

Hắn thầm nghĩ: "Lam Trạh này thật là... nếu như y thành thật nồng nhiệt như vậy với một cô nương, vậy thì sẽ là một nam nhân đáng sợ cỡ nào chứ!"

Bình ổn tâm trạng, Ngụy Vô Tiện nói: "Người, sao lại nhận ra ta? Tại sao lại giúp ta? Không phải vì lần tàn sát trong động Huyền Vũ đó chứ?"

Lam Vong Cơ khẽ mở miệng, Ngụy Vô Tiện sáp lại gần hơn chút, muốn nghe đáp án của y. Bỗng nhiên, Lam Vong Cơ nhắc tay đẩy một cái, đẩy Ngụy Vô Tiện ngã lên giường.

Ánh nến bị một phẩy tắt ngúm, Tị Trần kiếm lại bị chủ nhân ném xuống đất. Ngụy Vô Tiện bị đẩy đến mắt nổ đom đóm: "Lam Trạh?!"

Một nơi quen thuộc nào đó sau thắt lưng bị vỗ một phát, hắn cảm giác như đang ở buổi chiều đầu tiên trong Vân Thâm Bất Tri Xử vậy, cả người tê dại, không thể động đậy. Lam Vong Cơ thu tay về, nằm xuống cạnh hắn, đắp kín chăn cho cả hai: "Đến giờ Hợi. Nghỉ ngơi."

Hóa ra là quy luật làm và nghỉ đáng sợ của cái tên người nhà họ Lam kia phát huy tác dụng. Ngụy Vô Tiệm bị cắt đứt câu hỏi gặng, nhìn nóc giường, nói: "Chúng ta không thể vừa nghỉ ngơi vừa nói chuyện phiếm sao?"

Lam Vong Cơ: "Không thể."

... Thôi được, có cơ hội sẽ chuốc say Lam Vong Cơ tiếp, sớm muộn cũng hỏi ra thôi.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lam Trạ, người cời cho ta đi. Ta đã đặt trước hai gian phòng, chúng ta không cần phải chen chung một giường đâu."

Lam Vong Cơ đuổi tay tới, mò mẫm trong chăn một hồi, bắt đầu chậm rãi cời áo hăn. Ngụy Vô Tiệm quát lên: "Được rồi! Được rồi! Không phải cời cái này!!! Ủ!!! Được! Ta nằm, ngủ!!!"

Trong bóng tối, hoàn toàn tĩnh mịch.

Lặng im chốc lát, Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Cuối cùng thì ta cũng coi như biết tại sao nhà các người cấm rượu rồi. Một chén ngã, tửu phẩm còn tẻ nữa. Nếu như người Lam gia uống say rồi ai cũng như người, nên cấm. Ai uống đánh kẻ đó."

Lam Vong Cơ nhắm mắt lại, nhắc tay bịt miệng hăn.

Y nói: "Suyt."

Một hơi của Ngụy Vô Tiệm bị chặn ở ngực và giữa môi răng, đẩy không ra, ép xuống không xong.

Thật giống như từ sau khi trở về, mỗi lần hăn muốn trêu chọc Lam Vong Cơ như trước đây, cuối cùng đều biến thành tự làm tự chịu.

Không phải chứ?! Rốt cuộc thì sai sót chỗ nào?!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Kiều Kiều 5

Lần này, Ngụy Vô Tiệm nguyên đêm không ngủ, mắt mở thao láo, gắng gượng chống đỡ đến trước giờ Mão ngày hôm sau, cảm giác cơn bủn rùn tê dại toàn thân đã trôi qua, tay chân cũng có thể nhúc nhích, liền ung dung không vội, nằm trong chăn cởi áo mình ra.

Tối qua Lam Vong Cơ uống hơn nhiều.... thiết tình thì cũng chẳng nhiều mấy, chỉ có một chén thôi. Tối qua y uống say rồi, sáng nay tỉnh lại khó tránh có hơi khó chịu, khẽ nhíu mày, lông mi run run, chậm rãi mở mắt ra.

Vừa mở ra, y liền lăn ngã từ trên giường xuống dưới.

Thật tình không trách Hàm Quang Quân tao nhã vì giật mình quá mức mà thành ra chẳng chút tao nhã được. Làm gì có nam nhân nào sau cơn say, sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, trông thấy một nam nhân khác trần truồng nằm cạnh bên, cả hai còn chen chung một cái chăn, lại không đánh mất tao nhã chứ.

Ngụy Vô Tiệm lộ một tay, nâng cằm, cười đến quái gở.

Lam Vong Cơ: "Người..."

Ngụy Vô Tiệm: "Hửm?"

Lam Vong Cơ: "Tối qua ta..."

Ngụy Vô Tiệm nháy mắt trái với y một cái: "Tối qua người thiết phóng túng nha, Hàm Quang Quân."

"..."

Ngụy Vô Tiện: "Chuyện tối hôm qua, người không nhớ gì hết hả?"

Nhìn điệu bộ kia đúng là không nhớ rõ thật, mặt Lam Vong Cơ trắng bệch luôn rồi.

Không nhớ là tốt! Bằng không, nếu Lam Vong Cơ còn nhớ hẵn nửa đêm lặng lẽ đi ra ngoài triệu Ôn Ninh, gắng hỏi đến cùng, Ngụy Vô Tiện nói dối không ổn, nói thật càng không xong.

Trêu ghẹo không được, nhiều lần ôm đá đập chân mình như thế, cuối cùng Ngụy Vô Tiện cũng coi như tìm lại được cảm giác uy phong lẫm liệt trước đây, hòa nhau chút chút. Tuy rất muốn thừa thắng xông lên, chòng ghẹo y nữa, nhưng mấy câu then chốt tối qua còn chưa hỏi ra, lần sau còn định lừa y uống rượu nói tiếp, cũng không thể để Lam Vong Cơ biết mình làm chuyện xấu gì được. Thấy đỡ thì thôi, Ngụy Vô Tiện vén chăn lên, cho y xem cái quần còn ngay ngay ngắn ngắn và ủng còn chưa cởi ra của mình: "Hay cho một nam tử trinh liệt! Hàm Quang Quân, ta chỉ cởi có mỗi áo thôi, trêu chút ấy mà. Cái thân trong sạch của người vẫn còn, chưa có bị làm bẩn đâu, xin yên tâm!"

Lam Vong Cơ cứng đờ người, hầy còn chưa trả lời thì có tiếng đồ sứ vỡ nát từ giữa phòng truyền tới.

Tiếng động này cũng không xa lạ gì, đã là lần thứ hai nghe thấy. Lại là thứ bên trong túi càn khôn phong ác xao động, lật tung ầm với chén trà, lần này còn dữ dội hơn nữa, ba cái động cùng một lúc.

Đêm qua bọn họ một say đến lú lẫn, một thì bị giày vò đến bết nhè, hiển nhiên, vụ hợp tấu sẽ bị quăng ra sau đầu rồi. Ngụy Vô Tiện đang có hơi lo Lam Vong Cơ vì kinh hãi quá độ mà nhất thời kích động, sẩy tay đâm chết hẵn ngay trên giường, vội nói: "Chính sự, nào nào, chúng ta làm chính sự trước!"

Hắn nằm áo phủ thêm, lăn xuống giường, đưa tay về hướng Lam Vong Cơ, nhìn điệu bộ như thể muốn xé đồ y vậy. Tinh thần Lam Vong Cơ còn chưa trở lại bình thường, thụt lui một bước, bị thứ gì đó dưới chân làm vướng, cúi đầu nhìn, hoá ra là Tị Trần kiếm nằm ở dưới nguyên buổi tối.

Trong gian phòng nhỏ nhỏ, cả một mảnh bình hoang mã loạn người ngã ngựa đổ. Ngụy Vô Tiện thò tay vào lòng Lam Vong Cơ moi móc, lấy ra một cây sáo, nói: "Hàm Quang Quân người chớ sợ. Không phải ta muốn làm gì gì đó với người đâu, do tối qua người giật cây sáo của ta, ta chỉ lấy lại thôi."

Lam Vong Cơ vẻ mặt phức tạp nhìn hắn, dường như rất muốn gắng hỏi tình tiết sau khi y say rượu tối qua, nhưng y lại quen làm chính sự trước, cường ép nhịn xuống, thu vẻ mặt lại, cùng hợp tấu một khúc với hắn trước.

Ba chiếc túi càn khôn phong ác, một phong cánh tay trái, một phong hai chân, một còn lại phong phần thân. Ba phần của cơ thể đã có thể nối liền với nhau, tạo thành một cơ thể có hơn nửa bộ phận. Chúng nó ảnh hưởng lẫn nhau, oán khí tăng lên gấp bội, lần này vậy mà phải lặp đi lặp lại bài ba lần mới thấy hiệu quả. Chờ ba chiếc túi càn khôn phong ác dần dần yên ổn trở lại, Ngụy Vô Tiện mở hai trong ba ra, một chiếc giữ rớt cánh tay, một chiếc giữ rớt phần thân.

Lần này, hướng tay trái chỉ là phương Nam, chệch về Tây. Đối tượng chỉ, không phải tay phải, mà là đầu.

Ngụy Vô Tiện mặc quần áo xong trông cũng ra dáng lắm. Nói chính sự nói đến đàn hoàng trịnh trọng, hoặc nên nói là giả vờ nghiêm chỉnh: "Hi vọng bước tiếp theo sẽ tìm được đầu. Như vậy thì nhà các người chỉ cần họa một bức tranh, hoặc là phát thiếp để thế gia to to nhỏ nhỏ đều đến xem, sẽ nhanh chóng biết được thân phận của huynh đệ tốt thôi."

Nhưng cái vẻ nghiêm chỉnh đầy của hãn cũng chỉ duy trì được chừng vài câu, nhoáng cái lại cười hề hề: "Nói tới nói lui, huynh đệ tốt luyện tập không tệ nhỉ."

Bộ áo liệm bao ngoài phần thân kia đã rời lỏng ra, cổ áo kéo lệch, đây là cơ thể của một chàng thanh niên mạnh mẽ rắn chắc. Lời ấy của Ngụy Vô Tiện rất chính xác. Lam Vong Cơ lập tức bỏ nó vào túi càn khôn phong ác, thắt ba lần nút.

Ngụy Vô Tiện biết y không nghe nổi mấy lời ngả ngón như thế. Nhưng cũng hết trước kia, càng không muốn nghe, hãn càng muốn nói. Thắt nút xong, sau khi cất kỹ túi càn khôn, Lam Vong Cơ nhìn hãn, tuy mặt vẫn không chút cảm xúc, nhưng trong mắt lại đầy vẻ muốn nói lại thôi. Hãn cố ý: "Hàm Quang Quân, người làm gì nhìn ta dữ vậy? Người còn lo lắng hả? Tin ta đi. Tối qua ta thật không làm gì người mà, đương nhiên, người cũng không làm gì ta hết."

Lam Vong Cơ: "... Tối qua, ngoài việc giật cây sáo, ta..."

Ngụy Vô Tiện: "Người? Người còn làm gì nữa phải không? Cũng đâu có gì, chỉ nói với ta rất nhiều chuyện thôi."

Lam Vong Cơ: "... Nói cái gì."

Ngụy Vô Tiện: "Cũng không có gì quan trọng. Thì là, ừm, chẳng hạn như, người rất thích thở, đại loại thế."

"..." Lam Vong Cơ nhắm mắt lại, xoay đầu đi.

Ngụy Vô Tiện quan tâm nói: "Có gì đâu chứ! Thở dễ thương như thế ai mà không thích. Nào, Hàm Quang Quân, người rửa mặt đi, rửa mặt sạch sẽ rồi uống miếng nước, chúng ta xuống lầu rồi xuất phát thôi. Ta về phòng bên đây, không quấy rầy người."

Đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại, hẩn đứng trong hành lang, ôm bụng cười trong yên lặng một hồi lâu.

Lam Vong Cơ dường như bị đả kích, nhốt mình trong phòng thật lâu sau vẫn chưa đi ra. Trong quá trình chờ đợi y, Ngụy Vô Tiệth thông thả bước xuống lầu, ra khỏi nhà trọ, ngồi trên bậc thềm, híp mắt sưởi nắng. Sưởi một hồi, có đám trẻ con mười ba, mười bốn tuổi chạy ngang qua đường.

Cậu nhóc dẫn đầu chạy vút qua, trong tay kéo theo một sợi dây dài, cuối sợi dây là một con điều không cao không thấp, bay lên rồi lại sà xuống. Đứa trẻ phía sau cầm chiếc cung be bé, vừa gào vừa đuổi theo bắn con điều kia.

Trò chơi này, hồi trước Ngụy Vô Tiệth cũng rất thích chơi. Bắn tên là một kỹ năng bắt buộc của mỗi con cháu thế gia, nhưng đại đa số bọn họ đều không thích cái quy củ bắn bia, ngoại trừ lúc ra ngoài săn đêm bắn yêu ma quỷ quái, thì toàn ưa bắn điều như thế. Mỗi người một con, ai thả lên cao nhất, xa nhất, đồng thời bắn đến cũng chuẩn nhất, thì người đó chính là bên thắng. Trò chơi này vốn phổ biến trong đám tử đệ tuổi còn nhỏ trong các gia tộc tiên môn, sau lưu truyền đến trẻ con nhà bình thường cũng rất yêu thích, chỉ có điều lực sát thương tụi nó bắn ra chỉ là của một cây cung be bé, không thể so với những con cháu thế gia kỹ năng thành thạo tài ba ưu tú kia được.

Năm xưa lúc Ngụy Vô Tiệth ở Liên Hoa Ổ chơi bắn điều với đám con cháu Giang gia, rất nhiều lần giành hạng nhất. Giang Trừng thì lại thường đứng thứ hai, điều hẩn ta toàn do bay xa quá, tên bắn không tới, hoặc là bắn tới, nhưng điều lại không bay xa bằng Ngụy Vô Tiệth. Điều của bọn họ đại đa số đều mang hình dạng một con yêu thú bay trên trời, màu sắc đẹp để phô trương, cái miệng to như chậu máu mở lớn, rú mấy cái đuôi lắc lư loạn theo gió, nhìn từ xa trông cực kỳ sống động, còn có hơi dữ tợn. Cái của Ngụy Vô Tiệth lớn hơn người khác hẩn một vòng, là Giang Yếm Ly vẽ cho hẩn.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Ngụy Vô Tiệm nổi ý cười nhàn nhạt, bất giác ngẩng đầu lên, xem thử con điều mà nhóc kia thả ra sao. Chỉ thấy nó nguyên một mảng tròn vo, màu vàng, mấy cái tua dài dài rủ xuống.

Lòng hần thấy quái: "Này là thứ gì đây? Bánh nướng? Hay là yêu quái mình không biết?"

Lúc này, một cơn gió thổi tới. Con điều kia vốn bay không cao, lại không được thả nơi trống trải, thổi một phát rớt luôn. Một nhóc la lên: "Ây da, mặt trời rớt rồi!"

Cái món tròn tròn màu vàng này, hoá ra là mặt trời. Ngụy Vô Tiệm lập tức hiểu ra. Mấy đứa nhóc này, quá nửa là đang chơi trò bắt chước trận chiến Xạ Nhật.

*xạ là bắn, nhật là mặt trời > bắn mặt trời

Nơi đây là Lịch Dương, trước kia lúc gia tộc Kỳ Sơn Ôn thị hưng thịnh, làm mưa làm gió khắp nơi, mà Lịch Dương cách Kỳ Sơn không xa lắm, người địa phương tất bị thiệt hại nặng nề, chẳng phải vì họ không đóng chặt cửa bị yêu thú vào quấy phá, mà là nhà bọn họ bị tu sĩ xâm phạm ức hiếp. Sau trận đánh Xạ Nhật, Ôn thị bị các gia tộc liên thủ ép diệt, cơ nghiệp trăm năm bỗng chốc đổ nát, rất nhiều nơi chung quanh Kỳ Sơn, đều hình thành truyền thống chúc mừng Ôn thị bị diệt. Kiểu trò chơi này, đại khái cũng có thể coi là một âm mưu.

Đám nhóc ngừng đuổi theo, rất là hao tâm tổn trí tụ tập lại, bắt đầu thảo luận: "Làm sao giờ, vẫn chưa bắn mặt trời mà nó đã tự rơi xuống rồi, lần này ai làm lão đại?"

Một đứa giơ tay: "Đương nhiên là ta! Ta là Kim Quang Dao, đại ác nhân Ôn gia là ta giết!"

Ngụy Vô Tiệm ngồi trên bậc thang ở trước cửa nhà trọ, nhìn say sưa ngon lành.

Trong trò chơi kiểu này, tiên đốc Liễm Phương Tôn bây giờ đang phong quang vô hạn đương nhiên sẽ là một góc được hoan nghênh nhất. Trong cuộc chiến Xạ Nhật, Kim Quang Dao nằm vùng mấy năm như cá gặp nước, lừa trong trong ngoài ngoài toàn bộ Kỳ Sơn Ôn thị xoay quanh, để lộ vô số bí mật mà không tự biết, cuối cùng thành công ám sát gia chủ Ôn gia, cho cuộc chiến Xạ Nhật một kết thúc hoàn mỹ. Nếu như hãn chơi, hãn cũng muốn làm Kim Quang Dao thử. Chọn bạn nhỏ này làm lão đại, rất hợp lý!

Đứa khác kháng nghị: "Ta là Nhiếp Minh Quyết, số lần thắng lợi nhiều nhất, thu phục tù binh cũng nhiều nhất! Ta là lão đại!"

"Kim Quang Dao" nói: "Nhưng ta là tiên đốc mà."

"Nhiếp Minh Quyết" quơ quơ năm đấm: "Tiên đốc thì sao, còn chẳng phải tam đệ của ta hả, thấy ta phải cong đuôi mà chạy!"

"Kim Quang Dao"

Quả nhiên rất phối hợp, diễn rất sâu, rứt vai lại bỏ chạy. Một đứa khác lại nói: "Người là con ma chết sớm."

Nếu chọn một vị làm tiên thủ, trong lòng đương nhiên có chút thích và mơ mộng với vị tiên thủ ấy, "Nhiếp Minh Quyết" nổi cáu: "Kim Tử Hiên người chết còn sớm hơn ta, có tư cách gì nói ta chết sớm!"

"Kim Tử Hiên"Không phục: "Chết sớm thì sao nào? Ta đứng thứ ba."

"Đứng thứ ba chẳng qua là cái mặt đứng thứ ba thôi!"

Lúc này có cậu bạn nhỏ dường như chạy mệt nên dừng lại nghỉ, cũng sắp đến bậc thềm, ngồi sòng đôi với Ngụy Vô Tiệm, phất phất tay, nói cứ như

hoà giải: "Được rồi được rồi, đừng có cãi nữa. Ta là Di Lăng lão tổ, ta lợi hại nhất. Ta thấy chỉ có mình ta gắng gượng thôi à, để ta làm lão đại đi."

Ngụy Vô Tiệp: "..."

Cũng chỉ có trẻ con như thế này mới đơn thuần không tính đến thiện ác khen chê, chỉ tranh luận giá trị vũ lực, chịu nể mặt làm Di Lăng lão tổ.

Lại một đứa nói: "Không đúng, ta là Tam Độc Thánh thủ, ta mới lợi hại nhất."

"Di Lăng lão tổ" rất hiểu rõ nói: "Giang Trùng à, người có gì mà so được với ta, chẳng phải lần nào người cũng bại bởi ta hay sao, còn dám nói mình lợi hại nhất. Có biết xấu hổ không hả."

"Giang Trùng": "Hừ, ta không so được với người? Người còn nhớ người chết thế nào không đấy?"

Ý cười nhàn nhạt bên môi Ngụy Vô Tiệp, bỗng chốc tan biến.

Như bất ngờ không kịp đề phòng bị một cây châm nhỏ kịch độc đâm trúng, cơn đau nhói bỗng dưng truyền khắp toàn thân.

Vị "Di Lăng lão tổ" bên cạnh hần vỗ tay nói: "VẬY bên ta có thêm một Ôn Ninh với một chiếc Âm Hồ phù, vô địch rồi! Ôn Ninh đâu? Ra đây!" Nhóc lượm một cục đá bên chân lên, coi nó là "Âm Hồ phù". Một cậu nhỏ non nớt nói: "Ta ở đây... ta... ta muốn nói... lúc chiến Xạ Nhật, ta còn chưa chết..."

Ngụy Vô Tiệp cảm thấy không thể không ngắt ngang.

Hần nói: "Các vị tiên, ta có thể hỏi một câu không?"

Lúc đám nhỏ chơi trò chơi này chưa từng bị người lớn xen vào, hơn nữa lại không phải trách mắng, mà là đằng hoàng trịnh trọng đặt câu hỏi. "Di

Lăng lão tổ" khó hiểu đề phòng nhìn hắn: "Người muốn hỏi gì?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tại sao không có người của Lam gia?"

"Có mà."

"Đâu?"

"Di Lăng lão tổ" chỉ vào cậu nhóc từ đầu tới cuối không mở miệng nói câu nào: "Là nó đó."

Ngụy Vô Tiệm nhìn, quả nhiên, cậu nhóc này mặt mũi thanh tú, trên trán buộc một sợi dây thường, làm bộ như khăn buộc trán. Hắn hỏi: "Nó là ai?"

"Di Lăng lão tổ" bữu môi chê bai, nói: "Lam Trạ!"

... Được rồi. Đám nhóc này diễn sâu thật. Đóng vai Lam Trạ, đúng là nên ngâm miệng không nói lời nào!

Bỗng dưng, khoé miệng Ngụy Vô Tiệm lại cong lên lần nữa.

Châm nhỏ kịch độc kia bị nhổ ra, chẳng biết đã quăng tới cái xó nào nữa, nhói nhói gì đó nhoáng cái bị quét bay sạch trơn. Ngụy Vô Tiệm tự nhủ: "Mà nghĩ cũng lạ. Một tên muộn như Lam Trạ, sao làm mình dễ vui vẻ thế chứ?!"

Lúc Lam Vong Cơ xuống dưới lầu, thì trông thấy Ngụy Vô Tiệm ngồi một mình trên bậc thềm cười tới mức điên khùng lú lẫn, thấy y đến, vậ vẫ lăm mới đứng lên được. Dọc đường đi, dọc đường cười, cứ như trúng phải độc lạ nào đấy.

Lam Vong Cơ không nhịn được: "... Rốt cuộc tối qua ta còn làm gì nữa?"

Nhất định không chỉ đơn giản vậy thôi đâu, bằng không sao hắn lại cười tới giờ này???

Ngụy Vô Tiệm sờ sờ cằm, nói: "Ta không nói đâu, ta cũng chả biết mình cười vì cái gì nữa, cứ nín không được. Nếu là trước đây người chắc chắn sẽ lại nói ta tẻ nhạt. Được rồi, ta không cười, nói chuyện nghiêm túc. Thật ra, hôm qua ở chỗ nghĩa địa Thường gia đó, ta còn có chút chuyện chưa kịp nói người hay."

Lam Vong Cơ: "Nói."

Ngụy Vô Tiệm: "Khụ. Hoả kế kia có nói, tiếng đập hòm ở Thường trạch và nghĩa địa Thường thị, xảy ra vào mười năm trước. Ta nghe rất kỹ, ý của hắn, rõ ràng là, hiện giờ đã không còn quấy phá nữa. Mà chúng ta vừa đến, tiếng đập hòm lại bỗng dưng xuất hiện nữa. Đây nhất định không phải trùng hợp."

"Nhưng ta cho rằng, nguyên nhân tiếng đập hòm vang lên lần nữa, cũng chẳng phải bởi chúng ta đến. Mà là bởi vì, kẻ đào mộ kia, đào huynh đệ tốt của chúng ta lên."

Lam Vong Cơ nghe rất chăm chú, Ngụy Vô Tiệm thấy thế, lại nghĩ tới lúc y uống say tối qua, tập trung nắm chặt hai ngón tay hắn, thế là đau khổ nín cười, nghiêm túc nói: "Vì lẽ đó nên, ta nghĩ, vụ ngũ mã phanh thây này, chắc là một pháp môn trấn áp ác độc. Kẻ phân thây cố ý chọn những nơi có dị tượng quấy phá kia để bố trí các bộ phận của cái xác."

"Phương pháp này cũng như Thanh Hà Nhiếp thị dùng Tế Dao đường trấn áp Dao Linh và xác trong tường - lấy độc trị độc, ngăn trở lẫn nhau, duy trì cân bằng - có lẽ vốn bắt chước theo Tế Dao đường của Nhiếp gia."

"Cánh tay trái trông thấy hồi đầu, trước đó cũng có lẽ đã dùng cách thức tương tự để trấn áp. Bằng không với mức độ hung hãn khát máu của nó, sẽ không chờ đến lúc đó mới bị người ở Mạc gia trang phát hiện."

"Chọn cách thức ác độc này để trấn áp, cắt thi thể và hồn phách của từng người đưa đến những nơi cách nhau vô cùng xa, đơn giản là vì không cho

chúng nó kết hợp lại. Nói cách khác, khi chúng nó hợp lại với nhau, chấp vá thành một cái xác hoàn chỉnh, nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó khiến kẻ phân thân cực kỳ sợ hãi. Chẳng hạn như, huynh đệ tốt sẽ tới tìm hắc báo thù."

Lam Vong Cơ tổng kết: "Gom đủ thi thể, hung thủ tự hiện."

Ngụy Vô Tiện nói: "Lời ít mà ý nhiều, mặc cảm không bằng. Còn một chuyện.... hi vọng oán khí của huynh đệ tốt chỉ nhằm vào một người là hung thủ. Bằng không sau khi gom đủ tứ chi, thân và đầu, thứ chúng ta phải đối mặt, sẽ là một bộ hung thi oán khí ngút trời, tu vi cực cao, sát tính cực nặng."

Thăng đường về hướng Tây Nam, lần này, nơi tay trái chỉ dẫn, là Thục Đông phủ đầy sương.

Một toà thành ma khiến dân địa phương sợ không kịp tránh.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Thảo Mộc 1

Vùng Thục Đông rất nhiều thung lũng, núi cao sừng sững che chắn, địa thế gồ ghề nhấp nhô, sức gió yếu ớt, bởi vậy rất nhiều nơi sương mù dày đặc quanh năm.

Hai người thẳng về phía hướng cánh tay kia chỉ dẫn, ngang qua một thôn xóm nhỏ nhỏ.

Vài hàng rào vây quanh nhà đất nóc đầy cỏ tranh, gà mái mẹ và đàn gà con đủ màu sắc ra ra vào vào mổ thóc trong sân, một con gà trống lớn lông gọn gàng sáng bóng đứng trên mái nhà, giữ giữ cái mào, đứng bằng một chân, cảnh giác xoay cổ, liếc nhìn bốn phương tám hướng.

Rất may, nhà người ta không nuôi chó. Chắc là những thôn dân này quanh năm suốt tháng cũng chẳng có được vài miếng thịt mà ăn, nên càng không thừa xương với thịt để nuôi chó.

Phía trước thôn trang có một ngã ba, rẽ về ba hướng khác nhau. Hai đường trong đó đều nhẵn nhụi, rất nhiều dấu chân, có thể nhìn ra thường hay có người bước lên. Con đường cuối cùng thì rậm rạp cỏ dại, phủ một lớp dày trên mặt đường, có phiến đá hình vuông dựng trên hướng đi con đường này. Phiến đá tuổi cao, dãi dầu sương gió, một khe nứt trải từ đầu đến chân, trong khe còn có cả cỏ khô len lỏi.

Trên phiến đá khắc hai chữ lớn, dường như là địa danh đường này thông tới. Phía dưới chữ kia cố lắm mới thấy được là chữ "Thành", còn bên trên thì rất nhiều nét bút, kiểu chữ phức tạp, lại trùng hợp bị vết nứt nọ xuyên

qua, rất nhiều vụn đá nhỏ tróc ra từng mảng, Ngụy Vô Tiệm khom lưng gạt cỏ loạn, phui bụi đất đi rồi, vẫn không nhận ra đây là chữ gì.

Thế nhưng hướng cánh tay trái kia chỉ, chính là con đường này.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không bằng đi hỏi mấy thôn dân kia?"

Lam Vong Cơ gật gật đầu, đương nhiên Ngụy Vô Tiệm sẽ không trông mong y đi hỏi rồi, hẩn mặt cười tủm tỉm đi về phía vài nữ nông gia đang rải gạo cho gà ăn ở đằng kia.

Mấy nữ tử này có lớn có trẻ, thấy một nam tử trẻ tuổi xa lạ đến gần, đều trở nên căng thẳng, gần như muốn vút gấu chạy vào phòng trốn. Sau khi Ngụy Vô Tiệm cười tủm tỉm nói vài câu, các cô mới từ từ bình tĩnh lại, hơi ngượng ngùng đáp lời.

Ngụy Vô Tiệm chỉ vào tấm bia đá kia, hỏi một câu, đầu tiên là các cô biến sắc, chần chừ chốc lát, mới ngắt quãng chỉ chỉ trỏ trỏ bắt đầu trò chuyện với hẩn. Trong lúc đó, họ cũng chẳng dám nhìn một người khác là Lam Vong Cơ đang đứng cạnh bia đá. Ngụy Vô Tiệm chăm chú nghe một thôi một hồi, nụ cười bên môi vẫn giương cao, sau cùng dường như đổi đề tài, mặt của mấy nữ nông gia cũng thay đổi theo, thả lỏng người, không quen lắm mà mỉm cười với hẩn.

Lam Vong Cơ ở đằng xa nhìn chăm chăm vào bên kia, đợi hồi lâu, cũng chẳng thấy Ngụy Vô Tiệm có ý trở lại. Y chậm chậm cúi đầu, đá đá viên sỏi nhỏ bên chân.

Viên sỏi nhỏ vô tội bị lật tới lật lui một hồi lâu. Ngẩng đầu lên lần nữa, Ngụy Vô Tiệm vẫn chưa trở lại, đã vậy còn lấy từ trong lòng ra một thứ, đưa cho nữ nông gia nói nhiều nhất kia.

Lam Vong Cơ ngờ ngác đứng đực ra, thật sự không nhận được nữa rồi. Lúc y đang chuẩn bị nhấc chân đi tới, Ngụy Vô Tiệm cuối cùng cũng chấp

tay thông thả trở về.

Hắn trở lại đứng cạnh Lam Vong Cơ: "Hàm Quang Quân người nên qua đó đi. Nhà mấy cổ có nuôi thỏ đó!"

Lam Vong Cơ lại không phản ứng với lời trêu chọc của hắn, như lạnh nhạt mà rằng: "Hỏi được cái gì rồi."

Ngụy Vô Tiện: "Con đường này đi về thành Nghĩa. Chữ đầu tiên trên bia đá là 'Nghĩa'."

Lam Vong Cơ: "Nghĩa trong hiệp nghĩa?"

Ngụy Vô Tiện: "Ta cũng hỏi vậy. Đúng, mà cũng không đúng."

Lam Vong Cơ: "Giải thích thế nào."

Ngụy Vô Tiện: "Chữ thì đúng là chữ đó, nhưng ý nghĩa lại không phải vậy. Không phải nghĩa trong hiệp nghĩa, mà là nghĩa trong nghĩa trang."

Bọn họ bước lên lối rẽ đầy cỏ dại đi tới, bỏ lại bia đá kia sau lưng. Ngụy Vô Tiện nói tiếp: "Mấy cô nương đó nói từ xưa tới nay, ở trong thành này mười người thì hết năm, sáu vẫn số, đều chết sớm hoặc là chết yếu, nghĩa trang cung ứng để đặt thi thể trong thành nhiều vô cùng, đặc sản địa phương là quan tài, tiền giấy và vật cúng âm lúc chờ mai táng, bất kể là làm quan tài hay dán giấy, kỹ thuật của ai cũng đều tinh xảo, vậy nên mới gọi như thế."

Lam Vong Cơ không hỏi tại sao cư dân trong thành không bỏ thành mà đi. Bọn họ đều hiểu, nếu như một người đã cắm rễ ở đây cả đời, thì rất khó bảo bọn họ rời khỏi. Chỉ có năm, sáu trong mười người chết sớm, dường như còn có thể chịu đựng một phen, nói không chừng mình là bốn, năm trong tổng số mười kia thì sao. Hơn nữa, sinh ra ở nơi thôn quê nghèo đói này, rời khỏi rồi, phần nhiều có lẽ không biết nên đi nơi nào.

Dọc đường trừ cỏ khô đá loạn, còn có cả khe rãnh khó mà nhận ra. Ánh mắt Lam Vong Cơ vẫn để ý dưới chân Ngụy Vô Tiệm, Ngụy Vô Tiệm vừa đi vừa nói: "Mấy cô đó nói, bên này rất ít người đến Nghĩa thành, người ở trong ngoài việc đi giao hàng cũng rất ít ra khỏi đấy. Mấy năm qua gần như chẳng thấy bóng người nào. Con đường này đã tầm vài năm bỏ hoang không ai qua lại rồi. Quả nhiên khó đi."

Lam Vong Cơ: "Còn gì nữa không."

Ngụy Vô Tiệm: "Còn gì nữa cơ?"

Lam Vong Cơ: "Người cho mấy nàng món gì?"

Ngụy Vô Tiệm: "À. Người nói món đó hả? Là son."

Lúc hăn ở Thanh Hà hỏi thăm về dãy Hành Lộ, có mua một hộp son nhỏ của tên giang hồ lang trung giả đạo sĩ nọ, vẫn luôn mang trên người. Ngụy Vô Tiệm nói: "Hỏi thăm người ta thì thế nào cũng phải cảm ơn chút chứ. Ta vốn định cho bạc nhưng lại dọa người ta sợ, không dám nhận. Thấy mấy cô thích mùi son kia như thế, cứ như chưa từng dùng vậy nên ta mới đưa."

Dừng một chút, hăn lại nói: "Hàm Quang Quân, người làm gì nhìn ta dữ vậy. Tặng hộp son đúng là không được tốt. Nhưng ta hiện giờ không thể so với lúc trước - cả ngày mang một đồng hoa hoa cỏ cỏ trầm trầm vòng vòng tặng gái khắp nơi. Ta không có mấy thứ khác để đưa, dù sao cũng có còn hơn không."

Dường như có hồi ức rất không vui nào đó thức tỉnh, chân mày nhọn của Lam Vong Cơ cau lại, chậm rãi xoay đầu đi.

Xuôi theo con đường này tiến về phía trước, cỏ dại dần dà ít đi, co cụm bờ hai bên, mặt đường cũng từ từ rộng rãi. Nhưng sương mù lại ngày càng dày lên.

Lúc cánh tay trái nắm lại thành nắm, thì một cửa thành rách nát cũng xuất hiện ở cuối con đường dài.

Chòi gác đầu tường thiếu ngói thiếu sơn, rớt mất một góc, cực kỳ rách nát khó coi. Toàn bộ tường thành đều là hình vẽ nguệch ngoạc chẳng biết là do người phương nào vẽ lên. Cửa thành màu đỏ gần như bong thành màu trắng, đỉnh cửa viên nào viên nấy đều gỉ đến biến đen, hai cánh cửa khép hờ, như mới vừa bị người đẩy ra một khe, len vào trong.

Còn chưa bước vào, đã khiến người ta cảm thấy, đây nhất định là một nơi quỷ quái quần ma loạn vũ.

Lúc đi tới đây, dọc đường Ngụy Vô Tiện luôn quan sát bốn phía, đến trước cửa thành, bình luận: "Phong thủy thật tệ."

Lam Vong Cơ chậm rãi gật đầu: "Sơn cùng thủy ác."

Toà Nghĩa thành này, bốn mặt đều là núi cao vách núi cheo leo, ngọn núi nguy hiểm nghiêng vào trong, hiển hiện tư thế áp bách đe dọa, hệt như lúc nào cũng có thể đổ sụp xuống. Bốn phương tám hướng đều bị núi đá khổng lồ tối om bao quanh, vô cùng bí hiểm trong sương trắng, còn yêu ma quỷ quái hơn cả yêu ma quỷ quái.

Chỉ đứng ở đây thôi cũng đủ khiến người ta ngực khó chịu lòng hốt hoảng thở không thông, cảm thấy có một sự uy hiếp mãnh liệt.

Từ xưa tới nay có câu nói "Địa linh nhân kiệt", chuyện ngược lại cũng có. Một số nơi bởi địa thế và nơi chốn, phong thủy tệ hại, không khí ẩm mốc quanh quẩn trong thiên nhiên, người dân sống nơi đây dễ đoán mệnh chết trẻ, mọi việc đều không thuận. Nếu đời đời kiếp kiếp cảm rở nơi đây, sẽ càng mốc đến tận xương tủy. Hơn nữa khả năng xảy ra đủ các chuyện như dị tượng, thi biến, lệ quỷ hồi hồn sẽ tăng cao gấp mấy lần.

Rõ ràng, Nghĩa thành chính là một nơi như vậy.

Nơi như thế này vị trí thường ở vị trí hẻo lánh, tiên môn thế gia không quản được, đương nhiên, cũng không muốn quản, rất phiền phức. Còn phiền phức hơn cả Thủy Hành Uyên. Thủy Hành Uyên còn có thể xua đuổi, nhưng phong thủy lại khó mà thay đổi. Không ai đến tận cửa gào khóc cầu họ, thì các gia tộc cũng mắt mờ mắt nhắm, coi như không biết.

Hai người đi tới trước cửa thành, trao nhau ánh mắt, mỗi người một cánh cửa thành, đẩy ra.

"Kẹtttt -" bạc đạn không chịu nổi gánh nặng, mang theo hai cánh cửa thành không ngay ngắn, chậm rãi mở ra.

Nhìn thấy trước mắt, không có ngựa xe như nước, cũng chẳng có hung thi đập vào mặt.

Chỉ có một màu trắng rợp trời.

Sương lớn mù mịt, còn dày đặc hơn ngoài thành gấp mấy lần, chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ đằng trước có một con đường dài thẳng tắp, trên đường không có bóng người. Hai bên là phòng ốc dựng đứng.

Hai người đi vài bước đến gần đối phương một cách tự nhiên, đồng thời đi vào.

Lúc này vẫn là ban ngày, nhưng trong thành lại vắng lặng không hề có một tiếng động, không những không có tiếng người, mà ngay cả gà gáy chó sủa cũng chẳng nghe thấy, cực kỳ quái dị.

Cơ mà, nếu là nơi cánh tay trái kia xác định, không quái dị, thì đó mới khiến người ta khó hiểu.

Đi dọc theo con đường dài một hồi, càng đi sâu vào trong thành, sương trắng càng dày đặc, hết như yêu khí lững lờ trôi. Lúc đầu còn có thể miễn cưỡng thấy rõ ngoài mười bước, sau đó ngoài năm bước thì ngay cả bóng

dáng cũng chả phân biệt nổi. Rồi tới lúc sau, gần như là đưa tay không thấy được năm ngón. Ngụy Vô Tiện với Lam Vong Cơ càng đi càng áp sát vào, vai kề vai, mới có thể thấy rõ mặt nhau. Trong lòng Ngụy Vô Tiện tự dưng nảy ra một suy nghĩ: "Nếu có kẻ thừa dịp sương lớn này, lặng lẽ chen vào giữa chúng ta, hai người biến thành ba người, e rằng cũng chẳng phát hiện nổi."

Lúc này, chân hắc đá phải thứ gì đó, cúi đầu nhìn, nhưng không tài nào trông rõ đây là vật gì. Ngụy Vô Tiện kéo tay Lam Vong Cơ, bảo y dừng đi một mình, rồi cúi người híп mắt coi. Một cái đầu người với đôi mắt trợn trừng phá tan sương mù, đập vào mắt hắc.

Đầu người này mang khuôn mặt nam tử, mày rậm mắt to, trên gò má là hai đám mây hồng bất thường.

Ngụy Vô Tiện vừa mới đá, cái đầu suýt nữa thì bay luôn, đủ biết vật này nặng bao nhiêu rồi. Nhẹ như thế chắc chắn chẳng phải đầu thật. Xách lên sờ thử, gò má nam tử lõm xuống một chỗ lớn, màu đỏ hồng cũng bị quẹt mất một mảng.

Hóa ra là giấy quấn thành đầu người.

Cái đầu người này làm y như thật, trang điểm thái quá nhưng ngũ quan khá là tinh xảo. Đặc sản của Nghĩa thành là mai táng, kỹ thuật làm người giấy, làm đồ cúng âm đương nhiên không tệ. Người giấy là thể thân cho người, dân gian tin rằng đốt chúng nó cho người đã chết, thì nó có thể xuống chào đầu, lên núi đao chịu khổ thay tổ tiên trong Địa ngục; để tổ tiên có nha hoàn mỹ nữ, có người hầu hạ như tiên ở cõi âm. Đương nhiên, những điều này chẳng qua là do người sống tìm kiếm sự an ủi cho chính mình mà thôi.

Đầu người này hẳn là một "lực sĩ Âm", sau khi nó được đưa xuống, có thể bảo vệ hồn phách tổ tiên nhận tiền giấy mà không bị cướp đi, cũng

không bị ác quỷ khác ức hiếp. Ban đầu nhất định nó còn gắn với một cơ thể cao to vững chắc, chẳng biết bị ai kéo đầu xuống, vứt lên trên đường nữa.

Búi tóc của đầu người giấy đen nhánh, từng sợi từng sợi, khá sáng bóng, đưa tay sờ, dính chặt vào da đầu, cứ như chính nó mọc ra tóc thật vậy. Ngụy Vô Tiện nói: "Kỹ thuật làm không tệ, chắc là lấy tóc người thật dán lên nhỉ?"

Đột nhiên, một bóng đen nhỏ gầy cấp tốc chạy sát qua hắn.

Cái bóng này thành linh chui ra, chạy sát rạt người hắn, nhoáng cái đã biến mất trong làn sương mù dày đặc. Tị Trần tự động rời vỏ, đuổi theo bóng người nọ, chốc lát sau quay lại, tra vào vỏ.

Thứ trượt sát người hắn vừa rồi kia, chạy quá nhanh, tuyệt đối không phải tốc độ mà con người có thể đạt tới!

Lam Vong Cơ nói: "Để ý, đề phòng."

Tuy ban nãy chỉ sát qua vai, nhưng khó đảm bảo lần sau, nó sẽ không làm gì khác.

Ngụy Vô Tiện: "Ban nãy người có nghe không?"

Lam Vong Cơ nói: "Tiếng bước chân, tiếng gậy trúc."

Không sai, trong giây lát ngắn ngủi vừa rồi, ngoài tiếng bước chân dồn dập, bọn họ còn nghe được một âm thanh kỳ quái khác. Cộc cộc cộc rất trong trẻo, như gậy trúc gõ nhanh lên đất. Không biết vì sao lại có tiếng này nữa.

Chính vào lúc này, trong sương mù phía trước, lại truyền tới một loạt tiếng bước chân.

Lần này tiếng bước chân rất nhẹ, rất nhiều, rất hỗn tạp, cũng rất chậm. Như có rất nhiều người đang thận trọng đi về hướng này, nhưng không nói câu nào. Ngụy Vô Tiện trở tay lấy một tấm Nhiên phù, khẽ ném ra trước. Nếu đằng trước có thứ gì như âm khí lừng lờ, nó sẽ bốc cháy, ánh lửa ít nhiều gì cũng có thể rọi sáng một vùng.

Khách tới đối diện cũng cảm giác được người bên này ném vật gì đó ra, lập tức phản kích, bất chợt làm khó dễ!

Mấy đường kiếm với ánh sáng không đều đẳng đẳng sát khí ập tới, Tị Trần bay khỏi vỏ lượn trước mặt Ngụy Vô Tiện một vòng, gạt lui ánh kiếm ra sau đến hết mức. Bên kia người ngã ngựa đổ một hồi, bắt đầu ồn ào. Lam Vong Cơ thu Tị Trần, Ngụy Vô Tiện nói: "Kim Lăng?! Tư Truy?!"

Giọng nói của Kim Lăng cách màn sương trắng vang lên: "Sao lại là người?!"

Ngụy Vô Tiện: "Ta còn định hỏi sao lại là người đây!"

Lam Tư Truy cố gắng kiềm chế, nhưng giọng nói vẫn đầy mừng rỡ: "Mặc công tử người cũng ở đây? Vậy có phải Hàm Quang Quân cũng tới?"

Vừa nghe Lam Vong Cơ có thể cũng tới, Kim Lăng lập tức ngậm miệng, hệt như bất chợt bị cấm nói vậy. Lam Cảnh Nghi: "Nhất định có đến! Ban này là Tị Trần nhỉ!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ừm, có đến, ở cạnh ta này. Các người mau tới đây."

Một đám thiếu niên biết đối diện là bạn không phải địch, như được đại xá, bu quanh lại. Ngoài Kim Lăng và đám tiểu bối nhà họ Lam, còn có bảy, tám thiếu niên trên người mặc trang phục của những gia tộc khác nữa, vẻ đề phòng vẫn chưa rút đi, có lẽ cũng là con cháu thế gia tiên môn thân phận không thấp. Ngụy Vô Tiện nói: "Sao các người lại ở đây hết? Ban này ra

tay ác như thế, cũng may bên ta là Hàm Quang Quân, nếu không phải lỡ đầu tổn thương người bình thường thì sao đây."

Kim Lăng phản bác: "Nơi đây vốn làm gì có người bình thường nào. Trong toà thành này căn bản không hề có người!"

Lam Tư Truy gật đầu nói: "Giữa ban ngày, yêu vụ mù mịt, hơn nữa lại không có lấy một cửa hàng buôn bán."

Ngụy Vô Tiện: "Sao các người lại tụ tập với nhau thế? Kết bạn ra ngoài săn đêm?" Kim Lăng kia thấy ai cũng chẳng vừa mắt, tính tình ngang ngược ai cũng muốn đánh, lại có xung đột với mấy tên tiểu bối nhà họ Lam này, sao có khả năng hẹn nhau tụ lại kết bạn săn đêm cho được. Lam Tư Truy hỏi gì đáp nấy, giải thích: "Ban đầu tụi con đang..."

Đúng vào lúc này, một loạt tiếng gậy trúc gõ lên đất cạch cạch cạch, cộc cộc chói tai lạ thường từ trong sương mù truyền tới.

Đám tiểu bối đồng loạt kinh hoảng biến sắc: "Lại tới nữa rồi!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thảo Mộc 2

Tiếng gậy trúc gõ đất kêu vang nọ thoát ẩn thoát hiện, chợt xa chợt gần, khiến người ta không tài nào xác định rõ phương vị, càng không tài nào xác định rốt cuộc là thứ gì đang phát ra tiếng động quái dị vừa đột ngột vừa kỳ lạ này.

Ngụy Vô Tiện nói: "Lại đây hết đi, dựa sát vào nhau, chớ lộn xộn, cũng đừng xuất kiếm."

Xuất kiến bừa trong hoàn cảnh thế này, cực có khả năng không đủ thương kẻ địch được, mà trái lại còn ngộ thương phe mình. Chỉ chốc lát sau, tiếng động kia đã ngưng bật. Lẳng lặng chờ chốc lát, một đứa con cháu thế gia nhỏ giọng nói: "Lại là nó... rốt cuộc thì nó muốn theo chúng ta đến bao giờ!"

Ngụy Vô Tiện: "Nó đi theo các người suốt?"

Lam Tư Truy nói: "Sau khi chúng tôi vào thành, lo sương quá nhiều nên không tản ra, thế là tụ tập lại một chỗ, trong lúc đó thỉnh thoảng nghe thấy tiếng động này. Khi ấy chưa nhanh như vậy, từng hồi từng hồi, kêu rất chậm, còn trông thấy một cái bóng lùn tịt đi chậm chậm trong sương trắng đằng trước. Đuổi theo thì lại biến mất. Sau đó tiếng động này vẫn luôn đi theo chúng tôi."

Ngụy Vô Tiện: "Lùn cỡ nào?"

Lam Tư Truy so đến ngực mình: "Rất lùn, rất nhỏ."

Ngụy Vô Tiệm: "Các người vào đây bao lâu rồi?"

Lam Tư Truy: "Gần nửa nén nhang."

"Nửa nén hương?" Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Hàm Quang Quân, chúng ta vào bao lâu rồi?"

Tiếng nói của Lam Vong Cơ từ sương trắng mờ lung đẳng sau truyền tới: "Gần một nén nhang."

"Người coi," Ngụy Vô Tiệm nói: "Thời gian bọn ta bước vào còn lâu hơn các người, sao các người có thể chạy đến trước chúng ta được? Các người quay lại mới gặp phải bọn ta kia mà."

Kim Lăng rốt cuộc không nhịn được mà xen mồm: "Chúng tôi đâu có quay lại? Chúng tôi vẫn đi men theo con đường này, đi về phía trước đây thôi."

Đều nhắm thẳng phía trước mà đi, vậy chẳng lẽ con đường này đã bị động tay động chân, biến thành một mê trận tuần hoàn?

Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Đã thử ngự kiếm bay lên nhìn chưa?"

Lam Tư Truy đáp: "Từng thử, ta cảm giác mình đã bay lên trên một khoảng rất xa, nhưng thật ra chưa lên cao được bao nhiêu. Hơn nữa có một vài bóng đen mơ hồ lẩn trốn trên không trung, không biết là cái gì, ta lo không đối phó được, bèn hạ xuống."

Nghe vậy, tất cả mọi người im lặng một hồi. Ngụy Vô Tiệm nói: "Yêu vụ, có gì đó quái lạ."

Bởi một vùng Thục Đông vốn nhiều sương, mới đầu bọn họ cũng không để ý sương trắng trong Nghĩa thành, hiện giờ xem ra, đây có lẽ chẳng phải sương mù hình thành từ thiên nhiên.

Lam Cảnh Nghi giật mình: "Không có độc chó?!"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Hắn là không. Chúng ta đứng trong đây lâu như thế, vẫn sống khỏe."

Kim Lăng: "Nếu biết sớm ta đã dắt Tiên Tử theo rồi. Đều tại cái con lừa kia của các người."

Lam Cảnh Nghi nói: "Bọn ta còn chưa nói con chó kia của người đây! Nó động miệng cắn trước mới bị con lừa hoa kia đá hậu một cái, trách ai? Dù sao thì giờ cả hai con, con nào cũng chẳng động đậy được."

Ngụy Vô Tiệp: "Gì?! Tiểu Bình Quả của ta bị chó cắn?!"

Kim Lăng: "Con lừa kia sao có thể so với linh khuyển của ta? Tiểu Bình Quả là cái thá gì?!"

Ngụy Vô Tiệp: "Lừa của ta đó. Sao các người lại dắt nó lên núi săn đêm? Còn để nó bị thương?!"

Lam Tư Truy: "Ừm... xin lỗi Mạc công tử. Tiểu Bình... lừa của người ngày nào cũng ở Vân Thâm Bất Tri Xử làm ồn ào, mấy vị tiên bối quở trách đã lâu, bảo chúng tôi lần này xuống núi săn đêm, nhất định phải đuổi nó đi, bởi vậy chúng tôi mới..."

Kim Lăng: "Trả lời ta, Tiểu Bình Quả là cái thá gì? Người lấy tên này đặt cho lừa?"

Lam Cảnh Nghi: "Tiểu Bình Quả thì sao? Nó thích ăn táo nên mới kêu là Tiểu Bình Quả. Tên này còn hay hơn cái Tiên Tử của con chó mập người nuôi hẳn mười tám con phở."

Bỗng nhiên, yên lặng như tờ.

Hồi lâu sau, Ngụy Vô Tiệp nói: "Còn ai ở đây không?"

Gần đó một loạt "Ư ư", "A a", tỏ ý đều có mặt. Lam Vong Cơ lạnh lùng thốt: "Ồn ào."

Ấy thế mà, cấm nói tất cả trong một lần luôn. Ngụy Vô Tiện không nhin được sờ sờ môi, lòng thầm nói may quá.

Đúng vào lúc này, trong sương trắng đằng trước bên mé trái, có tiếng bước chân truyền tới.

Tiếng bước chân này đi một chốc lại ngừng, nặng nhọc đến cực điểm. Tiếp sau đó, ngay phía trước, ở mé phải, cạnh bên, đằng sau cũng có tiếng động y hệt thể truyền tới. Tuy sương quá dày, nhìn không rõ bóng dáng, nhưng mùi thối rửa tanh hôi cũng đã theo gió bay lại đây.

Ngụy Vô Tiện đương nhiên sẽ không để ý tới mấy cái tẩu thi này, khê thối còi, âm cuối cất cao, mang hàm ý xua đuổi. Sau khi những tẩu thi kia nghe thấy tiếng còi, quả nhiên đều lập tức lùi đi.

Ai ngờ, một khắc sau, chúng nó lại thành linh vọt tới!

Ngụy Vô Tiện thế nào cũng không ngờ tới, lệnh bắt rời đi không những chẳng có tác dụng, mà trái lại còn kích động chúng nó. Hẳn tuyệt đối không thể nào dùng nhằm chỉ lệnh khác nhau là "Đuổi" với "Kích động" được!

Thế nhưng, lúc này đây điều không ngờ tới càng nhiều hơn. Bảy, tám bóng dáng méo mó hiện ra trong sương trắng. Lấy nồng độ sương trắng trong Nghĩa thành, có thể nhìn thấy bóng người chúng nó, cũng đồng nghĩ với việc chúng nó đã áp vào rất sát!

Ánh kiếm màu băng lam của Tị Trần phá tan sương trắng, quay chung quanh mọi người, vẽ ra một vòng sắc bén trên không trung, rồi đồng loạt chém ngang eo của đám tẩu thi, quay về tra vào vỏ. Ngụy Vô Tiện thở phào nhẹ nhõm, Lam Vong Cơ thấp giọng nói: "Tại sao?"

Ngụy Vô Tiệm cũng đang muốn hỏi tại sao: "Sao tiếng còi lại không đuổi được cái lũ tẩu thi này nhỉ? Bước đi chậm rì, mang theo mùi hôi thối, chắc chắn không phải thứ hung thi cấp cao gì, loại thế này ta vỗ tay vài cái cũng dọa chúng nó chạy được. Nếu nói còi của ta tự dừng mất hiệu lực, này cũng tuyệt không thể nào, ta đâu có xua đuổi chúng nó nhờ vào linh lực. Xưa nay chưa từng xảy ra..."

Đột nhiên, hần nghĩ tới một chuyện, lưng toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

Không đúng,, cũng không phải "Xưa nay chưa từng xảy ra tình huống như thế".

Thật ra, đã từng xảy ra rồi, hơn nữa, không chỉ một lần. Có một loại hung thi ác linh, hần hoàn toàn không tài nào điều khiển được, cũng không cách nào xua đuổi nó đi.

Chính là - hung thi ác linh đã nằm trong sự khống chế của Âm Hồ phù!

Tuy nói suy nghĩ này rất đáng sợ, đại biểu tình hình hết sức nghiêm trọng, khiến người ta rất khó chấp nhận và tiếp thu, nhưng nó quả thật chính là lời giải thích hợp lý nhất. Dầu sao người có thể phục hồi nửa chiếc Âm Hồ phù khiếm khuyết trở lại như cũ cũng đã có, tuy có người nói đã bị thanh lý, nhưng ai biết được Âm Hồ phù từng được hần phục hồi đã rơi vào tay ai?

Hình như Lam Vong Cơ đã bỏ thuật cấm nói trên người tất cả. Lam Tư Truy lại có thể nói chuyện: "Hàm Quang Quân, phải chăng tình huống rất nguy hiểm? Chúng ta có phải nên ra khỏi thành ngay lập tức? Nhưng mà, sương dày, đường đi không thuận, cũng không bay ra được..."

Một con cháu thế gia nói: "Hình như lại có tẩu thi tới đây!"

"Nào có? Ta đâu có nghe tiếng bước chân?"

"Hình như ta nghe thấy tiếng hít thở quái lạ..." Tên thiếu niên kia nói xong mới nhận ra mình đã nói nhiều lời buồn cười, ngượng ngùng ngậm miệng, một thiếu niên khác nói: "Ta phục người thật đấy. Tiếng thở, tẩu thi là người chết, sao còn hít thở được!"

Lời còn chưa dứt, lại có một bóng người thô to ập tới đập thẳng vào mặt.

Tị Trần rời vỏ lần nữa, sau đó lặng yên không tiếng quét qua, đầu và thân của cái bóng kia liền chia lìa. Đúng ngay lúc ấy, có tiếng "phụt phụt" quái gở vang lên, con cháu thế gia ở gần đó liên tục kêu lên đầy sợ hãi, Ngụy Vô Tiện lo lắng bọn họ bị thương, vội hỏi: "Sao vậy?"

Lam Cảnh Nghi nói: "Hình như trên người tẩu thi kia có thứ gì đó phun ra, na ná bột phấn. Vừa đắng vừa ngọt, lại còn tanh!" Vừa nãy tẩu thi phun bột phấn, đúng lúc cậu định mở miệng nói nên có không ít bột chui vào trong, chẳng để ý tới phong thái, liên tù tì "phì" Đến mấy lần. Thứ mà tẩu thi phun ra không thể coi thường, bột phấn nhất định vẫn còn lơ lửng trong không khí, nếu tùy tiện tới gần, hít vào phổi, vậy thì còn gay go hơn việc nó chui vào miệng nữa. Ngụy Vô Tiện nói: "Các người mau đứng cách nơi này xa chút! Người mau qua đây, ta xem thử."

Lam Cảnh Nghi: "A. Nhưng ta không nhìn thấy người, người ở đâu?"

Lúc này đưa tay không thấy được năm ngón, cất bước khó khăn. Ngụy Vô Tiện nhớ tới mỗi lần Tị Trần ra khỏi vỏ, ánh kiếm của nó có thể xuyên thấu sương trắng, quay đầu nói với Lam Vong Cơ bên cạnh: "Hàm Quang Quân, người rút kiếm ra một lát đi, để nó tới đây."

Lam Vong Cơ đứng sát bên cạnh hắn, nhưng không trả lời, cũng chẳng nhúc nhích.

Bỗng nhiên, ở nơi cách đó bảy bước chân, một ánh kiếm trong vắt màu băng lam sáng lên.

... Lam Vong Cơ ở đó?!

Vậy kẻ lạng thình đứng bên trái hẳn là ai?!

Đột nhiên, mắt Ngụy Vô Tiện tối sầm, một khuôn mặt đen thui ở phía trước nặng nề áp lại đây.

Nói là màu đen, bởi trên khuôn mặt này, là một lớp sương đen dày đặc bao trùm!

Tên mặt sương này thò tay tóm lấy cái túi càn khôn phong ác treo lơ lửng bên hông hẳn, vừa nắm vào tay, thế nhưng, túi càn khôn lại đột nhiên phồng lên, dây buộc đứt đoạn, ba luồng ác linh oán khí cuộn cuộn quấn thành một tuôn ra, đập thẳng vào mặt gã!

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Người muốn cướp túi càn khôn phong ác hả? Vậy mắt người mù rồi, tóm toả linh nang của ta làm chi!"

Sau cái lần cướp phần thân mà tên đào mộ nắm trong tay khi ở nghĩa địa Lịch Dương Thường thị, khiến gã thất bại tan tác mà quay trở về, Ngụy Vô Tiện với Lam Vong Cơ vẫn luôn chú ý đề phòng, đoán gã tất nhiên sẽ không chịu bỏ qua, rình rập chờ thời, lúc nào cũng có thể ló ra cướp đoạt. Quả nhiên, bọn họ tiến vào Nghĩa thành, tên đào mộ nọ liền thừa dịp sương lớn và có nhiều người yểm hộ để ra tay. Đúng là gã đã đắc thủ thật, nhưng chẳng qua Ngụy Vô Tiện đã sớm đánh tráo túi càn khôn phong ác với toả linh nang với nhau rồi.

"Cheng", đối phương bật người ra sau, rút kiếm khỏi vỏ, tiếng rít gào đầy oán độc của lũ ác linh chọt truyền đến dường như bị một kiếm của y chém cho tan tác. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Tu vi thiệt cao!"

Hắn hô: "Hàm Quang Quân, đào mộ tới rồi!"

Khỏi cần nhắc, Lam Vong Cơ vừa nghe đã biết có dị biến đột nhiên xảy ra, không ư hử, Tị Trần hết một con thoi cặp theo luồng kiếm khí mạnh mẽ chao lượn thay trả lời.

Tình hình hiện giờ, không thể lạc quan. Trên kiếm của tên đào mộ kia có một lớp khí đen bao trùm, ánh kiếm không thoát ra, ẩn náu trong sương trắng cực dễ. Ánh kiếm Tị Trần của Lam Vong Cơ thì muốn ngăn cũng chẳng được. Y ở ngoài sáng, địch trong tối, cộng thêm tu vi của đối phương không thấp, còn hiểu rõ đường kiếm của Cô Tô Lam thị. Cùng mù mờ đánh trong sương như nhau, gã ta có thể không kiêng dè gì, nhưng Lam Vong Cơ lại phải để ý để tránh ngộ thương phe mình, thật sự có bất lợi rất lớn. Ngụy Vô Tiện nghe tiếng lưỡi kiếm chạm vào nhau vài lần, bật thốt lên: "Lam Trạ? Người bị thương hả?!"

Có tiếng rên khê từ xa xa truyền đến, hình như bị thương trúng chỗ hiểm, đây rõ ràng không phải âm thanh của Lam Vong Cơ.

Lam Vong Cơ: "Sao có thể."

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Cũng đúng!"

Người kia dường như cười khẩy một tiếng, thẳng kiếm tái chiến. ánh kiếm của Tị Trần và tiếng chạm nhau với tiên kiếm nọ ngày càng đi xa, Ngụy Vô Tiện lòng biết Lam Vong Cơ không muốn lỡ tay làm bọn hăn bị thương, cố hết sức kéo chiến trường ra xa, nhất định phải bắt cho được kẻ này, thăm dò rõ ngọn nguồn. Y đã đi đối phó với tên đào mộ rồi, vậy mấy việc còn lại đương nhiên là giao cho mình. Hăn xoay người, nói: "Mấy người hít phải bột phấn ra sao rồi?"

Lam Tư Truy nói: "Bọn họ có hơi đứng không vững!"

Ngụy Vô Tiện: "Gom lại chính giữa, điểm số."

Rất may, giải quyết một con sóng tẩu thi, dự được tên đào mộ xong, không có mấy thứ khác tới quấy rối nữa. Tiếng gậy trúc gõ cũng không hề đến quấy rầy. Vài con cháu thế gia tụ lại, kiểm kê nhân số, không thiếu ai. Ngụy Vô Tiện lại gần Lam Cảnh Nghi, sờ sờ trán cậu ta, có hơi nóng. lại sờ tiếp mấy thiếu niên hít phải bột phấn tẩu thi phun ra, cũng giống thế. Lật mí mắt bọn họ lên, nói: "Lè lưỡi ra coi thử nào, a."

Lam Cảnh Nghi: "A."

Ngụy Vô Tiện: "Ừm. Chúc mừng, trúng thi độc rồi."

Kim Lăng: "Này có gì hay mà chúc mừng?!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Cũng coi như là một lần trải nghiệm cuộc sống, đến khi già còn đem ra mà nói."

Nguyên nhân trúng phải thi độc, thường thì do bị kẻ thi biến cắn phải, hoặc là vết thương dính phải máu đã hoại tử của kẻ thi biến. Rất hiếm có người tu tiên nào để tẩu thi tới gần bên rồi cắn, nên cực kỳ ít người trúng phải loại độc này. Mọi người lục lọi đan dược trong túi càn khôn, đúng lúc không có một ai mang theo đan dược trị thi độc, toàn là loại khôi phục nguyên khí, trị thương. Lam Tư Truy lo lắng: "Mặc công tử, bọn họ sẽ có chuyện hả?"

Ngụy Vô Tiện: "Giờ thì chưa, chờ máu chảy vào truyền khắp toàn thân rồi đổ vào tim thì coi như hết cứu."

Lam Tư Truy: "Sẽ... sẽ thế nào."

Ngụy Vô Tiện: "Xác chết thế nào, các người cũng y thế đó. Khá thì ít nát với thúi, còn xấu đi chút thì biến thành cương thi tóc dài, từ giờ về sau chỉ có thể nhảy nhảy thôi."

Đám con cháu thế gia trúng độc cùng hít vào một hơi lạnh.

Ngụy Vô Tiệm: "Muốn trị đúng không?"

Cố sức gạt đầu, Ngụy Vô Tiệm nói: "Muốn trị thì phải biết nghe, từ giờ trở đi, toàn bộ đều phải ngoan ngoãn nghe lời ta, đứa nào cũng phải nghe."

Tuy trong đám thiếu niên này có đứa không biết hăn, nhưng thấy người này có thể đứng ngang hàng với Hàm Quang Quân, đã vậy còn gần gũi, còn có thể gọi thẳng cả tên huý, thêm vào đó là thân đang ở trong Nghĩa thành yêu vụ tràn ngập, quý khí âm trầm, hiện giờ lại còn trúng độc, phát sốt, hơn nữa khi Ngụy Vô Tiệm nói chuyện luôn mang theo một sự tự tin không có gì phải lo khó hiểu, bất giác đã bị hăn nắm mũi dắt đi, cùng đồng thanh đáp: "Được!"

Ngụy Vô Tiệm được đăng chân lên đăng đầu: "Bảo các người làm gì thì làm cái đó, không được cãi. Rõ chưa?"

"Rõ!"

Ngụy Vô Tiệm vỗ tay nói: "Tất cả đứng dậy, không trúng độc cũng trúng độc, tốt nhất là công đi, nếu như nâng đi, hãy nhớ đầu và tim phải hướng lên trên."

Lam Cảnh Nghi: "Ta có thể đi mà, sao lại phải nâng?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ca ca à, nếu người nhảy nhót tứ tung, máu sẽ chảy rất nhanh, tốc độ máu chảy về tim cũng sẽ cực mau. Bởi vậy mới bớt động đậy đi, tốt nhất là đừng có nhúc nhích gì hết."

Mấy thiếu niên nọ lập tức cứng còng như khúc gỗ, để đồng bạn nâng bọn họ lên. Một thiếu niên bị đồng môn vác lên lưng, lâu bầu nói: "Tẩu thi phun ra bột phấn hồi này biết hít thở thật mà."

Thiếu niên vác cậu ta thở hỗn hển than phiền: "Đã nói với người rồi, còn hít thở, thì đó là người sống!"

Lam Tư Truy nói: "Mặc công tử, chúng tôi công hết rồi, đi đâu đây?"

Biết ngoan biết nghe lời bớt lo nhất chính là Lam Tư Truy, Ngụy Vô Tiệp nói: "Giờ chắc chắn tạm thời không thể ra khỏi thành được. Đi gõ cửa."

Kim Lăng: "Gõ cửa gì?"!

Ngụy Vô Tiệp kinh ngạc: "Ngoài nhà ra bộ còn chỗ nào có cửa hả?"

Kim Lăng: "Người muốn kêu bọn ta vào trong mấy căn nhà đó? Ở ngoài cũng đã nguy cơ tứ phía, ai biết được bên trong còn thứ gì đang ẩn náu rình mò chứ."

Cậu ta vừa nói dứt lời, tất cả mọi người lập tức cảm thấy, thật sự có rất nhiều con mắt đang trốn sau lớp sương mù dày và phòng ốc, nhìn chăm chăm vào mỗi một cử động, mỗi một tiếng nói của họ, không khỏi sờn da gà.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Không sai, rất khó nói rốt cuộc là ở ngoài hay trong nguy hiểm hơn. Cơ mà bên ngoài đã như thế, bên trong dù có nát cũng chẳng nát hơn là bao. Đi thôi, việc này không nên chậm trễ, đến đó giải độc."

Mọi người chỉ đành nghe lời đi theo, dựa vào lời dặn của Ngụy Vô Tiệp, một người nắm vở kiếm một người, đề phòng lạc nhau trong sương lớn, gõ cửa ầm ầm từng nhà một. Kim Lăng ra sức đập cả buổi, không nghe tiếng ai ở trong đáp lại, nói: "Hình như ở trong không có ai, vào đi thôi."

Tiếng nói của Ngụy Vô Tiệp từ xa xa bay tới: "Ai kêu người vào nhà không có người hả? Gõ tiếp. Phải vào nhà có người đấy."

Kim Lăng: "Người muốn tìm nhà có người?"

Ngụy Vô Tiệm: "Đúng. Cố gắng mà gõ, ban này người gõ mạnh quá, rất vô lễ."

Kim Lăng tức đến mức suýt nữa thì một đạp đá nát cửa gỗ, cuối cùng vẫn... giảm mạnh chân lên trên đất.

Mỗi một nhà, mỗi một hộ trên con phố dài này đều đóng chặt cửa đến kín kín kẽ kẽ, dù có gõ cỡ nào cũng lù lù bất động. Kim Lăng càng càng bức bối, nhưng sức bỏ ra đã nhẹ đi không ít. Lam Tư Truy thì vẫn ôn hòa nhã nhặn, gõ đến cửa hàng thứ mười ba rồi mà vẫn cứ một câu lặp đi lặp lại mấy lần: "Xin hỏi có người ở đây không?"

Thình lình, ván cửa khẽ nhúc nhích.

Một khe hở nhỏ được mở ra.

Trong cửa rất tối, không thấy rõ trong nhà có cái gì, sau khe cửa có cái gì, người mở cửa, cũng không nói gì.

Vài thiếu niên tới gần không tự chủ được mà lùi về sau một bước nhỏ.

Lam Tư Truy ổn định tâm trạng, nói: "Xin hỏi là chủ tiệm ạ?"

Một lát sau, một giọng nói già nua quái dị từ khe cửa lọt ra: "Đúng."

Ngụy Vô Tiệm đi tới, vỗ vai Lam Tư Truy, bảo cậu cũng lùi ra sau, hần nói: "Chủ quán, chúng tôi tới quý địa, sương lớn quá làm mất phương hướng, đi đã lâu nên có hơi mệt, không biết có thể cho chúng tôi mượn quán nghỉ chân hay không?"

Giọng nói quái dị kia đáp: "Quán này của ta, không phải để cho người nghỉ chân."

Ngụy Vô Tiệm cứ như không hề cảm thấy có gì quái lạ, vẻ mặt vẫn như thường: "Nhưng mà các cửa hàng khác trong quý địa không còn người ở,

chủ quán thật sự không chịu tạo chút điều kiện sao? Chúng tôi sẽ trả thù lao."

Qua hồi lâu, khe cửa được mở ra thêm chút nữa. Tuy vẫn không thấy rõ bày biện trong phòng, nhưng đã có thể thấy rõ người đứng sau cửa.

Đứng sau cửa là một bà già đầu tóc muối tiêu, mặt không chút cảm xúc.

Bà già này tuy eo khom lưng còng, mới nhìn thì thấy cực kỳ già nua, nhưng thật ra nếp nhăn và vết đồi mồi của tuổi già không nhiều mấy, cũng có thể nói đây là một bác gái.

Bà ta mở cửa, tránh người, xem ra đã đồng ý để bọn họ vào. Kim Lăng cực kỳ ngạc nhiên, nhỏ giọng nói: "Bà ta vậy mà thật sự chịu để người ta vào?"

Ngụy Vô Tiện cũng thì thào: "Đây là đương nhiên, ta đút một chân ở khe cửa, bà có muốn đóng cũng chả đóng được. Nếu như không cho ta vào, ta trực tiếp đập cửa luôn."

Kim Lăng: "..."

Toà Nghĩ thành đã quái dị âm u, người sống ở đây, cũng tuyệt đối không phải dân lành an thuận gì. Trông điệu bộ của bà già này khả nghi như thế, đám thiếu niên này lén lút tự nhủ trong lòng, tuy ngàn lần vạn lần không muốn đi vào, nhưng trong hay ngoài cũng chả phải đường, thôi thì ngựa chết thành ngựa sống, hết cách, chỉ đành ôm lấy đồng bạn trúng độc đang cứng đờ ra chẳng dám nhúc nhích, lục tục vào cửa.

Bà già kia thờ ơ đứng một bên trông coi, chờ bọn họ vào rồi, lập tức đóng cửa lại. Trong phòng thoáng cái thành một vùng tối đen.

Ngụy Vô Tiện nói: "Chủ quán, sao người không đốt đèn?"

Bà già nọ ùng ục nói: "Đèn ở trên bàn, tự đốt lấy."

Vừa khéo Lam Tư Truy đứng cạnh một cái bàn, chăm chăm lần mò, tìm thấy một chiếc đèn dầu, sờ ra một tay toàn bụi đất lâu năm. Cậu lấy ra một tấm hoả phù, đốt lên, vừa đưa nó tới cạnh bắc đèn, trong lúc vô tình giương mắt liếc nhìn, một luồng hơi lạnh từ dưới chân nhoáng cái xông thẳng đến đỉnh đầu, da đầu ùng một tiếng tê rần.

Trong gian nhà chính của cửa hàng này, chật chội ních ních, chen vai nối gót, cả một phòng đông nghịt người, ai nấy cũng đều đang trợn to hai mắt, nhìn chăm chăm vào bọn họ, không chớp lấy một cái!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Thảo Mộc 3

Cậu bất giác buông lỏng tay, trước khi trán đèn dầu suýt nữa rơi xuống đất, Ngụy Vô Tiệm đã cứu được nó về, một tay khác của hắn vẫn còn đang tiếp tục ung dung đốt hoả phù, nhen lửa đèn, đặt lên trên bàn, nói: "Mấy thứ này đều là cụ làm hả? Tay nghề thật giỏi."

Lúc này mọi người mới phát giác, đứng đầy trong phòng này, không phải người thật, mà chỉ là một đồng người giấy.

Khuôn mặt, cơ thể của những người giấy này bằng với kích cỡ người thật, được làm hết sức tinh xảo, nữ có nam có, còn có cả trẻ con. Nam đều là "lực sĩ Âm", cao to cường tráng, dáng vẻ nổi giận đùng đùng. Nữ thì toàn người đẹp tướng tá tốt, tóc búi song hoàn hoặc búi vân kế, dù nằm dưới lớp áo giấy vẫn có thể trông thấy dáng người thướt tha, thậm chí hoa văn trên quần áo còn tinh xảo đẹp đẽ hơn cả đồ của người thật nữa. Cái đã lên màu, mực đậm màu tươi, xanh đỏ lòe loẹt; còn chưa có gì, thì toàn thân đều trắng trắng đen đen. Trên má mỗi một người giấy đều được tô trát hai cụm mây hồng, làm giả như đó là khí sắc có trên mặt người sống, nhưng trông đen của bọn họ dường như chưa kịp chấm nên trong hốc mắt chỉ độc một màu trắng, hai gò má lại tô trát đến mức lòe loẹt, trông càng âm âm u u.

*Song hoàn, vân kế đều là tên của kiểu tóc. Đa dạng, đơn giản thì như tì nữ, còn phức tạp thì như tiểu thư trong phim cổ trang

Trong gian nhà còn có một cái bàn, trên bàn có vài cây nến dài ngắn không đều, Ngụy Vô Tiệm đốt từng cái lên, ánh vàng rọi sáng hơn phân nửa gian nhà. Ngoài những người giấy này, hai bên trái phải còn đặt hai vòng

hoa lớn, ở góc còn có kim nguyên bảo, tiền âm phủ, bảo tháp giấy xếp chồng thành núi nhỏ.

Kiểm của Kim Lăng vốn đã rời vỏ ba phần, thấy chỉ là một cửa tiệm bán đồ mai táng, thở phào một hơi nhẹ nhõm khó nhận ra, tra kiểm vào vỏ. Dù là vị tu sĩ của tiên môn thế gia nào qua đời, cũng chưa bao giờ làm những thứ linh tinh, bày biện u ám như thế này, đợi bọn họ thấy rõ chút ít rồi, kinh hãi ban đầu qua đi, lòng hiếu kỳ lại trỗi dậy. Da gà nổi khắp toàn thân, trái lại còn thấy kích thích hơn săn thần ma yêu thú.

Sương mù có dày cũng không chui nổi vào nhà, từ sau khi bước vô Nghĩa thành, đến lúc này bọn họ mới có thể trông thấy rõ mặt mũi đối phương dễ dàng như thế, cảm giác yên tâm gấp bội. Ngụy Vô Tiện thấy bọn họ thả lỏng, lại hỏi bà già nọ: "Xin hỏi có thể mượn nhà bếp dùng chốc lát không?"

Bà già nọ có vẻ không thích ánh lửa, gần như là hung tợn nhìn chăm chăm vào trần đèn, nói: "Nhà bếp ở phía sau, tự dùng lấy." Dứt lời, bà ta liền lặng yên không tiếng động ra khỏi nhà chính, tránh vào trong một gian phòng khác. Tiếng đóng cửa của bà ta rất lớn, mấy người nghe thấy mà rùng cả mình. Kim Lăng nói: "Cái lão yêu bà này chắc chắn có gì đó quái lạ! Người..." Ngụy Vô Tiện: "Thôi, đừng nói nữa. Ta cần người giúp đỡ, ai đi theo ta?"

Lam Tư Truy vội nói: "Để ta."

Lam Cảnh Nghi vẫn đứng thẳng đơ: "Vậy ta làm gì đây?"

Ngụy Vô Tiện: "Đứng tiếp đi, không cho người nhúc nhích thì đừng có nhúc nhích."

Lam Tư Truy đi theo Ngụy Vô Tiện ra nhà bếp phía sau, bước vào, một luồng khí ẩm mốc tanh tưởi phả vào mặt. Kiếp này của Lam Tư Truy chưa từng ngửi cái thứ mùi đáng sợ này, đầu quay mòng mòng, nhưng vẫn nhẫn

nhìn không lao ra ngoài. Kim Lăng cũng đi theo, vừa vào cửa đã nhảy ra ngoài, bạt mạng quạt gió: "Cái mùi quỷ gì thế này!!! Người không lo nghĩ cách giải độc, tới đây làm chi!"

Ngụy Vô Tiệm: "Ơ? Người tới thiệt đúng lúc, sao người biết ta định gọi người tới thế? Cùng giúp đi."

Kim Lăng: "Ta đâu có tới giúp! Oẹ... ở đây có ai giết người rồi quên chôn hả?!"

Ngụy Vô Tiệm: "Đại tiểu thư, người có giúp không? Giúp thì vào đây, không thì quay về kia ngồi, gọi một người khác tới."

Kim Lăng: "Ai là đại tiểu thư hả, người nói chuyện cẩn thận chút cho ta!" Cậu bức bối nhắc quần bước vào lần nữa, Ngụy Vô Tiệm mở chiếc rương ở cạnh bên, mùi tanh tưởi phát ra từ đó. Một cái giò heo và một con gà nằm trong rương, trong thịt toàn một màu xanh, còn có cả giò bọ nhỏ xíu trắng toát cuộn tròn trong màu xanh lục ấy. Kim Lăng lại bị bức lùi ra sau, Ngụy Vô Tiệm đóng cái rương lại, nhắc lên đưa cậu ta: "Ném đi. Vứt đại chỗ nào đấy, đừng để chúng ta nhìn thấy là được."

Kim Lăng đầy một bụng buồn nôn với ngờ vực, theo lời ném đi, cầm khăn chà mạnh lên ngón tay, rồi lại vứt luôn cái khăn. Lúc trở lại nhà bếp, Ngụy Vô Tiệm với Lam Tư Truy vậy mà đã múc hai thùng nước từ trong giếng ở sân sau tới, đang cọ rửa nhà bếp. Kim Lăng nói: "Các người đang làm gì vậy?"

Lam Tư Truy cần cần cù cù vừa chà vừa nói: "Như người thấy đó, rửa kệ bếp."

Kim Lăng: "Rửa kệ bếp làm chi, cũng có nấu ăn đâu."

Ngụy Vô Tiệm: "Ai nói không hả? Làm để nấu ăn đó. Người lại đây quét bụi, dọn sạch đồng mạng nhện trên đó cho ta."

Hắn nói tự nhiên như thế, hết như đây là chuyện đương nhiên vậy, Kim Lăng chả hiểu quái gì bị nhét cái quét bụi vào tay, mù mù mờ mờ bắt đầu nghe theo. Càng quét càng cảm thấy không đúng, muốn đập cho Ngụy Vô Tiện một trận. Lúc này, Ngụy Vô Tiện đã mở một chiếc rương khác ra, lần này không có mùi tanh tươi xộc vào mũi nữa.

Động tác của ba người rất nhanh, không lâu sau nhà bếp đã rực rỡ hẳn lên, cuối cùng cũng coi như có chút hơi người, không giống cái nhà ma bỏ hoang nhiều năm nữa. Ở góc có củi đã chẻ sẵn, xếp chúng nó vào đáy lò, dùng hỏa phù nhen lửa, ở phía trên bắc một cái nồi lớn đã rửa sạch sẽ, để nó đun một nồi nước sôi. Ngụy Vô Tiện mở chiếc rương kia, đổ một đồng gạo nếp từ trong đó ra, vo sạch, bỏ vào nồi.

Kim Lăng: "Nấu cháo?"

Ngụy Vô Tiện: "Ừm."

Kim Lăng vứt giẻ lau, Ngụy Vô Tiện nói: "Người coi người kia, làm việc có chút đã phát cáu. Coi Tư Truy nhà người ta đi, ra sức làm nhất còn chưa nói gì. Cháo có gì không tốt đâu."

Kim Lăng: "Ta bực là vì cháo không tốt hả? Mà cháo ăn có ngon gì đâu, lỏng bông nhạt nhẽo."

Ngụy Vô Tiện: "Dù sao thì cũng có phải cho người ăn đâu."

Kim Lăng: "Ta làm lâu như vậy mà không có phần của ta?!"

Lam Tư Truy: "Mặc công tử, có phải là, cháo có thể giải thi độc?"

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Đúng là vậy, chẳng qua cái có thể giải thi độc không phải cháo, mà là gạo nếp, một phương pháp dân gian thôi. Thường thì gạo nếp hay được đắp lên vết thương khi bị cào cắn, lở đâu sau này các người gặp phải tình huống như thế có thể thử xem, mặc dù sẽ rất đau

nhưng tuyệt đối có tác dụng, hiệu quả nhanh chóng. Cơ mà tụi nó không phải bị cào cắn, mà là hít phải bột phấn của thi độc, bởi vậy chỉ có thể nấu cháo gạo nếp uống thôi."

Lam Tư Truy tỉnh ra: "Thảo nào ngài cứ nhất định muốn vào nhà, còn muốn vào nhà có người nữa. Nhà có người ở mới có nhà bếp, trong nhà bếp có lẽ sẽ có gạo nếp."

Kim Lăng nói: "Ai biết gạo đã bao lâu, còn ăn được hay không chứ? Hơn nữa phòng bếp này ít lắm cũng một năm không ai dùng tới, toàn là bụi, thịt đều hư hết cả rồi. Cái bà già kia chẳng lẽ không ăn uống nguyên năm trời? Bà ta không biết ích cốc, sống kiểu quái gì nhỉ?"

Ngụy Vô Tiện: "Có lẽ gian nhà này đó giờ không có ai ở, bà ta vốn chẳng phải chủ cửa hàng này. Hoặc là, bà ta không cần ăn uống."

Lam Tư Truy nhỏ giọng nói: "Không cần ăn uống, vậy tức là người đã chết rồi. Nhưng cụ bà ấy, rõ ràng có hô hấp."

Ngụy Vô Tiện: "Đúng rồi. Ta còn chưa hỏi, sao các người lại cùng tới Nghĩa thành? Không thể nào trùng hợp, đúng lúc đụng phải bọn ta chứ?"

Vẻ mặt của hai thiếu niên lập tức trở nên nghiêm nghị. Kim Lăng nói: "Ta, đám Lam gia bọn họ, với cả vài tên của những gia tộc khác, đều đuổi theo một thứ tới đây. Ta, đuổi từ bên Thanh Hà sang." Lam Tư Truy nói: "Chúng tôi thì từ Lang Tà đuổi tới."

Ngụy Vô Tiện: "Thứ gì."

Kim Lăng: "Không biết. Nó không hề lộ mặt, ta cũng không biết nó rốt cuộc là thứ gì, hay là kẻ nào, hoặc có lẽ là rất nhiều người."

Hoá ra, mấy ngày trước đó, Kim Lăng gạt cậu của cậu ta thả Ngụy Vô Tiện chạy đi, rồi sau đó lo lắng lần này Giang Trùng sẽ đánh cậu thật, bèn

quyết định lén lút trốn biệt, mất tích tầm chục ngày, chờ cơn giận của Giang Trùng trôi qua mới dám xuất hiện trước mặt hân ta, giao Tử Điện cho thuộc hạ tâm phúc của Giang Trùng, cứ vậy mà đi. Cậu đi một lèo thẳng đến một toà thành nhỏ ở Thanh Hà, tìm kiếm địa điểm săn đêm kế tiếp, nghỉ tạm trong nhà trọ ở một toà thành nhỏ, vào buổi tối một ngày nọ, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa.

Lúc đó cậu đang gánh pháp quyết, còn chưa nghỉ ngơi, vừa nghe tiếng đập cửa liền bắt đầu cảnh giác. Ngoài cửa không có bóng người, quát hỏi là ai, cũng không thấy trả lời. Phớt lờ đi, qua một hồi sau, lại có người đập cửa.

Kim Lăng liền leo khỏi cửa sổ, đi vòng qua, từ dưới lầu đi lên, định đánh bất ngờ từ sau lưng, để coi rốt cuộc là tên nào ở ngoài cửa quấy rối lúc nửa đêm. Ai ngờ cậu lặng lẽ trông coi một hồi, vẫn không thấy bất cứ ai đến trước cửa phòng mình.

Cậu để ý chuyện này, nguyên đêm không nghỉ, đêm đó lại không xảy ra việc gì nữa. Nhưng mà vẫn nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt. Sáng sớm hôm sau, lại bị tiếng thét chói tai trước cửa làm giật mình. Kim Lăng đập cửa mà ra, bàn chân giẫm vào một vũng máu, có thứ gì đó từ trên cửa rớt xuống, Kim Lăng tránh ra sau, lúc này mới không bị nện trúng.

Một con mèo đen!

Không biết vào lúc nào, có kẻ dính xác mèo chết lên trên cửa của cậu, tiếng nước nhỏ giọt mà cậu nghe thấy lúc nửa đêm, chính là máu của con mèo này nhỏ xuống.

Kim Lăng nói: "Đối sang mấy phòng trọ khác thì bình thường được vài hôm, sau đâu lại vào đây, ta bèn chủ động truy kích, nghe thấy chỗ nào có xác mèo chết không rõ nguyên nhân, ta liền đuổi tới, nhất định phải bắt cho bằng được kẻ đang giở trò."

Lam Tư Truy: "Bọn ta cũng vậy. Mỗi khi đến nửa đêm, đều sẽ có một xác mèo xuất hiện ở đủ nơi không thể tưởng nổi. Có lúc là trong chăn, có lúc lại ở trong canh. Đuổi tới Lịch Dương, gặp mặt Kim công tử rồi tụ lại với nhau, phát hiện chúng tôi đều tra cùng một chuyện, thế là hành động chung luôn. Hôm nay mới đuổi tới vùng này, hỏi một vị nông phu trong thôn về tấm bia đá, được chỉ đường đến Nghĩa thành."

Ngụy Vô Tiệp: "Một vị nông phu?"

Khoảng thời gian lúc đám tiểu bối đi ngang qua bia đá, chậm hơn Lam Vong Cơ và hân, mà khi ấy bọn họ rõ ràng không thấy nông phu nào cả, chỉ có vài nữ nông gia thẹn thùng giữ nhà và cho gà ăn, nói là đàn ông trong nhà đều đi đốn củi cả rồi. Chẳng lẽ đúng lúc đám nhóc này đi ngang qua, nông phu đốn củi đã trở về?

Ngụy Vô Tiệp càng nghĩ, vẻ mặt càng chăm chú nghiêm túc.

Nghe kể lại, bất kể đối phương có phải người hay không, ngoài việc giết mèo thì cũng không làm ra những hành động khác. Mà giết mèo rồi lại vứt xác lung tung, chuyện này tuy nghe và nhìn đều rất khủng bố, nhưng cũng không tạo nên thương tổn nghiêm trọng cụ thể.

Mà chuyện như vậy, rất dễ khơi gợi lòng hiếu kỳ và ham muốn truy rõ ngọn nguồn của con người. Loại như Kim Lăng và Lam Tư Truy, quả nhiên đều chạy đuổi theo đằng sau xác mèo.

Đúng là đã bị dẫn tới đây.

Hơn nữa, bọn họ đụng nhau ở Lịch Dương. Ngụy Vô Tiệp với Lam Vong Cơ cũng đúng lúc từ con đường kia ở Lịch Dương xuôi nam xuống Thục Đông.

Nhìn qua, dường như đang hết sức dẫn dắt bọn họ và hai người bên này tụ đầu vào nhau.

Ngụy Vô Tiệm cẩn thận sắp xếp đầu sợi của mạch suy nghĩ.

Nếu như mục đích của kẻ giết mèo, đúng là muốn dẫn đám nhóc này tới Nghĩa thành, như vậy rất có thể gã ta và kẻ đã đưa huynh đệ tốt vào Mạc gia trang chính là cùng một người.

Trong Mạc gia trang, đám tiểu bối Lam gia toàn thân trở ra, Lam Vong Cơ mang cánh tay về, kẻ tung ra chắc chắn sẽ tiếp tục theo dõi hướng đi và hành động thực thi của Lam gia. Mặc kệ gã có biết trong Nghĩa thành có phần cơ thể còn lại của huynh đệ tốt hay không, nếu như gã ta vẫn luôn theo dõi, thì giờ cũng nên biết rồi.

Dẫn một đám tiểu bối hồ đồ vào nơi chưa rõ nguy hiểm, đối mặt với phần tay chân bị cụt của cổ hung thi đầy rẫy sát tính - này không phải giống như đúc hướng đi của sự kiện ở Mạc gia trang hay sao?

Nếu như suy đoán này chắc chắn, như vậy kẻ đang theo dõi giám thị hành trình của hãn và Lam Vong Cơ, sẽ không chỉ là một kẻ đào mộ, mà còn thêm một kẻ giết mèo. Nói không chừng còn có thêm những cặp mắt nữa vẫn chưa bị phát giác, nghĩ đến đây đúng là có hơi sờn tóc gáy.

Mà này còn chưa phải chuyện làm người khác đau đầu nhất.

Kẻ giết mèo có lẽ cũng không đi vào Nghĩa thành theo. Nhưng Âm Hồ phù, hãn có tám phần mười có thể xác định, ngay ở trong Nghĩa thành.

Hơn nữa kẻ đào mộ lại không phải kẻ nắm giữ Âm Hồ phù. Mục đích của kẻ đào mộ là giấu xác, để thi thể của huynh đệ tốt không bị bọn hãn thu thập đủ. Mà nếu như gã ta nắm giữ Âm Hồ phù, thì ban đầu vốn sẽ không sợ hãi một cổ hung thi, lại còn phí công khổ tâm phân thân tháo gỡ huynh đệ tốt rồi đưa đến các nơi khác, nghĩ tất cả biện pháp khác nhau để trấn áp, phòng ngừa hãn quấy phá.

Nói cách khác, người sống đang ở trong Nghĩa thành lúc này, có ít nhất là ba nơi.

Chỉ mong Lam Vong Cơ có thể thuận lợi bắt sống kẻ đào mộ thôi, nếu thế, ít ra có thể tháo mở một trong những bí ẩn.

Sau khi cháo gạo nếp được nấu chín, Ngụy Vô Tiện để Kim Lăng với Lam Tư Truy bưng ra, chia nhau đút cho các thiếu niên trúng độc không dám nhúc nhích nọ. Chỉ ăn một miếng, Lam Cảnh Nghi đã nhớ ra: "Này là cái gì, cháo ột hả?!"

Ngụy Vô Tiện: "Cháo ột cái đếch gì, đây là thuốc giải! Cháo gạo nếp."

Lam Cảnh Nghi: "Tạm thời không nói tại sao gạo nếp lại là thuốc giải, ta đó giờ chưa từng ăn cháo gạo nếp cay đến thế."

Mấy đứa nuốt vào miệng rồi ào ào gật đầu, đều cùng một vẻ nước mắt lưng tròng. Ngụy Vô Tiện sờ sờ cằm, hẳn sống ở Vân Mộng, người Vân Mộng rất ưa ăn cay, khẩu vị của Ngụy Vô Tiện lại còn thuộc loại nặng nhất, làm cay đến độ Giang Trường cũng chịu không nổi mà lật chén chửi khó ăn. Nhưng hẳn vẫn cho rằng: "Không cay bộ ăn được hả?" Lúc nào cũng không dẫn được mà bỏ vô nồi một thìa rồi lại một thìa hoa tiêu, ban nãy hình như lại không quản được cái tay, nên có bỏ thêm chút chút ý mà. Lam Tư Truy tò mò, bưng bát nếm thử một miếng, mặt ngộp đến đỏ lựng, mím môi nhin xuống không nhớ ra, thầm nghĩ: "Mùi này tuy đáng sợ... nhưng lại giống như đã từng quen biết."

*hoa tiêu là một loại gia vị của người Trung, cay như ớt

Ngụy Vô Tiện nói: "Là thuốc đều có ba phần độc, cay thì cũng cay ra cả người mồ hôi, càng nhanh khỏi hơn."

Chúng thiếu niên ào ào "Ồ" tỏ vẻ không tin, nhưng vẫn đau khổ uống cho xong bát cháo, nhoáng cái, mặt ai nấy cũng đều đỏ lừ đỏ đầy mồ hôi,

dường như người nào cũng bị giày vò đến sống không bằng chết ấy.

Ngụy Vô Tiệm không nhịn được: "Có đến mức đó không hả. Hàm Quang Quân cũng là người Cô Tô, y ăn cay cũng rất được mà, các người cần gì phải thế."

Lam Tư Truy lắc đầu nói: "Khẩu vị của Hàm Quang Quân là nhạt nhất, y xưa nay không ăn cay."

Ngụy Vô Tiệm ngơ ngác, chốc lát sau mới nói: "... thật không."

Kiếp trước sau khi hắn thoát khỏi Giang gia, có một lần tình cờ đụng phải Lam Vong Cơ ngay gần khu vực săn đêm ở Di Lăng. Lúc đó có rất nhiều chuyện vẫn chưa xảy ra, tuy Ngụy Vô Tiệm bị khá nhiều người lên án, nhưng cũng không đến mức người người hô đánh. Hắn mặt dày muốn cùng ăn cơm ôn chuyện với Lam Vong Cơ, lúc ấy Lam Vong Cơ gọi đầy đĩa đồ ăn bỏ hoa tiêu cay xè, bởi vậy hắn vẫn tưởng rằng khẩu vị của Lam Vong Cơ gần giống như hắn.

Bây giờ suy nghĩ lại, hắn vậy mà không hề nhớ rõ, khi đó rốt cuộc Lam Vong Cơ có động đũa vào mấy món ấy hay không. Đến cả việc hắn nói mời khách trước khi ăn cơm, nhưng sau khi ăn xong lại quên mất biệt, vẫn phải để Lam Vong Cơ trả tiền, thì cái chi tiết nhỏ ấy đương nhiên cũng sẽ không nhớ nổi.

Trong một thoáng, Ngụy Vô Tiệm bỗng nhiên cực kỳ, cực kỳ muốn nhìn thấy Lam Vong Cơ.

"... Mạc công tử, Mạc công tử!"

"... Hả?" Lúc này Ngụy Vô Tiệm mới phục hồi tinh thần lại.

Lam Tư Truy nhỏ giọng nói: "Cửa phòng của bà cụ kia... mở."

Không biết âm phong nơi nào thổi tới, thổi cánh cửa gian phòng nhỏ kia đẩy ra một khe hở, lúc mở, lúc đóng. Trong phòng tối om, có thể mơ hồ trông thấy bóng dáng lộm khộm ngồi bên cạnh bàn.

Ngụy Vô Tiệm ra hiệu bảo bọn họ đừng cử động, còn mình thì bước vào gian phòng ấy.

Ánh sáng của trần đèn và ánh nến trong gian nhà chính lọt vào, bà già nọ cúi đầu, dường như không phát hiện có người đi bước vô, trên đầu gối đặt một tấm vải, dùng khung thêu kéo căng ra, có lẽ đang làm nữ công. Hai tay bà ta cứng đờ dán sát vào nhau, đang thử se chỉ luôn vào lỗ kim.

Ngụy Vô Tiệm ngồi vào cạnh bàn, nói: "Lão nhân gia xỏ kim sao lại không đốt đèn? Để ta."

Hắn cầm lấy kim chỉ, nhoáng cái đã luôn qua, trả lại cho bà già ấy. Sau đó đi ra khỏi đó, tới cửa phòng, nói: "Đừng ai đi vào đây."

Kim Lăng: "Lúc này người vào, có thấy rõ lão yêu bà đó rốt cuộc là còn sống hay đã chết không?"

Ngụy Vô Tiệm: "Đừng gọi người ta là lão yêu bà, không lễ phép. Cụ bà này, là một hoạt thi."

Các thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, Lam Tư Truy nói: "Cái gì gọi là hoạt thi?"

Ngụy Vô Tiệm: "Từ đầu đến chân đều là đặc thù của xác chết, nhưng người vẫn cứ sống, cái này gọi là hoạt thi."

*Hoạt thi = xác sống, do đây là tên gọi giống tấu thi nên không biên cụ thể.

Kim Lăng kinh ngạc: "Ý người là, bà ta vẫn là người sống?!"

Ngụy Vô Tiệm: "Ban nãy các người có nhìn vào trong không?"

Kim Lăng đáp: "Có."

"Thấy gì? Bà ta đang làm gì?"

"Xỏ kim..."

"Xỏ thế nào?"

"Còn xỏ thế nào nữa? Xỏ không vô..."

"Đúng, không xỏ vào được. Người chết bắp thịt đều cứng ngắc, không cách nào làm được động tác phức tạp như se chỉ luồn kim. Hơn nữa bà ta cũng không cần ăn cơm, thứ trên mặt cũng chẳng phải vết đồi mồi của người già, mà là thi ban. Nhưng vẫn có thể hô hấp, là sống."

*thi ban: là vết lốm đốm có ở người chết.

Lam Tư Truy nói: "Có lẽ cụ bà này tuổi cao rồi, rất nhiều cụ bà đều không thể tự luồn chỉ qua lỗ kim được."

Ngụy Vô Tiệm: "Bởi vậy nên ta mới giúp bà ta xỏ qua. Nhưng các người có chú ý tới một chuyện khác không? Từ khi mở cửa bước vào cho tới lúc này, bà ta không hề chớp mắt một lần."

"Người sống chớp mắt là vì ngừa khô mắt, người chết thì không cần phải thế. Hơn nữa lúc ta cầm lấy kim chỉ, bà ta nhìn ta ra sao, có ai để ý không?"

Kim Lăng nói: "Con người của bà ta không di chuyển... thứ di chuyển là đầu!"

Ngụy Vô Tiệm: "Chính là việc này. Người bình thường nếu nhìn sang một hướng khác, con người sẽ động đậy di chuyển ít nhiều, nhưng người chết sẽ không, bởi vì bọn họ không cách nào làm được động tác cần thận

như nhúc nhích con người giống người, chỉ có thể di chuyển đầu và gáy. Nhớ lấy, phân biệt từ nơi nhỏ nhất nhất."

Lam Cảnh Nghi sững sờ nói: "Bọn ta có nên ghi chép lại không?"

Ngụy Vô Tiện: "Lúc đi săn nào có ở không để người ghi chép. Ghi nhớ trong lòng ấy."

Kim Lăng: "Đã có tấu thi rồi, sao lại còn có thêm thứ như hoạt thi chứ?"

Ngụy Vô Tiện: "Hoạt thi rất khó hình thành tự nhiên, như cái này, là được người ta làm ra."

"Làm ra?! Tại sao phải làm?!"

Ngụy Vô Tiện: "Người chết có rất nhiều khuyết điểm: Bắp thịt cứng ngắt, hành động chậm chảnh hạn. Nhưng trên thân người chết, cũng không thiếu ưu điểm: không sợ đau, không biết suy nghĩ, dễ điều khiển. Có người cảm thấy có thể tổng hợp ưu điểm của cả hai lại làm một, chế tạo nên xác khô lồi hoàn mỹ nhất. Hoạt thi ra đời là vì thế."

Tuy chúng thiếu niên không bật thốt lên, nhưng trên mặt đã viết đầy một hàng chữ lớn: "Người này nhất định chính là Ngụy! Vô! Tiện!"

Ngụy Vô Tiện dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ: "Nhưng mà ta đó giờ chưa từng làm thứ này!"

Tuy nghe đúng thiệt là rất giống phong cách của hắn!

Hắn nói: "Khụ. Được rồi, là Ngụy Vô Tiện làm ra trước, cơ mà, hắn luyện ra được Ôn Ninh, cũng chính là quý tướng quân. Thật ra ta vẫn muốn hỏi một chút chuyện, biệt danh này là ai đặt vậy? Dốt như thế. Ngoài ra có một số người, bắt chước lại không bắt chước đến nơi đến chốn, đi vào tà môn ma đạo, có ý đồ với cơ thể người sống, làm ra thứ như hoạt thi này."

Hắn tổng kết: "Là một thứ đồ bắt chước thất bại."

Nghe thấy tên Ngụy Vô Tiệp, Kim Lăng lạnh mặt nói: "Chính Ngụy Anh đã tà môn ma đạo."

Ngụy Vô Tiệp: "Ừ, cái tên làm ra hoạt thi kia, chính là tà môn ma đạo trong tà môn ma đạo."

Lam Tư Truy: "Mặc công tử, vậy giờ chúng ta làm gì đây?"

Ngụy Vô Tiệp: "Có vài hoạt thi có lẽ không biết mình đã chết rồi, vậy nên chúng ta trước hết đừng quấy rối bà ta."

Đúng vào lúc này, một loạt tiếng gậy trúc gõ lên đất nghe trong trẻo đột ngột vang lên.

Tiếng động ấy truyền tới từ cánh cửa sổ gần đó, bọn họ đều nín thở, nhìn Ngụy Vô Tiệp đứng bên cửa sổ tìm một khe hở cực nhỏ trong cánh cửa gỗ, nhìn ra phía ngoài.

Ngụy Vô Tiệp tới gần khe hở kia, nhìn thấy một mảng trắng xoá, hắn còn tưởng rằng vì sương trắng ở ngoài quá dày nên không thấy rõ. Bỗng dưng, mảng trắng xoá này lùi về sau.

Hắn nhìn thấy một đôi mắt trắng dã dữ tợn, chính nó đang hung tợn nhìn chằm chằm qua khe cửa mảnh này. Màu trắng hắn trông thấy ban nãy, chẳng phải sương mù, mà là đôi mắt không có con ngươi này.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Thảo Mộc 4

Tim của đám Kim Lăng nảy thành thạch, rất sợ trong lúc hăn nhìn lên ra ngoài, bỗng dừng gập phải bất trắc gì đó rồi bụm mắt ngã xuống.

Chỉ nghe Ngụy Vô Tiện "A!" một tiếng, tim của chúng thiếu niên đồng loạt nhấc lên trên, lông tóc dựng ngược: "Sao vậy?"

Ngụy Vô Tiện nhỏ giọng nói: "Suyt, đừng nói. Ta đang nhìn nó."

Kim Lăng đề giọng còn nhỏ hơn tiếng hăn: "Vậy người thấy cái gì rồi? Ngoài cửa là thứ gì?"

Ngụy Vô Tiện không dời mắt đi, cũng chẳng trả lời chính diện: "Ừ ừ... ừm... thiệt là lợi hại, thiệt là lợi hại."

Mặt trông nghiêng của hăn đầy vẻ mừng rỡ, ca ngợi với thán phục dường như cũng phát ra từ tận đáy lòng, gợi lên lòng hiếu kỳ của đám con cháu thế gia, làm tụi nó hồi hộp muốn mau mau vọt lên. Lam Tư Truy không nhịn được nói: "... Mạc công tử, cái gì thiệt lợi hại?"

Ngụy Vô Tiện: "Ấy da! Thiệt là đã mắt. Các người nhỏ giọng chút, đừng có dọa nó chạy. Ta còn chưa nhìn đủ đâu."

Kim Lăng: "Tránh ra, ta muốn xem."

"Ta cũng muốn!"

Ngụy Vô Tiện; "Muốn xem thật hả?"

"Ừ!"

Ngụy Vô Tiện rề rà tránh người, dường như rất không tình nguyện. Kim Lăng là đứa đầu tiên sáp tới, nhắm ngay cái khe hở nhỏ kia, nhìn ra ngoài.

Lúc này đã vào đêm. Ban đêm trời lạnh, yêu vụ trong Nghĩa thành vậy mà cũng đã tiêu tán không ít, có thể miễn cưỡng thấy rõ đường phố ngoài đó mấy trượng. Kim Lăng nhìn ngó một lúc, không nhìn thấy cái thứ "thiệt là lợi hại, thiệt là đã mắt" nọ, có hơi thất vọng, thầm nghĩ: "Lẽ nào vừa nãy mình mở miệng nói chuyện, dọa nó chạy rồi ư?"

Đang cảm thấy chán nản, đột nhiên, một bóng dáng gầy đét khô quắt chắn ngay trước khe hở.

Bất thành linh chẳng kịp chuẩn bị đã phải nhìn rõ toàn bộ diện mạo của thứ này, Kim Lăng cảm thấy toàn bộ da đầu của mình đều nổ bùng. Suýt nữa thì cậu đã kêu thành tiếng, nhưng không biết tại sao, một hơi ấy vẫn tức ngay ngực, vậy mà lại gắng gượng dần xuống. Cậu đờ người giữ luôn cái tư thế khom lưng ấy, chờ cảm giác tê dại trên đầu trôi qua, mới không nhin được nhìn sang Ngụy Vô Tiện. Chỉ thấy cái người đáng ghét này đứng một bên dựa vào cửa sổ, che khoé miệng, nhếch mày với cậu, cười quỷ nói: "Có phải rất đẹp không?"

Kim Lăng hung dữ lườm hăn một cái, trong lòng biết rõ hăn cố ý trêu chọc, cắn răng nghiêng lợi nói: "... Tàm tạm..."

Cậu hơi suy nghĩ, ngồi thẳng dậy, dáng vẻ dừng dừng như không mà nói: "Cũng chỉ có thế, miễn cưỡng coi được!"

Nói xong liền lùi lại đứng một bên, chờ đứa khác bị lừa. Bị hai kẻ này một trước một sau bịp bợm, lòng hiếu kỳ của những người khác bị khơi đến đỉnh điểm, Lam Tư Truy không kiềm chế nổi, cũng đứng ở đấy, cúi người xuống.

Mới vừa đưa mắt tới gần, cậu rất thành thật kêu "Á!" rồi nhảy lui về sau, mặt đầy vẻ luống cuống kinh hãi, đầu choáng váng quay hai vòng mới tìm thấy Ngụy Vô Tiện, lên án hẳn: "Mặc công tử, ở ngoài có... có..."

Ngụy Vô Tiện trưng bản mặt hiểu rõ: "Có cái gì kia đúng không? Đừng có nói ra, nói ra hết bất ngờ thì sao, để mọi người tự coi thử đi."

Những người khác thấy Lam Tư Truy bị dọa đến như thế, nào còn ai dám tụ tập lại nữa, bất ngờ quái gì, kinh hãi mới đúng, xua tay lia lịa: "Không coi, không coi!" Kim Lăng xùy xùy nói: "Tới giờ này rồi còn gạt người ta chơi, thiệt chẳng biết người nghĩ gì nữa!"

Ngụy Vô Tiện: "Người không lừa chung với ta chắc? Đừng có học giọng điệu ấy của cậu người. Tư Truy, thứ ban này đáng sợ lắm hả?"

Lam Tư Truy gật đầu, thành thật nói: "Đáng sợ."

Ngụy Vô Tiện: "Đáng sợ là được rồi. Đây là cơ hội tốt để các người tu hành đó. Tại sao quý lại muốn dọa người? Đó là bởi lúc người bị dọa, tâm thần bị thương, nguyên thần xao động, lúc này dương khí và mệnh khí rất dễ bị hút đi. Vậy nên, thứ mà loại quý này sợ nhất, chính là người có gan lớn. Bởi vì gan lớn không sợ nó, nó không có cách nào bắt người, không có cơ hội để thừa dịp. Cho nên, thân là con cháu thế gia, đều có cùng một chuyện quan trọng - chính là phải khiến lá gan của mình lớn lên!"

Lam Cảnh Nghi vừa vui vẻ vì mình không thể động đậy nên ban này không tò mò lại gần xem, vừa lâu bầu nói: "Lá gan là thứ trời sinh. Có người nhát gan sẵn rồi, có cách gì chứ."

Ngụy Vô Tiện: "Chả lẽ người vừa sinh ra đã biết phi thiên ngự kiếm? Không phải đều luyện mà ra sao. Cũng như nhau cả thôi, hù vài lần là quen. Nhà xí có thói không? Có mắc ối không? Nhưng cứ tin ta đi, người thử ở trong nhà xí một tháng, đến cả cơm người cũng có thể ăn ngay trong đó được luôn."

Chúng thiếu niên sờn cả tóc gáy, tất cả đồng thanh phản bác: "Không thể!!! Không tin!!!"

Ngụy Vô Tiện: "Chỉ so sánh thôi mà. Được rồi, ta thừa nhận, ta chưa từng ở, chẳng biết ăn trong đó rồi có nuốt xuống được hay không. Ta nói bừa thôi. Thế nhưng thứ ngoài cửa này, các người nhất định phải thử. Không những phải nhìn, mà còn phải nhìn kỹ, chú ý tới từng chi tiết nhỏ của nó, trong một thoáng phải đào cho được nhược điểm nó ẩn giấu trong từng chi tiết nhỏ. Lâm nguy không loạn, tìm cơ hội phản kích. Được rồi, ta nói nhiều như thế các người nghe hiểu không? Người bình thường không có cơ hội nghe ta chỉ bảo đâu, phải quý trọng đấy. Đừng có lười, lại đây xếp hàng cả đi, từng đứa từng đứa mà coi."

"... Phải coi thật hả?"

Ngụy Vô Tiện: "Đương nhiên, bản thân chưa bao giờ nói đùa, cũng chưa bao giờ trêu người. Bắt đầu từ Cảnh Nghi đi. Kim Lăng với Tư Truy đã xem trước rồi."

Lam Cảnh Nghi: "Hả? Hay ta khỏi đi, người trúng thi độc không thể động đây, đây là người nói mà."

Ngụy Vô Tiện: "Thè lưỡi ra. A."

Lam Cảnh Nghi: "A."

Ngụy Vô Tiện: "Chúc mừng, độc của người đã giải rồi. Dừng cảm bước ra đi, đến đây nào."

Lam Cảnh Nghi: "Giải mau như thế?! Gạt ta à?!"

Kháng nghị vô dụng, cậu đành phải nhắm mắt đi tới trước cửa sổ, liếc nhìn, đảo mắt một cái, lại nhìn, lại đảo. Ngụy Vô Tiện gõ ván gõ nói:

"Người sợ cái gì hả. Ta đứng ngay đây, nó không dám phá tấm ván này đâu, cũng chẳng ăn mất mắt người đâu."

Lam Cảnh Nghi nhảy ra nói: "Ta coi xong rồi."

Đến lượt người kế, lúc xem trong miệng ai nấy đều phát ra tiếng hít vào shhh shhh. Đợi cả đám lần lượt thay phiên nhau xong, Ngụy Vô Tiệp nói: "Coi xong rồi? Vậy từng người các người nói xem đã trông thấy chi tiết nhỏ nào. Chúng ta tổng kết lại thử."

Kim Lăng giành nói: "Đồng tử trắng dã. Nữ. Rất thấp rất gầy. Trông cũng được. Cầm một cây gậy trúc."

Lam Tư Truy ngẫm nghĩ một hồi: "Cô bé này đại khái cao đến ngực ta, áo quần rách rưới, hơn nữa cũng không được sạch sẽ cho lắm, cứ như trang phục của trẻ ăn mày lang thang đầu đường ấy. Cây gậy trúc kia, hình như là gậy chống mù, có lẽ đồng tử trắng dã kia không phải chết rồi mới hình thành, mà khi còn sống cô bé đã là một người mù."

Ngụy Vô Tiệp đánh giá: "Kim Lăng nhìn thấy nhiều, nhưng Tư Truy lại kỹ càng hơn."

Kim Lăng bữu môi.

Một thiếu niên nói: "Cô bé này chắc chỉ mới mười lăm, mười sáu tuổi, mặt trái xoan, rất là thanh tú, trong nét thanh tú còn có một chút sức sống, mái tóc thì dùng một chiếc trâm gỗ cài lên. Tuy nhỏ gầy, nhưng cơ thể tinh tế. Mặc dù không sạch sẽ, cơ mà cũng không thể coi là dơ bẩn, không khiến người ta ghét."

Ngụy Vô Tiệp vừa nghe, lập tức cảm thấy người này tiền đồ vô lượng, ra sức khen: "Không tồi không tồi, quan sát cẩn thận hơn nữa tin tức lại còn có chút đặc biệt, người bạn nhỏ này tương lai nhất định là một tình loại đây."

*tra baidu thì ra 2 tình loại có vẻ liên quan: 1. người có tình cảm rất phong phú, 2. đàn ông si tình (cấp cao hơn là tình thánh, haha :v)

Má thiếu niên kia đỏ lựng, bùm mặt quay vô vách tường, không để ý tới đồng bạn cười đùa. Lại một thiếu niên nói: "Nghe tiếng gậy trúc nọ gõ, nhất định là lúc cô bé phát ra lúc đi đường. Nếu như đã mù khi còn sống, chết rồi hoá thành quỷ hồn cũng sẽ không nhìn thấy gì, nên cô bé nhất định phải dựa vào gậy chống mù kia."

Một thiếu niên khác nói: "Nhưng các người đã gặp người mù bao giờ chưa? Bởi vì mắt bất tiện nên bước đi hay cử động cũng đều rất chậm rãi, chỉ sợ đụng vào cái gì đó. Nhưng con quỷ hồn ngoài cửa kia động tác nhanh nhẹn, ta chưa thấy người mù nào linh hoạt như thế bao giờ cả."

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Ừm, người đã nghĩ tới điểm này rồi, rất tốt. Phải phân tích như vậy đấy, không buông tha cho bất cứ điểm đáng ngờ nào hết. Vậy giờ thì chúng ta mời nàng đến đây, để làm rõ đáp án của những điểm đáng ngờ đó."

Nói xong, hần gờ một tấm ván cửa xuống.

Không riêng các thiếu niên trong phòng, ngay cả con âm hồn ngoài cửa sổ kia cũng bị động tác bất thành linh của hần dọa hết hồn, để phòng giờ cây gậy trúc lên.

Ngụy Vô Tiện đứng trước cửa sổ, lịch sự nói: "Vị cô nương này, người đi theo bọn họ suốt, định làm gì vậy?"

Thiếu nữ kia mở to mắt. Nếu nàng là người sống, dáng dấp ấy nhất định xinh đẹp cực kỳ. Nhưng mà, nàng ta không có con người, nhìn thế này chỉ làm người ta có cảm giác dữ tợn mà thôi. Đã thế còn có hai dòng huyết lệ chảy ra từ trong hốc mắt của nàng nữa chứ.

Đằng sau lại có người khe khẽ hít khí. Ngụy Vô Tiện nói: "Sợ cái gì. Thất khiếu chảy máu sau này sẽ còn thấy nhiều, mới có hai khiếu mà các người đã chịu không nổi?" Đúng là thiếu rèn luyện.

Thiếu nữ nọ trước đây vẫn luôn sốt ruột lớn vờn trước cửa sổ của bọn họ, dùng gậy trúc gõ xuống đất, giậm chân, trợn mắt, vung vẩy cánh tay. Nhưng hiện giờ lại đột nhiên thay đổi động tác. Khoa chân múa tay, cứ như muốn nói cho bọn họ hẵn biết gì đó. Kim Lăng nói: "Quái, nàng không thể nói chuyện à?"

Nghe vậy, động tác của quý hồn thiếu nữ nọ hơi ngưng lại, hướng về phía họ hấp hê miệng.

Máu tươi từ khoang miệng trống không ồ ạt trào ra. Đầu lưỡi của nàng, đã bị nhổ tận gốc.

Đám con cháu thế gia nổi một thân da gà, lòng không hèn mà cùng sinh đồng cảm: "Hèn chi không cách nào mở miệng nói chuyện. Vừa mù vừa câm, thật đáng thương."

Ngụy Vô Tiện: "Cái khoa tay đó là thủ ngữ của nàng à? Có ai hiểu không?"

Không ai hiểu. Cô gái kia gấp đến độ giậm chân, dùng gậy trúc viết viết rồi vẽ vẽ lên đất. Có lẽ nàng không phải con gái sinh ra từ dòng dõi thư hương, không hề biết chữ, nên chẳng viết ra được gì cả. Vẽ một đồng người nhỏ lung ta lung tung trên đất, làm người ta chả rõ ý mà nàng muốn biểu đạt là gì.

Đúng vào lúc này, nơi con đường dài ở xa xa, có tiếng chạy trốn dồn dập truyền tới, còn có cả tiếng người thở dốc.

Ngụy Vô Tiện mới vừa dời mắt, âm hồn thiếu nữ nọ đã thành linh biến mất. Dù sao thì nàng vẫn sẽ tìm tới mình thôi, Ngụy Vô Tiện cũng không lo

mấy, cấp tốc gắn ván cửa vào lại, tiếp tục nhìn lên ra ngoài qua cái khe hở. Cái đám con cháu thế gia kia cũng muốn nhìn tình hình bên ngoài, thế là đều chen chúc trước cửa, một dãy đầu chồng chất nhau từ trên cao xuống dưới thấp, lấp ánh mắt lấp kín khe cửa.

Yêu vụ vừa mới loãng đi chút, giờ lại bắt đầu dần dần ào ra. Chỉ thấy một bóng dáng thảm hại phá sương mà đi, chạy tới đây.

Người này một thân toàn đồ đen, dường như bị thương, chạy có hơi loạng choạng, bên hông treo một thanh kiếm, cũng dùng vải đen quấn lấy. Ngụy Vô Tiệm nghĩ đến cái tên mặt sương kia, rồi lại phủ định, thân pháp của tên mặt sương kia hoàn toàn khác hẳn người này.

*sẽ sửa lại hắc vụ = sương đen thay vì khói đen ở mấy chương trước, hự hự

Theo sau người kia là một lũ tẩu thi, cử động cực nhanh, đuổi sát hần ta. Người đó rút kiếm nghênh chiến, ánh kiếm trong vắt. Ngụy Vô Tiệm reo hò trong lòng: "Kiếm tốt!"

Một kiếm đảo qua, khi chém đứt những tẩu thi này, đồng thời cũng vang lên những tiếng "phụt phụt", "phụt phụt" kỳ quái mà quen thuộc. Trên xác của những tẩu thi đó phọt ra bột phấn màu đen đỏ. Do bị chúng nó vây quanh, người kia không còn chỗ né, đứng nguyên tại chỗ, bị thi độc ùn ùn kéo tới đập cả vào mặt.

Lam Tư Truy nhỏ giọng nói: "Mặc công tử, người nọ, chúng ta..."

Lúc này, lại có một đám tẩu thi mới vây quanh, bọc đánh người nọ, càng co càng nhỏ lại. Hần ta lại quét một kiếm, bột thi độc tuôn ra càng nhiều, hần cũng hít phải nhiều hơn, dường như đã bắt đầu đứng không vững. Ngụy Vô Tiệm nói: "Người này phải cứu. Nói không chừng hần ta biết rõ nội tình của Nghĩa thành."

Kim Lăng: "Người định cứu kiều gì? Giờ không thể tới đó được, bay đầy trời toàn là bột thi độc, tới gần sẽ trúng độc."

Ngụy Vô Tiệp rời khỏi cửa sổ, tới gian nhà chính. Ánh mắt của một đám thiếu niên cũng không tự chủ được mà đảo theo hắn. Đồng người giấy mặt mũi khác nhau lẳng lẳng đứng thẳng ở giữa hai vòng hoa lớn. Ngụy Vô Tiệp chậm rãi đi qua trước mặt chúng nó, đứng trước một đôi người giấy nữ.

Hình dáng mặt mũi của mỗi người giấy đều khác nhau, nhưng đôi người giấy này dường như được cố tình làm thành hai chị em song sinh, hoá trang, quần áo, ngũ quan diện mạo, tất cả đều như khắc cùng một khuôn. Mi mắt cong cong, mặt mang nụ cười. Hệt như có thể nghe thấy các nàng phát ra tiếng cười nói "hi hi ha ha" vậy. Tóc búi song hoàn, tai xỏ khuyên hồng ngọc, cổ tay đeo vòng vàng, chân mang giày thêu, thuần một hầu gái nhà giàu sụ. Ngụy Vô Tiệp nói: "Thôi thì là hai vị này đi."

Hắn tiện tay quẹt nhẹ vào bội kiếm đã rời vỏ ba phần của một thiếu niên, cửa ra vết thương nhỏ trên ngón cái, xoay người chắm hai mắt, bốn con người cho các cô.

Sau đó lập tức lùi về sau một bước, cười khẽ, nói: "Mị nhân hàm tu hợp, đan thần trực tiểu khai. Bất vấn thiện dữ ác, điểm tình triệu tương lai."

*Mi mắt ngượng ngùng khép, môi son dần hé mở. Không hỏi thiện và ác, vẽ mắt gọi tương lai (word by word =))))

Một cơn gió lạnh không biết từ nơi đâu thổi tới, đột ngột tràn ngập cả cửa hàng. Đám thiếu niên bất giác nắm chặt bội kiếm trong tay.

Thình lình, đôi chị em song sinh giấy kia chợt rùng mình.

Chốc lát sau, thật sự có tiếng cười "hi hi ha ha" khẽ phát ra từ trong đôi môi được tô đến đỏ thắm của các cô!

Điểm tình triệu tương thuật!

Dường như trông thấy, nghe thấy chuyện gì đó cực kỳ buồn cười, đôi người giấy này cười đến mức hết nhánh hoa run run, đồng thời, đôi con người dùng máu tươi của người sống điểm lên trong hốc mắt ấy vội vã đảo qua đảo lại, hình ảnh này nhìn có vẻ đẹp đến cực điểm, mà cũng âm u đến cực điểm. Ngụy Vô Tiện đứng trước mặt các cô, khẽ gật đầu, cúi thấp người làm một lễ.

Có qua có lại, đôi người giấy này cũng khom người với hân, trả một lễ còn lớn hơn nữa.

Ngụy Vô Tiện chỉ ra ngoài cửa, nói: "Đưa người sống vào - những thứ khác, diệt sạch không chừa."

Trong miệng người giấy truyền ra tiếng cười chói tai cao vút, một cơn gió lạnh kéo tới, cửa chính đột nhiên bật tung qua hai bên!

Đôi người giấy sóng vai lướt ra ngoài, lướt vào vòng vây của đám tẩu thi kia. Khó mà tưởng nổi, rõ ràng là giấy làm thành người giả, vậy mà lại có lực sát thương hung hãn như thế - các cô giẫm giày thêu tinh xảo, khẽ phất tay áo, mỗi lần vung tay đều gọt đi một cánh tay của tẩu thi, vung lên lần nữa - lại gọt đi nửa cái đầu, tay áo giấy cứ như hóa thành lưỡi dao sắc bén. Tiếng cười nũng nịu vẫn trước sau vang vọng trên con đường dài, khiến tâm thần người vừa xao động vừa sờn tóc gáy.

Không lâu sau, mười lăm, mười sáu cỗ tẩu thi, vậy mà tất cả đều bị đôi người giấy này chẻ đến độ không chấp vá đứng lên được nữa, từng phần cơ thể lăn đầy đất!

Hai cô hầu gái toàn thẳng, phục tùng mệnh lệnh, nhắc kẻ lưu vong đã lực bất tòng tâm nọ vào cửa, rồi lại nhảy ra khỏi cửa, cửa lớn tự động đóng lại. Các cô một trái một phải, như sư tử trấn phủ, canh giữ ngoài đấy.

Trước đây, những con cháu thế gia này chỉ đọc trên sách và nghe tiền bối miêu tả miệng về một số tà môn ma đạo, khi ấy chỉ cảm thấy khó hiểu: "Nếu đã là tà môn ma đạo, tại sao lại có nhiều người muốn học như thế? Tại sao có nhiều kẻ bắt chước Di Lăng lão tổ như thế?" Rồi lúc này tận mắt thấy, mới biết, tà môn ngoại đạo tự có chỗ thần kỳ hấp dẫn người khác. Huống hồ, "Điểm tình triệu hoán thuật" này - chỉ là một góc nhỏ của tảng băng chìm. Bởi vậy, đại đa số đều không che giấu được vẻ hưng phấn đầy mặt, cảm thấy kiến thức tăng lên nhiều lắm, lúc trở về sẽ có chuyện để tám với đồng môn. Chỉ có sắc mặt Kim Lăng là hết sức khó coi.

Lam Tư Truy định đi qua giúp Ngụy Vô Tiện dìu người, Ngụy Vô Tiện nói: "Tất cả dừng tới, cẩn thận dính phải bột thi độc. Chạm phải da cũng có thể trúng độc đấy."

Lúc người nọ được người giầy nhắc vào, đã không còn tí sức nào, nửa tỉnh nửa mê. Hiện giờ trái lại có hơi tỉnh táo chút, ho khan vài tiếng, dường như lo ho ra bột thi độc sẽ lây sang người khác, thế là bùm miệng lại. Hắn ta nhỏ giọng nói: "Các người là ai?"

Giọng nói này mỗi một đến cùng cực, hỏi câu này, cũng chẳng phải vì hắn ta không biết kẻ cứu mình là người phương nào, mà bởi, hắn không trông thấy gì cả.

Trên mắt người này quấn một lớp băng vải trắng dày cộp. Thế nên, đây là một tên mù.

Hơn nữa lại còn là một người mù trông rất khá, sống mũi thanh tú thẳng thớm, môi mỏng lộ ra màu đỏ nhợt nhạt, gần như có thể nói là anh tuấn. Hết sức trẻ tuổi, đan xen giữa thiếu niên và thanh niên. Không khỏi làm người ta thương tiếc. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: sao đạo này toàn gặp phải nhiều người như thế nhỉ? Nghe thấy có, nhìn thấy có. Sống có, chết cũng có.

Bỗng nhiên Kim Lăng nói: "Này, chúng ta còn chưa biết hắn ta có thân phận gì, là địch hay là bạn, sao lại tùy tiện cứu? Lỡ đâu đây là một kẻ xấu, chẳng phải đã cứu rã vào cửa hay sao?"

Nói như thế cũng không sai, nhưng cậu lại nói ngay trước mặt người ta kiểu đó, thì thiệt làm người ta lúng túng mà.

Nhưng người nọ lại không hề tức giận, cũng càng không lo mình sẽ bị ném đi, khẽ mỉm cười, để lộ chiếc răng khểnh nho nhỏ: "Tiểu công tử nói rất đúng. Ta ra ngoài có vẻ tốt hơn."

Kim Lăng không ngờ hắn ta sẽ phản ứng thế này, trái lại ngẩn ngơ, không biết nên nói gì, qua quýt hừ một tiếng. Lam Tư Truy vội giảng hoà: "Thế nhưng, vị này có lẽ không phải kẻ xấu đâu."

Kim Lăng mạnh miệng nói: "Rồi. Các người là người tốt. Đến lúc đó có ai gây cũng đừng trách ta."

Lam Cảnh Nghi bực mình: "Người...." Lời còn chưa dứt, đầu lưỡi của cậu như bị thắt nút.

Bởi vì, cậu chợt trông thấy bội kiếm của người nọ tựa vào cạnh bàn. Miếng vải đen quấn trên kiếm bong một đoạn, để lộ thân kiếm.

Kỹ thuật rèn đúc thanh kiếm này vô cùng cao siêu. Vỏ kiếm màu đồng xanh, bên trên điêu khắc đường vân hoa sương. Xuyên qua lớp hoa văn chạm rỗng, để lộ thân kiếm hết như sao bạc, lấp lánh ánh sáng hình hoa tuyết, vừa có một vẻ đẹp bằng thanh ngọc khiết, vừa óng ánh sáng trong.

*hoa sương: hoa đóng băng QAQ

Lam Cảnh Nghi trợn to hai mắt, dường như có lời gì đó muốn bật thốt lên. Tuy Ngụy Vô Tiện không biết cậu muốn nói gì, nhưng bản năng không muốn cậu ta đánh rằng động cỏ, hơn nữa nếu người này dùng vải đen che

kiếm đi, thì đương nhiên là không muốn để người khác trông thấy rồi, bèn đưa tay bịt miệng Lam Cảnh Nghi lại. Đồng thời đặt ngón trỏ lên trước môi, ra hiệu những thiếu niên khác mặt cũng đã hiện vẻ kinh ngạc chớ có lên tiếng.

Kim Lăng dùng khẩu hình nói với hắt hai chữ, sau đó đưa tay viết hai chữ lên mặt bàn đầy tro bụi.

"Sương Hoa".

... Sương Hoa kiếm?

Ngụy Vô Tiệm dùng khẩu hình yên lặng hỏi: Sương Hoa kiếm - Hiếu Tinh Trần?

Cả đám Kim Lăng đồng loạt gật đầu khẳng định.

Tuy những thiếu niên này chưa từng trông thấy Hiếu Tinh Trần, nhưng "Sương Hoa" là danh kiếm hiếm thấy, không những linh lực cường thịnh, mà bề ngoài đẹp đẽ cũng rất khác biệt, từng được vẽ vào vô số phiên bản danh kiếm đồ phổ, tiên kiếm đồ lục, khiến người thấy khó mà quên. Ngụy Vô Tiệm suy tư: nếu bội kiếm là Sương Hoa, lại là người mù...

*phổ và lục đều là danh sách về cái gì đó có tranh minh hoạ =."

Một thiếu niên cũng nghĩ đến điều này, không dám dẫn được mà đưa tay chạm vào băng vải quấn trên mắt người nọ, định tháo nó ra, nhìn xem mắt người nọ có còn hay không. Nhưng tay cậu ta vừa đụng tới băng vải ấy, mặt người nọ liền lộ vẻ hết sức đau đớn, lùi về sau một khoảng khó nhận ra, dường như rất sợ bị người khác đụng tới mắt mình.

Thiếu niên kia phát giác mình thất thố, vội rút tay về, nói: "Xin lỗi, ta không cố ý."

Người kia giơ tay trái lên, trên tay mang một chiếc găng tay mỏng màu đen, muốn che khuất con mắt, nhưng lại không dám đung, cứ như chạm nhẹ thôi cũng sẽ đau đến khó chịu, trên trán đã toát một lớp mồ hôi mỏng, găng gượng nói: "Không sao..." Giọng nói có hơi run rẩy.

Biểu hiện thế kia, gần như đã có thể xác định, người này chính là Hiếu Tinh Trần mất tích sau vụ án Lịch Dương Thường thị.

Hiếu Tinh Trần còn chưa biết hẳn đã bị người ta nhìn thấu thân phận, sờ sờ mò mò cầm lấy Sương Hoa của hắn. Ngụy Vô Tiện nhanh tay lẹ mắt kéo miếng vải đen đã trượt xuống lên. Hắn mò thấy Sương Hoa rồi, gật đầu nói: "Cám ơn đã cứu giúp, ta đi trước."

Ngụy Vô Tiện: "Người trúng thi độc. Ở lại đi."

Hiếu Tinh Trần: "Nặng lắm sao?"

Ngụy Vô Tiện: "Rất nặng."

Hiếu Tinh Trần: "Nếu đã rất nặng, cần gì phải ở lại? Dù sao thì cũng đã chẳng còn thuốc chữa, không bằng nhân dịp chưa thi hoá, giết thêm vài con tẩu thi."

Nghe hắn nói không đếm xỉa tới sống chết, máu nóng của Lam Cảnh Nghi dâng lên: "Ai nói không có thuốc nào cứu được? Người ở lại! Hắn sẽ chữa khỏi cho người!"

Ngụy Vô Tiện: "Ta? Xin lỗi, người người nói là ta hả?" Thật sự là không tiện nói ra, trúng độc quá nặng, hít quá nhiều bột phấn thi độc, cháo gạo nếp cũng không có tác dụng.

Hiếu Tinh Trần nói: "Ta đã giết không ít tẩu thi trong thành này, chúng nó vẫn luôn đi theo ta, chốc lát nữa sẽ có thêm một nhóm mới tới đây. Ta ở lại, sớm muộn gì các người cũng sẽ bị bày xác đó nhấn chìm."

Ngụy Vô Tiệm: "Các hạ có biết kẻ đã biến Nghĩa thành trở nên như vậy là ai không?"

Hiếu Tinh Trần lắc đầu nói: "Không biết. Ta chỉ là vân du đ... vân du đến đó, biết dị tượng nơi đây, nên mới vào thành săn đêm. Số lượng hoạt thi tấu thi năng lực mạnh có trong thành này, các người chưa lĩnh giáo đâu. Sau khi bị chém giết, bột phấn độc trên người chúng nó sẽ tuôn ra, dính vào người lập tức trúng độc. Nếu không chém giết, bọn chúng sẽ nhào lên cắn xé, cũng sẽ trúng độc mà thôi. Cử động nhanh nhẹn, khó lòng phòng bị. Rất khó đối phó. Xin khuyên chư vị mau chóng rời khỏi đây. Ta nghe giọng các người, trong đây có không ít tiểu công tử nhỉ?"

*HTT suýt buột miệng nói mình là Vân Du đạo nhân nên sửa lại, Vân Du cũng có nghĩa là lang thang, đi đây đi đó, không cố định. Vân là mây, Du là đi lại, di động, không cố định (du xuân, du lịch..v.v)

Vừa dứt lời, có tiếng cười hì hì âm hiểm của đôi chị em giấy kia từ ngoài cửa truyền vào. Lần này, tiếng cười chói tai đến mức trước nay chưa từng có.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Thảo Mộc 5

Lam Cảnh Nghi vịn cửa nhìn qua khe hở, chợt quay lại lấy thân chắn khe cửa, trố mắt lú lười nói: "Thiệt, thiệt, thiệt nhiều!"

Ngụy Vô Tiện: "Tẩu thi à? Nhiều là bao nhiêu?"

Lam Cảnh Nghi: "Chắc chắn hơn trăm, ta không rõ, nhưng đầy cả đường, hơn nữa càng ngày càng nhiều! Ta thấy hai người giấy kia đã sắp chịu hết nổi rồi!"

Nếu đôi người giấy gác cổng không thủ được, thì tẩu thi đầy đường ngoài cửa sẽ ồ ạt tràn vào cửa hàng này. Chém, sẽ trúng bột phấn thi độc, hơn nữa càng ra sức chém giết, độc tố sẽ di chuyển cực nhanh; không chém, thì sẽ bị cắn xé đến chết. Hiếu Tinh Trần cầm kiếm định đẩy cửa bước ra, có lẽ là muốn dùng chút sức lực sắp tàn lụi kia chống chọi được lúc nào hay lúc đấy, thế nhưng gò má lại hiện lên hai luồng khí tím đỏ, rốt cuộc vẫn ngã ngối xuống đất. Ngụy Vô Tiện nói: "Người yên tâm ngối đó đi. Sẽ giải quyết nhanh thôi."

Hắn tiện tay cửa ngón trở tay phải lên trên kiếm của Lam Cảnh Nghi, máu nhỏ từng giọt, Lam Cảnh Nghi nói: "Người lại tính dùng Điểm tình triệu tương thuật à? Mỗi một người giấy phải chấm vào mắt hai lần, chấm xong thì người phải tốn bao nhiêu máu hả?"

Ngụy Vô Tiện: "Có phù triệu nào còn trống không?"

Đám con cháu thế gia này tuổi vẫn còn quá nhỏ, vẫn chưa đạt tới trình độ vẽ xong dùng ngay, bởi vậy ở trên người toàn chuẩn bị phù triệu đã được vẽ

sẵn cả rồi. Lam Tư Truy lắc đầu: "Không có". Ngụy Vô Tiện nói: "Đã vẽ rồi cũng được." Lam Tư Truy liền lấy một chồng phù vàng trong túi càn khôn ra.

Ngụy Vô Tiện chỉ lấy một tấm, liếc sơ qua, rồi khép ngón trỏ và ngón giữa tay phải lại với nhau, vẽ một đường rồng bay phượng múa từ đỉnh cho tới đáy dọc theo nét chu sa, máu tươi và chu sa đỏ thẩm hợp lại thành một bộ phù văn mới. Hắn dùng hai ngón tay phải kẹp tấm phù triện đã rục rờ hằn lên này, đưa lên ngang trán, xoay cổ tay một cái, tấm phù vàng chữ đỏ tự bốc cháy ngay giữa không trung. Ngụy Vô Tiện vươn tay trái ra, đón lấy tro tàn nhè nhẹ rơi xuống sau khi cháy hết, nắm năm ngón tay lại, khẽ cúi đầu, rồi đồng thời mở ra, hướng lòng bàn tay nắm tro tàn đen thui về phía đồng người giấy nọ, thổi nhẹ một hơi, nhỏ giọng nói: "Dã hoả thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh."

*Lửa rừng đốt không hết, gió xuân thổi lại sinh

Tro phù phả vào mặt.

Tên lục sĩ Âm đứng gần nhất, bỗng nhiên vác con dao bầu đặt ở bên chân lên trên vai.

Một người đẹp giấy tóc vấn cao, ăn mặc lộng lẫy chạm rãi nhắc tay phải lên, năm ngón tay mảnh khảnh thon dài linh hoạt chuyển động, tựa như một quý phụ lười biếng, đang hững hờ thưởng thức móng tay dài đỏ thắm mà mình tự sơn lên. Đứng hai bên chân của người đẹp này là đôi Kim đồng Ngọc nữ, Kim đồng tinh nghịch kéo bím tóc của Ngọc nữ, Ngọc nữ lè lưỡi với nhóc, cái lưỡi dài gần chín tấc từ trong cái miệng nhỏ của cô bé thoát cái thè ra, như một con rắn độc chọc một lỗ thủng trên ngực đồng tử, rồi chọt rút về, vừa độc ác vừa tàn nhẫn. Kim đồng há to miệng, lộ ra hàm răng trắng với hai má âm u, cắn một phát lên cánh tay cô bé. Hai tiểu đồng giấy nọ vậy mà đã bắt đầu choảng nhau trước rồi.

Hai mươi, ba mươi người giấy, cái này tiếp bước cái kia bắt đầu đông lắc tây lư tỉnh dậy, hết như đang hoạt động gân cốt. Vừa lắc lư vừa thì thầm với nhau, tiếng nói ồn ào đập trùng bốn phía. Không phải người sống, mà hơn hẳn người sống.

Ngụy Vô Tiệm dịch người, nhường hướng ra cửa lớn, bày một tư thế mời.

Cửa gỗ đột nhiên bung ra lần nữa, mùi tanh ngọt và thối rửa của bột phấn thi độc tràn vào, mọi người lập tức nâng tay áo che miệng chắn. Lực sĩ Âm hét lớn một tiếng, dẫn đầu lao ra, đám người giấy còn lại nối đuôi nhau mà đi. Cửa gỗ đóng lại lần nữa sau thân người giấy cuối cùng bước ra. Ngụy Vô Tiệm nói: "Không ai hít phải chứ?"

Mọi người ào ào tỏ ý ban nãy có để ý, không bị. Ngụy Vô Tiệm liền dìu Hiếu Tinh Trần dậy, đỡ tới một chiếc sạp thấp, để hắc khôi phải ngồi trên nền đất vừa lạnh vừa đầy tro bụi. Hiếu Tinh Trần vẫn nắm chặt Sương Hoa kiếm của hắc, nói: "Các hạ biết sử dụng Điểm tình triệu tương thuật?"

Ngụy Vô Tiệm đáp: "Biết sơ sài." Cũng đâu thể nói Điểm tình triệu tương thuật là do chính hắc truyền đi nhỉ. Hiếu Tinh Trần ngơ ngác, nói: "Ừm... dùng nó để giết những tấu thi này, quả thật là một biện pháp tốt."

Dừng chốc lát, hắc lại nói: "Chỉ có điều, tu tập đạo này, cực dễ bị thủ hạ là lệ quỷ hung linh cản trở. Ngay cả Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiệm - tổ sư khai sơn đạo này, cũng không thể may mắn thoát khỏi." Hiếu Tinh Trần uyển chuyển nói: "Không bằng sau này các hạ suy nghĩ nhiều chút về con đường mà mình đã chọn, xem nó có chính xác hay không."

Tu sĩ thành danh đại đa số sẽ đứng ra giương cờ nói rõ lập trường của mình, vạch giới hạn, tỏ ý không đội trời chung với người nào đó. Vậy mà vị tiểu sư thúc này của hắc vẫn ôn tồn khuyên bảo, thuộc loại hiếm thấy lắm luôn. Bình thường chỉ có con cháu thiếu niên chưa trải đời là hiếu kỳ cái lạ đối với những thứ bàng môn tà đạo hơn căm ghét chửi rủa thôi.

Ngoài Kim Lăng sắc mặt vẫn rất khó coi ra, các con cháu thế gia khác đều chen chúc trước khe cửa xem chiến. Tầm tắc nói: "Úi... Móng tay của người giầy nữ kia thiệt là khủng khiếp nha, bị nàng đó túm phát chắc thành năm cái rãnh quá." "Đầu lưỡi của tiểu cô nương kia sao vừa to vừa cứng thế nhỉ? Nàng là quý treo cổ à?" "Sức của nam kia thật lớn! Có thể nhắc một lần nhiều tầu thi như thế, gã ném xuống đất rồi! Coi kìa! Ném rồi! Ném nứt luôn!"

Ngụy Vô Tiệp cầm một bát cháo gạo nếp cuối cùng chưa uống hết, nói: "Người trúng độc đã nặng, ở đây có một món có thể kéo dài cho người một chút, mà cũng có lẽ không có tác dụng gì, hơn nữa lại hết sức khó nuốt. Người có muốn thử một chút không. Nếu người không muốn sống thì thôi vậy."

Hiếu Tinh Trần: "Đương nhiên là muốn sống. Có thể sống thì cố gắng mà sống thôi." Hắn đưa hai tay nhận bát, cúi đầu hớp một ngụm, khoe miệng liền co rúm lại, mím chặt lắm mới không nhổ ra. Hồi lâu sau, hắn mới nho nhã lễ độ nói: "Cảm ơn."

Ngụy Vô Tiệp quay đầu nói: "Thấy gì chưa? Thấy chưa? Người ta nói gì hả? Do các người yếu sinh lý quá thôi, ăn cháo ta nấu mà lại còn phàn nàn."

Kim Lăng: "Cái đó là người nấu hả? Ngoài việc người bỏ thêm một đồng thứ quái lạ vô nôi, người còn làm gì nữa?"

Hiếu Tinh Trần: "Cơ mà ban nãy ta có suy nghĩ lại. Nếu bảo ta ăn cái này mỗi ngày, ta thà chết còn hơn."

Kim Lăng không chút lưu tình lớn tiếng cười nhạo, ngay cả Lam Tư Truy cũng không kềm được "phì" một hồi. Ngụy Vô Tiệp không nói gì nhìn về phía bọn họ, Lam Tư Truy vội vã nghiêm mặt. Lúc này, Lam Cảnh Nghi vui vẻ nói: "Được rồi, giết xong hết rồi. Chúng ta thắng!"

Hiếu Tinh Trần vội nói: "Trước hết đừng mở cửa. Không nên buông lỏng. Nhất định còn tới nữa."

Ngụy Vô Tiệm lại gần cửa gỗ, nhìn ra ngoài qua khe cửa. Trận chém giết không phải của người mới vừa trôi qua, tung bay đầy trên con phố là sương trắng mỏng manh và bột phấn màu tím hồng. Bột phấn thi độc đang dần dần tiêu tán. Đám người giấy kia chậm rãi bước trên đường dò xét, bộ phận cơ thể rơi đầy đất, gặp phải con tích cực, còn bị tàn nhẫn mà giẫm, giẫm đến khi chúng nó hoàn toàn nát thành một mớ thịt nhão mới thôi.

Trừ điều này ra, thì yên tĩnh không hề có một tiếng động. Tạm thời vẫn chưa có tấu thi mới chạy tới.

Đúng vào lúc này, trên đỉnh đầu Ngụy Vô Tiệm, có tiếng động lạ cực kỳ cực kỳ nhẹ truyền tới.

Âm thanh này thật sự rất khó phát hiện, tựa như tiếng động khi có người đập lên mái ngói mà đi nhanh vậy, nhưng thân pháp người này nhẹ nhàng khác lạ, gần như không hề có tiếng bước chân. Nhưng Ngụy Vô Tiệm ngũ giác nhạy bén, mới nắm được tiếng động nhỏ bé lúc chạm vào mái ngói ấy. Lại càng không thể gạt được kẻ mù là Hiếu Tinh Trần, hẩn nhắc nhở: "Phía trên!"

Ngụy Vô Tiệm quát lên: "Tản ra!"

Vừa dứt lời, trên nóc gian nhà chính bị phá thủng một lỗ to, ngói vỡ, bụi lâu ngày, lá cỏ ào ào rơi xuống như mưa. Cũng may chúng thiếu niên đã nhanh nhẹn tản ra bốn phía, mấy thứ đó mới không nện vào người. Một bóng người màu đen hạ xuống từ chỗ vỡ trên nóc nhà.

Người này một thân đạo bào màu đen, thân hình cao gầy, sống lưng thẳng tắp, đứng như thương tùng. Lưng đeo phất trần, trong tay cầm trường kiếm, khuôn mặt tuần tú, hơi ngẩng đầu, dáng vẻ rất ư là kiêu ngạo.

Thế nhưng, trong hai mắt của y không hề có con người, cũng là một vùng trắng dã chết chóc.

Một bộ tấu thi.

Mọi người vừa xác định chuyện này trong đầu, thì đã thấy y chỉ kiếm đâm tới.

Người y đâm chính là Kim Lăng cách y gần nhất, Kim Lăng nhấc kiếm chặn lại, chỉ cảm thấy một lực lượng cực mạnh truyền từ thanh kiếm tới, ghê gớm đến mức khiến nguyên cánh tay cậu tê dại. Một kiếm không được, lại thêm một kiếm nữa, nối liền với nhau hết như nước chảy mây trôi, hung hãn như có thù sâu tựa biển. Dưới tình thế cấp bách, Hiếu Tinh Trần xuất kiếm cản thay cậu một thoáng, rồi có lẽ là thi độc dâng lên, hấn gượng gượng xuất kiếm cứu Kim Lăng xong, đã tự ngã xuống đất không nhúc nhích, chẳng biết là ngất đi, hay là độc khí công tâm nữa.

Lam Cảnh Nghi kinh hoàng: "Rốt cuộc y còn sống hay đã chết?! Ta chưa từng thấy..."

Tấu thi cử động nhanh nhẹn như thế, kiếm pháp tinh xảo như thế!

Cậu không nói hết nửa câu sau, không phải vì khó đánh giá, mà là bởi cậu nhớ tới, cậu đã từng trông thấy.

Chả phải quý tướng quân cũng thế này hay sao?

Ngụy Vô Tiện nhìn đau đáu vào đạo nhân này, mạch suy nghĩ quay nhanh: "Lẽ nào ngoài mình, còn có người luyện được loại hung thi này?" Hấn rút sáo trúc bên hông ra, thổi lên một điệu dài thê lương chói tai, chói đến độ những người khác ở đây đều phải bịt tai lại. Đạo nhân kia nghe thấy tiếng sáo, cơ thể lung lay, tay cầm kiếm không kiềm được mà run rẩy, giơ lên rồi lại thả xuống, cuối cùng, vẫn đâm một kiếm tới!

Không cách nào khống chế. Bộ hung thi này quả thật đã có chủ!

Ngụy Vô Tiện dịch người tránh một kiếm nhoáng cái đã tới như chớp giạt này, trong lúc xoay người, lại ung dung thối ra một điệu khác. Chốc lát sau, những người giấy tuần tra bên ngoài cũng vút lên nóc nhà, nhảy từ cái lỗ kia xuống. Đạo nhân hung thi kia phát giác có loài khác tới gần, tay phải xoạt xoạt đâm vòng hai kiếm, chẻ hai người giấy thành bốn nửa. Tay trái rút phất trần, ngàn vạn sợi bạc như hóa thành roi thép gai độc, vung một cái chính là đầu nổ tứ chi rơi. Ngụy Vô Tiện vội bót thời giờ nói với đám bên trong: "Tất cả dừng tới đây, ngoan ngoãn ở trong góc đó đi!" Dứt lời tiếp tục thôi thúc, tiếng sáo khi thì nhún nhảy ngả ngớn, chốc chốc lại cao vút như phần nộ. Tuy đạo nhân kia dùng cả hai tay, cực kỳ hung hãn, nhưng người giấy phía trên cứ ùn ùn hạ xuống liên tục, vây quanh công kích y, y đánh bên này thì bên kia tới, giết đằng trước thì đằng sau lên. Đột nhiên, một tên lực sĩ Âm từ trên trời giáng xuống đầu nện trúng y, giẫm lên vai y, ép y xuống đất.

Theo sát đó, lại có ba tên lực sĩ Âm từ cái lỗ ấy nhảy xuống, hết tên này tới tên kia nện lên trên người y. Nghe nói Lực sĩ Âm có sức lực vô cùng lớn, lúc người có tay nghề làm ra chúng nó vốn có thêm vài thứ để chúng nó tăng sức nặng, sau khi cô hồn đã quỷ được vời lên trên người, lại có sự nặng nề chết chóc hơn hẳn, một tên nện lên thế kia, đã hết như Thái Sơn áp đỉnh. Bốn tên nện xuống một hơi, không bị đập đến miệng phun nội tạng đã là ghê gớm lắm rồi. Hung thi mặc đạo bào kia bị bốn tên lực sĩ Âm đè chặt, đến nỗi chẳng thể động đậy.

Ngụy Vô Tiện đi tới, phát hiện chỗ vai áo sau lưng y bị phá rách, vén lên coi, có thể nhìn thấy gần xương bả vai trái bên dưới chỗ bị phá rách của y có một vết thương, vừa nhỏ vừa mảnh, hẳn nói: "Lật qua."

Bốn tên lực sĩ Âm liền lật người đạo nhân này lại, mặt hướng lên trời, để hẳn thuận tiện coi. Ngụy Vô Tiện duỗi ngón tay có miệng vết thương ra, quẹt lên môi miệng mỗi người chúng nó, tỏ ý khen thưởng. Đám lực sĩ Âm

thè lưỡi giấy, chậm rãi và quý trọng liếm láp máu tươi bên miệng, hệt như ăn được món gì đó ngon lành lắm. Lúc này Ngụy Vô Tiện mới cúi đầu kiểm tra tiếp. Ngực trái gần tim của tên đạo nhân này cũng có vết thương nhỏ hẹp tương tự thế. Như bị người ta một kiếm xuyên tim mà chết vậy.

Bộ hung thi này vẫn ráng sức giấy dựa, cổ họng phát ra tiếng gầm gừ nhỏ, máu gần đen sẫm từ khoé môi chảy xuống. Ngụy Vô Tiện bóp má y, ép y mở miệng ra, vừa nhìn vào, đầu lưỡi y, cũng đã bị nhổ tận gốc.

Mắt mù, lưỡi rút. Mắt mù, lưỡi rút.

Tại sao hai thứ đặc thù này lại liên tiếp xuất hiện như thế?

Ngụy Vô Tiện nhìn vẻ mặt y, cảm thấy dáng vẻ này rất giống với lúc Ôn Ninh bị cây đinh đen nọ khống chế, lòng khê động, đưa tay lần mò gần huyết thái dương của y. Vậy mà lại tìm thấy hai đầu kim loại nhỏ thật!

Cây đinh màu đen kiểu này, được dùng để khống chế hung thi cao cấp, khiến bọn họ đánh mất thần trí và năng lực tự chủ suy nghĩ. Ngụy Vô Tiện không biết thân phận của cái xác này và kẻ làm ra nó, không thể tùy tiện rút đinh ra, tạm thời thu tay lại. Hắn cảm thấy, cần phải cố gắng thăm vẩn chút chút. Nhưng nếu đầu lưỡi đã bị nhổ, dù bộ hung thi này tỉnh táo cũng không thể nói ra thành lời được. Hắn quay sang đám tiểu bối Lam gia hỏi: "Trong các người có ai từng tu Vãn linh?"

Lam Tư Truy nói: "Ta. Ta từng tu."

Ngụy Vô Tiện: "Có mang đàn không?"

Lam Tư Truy: "Có mang." Cậu lấy một cây đàn cổ kiểu dáng nhỏ gọn, màu gỗ sáng bóng từ trong túi càn khôn ra. Ngụy Vô Tiện thấy cây đàn này có vẻ rất mới, hắn nói: "Người tu cầm ngữ đến đâu rồi? Đã thực chiến chưa? Hồn mời tới sẽ không khoác lác chứ?"

Lam Cảnh Nghi chen miệng nói: "Hàm Quang Quân nói cầm ngữ của Tư Truy tạm được."

Lam Vong Cơ nói "tạm được", vậy thì nhất định là tạm được, sẽ không nói quá, cũng sẽ không hạ thấp, Ngụy Vô Tiệp yên lòng. Lam Tư Truy nói: "Hàm Quang Quân bảo, bảo ta tu tinh chứ không tu nhiều, linh mời tới có thể lựa chọn không trả lời, nhưng nhất định không thể nói dối. Bởi vậy chỉ cần nó chịu đáp, như vậy nhất định đó là lời thật."

Ngụy Vô Tiệp: "Bắt đầu đi."

Đàn cổ nằm ngang trước đạo nhân nọ, Lam Tư Truy ngồi dưới đất, vạt áo gọn gàng xoa ra, thử âm hai lần. Ngụy Vô Tiệp nói: "Câu đầu tiên, hỏi y là ai."

Lam Tư Truy ngẫm nghĩ một hồi, lặng lẽ niệm khẩu quyết, lúc này mới dám hạ tay gảy một câu, buông tay ra.

Lát sau, dây đàn rung rung, gảy ra hai âm như vàng đá nứt vỡ. Lam Tư Truy trợn to mắt. Lam Cảnh Nghi thúc giục: "Y nói gì?"

Lam Tư Truy nhỏ giọng nói: "Tổng Lam!"

... Là đạo hữu tri giao mà Hiếu Tinh Trần kết bạn sau khi xuống núi, Tổng Lam?!

Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía Hiếu Tinh Trần hôn mê ngã xuống đất, Lam Tư Truy nói: "Không biết hãn có hay, người đến chính là Tổng Lam hay không..."

Kim Lăng cũng nhỏ giọng nói: "Quá nửa là không biết. Hãn là người mù, Tổng Lam lại là người câm, hơn nữa còn là hung thủ không có lý trí để mà nói. Không biết tốt hơn."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Câu thứ hai, hỏi y, do ai giết."

Lam Tư Truy nghiêm túc gảy một câu.

Lần này, thời gian im lặng gấp ba lần trước đó.

Khi bọn họ đều cho rằng, hồn phách của Tống Lam không muốn trả lời vấn đề này thì, dây đàn rung rung, bi thương vang lên ba lần.

Lam Tư Truy bật thốt lên: "Không thể nào!"

Ngụy Vô Tiệm: "Y nói gì?"

Lam Tư Truy đầy mặt không thể tin nổi, gian nan nói: "Y nói... Hiếu Tinh Trần."

Kẻ giết Tống Lam chính là Hiếu Tinh Trần?!

Bọn họ chẳng qua mới hỏi tổng cộng hai câu, nào ngờ, đáp án của câu này còn khiến người ta khiếp sợ hơn câu kia. Kim Lăng hoài nghi: "Hay người đàn nhầm rồi."

Lam Tư Truy nói: "Nhưng mà, hai câu 'người là ai', và 'do ai giết' là hai câu đơn giản nhất, cũng thường dùng để hỏi nhất trong , ai vừa bắt đầu tu tập , câu đầu tiên và câu thứ hai học được đều chính là nó, số lần luyện tập không dưới ngàn vạn, mới này ta còn xác nhận lại nhiều lần nữa, tuyệt không đàn nhầm."

Kim Lăng: "Hay là người đàn trật câu , hoặc người giải Cầm ngữ sai rồi."

Lam Tư Truy lắc đầu nói: "Nếu như nói đàn trật thì không thể, bảo giải sai lại càng không thể. Ba chữ 'Hiếu Tinh Trần' và tên, trong những câu mà hồn hay trả lời đều không thường thấy. Nếu như y trả lời những tên khác, mà ta nhận sai, cũng chẳng thể đúng lúc sai thành tên này được."

Lam Cảnh Nghi lẩm bẩm: "Nếu như đây là sự thật... Vậy những chuyện chúng ta nghe được có bao nhiêu phần là thật... Tống Lam đi tìm Hiếu Tinh Trần mất tích, Hiếu Tinh Trần lại giết y... Tại sao hắn lại muốn giết bạn tốt của mình? Hắn không giống người như thế kia mà?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Trước hết đừng quan tâm tới việc này, Tư Truy, hỏi chuyện thứ ba: do ai không chế."

Rất nhiều con mắt trong phòng đều chăm chăm dán lên dây đàn, chờ Tống Lam trả lời.

Lam Tư Truy giải từng câu từng chữ: "Người, sau, lưng, bọn, người."

Cả đám quay phắt đầu lại. Chỉ thấy Hiếu Tinh Trần vốn ngã xuống đất ngất đi nay đã ngồi dậy, một tay chống cằm, khẽ mỉm cười với họ, tay trái mang găng tay màu đen giơ lên, vỗ một cái.

Tiếng vang trong trẻo ấy truyền vào tai Tống Lam nằm trên đất, rồi lại như nổ sát ngay bên tai y, Tống Lam thành linh hất bay cả bốn tên lực sĩ Âm đang vững vàng đè chặt y kia!

Y nhảy vọt lên, trường kiếm và phát trần xuất hiện lần nữa, đồng thời sử dụng cả tay trái lẫn phải, phạt ngang xoáy một cái, xoắn trang giấy thành vụn nát đủ sắc màu bay lá tả. Trường kiếm gác lên cổ Ngụy Vô Tiệp, phát trần thì uy hiếp nhắm vào những con cháu thế gia kia.

Trong cửa hàng một tắc vuông này, bão táp nhoáng cái nổi lên.

Kim Lăng đặt tay lên kiếm, Ngụy Vô Tiệp lia mắt nhìn lướt qua, vội nói: "Chớ có lộn xộn, đừng rước thêm phiền. So kiếm pháp, cả đám ở đây gộp lại cũng chẳng phải... đối thủ của Tống Lam đâu."

Thân xác này của hắn linh lực tệt hại, bội kiếm lại không ở bên người. Đã thế lại còn có một kẻ chả biết có phải Hiếu Tinh Trần hay không tự dưng

làm loạn.

Hiếu Tinh Trần nói: "Người lớn nói chuyện với người lớn, mấy cậu bạn nhỏ ra ngoài hết đi."

Hắn ra hiệu với Tống Lam, Tống Lam lặng lẽ nghe lệnh, lùa đám con cháu thế gia ra ngoài. Hoá ra, hắn dùng thủ thế để điều động Tống Lam. Ngụy Vô Tiện nói với đám thiếu niên: "Đi ra ngoài trước đi. Các người có ở đây cũng không giúp được gì. Thi độc bên ngoài hắn đã lắng, ra ngoài rồi đừng có chạy loạn rồi giẫm loạn làm bột nổi lên, hít thở chậm thôi."

Kim Lăng nghe thấy "có ở đây cũng không giúp được gì", vừa không phục, vừa chán nản, không cam tâm bó tay chịu trói, nhưng trong lòng biết rõ quả thật là bất lực, hết như tự giận đối bản thân, cậu bước ra ngoài trước tiên. Trước khi ra khỏi cửa, Lam Tư Truy muốn nói lại thôi, Ngụy Vô Tiện nói: "Tư Truy, người hiểu chuyện nhất, dẫn bọn họ theo. Có làm được không?"

Lam Tư Truy gật đầu. Ngụy Vô Tiện nói: "Đừng sợ."

Lam Tư Truy: "Không sợ."

"Thật?"

"Thật." Lam Tư Truy lại cười cười: "Tiền bối người thật giống Hàm Quang Quân."

Ngụy Vô Tiện ngạc nhiên: "Giống? Bọn ta giống chỗ nào?" Hai người khác nhau một trời một vực, như trống đánh xuôi, kèn thổi ngược vậy. Lam Tư Truy chỉ cười chứ không đáp, dẫn những người còn lại đi ra ngoài.

Cậu nói thầm trong lòng: "Ta cũng không biết nữa, nhưng cảm giác lại thấy rất giống. Hết như chỉ cần một trong hai vị tiền bối ở đây, thì không phải lo lắng sợ sệt bất cứ chuyện gì vậy."

Không biết Hiếu Tinh Trần kiểm đầu ra một viên thuốc nhỏ bỏ vào miệng ăn, hắn nói: "Thật là cảm động."

Sau khi hắn ăn xong, khí sắc tím đỏ trên mặt mau chóng biến mất, Ngụy Vô Tiện nói: "Thuốc giải thi độc?"

Hiếu Tinh Trần: "Đúng. Hiệu quả hơn bát cháo đáng sợ kia của người nhiều, đúng không? Với lại còn ngọt nữa."

Ngụy Vô Tiện: "Các hạ đùa cũng thật quá nhỉ. Từ anh dừng giết tẩu thi một trận ngoài kia đến hết sức không chống đỡ nổi nữa, lại tới lúc sau đỡ một kiếm cho Kim Lăng, hôn mê bất tỉnh, đều là diễn cho bọn ta xem?"

Hiếu Tinh Trần giơ một ngón tay, dựng đứng lên lắc lắc trước mắt hắn, nói: "Không phải ta diễn cho 'các người' xem, mà là diễn cho 'người' xem. Ngưỡng mộ đại danh của Di Lăng lão tổ đã lâu, trăm nghe không bằng một thấy."

"Ta đoán, người vẫn chưa nói cho người khác biết người rốt cuộc là ai đâu nhỉ? Bởi vậy nên ta mới không vạch trần người, bảo tụi nó đi ra ngoài, chúng ta đóng cửa nói chuyện riêng. Sao nào, có phải rất tri kỷ không?"

Ngụy Vô Tiện bị nói toạc thân phận, không chút biến sắc mà nói: "Tẩu thi trong Nghĩa thành đều do người sai sử?"

Hiếu Tinh Trần: "Ừm. Từ lúc các người vừa vào, cho đến khi ổng sáo kia được thổi lên, ta đã cảm thấy người có chút quái lạ. Bởi vì vậy nên ta mới đích thân đến thăm dò thử xem. Quả nhiên, loại pháp thuật cấp thấp như Điểm tình triệu hoán thuật kia mà cũng có thể phát huy uy lực mạnh như thế, nói người không phải kẻ sáng lập? Cứ như đang kể chuyện cười."

Ngụy Vô Tiện: "Thật là không gạt được người cùng nghề mà. Vậy thì, người bắt đám bạn nhỏ kia làm con tin, rốt cuộc là muốn ta làm gì?"

Hiếu Tinh Trần cười nói: "Ta muốn nhờ tiền bối giúp cho một chuyện. Chút việc nhỏ thôi."

Sư đệ của mẫu thân hắn lại gọi hắn là tiền bối, vai vế này hơi bị loạn rồi đấy. Ngụy Vô Tiện đang hắc nhiên* trong lòng, thì thấy Hiếu Tinh Trần lấy một toả linh nang ra, đặt lên trên bàn, nói: "Mời."

*Hắc nhiên: tra ra thế này: 1. Dáng vẻ lặng lẽ không nói gì. 2. Dạng như cảm thán "Há, thật không tệ!"

Ngụy Vô Tiện đưa tay đặt lên phía trên chiếc toả linh nang kia, cứ như bắt mạch mà cảm một hồi: "Hồn người nào đây? Vỡ nát như thế, cầm hồ dán cũng dán không nổi, chỉ còn dư lại một chút hơi tàn."

Hiếu Tinh Trần: "Nếu như hồn người này dễ dán lại như thế, vậy ta còn cầu người giúp làm gì hả?"

Ngụy Vô Tiện thu tay về, nói: "Chút hồn phách chứa bên trong thật sự quá ít. Hơn nữa lúc còn sống người này đã chịu đày đoạ cực độ, đau khổ đến tột cùng, rất có khả năng chết do tự sát, không muốn trở về lại thế giới này nữa. Người muốn ta tu bổ hồn phách này, nhưng chắc chắn là người biết, nếu một hồn phách tự không muốn sống nữa, như vậy chín phần mười là không thể cứu lại được. Lời ta đoán không sai chứ, chút hồn phách ấy bị người khác cưỡng ép ghép lại, một khi rời khỏi toả linh nang, nó có thể rời rạc ra bất cứ lúc nào."

Hiếu Tinh Trần nói: "Ta mặc kệ. Việc này người không giúp cũng phải giúp. Tiền bối đừng quên, mấy người bạn nhỏ mà người dẫn theo kia đều ở ngoài cửa trông mong nhìn người, chờ người dẫn tụi nó thoát hiểm đấy."

Giọng điệu khi nói của hắn hết sức kỳ lạ, nghe gần gũi, còn có chút ngọt ngào, nhưng vẫn cứ có một sự hung hãn vô cớ. Phảng phất một phút trước còn thân thiết một câu tiền bối hai câu tiền bối gọi tới vui vẻ, một phút sau đó đã có thể trở mặt động sát thủ với người. Ngụy Vô Tiện cười nói: "Hừ,

các hạ cũng là trăm nghe không bằng một thấy đấy. Tiết Dương, người không lo làm lưu manh của người, giả trang đạo sĩ làm gì?"

Dừng một chút, "Hiếu Tinh Trần" Nhắc tay, tháo băng vải trên mắt xuống.

Đôi mắt lạnh lặn.

Đây là một khuôn mặt trẻ tuổi được người ta yêu thích, có thể nói là anh tuấn, nhưng khi cười lại để lộ một đôi răng khểnh, vừa đáng yêu đến gần như có chút ngây thơ, vừa vô hình ẩn giấu hung tàn và khí tức ngang tàng nổi lên nơi đáy mắt hắc.

Tiết Dương rút băng vải qua một bên, nói: "Ây da da, bị người phát hiện rồi."

Ngụy Vô Tiện: "Cố tình ra vẻ đau đến sợ hãi, khiến lương tâm người khác trời dậy nên không tiện tháo băng vải của người xuống xem. Cố ý để hở một đoạn Sương Hoa làm lộ chuyện. Chẳng những biết sử dụng khổ nhục kế, mà còn biết lợi dụng lòng thông cảm của người khác, diễn một vai thanh dật xuất trần, oai phong lẫm liệt y như thật. Người nên biết, nếu người không bày quá nhiều đồ ra, có lẽ ta đã thật sự thuận lý thành chương mà tin chắc người là Hiếu Tinh Trần rồi."

Hơn nữa, lúc , hai câu cuối cùng mà Tống Lam đáp, một là "Hiếu Tinh Trần", cái còn lại là "Người sau lưng bọn người". Nếu như "người sau lưng bọn người" cũng là Hiếu Tinh Trần, không có gì Tống Lam lại phải đổi cách diễn đạt khác cả.

Trừ phi, "Hiếu Tinh Trần" và "Người sau lưng bọn người", vốn không phải cùng một người. Hơn nữa Tống Lam muốn nhắc nhở bọn họ, người này rất nguy hiểm, nhưng đáp thẳng Tiết Dương, lại sợ bọn hắc không biết Tiết Dương, không thể làm gì khác hơn là chọn dùng cách diễn đạt này.

Tiết Dương cười hì hì: "Ai bảo danh tiếng hẳn tốt, thanh danh ta xấu làm chi? Dương nhiên phải giả làm hẳn rồi, vậy mới giành được tín nhiệm của người khác dễ dàng chứ."

Ngụy Vô Tiệm chấp tay nói: "Kỹ thuật diễn tình xảo."

Tiết Dương: "Đâu nào đâu nào. Ta có một người bạn rất nổi tiếng, kẻ đó mới gọi là kỹ thuật diễn tình xảo. Ta mặc cảm không bằng. Được rồi, bớt nói mấy lời nhảm nhí, Ngụy tiên bối, việc này người không thể không giúp."

Ngụy Vô Tiệm: "Thông minh của người, không hề dưới ta. Đinh dài màu đen khổng chế Tống Lam với Ôn Ninh là người làm nhĩ? Âm Hồ phù người cũng có thể phục hồi như cũ, tu bổ một hồn phách, cần gì phải muốn ta hỗ trợ."

Tiết Dương: "Này không giống nhau. Người là người sáng lập. Nếu như người không làm ra một nửa Âm Hồ phù trước đó, ta sẽ không tài nào làm ra được nửa còn lại. Người đương nhiên lợi hại hơn ta. Vì vậy việc ta không thể làm được, thì người nhất định có thể làm được."

Thật không rõ, tại sao kẻ không quen nào cũng đều ôm tự tin thay hẳn thế nhĩ. Ngụy Vô Tiệm nói: "Người khiêm tốn rồi."

Tiết Dương: "Đây không phải khiêm tốn, đây là sự thật. Xưa nay ta không thích nói bốc nói phét. Nếu như ta nói muốn giết cả nhà một người, thì nhất định sẽ là cả một nhà, đến cả con chó cũng không chừa lại."

Ngụy Vô Tiệm vừa định há mồm hỏi: "Chẳng hạn như Lịch Dương Thường thị?" Thì lúc này, cửa lớn thành linh bị đập ra, một bóng người màu đen bay vào.

Ngụy Vô Tiệm và Tiết Dương đồng thời lui về phía sau, rời khỏi chiếc bàn vuông, Tiết Dương còn nhanh tay lẹ chân cầm toả linh nang kia theo.

Tống Lam một tay chống nhẹ lên bàn, trở mình lên không trung, hạ xuống mặt bàn, tiêu trừ sức mạnh, tiếp sau đó ngẩng phắt đầu lên, nhìn cửa, từng tơ máu màu đen bò lên trên hai gò má của y.

Ôn Ninh kéo một thân xích sắt, cặp theo sương trắng gió đen, nặng nề phá cửa mà vào.

Từ lúc Ngụy Vô Tiện thổi tiếng sáo đầu tiên, thì hắc cũng đã phát lệnh triệu hoán Ôn Ninh rồi. Ngụy Vô Tiện nói với hắc: "Ra ngoài đánh, chớ đánh nát. Coi chừng người sống, đừng để tẩu thi khác tới gần."

Ôn Ninh nhắc tay phải, một khúc dây xích vút sang đây, Tống Lam giờ phất trần đón đỡ, hai vật va chạm, quấn vào nhau. Ôn Ninh kéo xích lùi về sau, Tống Lam cũng không buông tay, cứ thế bị hắc kéo ra cửa. Chúng con cháu thế gia đã trốn vào phòng của một gian cửa hàng khác cạnh bên, ló đầu nhìn chăm chăm ra ngoài. Phất trần, xích sắt, trường kiếm, loảng xoảng leng keng, tia lửa tung toé. Chỉ cảm thấy hai cổ hung thi này đánh nhau thiệt là hết sức hung hãn, chiêu nào chiêu nấy tàn nhẫn, từng cú đâm thấu thịt, nếu là hai người sống đánh tay đôi như thế, đã cụt tay mất chân, đầu nứt toác từ lâu rồi!

Ngụy Vô Tiện nói: "Người đoán xem, Ôn Ninh đánh với Tống Lam, ai sẽ thắng?"

Tiết Dương đáp: "Đâu cần phải đoán? Chắc chắn là quý tướng quân thắng. Ta chỉ tiếc, dính dâm vào đầu hắc nhiều năm như thế rồi, vậy mà hắc vẫn không chịu nghe lời. Có vài thứ đã nhận chủ, thật khiến người ta đau đầu."

Ngụy Vô Tiện không mặn không nhạt nói: "Ôn Ninh không phải đồ vật."

Tiết Dương cười ha ha: "Người không cảm thấy lời này có nghĩa khác à?" Lúc nói đến chữ "có", hắc đột nhiên rút kiếm đâm tới. Ngụy Vô Tiện

nghiêng mình tránh đi, nói: "Người cứ luôn nói được nửa câu đã động thủ giết người như thế sao?"

Tiết Dương kinh ngạc: "Đương nhiên. Ta là lưu manh mà? Đâu phải người mới biết. Ta cũng không muốn giết người, chỉ muốn khiến người không động dậy gì nữa thôi, đi trở về với ta, chặm rãi chữa trị hồn phách này giúp ta." Lần này nói còn chưa dứt lời, hắn lại ra một kiếm. Ngụy Vô Tiện hết trốn lại tránh trong đồng người giấy tả tơi đầy đất, thầm nghĩ: "Bản lĩnh của lưu manh con này thật không tệ."

Mắt thấy Tiết Dương xuất kiếm càng lúc càng nhanh, nơi đâm tới cũng ngày càng xảo trá độc ác, hắn không nhịn được nói: "Người khi dễ thân xác này của ta linh lực thấp à?"

Tiết Dương đáp: "Lưu manh mà. Bản sắc."

Cuối cùng thì Ngụy Vô Tiện cũng gặp được một tên còn mặt dày hơn hắn, thế là cũng hì hì cười trả: "Thà đắc tội hảo hán, không thể đắc tội lưu manh. Nói người đấy. Không đánh với người, đổi thành người khác."

Tiết Dương cười híp mắt: "Đổi ai vậy? Vị Hàm Quang Quân kia hả? Ta đã phái hơn 300 con tẩu thi bọc đánh y rồi, y..."

Lời còn chưa dứt, một bóng áo trắng đã từ trên trời giáng xuống, ánh xanh lạnh lẽo trong suốt của Tị Trần quét tới trước mặt hắn.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Thảo Mộc 6

Quanh thân Lam Vong Cơ như được bao phủ bởi một làn sương giá lạnh, đứng chắn trước Ngụy Vô Tiện. Tiết Dương ném Sương Hoa ra cản thay cho hãn một kiếm. Hai danh kiếm tấn công chính diện, rồi bay trở vào trong tay từng người, Ngụy Vô Tiện nói: "Có phải đây gọi là, đến sớm không bằng tới đúng lúc không?"

Lam Vong Cơ: "Ừm."

Dứt lời, tiếp tục giao chiến với Tiết Dương. Mới nãy Ngụy Vô Tiện bị Tiết Dương rượt chạy từ đông lượn sang tây, giờ lại là Tiết Dương bị Lam Vong Cơ làm rụt lui liên tục. Hãn thấy tình thế không ổn, mắt đảo quanh, khẽ mỉm cười. Bất chợt, hãn ném Sương Hoa sang tay trái, còn tay phải thì giữ tay áo biến ra một thanh trường kiếm, chuyển thành song kiếm cùng tấn công, không một kẽ hở.

Tay áo kia của hãn tuy nhìn có vẻ khá chặt, nhẹ nhàng linh hoạt, nhưng chắc chắn đây chính là càn khôn tụ đã qua cải tiến, có tác dụng chứa đồ. Trường kiếm rút ra từ bên trong tay áo mang vẻ sắc bén, u ám đáng sợ, lúc vung vẩy, hình thành so sánh rõ ràng với ánh bạc trong trẻo của Sương Hoa. Song kiếm của Tiết Dương cùng ra, tay trái tay phải phối hợp như nước chảy mây trôi, thoáng cái trở nên hung hãn.

Lam Vong Cơ nói: "Hàng Tai?"

Tiết Dương ra vẻ kinh ngạc: "Ồ? Hàm Quang Quân vậy mà lại nhận ra kiếm này? May mắn làm sao."

"Hàng Tai" chính là bội kiếm của chính Tiết Dương. Kiếm như tên, hài hoà với chủ nhân của nó như thế - là một thanh kiếm không rõ mang đến sự giết chóc máu me. Ngụy Vô Tiện nói: "Cái tên này hợp với người thật đó."

*Hàng tai: tai hoạ ập xuống

Lam Vong Cơ: "Lui về sau. Nơi này không cần người."

Ngụy Vô Tiện liền khiêm nhường nghe lời, lui về phía sau. Lui tới cửa, nhìn ra ngoài, Ôn Ninh mặt không chút cảm xúc đang bóp cổ Tổng Lam nhắc y lên cao, nện vào vách tường, đập thành một cái hố to hình người. Tổng Lam cũng mặt không chút cảm xúc trở tay nắm lấy cổ tay Ôn Ninh, lộn một vòng hất hấn vào trong. Hai bộ hung thi mặt vô cảm đánh nhau âm âm, tiếng đùng đùng vang lên không dứt. Song phương đều không cảm thấy đau đớn, cũng chẳng sợ bị thương, trừ khi bị chém ra thành từng khúc, bằng không dù đứt tay gãy chân cũng vẫn có thể chiến đấu tiếp. Ngụy Vô Tiện tự nhủ: "Chỗ này hình như cũng không cần mình."

Bỗng nhiên, hấn nhìn thấy trong một gian cửa hàng tối om ở đối diện, Lam Cảnh Nghi đang bạt mạng vẫy tay với hấn, thầm nghĩ: "Hà, bên kia chắc chắn cần mình."

Hấn chân trước mới vừa đi, ánh kiếm Tị Trần đã sáng rực, nhoáng cái Sương Hoa đã trượt khỏi tay Tiết Dương, bay đi mất. Lam Vong Cơ thuận thế tiếp lấy kiếm. Thấy Sương Hoa rơi vào tay người khác, ánh sáng phản nộ âm hàn nơi đáy mắt Tiết Dương chợt lóe lên, Hàng Tai thẳng tắp chém về phía cánh tay trái tiếp kiếm của Lam Vong Cơ.

Một kiếm chém không thành, ánh mắt của hấn chợt trở nên hung ác, âm u nói: "Trả kiếm cho ta."

Hấn càng nóng nảy bộp chộp, Lam Vong Cơ càng chiếm hết lợi thế, hờ hững nói: "Kiếm này, người không xứng."

Tiết Dương cười gằn một tiếng.

Ngụy Vô Tiệm đi tới chỗ đám con cháu thế gia bên kia, bị một đám thiếu niên vây quanh, hần nói: "Đều không sao cả chứ?"

"Không sao hết!" "Đều nghe lời người nín thở."

Ngụy Vô Tiệm: "Không sao là tốt rồi. Nếu ai không nghe lời ta, ta lại cho uổng cháo gạo nếp."

Vài thiếu niên đã lĩnh giáo mùi vị ấy đồn dập làm ra vẻ buồn nôn mắc ói. Bỗng nhiên, bốn phương tám hướng truyền đến tiếng bước chân ma sát.

Cuối con phố dài, bóng người lắc lư đã bắt đầu ngày một nhiều lên. Lam Vong Cơ cũng nghe thấy tiếng động này, vung tay áo lấy đàn Vong Cơ ra, thân đàn rơi nằm ngang trên bàn.

Y ném Tị Trần vào tay trái, mũi kiếm không yếu đi, tiếp tục triển đấu với Tiết Dương. Đồng thời, cũng không quay đầu lại mà đặt tay lên dây đàn, gảy một loạt.

Âm đàn boong boong, nơi phía cuối con đường dài, truyền tới tiếng đầu tẩu thi nổ tung quái dị mà quen thuộc. Lam Vong Cơ tiếp tục dùng một tay đối chiến Tiết Dương, một tay gảy đàn cổ. Hời hợt lia mắt nhìn lướt qua, rồi lại thờ ơ cong ngón gảy dây đàn. Hai bên trái phải đồng thời ra trận, phong thái ung dung không vội.

Kim Lăng không nhịn được bật thốt lên: "Lợi hại!"

Cậu đã từng trông thấy Giang Trường và Kim Quang Dao chém giết yêu thú, cảm thấy cừu cừu và tiểu thúc chính là hai vị danh sĩ tiên môn mạnh nhất cõi đời này, nên xưa nay luôn sợ Lam Vong Cơ hơn kính trọng, lo ngại cái thuật cấm nói và tính tình quái gở ấy của y, lúc này vậy mà lòng lại nhịn không được bị phong thái ấy thuyết phục. Lam Cảnh Nghi đắc ý nói:

"Chuyện, Hàm Quang Quân đương nhiên lợi hại rồi, chỉ là ngài ấy không thích khoe khoang khắp nơi thôi. Hàm Quang Quân khiêm tốn mà, đúng không?"

"Đúng không" này là nói với Ngụy Vô Tiệp. Ngụy Vô Tiệp không hiểu ra sao: "Người hỏi ta hả? Hỏi ta làm gì."

Lam Cảnh Nghi cuống lên: "Chẳng lẽ người cảm thấy Hàm Quang Quân không lợi hại?!"

Ngụy Vô Tiệp sờ sờ cằm, nói: "Ừ, lợi hại, đương nhiên, rất là lợi hại. Hẳn lợi hại nhất á." Nói nói, không dẫn được mình, hẳn cũng mỉm cười.

Một đêm kinh tâm động phách, ngàn cân treo sợi tóc dần trôi qua, trời sắp sáng. Mà đây cũng chẳng phải tin tốt lành gì. Trời sáng, thì cũng đồng nghĩa yêu vụ sẽ dày lên. Đến lúc ấy, lại là nửa bước khó đi!

Nếu chỉ có hai người Ngụy Vô Tiệp và Lam Vong Cơ, trái lại không khó xử lý. Lại thêm một Ôn Ninh, chẳng cần phải lo lắng gì nữa. Nhưng nhiều người sống ở đây như thế, một khi bị hàng loạt tẩu thi vây quanh, thì chấp cánh cũng khó mà bay. Lúc mạch suy nghĩ của Ngụy Vô Tiệp đang quay nhanh để cân nhắc kế sách ứng đối, tiếng gậy trúc trong trẻo "cạch cạch", "cộc cộc" gõ lên đất kia, lại vang lên.

Là âm hồn thiếu nữ mắt mù, không lười kia đến đây!

Quyết định dứt khoát, Ngụy Vô Tiệp nói: "Đi!"

Lam Cảnh Nghi: "Đi đâu?"

Ngụy Vô Tiệp: "Đi theo tiếng gậy trúc kêu."

Kim Lăng hơi ngạc nhiên: "Người bảo chúng ta đi theo một quỷ hồn? Ai biết nàng ấy sẽ dẫn chúng ta đi đâu chứ?" Lúc đám con cháu tiên môn thế

gia ra ngoài, điều đầu tiên nhận định chính là mấy thứ yêu ma quỷ quái hạng âm tà tuyệt đối không thể tin. Ngụy Vô Tiệp nói: "Đúng, nhất định phải đi theo nàng ấy. Sau khi các người vào thành tiếng động này vẫn luôn đi theo các người nhỉ? Các người đi hướng vào trong, nhưng lại bị nàng kéo một mạch ra phía cửa thành, gặp phải bọn ta, lúc đó nàng đuổi các người ra ngoài, là đang cứu các người đấy!"

Tiếng gậy trúc gõ đất chọt xa chọt gần, quỷ dị khó lường kia là mảnh khoé nàng dùng để đe dọa người sống vào thành. Nhưng chủ ý đe dọa ấy, lại không nhất định là xấu. Còn cái đầu người giấy mà Ngụy Vô Tiệp đá phải lúc đó, rất có thể cũng bị nàng vứt ở đấy, để nhắc nhở và dọa bọn họ sợ. Ngụy Vô Tiệp lại nói: "Hơn nữa tối qua, rõ ràng là nàng muốn nói cho chúng ta biết điều gì đó mà biểu đạt không được. Lại còn, Tiết Dương vừa đến, nàng đã lập tức biến mất. Rất có thể, nàng đang tránh né Tiết Dương, nói chung, tuyệt đối không phải cùng nhóm với hắn."

"Tiết Dương?! Tại sao lại có Tiết Dương ở đây?!"

"Ài, thật khó giải thích, nói tóm lại. Kẻ đang đánh với Hàm Quang Quân ở trong kia, không phải Hiếu Tinh Trần, mà là Tiết Dương..."

Tiếng gậy trúc kia vẫn còn kêu cộc cộc, dường như đang chờ đợi, lại hết như đang thúc giục. Đi theo nàng, có thể sẽ rơi vào cạm bẫy nào đấy. Không đi theo nàng, sẽ bị đám tẩu thi nổ tung phun bột phấn thi độc vây quanh, đi nơi nào cũng không an toàn. Chúng thiếu niên quả quyết đưa ra lựa chọn, cùng nghe lời chạy theo tiếng gõ với Ngụy Vô Tiệp. Quả nhiên, bọn họ bắt đầu di chuyển, tiếng động kia cũng đi theo, thì thoảng có thể thấy rõ một bóng dáng nhỏ nhắn trong khoảnh sương mù lơ lửng phía trước, có lúc lại chẳng thấy gì cả.

Lam Cảnh Nghi chạy một hồi, nói: "Chúng ta cứ chạy thế này à?"

Ngụy Vô Tiệm quay đầu lại hô: "Hàm Quang Quân, giao cho người. Bọn ta đi trước một bước!"

Dây đàn vang lên một tiếng bang, nghe rất giống một người đang nói: "Ừm." Ngụy Vô Tiệm phì cười ra tiếng. Lam Cảnh Nghi nói: "Cứ vậy thôi? Không nói thêm gì khác?"

Ngụy Vô Tiệm: "Không phải vậy thì còn thế nào? Nói cái gì?"

Lam Cảnh Nghi: "Sao không nói mấy câu cần có như 'Ta lo cho người, ta muốn ở lại!', 'Người đi đi!', 'Không! Ta không đi! Muốn đi thì cùng đi!' ấy."

Ngụy Vô Tiệm ôm bụng cười: "Ai dạy người vậy? Ai nói với người cần có cái đó? Ta thì thôi đi, người có thể tưởng tượng nổi cảnh Hàm Quang Quân nhà người nói mấy câu thế này không?"

Tiểu bối Lam gia ào ào nói: "Không thể..."

Ngụy Vô Tiệm: "Đấy nhé. Cái lời thoại vừa quái gở vừa tẻ nhạt ấy chỉ được cái lãng phí thời gian. Hàm Quang Quân nhà các người đáng tin cậy như thế, ta tin y nhất định sẽ đối phó được, ta làm tốt chuyện của mình, chờ y tới tìm ta, hoặc ta đi tìm hắn là xong."

Đi theo tiếng gậy trúc chưa tới nửa nén nhang, quanh co quẹo vài lần, tiếng động phía trước bỗng dừng im bật. Ngụy Vô Tiệm giơ tay chặn các thiếu niên ra sau, mình thì đi tới phía trước mấy bước, một gian nhà lẻ loi đứng lặng trong làn yêu vụ ngày càng dày đặc.

"Kett -"

Cửa bị ai đó đẩy từ bên trong ra, lặng lẽ chờ đợi đoàn người xa lạ này bước vào.

Ngụy Vô Tiện trực giác cảm thấy ở trong nhất định có thứ gì đó. Không phải cái loại nguy hiểm giết người, mà là thứ sẽ nói cho hắn biết một chuyện, giải đáp bí ẩn này.

Hắn nói: "Tối cũng tối cả rồi, vào đi thôi."

Hắn nhắc chân lên, bước vào phòng, một bên thích ứng với bóng tối, một bên không quay đầu lại nhắc nhở: "Để ý bậc cửa, chớ vấp."

Một thiếu niên suýt nữa bị bậc cửa cao cao ấy vấp té, buồn bực nói: "Sao lại làm bậc cửa cao thế chứ? Có phải chùa miếu đâu."

Ngụy Vô Tiện: "Không phải chùa miếu, nhưng, cũng là một nơi cần bậc cửa rất cao."

Túm tụm lại, lục tục có năm, sáu tấm hoả phù cháy lên, ánh lửa màu da cam chập chờn, rọi sáng gian phòng này.

Rơm rạ rải rác đầy đất, gần ngay đằng trước có một bệ thờ, nằm ngang dưới bệ thờ là vài băng ghế nhỏ chiều cao không đồng đều, phía bên phải còn có một gian phòng nhỏ tối om. Ngoài ra, còn đặt bảy, tám cỗ quan tài gỗ đen sì.

Kim Lăng nói: "Ở đây chắc là cái nghĩa trang kia nhỉ? Nơi đặt người chết ấy?"

Ngụy Vô Tiện: "Ừm. Thi thể không ai nhận về, thi thể đặt ở nhà không may mắn và người chết chờ an táng, thường đều sẽ đưa ra nghĩa trang. Coi như là trạm dịch của người đã chết." Căn phòng nhỏ bên phải kia, hẳn là nơi người trông coi nghĩa trang nghỉ ngơi.

Lam Tư Truy hỏi: "Mặc công tử, tại sao bậc cửa nghĩa trang lại làm cao như thế?"

Ngụy Vô Tiện: "Phòng kẻ thi biển."

Lam Cảnh Nghi sững sờ: "Làm bậc cửa cao cao, có thể chặn thi biển à?"

Ngụy Vô Tiện: "Không thể chặn thi biển, thế nhưng thỉnh thoảng có thể ngăn cản kẻ thi biển cấp thấp đi ra ngoài." Hắn xoay người đứng trước bậc cửa, nói: "Giả như ta chết rồi, vừa thi biển."

Chúng thiếu niên ngóng trông gật đầu. Hắn nói tiếp: "Mới thi biển không lâu, có phải tay chân sẽ cứng ngắc không? Có rất nhiều động tác làm không được đúng chứ?"

Kim Lăng: "Này chẳng phải lời thừa? Ngay cả bước cũng không được, chân chẳng nhúc nhích nổi, chỉ có thể nhảy..." Nói tới đây, cậu bỗng dừng tình ngộ ngay. Ngụy Vô Tiện nói: "Đúng rồi. Chỉ có thể nhảy." Hắn khép hai chân lại, nhảy nhảy ra ngoài, nhưng bởi bậc cửa quá cao, mỗi lần nhảy đều chẳng qua được, mũi chân va vào bậc cửa, đám con cháu thế gia nhìn mà thấy mắc cười, tưởng tượng dáng vẻ của một bộ thi thể mới vừa thi biển cố gắng nhảy ra ngoài, nhưng dù có làm sao cũng vẫn bị bậc cửa ngăn lại như thế, đều nở nụ cười. Ngụy Vô Tiện nói: "Thấy không? Dừng cười cả đi, đây là trí khôn dân gian, tuy thô sơ nhìn như trò trẻ con, nhưng dùng để phòng kẻ thi biển cấp thấp quả thật rất có tác dụng. Nếu như kẻ thi biển bị bậc cửa làm vấp ngã, nó sẽ té xuống đất, tay chân cứng ngắc, trong một khoảng thời gian cũng chẳng bò dậy nổi. Chờ nó bò dậy được thì trời đã sáng gà đã gáy, hoặc là bị người trông coi nghĩa trang phát hiện. Những người bình thường không xuất thân từ thế gia mà có thể nghĩ ra biện pháp này, rất giỏi giang."

Vừa nãy Kim Lăng cũng mỉm cười, lập tức thu lại, nói: "Nàng đưa chúng ta đến nghĩa trang làm gì? Lẽ nào nơi đây sẽ không bị tẩu thi vây quanh? Còn bản thân nàng ta đã chạy đi đâu rồi?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Có lẽ là không thật. Chúng ta đứng đây lâu vậy rồi, các người có ai nghe thấy động tĩnh của tấu thi không?"

Vừa dứt lời, âm hồn người thiếu nữ kia kia thành linh xuất hiện trên một chiếc quan tài.

Trước đó dưới sự dẫn dắt của Ngụy Vô Tiện, bọn họ cũng đã nhìn kỹ dáng vẻ của thiếu nữ này, ngay cả trạng thái hai mắt đổ máu, mồm không lưỡi há ra cũng đã thấy cả rồi, bởi vậy nên lúc này gặp lại, không có ai cảm thấy căng thẳng sợ sệt hết. Xem ra quả thật như Ngụy Vô Tiện từng nói, doạ sợ vài lần, lá gan sẽ lớn hơn, có thể bình tĩnh đối mặt.

Thiếu nữ này không có thực thể, linh thể phát ra ánh sáng màu lam âm u nhàn nhạt, thân hình nhỏ nhắn, mặt mũi cũng bé, sửa soạn gọn gàng sẽ là một cô thiếu nữ hàng xóm điềm đằm đáng yêu. Nhưng nhìn tư thế ngồi của nàng, lại không nho nhã chút nào, hai cái chân be bé rủ xuống gấp gáp lắc lư, cây gậy trúc đảm nhiệm gậy chống mù kia nằm nghiêng dựa vào quan tài.

Nàng ngồi trên chiếc quan tài, dùng tay nhẹ nhẹ vỗ vào nắp. Cuối cùng lại nhảy xuống, đảo quanh chiếc quan tài, ra dấu tay với bọn họ. Thủ thế lần này rất dễ hiểu, là một động tác "mở ra". Kim Lăng nói: "Nàng muốn chúng ta mở nắp quan tài này ra giúp nàng?"

Lam Tư Truy ngờ ngợ: "Đặt trong đây phải chẳng chính là thi thể của nàng? Chắc nàng hi vọng chúng ta giúp nàng yên ổn xuống mồ." Đây là suy đoán của Lam Tư Truy, rất nhiều âm hồn đều bởi vì thi thể không được an táng mới chẳng trật tự như thế. Ngụy Vô Tiện đứng một bên quan tài, đám thiếu niên kia ở phía còn lại, muốn cùng mở ra giúp hắn, hắn nói: "Khỏi phải giúp, các người tránh xa ra chút. Lỡ đâu không phải thi thể, lại phọt cho một mớ bột phấn thi độc gì đó vào mặt các người nữa."

Một mình hần mở quan tài, hất nắp xuống đất. Cúi đầu nhìn, trông thấy một thi thể.

Chỉ có điều, không phải thi thể của thiếu nữ kia, mà là một người khác.

Người này là một nam tử trẻ tuổi, được xếp đặt thành tư thế chấp tay trước ngực ngũ yên, đè dưới hai bàn tay giao nhau là một cây phát trần, toàn thân mang đạo bào trắng như tuyết, đường nét của nửa khuôn mặt bên dưới tuần tú văn nhĩ, mặt mày trắng bệch, màu môi nhợt nhạt, nửa khuôn mặt trên lại bị một lớp băng vải rộng chừng năm ngón tay quấn hết lớp này tới lớp khác. Nơi dưới băng vải vốn là tròng mắt, thế nhưng lại không thấy cái nhấp nhô nên có, mà trống rỗng lõm xuống. Nơi đó căn bản không hề có mắt, chỉ là hai cái hốc trống trơn.

Thiếu nữ nọ nghe thấy tiếng bọn họ mở quan tài, lần lần mò mò nhích lại gần, đưa tay vào trong quan tài sờ loạn một hồi, mò tới khuôn mặt thi thể này, nàng giẫm chân, hai hàng nước mắt tuôn ra từ trong đôi mắt mù loà.

Không cần bất cứ ngôn ngữ hay thủ thế nào để biết, nhưng tất cả mọi người đều hiểu. Thi thể trong nghĩa trang lẻ loi này, mới là Hiếu Tinh Trần thật.

Nước mắt của âm hồn, không tài nào nhỏ xuống. Thiếu nữ kia yên lặng rơi lệ một hồi, bỗng nhiên cực kỳ giận dữ đứng bật dậy, "A a", "A a" với bọn họ, vừa vội vừa giận, dáng vẻ cực kỳ khát vọng muốn nói hết ra. Lam Tư Truy nói: "Có cần vấn linh nữa không?"

Ngụy Vô Tiện đáp: "Không cần. Chúng ta không hần sẽ hỏi ra được câu mà nàng muốn chúng ta hỏi, hơn nữa ta cảm thấy câu trả lời của nàng sẽ rất phức tạp, rất khó hiểu. Có rất nhiều từ ngữ không thường dùng."

Tuy hần không nói "sợ người đối phó không nổi", nhưng Lam Tư Truy vẫn cảm thấy hơi xấu hổ, lòng âm thầm quyết tâm: "Sau khi trở về, mình phải chăm chỉ tu tập mới được. Nhất định phải làm được như Hàm Quang

Quân, gảy đàn lưu loát, tức vắn tức đáp, tùy giải tùy đắc." Lam Cảnh Nghi nói: "Vậy giờ làm sao đây?"

Ngụy Vô Tiệm: "Cộng tình đi."

Các gia tộc lớn đều có phương pháp sở trường để thu gom tư liệu, thông tin từ trên người oán linh. Cộng tình, là do Ngụy Vô Tiệm sáng lập. Thật ra nó không hề cao thâm như những nhà khác. Biện pháp này của hãn ai cũng có thể dùng, chính là - trực tiếp vờ oán linh nhập vào thân, kẻ Cộng tình thì xâm nhập vào hồn của oán linh, lấy chính bản thân mình làm môi giới, văn chi sở văn, quan chi sở quan, cảm chi sở cảm. Nếu như tâm trạng oán linh quá sức mãnh liệt, thì sẽ phải chịu nỗi đau thương, cảm phần, hay mừng rỡ gì đó tác động đến, bởi vậy mới được gọi là "Cộng tình".

*Cộng tình: cùng chung tình cảm/ tóm gọn lại là 2 trong 1... (văn: nghe/ quan: nhìn/ cảm: cảm giác) cái chi sở này không biết nghĩa tác dụng nên thôi để nguyên văn...

Có thể nói rằng, đây là loại trực tiếp nhất, đơn giản nhanh gọn nhất và cũng hiệu quả nhất trong tất cả các pháp môn. Đương nhiên, cũng là loại nguy hiểm nhất. Đối với việc oán linh nhập thân, ai nấy đều sợ hãi không kịp tránh, còn Cộng tình thì phải chủ động vờ nó tới, hơi sơ ý tí thì sẽ gieo gió gặt bão, chơi với lửa có ngày chết cháy ngay. Một khi oán linh nuốt lời hoặc thừa lúc vắng mà vào, rình rập vô đến, kết cục nhẹ nhất chính là bị đoạt xá.

Kim Lăng kháng nghị: "Quá nguy hiểm! Cái thứ tà thuật này, không một..." Ngụy Vô Tiệm ngắt lời: "Được rồi không còn thời gian đâu. Lại đây cả đi, mau mau, làm xong còn phải đi về tìm Hàm Quang Quân nữa. Kim Lăng, người làm người giám sát."

Trong nghi thức Cộng tình ắt không thể thiếu nhân vật giám sát. Vì để phòng ngừa người Cộng tình lọt vào trong cảm xúc của oán linh rồi không

cách nào thoát khỏi, cần phải bàn bạc ám hiệu với người giám sát trước, ám hiệu này tốt nhất là một câu nói, hoặc là một giọng nói cực kỳ quen thuộc với người Cộng tình, người giám sát theo dõi liên tục, một khi phát giác tình huống có biến, lập tức hành động, kéo người Cộng tình ra. Kim Lăng chỉ vào mình nói: "Ta? Người bảo bản... người bảo ta giám sát người làm chuyện này?"

Lam Tư Truy: "Kim công tử không làm, vậy để ta."

Ngụy Vô Tiệp: "Kim Lăng, người có cầm theo chuông bạc của Giang gia không?"

Chuông bạc là đồ trang sức mang tính biểu tượng của Vân Mộng Giang thị, từ thuở bé Kim Lăng đã được hai nhà nuôi lớn, lúc thì ở Kim Lâm Đài của Lan Lăng Kim thị, khi thì ở Liên Hoa Ổ Vân Mộng Giang thị, nên đều mang theo đồ của hai nhà. Cậu vẽ mặt phức tạp thò tay vào càn khôn tụ, moi ra một chiếc chuông nhỏ kiểu cổ, trên thân chuông màu bạc chạm trổ gia văn Giang thị: Sen chín cánh.

Ngụy Vô Tiệp đưa nó cho Lam Tư Truy, nói: "Chuông bạc của Giang gia có hiệu quả trấn tĩnh thư thái, hãy lấy cái này làm ám hiệu."

Kim Lăng đưa tay đoạt chiếc chuông lại, nói: "Cứ để ta đi!"

Lam Cảnh Nghi hăm hừ: "Lúc bảo không muốn, lúc lại đồng ý, chột sáng chột tối, tính tiểu thư."

Ngụy Vô Tiệp nói với thiếu nữ nọ: "Người có thể vào rồi."

Thiếu nữ nọ xoa mắt và mặt, đâm vào người hắc, toàn bộ hồn phách đều chui vào trong. Ngụy Vô Tiệp xuôi theo quan tài, từ từ tuột xuống, chúng thiếu niên luống cuống kéo một đồng rơm lại để hắc lót ngồi, Kim Lăng nắm chặt chiếc chuông kia, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Lúc thiếu nữ nọ đi vào, Ngụy Vô Tiện bỗng dừng nghĩ tới một chuyện: "Cô nương này là người mù, mình cộng tình với nàng ấy, vậy chẳng phải đến lúc ấy mình cũng thành người mù, không nhìn thấy gì hết hay sao? Đây thật là đã làm hỏng khá nhiều. Thôi, có thể nghe cũng không tệ."

Quay mòng mòng một hồi, hồn phách vốn đang bay bổng hệt như rơi xuống đất. Thiếu nữ nọ vừa mở mắt, Ngụy Vô Tiện cũng mở mắt theo nàng, ai mà ngờ, trước mắt lại là một vùng non xanh nước biếc rõ rõ ràng ràng. Vậy mà lại nhìn thấy!

Có lẽ, lúc này trong kí ức của thiếu nữ, nàng vẫn chưa bị mù.

Ngụy Vô Tiện đã bước vào hồn phách của nàng, hiện ra trước mắt hẳn là một mẫu tình cảm trong ký ức của nàng, là điều mà nàng rất muốn nói hết cho người khác hay, lặng yên quan sát, tức thì nhận thấy đã cảm giác được. Lúc này, tất cả cảm quan của hai người đều hoà chung với nhau, mắt của thiếu nữ nọ chính là mắt của hắn, miệng của nàng cũng chính là miệng của hắn.

Dường như thiếu nữ này đang ngồi bên một dòng suối, soi nước chăm chú. Tuy quần áo rách nát, nhưng sạch sẽ cơ bản vẫn có. Nàng nhịp nhịp chân, vừa ngâm nga một khúc nhạc ngắn, vừa vấn tóc. Ngụy Vô Tiện cảm giác có một cây trầm gỗ nhỏ mảnh đâm đến đâm đi vào tóc. Bỗng nhiên, nàng cúi đầu xuống, nhìn bóng của mình trong nước.

Ngụy Vô Tiện trong hồn phách của nàng, cũng cúi đầu theo, trông thấy dáng dấp của hắn lúc này. Suối nước phản chiếu một cô bé với khuôn mặt tròn trái xoan, cằm nhọn.

Trong đôi mắt của cô bé này không có con người, chỉ là một khoảng trắng trống rỗng.

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Lẽ nào lúc này nàng đã mù? Nhưng hiện giờ rõ ràng là mình nhìn thấy được mà. Lúc Cộng tình, bất cứ cảm giác gì cũng

đều tương thông với oán linh cả."

Thiếu nữ nọ vấn tóc xong, phúi phúi mông nhảy bật dậy, cầm cây gậy trúc bên chân, nhảy nhót nhót cất bước men theo đường. Nàng vừa đi vừa vung vẩy cây gậy trúc ấy, đánh vào cành lá trên đỉnh đầu, khều khều cục đá ở bên cạnh, dọa đám châu chấu trong cỏ, liên tục không ngơi. Xa xa phía trước có vài người đi tới, nàng lập tức ngừng nhảy, quy quy củ củ cầm cây gậy trúc kia, gõ gõ lên đất dò đường, chậm rãi bước tới, dáng vẻ trông rất cẩn thận. Mấy thôn nữ đang đi tới thấy thế đều tránh đường cho nàng, châu đầu ghé tai nhau. Thiếu nữ nọ vội vã gật đầu nói: "Cám ơn, cám ơn."

Một cô thôn nữ dường như sinh lòng thương hại, vén vạt trắng trên nắp rổ lên, lấy một cái màn thầu nóng hổi đưa cho nàng: "Em gái, người cẩn thận chút. Có đói bụng không? Người cầm cái này mà ăn."

Thiếu nữ nọ "A" một tiếng, cảm kích nói: "Này sao được, ta, ta..."

Cô thôn nữ kia nhét bánh màn thầu vào tay nàng, nói: "Người cầm đi!"

Nàng bèn cầm: "A Thiến cảm ơn chị ạ!"

Hoá ra thiếu nữ này tên là A Thiến.

Tạm biệt mấy cô thôn nữ kia xong, A Thiến cạp hai, ba cái đã ăn xong chiếc bánh, lại bắt đầu nhún nhảy. Ngụy Vô Tiện trong thân thể nàng cũng nhảy theo luôn, nhảy đến đầu vầng mắt hoa, thầm nghĩ: "Cô nương này cũng hoang dã quá nhỉ? Mình hiểu rồi, hoá ra là nàng đang giả mù. Đôi tròng trắng này quá nửa là trời sinh, tuy nhìn như người mù, nhưng thật ra vẫn có thể trông thấy, thế là nàng liên lợi dụng điều này để giả vờ mù lừa gạt người ta, giành sự thông cảm." Nàng là một cô bé độc thân lang thang, có lẽ cha mẹ đều không còn, giả bộ mù loà, để người khác tưởng nàng không thấy đường, đương nhiên sẽ thả lỏng cảnh giác, nhưng thật ra nàng đều nhìn rõ ràng, tùy cơ ứng biến, trái lại cũng có thể coi là một biện pháp khôn ngoan.

Thế nhưng hồn phách của A Thiến quả thật là đã mù, cũng nói rõ là khi nàng còn sống đã không nhìn thấy gì. Vậy rốt cuộc tại sao từ giả mù lại biến thành mù thật?

Phải chăng, nàng đã nhìn thấy thứ gì không nên nhìn?

Khi không có ai, A Thiến nhảy nhót một mạch, lúc có người thì liền sợ hãi rụt rè giả bộ không thấy, vừa đi vừa nghĩ, bước tới một khu chợ.

Ở nơi có nhiều người, nàng đương nhiên lại muốn trở tài, làm đủ trò, nguy trang đến mức vui phơi phới. Một cây gậy trúc gõ gõ đập đập, chậm chậm rãi rãi đi lại trong dòng người. Thành linh, nàng va phải một gã đàn ông trung niên bận đồ quý giá mới toanh, rồi hết như sợ hãi dữ lắm, luôn mồm nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Ta không nhìn thấy, xin lỗi!"

Không nhìn thấy chỗ nào, nàng vốn xông thẳng vào người gã đàn ông này mà!

Gã đàn ông kia bị đụng phải, nóng nảy quay đầu lại, dường như muốn chửi ầm lên vậy. Nhưng khi nhìn thấy chỉ là một người mù, lại còn là một cô bé có hơi xinh xắn, nếu cho nàng một bạt tai ngay trên đường, thế nào cũng sẽ bị người ta chỉ trích, đành phải mắng một câu: "Đi đứng cẩn thận chút cho ta!"

A Thiến liên tục xin lỗi, trước khi đi gã đàn ông kia còn không cam lòng, tay phải không thành thật nhéo một cái thật mạnh lên mũi A Thiến. Lần này chẳng khác nào nhéo lên trên người Ngụy Vô Tiệp, cảm xúc như nhau, nhéo tới độ làm lòng hẫng nhoáng cái nổi đầy da gà, chỉ muốn đập phát nện gã ta chui luôn xuống đất.

A Thiến co rụt người đứng chờ ra, dường như rất sợ hãi, nhưng đến khi gã đàn ông kia đi rồi, nàng lại gõ gõ đập đập đi vào một con hẻm nhỏ ẩn núp, lập tức "phi" một tiếng. lấy túi tiền trong lòng ra, đổ lên tay đếm đếm, lại "phi" thêm cái nữa: "Thằng cha thối tha, lại là cái đức hạnh này, ăn mặc ra

dáng lắm mà trên người lại chẳng có bao tiền, cầm lên lắc cũng chẳng kêu nổi."

Ngụy Vô Tiện dờ khóc dờ cười. A Thiển mới mười mấy tuổi, hẳn là hiện giờ còn chưa tới mười lăm nhưng chửi người lại hết sức trôi chảy, lột túi tiền của người ta lại càng thuận tay hơn nữa. Hắn nghĩ thầm: "Nếu như người lột của ta, chắc chắn sẽ không mắng thế này đâu. Năm đó ta cũng từng có tiền đấy."

Lúc hắn còn đang cảm khái từ khi nào mình lại biến thành một tên người nghèo rớt mồng tơi, A Thiển đã tìm thấy mục tiêu kế tiếp, giả mù ra khỏi hẻm, đi được một đoạn, giở trò cũ - "Ái ya" đụng vào người một đạo nhân mang đồ trắng, lại nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Ta không nhìn thấy, xin lỗi!"

Ngay cả từ cũng chẳng đổi, tiểu mỹ nhân!

Đạo nhân kia bị nàng đụng phải thoáng lắc lư, quay đầu lại, đầu tiên là đỡ lấy nàng, hắn nói: "Ta không sao, cô nương người cũng không nhìn thấy ư?"

Người này rất trẻ, đạo bào mộc mạc sạch sẽ, trên lưng đeo một thanh trường kiếm được vải trắng bao bọc, nửa mặt dưới rất là tuần tú, tuy có hơi gầy gò. Nửa mặt trên, thì lại quấn một lớp băng vải rộng chừng năm ngón tay, dưới băng vải mơ hồ rỉ ra chút máu.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Thảo Mộc 7

A Thiến dường như sững ra, lúc này mới đáp: "Đúng, đúng đó!"

Hiếu Tinh Trần nói: "Vậy người đi chậm thôi, đừng nhanh quá. Lại đụng phải người ta thì không hay đâu."

Hắn chẳng nói một lời tới chuyện mình cũng không nhìn thấy, nắm tay A Thiến, dắt nàng tới ven đường, nói: "Đi bên này. Khá ít người."

Lời nói lẫn động tác của hắn, đều vừa dịu dàng vừa cẩn thận, A Thiến vươn tay ra rồi lại do dự hạ xuống, cuối cùng, vẫn thần không biết quỷ không hay mà mó lấy túi tiền bên hông hắn, rồi nói: "A Thiến cảm ơn ca ca!"

Hiếu Tinh Trần nói: "Không phải ca ca, là đạo trưởng."

A Thiến chớp mắt: "Là đạo trưởng cũng là ca ca nha."

Hiếu Tinh Trần cười: "Nếu đã gọi ta một tiếng ca ca, vậy thì trả lại túi tiền cho ca ca đi."

Tay chân của loại lưu manh phố phường như A Thiến dù có nhanh hơn gấp chục lần, cũng không thể nào giấu được ngũ giác của người tu tiên. Nàng vừa nghe thấy, đã nắm lấy cây gậy co giò lao nhanh, chưa chạy được hai bước đã bị Hiếu Tinh Trần một tay tóm cổ, nhắc trở về: "Đã nói đừng chạy nhanh vậy rồi mà, lại đụng phải người ta thì sao đây?"

A Thiến uốn éo vùng ra, hấp hé môi, răng trên cắn vào môi dưới, Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Không xong, nàng tính hô 'phi lễ!'. Đúng vào lúc này, một gã đàn ông trung niên vội vã quẹo từ góc đường ra. Gã vừa thấy A Thiến, mắt sáng rỡ, hùng hùng hổ hổ đi tới: "Con oắt này, bắt được mày rồi, trả tiền lại đây!"

Mãng chưa hết giận, phất tay phết một tát lên mặt nàng, A Thiến sợ đến mức vội vã rút cổ nhắm mắt lại. Nào ngờ, một bạt tai này không hạ lên má nàng, mà đã bị người ta chặn đứng giữa chừng.

Hiếu Tinh Trần nói: "Các hạ bình tĩnh chớ nóng nảy. Đối xử với một cô bé như thế, không hay lắm đâu."

A Thiến lén lút mở mắt liếc nhìn, gã đàn ông trung niên nọ rõ ràng dùng lực rất mạnh, nửa đường bị Hiếu Tinh Trần nắm lại, nhìn như rất nhẹ nhưng lại chẳng thể tiếp tục hạ xuống thêm chút nào nữa, lòng thấy sợ hãi, mạnh miệng nói: "Cái tên mù tự dưng chạy ra nhà người, thật uổng cho người làm anh hùng hảo hán! Con oắt này thân với người lắm à? Người cũng biết ả là kẻ cắp mà! Ả móc túi tiền của ta, người che chở cho ả, vậy người cũng là trộm!"

Hiếu Tinh Trần một tay tóm hăn, một tay tóm A Thiến, quay đầu lại nói: "Trả tiền lại cho người ta."

A Thiến vội móc chút tiền lẻ kia từ trong lòng ra đưa sang. Hiếu Tinh Trần thả gã đàn ông trung niên nọ ra, gã cúi đầu đếm đếm, không thiếu, lại nhìn tên mù này, biết hăn không dễ đối phó, đành phải ngượng ngùng bỏ đi. Hiếu Tinh Trần nói: "Lá gan người to nhỉ. Không thấy đường còn dám trộm đồ."

A Thiến nhảy bật lên: "Gã sờ ta! Nhéo hông ta, nhéo đến đau luôn, ta lấy của gã ít tiền thì sao. Túi tiền to như thế mà có chút tí, vậy mà cũng chẳng biết ngại, còn làm dữ muốn đánh người ta, đồ quỷ nghèo!"

Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm: "Rõ ràng là do người muốn ra tay nên đụng vô người ta, giờ lại biến thành gã ta sai trước. Thật là khéo đổi trắng thay đen mà."

Hiếu Tinh Trần lắc đầu, nói: "Đã như vậy, người càng đừng đi trêu chọc. Nếu hôm nay không ai ở đây, một bạt tai kia có lẽ sẽ chẳng giải quyết được chuyện này đâu. Tiểu cô nương tự lo lấy đi."

Hắn nói xong, xoay người đi về một hướng khác. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Không đòi lại túi tiền của mình. Vị sư thúc này của mình, cũng là một người thương hương tiếc ngọc đây."

A Thiến cầm chiếc túi tiền nhỏ mà mình trộm được nọ, đứng ngơ ra một lúc, bỗng dưng nhét nó vào lòng, gõ gậy trúc đuổi theo, đâm đầu vào lưng Hiếu Tinh Trần. Hiếu Tinh Trần đành phải đỡ lấy nàng, nói: "Còn chuyện gì nữa?"

A Thiến: "Túi tiền của người còn ở chỗ ta này!"

Hiếu Tinh Trần: "Cho người. Tiền cũng không nhiều. Trước khi xài hết đừng đi trộm."

A Thiến: "Ban nãy nghe con quỷ thối tha kia chửi người, hoá ra người cũng mù à?"

Nghe được nửa câu, vẻ mặt Hiếu Tinh Trần thoáng cái ảm đạm, nụ cười cũng lập tức biến mất.

Lời trẻ con hồn nhiên không kiêng dè, là thứ có khả năng trí mạng nhất. Trẻ con chẳng hiểu chuyện, mà chính vì chúng nó không hiểu, nên mới luôn thẳng thừng làm đau lòng người khác nhất.

Màu máu đỏ mơ hồ dưới băng vải quần mắt của Hiếu Tinh Trần ngày càng đậm lên, gần như thấm vải mà ra. Hắn giơ tay che hờ bên trên, cánh

tay run lên. Nỗi đau đớn và sự bi thương của việc móc mắt, không hề dễ khỏi.

A Thiến vui vẻ nói: "Vậy ta đi theo người!"

Hiếu Tinh Trần gắng gượng mỉm cười: "Theo ta làm gì? Người muốn làm nữ quan à?"

A Thiến: "Người là tên mù lớn, ta là bé mù nhỏ, chúng ta đi cùng, vừa khéo có thể săn sóc cho nhau. Ta không cha không mẹ không nơi để đi, đi với ai cũng là đi, đi về nơi đâu cũng chẳng phải vẫn là đi hay sao?" Nàng vô cùng thông minh, chỉ lo Hiếu Tinh Trần không đồng ý, thấy hăn nhất định là người tốt, lại uy hiếp: "Nếu như người không đồng ý dẫn ta theo, ta sẽ xài hết tiền, chỉ nhoáng cái thôi, đến lúc đó lại đi trộm đi lừa lọc, bị người ta, bị lão đại bắt tai, đánh đến nỗi chẳng phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, thiệt đáng thương biết bao."

Hiếu Tinh Trần cười nói: "Người lanh lợi khéo léo tinh quái như thế, chỉ có người lừa lọc người ta đến chả mò nổi Đông Nam Tây Bắc, chứ ai mà có thể đánh được người?"

Coi một hồi, Ngụy Vô Tiện phát hiện một chỗ thần kỳ.

Có Hiếu Tinh Trần bản gốc để so sánh, hăn phát hiện, hàng giả mà Tiết Dương đóng vai kia, quả thật rất giống! Ngoài mặt mũi ra, thì tất cả chi tiết nhỏ đều rất sống động, bảo lúc đó Tiết Dương bị Hiếu Tinh Trần đoạt xá nhập thân, có lẽ hăn cũng tin.

A Thiến vừa quần quýt vừa ăn vạ, vừa giả vờ mù vừa giả đáng thương, dọc đường ngóng trông hăn mãi. Hiếu Tinh Trần đã nói nhiều lần là theo hăn rất nguy hiểm, A Thiến cứ nhất quyết không nghe, ngay cả con bò già thành tinh mà Hiếu Tinh Trần diệt trừ lúc đi ngang một thôn trang cũng không dọa nàng được, vẫn đạo trưởng ơi đạo trưởng à, đeo sát theo hăn trong phạm vi một trượng quanh đó hết da trâu. Theo rồi theo, có lẽ là thấy

A Thiến thông minh dễ làm người khác vui, gan lớn, không lo lắng, lại là một tiểu cô nương mù loà, bơ vơ không nơi nương tựa, Hiếu Tinh Trần liền ngầm đồng ý nàng đi theo.

Ngụy Vô Tiện vốn tưởng rằng Hiếu Tinh Trần có nơi muốn đến, nhưng vài đoạn ký ức nhảy qua, căn cứ vào phong thổ địa phương và khẩu âm mà phán đoán, nơi bọn họ đến lộn xộn cả lên chứ chẳng phải chỉ là một tuyến đường. Không giống như là đi thẳng tới nơi nào đó, mà cứ tựa tựa đang săn đêm, nghe thấy chỗ nào có chuyện lạ kiểu quấy phá là lập tức tới giải quyết. Hắn thầm nghĩ: "Có lẽ án Lịch Dương Thường thị đã cho hắn một đả kích quá lớn, từ đây không muốn lặn lội trong tiên môn thế gia nữa, nhưng lại chẳng buông tha hoài bão được, lúc này mới lựa chọn lang thang săn đêm, có thể làm được gì thì làm."

Lúc này, Hiếu Tinh Trần và A Thiến đang đi trên một con đường dài bằng phẳng, hai bên đường cái có cỏ dại cao ngang eo. Bỗng nhiên, A Thiến "Á" một tiếng, Hiếu Tinh Trần lập tức hỏi: "Sao vậy?"

A Thiến nói: "Ấy da, không có gì, chân bị tẹo tí."

Ngụy Vô Tiện thấy rõ, nàng kêu chẳng phải vì chân tẹo, nàng đi đứng khoẻ re như thế, nếu không phải do nàng muốn giả bộ không thấy trước mặt Hiếu Tinh Trần, để hắn chẳng cách nào đuổi không cho mình đi theo, thì nàng đã nhảy một bước vọt lên trời rồi. A Thiến kinh hãi kêu, là vì ban nãy lúc nàng lướt mắt nhìn, đã trông thấy một bóng người màu đen đang nằm trong lùm cỏ dại mọc thành bụi.

Tuy rằng không biết còn sống hay đã chết, nhưng đại khái là cảm thấy chết hay sống cũng đều rất phiền phức, nên A Thiến rõ ràng không muốn để Hiếu Tinh Trần phát hiện người này, thúc giục: "Đi thôi đi thôi, tới cái thành gì gì đó ở đằng trước nghỉ chân, ta mệt muốn chết rồi này!"

Hiếu Tinh Trần nói: "Không phải người bị treo chân à? Có muốn ta công không."

A Thiến mừng rỡ, gõ gậy trúc kêu cộp cộp: "Muốn muốn muốn!" Hiếu Tinh Trần cười quay lưng về phía nàng, quỳ một chân xuống đất, A Thiến đang định nhào lên, bỗng nhiên, Hiếu Tinh Trần đè nàng lại, đứng dậy, trầm ngâm nói: "Có mùi máu tanh."

Ngay lúc này đây, trong lỗ mũi A Thiến cũng ngửi thấy mùi máu nhạt như có như không, khi gió đêm thổi, khi nhạt khi đậm. Nàng giả bộ hồ đồ nói: "Có hả? Sao ta không ngửi thấy? Là nhà nào chung quanh đây giết lợn à?"

Vừa dứt lời, hệt như ông trời muốn đối nghịch với nàng vậy, người trong bụi cỏ kia khạc một tiếng.

Tuy một tiếng này cực kỳ nhỏ, nhưng vẫn chạy không thoát tai của Hiếu Tinh Trần, hần lập tức phân rõ phương hướng, bước vào bụi cỏ, ngồi xổm xuống cạnh người nọ.

A Thiến thấy vẫn bị hần phát hiện, giậm chân, ra vẻ lần mò đi qua: "Sao rồi?"

Hiếu Tinh Trần đang bắt mạch cho người nọ, hần nói: "Có người nằm ở đây."

A Thiến: "Hèn chi mùi máu tanh lại nồng như thế. Có phải hần ta chết rồi không? Chúng ta có nên đào hố chôn không?"

Người chết đương nhiên ít phiền hơn người sống rồi, bởi vậy nên A Thiến mới vội vã chờ mong người này đã chết. Hiếu Tinh Trần nói: "Vẫn chưa, nhưng mà bị thương rất nặng."

Ngắm nghĩ một chút, hần nhẹ tay nhẹ chân công người nằm trên đất lên.

A Thiên thấy vị trí vốn là của mình bị một tên đàn ông cả người toàn máu bản thủ hô thối chiếm cứ, vụ nói cũng nằng vào thành cũng đi tong, nằng bữu môi, gây trúc mạnh mẽ chọc ra vài lỗ sâu hoắm lên đất. Nhưng nằng biết Hiếu Tinh Trần cứu người không phân đúng sai, không thể oán trách. Hai người quay về đường cái, men theo đường mà đi tiếp. Càng đi Ngụy Vô Tiện càng cảm thấy quen quen, chợt nhớ ra: "Đây không phải con đường mà Lam Trạm và mình đã đi qua khi đến thành Nghĩa hay sao? Chẳng qua là lúc này mặt đường vẫn chưa bị cỏ dại bao trùm thôi."

Quả nhiên, cuối đường, Nghĩa thành sừng sững đứng ở nơi đây.

Lúc này cửa thành vẫn chưa rách nát như thế kia, chòi gác vẫn còn tốt, tường thành cũng không bị vẽ nguệch ngoạc. Đi vào cửa thành, sương nhạt hơn bên ngoài một chút, nhưng so với lúc này, gần như có thể bỏ qua không nói tới. Trong cửa sổ của phòng ốc hai bên có đèn đuốc rọi ra, còn có cả tiếng người nói chuyện truyền tới, tuy khá hẻo lánh, nhưng ít ra còn có một chút hơi người.

*lúc này là chỉ ở ngoài hiện thực chứ không phải kí ức của A Thiên

Hiếu Tinh Trần công một người trọng thương đâm máu, biết rõ sẽ chẳng có nhà trọ của ai nhận loại khách này vào, nên không cầu nghỉ trọ, mà hỏi thẳng người gõ canh đang đi tới trước mặt, trong thành có nghĩa trang bỏ trống hay không. Người gõ canh nói cho hắn: "Bên kia có một gian, cụ già trông coi ban đầu vừa mới qua đời tháng trước, hiện giờ nơi đó không ai quản lý." Gã thấy Hiếu Tinh Trần là một người mù, tìm đường không tiện, bèn chủ động dẫn hắn đi qua.

Khi Hiếu Tinh Trần mất đi, chính nghĩa trang đó đã đặt thi thể của hắn.

Cảm ơn người gõ canh, Hiếu Tinh Trần đưa người bị thương trên lưng vào phòng ngủ bên phải. Gian phòng không lớn không bé, có một chiếc giường nhỏ thấp nằm dựa vào tường, mấy thứ như nồi bát muôi chậu đều

đầy đủ. Hắn cẩn thận đặt người này nằm ngang, lấy đan dược trong túi càn khôn ra, đẩy vào trong hàm răng đang cắn chặt của hắn. A Thiển sờ mò một hồi trong phòng xong mới vui vẻ nói: "Ở đây có thật nhiều đồ! Có cái chậu này!"

Hiếu Tinh Trần: "Có bếp lò không?"

"Có!"

Hiếu Tinh Trần: "A Thiển, người nghĩ cách đun chút nước đi."

A Thiển méo miệng, bắt tay làm việc. Hiếu Tinh Trần sờ trán người nọ, lấy một viên thuốc khác cho hắn ăn. Ngụy Vô Tiện rất muốn nhìn kỹ mặt mũi người này một chốc, nhưng A Thiển rõ ràng không có hứng thú với hắn ta, nàng bực bội vô cùng, dù liếc mắt cũng chẳng thèm cho hắn. Sau khi đun nước xong, Hiếu Tinh Trần chậm rãi lau khô vết máu đen trên mặt hắn, A Thiển ở cạnh bên tò mò nhìn ngó, nhỏ tiếng "Ồ" một chập.

Cái mà nàng "Ồ" chính là, mặt mũi sau khi lau khô của người này, lại rất khá.

Nhìn thấy khuôn mặt này, Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tiết Dương Tiết Dương. Oan gia ngõ hẹp, Hiếu Tinh Trần à, người thật là... xui xẻo đến nhà rồi."

Lúc này Tiết Dương còn trẻ tuổi hơn nữa, chỉ là một thiếu niên mà thôi, bảy phần tuấn lãng, ba phần ngây thơ. Nhưng ai mà ngờ, thiếu niên một khi cười lên là lộ đôi răng khểnh ra như vậy, lại là một tên điên diệt môn mất trí. Ngụy Vô Tiện không nhịn được bất bình thay hắn: "Nhân vật như thế, vậy mà bị Di Lăng lão tổ lấn át danh tiếng, thật là, lý nào lại vậy."

Tính thời gian, lúc này hắn là sau khi Kim Quang Dao thượng vị tiên ốc. Tiết Dương trước mắt chật vật như vậy, nhất định là mới vừa trải qua cuộc "thanh lý" của Kim Quang Dao. Trở về từ cõi chết, nhưng trùng hợp

lại được đối thủ cũ - Hiếu Tinh Trần cứu trở về. Kim Quang Dao không đánh chết người, đương nhiên là không tiện lộ ra, hơn nữa lại tin chắc rằng hãn sống không nổi, bèn tuyên bố với bên ngoài rằng đã thanh lý xong xuôi. Hiếu Tinh Trần đáng thương không hề sờ mó mặt mũi người này, dù cho có sờ, cũng chẳng phác hoạ nổi mặt mày, ma xuy quý khiến làm sao lại đi cứu kẻ thù đã hại mình đến tình cảnh này. A Thiển tuy thấy được, nhưng không phải người trong tiên môn, không nhận ra Tiết Dương, lại càng không nhận ra mối thù sâu tựa biển giữa bọn họ, thậm chí tên đạo trưởng là gì nàng cũng không biết....

Thật là chẳng thể nào xui xẻo hơn được nữa. Dường như cái khí xui xẻo khắp thiên hạ đều bị một mình Hiếu Tinh Trần hãn hưởng hết rồi ấy.

Lúc này, Tiết Dương nhú nhú mày. Hiếu Tinh Trần đang kiểm tra và băng bó vết thương cho hãn: "Đừng cử động."

Loại người như Tiết Dương, làm nhiều chuyện xấu, tính cảnh giác đương nhiên không hề tầm thường, vừa nghe thấy giọng nói này, thành linh mở mắt, lập tức ngồi dậy, lăn tới góc tường, dáng vẻ đề phòng nhìn chăm chăm vào Hiếu Tinh Trần, mắt lộ hung quang. Ánh mắt của hãn như thú dữ bị vây hãm, không chút nào che giấu sự tàn nhẫn và ác ý trong đó, A Thiển nhìn thấy mà da đầu tê dại từng hồi, cảm giác này cũng lan sang cả da đầu của Ngụy Vô Tiện.

Hãn kêu la trong lòng: "Nói đi! Chỉ cần mở miệng ra nói, Hiếu Tinh Trần đương nhiên có thể nhận ra. Giọng nói của Tiết Dương, chắc chắn hãn sẽ không quên!"

Tiết Dương nói: "Người..."

Vừa mở miệng, Ngụy Vô Tiện đã biết: "Ày, lần này thì xong rồi. Có mở miệng Hiếu Tinh Trần cũng chả phát hiện."

Lúc này ngay cả cổ họng Tiết Dương cũng đều bị thương, sau khi ho ra một lượng máu lớn, tiếng nói khàn khàn, hoàn toàn nghe không ra đây là cùng một người!

Hiếu Tinh Trần ngồi bên giường, nói: "Người đừng nên cử động, khéo vết thương lại nứt. Yên tâm, ta cứu người về, đương nhiên sẽ không hại người."

Ứng biến ứng biến cực nhanh, lập tức đoán ra tám chín phần mười rằng Hiếu Tinh Trần không nhận ra hắc. Con người đảo đảo, thử dò xét: "Người là ai?"

A Thiến chen miệng nói: "Người có mắt sao không tự nhìn đi, là một đạo sĩ lang thang đó. Người ta cực cực khổ khổ công người về cho người ăn linh đan diệu dược, người lại còn hung dữ như thế!"

Ánh mắt Tiết Dương lập tức chuyển hướng sang nàng, giọng điệu lạnh lùng: "Mù?"

Ngụy Vô Tiện lòng kêu gay go.

Tên lưu manh con này nhạy cảm giao hoạt, lại hết sức cảnh giác, không để ý là bị hắc nắm được đuôi nhỏ liền. Vừa nãy, Tiết Dương chỉ nói tổng cộng có bốn chữ, mà chỉ bằng vào giọng điệu của bốn chữ này, rất khó chắc chắn hẳn rốt cuộc là hung dữ hay không, trừ khi nhìn thấy vẻ mặt và ánh mắt của hắc. Vậy đấy, dù A Thiến có mọc thêm một đôi tròng trắng, hẳn cũng sẽ không coi đó là chuyện đương nhiên, sẽ không lơ là, không buông tha bất cứ điểm đáng ngờ nào.

Cũng may A Thiến đã lừa lọc ăn vạ từ bé đến lớn, lập tức nói: "Người con thường người mù hả? Còn chả phải người mù này cứu người hay sao, bằng không người có thói quắc năm ở ven đường cũng chẳng ai quan tâm! Tinh lại rồi câu đầu tiên cũng chẳng biết nói cảm ơn đạo trưởng, không lễ phép! Còn chửi ta mù nữa, oa hức... Người mù thì sao chứ..."

Nàng dối bề tài, chéch chuyện chính đi thành công, điệu bộ lại là một vẻ ỏi thân không cam lòng, Hiếu Tinh Trần vội sang đỡ dành nàng, Tiết Dương dựa vào góc tường lờm một cái, Hiếu Tinh Trần lại quay qua nói với hần: "Người đừng dựa vào tường, vết thương trên đùi còn chưa bó xong, đến đây đi."

Tiết Dương vẻ mặt lạnh lùng, còn đang suy nghĩ, Hiếu Tinh Trần lại nói: "Nếu còn trì hoãn không chữa, chân người có thể sẽ tàn."

Nghe vậy, Tiết Dương quyết đoán chọn lựa.

Ngụy Vô Tiệu có thể đoán hần nghĩ thế nào: lúc này hần đang bị thương nặng, hành động lại bất tiện, không ai cứu chữa nhất định sẽ toi. Nếu Hiếu Tinh Trần ngu xuẩn tự đưa tới cửa để người ta lợi dụng*, có gì lại không nhận.

*gốc là [oan đại đầu], nghĩa đen là bỏ tiền oan, nghĩa bóng là bị lừa, làm việc không có lợi.

Ngay sau đó, hần đột nhiên trở mặt, âm điệu mang ý cười: "Vậy thì làm phiền đạo trưởng rồi."

Biết rõ bản lĩnh trở mặt vô tình, lật mặt là cười tươi như hoa của Tiết Dương này, Ngụy Vô Tiệu không nhin được mà toát mồ hôi thay cho hai người mù một thật một giả trong phòng.

Đặc biệt là cô giả mù A Thiệu này. Cái gì nàng cũng thấy hết, nếu như bị Tiết Dương phát hiện ra sự thật đó, vì để đề phòng lộ bí mật, nàng chắc chắn phải chết. Tuy biết rõ cuối cùng có lẽ A Thiệu cũng sẽ bị Tiết Dương giết chết, nhưng khi hần sắp trải qua quá trình này, hần vẫn phạp phòng lo sợ.

Bỗng nhiên, hần chú ý tới, Tiết Dương vẫn không lộ dấu vết tránh để Hiếu Tinh Trần không đụng tới tay trái của hần. Nhìn kỹ lại, hoá ra tay trái

của Tiết Dương có ngón út bị đứt. Bề đứt đã lâu, không phải vết thương mới có, lúc trước chắc chắn là Hiếu Tinh Trần cũng biết Tiết Dương chỉ có chín ngón. Thảo nào lúc Tiết Dương giả trang, bàn tay trái của y có đeo thêm một chiếc bao tay đen.

Hiếu Tinh Trần chữa trị cho ai cũng đều hết lòng hết dạ, bôi thuốc cho Tiết Dương xong, băng lại hết sức đẹp, hắn nói: "Được rồi. Cơ mà người tốt hơn hết là đừng nên cử động."

Tiết Dương đã tin chắc Hiếu Tinh Trần đích xác ngu ngốc không nhận ra hắn, tuy toàn thân đều là máu, nhưng nụ cười đắc ý lười nhác kia lại xuất hiện trên gương mặt hắn: "Sao đạo trưởng không hỏi ta là ai? Tại sao lại bị thương nặng như thế?"

Những lúc như này, người bình thường đều sẽ cố gắng giấu diếm mạnh mẽ cho thân phận có ra sao, nhưng hắn vẫn cứ muốn đi ngược lại, cố ý chủ động nhắc tới. Hiếu Tinh Trần nói: "Người không nói, ta cần gì phải hỏi? Bèo nước gặp nhau, thả tay giúp đỡ mà thôi. Đợi người lành thương, thì ai đi đường nấy. Đổi lại là ta, có rất nhiều chuyện, cũng không hi vọng người khác hỏi tới."

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Dù người có hỏi, thằng lưu manh con này cũng nhất định sẽ soạn ra một lời giải thích không chệ vào đâu được, vờn người xoay vòng vòng."

Người qua lại khó tránh khỏi có hơi hỗn loạn, Hiếu Tinh Trần không gắng hỏi nhiều, vốn đây là tỏ ý tôn trọng, nào biết, Tiết Dương đúng lúc lợi dụng sự tôn trọng này của hắn. Hắn không chỉ muốn để Hiếu Tinh Trần trị thương giúp hắn thôi, mà sau khi khỏi hắn, cũng tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn "đường ai nấy đi"!

Tiết Dương nghỉ ngơi trong phòng ngủ của người gác trang, Hiếu Tinh Trần thì lại đến đại sảnh trong nghĩa trang, mở một cái hòm trống, nhặt khá

nhiều rơm rạ trên đất lên, rải lên đống quan tài, nói với A Thiến: "Người trong kia bị thương, phải uất ức người ngủ ở đây rồi. Rải rơm lên, không lạnh lắm đâu."

Từ nhỏ A Thiến đã lang thang, ăn gió nằm sương, làm gì có nơi nào chưa từng ngủ, chẳng hề để ý: "Này có uất ức gì đâu, có chỗ ngủ là tốt lắm rồi. Không lạnh, người đừng cởi áo khoác cho ta nữa."

Hiếu Tinh Trần sờ sờ đầu nàng, cảm phất trần, đeo kiếm vào, bước ra cửa. Lúc sắp đêm hẳn đều suy nghĩ tới an toàn nên chưa bao giờ dẫn A Thiến theo, nàng bước vào trong quan tài nằm một lúc, chợt nghe Tiết Dương ở sát vách gọi nàng: "Này bé mù, lại đây."

A Thiến ló đầu ra: "Làm gì?"

Tiết Dương nói: "Cho người kẹo ăn."

Cuống lưỡi A Thiến chưa lè một hồi, dường như rất muốn ăn kẹo, nhưng lại cự tuyệt: "Không ăn. Không tới!"

Tiết Dương ngọt ngào uy hiếp: "Người không ăn thật? Không tới đây là vì không dám tới à? Cơ mà người tưởng, người không đến, thì ta sẽ không động đây, không tới tìm người được thật sao?"

A Thiến nghe cái giọng điệu nói chuyện quái lạ này của hắn, run cầm cập một hồi. Tưởng tượng tới tình cảnh cái khuôn mặt với nụ cười chẳng có ý tốt gì kia bỗng dưng hiện ra phía trên quan tài, càng kinh khủng hơn nữa, do dự chốc lát, vẫn cầm lấy cây gậy trúc, gõ gõ xuống đất đi chầm chậm đến cửa phòng ngủ. Còn chưa mở miệng, bỗng dưng có một vật nhỏ bay tới trước mặt.

Ngụy Vô Tiện định tránh theo bản năng, lo nó là ám khí gì đó, đương nhiên là hắn chẳng điều khiển cơ thể này được rồi. Chợt hắn lại nghĩ: "Tiết

Dương đang thăm dò A Thiến, nếu như là một người mù bình thường, sẽ không tránh khỏi vật này!"

A Thiến không hổ là giả mù quanh năm, lại nhanh trí, nhìn thấy đồ bay tới, không tránh không né, chịu đựng để mặc nó nện vào ngực mình, mí mắt cũng chẳng chớp một cái, sau khi bị nện trúng mới nhảy ra sau, cúi kính: "Người cầm thứ gì ném ta!"

Tiết Dương thử một lần không được, hăn nói: "Kẹo đó, mời người ăn. Quên mất người bị mù không tiếp được, ở dưới chân người đấy."

A Thiến hừ một tiếng, ngồi xổm người xuống, động tác mò mẫm tìm dưới đất y như thật, sờ được một viên kẹo. Xưa nay nàng chưa từng ăn thứ này, mò mẫm lượm lên chà chà vài cái rồi bỏ luôn vào miệng, rộp rộp rộp nhai đến vui vẻ. Tiết Dương nằm nghiêng trên giường, một tay chống cằm, nói: "Ăn ngon không, bé mù."

A Thiến: "Ta có tên có tuổi, ta không phải bé mù."

Tiết Dương: "Người lại chẳng nói tên cho ta biết, đương nhiên ta không thể làm gì khác hơn là gọi người như thế rồi."

A Thiến chỉ nói cho người đối tốt với mình tên của nàng, nhưng lại không thích Tiết Dương gọi khó nghe như vậy, đành phải báo tên, nói: "Người thiệt kì quái, bị thương nặng máu me khắp người như vậy mà vẫn mang theo kẹo."

Tiết Dương cười hì hì: "Hồi bé ta thích ăn kẹo, nhưng vẫn chẳng được ăn, nhìn người khác ăn mà thấy thèm. Bởi vậy ta cứ nghĩ, nếu có một ngày ta phát đạt, nhất định mỗi ngày trên người đều sẽ mang theo kẹo ăn mãi không hết."

A Thiến ăn xong, liếm liếm môi, khát vọng trong lòng vượt lên trên sự chán ghét người này: "Vậy người còn nữa không?"

Tiết Dương mắt lộ ánh sáng lạ, cười nói: "Đương nhiên là còn. Người tới đây, ta liền cho người."

A Thiến đứng lên, gõ gậy trúc đi về phía hắc. Ai mà ngờ, đi được nửa đường, Tiết Dương bỗng nhiên lặng lẽ rút một thanh trường kiếm sắc nhọn rét lạnh từ trong tay áo ra.

Hàng Tai.

Hắc chia mũi kiếm về hướng A Thiến, chỉ cần nàng đi lên phía trước thêm vài bước nữa, sẽ bị Hàng Tai đâm xuyên qua người. Thế nhưng, chỉ cần A Thiến hơi chần chừ một bước, việc nàng không phải người mù thật sẽ bại lộ ngay!

Ngũ giác của Ngụy Vô Tiện và A Thiến thông với nhau, nên cũng cảm nhận được sự tê dại chân thật truyền từ sau gáy nàng tới. Mà nàng vừa gan lớn lại vừa bình tĩnh, vẫn đi về phía trước, quả nhiên, lúc mũi kiếm đến trước bụng dưới của nàng không tới nửa tấc, Tiết Dương chủ động rút tay về, thu Hàng Tai vào trong tay áo, đổi thành hai viên kẹo, một viên cho A Thiến, một viên thì ném vào miệng mình.

Hắc nói: "A Thiến, đạo trưởng kia đêm hôm khuya khoắt đi đâu vậy?"

A Thiến chộp chẹp liếm kẹo, đáp: "Hình như là đi săn thú."

Tiết Dương khì mũi: "Săn thú quái gì, là săn đêm chứ."

A Thiến: "Thiệt hả? Không rõ nữa. Chính là giúp người ra trừ tà đánh yêu quái, còn không lấy tiền ấy."

Ngụy Vô Tiện lại nghĩ thầm, cô nhỏ này cũng quá nhanh trí rồi.

Vốn chả phải A Thiến không nhớ rõ, từ mà Hiếu Tinh Trần đã nói, nàng nhớ còn rõ hơn người khác. Mà là nàng cố ý nói sai cái từ "săn đêm" này,

còn Tiết Dương sửa lại lời của nàng, chẳng khác nào thừa nhận hẳn cũng chính là người trong tiên môn. Tiết Dương thăm dò không được, lại bị nàng thăm dò ngược lại. Tuổi còn nhỏ, mà đã chứa nhiều tâm tư thế kia rồi.

Tiết Dương vẻ mặt khinh bỉ: "Hắn đã mù rồi, còn săn đêm được sao?"

A Thiển bực bội: "Người lại thế nữa rồi. Mù thì thế nào, đạo trưởng dù mù cũng rất là lợi hại. Kiểm kia vù vù vù vù vù, nhanh cực!" Nàng khoa tay múa chân, bỗng dưng, Tiết Dương nói: "Người không nhìn thấy, sao biết hắn ra kiểm nhanh?"

Ra chiêu nhanh, thu chiêu càng nhanh hơn. A Thiển lập tức ngang ngược nói: "Ta nói nhanh thì chính là nhanh, kiểm của đạo trưởng nhất định nhanh! Dù ta không thấy, nhưng vẫn có thể nghe ra được nhá!" Nghe cứ như là thiếu nữ ngây thơ há mồm tâng bốc vậy, không thể nào bình thường hơn.

Đến đây, ba lần thăm dò đều không có kết quả, Tiết Dương phải chấp nhận tin rằng A Thiển mù thật.

Hôm sau, A Thiển lặng lẽ kéo Hiếu Tinh Trần ra ngoài, thì thầm hồi lâu, nói điệu bộ kẻ kia đáng nghi, giấu đông giấu tây, lại cùng là người như Hiếu Tinh Trần, chắc chắn không phải loại người tốt lành gì. Không biết thế nào, nàng lại có thể cho rằng ngón út đứt là nạn lại chẳng phải việc quan trọng, mà chính cái đó mới là thứ đặc thù chí mạng nhất. Bởi vậy, Hiếu Tinh Trần lại vỗ về nàng một hồi, hẳn nói: "Người cũng đã ăn kẹo của người ta rồi, đừng đuổi người ta đi nữa. Lành thương rồi hẳn sẽ tự đi thôi. Nào có ai muốn ở lại cái nghĩa trang này với chúng ta chứ?"

A Thiển còn muốn khuyên, tiếng của Tiết Dương bỗng vang lên từ sau lưng: "Các người đang nói ta hả?"

Hắn vậy mà lại bước xuống khỏi giường. A Thiển nói: "Ai nói người? Bánh choẹ!" Cầm lấy cây gậy trúc gõ một mạch vào cửa, sau đó trốn dưới

cửa sổ, tiếp tục nghe trộm.

Ở ngoài nghĩa trang, Hiếu Tinh Trần nói: "Thương người vẫn chưa lành vậy mà không nghe lời ta vẫn đi lại, ghê gớm nhỉ?"

Tiết Dương: "Đi lại nhiều mới mau khoẻ, huống chi có phải hai chân ta đều gãy lìa đâu, vết thương loại này ta quen rồi, là bị người ta đánh đấy."

Tài ăn nói của hần không tệ, rất biết nói mấy lời dí dỏm, trong chút dí dỏm ấy mang theo hơi thở chợ búa suồng sã, vài câu nói ra, Hiếu Tinh Trần liền bị hần chọc cười. Hai người nói chuyện rất là vui vẻ, A Thiển lặng thinh giật giật môi, cẩn thận phân biệt, dường như đang oán hận nói "ta đánh chết người cái tên xấu xa".

Người như Tiết Dương, thật sự quá đáng sợ. Hần bị thương nặng như thế, chật vật thoát thân, cũng có một phần công lao của Hiếu Tinh Trần ở trong đó, đôi bên đã không đội trời chung, hiện giờ trong lòng hần chỉ e là đang hận không thể ép Hiếu Tinh Trần thất khiếu chảy máu chết không toàn thân, nhưng vẫn cứ chuyện trò vui vẻ với hần. Một người sống, lại có thể nham hiểm đến trình độ như thế này. Ngụy Vô Tiện nấp dưới song cửa, nghe từng cơn ớn lạnh tràn vào đáy lòng.

Nhưng mà, hần vẫn đánh giá thấp sự tồi tệ của Tiết Dương.

Đại khái là một tháng trôi qua, dưới sự săn sóc tỉ mỉ của Hiếu Tinh Trần, vết thương của Tiết Dương gần như khỏi hẳn. Ngoài lúc đi đường chân có hơi cà thọt ra, đã không còn gì đáng ngại. Nhưng hần không hề nhắc tới chuyện rời khỏi, vẫn chen chúc ở chung với hai người trong một gian nghĩa trang, không biết đang tính toán điều gì.

Ngày hôm đó, Hiếu Tinh Trần trông nom A Thiển ngủ rồi, lại định ra ngoài săn đêm trừ ma. Bỗng nhiên, tiếng Tiết Dương truyền đến: "Đạo trưởng, tối nay mang theo ta nữa, thế nào?"

Cổ họng hần cũng đã lành lâu rồi, nhưng vẫn cố tình không dùng âm gốc, nguy trang một giọng khác. Hiếu Tinh Trần cười nói: "Vậy không được, người vừa mở miệng là ta cười. Ta mà cười, kiếm chệch đi liền."

Tiết Dương đáng thương: "Ta đeo kiếm cho người, làm trợ thủ cho người, đừng ghét bỏ ta mà."

Hần quen thói làm nũng vờ vĩnh, giọng điệu hệt đứa em trai khi nói chuyện với người lớn, mà lúc Hiếu Tinh Trần còn làm học trò của Bão Sơn tán nhân đường như đã từng dẫn dắt sư muội sư đệ, nên tự nhiên cũng coi hần như vãn bối, lại biết hần cũng là người tu tiên, liền vui vẻ đồng ý. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Chắc chắn Tiết Dương sẽ không tốt bụng như vậy, lại còn đi săn đêm giúp Hiếu Tinh Trần nữa chứ. Nếu như A Thiển không đi theo, vậy cũng phải bỏ qua chuyện quan trọng rồi."

Nhưng A Thiển quả nhiên là một người thông minh, cũng rõ ràng Tiết Dương quá nửa không có ý tốt. Chờ hai người này ra ngoài, nàng cũng nhảy khỏi quan tài, đi theo ở xa xa. Không bám theo sát gót là lập tức mất dấu.

Cũng may trước đó Hiếu Tinh Trần có nói địa điểm săn đêm tối nay, là một thôn trang nhỏ bị tẩu thi quấy nhiễu, A Thiển cứ thẳng hướng mục đích mà đi. Nàng phá một cái hốc dưới hàng rào cửa thôn, chui vô từ đó, trốn vào một căn phòng, lén lén lút lút thò đầu ra.

Nàng vừa ló đầu, chẳng biết A Thiển có xem hiểu gì không, nhưng trong lòng Ngụy Vô Tiệm lại đột nhiên ớn lạnh.

Tiết Dương khoanh tay đứng ven đường, nghiêng đầu mỉm cười. Hiếu Tinh Trần ở phía đối diện hần, ung dung xuất kiếm, ánh sáng bạc của Sương Hoa vắt ngang, một kiếm xuyên tim một thôn dân.

Thôn dân kia, là một người sống.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thảo Mộc 8

Nếu đổi lại là một cô bé khác có số tuổi tương đương, nhất định sẽ hét ầm lên ngay tại chỗ. Nhưng A Thiến đã giả vờ mù loà nhiều năm như thế rồi, người nào cũng ý vào nàng không thấy mà hành động đáng ghê tởm gì cũng đều không lo sợ làm trước mặt nàng, bởi vậy nàng đã sớm luyện được một trái tim kim cương, gắng gượng không hề hét lên.

Dù là như vậy, Ngụy Vô Tiện vẫn cảm giác được từng cơn tê dại và cương cứng từ dưới chân nàng truyền lên.

Hiếu Tinh Trần đứng trong một vùng thi thể thôn dân ngổn ngang, thu kiếm vào vỏ, trầm ngâm nói: "Trong thôn này vậy mà lại không có lấy một người sống? Tất cả đều là tẩu thi?"

Tiết Dương cong môi cười, nhưng trong miệng hắt lại phát ra âm thanh nghe cứ như hết sức kinh ngạc không hiểu nổi, còn mang theo chút bi thương: "Không sai. Cũng may là Sương Hoa của người có thể tự động dẫn dắt thi khí, bằng không chỉ bằng vào hai người chúng ta thì khó mà giết khỏi vòng vây."

Hiếu Tinh Trần nói: "Kiểm tra thôn lại lần nữa, nếu như thật sự không còn ai sống sót, thì thiêu huỷ hết những tẩu thi này."

Chờ bọn hắc sủng vai đi xa rồi, lúc này chân A Thiến mới dần có sức lực. Nàng lén từ sau nhà ra, đi tới đồng xác nọ, cúi đầu nhìn quanh quất. Tâm mắt Ngụy Vô Tiện cũng di chuyển không yên theo nàng. Những thôn dân này đều bị một kiếm gọn gàng nhanh chóng của Hiếu Tinh Trần xuyên tim mà chết.

Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiệm chú ý thấy có vài khuôn mặt khá quen.

Trong vài quãng kí ức trước đó, ba người này ban ngày ra ngoài, trên đường gặp phải mấy gã đàn ông ngồi nơi giao lộ chơi xúc xắc. Bọn họ đi qua giao lộ đó, mấy gã rảnh rồi kia nhắc mắt liếc sang, trông thấy một tên mù lớn, một con mù nhỏ, lại thêm một thằng nhóc què quặt, đều cười hô hố. A Thiến phun nước miếng khua gậy trúc về phía bọn gã, Hiếu Tinh Trần lại như không nghe thấy, Tiết Dương thì mỉm cười. Nhưng ánh mắt ấy, lại không hiền lành chút xíu nào.

A Thiến liên tục giở vài cái xác lên, lật mí mắt bọn họ, thấy tất cả đều là tròng trắng, còn có vài người đã mọc đầy thi ban trên mặt, thì thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lòng Ngụy Vô Tiệm lại ngày càng nặng nề.

Tuy những người này nhìn lướt qua trông rất giống tấu thi, nhưng, bọn họ quả thật đều là người sống.

Chỉ có điều đã trúng phải thi độc.

Hoạt thi chia làm hai loại. Trúng độc quá nặng không còn cách cứu, trở thành xác chết di động. Và trúng độc nhẹ, vẫn có thể cứu vãn.

Những thôn dân này, nhất định chỉ mới trúng thi độc không lâu. Trên người sẽ xuất hiện đặc thù của kẻ thi biến, bốc mùi thi thể, nhưng bọn họ có thể suy có thể nghĩ, có thể nói có thể năng, vẫn là một người sống, chỉ cần cứu chữa, thì cũng như đám Lam Cảnh Nghi lúc ấy, có thể cứu về. Loại thể này quyết không thể ngộ sát.

Bọn họ vốn có thể nói chuyện, có thể tỏ rõ thân phận, có thể kêu cứu, nhưng gay go ở chỗ, là tất cả bọn họ đều đã bị Tiết Dương cắt đứt lưỡi từ lâu. Bên mép mỗi bộ thi thể, đều có máu tươi âm âm chảy ra hoặc đã khô cạn.

Tuy Hiếu Tinh Trần không nhìn thấy, nhưng Sương Hoa sẽ dẫn dắt hắn về nơi có mùi thi thể, thêm vào những thôn dân này không còn đầu lưỡi, chỉ có thể phát ra tiếng gào quái dị cực kỳ giống tấu thi, bởi vậy hắn không may may nghi ngờ, tưởng rằng thứ mình giết chính là tấu thi.

Hơn nữa muốn khiến thôn dân cả một thôn đều trúng thi độc, ngoài cái trò sở trường hay ho của Tiết Dương: trắng trợn lan truyền bột phấn thi độc ra, thì Ngụy Vô Tiệm chẳng nhớ nổi còn con đường nào khác nữa.

Một mũi tên hạ hai con chim, mượn đao giết người. Tiết Dương này, độc ác.

A Thiến lại không biết phân biệt, nàng chỉ hiểu sơ sài, toàn là học được từ Hiếu Tinh Trần, nàng cũng hệt như hắn, đều cho rằng thứ bị giết chính là tấu thi, lầm bầm nói: "Cái tên xấu xa kia, chẳng lẽ đang giúp đạo trưởng thật?"

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Người tuyệt đối đừng cứ thế mà tin Tiết Dương!"

Cũng may, trực giác của A Thiến hết sức nhạy bén, tuy nàng không bối mớ được sai lầm nào, nhưng bản năng đã không thích Tiết Dương, chẳng thể nào yên tâm được. Bởi vậy, chỉ cần Tiết Dương đi ra ngoài sân đêm với Hiếu Tinh Trần, nàng đều lặng lẽ theo đuôi. Dù tản ra ở chung một phòng, nàng cũng trước sau không thả lỏng cảnh giác.

Vào một đêm nọ, gió đông rít gào, ba người chen chúc bên bếp lò ở gian phòng nhỏ, A Thiến ồn ào muốn nghe kể chuyện. Đêm nay Tiết Dương hết sức bức mình, hắn nói: "Đừng có ồn, còn ồn nữa ta thắt lưỡi người thành nơ giờ!"

A Thiến vốn chẳng nghe lời hắn, lại nói: "Đạo trưởng, ta muốn nghe kể chuyện!"

Hiếu Tinh Trần: "Hồi còn bé không ai kể chuyện cho ta nghe, ta kể người nghe kiểu gì đây?"

A Thiến dùng dằng, lăn lộn trên đất mãi không thôi, Hiếu Tinh Trần nói: "Được rồi, vậy ta kể cho người nghe câu chuyện trên một ngọn núi."

A Thiến: "Trước đây có một ngọn núi, trên ngọn núi có một cái miếu?"

Hiếu Tinh Trần: "Không phải, trước đây có một ngọn núi tiên không biết tên, trên núi có một vị tiên, vị tiên ấy thu nhận rất nhiều đồ đệ, thế nhưng lại không cho đồ đệ xuống núi."

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Bão Sơn tán nhân."

A Thiến: "Tại sao lại không cho xuống núi?"

Hiếu Tinh Trần nói: "Bởi vì chính vị tiên ấy không hiểu thế giới bên dưới, nên mới trốn lên trên núi. Bà nói với đồ đệ, nếu như các người muốn xuống núi, vậy thì đừng trở về nữa, đừng mang tranh chấp ở bên ngoài về núi."

A Thiến: "Vậy chẳng phải ngột ngạt lắm sao? Chắc chắn là có đồ đệ không nhịn được muốn chuồn xuống núi chơi đùa đây."

Hiếu Tinh Trần: "Đúng vậy. Người đầu tiên xuống núi, là một đệ tử rất ưu tú. Lúc hắn mới vừa xuống núi, bởi bản lĩnh cao cường, người người kính nể ngợi khen, hắn cũng thành danh sĩ tiên môn trong chính đạo. Chỉ có điều là sau đó, không biết gặp phải chuyện gì, tính tình thay đổi, đột nhiên biến thành một ma đầu giết người không chớp mắt. Bị người loạn đao chém chết."

Duyên Linh đạo nhân.

Rốt cuộc thì sau khi xuống núi vào đời, vị sư bá này của hân đã gặp phải chuyện gì đến nỗi tính tình đại biến, đến nay vẫn còn là câu đố. E rằng sau này cũng sẽ không một ai biết được.

Hiếu Tinh Trần nói: "Đồ đệ thứ hai, là một nữ đệ tử cũng rất ưu tú."

Lòng ngực Ngụy Vô Tiện nóng lên.

Tàng Sắc tán nhân.

A Thiển: "Đẹp không?" Hiếu Tinh Trần: "Không biết, có người nói là rất đẹp." A Thiển nói: "Vậy thì sau khi nàng ấy xuống núi nhất định là có rất nhiều người thích, muốn cười nàng nhỉ! Sau đó nàng chắc chắn sẽ gả cho một đại quan! Không đúng, không phải đại quan, là một đại gia chủ!"

Hiếu Tinh Trần cười nói: "Người đoán sai rồi, nàng gả cho người hầu của một vị đại gia chủ."

A Thiển: "Ta không thích. Tiên tử vừa ưu tú vừa xinh đẹp sao lại để ý kẻ hầu kia chứ, chuyện này tầm thường quá, toàn là mấy tên thư sinh nghèo kiết hủ lậu hoang tưởng* mà ra. Sau đó thì sao?"

*gốc là: ý dâm

Hiếu Tinh Trần nói: "Sau đó dẫn người hầu kia cùng cao chạy xa bay với nhau, rồi trong một lần săn đêm thất thủ mất mạng."

A Thiển phun phì phì: "Đây là cái chuyện quái gì chứ, gả cho một tên hầu thì thôi đi, lại còn chết! Ta không nghe nữa!" Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "May là Hiếu Tinh Trần không kể tiếp cho nàng nghe, hai vị này còn sinh ra một người được gọi là đại ma đầu mà ai ai cũng hô hào đòi đánh, bằng không nàng đã phì lên trên đầu mình rồi."

Hiếu Tinh Trần bất đắc dĩ nói: "Hồi đầu đã nói rồi, ta không biết kể chuyện."

Tiết Dương bỗng nói: "Vậy ta kể, thế nào? Trước đây, có một đứa bé, đứa bé này rất thích ăn đồ ngọt, thế nhưng lại luôn không được ăn. Có một ngày, nó ngồi trước bậc thang, không biết nên làm gì. Đối diện bậc thang có một cửa hàng, trong đó có một người đàn ông đang ngồi ăn uống, chờ người. Nhìn thấy cậu bé đó, gã vẫy tay gọi nó sang."

Khởi đầu của câu chuyện này hay và hấp dẫn hơn cái chuyện kia của Hiếu Tinh Trần nhiều. Nếu như A Thiển có một đôi tai thỏ, lúc này đây thế nào cũng sẽ dựng thẳng lên rồi. Tiết Dương nói tiếp: "Đứa bé này tỉnh tỉnh mê mê, thấy có người vẫy tay với nó, liền chạy tới. Người đàn ông kia chỉ vào một đĩa bánh ngọt trên bàn rồi nói với nó: có muốn ăn không? Cậu bé đương nhiên rất muốn ăn, gật đầu, gã ta liền đưa cho cậu bé này một tờ giấy: muốn ăn, thì đưa cái này vào một gian phòng, đưa xong tao liền cho mày."

"Đứa bé rất vui vẻ, nó chạy một lần là có thể được một đĩa bánh ngọt, mà đĩa bánh ngọt này là do nó tự kiếm được nha."

"Nó không biết chữ, cầm giấy rồi đưa tới một nơi nào đó được chỉ định, mở cửa, một đại hán vạm vỡ đi ra, nhận giấy xong, gã một tát đập nó máu mũi đầy mặt, dính ướt cả tóc nó, gã hỏi: ai bảo mày đưa thứ này tới đây?"

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Đứa bé này chắc chắn chính là Tiết Dương. Không ngờ hiện giờ hăn khôn khéo thế này, mà hồi bé lại ngu như vậy. người ta bảo hăn đưa tờ giấy đi là hăn liền đưa. Trên giấy kia nhất định là viết những lời không hay ho rồi. Gã kia và đại hán này có thù oán gì đó, mà chính gã không dám chửi ngay mặt, nên mới gọi một cậu nhóc ven đường đi truyền tin. Hèn hạ."

Tiết Dương nói tiếp: "Lòng nó sợ hãi, chỉ phương hướng, đại hán vạm vỡ kia nắm tóc nó đi thẳng một mạch tới cửa tiệm nọ, gã đàn ông kia đã chạy từ lâu. Mà đĩa bánh ngọt chưa ăn xong cũng đã bị hoả kế trong cửa hàng lấy đi mất. Đại hán kia nổi điên lên, hất tung vài cái bàn trong cửa hàng, hùng hùng hổ hổ bỏ đi."

"Thằng bé rất nóng nảy. Nó chạy một hồi, hết bị đánh, lại còn bị người ta nắm tóc kéo đi cả một đường, da đầu cũng sắp bị kéo tróc mất, đã vậy còn không được ăn bánh ngọt nữa. Nó hỏi hoả kế: bánh ngọt của ta đâu?"

Tiết Dương cười tủm tỉm nói: "Hoả kế bị người ta đập quán, trong lòng đang nén giận. Liền cho nó ăn vài bạt tai rồi quăng ra cửa, tát đến độ lỗ tai nó ong ong kêu vang. Bò dậy đi được một đoạn đường, các người đoán xem? Trùng hợp như thế, lại gặp phải gã đàn ông bảo nó truyền tin kia."

Tới đây, hần không kể tiếp nữa. A Thiến đang nghe đến mê mẩn, nói: "Sau đó thì sao? Thế nào rồi?"

Tiết Dương lặng lẽ nói: "Còn có thể thế nào? Chẳng phải bị đánh thêm mấy lần, đá thêm mấy cái hay sao."

A Thiến: "Này là người chứ gì? Thích ăn ngọt, chắc chắn là người! Lúc bé sao người lại thế kia nhỉ! Nếu đổi thành ta, ta phì phì phì phun nước miếng trước, sau đó là đánh đánh đánh..." Nàng khua tay múa chân, Hiếu Tinh Trần nói: "Được rồi, ngủ đi."

A Thiến bị hần ôm vào trong quan tài, còn bức bối nói: "Ây da! Chuyện hai người các người kể thiệt là làm ta tức chết mà! Một thì nhàm chán tức chết người, một thì đáng ghét tức chết người! Cái gã bảo người ta truyền tin kia thiệt đáng ghét!"

Hiếu Tinh Trần: "Sau đó thật là chỉ đá vài cái, đánh mấy lần?"

Tiết Dương: "Người đoán xem? Chuyện của người cũng chẳng phải không nói tiếp nữa đó sao?"

Hiếu Tinh Trần: "Mặc kệ sau đó xảy ra điều gì, nếu bây giờ người còn được coi là mạnh khỏe, thì đừng nên quá ủ ê với quá khứ."

Tiết Dương: "Ta đâu có ủ ê với quá khứ. Chẳng qua là do cô bé mù kia ngày nào cũng đều trộm kẹo của ta ăn, ăn xong rồi, lại làm ta không nhìn được lại nghĩ tới thời gian trước đây không được ăn."

A Thiển ra sức đá đá quan tài, tỏ ý kháng nghị, nàng ăn vốn chả có bao nhiêu. Hiếu Tinh Trần dường như mỉm cười, nói: "Nghỉ ngơi cả đi."

Một mình hẩn ra ngoài sân đêm. Đêm nay Tiết Dương không cùng đi ra ngoài, A Thiển cũng yên tâm nằm ngay đơ trong quan tài, nhưng vẫn mở mắt không ngủ được.

Lúc sắc trời mờ sáng, Hiếu Tinh Trần lặng yên không một tiếng động vào cửa.

Khi hẩn đi ngang qua quan tài, đưa tay duỗi vào. A Thiển nhắm mắt giả bộ ngủ, chờ hẩn đi rồi, nàng mới mở mắt. Chỉ thấy bên chiếc gối rơm, đặt một viên kẹo nho nhỏ.

Nàng ló đầu ra, trông về phía phòng ngủ. Tiết Dương ngồi bên cạnh bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một viên kẹo nhỏ lẳng lẳng nằm cạnh bàn.

Sau cái đêm trò chuyện suốt đêm bên bếp lửa, ngày nào Hiếu Tinh Trần cũng phát cho cả hai mỗi người một viên kẹo. Giữa A Thiển và Tiết Dương, cũng duy trì một loại hòa bình vi diệu.

Ngày nào đó, A Thiến lại chơi trò mù loà trên đường. Trò này nàng chơi cả đời, trăm lần không chán. Lúc đang khua gậy đi tới đi lui, bỗng nhiên, có giọng nói truyền từ sau lưng tới: "Tiểu cô nương, nếu mắt không nhìn thấy, thì đừng nên đi nhanh như thế."

Đây là giọng nói của một nam tử trẻ tuổi, nghe có vài phần lạnh nhạt. A Thiến vừa quay đầu lại, chỉ thấy một đạo nhân mang áo đen, thân hình cao gầy, đứng sau lưng cách nàng mấy trượng, lưng đeo trường kiếm, tay khoác phất trần, tà áo tung bay, thể đứng cực ngay, rất có vài phần khí độ trong sạch cao thượng.

Khuôn mặt này, chính là Tống Lam.

A Thiến nghiêng đầu, Tống Lam đã đi tới, gác phất trần lên vai nàng, dẫn nàng qua một bên, y nói: "Bên đường này ít người."

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Thật không hổ là bạn tốt của Hiếu Tinh Trần. Cái gọi là bạn tốt, tất nhiên là hai người có tính tình lẫn thái độ làm người đều gần giống nhau." A Thiến bật cười: "A Thiến cảm ơn đạo trưởng!"

Tống Lam thu phất trần về, khoác vào trong khuỷu tay lần nữa, nhìn lướt qua nàng, nói: "Đừng nên chơi loạn, nơi đây âm khí nặng, sau lúc mặt trời lặn chớ lưu luyến ở ngoài."

A Thiến đáp: "Được!"

Tống Lam gật gật đầu, tiếp tục đi về phía trước, chặn một người đi đường: "Xin dừng bước. Cho hỏi, chung quanh đây có ai từng thấy một vị đạo nhân mắt mù đeo kiếm không?"

A Thiến lập tức quay đầu lại, chú ý lắng nghe. Người qua đường nọ nói: "Ta không rõ lắm, nếu không đạo trưởng ngài đến đằng trước tìm người khác hỏi đi."

Tống Lam đáp: "Cám ơn!"

A Thiến gõ gậy trúc đi tới: "Vị đạo trưởng này, người tìm vị đạo trưởng kia làm gì thế?"

Tống Lam quay phắt người lại: "Người gặp người này rồi?"

A Thiến: "Hình như ta từng thấy, lại hình như chưa từng thấy."

Tống Lam: "Làm sao mới thấy được?"

A Thiến: "Người trả lời vài câu hỏi của ta, nói không chừng ta lại thấy. Vị đạo trưởng kia là bạn của người à?"

Tống Lam ngơ ngác, một lát sau, mới nói: "... phải."

Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm: "Sao y lại do dự?"

A Thiến cũng cảm thấy y trả lời khá miễn cưỡng, lòng sinh nghi, lại nói: "Người biết hẳn thật hả? Vị đạo trưởng kia cao bao nhiêu? Là xấu hay đẹp? Kiểm trông thế nào?"

Tống Lam lập tức nói: "Vóc người gần với ta, mặt mũi rất đẹp, kiểm khắc hoa sương."

Thấy y trả lời không sai chỗ nào, lại chẳng giống kẻ xấu, A Thiến nhân tiện nói: "Ta biết hẳn ở đâu, đạo trưởng người đi theo ta!"

Lúc bấy giờ Tống Lam đã bôn ba tìm kiếm bạn tốt nhiều năm, thất vọng vô số lần, hiện tại cuối cùng cũng có tin tức, tay cầm phất trần run rẩy đến độ A Thiến cũng có thể nhìn thấy rõ mười mười. Y cố gắng giữ bình tĩnh nói: "... Làm... làm phiền..."

A Thiến dẫn y tới gần nghĩa trang, nhưng Tống Lam lại đứng yên ở nơi xa xa. A Thiến nói: "Sao vậy? Sao người không sang?"

Chẳng biết vì sao, sắc mặt Tống Lam tái nhợt đến cực điểm, như rất muốn đi vào, nhưng lại không dám. Dáng vẻ thanh cao ban nãy đã sớm quẳng đi nơi nào không biết nữa, Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là cận hương tình khiếp?"

*Cận hương tình khiếp: đại khái là xa quê lâu ngày, đến khi quay lại thì cảm thấy chộn rộn, xốn xang, sợ hãi...đây coi như HTT là quê hen... *tự vả*

Khó khăn lắm y mới dám vào, nào ngờ, một bóng người ung dung đi trước y một bước, thoáng cái tiến vào cổng nghĩa trang.

Vừa nhìn rõ bóng người kia, trong phút chốc, mặt Tống Lam từ nhợt nhạt chuyển thành tái mét!

Trong nghĩa trang có một tràng tiếng cười truyền ra, A Thiến hừ nói: "Đáng ghét, hản về rồi."

Tống Lam nói: "Hản là ai? Tại sao hản lại ở đây?"

A Thiến hằm hằm hừ hừ: "Một tên xấu xa. Lại chẳng nói tên, ai mà biết hản là ai? Do đạo trưởng cứu về đó. Cả ngày quần quít lấy đạo trưởng, ghét muốn chết!"

Tống Lam vừa kinh vừa sợ đẩy mặt, kinh ngạc không thôi. Chốc lát sau, y nói: "Đừng lên tiếng!"

Hai người im hơi lặng tiếng đi tới nơi ngoài nghĩa trang, một đứng bên cửa sổ, một nấp dưới song cửa. Chỉ nghe trong nghĩa trang, Hiếu Tinh Trần nói: "Hôm nay đến lượt ai?"

Tiết Dương: "Sau này chúng ta không thay phiên nữa, thế nào? Đổi sang cách khác."

Hiếu Tinh Trần: "Đến lượt người là lại có chuyện. Đổi cách gì?"

Tiết Dương: "Ở đây có hai nhánh cây nhỏ. Rút nhánh dài thì không đi, rút nhánh ngắn thì đi. Sao nào?"

Lặng im chốc lát, Tiết Dương cười há há: "Người ngắn, ta thắng, người đi!"

Hiếu Tinh Trần hết cách, nói: "Được rồi, ta đi."

Dường như hần đứng dậy, định đi ra ngoài cửa. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Tốt lắm, mau ra đây, chỉ cần hần vừa ra, Tống Lam kéo hần chạy đi là xong!"

Ai ngờ, đi chưa được mấy bước, Tiết Dương nói: "Trở về đi. Ta đi."

Hiếu Tinh Trần: "Sao lại chịu đi?"

Tiết Dương cũng đứng dậy, hần nói: "Người ngốc hả? Ban nãy ta lừa người đó. Cây ta rút là loại ngắn, chỉ có điều ta đã sớm giấu một nhánh nhỏ khác dài hơn, dù người chọn nhánh nào, ta cũng đều có thể lấy cái dài hơn. Bắt nạt người không nhign thấy thôi."

Chế nhạo Hiếu Tinh Trần vài câu, hần rất là ung dung nhấc cái giỏ theo bước ra cửa. A Thiến ngẩng đầu lên, nhìn Tống Lam run rẩy cả người, nhưng không rõ tại sao y lại tức giận như vậy. Tống Lam ra hiệu nàng ngậm miệng, hai người lặng yên không tiếng động đi ra xa, y mới bắt đầu dò hỏi A Thiến: "Người nọ, Tinh... vị đạo trưởng kia cứu khi nào?"

Nghe giọng điệu y nghiêm nghị, A Thiến biết rõ đây không phải chuyện nhỏ, nàng nói: "Cứu lâu rồi, sắp mấy năm."

Tống Lam nói: "Hần vẫn không biết người kia là ai?"

A Thiến: "Không biết."

Tống Lam: "Vị đạo trưởng bên cạnh hắn kia, đã làm những gì?"

A Thiến: "Khua môi múa mép, bắt nạt ta hù dọa ta. Còn có, cùng đi săn đêm với đạo trưởng."

Chân mày Tống Lam nghiêm lại, cảm thấy Tiết Dương chắc chắn sẽ không tốt lành như thế: "Săn đêm gì chứ? Người cũng biết?"

A Thiến không dám khinh thường: "Trước đây có một quãng thời gian thường đi săn tẩu thi, giờ không còn nữa, chỉ đi săn một ít âm hồn, súc vật tác quái gì đó thôi."

Tống Lam cẩn thận gắng hỏi, dường như vẫn cảm thấy là lạ chỗ nào đấy, nhưng cứ không nắm được đầu mối. Y nói: "Quan hệ giữa hắn và vị đạo trưởng kia tốt lắm sao?"

Dù rất không muốn thừa nhận, nhưng A Thiến vẫn nói ra: "Ta cảm thấy đạo trưởng ở một mình không vui vẻ lắm... không dễ gì mới có được một người đồng hành... bởi vậy, hình như hắn rất thích nghe tên xấu xa kia nói mấy câu khôi hài...."

Trên mặt Tống Lam, là một vùng mây đen giăng kín, vừa là phần nộ, vừa là không đành lòng. Chỉ có một tin tức, rõ rõ ràng ràng.

Tuyệt không thể để Hiếu Tinh Trần biết việc này!

Y nói: "Đừng nói cho hắn biết mấy chuyện dư thừa này."

Dứt lời, trầm mặt đuổi theo hướng Tiết Dương rời khỏi. A Thiến nói: "Đạo trưởng, có phải người muốn đi đánh tên xấu xa kia không?"

Tống Lam đã đuổi theo ra rất xa.. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Đâu chỉ muốn đánh, y đây là muốn lăng trì Tiết Dương!"

Tiết Dương cầm giỏ thức ăn ra ngoài, A Thiến biết hẳn sẽ đi lên con đường mua thức ăn nọ, bèn đi đường tắt, xuyên qua một rừng cây, dọc đường chạy nhanh như bay, ngực thành thịch nẩy điên cuồng. Đuổi theo một hồi, nhìn thấy bóng người Tiết Dương ở đằng trước. Hẳn một tay cầm giỏ, giỏ nhét đầy các thứ rau xanh, củ cải, bánh mìn thầu, uế oải vừa đi vừa ngáp, xem ra là mua thức ăn về rồi.

A Thiến quen thói ẩn núp nghe trộm, lén lút náu mình trong lùm cây ở cánh rừng, cùng đi theo hẳn. Bỗng nhiên, giọng nói lạnh lùng của Tống Lam từ phía trước truyền đến: "Tiết Dương."

Hệt như bị người ta tát một chậu nước lạnh ngay mặt, lại hết như bị người ta cho ăn một bạt tai đánh tỉnh khỏi giấc mộng, sắc mặt Tiết Dương thoáng chốc trở nên cực kỳ khó coi.

Tống Lam từ sau một gốc cây vòng ra, trường kiếm đã rời vỏ, nắm trong tay, mũi kiếm chỉ xéo xuống mặt đất.

Tiết Dương ra vẻ kinh ngạc: "Ơ kìa, này không phải Tống đạo trưởng hay sao? Khách quý nha. Đến ăn chực à?"

Tống Lam chỉ kiếm đâm tới, Tiết Dương soạt giữ Hàng Tai trong tay áo ra, cản một đòn, thụt lùi ra sau vài bước, đặt giỏ thức ăn dưới một gốc cây, nói: "Đạo sĩ thúi, ông đây chợt nổi hứng đi mua đồ ăn một lần, con mẹ ngươi lại tới sát phong cảnh!"

Kiểm thuật của Tống Lam tốt hơn Tiết Dương nhiều, lại ôm theo một sự phần nộ điên cuồng, chiêu nào chiêu nấy bức mạng, khế quát: "Nói! Rốt cuộc ngươi đang giở trò quỷ gì! Tiếp cận Hiếu Tinh Trần lâu như vậy đến cùng là muốn làm gì!"

Tiết Dương cười nói: "Ta nói Tống đạo trưởng sao vẫn chưa ra hết thực lực, hoá ra là muốn hỏi việc này."

Tống Lam gầm lên: "Nói! Thứ cặn bã như ngươi, sẽ tốt bụng giúp hã đi săn ư?!"

Kiểm khí lướt qua sát mặt, rạch ra một vết thương trên mặt Tiết Dương, hã cũng không sợ hãi, nói: "Tống đạo trưởng vậy mà lại hiểu ta rõ đến thế!"

Hai người này một là đi con đường Đạo môn chính tông, một thì bước trên đường hoang vu, luyện ra một thân giết người phóng hỏa, kiếm pháp của Tống Lam rõ ràng tốt hơn hã Tiết Dương, y một kiếm đâm xuyên cánh tay Tiết Dương: "Nói!"

Nếu không phải vì sự thật ấy khiến người ta lo lắng, không thể không hỏi cho rõ ràng, chỉ sợ một kiếm này của y đâm tới không phải cánh tay, mà chính là cổ. Tiết Dương trúng kiếm, mặt không biến sắc nói: "Người muốn nghe thật? Ta sợ người nghe xong sẽ điên thôi. Có một số việc tốt hơn hết là không nên biết."

Tống Lam lạnh lùng thốt: "Tiết Dương, kiên nhẫn của ta với người có hạn!"

"Coong" Một tiếng, Tiết Dương dời mắt lên một kiếm đâm tới của y, nói: "Được rồi, đây là người nhất định muốn nghe nhé. Người có biết, vị đạo hữu, bạn tri giao kia của ngươi, đã làm gì không? Hã giết rất nhiều tấu thi. Trảm yêu trừ ma, không cầu báo đáp, thiệt là làm người ta cảm động mà. Tuy hã móc mắt ra cho ngươi, thành một người mù, thế nhưng cũng may là Sương Hoa biết tự động dẫn dắt hã tới chỗ có mùi xác chết. Mà kì diệu hơn là, ta phát hiện chỉ cần cắt lưỡi của những người trúng phải thi độc kia, khiến bọn chúng không cách nào nói chuyện, Sương Hoa cũng chẳng phân biệt được đâu là hoạt thi đâu là tử thi, vậy nên..."

Hã giải thích vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, từ tay đến kiếm Tống Lam đều đang run rẩy: "Tên súc sinh ngươi... Súc sinh không bằng cầm thú..."

Tiết Dương: "Tổng đạo trưởng, lần lúc ta lại cảm thấy, người có giáo dưỡng như các người khi chửi người ta rất dễ chịu thiệt, bởi lặp đi lặp lại cũng chỉ có mấy từ như thế, chẳng có ý mới, chả có lực sát thương tí nào cả. Hồi bảy tuổi ta đã không thèm dùng hai từ đó chửi người ta rồi."

Tống Lam giận không dần nổi, lại một kiếm tới, đâm vào huyệt cổ họng hắn: "Người ức hiếp hấn mắt mù, gạt hấn thật khổ!"

Một kiếm này vừa nhanh vừa độc, Tiết Dương gắng gượng né qua, vẫn bị đâm thủng vai. Hấn cứ như không có cảm giác, cả chân mày cũng chẳng nhú lấy một cái, nói: "Mắt hấn mù? Tổng đạo trưởng, thế nhưng người đừng quên, mắt hấn mù là bởi hấn móc mắt ra cho ai nhé?"

Nghe vậy, sắc mặt lẫn động tác của Tống Lam đều cứng đờ.

Tiết Dương lại nói: "Người lấy lập trường gì mà lên án ta? Bạn bè? Người không biết thẹn khi nói mình là bạn bè của Hiếu Tinh Trần sao? Há há há há có cần ta nhắc người không hả Tổng đạo trưởng, sau khi ta tàn sát đạo quán kia của người, người nói thế nào với Hiếu Tinh Trần? Hấn lo lắng cho người nên muốn tới giúp, người lúc đó, nhìn hấn bằng vẻ mặt gì?"

Tâm trạng Tống Lam rồi bời: "Ta! Lúc đó ta..."

Tiết Dương ngắt ngang đẩy lời y trở lại: "Lúc đó người đang bị phần? Đang thương tâm? Đang lo không nơi trú ẩn? Bởi vậy nên giận chó đánh mèo? Nói một câu công bằng, ta tàn sát quán người, đúng là bởi vì hấn. Người trút giận sang hấn cũng là có thể thông cảm được, hơn nữa vừa đúng ý ta."

Câu câu trúng chỗ hiểm!

Kiểm Tiết Dương xuất ra ngày càng thông thả, cũng ngày càng hung tàn xảo quyệt, đã mơ hồ chiếm ưu thế, Tống Lam lại không hề hay biết. Kiếm trên tay và miệng lưỡi Tiết Dương đều áp sát từng bước, hấn nói: "Ôi! Rõ

ràng là chính người nói 'từ bây giờ đừng gặp nhau nữa', sao lúc này lại chạy tới đây? Đạo trưởng Hiếu Tinh Trần, người nói có đúng không?"

Nghe vậy, Tống Lam ngẩn ra. Đến cả trò lừa gạt đơn giản này cũng mắc phải, chỉ có thể nói y thật sự đã hoàn toàn bị Tiết Dương quấy nhiễu tâm trạng và bước tiến rồi. Tiết Dương sao lại bỏ qua cơ hội tuyệt vời bậc này cơ chứ, vung tay lên, phẫn bột thi độc rơi vãi đầy trời.

Tống Lam chưa từng gặp phải bột phẫn thi độc tinh luyện kinh người loại này, dưới một lần vung, hít vào vài hơi, lập tức biết gay go rồi, ho khan liên tục. Mà Hàng Tai của Tiết Dương đã chờ đợi từ lâu, mũi kiếm loé ánh sáng lạnh, thành linh chui vào miệng y!

Nhoáng cái, trước mắt Ngụy Vô Tiện một vùng tối om. Là A Thiển sợ đến mức nhắm hai mắt lại.

Nhưng hẳn rõ ràng, đầu lưỡi của Tống Lam, đã bị Hàng Tai chặt đứt đúng vào lúc này.

Tiếng động kia thật đáng sợ.

Hai vành mắt của A Thiển nóng lên, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng, không phát ra chút âm thanh nào, vừa run lập cập vừa mở mắt ra. Tống Lam cầm kiếm gắng gượng chống người, một tay bịt miệng, máu tươi không ngừng ồ ạt tuôn ra khỏi khe hở.

Đột nhiên bị Tiết Dương ám hại cắt mất lưỡi, Tống Lam lúc này đau đến gần như không thể cất nổi bước chân, nhưng mà, y vẫn rút kiếm khỏi mặt đất, lao đảo đâm tới Tiết Dương. Tiết Dương dễ dàng lắc mình né tránh, mặt đầy vẻ cười xảo trá.

Một khắc sau, Ngụy Vô Tiện liền biết, tại sao hẳn lại lộ ra nụ cười đó.

Ánh sáng bạc của Sương Hoa, đâm vào từ ngực Tống Lam, xuyên qua lưng y.

Tống Lam cúi đầu, nhìn mũi kiếm xuyên qua tim mình, lại chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn người cầm kiếm, vẻ mặt ôn hoà - Hiếu Tinh Trần.

Hiếu Tinh Trần không hề hay biết, hắn nói: "Người có ở đây không?"

Tống Lam im ắng giật giật môi.

Tiết Dương cười: "Ta ở đây. Sao người lại tới?"

Hiếu Tinh Trần rút Sương Hoa ra, thu kiếm vào vỏ: "Sương Hoa có khác thường, ta theo chỉ dẫn đến xem thử." Hắn ngạc nhiên nói: "Lâu lắm rồi không thấy tầu thi chung quanh đây. Không ngờ lại có một con lạc đàn. Là từ nơi khác tới?"

Tống Lam chậm rãi khuy gối trước mặt Hiếu Tinh Trần.

Tiết Dương từ trên cao nhìn xuống y, nói: "Hình như vậy. Kêu rất dữ."

Vào lúc này, chỉ cần Tống Lam đặt kiếm của y vào trong tay Hiếu Tinh Trần, Hiếu Tinh Trần sẽ biết ngay y là ai. Kiếm của bạn tốt tri giao, hắn sờ vào là biết.

Thế nhưng, Tống Lam không thể làm như thế. Đưa kiếm cho Hiếu Tinh Trần, nói cho hắn hay, người mà tự tay hắn giết chết là ai ư?

Tiết Dương đã tính chuẩn điểm này, bởi vậy không hề sợ hãi. Hắn nói: "Đi thôi, trở về làm cơm. Đói bụng."

Hiếu Tinh Trần: "Mua rau xong rồi?"

Tiết Dương: "Mua rồi. Lúc về lại gặp phải thứ này, thiệt xúi quẩy."

Hiếu Tinh Trần dẫn đầu đi trước, Tiết Dương tiện tay vỗ vỗ vết thương trên vai và cánh tay của mình, nhắc cái giỏ lên, đi ngang qua mặt Tống Lam, cười khẽ, cúi đầu, nói với y: "Không có phần của người."

Chờ Tiết Dương đã đi xa thật xa, đoán chừng đã trở lại nghĩa với Hiếu Tinh Trần, A Thiển mới đứng dậy khỏi lùm cây.

Nàng ngồi quá lâu, chân đều tê rần cả, nện gậy trúc, nơm nớp lo sợ đi cà nhắc tới nơi Tống Lam quỳ đứng không ngã, thi thể đã trở nên cứng nhắc.

Tống Lam chết không nhắm mắt, A Thiển bị hai mắt trợn trừng của y hù nhảy dựng, sau đó lại nhìn thấy máu tươi tuôn ra trong miệng hắn trong miệng y, men theo hàm chảy ướt vạt áo, đầy mặt đất, lệ từ hốc mắt nàng nhỏ xuống từng giọt lớn.

A Thiển sợ hãi đưa tay ra, giúp Tống Lam khép hai mắt lại, quỳ trước mặt y, rút tay về rồi nói: "Vị đạo trưởng này, người tuyệt đối đừng trách tội ta, và cả vị đạo trưởng kia nữa. Ta đi ra cũng chết, chỉ có thể trốn tránh, không tài nào cứu người được. Vị đạo trưởng kia hắn bị tên xấu xa kia lừa, hắn không hề cố ý, hắn không biết người hắn giết chính là người!"

Nàng hức hức nước nở nói: "Ta phải về rồi, người trên trời có linh thiêng, nhất định phải phù hộ ta cứu đạo trưởng Hiếu Tinh Trần ra, phù hộ bọn ta chạy ra khỏi lòng bàn tay ma đầu kia, để tên yêu quái sống Tiết Dương ấy chết không tử tế, bị chém thành muôn mảnh, vĩnh viễn không được siêu sinh!"

Nói xong lay vài cái, đập đầu ba cái, dùng sức lau lau mặt, đứng dậy tự cho mình mấy tiếng trống lên tinh thần, đi về hướng Nghĩa thành.

Lúc nàng trở lại nghĩa trang, sắc trời đã tối, Tiết Dương ngồi cạnh bàn gọt táo, gọt táo thành hình con thỏ, xem ra tâm trạng rất tốt. Bất cứ ai trông thấy hắn, đều sẽ cảm thấy đây là một cậu thiếu niên tinh quái, chứ tuyệt không nghĩ tới ban nãy hắn vừa làm chuyện gì. Hiếu Tinh Trần bưng một

đĩa rau xanh bước ra, nghe tiếng, nói: "A Thiến, hôm nay người đi đâu chơi vậy? Trễ vậy mới về."

Tiết Dương liếc nàng một cái, ánh sáng nơi đáy mắt bất chợt loé lên: "Chuyện gì đây, mắt của nó sưng hết cả lên kìa."

Hiếu Tinh Trần đi tới nói: "Sao vậy? Ai bắt nạt người?"

Tiết Dương: "Bắt nạt nó? Ai có thể chứ?"

Tuy nụ cười của hắn đáng yêu, nhưng rõ ràng đã nổi lòng nghi ngờ. Đột nhiên, A Thiến vút cây gậy trúc đi, lớn tiếng gào khóc.

Nàng khóc đến mức mặt lem luốc nước mắt nước mũi, thờ không ra hơi, nhào vào lòng Hiếu Tinh Trần nói: "Hức hức hức, ta xấu lắm sao? Ta xấu lắm sao? Đạo trưởng người nói cho ta biết đi, ta thật sự xấu lắm sao?"

Hiếu Tinh Trần sờ sờ đầu nàng: "Đâu nào, A Thiến xinh đẹp như vậy. Ai nói người xấu?"

Tiết Dương khinh khỉnh nói: "Xấu muốn chết, khóc lên còn xấu hơn."

Hiếu Tinh Trần quở hắn: "Đừng có như thế."

A Thiến càng khóc dữ hơn, giậm chân nói: "Đạo trưởng người có nhìn thấy đâu! Người nói ta đẹp thì có ích gì? Chắc chắn là đang gạt ta! Hắn nhìn thấy, hắn nói ta xấu, vậy xem ra ta xấu thật rồi! Vừa xấu vừa mù!"

Nàng ồn ào như thế một hồi, hai người hiển nhiên đều cho rằng hôm nay nàng ra ngoài bị đứa nhỏ nào đó không biết mắng mấy câu đại loại "xấu xí", "mắc trắng đui mù". Tiết Dương khinh thường nói: "Nói người xấu người chạy về đây khóc? Thái độ ngang tàng của người lúc thường đi đâu rồi?"

A Thiến nói: "Người mới ngang tàng ấy! Đạo trưởng, người còn tiền không?"

Dừng một chút, Hiếu Tinh Trần hơi lúng túng nói: "Ừm... hình như còn."

Tiết Dương chen miệng: "Ta có nè, cho người mượn."

A Thiến xùy xùy: "Người ăn ở với chúng ta lâu như thế, cho người ít tiền người còn muốn mượn thêm! Quý nghèo! Đạo trưởng, muốn đi mua đồ làm mình đẹp hơn. Người đi với ta được không?"

Ngụy Vô Tiệm trầm nghĩ: "Hóa ra là muốn dẫn Hiếu Tinh Trần ra ngoài. Nhưng nếu như Tiết Dương muốn theo, vậy nên làm thế nào cho phải?"

Hiếu Tinh Trần nói: "Được thì được đó, nhưng mà ta lại chẳng giúp người nhìn xem nó có hợp không."

Tiết Dương lại chen miệng: "Ta xem giúp nó."

A Thiến nhảy phắt lên xém tí là đụng vào cằm Hiếu Tinh Trần: "Ta mặc kệ ta mặc kệ! Ta cứ muốn người theo đó, ta không muốn hắn theo đâu. Hắn chỉ biết nói ta xấu! Bảo ta là nhỏ mù!"

Nàng thỉnh thoảng cố tình gây sự cũng không phải mới một hai ngày, hai người đều đã tập mãi thành quen. Tiết Dương thưởng cho nàng một cái mặt quỷ, Hiếu Tinh Trần nói: "Được rồi, ngày mai đi, thế nào."

A Thiến: "Ta muốn tối nay."

Tiết Dương: "Đêm hôm ra ngoài, chợ đều đóng cửa cả rồi, người đi đâu mua?"

A Thiến hết cách, đành phải nói: "Được rồi! Vậy thì ngày mai! Nhớ đó!"

Tính kế không thành, lại còn ồn ào muốn ra ngoài nữa, Tiết Dương nhất định sẽ nghi ngờ, A Thiến đành phải bỏ qua, ngồi cạnh bàn ăn cơm. Việc mới này, tuy nàng biểu diễn giống lúc thường như đúc, hết sức tự nhiên, nhưng bụng dưới của nàng trước sau vẫn căng thẳng, vô cùng căng thẳng, cho đến tận bây giờ, tay nàng cầm chén vẫn còn run rẩy. Tiết Dương ngồi bên tay trái nàng, lia mắt nhìn sang, chân bụng A Thiến lại kéo căng ra, nàng sợ hãi đến độ ăn không vô, thế nhưng vẫn kiên cường giả vờ tức giận đến nuốt không trôi, ăn một miếng phở một cái, ra sức chọc bát, lăm bằm chửi thề: "Con oắt chết tiệt, nha đầu thúi, ta thấy người cũng chẳng có chỗ nào đẹp đẽ. Oắt con!"

Hai người còn lại nghe nàng vẫn mắng "nha đầu thúi" không tồn tại kia, Tiết Dương tròn tròn mắt, Hiếu Tinh Trần thì nói: "Đừng có lãng phí lương thực."

Ánh mắt của Tiết Dương liền từ A Thiến dời sang bên này, chuyển tới mặt Hiếu Tinh Trần đối diện. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Lưu manh con này có thể bắt chước hệt Hiếu Tinh Trần như thế, cũng chẳng phải không có lý do, dù sao thì ngày nào cũng ngồi đối diện nhau, có rất nhiều cơ hội nghiên ngẫm kỹ càng."

Hiếu Tinh Trần lại hồn nhiên không phát hiện hai ánh mắt đang chiếu vào mặt hắn. Suy cho cùng, trong phòng này, người mù chân chính, chỉ có một mình hắn mà thôi.

Sau khi ăn xong, Hiếu Tinh Trần thu dọn bát đĩa, Tiết Dương bỗng gọi nàng: "A Thiến."

Tim A Thiến đột nhiên nhấc lên, ngay cả Ngụy Vô Tiện cũng cảm giác da đầu nàng nổi búng.

Nàng nói: "Gọi ta làm gì?"

Tiết Dương mỉm cười: "Không làm gì hết, chỉ dạy người, lần sau bị mắng nên làm gì thôi."

A Thiến: "Ô, người nói coi, làm sao đây?"

Tiết Dương: "Ai mắng người xấu, người cứ khiến ả xấu hơn người, rạch mười bảy mười tám đao lên trên mặt ả, khiến ả xấu đến độ không dám đi ra ngoài gặp người. Ai mắng người mù, người cứ vót nhọn cây gậy trúc, chọc vào hai mắt của ả ta một cái, khiến ả ta cũng biến thành kẻ mù, người coi ả còn dám miệng tiện nữa không?"

A Thiến sờn cả tóc gáy, chỉ giả vờ cho rằng hắn đang dọa mình, nói: "Người lại dọa ta!"

Tiết Dương hàm hừ: "Người coi như ta đang dọa đi." Nói xong, đẩy chiếc đĩa chứa táo thỏ tới trước mặt nàng: "Ăn đi."

Nhìn một đĩa táo hình thỏ vỏ hồng ruột vàng đẹp dễ đáng yêu kia, từng cơn tởm lợm tràn khắp cõi lòng A Thiến và Ngụy Vô Tiện.

Hôm sau, mới sáng sớm A Thiến đã ồn ào đòi Hiếu Tinh Trần dẫn nàng đi ra ngoài mua quần áo đẹp với son bột nước. Tiết Dương bất mãn nói: "Các người đi rồi, vậy đồ ăn hôm nay lại là ta mua à?"

A Thiến: "Người mua một lần thì sao nào? Đạo trưởng đã mua biết bao nhiêu lần rồi!"

Tiết Dương: "Vâng vâng vâng. Ta đi mua. Giờ ta đi mua liền đây."

Đợi hắn ra ngoài rồi, Hiếu Tinh Trần nói: "A Thiến, người vẫn chưa chuẩn bị xong à? Có thể đi chưa?"

A Thiến xác định Tiết Dương đã đi xa, lúc này mới bước vào, đóng cửa lại, run giọng hỏi: "Đạo trưởng, người có biết, một người tên là Tiết Dương

không?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thảo Mộc 9

Nụ cười của Hiếu Tinh Trần cứng lại.

Hai chữ "Tiết Dương", thật sự là đả kích quá lớn đối với hắn. Mặt hắn vốn đã không có bao nhiêu huyết sắc, sau khi nghe thấy cái tên này, thoáng chốc rút sạch sẽ, môi gần như biến thành màu trắng.

Như không thể xác định, Hiếu Tinh Trần nhỏ giọng nói: "... Tiết Dương?"

Hắn sức tỉnh: "A Thiến, sao ngươi lại biết cái tên này?"

A Thiến nói: "Tiết Dương này, chính là người ở cạnh chúng ta đó! Chính là tên xấu xa kia!"

Hiếu Tinh Trần mù mờ: "Cạnh chúng ta? ... Cạnh chúng ta..."

Hắn lắc đầu, như có hơi chóng mặt: "Làm sao ngươi biết?"

A Thiến: "Ta nghe thấy tiếng hắn giết người!"

Hiếu Tinh Trần: "Hắn giết người? Giết ai?"

A Thiến: "Một cô gái! Giọng nói rất trẻ, hắn là có mang kiếm, sau đó Tiết Dương kia cũng cất giấu một thanh kiếm nữa, bởi vì ta nghe tiếng bọn họ đánh nhau, đánh kêu âm âm luôn. Cô gái kia gọi hắn là 'Tiết Dương', còn bảo hắn 'tàn sát đạo quán', 'giết người phóng hỏa', 'người người muốn diệt'. Ôi trời ơi, kẻ này đúng là một con ma cuồng giết người mà! Vẫn luôn ẩn náu bên cạnh chúng ta, không biết muốn làm gì nữa!"

A Thiến một đêm không ngủ, soạn lời nói dối sẵn trong bụng nguyên buổi tối. Đầu tiên, nhất định không thể để đạo trưởng biết hắn đã coi người sống là tâu thi rồi giết được, lại càng không thể để hắn biết rằng hắn đã tự tay giết chết Tống Lam. Vậy nên, mặc dù có lỗi với Tống Lam, nàng cũng tuyệt không thể nói tên Tống Lam ra. Tốt hơn hết là phải để Hiếu Tinh Trần mau chóng chạy trốn, tránh đi thật xa ngay sau khi phát hiện thân phận của Tiết Dương!

Nhưng tin tức này thật sự khiến người ta khó mà tiếp thu nổi, thoát đầu nghe vào tai, cảm thấy vô cùng hoang đường, Hiếu Tinh Trần nói: "Nhưng giọng nói không giống. Hơn nữa..."

A Thiến gấp đến độ đâm đâm cây gậy trúc: "Giọng nói không giống là do hắn cố ý giả trang! Vì sợ người nhận ra đó!" Bỗng nhiên, suy nghĩ chợt loé, nàng nháy dựng lên: "A đúng rồi! Đúng rồi đúng rồi! Hắn có chín ngón tay! Đạo trưởng người biết không? Có phải là Tiết Dương có chín ngón tay?"

Hiếu Tinh Trần lập tức đứng không vững.

A Thiến vội vã đỡ hắn, dìu hắn đến cạnh bàn, từ từ ngồi xuống. Một hồi lâu sau, Hiếu Tinh Trần mới nói: "Sao người biết hắn có chín ngón tay? Người từng chạm vào hắn sao? Nếu như hắn là Tiết Dương thật, sao hắn lại có thể để mặc người đụng tới tay trái của hắn?"

A Thiến cắn răng, nói: "... Đạo trưởng! Ta nói thật với người! Ta không mù, ta thấy được! Chẳng phải ta đụng tới. Mà là ta nhìn thấy!"

Hiếu Tinh Trần hơi ngỡ ngàng: "Người nói cái gì? Người nhìn thấy?"

A Thiến sợ hãi trong lòng, nhưng lại không thể không nói, liên tục xin lỗi: "Xin lỗi nha đạo trưởng, không phải là ta cố ý gạt người đâu! Ta sợ sau khi người biết ta không mù rồi sẽ đuổi ta đi! Nhưng hiện giờ người đừng trách ta, chúng ta cùng chạy đi. Hắn mua đồ ăn xong sẽ trở về liền đó!"

Bỗng nhiên, nàng ngậm miệng lại.

Bằng vài quẩn mắt của Hiếu Tinh Trần vốn trắng như tuyết, nhưng lúc này đây, lại có bóng hai đốm máu ri rỉ thẫm từ trong ra, càng thẫm càng nhiều lên, dần dà, xuyên vải mà ra, từ hốc mắt chảy xuống. A Thiến thét to: "Đạo trưởng, người chảy máu kìa!"

Hiếu Tinh Trần như mới phát hiện, khẽ "A" một tiếng, giơ tay sờ sờ mặt, sờ thấy tay đầy máu tươi. A Thiến run tay lau giúp hắn, càng lau càng nhiều lên. Hiếu Tinh Trần nhắc tay nói: "Ta không sao... ta không sao."

Trước kia, chỉ cần suy nghĩ quá mức, tâm tình quá độ, vết thương nơi mắt hắn sẽ chảy máu. Nhưng đã rất lâu rồi không hề tái phát, Hiếu Tinh Trần còn tưởng rằng đã khép lại rồi. Ai ngờ, hôm nay lại chảy máu.

Hiếu Tinh Trần lẩm bẩm: "Nhưng mà... nhưng mà nếu như đúng là Tiết Dương, tại sao lại như vậy? Tại sao lại không giết mình ngay từ lúc đầu, mà ở lại bên cạnh mình đến mấy năm? Đây sao có thể là Tiết Dương được?"

A Thiến: "Hồi đầu làm gì có vụ hắn không muốn giết người! Ta thấy ánh mắt của hắn cực kỳ hung ác cực kỳ đáng sợ, nhưng mà hắn bị thương, động đậy không được, cần có người chăm sóc! Ta không biết hắn, nếu như ta biết hắn, biết hắn là một con ma cuồng giết người, thì lúc hắn nằm trong bụi cỏ ta đã cầm gậy đâm chết hắn rồi! Đạo trưởng, chúng ta chạy đi! A?"

Ngụy Vô Tiện than thở trong lòng: "Không được. Nếu không nói cho Hiếu Tinh Trần biết, hắn vẫn sẽ cùng chung sống như vậy với Tiết Dương. Nếu nói ra, hắn cũng sẽ không cứ vậy mà bỏ chạy, không thể không chất vấn Tiết Dương ngay mặt. Việc này không cách nào giải quyết."

Quả nhiên, Hiếu Tinh Trần gắng gượng bình ổn tâm trạng, nói: "A Thiến, người đi đi."

Giọng hần hơi khàn khàn, A Thiến nói: "Ta đi? Đạo trưởng, chúng ta cùng đi đi!"

Hiếu Tinh Trần lắc đầu: "Ta không đi. Ta phải hỏi cho rõ, rốt cuộc thì hần muốn làm gì, nhất định là hần có mục đích. Hơn nữa rất có thể vì để đạt được mục đích này, nên hần mới tiếp cận, ở lại bên cạnh ta. Ta đi rồi để một mình hần ở đây, người ở thành Nghĩa này sẽ phải chịu độc thủ của hần. Tiết Dương này, luôn luôn như thế."

Lúc này, khóc sụt sùi của A Thiến không còn là giả vờ nữa, nàng ném cây gậy trúc qua một bên, ôm đùi Hiếu Tinh Trần mà nói: "Ta đi? Đạo trưởng, một mình ta thì đi thế nào đây! Ta muốn ở với người, người không đi ta cũng không đi. Cùng lắm là bị hần hại chết chung thôi. Dù sao thì ta ở ngoài một mình sớm muộn gì cũng sẽ lẻ loi hiu quạnh mà chết. Nếu như người không muốn ta thành ra thế kia, chúng ta trốn chung đi!"

Tiếc là, sau khi bí mật nàng không phải người mù bại lộ, chiêu giả vờ đáng thương này đã không còn tác dụng nữa. Hiếu Tinh Trần nói: "A Thiến, người thấy được, lại thông minh nữa. Ta tin người có thể sống tốt thôi. Người không biết Tiết Dương này đáng sợ ra sao đâu, người đừng ở lại, đừng ở gần hần nữa."

Tiếng gào thét trong lòng nàng, ngay cả Ngụy Vô Tiện cũng nghe thấy: "Ta biết! Ta biết hần đáng sợ bao nhiêu mà!"

Nhưng nàng lại tuyệt không thể nói ra tất cả sự thật!

Đột nhiên, một hồi tiếng bước chân từ xa xa truyền tới.

Tiết Dương trở về!

Hiếu Tinh Trần giật mình ngẩng đầu, khôi phục trạng thái nhạy bén lúc săn đêm, dồn sức kéo A Thiến lại, nhỏ giọng nói: "Chút nữa khi hần vào, ta đối phó hần, người nhân cơ hội này chạy trốn ngay lập tức, nghe lời!"

A Thiến rưng rưng gật đầu. Tiết Dương lấy chân đá đá cửa: "Các người làm gì vậy, ta về rồi nè, vẫn chưa đi hả? Chưa đi thì mở chốt cửa cho ta vào. Mệt muốn chết."

Nghe thấy tiếng nói và giọng điệu này, thật hay cho một cậu thiếu niên nhà bên, một tiểu sư đệ hoạt bát. Nhưng ai mà ngờ, lúc này đây, đứng ngoài cửa, lại là một con quỷ nói tiếng người, học đi như người, khoác trên thân một tấm da người đẹp đẽ, nhưng lại phát rồ ác sát, mất hết tính người!

Cửa không có khóa, nhưng bị cài then bên trong, nếu không mở cửa, Tiết Dương nhất định sẽ nghi ngờ. Vậy thì lúc hấn vào cửa, chắc chắn sẽ để ý dè chừng. A Thiến lau mặt, giả điệu bộ lúc thường, mắng: "Mệt cái quỷ gì! Đường đi mua đồ ăn có bao dài đâu, mới có hai lần đã mệt?! Chị đây từ từ thay mấy bộ đồ, bộ rách mất miếng thịt nào của người hả?!"

Tiết Dương khinh bỉ: "Người có tất cả bao nhiêu bộ? Thay tới thay lui cũng có một kiểu. Mở cửa mở cửa."

Cẳng chân A Thiến run rẩy rẩy, ngoài miệng lại hùng hồn nói bô bô: "Xí! Không mở cho người vào đó, có ngon thì người đập đi!"

Tiết Dương cười há há: "Này là người nói đó. Đạo trưởng, chút nữa người sửa cửa nha, chớ có trách ta."

Nói xong, hấn đập một phát, đá tung cửa gỗ, nhấc chân đi qua bậc cửa cao cao, bước vào phòng, một tay xách giỏ đầy thức ăn, tay còn lại cầm quả táo đỏ tươi mọng nước, mới vừa căn rộp một cái, cúi đầu, đã nhìn thấy lưỡi kiếm Sương Hoa chui vào bụng mình.

Giỏ thức ăn rơi xuống, rau xanh, củ cải, táo, bánh màn thầu bên trong lăn lông lốc đầy đất.

Hiếu Tinh Trần quát khê: "A Thiến, chạy!"

A Thiến co giò chạy đi, lao ra khỏi cổng nghĩa trang. Nàng lao vun vút trên đường một hồi, rồi lập tức đổi đường quay trở lại, rón rén vòng về nghĩa trang, bò tới cái nơi bí mật mà nàng quen dùng để nghe trộm nhất kia, lần này còn ló ra hơn phân nửa cái đầu, nhòm ngó căn phòng.

Hiếu Tinh Trần lạnh lùng thốt: "Chơi vui lắm sao?"

Tiết Dương chậm rãi cắn một cái vào trái táo còn ở trên tay hăn nọ, ung dung thong thả nhai một hồi, nuốt thịt quả xuống bụng xong mới nói: "Vui lắm. Sao lại không vui."

Hăn quay về dùng giọng nói vốn có của mình.

Hiếu Tinh Trần: "Người ở cạnh ta mấy năm, rốt cuộc là muốn làm gì."

Tiết Dương: "Ai biết. Chắc là vì buồn chán."

Hiếu Tinh Trần rút Sương Hoa ra, lại định đâm một kiếm, Tiết Dương mở miệng nói: "Đạo trưởng Hiếu Tinh Trần này, chuyện lần trước ta chưa kể hết. Giờ chắc người không muốn nghe nửa đoạn sau đâu nhỉ?"

"Nhưng ta càng muốn nói. Nói xong rồi, nếu người còn cho rằng ta làm sai, thì tùy người muốn làm sao thì làm."

Hiếu Tinh Trần khẽ nghiêng đầu, kiếm thế ngưng lại.

Tiết Dương tùy tiện vuốt miệng vết thương ở bụng một cái, đè nó lại, không cho nó chảy quá nhiều máu: "Cậu bé đó, nhìn thấy gã đàn ông gạt nó truyền thư, trong lòng rất uất ức, lại rất vui vẻ, hức hức khóc lóc đi tới nói với gã: thư đã đưa đi rồi, nhưng không còn bánh nữa, người có thể cho ta một đĩa khác được không."

"Mà gã đàn ông kia dường như vừa bị đại hán vạm vỡ nọ túm được, đập cho một trận nên trên mặt có vết thương. Lại nhìn thấy thằng nhỏ bẩn thỉu

này ôm chân gã, bực bội tới cực điểm, liền đá văng nó ra."

"Gã lên xe bò, kêu phu xe đi ngay lập tức. Cậu bé đó lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất, chạy một mạch theo chiếc xe bò. Nó rất muốn ăn đĩa bánh ngọt ngào kia, vất vả đuổi theo, vẫy tay với chiếc xe phía trước muốn bọn họ dừng lại. Gã đàn ông nọ bị tiếng khóc của nó làm cái kinh, giật lấy cây roi trong tay phu xe, quật lên đầu nó, đánh nó ngã xuống đất.

Hắn gằn từng chữ: "Sau đó, bánh xe cứ thế lướt qua tay của đứa bé nọ, nghiền lên nó, từng.bánh.từng.bánh.một!"

Mặc kệ Hiếu Tinh Trần có nhìn thấy hay không, Tiết Dương quay về phía hắn, nâng tay trái của mình lên: "Bảy tuổi! Toàn bộ xương cánh tay trái đều nát, có một ngón bị nghiền thành đồng bùn nhão ngay lúc đó! Gã đàn ông này, chính là phụ thân của Thường Bình."

"Đạo trưởng Hiếu Tinh Trần à, lúc người bắt ta lên trên Kim Lân Đài, thật là lời chính lễ đáng! Lên án ta tại sao lại vì một chút ác cảm mà giết cả nhà người ta. Phải chăng ngón tay ta không mọc trên người các người, nên các người không biết đau đớn là gì! Không biết tiếng kêu thảm thiết, đau đớn tột cùng kia phát ra từ chính miệng mình nó thế nào! Tại sao ta lại muốn giết cả nhà gã? Sao người không đi mà hỏi gã, tại sao đang yên đang lành lại bõn cợt, trêu đùa ta?! Tiết Dương hôm nay, là do Thường Từ An ngày xưa ban tặng! Lịch Dương Thường thị, chẳng qua là gieo gió gặt bão mà thôi!"

Hiếu Tinh Trần không thể tin nổi: "Năm đó Thường Từ An cắt đứt một ngón tay của người, cho dù người muốn trả thù, người cũng chặt lại một ngón của gã là xong. Nhưng nếu thật sự quá hận, người cứ chặt hai ngón, mười ngón của gã đi! Hoặc là người chém đứt cánh tay của gã cũng được! Tại sao phải giết cả nhà người ta? Lẽ nào một ngón tay của người, lại muốn hơn năm mươi mạng người đền?"

Tiết Dương vậy mà lại nghiêm túc suy nghĩ một hồi, dường như cảm thấy câu hỏi của hắn rất lạ lùng: "Đương nhiên. Ngón tay là của mình, mạng là của người khác. Có giết bao nhiêu cũng chẳng đền được. Năm mươi người thôi mà, sao đền lại được một ngón tay của ta?"

Hiếu Tinh Trần bi thương quát hỏi: "Vậy người khác thì sao?! Tại sao người lại muốn giết sạch Bạch Tuyết quan? Tại sao lại muốn làm mù hai mắt của đạo trưởng Tống Tử Sâm?!"

Tiết Dương nói: "Vậy tại sao người lại muốn cản ta? Tại sao lại muốn ngăn chuyện ta làm? Tại sao lại ra mặt thay cho cả một nhà họ Thường rác rưởi? Người giúp Thường Tử An? Hay là giúp Thường Bình? Trước kia Thường Bình đã làm gì khiến người cảm động đến rơi nước mắt? Sau đó lại cầu xin người đừng giúp gã nữa? Đạo trưởng Hiếu Tinh Trần, từ lúc chuyện mới bắt đầu, chính người đã sai rồi, người không nên nhúng tay vào thị phi ân oán của người khác, ai đúng ai sai, ân bao nhiêu oán bao nhiêu, người ngoài nói rõ được chẳng? Có lẽ là người không nên xuống núi. Sư tôn người khôn ngoan biết bao, tại sao người lại không nghe lời bà ta ngoan ngoãn ở trên núi tu tiên vấn đạo? Không hiểu được chuyện trên thế gian này, người đừng nên vào đời!"

Hiếu Tinh Trần không tài nào chịu đựng nổi nữa: "... Tiết Dương, người thật sự... khiến người ta ghê tởm...."

Nghe thấy câu này, ánh nguy hiểm đã lâu chưa bộc lộ trong mắt Tiết Dương kia, lại xuất hiện lần nữa.

Hắn âm lãnh cười vài tiếng, nói: "Hiếu Tinh Trần, đây chính là lý do tại sao ta ghét người. Ta ghét ghét ghét nhất, chính là cái loại tự cho mình là người chính nghĩa, là người có phẩm chất, tính cách cao thượng, loại người như người bao giờ cũng cho rằng làm chút chuyện tốt thì thế giới sẽ trở nên tươi đẹp, thế thì quá ngây thơ, ngớ ngẩn, đần độn, cực kỳ ngu! Người ghê

tởm ta? Được thôi, ta mà còn sợ kẻ khác ghê tởm ta sao? Chỉ có điều, người có tư cách ghê tởm ta ư?"

Hiếu Tinh Trần hơi ngơ ngác: "... Người có ý gì."

Tim của A Thiến và Ngụy Vô Tiện, gần như muốn nhảy khỏi lồng ngực!

Tiết Dương nói: "Buổi tối dạo gần đây chúng ta đều không đi giết tẩu thi nhĩ? Cơ mà vào hai năm trước, có phải là cứ cách vài ngày chúng ta lại ra ngoài giết một đồng không?"

Môi Hiếu Tinh Trần giãn gập, như cảm thấy bất an: "Giờ người nói tới việc này, là có ý gì?"

Tiết Dương: "Chẳng có ý gì cả. Chỉ rất tiếc là người đã mù, hai con người đã móc đi mắt, không nhìn thấy gì, lúc những 'tẩu thi' kia bị một kiếm của người xuyên tim, đã sợ hãi, đau đớn biết bao nha. Còn có kẻ quỳ xuống chảy nước mắt dập đầu cầu xin người buông tha cho cả nhà già trẻ bọn họ, nếu chẳng phải lưỡi của họ đều bị ta cắt hết, thì bọn họ nhất định sẽ lên giọng khóc lóc, kêu 'đạo trưởng tha mạng'."

Toàn thân Hiếu Tinh Trần đều run lên.

Thật lâu sau, hắn mới khó nhọc nói: "Người gạt ta. Người muốn gạt ta."

Tiết Dương: "Đúng, ta gạt người. Ta vẫn luôn gạt người. Ai mà ngờ gạt người thì người tin, không gạt người, người trái lại đi tin cơ chứ?"

Hiếu Tinh Trần loạn choạng bổ kiếm chém về phía hắn, quát: "Câm miệng! Câm miệng!"

Tiết Dương che bụng, tay trái vỗ tay cái bốp, ung dung lùi ra sau. Mà vẻ mặt hắn đã không còn giống người nữa, hai mắt vậy mà loé ánh sáng xanh, đôi răng khểnh nho nhỏ sẽ lộ ra khi cười lên kia, khiến hắn trông như một

con ác quỷ còn đang sống sờ sờ. Hắn kêu lên: "Được! Ta câm miệng! Người không tin, vậy thì so chiêu với kẻ đứng sau người đi, để y nói cho người hay, vừa rồi ta không hề gạt người!"

Kiểm phong kéo tới, Hiếu Tinh Trần trở tay nắm Sương Hoa ra đón đỡ theo bản năng. Hai kiếm giao nhau, hắn liền ngơ ngác.

Không phải ngơ ngác, mà là toàn thân đều đã biến thành một pho tượng đá đáng vẻ tiêu tụy.

Hiếu Tinh Trần rất cẩn thận, dè dặt hỏi: "... Là Tử Sâm à?"

Không lời hồi đáp.

Thi thể Tống Lam đứng phía sau hắn, trông cứ như đang nhìn chăm chăm vào Hiếu Tinh Trần, nhưng hai mắt lại chẳng thấy con người, trường kiếm cầm trong tay giao nhau với Sương Hoa.

Hai người bọn họ trước đây nhất định thường luận bàn kiếm pháp, hai kiếm giao nhau, chỉ dựa vào kinh lực, đã có thể đánh giá đối phương. Nhưng Hiếu Tinh Trần dường như không dám xác định, chậm rãi xoay người, rất chậm rất chậm, đưa tay ra, sờ vào lưỡi kiếm của Tống Lam. Lại xuôi theo lưỡi kiếm lần lên trên, sờ thấy trên chuôi kiếm có khắc hai chữ "Phất Tuyết".

Nét mặt Hiếu Tinh Trần ngày càng trắng bệch.

Hắn hoang mang lo sợ sờ lưỡi kiếm Phất Tuyết, ngay cả khi lưỡi kiếm cửa rách lòng bàn tay cũng không hay biết, toàn thân, và tiếng nói đều cùng run rẩy đến gần như rời rạc: "... Tử Sâm... Tống đạo trưởng... Tống đạo trưởng... Là người ư..."

Tống Lam lặng lẽ nhìn hắn, không nói một lời.

Băng vải quần mắt Hiếu Tinh Trần đã bị máu tươi ồ ạt chảy không ngừng thấm dần thành hai hốc máu. Hắn muốn đưa tay ra chạm vào người cầm kiếm, nhưng lại không dám, vươn tay ra rồi lại rút trở về. Từng cơn đau đốn như cào xé từ lồng ngực A Thiến truyền tới, đau đến mức cả nàng và Ngụy Vô Tiện đều hô hấp khó khăn, chẳng thở nổi. Lệ từ hốc mắt nàng tuôn ra như suối.

Hiếu Tinh Trần vô cùng lúng túng đứng đơ tại chỗ: "... xảy ra chuyện gì... nói một câu đi..."

Hắn hoàn toàn sụp đổ: "Ai nói một câu đi?!"

Như nguyện vọng của hắn, Tiết Dương nói: "Có cần ta nói cho người biết, tẩu thi hôm qua người giết kia, là ai hay không?"

Keng một tiếng.

Sương Hoa rơi xuống đất.

Tiết Dương cười phá lên một tràng.

Hiếu Tinh Trần quỳ gối trước mặt Tống Lam đang dờ dẩn đứng thẳng, ôm đầu, cõi lòng tan nát mà bật tiếng gào khóc.

Tiết Dương cười đến mức mắt phiếm lệ, hung tợn mà rằng: "Thế nào! Hai bạn tốt gặp nhau, cảm động đến khóc luôn à! Các người có muốn ôm nhau cùng khóc không hả!"

A Thiến bụm chặt miệng, không cho tiếng khóc hăm hức tràn ra chút nào.

Trong nghĩa trang, Tiết Dương một bên đi tới đi lui, một bên thì dùng giọng điệu đáng sợ vừa giận điên, vừa hả hê chửi xối xả: "Cứu thế! Thật

làm ta mắc cười muốn chết, ngay cả chính người còn cứu không được mình!"

Đau đớn nhói lên trong đầu Ngụy Vô Tiệm, từng hồi từng hồi một. Cơn đau này không phải do hồn phách của A Thiển truyền tới, mà là đau đớn từ trong chính linh hồn hắn.

Hiếu Tinh Trần thảm hại quỳ trên đất, tựa bên chân Tống Lam, hắn co người lại thật nhỏ thật nhỏ, hết như đã biến thành một thứ yếu ớt, đạo bào vốn trắng tinh không tì vết nay đã dính đầy máu tươi và bụi bặm. Tiết Dương quát hắn: "Người chẳng làm nên chuyện gì cả, thất bại thảm hại, người gây nên tội thì phải chịu, tự người chuốc lấy!"

Lúc này đây, nhìn Hiếu Tinh Trần, Ngụy Vô Tiệm trông thấy bản thân mình.

Một kẻ thất bại thảm hại, máu tươi đầy mình, là kẻ vô tích sự, bị người chỉ trích, bị người quát mắng, chỉ có thể gào khóc một mình!

Băng vải màu trắng đã bị nhuộm thành đỏ hoàn toàn, Hiếu Tinh Trần máu tươi đầy mặt, không có con người, chẳng có nước mắt để mà chảy.

Bị lừa gạt mấy năm. Coi kẻ thù như bạn tốt. Thiệt chí bị người giẫm đạp. Tự cho là hàng yêu trừ ma, nhưng hai tay lại dính đầy máu tươi của người vô tội. Tự tay giết bạn tốt của mình!

Hắn chỉ có thể đau đớn mà nghẹn ngào nói: "Tha cho ta đi."

Tiết Dương: "Ban này không phải người muốn cầm kiếm đâm chết ta sao? Sao lại xin tha thứ rồi?"

Hắn biết rõ, hung thủ Tống Lam đang hộ giá bảo vệ hắn, Hiếu Tinh Trần chẳng thể nào động kiếm được nữa.

Hắn lại thắng. Thắng lợi hoàn toàn.

Đột nhiên, Hiếu Tinh Trần cầm lấy Sương Hoa trên đất, quay ngược thân kiếm, lưỡi kiếm gác lên cổ.

Một ánh sáng bạc trong vắt xẹt qua cặp mắt đen u tối hết như không mặt trời của Tiết Dương, tay Hiếu Tinh Trần buông lỏng, máu tươi đỏ thẫm xuôi theo lưỡi kiếm Sương Hoa trượt xuống.

Đi cùng với tiếng vang trong trẻo khi trường kiếm rơi xuống, tiếng cười và động tác của Tiết Dương thoáng chốc cứng lại.

Lặng im hồi lâu, hắn tới bên thi thể không còn nhúc nhích nữa của Hiếu Tinh Trần, cúi đầu, đường cong vạm vỡ bên khoé môi chậm rãi hạ xuống, tơ máu trong mắt chỉ chít bờ đầy. Chẳng rõ có phải nhìn nhầm hay không, hốc mắt Tiết Dương lại có hơi hoe đỏ.

Tiếp sau đó, hắn lại hung tợn cắn răng nói: "Là người bức ta!"

Dứt lời, hắn cười lạnh một tiếng, tự nhủ: "Chết rồi càng tốt! Chết rồi mới ngoan."

Tiết Dương thăm dò hô hấp của Hiếu Tinh Trần, bóp bóp tay hắn, dường như cảm thấy chưa chết hẳn, chưa đủ cứng, đứng dậy, đi vào căn phòng ngủ ở cạnh đó, bưng một chậu nước ra, lấy một chiếc khăn vải sạch sẽ, lau đến khi máu tươi trên mặt hắn hoàn toàn biến mất, còn thay một băng vải mới, cẩn thận quấn cho Hiếu Tinh Trần.

Hắn vẽ một trận pháp lên đất, bố trí vật liệu cần có, ôm thi thể Hiếu Tinh Trần đặt vào trong đó. Làm xong những điều ấy, mới nhớ tới việc băng bó vết thương ở bụng của mình.

Đại khái là hắn tin chắc rằng chốc lát sau hai người sẽ có thể gặp lại nhau lần nữa, tâm tình ngày càng vui vẻ, lượm hết rau cải hoa quả lẫn lổc

dưới đất lên, xếp gọn vào trong chiếc rổ, quá hơn nữa là còn chịu khó quét dọn gian nhà một lượt, rải một lớp rơm mới dày cộp lên quan tài để A Thiển ngủ. Cuối cùng, lấy viên kẹo tối hôm qua Hiếu Tinh Trần cho hắt từ trong tay áo ra.

Vừa định cho vào miệng, ngẫm nghĩ một hồi, lại dẫn trở xuống, bỏ vô lại, ngồi bên bàn, một tay chống cằm, làm đủ thứ chuyện chờ Hiếu Tinh Trần ngồi dậy.

Nhưng vẫn không đợi được.

Vẻ mặt Tiết Dương ngày càng u ám, ánh mắt ngày càng tối tăm, sốt ruột gõ ngón tay tộc tộc lên bàn.

Chờ đến khi sắc trời xẩm tối, hắt đá bàn, chửi một tiếng, vén vạt áo đứng dậy, nửa quỳ xuống cạnh thi thể Hiếu Tinh Trần, kiểm tra trận pháp và chú văn mình vừa mới vẽ ban nãy. Xác nhận nhiều lần, dường như không sai. Cau mày suy tư, thế là lau tất cả đi, vẽ lại lần nữa.

Lúc này, Tiết Dương ngồi trên đất, rất có kiên nhẫn dán mắt nhìn Hiếu Tinh Trần, lại đợi thêm một hồi lâu nữa. A Thiển đã đổi chân tê ba lần, vừa đau vừa ngứa, hết như ngàn vạn con kiến đang bu kín lại mà ria vậy, mắt của nàng cũng khóc đến sưng lên, nhìn cảnh vật đã có hơi lờ mờ.

Cuối cùng thì Tiết Dương cũng cảm thấy tình hình đã không thể khống chế.

Hắt đặt tay lên trán Hiếu Tinh Trần, nhắm mắt thăm dò, lát sau, thình lình mở mắt.

Quá nửa là, hắt tìm thấy, chỉ có vài mảnh hồn nát còn sót lại.

Mà nếu muốn luyện chế hung thi, không có hồn phách của chính bản thân thi thể, thì tuyệt đối không thể thành công.

Tiết Dương như hoàn toàn không hề nghĩ tới sẽ xảy ra điều bất ngờ thế này, khuôn mặt mãi mãi đầy ý cười kia, lần đầu tiên xuất hiện sự trống rỗng.

Không chút nghĩ ngợi, hãn muộn màng lấy tay bịt miệng vết thương nơi cổ Hiếu Tinh Trần. Thế nhưng, máu đã chảy cạn, mặt Hiếu Tinh Trần đã trắng bệch như giấy, từng mảng từng mảng máu ở cổ hãn đã biến thành màu đỏ sậm cạn khô.

Đến lúc này mới bịt miệng vết thương, đã chẳng còn ích chi nữa. Hiếu Tinh Trần chết thật rồi, hoàn hoàn toàn toàn chết thật rồi.

Đến cả hồn phách cũng đều nát.

Cậu bé không được ăn bánh ngọt, ẩm ức gào khóc trong câu chuyện Tiết Dương kể, thật quá khác hãn lúc này, khiến người ta rất khó liên hệ hai người lại với nhau. Mà ngay bây giờ, cuối cùng thì Ngụy Vô Tiện cũng nhìn ra được, chút bóng dáng trẻ con ngây ngô mù mờ ấy trên gương mặt của Tiết Dương.

Thoáng chốc, tơ máu đã lấp đầy mắt Tiết Dương. Hãn đứng bật dậy, hai tay nắm chặt thành đấm, đấm đá lung tung trong nghĩa trang một hồi, âm âm từng đợt, đập phá gian nhà mà chính hãn vừa tự tay thu dọn đến tan tành.

Lúc này đây, vẻ mặt của hãn, âm thanh hãn phát ra, còn điên cuồng, còn đáng sợ hơn tất cả trạng thái hung tợn của hãn trước đây.

Phá nát gian nhà xong, hãn bình tĩnh trở lại, quay về ngôi xóm ở chỗ ban đầu, nhỏ giọng gọi: "Hiếu Tinh Trần."

Hãn nói: "Nếu người còn không ngồi dậy, ta sẽ bảo bạn tốt Tống Lam của người đi giết người đó."

"Ta sẽ giết sạch người của toà Nghĩa thành này, biến tất cả thành hoạt thi, người sinh sống ở đây lâu vậy rồi, người có thể mặc kệ thật ư?"

"Ta muốn bóp chết tươi con nhỏ mù A Thiến kia, phơi thầy nó nơi hoang dã, để chó hoang gặm nó, gặm đến nát bấy."

A Thiến rùng mình trong im lặng.

Không người đáp lại, Tiết Dương bỗng dưng nổi giận quát lên: "Hiếu Tinh Trần!"

Hắn chợt nắm cổ áo đạo bào của Hiếu Tinh Trần, lắc vài cái, rồi nhìn chăm chăm vào mặt Hiếu Tinh Trần.

Bất chợt, hắn kéo tay Hiếu Tinh Trần, công hắn lên lưng.

Tiết Dương công thi thể Hiếu Tinh Trần đi ra khỏi cửa, miệng lầm nhảm nói như một tên điên: "Tỏa linh nang, tỏa linh nang. Đúng rồi, tỏa linh nang, mình cần một chiếc tỏa linh nang, tỏa linh nang, tỏa linh nang..."

Chờ hắn đi thật xa rồi, A Thiến mới dám hơi nhúc nhích một chút.

Nàng đứng không vững, ngã lăn ra đất, nhúc nhích một lát mới bò dậy nổi, khó khăn đi hai bước, vận động gân cốt, càng đi càng nhanh, càng đi càng lẹ, cuối cùng cất bước chạy đi.

Chạy đi rất lâu, đến khi đã bỏ Nghĩa thành ở xa xa phía sau, nàng mới dám thả tiếng gào khóc dần trong bụng ra: "Đạo trưởng! Đạo trưởng! Oa u hu, đạo trưởng!..."

Hình ảnh trong tầm mắt thoát xoay tròn, bỗng nhiên chuyển sang một nơi khác.

Lúc này A Thiến hẳn là đã chạy trốn được một quãng thời gian. Nàng bước đi trong thành trấn xa lạ, cầm cây gậy trúc, lại giả vờ mù loà, gặp

người là hỏi: "Xin hỏi chung quanh đây có thể gia tiên môn nào không ạ?"
"Xin hỏi chung quanh đây có cao nhân lợi hại nào không ạ? Cao nhân tu tiên ấy."

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Nàng đây là đang tìm kiếm đối tượng có thể báo thù giúp Hiếu Tinh Trần."

Không biết thế nào, lại chẳng có ai để ý tới chuyện nàng hỏi thăm, thường qua loa hai câu rồi đi ngay. A Thiến cũng không nản lòng, không sợ làm phiền người, vẫn cứ hỏi suốt, và cũng bị phát tay đuổi đi suốt. Nàng thấy nơi này không hỏi thăm được gì, bèn rời khỏi, đi tới một con đường nhỏ.

Nàng đi nguyên một ngày, hỏi cũng cả ngày, mệt đến không đi nổi, lê chân nặng nề bước đi, đi tới cạnh một con suối nhỏ, vốc nước suối hớp vài ngụm, nhuận nhuận cổ họng đã khô đến mức muốn bốc lửa, hướng về mặt nước, nhìn thấy cây trầm gỗ trên tóc, đưa tay lấy nó xuống.

Cây trầm gỗ này vốn rất thô ráp, như một chiếc đĩa gỗ gồ ghề. Hiếu Tinh Trần đã vót cây trầm giúp nàng, làm nó trơn nhẵn tinh tế, còn khắc một con cáo nhỏ ở phần đuôi cây trầm nữa. Mặt cáo nhỏ nhón nhọn, đôi mắt to to, đang mỉm cười. Lúc A Thiến cầm cây trầm sờ sờ, rất vui vẻ nói: "Ya! Thiệt giống ta!"

Nhìn cây trầm này, miệng A Thiến méo xệch, lại muốn khóc. Bụng kêu ùng ục, nàng móc túi tiền nhỏ màu trắng trong lòng ra, chính là cái túi mà nàng thó được từ chỗ Hiếu Tinh Trần, lại móc một viên kẹo nho nhỏ trong túi tiền ra, dè dặt liếm liếm, đầu lưỡi nếm được vị ngọt xong, liền bỏ nó vào lại.

Đây là viên kẹo cuối cùng Hiếu Tinh Trần để lại cho nàng.

A Thiến cúi đầu cẩn thận cất túi tiền, thuận mắt liếc nhìn, chợt phát hiện, cái bóng trong nước, đã thừa ra một cái.

Tiết Dương trong bóng nước, đang mỉm cười nhìn nàng.

A Thiến sợ đến nỗi hét to lên, tiếp sau đó lăn người tránh sang bên.

Không biết từ lúc nào Tiết Dương đã đứng phía sau nàng. Tay hắn cầm Sương Hoa, vui vẻ nói: "Người trốn cái gì vậy A Thiến? Chúng ta đã lâu không gặp, người không nhớ ta sao?"

A Thiến thét to: "Cứu mạng với!"

Thế nhưng, nơi này lại là đường nhỏ hoang sơ nơi hẻo lánh, không có ai tới cứu nàng được.

Tiết Dương cau mày nói: "Ta tới Lịch Dương một chuyến để làm việc, vừa mới trở về, vậy mà lại đúng lúc bắt gặp người ở trong thành đang hết hỏi đông rồi tới hỏi tây, thiệt là muốn ngăn duyên mà chẳng được mà. Nói tới nói lui, người quả thật rất biết giả vờ đấy, đến cả ta cũng bị người gạt lâu như thế. Giỏi lắm."

A Thiến biết mình trốn không thoát, chắc chắn phải chết, đủ thứ sợ hãi trôi qua, lại bắt đầu ngang tàng trở lại. Trước sau gì cũng chết, không bằng chửi cho sướng miệng rồi hăng chết, nàng nhảy dựng lên phun phì phì: "Tên súc sinh người! Hạng vong ân bội nghĩa! Đê tiện không bằng heo chó! Chắc chắn là cha mẹ người động phòng trong chuồng heo mới sinh ra cái loại chó như người! Thứ bại hoại thối nát!"

Trước đây nàng lăn lộn nơi phố chợ, mấy lời mắng chửi thế này nàng nghe thấy nhiều lắm, lúc sau mấy lời dơ dáy bắn thiu nào nàng cũng quay đầu phun sạch ra. Tiết Dương cười tùm tùm nghe hết, rồi nói: "Còn nữa không?"

A Thiến mắng: "Đó là kiếm của đạo trưởng, người cũng xứng để cầm sao! Làm ô uế đồ của hắn!"

Tiết Dương giơ Sương Hoa ở tay trái lên, nói: "Hiện tại, nó đã là của ta. Người tưởng đạo trưởng của người giờ sạch sẽ lắm sao? Sau này còn chẳng phải là ta..."

A Thiến: "Người cái rắm! Người nằm mơ đi! Người mà cũng xứng nói đạo trưởng có sạch sẽ hay không ư, người chính là một bãi đầm, đạo trưởng xui rủi tám kiếp mới bị người dính phải, thứ dơ bẩn chỉ có mình người thôi! Người chính là bãi đầm ghê tởm đó!"

Cuối cùng thì Tiết Dương cũng sầm mặt.

Lòng A Thiến chợt nhẹ nhõm. Nàng nơm nớp lo sợ chạy lâu như thế, cuối cùng cũng chờ đến giờ phút này rồi.

Tiết Dương thâm trầm nói: "Nếu người thích giả vờ mù loà đến thế, vậy thì người cứ làm kẻ mù thật đi thôi."

Hắn phất tay vẫy, chẳng biết là thứ bột phấn gì, ập vào mặt thốc vào mắt A Thiến, tầm nhìn lập tức đỏ ngầu, sau đó chuyển thành tối đen.

Tròng mắt bị cơn đau nhói nóng rất bao phủ, A Thiến lại chịu đựng không kêu. Giọng nói của Tiết Dương lại truyền tới: "Lắm miệng, lưỡi của người cũng chẳng cần để lại."

Một vật sắc bén lạnh lẽo thấu xương chui vào miệng A Thiến, Ngụy Vô Tiện mới vừa cảm nhận cơn đau nhói từ cuống lưỡi truyền đến, đột nhiên bị người kéo ra ngoài!

Tiếng chuông bạc trong trẻo kêu "leng keng", "leng keng", gần trong gang tấc. Ngụy Vô Tiện vẫn còn chìm đắm trong cảm xúc của A Thiến, mãi một lúc lâu cũng chưa lấy lại tinh thần, trời đất trước mắt vẫn còn quay cuồng. Lam Cảnh Nghi đưa tay quơ quơ trước mắt hắn, nói: "Không phản ứng? Không ngu luôn đó chứ?!"

Kim Lăng: "Ta nói rồi, Cộng Tình rất nguy hiểm!"

Lam Cảnh Nghi: "Còn chẳng phải ban này tại người suy nghĩ cái gì mà rung chuông trễ!"

Mặt Kim Lăng cứng đờ: "Ta..."

Lúc này, Ngụy Vô Tiệm vịn quan tài đứng dậy.

A Thiến đã thoát ra khỏi cơ thể hắc, cũng đang vịn một bên quan tài. Chúng thiếu niên vội lú lú nói: "Tĩnh rồi tĩnh rồi!" "Tốt quá, không bị ngu." "Chẳng phải đã ngu sẵn rồi sao." "Đừng có nói tầm bậy."

Ngụy Vô Tiệm: "Đừng ồn ào, ta đau đầu quá."

Bọn họ vội vàng ngậm miệng. Ngụy Vô Tiệm cúi đầu, đưa bàn tay vào trong quan tài, hơi mở cổ áo đạo bào sạch sẽ của Hiếu Tinh Trần ra. Quả nhiên, trông thấy ở nơi chí mạng, có một vết thương mảnh nhỏ.

Ngụy Vô Tiệm thờ dài trong lòng, nói với A Thiến: "Người vất vả rồi."

Những năm gần đây, dầu rằng đã chết rồi, nàng vẫn trốn đông nấp tây trong toà thành Nghĩa mật mù yêu vụ, xuất quỷ nhập thần đối nghịch với Tiết Dương, dọa người sống vào thành đi khỏi, dẫn dắt bọn họ ra khỏi thành, cảnh báo bọn họ.

Lý do mà quỷ hồn A Thiến là người mù, nhưng hành động lại không hề dè dặt chậm chạp như người mù thông thường, là bởi vì nàng chỉ mới biến thành người mù chân chính trước khi chết một khắc. Trước đây, nàng vẫn là một cô bé năng động nhảy nhót, đi lại như gió.

A Thiến nằm sấp ở một bên hòm, hợp tay lại, chắp tay lia lịa với Ngụy Vô Tiệm, lại cầm gậy trúc coi như kiếm, làm điệu bộ "giết giết giết" mà trước đây nàng hay đùa giỡn. Ngụy Vô Tiệm nói: "Yên tâm."

Hắn nói với đám con cháu thế gia: "Các người ở lại đây. Tầu thi trong thành sẽ không tới nghĩa trang này đâu, ta đi một lát sẽ trở lại."

Lam Cảnh Nghi không nhịn được, hỏi: "Rốt cuộc lúc cộng tình người đã nhìn thấy cái gì?"

Ngụy Vô Tiện: "Quá dài, tạm thời không nói tới. Chỉ cần biết đó là một câu chuyện là đủ rồi. Tiết Dương nhất định phải chết."

Trong yêu vụ đầy trời làm mờ mắt, gậy trúc của A Thiển cộc cộc dẫn lối đằng trước cho hắn. Một người một quỷ đi cực nhanh, mau chóng tìm tới chỗ đang say sưa đánh nhau kia.

Lam Vong Cơ với Tiết Dương đã chiến ra phía ngoài, ánh kiếm của Tị Trần và Hàng Tai đang vội vàng chém giết nhau. Tị Trần bình tĩnh ung dung, vững vàng chiếm ưu thế, Hàng Tai lại cuồng dại như chó điên, thế mà cũng có thể gắng gượng đương đầu. Hơn nữa sương trắng quá rợn người, Lam Vong Cơ nhìn không rõ vật, Tiết Dương lại sinh sống ở Nghĩa thành này đã khá nhiều năm, cũng hết như A Thiển, dù nhắm mắt lại cũng rõ đường như lòng bàn tay, bởi vậy dùng dằng mãi chẳng xong. Thịnh thoảng có tiếng đàn mạnh mẽ vang tận mây xanh, đuổi bầy tầu thi đang muốn vây quanh.

Một bóng người màu đen im hơi lặng tiếng núp ở nơi gần sát đằng sau Ngụy Vô Tiện. Hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn, Ôn Ninh lặng lẽ đứng sau lưng hắn, tay kéo Tống Lam.

Ngụy Vô Tiện xoay người nói: "Xách lên."

Hai tay Ôn Ninh nhắc Tống Lam lên, để y miễn cưỡng đứng thẳng. Ngụy Vô Tiện đưa tay vào trong tóc y cẩn thận lần mò, sờ trúng hai đuôi đinh đâm vào đầu nọ, nắm đầu đinh, từ từ rút ra ngoài.

Hai cây đình này nhỏ hơn cái đóng vào đầu Ôn Ninh nhiều, có lẽ thời gian Tống Lam khôi phục cũng nhanh hơn cả Ôn Ninh.

Lúc này, có tiếng thứ gì đó bị cắt đứt truyền từ giữa trận đấu tới.

Tiết Dương phản nộ quát lên: "Trả lại cho ta!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thảo Mộc 10

Tiết Dương bị một kiếm của Lam Vong Cơ quét qua, không những ngực bị rạch một vết thương, mà chiếc toả linh nang hắc giấu trong ngực kia, cũng bị mũi kiếm Tị Trần móc đi mất.

Ngụy Vô Tiện: "Tiết Dương! Người muốn y trả lại cho người thứ gì? Sương Hoa ư? Sương Hoa có phải kiếm của người đâu, người dựa vào gì mà nói 'trả lại cho người'? Biết xấu hổ không hả?"

Tiết Dương bắt đầu cười ha hả. Ngụy Vô Tiện nói: "Cười, người cười đi. Người cười tới chết cũng chẳng chấp vớ nổi mớ tàn hồn không đồng đều kia của Hiếu Tinh Trần đâu. Người ta ghê tởm người, người lại còn muốn kéo hắc về chơi đùa với người."

Tiết Dương bỗng dừng cười sảng sặc, rồi chợt mắng: "Ai muốn chơi đùa với hắc chứ?!"

Ngụy Vô Tiện lại nói: "Vậy người bảo ta chữa hồn cho hắc, là muốn làm gì?"

Tiết Dương khôn ngoan như thế, dù biết Ngụy Vô Tiện đang cố ý quấy nhiễu khiến hắc phân tâm, khiến hắc lên tiếng, để Lam Vong Cơ có thể xác định vị trí của hắc mà công kích, nhưng hắc vẫn không nhin được đáp lại từng câu một. Hắc ác thanh ác khí nói: "Hừ! Làm gì? Người mà lại không biết? Ta muốn làm hắc thành hung thi ác linh, chịu sai sử của ta! Chẳng phải hắc muốn làm kẻ cao thượng hay sao? Ta sẽ bảo hắc giết chóc không ngừng, mãi mãi không có ngày yên tĩnh!"

Ngụy Vô Tiện: "Ồ? Người hận hấn đến thế à? Vậy tại sao người lại muốn giết Thường Bình?"

Tiết Dương cười nhạo: "Tại sao lại giết Thường Bình? Này còn phải hỏi! Chẳng phải ta đã nói với người rồi sao. Ta nói muốn giết sạch cả nhà họ Thường, thì đến cả con chó ta cũng sẽ không chừa lại cho gã!"

Khi hấn nói, chẳng khác nào đang báo ra vị trí của mình, tiếng lưỡi kiếm xuyên thủng cơ thể vang lên liên tục. Nhưng khả năng chịu thương nhẹn đau của Tiết Dương khác hấn với người thường, Ngụy Vô Tiện đã sớm tận mắt thấy khi ở trong cộng tình, dù hấn bị một kiếm xuyên bụng, cũng vẫn có thể chuyện trò vui vẻ. Ngụy Vô Tiện nói: "Vậy tại sao lại đến mấy năm sau người mới đi giết Thường Bình? Rốt cuộc thì tại sao người đi giết Thường Bình, chính lòng người hiểu rõ."

Tiết Dương lặng lẽ nói: "Vậy người nói thử xem, lòng ta hiểu rõ cái gì? Ta hiểu rõ cái gì?!"

Sau câu đó, hấn thét lên. Ngụy Vô Tiện nói: "Người giết thì giết đi, tại sao lại cố ý dùng hình phạt lăng trì đại biểu cho 'trừng phạt'? Tại sao lại cố ý dùng Sương Hoa kiếm mà không dùng Hàng Tai của người? Tại sao lại cố ý móc mắt Thường Bình?"

Tiết Dương khàn giọng gào thét: "Phí lời! Tất cả đều là những lời nhảm nhí! Chẳng lẽ ta báo thù còn phải để gã sáng sảng khoái khoái mà chết?!"

Ngụy Vô Tiện: "Quả thật đúng là người báo thù. Nhưng rốt cuộc là người đang báo thù cho ai? Buồn cười! Nếu như người muốn báo thù thật, thì kẻ nên bị lăng trì, bị ngàn đao băm thây, chính là bản thân người!"

Vùn vụt, tiếng xé gió bén ngót đánh úp vào mặt. Ngụy Vô Tiện vẫn không nhúc nhích, Ôn Ninh lắc mình chắn trước mặt hấn, chặn đứng hai cây đinh loé ánh đen thâm độc đâm vào đầu.

Tiết Dương phát ra một tràng cười hệt cú đem khiến người ta sờn cả tóc gáy, sau đó im bật, trở nên yên lặng, không để ý đến hắc nữa, tiếp tục triền đầu với Lam Vong Cơ trong màn sương mù. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Tiếc thật! Không bị lừa. Sức sống của tên lưu manh con này quá ngoan cường, cứ như hoàn toàn không cảm giác được đau đớn, như không có nơi nào bị thương vậy. Chỉ cần hắc nói thêm vài câu, Lam Trạm đâm hắc thêm vài kiếm, mình không tin chặt tay chân hắc xong hắc vẫn có thể nhảy nhót lung tung."

Chính vào lúc này, trong màn sương mù, có loạt tiếng gậy trúc gõ cốc cốc trong trẻo truyền tới.

Suy nghĩ của Ngụy Vô Tiệm quay nhanh, hắc nói: "Lam Trạm, đâm về hướng có tiếng gậy trúc!"

Lam Vong Cơ lập tức xuất kiếm. Tiết Dương rên lên một tiếng. Chỉ chốc lát sau, tiếng gậy trúc lại đột nhiên vang lên ở một nơi khác cách đó mấy trượng.

Lam Vong Cơ tiếp tục đâm về phía phát ra tiếng động. Tiết Dương điềm nhiên nói: "Nhỏ mù à, người đi theo sau lưng ta, không sợ ta bóp nát người sao?"

Từ sau khi bị Tiết Dương sát hại, A Thiển trước sau đều trốn đông núp tây, không để hắc tìm ra mình. Chẳng biết tại sao, Tiết Dương cũng không quan tâm tới một cô hồn dã quỷ bé nhỏ không đáng kể là nàng. Mà lúc này đây, A Thiển lại ở trong sương mù, theo sát phía sau Tiết Dương như hình với bóng, gõ gậy trúc, làm lộ vị trí của hắc, chỉ dẫn phương hướng để Lam Vong Cơ công kích!

Thân pháp Tiết Dương cực nhanh, nhoáng cái đã xuất hiện ở một nơi khác. Thế nhưng, khi A Thiển còn sống nàng chạy cũng không hề chậm, sau khi hóa thành âm hồn, lại càng nửa bước không rời, áp sát vào sau lưng

hắn hết như nguyên rửa, gậy trúc cầm trong tay gõ liên hồi. Tiếng cộc cộc cạch cạch chọt xa chọt gần, chọt trái chọt phải, chọt trước chọt sau, không thoát hời, không cắt đuôi được. Mà chỉ cần nó vừa vang lên, mũi Tị Trần cũng thuận theo mà tới!

Ban đầu Tiết Dương ở trong sương mù như cá gặp nước, có thể ẩn nấp có thể đánh lén, nay không thể không phân tâm để đối phó A Thiến. Hắn đột nhiên vung tay ném ra sau một lá phù triện, mà cũng chính vào chút phân tâm này, đi cùng với tiếng rít quái dị của A Thiến, Tị Trần đâm thủng lồng ngực hắn!

Một kiếm này, trúng vào chỗ hiểm. Tuy âm hồn A Thiến đã bị Tiết Dương dùng phù triện đánh tan, lại không có tiếng gậy trúc gõ làm bại lộ tung tích của hắn, nhưng, nhịp chân của Tiết Dương đã bắt đầu nặng trĩu, không thể xuất quỷ nhập thần, khó mà nắm bắt như trước đó!

Ngụy Vô Tiện tung một chiếc toả linh nang trống rỗng ra, để nó hấp thu cứu lấy hồn phách của A Thiến. Có vài tiếng hộc máu từ trong sương mù truyền ra, Tiết Dương đi mấy bước, bỗng đưa tay nhào tới phía trước, gào lên: "Cho ta!"

Lam Vong Cơ không nói lời nào, ánh xanh Tị Trần bổ xuống, chặt đứt một cánh tay của hắn.

Máu lỏng phun trào, xung quanh Ngụy Vô Tiện thoáng chốc tản mát mùi máu tanh, trong sương trắng mờ lung phía trước có một vùng như bị nhuộm thành màu đỏ.

Dù vẫn không có tiếng kêu đau đớn phát ra, nhưng lại có tiếng đầu gối nặng nề khụy xuống đất.

Dường như Tiết Dương đã mất quá nhiều máu, cuối cùng không nhúc nhích nổi, quỳ rạp xuống đất.

Không dây dưa phút nào, Lam Vong Cơ lại triệu Tị Trần. Đang chuẩn bị một kiếm dứt khoát chém rớt đầu Tiết Dương, thì đúng vào lúc này, lại đột nhiên có ánh lửa màu lam từ sương trắng bốc lên cao ngất!

Ánh lửa của Truyền tống phù!

Tầm mắt của Ngụy Vô Tiệm đứng lại, lòng biết gay go rồi, không quan tâm tới sự hung hiểm trong sương mù, vọt tới.

Nơi nồng mùi máu tanh nhất, đây trên đất là máu tươi ướt đầm do đoạn tay cụt phun ra.

Thế nhưng, lại không thấy bóng dáng Tiết Dương đâu.

Lam Vong Cơ cầm Tị Trần toả ánh sáng xanh đi tới. Ngụy Vô Tiệm nói: "Là tên đào mộ kia?"

Tiết Dương bị Tị Trần đâm trúng chỗ hiểm, hơn nữa lại mất một tay, nhìn lượng máu này, chết là cái chắc, không thể nào còn thừa tinh lực và linh lực để sử dụng truyền tống phù. Lam Vong Cơ nói: "Hắn là vậy. Ta đâm trúng tên đào mộ kia ba kiếm, đáng ra đã bắt được rồi, nhưng tẩu thi lại tấn công hàng loạt, để gã trốn mất."

Bản thân gã đào mộ kia đã trúng kiếm, nhưng lại không tiếc hao phí lượng linh lực lớn cũng phải mang thi thể Tiết Dương đi, rốt cuộc muốn làm gì?

Ngụy Vô Tiệm nghiêm túc nói: "... E là gã biết Tiết Dương. Mang thi thể Tiết Dương đi, là để lục soát người hắn xem có Âm Hổ phù hay không."

Sau khi Tiết Dương bị Kim Quang Dao "thanh lý", tầm tích của Âm Hổ phù liền biến mất, nghe đồn đã thất lạc. Nhưng xem ra, giờ rất có thể đang ở ngay trên người Tiết Dương. Trong Nghĩa thành có hàng trăm hàng ngàn hoạt thi, tẩu thi ở tập trung, riêng việc chúng nó vung thi độc ra thôi, cũng

đã khó mà khống chế. Chỉ có sử dụng Âm Hồ phù, mới giải thích được lý do tại sao Tiết Dương lại có thể tùy ý hiệu lệnh, bắt chúng nó làm theo chỉ thị của mình, đột trước ngã xuống đột sau lại tiến lên công kích.

Người đa nghi lại gian xảo như Tiết Dương, nhất định sẽ không đặt Âm Hồ phù ở nơi mà mình không nhìn thấy, chắc chắn sẽ chọn giấu trong người, lúc nào cũng có thể trông thấy, như vậy mới cảm thấy an toàn. Kẻ đào mộ mang thi thể của hắc đi, có lẽ chín phần mười, Âm Hồ phù sẽ rơi vào tay bọn chúng.

Ngụy Vô Tiện nói: "Việc đã đến nước này, chỉ có thể mong đợi, uy lực của Âm Hồ phù mà Tiết Dương phục hồi như cũ kia có hạn."

Lòng hắc biết việc này không phải chuyện nhỏ, giọng điệu nghiêm nghị. Lặng im chốc lát, Lam Vong Cơ nói: "Tay phải của thi thể, ta đã tìm được rồi."

Lúc này Ngụy Vô Tiện mới nhớ tới, bọn họ bị thứ gì dẫn dắt vào thành: "Tay phải của huynh đệ tốt? Người tìm được rồi? Tìm được khi nào? Đánh một trận với tên đào mộ kia, lại còn bị một lũ tẩu thi vây quanh, người vẫn tìm được cánh tay phải kia?"

Lam Vong Cơ: "Ừm."

Ngụy Vô Tiện ra sức khen ngợi: "Thiệt không hổ là Hàm Quang Quân! Như vậy thì chúng ta đã vượt lên trước một bước rồi. Chỉ tiếc không phải đầu... Khoan đã, Tổng Lam đâu?"

Sau khi thi thể Tiết Dương biến mất, tốc độ sương trắng di chuyển trở nên nhanh chóng, dường như có hơi loảng đi, nhìn vật cũng không còn khó khăn nữa. Chính vì như thế, Ngụy Vô Tiện chợt nhận ra, không thấy Tổng Lam đâu. Hắc thầm nghĩ: "Ôn Ninh không cảnh báo, đồng nghĩa với việc Tổng Lam không tỏ ra có ý muốn công kích, hắc là y đã tỉnh rồi?"

Đình trong đầu Tống Lam nhỏ hơn Ôn Ninh rất nhiều, tài liệu cũng không giống nhau, chắc là khi đó Tiết Dương không tìm được tài liệu thích hợp, bởi vậy, Tống Lam khôi phục rất nhanh, nhanh hơn Ôn Ninh gấp mấy lần, này cũng có thể lắm. Nghĩ tới đây, Ngụy Vô Tiệp quay đầu lại, thối một tiếng còi về hướng của Ôn Ninh. Ôn Ninh cúi đầu, nghe tiếng rút lui, bóng dáng dần dần biến mất trong màn sương trắng.

Tiếng xích khoá từ từ đi xa, Lam Vong Cơ liếc nhìn hắn, thu kiếm vào vỏ, cũng không nói thêm gì, chỉ bình tĩnh mà rằng: "Đi thôi."

Bọn họ đang chuẩn bị cất bước, bỗng nhiên, trông thấy một thứ nằm lẻ loi trong vũng máu.

Một cánh tay trái bị chém đứt lìa.

Bốn ngón tay nằm lại thật chặt, thiếu mất một ngón út.

Bàn tay này nắm cực kỳ chặt. Ngụy Vô Tiệp ngồi xổm xuống, dùng hết sức, mới tách từng ngón một ra được. Trong lòng bàn tay ấy, nằm một viên kẹo.

Màu của viên kẹo này đã hơi biến đen, chắc chắn không thể ăn được.

Bị nắm quá chặt, đã có hơi nát.

Ngụy Vô Tiệp và Lam Vong Cơ cùng quay trở lại nghĩa trang, cửa lớn mở ra, quả nhiên, Tống Lam đã đứng bên quan tài mà Hiếu Tinh Trần nằm, đang cúi đầu nhìn vào trong.

Đám con cháu thế gia đều rút kiếm ra, chen chúc lại thành một đồng, tụ ở cạnh bên, cảnh giác nhìn chăm chăm cỗ hung thi này.

Ngụy Vô Tiệp nhắc chân bước vào nghĩa trang, giới thiệu thay Lam Vong Cơ: "Tống Lam, đạo trưởng Tống Tử Sâm."

Lam Vong Cơ khẽ nâng vạt áo, bước qua ngưỡng cửa cao cao bằng tư thế trang trọng tao nhã, khẽ sờ cằm. Tống Lam ngẩng đầu lên, chuyển mắt sang hướng họ.

Thần trí của y vừa khôi phục, con người cũng đã rơi xuống, trong hốc mắt là một đôi mắt đen nhánh sáng trong.

Đôi mắt này vốn là của Hiếu Tinh Trần, tràn đầy bi thương không thể nói hết thành lời.

Không cần truy hỏi gì nữa, Ngụy Vô Tiện đã biết, trong khoảng thời gian làm hung thủ chịu sự điều khiển của Tiết Dương, y đều nhìn thấy tất cả, cũng đều nhớ tất cả.

Lại gắng hỏi, nói thêm lời nào nữa, cũng chỉ làm bất đắc dĩ và đau khổ tăng thêm mà thôi.

Lặng im chốc lát, Ngụy Vô Tiện lấy hai chiếc toả linh nang nhỏ lép xẹp như nhau đưa cho y, nói: "Đạo trưởng Hiếu Tinh Trần, và A Thiển."

Tuy A Thiển bị Tiết Dương giết chết, cực kỳ sợ hãi, thế nhưng vừa nãy, nàng vẫn đi theo sát hắn, khiến hắn không cắt đuôi được, cũng trốn không khỏi.

Nàng bị một tấm phù của Tiết Dương đập đến gần như hồn phi phách tán, Ngụy Vô Tiện đông nhật tây gộp, dùng hết bản lĩnh toàn thân, khó khăn lắm mới nhặt về được một ít. Hiện giờ đã nát đến tứ tung, gần giống với Hiếu Tinh Trần. Hai luồng hồn phách yếu ớt, chia ra cuộn tròn co rút trong một chiếc toả linh nang, hệt như chỉ hơi khẽ dùng sức chạm vào thôi, sẽ làm thứ ở trong túi ấy vỡ nát.

Hai tay Tống Lam hơi run rẩy, nhận lấy, nâng bọn họ trên lòng bàn tay.

Ngụy Vô Tiện nói: "Tổng đạo trưởng, thi thể của đạo trưởng Hiếu Tinh Trần, người định làm thế nào?"

Tổng Lam một tay cẩn thận ôm hai chiếc toả linh nang nọ, một tay rút Phất Tuyết ra, viết lên đất hai hàng chữ: "Hoả táng thi thể. An dưỡng hồn phách."

Hồn phách của Hiếu Tinh Trần đã vỡ nát đến thế kia, chắc chắn là không quay lại thân thể được nữa, hoả táng cũng tốt.. Cơ thể này tan đi, chỉ để lại hồn phách thuần khiết, từ từ an dưỡng, biết đâu sẽ có một ngày, có thể quay trở về thế gian.

Ngụy Vô Tiện lại nói: "Sau này người định làm gì?"

Tổng Lam viết: "Đeo Sương Hoa, hành thế trên đường. Cùng Tinh Trần, trừ ma diệt tà."

Dừng một chút, lại viết: "Chờ hẩn tỉnh lại, nói xin lỗi, không phải người sai."

Đây là lời mà y không thể nói với Hiếu Tinh Trần khi còn sống.

Yêu vụ trong thành Nghĩa dần dà loãng đi, đã có thể thấy rõ sơ sơ con phố dài và lối rẽ.

Lam Vong Cơ và Ngụy Vô Tiện dẫn theo một đám con cháu thế gia đi khỏi toà thành quỷ hoang vu này. Tổng Lam cứ vậy mà chia tay họ ngay ở cửa thành.

Y vẫn mang bộ đạo bào đen kịt ấy, lẻ loi một mình, đeo hai thanh kiếm - Sương Hoa và Phất Tuyết. Mang theo hai linh hồn - Hiếu Tinh Trần và A Thiển, đi tới một con đường khác.

Không phải con đường dẫn bọn họ đến Nghĩa thành.

Lam Tư Truy lơ đãng nhìn bóng lưng của y một lúc, rồi nói: " 'Minh nguyệt Thanh phong Hiếu Tinh Trần, Ngạo tuyết Lăng sương Tống Tử Sâm'... Không biết hai người bọn họ, còn có ngày tái tụ hay không."

Ngụy Vô Tiệm bước đi trên con đường rậm rạp cỏ dại, đúng lúc thấy một bãi cỏ, thầm nghĩ: "Lúc trước, Hiếu Tinh Trần với A Thiển đã cứu Tiết Dương ở ngay đây."

Lam Cảnh Nghi nói: "Lần này thì dù thế nào người cũng phải kể cho bọn ta nghe, rốt cuộc lúc cộng tình người đã nhìn thấy cái gì? Sao người kia lại là Tiết Dương? Tại sao hắn lại muốn giả làm Hiếu Tinh Trần?"

"Còn nữa còn nữa, ban này là Quý tướng quân hả? Quý tướng quân giờ đi đâu rồi? Sao lại không thấy hắn nữa? Hắn còn ở trong Nghĩa thành à? Sao lại tự dưng xuất hiện?"

Ngụy Vô Tiệm giả bộ không nghe thấy vấn đề thứ hai, nói: "Này ấy à, chính là một câu chuyện rất phức tạp..."

Dọc đường đi, sau khi hắn nói xong, bên cạnh đã là một vùng mây đen u ám, không còn một ai nhớ tới Quý tướng quân.

Lam Cảnh Nghi là đứa đầu tiên khóc lóc: "Trên đời sao lại có chuyện như vậy!"

Kim Lăng giận dữ: "Tên cặn bã Tiết Dương kia! Cặn bã! Chết là hời cho hắn quá rồi!"

Thiếu niên khen A Thiển đẹp lúc nhìn qua khe cửa đấm ngực giậm chân nói: "A Thiển cô nương, A Thiển cô nương ơi!"

Lam Cảnh Nghi khóc lớn tiếng nhất, cực kỳ mất hình tượng, nhưng lần này lại không có ai nhắc nhở cậu chú ý không được ồn ào, bởi vì hốc mắt Lam Tư Truy cũng đỏ, may mà Lam Vong Cơ không cấm cậu nói. Lam

Cảnh Nghi vừa nước mắt nước mũi tèm lem, vừa đề nghị: "Chúng ta đốt chút tiền giấy cho đạo trưởng Hiếu Tinh Trần với A Thiển cô nương đi ha? Chỗ rẽ phía trước chẳng phải có một ngôi làng hay sao? Chúng ta đi mua ít đồ, cúng tế bọn họ chốc lát."

Mọi người ồn ào tán thành: "Được được được!"

Nói xong liền đến ngôi làng ở giao lộ kia, Lam Cảnh Nghi với Lam Tư Truy không thể chờ đợi được nữa mà chạy vọt vào, mua một ít nhang, đèn cầy, tiền giấy đỏ đỏ vàng vàng linh tinh, đi sang một bên, dùng gạch đá dựng nên một thứ trông như lò chắn gió, một đám thiếu niên vây thành vòng tròn ngồi xổm dưới đất, bắt đầu đốt tiền giấy, vừa đốt vừa lẩm nhẩm. Tâm trạng của Ngụy Vô Tiện vốn cũng đã rất nặng nề, dọc đường đi không hề nói ra câu nào hài hước, thấy thế, không nhin được nói với Lam Vong Cơ: "Hàm Quang Quân, người thấy tụi nó làm chuyện này ngay trước cửa nhà người ta, thế mà lại không ngăn cản."

Lam Vong Cơ hờ hững nói: "Người đi mà cản."

Ngụy Vô Tiện: "Được, ta dạy dỗ giúp người."

Hắn liền đi sang, nói: "Ta không nhìn nhầm đó chứ? Các người đứa nào đứa nấy đều là con cháu tiên môn thế gia, cha mẹ chú bác không dạy các người là người chết rồi sẽ không nhận được tiền giấy hả? Chết rồi thì cần tiền làm gì? Không nhận được đâu. Hơn nữa đây là ở trước cửa nhà người ta, các người..."

Lam Cảnh Nghi phất tay: "Đi ra đi ra, người chắn gió rồi. Đốt không cháy này, nói tới người đã chết bao giờ đâu, sao người biết người chết không nhận được tiền?"

Một thiếu niên khác nước mắt đầy mặt, tro bụi cũng đầy mặt nốt ngẩng đầu lên, nói hùa theo: "Đúng đó. Sao người biết? Lỡ đâu nhận được thì sao?"

Ngụy Vô Tiệm lẩm bẩm: "Làm sao ta biết?"

Đương nhiên là hẳn biến rồi!

Trong mấy năm hẳn chết kia, vốn chẳng nhận được tờ tiền giấy nào hết!

Lam Cảnh Nghi lại cầm thêm một dao vô ngực hẳn: "Cứ coi như người không nhận được, vậy lý do hẳn là bởi vì chẳng có ai đốt cho người cả."

Ngụy Vô Tiệm tự hỏi lòng: "Sao lại có thể? Lẽ nào mình thất bại đến thế? Không có một ai chịu đốt tiền giấy cho mình ư? Lẽ nào bởi vì thật sự không có ai đốt cho mình, nên mình mới không nhận được?"

Hắn càng nghĩ càng thấy không thể nào, quay đầu nhỏ giọng hỏi Lam Vong Cơ: "Hàm Quang Quân, người có từng đốt cho ta không vậy? Ít ra thì cũng có người đốt cho ta nhỉ?"

Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn hẳn, cúi đầu khẽ phui chút tro giấy bám trên tay áo, lẳng lặng nhìn về phương xa, chẳng nói một từ.

Ngụy Vô Tiệm nhìn nửa mặt bình yên của y, thầm nghĩ: "Không phải chứ?"

Không có thiệt hả?

Lúc này, có một thôn dân đeo cây cung thô sơ đi tới, khó chịu nói: "Sao mấy người lại đốt ở đây? Đây là cửa nhà ta mà, thiệt xui xẻo!"

Ngụy Vô Tiệm: "Coi kìa, bị mắng rồi ha?"

Mấy thiếu niên kia nào giờ chưa từng làm chuyện này, không biết đốt tiền giấy trước cửa nhà người ta là xui xẻo, xin lỗi lia lịa. Lam Tư Truy nói: "Đây là cửa nhà ngài ư?"

Thôn dân kia nói: "Ba đời nhà ta đều ở đây, chẳng phải nhà ta chả lẽ là nhà người?"

Kim Lăng nghe giọng điệu của hãn ta rất bất lịch sự, đứng lên nói: "Người nói gì đó?"

Ngụy Vô Tiệm nhấn đầu cậu ta, đè xuống. Lam Tư Truy lại nói: "Thì ra là vậy. Xin lỗi, câu ta hỏi ban nãy không có ý gì đâu, chẳng qua lần trước bọn ta đi ngang qua nhà này, lại nhìn thấy một người thợ săn khác, nên mới hỏi như thế."

Thôn dân kia sững sờ nói: "Một người thợ săn khác? Người nào khác?"

Hãn làm động tác số "ba", nói: "Ba đời nhà ta đều là đơn truyền! Chỉ một mình ta, không có anh em, cha ta chết sớm, đến cả vợ ta còn chưa cưới và ta cũng chưa sinh con, chui đâu ra một tên thợ săn khác?"

Lam Cảnh Nghi: "Có thật mà!" Cậu cũng đứng lên, nói: "Ăn mặc kín kín đáo đáo, mang một cái mũ rộng vành, ngồi cúi đầu chỉnh cung tên ở trong sân nhà người, hết như sẽ ra ngoài săn thú ngay lập tức vậy đó. Lúc bọn ta tới đây còn hỏi đường gã. Chính gã đã chỉ đường cho bọn ta tới thành Nghĩa."

Thôn dân kia nói: "Nói bậy! Người nhìn thấy kẻ đó ngồi trong sân nhà ta thật ư? Nhà ta không có người này! Nghĩa thành kia, ở cái xó nào cũng có thể làm chết người cả, chỉ đường đó cho các người? Là muốn hại chết các người đấy! Thử các người thấy chắc chắn là quỷ rồi!"

Hãn lắc đầu quay lưng bỏ đi. Chỉ còn thừa lại một đám thiếu niên ngơ ngác nhìn nhau. Lam Cảnh Nghi nói: "Ngồi ở nhà này thật mà, ta còn nhớ rất rõ..."

Ngụy Vô Tiệm đơn giản nói vài câu với Lam Vong Cơ, rồi ngoảnh đầu lại: "Rõ rồi ha, này là các người bị người ta dẫn tới thành Nghĩa. Người thợ

săn kia, vốn chẳng phải thôn dân nơi này, mà là có người giả trang thành."

Kim Lăng nói: "Vậy ra bắt đầu từ lúc giết mèo, ném xác, đã có người dẫn bọn ta đi tới nơi này? Thế kẻ thợ săn giả kia, có phải chính là kẻ làm những việc này?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tám chín gần mười."

Lam Tư Truy nghi hoặc: "Tại sao gã lại phải hao phí tâm tư nhiều đến thế?"

Ngụy Vô Tiệm: "Hiện giờ vẫn chưa biết, cơ mà sau này các người nhất định phải cẩn thận. Nếu còn gặp loại chuyện quái dị này nữa, đừng nên tự truy tra, mà trước hết hãy liên hệ với gia tộc, nhiều phái nhiều người, cùng hành động. Nếu chẳng phải lần này Hàm Quang Quân đứng lúc cũng ở Nghĩa thành, thì mạng nhỏ của các người đã khó mà giữ nổi."

Nghĩ đến lở đầu lạc nhóm trong Nghĩa thành, hậu quả sẽ ra sao, không ít người dựng hết lông tơ trên lưng. Bất kể là bị hoạt thi vây quanh, hay là phải đối mặt với tên quỷ sống Tiết Dương kia, tình hình ấy, đều làm người ta không rét mà run.

Lam Vong Cơ và Ngụy Vô Tiệm dẫn theo đám con cháu thế gia đi một hồi, tới lúc trời gần tối, cả bọn chạy đến toà thành đã gửi chó với lừa kia.

Trong thành đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào náo động.

Đây mới là chỗ mà người sống.

Ngụy Vô Tiệm giang hai tay với con lừa hoa: "Tiểu Bình Quả!"

Tiểu Bình Quả cúi kính kêu gào với hân, ngay sau đó, Ngụy Vô Tiệm nghe thấy một tràng tiếng chó sủa, lập tức nhảy tót ra phía sau Lam Vong

Cơ. Tiên Tử cũng vọt tới, một chó một lừa đứng đối mặt nhau, nhe răng với nhau.

Lam Vong Cơ nói: "Chốt ở đây. Đi ăn cơm cả đi."

Y dẫn Ngụy Vô Tiệm theo, đi lên lầu hai dưới sự chỉ dẫn của trà sinh. Một người Kim Lăng cũng muốn đuổi theo, nhưng Lam Vong Cơ lại quay đầu, khẽ lườm bọn hắn với hàm ý không rõ ràng. Lam Tư Truy lập tức nói với những người khác: "Lớn với nhỏ ngồi tách nhau ra, chúng ta ở lầu một đi."

Lam Vong Cơ gật đầu, vẻ mặt hồ hững tiếp tục đi lên trên. Kim Lăng chần chờ đứng ở cầu thang, không trên không dưới, Ngụy Vô Tiệm quay đầu lại cười hì hì: "Người lớn với trẻ nhỏ phải tách ra. Có vài thứ tốt hơn hết là các người đừng nên nhìn."

Kim Lăng bĩu môi nói: "Ai thèm nhìn!"

Lam Vong Cơ dặn dò người ở lầu một làm một bàn cho đám con cháu thế gia trước, y với Ngụy Vô Tiệm thì yêu cầu một gian nhã gian ở lầu hai. Hai người ngồi đối diện nhau, tán gẫu một hồi, nói rõ rất nhiều chi tiết nhỏ. Chỉ chốc lát sau, món ăn lên, rượu cũng tới nơi.

Ngụy Vô Tiệm trông như tùy ý nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, gần như hơn phân nửa đều là đồ cay cay. Hắn để ý tới nơi Lam Vong Cơ hạ đĩa, phát hiện nơi y đựng tới nhiều nhất chính là những món thanh đạm, thỉnh thoảng mới duỗi về phía đĩa đồ tươi, vào miệng rồi mặt cũng chẳng biến sắc, lòng hơi xúc động.

Lam Vong Cơ chú ý tới ánh mắt của hắn, hỏi: "Sao vậy?"

Ngụy Vô Tiệm từ từ rót một chén rượu, nói: "Muốn người uống rượu với ta."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Giáo Liêu 1

Nghe vậy, Lam Vong Cơ có hơi không được tự nhiên rỏ mi mắt.

Lòng Ngụy Vô Tiện biết rõ, nhất định là Lam Vong Cơ vẫn còn ám ảnh chuyện lần trước, nghĩ mãi mà không ra, rốt cuộc lúc y uống say đã làm những gì, hẳn phải quạt gió thổi lửa dục dồ thôi. Nhưng lại không thể phôi bày ý đồ quá rõ, trước hết là vờ vĩnh kiếm chế không nhắc tới, còn bản thân thì ngửa đầu uống chén rượu, than thở: "Trong lòng ta cực kỳ bức bối."

Lam Vong Cơ lại nâng mí mắt, hỏi ngược: "Người bức bối."

Dù là đặt câu hỏi, hay là hỏi ngược lại, giọng điệu của y cũng đều nghe có vẻ bình thản không dao động. Ngụy Vô Tiện nói: "Sao ta lại không thể bức bối. Bức bối thay người đó. Công việc khắc phục hậu quả ở thành Nghĩa này chẳng phải phiền phức nhỏ đâu. Một toà thành lớn như thế, nếu muốn thanh lý thật, nhất định sẽ hao phí cực lớn ở nhiều mặt. Thực trung vốn không phải địa bàn do các người cai quản. Ta kiến nghị Cô Tô Lam thị các người đừng nên gánh chịu một mình, đám nhóc con dưới lầu kia, đếm xem có bao nhiêu nhà, bảo nhà tui nó trích ra một phần lực."

Lam Vong Cơ: "Có thể suy xét."

Ngụy Vô Tiện: "Có thể là có thể, cơ mà suy xét cũng chỉ có thể là suy xét. Người biết đó, việc những thế gia này thích nhất chính là cướp con mồi có sẵn, lúc cần chịu trách nhiệm thì cứ đẩy tới đẩy lui, sao có thể dễ dàng nhả ra, đồng thời còn giúp đỡ như vậy. Người ấy à, ta cũng biết nốt, dù người khác không chịu hỗ trợ, người cũng sẽ gánh vác trọng trách này thôi."

Bởi vậy, người chịu thiệt là cái chắc rồi. Còn nữa, người nhìn Kim Lăng xem. Người nhìn nó xem."

Lam Vong Cơ: "Kim Lăng thế nào."

Ngụy Vô Tiệm gõ gõ ngón tay trở lên bàn, nói: "Cảnh Nghi nhà người nói nó tính đại tiểu thư, đúng là không nói sai. Điều ngoa tùy hứng, há miệng ra là làm người ta mích lòng, thò tay ra là chọc trúng tổ ong. Nhiều lần như vậy, nếu không có người và ta che chở, nó đâu chỉ là bị thiệt thòi thôi, e là đến cả vụn xương cũng bị nuốt hết rồi."

Tuy là chủ ý khi hăn nhắc tới chuyện nhỏ nhặt này vốn là lừa Lam Vong Cơ, nhưng đây cũng là lời trong lòng hăn. Nói một hồi, Ngụy Vô Tiệm liền không kiềm được: "Mỗi lần nó ra ngoài săn đêm, toàn là đi một thân một mình. Không tính cậu nó. Bên cạnh lại chẳng có lấy một đứa bạn cùng lứa ngang hàng đi theo tiền hô hậu ủng. Chúng ta trước đây..."

Như là nhớ đến cái gì đó không vui, hàng mày nhon của Lam Vong Cơ khẽ nhíu, thế ngồi càng nghiêm chỉnh hơn nữa.

Thấy thế, Ngụy Vô Tiệm sửa lời: "Được rồi, là ta, ta trước đây. Ta trước đây chẳng giống vậy."

Lam Vong Cơ lạnh nhạt nói: "Đó là người. Cũng đâu phải ai ai cũng như người."

Ngụy Vô Tiệm: "Thế nhưng trẻ con đứa nào cũng ưa náo nhiệt, thích nhiều người mà. Nếu chẳng phải làn này đúng lúc gặp mấy đứa nhà người đang cùng truy tra chung một chuyện, chắc hăn nó cũng sẽ lơ lơ mãng mãng bị người ta dẫn dụ xông vào thành Nghĩa một mình thôi. Hàm Quang Quân."

Hăn để chén rượu xuống, nghiêng thân về phía trước, nhìn chăm chăm vào mặt Lam Vong Cơ, nói: "Người nói coi, thằng bé Kim Lăng này có

phải là rất chẳng hoà đồng không? Trong gia tộc chẳng có lấy một đứa bạn? Không nhắc tới Giang gia, thế nhưng cả Kim gia cũng không có tiểu bối cùng thế hệ, tuổi xem xem luôn à?"

Đứa con công khai bên ngoài của Kim Quang Thiện, chỉ có Kim Tử Hiên do phu nhân chính thất sinh ra. Tuy gã trêu hoa ghẹo nguyệt, vụng trộm khắp nơi, con riêng cả bày, nhưng đa số đều chẳng quan tâm. Nhất là sau khi đã chán ngấy cô nào đó, thì càng hoàn toàn vứt ra sau đầu. Trong đám con trai con gái riêng này, duy có Kim Quang Dao là cực kỳ đặc sắc. Tuy hãn xuất thân đê tiện khiến người ta khó mà mở miệng, nhưng chỉ riêng việc hãn đơn thương độc mã lập được kỳ công trong cuộc đánh Xạ Nhật, đã đủ để khiến người khác thán phục. Hơn nữa tính tình hãn thông minh khéo đưa đẩy, khéo xu nịnh, lúc này mới bơi trơn các khớp được, có thể nhận tổ quy tông. Ngụy Vô Tiệp nói: "Chẳng lẽ Kim Quang Dao không có đứa con trai hay con gái nào có số tuổi gần gần chơi đùa với nó?"

Lam Vong Cơ: "Kim Quang Dao từng có một con trai, chết yếu lúc sáu tuổi."

Ngụy Vô Tiệp: "Sau đó không sinh nữa? Nói như thế, thì hiện giờ trong nhánh chính thống nhất của Lan Lăng Kim thị đời kế tiếp, cũng chỉ có mỗi Kim Lăng?"

Nhận được đáp án chắc chắn, Ngụy Vô Tiệp lặng im, nghĩ thầm: "Đã không cha mẹ, cũng chẳng có bạn bè tuổi xem xem cùng lớn lên với nhau. Tuy nó dường như rất thích Kim Quang Dao, nhưng chú dù gì cũng vẫn là chú, không phải cha ruột. Hơn nữa Giang Trường vốn chẳng phải người biết dạy trẻ... thiệt là rồi bời bời mà."

Dừng một chút, hãn nói: "Thôi quên đi. Trước không nhắc tới nữa."

Lam Vong Cơ nhìn hãn, im lặng chốc lát, bỗng dừng vén ống áo duỗi tay ra, cũng rót cho mình một chén rượu.

Sau đó, nâng chén chậm rãi uống.

Lần uống rượu trước, Ngụy Vô Tiện không nhìn kỹ vẻ mặt của y, nhưng lần này lại đặc biệt để ý.

Lúc Lam Vong Cơ uống rượu y nhắm tịt hai mắt, mày khẽ nhú, uống cạn một chén, khó mà phát hiện môi y hơi mấp máy, lúc này mới mở mắt ra. Trong sóng mắt, còn hiện lên một ánh nước nhàn nhạt.

Ngụy Vô Tiện chống cằm ngồi bên bàn, trong lòng bắt đầu im lặng đếm.

Đếm tới tiếng thứ tám, Lam Vong Cơ đặt chén rượu xuống, đỡ trán, từ từ ngủ thiếp đi.

Một cơn hưng phấn lạ lẫm dâng lên trong lòng Ngụy Vô Tiện.

Quả nhiên ngủ trước rồi mới say!

Hắn nâng bầu rượu, một hớp uống cạn chút rượu còn sót lại bên trong, đứng dậy chấp tay đi tới đi lui trong nhĩ gian, xoa xoa tay, nóng lòng muốn thử.

Chốc lát sau, hắn đi tới cạnh Lam Vong Cơ, khom người cúi đầu, nhẹ giọng hỏi sát bên tai y: "Lam Trạm?"

Không ư hử. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Vong Cơ huynh?"

Lam Vong Cơ tay phải đỡ trán, nhịp thở hết sức vững vàng đều đều.

Gương mặt và cánh tay đỡ trán ấy, đều trắng nõn hoàn mỹ, hệt như một viên ngọc đẹp đẽ.

Người y toả ra mùi đàn hương thoang thoảng, vốn là lạnh lùng, và hơi trầm lắng. Thế nhưng giờ đây, đàn hương ngấm rượu, trong hương lạnh nổi

lên chút ẩm áp, dường như trộn lẫn thêm chút vị ngọt của say, vậy mà lại làm người hơi ngây ngất.

Ngụy Vô Tiện nhích tới gần, thứ hương thơm này quanh quẩn trong hơi thở của y, bất giác, hắn lại cúi người xuống thấp chút nữa, cách y ngày càng gần.

Hắn lơ mơ nghĩ: "Quái... sao lại như có hơi nóng?"

Bỗng nhiên, có tiếng nói yếu ớt truyền tới: "Công tử."

Mặt Ngụy Vô Tiện đã kề sát rạt Lam Vong Cơ, nghe tiếng bàn chân trượt một phát, suýt nữa thì bổ nhào tới.

Hắn lập tức chặn trước mặt Lam Vong Cơ, quay lưng hướng mặt về phía cửa sổ gỗ - nơi giọng nói truyền tới.

Cánh cửa sổ gỗ bị dè dặt gõ một cái, lại có tiếng nói nho nhỏ, nhẹ nhàng bay qua khe cửa sổ: "Công tử."

Lúc này Ngụy Vô Tiện mới phát hiện tim mình đập có hơi nhanh, lòng lại nói một tiếng quái, ổn định tinh thần, đi tới, lập tức chống cửa sổ lên.

*này là loại cửa 1 cánh, mở ra rồi chống cây thì phải :v

Ôn Ninh ôm mái hiên, đang treo ngược ngoài cửa sổ, định bụng gõ thêm cái nữa. Ngụy Vô Tiện mở cửa sổ bất chợt, đập vào đầu hắn, hắn khẽ kêu "A" một tiếng, hai tay nắm khung cửa sổ, đối mặt với Ngụy Vô Tiện.

Một luồng gió đêm se sắt ùa qua cửa sổ mà vào. Ôn Ninh mở to mắt, trong hốc mắt đã không còn một vùng trắng chết chóc, mà có một đôi con ngươi màu đen bình thản.

Hai người cứ vậy, một đứng, một treo ngược, đối mặt hồi lâu.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Xuống đây."

Ôn Ninh lập tức bỏ không ôm mái hiên nữa, rớt xuống dưới, nặng nề ngã ngửa lên đất ở dưới lầu.

Ngụy Vô Tiệp lau mồ hôi lạnh không hề tồn tại trên trán một phát.

Hắn thầm nghĩ: "Lựa chỗ cũng được quá nhỉ!"

May mà chọn nhà này. Vì để nhà gian yên tĩnh, hướng cửa sổ gỗ quay ra không phải đường phố có người đi đường, mà là một rừng cây nhỏ. Ngụy Vô Tiệp cầm cây chống cửa sổ xong, thân trên ló ra khỏi cửa, nhìn xuống dưới. Thân hình Ôn Ninh cứng đờ nặng nề rơi xuống, nện mặt đất thành một cái hố hình người, nằm trong hố, mắt vẫn còn nhìn hắn chăm chăm.

Ngụy Vô Tiệp đề giọng gọi hắn: "Ta bảo người xuống đây, không phải nói người xuống dưới. 'Đây', hiểu không?"

Ôn Ninh ngược cổ nhìn hắn, bò khỏi hố, vỗ vỗ bùn đất trên người, vội hỏi: "Ồ. Ta đến rồi."

Nói xong lại ôm cột nhà, chuẩn bị bám nó trèo lên. Ngụy Vô Tiệp nói: "Ngừng! Người ở yên đấy, ta qua kiểm người."

Hắn quay lại cạnh Lam Vong Cơ, nhào người nói sát bên tai y: "Lam Trạ ơi Lam Trạ à, người nhất định phải ngủ thêm chút nữa đó. Ta quay lại liền. Ngoan ngoan nha?"

Sau khi nói xong, hắn hơi ngửa tay, không nhịn được mà lấy đầu ngón tay chọc mi mắt Lam Vong Cơ lên một chập.

Lam Vong Cơ bị hắn chọc mà khẽ run hàng mi dài, trán khẽ nhú, hơi rục rịch. Ngụy Vô Tiệp rút móng, nhảy ra khỏi cửa sổ, nhấp nhô vài cái trên chóp mái hiên với cành lá, hạ xuống đất.

Hắn mới vừa nhảy xuống, xoay người, Ôn Ninh đã quỳ gối trước mặt hắn.

Ngụy Vô Tiệp: "Người làm gì đó?"

Ôn Ninh không nói lời nào, cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói: "Công tử, xin lỗi."

Ngụy Vô Tiệp: "Người cứ nhất định phải nói chuyện như này với ta hả? Được thôi."

Nói xong, hắn cũng quỳ xuống đối mặt với Ôn Ninh.

Ôn Ninh giật thót, vội vội vã vã dập đầu vái hắn một cái. Ngụy Vô Tiệp cũng học theo y hệt, dập đầu vái một cái. Ôn Ninh vội vã nhảy lên, lúc này Ngụy Vô Tiệp mới ung dung đứng dậy khỏi mặt đất, vỗ vỗ bụi bặm trên vạt áo, nói: "Thằng lừng mà nói chuyện như vậy từ sớm bộ không được sao?"

Ôn Ninh cúi đầu không dám đáp lời nào. Ngụy Vô Tiệp nói: "Khôi phục thần trí lúc nào?"

Ôn Ninh: "Mới vừa."

Ngụy Vô Tiệp: "Còn nhớ rõ chuyện xảy ra lúc đình đám vào đầu người không?"

Ôn Ninh: "Có chút nhớ... có chút không nhớ."

Ngụy Vô Tiệp: "Nhớ được cái gì?"

Ôn Ninh thần thờ nói: "... Nhớ có nghe thấy người ta nói, Loạn táng cương không còn. Người... cũng đều không còn nữa."

Ngụy Vô Tiệp: "Vậy không nghe được chút gì tốt à? Còn nghe được gì nữa?"

Im lặng chốc lát, Ôn Ninh nói: "Giang Trường giết ngài."

Ngụy Vô Tiện: "Không phải hắc giết ta. Là ta bị phản phệ mà chết. Tu tà đạo như đi cầu độc mộc, bị cản trở là điều tất nhiên. Chẳng qua là chuyện sớm hay muộn thôi. Không thể nào đi cầu độc mộc cả đời được."

Cuối cùng Ôn Ninh cũng giương mắt lên nhìn thẳng vào hắc, nói: "Nhưng mà, nếu hắc không cố tình chọn thời gian đó..."

Lúc này, có tiếng đồ sứ vỡ nát vang dội truyền từ trong đại sảnh lầu một tới.

Giọng của Lam Tư Truy cũng vang lên theo: "Mới đầu chẳng phải chúng ta đang bàn về Tiết Dương hay sao? Sao lại ồn ào cãi đến vụ này rồi?"

Kim Lăng bức tức nói: "Thì đang bàn về Tiết Dương mà, ta nói không đúng à?! Tiết Dương đã làm gì? Hắc là một kẻ cặn bã không bằng cảm thú, Ngụy Anh còn khiến người ta ghê tởm hơn hắc nữa! Cái gì mà 'không thể quơ đũa cả nắm'? Thứ tà ma ngoại đạo này còn ở lại trên đời chính là tai họa, đúng ra nên giết sạch mới phải!"

Ôn Ninh rục rịch, Ngụy Vô Tiện khoát tay tỏ ý hắc đứng im.

Lam Cảnh Nghi nói: "Người nổi nóng thế làm gì? Tư Truy có nói Ngụy Vô Tiện không đáng chết đâu, hắc chỉ nói là người tu tà ma ngoại đạo cũng chẳng phải ai cũng như Tiết Dương, người có cần thiết phải ném đồ không?"

Kim Lăng cười khẩy: "Không phải hắc còn nói một câu - 'Cũng chưa chắc kẻ sáng lập đạo này muốn dùng nó để tác oai tác quái đâu' hay sao? 'Kẻ sáng lập đạo này' là ai? Người đừng nói với ta, ngoài Ngụy Anh, còn ai nữa? ! Thật là làm người ta khó hiểu, Cô Tô Lam thị các người cũng là tiên môn vọng tộc, năm đó nhà các người cũng có không ít người chết trên tay

Ngụy Anh nhỉ? Sao lập trường của Lam Nguyễn người lại quái lạ thế? Nghe ý của người, chẳng lẽ còn muốn bào chữa cho Ngụy Anh?"

Lam Nguyễn chính là tên của Lam Tư Truy. Cậu vẫn nho nhã lễ độ: "Không phải là ta muốn bào chữa cho hắn. Chỉ là kiến nghị thôi, trước khi rõ ràng ngọn nguồn, đừng nên tùy ý kết luận. Phải biết trước lúc đến Nghĩa thành này, cũng có không ít người quả quyết, Thường Bình của Lịch Dương Thường thị bị đạo trưởng Hiếu Tinh Trần giết chết để trả thù hả giận hay sao? Nhưng sự thật lại thế nào?"

Kim Lăng nói: "Rốt cuộc chắc chắn có phải bị giết bởi đạo trưởng Hiếu Tinh Trần hay không, không có bất cứ ai nhìn thấy. Tất cả cũng chỉ là suy đoán của mọi người mà thôi, quả quyết cái gì chứ? Nhưng Ngụy Anh bất ngờ chặn giết, tàn sát Bất Dạ Thiên, trong hai quân, có bao nhiêu tu sĩ mất mạng dưới tay hắn, mất mạng dưới Ôn Ninh và Âm Hồ phủ! Đây mới là sự thật trong mắt vô số người. Không thể nguy biện, không thể chống chế! Mà việc hắn sai khiến Ôn Ninh giết cha ta, hại chết mẹ ta, những điều này, ta càng không thể quên!"

Nếu trên mặt Ôn Ninh có màu máu, lúc này đây nhất định sẽ biến mất gần như không còn.

Nhưng hắn không có. Hắn vĩnh viễn cũng chỉ có thể trưng ra một khuôn mặt thờ ơ. Ôn Ninh nói khẽ: "... con trai Giang cô nương?"

Ngụy Vô Tiện không nhúc nhích.

Kim Lăng lại nói: "Cậu ta cùng lớn lên với hắn, ông ta coi hắn như con ruột, bà ta đối xử với hắn cũng không tệ, nhưng hắn thì sao? Hại Liên Hoa Ổ biến thành tổ ma của đám ô hợp Ôn thị, hại Vân Mộng Giang thị tan tành, hại bọn họ đồng loạt ngã xuống, bây giờ chỉ còn lại một mình cậu của ta! Không biết kiềm chế dã tâm bưng bưng mà gây nên sóng gió, cuối cùng

chết không toàn thây! Ngọn nguồn này, còn gì không rõ ràng nữa, còn gì đáng để tranh luận nữa?"

Cậu ta hùng hổ dọa người, Lam Tư Truy không thốt được lời nào. Hồi lâu sau, một thiếu niên khác nói: "Thôi thôi, sao lại âm ỉ lên vì cái này chứ? Chúng ta đừng nói tới nữa được không? Món ăn nguội cả rồi."

Lại một người hòa theo: "Đúng đó, đừng cãi nhau nữa. Tư Truy nói không để ý thôi mà. Kim công tử ngồi xuống đi, cùng ăn cơm nào."

Kim Lăng hừ một tiếng, lúc này Lam Tư Truy mới lên tiếng, vẫn không mất lễ nghi: "Được rồi. Là ta lỡ lời. Kim công tử, mời ngồi. Lại còn ồn ào nữa, kéo Hàm Quang Quân xuống thì không tốt đâu."

Nhắc tới Hàm Quang Quân, đúng là có hiệu quả. Nghe vậy, Kim Lăng thoáng cái ngay cả hừ cũng chẳng hừ, một loạt tiếng xê dịch bằng ghế vang lên, xem ra đã ngồi xuống rồi. Đại sảnh lại ồn ào lần nữa, giọng của các thiếu niên, chìm lẫn đan xen trong tiếng chén đĩa tô cốc.

Ngụy Vô Tiệm và Ôn Ninh lặng lẽ đứng trong rừng cây nhỏ, vẻ mặt đều nặng nề nghiêm túc.

Giữa sự yên lặng, Ôn Ninh lại im ắng quỳ xuống.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Chuyện không liên quan tới người."

Ôn Ninh vừa định mở miệng nói, bỗng dừng nhìn ra sau lưng Ngụy Vô Tiệm, hơi run rẩy. Ngụy Vô Tiệm đang muốn xoay người lại xem, chỉ thấy một bộ đồ trắng lướt qua hần, nhắc một chân, đập vào vai Ôn Ninh.

Ôn Ninh bị giẫm đến độ ép ra một cái hố hình người.

Ngụy Vô Tiệm vội vã kéo Lam Vong Cơ đang muốn đập tiếp, nói: "Hàm Quang Quân, Hàm Quang Quân! Hàm Quang Quân, bớt giận đi mà!"

Xem ra thời gian "ngủ" đã qua, thời gian "say" đã tới, nên Lam Vong Cơ mới mò ra đây. Tình hình này chả hiểu sao lại quen ghê, lịch sử giống hệt thiệt là làm người ta kinh ngạc.

Lần này, nhìn Lam Vong Cơ có vẻ bình thường hơn lần trước nữa, không mang ủng ngược, lúc làm động tác thô lỗ như đập Ôn Ninh, khuôn mặt kia cũng ngày càng nghiêm túc chính trực, oai phong凛冽. Sau khi bị Ngụy Vô Tiệp kéo lại, y phất ống tay áo, gật đầu, đứng tại chỗ với vẻ ngạo nghễ, nghe lời không đập nữa.

Ngụy Vô Tiệp tranh thủ nói với Ôn Ninh: "Người sao rồi?"

Ôn Ninh bò dậy, nói: "Ta không sao."

Ngụy Vô Tiệp: "Không sao thì đứng dậy, còn quỳ làm gì nữa."

Ôn Ninh đứng dậy, do dự chốc lát, nói: "Lam công tử."

Lam Vong Cơ nhú mày, bịt lỗ tai, xoay người quay lưng lại với Ôn Ninh, đối mặt Ngụy Vô Tiệp, lấy thân mình chắn tầm mắt của hắn.

Ôn Ninh: "..."

Ngụy Vô Tiệp: "Tốt hơn hết là người đừng nên đứng ở đây nữa, y... không thích nhìn thấy người."

Ôn Ninh: "... Lam công tử làm sao vậy?"

Ngụy Vô Tiệp: "Không làm sao hết. Say mà thôi."

Ôn Ninh: "Vậy ngài dìu y vào nhà đi."

Ngụy Vô Tiệp: "Chính người cần thận một chút."

Ôn Ninh gật gật đầu, không dẫn được lại liếc nhìn Lam Vong Cơ, lúc này mới lui đi.

Ngụy Vô Tiệm gỡ hai tay bịt tai của Lam Vong Cơ ra, nói: "Được rồi, đi rồi, không nghe thấy giọng nữa, cũng chẳng nhìn thấy người nữa."

Lúc này Lam Vong Cơ mới buông tay ra, hai con mắt nhạt màu chăm chăm nhìn thẳng vào hắn.

Cụm từ làm ác đang cuộn trào mãnh liệt trong lòng Ngụy Vô Tiệm, hết như có thứ gì đó nhen nhóm trong cơ thể hắn, xấu xa cười nói: "Lam Trạm, vẫn là ta hỏi cái gì, người đáp cái đó? Ta bảo người làm gì, người liền làm cái này?"

Lam Vong Cơ: "Ừm."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tháo dây buộc trán xuống."

Lam Vong Cơ đưa tay ra sau đầu, chậm rãi mở dây, tháo sợi dây buộc trán thêu hoa văn mây cuộn màu trắng xuống.

Ngụy Vô Tiệm tỉ tỉ mỉ mỉ nhìn sợi dây buộc trán này, nói: "Cũng chẳng có gì ghê gớm, ta còn tưởng cất giấu bí mật gì chứ. Vậy tại sao hồi trước ta tháo xuống, người lại tức giận như vậy chứ?"

Bỗng nhiên, hắn cảm giác cổ tay bị siết chặt. Chỉ thấy Lam Vong Cơ lấy dây buộc trán trói hai tay hắn lại, rồi thông thả ung dung mà thắt nút.

Ngụy Vô Tiệm: "Người làm cái gì vậy hả?"

Hắn muốn coi thử rốt cuộc thì Lam Vong Cơ muốn làm gì, bèn tùy ý để y hành động tiếp. Lam Vong Cơ cột chặt hai tay hắn, đầu tiên là thắt một nút thông lọng, nghĩ rồi nghĩ, dường như cảm thấy không ổn, cởi ra, đổi thành

một nút chết. Lại ngẫm nghĩ chốc lát, cảm thấy vẫn không ổn, lại thắt thêm một lần nữa.

Phía sau dây buộc trán của Cô Tô Lam thị là một dải đai buông lơ, lúc cử động nó tung bay nhìn cực kỳ duyên dáng, bởi vậy cũng rất dài. Lam Vong Cơ thắt liền một lèo bảy, tám nút chết, thành ra một chuỗi gút xấu ớn chồng lên nhau, lúc này mới hài lòng ngừng tay.

Ngụy Vô Tiện: "Này, người có còn cần cái dây buộc này nữa không hả?"

Đầu mày Lam Vong Cơ giãn ra, nắm một đầu khác của dây buộc, kéo tay Ngụy Vô Tiện, giơ lên trước mắt, hết như đang thưởng thức kiệt tác vĩ đại của mình vậy ấy. Tay Ngụy Vô Tiện bị y nhắc treo lơ lửng, nghĩ thầm: "Mình thiệt là giống phạm nhân... không phải, sao mình lại phải chơi chung với y như vậy chứ? Chẳng phải nên là mình trêu đùa y hay sao?"

Giật mình tỉnh ra, Ngụy Vô Tiện nói: "Cởi ra cho ta."

Lam Vong Cơ vui vẻ duỗi tay, vẫn cái trò cũ, thò tay về phía cổ áo hắn. Ngụy Vô Tiện: "Không phải cởi cái đó! Cởi cái trên tay ta này! Cởi cái thứ người cột ta ấy! Cái sợi dây buộc trán này này!"

Nếu như bị Lam Vong Cơ trói tay cởi sạch quần áo, hình ảnh đó, thiệt là nghĩ thôi đã thấy sợ!

Lam Vong Cơ nghe yêu cầu của hắn xong, hàng mày nhon lại bắt đầu chau vào, mãi hồi lâu vẫn không nhúc nhích. Ngụy Vô Tiện giơ tay lên cho y nhìn, dỗ dành: "Không phải đã nói là sẽ nghe lời ta hay sao, mở cái này ra cho ca ca đi. Ngoan."

Lam Vong Cơ liếc nhìn hắn, rồi bình tĩnh dời tầm mắt, cứ như không nghe rõ hắn đang nói cái gì, cần phải hao tâm tốn trí suy nghĩ chốc lát. Ngụy Vô Tiện quát lên: "Há, ta hiểu rồi! Để người trói ta thì người rất là

hăng hái nhí, bảo người mở ra người lập tức nghe không hiểu phải không hả?"

Dây buộc trán và quần áo của Lam gia đều cùng sử dụng nguyên vật liệu giống nhau, nhìn như mềm mại bồng bênh, nhưng thật ra cực kỳ bền chắc. Lam Vong Cơ cột rất chặt, lại còn thắt một mớ nút chết, Ngụy Vô Tiện xoay trái vặn phải cũng chẳng thoát nổi, thầm nghĩ: "Này thiệt tình đúng là tự nâng đá đập chân mình mà. May là dây buộc trán này không phải mấy thứ quý kiêu như dây thường gì gì đó, bằng không thì chẳng phải y sẽ trói gô cả người mình lại luôn hay sao!"

Lam Vong Cơ một mặt nhìn về phương xa, một mặt thì kéo sợi dây buộc trán trên tay, kéo này, lắc nè, điệu bộ chơi đến cực vui. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Cởi ra cho ta đi nha? Hàm Quang Quân, thần tiên như người, sao lại có thể làm chuyện thế này chứ? Người trói ta lại là muốn làm gì đây? Để người ta trông thấy thì biết làm sao giờ? Hừm?"

Nghe xong câu cuối cùng, Lam Vong Cơ kéo hẳn về đi hướng ra khỏi rừng cây.

Ngụy Vô Tiện bị y lôi đi, vừa lão đảo vừa nói: "Người người người đợi tí. Ý ta là không thể cho người khác nhìn, chứ chẳng phải nói người đưa cái này ra cho người ta coi! Này! Có phải người đang giả bộ nghe không hiểu không hả? Người cố ý chứ gì?! Người chỉ nghe hiểu điều mà người muốn hiểu thôi đúng không?! Lam Vong Cơ!"

Lời còn chưa dứt, Lam Vong Cơ đã kéo hẳn đi ra khỏi rừng cây, lẩn quẩn về lại đường, bước vào đại sảnh của tửu lâu thêm một lần nữa.

Một đám tiểu bối còn đang ăn ăn uống uống chơi đùa nhốn nháo, tuy ban này có hơi chút không vui, nhưng thiếu niên ai cũng đều có thể mau quên cái không vui cả. Bọn họ đang chơi phạt rượu sôi nổi, mấy đứa tiểu bối Lam gia lén lút uống rượu, nên luôn có người dán mắt vào cầu thang lầu

hai để đề phòng, ngừa bị Lam Vong Cơ phát hiện, ai ngờ lại chợt thấy Lam Vong Cơ kéo Ngụy Vô Tiệp bước từ cửa lớn vào, ai nấy đều kinh hãi đến đờ ra.

Lạch cạch loảng xoảng, Lam Cảnh Nghi quạt tay giấu bầu rượu trên bàn đi, kéo theo đó là đánh đổ mấy cái chén đĩa, chút hiệu quả giấu diếm cũng không có. Lam Tư Truy đứng lên nói: "Hàm, Hàm Quang Quân, sao các người lại đi vào từ phía này..."

Ngụy Vô Tiệp cười nói: "Ha ha, Hàm Quang Quân của các người ngồi đến nóng người nên ra ngoài hóng gió chốc lát, rồi tự dừng nổi hứng xông vào đột kích, này cũng thiệt là, quả nhiên bắt gặp các người đang lén uống rượu."

Hắn cầu khẩn trong lòng, cầu Lam Trạh tốt nhất là kéo hắn lên thẳng trên lầu, đừng có nói chuyện với người ta, cũng đừng làm động tác dư thừa nào hết. Chỉ cần y tiếp tục giữ hình tượng lạnh như băng không nói lời nào, thì sẽ không ai phát hiện y có gì bất thường cả.

Mới vừa nghĩ, như thế, Lam Vong Cơ đã kéo hắn, đi tới trước bàn đàm tiếu bới kia.

Lam Tư Truy nói: "Hàm Quang Quân, dây buộc trán của người..."

Còn chưa nói hết, cậu đã nhìn thấy tay Ngụy Vô Tiệp.

Dây buộc trán của Hàm Quang Quân, đang quấn quanh cổ tay Ngụy Vô Tiệp.

Cứ như chê ít người chú ý cái này, Lam Vong Cơ nhắc đai của dây buộc trán lên, kéo theo tay của Ngụy Vô Tiệp, trưng ra cho cả đám nhìn một lượt.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Giáo Liêu 2

Cái cánh gà trong miệng Lam Cảnh Nghi rớt xuống. Rơi vào chén, làm nước tương tung toé, bắn dơ hết ngực cậu ta.

Đây đầu Ngụy Vô Tiện chỉ có một suy nghĩ: tỉnh rượu rồi, chắc Lam Vong Cơ khỏi phải gặp người quá.

Kim Lăng nghi ngờ không thôi: "... Y đang làm gì?"

Ngụy Vô Tiện: "Biểu diễn cho các người xem một cách dùng đặc biệt của dây buộc trán nhà họ Lam."

Lam Tư Truy: "Cách dùng đặc biệt gì..."

Ngụy Vô Tiện: "Khi gặp phải tẩu thi trông lạ quá, các người cảm thấy cần mang về kiểm tra kỹ lưỡng, thì có thể cởi dây buộc trán xuống, trói như này mang về."

Lam Cảnh Nghi reo lên: "Như vậy sao được? Dây buộc trán nhà bọn ta là..."

Lam Tư Truy nhét cánh gà vô miệng cậu lại, nói: "Thì ra là vậy. Không ngờ lại có tác dụng kỳ diệu như thế!"

Không ngó ngang gì tới ánh mắt quái gở mà người ngoài nhìn suốt dọc đường, Lam Vong Cơ kéo Ngụy Vô Tiện đi thẳng lên lầu, vào phòng, quay lưng đóng cửa, cài then. Đẩy bàn chặn trước cửa, hết như muốn ngăn cản kẻ địch nào đó ngoài cửa vậy.

Ngụy Vô Tiện nói: "Người định giết người phân thân ở ngay đây hả?"

Trong nhà gian có bố trí ghế gỗ bình phong, ngăn chia phòng ra làm hai phần, một phần bày bàn và chiếu dùng để trò chuyện, ăn uống, một phần khác thì lại đặt một cái sạp dài có rèm buông lơ, dùng để nghỉ ngơi. Lam Vong Cơ kéo hắn ra sau bình phong, dùng sức đẩy một cái, xô Ngụy Vô Tiện ngã lên trên chiếc sạp.

Sạp dài có gắn thành gỗ, đầu Ngụy Vô Tiện thoáng va nhẹ vào nó, nghĩ nghĩ, kêu "Ái da" một tiếng, nhưng lòng lại đoán: "Lại buồn ngủ? Không phải giờ còn chưa tới giờ Hợi hay sao?"

Lam Vong Cơ nghe hắn kêu, vén vạt áo trắng lên, khí độ ung dung ngồi xuống mép giường, duỗi tay, sờ sờ đầu hắn. Tuy mặt không chút cảm xúc, nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng, như đang hỏi: đụng có đau không?

Y ở bên cạnh sờ, Ngụy Vô Tiện ở bên cạnh thì giần giật khoé môi, nói: "Đau quá à, đau quá đau quá đau quá à."

Nghe hắn vẫn kêu đau, mặt Lam Vong Cơ hơi hiện vẻ lo âu, động tác trên tay càng dịu dàng hơn, còn vỗ vỗ vai hắn dỗ dành.

Ngụy Vô Tiện giơ hai tay lên cho y xem rồi nói: "Người thả ta ra đi. Hàm Quang Quân, ta bị người trói chặt thế này sắp chảy máu luôn rồi. Đau muốn chết. Mở dây buộc thả ta ra được không? Được không hở?"

Lam Vong Cơ lập tức bùm miệng hắn lại.

Ngụy Vô Tiện: "A a ô ô ô ô ô ô ô ô, ô ô ô ô ô ư ư ô ô ô ô ô ô ô ô ô ô?"

Người không muốn làm chuyện gì thì người cứ việc giả vờ nghe không hiểu, còn nếu chẳng thế nào không nghe hiểu được thì người cứ vậy mà dứt khoát không cho ta nói?!

Mất nét thế!

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: Đã như vậy, vậy cũng chớ có trách ta.

Tay Lam Vong Cơ bụm chặt miệng hắn, hắn hé môi, đầu lưỡi cực mau chóng liếm nhẹ vào lòng bàn tay Lam Vong Cơ.

Nhẹ bằng chỉ như chuồn chuồn lướt nước, nhưng Lam Vong Cơ lại hết như bị lửa sém, rứt phắt tay về.

Ngụy Vô Tiệm hít một hơi khí thật sâu, cảm thấy đã xả được cơn bức bí. Lại xoay người sang nhìn Lam Vong Cơ, y quay lưng với hắn, ôm đầu gối ngồi một góc trên chiếc sạp gỗ, lòng bàn tay bị hắn liếm nhẹ kia nằm lại đặt ở nơi gần ngực, cả người không động đậy lấy một cái.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Làm gì vậy? Đây là làm gì vậy?"

Cái điệu bộ không thiết sống sau khi bị yêu râu xanh dấy bẩn này, không biết còn tưởng rằng hắn đã làm gì Lam Vong Cơ ấy chứ.

Nhìn dáng vẻ y hết như bị đả kích lớn lao lắm, Ngụy Vô Tiệm nói: "Ghét lắm hả? Có ghét thì cũng hết cách, ai bảo người ngang ngược không cho ta nói chuyện như vậy. Nếu không thì người tới đây, ta lau sạch cho người."

Nói xong, hắn đưa hai cái tay bị trói ra, định chạm vào vai Lam Vong Cơ, lại bị y né đi.

Nhìn Lam Vong Cơ ôm đầu gối, yên lặng ngồi trong góc giường, dục vọng làm ác trong ngực Ngụy Vô Tiệm lại bắt đầu tăng vọt. Hắn quỳ lên giường, di chuyển sang phía Lam Vong Cơ, lấy giọng điệu gian ác nhất, cố ý hỏi: "Sợ rồi?"

Lam Vong Cơ lập tức nhảy xuống giường, tiếp tục quay lưng về phía hắn, giữ một khoảng cách với hắn.

Lần này Ngụy Vô Tiện bắt đầu buông thả.

Hắn ung dung nhàn nhã xuống khỏi giường, cười hì hì: "Ấy, trốn cái gì? Đừng chạy mà, tay ta vẫn còn bị người trói, ta không sợ, người sợ cái gì? Đến đến đến, lại đây nào."

Hắn một mặt nghiêng đầu cười, một mặt xấu xa sáp lại gần. Lam Vong Cơ lao ra khỏi bình phong, trông thấy cái bàn mà chính mình đã đẩy ra chặn cửa. Ngụy Vô Tiện vòng qua bình phong đuổi theo y, y lại đi vòng qua phía bên kia. Hai người cứ vòng tới vòng lui quanh bình phong, rượt đuổi bảy, tám vòng như thế, bỗng dưng Ngụy Vô Tiện giật mình tỉnh ra, thầm nghĩ: "Mình đang làm gì vậy? Chơi trốn tìm à? Lam Trạh say thì không nói, còn mình thì sao lại chơi với y chứ?"

Phát hiện người rượt theo mình đứng chờ ra, Lam Vong Cơ cũng không nhúc nhích.

Y trốn đằng sau bình phong, thập thò ló non nửa khuôn mặt ra, im lặng nhòm ngó sang Ngụy Vô Tiện phía bên này.

Ngụy Vô Tiệm tử mỉ nhìn y. Người này vẫn là một vẻ nghiêm túc, dáng hoàng trịnh trọng, hết như đứa bé sáu tuổi mới vừa người rượt ta chạy vòng quanh bình phong với Ngụy Vô Tiệm chính là một người khác vậy.

Ngụy Vô Tiện nói: "Người muốn tiếp tục hả?"

Lam Vong Cơ mặt không chút cảm xúc gật gật đầu.

Ngụy Vô Tiệm nín cười nín đến mức sắp nội thương.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha Lam Trạm uống say rồi muốn
chơi trốn tìm với hân ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!

Tiếng cười trong lòng Ngụy Vô Tiện như sóng to gió lớn ùn ùn kéo tới, khó mà dẫn xuống, toàn thân đều run bần bật, nghĩ: "Gia tộc như Cô Tô Lam thị này, không cho ồn ào không cho giỡn hớt, đến cả đi nhanh cũng không cho, chắc chắn là hồi bé Lam Trạm chưa hề được chơi như thế bao giờ, thật đáng thương. Dù sao thì y say rồi tỉnh lại cũng chẳng nhớ gì cả, mình chơi với y một chút cũng không sao."

Hắn lại đi hai bước tới chỗ Lam Vong Cơ, ra vẻ muốn đuổi theo. Quả nhiên, Lam Vong Cơ cũng bắt đầu chạy trốn. Ngụy Vô Tiện coi như đang đùa giỡn với một người bạn nhỏ, ra sức phối hợp, rượt y chạy hai, ba vòng rồi nói: "Chạy nhanh chút, đừng có để ta tóm được. Bắt được người lần nào là ta liếm người lần đó, coi người có biết sợ không."

Ý định ban đầu của hắn khi nói câu này, vốn là muốn đe dọa, ai dè, Lam Vong Cơ lại thành linh chạy từ đầu khác của tấm bình phong ra, đâm đầu đụng vào hắn.

Lúc đầu là Ngụy Vô Tiện muốn bắt y, ai ngờ y lại tự đưa tới cửa, bỗng chốc im lặng, tay cũng quên đuổi ra. Lam Vong Cơ thấy hắn không nhúc nhích gì, thế là giơ cái cổ tay bị y cột thành một bó kia lên, đặt cánh tay hắn ở trên cổ mình, như chủ động chui vào một cái bẫy không gì phá nổi, nói: "Bắt được rồi."

Ngụy Vô Tiện: "... Hả? À, bắt được rồi."

Cứ như đang chờ mong điều gì đó, nhưng đợi hồi lâu mà vẫn không thấy, Lam Vong Cơ lặp lại ba chữ này thêm lần nữa, lần này nhả chữ rất nặng, thúc giục hết như đang sốt ruột: "Bắt được rồi."

Ngụy Vô Tiện: "À đúng, bắt được rồi."

Bắt được rồi, sau đó thì sao?

Hắn đã nói cái gì ấy nhỉ - bắt được một lần thì làm cái gì nhỉ?

... Không thể nào.

Ngụy Vô Tiệm: "Lần này không tính, lần này là tự người chạy tới..."

Lời còn chưa dứt, đã nhìn thấy Lam Vong Cơ sầm mặt, biểu cảm lạnh như băng, trông vẻ cực kỳ khó chịu.

Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm: "Không thể nào, Lam Trạu uống say rồi, không những thích chơi trốn tìm, còn thích bị người ta liếm?"

Hắn muốn lấy cánh tay đang đặt trên cần cổ Lam Vong Cơ xuống, lại bị Lam Vong Cơ nhắc tay chặn, đè thật chặt, không cho hắn lấy xuống. Ngụy Vô Tiệm thấy bàn tay của y đè lên trên cánh tay mình, ngấm ngấm chốc lát, sát lại gần, để sát gò má thăm dò, môi chạm mà như không chạm, hôn mà như không hôn cọ nhẹ vào mu bàn tay Lam Vong Cơ, đầu lưỡi khẽ quét qua làn da như ngọc mát.

Một thoáng rất nhẹ rất nhẹ.

Lam Vong Cơ rút phắt tay về, lấy hai tay Ngụy Vô Tiệm ra, lại xoay lưng về phía hắn rồi nhảy qua một bên, ôm bàn tay bị liếm của mình, yên lặng cúi đầu nhìn tường không nói lời nào.

Ngụy Vô Tiệm suy nghĩ rồi nói: "Y thế này là sợ hay thích? Hay là vừa sợ vừa thích?"

Đang suy nghĩ, Lam Vong Cơ xoay người lại, vẫn nói với bản mặt bình tĩnh: "Tiếp tục."

Ngụy Vô Tiệm: "Tiếp tục? Tiếp cái gì?"

Lam Vong Cơ lại trốn ra sau bình phong, lộ non nửa khuôn mặt ra nhìn hắn.

Ý kia đã quá rõ ràng: tiếp tục, người rượt, ta chạy.

Im lặng chốc lát, Ngụy Vô Tiệm bèn theo lời y, "tiếp tục". Lần này, hắn mới đuổi hai bước, Lam Vong Cơ lại tự đâm đầu vào.

Ngụy Vô Tiệm: "Rõ ràng là người cố ý."

Lam Vong Cơ lại quàng cánh tay hắn lên trên cổ mình, hệt như nghe không hiểu câu nói đó, chờ hắn thực hiện lời hứa lần nữa.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Chẳng lẽ mình cứ để Lam Trạ chơi vui một mình như thế? Vậy sao được. Dù sao thì bây giờ có làm gì với y, sau khi tỉnh dậy y cũng chẳng nhớ được, đâu còn gì để bắn khoăn nhỉ."

Hắn ôm Lam Vong Cơ, hai người cùng ngồi lên sạp gỗ. Ngụy Vô Tiệm nói: "Người thích thế này phải không? Không cho quay đầu, nói, có thích không? Nếu như người thích thế này, cũng không nhất định lần nào cũng phải rượt rượt đuổi đuổi. Ta cho người thích đủ một lần luôn."

Nói rồi hắn kéo tay Lam Vong Cơ, cúi đầu, hôn lên ngón tay trắng nõn thon dài của y một cái.

Lam Vong Cơ muốn rút tay về, bị Ngụy Vô Tiệm níu chặt lại, không cho y rút.

Tiếp đó, môi của Ngụy Vô Tiệm dán lên từng đốt ngón tay rõ ràng của y, hơi thở khẽ khàng nhẹ như lông vũ, chạy dọc theo ngón tay đi lên trên, di chuyển tới mu bàn tay. Ở đây, lại hôn một cái nữa.

Lam Vong Cơ rút thế nào cũng không rút được, lập tức co năm ngón tay lại, nắm thành nắm.

Ngụy Vô Tiệm kéo tay áo của y lên một chút, để lộ cổ tay trắng như tuyết, cũng hôn một cái lên trên cổ tay.

Sau khi hôn xong, hân cũng không ngẩng đầu lên, chỉ giương mí mắt: "Đủ chưa?"

Lam Vong Cơ ngậm chặt miệng, không nói lời nào. Lúc này Ngụy Vô Tiện mới khoan thai ngồi thẳng người: "Nói, có đốt tiền giấy cho ta không?"

Không đáp. Ngụy Vô Tiện cười khì, áp người lên, cách quần áo, hôn một cái vào ngực y, nói: "Không nói lời nào thì sẽ không cho người nữa. Nói, làm sao nhận ra ta?"

Lam Vong Cơ nhắm tịt mắt, môi run rẩy, dường như đang định mở miệng khai báo.

Thế nhưng, cũng ngay lúc đó, Ngụy Vô Tiện cứ mãi nhìn chăm chăm vào đôi môi màu hồng nhạt trông có vẻ rất mềm mại kia, rồi như bị ma quỷ làm đầu óc mù mịt, hân lại hôn một cái lên bờ môi ấy.

Hôn xong rồi, còn xấu xa liếm thêm cái nữa.

Hai người đều bất chợt trợn to mắt.

Mãi một lát sau, Lam Vong Cơ thành linh nhắc tay, Ngụy Vô Tiện sức tỉnh ra, thoáng cái toàn thân túa mồ hôi, tưởng y định tung một chưởng đập cho tim gan phổi của mình cùng bay luôn, vội lăn xuống sạp. Vừa quay đầu, lại thấy Lam Vong Cơ vỗ một chưởng lên trên trán y, cường ép đập bản thân mình đến hôn mê bất tỉnh, nằm ngã lên chiếc sạp gỗ.

Trong nhũ gian, Lam Vong Cơ nằm ngã trên sạp, còn Ngụy Vô Tiện thì ngồi dưới đất.

Bỗng nhiên có một cơn gió lạnh ùa vào từ cánh cửa sổ bị mở, thổi đến mức Ngụy Vô Tiện lạnh sống lưng, người cũng hơi tỉnh ra.

Hắn đứng dậy khỏi mặt đất, đẩy bàn trở lại chỗ cũ, ngồi xuống cạnh bàn.

Ngờ ngẩn chốc lát, cúi đầu tốn sức cắn nút thắt của dây buộc trán trên cổ tay, cuối cùng cũng cắn mở được chuỗi nút chết thắt thành một cục kia.

Sau khi hai tay được tự do, để an ủi, hắn tự nhiên như không rót một chén rượu. Chén rượu đã đưa tới bên môi, nhưng uống mãi cũng chẳng được một giọt, rử mắt nhìn, trong chén vốn không hề có rượu. Rượu trong bình đã sớm bị hắn một hớp uống cạn rồi, vậy mà ban nãy hắn lại chả nhận ra, ở trong không có và cũng không rót được bất cứ thứ gì.

Ngụy Vô Tiện bỏ chén không lên bàn, nghĩ thầm: "Còn uống gì nữa. Hôm nay uống cũng đủ nhiều rồi."

Hắn quay đầu, vừa khéo có thể lướt qua bình phong, nhìn thấy Lam Vong Cơ nằm ngã trên sạp từ mé bên, nghĩ bụng: "... Hôm nay uống quá mức thật rồi. Một người tốt đoan đoan chính chính như Lam Trạ, dù y có uống say, dù sau khi tỉnh lại quá nửa y sẽ không nhớ gì, mình cũng không nên làm xằng làm bậy trên đầu y như vậy... Quá không tôn trọng y rồi."

Thế nhưng, vừa nghĩ tới ban nãy mình "làm xằng làm bậy" thế nào, Ngụy Vô Tiện lại không nhịn được giơ tay lên, chạm nhẹ vào môi.

Hắn cầm dây buộc trán kia, vồ nhẹ một hồi rồi mới vuốt phẳng, đi tới bên giường, đặt nó cạnh gối đầu, cố gắng nhẫn nhịn không nhìn vào mặt Lam Vong Cơ, ngồi xổm xuống cời ủng giúp y, cũng chỉnh người y thành tư thế ngủ tiêu chuẩn của Lam thị.

Sau khi làm xong hết, Ngụy Vô Tiện dựa vào sạp gỗ, ngồi bệt xuống đất.

Suy nghĩ lung tung một hồi lâu, hỗn hỗn loạn loạn, chỉ có một việc, là cực kỳ rõ ràng.

Có lẽ sau này không nên để Lam Trạm uống rượu nữa. Lỡ đâu gặp ai y cũng thế này, vậy thì gay go thật.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Giảo Liêu 3

Ngụy Vô Tiện ngồi dưới đất, nghĩ lung tung một đêm, không biết từ bao giờ, hần ngoẹo đầu, dựa vào sạp gỗ ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng nghiêng ngả đến tảng sáng, hần cảm giác có người nhẹ tay bế hần lên, đặt nằm ngang trên sạp. Ngụy Vô Tiện cố gắng mở mắt, gương mặt vẫn lạnh nhạt kia của Lam Vong Cơ đập vào mi.

Hần lập tức tỉnh táo bảy, tám phần, kêu lên: "Lam Trạm."

Lam Vong Cơ "Ừ" đáp lời hần. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Người tỉnh hay là say?"

Lam Vong Cơ: "Tỉnh."

Y nắm cổ tay Ngụy Vô Tiện, trên hai cổ tay đều là vài lần vết trói đỏ tươi. Lam Vong Cơ lấy một chiếc bình nhỏ màu xanh nhạt ra, cúi đầu bôi thuốc cho hần. Thuốc mỡ trơn nhầy quét đến đâu, chỗ đó thoáng chốc mát rượi. Ngụy Vô Tiện nheo mắt lại: "Đau quá à. Lam Trạm người uống say xong thiệt chẳng lịch sự tí nào."

Lam Vong Cơ chẳng thèm nhắc mắt, nói: "Tự làm tự chịu."

Tim Ngụy Vô Tiện thoáng cái treo lên: "Lam Trạm, lúc người uống say đã làm gì, người không nhớ rõ thật à?"

Lam Vong Cơ: "Không nhớ rõ."

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Hắn là không nhớ rõ. Bằng không y còn không thẹn quá hoá giận lăng trì mình luôn sao."

Lòng hắn vừa vui vì Lam Vong Cơ không nhớ rõ, vừa khá tiếc vì y không nhớ rõ. Cứ như lạng lẽ làm một việc xấu, hay ăn vụng món gì đó, rồi một thân một mình núp trong xó lén vui vẻ lén cười trộm. Không tự chủ được, con mắt hắn lại nhìn chăm chăm vào môi Lam Vong Cơ.

Tuy hồi nào giờ khoé miệng chưa bao giờ cong lên, nhưng nhìn có vẻ rất mềm mại, mà quả thật cũng rất mềm mại.

Ngụy Vô Tiệm vô thức cắn môi, lại bắt đầu nghĩ vớ vẩn: "Cô Tô Lam thị gia giáo nghiêm như thế, Lam Trạ lại là người hoàn toàn không hiểu tình cảm, chắc chắn là trước giờ y chưa từng gần gũi với cô gái nào hết, lần này phải làm sao đây, bị mình lấy mất lần đầu tiên rồi, mình có nên nói cho y biết không? Nói không chừng hồi nào giờ y chưa từng nghĩ tới phương diện kia... Không đúng!! Lần trước lúc y uống say, mình hỏi y 'có thích người nào chưa', y trả lời là 'có'. Có khi nào đã hôn rồi không nhỉ? - không đúng không đúng, dù là y có, thì với tính tình quen kiêu chể này của Lam Trạ, chắc chắn cũng chưa từng hôn, thích nhưng dừng ở lễ*. Nói đến, không chừng lúc đó y còn không hiểu rõ mình nói 'thích' là 'thích' thế nào..."

*gốc là [phát hồ tình chỉ hồ lễ] - là học thuyết của Khổng Tử, ý nôm na là "nói chuyện tình yêu thì được, nhưng không thể vượt qua giới hạn của lễ nghi."

Lam Vong Cơ tỉnh dậy đúng vào giờ Mão, sau khi bôi thuốc cho Ngụy Vô Tiệm xong, thì có người khẽ gõ cửa. Gõ ba cái rồi, tiếng của Lam Tư Truy truyền tới: "Hàm Quang Quân, đều dậy cả rồi. Sắp đi chưa ạ?"

Lam Vong Cơ: "Chờ dưới lầu."

Mọi người ra khỏi thành, rồi mỗi người một ngả ngay dưới cổng thành. Đám con cháu thế gia trước đây chẳng qua chỉ là quen mặt, tới nhà làm

khách khi mở Thanh Đàm thịnh hội, nhưng mấy ngày qua, đầu tiên là cùng trải qua chuyện lạ giết mèo, rồi lại cùng vượt qua một ngày một đêm kinh tâm động phách trong toà thành quý đầy sương mù, còn cùng đốt tiền giấy, cùng lén uống rượu, cùng cãi nhau, cùng mắng người, giữa đôi bên khi ấy đã cực kỳ thân quen, thời khắc sắp chia tay, đều lưu luyến không rời, dây dưa đưa đưa ở ngay cửa thành, hẹn lúc nào đến chơi hội Thanh Đàm nhà ta, lúc nào thì đến nhà người săn đêm. Lam Vong Cơ cũng không thúc giục, tùy ý bọn họ kể này kể nọ, lặng yên không nói đứng dưới một thân cây.

Tiên Tử bị y nhìn chăm chăm, không dám kêu loạn chạy bừa, chỉ có thể co rụt dưới tàng cây, mở to mắt mà nhìn Kim Lăng bên kia, đuôi vẩy đến độ muốn bay lên.

Thừa dịp Lam Vong Cơ dán mắt vào Tiên Tử, Ngụy Vô Tiện ôm vai Kim Lăng, đi ra xa xa một quãng.

Hắn vừa đi vừa nói: "Về rồi đừng có ồn ào cãi nhau với cậu người, nghe lời hắn, sau này phải cẩn thận, chớ đi ra ngoài săn đêm một mình."

Mạc Huyền Vũ là một trong những đứa con riêng của Kim Quang Thiện, là em trai cùng cha khác mẹ của Kim Quang Dao và Kim Tử Hiên, bởi vậy nên giờ tính ra hắn cũng coi như là tiểu thúc của Kim Lăng, có thể đương nhiên dùng giọng điệu trưởng bối mà căn dặn cậu ta.

Tuy Kim Lăng xuất thân danh môn, nhưng dù sao thì cũng không cha không mẹ, khó tránh khỏi sẽ bị chút lời đồn chuyện nhảm làm ảnh hưởng, nóng lòng cầu thành nóng lòng muốn chứng tỏ bản thân. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Người mới mười mấy tuổi nhỉ? Con cháu thế gia xem xem người giờ đâu đã săn được yêu ma quỷ quái ghê gớm gì, sao người lại phải nóng lòng nhất thời, cứ nhất định muốn giành cái này trước tiên."

Kim Lăng rầu rĩ nói: "Lúc cậu với tiểu thúc của ta thành danh cũng chỉ mới mười mấy tuổi."

Ngụy Vô Tiện nghĩ thầm: "Này sao có thể giống nhau được? Năm đó có Kỳ sơn Ôn thị đè trên đầu, lòng người sợ hãi, không liều mạng tu luyện chém giết, chẳng ai biết được tên xui xẻo kế tiếp có phải là mình hay không. Ra chiến trường Xạ Nhật, nào có ai quan tâm người có đúng mười mấy tuổi hay không. Mà bây giờ tình hình yên ổn, các nhà đều an bình, bầu không khí đương nhiên cũng sẽ không còn căng thẳng nữa, không cần phải liều mạng như thế."

Kim Lăng lại nói: "Ngay cả Ngụy Anh, năm xưa lúc hắn chém giết tàn sát Huyền Vũ cũng chỉ mới mười mấy tuổi. Đến hắn cũng có thể, tại sao ta lại không thể?"

Ngụy Vô Tiện: "Đó là hắn chém giết hả? Không phải do Hàm Quang Quân giết sao?"

Nghe hắn nhắc tới Lam Vong Cơ, Kim Lăng liếc mắt nhìn hắn với ý tứ không rõ, muốn nói gì đó, nhưng lại cưỡng ép dẫn xuống: "Người với Hàm Quang Quân... thôi quên đi. Chuyện của chính các người. Nói tóm lại là ta mặc kệ, người thích đoạn tụ thì người cứ đi mà đoạn tụ, bệnh này không trị được."

Ngụy Vô Tiện ơ hay: "Chuyện này sao lại gọi là bệnh?"

Trong lòng thì ôm bụng cười: "Chắc nó còn nghĩ là mình chẳng biết xấu hổ mà dây dưa với Lam Trạ ha?!"

Kim Lăng lại nói: "Ta đã biết hàm nghĩa của dây buộc trán Cô Tô Lam thị rồi. Nếu việc đã đến nước này, người cứ yên ổn mà ở bên Hàm Quang Quân đi. Đoạn tụ cũng phải đoạn sao cho thân mình trong sạch, đừng có tìm tới người nhà bọn ta, ta không coi chừng người được."

Cậu nói 'nhà bọn ta', vừa bao gồm Lan Lăng Kim thị cũng vừa bao gồm luôn cả Vân Mộng Giang thị, xem ra mức độ khoan dung với đoạn tụ có tăng lên, chỉ cần không tìm người nhà của cậu là cậu có thể coi như không

nhìn thấy. Ngụy Vô Tiện nói: "Dây buộc trán? Dây buộc trán của Cô Tô Lam thị có hàm nghĩa gì à?"

Kim Lăng: "Người đừng có đắc ý rồi giả ngu! Ta không muốn nói thêm gì nữa. Người có phải là Ngụy Anh?"

Câu thứ ba sau cùng, tự dừng cậu vụt ra, không vòng vo, làm người ta bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Ngụy Vô Tiện: "Người cảm thấy ta giống lắm hả?"

Kim Lăng lặng im chốc lát, bất chợt thối một tiếng còi ngắn, nói: "Tiên Tử!"

Được chủ nhân kêu tên, Tiên Tử thè lưỡi, tung bốn chân chạy vội tới. Ngụy Vô Tiện co căng lao nhanh: "Yên lành nói chuyện, thả chó làm gì!"

Kim Lăng: "Hừ! Tạm biệt!"

Cậu nói tạm biệt xong, liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang đi về hướng Lan Lăng, xem ra vẫn không dám về Vân Mộng gặp Giang Trường, đám con cháu gia tộc kia cũng tùm năm tùm ba, đi về nhà ở nhiều hướng khác nhau. Cuối cùng, chỉ còn thừa lại Ngụy Vô Tiện, Lam Vong Cơ với mấy đứa loắt choắt nhà họ Lam.

Hai người bọn họ bước đằng trước, đám thiếu niên còn lại thì theo sau. Đi một hồi, Lam Vong Cơ nói: "Giang Trường biết người là ai."

Ngụy Vô Tiện ngồi trên con lừa hoa, để Tiểu Bình Quả đi chậm chậm tới trước, đáp: "Đúng đó, biết rồi. Mà biết rồi thì sao, hần cũng chẳng nắm được chứng cứ gì."

Hiển xá không giống với đoạt xá, không có dấu vết nào để mà tra. Giang Trường cũng chẳng qua là dựa vào biểu hiện sau khi hần nhìn thấy chó mà

đoán ra thôi. Nhưng đầu tiên là chuyện Ngụy Vô Tiện sợ chó này Giang Trừng xưa nay chưa từng nói với bất cứ ai, thứ hai là vẻ mặt và phản ứng linh tinh, không phải người hết sức thân quen, thì căn bản vốn chẳng có cách nào phán đoán, không có bằng chứng gì cả. Dù hiện giờ Giang Trừng dán thông báo phổ biến khắp nơi nói Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiện là tên sợ chó, chắc hẳn tất cả mọi người cũng chỉ có thể cho là Tam Độc Thánh thủ tự dưng buồn chán năm bọn họ ra tiêu khiển.

Ngụy Vô Tiện nói: "Bởi vậy nên ta mới rất là tò mò đó. Rốt cuộc thì người làm sao mà nhận ra ta?"

Lam Vong Cơ hờ hững nói: "Ta cũng rất tò mò, sao trí nhớ của người lại tệ như vậy."

Lẽ ra bọn họ sẽ thẳng hướng Cô Tô, về Vân Thâm Bất Tri Xử. Nhưng do giữa đường nghe nói ở đất Đàm Châu nào đó có tình quái quấy nhiều người, bèn đi vòng một đoạn nho nhỏ, thuận tiện săn đêm. Trên đường về sau khi đã dẹp loạn, ở một hoa viên.

Hoa viên rất lớn, bài trí đình đài lan can đá, bàn đá ghế đá, dùng để ngắm trăng ngắm hoa. Thế nhưng qua nhiều năm mưa tạt gió lùa, đình thiếu mất một góc, ghế đá bị vỡ hai cái. Cả vườn không thấy hoa cỏ, chỉ thấy cành khô lá héo. Hoa viên này, đã bỏ hoang nhiều năm rồi.

Lam Tư Truy nói: "Đây là hoa viên của Thì Hoa nữ."

Lam Cảnh Nghi sững sờ: "Thì Hoa nữ? Là ai? Hoa viên này có chủ hả? Sao nhìn thế nào cũng thấy nó tàn tạ cả vậy, như đã lâu không ai quản lý ấy."

Thời kỳ ra hoa ngắn ngủi, hoa tùy mùa mà nở, gọi là Thì Hoa. Giống đa dạng, sắc hoa khác nhau, hễ nở ra là cả vườn thơm ngát. Nghe thấy cái tên này, lòng Ngụy Vô Tiện hơi rung động, nhớ tới chút gì đó.

Lam Tư Truy nói: "Khu hoa viên này đã từng rất nổi tiếng. Ta từng đọc được trên sách. Quyển ghi , Đàm Châu có vườn hoa, vườn hoa có nữ. Ngâm thơ dưới trăng, thơ hay, tặng một đoá Thì hoa, ba năm không tàn, hương thơm còn mãi. Nếu thơ không hay, hoặc ngâm sai, nữ chột hiện ra, nắm hoa ném vào mặt người, sau đó ẩn đi."

Lam Cảnh Nghi: "Ngâm sai thơ là bị nàng ta cầm hoa nện vào mặt à? Hoa kia đừng có gai nha, bằng không ta tới thử, nhất định sẽ bị nện đến mặt trào máu. Đây là yêu quái gì đây?"

Lam Tư Truy: "Nghe đâu chủ nhân đầu tiên của vườn hoa là một người thi nhân, hẩn tự tay trồng những hoa này, coi hoa là bạn, ngày ngày ở đây ngâm thơ, hoa cỏ trong vườn được thơ tình thư hương tiêm nhiễm, ngưng tụ một chút tinh hồn, hoá thành Thì Hoa nữ. Người ngoài tới đây, ngâm thơ hay, làm nàng nhớ tới người trồng mình, nàng vui vẻ sẽ biểu tặng một đoá hoa. Nếu như ngâm sai, nàng sẽ chui ra khỏi bụi hoa, cầm hoa đánh vào mặt người ta. Người bị đánh trúng sẽ ngất đi, sau khi tỉnh lại thì phát hiện mình bị ném ra khỏi hoa viên. Mười mấy năm trước, người tới khu hoa viên này có thể nói là nối liền không dứt."

Ngụy Vô Tiện nói: "Phong nhã, phong nhã. Cơ mà trong Tàng Thư các của Cô Tô Lam thị không có sách nào ghi lại điều này, Tư Truy người nói thật mau, sách người đọc là thứ gì hả."

Mặt Lam Tư Truy đỏ lựng, lặng lẽ liếc sang Lam Vong Cơ. Lam Cảnh Nghi nói: "Bề ngoài của Thì Hoa nữ có phải đẹp lắm không? Nếu không phải vậy tại sao lại có nhiều người muốn tới như thế?"

Thấy Lam Vong Cơ cũng không có ý trách cứ, Lam Tư Truy nói: "Bề ngoài hẳn là rất đẹp. Thế nhưng rất ít người nhìn thấy, dù sao thì coi như mình không biết làm thơ, lặn lưng một hai bài rồi ngâm nào có gì khó, bởi vậy đại đa số người đều được Thì Hoa nữ tặng hoa. Dù thỉnh thoảng có

ngâm sai rồi bị đánh, cũng không nhìn thấy rõ mặt mũi của Thì Hoa nữ. Ngoài trừ một người."

Một thiếu niên hỏi: "Ai?"

Ngụy Vô Tiệm khẽ khụ một tiếng.

Lam Tư Truy nói: "Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiệm."

Ngụy Vô Tiệm lại khụ thêm cái nữa: "Tại sao lại là hắc? Chúng ta nói sang việc khác không được hả?"

Không ai để ý đến hắc. Lam Cảnh Nghi xua tay nói: "Người đừng có ồn. Ngụy Vô Tiệm thế nào? Hắc làm gì? Hắc bắt Thì Hoa nữ ra à?"

Lam Tư Truy: "Này trái lại không có. Cơ mà, vì để thấy rõ mặt mũi của Thì Hoa nữ, mỗi lần hắc đến khu hoa viên này, đều cố ý ngâm sai thơ, chọc đến độ Thì Hoa nữ nổi giận cầm hoa đánh hắc, vút hắc đi, sau khi tỉnh dậy hắc lại bò vào, tiếp tục lớn tiếng đọc sai. Cứ như vậy tới hơn hai mươi lần, cuối cùng cũng thấy rõ mặt mũi của Thì Hoa nữ, thế nhưng Thì Hoa nữ cũng bị hắc chọc tức điên lên, một quãng thời gian thật dài cũng không đi ra nữa, nhìn thấy hắc đi vào là liền hạ một trận mưa hoa bay loạn, còn đặc sắc hơn cả kỳ cảnh...."

Chúng thiếu niên cùng mỉm cười, đều nói: "Tên Ngụy Vô Tiệm này thật đáng ghét!"

"Sao nhàm chán quá vậy!"

Ngụy Vô Tiệm sờ sờ cằm, nghĩ bụng: "Này có gì mà chán chứ. Lúc còn trẻ ai mà chưa từng làm một hai chuyện như thế? Nói đi nói lại, tại sao cả chuyện như vậy cũng có người biết nhỉ? Lại còn ghi lên sách?"

Lam Vong Cơ nhìn hần, tuy mặt không chút cảm xúc, nhưng đáy mắt lại ánh lên vẻ xao động khác thường, tựa như đang chế nhạo hần. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Người chế nhạo ta? Hừ, Lam Trạh vậy mà không biết xấu hổ chế nhạo ta."

Hần nói: "Mấy người bạn nhỏ các người, tâm không lặng, ý không trong. Chắc chắn ngày nào cũng đều coi sách linh tinh, không chuyên tâm tu luyện. Trở về bảo Hàm Quang Quân phạt các người chép gia huấn, mười lần."

Chúng thiếu niên kinh hãi đến biến sắc: "Đã trồng cây chuối rồi còn bắt chép phạt mười lần?!"

Ngụy Vô Tiện cũng giật mình, nhìn về phía Lam Vong Cơ: "Nhà các người giờ chép phạt cũng phải trồng cây chuối mà chép hả? Quá ác."

Lam Vong Cơ: "Chỉ chép phạt thôi, luôn có đứa không chịu nghe lời."

Bọn họ nghe kể chuyện đến hào hứng quá đà, muốn ngủ đêm ở Thì hoa viên. Ngủ đêm ở ngoài vốn là chuyện thường với người săn đêm, đông lượm tây nhặt, cành khô lá héo chất lên thành chõng, đốt một đồng lửa. Lam Vong Cơ ra ngoài dò xét, nhìn chung quanh đây xem có dị động hay không. Ngụy Vô Tiện ngồi cạnh đồng lửa thấy hiện giờ cuối cùng cũng có cơ hội hỏi, bèn nói: "Đúng rồi, dây buộc trán nhà các người, rốt cuộc có hàm nghĩa gì vậy?"

Nhắc tới cái này, vẻ mặt của chúng thiếu niên đột nhiên thay đổi, đều trở nên ấp a ấp úng.

Lam Tư Truy dè dặt nói: "Mạc công tử, người không biết hả?"

Ngụy Vô Tiện: "Nếu ta biết rồi ta còn hỏi làm gì? Ta là người nhàm chán vậy à?"

Lam Cảnh Nghi nói thầm: "Vậy người đừng nên biết thì hơn."

Lam Tư Truy làm như đang suy nghĩ tìm tòi, đắn đo một hồi lâu, mới nói: "Là như vậy. Dây buộc trán của Cô Tô Lam thị, mang ý 'Quy tắc buộc thân', cái này người biết nhỉ?"

Ngụy Vô Tiệm: "Biết?"

Lam Tư Truy nói tiếp: "Mà tổ tiên Lam An lúc lập nên Cô Tô Lam thị có lời, chỉ khi ở trước mặt người định mệnh, người mà mình một lòng hướng về, mới có thể không cần bất cứ quy tắc trói buộc nào cả. Vậy nên, dây buộc trán của Lam gia, từ các đời tới nay, trừ mình ra, ai cũng không được tùy tiện chạm vào, không được tùy tiện gỡ xuống, càng không thể buộc lên trên người, đây là cấm kỵ. Ủm, chỉ có, chỉ có..."

Chỉ có cái gì, không cần phải nói.

Cạnh đồng lửa, trên mặt những thiếu niên trẻ tuổi non nớt đều là một vùng đỏ ửng, Lam Tư Truy cũng nói không nổi.

Ngụy Vô Tiệm cảm giác hơn phân nửa máu trong người mình đều xông lên trên não cả rồi.

Dây buộc trán này, dây buộc trán này, này này này -

Hàm nghĩa của dây buộc trán này, khá phiền phức rồi đây!

Tự dưng hần cảm thấy hết sức cần một bầu không khí mới, thành linh đứng dậy, lao ra ngoài, thầm nghĩ: "... Mình đã làm những gì!!! Y đã làm những gì!!!"

Năm đó ở Kỳ sơn, Ôn thị từng tổ chức một lần Bách gia Thanh Đàm thịnh hội, thời gian của đại hội là bảy ngày, hạng mục giúp vui trong mỗi ngày đều không giống nhau, trong đó có một ngày là so tài bắn tên.

Hơn một ngàn người giấy kích cỡ tương đương nhau, linh hoạt qua lại trong đồng bia ngấm, chỉ có một trăm trong đó là có hung linh đi kèm, con cháu thiếu niên chưa nhọc quán của các nhà ra trận tranh sẵn. Chỉ cần bắn trật một, nhất định phải rời khỏi sân, chỉ khi liên tục bắn trúng người giấy có hung linh đi kèm, mới có thể ở lại sân, cuối cùng tổng kết lại xem ai bắn trúng nhiều nhất, chuẩn nhất.

Khi đó cách ngày Ngụy Vô Tiện nghe học ở Vân Thâm Bất Tri Xử rồi bị trục xuất trở về Vân Mộng đã hơn một năm. Sau khi hẩn về Vân Mộng, nghe người ta nói Lam Vong Cơ cứng nhắc sao sao đó, rồi bẽ mặt sao sao đó một tràng, chưa qua bao lâu đã vút mấy ngày kia ra sau đầu, tiếp tục tạo sóng trên hồ, tung hoành khắp núi.

Hẩn nghe xong biện luận buổi sáng, nghe đến độ hoa mắt váng đầu, vác cung tên, vật vả lăm mới lên được chút tinh thần, mắt liếc qua, chỉ thấy bên cạnh có một cậu thiếu niên mặt như thoa phấn, tuần tú lạnh băng, trên người mặc bào sam gọn gàng màu đỏ cổ tròn, mang đai Cửu Hoàn, tay áo thu chặt. Đây vốn là lễ phục thống nhất của đám tiểu bối bách gia trong Thanh Đàm hội ở Kỳ sơn lần này, được y mang vào cực kỳ đẹp đẽ, ba phần văn nhã, ba phần anh khí, còn lại bốn phần tất cả đều là tuần mỹ, khiến người nhìn không khỏi sáng mắt.

Thiếu niên này đeo một bó tên có lông đuôi trắng như tuyết, đang cúi đầu thử cung. Ngón tay y thon dài, gảy dây cung một cái, phát ra âm sắc như dây đàn, êm tai mà lại không thiếu mạnh mẽ.

Ngụy Vô Tiện thấy thiếu niên này khá quen, nghĩ một hồi, vỗ đùi, vô cùng phấn khởi bắt chuyện: "Ô, này không phải Vong Cơ huynh hay sao?"

Lam Vong Cơ thử cung xong, quay đầu bước đi.

Ngụy Vô Tiện lại ăn mất mặt nữa. nói với Giang Trùng: "Lại không để ý tới ta. Hử."

Có hơn hai mươi cửa vào trường bắn, mỗi nhà khác nhau, Lam Vong Cơ đi tới trước lối vào của Cô Tô Lam thị, Ngụy Vô Tiệp chuồn sang vượt lên trước. Lam Vong Cơ nghiêng người, hấn cũng nghiêng; Lam Vong Cơ dịch bước, hấn cũng dịch. Nói tóm lại là hấn lấy thân hấn chặn không cho y đi.

Cuối cùng, Lam Vong Cơ đứng nghiêm tại chỗ, hơi giờ tay, nghiêm nghị nói: "Cho qua."

Ngụy Vô Tiệp: "Chịu để ý đến ta rồi? Chẳng phải ban nãy vờ như không quen hay sao, hay là vờ như không nghe thấy?"

Cách đó không xa, những thiếu niên gia tộc khác đều nhìn qua bên này, ngạc nhiên, cười cười. Giang Trường không nhìn được chắc lưỡi, đeo tên bước vào một lối khác.

Lam Vong Cơ lạnh lùng nâng mí mắt, lặp lại: "Cho qua."

Khoé môi Ngụy Vô Tiệp chứa ý cười, nhếch mày, nghiêng người sang. Cổng vòm của lối vào chật hẹp, Lam Vong Cơ không thể không sượt sát qua người hấn. Đợi khi y ra trận, Ngụy Vô Tiệp đứng sau lưng y hô: "Lam Trạ, dây buộc trán của ngươi bị lệch."

Con cháu thế gia đều cực kỳ chú trọng bề ngoài, đặc biệt là Cô Tô Lam thị. Nghe vậy, Lam Vong Cơ không chút nghĩ ngợi nhắc tay nâng lên. Nhưng rõ ràng là cái dây buộc trán đó được đeo đến nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, y vừa quay đầu lại, ánh mắt bất thiện quăng về phía Ngụy Vô Tiệp, người sau đã sớm cười há há chuyển qua lối vào của Vân Mộng Giang thị.

Sau khi cuộc ra trận tranh tài chính thức bắt đầu, liên tục có con cháu thế gia trật tay bắn trúng người giấy bình thường mà rời khỏi sàn đấu. Ngụy Vô Tiệp một mũi tiếp một mũi, bắn cực kỳ chậm, nhưng lại không hụt phát nào, tên trong bao đựng chưa tới một lúc đã vơi đi mười bảy mười tám cái. Bỗng nhiên, có thứ gì đó phát qua mặt hấn, làm gò má Ngụy Vô Tiệp ngửa

ngửa, hắn quay đầu nhìn lại, hoá ra trong lúc vô tình, Lam Vong Cơ đã đến gần đây, quay lưng với hắn, đang giương cung về hướng một người giã.

Đai của dây buộc trán nọ phất phơ theo gió, nhẹ nhàng quét lên mặt Ngụy Vô Tiệp. Hắn nói: "Vong Cơ huynh!"

Lam Vong Cơ kéo căng cung, nói: "Chuyện gì."

Ngụy Vô Tiệp: "Dây buộc trán của người bị lệch."

Lần này, rốt cuộc Lam Vong Cơ cũng không thềm tin hắn nữa, một tên bay ra, không quay đầu lại bật ra hai chữ: "Tẻ nhạt."

Ngụy Vô Tiệp: "Lần này là thật đó! Bị lệch thật mà, không tin người xem, ta chỉnh lại cho người."

Hắn động tay là động liền, tóm một phát nắm được đuôi dây buộc trán đang phất phới trước mặt mình. Nhưng xấu là xấu ở chỗ, tay của hắn quá tiệp, trước đây kéo bím tóc của mấy cô bé bên Vân Mộng kéo riết quen rồi, tay vừa nắm được vật gì dạng dây đều nghĩ tới việc kéo một cái trước, lần này cũng kéo nốt. Ai mà ngờ, dây buộc trán này vốn đã hơi lệch, có chút lỏng lẻo, bị hắn kéo phát, liền tuột khỏi trán Lam Vong Cơ.

Trong một thoáng, tay nắm cung của Lam Vong Cơ run lên. Thật lâu sau, y mới cứng đờ quay đầu lại, tầm mắt thật chậm thật chậm chuyển hướng sang Ngụy Vô Tiệp.

Trong tay Ngụy Vô Tiệp còn cầm cái dây buộc trán trắng như tuyết kia, nói: "Ngại quá à, không phải ta cố ý đâu. Người buộc lại đi."

Sắc mặt Lam Vong Cơ hết sức khó coi.

Giữa ấn đường y tưởng như có một luồng khí đen bao phủ, mu bàn tay nắm cung nổi gân xanh, toàn thân tức giận đến độ như run lên. Ngụy Vô

Tiện thấy trong đôi mắt y dường như nổi tơ máu, không nhìn được vân vê dây buộc trán kia, nghĩ bụng: "Cái mình kéo là dây buộc trán thật mà, có phải thứ nào đó trên người y đâu?"

Thấy hăn lại còn dám vân vê, Lam Vong Cơ giật phắt dây buộc trán trong tay hăn về.

Y vừa giật, Ngụy Vô Tiện liền buông lỏng tay. Mấy tên con cháu Lam gia khác cũng không bắn tên nữa, xúm lại, nhỏ giọng nói gì đó với Lam Vong Cơ đang lặng im không nói, vừa nói vừa lắc đầu, còn dùng ánh mắt lạ lùng mang ý tứ không rõ nhìn Ngụy Vô Tiện.

Ngụy Vô Tiện chỉ nghe được vài câu chữ mơ hồ như là - "đừng để ý", "không ngờ", "không thể coi là thật", "đừng tức giận", "nam tử", càng ngày càng mù mờ. Lam Vong Cơ hung dữ lườm hăn một cái, phất tay áo xoay lưng, đi thẳng ra khỏi sân.

Giang Trừng đi tới nói: "Người làm cái gì đó? Không phải đã bảo người là đừng chọc ghẹo y hay sao? Một ngày không đâm đầu vào chỗ chết thì trong lòng ngứa ngáy khó chịu hả."

Ngụy Vô Tiện buông lỏng tay: "Ta nói với y là dây buộc trán bị lệch, lần đầu là ta xạo y, nhưng lần hai là thiệt mà. Y không tin, còn nổi quạu. Có phải ta cố ý kéo dây buộc trán của y đâu, người nói coi tại sao y lại tức đến vậy chứ? Đến cả thi đấu cũng không tham gia."

Giang Trừng: "Ai biết, chắc là vì người làm người ta cực kỳ ghét!"

Tên sau lưng hăn đã bắn gần hết, Ngụy Vô Tiện thấy thế, cũng bắt đầu dốc sức.

Quãng thời gian đó, nhiều năm qua đi hăn căn bản không hề nghĩ kỹ, vốn đâu phải chẳng nghi ngờ dây buộc trán của nhà họ Lam này có hàm nghĩa đặc thù nào không, nhưng sau khi thi đấu so tài xong, hăn đã quên bống

mất chuyện này. Bây giờ ngẫm lại, lúc ấy đám con cháu thế gia Lam gia khác ở đó đều dùng ánh mắt gì nhìn hăn -

Bị một tên nhóc lưu manh lấy dây buộc trán ngay nơi đông người, Lam Trạm lại không đâm chết hăn ngay tại chỗ - hàm dưỡng thiệt là tốt tới đáng sợ mà!!!

Lam Cảnh Nghi nghi hoặc: "Một mình hăn đi tới đi lui ở chỗ đó làm gì vậy? Ăn nhiều ngồi không yên à?"

Một thiếu niên khác nói: "Mặt mũi cũng chột hồng chột xanh... có phải ăn đồ hư không..."

Ngụy Vô Tiện lượn quanh một bụi hoa khô hơn năm mươi vòng mới tỉnh táo lại, tự nói với mình: "Ngụy Vô Tiện, mày có thể sống đến lâu như vậy mới chết mà không phải chết trẻ lúc mười mấy tuổi, thiệt sự là may mắn trong cuộc đời! Cơ mà, có đúng là xưa nay chưa từng có ai khác lấy dây buộc trán của Lam Trạm xuống hay không? Không có ai khác chạm vào? Chỉ có mình..."

Nghĩ tới đây, hăn chợt nghe tiếng lá khô bị đập nát truyền từ sau lưng đến.

Nghe âm chân không phải trẻ con, chắc là Lam Vong Cơ trở về, Ngụy Vô Tiện suy nghĩ nên chứng thực có phải sự thật là như vậy không ra sao, quay lưng lại, chỉ thấy một bóng người màu đen đứng bên dưới bóng râm của một gốc cây chết ở phía sau cách đó không xa.

Bóng người này rất cao, rất thẳng tắp, rất có uy thế.

Nhưng lại thiếu mất một cái đầu.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Giáo Đồng 1

Như bị người ta gội một thùng nước lạnh lên đầu, độ cong vô thức giương lên bên khoé môi của Ngụy Vô Tiệp cứng lại.

Bóng dáng cao lớn đứng dưới cây khô nọ, mặt quay về hướng này. Nếu như trên cổ hắn có một cái đầu, hắn là đang lẳng lặng nhìn chăm chăm vào Ngụy Vô Tiệp.

Bên đồng lửa đằng kia, đám tiểu bối Lam gia cũng trông thấy bóng dáng này, đứa nào cũng dựng tóc gáy, trợn trừng mắt định rút kiếm ra, Ngụy Vô Tiệp đặt ngón trỏ trước môi, khẽ "suyt" một tiếng.

Hắn dùng ánh mắt ra hiệu mọi người "không thể", lắc lắc đầu. Thấy thế, Lam Tư Truy im lặng chờ một nửa trường kiếm đã ra khỏi vỏ của Lam Cảnh Nghi xuống.

Người không đầu kia duỗi tay ra, đặt lên thân cây khô, vỗ về một hồi, dường như đang suy tư điều gì đó, lại tựa như đang xác nhận xem đây là vật gì.

Hắn đi tới trước một bước nhỏ, Ngụy Vô Tiệp thấy rõ hơn nửa người.

Ồ mà thân thể người không đầu này mặc là một cái áo liệm, có hơi rách nát. Đúng là cái áo trên phần thân bọn họ lấy được trong nghĩa địa Thường thị.

Mà bên chân người không đầu, là một đồng vải vụn rải rác. Có thể miễn cưỡng nhận ra, đây là mấy chiếc túi càn khôn phong ác.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Sơ sẩy quá, vậy mà lại để huynh đệ tốt hợp thân lại rồi!"

Tính ra, sau khi hăn với Lam Vong Cơ tiến vào Nghĩa thành, biến cố tới liên tục, đã có hơn hai ngày rồi không hợp tấu . Trong mấy ngày đi khắp nơi đến đây, hai người cố gắng bổ cứu mới miễn cưỡng áp chế được. Thế nhưng tứ chi thi thể đã thu gom xong xuôi, sức hấp dẫn lẫn nhau giữa chúng tăng lên rất nhiều. Có lẽ là chúng nó cảm ứng được oán khí của nhau, quá muốn hợp lại, nên thừa dịp Lam Vong Cơ ra ngoài tuần đêm, vội vã lẫn qua một bên, phá vỡ túi càn khôn phong ác trói buộc chúng nó, tự động chấp vá thành một bộ thi thể.

Chỉ tiếc, thi thể này vẫn thiếu mất một bộ phận. Hơn nữa, lại còn là bộ phận quan trọng nhất.

Người không đầu đặt tay lên cổ, sờ bề mặt màu đỏ tươi bị cắt đến bằng phẳng phẳng, sờ soạng một hồi, thuỷ chung vẫn không sờ được thứ nên có. Như bị sự thật này làm nổi giận, hăn đột nhiên tung một chưởng ra, nện lên trên cái cây bên cạnh!

Thân cây theo tiếng mà nứt. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Tính tình còn rất dữ."

Lam Cảnh Nghi giơ ngang kiếm lên trước người, run giọng nói: "Này, này là yêu quái gì đây!"

Ngụy Vô Tiệm: "Vừa nghe đã biết là học dốt môn kiến thức cơ bản rồi. Yêu là cái gì? Quái là cái gì? Này rõ ràng là quỷ, sao lại là yêu quái?"

Lam Tư Truy nhỏ giọng nói: "Mặc công tử, người lớn tiếng như vậy, không sợ hăn phát hiện ra người à?"

Ngụy Vô Tiệm: "Không sao đâu. Ban nãy ta chột phát hiện, thật ra chúng ta nói chuyện lớn bao nhiêu cũng đều không sao hết, bởi vì hăn không có

đầu, không có mắt không có tai, không nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy gì. Không tin, các người cũng la lên thử xem."

Lam Cảnh Nghi ngạc nhiên: "Thật hả? Ta thử xem."

Nói xong, cậu lập tức la lên hai tiếng thật. Nhưng mà vừa la xong, người không đầu kia đột nhiên quay lưng, đi về phía đám tiểu bối Lam gia.

Chúng thiếu niên hồn phi phách tán, Lam Cảnh Nghi kêu thảm: "Chẳng phải người nói sẽ không có chuyện gì hay sao?!"

Ngụy Vô Tiện chụm hai tay bên miệng, lớn tiếng nói: "Không sao thật mà! Các người xem! Ta nói lớn tiếng như thế, hắc cũng có lại đây đâu? Nhưng vấn đề ở bên các người không phải vì âm thanh có lớn hay không, mà là ánh lửa! Nhiệt! Nhiều người, lại còn đều là nam! Người sống dương khí nặng! Hắc không nhìn thấy, không nghe được, nhưng có thể đi về nơi mà hắc cảm thấy nóng nhiệt. Còn không mau mau dập tắt lửa, tản ra cả đi!"

Lam Tư Truy vung tay lên, một cơn gió lửa tới dập tắt lửa, cả đám thiếu niên ở trong hoa viên hoang phế ào ào tản ra. Quả nhiên, lửa tắt đi, người cũng không tụ tập lại một chỗ, người không đầu này liền đánh mất phương hướng.

Hắc đứng yên tại chỗ một lúc, mọi người mới vừa thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên, hắc lại di chuyển, hơn nữa, còn chính xác không trật chút nào đi về hướng một thiếu niên trong đám đó!

Lam Cảnh Nghi lại nói: "Chẳng phải người nói tắt lửa rồi tản ra là sẽ không có gì hay sao?!"

Ngụy Vô Tiện không kịp trả lời, nói với thiếu niên kia: "Chớ có lộn xộn!"

Hắn lượm một cục đá bên chân lên, xoay cổ tay, ném về hướng người không đầu. Cục đá nện vào sống lưng hắn, người không đầu lập tức ngừng bước chân, xoay lưng, điều bộ cân nhắc, đổi thành đi sang phía Ngụy Vô Tiện ở bên này.

Ngụy Vô Tiện rất chậm rất chậm di chuyển hai bước, vừa vặn lướt qua vai người không đầu mới nặng nề đi tới, nói: "Bảo các người tản ra chứ không có bảo các người chạy loạn. Đừng chạy nhanh quá, tu vi của quý không đầu này rất cao, nếu tốc độ di động quá nhanh, cạnh các người sẽ mang theo chút gió nhẹ, cũng sẽ bị hắn phát hiện."

Lam Tư Truy: "Hình như hắn đang tìm thứ gì đó... đang tìm... đầu của hắn ư?"

Ngụy Vô Tiện: "Không sai, hắn đang tìm đầu của hắn. Nơi này nhiều đầu như thế, không biết cái nào là của hắn, hắn sẽ chặt đầu trên cổ của từng người một xuống, ráp lên trên cổ mình, nhìn coi có vừa hay không. Nếu hợp thì tiếp đó sẽ xài một thời gian, không hợp thì vứt đi. Bởi vậy, các người phải từ từ mà đi, từ từ mà trốn, tuyệt đối đừng có để hắn bắt được."

Tưởng tượng tình cảnh đầu của mình bị bộ hung thi không đầu này ngắt xuống, đầm đìa máu ráp lên trên cổ hắn, chúng thiếu niên tởm lợm một trận, đồng loạt nhấc tay bảo vệ cổ, bắt đầu chậm chậm "chạy trốn" khắp hoa viên. Cả đám người cứ như đang chơi một trò trốn tìm hung hiểm với quỷ không đầu, người bị quỷ bắt được, sẽ phải giao nộp đầu mình ra.

Ngụy Vô Tiện chấp tay, chậm rãi di chuyển bước tiến, vừa đi vừa quan sát động tác của bộ xác không đầu này. Hắn thầm nghĩ: "Tư thế của huynh đệ tốt có hơi lạ nha? Cứ vung nắm tay lung tung, động tác này..."

Một khi người không đầu nắm được tung tích của thiếu niên nào đó, Ngụy Vô Tiện liền ném một cục đá, dời sự chú ý của hắn, dẫn hắn về phía mình. Lam Cảnh Nghi nói: "Chúng ta vẫn cứ đi mãi thế này sao?"

Ngụy Vô Tiệm ngấm ngấm đôi lát rồi nói: "Đương nhiên không phải."

Nói xong hấn lớn tiếng hô: "Hàm Quang Quân! Hàm Quang Quân ới! Hàm Quang Quân người về rồi chưa! Cứu mạng với!"

Thấy thế, những người khác cũng cùng la lên theo hấn. Trái lại, bộ hung thi không đầu này chẳng nghe thấy tiếng, người này gào còn thảm thiết hơn người kia, người kia gào còn vang dội hơn người nọ. Chốc lát sau, bóng dáng Lam Vong Cơ thoáng hiện ở cổng vào hoa viên.

Đám nhóc con này đều mừng đến phát khóc: "Hàm Quang Quân ngài tốt cuộc cũng về rồi!"

Lam Vong Cơ vừa thấy bóng người không đầu kia, hơi ngẩn ra. Ngay sau đó, không nói hai lời, Tị Trần rời vỏ. Người không đầu kia phát giác có một đường kiếm hết sức lợi hại, băng hàn thấu xương kéo tới, lại giơ cánh tay lên vung vẩy. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Lại là động tác đó!"

Hành động của người không đầu cũng nhanh nhẹn mạnh mẽ cực kỳ, nhún người nhảy một cái, dịch người né mũi nhọn của Tị Trần lướt sát qua bên cạnh, trở tay vỗ một cái, vậy mà cứ thế nắm lấy chuôi kiếm của Tị Trần!

Hấn giơ Tị Trần kiếm trong tay lên thật cao, dường như muốn kiểm tra vật mình đang nắm trong tay, nhưng chẳng làm sao được vì hấn không có mắt. Vẻ mặt mọi người đột nhiên thay đổi, Lam Vong Cơ lại không chút cảm xúc, lật đàn cổ ra, cúi đầu cong ngón tay gảy dây đàn một cái.

Dây đàn rung động, âm đàn tựa như hóa thành một mũi tên nhọn, rít gió xoáy tròn, bắn về phía bộ hung thi kia.

Người không đầu vung kiếm chém một nhát, đánh nát dư âm của tiếng đàn. Lam Vong Cơ gảy một loạt, bảy dây đàn cùng run, phát ra âm thanh trong trẻo cao vút, tựa như rừng đao mưa kiếm đầy trời hạ xuống!

Đồng thời, Ngụy Vô Tiệm rút sáo trúc ra, dùng tiếng sáo sắc bén hỗ trợ cùng. Dưới sự hỗ trợ hợp kích hùng hổ bức người của sáo và đàn, cuối cùng bộ hung thi này cũng ngã xuống.

Nói đúng hơn, cũng không phải ngã xuống, mà là rời rạc ra. Tay là tay, chân là chân, thân là thân, rời rạc rời đây trên mặt đất toàn lá úa.

Lam Vong Cơ trở tay thu đàn, triệu kiếm vào vỏ, cùng đi đến bên những bộ phận đứt đoạn này với Ngụy Vô Tiệm, cúi đầu liếc mắt nhìn, lấy năm chiếc túi càn khôn phong ác hoàn toàn mới, xem ra là chuẩn bị phong thi vào túi một lần nữa. Đường như Lam Tư Truy có chuyện muốn hỏi, Lam Vong Cơ nói: "Nghỉ ngơi."

Dù rằng chưa đến giờ Hợi, nhưng Hàm Quang Quân đã lên tiếng, Lam Tư Truy liền không hỏi thêm nữa, mà là cung kính nói: "Vâng." Nói rồi liền dẫn đám tiểu bối còn lại, tìm một chỗ khác trong vườn hoa, nhóm lửa nghỉ ngơi lần nữa.

Chỉ còn hai người bên đồng xác, Ngụy Vô Tiệm ngồi xổm, cầm cánh tay trái kia nhét vào trong túi càn khôn, nhét được một nửa, hắn nói: "Hàm Quang Quân, chỉ còn mỗi cái xương sọ của huynh đệ tốt là chưa tìm được. Thế nhưng lần này, tay trái lại không chỉ dẫn phương hướng tiếp theo nữa."

Lam Vong Cơ: "Tay phải cũng không có."

Đầu lâu bộ phận quan trọng nhất, nhưng, chắc chắn cũng là bộ phận khó tìm nhất. Ngụy Vô Tiệm nói: "Không chỉ rõ phương hướng, chẳng lẽ manh mối cứ thế mà đứt mất?"

Lặng im chốc lát, Lam Vong Cơ nói: "Không. Ta đã biết người này là ai."

Ngụy Vô Tiệm: "Người biết rồi?"

Lam Vong Cơ chậm rãi gật đầu, Ngụy Vô Tiện nói: "Được rồi, ta cũng đã biết là ai."

Hắn nhỏ giọng: "Xích Phong tôn, phải không?"

Vừa nãy lúc "chơi trốn tìm", bộ xác không đầu này vẫn cứ lặp lại một động tác: tay nắm khoảng không, vung vẩy, bổ thẳng chém ngang. Xem ra, rất giống như là đang vung món vũ khí nào đó.

Vừa nhắc tới vũ khí, Ngụy Vô Tiện đã nghĩ tới kiếm. Nhưng chính hắn là người sử dụng kiếm, trước đây cũng đã từng giao thủ với không ít danh sĩ dùng kiếm, cơ mà xưa giờ chưa từng thấy vị cao thủ nào xài kiếm kiểu ấy cả.

Kiếm là "Vua của trăm binh", người sử dụng kiếm, nói chung đều sẽ chú ý đến mấy phần đoạn trang, hoặc là mấy phần phóng khoáng. Dù là kiếm của thích khách, trong tàn nhẫn thâm độc, cũng cần phải có vài phần linh hoạt, động tác "đâm" có rất nhiều. Mà động tác sử dụng kiếm của người không đầu kia nhìn quá sức nặng nề, khí sát phạt, khí thô bạo quá sâu, không tao nhã, không phong độ chút nào cả.

Nhưng, nếu như thứ hắn nắm không phải kiếm, mà là một cây đao, hơn nữa lại còn là một cây đao rất nặng, sát khí cực lớn - vậy thì sẽ hợp tình hợp lý ngay.

Đao và kiếm, khí chất và cách sử dụng, đều hoàn toàn không giống.

Vũ khí mà người không đầu quen dùng lúc còn sống, hẳn là một cây đao. Đao pháp ác liệt, chỉ cầu uy thế, không cầu đoạn trang tao nhã. Lúc hắn đang tìm kiếm đầu của mình, thì cũng là lúc tìm kiếm vũ khí của bản thân. Bởi vậy nên hắn mới liên tục lặp lại động tác múa đao, còn trở tay nắm lấy Tị Trần, coi thanh kiếm như bội đao của hắn mà dùng.

Hơn nữa, lúc Lam Vong Cơ vừa mới nhìn thấy bộ xác không đầu kia, rõ ràng là có hơi ngấn ra, sau đó mới ra tay. Xem ra, y nhận ra thân phận người này dựa vào thân hình. Nhất định là Lam Vong Cơ đã từng trông thấy người này rồi, hơn nữa còn thấy không ít lần, nên mới có thể nhớ rõ thân hình hắn. Mà Xích Phong tôn Nhiếp Minh Quyết và Trạch Vu Quân Lam Hi Thần là huynh đệ kết nghĩa, trước đây nhất định là thường hay lui tới, phù hợp với điều kiện này.

Trước đây, thi thể của huynh đệ tốt bị cắt mỗi thứ một nơi, trên người hắn không có ký hiệu đặc thù kiểu như bốt, lại bị cắt lẻ ra như thế, khó mà phân biệt được. Nhưng ban nãy tay chân và phần thân được oán khí tạm thời dán lại, chắp vá thành một bộ thi thể có thể hành động, nhất định là Lam Vong Cơ đã nhìn ra được đầu mối.

Thấy Lam Vong Cơ ngẫm thừa nhận, Ngụy Vô Tiện lại hỏi: "Chắc chắn mấy phần?"

Lam Vong Cơ: "Chín phần."

Một phần còn lại bởi đầu còn chưa xuất hiện nên không thể xác định, nên làm gì để xác định, và nhắm vào ai mà xác định, trong lòng hai người đều nắm chắc rồi.

Về sớm không bằng về đúng lúc, sau khi cả đám bọn họ về tới sơn môn, biết được một tin: Gia chủ Thanh Hà Nhiếp thị đến Vân Thâm Bất Tri Xử làm khách.

Trước đây Xích Phong tôn và Trạch Vu Quân vốn là bạn tốt, sau là huynh đệ kết nghĩa, khi còn bé Nhiếp Hoài Tang thường hay đi cùng đại ca đến Vân Thâm Bất Tri Xử chơi. Nhưng quy củ Lam gia rườm rà bảo thủ, chính gã rất không thích đến. Đến rồi cũng không ai chơi với gã, chỉ có thể nói vài câu với Lam Hi Thần. Chỉ vào mấy tháng hằng năm mà Lam Khải Nhân dạy học, có thật nhiều bạn cùng lứa tụ tập ở đây, gã mới lại tới.

Thế nhưng sau khi trưởng thành, đặc biệt là sau khi làm gia chủ, Nhiếp Hoài Tang luôn vì chưa quen với đủ thứ công việc mà bận bịu đến sứt đầu mẻ trán, nhờ vả khắp nơi, đặc biệt là cầu hai vị nghĩa đệ của đại ca, hôm nay lên Kim Lâm Đài nhằm Kim Quang Dao mà khóc lóc kể lể, ngày mai lại đến Vân Thâm Bất Tri Xử ập a ập ứng. Dựa vào hai vị đại gia chủ hai nhà Kim Lam lúc nào cũng làm chỗ dựa cho gã, gã mới miễn miễn cưỡng cưỡng ngồi xuống vị trí gia chủ kia được. Lần này, không biết gã đến nhà lại là vì chuyện gì nữa, ngồi đối diện Lam Hi Thần trong nhả thất tiếp khách, vừa dùng khăn tay lau mồ hôi, vừa nhắm vào hãn kế khổ cầu cứu. Lam Hi Thần nghe rồi nghe, rót trà cho gã, nói: "Người cực khổ rồi."

Nhiếp Hoài Tang mệt mỏi rã rời đến cùng cực: "Ta thật sự quá mệt mỏi. Cuộc sống như thế, không biết lúc nào mới đến cuối... Nếu như đại ca còn sống thì tốt rồi, trước nay đều do hãn gánh những việc này, ta chẳng cần quản gì cả. Đại ca trời sinh đã là người nên làm tiên thủ huyền môn."

Lặng im chốc lát, Lam Hi Thần lại chậm rãi nói: "Đúng vậy. Nếu như đại ca vẫn còn..."

Nhiếp Hoài Tang cúi đầu nghịch cây quạt một hồi, tự giễu: "Mà ta... chỉ là Thanh Hà 'hỏi một không biết ba'."

Nghe vậy, Lam Hi Thần lắc lắc đầu, nghiêng người vỗ vai gã, lúc đang định mở miệng, thì có giọng nói ở ngoài: "Trạch Vu Quân, Hàm Quang Quân có chuyện quan trọng cần bàn bạc, mời ngài và Nhiếp Tông Chủ tới Minh thất một chuyến."

Lam Hi Thần: "Tư Truy hả? Các người về rồi? Vong Cơ cũng về rồi?"

Lam Tư Truy kính cẩn nói: "Vâng. Vừa sán đêm trở về sáng nay. Không kịp thông báo."

Lam Hi Thần đứng dậy: "Đến Minh thất? Chuyện gì? Còn phải kêu Hoài Tang nữa."

Lam Tư Truy: "Hàm Quang Quân vẫn chưa nói cho ta biết là chuyện gì. Chỉ bảo, nhất định phải mời ngài và Nhiếp Tông Chủ cùng đi."

Nhiếp Hoài Tang cũng đứng dậy, lòng lo sợ, không nhịn được lại móc khăn tay trong ngực ra, lau mồ hôi liên tục, lau đến khi mặt mày biến thành một màu hồng nhạt, mới đi cùng với Lam Hi Thần nhắm hướng Minh thất mà đến.

Ngoài Minh thất không một bóng người, cửa lớn đóng chặt. Trước khi bước vào, đầu tiên là bọn họ hành lễ với cửa theo thông lệ, sau đó mới đẩy hai cánh cửa gỗ ra.

Vừa đẩy cửa ra, sắc mặt hai người đều thành linh thay đổi.

Một bóng người cao to đứng bên trong, mà bóng người này, bọn họ đều cực kỳ quen thuộc.

Nhiếp Hoài Tang và Lam Hi Thần đồng loạt thất thanh bật thốt lên: "Đại ca?!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Giáo Đồng 2

Thế nhưng, sau khi khiếp sợ ban đầu qua đi, bọn họ mau chóng chú ý tới, từ cổ trở lên của bóng dáng này, không có bất cứ thứ gì cả.

Hắn thiếu mất một cái đầu. Chẳng qua lúc bọn họ mới vừa bước vào, nơi từ xương bả vai trở lên của bộ thân thể này đều ẩn trong bóng tối, nên mới không phát giác ra ngay.

Nhiếp Hoài Tang run lấy bấy nói: "Chuyện gì thế này? Chuyện gì đã xảy ra? Đại ca... sao lại ở đây? Hi Thần ca, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?"

Một hồi lâu sau Lam Hi Thần mới trấn định tâm thần: "Vong Cơ, ra đây đi."

Trong bóng tối, Lam Vong Cơ lặng lẽ đứng dậy, Ngụy Vô Tiện thì đi theo sau y. Hai người trao cho nhau một ánh mắt.

Có em ruột và em kết nghĩa ở đây, phản ứng của bọn họ đã có thể hoàn toàn chứng minh, bộ xác không đầu này, chính là Xích Phong tôn Nhiếp Minh Quyết.

Hơn nữa, vẻ mặt của Nhiếp Hoài Tang với Lam Hi Thần, đều là hết sức kinh ngạc, không hề có một chút hoảng sợ hay chột dạ xen lẫn bên trong. Chuyện Nhiếp Minh Quyết bị ngũ mã phân thân, hẳn là không liên can gì với bọn họ.

Trừ khi kỹ thuật diễn quá cao siêu.

Ngụy Vô Tiện nói: "Nhiếp Tông Chủ, người nhìn cho kỹ xem, vị này đúng là đại ca người thật sao? Vậy tại sao lúc trước ở trong Tế Dao đường, người lại không nhận ra chân của hắn?"

Nhiếp Hoài Tang mất bình tĩnh: "Đây... đây nhất định chính là đại ca ta. Ta được hắn chăm lo từ bé tới lớn, đại ca thường hay cồng ta, ta quen thuộc bóng lưng của hắn hơn bất cứ ai, sao ta lại nhận sai cho được? ... Người nói hai cái chân lúc trước kia chính là của đại ca ta?! Chỉ có hai cái chân, sao ta có thể nhận ra gì được? Đây rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, ai cắt chân đại ca ta rồi còn chôn vào trong vách tường?! Còn đầu của hắn đâu? Đầu đâu?!"

Ngụy Vô Tiện: "Đây chính là thứ mà bọn ta đang truy tra mấy ngày nay."

Lam Hi Thần thì thào: "Ta chỉ biết các người đang truy tra một vụ án ngũ mã phân thân... thế nhưng không biết... bị phân thân... vậy mà lại là đại ca..."

Tứ chi và phần thân của Nhiếp Minh Quyết đã được Ngụy Vô Tiện dùng kim khâu lại. Bởi vừa trải qua chút ít xử lý, nên tạm thời sẽ không nổi cơn điên. Lúc này đây, hắn chỉ lẳng lặng quay lưng về phía Nhiếp Hoài Tang và Lam Hi Thần, đứng giữa Minh thất. Tay tay Lam Hi Thần hơi run rẩy, nói: "... đầu hắn đâu? Đầu của đại ca đâu?"

Ngụy Vô Tiện: "Vẫn chưa tìm thấy. Ban đầu vốn do tay trái của Xích Phong tôn chỉ dẫn bọn ta đi về hướng các bộ phận khác, thế nhưng sau khi ráp đến bước này, chỉ thiếu một cái đầu, manh mối chợt đứt mất, cánh tay cũng không chỉ dẫn phương hướng nữa."

"Hiện giờ bọn ta đang suy đoán, kẻ phân thân Xích Phong tôn, nhất định không thoát khỏi liên quan tới cái chết của hắn. Có lẽ người này sợ Xích Phong tôn chết rồi quấy phá, tìm hắn báo thù, nên đã phân thân xác lẫn hồn phách của hắn, đưa đi khắp nơi. Mà đầu, rất có thể đã giấu ở nơi cách rất

gần, đặt thứ nguy hiểm nhất đã bị khống chế bên cạnh mình để dễ bề nắm giữ."

"Xin hai vị tông chủ nghĩ lại xem, người như vậy, có khả năng là ai nhất?"

Lam Hi Thần nói: "Đại ca tẩu hoả nhập ma mà chết trên Thanh Đàm thịnh hội tổ chức ở Thanh Hà, ngàn người có mặt trông rõ mười mười, cái chết của hắn còn có thể liên quan tới ai?"

Nghe vậy, Lam Vong Cơ im lặng không nói.

Ngụy Vô Tiện: "Lam Tông chủ, trong lòng người biết, người tình nghi lớn nhất là ai, chẳng qua là người từ chối thừa nhận mà thôi. Hai chân của thi thể giấu trong vách tường ở Tế Dao đường Nhiếp gia, ta tin, người khác có lẽ không biết, nhưng nghĩa đệ của Xích Phong tôn, nhất định biết Tế Dao đường là cái gì."

"Lúc bọn ta truy tra đến nghĩa địa Lịch Dương Thường thị, từng có một người dùng sương đen che mặt ra tay giành thân thể Xích Phong tôn với bọn ta, người mặt sương này hiểu kiếm pháp của Lam gia rõ như lòng bàn tay. Chỉ có hai loại khả năng: Một, hắn chính là người của Lam gia, từ nhỏ đã luyện kiếm pháp Cô Tô Lam thị; hai, hắn không phải người nhà họ Lam, nhưng hắn hết sức quen thuộc kiếm pháp của nhà các người, hoặc là thường xuyên so chiêu luận bàn với người nhà họ Lam, hoặc là cực kỳ thông minh, chỉ cần nhìn qua, đã có thể nhớ tất cả chiêu thức và đường kiếm."

Trong Minh thất, hoàn toàn yên ắng.

Ngụy Vô Tiện: "Năm đó trong trận chiến Xạ Nhật, Liễm Phương Tôn Kim Quang Dao một mình lên vào mật thất Kỳ Sơn Ôn thị, học thuộc lòng tất cả địa đồ và tài liệu, sao chép lại thông tin truyền về Kim Lâm Đài. Tuyệt đối có thể xem như là... người cực kỳ thông minh."

Lam Hi Thần lập tức nói: "A Dao sẽ không làm như vậy!"

Hắn nói: "Các người tra xét án phân thân, gặp phải kẻ đào mộ, chuyện xảy ra hẳn là nằm trong tháng này. Mà trong tháng này, hắn vẫn luôn ở với ta, thấp đèn nói chuyện suốt đêm, cùng chuẩn bị Thanh Đàm thịnh hội trăm nhà của Lan Lăng Kim thị vào tháng sau. Không cách nào phân thân, người đào mộ không thể là hắn được."

Lam Vong Cơ: "Nếu như sử dụng truyền tống phù, cũng là một phương pháp phân thân?"

Lam Hi Thần nói như chém đinh chặt sắt: "Tháng này bọn ta trừ việc chuẩn bị mời đàm hội, còn ra ngoài săn đêm mấy tháng. Sử dụng truyền tống phù xong sẽ tiêu hao lượng lớn linh lực, trong một khoảng thời gian không thể sử dụng. Mà trong lần săn đêm, hắn vẫn luôn biểu hiện rất tốt. Ta có thể xác định, hắn tuyệt đối không hề sử dụng truyền tống phù."

Không nhất định phải là bản thân hắn đi, mà hắn có thể sai khiến người ngoài đến tranh giành thi thể, thuận tiện kéo Lam Hi Thần vào làm chứng không có mặt cho mình. Hoặc là Lam Hi Thần đang bịa chuyện, bao che cho Kim Quang Dao. Hoặc là đáng sợ hơn nữa, là hắn đang bao che cho hai người bọn họ.

Nhiếp Hoài Tang nhét khăn vào lòng, nói: "Ấy... các người vừa nhắc tới, rồi còn nói, là Tam ca sao?"

Kim Quang Dao là Tam đệ mà Nhiếp Minh Quyết kết nghĩa, bởi vậy Nhiếp Hoài Tang gọi hắn là Tam ca. Gã nói: "Các người đang nghi ngờ Tam ca? Nghi ngờ Tam ca phân thân đại ca ta? Còn nghi ngờ hắn giết đại ca ta? Đây... không thể nào. Tam ca kính nể đại ca ta nhất, năm đó lúc hắn còn làm thủ hạ Nhiếp gia, anh ta đã rất tán thưởng hắn. Lúc hạ táng đại ca ta, hắn khóc thương tâm như vậy..."

Sau khi Nhiếp Minh Quyết qua đời, nếu không phải do hai vị nghĩa đệ của huynh trưởng này nâng đỡ, Thanh Hà Nhiếp thị chỉ sợ còn bần nhão chẳng đấp nổi tường hơn lúc này. Kim Quang Dao vẫn khá là chú ý đến Nhiếp Hoài Tang, Nhiếp Hoài Tang nói giúp hẵn, trái lại cũng không khó hiểu. Nói thật, ngay cả ấn tượng của bản thân Ngụy Vô Tiệן đối với Kim Quang Dao cũng không xấu. Có lẽ nguyên nhân ở xuất thân, Kim Quang Dao cư xử với người ngoài vô cùng khiêm tốn hoà nhã, là kiểu người không đắc tội với ai, ai ở chung với hẵn cũng đều cảm thấy thoải mái yên tâm.

Lam Hi Thần than thở: Ta hiểu, bởi vì một số nguyên nhân, mà không ít người đều hiểu sai về hẵn rất nhiều... Nhưng A Dao tuyệt không phải là người như thế."

Trong Minh thất, mọi người thoáng chốc đều im lặng.

"Một số nguyên nhân", ai cũng biết, nhưng cũng không ai nói ra.

Con trai kỹ nữ, đồ trộm cắp.

Quãng thời gian khi Nhiếp Minh Quyết còn sống, chính là lúc Thanh Hà Nhiếp thị dưới sự quản lý của hẵn như mặt trời ban trưa, thanh thế ép thẳng Lan Lăng Kim thị. Cái chết của Nhiếp Minh Quyết, đối với Lan Lăng Kim thị xưng vua của trăm nhà, Kim Quang Dao thượng vị tiên đốc có giúp ích rất lớn.

Tẩu hỏa nhập ma phát điên mà chết trước mặt mọi người?

Nhìn như không có kẻ hở, không thể làm gì khác ngoài đáng tiếc, nhưng sự thật nào lại đơn giản như vậy?

Ngụy Vô Tiệן nói: "Suy đoán cuối cùng vẫn chỉ là suy đoán, ta thấy, không bằng thế này đi."

"Tháng sau không phải Lan Lăng Kim thị lại muốn làm Thanh Đàm hội sao? Ta có một kế."

Sau khi ra khỏi Minh thất, Ngụy Vô Tiệm nói: với Lam Vong Cơ: "Quan hệ giữa ca ca người với Kim Quang Dao đúng là tốt thật. Hắn không nói cho Kim Quang Dao biết những gì chúng ta nói trong Minh thất hồi này chứ?"

Lam Vong Cơ lắc đầu: "Hắn sẽ không."

Dù quan hệ tốt, hắn cũng là người của Cô Tô Lam thị, có nguyên tắc của mình.

Đã tạm thời áp chế oán khí của tứ chi và cơ thể, vết ác trở trên đùi Ngụy Vô Tiệm đã rút đi hơn nửa, mà mấy tên tu sĩ bị cản trở lúc chiêu hồn trong Minh thất với Lam Khải Nhân lúc trước cũng đã gần tỉnh lại rồi. Lam Hi Thần với Lam Vong Cơ đến thăm lão. Ngụy Vô Tiệm thì đã quyết định không gặp lại cái lão bảo thủ kia nữa, nên hắn lại bắt đầu nhàn rỗi lúc lắc khắp Vân Thâm Bất Tri Xử.

Tiêu phí cả buổi, Ngụy Vô Tiệm đến bãi cỏ tìm con lừa hoa của hắn. Bên cạnh Tiểu Bình Quả là mấy chục cục lông trắng tròn tròn, lần này trái lại nó đã chung sống hoà bình với tụi nó, không kêu gào làm người ta ghét nữa, chỉ lo vui đùa ăn cỏ, chăm chăm chỉ nhóp nhép quai hàm.

Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm: "Nhiều thỏ như vậy, chẳng biết hai con thỏ đực mà mình đưa Lam Trạh hồi trước có còn ở đây không nhỉ? Chắc là không còn rồi, nếu còn, chỉ sợ đã thành tinh."

Hắn nghĩ trong lòng như thế, cúi đầu mãi miết tìm con hắc quên trong đồng cỏ. Ai ngờ, mấy con thỏ này đều rất không thích dáng vẻ của hắn, vừa thấy hắn tới gần liền lăn đi, tản ra bốn phía, toàn bộ đều quay lưng về phía hắn, nhảy tới trước. Càng trốn Ngụy Vô Tiệm càng muốn bắt, đuổi theo hai con thỏ chạy một đường, người nhà họ Lam đi ngang qua ai cũng

nhìn hắn, có trách cứ, có bực mình không vui, Ngụy Vô Tiện chỉ đành phải thả chậm tốc độ, tà tà đuổi theo.

Đuổi rồi đuổi, hắn đi tới cạnh một vùng phong lan, nhìn thấy một tảng đá xanh, lòng kêu lên: "Sao lại tới đây rồi!"

Chính là con suối nước lạnh kia.

Có chết không chứ, Lam Vong Cơ lại ở bên trong, để trần nửa người trên trắng nõn, tóc đen thật dài xoã trước ngực, nhìn hắn, mặt không chút xúc cảm.

Đến cả thỏ Ngụy Vô Tiện cũng không đuổi nữa, vội ho một tiếng, nói: "... Sao trùng hợp thế, lần nào cũng đúng lúc gặp người ở đây... khụ, đúng không. Thiệt là ngại quá."

Miệng hắn thì nói thật ngại, mắt lại không dẫn nổi mà quét về phía gần ngực Lam Vong Cơ, chỗ dấu ấn màu đỏ sẫm kia.

Lam Vong Cơ không nói gì, nhắm chỗ nước suối lạnh lẽo mà lặn.

Hai con thỏ kia nhảy đến cạnh bờ suối nước lạnh, Ngụy Vô Tiện không tiện đi tới bắt lại nữa, đành phải lui ra ngoài. Đi trên con đường đá một đoạn, bỗng dừng hắn phản ứng lại: "... Ngại quái gì nhỉ?! Chẳng phải đều là đàn ông cả sao? Rốt cuộc ngại cái chỗ quái gì? Sao mình lại phải lùi bước???"

Như tìm được cho mình một cái cớ, Ngụy Vô Tiện lập tức xoay người, quyết định quay trở lại quấy rối Lam Vong Cơ. Ai ngờ, Lam Vong Cơ đã mặc quần áo xong, bước ra khỏi bụi phong lan rồi.

Hai con thỏ kia đi theo bên chân y, Lam Vong Cơ khom lưng nhắc chúng nó lên, bỗng trong khuỷu tay. Mặt y trông vẫn có hơi lạnh nhạt, nhưng động tác trên tay lại dịu dàng đến cực điểm, ngón tay thon dài gãi gãi cảm một

con thỏ. Con thỏ kia lắc lỗ tai thật dài, nghiêng đầu sang chỗ khác, cặp mắt như viên hồng ngọc híp thành một đường thẳng.

Ngụy Vô Tiệm tẻ nhạt chán phèo nói: "Không để ý tới ta, chỉ để ý đến người. Thiệt là biết nhận chủ."

Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn hắn, đặt một con thỏ vào trong lòng hắn. Ngụy Vô Tiệm cười hì hì nhận lấy, kéo kéo lỗ tai của nó, nói: "Không thích ta? Ghét ta à? Mày trốn đi, có trốn nữa cũng không trốn khỏi lòng bàn tay của ta đâu. Nên cứ ngoan ngoãn mà thích ta đi."

Con thỏ kia uốn tới ẹo lui trong khuỷu tay Ngụy Vô Tiệm, ra sức ngoay, Ngụy Vô Tiệm túm nó chọc một hồi, đến trước cửa tĩnh thất, mới thả con thỏ đã bị hắn vò đến độ lông trắng rối bời ra. Bước vào phòng, lại là một vùng mát mẻ và hương thơm nhàn nhạt quanh quẩn.

Hắn đi vào chung với Lam Vong Cơ cứ như chuyện đương nhiên.

Lam Vong Cơ nói: "Trong phòng có Thiên Tử Tiếu."

Ngụy Vô Tiệm: "Ồ."

Hắn lết tới chỗ trộm rượu lần trước, xốc cái chiếu trên giường lên, lật tấm ván gỗ, vẫn còn ngửi ngửi: "Lúc Lam Trạu uống say lần trước, từng thật thà trả lời mình, nói y không hề lén lút uống Thiên Tử Tiếu trong phòng, vậy y giấu đồng Thiên Tử Tiếu này làm gì? Không phải là.... đặc biệt giữ lại cho mình uống đó chứ? Hí, mình thiệt là sao lại chẳng biết xấu hổ thế này ó á há há..."

Ngụy Vô Tiệm vậy mà lại lén vui vẻ một hồi vì cái suy nghĩ vô liêm sỉ, nông cuồng tự đại đáng buồn cười này, Lam Vong Cơ bị đôi vai run run của hắn hấp dẫn sự chú ý: "Sao vậy."

Ngụy Vô Tiệm quay đầu lại nghiêm mặt nói: "Không sao hết, ta vui vẻ."

Lam Vong Cơ không nói gì nữa, cúi đầu, ngồi bên án thư, cầm lấy một quyển sách.

Ngụy Vô Tiệp suy nghĩ tiếp: "Mình có nên hỏi y vụ dây buộc trán không ta? Lỡ đâu thẹn quá hoá giận đuổi mình ra ngoài luôn thì sao đây? Cơ mà, mình đã làm xằng làm bậy lâu như vậy rồi, y vẫn không hề tức giận, đủ thấy sức kiềm chế ngày càng tốt, chắc là có ồn ào thêm nữa cũng chẳng giận đâu nhỉ. Không đúng, mình không nên hỏi y, mà là phải giả vờ mình không biết dây buộc tóc có ý nghĩa gì, như vậy lần sau còn có thể cố ý kéo nữa, nếu như y tức lên, mình lại vô tội nói mình không biết, người không biết không có tội mà. Ấy da, sao mình lại xấu xa thế này nhỉ, mình còn có thể xấu hơn chút nữa mà...."

Nghĩ đi nghĩ lại, hắc lơ đành mở một vò nhỏ ra, nhấc lên ngửa đầu uống một hớp, rồi lập tức "phì" phun hết ra ngoài.

Lam Vong Cơ đặt cuốn sách xuống, nói: "Lại làm sao."

Ngụy Vô Tiệp xua tay: "Không sao! Không sao! Không sao!"

Hắn vừa nói không sao, vừa đặt cái vò này trở lại, mặt đầy xúi quẩy đối một vò khác.

Lần trước lúc hắn uống trộm xong, cố ý đổi nước trong vào, nghĩ đợi tới lúc Lam Vong Cơ uống mớ nước trong này vào sẽ hù cho y nhảy dựng. Ai ngờ run rủi làm sao, cái vò nước trong này lại được chính hắn uống vào. Thiệt là tự cầm đá đập chân mình mà, từ sau lúc trở về, mỗi lần hắn muốn trêu chọc Lam Vong Cơ, kết quả cũng đều như vậy hết, rốt cuộc thì chuyện gì đang diễn ra vậy!

Thời hạn Thanh Đàm thịnh hội của bách gia ở Kim Lân Đài, thoáng chốc gần kề.

Lam Vong Cơ chưa bao giờ đến dự Thanh Đàm hội của Lan Lăng Kim thị, nhưng lần này, lại đi chung với huynh trưởng.

Tiên phủ của các gia tộc lớn, đa số đều xây dựng ở nơi non xanh nước biếc, mà Lan Lăng Kim thị Kim Lâm Đài, lại tọa lạc ở Lan Lăng thành - nơi phồn hoa nhất.

Trên đài cao, Kim tinh Tuyết lăng tụ lại thành một vùng biển hoa.

Kim tinh Tuyết lăng là một loại mẫu đơn trắng có phẩm tương cực tốt, hoa đẹp, tên cũng đẹp. Cánh hoa có hai lớp, ở ngoài là một lớp cánh hoa lớn, chông chông chất chất, như sóng tuyết cuộn cuộn, bên trong là một lớp cánh hoa nhỏ, tinh tế tú lệ, nhụy hoa mọc từng cọng như sợi vàng, óng ánh tựa sao Kim.

Ngồi xe men theo Liễn Đạo, tà tà bò lên trên con dốc dài, hai bên Liễn Đạo vẽ đầy tranh màu, đều là giai tích của gia chủ các đời Kim gia và danh sĩ. Vừa ra khỏi Liễn Đạo, mắt thấy một bức phù điêu bằng ngọc lưu ly, hai đầu mỗi bên chia nhau viết "Hội đương lăng tuyết đỉnh", "Nhất lâm chúng sơn tiểu."

*Liễn là xe kéo, LĐ là con đường dành cho xe kéo thì phải..... *tự tát*

**Là 2 câu trong bài thơ Vọng Nhạc của Đỗ Phủ. Sẽ có lúc đến đỉnh, đôi mắt ngắm núi non (tự dịch *tự vả* =)))))

Phía trước bức phù điêu là quảng trường rộng rãi lát đá mỏng, đầy người qua kẻ lại. Đầu quảng trường, một tòa Tu Di bằng cẩm thạch được dựng lên bởi chín bậc thang Như ý, và một toà Hán điện khí thế bệ ngễ với lớp lớp mái hiên như đỉnh núi nhìn xuống bên dưới.

Ngụy Vô Tiện xuống xe, nói: "Sao cứ cảm thấy Kim Lâm Đài còn phô trương hơn cả trước đây nhỉ, lại tân trang xây dựng thêm à?"

Có môn sinh ở cách đó không xa nói: "Cô Tô Lam thị, xin mời vào sân bên này."

Lam Vong Cơ: "Đi thôi."

Ngụy Vô Tiệm cảm giác môn sinh của Kim gia với khách khứa đều đang vô tình cố ý mà chú ý tới hắn, cũng không ngoài ý muốn lắm. Có lẽ chẳng ai có thể ngờ tới, sau khi bị đuổi ra ngoài bởi vì quấy rối đồng môn, Mạc Huyền Vũ lại còn dám nghênh ngang mà quay về, hơn nữa lại còn đi theo người của Cô Tô Lam thị về nữa chứ, cho bọn họ nhìn cũng không sao. Hắn vui vẻ đáp: "Ừm, đi thôi."

Ở nơi khác cũng liên tục có những gia tộc khác vào sân: "Mạt Lăng Tô thị, xin mời vào sân bên này."

"Thanh Hà Nhiếp thị, xin mời vào sân bên này."

"Vân Mộng Giang thị, xin mời vào sân bên này."

Gọn gàng trật tự, đều đầu vào đấy.

Giang Trừng bước xuống từ một chiếc xe khác, vừa xuống xe mắt liền phóng ra hai ánh đao, đi tới, thờ ơ nói: "Trạch Vu Quân, Hàm Quang Quân."

Lam Hi Thần cũng gật đầu nói: "Giang Tông chủ."

Giang Trừng nhìn chăm chăm vào Ngụy Vô Tiệm bằng vẻ mặt đầy nham hiểm, dường như muốn nói gì đó với hắn, lúc này, một giọng nói mang ý cười vang lên: "Nhị ca, sao người không nói cho ta biết trước, Vong Cơ cũng muốn tới?"

Kim Quang Dao đích thân ra đón.

Lam Hi Thần cũng cười đáp lại hắc, tuy trong nụ cười này, mang theo vài phần gượng gạo. Ngụy Vô Tiệm thì lại tỉ mỉ đánh giá vị tiên đốc thống lĩnh bách gia này.

Kim Quang Dao có một khuôn mặt rất lợi thế. Da dẻ trắng nõn, giữa mi tâm là một nốt chu sa, con ngươi đen trắng rõ ràng, bảy phần tuần tú, ba phần nhanh nhạy, trông vẻ rất là thông minh. Gương mặt như vậy, khiến nữ nhân thích thú hài lòng, nhưng cũng không khiến nam nhân sản sinh ác cảm, người lớn tuổi thấy hắc đáng yêu, nhỏ tuổi thì lại cảm giác hắc dễ thân - dù có không thích, cũng sẽ không ghét, bởi vậy mới nói rất có lợi thế.

Khoé môi chân mày hắc đều hơi mang ý cười, vừa nhìn đã biết là nhân vật thông minh lanh lợi. Mặc trên người hắc chính là lễ phục của Lan Lăng Kim thị, đầu mang mũ lưới đen mềm mại, nơi ngực áo của bào sam cổ tròn thêu gia huy Kim tinh Tuyết lăng nở rộ, gấu tay áo thì vẽ hoa văn núi non sóng nước. Đeo đai Cửu Hoàn, chân xỏ ủng, vóc dáng hơi nhỏ, nhưng tay phải nặng nề đè lên bội kiếm bên hông, lại ép ra một luồng uy thế không thể xâm phạm.

Kim Lăng cùng đi ra ngay phía sau hắc, cậu vẫn không dám gặp Giang Trường một mình, trốn đằng sau Kim Quang Dao thều thào nói: "Cậu."

Giang Trường lạnh lùng nói: "Người còn biết gọi ta là cậu!"

Kim Quang Dao: "Ây da, Giang Tông chủ, trẻ con bướng bỉnh, đừng so đo với nó mà. Người là người thương nó nhất, mấy hôm nay A Lăng sợ người phạt nó, sợ đến độ ăn không ngon kia kìa."

Kim Lăng lén lút giương mắt, thoáng thấy Ngụy Vô Tiệm, lập tức ngạc nhiên, bật thốt lên: "Sao người lại tới đây?!"

Ngụy Vô Tiệm: "Tới ăn chực."

Kim Lăng phát hờn: "Người vậy mà dám tới! Ta..." Kim Quang Dao xoa xoa đầu Kim Lăng, vò đầu đẩy cậu ta ra sau, cười nói: "Đến đến đến, sao cũng tốt hết, mấy thứ khác Kim Lâm Đài không dám nói có nhiều, nhưng cơm thì nhất định đủ ăn." Hắn nói với Lam Hi Thần: "Nhị ca, các người ngồi trước, ta qua bên kia xem chút. Sẵn tiện gọi người xếp chỗ cho Vong Cơ nữa."

Lam Hi Thần gật đầu: "Không cần phiền phức quá đâu."

Kim Quang Dao: "Chuyện này sao lại gọi là phiền phức? Nhị ca đến chỗ ta rồi còn gượng gạo làm gì, thật là."

Chỉ cần là người từng gặp một lần, Kim Quang Dao đều có thể nhớ kỹ tên, cách xưng hô, tuổi tác và mặt mũi của đối phương, dù gặp lại sau bao nhiêu năm, cũng có thể lập tức gọi đúng tên, hơn nữa còn rất thân thiện chào đón, hỏi han ân cần. Đã gặp mặt hai lần trở lên, hắn sẽ nhớ kỹ tất cả những thứ thích và không thích của đối phương, tránh buồn tẻ vui*. Bởi vì lần này Lam Vong Cơ đột nhiên tới Kim Lâm đài, Kim Quang Dao vốn không chuẩn bị bàn chiếu riêng cho y, bấy giờ lập tức gọi người lo liệu.

*gốc là [đầu kỳ sở hảo, tị kỳ sở ác]: lao vào việc thích, trốn tránh việc ghét.

Còn chưa vào điện, Lam Vong Cơ viện cố nghỉ ngơi, muốn tìm một gian phòng yên tĩnh. Hàm Quang Quân xưa nay không thích náo nhiệt, điều này ai cũng biết, không ai thấy lạ, cung kính chỉ đường cho y. Mới vừa đóng cửa, Ngụy Vô Tiện lập tức lấy một tờ giấy hình người ra khỏi tay áo.

Tờ giấy hình người này chỉ lớn chừng bàn tay, đầu tròn tròn, một trước một sau chia nhau vẽ hai con mắt, tay áo được cắt rộng đến lạ, cứ như hai cánh của con bướm vậy.

Ngụy Vô Tiện đặt nó trong lòng bàn tay, nhắm mắt lại, giây lát sau, người giấy đột nhiên rùng mình, bò dậy khỏi lòng bàn tay hắn.

Hồn phách của Ngụy Vô Tiệm đã nhập vào cơ thể người giấy này rồi.

Nó giữ giữ cánh tay, hai tay áo rộng thùng thình như đôi cánh đưa cơ thể nhẹ nhàng bay lên, phạch phạch phạch, đáp lên bả vai Lam Vong Cơ.

Lam Vong Cơ nghiêng đầu nhìn Tiệm người giấy ở bả vai mình. Người giấy lập tức bổ nhào vào mặt y, men theo đó trèo lên trên, leo thẳng đường đến dây buộc trán, lồi lồi rồi lại kéo kéo, thích thú không rời cái mảnh dây buộc trán này. Lam Vong Cơ mặc kệ tờ giấy hình người này uốn éo trên dây buộc trán của y một lúc lâu, rồi duỗi một tay ra, định lấy hẳn xuống. Người giấy thấy thế, vội vã xồn xoạt tuột xuống, không biết vô tình hay là cố ý, đầu đụng nhẹ vào bờ môi y một thoáng.

Dừng một chút, hai ngón tay Lam Vong Cơ cuối cùng cũng nắm lấy nó, nói: "Đừng có quậy."

Người giấy nhũn nhẽo cuộn người một cái, quấn lấy ngón tay thon dài của y.

Một lát sau, mảnh người giấy này mới lén lén lút lút chuồn ra khỏi khe cửa của gian phòng.

Lan Lăng Kim thị phòng giữ nghiêm ngặt, nếu như muốn lục soát, một người lớn sổng sờ sờ ra đó đương nhiên không cách nào ra vào thoải mái.

Cắt giấy hóa thân mặc dù xài tốt, nhưng thời gian pháp thuật hiệu quả có hạn, hơn nữa sau khi phái đi, người giấy nhất định phải còn nguyên mà quay về, không được có chút xiu tổn thương nào. Nếu như giữa đường quay về bị người ta xé rách hoặc lấy bất cứ hình thức nào đó phá hủy, hồn phách cũng sẽ phải chịu tổn thương như nhau.

Ngụy Vô Tiệm nhập vào cơ thể người giấy, khi thì dán sát vào vạt áo của một người tu sĩ, lúc thì áp người đi qua khe cửa, chốc chốc lại mở hai tay

áo, nguy trang thành một mảnh giấy vụn, bay lượn trên không trung như bướm. Rốt cuộc, cũng nhìn thấy cửa sổ tắt điện của Kim Quang Dao.

Hắn bay đến bên rìa cửa sổ, dốc sức một chập, mới hì hục chui vào trong từ cửa sổ.

Tăm điện của Kim Quang Dao và Kim Lâm đài cùng một phong cách, nguy nga tráng lệ, bày biện rất nhiều, từng lớp màn che rủ xuống đất, khói thơm khê nhả ra từ mấy chiếc lư hương Thụy thú, trong xa hoa, mang theo cảm giác chán chường vừa biếng nhác vừa ngọt ngào.

*Thụy trong đêm lạnh, may mắn

Tiện người giấy bay tới bay lui trong tăm điện, tìm tòi coi có chỗ nào đáng ngờ hay không. Bỗng nhiên, con mắt to vẽ ở đằng trước nhìn thấy một chiếc chặn giấy làm bằng mã não, chiếc chặn giấy này đang đè lên trên một phong thư.

Trên bì của bức thư này không viết tên của bất cứ ai, cũng chẳng có hoa văn con dấu nào, nhưng nhìn độ dày, rõ ràng không phải chỉ một phong thư. Tiện người giấy nghĩ thầm: "Có gì đó kỳ lạ."

Hắn đập đập tay áo, hạ xuống mép bàn, rất muốn nhìn xem rốt cuộc thì trong phong thư này bỏ thứ gì. Nhưng khi hai "tay" hắn túm bức thư kéo ra ngoài rìa, kéo hồi lâu cũng vẫn không nhúc nhích.

Hiện giờ cơ thể của hắn là một tờ giấy nhẹ tênh, vốn chẳng thể di chuyển nổi chiếc chặn giấy mã não nặng trịch này.

Tiện người giấy đi quanh chiếc chặn giấy mã não vài vòng, hết đùn lại đá, nhảy nhảy đập đập, làm thế nào nó cũng vẫn cứ bất động. Hắn đành phải tạm thời bỏ qua, rồi kiểm tra coi còn chỗ nào đáng nghi hay không.

Chính vào lúc này, cửa tăm điện bị người đẩy hé ra.

Trước hay sau đầu của người giấy đều vẽ một đôi mắt, bởi vậy đều có thể thấy rõ tình hình trước lẫn sau của phương hướng, hăn vừa cảm thấy có người bước vào, thoát cái vụt xuống bàn, dán vào góc bàn không nhúc nhích.

Người tiến vào là một nữ tử khá là thanh tú xinh xắn, hơn nữa Ngụy Vô Tiệm cũng quen, là một nữ tử của tiên môn vọng tộc. Vậy mà lại là thê tử của Kim Quang Dao, Tần Tổ.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Tấm điện của Kim Quang Dao cũng là tấm điện của Tần Tổ, nàng bước vào phòng của mình, sao lại phải căng thẳng như thế? Còn lén lén lút lút nữa chứ."

Tần Tổ như rất sợ bị người phát hiện, nhìn láo liên ra ngoài, lúc này mới dè dè dặt dặt đóng cửa lại, khẽ nhấc váy đi vào, một tay còn bùm ngực, hết như tim đập rất nhanh, sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Nàng tới cạnh bàn, nhìn thấy phong thư bị chiếc chặn giấy mã não đè lên, cũng không bất ngờ, nhưng vẻ mặt lại lộ vẻ đấu tranh do dự, đưa tay ra rồi rút về, cuối cùng, vẫn là cắn răng một cái, cầm lấy bức thư, bóc mở, lấy mấy tờ giấy bên trong ra, bắt đầu xem.

Ngụy Vô Tiệm rất muốn đọc chung tờ giấy kia, nhưng hăn không thể tùy tiện bay ra. Nếu như chỉ bị Tần Tổ phát hiện cũng còn tốt, hăn có thể đối phó, nhưng lỡ đâu Tần Tổ hét lên gọi những người khác tới, nếu tờ giấy này bị chút tổn thương nào, hồn phách của hăn cũng sẽ phải gánh chịu lấy.

Dưới ngọn đèn, Tần Tổ nhúc nhích môi, đọc thầm lá thư đó, ban đầu vẽ mặt vốn đoan trang tú lệ, nay đã sắp nhăn nhúm.

Cái tay nàng ôm tim nọ co giật nắm chặt lấy phần áo trước ngực, một tay khác đã run rẩy đến sắp cầm không nổi lá thư. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Rớt xuống đây, rớt xuống đây, rớt xuống đây!"

Bỗng nhiên, giọng của Kim Quang Dao vang lên bên trong tấm điện: "A Tổ, nàng đang làm gì?"

Tần Tổ quay phắt đầu lại.

Tiện người giấy dán sát vào góc bàn, không thể để lộ quá nhiều, tầm mắt bị chặn mất một phần. Chỉ nghe Kim Quang Dao dường như đi đến gần đây một bước, nói: "Nàng đang nắm thứ gì trong tay?"

Giọng điệu của hãn dịu dàng dễ thân, cứ như không phát hiện bất cứ việc gì khác thường - không thấy bức thư lạ trong tay Tần Tổ, cũng không thấy khuôn mặt nhăn nhúm của Tần Tổ, chỉ đang hỏi một việc nhỏ không quá quan trọng.

Tần Tổ cầm thư trong tay, không trả lời. Kim Quang Dao lại nói: "Ta nghe người ta nói, nàng có vẻ khó chịu. Đi tìm khắp nơi, hoá ra nàng trở về tấm điện. Sao vậy?"

Giọng điệu của hãn cực kỳ quan tâm.

Tần Tổ giơ thư lên: "... Có người nói với ta, trở về có thể nhìn thấy bức thư này. Thứ viết trên đây, có phải là thật không?"

Kim Quang Dao bật cười: "A Tổ, nàng không đưa thư cho ta, thì sao ta biết trên đó viết cái gì, rồi sao mà biết, có phải thật hay không?"

Tần Tổ đưa thư cho hãn xem: "Chàng nói ta biết đi, có phải là thật không?!"

Vì để nhìn rõ lá thư đó, Kim Quang Dao lại đi về phía trước một bước. Lúc này mặt hãn mới lộ ra dưới ánh đèn.

Hãn lướt mắt đọc bức thư trong tay Tần Tổ một cách cực nhanh, như nhìn qua cho có*, vẻ mặt không có bất cứ thay đổi nào, ngay cả một chút

chột dạ cũng không.

*gốc là [nhất mục thập hành, tẩu mã quan hoa] - ý chỉ tốc độ đọc lẹ, liếc một lần xong 10 hàng, lướt đại khái chứ không chú tâm vào chi tiết.

Mà Tần Tố thì gần như rít lên: "Chàng nói đi chứ, nói đi! Nói mau, nói đây không phải sự thật! Tất cả đều là lời bịa đặt gạ người!"

Kim Quang Dao nói với giọng điệu bình tĩnh: "Đây không phải sự thật, tất cả đều là lời bịa đặt gạ người. Là lời nói vô căn cứ, có ý hăm hại."

Tần Tố khóc rống: "Chàng gạ ta! Trên đó đã nói rõ rõ ràng ràng, việc gì cũng viết, chàng còn gạ ta, ta không tin!"

Kim Quang Dao thở dài một hơi, nói: "A Tố, là nàng bảo ta nói như vậy mà. Ta đã nói như vậy thật rồi, nàng lại không tin. Thật làm người ta khó xử."

Tần Tố vút thư lên người hắt, ôm mặt: "Trời ơi! Trời ơi trời ơi trời ơi! Người - người thật sự... Người thật sự quá đáng sợ! Sao người có thể... sao người có thể?!"

Nàng nói không được, ôm mặt lùi sang một bên, vịn cây cột, thỉnh linh nôn mửa.

Nàng nôn đến cào xé tim gan, như muốn nôn cả nội tạng ra ngoài. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Trên lá thư đó viết những gì? Kim Quang Dao giết người phân thân? Không đúng, nếu như vậy, tại sao Tần Tố lại phải nôn mửa, hết như trông thấy thứ gì đó khiến nàng rất ghê tởm?"

Kim Quang Dao nghe tiếng nàng nôn mửa, im lặng ngồi xồm xuống, nhặt mấy tờ giấy rơi loạn trên đất. Tiện tay cầm lên, mỗi chút lửa từ đèn Cửu Trán Liên, để chúng nó chậm rãi cháy rụi.

Nhìn tro tàn từng chút từng chút một rơi xuống đất, hắn nói với chút buồn bã: "A Tổ, nàng và ta đã làm vợ chồng nhiều năm, vẫn luôn hoà hợp, tôn trọng lẫn nhau*. Là một người chồng, ta tự hỏi mình đối đãi với nàng rất tốt, nàng như vậy, thật sự làm tim ta rất đau."

*gốc là Cầm Sắt hoà minh, tương kính như tân

Tần Tổ nôn không ra thứ gì, nằm trên đất, nghẹn ngào: "Người đối đãi với ta rất tốt... người đối đãi với ta rất tốt... nhưng ta... thà rằng trước đến nay không hề quen người! Thảo nào từ sau khi... từ sau khi người... đã không tiếp tục.... người làm ra chuyện như thế, còn không bằng dứt khoát giết ta đi!"

Kim Quang Dao nói: "A Tổ, trước khi nàng biết chuyện này, chẳng phải chúng ta vẫn sống rất tốt hay sao? Hôm nay nàng biết, nàng mới buồn nôn, cảm thấy khó chịu, có thể thấy đây vốn cũng chẳng có gì, đều do lòng làm hại mà thôi."

Tần Tổ lắc lắc đầu, đau thương nói: "... Nể tình chúng ta làm vợ chồng bấy lâu, xin người hãy nói thật lòng. A Tùng... A Tùng nó chết như thế nào?"

A Tùng là ai?

Kim Quang Dao kinh ngạc: "A Tùng? Sao nàng lại hỏi ta như vậy? A Tùng bị người ta hại chết, người hại chết nó, ta cũng đã xử lý, báo thù rửa hận cho nó rồi. Nàng nhắc tới nó làm gì?"

Tần Tổ nói: "Ta biết. Nhưng sau khi đọc bức thư này, bây giờ ta nghi ngờ, những việc trước đây ta biết đều là giả!"

Kim Quang Dao chậm rãi tháo dây nút buộc dưới mũ, gỡ chiếc mũ ô sa mềm xuống, đặt nó lên bàn, bản thân thì ngồi cạnh bên, mặt lộ vẻ mệt mỏi:

"Nàng đang nghĩ gì vậy chứ? A Tùng là con trai ta. Nàng cho rằng ta sẽ làm gì? Nàng thà tin một bức thư, cũng không chịu tin ta ư?"

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Hoá ra là đứa con chết trẻ lúc sáu tuổi của Kim Quang Dao."

Tần Tổ suy sụp nắm tóc mình, giọng the thé: "Cũng là bởi vì đó là con trai người, nên mới đáng sợ! Ta cho rằng người sẽ làm gì? Đến cả chuyện như thế người cũng làm được, còn có chuyện gì mà người không dám làm?! Trời ơi!"

Kim Quang Dao: "Nàng đừng nghĩ bậy bạ. Nói ta biết, người bảo nàng đọc bức thư này, là ai?"

Tần Tổ nắm tóc mình, nói: "Người... người muốn làm gì?"

Kim Quang Dao: "Người kia có thể viết một bức cho nàng, thì sau này cũng có thể viết bức thứ hai, thứ ba, rồi vô số bức khác nữa, gửi cho những người khác. Nàng định làm thế nào? Mặc cho chuyện này bị người ta lật mặt ra sao? A Tổ, coi như ta cầu nàng, cầu nàng bất kể là nể tình điều gì, nàng nói ta biết đi, người bảo nàng trở về đọc bức thư này, là ai?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Giáo Đồng 3

Là ai?

Ngụy Vô Tiện cũng rất muốn nghe Tần Tổ nói ra, rốt cuộc đó là ai. Người có thể len vào tấm điện của chủ nhân Kim Lâm đài, người có thể tiếp cận với vợ của tiên đốc, người biết rõ bí mật không thể cho ai biết của Kim Quang Dao.

Chuyện viết trong thư, nhất định không hề đơn giản như là giết người phóng hỏa. Có thể khiến thê tử của Kim Quang Dao đọc xong rồi ghê tởm hoặc sợ đến buồn nôn. Đã thế còn không thể nói nên lời, dù ở đây chỉ có hai người bọn họ, đến cả gắng hỏi Tần Tổ cũng chỉ có thể đứt quãng, không nói ra miệting được.

Nhưng nếu Tần Tổ trung thực khai báo người đưa tin là ai thật, vậy thì quá ngu. Bởi vì một khi nói ra, thì ngoài việc đối phó người kia, Kim Quang Dao cũng nhất định sẽ tìm đủ mọi cách bịt miệng Tần Tổ lại.

Còn việc dùng thủ đoạn gì, thì người khác khó mà lường trước.

Cũng may tuy từ lúc trẻ đến giờ nhìn Tần Tổ có vẻ ngây thơ nhưng lại chẳng hề ngu, không trả lời ngay. Kim Quang Dao ngồi ngay ngắn bên bàn, dưới ánh nến, mi mục như họa, vẻ mặt bình tĩnh. Một lúc sau, hắn đứng lên bước sang đây, cúi người như muốn đỡ nàng dậy.

Tần Tổ gạt tay hắn ra, nằm sóng soài, không dẫn được lại mãnh liệt nôn khan một hồi.

Đầu mày Kim Quang Dao giần giật, hắn nói: "Ta khiến người khác ghê tởm đến vậy thật ư?"

Tần Tố: "... Người không phải người... người là tên điên!"

Kim Quang Dao nhìn sâu vào mắt nàng, đầy một vẻ dịu dàng đau thương. Hắn nói: "A Tố, nàng cảm thấy ta dơ bẩn, cảm thấy ta ghê tởm, điều đó không sao cả. Nhưng nếu chuyện này bị truyền đi, người khác sẽ nhìn nàng ra sao đây? Nàng là vợ của ta, sao có thể tránh khỏi liên can?"

Tần Tố ôm đầu: "Người đừng nói nữa đừng nói nữa đừng nhắc ta nhớ tới nữa!!! Ta thật sự rất muốn mình chưa hề quen người cũng như không hề có quan hệ gì với người! Lúc đó tại sao người lại muốn tiếp cận ta?!"

Lặng im chốc lát, Kim Quang Dao nói: "Khi đó ta thật lòng."

Tần Tố khóc ròng: "Người còn ở đó mà nói ngon nói ngọt!"

Kim Quang Dao: "Lời ta nói là thật. Ta vẫn luôn rất biết ơn nàng, biết ơn nàng không hề để ý tới xuất thân của ta, biết ơn nàng chưa bao giờ nói điều gì về mẹ ta. A Tố, ta cũng không biết nên làm sao cho phải, kẻ khác không hại A Tùng, A Tùng cũng phải chết. Nó chỉ có thể chết. Nếu như để nó tiếp tục lớn lên, nàng với ta..."

Tần Tố giơ tay tát hắn một bạt tai: "Thế thì tất cả những thứ kia rốt cuộc là do ai làm ra?! Vì cái vị trí này, còn điều gì mà người không dám làm, hả?!"

Kim Quang Dao chịu một bạt tai của nàng, gương mặt trắng nõn tức thì hiện lên một dấu tay hồng hồng. Hắn nhắm mắt lại, chốc lát sau, lại mỉm cười, bỏ qua sự chống đối đánh đập của Tần Tố, đỡ nàng dậy, nói: "A Tố, nàng thật sự không chịu nói ta biết người bảo nàng tới đây xem bức thư là ai sao?"

Tần Tố: "Ta nói người biết, để người lại đi giết người diệt khẩu?"

Kim Quang Dao: "Nàng nói gì vậy chứ? Xem ra bị bệnh đến hồ đồ rồi, nhạc phụ đã ra ngoài đi đây đó tu dưỡng, giờ ta cũng đưa người đi, cùng hưởng niềm hạnh phúc gia đình với nhạc phụ nhé."

Miệng thì nói muốn đưa Tần Tố đi tỉnh dưỡng, nhưng hần lại đỡ Tần Tố toàn thân không có chút sức bước vào trong lớp lớp màn che. Tiện người giấy rón ra rón rén chui ra khỏi găm bàn, tính tính giờ, hần là vẫn đủ, vậy là đi vào theo.

Sau khi đi vào, hần phát hiện, nơi vốn đặt một chiếc gương đồng lớn sát đất, lại lộ ra một cánh cửa tối om.

Nhất định là Kim Quang Dao đã động tay động chân gì lên trên người vợ hần - hai mắt Tần Tố trợn trừng lên, vẫn còn đang rơi lệ, trơ mắt nhìn chồng kéo mình vào một gian mật thất, nhưng không nói được lời nào, cũng chẳng thể kêu la.

Ngụy Vô Tiện dán sát mặt đất bò vào theo, gương đồng lập tức khép lại ngay sau đó, không chút tiếng động, nếu như là cơ quan đóng mở thì khi ấy sẽ phát ra tiếng máy móc nặng nề. Kim Quang Dao nhẹ nhàng đặt Tần Tố đến bên góc tường, vỗ tay hai lần, mật thất âm u sáng bừng lên, là do trần đèn trên vách tường tự động cháy.

Này dường như là một gian phòng chứa báu vật.

Trên bức tường phía trước là một kệ sách, sách đóng buộc chỉ và trục cuốn được sắp xếp gọn gàng ngăn nắp. Hai bên bức tường đều là kệ chứa bảo vật hình dạng khác nhau. Ngụy Vô Tiện lia mắt nhìn lướt qua, tờ giấy ngừng lại.

Một ô vuông trong số đó, có đặt một thanh kiếm. Thanh kiếm này, hần hết sức quen thuộc.

Tuỳ Tiện.

Tiên môn thế gia nào cũng đều có ba, bốn phòng chứa của, bởi vậy cũng không mấy ngạc nhiên khi trong tấm điện của Kim Quang Dao có một gian mật thất như thế.

Giữa mật thất có bày một cái bàn sắt hình chữ nhật lạnh như băng, kích cỡ vừa vặn đủ cho một người nằm. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Giết người phân thân trên cái bàn sắt này, hợp đó chứ."

Mặt Tần Tố xám như tro tàn, Kim Quang Dao ngồi xổm trước người nàng, sửa sang lại sợi tóc hơi lộn xộn giúp nàng, rồi nói: "Đừng sợ, A Tố. Giờ nàng thế này, không tiện đi loạn khắp nơi, mấy hôm nay nhiều người, nàng cứ tĩnh dưỡng chốc lát đi. Chỉ cần nàng nói ta biết người kia là ai, thì nàng có thể trở về ngay."

Ngụy Vô Tiện chợt phát hiện, ô vuông phía trước, có màn che phủ. Trên màn vẽ đầy chú văn đỏ như máu, là hoa văn phong cấm.

Tờ giấy hình người dán vào chân tường, chậm chậm di chuyển lên trên. Nửa tắc rồi lại nửa tắc, xê dịch cực kỳ chậm. Kim Quang Dao ở đầu bên kia vẫn còn đang nhỏ nhẹ cầu Tần Tố, đột nhiên, như cảm thấy gì đó, đột nhiên quay đầu lại!

Trong mật thất ngoài hăn và Tần Tố ra, không có lấy một bóng người.

Kim Quang Dao đứng dậy, đi tới trước kệ chứa bảo vật, cẩn thận xăm soi bức tường một lượt, nhưng chẳng hề trông thấy gì khác thường. Lúc này hăn mới chấp tay quay trở về.

Mới đi đó nhưng hăn lại thành linh ngoái đầu kiểm tra, Ngụy Vô Tiện đã bò đến trước ô vuông thứ hai ngay bên dưới tấm màn. Trong ô vuông đặt một chồng bản ghi chép dùng dây cột lại, hăn vừa thấy cổ Kim Quang Dao

khẽ nhúc nhích, liền thoát cái chen cái thân giấy mỏng manh của mình vào trong đó.

May thay, tuy tính cảnh giác của Kim Quang Dao không hề tầm thường, nhưng cũng không cảnh giác đến mức định lật lật quyển sách này, nhìn thử coi xem có ai trốn trong đó hay không.

Tiện người giấy hết như một chiếc thẻ kẹp sách, bẹp dúm chen trong nằm trong đó, vẫn không dám đi ra ngay. Con mắt trước lần sau của hắn khẽ sát hai trang giấy của bản ghi chép, đột nhiên, mắt hắn nhìn mấy con chữ này cảm thấy nó rất quen thuộc.

Thanh tú khí khái, viết ầu tả, nét hơi nhẹ.

Đây là chữ của hắn.

Ngụy Vô Tiện lại cẩn thận nhìn kỹ mấy chữ này: "... khác hẳn với đoạt xá...", "... báo thù...", "... cường chế ký kế ước..." Và một vài chỗ bị hư hại với câu chữ không được rõ ràng.

Bây giờ, hắn xác định. Quyển sách này, là bản ghi chép của hắn.

Nội dung ghi lại, là tư liệu mà hắn sưu tầm chỉnh lý từ khắp nơi, cộng thêm một phần về hiến xá cấm thuật do chính hắn suy luận rồi viết ra.

Lúc trước hắn từng viết không ít bản ghi chép như thế, toàn tiện tay viết ra, rồi tiện tay vứt đi, bỏ trên bãi tha ma ở Di Lăng. Những bản ghi chép này, có cái bị huỷ trong trận vây quét, có cái lại như bội kiếm của hắn - giữ lại, bị người ngoài giấu đi.

*bãi tha ma = Loạn Táng Cương, cơ mà tui chỉ để LTC khi nhắc tới danh hiệu Di Lăng lão tổ với nơi ở của Tiện Tiện thôi ha, như Cô Tô Lam thị ý =
v =

Bỗng dưng Ngụy Vô Tiệm có một suy đoán.

Hay là, Kim Quang Dao chính là cái người mà Mạc Huyền Vũ từng quấy rối kia!

Cấm thuật hiển xá mà Mạc Huyền Vũ biết khiếm khuyết không đầy đủ nên nghi thức mới không trọn vẹn, chỉ có thể là học được từ bản ghi chép hư hại này mà thôi.

Chủ nhân của bản ghi chép này là Kim Quang Dao. Mà đã là bản ghi chép cấm thuật, thì thứ này đương nhiên không tiện để người ngoài nhìn thấy, bởi vậy Kim Quang Dao nhất định sẽ giữ gìn cẩn thận, dè dặt cất kỹ. Nếu như không phải là người rất gần gũi, thì chắc chắn không thể nào nhìn thấy phần ghi chép này được.

Gần gũi tới mức nào? Nghĩ đến Mạc Huyền Vũ bị đuổi trở về Mạc gia trang vì tội đoạn tụ quấy rối đồng môn, thật sự rất khó để không khiến người ta suy nghĩ nhiều.

Nếu chỉ đơn giản là quấy rối đồng môn, thì vẫn cứ cảm thấy không đến nỗi phải đuổi đứa con riêng có chung dòng máu với tông chủ ra khỏi cửa như thế. Mà nếu đối tượng bị quấy rối là Liễm Phương Tôn - người có giá trị tăng cao sau trận chiến Xạ Nhật, tuy mọi người không nói thẳng ra, nhưng trong lòng ai cũng rõ đó là anh em cùng cha khác mẹ - vậy thì tính nghiêm trọng lập tức khác hẳn!

Đây thuần chất là một vụ bê bối, thế nào cũng không thể không cắt đứt. Muốn cắt đứt đương nhiên không thể nhắm đầu Liễm Phương Tôn mà khai đao được, chỉ có thể ra tay từ Mạc Huyền Vũ tu vi không cao.

Còn có cả Kim Lăng nữa. Kim Lăng ghét đoạn tụ, đương nhiên là càng ghét đoạn tụ dây dưa với tiểu thúc của hắn hơn.

Thái độ của môn sinh trên trên dưới dưới Lan Lăng Kim thị đều khá là căm ghét Mạc Huyền Vũ, xem ra, là đã công nhận Mạc Huyền Vũ đơn phương quấy rối Kim Quang Dao.

Nếu quả thật như thế, vậy thì ban nãy khi Kim Quang Dao nhìn thấy Mạc Huyền Vũ, nét mặt hắn vẫn chuyện trò vui vẻ, hoàn toàn điềm nhiên coi như không có chuyện gì xảy ra, người này thật có chút....

Bởi vậy suy luận thêm một bước nữa, có lẽ chuyện viết trong bức thư đó, chính là chuyện này?

Ngụy Vô Tiệp lập tức phủ định suy luận này ngay.

Hắn tin, loại người như Kim Quang Dao sẽ không có ý đồ gì với Mạc Huyền Vũ, rất có thể việc khiến Mạc Huyền Vũ mất hết mặt mũi chỉ là âm mưu do một tay hắn bày ra, e là để trục xuất đứa con riêng khác uy hiếp đến mình ra khỏi bàn cờ này. Kim Quang Dao biết giới hạn, chắc chắn sẽ không dây dưa gì với Mạc Huyền Vũ. Hơn nữa, tuy nói đoạn tụ cợt nhả không ra gì, nhưng trong tiên môn vọng tộc, chuyện kiêu cả thích đàn ông cũng chẳng phải việc gì đáng ngạc nhiên, Tần Tổ xuất thân thế gia, ít nhiều gì cũng hiểu rõ, không đến nỗi vì chồng có khả năng từng có gì đó với đàn ông mà nôn mửa, còn phản ứng kịch liệt như thế được.

Tiếng của Kim Quang Dao truyền đến: "A Tổ, ta phải đi chủ trì tình hình, về rồi sẽ trở lại thăm ngươi."

Ngụy Vô Tiệp uốn éo nhích từng chút từng chút một ra khỏi chồng bàn ghi chép do chính hắn viết ra, dán vào vách tường, tiếp tục di chuyển lên trên. Cuối cùng cũng dịch đến ô vuông kia, nhưng hắn vẫn còn chưa thấy rõ trong đây là thứ gì, thì tầm mắt thành linh sáng bừng.

Kim Quang Dao đi tới, nhắc mình lên.

Trong tích tắc, Ngụy Vô Tiệm vốn tưởng rằng đã bị hắc tóm lấy rồi. Thế nhưng, ánh lửa yếu ớt từ ngoài màn xuyên vào trong, hắc phát hiện mình vừa khéo được che phủ trong bóng tối.

Phía trước có thứ gì đó hình tròn, che khuất cơ thể người giấy của hắc.

Kim Quang Dao yên lặng không nhúc nhích, dường như đang đối mặt với thứ trong ô vuông này.

Mãi một lúc sau, hắc hỏi: "Ban này là người nhìn ta ư?"

Đương nhiên, sẽ không có bất cứ lời đáp nào hết. Một hồi im lặng trôi qua, Kim Quang Dao thả tấm màn xuống.

Ngụy Vô Tiệm không chút tiếng động dán lên vật này, sờ sờ. Lạnh lẽo, rất cứng, dường như là một cái mũ sắt.

Hắc chuyển tới phía trước, quả nhiên, nhìn thấy một gương mặt trắng bệch.

Kẻ phong ấn muốn cái đầu này không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng không nói được, bởi vậy hai mắt và miệng, tai của khuôn mặt này đều bị miếng sắt khắc đầy chú văn bao kín lại.

Mà Ngụy Vô Tiệm ẩn náu đi vào đây, chính là muốn mở phong ấn trên cái đầu này ra, để một lát sau bọn họ chuyển đến dưới Kim Lân đài, xác không đầu trong thành Lan Lăng sẽ cảm ứng được đầu của hắc, tiếp đó dưới hàng trăm con mắt của bách gia, lao lên Kim Lân Đài, xông tới trước mặt Kim Quang Dao.

Ngụy Vô Tiệm lấy tay áo giấy buộc vào miếng sắt rồi kéo, kéo được nửa chừng, bỗng dưng cảm thấy mình bị một luồng sức hút mạnh mẽ lôi về phía trước, dán sát vào đầu Nhiếp Minh Quyết.

Một bên khác ở Kim Lâm đài, Lam Vong Cơ ngồi đối diện Ngụy Vô Tiện, vẫn nhìn chăm chú vào mặt hắn. Nhìn một lát, ngón tay khẽ nhúc nhích, rủa mắt, giơ tay đung nhẹ vào môi mình một thoáng.

Rất nhẹ rất nhẹ, khẽ khàng như ban nãy người giấy chạm vào y vậy.

Bỗng nhiên, cơ thể của Ngụy Vô Tiện nghiêng về phía trước, Lam Vong Cơ lập tức đứng dậy, đón hắn vào lòng, nâng mặt hắn lên nhìn, mắt Ngụy Vô Tiện vẫn đang nhắm, nhưng chân mày lại chau sát vào nhau.

Ép buộc cộng tình!

Oán niệm của cái đầu này vậy mà lại mạnh đến mức hút hắn qua rồi ép buộc cộng tình!

Ngụy Vô Tiện vốn không kịp phản ứng, sau một khắc, đập vào mắt là một ánh đao, và bóng máu xẹt qua. Cơ thể và đầu ở trước mặt chia lìa, bay ra ngoài.

Mặc trên thân người này chính là quần áo của Kỳ sơn Ôn thị, mang gia văn Thái dương Liệt diễm. Ngụy Vô Tiện thấy mình thu đao vào vỏ, một giọng nói trầm thấp phát ra từ miệng mình: "Nhặt đầu, treo lên, cho Ôn Nhược Hàn xem."

Phía sau có người đáp: "Vâng!"

Ngụy Vô Tiện biết kẻ bị một đao chém đứt đầu này là ai.

Con trai đầu của Ôn Nhược Hàn - gia chủ Kỳ sơn Ôn thị - Ôn Húc, sau khi trận Xạ Nhật khai chiến không lâu, đã bị Nhiếp Minh Quyết chặn giết ngay giữa sông, một đao chặt đầu, còn bị hắn treo đầu, treo trước trận, nhắm vào tu sĩ Ôn gia thị uy.

Nhiếp Minh Quyết nhìn lướt qua thi thể trên đất, tay đặt trên chuôi đao, vững bước đi đến một hướng khác.

Nhiếp Minh Quyết rất cao, lúc trước cộng tình với A Thiển tầm nhìn của Ngụy Vô Tiện cực thấp, lần này phạm vi còn cao hơn hẳn một cái đầu, như rộng mở trước mắt hơn không ít.

Đi một hồi, bỗng dừng hẳn dừng chân, hỏi thuộc hạ phía sau: "Người phụ trách công việc khắc phục hậu quả lần trước là ai?"

Thuộc hạ đáp: "Là một tu sĩ tên Mạnh Dao."

Trước khi Kim Quang Dao nhận tổ quy tông, hẳn theo họ mẹ, tên là Mạnh Dao.

Nhiếp Minh Quyết nói: "Lần này cũng giao cho hẳn, hẳn làm rất tốt. Ngay cả thôn dân chịu ảnh hưởng cũng được hẳn bố trí ổn thỏa."

Ngưng chốc lát, hẳn lại nói: "Người này hiện đang ở bộ nào?"

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Quả nhiên như Nhiếp Hoài Tang từng nói, không ngờ trước đây Nhiếp Minh Quyết lại rất trọng dụng Kim Quang Dao."

Tu sĩ trong tộc và tán tu hưởng ứng lệnh triệu tập dưới quyền Nhiếp Minh Quyết chia ra đóng quân ở vài nơi, Mạnh Dao lúc bấy giờ được phân ở trong sơn động trên một ngọn núi giữa sông. Nhiếp Minh Quyết đi bộ lên núi, còn chưa tới gần, đã từ xa xa trông thấy một thiếu niên mang áo vải cầm ống trúc đi ra khỏi rừng.

Dường như thiếu niên kia vừa mức nước trở về, đang định vào hang núi, bỗng dừng ngừng chân. Hẳn đứng ngoài hang, tập trung nghe một hồi, như đang do dự có nên đi vào hay không, cuối cùng, vẫn chọn cầm ống trúc yên lặng đi về một hướng khác.

Đi được một đoạn, hắn tìm một chỗ ven đường ngồi xuống, móc ít lương khô màu trắng từ trong lòng ra, rồi cứ thế yên lặng bắt đầu chậm chậm ăn.

Nhiếp Minh Quyết đi về phía hắn. Thiếu niên này đang cúi đầu ăn, phát giác có người đến gần, vừa ngẩng lên, liền vội nhét lương khô vào ngực, đứng dậy nói: "Nhiếp Tông chủ."

Thiếu niên này bạch diện thuý mi*, vóc người khá nhỏ, chính là khuôn mặt hết sức có ưu thế kia của Kim Quang Dao.

*mặt trắng (chân) mày xanh (xanh này ý trẻ chứ chả phải màu xanh :v)

Lúc này hắn còn chưa được Lan Lăng Kim thị chấp nhận, đương nhiên ở trấn cũng không có nốt chu sa Minh Chí kia. Rõ ràng là Nhiếp Minh Quyết có ấn tượng với gương mặt hắn: "Mạnh Dao?"

Mạnh Dao đáp: "Vâng."

Nhiếp Minh Quyết: "Sao không vào hang núi nghỉ ngơi chung với người khác?"

Mạnh Dao há miệng, muốn nói lại thôi, có chút lúng túng mỉm cười, như không biết nên nói gì mới tốt. Thấy thế, Nhiếp Minh Quyết lướt qua hắn, đi về phía hang núi. Hắn giấu kín tiếng động, do đó, đi tới ngoài hang rồi cũng không ai phát giác, người bên trong vẫn đang cao giọng nói chuyện đến sôi nổi:

"... đúng, chính là nó."

"Không thể nào! Con trai Kim Quang Thiện? Con của Kim Quang Thiện sao lại có thể lẫn lộn với chúng ta thành ra thế kia? Sao nó không về tìm cha nó đi? Nhúc nhích ngón tay chút thôi là đã có thể để nó không phải khổ cực như vậy rồi."

"Người tưởng nó không muốn về à? Người ta cầm tín vật ngàn dặm xa xôi từ Vân Mộng tìm tới Lan Lăng, chẳng phải là vì muốn nhận người cha này hay sao? Ai kêu bà vợ của Kim Quang Thiện dữ dằn quá làm chi. Hơn nữa Kim Quang Thiện sinh ở ngoài nhiều như thế, con trai con gái cả một bày, người có thấy y nhận ai chưa? Ấm ỉ đến thế, cũng là do hăn tự rước lấy nhục. Ta nói, người ấy à, đừng có ngóng trông thứ mà mình không nên ngóng trông."

"Ngu không chứ, có một Kim Tử Hiên rồi, Kim Quang Thiện còn mong gì đứa con khác nữa? Hơn nữa lại còn là do một kỹ nữ sinh ra, trời mới biết rốt cuộc nó là giống của ai. Hăn là Kim Quang Thiện cũng nói thầm trong bụng ấy nhỉ."

"Ta thấy ông ta căn bản là không hề nhớ rõ mình đã từng làm gì đó với cô kia nữa kìa."

"Vừa nghĩ tới con trai Kim Quang Thiện cũng phải cam chịu mức nước cho chúng ta, ta lại thấy vui vẻ cực, há há há..."

"Cam chịu cái rắm, có lẽ là người ta đang gắng sức thể hiện thôi, không thấy hăn ra sức như thế hay sao, chạy tới chạy lui làm này làm nọ ân cần biết bao, trông mong hi vọng kiếm được chút thành tựu để cha hăn chịu nhận hăn trở về."

Trong lòng Nhiếp Minh Quyết thoát cái trời dẫy một ngọn lửa giận, đốt thẳng vào lồng ngực Ngụy Vô Tiệp.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Giáo Đồng 4

Hắn đặt tay lên trên chuôi đao, Mạnh Dao vội vã đuổi tay cản hắn lại, nhưng không ngăn được.

Đao đã rời vỏ, mũi đao quét qua, một mỗm đá trước hang động ầm ầm rơi xuống đất. Mấy chục tên tu sĩ trong hang vốn đang nghỉ ngơi, trong tay mỗi người đều cầm ống trúc uống nước, bị mỗm đá sập xuống làm giật mình sợ hãi kêu thành tiếng, đồng loạt rút kiếm ra. Ngay sau đó, Nhiếp Minh Quyết nói: "Miệng thì uống nước của người khác đưa cho các người, nhưng lại nói ra những lời lẽ thâm độc! Các người đều quân dưới trướng ta, nhưng không phải đến để chém giết Ôn cầu, mà là đến để nói xằng nói xiên sao?!"

Một mớ rối ren từ trong hang truyền ra, nào là thu kiếm, nào là đứng phắt dậy, nhưng không một ai dám nói gì. Nhiếp Minh Quyết cũng không vào hang, mà nói với Mạnh Dao: "Người theo ta lại đây." Rồi quay lưng đi xuống chân núi.

Mạnh Dao đi theo hắn một đoạn, mới nói: "Cảm ơn Nhiếp Tông chủ."

Hai người kẻ trước người sau đi một quãng, đầu Mạnh Dao lại càng ngày càng thấp, nhịp bước cũng ngày càng nặng nề.

Lần đầu tiên lên Kim Lân đài của Kim Quang Dao trông ra làm sao, tuy Ngụy Vô Tiệm không thấy tận mắt, nhưng chỉ nghe đồn thôi, đã hết sức rõ ràng.

Mẹ ruột Kim Quang Dao là con gái Mạnh thị - người có tiếng trong một viện câu lan* ở Vân Mộng, năm xưa vốn có mỹ danh tài nữ chốn trắng hoa, nghe đâu là một tay gảy đàn giỏi, chữ viết cũng đẹp, có tri thức hiểu lễ nghĩa. Không phải đại gia khuê tú, nhưng hơn hẳn đại gia khuê tú. Đương nhiên, dù có hơn bao nhiêu nữa, trong miệng người ta, kỹ nữ vẫn là kỹ nữ.

*dạng như kỹ viện

Kim Quang Thiện ngẫu nhiên ghé Vân Mộng, hiển nhiên không thể bỏ qua vị tài nữ chốn trắng hoa đang độ thanh xuân tươi đẹp này rồi. Hắn bịn rịn lưu luyến vài ngày với Mạnh nữ, để lại một tín vật, vừa lòng thoả ý nhẹ nhàng lướt đi. Trở về rồi, đương nhiên cũng như rất nhiều lần trước đó, quảng nữ tử mà mình đã hứa hẹn vô số điều này ra sau đầu.

Bắt đầu so sánh, Mạc Huyền Vũ với mẹ của hắn cũng coi như có hơi lọt vào mắt xanh rồi, ít ra Kim Quang Thiện còn có lúc nghĩ đến đứa con trai này, và từng đón nhận đứa hãnh bước vào Kim gia ở một thời gian. Mạnh Dao thì lại không may mắn như vậy. Con trai kỹ nữ, không thể so với con trai nhà lành được.

Sau khi Mạnh nữ sinh cho Kim Quang Thiện một đứa con trai, thì cũng như Mạc Nhị nương tử - trước mong sau ngóng, tâm tâm niệm niệm trông chờ vị tiên thủ kia quay lại đón mình và con trai, hết lòng dạy dỗ Mạnh Dao, chuẩn bị cho mai sau hãnh bước vào tiên môn. Thế nhưng con trai đã đến mười mấy tuổi, mà vẫn không thấy tin tức gì của cha ruột truyền đến, Mạnh nữ cũng đã bệnh khó qua khỏi. Trước khi lâm chung, giao cho con trai tín vật mà năm đó Kim Quang Thiện để lại, bảo hãnh đến Kim Lâm đài, cầu một đường ra.

Mạnh Dao gói ghém hành lý, trèo non lội suối, xuất phát từ Vân Mộng đến Lan Lăng.

Đến dưới Kim Lân đài, bị chặn ngoài cửa. Hãn bèn lấy tín vật ra, xin được thông báo.

Tín vật Kim Quang Thiện cho là một chiếc cúc ngọc trai. Đây cũng không phải thứ gì hiếm có, ở Kim Lân đài tiện tay nắm một phát là có cả đồng. Công dụng thường làm nhất, là lúc hãn đi trêu hoa ghẹo cỏ, ăn cơm ngoài cầm nó để tặng giai nhân. Cầm cái thứ linh tinh không đáng giá này rồi ra về nó là vật quý hiếm có, kèm theo những lời thề non hẹn biển, hứa hẹn kiếp này kiếp sau. Tiện tay đưa cho, đưa xong rồi quên.

Mạnh Dao đến thật chẳng khéo, đúng lúc hôm ấy là sinh nhật của Kim Tử Hiên. Kim Quang Thiện và Kim phu nhân, họ hàng gia tộc đang đãi tiệc chúc mừng. Ba canh giờ trôi qua, sắc trời đã tối, bọn họ ra ngoài thả đèn, đồng loạt đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, lúc này tôi tớ mới xem xét chỗ trống, đến đây thông báo. Kim phu nhân thấy chiếc cúc ngọc trai này, nhớ tới đủ thứ việc xấu mà Kim Quang Thiện làm ra ngày trước, sầm mặt ngay tại chỗ. Kim Quang Thiện vội nghiền hạt ngọc trai này thành một đồng vụn vỡ, lớn tiếng quở trách tôi tớ, rồi lại nhỏ giọng dặn dò gã trước hết nghĩ cách xua đuổi người ở ngoài đi, đừng để lúc bọn họ ra ngoài thả đèn gặp phải.

Thế là, Mạnh Dao liền bị người ta đạp từ trên Kim Lân đài xuống dưới. Từ bậc cao nhất, lăn thẳng đến bậc cuối cùng.

Nghe đâu sau khi hãn bò dậy, không hề nói gì, lau máu tươi trên trán, vỗ vỗ phui bụi trên người, rồi mang bọc hành lý đi khỏi.

Sau đó trận đánh Xạ Nhật khai chiến, Mạnh Dao đã đầu nhập vào làm môn hạ Thanh Hà Nhiếp thị.

Nhiếp Minh Quyết nói: "Nam tử hán đại trượng phu, đi nghiêm đứng thẳng, đừng để ý đến mấy lời đồn đại nhảm nhí này, không đáng."

Mạnh Dao gật đầu: "Vâng."

Nhiếp Minh Quyết nói: "Ta từng thấy người ra trận. Lần nào cũng đều đứng trước, cuối cùng ở lại giải quyết hậu quả cũng là người, làm rất tốt. Tiếp tục kiên trì. Đi vững đứng thẳng, đừng lo lắng gièm pha hay sợ hãi chế giễu, phải khiến những kẻ dám chỉ trích sau lưng người đều không còn lời nào để nói. Kiểm pháp của người rất nhẹ nhàng, thế nhưng không vững chắc. Còn phải luyện thêm."

Mạnh Dao: "Cảm ơn Nhiếp Tông Chủ đã nhắc nhở."

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Có luyện nữa cũng không chắc nổi."

Kim Quang Dao không thể so với con cháu thế gia bình thường - luyện công từ bé, căn cơ ổn được. Nền móng hăn quá kém, vĩnh viễn không thể nâng cao một bước nữa, vì thế trên con đường tu luyện, hăn chỉ có thể cầu nhiều cầu rộng, không thể cầu tinh cầu thâm. Đây chính là lý do tại sao hăn lại muốn gom sở trường của bách gia, đọc hết tuyệt kỹ các nhà. Và cũng là lý do tại sao hăn lại bị người ta lên án là "đồ trộm cắp".

Bởi lần nào ra trận Mạnh Dao cũng đều ra sức hết mức, nên dường như Nhiếp Minh Quyết có ấn tượng không tệ về hăn, hơn nữa ngày càng tốt lên, không lâu sau đó đã điều hăn đến bên cạnh mình.

Hà Gian là chiến trường chính của Nhiếp Minh Quyết, cũng là nơi quan trọng trong trận đánh Xạ Nhật. Thường thì các thế gia và tu sĩ đến Hà Gian, sẽ đến đây hội hợp với hăn. Trong đám tu sĩ đến đây vào một lần nào đó, có Lam Hi Thần.

Tuy nói mặt mũi Lam Hi Thần và Lam Vong Cơ gần như giống y đúc nhau, nhưng Ngụy Vô Tiệm thoáng cái đã có thể nhận ra bọn họ ai là ai. Thế nhưng, lúc nhìn thấy khuôn mặt này, lòng hăn vẫn dằn không được mà có xúc động khó hiểu, thầm nghĩ: "Không biết cơ thể hiện giờ của mình ra sao rồi, bị ép buộc cộng tình, có xảy ra sự cố nào không? Lam Trạm vẫn trông coi chứ? Bị người khác phát hiện thì nên nói thế nào?"

Mấy tên tu sĩ kia trông thấy Mạnh Dao đứng hầu sau lưng Nhiếp Minh Quyết, vẻ mặt mỗi người một kiểu.

"Tai tiếng phong lưu" của Kim Quang Thiện vẫn luôn là đề tài mà người trong các đại thế gia bàn tán hăng say, tuy Ngụy Vô Tiệp không thấy thú vị, chỉ có cảm giác đáng khinh, nhưng lưu truyền lại cực nhanh cực rộng, Mạnh Dao từng một thời nổi tiếng vì trò cười này, nên có một số người nhận ra hắc. Có vài tên tu sĩ đại để cho rằng trên người con của kỹ nữ không chừng mang theo thứ gì đó không sạch sẽ, nên sau khi nhận chén trà từ hai tay hắc dâng lên, không hề uống vào, mà để qua một bên, còn rút khăn tay trắng như tuyết ra, như rất khó chịu vô tình cố ý lau tới lau lui ngón tay vừa chạm vào chén trà ban nãy.

Chỉ có Lam Hi Thần, sau khi nhận chén trà đã mỉm cười nói cảm ơn, rồi lập tức cúi đầu uống một hớp, vẻ mặt như thường: "Minh Quyết huynh, chúc mừng. Người ở Hà Gian quả nhiên đánh đâu thắng đó. Chỉ cần trông coi nơi này, khiến Ôn thị không thể chuyển về phía đông, bọn ta bên kia sẽ dễ xử hơn nhiều."

Nhiếp Minh Quyết là một người nghiêm khắc không nói cười tùy tiện, nhưng đối với Lam Hi Thần, mặt mày lại ôn hoà, bắt đầu trò chuyện với hắc. Những tên tu sĩ khác có ý như nhau, chen lời vài lần nhưng không lọt, Nhiếp Minh Quyết coi bọn họ như không khí, cả đám đều cực kỳ què mặt ngượng ngùng, qua một lúc sau, liền đứng dậy cáo từ.

Người ngoài vừa đi, Lam Hi Thần nói với Mạnh Dao: "Khéo quá, người vậy mà lại đến dưới cờ của Minh Quyết huynh."

Nhiếp Minh Quyết: "Sao, các người từng gặp nhau à?"

Mạnh Dao cười nói: "Trạch Vu Quân, ta từng gặp."

Nhiếp Minh Quyết: "Ở đâu thế?"

Lam Hi Thần cười lắc đầu: "Nói ra ta lại xấu hổ. Không nói thì hơn. Minh Quyết huynh ngươi cũng đừng hỏi tới nữa, nhục nhã cả đời, khó mà mở miệng."

Nhiếp Minh Quyết: "Trước mặt ta mà sợ xấu hổ cái gì."

Mạnh Dao: "Trạch Vu Quân không muốn nói, vậy thì thôi đừng nói nữa."

Ba người người một câu ta một câu, trò chuyện khá là thoải mái tùy ý. Có lúc nói tới chuyện nghiêm chỉnh, lúc lại tán gẫu ngoài lề. Nghe bọn họ liên thiên, Ngụy Vô Tiện cuối cùng vẫn nhịn không được muốn xen mồm vào, nhưng lại xen không được, nghĩ bụng: "Cảm tình giữa bọn họ lúc này đúng là không tệ. Mà không ngờ Trạch Vu Quân rất biết tán gẫu nha, sao Lam Trạch lại không như thế chứ? Cơ mà y không liên thiên, ngậm miệng cũng rất tốt, lời đã bị mình nói hết, y nghe xong 'ừ' rồi 'ừm', vô cùng tốt. Ngày gọi là gì nhỉ..."

Mạnh Dao xin vào Thanh Hà Nhiếp thị, vốn là muốn tạo ra thành tích, hi vọng Kim Quang Thiện có thể nhìn thấy hắc. Tuy hiện giờ hắc là thuộc hạ mà Nhiếp Minh Quyết khá thương thức, nhưng Thanh Hà Nhiếp thị và Lan Lăng Kim thị, dẫu sao vẫn là hai nhà khác nhau. Chờ hắc có chút chiến tích, Nhiếp Minh Quyết liền viết một phong thư đề cử, đưa hắc về lại Lang Tà hiện đóng quân dưới cờ Kim thị.

Lúc sắp chia tay, Mạnh Dao hết sức cảm kích, thiên ân vạn tạ.

Không biết qua bao lâu, Lang Tà đang khổ sở chống đỡ cầu viện Lan Lăng Kim thị, Nhiếp Minh Quyết tiếp ứng mà tới.

Khi chạy tới, trận chiến mới vừa kết thúc. Kim Quang Thiện sút đầu mẻ trán lại đây cảm ơn hắc, hai người trò chuyện một hồi, bàn bạc chính sự xong xuôi, sau cùng, Nhiếp Minh Quyết nghĩ tới, bèn hỏi Mạnh Dao một câu.

Kim Quang Thiện nghe hắc nhắc tới cái tên này, mặt lộ vẻ lúng túng khó chịu, chỉ qua loa nói nhớ không rõ, chưa từng nghe tới người này. Nhiếp Minh Quyết liền thẳng thắn dứt khoát tạm thời cáo từ.

Trong lòng Ngụy Vô Tiệm cũng khó hiểu, hắc thấy Mạnh Dao làm việc dưới quyền Nhiếp Minh Quyết, là một người hết sức tài giỏi, lại nhạy bén thông minh, hắc không bao lâu sẽ mau chóng triển lộ tài hoa, dù Kim Quang Thiện giả vờ không quen biết hắc, cũng không đến nỗi lâu vậy rồi vẫn còn chưa hết khổ chứ?

Nhiếp Minh Quyết quay sang tu sĩ còn lại hỏi dò một hồi, đa số cũng không biết. Tìm mấy nơi, cũng không thấy Mạnh Dao này. Tùy ý cất bước, đi qua một mảnh rừng nhỏ.

Rừng cây này hết sức tối tăm vắng vẻ vừa trải qua một hồi tập kích chém giết, chiến trường vẫn còn chưa được dọn dẹp, Nhiếp Minh Quyết đi men theo đường, dọc đường đều là thi thể tu sĩ mang trang phục Ôn thị, Kim thị và chút ít những gia tộc khác.

Bỗng nhiên, có tiếng "phập phập" từ đằng trước truyền đến.

Nhiếp Minh Quyết đặt tay lên chuôi đao, náu mình đi sang. Gạt cành rẽ lá, chỉ thấy Mạnh Dao đứng trong đồng xác đầy đất, rút thanh trường kiếm khỏi lồng ngực một tu sĩ mang áo bào Kim tinh Tuyết lãng. Sau đó trở cổ tay, cắt thêm mấy kiếm.

Kiếm này, không phải kiếm của chính hắc, chuôi kiếm có hình ngọn lửa tô điểm, là kiếm của tu sĩ Ôn gia.

Kiếm pháp, cũng là kiếm pháp của Ôn thị.

Vẻ mặt hắc bình tĩnh đến cực điểm, ra tay vừa ổn vừa mau, lại cẩn thận, ngay cả một giọt máu cũng không dính vào người.

Nhiếp Minh Quyết thu một màn đỏ vào mắt, một câu cũng không nói, lưỡi đao ra khỏi vỏ một tấc, phát ra tiếng vang sắc bén.

Nghe tiếng đao ra khỏi vỏ quen thuộc, Mạnh Dao run lên, kiếm trong tay rớt xuống, thành linh quay đầu lại, hồn phách đều sắp bay: "... Nhiếp Tông chủ?"

Nhiếp Minh Quyết rút trường đao ra hắt. Ánh đao sáng trong, lưỡi đao lại hiện ra sắc đỏ như máu.

Ngụy Vô Tiện có thể cảm giác được lửa giận hừng hực và cảm giác thất vọng căm hận từ bên hắt truyền sang.

Mạnh Dao lập tức vút kiếm, nói: "Nhiếp Tông chủ, Nhiếp Tông chủ! Xích Phong tôn, xin ngài đợi chút, xin ngài đợi chút! Nghe ta giải thích!

Nhiếp Minh Quyết quát lên: "Người muốn giải thích cái gì?!"

Mạnh Dao nhào người bò tới: "Ta bị bức không thể làm như vậy, là bị bức ép!"

Nhiếp Minh Quyết cả giận: "Người thì có gì mà bị bức không thể không làm?! Lúc ta đưa người tới, đã nói những gì?!"

Mạnh Dao quỳ bò bên chân hắt, nói: "Nhiếp Tông chủ, Nhiếp Tông chủ người nghe ta nói! Ta đầu quân vào dưới cờ Lan Lăng Kim thị, kẻ này là cấp trên của ta. Thường ngày gã hay coi khinh ta, luôn làm đủ mọi cách làm nhục đánh chửi ta..."

Nhiếp Minh Quyết: "Vậy nên người mới giết hắt?"

Mạnh Dao nói: "Không phải! Không phải vì việc này! Nếu chỉ là làm nhục, đánh chửi thì sao ta lại không nhịn được chứ! Thế nhưng mỗi lần bọn ta đánh hạ một cứ điểm của Ôn thị, ta nhọc lòng nhọc sức, nhưng gã lại chỉ

nhẹ nhàng nói vài câu, vung bút vài lần, chiến công cứ thế chia cho gã, nói không hề liên quan gì tới ta. Đây không phải lần đầu tiên, một lần rồi lại một lần! Ta lý luận với gã, gã trước sau đều không để ý. Ta đi tìm người khác, cũng không ai chịu nghe ta nói. Ban nãy gã còn nói, nói mẹ ta là... Ta thật sự không thể nhịn được nữa, nhất thời giận đến choáng đầu, nên mới lỡ tay!"

Dưới muôn kiểu kinh hoàng, nhưng tốc độ nói của hắn cực nhanh, rất sợ Nhiếp Minh Quyết không cho hắn nói xong đã bổ một đao xuống, khai báo sự việc vẫn rõ ràng mạch lạc, đã thế câu nào câu nấy cũng đều nhấn mạnh người khác đáng ghét bao nhiêu, còn mình thì vô tội bao nhiêu nữa. Nhiếp Minh Quyết nắm cổ áo hắn xách lên: "Người nói láo! Người không nhịn được nữa, nhất thời giận đến choáng đầu lỡ tay? Người nào khi giận đến choáng đầu, lúc ra tay giết người trên mặt sẽ có biểu cảm như người ban nãy? Sẽ cố ý chọn rừng cây kín đáo vừa trải qua một trận chém giết này? Sẽ cố ý dùng kiếm của Ôn thị, dùng kiếm pháp của Ôn thị giết gã, nguy trang thành Ôn cầu đánh lén, tiện thể vu oan giá hoạ?"

Mạnh Dao giơ tay thề: "Lời ta nói là thật! Câu nào cũng đều thật!"

Nhiếp Minh Quyết phản nộ: "Dù có là thật, người cũng không thể ra tay giết gã! Chiến công mà thôi! Cứ để ý tới chút hư vinh ấy?!"

Mạnh Dao: "Chiến công mà thôi?"

Hắn trợn hai mắt: "Cái gì gọi là chiến công mà thôi? Xích Phong tôn, ngài có biết vì chút ít chiến công ấy, ta đã hao phí bao nhiêu tâm huyết? Chịu bao nhiêu đau khổ?! Hư vinh? Không có chút ít hư vinh ấy, ta chẳng có gì cả!"

Nhiếp Minh Quyết nói: "Ta thấy toàn bộ tâm tư của người đều dùng hết vào con đường bất chính rồi! Mạnh Dao, ta hỏi người, lần đầu tiên bên

hang núi, phải chăng người cố ý làm ra vẻ mặt yếu ớt chịu ỨC HIẾP, để ta ra mặt cho người?"

Mạnh Dao vừa định nói, Nhiếp Minh Quyết quát lên: "Đừng bịa chuyện trước mặt ta!"

Mạnh Dao giật mình, nuốt lời muốn nói vào bụng, quỳ trên đất, toàn thân run lẩy bẩy, năm ngón tay phải cắm sâu vào đất.

Một lát sau, Nhiếp Minh Quyết chậm rãi thu đao vào vỏ, nói: "Ta không đụng vào người."

Mạnh Dao đột nhiên ngẩng đầu lên, Nhiếp Minh Quyết lại nói: "Chính người đến Thản Bạch nhận tội đi. Nên xử trí thế nào thì xử trí thế đấy."

Ngơ ngác chốc lát, Mạnh Dao nói: "... Xích Phong tôn, ta không thể ngừng bước ở đây."

Nhiếp Minh Quyết lạnh lùng thốt: "Bước này của người, đã đi nhầm đường."

Mạnh Dao: "Ngài thế này là muốn mạng của ta."

Nhiếp Minh Quyết: "Nếu như lời người nói là thật, thì không cần. Đi, cố gắng hối lỗi sửa sai."

Mạnh Dao khẽ nói: "... cha ta còn chưa nhìn thấy ta."

Chẳng phải Kim Quang Thiện không nhìn thấy hã.

Chẳng qua giả vờ không biết sự tồn tại của hã mà thôi.

Sau cùng, dưới sự bức bách của Nhiếp Minh Quyết, Mạnh Dao vẫn khó khăn nói ra một chữ "Vâng".

Thế nhưng, ngay đêm hôm ấy, hãn đã bỏ chạy.

Trước mặt ngoan ngoãn nhận sai đồng ý đi nhận tội, nhưng thoáng chốc đã bỏ chạy biệt tích, có lẽ đây là lần đầu tiên Nhiếp Minh Quyết gặp phải một người trơ tráo đến vậy, vì thế hãn nổi trận lôi đình.

Đúng lúc gặp Lam Hi Thần cũng tiếp ứng tới Lang Tà trợ trận, vừa tới đã thấy hãn cúi tiết, cười nói: "Cơn bực của Minh Quyết huynh thật lớn, Mạnh Dao đâu? Sao không đến giội tắt lửa của người?"

Nhiếp Minh Quyết: "Đừng có nhắc tới người này!"

Hãn nói lại nguyên xi việc Mạnh Dao giết người giá họa cho Lam Hi Thần hay, không thêm mắm dặm muối, cũng không ăn bớt ăn xén. Sau khi nghe xong, Lam Hi Thần cũng ngỡ ngác: "Sao lại như vậy? Phải chăng có hiểu lầm gì đó?"

Nhiếp Minh Quyết: "Bị ta bắt ngay tại trận, còn hiểu lầm gì nữa?"

Lam Hi Thần: "Nghe hãn giải thích, người hãn giết đúng là có sai, nhưng quả thật hãn không nên hạ sát thủ. Thời kỳ đặc biệt, làm người ta khó mà phán định. Không biết hiện giờ hãn đi đâu?"

Ngụy Vô Tiện phát hiện, trong Tam tôn, Lam Hi Thần lại như là một kẻ ba phải. Nhiếp Minh Quyết nén giận nói: "Tốt hơn hết là hãn đừng để ta bắt được!"

Trước kia hãn tán thưởng coi trọng người này bao nhiêu, giờ ghét cay ghét đắng bấy nhiêu, tuyên bố nhất định sẽ cho cái tên gian xảo kia ăn đao của hãn. Thế nhưng, đợi đến khi hãn bắt được Mạnh Dao thật, đao của Nhiếp Minh Quyết lại không thể chém xuống.

Trong trận chiến cuối cùng, hãn đối mặt Ôn Nhược Hàn, bị thương nặng. Vào lúc hãn hấp hối, kẻ theo hầu phía sau Ôn Nhược Hàn rút nhuyễn kiếm

giấu bên hông ra.

Ánh sáng lạnh quét ngang, cắt đứt cổ họng Ôn Nhược Hàn.

Trận đánh Xạ Nhật cứ vậy mà kết thúc.

Mạnh Dao giết cấp trên ở Lang Tà bị Nhiếp Minh Quyết lật mặt, buộc lòng phải chạy khỏi thế gia. Nào ngờ được, hắn thay hình đổi dạng, mai danh ẩn tính, đầu nhập dưới cờ Kỳ sơn Ôn thị, lại một đường thuận gió xuôi dòng, càng leo càng lên, cuối cùng gặp họa được phúc, truyền tống về vô số tin tức, đồng thời thành công ám sát gia chủ Ôn thị, cứu Nhiếp Minh Quyết một mạng.

Một chiến thành danh.

Người đến người đi trên đài Kim Lân trước tầm nhìn cao rộng của Nhiếp Minh Quyết, liên tục tách ra, người hai bên đều cúi đầu trước hắn, chào hỏi gọi một tiếng Xích Phong tôn.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Phô trương dữ dội. Những người này đều vừa sợ vừa kính Nhiếp Minh Quyết. Người sợ mình không ít, người kính mình lại chẳng nhiều."

Lúc này, trận chiến Xạ Nhật hắn là đã kết thúc. Vì để chúc mừng, Lan Lăng Kim thị liên tục mở vài Hoa yến, mời vô số tu sĩ và vô số gia tộc tới dự tiệc.

Kim Quang Dao đứng cạnh Tu Di toạ. Sau khi Nhận tổ quy tông, lúc này mi tâm đã điểm chu sa Minh Chí, đội mũ đen, mang áo bào Kim tinh Tuyết lãng, cả người rực rỡ hắc lên, hết sức thanh tú sáng ngời. Lạnh lợi không đối nhưng phong thái ung dung, không thể nào so với trước đây.

Ngụy Vô Tiệm trông thấy, một bóng người quen thuộc bên cạnh hắn.

Tiết Dương.

Tiết Dương lúc này, rất trẻ tuổi, tuy vẻ ngây ngô trẻ con trên gương mặt chưa biến mất, nhưng vóc dáng cũng đã rất cao. Trên người cũng mặc áo bào Kim tinh Tuyết lãng, đứng chung một chỗ với Kim Quang Dao, như gió xuân phất liều, một vẻ thiếu niên phong lưu.

Dường như bọn họ đang nói chuyện gì đó thú vị lắm, Kim Quang Dao làm một động tác tay, ánh mắt hai người giao nhau, Tiết Dương bắt đầu cười ha hả, hững hờ liếc nhìn đám tu sĩ đi lại khắp nơi, trong mắt là một vẻ khinh bỉ vô vị, hết như những thứ đang đi lại nào đều là rác rưởi.

Kim Quang Dao bước sang, kính cẩn nói: "Đại ca."

Nhiếp Minh Quyết: "Người kia là ai?"

Do dự một hồi, Kim Quang Dao dè dặt đáp: "Tiết Dương."

Nhiếp Minh Quyết cau mày: "Quỳ châu Tiết Dương?"

Kim Quang Dao gật gật đầu. Ngụy Vô Tiện cảm giác rõ ràng, mày của Nhiếp Minh Quyết càng cau chặt hơn.

Trước mặt hắn Kim Quang Dao bao giờ cũng hết sức nhát gan, không dám giải thích, bởi vì Nhiếp Minh Quyết không hề chịu thấm những lời ngon ngọt của hắn. Hắn đành phải viện cớ tiếp đãi khách đến, vội vã chạy sang một hướng khác. Nhiếp Minh Quyết lắc lắc đầu, quay lưng. Vừa xoay người lại, mắt Ngụy Vô Tiện lập tức sáng quắc, chỉ cảm thấy như tuyết trắng rơi đầy trời, ánh trắng chiếu rọi cả sảnh đường.

Lam Hi Thần và Lam Vong Cơ sóng vai đi tới, tỏ lễ với Nhiếp Minh Quyết. Nhiếp Minh Quyết đáp lễ lại, lúc ngẩng đầu lên, ánh mắt Ngụy Vô Tiện lập tức dính lên mặt Lam Vong Cơ, có làm thế nào cũng không hề di chuyển.

Lam Vong Cơ lúc bấy giờ, đường nét còn chút ngây ngô, biểu cảm rất là nghiêm túc, nhưng trên mặt vẫn viết đầy chữ "đừng tới gần ta", "đừng nói chuyện với ta".

Mặc kệ có ai nghe thấy không, Ngụy Vô Tiện vẫn tự vui tự reo lên: "Lam Trạ! Ta nhớ người muốn chết! Ha ha ha ha ha ha ha!"

Lam Vong Cơ và Lam Hi Thần đứng chung một chỗ, một ấm áp, một lạnh lùng; một cầm tiêu, một đeo đàn. Dung mạo một vẻ diệt lệ như nhau, nhưng phong thái lại khác hẳn. Đúng là cùng một mặt mà có đến hai phong cách. Thảo nào luôn thu hút sự chú ý, thần phục không thôi của người khác.

*diệt lệ: ý nói vẻ đẹp rạng ngời, chói lóa *tự vả* =))))

Bỗng nhiên, có một giọng nói quen thuộc cất tiếng: "Nhiếp Tông chủ, Lam Tông chủ."

Ngụy Vô Tiện nghe thấy tiếng nói quen thuộc này, tim nhảy bật lên. Nhiếp Minh Quyết quay người lại nhìn, Giang Trường mang một thân áo tím, tay gác kiếm đi tới.

Mà người đứng cạnh Giang Trường. chính là hắn!

Hắn trông thấy chính mình, toàn thân áo đen, không có bội kiếm, chắp tay đứng song song với Giang Trường, quay sang phía này gật đầu chào hỏi, độ một vẻ rất là sâu hiểm khó dò, bề ngỗ chúng sinh. Ngụy Vô Tiện thấy khi còn trẻ mình trông thế kia, chân răng nhức nhối, cảm giác giả vờ giả vịt rõ ràng ràng, hận không thể xông lên đánh cho mình một trận nên thân.

Lam Vong Cơ cũng nhìn thấy Ngụy Vô Tiện đứng bên cạnh Giang Trường, đầu mày giãn giãn, con ngươi nhạt màu lập tức xoay trở về, nhìn thẳng phía trước, vẫn một kiểu rất là đoan trang.

Giang Trường với Nhiếp Minh Quyết nghiêm mặt nhìn nhau gật đầu, đều không có lời thừa thải nào muốn nói, sau khi bắt chuyện qua loa rồi cứ thế tách riêng ra. Ngụy Vô Tiện trông thấy bản thân mình mang đồ đen kìa trái liếc phải lườm, khi lia mắt về phía Lam Vong Cơ bên này, dường như đang định mở miệng, Giang Trường đã đi tới, đứng bên cạnh hắn. Hai người cúi đầu, mặt đầy vẻ nghiêm túc mỗi người nói một câu, Ngụy Vô Tiện ha ha bật cười, đứng sóng vai với Giang Trường, đi về hướng khác. Người đi lại khắp nơi cũng tự động nhường một khoảng đất lớn cho họ.

Ngụy Vô Tiện cẩn thận ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc thì bọn họ nói những gì?

Vốn hắn vẫn không nhớ ra nổi, thế nhưng trong mắt Nhiếp Minh Quyết, hắn trông thấy khẩu hình của bọn họ, lúc này mới nghĩ ra. Khi ấy, hắn nói: "Giang Trường, Xích Phong tôn cao hơn người thiệt nhiều, há há."

Giang Trường nói là: "Cút. Người muốn chết."

Tầm mắt Nhiếp Minh Quyết quay trở về, nói: "Sao Ngụy Anh không đeo kiếm?"

Đi dự Hoa yến của danh môn thế gia, nhưng không mang kiếm ra ngoài, đây là một chuyện khá là thất lễ.

Lam Vong Cơ lạnh nhạt nói: "Chắc là quên."

Nhiếp Minh Quyết cau mày: "Này mà cũng quên được?"

Lam Vong Cơ: "Không ngạc nhiên."

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Giỏi, nói xấu sau lưng ta. Bị ta bắt được!"

Lam Hi Thần cười nói: "Hình như có một lần bị người ta chế nhạo là tà ma ngoại đạo, chọc giận vị Ngụy công tử này, sau đó hắn đã lớn tiếng nói,

dù không cầm kiếm, chỉ bằng vào tà ma ngoại đạo này cũng có thể nhất kỵ tuyệt trần, để các người ngóng mắt trông theo, bởi thế nên từ đó mới không hề mang kiếm theo. Rõ là tuổi trẻ mà."

*[Nhất kỵ hồng trần phi tử tiểu, vô nhân tri thị lệ chi lai] trong thơ Đỗ Mục, nó ý nói về tốc độ chạy, cơ mà trong câu này có lẽ nghĩa sẽ là "mạnh mẽ không ai sánh nổi" *tự vả* =)))))))))

Nghe những lời ngông cuồng xằng bậy mà mình nói năm xưa từ miệng người khác, cảm giác đó thật là khó mà hình dung nổi, Ngụy Vô Tiệm thấy có hơi bẽ mặt, nhưng lại chẳng thể làm gì. Chỉ nghe Lam Vong Cơ ở cạnh bên khe khẽ nói: "Ngông cuồng."

Y nói rất nhỏ, cứ như chỉ nói cho một mình y nghe thôi vậy.

Lam Hi Thần liếc nhìn y: "Ồ. Sao người vẫn còn ở đây?"

Lam Vong Cơ hơi khó hiểu, nghiêm mặt nói: "Huynh trưởng ở đây, ta đương nhiên cũng ở đây."

Lam Hi Thần: "Sao người còn chưa đi nói chuyện với nó? Bọn họ sắp đi xa rồi kìa."

Ngụy Vô Tiệm rất là khó hiểu: "Trạch Vu Quân nói gì vậy? Chẳng lẽ lúc này Lam Trạ có lời gì muốn nói với mình à?"

Còn chưa thấy rõ Lam Vong Cơ phản ứng ra sao, đột nhiên, có tiếng quát mắng ồn ào ở một phía khác của Tu Di toạ truyền tới.

Ngụy Vô Tiệm nghe tiếng mình ở đằng kia gầm lên: "Kim Tử Hiên! Người có bệnh hả?! Lúc trước là ai không thích cái này không vừa lòng cái kia, nhiều lời oán giận, hiện giờ lại muốn tới đây quấy rầy sư tỷ ta, người có biết xấu hổ không?!"

Nghe thấy câu đó, Ngụy Vô Tiệm nghĩ tới. Hóa ra là lần này!

Đầu kia, Kim Tử Hiên cũng cả giận nói: "Ta đang hỏi Giang Tông chủ, không có hỏi người! Người ta hỏi cũng là Giang cô nương, liên quan gì tới người!"

Ngụy Vô Tiệm: "Nói hay thật! Sự tử của ta có liên quan gì tới người? Người hỏi thăm làm gì? Người đừng quên lúc trước chính người đã nói những gì, nuốt hết rồi hả?!"

Kim Tử Hiên: "Giang Tông chủ - đây là Hoa yến nhà ta, còn kia là người nhà các người, người có còn quản không!"

Lam Hi Thần vẫn chưa rõ tình hình: "Ồ? Sao lại tranh cãi rồi?"

Ánh mắt Lam Vong Cơ lao sang bên kia, nhưng bước chân lại dính lên trên đất, qua một lúc, hết như đã hạ quyết tâm gì đó, cất bước, đang định đi tới, giọng Giang Trường lại truyền đến: "Ngụy Vô Tiệm, người ngậm miệng lại. Kim công tử, ngại quá. Gia tử rất khỏe, cảm ơn sự quan tâm của ngài. Chuyện này, có lẽ lần sau chúng ta lại nói."

Ngụy Vô Tiệm cười khẩy: "Khỏe hay không thì cũng chẳng cần hấn bận tâm! Hấn là ai chứ?"

Hấn nói xong lập tức xoay lưng đi khỏi, Giang Trường quát lên: "Quay lại! Người định đi đâu?"

Ngụy Vô Tiệm xua tay nói: "Đâu cũng được! Đừng để ta nhìn thấy cái bản mặt của hấn là được. Ban đầu ta đã chẳng muốn đến, người ở đây đối phó đi."

Giang Trường bị hấn bỏ lại đằng sau, mặt từ từ giăng kín mây đen, Kim Quang Dao vốn đang bận bịu tùm lum giữa sân, gặp người là cười, có việc

là làm, thấy bên này ồn ào, lại xông ra nói: "Ngụy công tử, Ngụy công tử! Xin dừng chân!"

Ngụy Vô Tiện chấp tay, đi còn mau hơn. Mặt mày hẩn nặng trĩu, chẳng ai chú ý tới. Lam Vong Cơ đi một bước về phía hẩn, còn chưa kịp mở miệng nói gì, hai người đã lướt qua nhau.

Kim Quang Dao không đuổi kịp Ngụy Vô Tiện, giẫm chân nói: "Ầy, người đi mất rồi, Giang Tông chủ, chuyện này. phải làm sao mới ổn đây?"

Giang Trừng giấu mây đen trên mặt đi, nói: "Khỏi cần để ý tới hẩn. Hẩn ở nhà lỗ mãng quen rồi, cứ không có phép tắc như thế đấy." Rồi bắt đầu trò chuyện với Kim Tử Hiên.

Nhiếp Minh Quyết bình luận: "Ngụy Anh này, hành động quá mức tùy theo ý mình, thật là sơ xuất."

Nghe vậy, một luồng khí cú kình xộc lên ngực Ngụy Vô Tiện.

Hẩn khó hiểu: "Sao tự dừng mình lại cú kình chứ? Đánh giá thế kia chẳng phải đúng lắm sao?"

Sau đó hẩn lập tức nhận ra, luồng khí nóng nảy này không phải truyền từ ngực hẩn đến, mà là bốc lên từ trong lòng Nhiếp Minh Quyết.

Trong ký ức lúc bấy giờ, Nhiếp Minh Quyết, Lam Hi Thần và Kim Quang Dao ngồi trong một cái đình.

Trước mặt Kim Quang Dao là một cây đàn ngọc đặt nằm ngang, đang gảy đàn theo chỉ dẫn của Lam Hi Thần. Hai người một dạy, một học, thuận tiện tán gẫu. Kim Quang Dao nói: "Mẹ ta gảy đàn rất hay."

Lam Hi Thần: "Người học đàn với bà ấy à?"

Kim Quang Dao: "Không. Bà ấy không dạy ta. Ta nhìn theo rồi học. Hồi trước bà không dạy cho ta mấy thứ này, chỉ dạy ta đọc sách viết chữ, mua một ít kiếm phổ rất đắt tiền cho ta luyện."

Lam Hi Thần ngạc nhiên: "Kiếm phổ?"

Kim Quang Dao: "Đúng đó, kiếm phổ. Nhị ca chưa thấy bao giờ nhỉ? Cái loại kiếm phổ bán trong dân gian ấy, vẽ chút ít tư thế lung ta lung tung." Hắn quơ tay một hồi, Lam Hi Thần cười lắc đầu, Kim Quang Dao cũng lắc đầu theo: "Toàn là gạt người, chuyên lừa phỉnh đàn bà như mẹ ta, còn bán rất mắc nữa. Luyện vào không có hại, nhưng cũng chẳng có chút xúi ích lợi nào."

Hắn bùi ngùi nói: "Nhưng mẹ ta đâu hiểu được những thứ đó, trông thấy là mua, nói mai sau có một ngày đi gặp cha, nhất định phải mang một thân bản lĩnh đến gặp ông ấy, không thể tụt lại phía sau người khác được. Nên tiền đều tiêu vào chỗ đó hết."

Lam Hi Thần gảy hai cái lên dây đàn: "Chỉ nhìn mà đã có thể học đến mức này, người rất có năng khiếu, có lẽ người sẽ mau chóng học được Thanh Tâm Âm thôi."

Kim Quang Dao mỉm cười nhạt thếch, Nhiếp Minh Quyết nói: "Nhị đệ, Thanh Tâm Âm là một trong những tuyệt học của Cô Tô Lam thị người, đừng nên lộ ra ngoài."

Nhiếp Minh Quyết thế kia là mở lời nhắc nhở, nhưng Lam Hi Thần không để ý lắm: "Dạy cho Tam đệ, sao lại coi là lộ ra ngoài? Hơn nữa ta dạy cho hắn, không phải Phá Chướng Âm, mà là Thanh Tâm Âm, cũng không có gì đáng ngại. Khúc này có hiệu quả thanh lọc tâm hồn trấn tĩnh tinh thần, mấy ngày thế này, đại ca người rất cần đến nó đấy. A Dao nài ta giúp người thư thái, nhưng phần lớn thời gian ta ở Cô Tô nên khó mà phân thân được, không bằng để hắn học, thay ta đàn cho người."

Khoảng thời gian này, Đạo linh của Nhiếp Minh Quyết bắt đầu có thái độ nóng nảy mơ hồ. Mỗi đêm Kim Quang Dao đều lặn lội qua lại giữa Lan Lăng và Thanh Hà gây Thanh Tâm giúp hấn phá vỡ sự ngông cuồng. Hết lòng hết dạ, chút xú oán hận cũng không, đại khái là cảm động cái ơn này, sự trách cứ của Nhiếp Minh Quyết với hấn cũng dần dà bớt dần đi.

Thế nhưng, Ngụy Vô Tiệm mới vừa nghĩ, như thế, một khắc sau, hình ảnh xoay tròn, đã biến thành Nhiếp Minh Quyết tung một chưởng vào Kim Quang Dao.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Rõ là tiệc vui chóng tàn. Bọn họ lại thế nào nữa rồi!"

Hai người đứng trên rìa đài Kim Lân, Kim Quang Dao nghiêng mình né một chưởng này, nói: "Đại ca, người bảo ta ra đây, là để đánh ta một chưởng?"

Nhiếp Minh Quyết không nói không rằng, cơn bực tức nặng trĩu trong lòng kìm nén không bùng nổ, lại tung một chưởng nữa. Kim Quang Dao lại nhẹ nhàng linh hoạt tránh đi: "Người cần gì phải cáu giận như thế? Án diệt môn Lịch Dương Thường thị có phải do ta làm đâu?"

Nhiếp Minh Quyết lạnh lùng nói: "Có khác gì người làm kia chứ? Nếu không phải người tiến cử Tiết Dương với cha người, để hấn được trọng dụng, để hấn trắng trợn không kiêng dè, thì sao hấn dám làm ra chuyện như thế! Cha người bảo hấn làm gì, chẳng lẽ người không biết?!"

Kim Quang Dao giải thích: "Sao ta ngờ được Tiết Dương sẽ giết người cả nhà hơn năm mươi người chứ? Mà ta biết thì sao, không biết thì thế nào? Ông ta là cha ta, ông ta ra lệnh yêu cầu hấn, ta có thể cự tuyệt ư? Hiện giờ người muốn ta xử lý Tiết Dương, người bảo ta phải ăn nói thế nào với ông ta? Đại ca, người cho ta một chút thời gian, ta sẽ thanh lý Tiết Dương. Chỉ cần thêm vài năm nữa thôi..."

Nhiếp Minh Quyết: "Thêm vài năm nữa? Hiện giờ người đã có cách bảo vệ mạng của hần. Chỉ e là thêm mấy trăm năm nữa, Tiết Dương cũng vẫn sống khoẻ mà thôi. Luôn dùng sự thông minh của mình vào trong những mưu tính không đàng hoàng này, người, đã đánh mất lòng tin!"

Sát tâm.

Ngụy Vô Tiện cảm giác được sát tâm của Nhiếp Minh Quyết.

Hần còn nghe thấy rít sắc bén truyền từ vỏ đao tới.

Kim Quang Dao nhìn hần, một lát sau, như cuối cùng cũng hạ quyết tâm nào đó, bình tĩnh nói: "Đại ca, người cứ mãi mắng ta giỏi về tâm kế, không đứng đắn. Người nói người đi ngay đứng thẳng, không sợ trời không sợ đất, nam tử hán đại trượng phu, không chơi trò mưu sáng mưu tối gì cả. Được, xuất thân xuất thân cao quý, tu vi cũng cao. Nhưng ta thì sao? Ta giống với người ư? Ta một không có tu vi cao căn cơ ổn giống người, ta sống đến từng này, đã có ai dạy ta? Hai, ta không có bối cảnh thế gia, người tưởng hiện giờ ta đứng vững trong Lan Lăng Kim thị lắm sao? Người tưởng Kim Tử Hiên chết rồi, ta sẽ vươn thẳng lên cao sao? Kim Quang Thiện ông ta thà đón thêm một tên con riêng về, chứ không hề có ý để ta kế vị! Muốn ta không sợ trời không sợ đất? Đến cả con người ta cũng sợ! Thật là đứng nói chuyện không đau eo, kẻ ăn no không biết cái đói của người thiếu ăn mà. Đại ca - từ đó đến giờ ta luôn muốn hỏi ngài một câu, mạng người dưới tay ngài, so ra còn nhiều hơn ta chứ tuyệt không hề ít hơn, tại sao khi ấy ta chỉ giết mỗi một tu sĩ ức hiếp ta, lại bị người cứ lôi chuyện cũ ra giở giọng với ta đến tận giờ?"

Bực tức bốc từ tim lên, Nhiếp Minh Quyết giơ một chân, Kim Quang Dao bất ngờ không kịp đề phòng, bị hần cho một đạp ngay người, đồng thời lăn xuống khỏi đài Kim Lân.

Nhiếp Minh Quyết cúi đầu quát lên: "Con trai kỹ nữ, thảo nào thế này!"

Kim Quang Dao lặn liên tục hơn năm mươi bậc thềm mới rơi xuống đất, nằm trên đất một lúc, sau đó bò dậy. Hắn giơ tay vẩy lui mấy tên tôi tớ và môn sinh vây tới cạnh bên, phúi phúi bụi đất trên áo bào Kim tinh Tuyết lãng, chậm chậm ngẩng đầu, đối mặt với Nhiếp Minh Quyết.

Ánh mắt hắn rất bình tĩnh, nhưng không biết tại sao, Nhiếp Minh Quyết lại như bị châm lửa, rút đao nhắm đầu hắn bổ tới. Lam Hi Thần cười mỉm quay lại từ bên rìa tường thành, bỗng dừng trông thấy cảnh tượng này, vội rút kiếm ngăn cản: "Các người lại làm sao?"

Nhiếp Minh Quyết: "Người đừng cản ta! Hắn còn tiếp tục như vậy, không thể không hại thế gian, sớm giết sớm yên ổn, biết thế khi xưa không nên giữ lại!"

Kim Quang Dao lau máu tươi trên trán đi, đội mũ lưới đen mềm lên lại, thắt chặt dây mũ, chỉnh lý bề ngoài xong xuôi, đứng ở nơi đó, không biết đang suy nghĩ gì. Có máu chảy xuống, hắn lau sạch sẽ ngay trước khi nó dính lên quần áo. Lam Hi Thần cản Nhiếp Minh Quyết: "Được rồi, được rồi. Đại ca người thu đao lại đi, đừng để nó làm tâm trí người rối loạn..."

Ngụy Vô Tiện vốn tưởng rằng ăn một đập của Nhiếp Minh Quyết, Kim Quang Dao sẽ lại giống như trước đây, làm người cụp đuôi một quãng thời gian. Ai ngờ, đến tối, hắn vẫn đến tiên phủ Nhiếp gia như thường.

Mỗi lần hắn tới Nhiếp gia, đều cho Nhiếp Hoài Tang với những đứa con cháu khác chút món quà nhỏ độc đáo, hiếm thấy khó tìm. Hơn nữa Kim Quang Dao vừa đến, Nhiếp Minh Quyết sẽ săn sóc hắn mà trách móc dạy dỗ, nên sẽ không màng đến việc chửi mình, bởi vậy Nhiếp Hoài Tang vừa thấy Kim Quang Dao là lập tức vô cùng vui vẻ, kêu Tam ca một tràng, đẩy Kim Quang Dao vào phòng Nhiếp Minh Quyết, rất hớn hờ tiễn hắn vào ăn chửi, còn mình thì cầm quà chạy biến đi như một làn khói.

Nhiếp Minh Quyết bị Lam Hi Thần lôi kéo nói sâu nói xa* tán gẫu cả buổi, đã không còn gắt gỏng như ban ngày, mở mắt, nói: "Người còn dám tới."

*gốc là [ngữ trọng tâm trường] - thành ngữ - lời thoại sâu sắc mạnh mẽ, tình ý sâu xa

Kim Quang Dao khẽ nói: "Đến nhận sai."

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Da mặt này, thiệt là còn dày hơn cả mình."

Nhiếp Minh Quyết: "Nhận sai? Nói một câu ngoài miệng là coi như đã nhận sai? Đừng khua môi múa mép trước mặt ta, cái điệu bộ đó của người hoàn toàn không có tác dụng đâu."

Kim Quang Dao: "Ta nghe lời đại ca, đi thanh lý Tiết Dương."

Nhiếp Minh Quyết mở hai mắt ra: "Lúc nào?"

Kim Quang Dao lén nhìn vẻ mặt hẩn, dè dặt nói: "Lần sau Nhiếp gia tổ chức Thanh Đàm hội là lúc nào?"

Nhiếp Minh Quyết: "Ba tháng sau."

Kim Quang Dao: "Vây... vậy thì ba tháng sau, ở đây, gian phòng này."

Nhiếp Minh Quyết lạnh lùng thốt: "Đây là cơ hội cuối cùng của người. Nếu như trước lúc Thanh Đàm hội kết thúc, Tiết Dương vẫn còn sống, vậy thì người cũng khỏi cần déo miệng nữa."

Kim Quang Dao không nói gì, đặt ngang đàn ngọc trước người Nhiếp Minh Quyết, hạ ngón, lại bắt đầu tấu lên làn điệu từ khúc của Thanh Tâm Âm kia.

Nhiếp Minh Quyết: "Người nghệ sỹ xem sẽ xử lý Tiết Dương thế nào, rồi làm sao ăn nói với cha người. Khởi cần hao phí tâm tư ở chỗ ta, tuyệt đối không được nường tình."

Kim Quang Dao vẫn tiếp tục gảy đàn, Nhiếp Minh Quyết lại nhắm mắt, không quản hần nữa.

Thanh Đàm hội Thanh Hà Nhiếp thị tổ chức chẳng mấy chốc đã đến gần.

Quả nhiên Nhiếp Minh Quyết vẫn nhớ kỹ lời Kim Quang Dao đã nói, dựa theo giao ước, tới gian phòng kia của hần tỉnh toạ.

Trong phòng có tiếng người nhỏ giọng nói, hình như là Kim Quang Dao. Ai ngờ, chỉ chốc lát sau, lại có một giọng nói quen thuộc khác vang lên.

Lam Hi Thần nói: "Dù có ra sao, nếu lúc trước hần kết nghĩa với người, thì cũng đồng nghĩa hần thừa nhận người."

Kim Quang Dao rầu rĩ: "Nhị ca à, hần thừa nhận ta chỗ nào? Người không nghe hần nói từ kết nghĩa thế nào sao? Câu nào cũng có ý ám chỉ - 'Thiên phu sở chỉ*, ngũ mã phân thân', hần thế này là muốn giám sát ta, là đang cảnh cáo ta, kết quả của ta sẽ ra làm sao."

*Ngàn người chỉ, không bệnh mà chết (hình dung sự xúc phạm, bức tức của số đông)

Lam Hi Thần hoà nhã nói: "Cái hần nói là 'nếu có lòng dạ khác'. Người có không? Nếu như không có, cần gì phải canh cánh trong lòng."

Kim Quang Dao: "Ta không có. Nhưng hần đã cho rằng ta có, thì ta còn cách gì? Hiện giờ ở bên kia ta cũng không được tốt, gặp ai cũng phải nhìn mặt. Người khác trái lại cũng thôi, nhưng ta có lỗi với đại ca chỗ nào? lần trước Nhị ca người cũng nghe thấy hần mắng ta thế nào mà?"

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Kim Quang Dao này, thật là võ có thể săn đêm giết địch, văn có thể đổi trắng thay đen. Nhưng hẳn cố ý nói câu đó cho Nhiếp Minh Quyết nghe làm gì? Rõ ràng hẳn đã giao hẹn trước với Nhiếp Minh Quyết, cầm đầu Tiết Dương đến đây gặp mặt. Nhiếp Minh Quyết có thể nghe thấy đoạn đối thoại này, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên."

Lam Hi Thần than thở: "Đại ca chẳng qua chỉ là tức giận thoáng qua, nói không biết lựa lời thôi. Đạo gần đây hẳn hết sức khổ vì bị Đạo Linh quấy nhiễu, tâm tình không thể so với trước đây được, người tuyệt đối đừng nên chọc giận hẳn nữa."

Kim Quang Dao ghen ngào: "Nhất thời tức giận thì có thể nói ra những lời này, vậy thì rốt cuộc những ngày bình thường hẳn nghĩ ta thế nào? Chẳng lẽ bởi vì ta không thể lựa chọn xuất thân của mình, mẹ ta không thể lựa chọn vận mệnh của mình, nên cả đời cứ phải bị người ta sỉ nhục hay sao? Dù ta có làm cái gì, quay đầu lại, vẫn chỉ một câu nói đã lập tức đánh ta trở thành 'con trai kỹ nữ'!"

Nhiếp Minh Quyết giận tím mặt, đập cửa mà vào.

Kim Quang Dao vừa thấy hẳn vào cửa, hồn vía lập tức lên mây, kêu lên: "Đại ca!"

Ngụy Vô Tiệm quát trong lòng: "Vờ vịt! Hẳn đã sớm biết Nhiếp Minh Quyết sẽ đến ngoài cửa!"

Nhưng ngay sau đó hẳn không rảnh để suy nghĩ nữa, lửa giận trong đầu Nhiếp Minh Quyết đã thiêu đốt tới lục phủ ngũ tạng hẳn, tiếng rít như sấm chớp nổ lên bên tai: "Thằng nhãi người dám!"

Kim Quang Dao cứ như sợ vỡ mật, trốn đông núp tây, lén ra sau lưng Lam Hi Thần, Lam Hi Thần kẹp giữa hai người, còn chưa kịp nói gì, Nhiếp Minh Quyết đã rút đao bổ tới.

Lam Hi Thần rút kiếm cản một lúc, nói: "Chạy!"

Kim Quang Dao vội phá cửa xông ra, hốt hoảng thoát thân. Nhiếp Minh Quyết gạt phắt Lam Hi Thần, nói: "Đừng có cản ta!" Rồi cũng ra khỏi cửa, một mạch đuổi theo chém Kim Quang Dao. Chuyển qua một hành lang, chợt thấy Kim Quang Dao ung dung đi từ phía đối diện tới, hăn bổ một đao xuống, ánh máu thoáng chốc tung toé. Ngụy Vô Tiện cực kỳ kinh hãi: "Không đúng! Rõ ràng trước đó Kim Quang Dao đang vội vã chạy trốn, sao có thể vẫn nhàn nhã đi trở về như thế, còn cứ vậy mà bị chém một đao?!"

Sau khi Nhiếp Minh Quyết chém xong, loạng choạng xông về phía trước một quãng, nhào lên quảng trường, thở hổn hển ngẩng đầu, Ngụy Vô Tiện có thể nghe thấy tiếng trái tim hăn đập điên cuồng trong tai.

Kim Quang Dao!

Rất nhiều Kim Quang Dao!

Trên quảng trường, bốn phương tám hướng, người tới kẻ lui, đều là dáng vẻ của Kim Quang Dao!

Lúc này Nhiếp Minh Quyết đã tẩu hỏa nhập ma!

Thần trí hăn không rõ, chỉ nhớ mỗi việc muốn giết, muốn giết, giết giết giết, giết Kim Quang Dao, gặp người là chém, tiếng kêu gào nổi lên khắp nơi. Đột nhiên, Ngụy Vô Tiện nghe thấy một tiếng hét thảm: "Đại ca!"

Nhiếp Minh Quyết nghe tiếng này xong, giật nảy mình, bình tĩnh đi đôi chút, quay đầu nhìn, cuối cùng cũng mơ mơ hồ hồ nhận ra một gương mặt quen thuộc trong đám Kim Quang Dao.

Nhiếp Hoài Tang buông lỏng một tay, một chân bị hăn chém thương, cố gắng di chuyển về phía hăn ở bên này, thấy hăn bỗng dừng đứng yên, mắt

ngân ngân nước vui vẻ nói: "Đại ca! Đại ca! Là ta, người bỏ đao xuống đi, là ta đây!"

Nhiếp Hoài Tang vẫn chưa đi tới, Nhiếp Minh Quyết đã ngã gục.

Trước khi ngã xuống, mắt Nhiếp Minh Quyết cuối cùng cũng khôi phục lại sự trong sáng, nhìn thấy Kim Quang Dao chân chính.

Kim Quang Dao đứng trước hắn cách đó bảy bước, không hề nhiễm vết máu nào trên người.

Hắn nhìn bên này, hai dòng nước mắt tràn khỏi mi, nhưng Kim tinh Tuyết lãng nở rộ trước ngực hắn, lại như đang mỉm cười thay hắn.

Đây là kế hoạch hắn đã tính kỹ!

Thế nhưng, sao hắn lại có thể tính ra được, Nhiếp Minh Quyết nhất định sẽ bởi vì hắn và Lam Hi Thần mà giận quá công tâm, tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng bùng nổ phát điên?

Nếu như Nhiếp Minh Quyết không vì vậy mà tẩu hỏa nhập ma, hắn định làm thế nào?

Nhất định là Kim Quang Dao đã giở trò gì trong đó rồi!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Giáo Đồng 5

Suy nghĩ này thoáng qua rồi thôi, khắc sau, một vùng tối đen hoa bay đầy trời chiếm hết tầm nhìn của Ngụy Vô Tiện.

Dường như Nhiếp Minh Quyết đang nằm trên một cái bàn sắt lạnh lẽo, tay chân đều bị xích sắt trĩu nặng khoá lại.

Gian phòng này có hơi quen quen, một mặt tường chất đầy sách, hai mặt khác thì là kệ chứa bảo vật.

Chính là mặt thất sau chiếc gương đồng trong tấm điện của Kim Quang Dao.

Lúc này Nhiếp Minh Quyết đã tẩu hỏa nhập ma bạo thể mà chết, đã sớm được an táng trong nghĩa địa Thanh Hà Nhiếp thị. Thế nhưng lúc này đây hắn lại nằm trên chiếc bàn sắt trong mặt thất ở Kim Lâm đài, xích sắt trói tay chân hắn kéo ra đến mức gần như biến dạng, chết không nhắm mắt, con người trợn to nhìn chăm chăm về một hướng.

Cạnh bàn sắt, vẫn còn một đồng hung khí như lưỡi rìu, dao găm, cửa, chùy sắt dính vết máu đỏ tươi hoặc đỏ sậm vớt đầy trên đất, đậm một vẻ u ám. Chính giữa có một người ngã ngồi, tóc tai bù xù, bụm mặt không nói.

Trong miệng Nhiếp Minh Quyết phát ra tiếng gầm gừ đặc hữu của hung thi, người này giật nảy mình, bịt tai, ngẩng mặt lên, chính là Kim Quang Dao.

Hắn lẳng lặng nhìn Nhiếp Minh Quyết, mặt đầy vẻ mồm mệ: "Tại sao người cứ nhất định không chịu nhắm mắt lại?"

Đáp lại câu hỏi của Kim Quang Dao, Nhiếp Minh Quyết càng găm gờ kinh khủng hơn nữa. Mặt mày Kim Quang Dao trắng bệch, loạng choạng loạng choạng đứng dậy khỏi mặt đất, vươn tay ra, khép mắt Nhiếp Minh Quyết lại. Nhưng hai mí mắt vừa hợp vào, Nhiếp Minh Quyết lại lập tức mở ra, đáp trả là một cái nhìn chăm chăm cắn phần, sát sao dán chặt vào hắn.

Kim Quang Dao rút tay về, đau xót nói với hắn: "Đại ca à, người nhắm mắt lại đi. Đừng tới tìm ta nữa."

Hắn nhắc cái rìu nhìn có vẻ rất nặng lên khỏi đất, nói: "Ta không muốn làm như vậy đâu. Ta thật sự không có cách nào hết."

Hắn vừa tha thiết cầu xin như thế, vừa vung chiếc rìu trong tay lên cao, đôi mắt trắng đen rõ ràng ấy trợn to lên, nhắm vào cổ Nhiếp Minh Quyết bổ xuống!

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Nào giờ mình chưa từng thử cộng tình lúc chết rồi, một rìu này của hắn bổ xuống, có khi nào mình cũng bị đau không?! Hắn là không nhĩ, người đã chết rồi mà!"

Thế nhưng, rìu này còn chưa bổ xuống, hắn đã nghe thấy một tiếng nói đang gọi hắn ở nơi xa xa.

"Ngụy Anh."

Thanh âm này vừa lạnh lùng vừa trầm trầm, tiếng đầu tiên rất mơ hồ, rất xa xôi, như ảo như thật. Tiếng thứ hai thì rõ ràng hơn không ít, còn có thể nghe ra chút sốt ruột khó mà phát hiện trong ngữ điệu.

Nghe tiếng, Ngụy Vô Tiện mạnh mẽ tách mình ra!

Hắn vẫn là một tờ giấy hình người thật mỏng, dán sát vào mũ sắt của đầu Nhiếp Minh Quyết. Dây buộc mảnh sắt che khuất hai mắt Nhiếp Minh Quyết đã bị hắn kéo ra, để lộ một đôi mắt tròn, vện đầy tơ máu.

Bị ép buộc cộng tình chặn bước, thời gian còn lại không bao nhiêu, nhất định phải trở về cơ thể ngay lập tức!

Tieten người giấy giữ giữ tay áo, lưng lay như cánh bướm bay ra ngoài. Ai mà ngờ, hắn vừa mới vọt ra khỏi tấm màn này, lại nhìn thấy ngay một người đứng trong góc mật thất âm u.

Kim Quang Dao cười khê: "Cuối cùng cũng hiện thân."

Hắn vậy mà nín thở đứng như thế chứ không hề đi!

Thoắt cái, Kim Quang Dao rút nhuyễn kiếm bên hông ra. Chính là bội kiếm "Hận Sinh" tiếng tăm lừng lẫy của hắn.

Năm đó, Kim Quang Dao ẩn núp nội ứng bên cạnh Ôn Nhược Hàn, luôn giấu nhuyễn kiếm này bên hông hoặc quần trên cổ tay, dùng vào thời điểm quan trọng, chưa từng bị người phát hiện. Tuy nhìn mũi kiếm Hận Sinh cực kì mềm dẻo, kiếm ý uyển chuyển, nhưng thật ra rất thâm độc sắc bén, lại còn bám mãi không buông. Một khi bị thân kiếm của nó cuốn lấy, hơn nữa Kim Quang Dao lại bộc phát linh lực quý dị, thì sẽ bị thanh nhuyễn kiếm nhìn như vũng nước xuân này xoắn thành từng đoạn, đã có không ít danh kiếm bị nó huỷ thành một đồng sắt vụn như thế. Lúc này đây, thân kiếm như một con rắn độc lấp lánh vảy bạc, sát sao đuổi theo căn người giấy. Chỉ cần sơ ý tí thôi, sẽ bị răng nọc của con rắn độc này cắn trúng!

Tieten người giấy đập tay áo phành phạch trốn trái né phải, nhanh nhẹn lách đi, nhưng dù sao thì đây cũng không phải cơ thể của mình, lách vài lần là hụt hơi, suýt nữa bị mũi kiếm Hận Sinh cắn trúng. Còn tiếp tục như thế, không thể không bị đâm xuyên!

Bỗng nhiên, hần thoáng thấy trên ô vuông gỗ ở vách tường kế cạnh, có một thanh trường kiếm lẳng lẳng nằm đó. Thanh kiếm này nhiều năm không ai đụng vào lau chùi, thân kiếm và bốn phía nó đã phủ đầy bụi bặm.

Tuỳ Tiện!

Tiện người giấy bay nhào tới ô vuông gỗ, dùng sức đập một chân lên trên chuôi Tuỳ Tiện.

Keng một tiếng, đáp lời kêu gọi, mũi kiếm bắn ra khỏi vỏ!

Tuỳ Tiện từ trong vỏ bay ra, xuyên vào trong ánh kiếm âm u kỳ quái của Hận Sinh. Cổ tay phải của Kim Quang Dao linh hoạt xoay vài vòng, Hận Sinh hết như xoắn lại, quần lấy thân kiếm Tuỳ Tiện thẳng tắp trắng như tuyết. Hần thấy dưới một cái xoắn ấy, vậy mà Tuỳ Tiện lại không chút tổn hại, chột thu tay, để hai kiếm tự đấu, còn hần thì vung tay thả một lá phù bay về hướng Tiện người giấy. Phù chú bốc cháy dấy lên ngọn lửa hừng hực ngay giữa không trung, Tiện người giấy cảm giác có một làn sóng nhiệt sáng rực phả vào mặt, thừa dịp hai kiếm chiến giữa không trung thành hai ánh bạc cong cong, hần mau lẹ vỗ vỗ lay động tay áo giấy, lao ra mặt thất, bay khỏi tầm điện!

Thời gian sắp hết, Ngụy Vô Tiện mặc kệ không nguy trang thành giấy vụn hoặc bướm bướm nữa, bay một mạch. Bay tới trước gian phòng yên tĩnh kia, đúng lúc Lam Vong Cơ mở cửa, hần liền phẫn chấn ra sức vỗ một cái, nhào thẳng vào mặt Lam Vong Cơ.

Tiện người giấy dán thật chặt vào nửa bên mặt của Lam Vong Cơ, dường như đang run run run. Lam Vong Cơ bị hai tay áo rộng rộng của hần chặn mắt, để hần run rẩy trên mặt mình run rẩy một hồi, lúc này mới nhẹ nhàng nhón lấy hần xuống, đặt vào lòng bàn tay của cơ thể, thành công trở về vị trí cũ.

Ngụy Vô Tiệm lập tức hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, mở mắt ra, đứng phắt dậy. Ai ngờ, hồn phách hắn vừa trở về vị trí cũ, cơ thể vẫn chưa mau chóng thích ứng, choáng váng một trận, nghiêng về phía trước, thấy thế, Lam Vong Cơ lập tức đỡ lấy hắn. Nào ngờ Ngụy Vô Tiệm lại thành linh ngẩng đầu, đỉnh đầu va vào cằm Lam Vong Cơ, cộp một tiếng, hai người đều cùng kêu rên.

Ngụy Vô Tiệm một tay sờ đầu mình, một tay sờ sờ cằm Lam Vong Cơ, nói: "Ấy da! Xin lỗi. Lam Trạ người không sao chứ?"

Bị hấn sờ vài cái, Lam Vong Cơ khẽ đẩy tay hấn ra, nhìn sang hướng khác, lắc lắc đầu, tỏ ý không sao hết. Ngụy Vô Tiệm kéo y nói: "Đi!"

Lam Vong Cơ cũng không hỏi nhiều, trước tiên đứng dậy cùng đi với hấn, sau đó mới nói: "Đi đâu."

Ngụy Vô Tiệm: "Tầm điện! Có một mật thất đằng sau cái gương của Kim Quang Dao, phu nhân của hấn lật tẩy chuyện gì đó, bị hấn kéo vào, vẫn còn ở bên trong!"

Kim Quang Dao phát hiện sự tồn tại của người giấ, nhất định sẽ lập tức gia cố lại mảnh giáp trên đầu của Nhiếp Minh Quyết lần nữa, chuyển địa điểm, vậy thì kế hoạch ban đầu coi như xong. Thế nhưng Tần Tổ - phu nhân của hấn, lại không cách nào dời đi! Dù sao thì đó cũng là một người lớn sờ sờ ra đó, hơn nữa lại còn là phu nhân của chủ nhân Kim Lân đài, trước đây không lâu còn trò chuyện với các nữ tử thế gia khác trên tiệc rượu, nếu tự dưng biến mất, không thể nào không có ai nghi ngờ. Thừa cơ hội này xông vào, giải quyết nhanh chóng, không cho Kim Quang Dao chút thời gian bịa đặt với bịt miệng!

Vì muốn giành lấy tiên cơ, nên mặc kệ việc lén đi. Hai người thế như dời núi lấp biển, người chặn đá người. Lam Vong Cơ đeo kiếm lướt đi, những môn sinh Kim Quang Dao phân công gần tầm điện đều được huấn luyện

đến vô cùng nhanh nhạy, một khi có người xâm nhập, mặc dù không ngăn cản được cũng sẽ lớn tiếng cảnh báo, nhắc nhở chủ nhân trong tấm điện. Nhưng lúc này lại là thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Tiếng bọn họ cảnh báo càng lớn, tình hình càng bất lợi với Kim Quang Dao. Bởi vì hôm nay chẳng phải ngày thường, mà chính là ngày mở tiệc Thanh Đàm thịnh hội, vô số Tiên môn thế gia đều tề tụ nơi này, tiếng cảnh báo ấy ngoài việc nhắc nhở Kim Quang Dao trong tấm điện đề phòng, cũng đồng thời thu hút bọn họ tới đây!

Chạy tới đầu tiên chính là Kim Lăng. Cậu ta vốn quanh quẩn dưới bậc thang ở tấm điện, dường như đang do dự không quyết định được. Vừa thấy Ngụy Vô Tiệm với Lam Vong Cơ lại đây, Kim Lăng nghi hoặc nói: "Các người tới đây làm gì?"

Ngụy Vô Tiệm: "Vậy người ở đây làm gì?"

Kim Lăng: "Ta tới tìm thức của ta mượn một thứ."

Ngụy Vô Tiệm: "Thứ gì?"

Kim Lăng hừ: "Người quản được hả? Giờ ta không muốn mượn nữa."

Lúc đang nói, Lam Vong Cơ đã giẫm mạnh chân đi tới bậc thềm như ý, gõ cửa tấm điện cao cao.

Kim Lăng cảnh giác nói: "Nơi này là tấm điện của tiểu thúc, các người đi nhầm chỗ rồi à? Không đúng, các người thế này là xông tới. Các người muốn làm gì?"

Cửa tấm điện cực kỳ kiên cố, xem ra không đập ra được, hiện giờ Ngụy Vô Tiệm cũng chẳng chế ra được thứ gì có thể khoan thủng cửa, nên học theo Lam Vong Cơ - rất lễ phép gõ gõ cửa, nói: "Kim Tông chủ? Kim tiên đốc?"

Tiên thủ thế gia với các tu sĩ vốn đang chờ mở tiệc ở gần đó cũng đều lục tục chạy tới, ai nấy đều ngạc nhiên: "Xảy ra chuyện gì?" "Sao bên này ồn ào vậy?" "Bên này là tấm điện của tiên đốc nhỉ? Mới vừa nghe thấy tiếng cảnh báo xâm phạm..."

Nhiếp Hoài Tang lo sợ bất an, Lam Hi Thần nghiêm mày không nói.

Trong tấm điện không có bất cứ tiếng động nào. Có lẽ Kim Quang Dao đang trốn bên trong, sứt đầu mẻ trán vì không biết xử trí Tần Tổ thế nào. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Kim Tông chủ, ngài có ở trong chứ? Nếu có ở thì xin mời mở cửa ra đi, trước sau gì cũng phải đối mặt thôi."

Kim Lăng cả giận: "Rốt cuộc thì người muốn làm gì? Dẫn hết mọi người tới đây!"

Lam Hi Thần bước đến, nhỏ giọng nói: "... có ở bên trong không?"

Hắn hỏi là hỏi đầu của Nhiếp Minh Quyết.

Ngụy Vô Tiện gật gật đầu.

Lúc này, một tiếng nói mang ý cười truyền tới: "Ồ? Chư quân, các người ở đây làm gì vậy? Tiệc sắp mở, sao không vào chỗ ngồi?"

Kim Quang Dao đi ra từ phía sau đám người, Lam Hi Thần lạnh nhạt nói: "A Dao, người tới thật đúng lúc. Vị Mạc công tử này nói phát hiện một vài thứ bên trong tấm điện của người."

Ngụy Vô Tiện bổ sung: "Mật thất trong tấm điện."

Kim Quang Dao ngơ ngác: "Mật thất? Ừ, tấm điện của ta đúng là có một mật thất như thế, là phòng chứa bảo vật. Sao?"

Mọi người cùng một vẻ nghi ngờ, Kim Quang Dao hỏi thăm như thường: "Sao vậy? Mật thất - đâu có gì bất ngờ nhỉ? Chỉ cần có một ít pháp bảo áp

rường, ai mà không có vài cái Tàng bảo thất?"

Lam Vong Cơ: "Kim Tông chủ, nhiều lời vô ích, mở cửa đi."

Kim Quang Dao như cảm thấy rất kỳ lạ, rooif lại có chút khó xử: "...Hàm Quang Quân. Nếu đã gọi là Tàng bảo thất, thì vật đặt trong đó, tất nhiên chỉ muốn giấu đi chỉ cho bản thân mình thưởng thức mà thôi. Tự đừng bảo ta mở ra, chuyện này..."

Thời gian ngắn như vậy, Kim Quang Dao không thể chuyển Tần Tổ đến chỗ khác. Cũng không thể lợi dụng truyền tống phù, truyền tống phù chỉ có thể truyền tống người thi thuật, mà dựa vào tình trạng của Tần Tổ trước mắt, nàng ta tuyệt đối không thể sử dụng truyền tống phù. Lúc này đây, hẳn là Tần Tổ vẫn còn ở bên trong.

Hoặc là sống, hoặc là chết. Dù là sống hay chết, đối với Kim Quang Dao, đều sẽ là điểm chí mạng.

Kim Quang Dao hấp hối giãy dụa, vẫn trấn định như thế, đẩy đông đùn tây. Chỉ tiếc, càng từ chối, giọng điệu của Lam Hi Thần lại càng kiên định: "A Dao, mở ra."

Kim Quang Dao bình tĩnh nhìn hẳn, đột nhiên cười rạng rỡ, nói: "Nếu Nhị ca đã nói như vậy, thì ta cũng chỉ đành mở ra cho mọi người nhìn xem rồi."

Hắn đứng trước cửa, phát phát tay. Tấm điện mở ra.

Trong đám người, bỗng nhiên có một người lạnh lùng thốt: "Nghe đồn Cô Tô Lam thị trọng lễ nhất, nhìn thế này, thì tin đồn cũng chẳng qua chỉ là tin đồn mà thôi. Cường ép bước vào tấm điện của chủ nhân một nhà, thật là trọng lễ."

Ban nãy khi ở quảng trường, Ngụy Vô Tiệm nghe thấy môn sinh Kim gia cung cung kính kính chào hỏi người này, gọi gã là "Tô Tông chủ", chính là gia chủ Tô thị ở Mạt Lăng mà mấy năm gần đây danh tiếng đang nổi - Tô Mẫn Thiện. Toàn thân áo trắng, hai mắt hẹp dài, mày mảnh môi mỏng, đúng là tuần tú, cũng có vài phần khá kiêu ngạo. Tướng mạo khí chất, có thể coi là tốt. Chỉ tiếc tốt thì tốt đấy, nhưng chẳng phát triển nổi.

Kim Quang Dao nói: "Thôi bỏ qua đi, cũng đâu có thứ mà người ta không nhận ra."

Giọng điệu dẫn đo ấy của hắn hết sức thoả đáng, khiến kẻ khác cảm thấy người này rất tốt tính, nhưng mà, có thể nghe ra chút xiu gượng gạo vừa đủ trong đó. Kim Quang Dao lại nói: "Các người muốn xem Tàng bảo thất đúng không?"

Gương đồng mở ra lần hai, Ngụy Vô Tiệm lại bước vào mật thất này, nhìn thấy tấm màn vẽ đầy chú văn trên kệ chứa bảo kia, và trông thấy chiếc bàn sắt phân thân nọ nữa.

Còn nhìn thấy Tần Tổ.

Tần Tổ quay lưng về phía họ, đứng cạnh bàn sắt. Lam Hi Thần ngạc nhiên ngạc nhiên: "Sao Kim phu nhân lại ở đây?"

Kim Quang Dao: "Tàng bảo thất này là nơi ta giấu riêng đồ, A Tổ cũng thường hay đi vào nhìn chút chơi, nàng ở đây cũng đâu lạ lắm."

Ngụy Vô Tiệm nhìn thấy Tần Tổ, hơi kinh hãi: "Vậy mà Kim Quang Dao không chuyển nàng đi? Cũng không giết nàng? Hắn không sợ Tần Tổ nói ra cái gì sao? Chẳng lẽ hắn còn làm gì Tần Tổ nữa, khiến nàng ấy không cách nào uy hiếp được hắn?"

Hắn không yên lòng, chuyển tới cạnh Tần Tổ, tỉ mỉ quan sát kỹ gò má của nàng.

Tần Tố vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất khoẻ, hoàn toàn không có gì khác thường.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Ban nãy nhìn Tần Tố xúc động giận dữ như thế, sao Kim Quang Dao lại có thể đạt thành thoả thuận gì đó, bịt miệng nàng ta lại chỉ trong một thoáng?"

Hắn bước tới trước ô vuông chứa bảo vật, lập tức vén màn lên.

Sau màn, không có mũ giáp gì cả, cũng không có cái đầu nào hết, chỉ có một thanh chuỷ thủ.

Thanh chuỷ thủ bốc lên vẻ sắc bén âm u, hừng hực sát khí. Lam Hi Thần vốn cũng đang nhìn chăm chăm vào tấm màn ấy, chẳng qua là lần nữa không hạ quyết định vén nó lên, thấy không phải thứ gì khác, dường như thở phào nhẹ nhõm, nói: "Đây là vật gì?"

"Cái này à." Kim Quang Dao cười bước tới, cầm thanh chuỷ thủ trong tay ngắm nghía, nói: "Là một thứ hiếm có. Thanh chuỷ thủ này là vũ khí của một tên thích khách, giết người vô số, cực kỳ sắc bén. Nhìn lưỡi của thanh chuỷ thủ này đi, xem cẩn thận, sẽ phát hiện bóng người bên trong không phải chính mình. Có lúc là đàn ông, lại có lúc là phụ nữ, đôi khi lại là một cụ già. Bóng của mỗi người, đều là vong hồn chết dưới tay thích khách. Nó có âm khí rất nặng, bởi vì vậy nên ta đã bỏ thêm một tấm màn, niêm phong nó lại."

Đầu của Nhiếp Minh Quyết, đã bị hắn dời đi.

Kim Quang Dao thật sự rất thông minh. Hắn đã sớm nghĩ đến, e rằng sẽ có một ngày bị người khác phát hiện mật thất này, bởi vì vậy nên ngoài đầu của Nhiếp Minh Quyết, hắn còn đặt thêm không ít những pháp bảo khác, như là bảo kiếm, phù triện, mảnh vỡ bìa cổ, linh khí, không thiếu món quý hiếm.

Xem ra mặt thất này, quả thật cũng chỉ là một gian Tàng bảo thất quá bình thường. Thanh chuỷ thủ kia, cũng thật sự như hắc đã nói, âm khí nặng, là một vật hiếm lạ. Hơn nữa không ít tiên môn thế gia đều có sở thích thu thập vũ khí kiểu này.

Tất cả đều trông thấy cực kỳ bình thường.

Tần Tổ cứ mãi thần thờ nhìn hắc, nhìn thấy hắc cầm thanh chuỷ thủ trong tay mà ngẫm ngấm, đột nhiên đưa tay ra, giật lấy nó!

Ngũ quan của nàng đồng thời hơi nhả nhúm run rẩy, vẻ mặt này người khác nhìn không hiểu, nhưng Ngụy Vô Tiện vừa nãy nhìn lên cuộc cãi vã giữa nàng với Kim Quang Dao ban nãy lại nhìn hiểu.

Đau đớn, cảm phẫn, nhục nhã!

Nụ cười của Kim Quang Dao cứng đờ: "A Tổ?"

Lam Vong Cơ giật lấy chuỷ thủ, thế nhưng, toàn bộ mũi nhọn của nó đã chôn vào trong bụng Tần Tổ.

Kim Quang Dao thất thanh thét thảm: "A Tổ!"

Hắc nhào tới, ôm lấy cơ thể xụi lơ của Tần Tổ, Lam Hi Thần lập tức lấy thuốc cứu chữa. Nhưng, thanh chuỷ thủ này sắc bén đến cực điểm, oán khí âm khí lại nặng, trong thoáng chốc, Tần Tổ đã mất mạng.

Mọi người ở ngay đây hoàn toàn không ngờ tới sẽ biến thành như vậy, tất cả đều giật mình sửng sốt. Ngụy Vô Tiện lại không hề, đây đầu hắc chỉ có một suy nghĩ: trong lá thư đó, rốt cuộc đã viết những gì?!

Kim Quang Dao thảm thiết gọi tên vợ mình vài tiếng, một tay nâng mặt nàng lên, mắt mở to, lệ không ngừng rơi lên gò má nàng. Lam Hi Thần nói: "A Dao, Kim phu nhân... Người nén bi thương."

Kim Quang Dao ngẩng đầu lên nói: "Nhị ca, chuyện gì thế này? Sao A Tổ lại đột nhiên tự sát? Còn nữa, sao các người lại đột nhiên tụ tập trước tấm điện của ta, muốn ta mở Tàng bảo thất ra? Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra? Phải chăng có chuyện gì người chưa nói?"

Giang Trùng tới hơi muộn lạnh lùng nói: "Trạch Vu Quân, mời nói rõ ràng. Đầu bọn ta cũng mơ hồ cả rồi."

Cả đám người ào ào phụ họa, Lam Hi Thần đành phải nói: "Một thời gian trước, mấy đứa nhỏ trong Cô Tô Lam thị ta đi săn đêm, ngang qua Mạc gia trang, gặp phải tập kích của một cánh tay trái bị cắt lìa. Oán khí sát khí của cánh tay trái này đều cực nặng, Vong Cơ được nó chỉ dẫn, lên đường truy tra, tay chân và phần thân của nó đều đã thu gom xong xuôi. Nhưng lại nhận ra, người này là... Đại ca."

Đại ca của Trạch Vu Quân và Liễm Phương Tôn, Xích Phong tôn!

Cả trong lẫn ngoài Tàng bảo thất một vùng xôn xao. Kim Quang Dao hết sức kinh ngạc: "Đại ca? Không phải Đại ca đã chôn rồi sao? Người với ta đều thấy tận mắt!"

Lam Hi Thần: "Nhưng bộ thi thể kia, đúng là hắc. Hiện giờ nó đang ở ngay trong thành Lan Lăng, dưới đài Kim Lân."

Kim Quang Dao: "Là kẻ nào làm ra chuyện này?!"

Lam Hi Thần lắc đầu nói: "Không biết. Chỉ thiếu mỗi cái đầu, nhưng dù làm cách nào cũng không tìm thấy. Chỉ biết đầu của Đại ca, rất có thể nằm trong tay kẻ phân thân."

Kim Quang Dao ngơ ngác: "Không tìm được... nên, nên mới đến chỗ của ta tìm?"

Lam Hi Thần im lặng không nói.

Kim Quang Dao cúi đầu, ôm thi thể Tần Tố, nói: "... thôi được. Không nhắc tới nữa. Nhưng làm sao các người lại biết được, trong tấm điện của ta có Tàng bảo thất này? Lại làm sao có thể phán định, đầu của Đại ca ở ngay trong mật thất của ta? Kim Lâm đài phòng giữ nghiêm ngặt, nếu như chuyện này đúng là ta làm, ta sẽ dễ dàng để kẻ khác phát hiện đầu của Đại ca sao?"

Nghe hần gặng hỏi, Lam Hi Thần nhất thời không trả lời được.

Không riêng hần không trả lời được, mà ngay cả Ngụy Vô Tiện cũng không trả lời được.

Ai mà ngờ được, trong một lúc ngắn ngủi, Kim Quang Dao có thể lập tức dời đầu đi, đồng thời không biết dùng phương pháp gì, sai sử Tần Tố tự sát ngậm miệng ngay trước mặt mọi người!

Mạch suy nghĩ đang quay nhanh, ánh mắt Kim Quang Dao chuyển sang Ngụy Vô Tiện, trầm giọng nói: "... Huyền Vũ, ta cho rằng người đã quên đi chuyện trước kia, không ngờ tới người vẫn muốn hãm hại ta."

Một vị tiên thủ nói: "Hãm hại? Ai dám hãm hại Liễm Phương Tôn?"

Tô Mẫn Thiện lạnh lùng thốt: "Ai dám? Chính là cái vị đứng bên cạnh Hàm Quang Quân này."

Dừng một chút, gã nói tiếp: "Vị này là người phương nào, chư vị không phải Lan Lăng Kim thị nên có lẽ không biết. Người này tên là Mạch Huyền Vũ, là một môn sinh Kim gia vứt đi. Trước đây vì phẩm hạnh không đứng đắn, quấy rối đồng môn nên bị trục xuất. Mà dạo gần đây nghe đồn, không biết hần có chỗ nào lọt vào mắt Hàm Quang Quân, vậy mà lại theo hầu bên cạnh, đi đâu cũng có nhau*. Hàm Quang Quân có tiếng nghiêm chỉnh xưa nay, tại sao lại giữ một người như vậy ở bên người, thật làm người ta khó hiểu."

*gốc là [xuất nhập tả hữu] - ra vào trái phải, đại khái là như tùy tùng đi theo sau.

Trong lời thì thầm của một đám người, Kim Quang Dao thở dài, nói: "Huyền Vũ, lúc trước ngươi từng lén lút lén vào Tàng bảo thất này. Là người nói với Nhị ca ta sao? Tung ra lời nói dối sẽ bị phá bỏ chộc thùng này có ích lợi gì?"

Hắn đặt thi thể Tần Tổ xuống, gác tay lên trên chuôi kiếm Hận Sinh, bước chân áp sát về phía hắn: "Chuyện đã qua ta cũng không nhắc lại, thế nhưng phải thật lòng khai báo, A Tổ tự sát, phải chăng người đã làm trò gì?"

Kim Quang Dao vung Hận Sinh lên, vẻ không thẹn với lương tâm kia trông cứ như thật, tràn đầy khí thế! Người ngoài vừa nghe như thế, hiển nhiên cho rằng Mạc Huyền Vũ lòng mang oán hận với Liễm Phương Tôn, cho nên mới mở miệng nói xấu. Hơn nữa lại ghen tị Tần Tổ, bởi vậy đã động chân động tay, hại nàng tự sát.

*Cái đoạn vung HS nó là: 金光瑶撒起慌来 chả biết tác giả đang nói cái qq gì nữa =))))))

Lam Vong Cơ chặn trước người Ngụy Vô Tiện, Kim Quang Dao quát lên: "Nói!"

Hận Sinh rời vỏ, Tị Trần đón đỡ. Tu sĩ khác thấy thế, ào ào rút kiếm, chuẩn bị tham chiến bất cứ lúc nào hoặc là tự vệ. Ngụy Vô Tiện thấy tình hình sắp loạn, không thể không có vũ khí trong tay, vừa quay đầu lại nhìn, đúng lúc Tùy Tiện đang nằm trên một ô vuông gỗ, lập tức nắm nó vào tay, rút kiếm ra khỏi vỏ!

Kim Quang Dao tức khắc thất thanh nói: "Di Lãng lão tổ!"

Mũi kiếm của người bên Lan Lăng Kim thị thành linh quay lại, nhắm ngay hắc. Kim Quang Dao nói: "Ngụy Vô Tiệm, người trở về rồi?!"

Tuy Ngụy Vô Tiệm rất muốn đáp một tiếng: "Ta đã về từ lâu rồi!" Nhưng vào giờ phút này, đầu óc mơ hồ, hoàn toàn không biết tại sao lại bị nhận ra. Nhiếp Hoài Tang nói: "Tam... Kim Tông chủ, tại sao lại gọi hắc như thế? Người này chẳng phải Mạc Huyền Vũ hay sao? Hắc chỉ rút thanh kiếm này ra, lẽ nào ai rút thanh kiếm này ra, thì người đó chính là Di Lăng lão tổ ư?"

Bởi vì tên kiếm của Ngụy Vô Tiệm quá khiến người ta khó mà mở miệng, bởi vậy lúc người ngoài nhắc tới nó, đều dùng "thanh kiếm này", "thanh kiếm kia", "kiếm của hắc" mà ám chỉ. Kim Quang Dao nhắm Hận Sinh vào ngay người Ngụy Vô Tiệm, nói: "Hoài Tang người sang đây! Chư quân cẩn thận, người này, tuyệt đối chính là Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiệm!"

Tên này vừa ra, còn khiến người ta sờn tóc gáy hơn cả việc Xích Phong tôn bị ngũ mã phân thân.

Những người trước đó không có ý động đao kiếm cũng không tự chủ được rút bội kiếm ra, bao quanh một phía mặt thất.

Ngụy Vô Tiệm mặt không chút cảm xúc. Nhiếp Hoài Tang sững sờ nói: "Lúc trước ở núi Đại Phạm, Giang Tông chủ dùng linh khí Tử Điện quật hắc một roi ngay trước mặt mọi người, Mạc Huyền Vũ vẫn chưa bị đoạt xá kia mà. Đúng không Giang Tông chủ?"

Sắc mặt Giang Trường rất khó coi, không nói không rằng, tay đặt trên chuôi kiếm, dường như đang suy tư, rốt cuộc nên làm thế nào. Kim Quang Dao nói: "Núi Đại Phạm, không sai, vừa nhắc ta lại nhớ tới, thứ gì đã xuất hiện trên núi Đại Phạm. Khi ấy kẻ triệu Ôn Ninh ra ngay tại đó, chính là vị Mạc Huyền Vũ này."

"Có điều chư vị không biết. Trước kia Mạc Huyền Vũ từng lên vào phòng ta, lục xem khắp nơi. Mà trong Tàng bảo thất này của ta, có một

phần ghi chép của Di Lăng lão tổ. Bản ghi chép này chính là một loại tà thuật - hiến xá. Lấy hồn phách và cơ thể để đánh đổi, triệu hoán lệ quỷ tà linh, báo thù cho bản thân. Bởi vì người thi thuật cam tâm tình nguyện hiến dâng cơ thể, nên không coi là đoạt xá, dù Giang Tông chủ có dùng Tử Điện quật hấn, cũng chẳng thể nghiệm chứng ra được."

Một tu sĩ nửa tin nửa ngờ nói: "Nếu thuật hiến xá này không cách nào kiểm chứng, như vậy bằng vào phán đoán của cá nhân Liễm Phương Tôn ngài, hẳn là cũng không thể nào kết luận được."

Kim Quang Dao: "Đúng là hiến xá không cách nào kiểm chứng, thế nhưng hẳn có phải Di Lăng lão tổ hay không, lại có thể kiểm chứng được. Từ sau khi Di Lăng lão tổ bị lệ quỷ dưới tay cản trở nát thành bột mịn ở ngọn Loạn Táng Cường, bội kiếm của hắn đã bị Lan Lăng Kim thị ta thu về giấu đi. Nhưng cũng không lâu lắm, bọn ta phát hiện, thanh kiếm này đã tự động phong kiếm."

Ngụy Vô Tiện ngẩn ra: "Phong kiếm?"

Kim Quang Dao nói: "Phong kiếm là gì, tin rằng không cần ta phải giải thích thêm. Kiếm này có linh, nó từ chối để bất cứ ai ngoài Ngụy Vô Tiện sử dụng nó, bởi vì vậy nó đã tự niêm phong bản thân. Ngoài bản thân Di Lăng lão tổ, không còn ai khác có thể rút nó ra được. Mà mới vừa rồi, vị 'Mạc Huyền Vũ' này, đã rút thanh kiếm niêm phong mười ba năm ngay trước mặt các người!"

Lời còn chưa dứt, mấy chục ánh kiếm lập tức đồng loạt nhắm ngay Ngụy Vô Tiện mà đâm tới.

Lam Vong Cơ cố đỡ mấy ánh kiếm này, Tị Trần đánh văng vài người, dọn ra một con đường trống. Lam Hi Thần nói: "Vong Cơ!"

Vài tên tiên thủ thế gia bị y chặn cho ngã trái ngã phải cả giận: "Hàm Quang Quân! Người..."

Lam Vong Cơ không nói lời nào, cùng vọt ra khỏi tầm điện với Ngụy Vô Tiện. Ngụy Vô Tiện nói: "Hàm Quang Quân à, lần này ta bị lộ, phải bỏ chạy. Người chạy theo ta làm chi?"

Lam Vong Cơ nhìn thẳng phía trước, không đáp lời hẳn, hai người bỏ một tiếng hô đánh gọi giết của một đám người lại đằng sau. Trong lúc đủ điều vội vã, Ngụy Vô Tiện lại nói: "Thanh danh của người sắp huỷ rồi!"

Suy nghĩ hẳn quay nhanh: "Kim Quang Dao nhìn thấy tờ giấy hình người kỳ lạ kia, lại trông thấy Tuỳ Tiện ra khỏi vỏ, nhất định lúc đó hẳn đã đoán ra là mình đang giở trò, lật ngược quân cờ, lập tức biên ra một lời nói dối, dẫn dụ Tần Tổ tự sát, rồi cố ý dồn ép mình đến cạnh ô gỗ đặt Tuỳ Tiện, dụ mình rút kiếm để lộ thân phận, hắt nước bắn vào mình. Đáng sợ đáng sợ đáng sợ, không ngờ tới Kim Quang Dao này phản ứng nhanh như thế, nói dối lưu loát đến vậy!"

Cái lời bịa đặt này của Kim Quang Dao nếu tỉ mỉ suy nghĩ, cũng hợp tình hợp lý. Mạc Huyền Vũ bị đuổi về Mạc gia trang, lòng sinh oán hận, có tâm báo thù, muốn mời lệ quỷ tới thông qua phần tà thuật mà mình đã từng nhìn lén này, nhưng lại triệu phải Di Lăng lão tổ. Ngụy Vô Tiện hăm hại hẳn, không biết dùng cách gì độc hại Tần Tổ, cũng đều là vì báo thù cho Mạc Huyền Vũ. E rằng, đến cả việc thân thể bị phân thân của Nhiếp Minh Quyết, cũng có thể dồn đẩy nói là âm mưu của Di Lăng lão tổ!

Hai người lao xuống Kim Lân đài, bỗng nhiên có bóng trắng chớp hiện trước mặt, Kim Lăng chặn phía trước bọn họ.

Ngụy Vô Tiện vốn định bạt một kiếm, vừa thấy là Kim Lăng, thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa kịp nói gì, bụng đã mát lạnh.

Hẳn đúng là không ngờ tới, Kim Lăng vậy mà lại đâm tới một kiếm thật.

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Giống ai không giống, cứ y hệt cậu nó, đến cả đâm một đao cũng đều chọc chung một chỗ."

Chuyện tiếp theo, hắc có hơi mơ hồ, chỉ cảm thấy bốn phía hò hét loạn lên, hết sức ồn ào, vô cùng xóc nảy. Tiếng vũ khí va vào nhau và linh lực bùng nổ không ngơi.

Không biết qua bao lâu, mơ mơ hồ hồ, Ngụy Vô Tiệm mở mắt ra, Lam Vong Cơ ngự Tị Trần, hắc thì nằm trên lưng Lam Vong Cơ, trên nửa gương mặt trắng như tuyết kia nhuộm đỏ máu tươi.

Cuối cùng thì vết thương nơi bụng cũng không còn đau lắm, Ngụy Vô Tiệm kêu lên: "... Lam Trạ."

Nhịp thở của Lam Vong Cơ không bình bình giống ngày thường, hơi lộ vẻ dồn dập, tựa như do công hắc bốn ba quá lâu, giao thủ nhiều lần gây nên vậy, nhưng giọng điệu đáp lại của y, lại vững vàng trước sau như một: "Ừ."

"ừ" xong rồi, như cảm thấy nên bổ sung thêm gì đó, y lại nói: "Ta ở đây."

Ngụy Vô Tiệm thuận miệng kêu y một tiếng, không biết nên nói cái gì, ngẫm nghĩ đôi lát, nói: "Năm đó chúng ta từng gặp một lần trên Hoa yến ở đài Kim Lân, người còn nhớ không?"

Lam Vong Cơ: "Chỉ có mỗi người không nhớ."

Ngụy Vô Tiệm: "Rồi rồi, trí nhớ ta không tốt. Người nhớ là được rồi. Người lúc ấy, có phải có lời gì muốn nói với ta không?"

Mãi lâu sau, Lam Vong Cơ mới nói: "Có."

Thế nhưng, Ngụy Vô Tiệm lại không hỏi y rốt cuộc muốn nói gì, bỗng dưng hô: "Há!"

Lam Vong Cơ: "Làm sao."

Ngụy Vô Tiệm: "Ta nhớ rồi, Lam Trạ. Giống như thế này. Ta... đúng là đã từng công người."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Tuyệt Dũng 1

Vân Mộng nhiều hồ, kiến trúc Liên Hoa Ổ chính là dựa vào hồ mà xây.

*Ổ là một vùng trũng

Xuất phát từ bến tàu bên Liên Hoa Ổ này, chèo thuyền xuôi dòng không lâu, sẽ có một vùng hồ sen lớn, gọi là hồ Liên Hoa, e rằng phải đến mấy chục dặm. Lá xanh trải rộng, sen hồng tươi tắn, vai kề vai đầu sát bên đầu. Gió thổi qua hồ, hoa đong đưa cành lá rung rung, cứ như đang gật đầu không ngời. Trong vẻ tươi mát diễm lệ, còn có vài phần ngây thơ đáng yêu.

Liên Hoa Ổ của Giang gia không đóng chặt cửa lớn, không cho phép người bình thường xuất hiện trong phạm vi mấy dặm như tiên phủ các nhà khác, bến tàu rộng rãi trước cổng chính thường có bán đài sen, củ ấu, đủ loại tiểu thương nhỏ ngồi xõm trông coi, cực kì náo nhiệt. Trẻ con nhà gần đấy cũng có thể hít nước mũi lén lút chạy tới giáo trường Liên Hoa Ổ, trộm xem trò vui, dù bị phát hiện cũng sẽ không ăn mắng, thỉnh thoảng còn có thể chơi đùa với các con cháu thế gia.

Hồi Ngụy Vô Tiện còn nhỏ, thường hay thả diều bên bờ hồ Liên Hoa.

Giang Trừng nhìn chăm chăm vào diều của mình, thỉnh thoảng lại ngó sang con của Ngụy Vô Tiện. Diều của Ngụy Vô Tiện đã bay đi rất cao, nhưng hắn vẫn chưa có ý động tay giương cung, tay phải bắc trên chân mày, ngửa đầu cười, dường như cảm thấy còn chưa đủ xa.

Mắt thấy diều đã sắp bay ra khỏi khoảng cách mà bản thân mình hoàn toàn chắc chắn có thể bắn trúng, Giang Trừng cắn răng, cài tên kéo dây

cung, lông trắng vụt bắn ra. Con điều được vẽ thành hình yêu quái một mắt bị mũi tên xuyên qua, rơi xuống.

Chân mày Giang Trùng giãn ra, nói: "Trúng rồi!"

Ngay sau đó, hắt lại tiếp: "Của người bay xa như thế, có bắn tới không?"

Ngụy Vô Tiện: "Người đoán coi?"

Lúc này hắt mới rút tên ra, tập trung nhắm chuẩn. Dây cung kéo căng, bỗng chốc buông tay.

Trúng.

Đầu mày Giang Trùng cau lại, lỗ mũi hừ một tiếng. Một đám thiếu niên đều cất cung đi, hi hi ha ha đi kiểm điều. Rơi gần nhất, chính là thứ tệ nhất, lượm được rồi cũng bị người khác chế giễu một phen. Con của Ngụy Vô Tiện rơi xa nhất, ngay trước mặt hắt chính là điều của người thứ hai - Giang Trùng. Ai mà ngờ, rẽ qua chín khúc hành lang sen, bỗng dừng xuất hiện hai cô gái trẻ đáng người yếu điệu bận đồ hầu gái, đều đeo đoản kiếm. Trong đó kẻ cầm con điều, người thì cầm tên, chắn trước mặt họ.

Hầu gái cao hơn lạnh lùng thốt: "Đây là của ai?"

Chúng thiếu niên vừa thấy hai cô này, trong lòng đều kêu gay go.

Ngụy Vô Tiện sờ sờ cằm, đứng ra nói: "Của ta."

Một hầu gái khác nói: "Người cũng thành thật lắm."

Các nàng tách ra hai bên, một cô gái mặc áo tím đeo kiếm đi tới từ phía sau.

Cô gái này da dẻ trắng ngần, mặt mày thanh tú tinh tế, khá có sắc đẹp, nhưng lại mang ý dữ dằn. Khóe môi như cong mà không phải cong, độc

một vẻ mĩa mai tự nhiên, trông tựa như Giang Trùng. Vòng eo mảnh nhỏ, áo tím nhẹ bay, mặt mày như ngọc, lạnh lẽo hết chuôi kiếm mà tay phải đang gác lên vậy, ngón trỏ tay phải đeo một chiếc nhẫn đính Tử tinh thạch.

Giang Trùng nhìn thấy nàng, lộ nụ cười, kêu lên: "Mẹ."

Thiếu niên khác thì lại cung cung kính kính nói: "Ngu phu nhân."

Ngu phu nhân chính là mẹ ruột của Giang Trùng, Ngu Tử Diên. Đồng thời cũng là phu nhân của Giang Phong Miên, lúc trước còn từng là đồng tu với hắn. Theo lý thuyết phải gọi nàng Giang phu nhân, nhưng không biết tại sao, tất cả mọi người vẫn luôn gọi nàng là Ngu phu nhân. Có người nghi ngờ phải chăng là do tính tình của Ngu phu nhân quá mạnh mẽ, không thích mang họ chồng. Đối với việc này, vợ chồng hai người cũng không có ý kiến khác.

Ngu phu nhân xuất thân từ vọng tộc Mi sơn Ngu thị, trong nhà đứng hàng thứ ba, nên gọi là Ngu Tam nương tử. Trong huyền môn có danh hiệu "Tử Tri Chu", báo ra có thể dọa sợ một mớ người. Khi còn trẻ thì tính tình lạnh lùng nghiêm nghị, không thích giao thiệp với người khác, hơn nữa cũng không thích người ta giao thiệp với mình. Sau khi gả cho Giang Phong Miên rồi nàng cũng quanh năm ra ngoài săn đêm, chẳng tài nào thích ở lại Liên Hoa Ổ của Giang gia. Hơn nữa chỗ của nàng và Giang Phong Miên ở Liên Hoa Ổ cũng là tách nhau ra, độc chiếm một vùng, bên trong chỉ có nàng với đám người tâm phúc mang từ Ngu gia đến ở. Hai nữ tử trẻ tuổi tên Kim Châu, Ngân Châu đều là hầu gái tâm phúc của nàng, luôn không rời khỏi người.

Ngu phu nhân thoáng liếc nhìn Giang Trùng: "Lại đang quậy? Lại đây ta nhìn xem."

Giang Trùng lê tới cạnh nàng, nắm ngón tay tinh tế của Ngu phu nhân nắn nắn cánh tay hắn, vỗ cái bộp lên bả vai một cái, dạy dỗ: "Tu vì một

chút tiến bộ cũng không có, sắp mười bảy tuổi đến nơi rồi lại còn như trẻ nhỏ ngây thơ, cả ngày chỉ biết đi theo người khác làm bậy. Người giống với người khác à? Người khác sau này có quý mới biết sẽ bay nhảy trong cái mương rãnh nào đó, còn người sau này sẽ phải làm chủ nhà họ Giang đấy!"

Giang Trường bị nàng đập loạn choạng người, cúi đầu không dám biện bạch. Ngụy Vô Tiệp biết, khỏi cần nói, nàng thế này là đang công khai ám chỉ chửi mình. Có sư đệ ở bên cạnh lặng lẽ le lưỡi với hần, Ngụy Vô Tiệp nhíu mày với cậu ta. Ngu phu nhân nói: "Ngụy Anh, người lại đang làm cái quái gì?"

Ngụy Vô Tiệp tập mãi thành quen, bước ra, Ngu phu nhân mắng: "Lại cái điệu này! Nếu bản thân người không muốn cầu tiến, thì đừng có lôi kéo Giang Trường lêu lổng với người, làm hỏng nó."

Ngụy Vô Tiệp ngạc nhiên: "Ta không cầu tiến ư? Người tiến bộ nhất trong Liên Hoa Ổ chẳng phải là ta sao?"

Người trẻ tuổi tính nhẩn nại không cao, miệng nhất định phải bắt bẻ vài câu. Vừa nghe lời này, mi tâm Ngu phu nhân quả nhiên lộ ra sát khí, Giang Trường nói: "Ngụy Vô Tiệp, người câm miệng!"

Hần quay sang Ngu phu nhân: "Không phải chúng ta muốn ở trong Liên Hoa Ổ bản điều mãi, nhưng hiện giờ chẳng phải ai cũng không có cách ra ngoài hay sao? Tất cả khu sân đêm Ôn gia đều đánh dấu là địa bàn của bọn họ, dù ta có muốn ra ngoài sân đêm, cũng không có chỗ để ra tay. Chờ ở nhà không đi gây sự, tranh đoạt con mồi với người nhà họ Ôn, đây không phải lời dặn của ngài với cha hay sao?"

Ngu phu nhân cười lạnh: "Chỉ sợ lần này người không muốn ra, cũng phải ra."

Giang Trường không rõ, Ngu phu nhân không để ý đến bọn hần nữa, ngẩng đầu ưỡn ngực băng qua hành lang. Hai ả hầu gái hung dữ trợn mắt

trường Ngụy Vô Tiện, cùng đi theo chủ nhân.

Đến tối, bọn họ mới biết - "Không muốn đi cũng phải đi" là có ý gì.

Kỳ sơn Ôn thị lấy lý do các thế gia khác không biết cách giáo dục, bỏ bê người tài, yêu cầu các nhà trong ba ngày, mỗi gia phái phải cử đi ít nhất mười đứa con cháu trong gia tộc đến Kỳ sơn, để bọn họ phải chuyên gia đích thân giáo hoá.

Giang Trường kinh ngạc: "Người Ôn gia đã nói ra câu này thật sao? Quá vô liêm sỉ!"

Ngụy Vô Tiện: "Tự cho là vàng mặt trời sống trên đầu bách gia thôi. Ôn gia không biết xấu hổ thế kia lại chẳng phải lần đầu. Ý vào gia to thế lớn, hồi năm ngoái đã bắt đầu không cho phép những gia tộc khác săn đêm, đoạt biết bao nhiêu con mồi của người khác, chiếm hết bao nhiêu là địa bàn."

Giang Phong Miên ngồi trên chiếc ghế đứng đầu, nói: "Cẩn thận lời nói. Ăn cơm."

Bên trong phòng chỉ có năm người, ngồi tách ra, trước mỗi người đều đặt một cái án nhỏ hình vuông, trên án là vài đĩa cơm canh. Ngụy Vô Tiện cúi đầu đụng đụng chiếc đĩa, bỗng dừng bị người khác kéo kéo góc áo. Quay mặt sang, chỉ thấy Giang Yểm Ly đưa sang một cái đĩa nhỏ, trong đĩa là mấy hạt sen đã lột sẵn, ú ú trắng trắng, tươi ngon chắc mẩy.

Ngụy Vô Tiện nói nhỏ: "Cảm ơn sư tỷ."

Giang Yểm Ly cười khẽ, gương mặt kia vốn rất thanh đạm, thoáng chốc có thêm vài phần sắc màu sinh động. Ngu Tử Diên lạnh lùng thốt: "Còn ăn gì mà ăn, vài hôm nữa đến Kỳ sơn, không biết có cơm cho tụi nó ăn không nữa, không bằng nhân dịp này bắt đầu để bụng chịu đói vài bữa, tập quen dần đi!"

Kỳ sơn Ôn thị đưa ra yêu cầu nọ, đúng là không cách nào từ chối được. Vô số tấm gương làm chứng, nếu có gia tộc nào to gan chống lại mệnh lệnh của bọn họ, sẽ bị chụp mũ đủ thứ tội danh quái đản như "phản nghịch làm loạn tiên môn", "làm hại bách gia", hơn nữa còn coi đó là lý do, quang minh chính đại, lời chính lễ đáng mà tiêu diệt.

Giang Phong Miên hờ hững nói: "Người cần gì phải sốt ruột như thế. Dù sau này có làm sao, cơm hôm nay vẫn phải ăn."

Ngu phu nhân nhin rồi nhin, đập bàn nói: "Ta sốt ruột? Ta sốt ruột mới là đúng đấy! Người sao vẫn cứ cái vẻ không nóng không lạnh đó như thế? Người không nghe người Ôn gia phái tới nói gì à? Một tôi tớ Ôn gia, cũng dám vênh váo hống hách trước mặt ta! Trong mười đứa con cháu còn nhất định phải có con cháu dòng chính, con cháu dòng chính là ý gì? A Trùng với A Ly, ít nhất phải có một đứa trong đó! Đứa tới làm gì? Giáo hóa? Người ta giáo dục con em nhà mình ra sao, đến lượt họ Ôn bọn họ nhúng tay?! Đây rõ là đứa người qua cho bọn họ nhào bóp, làm con tin cho bọn họ!"

Giang Trùng: "Mẹ, người đừng nóng giận, ta đi là được."

Ngu phu nhân trách mắng: "Đương nhiên là người đi rồi, chẳng lẽ còn để chị người đi? Nhìn cái điệu của nó kìa, giờ còn đang vui cười bóc hạt sen. A Ly, đừng bóc nữa, người bóc cho ai ăn? Người là chủ nhân, không phải đầy tớ của kẻ khác!"

Nghe thấy hai chữ "đầy tớ", trái lại Ngụy Vô Tiện chẳng nói gì, một hơi ăn sạch tất cả hạt sen trong đĩa, nhai nhai, nhai đến độ trong miệng đều là từng hồi ngọt ngọt mát rượi. Giang Phong Miên khẽ ngẩng đầu, nói: "Tam nương."

Ngu phu nhân: "Ta nói gì sai? Đầy tớ? Nghe từ này không vui à? Giang Phong Miên, ta hỏi người, lần này, người có tính kêu nó đi hay không?"

Giang Phong Miên: "Xem bản thân nó, muốn đi thì đi."

Ngụy Vô Tiệm giơ tay: "Ta muốn đi."

Ngu phu nhân cười lạnh: "Hay thật. Muốn đi thì đi, không muốn đi cũng nhất định có thể không đi. Dựa vào cái gì A Trường lại không thể không đi? Nuôi con kẻ khác, nuôi thành thể này, Giang Tông chủ, người đúng là một người cực cực kỳ tốt!"

Nàng tức trong bụng, chỉ muốn xoa cái cơn phẫn uất này ra, có thể nói là chẳng hề có chút lý lẽ nào cả. Những người còn lại đều im lặng mặc nàng nổi nóng. Giang Phong Miên nói: "Tam nương tử, người mệt rồi. Trở về nghỉ ngơi đi."

Giang Trường ngồi im tại chỗ, ngửa đầu nhìn nàng: "Mẹ."

Ngu phu nhân đứng dậy, cười nhạt: "Người gọi ta làm gì? Như cha người, bảo ta bớt nói vài câu à? Người là một đứa ngu, ta đã nói với người từ sớm rồi, cả đời này người cũng chẳng sánh bằng cái kẻ ngồi cạnh người. Tu vi chẳng hơn, săn đêm cũng không bằng, đến cả bắn diều cũng chẳng thể so. Mẹ người bất bình thay người, đã nói với người biết bao lần đừng lêu lổng với nó! Người còn nói thay nó. Sao ta lại sinh ra đứa con như người cơ chứ!"

Nàng đi thẳng ra ngoài, để Giang Trường ngồi lại đó với mặt mày chột đen chột trắng. Giang Yếm Ly lặng lẽ đặt một đĩa hạt sen đã bóc sẵn tới cạnh bàn ăn của hắn.

Ngồi một lúc, Giang Phong Miên nói: "Tối nay ta sẽ chọn tám người, ngày mai các người sẽ cùng đi."

Giang Trường gật đầu, chần chờ không biết nên nói cái gì nữa, xưa nay hắn không biết nên giao lưu với cha thế nào. Ngụy Vô Tiệm húp canh xong, nói: "Giang thúc thúc, người không có thứ gì muốn cho tụi con à?"

Giang Phong Miên cười khê: "Muốn cho các người thì đã cho từ lâu rồi. Kiểm ở bên người, lời dạy trong lòng."

Ngụy Vô Tiện: "À! 'minh tri bất khả nhi vi chi', đúng không?"

*hình như câu này tác giả tự bịa hoặc viết sai... vì sợt toàn ra "tri kỳ bất khả nhi vi chi" - biết rõ không thể nhưng vẫn muốn làm", biểu thị ý kiên quyết/ cố chấp)

Giang Trừng lập tức nhắc nhở: "Ý này không phải bảo người biết rõ sẽ gặp rắc rối, còn cố gắng đi tác quái!"

Lúc này bầu không khí trong bữa ăn mới sống động lên.

Ngày kế, trước khi đi, Giang Phong Miên nhắc nhở việc cần thiết, chỉ nói thêm một câu - "Con cháu Vân Mộng Giang thị, vẫn không yếu đuối tới mức không chịu nổi một chút sóng gió bên ngoài."

Giang Yếm Ly thì lại đưa cho bọn họ hết đồng này tới đồng nọ, nhồi nhét đủ thứ thức ăn lương khô vào lòng mỗi người, thật sợ bọn họ ở Kỳ sơn ăn không đủ no. Mười thiếu niên kéo theo cả thân đồ ăn nặng trĩu, xuất phát từ Liên Hoa Ổ, trước ngày Ôn thị quy định, đến địa điểm chỉ định ở Kỳ sơn.

Các con cháu thế gia của các gia tộc lớn lớn nhỏ nhỏ rải rải rác rác đến, đều là tiểu bối, trong mấy trăm người ấy, có không ít đứa quen nhau hoặc là quen mặt. Tụm năm tụm ba, thì thầm nói chuyện, mặt mày trông không tốt chút nào, xem ra đều là bởi cái kiểu triệu tập không hề lễ độ kia.

Liếc một vòng, Ngụy Vô Tiện nói: "Quả nhiên bên Cô Tô cũng có người tới."

Người của Cô Tô Lam thị tới cũng hơn mười, không biết tại sao, dáng điệu đều khá là hốc hác. Sắc mặt Lam Vong Cơ nhợt nhạt hơn cả, nhưng

vẫn một vẻ lạnh lùng, biểu cảm chớ tới gần đây, lưng đeo kiếm Tị Trần, đứng cô độc một mình, chung quanh là cả vùng vắng vẻ.

Ngụy Vô Tiệm vốn định đi tới bắt chuyện với y, Giang Trùng nhắc nhở hẳn: "Chớ có gây chuyện!" Rồi coi như không có gì.

Bỗng nhiên, phía trước có người cao giọng chỉ huy, lệnh con cháu chúng gia tập hợp thành trận.

Người này không lớn hơn họ bao nhiêu, trông chừng mười mấy tuổi, vênh váo hống hách, mặt mũi có thể miễn cưỡng dính chút mép từ "đẹp". Nhưng đi cùng đó là đầu tóc của kẻ này, khiến người ta có cảm giác bóng dầu, không được sạch sẽ dễ chịu cho lắm. Kẻ này chính là đứa con nhỏ tuổi nhất của gia chủ Ôn thị - Ôn Triều.

Ôn Triều khá thích xuất đầu lộ diện, có không ít lần khoe khoang trước chúng gia một phen, bởi vậy, mặt mũi của gã mọi người cũng không xa lạ gì. Hai bên phía sau gã là hai người đứng hầu. Trái là một thiếu nữ dáng người thướt tha rực rỡ xinh đẹp, mày liễu mắt to, sắc môi đỏ tươi. Không hoàn mỹ ở chỗ là ở môi trên có một hạt nốt ruồi đen, sinh sai chỗ, cứ khiến người ta muốn gảy nó xuống. Phải là một nam tử âm lãnh trông sơ khoảng ba mươi tuổi, dáng cao vai rộng.

Ôn Triều đứng trên con dốc cao, nhìn xuống mọi người, dường như rất là lâng lâng, phất tay nói: "Tất cả nộp kiếm lên!"

Đoàn người bắt đầu rối loạn. Có đứa kháng nghị: "Kẻ tu chân kiếm không thể rời khỏi người, tại sao lại muốn bọn ta nộp tiên kiếm lên?"

Ôn Triều nói: "Vừa nãy là đứa nào nói? Tự bước ra đây!"

Người vừa nãy mới lên tiếng kia, lập tức không dám nói lời nào nữa.

Cả vùng dần dần yên tĩnh lại, lúc này Ôn Triều mới hài lòng, gã nói: "Cũng là tại hiện giờ thứ con cháu thế gia như các người không hiểu lễ nghi, không biết phục tùng, chẳng rõ tôn ti, hỏng hết nền móng, ta mới quyết tâm muốn giáo hoá các người. Hiện giờ cứ ngu ngơ không biết sợ, nếu như không sớm cho các người quen nề nếp, sau này còn không phải sẽ có kẻ mưu toan khiêu chiến quyền uy, bò lên trên đầu Ôn gia hay sao!"

Biết rõ lấy kiếm là có ý xấu, nhưng bây giờ Kỳ sơn Ôn thị như mặt trời ban trưa, các nhà đều như đi trên băng mỏng, không dám có chút phản kháng, rất sợ chọc gã bất mãn, sẽ bị chụp cho cái tội gì đó làm liên lụy đến toàn tộc, chỉ đành nuốt giận vào bụng,

Giang Trừng đè chặt Ngụy Vô Tiện, Ngụy Vô Tiện nói khẽ: "Người đè ta làm gì?"

Giang Trừng hàm hừ: "Sợ người làm bậy."

Ngụy Vô Tiện: "Người nghĩ nhiều rồi. Tuy tên này vừa đầy dầu vừa buồn nôn, nhưng dù ta có muốn đánh gã, cũng sẽ không chọn lúc này để nhà chúng ta thêm phiền đau. Yên tâm đi."

Giang Trừng: "Người lại muốn trùm bao bố đánh gã? E rằng không làm được rồi, nhìn thấy cái tên đứng cạnh Ôn Triều không?"

Ngụy Vô Tiện: "Thấy. Tu vi đúng là cao, cơ mà không giữ được vẻ ngoài, xem ra có tài nhưng thành đạt muộn."

Giang Trừng: "Người kia là Ôn Trục Lưu, có ngoại hiệu 'Hoá đan thủ', là kẻ theo hầu Ôn Triều, chuyên môn bảo vệ gã. Đừng nên chọc vào y."

Ngụy Vô Tiện: "'Hoá đan thủ'?"

Giang Trừng: "Đúng. Hai bàn tay kia của y rất đáng sợ, có thể..."

Hai người nhìn thẳng phía trước, thì thảo trò chuyện, thấy tôi tớ thu kiếm của Ôn thị tới gần, lập tức ngậm miệng. Ngụy Vô Tiện tiện tay tháo kiếm, nộp sang, đồng thời không tự chủ được liếc mắt nhìn bên phía Cô Tô Lam thị.

Hắn vốn tưởng Lam Vong Cơ nhất định sẽ từ chối giao nộp, cơ mà bất ngờ thay, tuy mặt mày Lam Vong Cơ lạnh đến mức đáng sợ, nhưng vẫn tháo kiếm.

Lời chế nhạo lúc trước của Ngu phu nhân linh nghiệm, bọn họ tiếp thu 'giáo hoá' ở Kỳ sơn, quả nhiên ngày nào cũng đều là canh sông nước nhạt. Một thân đồ ăn Giang Yếm Ly nhồi đầy cho họ khi đó đã sớm bị lục soát lấy hết đi, mà trong đám con cháu thế gia trẻ tuổi này, căn bản không ai ích cốc, không thể không nói, khó mà chống cự nổi.

Cái gọi là 'giáo hoá' của Ôn Triều, cũng chính là mỗi ngày đứng nơi cao cao, phát biểu giảng bài một hồi trước mặt mọi người, yêu cầu bọn họ đồng loạt hoan hô gã, mỗi tiếng nói mỗi một cử động đều lấy gã làm gương.

Lúc sắp đêm, gã sẽ mang con cháu chúng gia tới, ép bọn họ chạy đằng trước, dò đường mở đường, thu hút sự chú ý của yêu ma quỷ quái, rồi lại ra ngoài khoe khoang đây là chiến công của một mình gã.

Như có điều cực kỳ ngứa mắt, gã liền bắt người này tới, mắng nhiếc trước mặt mọi người, chửi đối phương đến không bằng heo chó.

Năm trước tham gia Bách gia Thanh Đàm đại hội của Kỳ sơn, Ôn Triều cũng cùng ra sân với đám Ngụy Vô Tiện. Gã dạt dào cảm giác mình sẽ đứng thứ nhất, cứ nghĩ người khác sẽ nhường cho mình như là lẽ đương nhiên, kết quả ba mũi tên đầu, lại có một thất bại, bắn nhầm người giấy. Vốn nên lập tức rời khỏi sân, nhưng gã vẫn cứ không xuống, người ngoài cũng không tiện nói gã. Cuối cùng lúc tính ra, bốn người đứng đầu có kết

quả tốt nhất là Ngụy Vô Tiện, Lam Hi Thần, Kim Tử Hiên, Lam Vong Cơ. Nếu Lam Vong Cơ vào sân sớm, thành tích còn có thể tốt hơn nữa.

Ôn Triều cảm thấy bẽ mặt, bởi vậy đặc biệt căm hận bốn người này nhất. Lam Hi Thần không thể đến đây, gã liền tóm ba tên còn lại, ngày ngày mắng nhiếc họ trước mặt mọi người, thật là oai phong.

Uất ức nhất phải kể tới Kim Tử Hiên, từ bé hẳn đã được cha mẹ nâng trong lòng bàn tay mà lớn, chưa từng chịu sỉ nhục như thế, nếu không phải con cháu khác trong Lan Lăng Kim thị ngăn hẳn lại, hơn nữa Ôn Trục Lưu cũng không phải dạng hiền lành gì, thì ngày đầu tiên hẳn đã xông lên sống mái với Ôn Triều rồi. Lam Vong Cơ thì lại một vẻ tâm như nước lã, coi thường vạn vật, cứ như hồn phách xuất khiếu. Mà Ngụy Vô Tiện thì đã hưởng trò chửi bới của Ngu phu nhân ở Liên Hoa Ổ mấy năm trời, căn bản không hề để chút đẳng cấp của gã vào mắt, xuống đài rồi vẫn cười hi hi.

Ngày hôm đó, mới sáng sớm mọi người lại bị đầy tớ Ôn thị gầm lên, hét như một đám gia cầm - bị xua đuổi đến nơi sân đêm mới.

Vị trí sân đêm lần này, tên là Mộ Khê sơn.

Càng đi sâu vào núi rừng, cành lá trên đỉnh đầu càng rậm rạp, độ phủ bàn chân cũng càng dữ dội. Ngoài tiếng bước chân với tiếng gặt cành xào xạc, thì không còn nghe thấy những tiếng vang khác, tiếng chim thú côn trùng kêu vang trong một vùng âm u đáng sợ hết sức cao vút.

Hồi lâu sau, một đám người tụ tập lại trước một con suối nhỏ. Suối nước róc rách, ở giữa còn có lá phong trôi nổi theo dòng nước.

Tiếng suối và màu lá phong, vô hình trung làm nhạt đi vài phần ngột ngạt của bầu không khí, phía trước ấy mà còn truyền đến tiếng vui cười hi hi ha ha.

Ngụy Vô Tiệm với Giang Trường vừa đi vừa thì thầm đổi cách chửi Ôn cầu, trong lúc vô tình, hắn quay đầu lại liếc nhìn, thoáng trông thấy một bộ đồ trắng. Lam Vong Cơ ở ngay phía sau hắn cách đó không xa.

Bởi vì đi khá chậm, Lam Vong Cơ rơi ra sau đội ngũ. Mấy ngày nay Ngụy Vô Tiệm có đến vài lần muốn sang chỗ y lôi kéo làm quen, tự ôn chuyện cũ, mà chẳng biết tại sao mỗi lần Lam Vong Cơ thấy hắn đều lập tức quay lưng, Giang Trường cũng luôn mãi nhắc nhở hắn đừng càn rỡ chọc ghẹo. Lúc này cách rất gần, không khỏi để ý nhiều hơn.

Ngụy Vô Tiệm chợt phát hiện, tuy Lam Vong Cơ đã cố gắng để đi đứng không khác thường, nhưng vẫn có thể nhìn ra, đùi phải của y hạ xuống đất nhẹ hơn chân trái, dường như không thể dùng sức.

Thấy thế, Ngụy Vô Tiệm thả chậm tốc độ, thụt lùi đi tới cạnh Lam Vong Cơ, sóng vai mà đi với y, hỏi: "Chân người làm sao?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tuyệt Dũng 2

Lam Vong Cơ mắt nhìn thẳng, nói: "Không có gì."

Ngụy Vô Tiện: "Tội mình cũng coi như là người quen nhỉ? Lạnh nhạt như thế, không thèm nhìn ta lấy một cái. Chân người không sao thật à?"

Lam Vong Cơ: "Không quen."

Ngụy Vô Tiện quay lưng, thụt lùi, sóng vai mà đi với y, không muốn cho y nhìn thấy mặt mình, nói: "Có vấn đề thì đừng cậy mạnh. Chân bị thương hay là gãy? Chuyện lúc nào?"

Hắn đang chuẩn bị nói "có muốn ta công người không", bỗng dưng có một làn gió thơm nức mũi thổi tới.

Ngụy Vô Tiện quay đầu lại nhìn chéch phía trước, ánh mắt nhoáng cái sáng rỡ.

Thấy hắn tự dừng ngậm miệng, Lam Vong Cơ nhìn theo mắt hắn. Chỉ thấy năm ba thiếu nữ đi chung với nhau, người thiếu nữ ở giữa mặc áo ngoài đỏ nhạt, khoác một lớp lụa mỏng. Gió khẽ thổi, kéo theo lụa mỏng bay bay, dáng người và bóng lưng hết sức đẹp đẽ.

Cái Ngụy Vô Tiện nhìn, chính là bóng lưng này.

Một cô thiếu nữ cười nói: "Miên Miên, túi thơm này của người thiệt là thứ tốt nha, phối xong rồi đúng là mấy con muỗi không còn tới nữa, mùi cũng dễ ngửi, ngửi xong cả người cứ như tỉnh táo hẳn."

Giọng của thiếu nữ được gọi là Miên Miên kia quả nhiên mềm mại, ngọt ngào dẻo quẹo: "Trong túi hương đều là chút dược liệu cắt nát ra, rất nhiều công dụng. Chỗ ta còn có mấy cái, các người còn ai cần không?"

Ngụy Vô Tiệm lướt qua nhẹ như một làn gió: "Miên Miên, để lại cho ta một cái đi."

Cô gái kia giật mình, không ngờ lại có giọng thiếu niên xa lạ thành linh cất lên, quay đầu lại cho phía sau một gương mặt thanh tú đẹp đẽ, cau mày nói: "Người là ai? Tại sao cũng gọi ta là Miên Miên?"

Ngụy Vô Tiệm cười: "Ta nghe mấy nàng ấy gọi người Miên Miên, nên cho rằng đây chính là tên người thôi. Sao vậy, không phải à?"

Giang Trường thấy hấn lại lên cơn, trợn trắng mắt.

Lam Vong Cơ lạnh lùng thờ ơ. Mặt Miên Miên đỏ ửng: Không cho phép người gọi ta như vậy!"

Ngụy Vô Tiệm: "Sao lại không cho? Vậy thì, người nói tên người cho ta biết, ta sẽ không gọi người là Miên Miên nữa, thế nào?"

Miên Miên nói: "Tại sao người hỏi ta ta lại phải nói người biết? Trước khi hỏi tên của người khác, bản thân mình cũng không thèm báo tên."

Ngụy Vô Tiệm: "Tên ta thì dễ thôi. Người nhớ kỹ nha, ta tên là 'Viễn Đạo'."

Miên Miên hãy còn lặng lẽ đọc lại cái tên 'Viễn Đạo' này vài lần, không nhớ ra thế gia công tử nhà ai lại có cái tên này, nhưng nhìn dáng vẻ khí độ đó của hắn, lại không giống hạng người vô danh, nhìn nụ cười khá là trêu tức bên khoé môi Ngụy Vô Tiệm, lòng thấy khó hiểu.

Bỗng nhiên, tiếng nói nhỏ của Lam Vong Cơ lạnh lùng đứng một bên truyền tới: "Từ bốn cột."

Nàng chợt phản ứng, đây rõ ràng là lấy ý trong "Miên miên tư viễn đạo" trêu chọc nàng mà, oán hận giậm chân nói: "Ai nhớ người. Người không biết xấu hổ!"

*câu thơ trong bài "Ấm mã trường thành quật hành" - tư trong đây là [nhớ], miên man nhớ đường xa.

Có vài thiếu nữ không nhịn được cười, nhao nhao nói: "Ngụy Vô Tiện, người thiệt là chẳng biết xấu hổ nha!"

"Ta nói người biết, nàng ấy là..."

Miên Miên lập tức kéo các nàng đi, nói: "Đi, đi! Không cho các người nói với hắn."

Ngụy Vô Tiện ở đằng sau hô: "Đi cũng được, để lại cho ta cái túi thơm đi! Không để ý tới ta? Không cho? Không cho ta, ta sẽ tìm người khác hỏi tên người, dù sao thì cũng sẽ có người nói ta biết..."

Lời vẫn chưa hô xong, đằng trước vụt sang một chiếc túi thơm, không nghiêng không lệch nện vào ngực hắn, Ngụy Vô Tiện làm bộ như đau tim "Úi" một tiếng, quần dây thắt túi thơm trên ngón tay quay vòng vòng, đi về cạnh Lam Vong Cơ, vẫn vừa quay vừa cười. Thấy mặt mày Lam Vong Cơ ngày càng nặng nề lạnh lẽo, hắn hỏi: "Sao vậy? Lại nhìn ta kiểu đó. Đúng rồi, ban nãy tui mình nói tới đâu nhỉ? Nói tiếp đi. Ta cũng người, thế nào?"

Lam Vong Cơ lẳng lặng nhìn hắn: "Với ai người cũng đều có hành động phóng đảng tùy tiện như thế à."

Ngụy Vô Tiện ngấm nghĩ đôi lát, nói: "Giống lắm hả?"

Lam Vong Cơ cup mắt, chốc lát sau, mới nói một tiếng: "Ngông cuồng!"

Hai chữ này hết như cắn răng mà nói ra, mang theo chút căm hận khó hiểu, đến cả cái nhìn giận dữ cũng không thêm phát cho hấn lấy một cái, Lam Vong Cơ gắng gượng tăng tốc đi về phía trước. Thấy y lại cậy mạnh, Ngụy Vô Tiện vội nói: "Được rồi. Người đừng có đi nhanh như thế, ta đi là được." Rồi ba bước gộp thành hai, đuổi theo Giang Trường.

Ai ngờ Giang Trường cũng không cho hấn chút mặt mũi, hung dữ nói: "Người thật vô vị!"

Ngụy Vô Tiện: "Người có phải Lam Trạm đâu chứ, sao lại học y nói vô vị. Hôm nay mặt y còn tệ hơn hồi trước nữa, cái chân kia là chuyện gì đấy?"

Giang Trường bực mình: "Người còn thanh thời mà nhớ tới y, để y tự đi đi! Không biết tên Ôn Triều ngu si kia lại đang giở trò quỷ gì mà lại bảo chúng ta chạy tới núi Mộ Khê này tìm cửa động nào đó nữa. Mong đừng có như lần đi giết Thụ Yêu lúc trước, bảo chúng ta đi lên bao vây làm khiên thịt."

Một môn sinh ở cạnh bên nhỏ giọng nói: "Mặt mày y đương nhiên là khó coi rồi, tháng trước Vân Thâm Bất Tri Xử bị đốt, các người vẫn chưa biết đâu nhỉ."

Ngụy Vô Tiện nghe vậy giật mình: "Đốt?!"

Mấy ngày nay Giang Trường có nghe nhiều về chuyện này rồi, trái lại không mấy ngạc nhiên: "Người của Ôn gia đốt?"

Tên môn sinh kia nói: "Có thể nói là vậy. Cũng có thể nói là... tự tay Lam gia đốt. Con trai lớn nhà họ Ôn - Ôn Húc đi một chuyến tới Cô Tô, không biết định tội danh gì cho gia chủ Lam thị, bức người Cô Tô Lam thị tự tay đốt Tiên phủ của mình! Lấy cái tên đẹp là thanh lý môn hộ, lập lại sẽ

toả sáng. Hơn một nửa Vân Thâm Bất Tri Xử và núi rừng bị đốt, tiên cảnh trăm năm, cứ như thế mà huỷ. Gia chủ Lam gia trọng thương, sống chết chưa rõ. Hầy..."

Ngụy Vô Tiệp: "Chân của Lam Trạ có liên quan tới việc này sao?"

Tên đệ tử kia nói: "Đương nhiên là có. Cái mà Ôn Húc ra lệnh bảo bọn họ đốt đầu tiên chính là Tàng Thư Các, lớn tiếng nói ai không bằng lòng đốt, sẽ khiến kẻ đó đẹp mặt. Lam Vong Cơ cự tuyệt, bị thuộc hạ Ôn Húc vây đánh, gãy mất một chân. Vẫn chưa chăm lành, bây giờ lại bị bắt ra ngoài, không biết làm khổ bao nhiêu nữa!"

Ngụy Vô Tiệp cẩn thận ngẫm lại, mấy ngày nay, ngoài bị Ôn Triều mắng nhiếc thì đúng là Lam Vong Cơ rất ít đi lại. Toàn là đứng hoặc ngồi, không nói câu nào. Người như y cực trọng dáng vẻ đoan trang đứng đắn, đương nhiên sẽ không để người ngoài nhận ra trên đùi mình có vết thương.

Giang Trừng thấy hăn dường như lại muốn đi sang chỗ Lam Vong Cơ, liền kéo hăn: "Người lại sao nữa! Vẫn còn dám đi chọc y à, không biết sống chết!"

Ngụy Vô Tiệp: "Không phải ta muốn đi chọc y giận. Người coi cái chân y kìa, mấy ngày nay bôn ba giày vò như thế chắc chắn vết thương sẽ nặng thêm, giấu không được nữa nên mới bị người khác nhận ra. Y còn như thế tiếp nữa, cái chân kia có lẽ sẽ tàn. Ta đi công y."

Giang Trừng càng xiết hăn chặt hơn: "Người với y có quen nhau đâu! Không thấy y ghét người đến thế hả? Người đi công y? Chỉ sợ y không muốn gần người thêm nửa bước ấy."

Ngụy Vô Tiệp: "Y ghét thì ghét chứ đâu liên quan gì ta, ta không ghét y. Ta tóm được rồi sẽ công luôn, y nằm trên lưng ta, có muốn bóp chết ta cũng không được."

Giang Trường cảnh cáo: "Thân chúng ta còn lo chưa xong, nào còn rảnh đi để ý chuyện không đâu của người khác?"

Ngụy Vô Tiệp: "Đầu tiên, việc này không rồi. Thứ hai, những chuyện thế này, dù sao thì cũng phải có người để ý chứ!"

Lúc hai người đang nhỏ giọng tranh chấp, một tên tới tở Ôn thị bước lại đây quát tháo: "Đừng có mà thì thào to nhỏ, coi chừng đó!"

Sau tên tới tở, là một thiếu nữ xinh đẹp đi tới. Cô ả này tên là Vương Linh Kiều, chính là một trong hai kẻ theo hầu Ôn Triều. Cụ thể theo hầu thế nào, ai ai cũng biết. ả vốn là hầu gái bên chính thất phu nhân của Ôn Triều, dựa vào mình khá có sắc đẹp, thế là liếc mắt đưa tình rồi lăn lên giường với chủ nhân. Một người đặc đạo gà chó lên trời, hiện giờ trong tiên môn thế gia, cũng thêm được một cái "Toánh Xuyên Vương thị" không lớn cũng chẳng nhỏ.

*Toánh Xuyên hình như là biệt danh =.="

Linh lực ả thấp kém, không thể đeo tiên kiếm loại tốt nhất, nên tay mới cầm một thanh là bằng sắt nhỏ dài. Loại là sắt này, tới tở Ôn thị mỗi người một cây, không cần bỏ vào lửa hơ, ấn dấu ịn lên trên người cũng đã đau đến chết đi sống lại.

*cái loại hay thấy trong hình phạt tù nhân phim cổ trang ý

Vương Linh Kiều nắm nó trong tay, oai phong ngời ngời mắng mỏ: "Ôn tiểu công tử bảo các người cố gắng tìm cửa hang, các người lại đang thì thào nói cái gì đó?"

Thối đời gì đây, thậm chí đến cả hầu gái leo giường cũng có thể hống hách, vênh vênh vào trước mặt bọn họ, đây cõi lòng hai người là dở khóc dở cười.

Đúng vào lúc này, bên cạnh có người hô: "Tìm được rồi!"

Vương Linh Kiều lập tức phớt lờ bọn họ, chạy vội sang, vừa nhìn thấy liền vui vẻ reo lên: "Ôn công tử! Tìm thấy rồi! Tìm thấy lối vào rồi!"

Đó là một hang ngầm rất bí mật, ẩn dưới gốc một cây đa già ba người ôm. Lúc trước bọn họ không tìm được, một là bởi cửa hang này rất nhỏ, vuông vức chưa tới nửa trượng, hai là vì rễ cây và cây mây thô to xoắn xuýt đan thành một tấm lưới rắn chắc chặn mất cửa hang, bên trên còn có một lớp cành khô lá rụng, bùn đất cát đá, thế nên cực kỳ bí mật.

Đẹp cành lá với bùn đất ra, chặt đứt rễ cây, hang động tối om, u ám lập tức lộ ra.

Cửa hang thông đến nơi sâu xa dưới nền đất, một luồng khí lạnh khiến người ta rùng mình ập vào mặt. Ném một cục đá vào, như đá chìm xuống biển lớn, không chút tiếng động.

Ôn Triều hớn hờ: "Chắc chắn là chỗ này! Mau, xuống hết đi!"

Kim Tử Hiên quả thật nhịn không nổi, lạnh lùng thốt: "Người dẫn bọn ta tới đây, nói là đến săn yêu thú, như vậy xin hỏi đây rốt cuộc là yêu thù gì? Báo trước cho bọn ta để còn hợp lực đối phó, không luống cuống tay chân giống lần trước."

Ôn Triều: "Báo cho các người?"

Gã đứng dậy, trước hết là chỉ vào Kim Tử Hiên, rồi lại chỉ vào chính gã, nói: "Các người phải để ta nói bao nhiêu lần nữa mới có thể nhớ? Đừng có lầm tưởng nhé. Các người, chẳng qua chỉ là tu sĩ thuộc hạ của ta thôi, ta mới là người phát ra mệnh lệnh. Ta không cần các người kiến nghị gì với ta. Người chỉ huy tác chiến và điều binh khiển tướng cũng chỉ có ta mà thôi. Có thể hàng phục yêu thú, cũng chỉ có ta!"

Gã căn răng nhấn mạnh ba chữ "chỉ có ta", giọng điệu cất cao, kiêu căng tự đại, khiến người khác nghe xong vừa căm hận vừa buồn cười. Vương Linh Kiều mắng mỏ: "Không nghe thấy Ôn công tử nói gì hả? Còn không mau đi xuống!"

Kim Tử Hiên đứng gần nhất, cố nén lửa giận, vén vạt áo, nắm lấy một cây mây đặc biệt to khỏe, không chút đắn đo nhún người, nhảy xuống hang ngầm sâu không thấy đáy.

Lần này trái lại, Ngụy Vô Tiệm có thể hiểu được tâm trạng của hắn. Dù bên trong hang này có yêu ma quỷ quái gì, đối mặt với chúng nó, cũng tuyệt đối dễ chịu hơn khi đối mặt với đám người Ôn Triều. Lại để đôi cầu nam nữ này làm tổn thương hai con mắt của mình thêm giây phút nào nữa, e là sẽ không dẫn được mà sống mái mất thôi!

Những người còn lại đi theo sau hắn, lần lượt tiến vào hang ngầm.

Những con cháu thế gia bị cưỡng ép triệu tập đã giao nộp hết kiếm, chỉ đành phải chậm rãi leo xuống. Cây mây dán vào vách đất mà sống, thô to như cánh tay trẻ con, rất là rắn chắc. Ngụy Vô Tiệm vừa bám nó chầm chậm hạ thấp xuống, vừa âm thầm tính toán dưới đất có bao sâu.

Đại khái trượt hơn ba mươi trượng, lúc này lòng bàn chân mới chạm vào mặt đất.

Ôn Triều ở phía trên gọi vài tiếng, xác định dưới đó an toàn, lúc này mới đạp lên kiếm của gã, ôm eo Vương Linh Kiều, ung dung ngự kiếm hạ xuống. Chốc lát sau, môn sinh Ôn thị và đám tôi tớ dưới tay hắn cũng nhao nhao hạ xuống.

Giang Trừng nhỏ giọng: "Chỉ mong lần này thứ gã muốn săn không quá khó đối phó. Chẳng biết chỗ này có còn lối ra khác không nữa, ngộ nhờ yêu thú hoặc lệ sát trong hang nổi điên lên, cây mây trông thế kia, không chừng sẽ đứt mất, đến lúc đó thoát thân cũng khó."

Những người khác cũng đều ôm suy nghĩ giống hệt, bất giác ngửa mặt nhìn cửa hang màu trắng đã trở nên rất nhỏ trên đỉnh đầu.

Ôn Triều nhảy xuống khỏi kiếm, nói: "Đứng hết ở đây làm gì? Còn phải đợi ta dạy làm gì nữa hả? Đi!"

Một đám người bị xua đuổi, đi đến nơi sâu trong hang ngầm.

Bởi vì phải để bọn họ đi trước dò đường, Ôn Triều dặn dò tới tở cho bọn họ một ít đuốc. Nóc hang ngầm cao rộng, ánh lửa không chiếu tới đỉnh được, Ngụy Vô Tiện chú ý tiếng vang, cảm thấy càng đi sâu vào, tiếng vọng lại càng mênh mông hơn, e rằng độ sâu đã cách mặt đất trăm trượng.

Đoàn người mở đường duy trì cảnh giác cao độ, giơ đuốc, không biết đã đi bao lâu, cuối cùng cũng tới trước một vùng đầm sâu.

Nếu như đưa vùng đầm này lên mặt đất, ắt hẳn cũng là một cái hồ rộng lớn bao la. Nước đầm tối om, lại còn có rất nhiều đảo đá to to nhỏ nhỏ nhô lên mặt nước.

Mà tiến lên trước nữa, đã không còn đường đi.

Đã đi đến cuối con đường, đối tượng săn đêm vẫn chưa từng xuất hiện, đến cả nó là cái gì cũng không biết, trong lòng mọi người đều chùng chất ngờ vực, lại nơm nớp lo sợ, tinh thần căng thẳng.

Chưa thấy yêu thú mình mong muốn, Ôn Triều cũng có hơi nôn nóng.

Gã chửi hai câu, bỗng dừng "suy nghĩ chợt loé", nói: "Tìm một người, treo lên, cắt chút máu dẫn thứ kia ra."

Đại đa số yêu thú khát máu như điên, nhất định sẽ bị số lượng máu lớn và người sống không thể động đậy giữa không trung thu hút ra ngoài.

Vương Linh Kiều đáp lời, lập tức chỉ về một thiếu nữ, dặn dò: "Nhắm ả đi!"

Thiếu nữ kia chính là "Miên Miên" - người đã tặng túi thơm trên đường ban nãy, nàng bị điểm mặt bất thành linh, cả người ngơ ngác. Lần chỉ định này của Vương Linh Kiều nhìn như tùy ý, nhưng thật ra đã ấp ủ từ lâu. Người mà các thế gia đưa tới đại đa số đều là thiếu niên, bởi vậy chung quy Ôn Triều vẫn không dẫn được mà để ý số thiếu nữ hiếm hoi ít ỏi nhiều thêm chút, đặc biệt là Miên Miên kia, vẻ ngoài không tệ, nàng còn bị tay mỡ chân mỡ của Ôn Triều xâm sở vài lần, chỉ đành phải nuốt giận vào bụng, Vương Linh Kiều đã nhìn vào mắt, hận trong lòng từ lâu.

Miên Miên phản ứng lại, đúng thật là đang chỉ nàng, mặt đầy sợ hãi liên tục lùi về sau. Ôn Triều thấy người Vương Linh Kiều chọn là thiếu nữ này, nhớ tới mình còn chưa có cơ hội ra tay, khá là đáng tiếc: "Chọn này? Đổi đứa khác đi."

Vương Linh Kiều hờn dỗi: "Sao lại phải đổi? Thiếp chọn nó, chàng không nỡ hả?"

À ta vừa nũng nịu, Ôn Triều liền rạo rức, người mềm đi phân nửa, lại nhìn cách ăn mặc của Miên Miên, chắc hẳn không phải con cháu dòng chính, cùng lắm chỉ là một môn sinh, đem ra làm môi thật chẳng còn gì thích hợp hơn, cho dù biến mất cũng không sợ có thế gia đến lăng nhăng lải nhải, bèn nói: "Bậy bạ, sao ta lại không nỡ? Tùy nàng, Kiều Kiều định đoạt đi!"

Tim Miên Miên treo tíu lên cao, quá nửa là sẽ một đi không trở lại, hốt hoảng chạy trốn. Nhưng nàng trốn tới hướng nào, người nơi ấy đều lập tức tản ra một khoảng. Ngụy Vô Tiện khẽ động dậy, bị Giang Trừng túm chặt kéo lại ngay. Miên Miên chợt phát hiện, có hai người lù lù bất động, vội vã trốn ra phía sau họ.

Hai người này chính là Kim Tử Hiên và Lam Vong Cơ. Tới tới Ôn thị đi tới chuẩn bị tới người thấy bọn họ không có ý tránh ra, quát lên: "Đi sang một bên!"

Lam Vong Cơ thờ ơ không đáp.

Thấy tình thế là lạ, Ôn Triều cảnh cáo: "Các người làm gì đó? Nghe không hiểu tiếng người hả? Hay là muốn sắm vai anh hùng cứu mỹ nhân?"

Kim Tử Hiên nhướng mày: "Đủ chưa? Bảo người khác làm khiên thịt cho người còn chưa đủ hay sao, giờ còn muốn người sống lấy máu làm mồi cho người?!"

Ngụy Vô Tiện hơi ngạc nhiên: "Kim Tử Hiên này, vậy mà lại có vài phần can đảm."

Ôn Triều chỉ vào bọn họ, nói: "Đây là muốn tạo phản hả? Ta cảnh cáo các người, ta đã khoan nhượng các người rất lâu rồi đấy. Giờ thì lập tức tự mình ra tay, trói nha đầu này lại treo lên cho ta! Bằng không người hai nhà các người mang đến khỏi cần quay trở lại!"

Kim Tử Hiên hằm hừ cười khẩy, cũng chẳng nhúc nhích. Lam Vong Cơ cũng làm như không nghe thấy, yên lặng như ngồi thiền.

Có một tên môn sinh Cô Tô Lam thị ở cạnh bên nghe thấy những lời uy hiếp của Ôn Triều, run rẩy không thôi, lúc này cuối cùng không nhịn được nữa, xông lên, nắm lấy Miên Miên, chuẩn bị ra tay trói nàng lại. Chân mày Lam Vong Cơ nghiêm lại, một chưởng vỗ ra, đập gã ngã sang bên.

Tuy y không nói không rằng, nhưng vẻ mặt khi trông xuống gã môn sinh kia, không giận tự uy: Cô Tô Lam thị có loại môn sinh như người, quả thật đáng xấu hổ!

Ngụy Vô Tiệm khẽ nói với Giang Trường: "Ày, tính khí kia của Lam Trạm, gay go."

Giang Trường cũng siết chặt nắm đấm.

Tình hình này, e là không thể nào tiếp tục chỉ lo cho thân mình, ảo tưởng có thể không đổ máu tiếp được nữa!

Ôn Triều giận tím mặt, quát lên: "Phản! Giết!"

Mấy tên môn sinh Ôn thị rút trường kiếm sáng loáng ra, nhắm Lam Vong Cơ và Kim Tử Hiên mà đánh tới. Tên "Hoá đan thủ" Ôn Trục Lưu kia đứng chấp tay phía sau Ôn Triều, vẫn không hề động thủ, như cho rằng căn bản không cần gã ra tay vậy. Này cũng đúng thôi, hai thiếu niên lấy ít chọi nhiều lại còn tay không tấc sắt, vốn đã bất lợi, còn thêm vào mấy ngày nay bôn ba vất vả, trạng thái cực tệ, đã thế Lam Vong Cơ còn có thương tích trên người, tuyệt đối không chống đỡ được lâu!

Ôn Triều nhìn thuộc hạ đánh với hai người, xuýt xuýt: "Kẻ như thế, rõ đáng chết."

Có tiếng cười hì hì truyền từ bên cạnh sang: "Đúng đó, cái loại cậ gia thế làm xương làm bậy, ức hiếp người khác, tất cả đều đáng chết, không những phải giết, còn phải chặt đầu xuống, để kẻ đó chịu vạ người thóa mạ, cảnh tỉnh đời sau."

Nghe vậy, Ôn Triều quay phắt đầu lại: "Người nói cái gì?"

Ngụy Vô Tiệm ngạc nhiên: "Người cần ta lặp lại lần nữa hả? Được thôi. Cái loại cậ gia thế làm xương làm bậy, ức hiếp người khác, tất cả đều đáng chết, không những phải giết, còn phải chặt đầu xuống, để kẻ đó chịu vạ người thóa mạ, cảnh tỉnh đời sau - nghe rõ chưa?"

Ôn Trục Lưu nghe thấy câu này, như đang đăm chiêu, liếc mắt nhìn Ngụy Vô Tiệp. Ôn Triều cúi tiết: "Người lại dám cuồng ngôn vọng ngữ nói mấy lời rầm chó không kêu, đại nghịch bất đạo này!"

*gốc là [câu thí bất thông] - chỉ trích cách người khác nói chuyện - thành ngữ.

Đầu tiên là Ngụy Vô Tiệp cong môi "phì" một tiếng, tiếp sau đó, càn rỡ cười phá lên một tràng to.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hấn vỗ vai Giang Trường, vừa cười đến ná thở vừa nói: "Rầm chó không kêu? Đại nghịch bất đạo? Ta thấy là người mới đúng! Ôn Triều, người biết câu vừa nói lúc nãy, là của ai nói không? Chắc là không biết đâu nhỉ, để ta cho người biết luôn. Câu đó chính là đại đại đại danh sĩ khai tông lập tổ dòng chính nhà người - Ôn Mão nói ra đấy. Người vậy mà dám mắng danh ngôn của lão tổ tông nhà người là thứ rầm chó không kêu, đại nghịch bất đạo? Chửi hay lắm, cực kỳ hay! Ha ha ha ha ha ha..."

Mấy ngày qua, lúc Ôn Triều "giáo hoá" bọn họ, còn phân cho mỗi người một phần "Bản ghi chép những tinh hoa của nhà họ Ôn", chép chi chít đầy danh ngôn với sự tích sáng chói loá của các đời gia chủ và danh sĩ Ôn thị, yêu cầu đọc kỹ học thuộc lòng, luôn luôn ghi nhớ trong lòng. Ngụy Vô Tiệp lật vài lần, muốn mắc ói, đến cả lời thoại như uống ngụm nước nhạt nhẽo vô vị cũng có thể nói tới nói lui mỗ xẻ thâm ý ở trong, phét tới mức gió thổi ào ào*.

*gốc là [thiên hoa loạn trụ], ý đại khái là khoác loác, ba xạo quá ghê gớm =)))

Mặt Ôn Triều lúc đỏ lúc trắng, Ngụy Vô Tiệp lại nói: "Đúng rồi, nhục mạ danh sĩ Ôn môn thì có tội gì? Nên phạt thế nào? Ta nhớ là giết không cần luận tội, đúng không? Ừm, tốt đó, người có thể đi chết được rồi."

Ôn Triều không dẫn nổi nữa, rút kiếm nhắm hấn mà đâm. Một lần xông tới này, lập tức lao ra khỏi phạm vi bảo vệ của Ôn Trục Lưu.

Ôn Trục Lưu luôn chỉ đề phòng người ngoài công kích, nhưng không hề đề phòng Ôn Triều thành linh làm loạn, cuối cùng không kịp ứng đối. Mà Ngụy Vô Tiệm cố ý kích gã, chính là đợi khoảnh khắc giận dữ mất khống chế này đây. Nụ cười bên môi hấn không giảm, ra tay nhanh như điện, thoáng cái đoạt kiếm đánh ngược lại, chỉ một lần hành động đã áp chế được Ôn Triều!

Hấn một tay tóm Ôn Triều, lên xuống vài cái, nhảy đến trên một hòn đảo đá trên con đầm sâu, kéo khoảng cách, tay còn lại cầm kiếm của Ôn Triều gác lên trên cổ gã, cảnh cáo: "Tất cả đứng yên, còn cử động nữa coi chừng ta cho Ôn công tử của các người đổ máu!"

Ôn Triều gào xé ruột xé gan: "Đừng nhúc nhích! Đừng nhúc nhích!"

Lúc này đám môn sinh vây đánh Lam Vong Cơ với Kim Tử Hiên mới ngưng công kích. Ngụy Vô Tiệm quát lên: "Hoá đàn thủ người cũng đừng nhúc nhích! Các người biết tính khí của gia chủ nhà họ Ôn rồi nhỉ, chủ nhân người ở trong tay ta, chỉ cần gã đổ một giọt máu thôi, người nơi này bao gồm cả người, đừng mơ có ai sống!"

Quả nhiên Ôn Trục Lưu lập tức rút cái tay chuẩn bị làm khó dễ lại. Thấy tình hình đã được khống chế, Ngụy Vô Tiệm còn định nói thêm, bỗng dừng, cảm thấy toàn bộ mặt đất đều rùng rùng.

Hấn cảnh giác: "Động đất hả?"

Hiện giờ bọn họ đang ở trong hang động dưới lòng đất, nếu đã là hang ngầm, thì dù lối vào bị chặn hay bọn họ bị chôn sống, cũng đều là chuyện cực kỳ đáng sợ. Nhưng Giang Trùng lại nói: "Không có!"

Thế nhưng Ngụy Vô Tiện có cảm giác, mặt đất ngày càng lắc lư ghê hơn nữa, lưỡi kiếm rung rung chạm vào cổ họng Ôn Triều vài lần, khiến gã kêu la thảm thiết. Giang Trừng bỗng quát to: "Không phải động đất, mà là thứ dưới chân người động đấy!!!"

Ngụy Vô Tiện cũng phát hiện, không phải mặt đất đang run, mà là hòn đảo đá hấn đập dưới chân đang run. Không những đang run, mà còn liên tục dâng cao, dâng cao nữa, bộ phận trôi lên khỏi mặt nước ngày càng nhiều.

Cuối cùng hắn cũng nhận ra, đây không phải một hòn đảo - mà nó chính là vỏ lưng của một con yêu thú, một con quái vật khổng lồ ẩn núp dưới đầm sâu!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tuyệt Dũng 3

"Đảo đá" nhanh chóng di chuyển về phía bờ.

Một cảm giác áp bức vô hình kéo đến khi con yêu thú không rõ này đến gần, ngoài số ít người như Lam Vong Cơ, Kim Tử Hiên, Giang Trùng, Ôn Trục Lưu, những người còn lại đều liên tục thụt lùi. Ngay khi tất cả đều cho rằng thú dưới đáy nước này sẽ thành linh nổi lên, thế nhưng nó lại dừng.

Bởi vì nhảy lên lưng nó nên mới khiến con yêu thú ngủ say này thức tỉnh, lúc này Ngụy Vô Tiện không dám hành động thiếu suy nghĩ, giữ nguyên hiện trạng, yên lặng dõi biến.

Mặt nước chung quanh "đảo đá" tối đen, có vài chiếc lá Phong mang màu đỏ tươi khác thường trôi nổi, du đãng lướt qua.

Ở nơi sâu thẳm trong cái đầm tối đen dưới vài chiếc lá Phong ấy, có một thứ đang phát sáng như đôi gương đồng.

Đôi gương đồng kia ngày càng lớn dần, ngày càng gần thêm, Ngụy Vô Tiện thầm kêu không hay, kéo Ôn Triều thụt lui vài bước, dưới chân rừng mạnh một cái, đột nhiên lên cao, "đảo đá" bay lơ lửng trên bầu trời. Một cái đầu thú đen nhánh to lớn, đội vài chiếc lá Phong, vọt ra khỏi mặt nước!

Trong một loạt tiếng kêu sợ hãi cao thấp không đồng đều, con yêu thú này chậm chậm ngoái cổ lại, dùng đôi con ngươi to bằng cái đầu nhìn chăm chăm vào hai người đứng trên lưng nó.

Cái đầu thú hình tròn này trông hết sức quái dị, như rùa lại như rắn. Nếu chỉ nhìn đầu thú một cách đơn giản, thì lại giống đầu của một con rắn khổng lồ, nhưng khi nhìn hơn phân nửa thân thú đã lộ khỏi mặt nước của nó, lại như là...

Ngụy Vô Tiện: "... Một con... rùa thật lớn."

Này không phải một con rùa bình thường.

Nếu nện con rùa này lên giáo trường Liên Hoa Ổ, chỉ e là mỗi cái mai thôi cũng có thể chiếm trọn toàn bộ sân diễn võ. Cái đầu rùa đen nhánh kia của nó ba gã đàn ông vạm vỡ nhanh nhẹn gắng sức hợp lực lại cũng chẳng giữ được. Rùa bình thường sẽ không có cái đầu rắn cực dài lại còn ngoằn ngoèo như thường luồng duỗi ra từ mai, đã thế miệng còn mọc lổn ngổn đầy răng nanh ố vàng, và lại càng không mọc thêm bốn cái chân thú với móng vuốt đầy sắc bén, nhìn rất là linh hoạt nào hết.

Ngụy Vô Tiện bình tĩnh đối diện với cặp mắt to vàng óng kia. Con người của nó dựng thẳng thành một đường, đang biến hoá lúc to lúc nhỏ, dường như tầm nhìn lúc tỏ lúc mờ, không thấy rõ hai thứ trên lưng mình là gì.

Xem ra thị lực của con yêu thú này cũng hết với rắn, không hề tốt. Chỉ cần đứng yên, có lẽ nó sẽ không tài nào phát hiện.

Thình lình, hai luồng hơi nước phọt ra từ hai lỗ mũi đen ngòm của con yêu thú.

Có vài chiếc lá Phong vốn trôi nổi trên mặt nước đúng lúc kề sát với mũi nó, có lẽ là bị mấy thứ nhỏ nhặt đó làm ngứa mũi, nên mới hắt hơi. Ngụy Vô Tiện vẫn án binh bất động, đứng tới độ trông như một pho tượng điêu khắc, nhưng động tác nhỏ này vẫn dọa Ôn Triều phát hãi.

Ôn Triều biết yêu thú này tính dữ thích giết chóc, thấy nó bỗng dừng phì mũi, tưởng nó sắp nổi điên, không màng tới kiếm ở bên cổ, điên cuồng giãy

dựa nhắm Ôn Trục Lưu mà kêu gào: "Còn không cứu ta! Mau cứu ta! Còn đứng ngây ra đó làm gì!"

Giang Trừng cắn răng mắng: "Đồ ngu!"

Trong hai thứ kỳ quái gần ngay trước mắt bỗng có một vận vẹo y như giun, còn phát ra tiếng động chói tai, lập tức kích động con yêu thú này. Đầu thú như rắn kia đột nhiên co rút lại, sau đó bắn vọt ra, răng nanh vàng đen lẫn lộn há to, nhắm lưng mình tấp tới!

Ngụy Vô Tiện giơ tay ném đi, bội kiếm của Ôn Triều như tên rời cung nhắm tới chỗ giống bảy tấc trên đầu thú mà bay.

Thế nhưng vảy đen phủ kín đầu thú lại cứng như giáp sắt, mũi kiếm hệt như va vào thép tấm, coong một tiếng, ma sát tạo ra đốm lửa, kiếm rơi vào nước. Yêu thú tựa như ngẩn ngơ, con người cực kỳ khổng lồ xoay xuống dưới, nhìn cái thứ dài nhỏ đang phát sáng kia chìm vào trong nước. Nhân cơ hội này, Ngụy Vô Tiện tóm Ôn Triều theo, nhún chân, nhảy vọt lên không, rơi lên trên một hòn đảo đá khác, thầm nghĩ: "Đừng có nói với mình, cái này cũng là một con rùa bọt!"

Chợt nghe Giang Trừng hô: "Coi chừng sau lưng! Hoá đàn thủ tới kìa!"

Ngụy Vô Tiện quay phắt đầu lại, chỉ thấy một đôi bàn tay im hơi lặng tiếng đánh tới. Hắn theo bản năng vỗ một chưởng, đối kích với Ôn Trục Lưu, chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh vừa cương mãnh lại âm u truyền đến, gần như đóng băng một cánh tay của hắn. Ôn Trục Lưu bắt được Ôn Triều, hạ xuống bên bờ. Ngụy Vô Tiện chửi thầm, cũng nhảy lên bờ ngay sau đó. Tất cả môn sinh Ôn thị đều lấy cung đeo trên lưng xuống, vừa lùi về sau vừa nhắm vào yêu thú mà bắn tên như mưa, coong coong keng keng nện lên trên lớp vảy giáp đen và mai của yêu thú, đốm lửa toé khắp nơi, tình hình trận chiến nhìn có vẻ hết sức dữ dội, nhưng thật ra lại vô dụng, không có lấy một tên bắn trúng chỗ hiểm, toàn là gãi ngứa cho con yêu thú

này thôi. Đầu thú to lớn lắc trái lắc phải, lớp da đen thùi lộ ra ngoài vẩy giáp, gồ ghề lồi lõm, tên bắn trúng cũng không cách nào đi sâu vào.

Ngụy Vô Tiệm thấy một tên môn sinh cậu ấm đang thở hổn hển lắp tên, nhọc nhằn kéo cung, mà mãi vẫn không được. Thật nhịn hết nổi rồi, giật lấy cung, một đập đá môn sinh kia qua bên cạnh. Trong bao đựng còn lại ba mũi tên, hắn lắp một hơi hết tất cả, kéo căng hết cỡ, tập trung nhắm chuẩn. Dây cung phát ra tiếng kẹttt bên tai, đang định buông tay, bỗng nhiên có tiếng kêu sợ hãi truyền từ phía sau tới.

Tiếng thét này muôn kiểu sợ hãi, Ngụy Vô Tiệm vừa liếc mắt nhìn, thấy Vương Linh Kiều chỉ huy ba tên tôi tớ, hai tên thô lỗ giữ chặt Miên Miên, vận mặt nàng lên, một tên khác tay cầm là sắt, nhắm mặt nàng mà ủa tới!

Trước đó là sắt đã nóng đến mức phát ra ánh đỏ, xì xèo kêu vang. Ngụy Vô Tiệm cách đó khá xa, thấy thế lập tức chuyển hướng tên, buông tay thả dây.

Ba mũi tên cùng ra, trúng ba người, đến cả hừ cũng không, ngẩng mặt ngã ngửa ra đất. Ai mà ngờ, dây cung hầy còn rung rung, Vương Linh Kiều lại đột nhiên nắm cây là sắt rơi xuống đất kia lên, một tay túm chặt tóc Miên Miên, nhắm vào mặt nàng ủa lên lần nữa.

Tu vi của Vương Linh Kiều cực tệ, nhưng lại vừa nhanh vừa ác. Nếu bị ả ta chọc phải, dù một mắt Miên Miên không mù, thì dung nhan cũng sẽ bị huỷ suốt đời. Trong thời khắc muôn phần nguy hiểm có lẽ sẽ phải chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào này, ả đàn bà kia vẫn khăng khăng nhớ mãi cái suy nghĩ hại người đó!

Các con cháu thế gia khác đều đang nhặt tên lắp vào cung, toàn bộ tinh thần đều đối phó với yêu thú, gần nàng kia với ả không có ai, trong tay Ngụy Vô Tiệm lại không còn tên, đi cướp của người khác cũng chẳng kịp nữa, dưới tình thế cấp bách, hắn vọt tới, một chưởng đập bay cái tay túm

tóc của Vương Linh Kiều, một chưởng khác thì nặng nặng nề nề nện vào ngực ả ta.

Vương Linh Kiều bị hấn đập thẳng một chưởng, bay ra đằng sau.

Thế nhưng, mặt là sắt kia, đã đè lên lồng ngực Ngụy Vô Tiện.

Ngụy Vô Tiện ngửi thấy mùi hăng hắc của quần áo và da thịt bị đốt cháy khét, và còn cả cái mùi đáng sợ của thịt chín rục, đau đớn ngập đầu truyền đến nơi gần dưới xương quai xanh.

Hấn ra sức cắn mạnh răng, vẫn không tài nào khép chặt được, chẳng thể giữ nổi tiếng rít chực chờ trong khớp hàm, để nó lao ra khỏi cổ họng.

Lực một chưởng kia của hấn không nhẹ, đập Vương Linh Kiều bay ra ngoài, điên cuồng học máu, rớt xuống đất rồi liền gào khóc. Giang Trường giơ tay nhắm đỉnh đầu Vương Linh Kiều bổ tới, Ôn Triều gào ầm lên: "Kiều Kiều! Kiều Kiều! Mau cứu Kiều Kiều trở về!"

Ôn Trục Lưu khế chau mày, chẳng hề nói nhiều, quả nhiên phóng người lên trước, đánh lui Giang Trường, xách Vương Linh Kiều trở về, vút bên chân Ôn Triều. Vương Linh Kiều nhào vào lòng gã, vừa học máu vừa gào khóc. Giang Trường đuổi theo đánh với Ôn Trục Lưu, Ôn Triều thấy hai mắt hấn vẫn vẹn tơ máu, vẻ mặt khủng bố, con cháu thế gia khác cũng cùng kích động như thế, và cả con yêu thú khổng lồ ở trong đầm nữa, chân trái nó đã giẫm lên bờ, cuối cùng cũng bắt đầu thấy sợ, kêu lên: "Rút lui, rút lui, lập tức rút lui!"

Những kẻ dưới tay gã khố sở chống đỡ, đã chờ lão nhân gia gã ra lệnh rút lui từ lâu, nghe vậy lập tức ngự kiếm mà bay. Kiếm Ôn Triều bị Ngụy Vô Tiện ném vào trong nước, gã bèn cướp của người khác, ôm Vương Linh Kiều nhảy lên kiếm, vèo một cái vọt đi mất tăm, một đám tôi tớ lẫn môn sinh ào ào theo sát gã, Kim Tử Hiên quát lên: "Đừng chiến nữa! Đi!"

Chúng con cháu thế gia vốn cũng chẳng có lòng hiếu chiến đấu tiếp với con yêu thú như ngọn núi nhỏ này. Nhưng khi bọn họ băng băng một mạch, chạy về tới nơi hang ngầm nọ, lại thấy một đồng cây mây mà bọn họ men theo nó leo xuống nằm vòng vèo trên đất hết như một đồng rần chết.

Kim Tử Hiên giận điên: "Con chó vô liêm sỉ! Chúng nó chặt đứt cây mây rồi!"

Không có cây mây này, bọn họ căn bản không thể bò lên trên vách đá cao chót vót được. Cửa hang ngầm nằm trên đỉnh đầu cách hơn ba mươi trượng, ánh sáng chói mắt. Chỉ chốc lát sau, ánh sáng nọ hết như nhật thực - bị vùi đi phân nửa.

Lại có người giật mình kêu lên: "Chúng nó lấp cửa hang!"

Vừa dứt lời, một nửa ánh sáng còn lại cũng bị lấp kín.

Sâu dưới lòng đất, chỉ còn dư lại vài cây đuốc đang cháy, rọi sáng vài khuôn mặt trẻ tuổi mù mờ luống cuống, không có gì để nói.

Một lát sau, tiếng mắng chửi của Kim Tử Hiên phá vỡ bầu không khí yên lặng: "Đôi cầu nam nữ này được lắm!"

Một thiếu niên lẩm bẩm: "Không lên được cũng không sao... cha mẹ ta sẽ đến tìm ta. Bọn họ nghe nói chuyện này, nhất định sẽ tìm đến đây."

Lác đác vài người phụ hoạ, ngay sau đó lại có người run giọng nói: "Bọn họ còn đang tưởng chúng ta ở Kỳ sơn tiếp thu giáo hóa kia mà, sao lại tới tìm chúng ta được... Hơn nữa người Ôn gia trốn đi rồi, chắc chắn sẽ không nói thật, nhất định sẽ bịa ra lý do gì đó... Chúng ta cũng chỉ có thể ở dưới này..."

"Chúng ta cũng chỉ có thể chờ trong cái hang động này... không có đồ ăn... ở chung với một con yêu thú..."

Lúc này, Giang Trùng đỡ Ngụy Vô Tiệm chậm chậm đi tới.

Vừa nghe thấy câu "không có đồ ăn", Ngụy Vô Tiệm nói: "Giang Trùng, ở đây có miếng thịt chín nè, người ăn không."

Giang Trùng: "Cút! Cái thanh là sắt kia sao không ủi chết người luôn đi. Đây là lúc nào hả, thiết muốn khâu mổ người lại."

Con mắt nhạt màu của Lam Vong Cơ đáp lên người bọn họ, ngay sau đó, lại đáp xuống người tay chân luống cuống theo sát phía sau bọn họ - Miên Miên.

Mặt nàng đã khóc đến độ nở hoa, thút tha thút thít, hai tay xoắn váy, liên tục nói "xin lỗi xin lỗi xin lỗi".

Ngụy Vô Tiệm bịt tai: "Ầy, đừng khóc nữa được không? Ta đây bị bỏng chứ không phải người. Chẳng lẽ còn muốn ta dỗ dành người nữa? Người dỗ dành ta một tiếng được không? Được rồi Giang Trùng đừng đỡ nữa, chân ta đâu có gãy."

Mấy thiếu nữ đều kéo tới vây chung quanh Miên Miên, bắt đầu đồng loạt thút tha thút thít.

Lam Vong Cơ thu mắt, ngoặt trở lại.

Giang Trùng nói: "Lam nhị công tử, người đi đâu vậy? Con yêu thú kia vẫn còn canh giữ trong con đầm đen đó."

Lam Vong Cơ: "Về đầm. Có cách rời khỏi."

Nghe nói có cách rời khỏi, ngay cả tiếng khóc cũng im bật. Ngụy Vô Tiệm nói: "Cách gì?"

Lam Vong Cơ: "Đầm có lá Phong."

Lời bất thành linh này mới nghe thì không hiểu gì, nhưng Ngụy Vô Tiện lập tức được điểm thông.

Trong con đầm đen mà yêu thú kia chiếm giữ, quả thật có vài chiếc lá Phong trôi nổi. Nhưng trong động không có cây Phong, cũng không có dấu vết con người, cửa hang ngầm cũng chỉ có ở gần cây đa. Lá Phong này lại đỏ như lửa, còn rất tươi. Lúc bọn họ lên núi, cũng trông thấy cảnh lá Phong trôi theo nước ở một dòng suối.

Giang Trừng cũng hiểu ra: "Dưới đáy đầm đen, rất có thể có lỗ thông với nguồn nước bên ngoài, khi ấy lá Phong mới theo suối nước trong núi rừng trôi vào đây."

Một người sợ hãi thốt: "Nhưng... sao chúng ta biết được cái lỗ đó có đủ lớn hay không, có thể để người chui ra chui vào hay không? Lỗ đâu quá nhỏ, chỉ là một cái khe thì sao?"

Kim Tử Hiên cau mày nói: "Hơn nữa con yêu thú kia vẫn đang chiếm cứ đầm đen không chịu ra ngoài."

Ngụy Vô Tiện kéo áo, một tay liên tục quạt gió vào vết thương dưới lớp áo, nói: "Có chút hi vọng thì hành động thôi, dù sao thì cũng còn hơn ngồi chờ cha mẹ tới cứu. Nó trông coi đầm đen thì sao nào? Dẫn nó ra là xong."

Bàn bạc một phen, nửa canh giờ sau, một đám con cháu thế gia lại lần theo đường cũ quay về.

Bọn họ trốn trong hang, lặng lẽ dòm con yêu thú kia.

Hơn phân nửa cơ thể nó ngâm trong đầm đen. Thân rắn thật dài nhô ra khỏi vỏ rùa, tiến đến gần bờ, răng nanh khép mở, nhẹ nhàng cắn vào thi thể, lại rút cổ, kéo vào mai rùa đen ngòm trông như pháo đài của mình, dường như muốn nằm trong đó tỉ mỉ thưởng thức.

Ngụy Vô Tiệm ném cây đuốc, nện vào một góc hang ngầm.

Trong lòng đất yên tĩnh, tiếng động này vô cùng khuếch đại, đầu yêu thú lập tức chui ra khỏi vỏ lần nữa.

Con người mảnh nhỏ, ánh lên hình ảnh cây đuốc phập phồng, bản năng bị thứ đồ phát sáng toả nhiệt thu hút, nó chậm rãi đuổi cái cổ về phía đó.

Ở sau lưng nó, Giang Trùng im lặng nín thở, lặn xuống nước.

Vân Mộng Giang thị dựa vào nước mà ở, kỹ năng bơi của con cháu trong gia tộc đều cực kỳ xuất sắc, Giang Trùng vào nước liền mất, đến cả gợn sóng cũng không có mấy.

Mọi người nhìn chăm chăm mặt nước, thỉnh thoảng lại ngó sang con yêu thú kia. Chỉ thấy cái đầu rắn to lớn màu đen vẫn do do dự dự đảo quanh cây đuốc nọ, trông vẻ như muốn đến gần rồi lại như không muốn, con tim ngày càng căng thẳng.

Bỗng nhiên, nó như hạ quyết tâm, muốn lĩnh giáo thứ đồ kia một tí, dò mũi tới. Lại bị ngọn lửa nóng hừng hực đốt một thoáng.

Cổ con yêu thú lập tức bắn ngược ra sau, nổi nóng phun hai luồng hơi nước ra khỏi lỗ mũi, dập tắt cây đuốc.

Đúng vào lúc này, Giang Trùng nổi lên mặt nước. Con yêu thú kia phát giác lãnh địa bị kẻ khác xâm phạm, vung đầu, quay người tìm kiếm Giang Trùng.

Ngụy Vô Tiệm thấy tình thế không ổn, cắn rách ngón tay, nhanh chóng hí hoáy vẽ vài đường lên lòng bàn tay, đột nhiên lao ra hang, vỗ một chưởng lên mặt đất. Lòng bàn tay rời khỏi đất, một ngọn lửa cao hơn người thành linh bùng lên!

Yêu thú giật mình, quay đầu lại trông về phía này. Giang Trường thừa cơ lên bờ, hô: "Đáy đầm có hang, không nhỏ!"

Ngụy Vô Tiện: "Không nhỏ là bao nhiêu?"

Giang Trường: "Có thể năm, sáu người qua một lần!"

Ngụy Vô Tiện quát lên: "Tất cả mọi người nghe rõ, theo sát Giang Trường, xuống nước ra khỏi hang. Không bị thương mang theo bị thương, biết bơi mang theo không biết bơi. Một lần có thể qua năm, sáu người nên đừng chen lấn! Bây giờ, xuống nước!"

Dứt lời, ngọn lửa bùng lên cao ngất kia dần dần tắt ngúm, hần lui mười mấy bước về hướng khác, lại một chường vỡ đất, bùng lên ngọn lửa khác. Đôi mắt to vàng óng của con yêu thú bị ngọn lửa này chiếu đỏ, đốt đến phát điên, gạt bốn vuốt, kéo thân thể nặng nề như núi, bò về phía này.

Giang Trường cả giận: "Người làm gì?!"

Ngụy Vô Tiện: "Người mới làm gì ấy?! Dẫn người xuống nước!"

Hần đã thành công khi dẫn dụ yêu thú ra khỏi mặt nước lên trên bờ, lúc này không đi thì còn chờ khi nào! Giang Trường cắn răng nói: "Tất cả lại đây, có thể bơi đứng qua trái, không biết đứng bên phải."

Ngụy Vô Tiện đang vừa quan sát địa hình, vừa nhóm lửa lùi về sau. Bỗng dưng, cánh tay chợt đau đớn, cúi đầu nhìn, vậy mà lại trúng một mũi tên. Hoá ra, tên môn sinh Lam gia bị Lam Vong Cơ giận dữ nhìn ban nãy nhặt một bộ cung bị người nhà họ Ôn vứt bỏ lên, nhắm con yêu thú kia bắn một mũi. Thế nhưng có lẽ là thấy nó dữ tợn khủng bố quá, hành động lại linh hoạt, tâm hoảng nên tay không vững, tên mất chính xác, bắn lên người hần. Ngụy Vô Tiện không rảnh đi nhổ, lại vỡ một chường xuống đất, dẫn lửa ra rồi mới mắng: "Lui ra!! Đừng có rước thêm phiền cho ta!"

Tên môn sinh kia vốn nghĩ một mũi tên trúng chỗ hiểm của yêu thú, cứu vãn chút thể diện ban nãy, nhưng không ngờ lại biến thành thế này, mặt càng ngày càng trắng bệch, nhào vào nước chạy trốn chết. Giang Trường nói: "Người mau tới đây!"

Ngụy Vô Tiệm: "Tới ngay đây!"

Trong tay Giang Trường còn đeo theo ba con cháu thế gia không biết bơi, này gần như là nhóm cuối cùng, không thể dây dưa nữa, đành phải xuống nước trước. Ngụy Vô Tiệm nhổ tên xuống, sau khi nhổ xuống mới thành linh nghĩ tới: "Không ổn!"

Mùi máu tươi quá kích thích yêu thú, cổ của nó đột nhiên dài ra một khoảng, há răng!

Ngụy Vô Tiệm còn chưa nghĩ ra kế sách ứng đối, cơ thể lệch đi, được người dùng một chưởng đưa ra ngoài.

Lam Vong Cơ đẩy hẳn ra.

Hàm trên lẫn dưới của yêu thú thuận thế hợp lại, cắn vào đùi phải của y.

Chỉ nhìn thôi, đùi phải Ngụy Vô Tiệm đã đau đớn, nhưng Lam Vong Cơ vẫn cứ mặt không hề cảm xúc, chỉ hơi nhíu mày. Sau đó lập tức bị kéo trở lại!

Lấy lực cắn và kích cỡ răng nanh của con yêu thú này, nếu táp ngang thì có thể cắn người thành hai khúc dễ như bỡn. May mà dường như nó không thích ăn nát, cắn trúng người rồi, dù sống hay chết nó cũng đều muốn rút vào trong cái vỏ kia của nó, kéo về từ từ thưởng thức. Bằng không hàm răng nó chỉ thoáng dùng lực thôi, chân của Lam Vong Cơ sẽ lập tức đứt lìa. Mai rùa cứng rắn vô cùng, đao kiếm không vào, một khi để nó ngậm Lam Vong Cơ vào đó, e là khỏi nghĩ tới chuyện ra!

Ngụy Vô Tiện chạy như điên, trước khi đầu thú rụt vào, đột nhiên vỗ nhào tới, bám lên cái răng nanh ở hàm trên của nó.

Vốn sức lực của hắc căn bản không thể nào đối kháng với con quái vật này, nhưng tính mạng ở nơi cửa ải, lại bùng nổ ra một sức mạnh kinh khủng không giống người. Hai chân hắc chống trên mai rùa, hai tay thì bám chặt chiếc răng kia, như một cái dầm, sống chết mắc ở đó, không cho nó rụt vào, không cho nó có cơ hội thưởng thức bữa ăn ngon này.

Lam Vong Cơ không ngờ hắc lại có thể đuổi theo dưới tình hình thế này, hết sức kinh ngạc.

Ngụy Vô Tiện sợ yêu thú phát cáu, hoặc là ăn sống bọn họ, hoặc là cắn đứt một chân Lam Vong Cơ, tay phải tiếp tục nắm chặt chiếc răng trên, tay trái nắm lấy chiếc răng dưới, hai tay đồng thời dùng lực đẩy về hai hướng ngược lại, liều mạng mà ra sức, gân xanh trên trán nổi lên từng sợi từng sợi đến gần như vỡ toang, mặt mày đỏ như máu.

Hai chiếc răng nhọn kia đã đâm sâu vào thịt Lam Vong Cơ, vậy mà lại bị bức đến dần dần mở khớp hàm ra thật, không thể cắn vào con mồi tiếp nữa, Lam Vong Cơ rơi vào nước trong đầm.

Thấy y thoát hiểm, khí lực như thần trên người Ngụy Vô Tiện đột nhiên biến mất, không đỡ được hàm trên lẫn dưới của yêu thú, bất chợt buông tay, răng nanh hai hàm trên dưới hung tợn dồn sức hợp lại, phát ra tiếng vang to như vàng đá vỡ tung!

Ngụy Vô Tiện cũng ngã vào nước, rơi xuống cạnh Lam Vong Cơ. Hắc trở mình điều chỉnh tư thế, một tay quơ Lam Vong Cơ sang, một tay quạt nước, thoáng cái đã bơi đi mấy trượng, vẽ ra một con sóng đẹp đẽ cực lớn trong đầm nước, lăn lên bờ, đẩy Lam Vong Cơ lên lưng, co căng chạy.

Lam Vong Cơ buột miệng: "Người?"

Ngụy Vô Tiệm: "Là ta! Ngạc nhiên không vui vẻ không!"

Lam Vong Cơ ở phía sau hẳn, giọng điệu hiểm khi mang theo gợn sóng rõ ràng: "Vui cái gì?! Thả ta xuống!"

Tiếng gầm gừ của yêu thú phía sau chấn động đến mức khiến màng tai và lồng ngực hai người rung lên đau đớn, đều cảm thấy có một luồng máu xộc lên cổ lên mũi, Ngụy Vô Tiệm vội ngậm miệng chuyên tâm chạy trốn. Vì đề phòng con yêu thú kia nổi giận đuổi theo, hẳn chuyên chọn cái hốc chật hẹp mà mai rùa không chen vào được. Chạy một mạch không ngừng, không biết bao lâu, đến tận khi không nghe thấy tiếng động gì nữa, lúc này mới chậm lại.

Tim thả lỏng, tốc độ vừa chậm, Ngụy Vô Tiệm ngửi thấy một mùi máu tanh.

Trở tay sờ, tay phải ướm nhẹ đỏ một mảng. Ngụy Vô Tiệm trầm nghĩ: "Thôi xong. Vết thương của Lam Vong Cơ lại nặng thêm rồi."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Tuyệt Dũng 4

Đoán chừng chạy đã khá xa, nơi này hẳn là đủ an toàn, hẳn vội vàng xoay người, nhẹ nhàng đặt Lam Vong Cơ xuống đất.

Vết thương ở chân vốn chưa lành lặn hẳn, giờ lại bị mấy chiếc răng nhọn của yêu thú cắn, còn ngâm vào nước nữa, bên dưới lớp áo trắng của Lam Vong Cơ đã bị máu tươi nhuộm đỏ một mảng, dùng mắt thường cũng có thể thấy một loạt lỗ đen do răng nanh chọc vào. Đến cả đứng y cũng không vững, vừa được thả ra đã lập tức ngồi xuống.

Ngụy Vô Tiện cúi người kiểm tra chốc lát rồi thẳng lưng lên, đi vòng quanh nơi gần hang ngầm. Có một vài bụi cây mọc dưới nền đất, hẳn khó khăn lắm mới tìm được mấy cành cây thẳng trông khá to, lấy góc áo dùng sức lau bụi đất ở ngoài đi, ngồi xổm trước người Lam Vong Cơ, nói: "Có dây thắt lưng không? Ý, dây buộc trán của người cũng được, mau mau, cởi xuống."

Chẳng chờ Lam Vong Cơ mở miệng nói gì, hẳn chột đuôi tay ra, cởi dây buộc trán kia xuống, giữ một cái rồi coi dây buộc trán như băng vải, kéo thẳng cái chân lăm tai nhiều nạn kia của Lam Vong Cơ, cố định chắc nó lên cành cây.

Lam Vong Cơ thành linh bị hẳn cởi dây buộc trán, mắt tròn tròn: "Người...!"

Động tác của Ngụy Vô Tiện cực nhanh, đã thắt nút cho y xong xuôi, vỗ vỗ vai y, khuyên bảo: "Ta cái gì? Đến lúc này rồi cũng đừng tính toán gì

hết. Dù người có thích mảnh dây buộc trán này nhiều bao nhiêu, nhưng nó cũng đâu thể nào quan trọng bằng chân người đứng không?"

Lam Vong Cơ ngã ra sau, không biết là do hết sức để ngồi, hay là bị hấn chọc tức đến độ không còn lời nào để nói nữa. Ngụy Vô Tiện chợt người thấy một mùi thảo dược nhàn nhạt, mò tay vào ngực lục lại một hồi, lấy ra một chiếc túi thơm nhỏ.

Tua rua của chiếc túi thơm ướt đầm rử xuống, đẹp dễ tình xảo lại có vẻ đáng thương. Hấn nhớ Miên Miên đã từng nói, chứa bên trong nó đều là dược liệu, lập tức mở ra nhìn, quả nhiên đều là thảo dược nửa ráo nửa ướt, nửa nát nửa nguyên, còn có cả vài đoá hoa nho nhỏ lẫn vào trong, vội nói: "Lam Trạm Lam Trạm, đừng ngủ, người ngồi dậy chút đi, ở đây có cái túi thơm, người xem thử coi trong đó có thảo dược nào xài được không."

Hấn sống chết ăn vạ, lôi kéo suốt, lằng nhằng đến độ kéo Lam Vong Cơ uể oải ngồi dậy được mới thôi, nhìn sơ để phân biệt, nhận ra đúng là trong đó có vài thứ thuốc mang hiệu quả cầm máu trừ độc thật. Ngụy Vô Tiện vừa lựa chúng nó ra, vừa nói: "Không ngờ túi thơm của nha đầu kia có tác dụng lớn như thế, lúc về phải cố gắng cảm ơn nàng mới được."

Lam Vong Cơ hờ hững nói: "Chứ không phải cố gắng quấy rối nàng ta?"

Ngụy Vô Tiện: "Nói gì vậy? Cái thứ Ôn Triều với bề ngoài đầy mờ kia mới gọi là quấy rối. Cởi đồ ra."

Lam Vong Cơ khẽ cau mày: "Làm gì?"

Ngụy Vô Tiện: "Còn có thể làm gì? Cởi đó!"

Hấn nói cởi là cởi, tự mình động thủ, tay trái tay phải túm chặt cổ áo Lam Vong Cơ, kéo ra hai bên.

Lồng ngực và bờ vai trắng loá như tuyết lập tức bị lộ trụi.

Lam Vong Cơ bị hấn thành linh đê xuống đất, cưỡng ép cởi quần áo, mặt mày tái mét: "Ngươi Anh! Người định làm gì!"

Ngụy Vô Tiệm tuột đồ y xuống dưới đến hết mức, xé rết rết thành vài mảnh: "Người nghĩ ta định làm gì? Hiện giờ chỉ có hai người chúng ta, ta đã thế này rồi, người nói coi ta đây muốn làm gì?"

Dứt lời, hấn đứng dậy kéo vạt áo ra, hết như có qua có lại, để lộ lồng ngực của mình.

Xương quai xanh hăm sâu, đường cong lưu loát hiện rõ vẻ trẻ trung, tất cả đều là sức sống và sự cứng cáp của thiếu niên.

Lam Vong Cơ nhìn động tác ấy của hấn, mặt mày trắng tím đen đỏ đan xen liên tục, chừng như sắp hộc máu tới nơi. Ngụy Vô Tiệm cười khê, áp sát y thêm một bước, cởi áo ngoài ngay trước mặt y, tay cầm nó vung lên, sau đó buông ra, để mặc chiếc áo rơi xuống đất.

Ngụy Vô Tiệm buông tay nói: "Cởi áo xong rồi, đến phiên quần."

Lam Vong Cơ muốn đứng dậy, nhưng trên đùi có vết thương, lại vừa trải qua một trận chiến, hơn nữa còn giận đến công tâm, càng nóng ruột càng không dậy được, toàn thân chẳng còn chút sức nào. Lòng xao động, vậy mà lại hộc ra một búng máu.

Thấy thế, Ngụy Vô Tiệm lập tức ngồi xổm xuống, vỗ lên mấy chỗ huyết đạo trên ngực y vài cái rồi nói: "Được rồi, máu ứ đã ra, khỏi phải cảm ơn ta!"

Khi phun búng máu đen kia ra rồi, Lam Vong Cơ chợt thấy cảm giác buồn phiền bi thương tệ hại trong lòng giảm đi nhiều, lại nhìn động tác của Ngụy Vô Tiệm, cuối cùng cũng hiểu ra.

Từ sau khi lên núi Mộ Khê hôm nay, Ngụy Vô Tiện đã phát hiện mặt mày Lam Vong Cơ rất tệ, nhất định có buồn rầu đè nén tắc nghẽn trong lòng, lúc này mới cố ý dọa dẫm, kích thích một hồi, khiến y thổ huyết máu ngọt ngọt ứa ra. Mặc dù biết đây là ý tốt của hắn, nhưng Lam Vong Cơ vẫn ra vẻ giận: "... Người có thể đừng đùa kiểu này nữa không!"

Ngụy Vô Tiện giải thích: "Kìm nén huyết khí bức bối đó rất tổn hại sức khỏe. Dọa cái là ra ngay. Người yên tâm, ta không thích đàn ông, sẽ không thừa cơ làm gì người đâu."

Lam Vong Cơ: "Vô vị!"

Ngụy Vô Tiện đã phát hiện tính khí của Lam Vong Cơ hôm nay cực kỳ nóng nảy từ lâu, vậy nên không giải thích gì thêm, phất tay nói: "Rồi rồi rồi, vô vị thì vô vị. Ta vô vị. Ta vô vị nhất đó."

Nói một hồi, có hơi lạnh vù vù thổi từ nền đất bò lên sống lưng, bò đến độ Ngụy Vô Tiện run cầm cập, liền vội vàng đứng dậy, đi lượm một đồng cỏ khô lá héo trở về, lại vẽ phù chú dẫn lửa lên lòng bàn tay lần nữa.

Cành khô cháy lên, tí tách kêu vang, thỉnh thoảng lại có hai, ba đốm lửa du dương bay ra. Ngụy Vô Tiện vò nát mớ thảo dược kiếm được ban nãy, xé ống quần Lam Vong Cơ, đều đều rải lên ba cái lỗ đen xì dử tợn kia miễn cưỡng cầm máu.

Bỗng nhiên, Lam Vong Cơ giơ tay, chặn động tác của hắn lại, Ngụy Vô Tiện nói: "Sao vậy?"

Chẳng nói chẳng rằng, Lam Vong Cơ lấy một phần thảo dược nát trong lòng bàn tay hắn, đè lên trên ngực hắn.

Ngụy Vô Tiện bị y ấn đến độ run rẩy cả người, gào to: "A!"

Hắn quên mất, trên người mình có một miệng vết thương còn mới do là sắt ủi lên, cũng bị ngâm nước và vẫn đang chảy máu.

Lam Vong Cơ rút tay về, Ngụy Vô Tiệm hít hà vài hơi, gỡ từng chút từng chút được liệu mà y đè vào ngực mình ra, quảng lên đùi y lần nữa, rồi nói: "Đừng khách khí. Ta rất hay bị thương, bị thương xong cũng vẫn xuống nước hồ sen chơi như thường, đã sớm quen rồi. Trong túi thơm bé xiu đó thì có bao nhiêu được liệu chứ, vốn đã không đủ xài, ta thấy ba cái lỗ này của người khá là cần... Á!"

Mặt mày Lam Vong Cơ nặng trĩu, lát sau mới nói: "Biết ngay sẽ đau mà, lần sau đừng nên liều lĩnh như thế."

Ngụy Vô Tiệm: "Ta cũng đâu có cách nào? Người tưởng ta muốn chịu bỏng như thế lắm à. Ai mà biết cái ả Vương Linh Kiều kia lại thâm độc như thế chứ, sắp ị lên trên mắt người ta luôn rồi. Miên Miên kia là con gái, còn là một cô nàng rất đẹp nữa, nếu như mù một mắt, hoặc là bị ị lên mặt thứ mà cả đời không phai đó, chẳng tốt chút nào."

Lam Vong Cơ nhàn nhạt nói: "Cái thứ nằm trên người người kia, cũng còn đó cả đời."

Ngụy Vô Tiệm: "Cái đó thì không giống. Đâu phải bị trên mặt. Hơn nữa ta là đàn ông, là đàn ông thì cả đời ai mà không chịu vài lần tổn thương, để lại vài vết sẹo chứ?"

Hắn ở trần, ngồi xổm dưới đất, nhặt một cành cây khêu đồng lửa, làm nó cháy mạnh hơn nữa, nói: "Hơn nữa ngấm lại, tuy không thể làm thứ này biến mất, thế nhưng nó đại biểu cho ta đã từng bảo vệ một cô nương. Hơn nữa cô nương đó, sau này nhất định sẽ nhớ mãi về ta, đời này tuyệt đối không thể nào quên, nói tới thiệt ra lại rất...."

Đột nhiên, Lam Vong Cơ nặng nề đẩy hắn một cái, bức tức nói: "Người cũng biết đời này nàng ta sẽ không quên người!!!"

Một cái đẩy này, vừa khéo đẩy trúng vết thương trên ngực Ngụy Vô Tiện. Ngụy Vô Tiện ôm ngực, ngã ngồi dưới đất thét lớn: "... Lam Trạm!"

Hắn nằm ngã ra đất, đau đến mức chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, ngưỡng cổ rên rỉ: "... Lam Trạm người... phải chăng ta có thù oán gì với người!... Thù giết cha cũng chỉ đến thế này là cùng!"

Nghe vậy, Lam Vong Cơ bóp chặt nắm tay.

Chốc lát sau, y buông lỏng tay, dường như mới nghĩ tới việc đi đỡ Ngụy Vô Tiện dậy. Nhưng chính Ngụy Vô Tiện đã tự ngồi dậy mất rồi, sau đó liên tục lùi ra sau, nói: "Rồi rồi! Biết người ghét ta rồi, vậy thì ta sẽ ngồi xa xa chút. Người đừng tới đây! Đừng có đẩy ta nữa, đau muốn chết."

Vết thương chệch phía bên trái, tay trái vừa nhấc lên đã liên lụy vết thương trở đau. Ngụy Vô Tiện trốn qua một bên, nhặt chiếc áo trắng vừa xé thành từng mảnh ban nãy lên, vung tay phải ném đi, vút tới cạnh Lam Vong Cơ, nói: "Tự người băng bó đi. Ta không qua đâu." Rồi cởi áo bào ngoài hở bên lửa, chờ nó hong khô.

Hơ một lát, không ai mở miệng, Ngụy Vô Tiện lại nói: "Lam Trạm người hôm nay thiệt lạ, thô lỗ như thế. Lời nói ra cũng chẳng giống người."

Lam Vong Cơ: "Nếu như người không có ý ấy thì đừng đi trêu chọc người ta. Chính người thích gì làm đó, nhưng lại hại người khác bức dọc rối lòng!"

Ngụy Vô Tiện: "Người ta ghẹo lại chẳng phải người, có bức dọc rối lòng cũng không tới lượt người. Trừ khi..."

Lam Vong Cơ lạnh lùng nói: "Trừ khi cái gì?"

Ngụy Vô Tiện: "Trừ khi Lam Trạm người thích Miên Miên!"

Ngừng chốc lát, Lam Vong Cơ lạnh nhạt nói: "Xin đừng nói bậy nói bạ."

Ngụy Vô Tiện: "Được. Vậy ta nói bạ nói bậy."

*gốc của anh Cơ là [hồ thuyết bát đạo] với của Tiện là [hồ thuyết cửu đạo], của anh Cơ thì câu có nghĩa là nói bảy nói bạ, còn anh Tiện thì là nhại theo nhưng sửa từ chứ nó chẳng có nghĩa gì hết :)))

Lam Vong Cơ: "Khoe miệng mỉm nhanh nhẩu, vui lắm sao?"

Ngụy Vô Tiện: "Rất thú đó. Hơn nữa không chỉ có miệng lưỡi nhanh thôi đâu, tay chân ta cũng nhanh lắm nha."

"..." Lam Vong Cơ tự lẩm bẫm: "Sao ta lại phải ở đây nói mấy lời nhảm nhí này với người chứ."

Trong lúc không để ý, Ngụy Vô Tiện lại dịch đến ngồi bên cạnh y, không biết sống chết nói: "Bởi vì hết cách, ở đây chỉ còn lại hai người chúng ta thôi. Người không nói nhảm với ta, thì còn có thể nói với ai?"

Lam Vong Cơ liếc nhìn cái tên lành sẹo quên đau này một thoáng. Ngụy Vô Tiện vừa định cười hì hì với y, tự dưng thấy y cúi đầu.

Ngụy Vô Tiện kêu gào thảm thiết: "A a a a a a a a a a a a a a a nhả ra!!! Nhả ra nhả ra nhả ra!!!!!!"

Lam Vong Cơ chôn sâu trong khuỷu tay hắn, cố hết sức cắn vào cánh tay hắn, nghe tiếng không những không nhả ra, mà răng càng dùng sức hơn nữa.

Ngụy Vô Tiệm: "Người có nhà ra hay không?!? Không nhà là ta đập người đó! Đừng tưởng người có vết thương thì ta sẽ không đập người!!!!!!"

Ngụy Vô Tiệm: "Đừng cản nữa! Đừng cản nữa! Ta cút! Ta cút!!! Ta cút ta cút ta cút người nhả ra rồi ta sẽ cút ngay!!!!!!!!"

Ngụy Vô Tiện: "Hôm nay Lam Trạm người điên rồi!!!!!! Người là chó!!! Người là chó!!!!!!!!!! Đừng cần nữa!!!!"

Chờ đến khi Lam Vong Cơ cuối cùng cũng phát điên xong, cần đủ rồi, Ngụy Vô Tiện trở mình lăn đi, lăn liên tục tới một bên khác trong hang ngầm, nói: "Người đừng tới đây!"

Lam Vong Cơ chậm chậm ngồi thẳng người, sửa sang lại quần áo với tóc tai, cặp mắt không nói lời nào, một vẻ bình tĩnh, cứ như cái kẻ hết dẫy lại cần người ta kêu ai ái kia không có chút xíu quan hệ nào với y dù chỉ là mây may. Ngụy Vô Tiện nhìn dấu răng trên cánh tay, sợ hãi phát hiện vậy mà lại không đổ máu, lòng đầy vẻ không thể tưởng nổi, kinh hồn khiếp vía ngồi xồm xuống, rụt ở một xó khều lửa tiếp, trong bụng nghĩ mãi không ra: "Tên Lam Trạm này sao lại như vậy chứ? Tuy là y cứu mình, nhưng tính ra thì mình cũng cứu y mà? Chẳng phải mình muốn y cảm ơn mình gì đó, nhưng sao đã thế này rồi, mình với y vẫn chưa thể kết làm bạn bè? Lẽ nào... mình chộc người ta ghét như lời Giang Trường nói thật ư?!"

Đang lúc hoài nghi, bỗng dưng Lam Vong Cơ nói: "Cám ơn."

Ngụy Vô Tiện tưởng mình nghe nhầm, lại nhìn sang Lam Vong Cơ, y cũng đang nhìn mình, trịnh trọng lặp lại một lần nữa: "Cám ơn."

Thấy y hơi cúi đầu, Ngụy Vô Tiện rất sợ y muốn vái mình, vội nghiêng người tránh: "Miễn miễn. Ta có cái tật nhỏ, là không nghe nổi lời cảm ơn mà người khác nói với ta, nhất là lời cảm ơn đằng hoàng trịnh trọng từ một người như ngươi. Sợ đến hoảng luôn, muốn nổi cả da gà. Còn vái thì ta càng không cần."

Lam Vong Cơ hờ hững nói: "Người nghĩ nhiều rồi. Dù ta muốn vái ngươi, cũng động đậy không được."

Thấy y cuối cùng cũng trở lại bình thường, còn nói hai chữ cảm ơn với mình, Ngụy Vô Tiện vui vẻ, lại không tự chủ được muốn dịch tới. Người

như hấn thích nhất là kéo kéo cọ cọ, nhưng dấu răng trên cánh tay lại nhói cơn đau, nhắc nhở hấn ban nãy Lam Trạm vừa mới nổi cơn điên, không chừng chốc lát sau sẽ còn nổi cơn một lần nữa, hấn vội vàng kiểm chế bản thân, nhìn đỉnh hang tối om, nghiêm mặt nói: "Đám Giang Trùng ra ngoài, xuống núi tốn một hai ngày, xuống núi xong nhất định là ai về nhà nấy, chắc chắn sẽ không về Ôn gia báo danh. Nhưng kiếm bị mất, cũng không biết bao lâu mới có thể tìm được cứu viện. Ta thấy tội mình e là phải ở lại dưới lòng đất này một quãng thời gian rồi. Nên nghĩ cách giải quyết vấn đề thôi."

Dừng một chút, hấn lại nói: "Cũng may quái vật kia vẫn cứ ở trong con đầm đen không đuổi theo tới đây. Nhưng tệ là tệ ở chỗ nó không chịu ra, chiếm cửa hang dưới đáy đầm, tội mình không ra được."

Lam Vong Cơ: "Có lẽ nó không phải quái vật, mà là thần vật. Người thấy nó trông giống con gì."

Ngụy Vô Tiện: "Rùa."

Lam Vong Cơ: "Có một loại thần vật hình dạng y như thế."

Ngụy Vô Tiện: "Thần thú Huyền Vũ?"

Huyền Vũ còn có tên gọi khác là Huyền Minh, hợp thể của rắn và rùa, là thần nước, ở Bắc Hải. Mà Minh cũng ở phương Bắc, nên cũng là thần nơi phương Bắc.

Lam Vong Cơ gật đầu. Răng Ngụy Vô Tiện loé sáng*, nói: "Thần thú - trông thế kia, răng nanh đầy miệng, còn ăn thịt người, khác truyền thuyết có hơi xa ha."

*hình như Tiện nhe răng nên... răng mới sáng.... tác giả chả viết hành động cụ thể gì hết =m="

Lam Vong Cơ: "Đương nhiên không phải thần thú Huyền Vũ chính thức. Mà nó là một con thần thú bán thành phẩm thất bại bị yêu hóa. Hoặc phải nói, nó là một con thần thú Huyền Vũ dị dạng."

Ngụy Vô Tiệm: "Dị dạng?"

Lam Vong Cơ: "Ta từng đọc ghi chép trên một bản sách cổ. Bốn trăm năm trước, Kỳ sơn từng xuất hiện một 'Giả Huyền Vũ' gây loạn. Hình thể khổng lồ, ham ăn người sống, có tu sĩ đặt tên là 'Đồ lục Huyền Vũ'."

*Là tên riêng nên để nguyên. Đồ lục là tàn sát, giết hàng loạt.

Ngụy Vô Tiệm: "Thứ Ôn Triều dẫn chúng ta đi săn, chính là con thú Đồ lục Huyền vũ hơn bốn trăm tuổi này?"

Lam Vong Cơ: "Hình thể lớn hơn ghi chép trong sách cổ, nhưng hẳn là đúng."

Ngụy Vô Tiệm: "Đã qua bốn trăm năm rồi, cũng nên lớn hơn chút. Mà năm đó con Đồ lục Huyền Vũ này không bị giết chết hay sao?"

Lam Vong Cơ: "Không. Từng có tu sĩ lập liên minh chuẩn bị chém giết, nhưng mùa đông năm ấy, đúng lúc đổ một trận tuyết lớn, cực kỳ giá lạnh, con Đồ lục Huyền Vũ kia liền biến mất, kể từ đó không hề xuất hiện."

Ngụy Vô Tiệm: "Ngủ đông."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Tuyệt Dũng 5

Ngưng chốc lát, Ngụy Vô Tiện nói: "Cơ mà dù là ngủ đông, cũng đâu cần phải ngủ lâu đến bốn trăm năm như thế chứ? Người nói con Đồ lục Huyền Vũ này ham ăn người sống, vậy rốt cuộc nó đã ăn bao nhiêu?"

Lam Vong Cơ: "Sách ghi, khi xưa mỗi lần nó xuất hiện, người mà nó ăn ít thì hai, ba trăm, nhiều thì tất cả thành trì thôn trang. Vài lần làm loạn, chỉ ít cũng đã ăn hơn năm ngàn."

Ngụy Vô Tiện: "Ồ. Đó là đã ăn no rồi."

Dường như yêu thú này thích ngậm tất cả người kéo vào trong vỏ, chẳng biết có phải là nó khoái để dành rồi bắt đầu từ từ hưởng thụ hay không nữa. Chắc bốn trăm năm trước nó tích một hơi quá nhiều lương thực vào vỏ, nên đến giờ này vẫn chưa tiêu hoá xong.

Lam Vong Cơ không để ý đến hắc, Ngụy Vô Tiện lại nói: "Nhắc đến ăn, người đã từng ích cốc chưa? Tội mình thế này, không ăn không uống đại khái chỉ có thể chống đỡ ba, bốn ngày thôi. Nhưng nếu sau ba, bốn ngày nữa vẫn chưa có ai tới cứu tội mình, thể lực tinh lực linh lực đều sẽ bắt đầu suy nhược."

Nếu đám Ôn Triều chạy trốn chết kia khoanh tay đứng nhìn bỏ mặc cũng không sao, chờ thêm chừng ba, bốn ngày nữa, có lẽ sẽ đợi được cứu viện từ người của những gia tộc khác đưa đến. Sợ là sợ người Ôn gia chẳng những không đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, mà còn muốn bỏ đá xuống giếng thôi. Cái gọi là "những gia tộc khác", cũng chỉ bao hàm Cô Tô Lam

thị và Vân Mộng Giang thị, nếu Ôn gia phá rồi cản trở từ bên trong, e rằng thời gian "ba, bốn ngày" này sẽ phải tăng gấp bội.

Ngụy Vô Tiệp rút cành cây về, hí hoáy vẽ một bản đồ, vài đường nối liền, nói: "Từ núi Mộ Khê đến Cô Tô gần hơn từ Mộ Khê đến Vân Mộng một chút, người tới hẳn là của nhà các người. Từ từ chờ. Dù bọn họ không đến, cùng lắm là đợi thêm một hai ngày nữa Giang Trường cũng có thể chạy về tới Liên Hoa Ổ. Giang Trường thông minh lanh lợi, người Ôn gia chẳng ngăn hẳn được, không phải lo."

Lam Vong Cơ cup mắt, dáng vẻ mệt mỏi, nhỏ giọng nói: "Không chờ được."

Ngụy Vô Tiệp: "Hả?"

Lam Vong Cơ nói: "Vân Thâm Bất Tri Xử, đã đốt rồi."

Ngụy Vô Tiệp thăm dò: "... Mọi người còn ở đó chứ? Chú người, anh người."

Hắn vốn tưởng rằng, dù gia chủ nhà họ Lam - phụ thân Lam Vong Cơ bị thương nặng, hẳn vẫn còn Lam Khải Nhân và Lam Hi Thần có thể chủ trì đại cục. Nhưng Lam Vong Cơ lại thần thờ nói: "Phụ thân sắp không còn. Huynh trưởng mất tích."

Cành cây Ngụy Vô Tiệp cầm vẽ linh tinh trên đất ngưng bật.

Lúc lên núi tên con cháu thế gia kia đã nói, gia chủ Lam gia bị thương nặng. Nhưng hắn không ngờ, lại bị thương nặng đến độ "sắp không còn". Có lẽ mấy ngày nay Lam Vong Cơ vừa nhận được tin mới nhất, nói cha y sắp không qua khỏi.

Tuy gia chủ Lam gia bế quan quanh năm, hai tai không nghe việc bên ngoài, nhưng cha ruột vẫn là cha ruột. Hơn nữa Lam Hi Thần còn mất tích,

thảo nào hôm nay Lam Vong Cơ luôn hết sức u sầu, cơn bức tức cũng cực kỳ lớn.

Ngụy Vô Tiệm bỗng chốc hơi lúng túng, không biết nên nói gì. Hắn mơ mơ hồ hồ quay đầu lại, toàn thân cứng đờ.

Ánh lửa chiếu vào mặt Lam Vong Cơ, ánh lên như một viên ngọc ấm, hơn nữa còn rọi rõ dòng nước mắt ở một bên cằm y đến rõ rõ ràng ràng.

Ngụy Vô Tiệm ngẩn ngơ, thầm nghĩ: "Chết thật!"

Người như Lam Vong Cơ, có lẽ cả đời chỉ chảy vài lần nước mắt như vậy mà thôi, thế nhưng hắn lại đụng phải một lần trong số đó. Điều hắn không chịu nổi nhất đó là nhìn người khác chảy nước mắt. Không nhìn nổi nước mắt của con gái, vừa thấy đã nghĩ đến chuyện chạy tới dỗ dành pha trò chọc cười, chọc đến độ người ta đối khóc thành cười. Nước mắt đàn ông lại càng không thể nhìn nổi. Hắn vẫn cho rằng, gặp phải nước mắt đàn ông - người xưa nay luôn mạnh mẽ kiên cường, còn đáng sợ hơn cả khi bất cần nhìn thấy một cô gái luôn giữ mình trong sạch đang tắm nữa, thế nên hắn vẫn chẳng thể bước tới an ủi.

Phủ nhà bị thiêu rụi, toàn tộc chịu chèn ép, cha ruột hấp hối, huynh trưởng mất tích, trên người lại có vết thương đau đớn, dưới lớp lớp đá kích, bất cứ lời an ủi nào cũng đều yếu ớt vô lực.

Ngụy Vô Tiệm cũng không biết để tay chân vào đâu, đưa đầu sang, lát sau mới nói: "Lam, Lam Trạ."

Lam Vong Cơ lạnh lùng thốt: "Câm miệng."

Ngụy Vô Tiệm ngậm miệng.

Củi lửa cháy nổ một tiếng.

Lam Vong Cơ lẳng lẳng nói: "Ngụy Anh, kẻ như ngươi, thật sự rất đáng ghét."

Ngụy Vô Tiện: "Ờ..."

Hắn nghĩ: "Xảy ra nhiều chuyện như vậy, lòng Lam Trạm đang buồn phiền muốn chết, lại thêm mình lúc lắc trước mặt y nữa, hèn chi bức tức đến như thế, chân bị thương không có hơi sức đánh mình, chẳng thể làm gì khác hơn là cắn mình... Mình thấy nên chữa cho y một nơi yên tĩnh thì hơn."

Bứt rứt một hồi, hắn vẫn cứ nói: "Thiệt tình ta không muốn làm phiền người đâu... ta chỉ muốn nói, người có lạnh không. Áo hong kho rồi, áo trong cho người, áo ngoài ta giữ lại."

Áo trong là đồ cận thân, vốn cũng không hợp để Lam Vong Cơ mặc, thế nhưng áo ngoài của y đã bẩn đến không thể nhìn. Người Cô Tô Lam thị đều có tính thích sạch, đưa cái áo như thế cho Lam Vong Cơ, dường như có hơi xúc phạm. Lam Vong Cơ không lên tiếng, cũng không nhìn hắn, Ngụy Vô Tiện bèn ném áo trong màu trắng đã hong khô tới cạnh y, còn mình thì khoác áo ngoài, yên lặng rút đi.

Hai người chờ đợi ròng rã ba ngày.

Trong hang không có trời trăng, biết ba ngày, là bởi cái quy luật làm và nghỉ khiến người giện sỏi kia của nhà họ Lam. Đến giờ là tự động ngủ, đến giờ lại tự động tỉnh, vậy nên nhìn Lam Vong Cơ ngủ vài lần là có thể tính rõ thời gian.

Có ba ngày nghỉ ngơi lấy sức, vết thương trên đùi Lam Vong Cơ không còn chuyển biến xấu nữa, mà chậm chậm lành lặn lại, không lâu sau lại bắt đầu ngồi thiền tĩnh tu.

Mấy ngày nay Ngụy Vô Tiện không lắc lư trước mặt y, đợi đến khi Lam Vong Cơ khôi phục sự yên tĩnh, điều chỉnh tâm trạng tốt rồi, lại biến thành Lam Trạm mặt không chút gợn sóng kia, lúc này hẳn mới làm như không có chuyện gì xảy ra mà trở lại, mặt dày giả vờ đêm đó chẳng nghe, chẳng thấy gì hết, cũng rất có chừng mực không trêu chọc y nữa. Lúc hai người lãnh đạm ở chung với nhau, trái lại khá ôn hoà.

Trong lúc ấy, hai người có đến gần khu đầm đen dò xét rất nhiều lần. Đồ lục Huyền Vũ đã kéo tất cả thi thể vào trong vỏ rùa, mai rùa đen kịt nổi trên mặt nước, như một chiếc thuyền chiến khổng lồ không gì xuyên thủng. Nhiều lần trước đều nghe thấy tiếng nhai nuốt nặng nề từ trong truyền ra, sau vài lần thì không còn nghe thấy nữa, thay vào đó là tiếng ngáy ngủ, từng hồi như sấm rền.

Bọn họ nhặt hết mũi tên, trường cung, là sắt rải rác trên bờ lên. Ôm trở về khoảng chừng tám, chín mươi mũi tên, gần hai mươi cái trường cung, là sắt thì khoảng mười mấy cây.

Lúc này, đã là ngày thứ tư.

Tay trái Lam Vong Cơ cầm một trường cung, trầm ngâm xem xét chất liệu của nó, tay phải gảy dây cung, phát ra tiếng kim loại kêu vang.

Đây là cung tên tiên môn thế gia dùng cho việc săn yêu ma quỷ quái, vật liệu chế tạo cung và tên đều không phải thứ thường. Lam Vong Cơ tháo hết dây trên cung xuống, buộc một trước một sau, kết thành một sợi dây nối nhau hết sức dài. Hai tay y căng thẳng sợi dây, sau đó phất tay, dây cung bay ra nhanh như chớp, một đường sáng trắng loá mắt toả ra, khối đá phía trước mặt cách đó ba trượng bị quật trúng, vỡ nát.

Lam Vong Cơ rút tay thu dây, dây cung phá không khí rít lên chói tai.

Ngụy Vô Tiện nói: "Huyền sát thuật?"

Huyền sát thuật là một trong bí kỹ của Cô Tô Lam thị, do cháu gái của Lam An, tổ tiên lập nhà - gia chủ đời thứ ba - Lam Dực sáng chế và truyền lại. Lam Dực cũng là nữ gia chủ duy nhất của Cô Tô Lam thị, tu đàn, đàn có bảy dây, có thể tháo lắp, bảy sợi thô to từng bước chuyển thành dây mảnh nhỏ, một khắc trước ngón tay trắng tuyết mềm mại còn đàn ra làn điệu thanh cao trong trẻo, một khắc sau đã có thể xẻ xương gót thịt ra như bùn, trở thành hung khí chí mạng trong tay nàng.

Lam Dực sáng tạo nên Huyền sát thuật là để ám sát, bởi vậy khá bị lên án, chính Cô Tô Lam thị cũng có đánh giá khá tệ nhị về vị tông chủ này, nhưng không thể phủ nhận, Huyền sát thuật cũng là một loại thuật pháp đánh cận chiến có lực sát thương mạnh nhất trong bí kỹ của Cô Tô Lam thị.

Lam Vong Cơ nói: "Công phá từ bên trong."

Mai rùa vững như thành trì, lớp vỏ cực kỳ cứng rắn, nhìn như không thể phá bỏ. Nhưng càng như vậy, phần cơ thể nó giấu trong mai có lẽ càng yếu ớt hơn nữa. Điểm này, mấy ngày nay Ngụy Vô Tiện cũng đã nghĩ tới, nằm rõ trong lòng. Nhưng điều hẳn rõ ràng hơn hết, lại là tình hình trước mắt.

Qua ba ngày tĩnh dưỡng, trạng thái của bọn họ hiện giờ vừa lúc đạt đến mức cao nhất. Mà nếu hao tổn thời gian chờ đợi thêm nữa, sẽ dần dần tuột xuống ngay.

Rồi ngày thứ tư cũng trôi qua, người cứu viện vẫn chưa đến.

Còn hơn ngồi chờ chết, thà rằng dốc hết toàn lực mà đọ sức. Nếu hai người hợp lực giết được con Đồ lục Huyền Vũ này, thì sẽ có thể chạy khỏi đây qua cái hang dưới đáy đầm đen.

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta tán thành, công phá từ bên trong. Thế nhưng ta có nghe nói tới Huyền sát thuật của nhà các người, trong mai rùa sẽ bị bó tay bó chân khó mà phát huy, hơn nữa vết thương ở chân người chưa lành, thì triển ra e là sẽ suy giảm."

Đây là lời nói thật, Lam Vong Cơ hiểu. Bọn họ đều hiểu, cậy mạnh ra trận, gắng gượng làm chuyện mà mình không thể làm, ngoài kéo chân ra thì chẳng còn tác dụng gì khác.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Nghe ta đi."

Đồ lục Huyền Vũ vẫn còn nổi trên mặt nước đầm đen.

Bốn chân thú và đầu đuôi của nó đều rụt vào trong, chừa cái hốc to đằng trước và năm cái lỗ nhỏ chia nhau nằm ở hai bên trái phải và phía sau. Hệt như một hòn đảo đơn độc, một ngọn núi nhỏ, núi ấy đen kịt, lồi lõm, rêu xanh trải rộng, còn khoác lên lớp rong dài xanh xanh, đen đen.

Khẽ khàng im ắng, Ngụy Vô Tiệp đeo theo một mớ tên với là sắt, như một con cá bạc nhỏ nhắn, lặn xuống cái hốc đầu nằm đằng trước của Đồ lục Huyền Vũ.

Cái hốc này có gần một nửa ngâm trong đầm đen, Ngụy Vô Tiệp bèn xuôi dòng bơi vào.

Đi qua hốc đầu rồi, Ngụy Vô Tiệp liền trèo lên phần vỏ. Hai chân như giẫm phải một lớp bùn nhão dày đặc, trong "bùn" còn nước lỏng, một mùi tanh hôi ùn ùn kéo tới, làm hẩn suýt nữa thì chửi thành tiếng.

Mùi tanh hôi này vừa như mùi thối rửa lại như mùi tanh của thịt sống, làm Ngụy Vô Tiệp nhớ hồi trước hắn từng trông thấy một con chuột béo tốt chết bên hồ ở Vân Mộng, cái mùi kia cũng tựa tựa như thế. Hắn bóp mũi, thầm nghĩ: "Cái nơi quỷ này... may mà không để Lam Trạ vào đây. Đến cả mười ngón của y cũng chưa từng dính nước mùa xuân*, người thấy mùi này lại còn không mưa ngay lập tức hay sao. Không mưa cũng sẽ bị xông tới ngất luôn."

*gốc là [thập chỉ bát triêm dương xuân thủy/ mười ngón không dính nước mùa xuân] ý chỉ người chưa bao giờ phải làm việc, có gia thế tốt.

Đồ lục Huyền Vũ phát ra tiếng ngáy đều đều. Ngụy Vô Tiện nín thở khẽ khàng di chuyển, chân ngày càng lún sâu. Sau ba bước, cái thứ đen thùi như bùn nhão nọ không ngập quá đầu gối hẳn. Bùn nhão, nước trong đầm, dường như còn có một vật rắn. Ngụy Vô Tiện hơi cúi thấp người, mò mẫm vài cái, bỗng dừng tìm thấy một thứ lông lá.

Như là tóc người.

Ngụy Vô Tiện rút tay về, lòng biết rõ đây là người bị Đồ lục Huyền Vũ kéo vào. Mò tiếp, tìm thấy một chiếc ủng, bên trong còn nửa cẳng chân đã nát đến mức nửa là thịt nửa là xương.

Xem ra con yêu thú này rất thích sống dơ. Nó không ăn cạn, hoặc là những phần ăn nó không hết, nó sẽ nhả ra khỏi hàm, khạc vào trong vỏ, càng khạc càng nhiều, trăm năm trôi qua, chồng chất thành một lớp dày cộp. Mà lúc bấy giờ, Ngụy Vô Tiện đang đứng trong mớ chân đứt xác lìa tích thành một bãi xác bùn.

Mấy ngày nay bò mò lẫn lộn, người đã dơ đến độ không nỡ nhìn, Ngụy Vô Tiện căn bản chẳng quan tâm có bị bẩn thêm chút nữa hay không, tiện tay chùi lên quần, tiếp tục đi về phía trước.

Tiếng ngáy của yêu thú lớn dần lên, sóng khí ngày càng nặng nề hơn, xác bùn dưới chân cũng ngày càng dày. Cuối cùng, tay hẳn cũng chạm được vào lớp da gồ ghề của yêu thú. Hắn chậm chậm lần theo lớp da đi tiếp, quả nhiên, đầu và gáy đều là vảy giáp, xuống chút nữa chính là lớp biểu bì gồ ghề lồi lõm cứng rắn, càng đi xuống dưới da càng mỏng, càng yếu ớt hơn.

Lúc này, thi bùn đã bò đến eo Ngụy Vô Tiện. Đại đa số thi thể nơi này đều không bị ăn hết, phần xác còn thừa đều là từng tảng lớn, thế nên không thể gọi là xác bùn, mà phải gọi là đồng xác. Ngụy Vô Tiện đưa tay ra sau lưng, chuẩn bị gỡ tên và là sắt xuống, lại phát hiện là sắt bị thứ gì đó mắc phải, không cầm ra được.

Hắn nắm chặt tay cầm dài của là sắt, cố sức rút ra, lúc này mới được, đồng thời là sắt cũng lòi một thứ từ trong đồng xác ấy ra, đánh tiếng "coong" khe khẽ.

Ngụy Vô Tiệm lập tức cứng đờ người.

Một lát sau, xung quanh yên ắng, yêu thú vẫn chưa nổi loạn, lúc này hắn mới im ỉm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: "Hình như ban nãy là sắt bị thứ gì đó vướng thì phải, nghe tiếng chắc là vũ khí nhỉ? Lại còn rất dài, để xem thử có xài được không. Trong tay thiếu một vũ khí, nếu như là tiên kiếm thượng phẩm thì tốt quá!"

Hắn đưa tay ra, mò được một thứ, hình dạng dài mảnh, rất cùn, ở ngoài còn nổi đầy rỉ sắt. Ngay trong tích tắc nắm nó vào tay, bên màng nhĩ Ngụy Vô Tiệm vang lên một tiếng rít chói tai.

Tiếng rít gào này hết như là hàng ngàn hàng vạn người đang xé tim xé phổi kêu sát bên tai hắn vậy, một luồng hơi lạnh thoáng chốc từ cánh tay hắn bò khắp cả toàn thân, Ngụy Vô Tiệm giật nảy mình, mạnh mẽ rút tay về, thầm nghĩ: "Thứ gì vậy, oán niệm thật mạnh!"

Lúc này, bốn phía bỗng nhiên bùng lên ánh sáng đỏ vàng nhàn nhạt, kéo chiếc bóng Ngụy Vô Tiệm ra, và soi rõ một thanh kiếm sắt đen kịt phía trước, đang nghiêng ngả cắm nơi vị trí trái tim của cái bóng hắn.

Nơi này là bộ phận trong vỏ rùa của Đồ lục Huyền Vũ, tại sao lại có ánh sáng?

Ngụy Vô Tiệm quay phắt đầu lại, đúng như dự đoán, một đôi mắt to vàng óng ánh đã gần trong gang tấc.

Lúc bấy giờ hắn mới phát hiện, tiếng ngáy như sấm rền kia đã biến mất rồi. Mà ánh sáng màu đỏ vàng nhàn nhạt kia, đúng là phát ra từ chính đôi mắt của Đồ lục Huyền Vũ này!

Đồ lục Huyền Vũ nhe hàm răng nanh đen vàng đan xen, há mồm rít lên.

Ngụy Vô Tiện đứng phía trước răng nanh nó, bị sóng âm của tiếng rít này ập vào ngay mặt, đập vào người đến phát đau. Thấy nó sắp sửa tấp tới, vội nhét là sắt bó làm một chùm kia vào trong miệng nó. Lúc nhét vào không nói tới thời cơ hay vị trí đều vừa khéo, chẳng thừa hay thiếu một tắc - vững vàng chống hàm trên lẫn dưới của yêu thú!

Thừa cơ yêu thú không ngậm mồm vào được, Ngụy Vô Tiện cầm bó tên gắng sức đâm vào vùng da yếu ớt nhất của nó. Mũi tên tuy nhỏ, nhưng Ngụy Vô Tiện lại cột năm cái thành một bó, đâm rồi đẩy thẳng phần đuôi vào trong da thịt của yêu thú, thì nó sẽ hệt như đâm một cây kim độc vào trong đó vậy. Dưới sự nôn nóng đau đớn, Đồ lục Huyền Vũ ép cong hết tất cả là sắt chống trên răng nó, bảy, tám cây là sắt vốn thẳng tưng lập tức bị nó mạnh mẽ hợp sức khép hàm bẻ cong. Ngụy Vô Tiện lại đâm thêm mấy bó tên vào nơi da mềm của nó, từ hồi sinh ra đến nay con yêu thú này chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như thế, đau đến điên luôn, thân rắn trong vỏ rùa gắng sức quay cuồng, đầu rắn quật tới quật lui, đồng xác như sóng lớn cuộn cuộn đổ sụp xuống, nhấn chìm Ngụy Vô Tiện trong mùi cơ thể dư thừa hôi thối. Đồ lục Huyền Vũ trợn trừng hai mắt, mắt vàng dữ tợn, há hàm ra, dường như muốn một hơi nuốt hết non sông. Đồng xác trượt vào miệng nó như dòng lũ, Ngụy Vô Tiện liều mạng giãy dụa, đi ngược dòng nước, bỗng nhiên nắm được một thanh kiếm sắt, lòng cảm thấy lạnh lẽo, tiếng kêu khóc thét gào thê lương lại vang lên bên tai.

Cơ thể Ngụy Vô Tiện đã bị Đồ lục Huyền Vũ hút vào khoang miệng, mắt thấy yêu thú sắp ngậm hàm, hấn cầm lấy thanh kiếm sắt kia, giở lại trò cũ, chống nó giữa hàm trên và dưới của yêu thú.

Lục phủ ngũ tạng trong cơ thể con yêu thú mấy trăm năm tuổi này tám chín phần mười đều mang theo tính ăn mòn, chỉ cần bị nó nuốt vào, người nhoáng cái sẽ hoà tan thành một luồng khói xanh ngay!

Ngụy Vô Tiệm túm chặt thanh kiếm sắt, mắc ở cổ họng nó không lên cũng chẳng xuống như một cái giắc. Đồ lục Huyền Vũ đung đầu một hồi, làm sao cũng không nuốt trôi cây giắc không cho nó khép miệng lại được này, nhưng nó lại không muốn nhả ra, cuối cùng xông ra ngoài!

Nó ở trong vỏ bị Ngụy Vô Tiệm đâm cho phát hải, hệt như muốn toàn thân chạy ra khỏi vỏ vậy, bạt mạng chen cơ thể ra ngoài, chen đến mức phần nịt non che giấu bảo vệ trong lớp vỏ cứng cũng lộ ra. Mà Lam Vong Cơ thì thả sẵn dây nơi đầu hốc chờ đã lâu. Đồ lục Huyền Vũ vừa lao ra, y liền kéo dây về, bắn ra, dây cung rung rung, bổ cắt vào thịt!

Yêu thú này bị hai người bọn họ hợp lực khiến ra không được, lùi cũng chẳng xong. Nó là yêu thú dị dạng, không phải thần thú chân chính, trí khôn vốn chẳng có là bao, dưới cơn đau đớn kích thích, hoàn toàn trở nên điên cuồng, vung đầu lắc đuôi, quẩn quại trong con đầm đen, quay cuồng nơi khu nước xoáy, làm dấy nên sóng nước cuộn cuộn. Nhưng mặc kệ nó phát rồ cỡ nào, hai người này vẫn một vững vàng chống trong miệng nó, không cho nó cắn không cho nó ăn, một dùng dây cung cố sức thít chặt chỗ hiểm nơi lớp da mỏng của nó, từng tắc từng tắc cắt vào trong. Vết thương càng cắt càng sâu, máu càng chảy càng nhiều!

Lam Vong Cơ kéo chặt dây cung, một khắc cũng không buông, kiên trì ba canh giờ.

Ba canh giờ sau, Đồ lục Huyền Vũ mới dần dần bất động.

Chỗ hiểm của yêu thú bị Lam Vong Cơ dùng dây cung cắt đến mức đứt lìa khỏi cơ thể, dùng sức quá độ, lòng bàn tay y cũng đã đầy máu tươi và vết thương. Mai rùa khổng lồ nổi trên mặt nước, nước của con đầm đen đã bị nhuộm thành màu đỏ tím mà mắt thường có thể thấy được, mùi máu tanh nồng nặc như hồ luyện ngục Tu la.

Ùm một tiếng, Lam Vong Cơ nhảy xuống nước, bơi tới gần đầu rắn.

Hai mắt Đồ lục Huyền Vũ vẫn mở lớn, con người đã tan rã, nhưng răng nanh hãy còn khép chặt. Lam Vong Cơ nói: "Ngụy Anh!"

Không có tiếng động nào phát ra từ miệng yêu thú.

Lam Vong Cơ đột nhiên duỗi tay, nắm chặt răng trên và dưới, dùng sức đẩy về hai phía. Y bơi trong nước, không có chỗ để dùng sức, một hồi lâu sau mới cạy ra được. Chỉ thấy mắc trong miệng Đồ lục Huyền Vũ là một thanh kiếm sắt đen kịt, chuôi và mũi kiếm đều đã đâm thật sâu vào khoang miệng của nó, còn thân kiếm thì đã cong thành một đường hình vòng cung.

Cả người Ngụy Vô Tiện co cụm lại như con tôm, cúi đầu, hai tay vẫn nắm chặt thân kiếm sắt không được sắc bén cho lắm kia, thân cũng sắp sửa chui tọt vào trong họng Đồ lục Huyền Vũ.

Lam Vong Cơ nắm lấy cổ áo hăn, xách hăn ra ngoài. Khớp hàm Đồ lục Huyền Vũ mở rộng, thanh kiếm sắt nọ trượt vào trong nước, dần dần chìm xuống đáy đầm.

Ngụy Vô Tiện nhắm nghiền hai mắt, mềm nhũn nằm sấp trên người y, một cánh tay khoát lên vai y, Lam Vong Cơ ôm eo hăn, mang hăn nổi trên dòng máu loãng, gọi: "Ngụy Anh!"

Tay y vẫn còn hơi run, đang định duỗi ra chạm vào mặt Ngụy Vô Tiện, nhưng Ngụy Vô Tiện lại giật mình thình lình tỉnh dậy, nói: "Sao rồi? Sao rồi? Đã chết chưa? Đã chết chưa?!"

Hắn đập nước đành đạch một hồi, làm cơ thể cả hai người đang trong nước hơi chìm xuống. Lam Vong Cơ đáp: "Chết rồi!"

Ánh mắt Ngụy Vô Tiện mù mờ một lúc, như phản ứng có hơi khó khăn, suy nghĩ hồi lâu, mới nói: "Chết rồi? Chết rồi... Hay lắm! Chết rồi. Ban nãy nó vừa kêu vừa giãy làm ta ngất mất. Hang, hang nước, mau đi. Thông qua đó đi ra ngoài."

Lam Vong Cơ: "Người sao vậy."

Ngụy Vô Tiệm tỉnh táo nói: "Không sao hết! Tội mình mau đi ra ngoài, việc này không nên chậm trễ."

Đúng là việc này không nên chậm trễ, Lam Vong Cơ gật đầu, ngó lơ máu loãng dơ dáy bắn thiêu, hai người hít sâu một hơi, lặn xuống nước.

Một lát sau, mặt đầm màu đỏ tím xuất hiện hai cụm bọt nước, hai người lại trôi lên.

Ngụy Vô Tiệm phì phì phun một búng máu ra, lau mặt, lau đến độ đầy mặt đều là màu máu đỏ tím, bộ dạng ngày càng nhếch nhác, nói: "Chuyện gì vậy chứ?! Sao lại không có cửa hang?!"

Đúng là lúc đó Giang Trừng đã nói, dưới đáy đầm đen có một hang nước chứa được năm, sáu người cùng đi qua. Hơn nữa các con cháu thế kia khác cũng đã chạy ra khỏi đây từ cửa hang đó mà.

Tóc Lam Vong Cơ ướt nhẹ nhỏ nước, không trả lời. Hai người liếc nhau một cái, đều nghĩ tới một khả năng đáng sợ.

Có lẽ... dưới cơn đau đớn kinh khủng, Đồ lục Huyền Vũ điên cuồng đập vuốt, chấn sập mỏm đá dưới nước, hoặc là nó đá trúng nơi nào đó, vừa khéo... lấp luôn cái hang nước duy nhất để chạy trốn này.

Ngụy Vô Tiệm ngụp đầu lặn xuống nước, Lam Vong Cơ cũng lao xuống theo. Cố gắng tìm một chập, vẫn chẳng thấy cửa hang nào hết. Dù là cái chỉ có thể chứa một người đi qua cũng không nốt.

Ngụy Vô Tiệm: "Giờ phải làm sao đây?"

Im lặng một hồi, Lam Vong Cơ nói: "Đi lên trước đã."

Ngụy Vô Tiệm phát tay: "... lên thôi."

Hai người đều mệt bỏ hơi tai, chậm chậm bơi tới bờ, nước từ người chảy ra toàn một màu máu đỏ tím. Ngụy Vô Tiện cởi đồ, vắt khô rồi cố sức giữ giữ, không nín được mà mắng: "Thế này là chơi tụi mình đó à? Hồi đầu nghĩ không có ai tới cứu, muốn đánh cũng chẳng có hơi sức để mà đánh, tới tận lúc này mới theo nó qua đây. Cuối cùng vất vả lắm mới giết chết được, cái con rùa oắt này lại giẫm sập cái hang mất. Mẹ kiếp!"

*gốc [mẹ kiếp] là "thao" = đêch, *ụ v...v.. cơ mà toàn thấy từ chửi này ở văn hiện đại, chẳng biết cổ nó sẽ là gì nên thôi để vậy :"> câu góp ý mà đoạn này đọc cứ lung củng thế quần nào ấy.....

Nghe thấy từ "mẹ kiếp" kia, đầu mày Lam Vong Cơ giãn giật, muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống.

Tự dừng, chân Ngụy Vô Tiện mềm nhũn. Lam Vong Cơ vội bước tới đỡ hân. Ngụy Vô Tiện vịn tay y nói: "Không sao không sao. Đúng rồi Lam Trạ, ban này người có thấy thanh kiếm ta cắm trong miệng nó không, đâu mất rồi?"

Lam Vong Cơ nói: "Chìm xuống đáy nước rồi. Sao vậy?"

Ngụy Vô Tiện: "Chìm rồi? Vậy thì thôi."

Lúc hân nắm chặt thanh kiếm kia, tai vẫn nghe thấy tiếng kêu thét như dờn núi lấp biển, cả người lạnh run, đầu choáng mắt hoa. Kiếm kia nhất định không phải vật thường. Con yêu thú Đồ lục Huyền Vũ này chí ít cũng đã ăn hơn năm ngàn người, khi bị nó kéo vào trong vỏ rùa, chắc chắn có không ít người vẫn còn sống. Thanh trọng kiếm nọ, có lẽ là di vật của tu sĩ bị nuốt vào trong. Nó ẩn trong đồng xác ở mai rùa ít lắm cũng đã bốn trăm năm, nghe tiếng thét chói tai của vô số người sống lẫn chết, ngấm vô số oán niệm và đau khổ nặng nề. Ngụy Vô Tiện muốn lấy thanh kiếm ấy, tí mĩ xem thanh sắt kia một phen, nhưng đã chìm mất rồi, trước mắt lại đang bị vây chết ở đây không ra được, vậy thì tạm thời không nhắc tới nữa. Nếu

nhắc nhiều quá, bị Lam Vong Cơ nghe ra manh mối, tự dừng lại gây tranh cãi nữa. Ngụy Vô Tiện phát tay, thầm nghĩ: "Thiệt tình chẳng có chuyện gì tốt hết!"

Hắn lê bước đi tiếp về phía trước, Lam Vong Cơ lảng lảng theo sau hắn. Chưa đi được bao bước, Ngụy Vô Tiện lại mềm nhũn người ra.

Lam Vong Cơ lại đỡ hắn, lần này y đặt một tay lên trán hắn, trầm ngâm chốc lát rồi nói: "Ngụy Anh, người... nóng quá."

Ngụy Vô Tiện đặt tay lên trán y, nói: "Người cũng rất nóng."

Lam Vong Cơ lấy tay hắn ra, vẽ mặt lạnh nhạt: "Đó là do tay người lạnh."

Ngụy Vô Tiện: "Hình như có hơi chóng mặt."

Thảo được vụn trong túi thơm nọ hắn đã ném hết lên đùi Lam Vong Cơ vào bốn, năm hôm trước rồi. Vết thương nơi ngực chỉ xoa xoa mà thôi, mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt, ban nãy lại còn vào trong đồng xác chỗ đầm nước lục lợi, cuối cùng cũng xấu đi.

Phát sốt.

Gắng gượng đi một chốc, Ngụy Vô Tiện ngày càng chóng mặt, không nhúc nhích nữa.

Hắn dứt khoát ngồi bệt xuống, chẳng biết phải làm sao: "Sao ta lại dễ bị sốt như thế chứ? Tận mấy năm rồi ta chưa từng bị sốt."

Lam Vong Cơ không muốn phát biểu bất kỳ ý kiến gì về cái câu "dễ bị như thế" đó của hắn, nói: "Nằm xuống."

Ngụy Vô Tiện nghe lời nằm xuống, Lam Vong Cơ nắm chặt tay hắn, vận chuyển linh lực sang cho hắn.

Nằm một lúc, Ngụy Vô Tiện lại ngồi trở dậy. Lam Vong Cơ nói: "Nằm yên."

Ngụy Vô Tiện rút tay về: "Người đừng chuyển cho ta nữa, bản thân người cũng đâu còn lại nhiều."

Lam Vong Cơ nắm lấy tay hắn, lặp lại: "Nằm yên."

Mấy ngày trước Lam Vong Cơ không có chút sức, bị hắn hết hù dọa lại dẫn vật, hôm nay cuối cùng cũng đến lượt Ngụy Vô Tiện chẳng còn tí lực, chỉ có thể chịu đựng mặc y loay hoay.

Nhưng dù là nằm Ngụy Vô Tiện cũng không chịu yên tĩnh. Chốc lát sau lại kêu gào: "Cấn người. Cấn người."

Lam Vong Cơ: "Người muốn thế nào."

Ngụy Vô Tiện: "Đổi sang chỗ khác nằm."

Lam Vong Cơ: "Giờ này rồi người còn muốn nằm đâu."

Ngụy Vô Tiện: "Mượn chân người nằm tí chứ sao."

Lam Vong Cơ đơ mặt nói: "Người đừng có quậy."

Ngụy Vô Tiện: "Ta nói thiệt mà. Đầu ta đau quá, người có phải cô nương gia đâu, mượn nằm tí thì sợ gì chứ."

Lam Vong Cơ: "Không phải cô nương gia, cũng không thể tùy tiện nằm."

Thấy y cau mày, Ngụy Vô Tiện nói: "Ta không quậy nữa, người đừng chộn rộn nha. Ta không phục, Lam Trạ người nói thử coi, tại sao lại vậy?"

Lam Vong Cơ: "Tại sao cái gì?"

Ngụy Vô Tiệm gắng gượng trở mình, nằm trên đất nói: "Người ta ai cũng nói ghét ta ngoài miệng, nhưng trong lòng lại yêu mến ta, sao tới phiên người cứ luôn không nể mặt ta vậy chứ? Tội mình thế này cũng coi như giao tình quá mệnh nhĩ, đến cả chân cũng chẳng bằng lòng cho ta mượn nằm, lại còn muốn dạy dỗ ta. Người là ông già bảy tám mươi tuổi hả?"

*giao tình quá mệnh: cùng trải qua khó khăn sống chết

Lam Vong Cơ hờ hững nói: "Người sốt tới hồ đồ rồi."

Có lẽ đúng là bị sốt tới hồ đồ thật, chỉ chốc lát sau, Ngụy Vô Tiệm đã ngủ thiếp đi.

Lúc ngủ, hắn có cảm giác mình nằm ở một nơi không tệ, hết như được gối đầu lên đùi ai đó thật, bàn tay lạnh lạnh đặt trên trán hắn, rất dễ chịu, lòng vui vẻ, lăn qua lăn lại lăn đến thích thú vẫn chẳng có người nào la rầy. Lăn ra đất, còn được nhẹ nhàng xoa xoa đầu, ôm lên rồi còn được gối lên chân tiếp nữa.

Thế nhưng sau khi tỉnh lại, hắn vẫn nằm trên đất, cùm lăm lăm là được lót một mớ lá cây sau đầu, gối lên chỉ có hơi hơi thoải mái. Lam Vong Cơ ngồi cách hắn rất xa, đốt đồng lửa, ánh lửa chiếu lên khuôn mặt hắn trông như một viên ngọc xinh đẹp, ấm áp và ôn nhã.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Quả nhiên là nằm mơ."

Con đường sống hai người tự làm ra để chạy đã đứt, bị nhốt trong hang ngầm, chỉ có thể chờ Vân Mộng Giang thị tới cứu, lại hai ngày nữa trôi qua.

Trong hai ngày này, Ngụy Vô Tiệm vẫn phát sốt nhẹ, tỉnh rồi ngủ ngủ rồi tỉnh. Lam Vong Cơ cách quãng chuyển linh lực sang cho hắn, mới gắng gượng giữ yên tình trạng hiện tại không để nó nặng thêm.

Ngụy Vô Tiệm nói: "A. Thiệt chán."

Ngụy Vô Tiệm: "Thiệt là chán quá à."

Ngụy Vô Tiệm: "Yên tĩnh quá."

Ngụy Vô Tiệm: "Ài - "

Ngụy Vô Tiệm: "Ta đói. Lam Trạ người đứng dậy kiểm chút gì đó ăn đi. Làm thịt cái con rùa kia kìa."

Ngụy Vô Tiệm: "Thôi khỏi ăn đi, thịt của cái thứ yêu thú ăn người kia chắc chắn ghê lắm. Người đừng đụng tới thì hơn."

Ngụy Vô Tiệm: "Lam Trạ người sao thế hả, im lặng quá à. Miệng nhắm mắt cũng nhắm, vừa không nói chuyện cũng chẳng nhìn ta, người tu thiên hạ, làm hoà thượng hả? Đúng rồi, tổ tiên nhà các người chính là hoà thượng mà. Ta quên mất."

Lam Vong Cơ: "Yên tĩnh. Người vẫn còn sốt. Đừng nói chuyện. Giữ sức khoẻ."

Ngụy Vô Tiệm: "Cuối cùng người cũng đáp lời. Tội mình chờ bao lâu rồi? Sao vẫn chưa có ai tới cứu tội mình?"

Lam Vong Cơ: "Chưa tới một ngày."

Ngụy Vô Tiệm bụm mặt: "Sao lại gian nan thế này, nhất định là bởi vì đi với người. Nếu như người ở lại là Giang Trừng thì hay rồi, chửi nhau với hắn còn vui hơn ở với người. Giang Trừng! Người chết phương nào! Sắp bảy ngày rồi!!!"

Lam Vong Cơ chọc cành cây vào trong đồng lửa, cái chọc kia lại mang theo một luồng kiếm ý, đốm lửa bay lả tả, bay tứ lung tung. Y lạnh lùng thốt: "Nghỉ ngơi."

Ngụy Vô Tiệm lại cuộn thành một đống như con tôm, mặt quay về phía y, nói: "Có phải người tính sai rồi không, ta vừa tỉnh lại người lại bảo ta nghỉ ngơi, người cứ không muốn nhìn thấy ta trong trạng thái tỉnh táo như thế hả?"

Rút cành cây về, Lam Vong Cơ nói: "Người nghỉ nhiều rồi."

Ngụy Vô Tiệm nói thầm: "Dầu muối không vào, đao thương bất nhập. Cái mặt đen như đất nồi năm xưa còn chẳng thú vị bằng Lam Trạh mấy ngày trước - nói chuyện có giọng điệu, nóng lên còn có thể cắn người. Cơ mà Lam Trạh như vậy chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, e là sau này sẽ không có cơ hội thấy lần nữa."

Hắn nói: "Ta chán quá à. Lam Trạh, tội mình trò chuyện đi. Người mở đầu trước."

Lam Vong Cơ: "Người nghỉ ngơi bao giờ."

Ngụy Vô Tiệm: "Người mở đầu thiệt chán, khô khan làm người ta - rất chẳng muốn tiếp lời. Cơ mà ta nể mặt người, thế nên cứ tiếp tục đi. Ta cho người biết, Liên Hoa Ổ ta ở xưa nay toàn là sau giờ Sửu mới ngủ. Có khi suốt đêm không ngủ luôn ấy."

Lam Vong Cơ: "Không điều độ. Thối xấu."

Ngụy Vô Tiệm: "Người tưởng ai cũng như người nhà các người hả?"

Lam Vong Cơ: "Phải sửa."

Ngụy Vô Tiệm bịt tai: "Ta có bệnh. Ta đang bị sốt, Lam Nhị ca ca, người có thể nói lời nào dễ nghe chút không? Đồ dành tên đáng thương là ta này?"

Lam Vong Cơ ngậm miệng không đáp, Ngụy Vô Tiện nói: "Không nói? Được rồi, ta biết rồi. Người không nói, vậy có thể hát không? Hát được không?"

Hắn vốn tiện miệng nói ra, cọ mồm quẹt lưỡi giết thời gian, căn bản không trông mong y đáp lại, ai ngờ, lặng im chốc lát, một tiếng ca trầm mà nhẹ nhàng vang vọng, quần quanh trong hang động trống trải mênh mông.

Vậy mà Lam Vong Cơ lại hát thật.

Ngụy Vô Tiện nhắm mắt lại, lật người, mở rộng tay chân: "Êm tai."

Hắn nói: "Khúc ca này tên gì?"

Dường như Lam Vong Cơ khe khẽ nói một câu gì đó, Ngụy Vô Tiện mở mắt: "Tên gì?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tam Độc 1

Hắn vẫn chưa nghe rõ tên của khúc ca này. Một cơn huyết táo* đã xộc lên mặt, đầu và khớp xương tay chân nóng đến đau đớn không thôi, tiếng ong ong ù bên tai xua mãi không tan.

*huyết táo: một chứng bệnh (chắc chắn là thế!!!), còn là bệnh gì thì tra ra toàn "da khô, nứt nẻ, thô ráp, bong tróc... môi miệng khô v.v".... chẳng giống tí nào....

Lúc tỉnh dậy, hắn mở mắt ra, thứ trông thấy vậy mà lại không phải đỉnh hang ngầm đen kịt, và cũng chẳng phải bản mặt cứng nhắc kia của Lam Vong Cơ, mà là một tấm ván gỗ. Trên tấm ván gỗ vẽ một chuỗi hình người buồn cười.

Đây là hình hắn vẽ bậy nơi đầu sạp ở Liên Hoa Ổ.

Ngụy Vô Tiện nằm trên chiếc sạp gỗ nhỏ của hắn, Giang Yếm Ly đang cúi đầu đọc sách, thấy hắn tỉnh lại, chân mày khẽ nhếch, đặt sách xuống kêu lên: "A Tiện!"

Ngụy Vô Tiện: "Sư tỷ!"

Gắng gượng bò dậy khỏi sạp nhỏ, tay chân không còn nóng nữa, nhưng vẫn mềm nhũn, cổ họng khô khan. Hắn hỏi: "Ta về rồi? Ra khỏi hang ngầm rồi? Là Giang thúc thúc dẫn người tới cứu ta à? Lam Trạm đâu? Giang Trừng đâu?"

Cửa gỗ mở ra, Giang Trùng tay cầm một vò sứ trắng bước vào, quát: "Kêu la cái gì!"

Quát xong, hắt quay sang Giang Yếm Ly: "Tỷ, canh tỷ nấu. Đệ đem tới giúp tỷ này."

Giang Yếm Ly nhận vò, múc thứ chứa bên trong nó ra rót vào bát đựng. Ngụy Vô Tiện nói: "Giang Trùng, tiểu tử ngươi lại đây!"

Giang Trùng: "Tới làm gì? Người muốn quỳ xuống cảm ơn ta à?"

Ngụy Vô Tiện: "Bảy ngày mới dẫn người tới, người định giết ta hả?!"

Giang Trùng: "Người chết rồi à? Thế thì cái tên đang nói chuyện với ta là ai?"

Ngụy Vô Tiện: "Người từ núi Mộ Khê về tới Vân Mộng cùng lắm cũng chỉ tốn có năm ngày thôi nhì!"

Giang Trùng: "Người bị ngu hả? Chỉ tính thời gian về mà không tính thời gian đi? Huống hồ sau khi tới nơi ta còn phải dẫn người đi khắp núi tìm cây đa già kia, khơi cửa hang ngầm bị đám Ôn Triều phá hỏng nữa, mới bảy ngày mà đã cứu người ra được, đội nghĩa mang ơn ta đi!"

Ngụy Vô Tiện ngẫm nghĩ, vậy mà quên tính cả thời gian đi thật, im lặng một lúc rồi nói: "Hình như có chuyện như vậy thật. Nhưng sao Lam Trạ không nhắc nhở ta?"

Giang Trùng: "Y nhìn thấy ngươi đã đủ phiền, ngươi còn hi vọng y cẩn thận nghe ngươi nói?"

Ngụy Vô Tiện: "Nói cũng phải!"

Giang Yếm Ly múc canh xong rồi, đặt vào tay hắt. Trong canh là củ sen với xương sườn cắt thành khối, thịt đều một màu hồng nhạt, được nấu đến

mềm rục, mùi thơm đậm đà, nóng hôi hổi. Ngụy Vô Tiện ở hang ngầm đã mấy ngày chưa ăn uống, lại không thể cho hăn thứ quá đặc, cái này thì vừa khéo, nói tiếng cảm ơn sử tử xong lập tức bưng bát lên húp, vừa ăn vừa nói: "Lam Trạm đâu? Y cũng được cứu ra chứ? Ở đây luôn à? Hay là về nhà y ở Cô Tô?"

Giang Trường đáp: "Nói thừa. Y có phải người nhà chúng ta đâu, tới nhà chúng ta ở làm gì, đương nhiên là phải về Cô Tô rồi."

Ngụy Vô Tiện: "Y trở về một mình? Nhà y ở Cô Tô..."

Lời còn chưa dứt, Giang Phong Miên đã bước vào. Ngụy Vô Tiện đặt bát xuống, gọi: "Giang thúc thúc!"

Giang Phong Miên: "Ngồi đi."

Giang Yếm Ly đưa cho Ngụy Vô Tiện một chiếc khăn tay lau miệng, nói: "Ngon không?"

Ngụy Vô Tiện: "Ngon!"

Thế là Giang Yếm Ly rất vui vẻ cầm bát đi ra ngoài. Giang Phong Miên ngồi vào chỗ mà ban nãy nàng vừa ngồi, liếc nhìn cái vò sứ trắng kia, dường như cũng muốn nếm thử, cơ mà Giang Yếm Ly đã lấy bát đi mất rồi. Giang Trường nói: "Phụ thân, người Ôn gia vẫn chưa chịu trả kiếm lại sao?"

Giang Phong Miên thu mắt về, nói: "Mấy ngày nay bọn chúng đang ăn mừng."

Ngụy Vô Tiện: "Ăn mừng việc gì?"

Giang Phong Miên đáp: "Ăn mừng Ôn Triều lấy sức của một người, giết chết yêu thú Đồ lục Huyền Vũ."

Nghe vậy, suýt nữa thì Ngụy Vô Tiện lăn khỏi giường: "Ôn gia giết?!"

Giang Trùng cười nhạo: "Không phải vậy thì thế nào? Con còn trông chờ bọn chúng nói là con giết ư?"

Ngụy Vô Tiệm: "Ôn cầu không biết xấu hổ mà nói bậy nói bạ, rõ ràng là Lam Trạh giết."

Giang Phong Miên cười khẽ: "Phải vậy không? Khéo thật, Lam Nhị công tử lại nói với ta là con giết. Vậy rốt cuộc là do ai giết?"

Ngụy Vô Tiệm: "Tính ra thì hai người bọn con đều có phần. Nhưng chủ giết là y. Con chỉ chui vào trong vỏ yêu thú đuổi nó ra thôi. Lam Trạh thủ một mình ở ngoài, bám lấy nó dùng đẳng ba canh giờ mới giết chết được."

Hắn kể lại hết tất cả chuyện chính xảy ra trong mấy ngày qua cho cha con Giang Trùng hay. Giang Trùng nghe, vẻ mặt phức tạp, một lát sau mới nói: "Gần như lời Lam Vong Cơ nói. Thế thì xem ra, là hai người các người hợp lực giết nó. Là người thì là người, đẩy hết cho một mình y làm gì."

Ngụy Vô Tiệm: "Không phải đấy. Chẳng qua cảm thấy so với y, ta thật sự không góp sức được gì hết."

Giang Phong Miên gật đầu nói: "Làm không tệ."

Mười bảy tuổi đã có thể giết chết yêu thú khổng lồ hơn bốn trăm tuổi, trình độ đầu chỉ ở mức "làm không tệ".

Giang Trùng: "Chúc mừng người."

Giọng điệu chúc mừng này, khá là quái lạ. Nhìn hắn khoanh tay, chân mày nhếch lên, Ngụy Vô Tiệm biết ngay, hắn thế kia là nổi cơn ghen đây mà. Trong lòng Giang Trùng lúc này nhất định khá là so đo không phục, tại sao người ở trong hang ngầm giết yêu thú lại không phải hắn, nếu như là hắn, chắc chắn cũng có thể làm thế này thế kia. Ngụy Vô Tiệm cười há há: "Tiếc là người không ở đó. Bằng không cũng có một phần của người rồi."

Người còn có thể nói chút chuyện cho ta để giải buồn, mấy ngày nay ngồi đối diện với Lam Trạm ngộp muốn chết ta luôn."

Giang Trùng: "Ngộp chết cho đáng đời người. Lẽ ra người đừng có can thiệp vào, đừng quản cái chuyện tệ hại kia. Nếu như lúc đầu người không nhúc nhích..."

Đột nhiên, Giang Phong Miên nói: "Giang Trùng."

Giang Trùng sững sờ, mới biết ban nãy đã nói quá rồi, lập tức im miệng. Giang Phong Miên cũng không có vẻ gì là quở trách, nhưng nét mặt vừa ôn hoà đã chuyển thành nghiêm túc.

Ông nói: "Con biết lời mình nói vừa rồi không ổn chỗ nào không?"

Giang Trùng cúi đầu: "Biết."

Ngụy Vô Tiện: "Hắn chỉ tức giận buột miệng nói thôi mà."

Nhìn điệu bộ hơi ảm ức, miệng không khớp lòng của Giang Trùng, Giang Phong Miên lắc đầu, nói: "A Trùng, có mấy lời dù giận cũng không thể nói lung tung. Nói ra, thì đại biểu con vẫn chưa hiểu gia huấn của Vân Mộng Giang thị, không..."

Một giọng nữ lạnh lùng nghiêm nghị từ ngoài cửa truyền đến: "Đúng, nó không hiểu, Ngụy Anh rõ là đủ rồi!"

Như một tia chớp màu tím, Ngu phu nhân vút vào mang theo luồng gió lạnh. Bà đứng cách giường Ngụy Vô Tiện năm bước, hai hàng chân mày giương cao: "'Minh tri bất khả nhi vi chi', không như nó, biết rõ sẽ thêm phiền cho nhà, lại còn muốn gây rối!"

Giang Phong Miên: "Tam nương tử, nàng tới đây làm gì?"

Ngu phu nhân: "Ta tới làm gì? Nực cười! Ta vậy mà lại bị hỏi thế này đây. Giang Tông chủ có còn nhớ ta cũng là chủ nhân của Liên Hoa Ổ không vậy? Có còn nhớ kẻ nằm người đứng ở đây, đứa nào mới là con trai người không vậy?"

Gặng hỏi như thế, nhiều năm qua đã nghe vô số lần rồi. Giang Phong Miên đáp: "Đương nhiên ta rõ."

Ngu phu nhân cười khẩy: "Người rõ, nhưng chỉ rõ thôi thì có tác dụng gì. Ngụy Anh này rõ là một ngày không gây sự là cả người sẽ khó chịu mà! Nếu biết trước thì không bằng kêu nó thành thật ở lại Liên Hoa Ổ cấm cho ra ngoài rồi. Chẳng lẽ Ôn Triều dám làm gì hai tiểu công tử thế gia của Cô Tô Lam thị với Lan Lăng Kim thị thật? Cho dù có dám, vậy thì cũng do số bọn họ xui xẻo, đến lượt người tỏ vẻ anh hùng hay sao?"

Trước mặt Giang Phong Miên, dù sao thì Ngụy Vô Tiện vẫn phải cho phu nhân ông chút thể diện, không chống đối lấy một câu, thầm nghĩ: "Không dám làm gì họ? Vậy thì chưa chắc. Không có thứ gì mà gã Ôn Triều kia không dám làm cả."

Ngu phu nhân nói: "Ta để lời ở đây, các người chờ xem, một ngày nào đó, nó sẽ khiến nhà chúng ta gặp phải tai vạ lớn!"

Giang Phong Miên đứng dậy: "Chúng ta quay về rồi nói."

Ngu phu nhân: "Trở về nói cái gì? Về nơi nào để nói? Ta cứ muốn nói ở đây đây. Dù sao thì ta cũng chẳng thẹn với lòng! Giang Trừng, người tới đây."

Giang Trừng bị kẹp giữa cha và mẹ, do dự chốc lát, sang đứng cạnh mẹ ruột. Ngu phu nhân nắm hai vai hắn, đẩy tới cho Giang Phong Miên nhìn: "Giang Tông chủ, có mấy lời ta không thể không nói. Người nhìn cho cẩn thận rõ ràng, đây, mới là con trai ruột của người, là chủ nhân tương lai của Liên Hoa Ổ. Dù bởi vì nó là do ta sinh ra nên người mới không ưa nó, thì

nó vẫn họ Giang! - ta không tin người không biết người ngoài bàn tán, nói Giang Tông chủ đã nhiều năm như vậy rồi vẫn say đắm tán nhân nào đó không thay đổi, coi con của bạn cũ như ruột thịt ra sao, ai cũng đoán Ngụy Anh phải chăng chính là..."

Giang Phong Miên quát lên: "Ngu Tử Diên!"

Ngu phu nhân cũng quát: "Giang Phong Miên! Người tưởng người to tiếng chút là xong à?! Ta đây sao lại không rõ người!"

Hai người ra ngoài tranh cãi, dọc đường cơn giận của Ngu phu nhân ngày càng dâng cao, Giang Phong Miên vẫn luôn nén lửa giận tranh luận với nàng. Giang Trường ngơ ngác đứng đực ra đó, lát sau, liếc mắt nhìn Ngụy Vô Tiệm, rồi đột nhiên cũng quay đầu đi ra ngoài.

Ngụy Vô Tiệm: "Giang Trường!"

Giang Trường không đáp, vội vã vài bước đã rẽ qua hành lang. Ngụy Vô Tiệm đành phải lặn xuống giường, lê cơ thể vừa mỏi mệt vừa cứng nhắc đuổi theo: "Giang Trường! Giang Trường!"

Giang Trường chỉ lo vùi đầu đi về phía trước, Ngụy Vô Tiệm giận dữ, nhào tới bóp lấy cổ hắn: "Nghe thấy mà không đáp! Muốn ăn đòn!"

Giang Trường mắng: "Cút về giường người nằm đi!"

Ngụy Vô Tiệm: "Này thì không được, tụi mình phải nói rõ ràng với nhau! Người tuyệt đối đừng tin mấy lời nói bậy bạ lung tung kia."

Giang Trường lạnh lùng thốt: "Cái nào là chuyện bậy bạ lung tung?"

Ngụy Vô Tiệm: "Nói ra những lời kia chỉ tổ ô uế miệng thôi. Cha mẹ ta đều là người có danh có tiếng, ta không muốn thấy người khác cho ta là kẻ mù ở đây!"

Hắn khoác vai Giang Trường, cứng rắn kéo Giang Trường đến bên hành lang gỗ rồi cùng ngồi lên đó, nói: "Tội mình phô hết ra mà nói, đừng khó chịu chịu giấu thứ gì trong lòng. Người là con trai ruột của Giang thúc thúc, chủ nhà họ Giang tương lai. Giang thúc thúc đương nhiên sẽ đối xử với người nghiêm khắc hơn rồi."

Giang Trường liếc mắt nhìn hắn.

Ngụy Vô Tiện lại nói: "Nhưng ta thì khác, ta là con trai của người khác, cha mẹ ta đều là bạn tốt của Giang thúc thúc, đương nhiên ông ấy sẽ khách khí với ta chút ít. Chắc là người hiểu rõ đạo lý này nhỉ?"

Giang Trường hăm hừ: "Ông ta đối xử với ta lại không phải nghiêm khắc, chẳng qua là không thích."

Ngụy Vô Tiện: "Nào có ai không thích con ruột của mình chứ? Người đừng có đoán mò! Mấy cái tên nhiều chuyện đồn đãi kia ta gặp một lần là đánh một lần, đánh cho cha mẹ chúng nó cũng không nhận ra luôn."

Giang Trường: "Nhất định có. Ông ta không thích mẹ ta, cũng theo đó không thích ta."

Câu này, thật khó mà phản bác.

Tiên môn thế gia đều biết, Ngu Tam nương tử và Giang Phong Miên cùng tu từ thuở thiếu thời, mười mấy tuổi đã quen nhau. Giang Phong Miên tính tình ôn nhã, Ngu Tử Diên thì lại mạnh mẽ lạnh lùng nghiêm nghị, hai người gặp nhau cũng không mấy thăm thiết, bởi vậy tuy là môn đăng hộ đối, nhưng vẫn không ai nghĩ đến bọn họ sẽ là một đôi. Sau Tàng Sắc tán nhân vào đời, đi đến Vân Mộng, ngẫu nhiên kết bạn giao hữu với Giang Phong Miên, còn từng săn đêm với nhau vài lần, đôi bên đều khá tán thưởng đối phương. Ai ai cũng suy đoán, Tàng Sắc tán nhân vô cùng có khả năng trở thành nữ chủ nhân đời kế tiếp của Liên Hoa Ổ.

Ai mà ngờ, không lâu sau, Mi sơn Ngu thị bỗng nhiên đưa ra yêu cầu kết thông gia với Vân Mộng Giang thị.

Lúc đó tông chủ Giang gia cảm thấy khá hứng thú với điều này, Giang Phong Miên thì lại không có ý đó. Ông không thích thái độ làm người và tính tình của Ngu Tử Diên, cho rằng hai người cũng chẳng phải lương phối, từ chối khéo vài lần. Nhưng Mi sơn Ngu thị lại nhúng tay vào nhiều mặt, cường ép tạo áp lực với Giang Phong Miên khi đó tuổi vẫn còn trẻ, căn cơ bất ổn. Không lâu sau, Tàng Sắc tán nhân và Ngụy Trường Trạch - tôi tớ trung thành nhất bên cạnh Giang Phong Miên kết thành đạo lữ, cuối cùng Giang Phong Miên cũng thua trận.

Tuy hai người Giang - Ngu thành thân, nhưng lại thành một đôi oán lữ, quanh năm ở riêng, lời không hợp ý. Ngoài việc thế lực gia tộc được củng cố, cũng không biết rốt cuộc thì họ nhận được cái gì.

Xuất thân của Giang Trì - tổ tiên lập gia của Vân Mộng Giang thị là một hiệp khách, nếp nhà sùng sự ung dung, trong sáng lỗi lạc, thẳng thắn tự nhiên, hoàn toàn trái ngược với tính khí của Ngu phu nhân. Mà dáng dấp và tính nết của Giang Trì đều theo mẹ ruột, trời sinh đã không hoà hợp với Giang Phong Miên, dạy dỗ từ bé, nhưng trước sau không hợp nổi, do đó Giang Phong Miên vẫn luôn tỏ ra dửng dưng như không quá coi trọng hẳn.

Giang Trì hất tay Ngụy Vô Tiện, đứng bật dậy, trút hết ra: "... Ta biết! Tính ta không như kiểu ông ta thích, không phải người thừa kế mà ông ta muốn. Ông ta cảm thấy ta không xứng làm gia chủ, không hiểu gia huấn của nhà họ Giang, không có chút khí phách của Giang gia. Phải!"

Hắn cao giọng: "Người với Lam Vong Cơ hợp lực giết chết Đồ lục Huyền Vũ, tắm máu mà chiến! Giỏi lắm! Nhưng ta thì sao?!"

Hắn nện một đấm lên cột trụ ở hành lang, cắn răng nói: "... Ta cũng đã bôn ba mấy ngày, sức cùng lực kiệt, chưa từng nghỉ ngơi lấy một khắc!"

Ngụy Vô Tiệm: "Gia huấn là gì chứ! Có gia huấn thì nhất định phải tuân thủ theo hay sao? Người coi gia huấn của Cô Tô Lam thị kìa, hơn ba ngàn điều, cái nào cái nấy cũng đều phải tuân thủ, ai mà sống nổi?"

Hắn nhảy xuống khỏi lan can gỗ, nói: "Còn nữa, làm gia chủ thì cứ nhất định phải chịu nếp nhà, nghe theo gia huấn à? Vân Mộng Giang thị qua các đời nhiều gia chủ như thế, ta không tin ai cũng như ai. Ngay cả Cô Tô Lam thị cũng từng có người khác biệt như Lam Dực, ai có gan dám phủ nhận thực lực của bà, địa vị của bà? Luận về danh sĩ tiên môn và Lam gia, ai có thể bỏ qua bà, bỏ qua Huyền sát thuật của bà?"

Giang Trừng im lặng không nói, như thoáng bình tĩnh được đôi chút.

Ngụy Vô Tiệm khoác vai hắn lần nữa, nói: "Sau này người làm gia chủ, ta sẽ làm thuộc hạ của người, như cha người với cha ta đó. Bởi vậy, ngậm miệng lại đi. Ai nói người không xứng làm gia chủ? Không kẻ nào được phép nói vậy hết, ngay cả người cũng không. Dám nói chính là ngứa đòn."

Giang Trừng hầm hừ: "Với cái dạng như người lúc này? Có thể đánh được ai?" Nói xong hắn vỗ vào ngực Ngụy Vô Tiệm một cái. Tuy vết thương do là sắt gây ra kia đã được bôi thuốc, băng bó rồi, nhưng bị vỗ một cái bất thành linh như thế, sao lại không đau cho được. Ngụy Vô Tiệm gào lên: "Giang Trừng!!! Chết đi!!!"

Giang Trừng lắc mình tránh thoát một chương bổ vào không đó của hắn, quát: "Bây giờ đau muốn chết, cứ sao lúc đó lại tỏ ra anh hùng! Đáng đời! Cho người nhớ tới già!"

Ngụy Vô Tiệm: "Ta tỏ ra anh hùng hả! Ta cũng bất đắc dĩ, hành động nhanh hơn suy nghĩ mà! Đừng có chạy, ta tha cho người một mạng, hỏi người một chuyện! - người có thấy cái túi thơm rồng ta nhét trong đai lưng không?"

Giang Trừng: "Là của Miên Miên kia đưa cho người? Không thấy."

Ngụy Vô Tiệm kêu một tiếng tiếc thật, nói: "Lần sau lại kiếm nàng ấy đòi cái nữa."

Giang Trùng cau mày: "Người lại vậy rồi. Không phải người thích nàng ta thật đấy chứ? Nha đầu kia trông cũng được, nhưng xuất thân lại chẳng ra sao. E là đến môn sinh cũng không phải, như con gái của tôi tớ ấy."

Ngụy Vô Tiệm: "Tôi tớ thì thế nào, không phải ta đây cũng là con trai của tôi tớ à."

Giang Trùng: "Người có thể so với nàng ta hả? Tôi tớ nhà ai lại giống như người chứ, chủ nhân mà bóc lột sen, nấu canh cho người, đến cả ta còn chưa được ăn!"

Ngụy Vô Tiệm: "Người kêu sư tỷ nấu nữa đi. À đúng rồi, lúc trước nói tới Lam Trạ. Lam Trạ y có để lại lời nào cho ta không? Ca ca y có tìm tới đây không? Tình hình trong nhà thế nào rồi?"

Giang Trùng: "Người còn trông mong y để lại lời nhắn cho người? Không cho người một kiếm đã là tốt lắm rồi. Y đã về. Vẫn chưa tìm được Lam Hi Thần, ai cũng nghi hắn đã trốn khỏi. Lam Khải Nhân thì bận bịu đến sứt đầu mẻ trán."

Ngụy Vô Tiệm: "Gia chủ Lam gia thì sao? Thế nào?"

Giang Trùng: "Đã tạ thế."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tam Độc 2

Ngụy Vô Tiệm ngơ ngác: "Tạ thế?"

Gương mặt vương dòng nước mắt ánh lên dưới ngọn lửa của Lam Vong Cơ bỗng dừng xuất hiện trong đầu hắn, bật thốt lên: "Lam Trạ thì sao?"

Giang Trừng nói: "Còn thế nào được nữa, trở về rồi. Phụ thân vốn có nói sẽ phái người đưa y về Cô Tô, y lại từ chối. Ta nhìn dáng vẻ đó của y, hẳn là đã nghĩ tới một ngày như vậy từ lâu rồi. Dù sao thì tình hình trước mắt là thế, chẳng có nhà ai tốt hơn nhà ai hết."

Hai người lại ngồi xuống lan can gỗ. Ngụy Vô Tiệm nói: "Vậy Lam Hi Thần xảy ra chuyện gì? Sao lại bỏ chạy?"

Giang Trừng: "Không phải Ôn gia muốn đốt Tàng Thư Các nhà bọn họ hay sao? Mấy vạn quyển sách cổ với nhạc phổ, người Lam gia cứu trở về được một ít, hẳn là giao hết cho Lam Hi Thần để hắn mang theo nó chạy trốn, có thể cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu, nếu không thì sẽ mất hết tất cả. Ai ai cũng đoán như vậy."

Nhìn trời, Ngụy Vô Tiệm nói: "Thật là ghê tởm."

Giang Trừng: "Đúng. Ôn gia quá ghê tởm."

Ngụy Vô Tiệm: "Bọn chúng muốn nhảy nhót như thế đến bao giờ? Chúng ta nhiều nhà như thế, lại không thể liên thủ..."

Đúng vào lúc này, một loạt tiếng bước chân lộn xộn truyền đến, nguyên cả đám thiếu niên mặc quần áo ngắn* chạy như bay nhảy nhót trên hành lang y hệt con khi, nhôn nhao réo lên: "Đại sư huynh!!!"

*gốc là "đoản đả", chắc giống như vậy:

<https://encrypted-tbn3.gstatic.com/images?q=tbn:ANd9GcQyvpJmAEDnxWa0qwbyikHv1Rn3WxXdecZPLQAZNdUGKeZRZS7B>

"Sư huynh!!! Huynh sống rồi!!!"

Ngụy Vô Tiện: "Cái gì mà ta sống rồi? Ta đã chết đâu."

"Đại sư huynh, nghe nói huynh giết được một con đại yêu thú hơn bốn trăm tuổi?! Thiệt không?! Huynh giết?!"

"Cái ta muốn biết hơn vụ này là, sư huynh bảy ngày không ăn cơm thật à?!"

"Thật không lén lút ích cốc sau lưng bọn ta?!"

"Rốt cuộc thì Đồ lục Huyền Vũ lớn cỡ nào? Liên Hoa hồ có chứa được nó không?!"

"Đồ lục Huyền Vũ chính là một con rùa đúng không?!"

Bầu không khí hơi nghiêm túc lúc trước lập tức bị tác động thành một mảnh nhốn nháo.

Ban đầu Ngụy Vô Tiện vốn bị thương không nặng lắm, chẳng qua do không dùng thuốc đúng lúc, cộng thêm mệt mỏi quá độ nên ăn uống không vô*. Nhưng nền tảng cơ thể hắn rất tốt, sau khi vết là sắt kia được bôi thuốc, đã không còn phát sốt nữa, nằm vài hôm, lại bắt đầu dồi dào sức sống. Cơn loạn Đồ lục Huyền Vũ núi Mộ Khê qua đi, "Giáo hóa ti" Ôn thị

bố trí ở Kỳ Sơn hoàn toàn giải tán, chúng con cháu thế gia ai về nhà nấy, người Ôn gia cũng tạm thời không truy cứu. Ngu phu nhân tóm cơ hội này mắng mỏ Ngụy Vô Tiện một trận, lệnh hăn không được đi ra khỏi cửa lớn Liên Hoa Ổ nửa bước, đến cả chèo thuyền dạo hồ cũng không cho. Thế là, hăn chỉ đành phải ngày ngày bắn điêu với một đám môn sinh, con cháu nhà họ Giang.

*无食果脯: nghĩa gốc đại khái là vậy, rất muốn biên thành "không được tươi tắn" nhưng lại trật nghĩa Orz, đọc tới đọc lui cũng chẳng hiểu nổi, ban nãy Tiện Tiện còn húp nguyên tô canh mà, ăn không vô tdn QAQ

*ti: tương tự một cơ quan, tổ chức

Một trò chơi dù vui, nhưng ngày nào cũng chơi sẽ thành ra chán ngắt, bởi vậy, nửa tháng qua đi, hứng thú ngày càng phai nhạt. Ngụy Vô Tiện chẳng còn hăng say nữa, tiện tay bắn đại, để Giang Trừng nắm hạng nhất nhiều lần - điều mà xưa nay chưa thấy.

Ngày hôm đó, sau khi bắn xong một lượt cuối cùng, Ngụy Vô Tiện bắc tay phải lên trên chân mày che nắng, nhìn ánh chiều tà khi mặt trời lặn, nói: "Thu vào đi, đừng chơi nữa. Đi ăn cơm."

Giang Trừng: "Sao hôm nay sớm thế?"

Ngụy Vô Tiện vứt cung, ngồi bệt xuống đất, rầu rĩ nói: "Chán, không bắn nữa. Ban nãy ai xếp cuối? Tự đi nhặt đi."

Một thiếu niên nói: "Đại sư huynh thiệt gian xảo, lần nào cũng bảo người khác nhặt, vô lại như thế."

Ngụy Vô Tiện xua tay: "Ta cũng đâu còn cách nào. Ngu phu nhân không cho ta ra ngoài mà, giờ bà ấy ở nhà, không chừng Kim Châu Ngân Châu đang ở trong cái xó nào đó theo dõi ta, dự định tố cáo ta bất cứ khi nào có

thể kia. Nếu như ta ra ngoài, Ngu phu nhân không cầm roi quật ta tróc một lớp da mới là lạ."

Mấy tên sư đệ có chiến tích tề hại nhất trêu chọc vài câu, ha ha ra khỏi cửa nhật điều. Giang Trừng đứng, Ngụy Vô Tiệm ngồi dưới đất, hai người tán gẫu vài câu, Ngụy Vô Tiệm nói: "Giang thúc thúc ra ngoài hồi sáng sao đến giờ vẫn chưa trở lại? Kịp ăn cơm tối không?"

Sáng nay Giang Phong Miên với Ngu phu nhân lại âm ỉ một trận. Nói là cãi nhau thì hình như cũng không đúng, chỉ có mỗi Ngu phu nhân đơn phương nổi nóng, Giang Phong Miên trước sau vẫn giữ nguyên chút phong độ. Giang Trừng nói: "Còn không phải đến Ôn gia vì chuyện kiếm của chúng ta sao. Vừa nghĩ tới Tam Độc của ta nói không chừng giờ đang bị con chó Ôn nào nắm trong tay, thật..."

Hắn lộ vẻ mặt căm ghét, Ngụy Vô Tiệm nói: "Tiếc là kiếm của chúng ta vẫn chưa đủ linh, nếu có thể tự động phong kiếm, vậy thì đừng ai mơ tới việc dùng nó."

Giang Trừng: "Linh kiếm kiểu đó vạn cái chưa chắc có được một, có thể gặp mà không thể cầu, ta thấy người..."

Đột nhiên, có vài thiếu niên xông vào thao trường của Liên Hoa Ổ, hoảng sợ gào lên: "Lớn chuyện rồi! Đại sư huynh Giang sư huynh, lớn chuyện rồi!!!"

Đám người này chính là mấy tên sư đệ vừa mới ra ngoài nhật điều, Ngụy Vô Tiệm lập tức đứng dậy: "Xảy ra chuyện gì?"

Giang Trừng: "Lục sư đệ đâu? Sao lại thiếu mất một người?"

Đúng thật, chạy ra ngoài đầu tiên chính là Lục sư đệ, nhưng hiện giờ lại không thấy người đâu. Một thiếu niên hụt hơi nói: "Lục sư đệ bị bắt đi rồi!"

"Bắt đi rồi?!"

Ngụy Vô Tiện nhặt cung lên, cầm một thanh vũ khí nơi tay, nói: "Có phải bị người bắt đi không? Sao lại bắt?"

Thiếu niên kia nói: "Người, là người bắt. Nhưng không biết tại sao lại muốn bắt hãn nữa!"

Giang Trừng: "Không biết tại sao?"

Ngụy Vô Tiện: "Đừng nóng vội. Người nói rõ ràng xem."

Thiếu niên kia nói: "Ban nãy, ban nãy bọn đệ ra ngoài nhặt điều, điều rơi tốt bên kia, xa lắm. Bọn đệ đi tìm, thấy có mấy chục người, là người của Ôn gia, quần áo họ mặc đều là đồ của nhà họ, có môn sinh có tội tở, cầm đầu là một ả trẻ măng. Trong tay ả là một con điều, trên con điều có cầm một mũi tên, trông thấy bọn đệ thì hỏi ngay điều đó là của ai."

Một thiếu niên khác nói: "Con điều này là của Lục sư đệ, nên hãn liền nói đó là của hãn. ả nữ kia tự dưng trở mặt, nói một câu 'thật to gan!' xong, ả kêu thuộc hạ bắt Lục sư đệ đi mất!"

Ngụy Vô Tiện: "Cứ như vậy?"

Chúng thiếu niên nhao nhao gật đầu, nói: "Bọn đệ hỏi tại sao lại bắt Lục sư đệ đi, ả nữ kia luôn miệng nói hãn đại nghịch bất đạo, rắp tâm hại người, hét bảo thuộc hạ áp giải Lục sư đệ đi, bọn đệ hết cách, chạy về đây trước."

Giang Trừng chửi một tiếng: "Đến cả cái lý do bắt người cũng không có! Ôn gia muốn lên trời à!"

Ngụy Vô Tiện: "Đừng nói gì hết. Phòng chừng người Ôn gia đã tới cửa rồi, đừng để bọn chúng nghe thấy rồi nắm lấy nhược điểm. Ta hỏi các

người, có phải ả nữ kia không đeo kiếm không? Có phải ả trông rất đẹp, ở môi trên có một nốt ruồi?"

Các sư đệ: "Phải! Chính là ả!"

Giang Trừng cảm hận nói: "Vương Linh Kiều! Quá..."

Lúc này, một giọng nữ lạnh lùng truyền tới: "Ồn ào cái gì, không cho người ta yên tĩnh một ngày!"

Ngu phu nhân áo tím tung bay bước tới, Kim Châu Ngân Châu vẫn một thân võ trang, đứng hai bên ngay sau lưng bà. Giang Trừng nói: "Mẹ, người Ôn gia đến, Lục sư đệ bị bọn chúng bắt đi rồi!"

Ngu phu nhân: "Các người kêu lớn tiếng như thế, ta ở trong cũng nghe thấy. Nay thì sao, bắt đi chứ có phải giết đâu, vừa nôn nóng vừa cảm hận giậm chân nghiến răng, người còn có vẻ gì là tông chủ tương lai không? Bình tĩnh chút đi!"

Bà dứt lời, quay lưng đối mặt với cửa lớn nơi thao trường. Mười mấy tu sĩ Ôn gia mặc áo bào Viêm Dương Liệt Nhật trên người nối đuôi nhau mà vào.

Sau những tu sĩ này, là một cô gái mang thái y* khoan thai nhẹ nhàng bước vào.

*thái là nhiều màu (cầu vồng), biên ra áo nhiều màu có vẻ thốn...

Cô gái này dáng người thướt tha, dung mạo quyến rũ, mắt sáng ánh nước, môi như lửa đỏ, ở môi trên có nốt ruồi đen nhỏ, đúng là một mỹ nữ khá xuất sắc. Chỉ có điều toàn thân thâm vòng loé sáng, cứ như hận không thể đeo hết trang sức trong cửa hàng và sự yêu chiều của quý nhân đối với ả lên trên người vậy, rất là rẻ mạt. Chính là ả nữ bị Ngụy Vô Tiện cho một chưởng thổ huyết bay ra ở Kỳ Sơn - Vương Linh Kiều.

Vương Linh Kiều hé miệng mỉm cười, nói: "Ngu phu nhân, ta lại tới rồi."

Ngu phu nhân mặt không chút cảm xúc, dường như cảm thấy nói với ả một câu sẽ khiến miệng mình ô uế vậy. Vương Linh Kiều bước xuống bậc thềm nơi cửa lớn, lúc này Ngu phu nhân mới nói:: "Người bắt con cháu Vân Mộng Giang thị ta làm gì."

Vương Linh Kiều: "Bắt? Người nói cái đứa ta vừa bắt ở ngoài đấy à? Đây nói rất dài dòng. Chúng ta vào trong ngồi xuống rồi từ từ mà nói."

Một tội tở, không thông báo, không xin phép đến nhà, cứ thế bước vào cửa lớn của một thế gia khác, lại còn lời lẽ chính đáng như chuyện đương nhiên yêu cầu đăng đường nhập thất - "ngồi xuống rồi từ từ mà nói". Vẻ mặt của Ngu phu nhân ngày càng lạnh lẽo nghiêm túc, ngón bên tay phải mang vòng* bạc "Tử Điện" khê khàng giật giật vài cái, gân xanh nổi lên mu bàn tay.

*hình như linh khí Tử Điện có thể thay đổi hình dáng thì phải, vì ở chương cũ lúc Giang Trừng xài thì nó là chiếc nhẫn. (ở đây tác giả ghi 'hoàn/vòng' nghe như đeo cổ tay, nhưng này lại là đeo trên ngón, không biết tui có hiểu sai không.... hay là đổi thành nhẫn cho đồng bộ....)

Bà nói: "Vào trong ngồi xuống rồi nói?"

Vương Linh Kiều: "Đương nhiên. Lần trước đến hạ lệnh còn chưa kịp ngồi chốc lát, mời."

Nghe thấy hai chữ "hạ lệnh", Giang Trừng hừ lạnh một tiếng, Kim Ngân song xu* cũng tỏ vẻ giận dữ. Nhưng ả Vương Linh Kiều này lại là cực cứng được yêu chiều bên cạnh Ôn Triều, hiện giờ đương nhiên không thể đắc tội ả được. Do đó, tuy Ngu phu nhân mặt đầy vẻ chế giễu cười khẩy, ngập tràn sự quái gở, nhưng vẫn nói: "Vậy được, người vào đi."

*xu: tốt đẹp, người đẹp

Vương Linh Kiều nở nụ cười xinh đẹp, quả nhiên đi vào thật.

Thế nhưng, ả nói muốn vào trong nói chuyện, lại không ngồi vội, mà dạo dạo hứng thú đi một vòng nhỏ trong Liên Hoa Ố, phát biểu ý kiến khắp nơi.

"Liên Hoa Ố này cũng không tệ lắm. Thật lớn, cơ mà nhà có hơi cũ."

"Cọc gỗ đều đen thui vậy, màu xấu thật, không sáng sửa."

"Ngu phu nhân, chủ mẫu người có hơi tệ đấy, không biết sắp xếp quản lý chút nào à? Lần sau treo tí màn che màu đỏ đi. Như vậy mới đẹp."

Dọc đường ả đi, dọc đường ả chỉ chỉ trỏ trỏ, cứ như nơi này là vườn sau của ả vậy. Đầu mày Ngu phu nhân giàn giết không thôi, Ngụy Vô Tiện với Giang Trừng trông thấy đều âm thầm hoảng sợ, nghi ngờ bà sẽ nổi cơn giết người bất cứ lúc nào.

Dạo chơi soi mói xong xuôi, cuối cùng Vương Linh Kiều cũng ngồi vào sảnh đường, Không ai yêu cầu ả khiêm tốn, ả tự biên tự diễn ngồi ngay ghế đầu, ngồi một lúc, thấy không có người đến hầu hạ, ả cau mày đập bàn, nói: "Trà đâu?"

Tuy quanh thân ả là châu ngọc óng ánh, nhưng lời nói và việc làm lại không hề có gia giáo lễ nghi, bao nhiêu thứ xấu phô cả ra, dọc đường đã thấy, mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc mấy. Ngu phu nhân ngồi xuống chỗ ghế phụ, vạt áo tím và ống tay áo rộng rãi tản ra, làm vòng eo càng có vẻ mảnh mai, tư thế duyên dáng. Kim ngân song xu đứng hầu sau lưng bà, khoé môi mang theo chế nhạo nhàn nhạt. Ngân Châu nói: "Không có trà. Muốn uống thì tự rót."

Vương Linh Kiều trợn tròn hai mắt, kinh ngạc nói: "Tôi tớ của Giang gia trước đến giờ đều không làm việc?"

Ngu phu nhân: "Hầu gái theo cạnh ta."

Vương Linh Kiều khinh bỉ: "Ngu phu nhân, Giang gia các người quả là không ra gì mà. Không thể như vậy được, đến cả hầu gái cũng dám chen mồm nói bừa ngay trên đại sảnh, tôi tớ như vậy mà ở Ôn gia là bị vả miệng ngay."

Ngụy Vô Tiệm trầm nghĩ: "Tôi tớ trong lời người nói cũng không phải là chính người à."

Ngu phu nhân bát phong bất động: "Kim Châu Ngân Châu không phải tôi tớ bình thường, tụi nó đã theo bên cạnh ta từ bé, chưa bao giờ hầu hạ ai khác ngoài ta, cũng không có bất cứ ai có thể quản được miệng của chúng nó. Không thể, cũng không dám."

Vương Linh Kiều: "Lời này của Ngu phu nhân là ý gì đây, trong thế gia, thứ bậc đương nhiên phải chia rõ ràng, khi ấy tổng thể mới không rối loạn. Tôi tớ phải có dáng vẻ của tôi tớ."

Ngu phu nhân vậy mà lại rất tán thành câu "tôi tớ phải có dáng vẻ của tôi tớ" kia, liếc nhìn Ngụy Vô Tiệm, lại càng tán đồng hơn nữa, ngạo nghễ nói: "Không sai."

Sau đó lại vặn hỏi: "Rốt cuộc thì người bắt tên con cháu của Vân Mộng Giang thị kia để làm gì."

Vương Linh Kiều đáp: "Ngu phu nhân nên vạch rõ giới hạn với tiểu tử kia thì tốt hơn. Hắn rắc tâm hại người, bị ta bắt ngay tại trận, đưa đi xử lý rồi."

Ngu phu nhân nhíu mày: "Rắc tâm hại người?"

Giang Trừng không nín được mà nói: "Lục sư đệ có thể rắc tâm gì cơ chứ?"

Vương Linh Kiều: "Ta có chứng cứ. Đem ra!"

Có gã môn sinh Ôn gia dâng một con điều lên, Vương Linh Kiều vầy vầy con điều đó, nói: "Đây chính là chứng cứ."

Ngụy Vô Tiện cười nhạo: "Điều này là quái một mắt rất thường thấy, chứng cứ gì chứ?"

Vương Linh Kiều cười khẩy: "Người tưởng ta mù chắc? Nhìn cho kỹ đi."

Móng ngón trỏ tô sơn chu sa màu đỏ tươi chỉ đến chỉ đi trên con điều, đắc chí mà phân tích: "Điều này màu gì? Màu vàng. Quái một mắt có hình gì? Hình tròn."

Ngu phu nhân: "Vậy nên?"

Vương Linh Kiều: "Vậy nên? Ngu phu nhân, người vẫn chưa nhận ra hay sao? Màu vàng, hình tròn, như cái gì? - Mặt trời!"

Trong cái trống mắt lú lười của người khác, ả ta dương dương tự đắc nói: "Nhiều kiểu điều như thế cơ mà? Sao hăn lại cứ nhất định làm thành con quái một mắt? Tại sao lại cứ nhất định tô nó thành màu vàng? Hăn làm thành hình khác bộ không được hay sao? Tại sao không tô các màu khác? Lẽ nào các người còn muốn nói đây chỉ là trùng hợp? Dương nhiên không phải. Nhất định là kẻ này cố ý. Hăn bắn một con điều như thế, thật ra là đang mượn cơ hội ám dụ 'bắn Mặt trời'! Đây là đại bất kính đối với Kỳ Sơn Ôn thị, này còn không phải rắc tâm hại người?"

Nhìn ả tự cho là lanh trí, gán ghép biểu diễn một hồi, cuối cùng Giang Trường cũng không nhịn được nữa: "Dù điều này màu vàng hình tròn, nhưng lại khác xa Mặt trời đến mười vạn tám ngàn dặm, rốt cuộc thì giống chỗ nào? Căn bản là không giống dù chỉ một chút!"

Ngụy Vô Tiện: "Vậy chiếu theo lời người nói, cũng chẳng thể ăn quýt được rồi. Quýt cũng màu vàng, hình tròn. Nhưng ta thấy, hình như người không chỉ ăn nó một lần đâu nhỉ?"

Vương Linh Kiều hung tợn liếc mắt nhìn hăn. Ngu phu nhân lạnh lùng thốt: "Vậy nên người tới đây, chính là vì con điều kia?"

Vương Linh Kiều: "Đương nhiên không phải. Lần này ta thay mặt cho Ôn gia với Ôn công tử đến đây để trừng trị một người."

Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ: "Gay go."

Ả chỉ vào Ngụy Vô Tiệp mà rằng: "Hồi ở trên núi Mộ Khê, tên tiểu tử này thừa dịp Ôn công tử anh dũng đánh nhau với Đồ lục Huyền Vũ đã nói năng lỗ mãng, nhiều lần phá đám, làm hại Ôn công tử tâm lực quá mệt mỏi, suýt nữa thất thủ, ngay cả bội kiếm của mình cũng mất!"

Nghe ả đổi trắng thay đen, nói cứ như thật, Giang Trùng tức đến độ cười thành tiếng. Ngụy Vô Tiệp thì lại nhớ tới Giang Phong Miên ra ngoài hồi sáng, nghĩ thầm: "Bọn chúng đây là cố ý chọn lúc này mà đến. Hoặc vốn là cố ý dẫn Giang thúc thúc ra ngoài!" Vương Linh Kiều: "Cũng còn may! Trời phù hộ Ôn công tử, tuy hăn mất bội kiếm nhưng vẫn hữu kinh vô hiểm bắt được Đồ lục Huyền Vũ. Nhưng tên oắt này, quả thật không thể nhân nhượng! Hôm nay ta tới để phụng mệnh Ôn công tử, xin Ngu phu nhân nghiêm trị người này, cho những người khác ở Vân Mộng Giang thị làm gương!"

Giang Trùng: "Me..."

Ngu phu nhân: "Câm miệng!"

Trông thấy phản ứng của Ngu phu nhân, Vương Linh Kiều rất là hài lòng: "Ngụy Anh này, nhớ không lầm thì hăn là tôi tớ của Vân Mộng Giang thị mà nhỉ? Hiện giờ Giang Tông chủ không có ở đây, tin rằng Ngu phu nhân cân nhắc rõ sức nặng. Bằng không, nếu như Vân Mộng Giang thị muốn bao che hăn, thì thật khiến người khác hoài nghi... có ít tin đồn phải chăng... là thật... hì hì."

Ả ngồi trên ghế đầu mà Giang Phong Miên ngồi hắng ngày, che miệng rồi cười. Ngu phu nhân sắc mặt u ám chuyển đường nhìn sang, đột nhiên, lưng Ngụy Vô Tiệm đau đốn, hai đầu gối không tự chủ được mà nhũn ra.

Ngu phu nhân quật hắt một roi.

Giang Trường gọi: "Mẹ!"

Ngu phu nhân đã đứng dậy, Tử Điện hóa thành hình roi, ánh chớp xì xèo chạy vòng giữa hai tay như lãnh ngọc của bà. Bà quát lên: "Giang Trường người tránh ra, bằng không thì người cũng quỳ xuống!"

Ngụy Vô Tiệm gắng gượng chống tay bò dậy, nói: "Giang Trường người tránh ra! Người đừng xía vào!"

Lại một roi bay ra, Ngu phu nhân quật hắt đến độ năm mọt ra đất, cắn răng nghiêng lợi nói: "... Ta nói mà, cái thứ... cái thứ không tuân quy củ như người! Trước sau gì cũng sẽ rước phiền phức lớn tới cho Giang gia!"

Ngụy Vô Tiệm đẩy Giang Trường ra, cắn răng chịu, không che chắn, không nói một lời. Trước kia, tuy Ngu phu nhân có nói những lời ác độc với hắt, nhưng chưa bao giờ ra tay với hắt thật, cùng lắm là bắt hắt quỳ rồi cấm túc, không lâu sau cũng sẽ được Giang Phong Miên thả ra ngoài. Nhưng lần này lại chịu liên tục mười mấy roi, đánh đến mức lưng hắt nóng rát, cả người vừa tê dại vừa đau đốn, khó mà chịu nổi, nhưng không thể không chịu. Nếu hôm nay không phạt đến khi Vương Linh Kiều hài lòng, không cho người Kỳ Sơn Ôn thị tha mãi, chuyện này vẫn không thể kết thúc được!

Vương Linh Kiều nhìn với vẻ đầy ý cười. Ngu phu nhân đánh xong, Tử Điện bỗng chốc thu về, Ngụy Vô Tiệm quỳ dưới đất, thân trên lắc lư về phía trước, dường như sắp gục ngã. Giang Trường muốn bước tới đỡ, Ngu phu nhân lạnh lùng nói: "Đứng tránh ra. Không được diu nó!"

Giang Trường bị Kim Châu Ngân Châu túm chặt kéo lại, sau cùng Ngụy Vô Tiệp vẫn ngã nhào ra đất, nằm úp sấp chẳng động đậy gì.

Vương Linh Kiều kinh ngạc: "Xong rồi?"

Ngu phu nhân hừ nói: "Đương nhiên là xong rồi."

Vương Linh Kiều: "Cứ như vậy?"

Ngu phu nhân nhếch mày: "Cái gì mà 'cứ như vậy'? Người nghĩ Tử Điện là linh khí loại gì? Nó ăn một trận như thế, đến tháng sau cũng không khoẻ lên nổi!"

Vương Linh Kiều nói: "Nhưng vậy vẫn có lúc tốt trở lại mà!"

Giang Trường bực tức: "Người còn muốn thế nào nữa?!"

Vương Linh Kiều: "Ngu phu nhân, nếu là trừng phạt, thì đương nhiên phải khiến hắc nhố kỹ giáo huấn này cả đời, hối hận cả đời vì việc này, không dám tái phạm nữa. Nếu như chỉ chịu một trận roi, hắc nhố dưỡng một thời gian xong thì lại vẫn nhảy nhót vui vẻ, vậy còn gọi đó là trừng phạt làm gì? Nhóc con tuổi này, sọc lành là dễ dàng quên đau, căn bản không hề có tác dụng."

Ngu phu nhân: "Người định làm gì? Chặt hai chân nó, để nó khỏi nhảy nhót nữa à?"

Vương Linh Kiều: "Ôn công tử rộng lượng, không làm được việc chặt hai chân tàn bạo kiểu đó. Chỉ cần chặt một cánh tay phải của hắc nhố, thì từ nay về sau ngài ấy sẽ không tính toán nữa."

À nữ này, căn bản là mượn Ôn Triều chống lưng, trả mối thù Ngụy Vô Tiệp vô ả một chương ở hang ngầm núi Mộ Khê ngày đó!

Ngu phu nhân liếc mắt nhìn Ngụy Vô Tiệp, nói: "Chặt một cánh tay phải của nó ư?"

Vương Linh Kiều: "Phải."

Ngụy Tử Diên đứng dậy, vòng quanh Ngụy Vô Tiệp, bắt đầu chậm chậm đi đi lại lại, dường như đang nghĩ cách. Đến cả đầu Ngụy Vô Tiệp cũng không nhắc lên nổi, Giang Trường giãy khỏi Kim Châu Ngân Châu, bịch - quỳ xuống đất, nói: "Mẹ, mẹ, ngài đừng... Chuyện vốn không phải như ả ta nói..."

Vương Linh Kiều cao giọng: "Giang tiểu công tử, người đang nói ta đồ đệ hả?"

Ngụy Vô Tiệp nằm trên đất đến cả trở mình cũng không được, nghĩ thầm: "Đồ đệ? Đồ đệ là cái gì?" Bỗng dưng nghĩ tới: "Là bịa đặt! Ắ nữ này vốn là nô tì của vợ Ôn Triều, chưa từng đọc sách, không nhận mặt được bao con chữ, lại càng muốn ra vẻ có tài văn chương, dùng từ mới, không biết mà ra vẻ hiểu nên đọc sai chữ!" Tình hình nguy cấp, nhưng vào lúc này, người có đầu óc trái lại tâm tư càng rối loạn hơn, không tài nào tập trung tinh thần được, nghĩ ngợi lung tung không thôi. Vương Linh Kiều không hề hay biết mình tự bêu xấu, nói: "Ngu phu nhân, ngài nghĩ cho rõ, Kỳ Sơn bọn ta nhất định phải truy cứu chuyện này. Chặt cánh tay hẳn rồi để ta mang về đặt có cái bàn giao, Vân Mộng Giang thị sẽ yên ổn, bằng không, lần sau Ôn công tử hỏi tới sẽ không đơn giản như vậy đâu

Trong mắt Ngu phu nhân chớp loé ánh sáng tối tăm lạnh lẽo, gằn giọng nói: "Kim Châu, Ngân Châu, đi, đóng cửa lại. Đừng để người khác thấy máu."

Chỉ cần là Ngu phu nhân hạ lệnh, Kim Ngân song xu hoàn toàn tuân theo, đồng thời nói một tiếng "vâng!" giòn giã, rồi đóng chặt cửa lớn lại.

Ngụy Vô Tiện nghe thấy tiếng đóng cửa, ánh sáng dưới đất cũng biến mất tăm, nghĩ thầm: "Một tay ấy à? Quên đi. Nếu có thể đổi bình yên cho nhà, một tay thì một tay vậy, cùng lắm thì sau này luyện kiếm tay trái."

Giang Trường ôm chân mẹ hăn, nói: "Mẹ! Mẹ! Mẹ nghe con nói, mẹ tuyệt đối không thể chặt tay hăn! Nếu như cha biết..."

Ngu phu nhân đột nhiên biến sắc, quát lên: "Đừng nhắc tới cha người với ta! Ông ta biết rồi thì sao? Giết ta hay gì?!"

Vương Linh Kiều vui vẻ nói: "Ngu phu nhân, ta biết ngài chắc chắn có thể lựa chọn chính xác mà! Xem ra sau này khi ở Giám sát liêu, chúng ta cũng nhất định có thể nói chuyện rất hợp ý nhau!"

Ngu phu nhân kéo cái chân với làn váy bị Giang Trường ôm về, xoay người lại, cau mày nói: "Giám sát liêu?"

*liêu = lầu/ căn nhà nhỏ (hắn đó là một nơi để giám sát chứ không nhất định nơi giám sát đó là cái lầu....)

Vương Linh Kiều mỉm cười: "Đúng đấy, Giám sát liêu. Đây chính là chuyện quan trọng thứ hai của ta khi đến Vân Mộng. Kỳ Sơn Ôn thị ta mới ra lệnh giám sát, ở mỗi một toà thành đều bố trí một Giám sát liêu. Bây giờ ta tuyên bố, sau này, Liên Hoa Ổ chính là Giám sát liêu của Ôn gia ở Vân Mộng."

Thảo nào ban nãy ả ra ra vào vào trong Liên Hoa Ổ, nghiêm nhiên coi nơi này là phủ đệ của chính ả, hóa ra đã coi Liên Hoa Ổ như cứ điểm của ả ở Vân Mộng thật!

Giang Trường đỏ mắt nói: "Giám sát liêu gì chứ?! Nơi đây là nhà ta!!!"

Vương Linh Kiều cau mày: "Ngu phu nhân, ngài nên dạy lại con mình cho thật kỹ đi. Mấy trăm năm qua, bách gia đều thần phục dưới Ôn gia,

trước mặt Sứ Ôn gia đến, sao có thể nói ra câu nhà người nhà ta như thế? Ta vốn còn đang do dự, Liên Hoa Ổ cũ kỹ như vậy, còn sinh ra mấy kẻ phản nghịch, có thể gánh nổi trọng trách Giám sát liêu này hay không, nhưng thấy người nghe theo mệnh lệnh của ta như thế, ta vẫn quyết định đưa vinh hạnh đặc biệt này..."

Lời còn chưa dứt, Ngu phu nhân đã vung tay cho ả một bạt tai cực kỳ vang dội.

Một bạt tai này không nói tới lực tay hay tiếng động cũng đều long trời lở đất, Vương Linh Kiều bị tát đến đến độ xoay mấy vòng mới té lăn xuống đất, máu mũi tèm lem, đôi mắt đẹp trợn trừng lên.

Mấy tên môn sinh Ôn gia trong sảnh đường đồng loạt biến kiếm ra, Ngu phu nhân giơ tay vẫy, Tử Điện bay ra tạo một vòng ánh tím lóa mắt, từng tên trong đám môn sinh co quắp ngã ngay tại chỗ, Kim Châu Ngân Châu nhanh chóng tước hết bội kiếm của bọn chúng.

Ngu phu nhân dáng điệu ưu nhã bước tới cạnh Vương Linh Kiều, từ trên cao nhìn xuống ả bên dưới, bỗng nhiên khom lưng, duỗi tay tóm chặt tóc Vương Linh Kiều, nhấc lên rồi lại cúi giật cho một bạt tai nữa: "Tiện tì người dám!"

Bà nhằn nài đã lâu, giờ đây mặt mũi dữ tợn, gằn trong gang tấc, Vương Linh Kiều sợ đến mức bụm nửa mặt sưng phù ré ầm lên. Ngu phu nhân không chút lễ độ lại cho một bạt tai, tát cho tiếng ré của ả im bật đi, quát: "Đánh chó cũng phải ngó mặt chủ! Người xông vào nhà ta, đòi trừng phạt người nhà ta ngay trước mặt ta? Cái thá gì chứ, cũng dám ngang ngược như thế!"

Bà nói xong liền mạnh tay vứt đầu Vương Linh Kiều đi như ché nó dơ bẩn vậy, rút khăn lau chùi tay, Kim Châu Ngân Châu đứng sau lưng bà, trên mặt cũng là nụ cười khinh bỉ giống hệt bà. Hai tay Vương Linh Kiều run

rầy bùm lấy mặt mình, nước mắt giàn giụa: "Người... người dám làm chuyện này... Kỳ Sơn Ôn thị với Toánh Xuyên Vương thị sẽ không bỏ qua cho người đâu!"

Ngu phu nhân vứt khăn tay xuống đất, một đạp đá ả ngã lăn, mắng: "Câm miệng! Ắ tiện tì người, Mi sơn Ngu thị thế gia ta tung hoành tiên đạo trăm năm, xưa nay chưa từng nghe tới Toánh Xuyên Vương thị nào cả! Là thứ gia tộc thấp hèn chui từ xó rãnh nào ra? Toàn gia đều là loại như người hay sao? Nhắc tôn ti trước mặt ta? Để ta dạy cho người biết thế nào là tôn ti! Ta là tôn, người là ti!"

Bên cạnh đó, Giang Trùng đã đỡ Ngụy Vô Tiện nằm nhoài ra đất lên được phân nửa. Thấy cảnh này, hai người đều giật mình sửng sờ.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Tam Độc 3

Ngu phu nhân liếc mắt ra lệnh cho phía sau, Kim Châu Ngân Châu hiểu ý rút trường kiếm chia nhau ra lượn một vòng quanh phòng, ra tay vừa nhanh vừa độc, trong chốc lát đã chém chết mấy chục mạng môn sinh Ôn gia.

Vương Linh Kiều thấy rất nhanh sẽ đến phiên ả, bèn giãy giụa uy hiếp: "Người... Người nghĩ người có thể giết người diệt khẩu sao? Người cho là Ôn công tử không biết ta ngày hôm nay đi đâu? Người nghĩ hắn biết rồi, sẽ tha cho các người sao?!"

Ngân Châu cười lạnh nói: "Cứ như hắn có tha cho ai bao giờ ấy!"

Vương Linh Kiều nói: "Ta là người bên cạnh Ôn công tử, người thân cận nhất! Các người dám đụng một chút đến ta thử xem, hắn sẽ khiến các người..."

Ngu phu nhân vung tay tát ả một phát, chế giễu: "Sao? Chặt tay hay chặt chân? Hay đốt tiên phủ? Hay phái nghìn vạn tinh anh đi san bằng Liên Hoa Ổ? Dừng trại giám sát?"

Kim Châu cầm trường kiếm đến gần, Vương Linh Kiều trong mắt đầy sợ hãi, đạp chân không ngừng lui ra sau, lù lù rồi như sức nhớ ra, chớp mắt một cái bỗng lòi từ trong ngực ra một cây pháo sáng, cầm trong tay lắc vài cái.

Một tia lửa xẹt ra từ trong ống, theo một tiếng rít sắc bén tông vỡ cửa sổ, nổ tung trên bầu trời bên ngoài.

Ả cất giọng the thé hét: "Người đâu! Người đâu cứu mạng! Cứu ta với!"

Ngu phu nhân ánh mắt lạnh lẽo, còn mọi người trong phòng thầm nghĩ: "Cô ả này mang theo những hơn mười mấy người, vẫn còn nữa sao?!"

Ngu phu nhân một cước đạp lên cổ tay ả, rút kiếm ra. Giây phút đường kiếm sắp chém đến nơi, bỗng nhiên lại đoang một tiếng bị bắn chệch đi.

Ngụy Vô Tiện với Giang Trừng vừa quay đầu qua nhìn, cửa phòng đã âm ỉm trái phải hai bên vắng ra, một người đàn ông cao lớn đạp cửa bước vào.

Một thân áo đen, khuôn mặt âm trầm. Đích thị là tên cận vệ tu vi đáng gờm bên cạnh gã Ôn Triều kia, Ôn Trục Lưu.

Kiếm đã vượt khỏi tay, Ngu phu nhân giương ngang Tử Điện trước ngực, hỏi: "Hóa Đan Thủ?"

Ôn Trục Lưu lạnh nhạt nói: "Tử Tri Chu?"

Vương Linh Kiều một tay vẫn bị bà vững vàng đạp lên, đau đến méo mặt, liên tục kêu la: "Ôn Trục Lưu! Ôn Trục Lưu! Người còn không cứu ta, mau cứu ta!"

Ngu phu nhân hừ nói: "Ôn Trục Lưu? Hóa Đan Thủ, tên người không phải vốn là Triệu Trục Lưu sao? Rõ ràng không phải họ Ôn, lại chen đến bệp đầu cũng muốn tự đổi họ. Vài ba con người, đều bị lừa như lừa vịt, cái họ Ôn cầu quý giá lắm sao? Bối tông vong tổ*, nực cười!"

(bối tông = quay lưng lại với tông gia, bối tông vong tổ đại loại là mất gốc)

Ôn Trục Lưu bất vi sở động, hờ hững nói: "Đều vì chủ nhân*."

(các vi kỳ chủ: các = đều, vi = vì, kỳ chủ = chủ nhân của họ)

Hai người họ mới qua lại vài câu, Vương Linh Kiều đã không chịu được mà hét um lên: "Ôn Trục Lưu! Người có thấy ta hiện tại là cái dạng gì không?! Người không lập tức giết mổ còn đứng đó mà đông dài lắm nhảm! Ôn công tử sai người bảo vệ ta người bảo vệ như thế này hả?! Người coi chừng ta tố giác người!"

Ngu phu nhân hung hăng giẫm nghiêng xuống cánh tay ả, Vương Linh Kiều khóc thét. Ôn Trục Lưu chỉ nhú mày.

Hắn theo lệnh Ôn Nhược Hàn bảo hộ Ôn Triều, đối với tính cách Ôn Triều vốn có chút không ưa. Ai ngờ không có nát nhất chỉ có nát hơn, Ôn Triều lại sai hắn đến bảo hộ Vương Linh Kiều. Cô ả này đáng về kịch cỡm, nông cạn ngu đần lại dụng tâm ác độc, khiến hắn cực kỳ không vừa mắt. Nhưng dù không vừa mắt lại không thể cãi lời Ôn Nhược Hàn, cãi lệnh Ôn Triều, bóp chết ả ta.

Cũng may là Vương Linh Kiều cũng rất ghét hắn, hạ lệnh chỉ cho phép hắn theo sau phía xa, không cần ra mặt cũng không cần lượn qua lượn lại trước mặt ả, vừa vặn mắt không thấy tâm không phiền. Nhưng giờ cái mạng cô ả cũng sắp không xong, nếu khoanh tay đứng nhìn, Ôn Triều nhất định sẽ nổi giận, không dung không thứ. Mà hắn đã không thứ, Ôn Nhược Hàn cũng sẽ không bỏ qua.

Ôn Trục Lưu nói: "Đặc tội."

Tử Điện vung ra, Ngu phu nhân quát: "Làm bộ làm tịch!"

Ôn Trục Lưu nhắc bàn tay to lên, không chút lưu tâm mà cũng bắt được Tử Điện!

Khi Tử Điện hóa thành dạng roi thì có linh lưu bám vào. Linh lưu uy lực có thể lớn có thể nhỏ, trí mạng hay di tình, toàn bộ do chủ nhân điều khiển. Ngu phu nhân đã nổi sát ý từ lâu, muốn giết hết đám Ôn cầu này không

chừa một móng, hơn nữa rất dè chừng Ôn Trục Lưu, bởi vậy linh lưu đánh tới trăm phần trăm hung mãnh, vậy mà lại bị bắt được một cách dễ dàng!

Tử Điện tung hoành mấy năm chưa bao giờ gặp đối thủ kiểu này, nên sau khi bị tóm gọn, Ngu phu nhân đứng hình mất vài giây. Vương Linh Kiều nhân cơ hội trốn lủi ra, luống cuống tay chân từ trong lòng móc ra cây pháo sáng thứ hai thứ ba, đầu bù tóc rối, miệng lảm nhảm: "Đến... Đến... Đều đến đây cho ta... Đều đến đây cho ta!"

Ngụy Vô Tiện nhìn đau huých Giang Trùng một cú, nói: "Đừng để ả phát tín hiệu!"

Giang Trùng buông Ngụy Vô Tiện ra, bổ một nhát chém về phía Vương Linh Kiều, đúng lúc đó lại thấy Ôn Trục Lưu vừa ép sát Ngu phu nhân, tựa như sẽ một chương kết liễu, Giang Trùng vội vàng kêu : "Mẹ!"

Hắn lập tức bỏ quên Vương Linh Kiều, bổ nhào tới. Ôn Trục Lưu chẳng hề quay đầu, một chương vỗ ra, nói: "Còn kém xa!"

Giang Trùng bị một chương này bắn trúng đầu vai, lập tức hộc máu. Cùng lúc ấy Vương Linh Kiều cũng thả hết pháo hiệu ra ngoài, khói xanh nhạt thối bùng lên trên trời đêm một quãng sáng xanh cùng những tiếng rít sắc bén

Thấy Giang Trùng bị thương, Ngu phu nhân bật ra tiếng gầm giận dữ, ánh Tử Điện bùng lên, loáng cái đã sáng trắng đến đẹp mắt!

Ôn Trục Lưu bị Tử Điện bộc phát thối bay lên, văng vào tường. Kim Châu Ngân Châu cũng lưu loát rút trường tiên tóe lửa điện từ bên hông ra, cùng Ôn Trục Lưu đấu qua lại ở một bên. Đây là hai thị nữ từ nhỏ đã chịu sự dạy dỗ nghiêm khắc của Ngu phu nhân, một lòng theo học, ra trận hợp lực thì không thể khinh thường, Ngu phu nhân được rảnh rang chốc lát, hai tay một trái một phải nhắc Giang Trùng và Ngụy Vô Tiện tạm thời không thể động đậy chạy ra khỏi phòng.

Trên giáo trường vẫn còn nhiều môn sinh đứng quanh, Ngu phu nhân quát lên lệnh bọn họ lập tức chỉnh đốn đội ngũ, tay xách theo hai đứa nhỏ xông lên bến tàu.

Trước bến tàu của Liên Hoa Ổ luôn có ba bốn chiếc thuyền nhỏ neo đậu ngay gần, mà đám đệ tử trẻ tuổi Giang gia hay chèo ra du hồ hái sen. Ngu phu nhân ném hai người họ lên thuyền, bản thân cũng nhảy lên, đỡ Giang Trừng lên giúp hẵn bình ổn nhịp thở. Giang Trừng chỉ ho ra một bụm máu, bị thương cũng không tính là quá nặng, nói: "Mẹ, giờ phải làm sao mới được?"

Ngu phu nhân nói: "Cái gì mà làm sao giờ! Người còn chưa nhìn ra sao, bọn họ có chuẩn bị mà đến, cuộc chiến hôm nay không thể tránh khỏi. Lát nữa thế nào một đồng Ôn cầu cũng kéo đến, đi trước đi!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Thế sư tỷ, sư tỷ hôm trước vừa đi mi sơn, nếu như tỷ ấy trở về..."

Ngu phu nhân hung tợn nói: "Người câm miệng cho ta! Đều là tên tiểu... nhà người làm hại!"

Ngụy Vô Tiện đành ngậm miệng. Ngu phu nhân tháo vòng bạc Tử Điện từ trên bàn tay phải xuống, đeo lên ngón trỏ phải của Giang Trừng. Giang Trừng ngạc nhiên: "... Mẹ, mẹ đeo Tử Điện cho con làm gì?"

Ngu phu nhân nói: "Cho người, sau này sẽ là của người! Tử Điện đã nhận người làm chủ rồi."

Giang Trừng mờ mịt nói: "Mẹ, mẹ không cùng đi với tụi con sao?"

Ngu phu nhân ngừng mắt nhìn mặt hắn, bỗng nghiêng tới năm lấy, hôn hai cái lên tóc hắn, ôm vào trong ngực, lẩm bẩm: "Con ngoan."

Lần này ôm dùng sức vô cùng, phảng phất ý hận không thể khiến Giang Trùng biến lại thành một đứa nhỏ rồi nhét trở lại trong bụng bà, khiến không ai có thể thương tổn hắn, không ai có thể khiến hai người chia xa. Giang Trùng chưa từng được mẹ ôm như vậy, hôn như vậy thì càng miễn bàn. Đầu hắn vùi trước ngực bà, hai mắt tròn to, ngơ ngác không biết làm sao cho phải.

Ngu phu nhân một tay ôm hắn, một tay tay giựt mạnh cổ áo Ngụy Vô Tiện, cứ như muốn bóp chết hắn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "... Thăng nhóc chết bẩm này! Đáng trách! Nhìn xem vì người mà nhà chúng ta gặp cái họa gì đây!"

Ngụy Vô Tiện ngực kịch liệt đập phồng, không cãi một lời. Lần này chẳng phải kiềm chế nhẫn nại hay âm thầm oán thán gì, mà thật sự là không còn lời nào để nói.

Giang Trùng sốt ruột gặng hỏi: "Mẹ, mẹ không đi cùng tụi con sao??"

Ngu phu nhân chột buông tay, đẩy hắn ngã lên người Ngụy Vô Tiện.

Bà nhảy lên bến, thuyền nhỏ hơi chòng chành lay động. Giang Trùng cuối cùng cũng hiểu, Kim Châu Ngân Châu, tất cả môn sinh, còn có tất cả pháp bảo và truyền vật nhiều đời Vân Mộng Giang thị đều ở đây tại Liên Hoa Ổ, nhất thời không thể di tản hết, khi một trận đại chiến tất yếu xảy ra, Ngu phu nhân thân là chủ mẫu không thể một mình chạy đi rồi, lại lo con trai gặp chuyện chẳng lành nên phải lén lút đẩy bọn họ đi trước.

Trong lòng biết lần này chia ly hung hiểm vô cùng, Giang Trùng vô cùng hoảng hốt, hắn đứng dậy muốn rời thuyền theo. Tử Điện chột phóng điện, một vòng dây vững vàng trói hai người bọn họ trên thuyền, triệt để không cựa quậy được.

Giang Trùng nói: "Mẹ, mẹ làm cái gì vậy?!"

Ngu phu nhân nói: "Đừng có om sòm lên thế. Đến chỗ an toàn nó sẽ tự buông ra, trên đường có gặp phải người đánh đến, Tử Điện cũng sẽ tự động bảo vệ người. Đừng quay lại, đi thẳng đến Mi sơn, tìm tỷ tỷ người!"

Nói xong, bà quay qua chỉ tay vào Ngụy Vô Tiệp, lạnh lùng nói: "Ngụy Anh! Người nghe kỹ cho ta! Che chở Giang Trường cho tốt, chết cũng phải che chở nó, có biết chưa?!"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ngu phu nhân!"

Ngu phu nhân cả giận nói: "Có nghe thấy chưa! Chớ có nói mấy lời vô ích với ta, ta chỉ hỏi người có nghe thấy chưa!"

Ngụy Vô Tiệp giãy khỏi Tử Điện không nổi, chỉ có thể gật gật.

Giang Trường hô: "Mẹ, phụ thân còn chưa trở lại. Có chuyện gì chúng ta trước cùng nhau gánh vác không được sao?!"

Nghe hăn nhắc tới Giang Phong Miên, mắt Ngu phu nhân tựa hồ thoáng hoe đỏ.

Nhưng bà rất nhanh lại lớn giọng quát: "Không được về là không được về. Chẳng lẽ không có hăn ta không lo được chắc?!"

Quát xong liền vung kiếm chặt đứt dây buộc, đá mạnh lên mép thuyền. Nước sông chảy siết, gió lớn, lại thêm cú đá này, thuyền nhỏ lập tức trôi ra mấy trượng. Xoay xoay vài cái, bình ổn mà nhanh chóng xuôi dòng theo lòng sông lướt đi.

Giang Trường gào lên thảm thiết: "Mẹ!"

Hăn kêu liên tiếp hơn mười tiếng, nhưng Ngu phu nhân và Liên Hoa Ổ mỗi lúc một xa, mỗi lúc một nhỏ. Khi thuyền nhỏ đã xa khuất, Ngu phu nhân liền cầm trường kiếm, lui bước quay vào trong đại môn Liên Hoa Ổ.

Hai đứa ra sức giãy giụa, Tử Điện gần như cửa sâu vào da thịt, thế nhưng vẫn y như cũ không nhúc nhích được tí nào.

Giang Trừng từ trong họng phát ra tiếng rít gào phẫn nộ như người điên, vừa giãy vừa nói: "Sao không đứt! Sao không đứt! Đứt đi! Đứt đi!"

Ngụy Vô Tiệm vừa bị Tử Điện quất mười tiên kỷ, giờ cả người nhúc nhút, nhịn đau nói: "Giang Trừng, người bình tĩnh trước đã. Ngu phu nhân đấu lại Hóa Đan Thủ kia, không hẳn sẽ thua. Vừa này không phải bà vẫn giữ chân Ôn Trục Lưu được sao..."

Giang Trừng gầm thét: "Người bảo ta bình tĩnh làm sao được?! Làm sao bình tĩnh được?! Cho dù giết được Ôn Trục Lưu, con tiện nhân Vương Linh Kiều kia đã phát tín hiệu rồi, lỡ mà Ôn cầu thấy được ồ ạt kéo người đến bao vây nhà của chúng ta thì sao?!"

Ngụy Vô Tiệm đột nhiên nói: "Giang thúc thúc! Giang thúc thúc đã về rồi kìa!"

Quả nhiên trên mặt sông, một chiếc thuyền khác đang đi tới.

Giang Phong Miên đứng ở đầu thuyền, trên thuyền còn có năm sáu gã môn sinh đứng hầu. Ông đang nhìn về hướng Liên Hoa Ổ, áo bào phấp phới bay theo gió. Giang Trừng kêu lên: "Phụ thân! Phụ thân!"

Giang Phong Miên cũng thấy bọn họ, mặt thoáng hiện vẻ kinh ngạc, một gã môn sinh khua nhẹ mái chèo, thuyền liền nhích lại gần.

Giang Phong Miên vẫn chưa biết chuyện, nói: "A Trừng? A Anh? Hai đứa có chuyện gì vậy?"

Đám thiếu niên Liên Hoa Ổ này bình thường hay đùa mấy trò linh tinh quái đản, mặt be bét máu úp sấp trong nước giả xác chết trôi là chuyện bình thường, bởi vậy Giang Phong Miên cũng không thể lập tức xác định bọn

hắn có phải đang chơi trò mới hay không, còn chưa phát hiện tình thế nghiêm trọng. Giang Trường mừng rơi nước mắt, vừa vội vừa hoảng nói: "Phụ thân, phụ thân mau thả tụi con ra!"

Giang Phong Miên nói: "Đây là Tử Điện của mẹ ngươi. Tử Điện nhận chủ, sợ là không chịu để cho ta..."

Nói rồi ông đưa tay qua chạm vào Tử Điện, nào biết vừa đụng tới, Tử Điện liền vô cùng ngoan ngoãn thu lại, trong nháy mắt hóa thành chiếc nhẫn, đeo lấy ngón tay ông.

Giang Phong Miên ngay lập tức giật mình.

Tử Điện là đệ nhất linh khí của Ngũ Tử Diên, lấy ý nguyện của Ngũ Tử Diên làm mệnh lệnh hàng đầu. Tử Điện có thể nhận nhiều chủ, nhưng phải theo thứ tự. Ngũ phu nhân miễn bàn chính là chủ nhân bậc nhất, bà phát lệnh trời Giang Trường, thẳng đến khi an toàn mới thôi, bởi vậy Giang Trường tuy cũng là chủ nhân, nhưng không tài nào giãy khỏi trời buộc của nó.

Chẳng biết từ lúc nào, Giang Phong Miên đã được công nhận là chủ nhân kế tiếp bậc hai. Trước mặt ông, Tử Điện cho rằng đã an toàn, vậy nên nói lỏng.

Có lẽ Ngũ phu nhân chưa bao giờ kể qua, rằng bà cũng để Tử Điện nhận Giang Phong Miên làm chủ.

Giang Trường và Ngụy Vô Tiện cuối cùng cũng tách ra, ngã sang hai bên. Giang Phong Miên hỏi: "Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Hai đứa các ngươi sao lại bị Tử Điện trời ngồi trên thuyền?"

Như vớ được cái phao cứu mạng, Giang Trường tóm ông nói: "Hôm nay người Ôn gia xông vào nhà chúng ta, mẹ cãi nhau với họ, đánh nhau với Hóa Đan Thủ kia! Con sợ mẹ sẽ phải chịu thiệt, lại có người phóng tín

hiệu, lát nữa không chừng quân địch còn nhiều thêm. Phụ thân, chúng ta mau cùng nhau quay lại giúp mẹ! Mau lên!"

Nghe vậy, năm sáu gã môn sinh đều thoáng biến sắc. Giang Phong Miên nói: "Hóa Đan Thủ?!"

Giang Trừng nói: "Đúng vậy đó phụ thân! Chúng ta..."

Lời còn chưa dứt, ánh tím lóe lên, Giang Trừng và Ngụy Vô Tiện lần thứ hai bị trói lại.

Hai đứa lại theo tư thế cũ, ngã ngời trở về trên thuyền. Giang Trừng ngẩn người, nói: "... Phụ thân?!"

Giang Phong Miên nói: "Ta trở lại, hai đứa người rời đi. Không được đổi hướng, không được quay về Liên Hoa Ổ. Cập bờ rồi, nghĩ cách đến Mi sơn chỗ Hoa tử tử người và tổ mẫu."

Ngụy Vô Tiện nói: "Giang thúc thúc! ! !"

Kinh hãi đã qua, Giang Trừng như phát khùng mà đập mép thuyền, đập thân thuyền chòng chành không ngớt: "Phụ thân thả ra! Thả ra!"

Giang Phong Miên nói: "Ta quay lại tìm Tam nương tử."

Giang Trừng nói: "Chúng ta cùng quay lại tìm mẹ không được sao?!"

Giang Phong Miên bình tĩnh nhìn hấn, bỗng nhiên vươn tay, giữa không trung ngấp ngừng một lát rồi mới chậm rãi xoa đầu hấn, nói: "A Trừng, con phải thật mạnh khỏe."

Ngụy Vô Tiện nói: "Giang thúc thúc, nếu như hai người có mệnh hệ gì, hấn sẽ không khỏe nổi."

Giang Phong Miên chuyển tầm mắt qua hấn, nói: "A Anh, a Trùng... Con phải chiều cố thật nhiều."

Ông quay trở lại trên chiếc thuyền kia. Hai thuyền khẽ chạm, rồi càng lúc càng xa, Giang Trùng tuyệt vọng hét lớn: "Cha! ! !"

Chiếc thuyền nhỏ xuôi dòng mà trôi, không biết qua bao lâu, Tử Điện bỗng nhiên buông lỏng, hóa thành chiếc nhẫn bạc, lồng vào trên tay Giang Trùng.

Hai người cùng hô lên, tiếng từ lâu đã khàn, khi cưỡi trời một câu nói cũng chẳng nói, chèo trở lại. Không có mái chèo liền dùng tay khua nước chèo tới chèo lui.

Ngu phu nhân nói trận đòn lần này có thể khiến hấn nửa tháng cũng không khỏi được, nhưng Ngụy Vô Tiện giờ lại thấy ngoại trừ mấy chỗ bị quất qua còn nóng rát, nhức nhối râm ran, cử động chẳng có gì bất tiện. Bọn hấn lấy hết sức bình sinh mà liều mạng chèo. Sau hơn canh giờ, cuối cùng tay không chèo thuyền về lại Liên Hoa Ổ.

Lúc này đêm đã khuya.

Đại môn Liên Hoa Ổ đóng chặt, bên ngoài cửa chính đèn đuốc sáng trưng. Ánh trăng vỡ vụn long lanh lay động trên mặt nước, còn có hơn mười ngọn đèn ghép thành hoa đăng lớn hình sen chín cánh, lặng lẽ trôi lững lờ bên bến tàu.

Tất cả đều y như trước. Nhưng cũng vì y như trước, mới càng khiến cho lòng người bất an đến nhức nhối.

Hai người chèo đến xa xa giữa hồ liền ngừng, neo lại trong nước, tim cuồn loạn đập thành thạch, vậy mà không dám cập bến tàu, không dám xông lên bờ tự mình đi nhìn đến cùng, xem bên trong rốt cuộc tình hình ra sao.

Giang Trùng mắt rưng rưng lệ nóng, hai tay hai chân run lấy bầy. Hồi lâu, Ngụy Vô Tiệm mới nói: "... Trước tiên không nên đi vào từ cửa."

Giang Trùng tùy tiện gật đầu. Hai người lặng yên không một tiếng động chèo thuyền sang bờ bên kia. Bên ấy có một gốc liễu cổ thụ đứng trong đất bùn ven bờ, thân cây to khỏe đổ nghiêng tà tà trên mặt hồ, cành lá buông vào trong nước. Trước kia đám thiếu niên ở Liên Hoa Ổ thường theo thân liễu này đi thẳng đến ngọn, ngồi ở đó câu cá.

Hai người dừng thuyền dưới những cành rủ xuống của gốc liễu cổ thụ kia, nương theo bóng đêm cùng cành lá che chắn mà lên bờ.

Ngụy Vô Tiệm thường hay lui tới chỗ tường đổ này, hẩn nín Giang Trùng lại, thấp giọng nói: "Bên này."

Giang Trùng trong lòng bây giờ vừa kinh vừa sợ, hầu như chẳng phân được phương hướng, theo hẩn bám tường mà đi, ẩn núp một đoạn rồi khẽ khàng leo lên một đầu tường. Trên chỗ này có một hàng tượng thú, rất thích hợp để nhìn lén. Trước nay đều là người ngoài lén vịn đầu tường nhìn bọn họ bên trong, hôm nay lại là bọn hẩn len lén nhìn trộm bên trong.

Ngụy Vô Tiệm vươn cổ ra trông vào bên trong, lòng lập tức trĩu nặng.

Trên giáo trường Liên Hoa Ổ, đứng đầy một hàng lại một hàng người.

Những người này toàn bộ đều mặc áo bào viêm dương liệt nhật, vạt và tay áo đều mang họa tiết hỏa diễm màu đỏ máu đến chướng mắt.

Ngoài đứng ra, còn có nằm. Tất cả những người nằm trên đất đều bị dồn ra góc tây bắc đấu trường, lộn xộn chất chồng thành một đồng. Một người quay lưng về phía bọn hẩn, cúi đầu tựa hồ đang rà soát đồng người Giang gia chẳng biết sống hay chết kia.

Giang Trùng vẫn đang điên cuồng lia mắt tìm thân ảnh Ngu Tử Diên và Giang Phong Miên, không có, không có. Viên mắt Ngụy Vô Tiện trong chớp mắt lại nóng lên.

Trong những người này, hắn thấy được không ít bóng hình quen thuộc.

Cổ họng hắn vừa khô vừa đau, huyết Thái Dương như bị chà sắt nện trúng, cả người rét lạnh. Đang muốn nhìn kỹ hơn xem thiếu niên gầy teo úp sấp ở trên cùng kia có phải lục sư đệ không, bỗng nhiên người quay lưng đứng ở góc tây bắc kia như cảm nhận được gì, xoay người lại.

Ngụy Vô Tiện lập tức đè đầu Giang Trùng xuống thấp.

Tuy hắn trốn được vừa kịp lúc nhưng vẫn thấy rõ dáng dấp người kia.

Đó là một thiếu niên tuổi tác xấp xỉ bọn hắn, ngũ quan thanh tú, con ngươi đen kịt, khuôn mặt tái nhợt. Tuy mặc trên người áo bào viêm dương liệt nhật nhưng lại không có chút khí thế hùng mạnh nào. Xem phẩm cấp của hoa văn họa diễm, hắn là vị tiểu công tử Ôn gia kia.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tam Độc 4

Tim Ngụy Vô Tiện treo lên cao: "Bị trông thấy rồi? Thừa lúc này trốn đi luôn? Hay là vẫn chưa thấy?"

Đúng lúc này, có tiếng khóc rấm rứt truyền từ bên trong tường ra. Trong tiếng chân bước cộp cộp, một người đàn ông dịu dàng nói: "Đừng khóc nữa, mặt nở hoa luôn rồi."

Giọng nói này cả Ngụy Vô Tiện lẫn Giang Trường đều cực kỳ quen thuộc, chính là Ôn Triều!

Ngay sau đó, Vương Linh Kiều hức hức nói: "Có phải mặt thành hoa rồi, chàng chẳng còn thích ta nữa không?"

Ôn Triều: "Sao vậy được? Dù Kiều Kiều có thế nào, ta đều thích hết."

Vương Linh Kiều xúc động nói: "Ta thật sự rất sợ rất sợ... hôm nay ta thật sự... suýt nữa thì ta đã cho rằng mình bị con tiện nhân kia giết chết thật rồi, không thể gặp lại người được nữa... Ôn công tử... ta..."

Dường như Ôn Triều ôm lấy ả, an ủi: "Đừng nói nữa Kiều Kiều, đã không sao nữa rồi. Cũng may, có Ôn Trục Lưu bảo vệ nàng."

Vương Linh Kiều giận dữ: "Chàng còn nhắc đến y! Ta ghét cái tên Ôn Trục Lưu kia. Nếu không phải tại y đến trễ, hôm nay ta vốn sẽ không chịu khổ nhiều như thế. Đến giờ mặt ta vẫn còn đau, đau lắm, đau lắm..."

Rõ ràng là ả đuổi Ôn Trục Lưu đi, không cho y lắc lư trước mắt mình, nhưng hiện giờ lại bắt đầu đổi trắng thay đen. Ôn Triều thích nghe ả tui thân làm nũng nhất, nói: "Không đau, nào, để ta xoa xoa... Nàng ghét y thì không sao, nhưng đừng có chọc y nóng lên. Tu vi của tên này rất đáng gờm, cha ta đã nói không ít lần, y là một nhân tài hiếm có, ta vẫn hi vọng dùng y thêm một ít năm nữa đây."

Vương Linh Kiều không phục nói: "Nhân tài... nhân tài thì sao chứ. Ôn Tông chủ có nhiều thuộc hạ là danh sĩ, nhân tài tới vậy, có đến hàng ngàn hàng vạn người, lẽ nào thiếu đi y thì sẽ không được việc?"

Ả đang ám chỉ Ôn Triều, để gã trừng trị Ôn Trục Lưu cho ả hả giận, Ôn Triều cười hà hà vài tiếng. Tuy gã khá là yêu chiều Vương Linh Kiều, nhưng vẫn chưa yêu chiều đến mức vì một nữ nhân mà trừng phạt cận vệ bên cạnh mình. Dù sao thì Ôn Trục Lưu đã từng ngăn chặn vô số lần ám sát giúp gã, lại không nói nhiều, miệng ngậm chặt, chắc chắn sẽ không phản bội cha gã, và cũng chẳng khác nào sẽ không phản bội gã, bảo vệ vừa mạnh mẽ lại vừa trung thành như vậy, hiếm có. Vương Linh Kiều thấy gã không để ý, lại nói: "Chàng nhìn y đi, rõ ràng chỉ là một tên tiểu tốt thuộc hạ của chàng mà thôi, nhưng lại lớn lối như thế, ban này ta muốn tát ả Ngu tiện nhân kia với Giang gì đó một bạt tai, y lại không cho. Người đã chết rồi, chỉ là cái xác thôi mà! Không coi ta ra gì như vậy, chẳng phải cũng không coi chàng ra gì hay sao?"

Tay Giang Trường bỗng nắm không chắc, trượt từ trên tường xuống dưới. Ngụy Vô Tiện nhanh tay lẹ mắt xách gáy hấn lại.

Hai người đều lệ nóng doanh tròng, nước mắt lăn đều trên hai gò má, nhỏ lên mu bàn tay, rơi xuống đất.

Ngụy Vô Tiện nhớ đến sáng nay, lúc ra ngoài Giang Phong Miên vẫn còn tranh cãi với Ngu phu nhân, câu nói cuối cùng để lại cho đối phương khi ấy đều không phải lời hay ho dịu dàng gì cả. Không biết bọn họ có nhìn nhau

một lần sau cuối hay không, Giang Phong Miên có cơ hội nói vài câu với Ngu phu nhân hay không.

Ôn Triều khinh thường nói: "Tính tình y quái đản như thế sẵn rồi. Theo lối nói của y, là kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục gì đó. Người đều do y giết, lại còn chú ý chuyện này làm gì không biết."

Vương Linh Kiều hòa theo: "Đúng đó. Dối trá!"

Ôn Triều thích nghe ả hòa theo mình, cười há há. Vương Linh Kiều lại cười trên sự đau khổ của người khác: "Cũng coi như đáng đời cái ả Ngu tiện nhân kia, năm xưa ỷ vào thế lực trong nhà mà ép buộc đàn ông thành thân với ả, kết quả thì sao, thành thân nào xong có ích lợi gì, chẳng phải người ta vẫn không thích ả hay sao. Làm khí phụ* sống mười mấy năm, ai ai cũng cười nhạo sau lưng. Ả còn không biết nhún nhường bớt đi, vẫn cứ ngang ngược ngông cuồng. Cuối cùng như vậy cũng là báo ứng."

*khí phụ: là phụ nữ bị chồng bỏ, không biết bên Việt Nam mình gọi là gì nữa

Ôn Triều nói: "Thật sao? Ả nữ kia cũng có vài phần sắc đẹp mà, sao Giang Phong Miên lại không thích ả?"

Trong sự hiểu biết của gã, chỉ cần là nữ nhân có vẻ ngoài không tệ, thì không có lý do gì đàn ông không thích. Nên bị khinh bỉ chỉ có nữ nhân sắc đẹp thường thường, và cả nữ nhân không chịu cho gã ngủ nữa. Vương Linh Kiều nói: "Nghĩ thôi cũng đủ biết rồi, Ngu tiện nhân hung hăng như thế, rõ ràng là nữ nhân mà suốt ngày cứ hết vung roi rồi bạt tai người khác, không có chút giáo dưỡng nào cả, Giang Phong Miên cưới một bà vợ như thế lại còn bị ả ta liên lụy, thật là xui rủi tám đời mà."

Ôn Triều: "Đúng vậy! Nữ nhân mà, phải giống Kiều Kiều của ta này, nghe lời, đáng yêu, một lòng hướng về ta."

Vương Linh Kiều cười khúc khích. Nghe những lời dung tục tầm thường khó nghe này, Ngụy Vô Tiệm vừa đau buồn vừa phẫn nộ, toàn thân run rẩy. Hắn lo Giang Trừng sẽ nổi điên, nhưng có lẽ Giang Trừng đã đau buồn quá độ, hết như mất tri giác, không hề nhúc nhích. Vương Linh Kiều thủ thi: "Đương nhiên là ta chỉ có thể một lòng hướng về chàng rồi... ta còn có thể hướng về ai chứ?"

Đúng lúc này, có một giọng nói khác chen vào: "Ôn công tử! Tất cả phòng đều đã được lục soát, kiểm kê ra có hơn hai ngàn bốn trăm món pháp bảo, đang phân loại."

Đó là đồ của Liên Hoa Ổ, là đồ của nhà họ Giang!

Ôn Triều cười há há: "Tốt, tốt! Những lúc như thế này, đúng là nên ăn mừng một trận lớn, ta thấy tối nay tổ chức tiệc ngay ở đây đi. Xài cho hết tác dụng!"

Vương Linh Kiều nũng nịu: "Chúc mừng công tử làm chủ Liên Hoa Ổ."

Ôn Triều: "Liên Hoa Ổ gì, sửa tên lại đi, huỷ tất cả thứ có ký hiệu hoa sen chín cánh đi, đổi thành hoa văn Mặt trời! Kiều Kiều, mau tới đây biểu diễn cho ta xem ca múa sở trường nhất của nàng!"

Ngụy Vô Tiệm với Giang Trừng nghe không nổi nữa. Hai người trở mình xuống tường, một bước ngắn một bước dài, lão đảo rời khỏi Liên Hoa Ổ. Đã chạy thật xa, nhưng vẫn không xua đi được tiếng cười đùa vui vẻ bên trong giáo trường của đám người ô hợp kia, tiếng ca nũng nịu vô vùng hân hoan bay bổng trên bầu trời Liên Hoa Ổ của một ả nữ nhân, cứ như con dao nhỏ mang kịch độc, cửa từng nhát từng nhát vào tai bọn họ.

Chạy ra ngoài mấy dặm, Giang Trừng bỗng dừng lại.

Ngụy Vô Tiệm cũng ngừng lại theo, Giang Trừng quay người vòng trở về, Ngụy Vô Tiệm túm lấy hắn: "Giang Trừng, người làm gì! Đừng quay

về!"

Giang Trường hất tay: "Đừng về? Người đang nói tiếng người đấy à? Người bảo ta đừng về? Thi thể cha mẹ ta vẫn còn ở Liên Hoa Ổ, sao ta có thể cứ thế mà đi? Ta không trở về thì còn có thể đi đâu!"

Ngụy Vô Tiệm túm chặt hơn nữa: "Bây giờ về đó, người có thể làm gì được? Đến cả Giang thúc thúc với Ngu phu nhân bọn chúng cũng giết được, người trở về chỉ có một chữ chết!"

Giang Trường la hét: "Chết thì chết! Người sợ chết thì rút đi, chớ cản đường ta!"

Ngụy Vô Tiệm ra tay túm hăn, nói: "Quân tử báo thù mười năm không muộn. Di thể thì nhất định phải đoạt lại, nhưng không phải lúc này!"

Giang Trường nghiêng mình tránh đi, đánh trả: "Không phải lúc này thì là bao giờ? Ta chịu người đủ rồi, mau rút đi cho ta!"

Ngụy Vô Tiệm quát lên: "Giang thúc thúc với Ngu phu nhân đã nói rồi, bảo ta chăm sóc người, muốn người sống tốt!"

"Câm miệng cho ta!" Giang Trường đột nhiên đẩy hăn, giận dữ hét: "Tại sao chứ?!"

Ngụy Vô Tiệm bị hăn đẩy ngã vào bụi cỏ, Giang Trường nhào tới, xách cổ áo hăn, lắc liên tục: "Tại sao chứ?! Tại sao?! Tại sao! Người vui chưa?! Người hài lòng chưa?!"

Hăn bóp cổ Ngụy Vô Tiệm, hai mắt đầy tơ máu: "Tại sao người lại cứu Lam Vong Cơ?!"

Trong cơn giận dữ bị thương, Giang Trường đã đánh mất sự tỉnh táo, không còn lòng dạ khống chế lực. Ngụy Vô Tiệm lật tay lại, bẻ cổ tay hăn:

"Giang Trường..."

Giang Trường đề hấn xuống đất, gào thét: "Tại sao người lại cứu Lam Vong Cơ?! Tại sao người lại can thiệp vào?! Ta đã nói với người bao nhiêu lần rằng người đừng dây vào những chuyện rắc rối! Đừng nên ra tay! Người thích làm anh hùng đến thế?! Kết quả của việc làm anh hùng là gì người đã thấy chưa?! Hả?! Giờ người thấy vui chưa?!"

"Đám Lam Vong Cơ Kim Tử Hiên bọn họ chết thì chết thôi! Người để bọn họ chết là xong! Bọn họ chết thì kệ bọn họ mắc mớ gì đến chúng ta?! Liên quan gì tới nhà chúng ta?! Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì?!"

"Chết đi, chết đi, chết hết đi! Chết hết cho ta!!!"

Ngụy Vô Tiện quát: "Giang Trường!!!"

Bấm cổ tay hấn, thoát cái buồng ra.

Giang Trường trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào hấn, lệ xuôi theo đôi gò má lăn xuống dưới. Một tiếng nức nở đau khổ như rên rỉ khi sắp chết hộc ra từ nơi sâu trong cổ họng.

Hấn khóc: "... Ta muốn cha mẹ ta, cha mẹ ta..."

Hấn nhìn về phía Ngụy Vô Tiện đòi cha và mẹ của hấn. Thế nhưng, dù có đòi ai chẳng nữa, cũng đều không thể đòi trở về được.

Ngụy Vô Tiện cũng khóc, hai người ngã ngòi trong bụi cỏ, nhìn đối phương mà khóc nức nở.

Rõ ràng trong lòng Giang Trường rất hiểu, dù lúc trước Ngụy Vô Tiện không cứu Lam Vong Cơ khi ở đáy hang Đồ lục Huyền Vũ trong núi Mộ Khê, sớm muộn gì Ôn gia cũng sẽ tìm cơ bức đến cửa mà thôi. Thế nhưng

hắn luôn cảm thấy, nếu không có chuyện của Ngụy Vô Tiệp, có lẽ việc sẽ không xảy ra nhanh đến vậy, biết đâu vẫn còn chỗ hờ để cứu vãn.

Chính điểm này khiến người ta đau khổ ôm tâm lý may mắn, khiến lòng hắn ngập đầy hối hận và lửa giận không nơi trút bỏ, ruột gan như đứt thành từng khúc.

Lúc sắc trời mờ sáng, Giang Trùng đã gần như đại ra.

Một đêm này, hắn thế mà ngủ được gần giấc. Một là quá mệt mỏi, lại thêm khóc đến rã rời, bất giác mê man ngủ thiếp đi. Hai là vẫn ôm mong đợi rằng đây chỉ là một cơn ác mộng, không thể chờ đợi được nữa mà hi vọng sau khi tỉnh dậy, mở mắt ra, sẽ phát hiện bản thân vẫn còn nằm trong phòng mình ở Liên Hoa Ổ. Cha ngồi trong sảnh đường đọc sách lau kiếm. Mẹ lại đang nổi nóng than phiền, quở trách Ngụy Vô Tiệp. Chị gái người ngồi xồm trong phòng bếp, vắt hết óc nghĩ xem hôm nay làm món gì. Các sư đệ không chăm chỉ làm bài tập buổi sớm, cố sức chạy nhảy khắp nơi.

Chứ không phải sau một đêm bị gió lạnh thổi, tỉnh lại trong bụi cỏ dại với cái đầu đau như sắp nứt, phát hiện mình vẫn co ro sau dốc núi nhỏ hoang vu hẻo lánh.

Ngụy Vô Tiệp cử động đầu tiên.

Hắn đỡ hai chân mình, gắng gượng đứng dậy, nói với giọng khàn khàn: "Đi thôi."

Giang Trùng không nhúc nhích. Ngụy Vô Tiệp thò tay kéo hắn, nói lại: "Đi thôi."

Cuống hòng hắn khàn đặc, Ngụy Vô Tiệp nói: "Đến Mi sơn Ngu thị, đi tìm sư tỷ."

Giang Trùng gạt tay hẳn ra. Chốc lát sau mới tự ngồi dậy, chầm chậm đứng lên.

Hai người nhắm hướng Mi sơn xuất phát, cuốc bộ mà đi.

Dọc đường hai người đều miễn cưỡng xốc tinh thần, bước đi nặng trĩu, cứ như trên người đeo gánh khổng lồ nặng ngàn cân vậy.

Giang Trùng luôn luôn cúi đầu, tay trái bao lấy tay phải, ngón trỏ tay phải chống nơi gần ngực, một lần rồi lại một lần, coi di vật hiếm hoi còn sót lại như người thân mà mân mê. Lại liên tục nhìn về hướng Liên Hoa Ổ, ngóng trông nơi đã từng là nhà của mình, giờ đây đã trở thành ổ của ma quỷ. Hết lần này tới lần khác, dường như không ngại nhìn vậy mãi, vĩnh viễn giữ lại chút hi vọng cuối cùng như thế, nhưng, nước mắt cũng vĩnh viễn sẽ không ngừng tràn khỏi mi.

Bọn họ chạy trốn vội vàng, trên người không mang lương khô, thể lực từ hôm qua đến nay lại tổn hao nghiêm trọng, sau khi đi được nửa ngày, đã bắt đầu choáng váng.

Lúc này dấu chân đã rời khỏi nơi vắng vẻ hoang vu, đi vào một toà thành nhỏ. Ngụy Vô Tiện liếc nhìn Giang Trùng, thấy hẳn mệt mỏi đến cực điểm, điệu bộ như không muốn nhúc nhích, bèn nói: "Người ngồi đó. Ta đi kiếm chút đồ ăn."

Giang Trùng không đáp, cũng không gật đầu. Dọc đường đi, hẳn nói với Ngụy Vô Tiện tổng cộng có vài chữ.

Ngụy Vô Tiện nhiều lần dặn dò hẳn rằng đừng có đi đâu, lúc này mới rời khỏi. Hẳn thường hay nhét chút tiền lẻ vào đủ xó trên người, bây giờ lại có đất dụng võ, không đến nỗi xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch. Đi một vòng, mua một đồng đồ ăn, còn mua lương khô để chuẩn bị sử dụng trên đường dài, tiêu tốn thời gian chưa tới nửa nén nhang, rồi mau chóng trở lại nơi bọn họ tách ra.

Thế nhưng, lại không thấy Giang Trùng đâu.

Ngụy Vô Tiệm cầm một đồng màn thầu, bánh bột, trái cây mà lòng hoảng hốt, cố gắng bình tĩnh, tìm nơi gần con đường một hồi, vẫn không thấy Giang Trùng.

Hắn hoàn toàn cuống lên, kéo một thợ sửa giày ở cạnh bên mà hỏi: "Lão bá, ngài có thấy tiểu công tử tuổi xem xem ta ngồi ở đây hồi này đi đâu rồi không?"

Thợ sửa giày mím mím đầu sợi dây xù xì, nói: "Cái đứa đi chung với người bạn này?"

Ngụy Vô Tiệm: "Đúng ạ!"

Thợ sửa giày: "Ta có việc trong tay, không để ý lắm. Cơ mà nó cứ ngơ ngác nhìn chăm chăm vào người đi đường, sau đó lúc ta ngẩng đầu nhìn sang, tự dưng lại không thấy nó đâu nữa. Chắc là đi mất rồi."

Ngụy Vô Tiệm thì thào: "... Đi mất rồi... đi mất rồi..."

E rằng đã về Liên Hoa Ổ trộm thi thể!

Như điên lên, Ngụy Vô Tiệm co cẳng chạy đi, chạy về hướng hắn đến.

Trong tay hắn là một đồng thức ăn vừa mua, nặng trĩu kéo chân hắn, chạy một hồi hắn liền vứt chúng nó ra sau. Thế nhưng sau khi chạy đi một đoạn, hắn bắt đầu choáng váng, thể lực không chống đỡ nổi, hơn nữa trong lòng hốt hoảng, hai đầu gối mềm nhũn, ngã nhào ra đất.

Cú ngã này, đập vào mặt hắn đầy bùn xám, miệng nếm phải vị của bụi đất.

Lòng hắn trào dâng sự thù hận và bất lực rợp trời, co nắm đấm đập mạnh lên đất, hét to một tiếng, lúc này mới bò dậy. Hắn quay lại nhặt đồng màn

thầu ném đi lúc trước, cọ cọ lên ngực, cắn vài cái rồi nuốt trọn, sau đó bắt đầu ngốn tiếp, răng ra sức cắn nghiền như đang nhai thịt, nuốt xuống họng, nghẹn đến độ ngực âm ỉ đau. Lại nhặt thêm mấy cái nhét vào lòng, cầm một cái màn thầu vừa ăn vừa chạy, hi vọng có thể chặn đứng Giang Trùng ngay trên đường.

Thế nhưng, mãi đến tận khi chạy trở về Liên Hoa Ổ, bầu trời đêm đã trắng sáng sao thưa, hắn cũng vẫn không thấy bóng dáng Giang Trùng trên đường.

Ngụy Vô Tiện nhìn Liên Hoa Ổ đèn đuốc sáng choang ở xa xa, tay chống đầu gối không dẫn được tiếng thở dốc, khoang ngực và cổ họng lan tràn một mùi máu tanh đặc hữu do chạy nhanh sau khoảng thời gian dài, miệng đầy vị gỉ sắt, mắt tối sầm từng cơn.

Hắn thầm nghĩ: "Tại sao lại không đuổi kịp Giang Trùng? Mình có ăn nên mới chạy nhanh như thế, hắn còn mệt hơn mình, chịu đả kích lớn hơn mình, chẳng lẽ còn có thể chạy nhanh hơn mình? Hắn về tới Liên Hoa Ổ thật rồi ư? Thế nhưng không về đây, hắn còn có thể đi đâu được? Không dẫn mình theo, đi Mi sơn một mình?"

Điều tức chốc lát, hắn vẫn quyết định tới Liên Hoa Ổ xác định một lần, bí mật lén vào.

Vẫn dán sát vào bức tường nọ mà đi, Ngụy Vô Tiện cầu khẩn trong lòng: "Lần này tuyệt đối đừng có ai xì xào nói về thi thể của Giang Trùng. Nếu không mình..."

Nếu không?

Nếu không thì hắn có thể thế nào?

Chẳng thế nào cả. Hắn bất lực. Liên Hoa Ổ đã bị huỷ, Giang Phong Miên và Ngu phu nhân đều không còn nữa, Giang Trùng cũng không thấy đâu.

Hắn chỉ có một mình, thân cô thế cô, ngay cả một thanh kiếm cũng không có, cái gì cũng không biết, việc gì cũng không làm được!

Lần đầu tiên hắn nhận ra, sức mạnh của mình lại nhỏ bé đến thế. Trước mặt con quái vật khổng lồ Kỳ Sơn Ôn thị này, hắn chẳng khác gì bộ ngựa chổng xe.

Hốc mắt Ngụy Vô Tiện nóng đến độ gần như ứa lệ. Hắn rẽ qua một khúc ngoặt tường, thành linh đâm đầu vào một bóng người mặc áo bào Viêm Dương Liệt Diễm đang đi tới.

Trong một thoáng chớp mắt, Ngụy Vô Tiện đã tóm được người này.

Tay trái của Ngụy Vô Tiện khoá chặt hai tay của người này, tay phải bóp cổ hắn, hạ thấp tiếng, dùng giọng điệu hung dữ ác độc nhất mà hắn có thể lấy ra mà uy hiếp: "Đừng lên tiếng! Bằng không ta bẻ gãy cổ người ngay!"

Người này bị hắn tóm chặt, vội nói: "Ngụy, Ngụy công tử, là ta, là ta!"

Đây là giọng của một thiếu niên. Ngụy Vô Tiện vừa nghe thấy, phản ứng đầu tiên là: "Chẳng lẽ là người mình quen, mặc áo bào Ôn gia lẫn vào trong năm vùng?" Cái suy nghĩ này lập tức bị chính hắn phủ định: "Không đúng, giọng nói này rất là lạ tai, có trá!"

Tay hắn dùng sức hơn nữa: "Đừng có mơ giờ trò!"

Thiếu niên này nói: "Ta... Ta không giờ trò. Ngụy công tử, người có thể nhìn mặt ta."

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Nhìn mặt hắn? Chẳng lẽ trong miệng hắn có giấu thứ gì đó chờ phun ra ngoài? Hoặc là hắn có cách khác, lộ mặt ra là có thể hại người?"

Hắn đẩy lòng để phòng vận mặt người này quay lại. Chỉ thấy thiếu niên ấy mi thanh mục tú, toàn thân là một vẻ ngây ngô tuấn dật, chính là tiểu công tử bọn họ thấy hôm qua lúc đến nhìn lén.

Ngụy Vô Tiệm thờ ơ nói: "Không quen!"

Ngụy Vô Tiệm quay mặt thiếu niên lại, tiếp tục bóp cổ hắn, đè giọng quát: "Người là ai!"

Dường như thiếu niên này có hơi thất vọng, hắn nói: "Ta... ta là Ôn Ninh!"

Ngụy Vô Tiệm cau mày: "Ôn Ninh là ai?" Nhưng trong lòng lại nghĩ: "Mặc kệ nó là ai, dù sao thì cũng là một tên có cấp bậc, tóm vào tay không chừng có thể đổi người về!"

Ôn Ninh ấp úng nói: "Mấy... mấy năm trước, trên Bách gia Thanh Đàm thịnh hội ở Kỳ Sơn, ta... ta... bắt tên..."

Nghe hắn ấp a ấp úng, một cơn sốt ruột xộc vào lòng Ngụy Vô Tiệm, hắn bực mình: "Người cái gì mà người?! Người cà lăm hả?!"

Ôn Ninh trong tay hắn sợ đến độ co ro, dường như muốn ôm đầu ngồi thụp xuống, nói khẽ: "Vâng... vâng ạ."

Ngụy Vô Tiệm: "..."

Thấy cái vẻ nhát gan đáng thương lại cà cà lăm lăm của hắn, Ngụy Vô Tiệm thế nhưng chợt nhớ tới chút gì đó: "Bách gia Thanh Đàm thịnh hội ở Kỳ Sơn năm rồi... Bách gia Thanh Đàm thịnh hội... bắt tên... À, hình như có một người như thế thật!"

Kỳ Sơn Bách gia Thanh Đàm thịnh hội, cũng chính là cái năm mà hắn, Lam Vong Cơ, Lam Hi Thần, Kim Tử Hiên - bốn người đứng đầu môn bản

cung.

Ngày ấy, trước khi trận thi đấu bắt đầu, hắn lang thang đi một mình trong thành Bất Dạ Thiên.

Lúc lắc, băng qua một vườn hoa nhỏ, bỗng nghe tiếng dây cung rung rung từ đằng trước truyền tới.

Hắn xuyên rừng lướt lá mà vào, chỉ thấy có một thiếu niên mang quần áo đơn giản màu trắng đứng ở nơi đó, quay mặt về phía tấm bia ngăm, kéo cung, thả dây.

Mặt nhìn nghiêng của thiếu niên này rất là thanh tú, tư thế giương cung tiêu chuẩn mà lại còn đẹp dễ. Trên tấm bia ngăm kia, trong chấm hồng tâm đã cắm chi chít đầy mũi tên. Mũi tên này, cũng là một trong số trúng hồng tâm.

Từ đầu đến đuôi không trật phát nào.

Ngụy Vô Tiện khen hay: "Bắn hay lắm!"

Thiếu niên kia bắn trúng xong, rút một mũi tên mới ra khỏi bao đựng đeo trên lưng, cúi đầu định mắc cung, không ngờ lại nghe thấy một giọng nói xa lạ xuất hiện ngay cạnh bên, sợ đến độ tay run lên, mũi tên rớt xuống đất. Ngụy Vô Tiện đi từ phía sau vườn hoa ra, cười nói: "Người là vị công tử nào của Ôn gia? Tốt tốt tốt, rất đẹp, bắn rất là đẹp, ta chưa từng thấy ai trong nhà các người bắn tên như thế..."

Lời còn chưa dứt, thiếu niên kia đã quăng cung chạy mất bóng.

Ngụy Vô Tiện không còn gì để nói, thầm nghĩ: "Mình diễn trai đến thế à? Diễn trai đến độ dọa người ta chạy luôn?"

Hắn cũng chẳng để chuyện này vào lòng, coi như nhìn thấy chuyện lạ đi, trở lại quảng trường. Thi đấu sắp bắt đầu, bên Ôn gia ồn ào một khu, Ngụy Vô Tiệp hỏi Giang Trường: "Nhà bọn họ làm cái Thanh Đàm hội sao lại khổ sở thế nhỉ, ngày nào cũng có kịch coi. Hôm nay lại là chuyện gì?"

Giang Trường: "Còn chuyện gì nữa, số người có hạn, đang tranh để vào sân đấu." Dừng một chút, hắn nói với giọng khinh bỉ: "Tài bắn cung của bầy Ôn gia này đều... nát thành một giuộc, ai vào sân mà chẳng như nhau? Tranh giành thì có gì khác à?"

Ôn Triều ở bên kia quát lên: "Thêm một nữa! Thêm một nữa, còn thiếu một! Đứa cuối cùng!"

Thiếu niên mặc áo trắng ban nãy cũng đứng trong đám người bên cạnh gã, nhìn quanh quất, tự cổ vũ tinh thần đủ rồi mới giơ tay lên. Nhưng hắn giơ thấp quá, cũng không kêu la tên mình như người khác, xô xô đẩy đẩy một hồi, bên cạnh mới có người chú ý tới hắn, ngạc nhiên nói: "Quỳnh Lâm? Người cũng muốn dự thi?"

Thiếu niên được gọi là "Quỳnh Lâm" kia gật gật đầu, lại có người cười hô hố nói: "Chưa ai từng thấy người cầm lấy cây cung, dự thi cái gì! Đừng có lãng phí số lượt."

Ôn Quỳnh Lâm dường như muốn giải thích cho mình, người kia lại nói: "Được rồi được rồi, người đừng có ham mới, này là phải tính thành tích, đi vào làm mất mặt ta thì coi sao được."

Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ: "Mất mặt? Nếu như trong nhà họ Ôn các người có người có thể kiếm về chút mặt mũi cho các người, thì cũng là hắn."

Hắn cất giọng nói: "Ai nói hắn chưa từng cầm cung? Hắn từng cầm rồi, hơn nữa còn bắn rất khá!"

Tất cả mọi người thoáng ngạc nhiên nhìn hắn, rồi lại nhìn thiếu niên kia. Mặt mày Ôn Quỳnh Lâm vốn có chút tái, lại bởi ánh mắt của mọi người bỗng dừng tụ lại người hắn, lập tức trở nên đỏ ửng, con người đen nhánh ra sức nhìn Ngụy Vô Tiệp. Ngụy Vô Tiệp chấp tay đi tới, nói: "Không phải ban nãy ở vườn hoa người bắn tốt lắm sao?"

Ôn Triều cũng quay qua, nghi ngờ: "Thật ư? Người bắn rất tốt? Sao trước nay ta chưa từng nghe tới?"

Ôn Quỳnh Lâm nhỏ giọng nói: "... ta... ta mới luyện đạo gần đây..."

Hắn nói rất khẽ, còn đứt quãng, cứ như có thể bị người khác ngắt ngang bất cứ lúc nào vậy, mà cũng thường thường bị người ta ngắt ngang thật. Ôn Triều không kiên nhẫn ngắt lời: "Được rồi, ở kia có cái bia ngắm, người mau qua đó bắn thử coi. Tốt thì lên, không tốt thì tránh ra."

Vị trí chung quanh Ôn Quỳnh Lâm thoáng cái trống trơn, tay cầm cung xiết thật chặt, nhìn xung quanh hết như xin giúp đỡ. Ngụy Vô Tiệp nhìn cái vẻ không tự tin kia của hắn, vỗ vỗ vai hắn, nói: "Thả lỏng. Cứ bắn như trước là được."

Ôn Quỳnh Lâm cảm kích liếc mắt nhìn hắn, hít sâu một hơi, giương cung, thả dây.

Tiếc là, lần kéo cung này, Ngụy Vô Tiệp ngằm lắc đầu trong lòng, thầm nghĩ: "Sai tư thế rồi."

Có lẽ Ôn Quỳnh Lâm này chưa từng bắn tên trước mặt người ngoài, từ đầu ngón tay cho tới cánh tay đều run rẩy, một tên bay ra, ngay cả tấm bia cũng không trúng. Trong đám Ôn gia vây quanh quan sát phát ra tiếng chế nhạo, nhôn nhao nói: "Tốt chỗ nào đâu!"

"Ta nhắm mắt lại bắn còn được hơn nó."

"Được rồi, đừng lãng phí thời gian nữa, mau mau chọn một người ra sân đi."

Mặt Ôn Quỳnh Lâm đỏ đến mang tai, khỏi cần người khác xua đi, đã tự giác chạy trốn. Ngụy Vô Tiệp đuổi theo: "Ấy, đừng chạy! Ê... Quỳnh Lâm huynh phải không? Người chạy cái gì?"

Nghe hắt gọi mình ở sau lưng, lúc này Ôn Quỳnh Lâm mới dừng lại, cúi đầu xoay người, vẻ hổ thẹn từ đầu đến chân: "... xin lỗi."

Ngụy Vô Tiệp ngạc nhiên: "Người nói xin lỗi với ta làm gì?"

Ôn Quỳnh Lâm áy náy nói: "Người... người đề cử ta, ta lại làm người mất mặt..."

Ngụy Vô Tiệp: "Ta thì có gì mà mất mặt? Trước đây người không hay bắn tên trước mặt người khác nhỉ? Ban này căng thẳng?"

Ôn Quỳnh Lâm gật gật đầu, Ngụy Vô Tiệp nói: "Có chút tự tin. Ta nói thật với người, người bắn tốt hơn người nhà người nhiều. Ta thấy trong tất cả đám con cháu thế gia, tài bắn cung tốt hơn người tuyệt đối không vượt quá ba người."

Giang Trừng bước tới: "Người đang làm gì đó? Ba cái gì?"

Ngụy Vô Tiệp chỉ vào hắn, nói: "Ấy, chẳng hạn như đây, hắn bắn không tốt hơn người."

Giang Trừng nổi quạu: "Muốn chết!"

Ngụy Vô Tiệp chịu một chương của hắn, mặt không biến sắc: "Thật đó. Thật ra không có gì phải căng thẳng cả, luyện tập trước mặt người khác nhiều là quen thôi, lần sau nhất định có thể khiến người khác lau mắt mà nhìn."

Ôn Quỳnh Lâm này, có lẽ là con cháu thế gia dòng phụ trong dòng phụ, địa vị không trên không dưới, tính cách lại rụt rè tự ti, e dè trước sau, đến cả nói cũng lắp ba lắp bắp, vất vả khổ luyện một phen, lấy dũng khí muốn thể hiện bản thân, nhưng bởi vì quá căng thẳng mà thất bại. Nếu không cẩn thận khuyên bảo hăn, không chừng từ nay về sau thiếu niên này sẽ ngày càng khép kín bản thân, không dám thể hiện trước mặt người ngoài nữa. Ngụy Vô Tiệp khích lệ hăn vài câu, lại qua loa nhắc nhở những yếu điểm, sửa lại ít tật vặt nhỏ nhặt lúc hăn bắn tên trong vườn hoa nhỏ, Ôn Quỳnh Lâm nghe đến độ nhìn chăm chăm không chớp mắt, gật đầu không ngời. Giang Trường nói: "Người nói nhiều quá vậy, sắp bắt đầu thi đấu rồi, còn không mau mau cút vào sân!"

Ngụy Vô Tiệp đang hoàng trình trọng nói với Ôn Quỳnh Lâm: "Giờ ta phải vào thi đấu rồi. Người đợi lát nữa là có thể thấy ta bắn thế nào trên sân...."

Giang Trường mất kiên nhẫn kéo hăn đi, vừa kéo vừa phì phì nói: "Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ đến đường này, người coi mình là tấm gương hả?!"

Ngụy Vô Tiệp ngẫm nghĩ chốc lát, kinh ngạc nói: "Đúng mà. Ta không phải hả?"

Hiện tại, Ngụy Vô Tiệp đã nhớ lại quãng thời gian ấy, hỏi dò: "Người là Ôn... Ôn Quỳnh Lâm?"

Ôn Ninh gật đầu: "Hôm qua... ta nhìn thấy Ngụy công tử người với Giang công tử, ta nghĩ các người có thể sẽ trở lại..."

Ngụy Vô Tiệp: "Hôm qua người nhìn thấy ta?"

Ôn Ninh: "Nhìn, nhìn thấy."

Ngụy Vô Tiệp: "Nhìn thấy ta sao không kêu ra tiếng?"

Ôn Ninh: "Ta không kêu đâu. Ta sẽ không kêu người, cũng sẽ không nói cho người khác biết."

Câu này hiếm khi hắn không nói lắp, hơn nữa giọng điệu chắc nịch, như đang thề thốt. Ngụy Vô Tiệm nghi ngờ không thôi, Ôn Ninh lại nói: "Ngụy công tử, người đây là đến tìm Giang công tử à?"

Ngụy Vô Tiệm: "Giang Trường có ở bên trong không?!"

Ôn Ninh thành thành thật thật nói: "Có. Bị bắt về hôm qua."

Nghe vậy, suy nghĩ trong lòng của Ngụy Vô Tiệm thay đổi thật nhanh: "Giang Trường ở trong, mình không thể không vào Liên Hoa Ổ. Lấy Ôn Ninh làm con tin? Không ổn, ngày trước Ôn Ninh này bị con cháu thế gia khác xa lánh khinh thường, e là địa vị ở Ôn gia không cao lắm, Ôn Triều cũng không ưa hắn, bắt hắn làm con tin là hoàn toàn vô dụng! Rốt cuộc thì có phải hắn đang nói láo hay không? Không phải hắn là người Ôn gia hay sao? Thế nhưng đúng là hôm qua hắn không tố cáo mình. Nếu như mình thả hắn ra, rốt cuộc hắn có bán đứng mình không? Trong đám Ôn cậu kia có người tốt lành như vậy thật sao? Nếu như muốn bảo đảm chắc chắn rằng không có sơ hở nào, chỉ có thể..."

Ý định giết người chợt xuất hiện trong lòng Ngụy Vô Tiệm.

Hắn vốn không phải loại người có sát tính nặng, thế nhưng gia tộc gặp phải biến cố lớn, chồng chất đến nay đã là lòng đầy lửa hận, tình hình lại gay go, không cho phép hắn giữ lại sự nhân từ.

Chỉ cần tay phải hắn hơi dùng sức, thì có thể bẻ gãy cổ Ôn Ninh ngay lập tức!

Tâm tư đang hỗn loạn, Ôn Ninh nói: "Ngụy công tử, người muốn quay lại cứu Giang công tử à?"

Xương ngón tay Ngụy Vô Tiện hơi cong lại, lạnh lùng thốt: "Không phải thì sao."

Ôn Ninh kia vậy mà lại căng thẳng cười cười, nói: "Ta biết rồi. Ta... ta có thể cứu hắn ra giúp người."

Trong một thoáng ấy, Ngụy Vô Tiện nghi ngờ mình nghe nhầm.

Hắn ngạc nhiên nói: "... Người? Người cứu giúp ta?!"

Ôn Ninh đáp: "Ừm. Ngay, ngay bây giờ, ta có thể mang hắn ra ngay lập tức. Vừa đúng lúc, bọn Ôn Triều đều đi ra ngoài hết rồi!"

Ngụy Vô Tiện túm chặt hắn: "Người có thể thật?!"

Ôn Ninh: "Có thể! Ta, ta cũng coi như là con cháu thế gia của nhà họ Ôn, dưới tay cũng có một nhóm môn sinh nghe lời."

Ngụy Vô Tiện nghiêm nghị nói: "Nghe lời? Nghe lời người giết người ư?"

Ôn Ninh vội nói: "Không không không phải! Môn sinh của ta xưa nay chưa từng giết người lung tung!"

Hắn lại bổ sung: "Ta cũng chưa từng giết người nhà họ Giang. Ta nghe nói Liên Hoa Ổ xảy ra chuyện rồi mới tới. Thật đó!"

Ngụy Vô Tiện trừng hắn, nghĩ thầm: "Hắn rắc tâm gì? Bịa đặt? Lá mặt lá trái? Nhưng lời bịa đặt này cũng quá vô lý! Tưởng mình là thằng ngu à?!"

Đáng sợ hơn cả, là từ tận đáy lòng hắn, vậy mà lại sinh ra một sự mừng rỡ như điên vì có được đường sống trong chỗ chết.

Trong lòng, hắn cố sức chửi bản thân mình xối xả, nào là ngu xuẩn, vô dụng, hoang đường, nào là suy nghĩ viển vông, không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng hãn một thân một mình, không tiên kiếm cũng chẳng có pháp bảo, mà đóng quân bên trong bức tường kia chính là hàng trăm hàng ngàn tên tu sĩ Ôn gia, có lẽ còn có cả Ôn Trục Lưu kia nữa.

Hãn không sợ chết, hãn chỉ sợ chết rồi mà vẫn chưa thể cứu Giang Trùng ra, phụ lòng phó thác của Giang Phong Miên và Ngu phu nhân đối với hãn. Dưới tình huống như thế, đối tượng hãn có thể gửi gắm hi vọng, vậy mà thật sự chỉ có người nhà họ Ôn mà hãn từng gặp mặt ba lần này thôi!

Ngụy Vô Tiệm liếm đôi môi khô khốc, khàn giọng nói: "Vậy người... có thể... có thể giúp ta... giúp ta đưa di thể của Giang Tông chủ với Giang phu nhân...."

Trong lúc vô ý, hãn cũng bắt đầu nói lắp. Nói tới một nửa, nghĩ đến mình hãy còn đang lấy tư thế uy hiếp túm chặt Ôn Ninh, vội vàng thả hãn ra, nhưng vẫn cất giấu chiêu khác, nếu như hãn thả ra, Ôn Ninh bỏ chạy rồi kêu lên, hãn sẽ đục thủng đầu Ôn Ninh ngay lập tức.

Thế nhưng, Ôn Ninh chỉ quay người lại, nghiêm túc nói: "Ta... ta nhất định cố gắng hết sức."

Ngụy Vô Tiệm ngơ ngơ ngác ngác chờ đợi. Hãn vừa xoay quanh tại chỗ vừa nghĩ thầm: "Mình sao thế này? Mình điên rồi ư? Tại sao Ôn Ninh lại muốn giúp mình? Tại sao mình lại tin tưởng hãn? Lỡ đâu hãn gạt mình, Giang Trùng vốn không ở bên trong? Không, Giang Trùng không ở trong đó mới tốt!"

Chưa tới một nén nhang, Ôn Ninh kia, lại cõng một người trên lưng, khẽ khàng yên ắng đi ra thật.

Toàn thân người kia đều là máu, mặt mày trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, nằm trên lưng Ôn Ninh không nhúc nhích - chính là Giang Trùng.

Ngụy Vô Tiệm nhỏ giọng gọi: "Giang Trùng?! Giang Trùng?!"

Đưa tay thăm dò, vẫn còn hơi thở. Ôn Ninh chìa một tay với Ngụy Vô Tiện, thả một thứ vào lòng bàn tay hắn, nói: "Tử, Tử Điện của Giang công tử. Ta mang tới."

Ngụy Vô Tiện chẳng biết mình nên nói những gì, nghĩ đến việc ban nãy mình còn động tâm muốn giết Ôn Ninh, lúng túng nói: ".... Cảm ơn!"

Ôn Ninh: "Đừng khách khí... ta đã bảo người đưa di thể của Giang tiên sinh và Giang phu nhân ra ngoài rồi. Nơi, nơi này không nên ở lâu, đi trước..."

Khỏi cần hăn nhiều lời, Ngụy Vô Tiện nhận lấy Giang Trùng, muốn công lên lưng mình, ai ngờ, vừa liếc mắt nhìn lại trông thấy một đường roi đâm máu vắt ngang ngực Giang Trùng.

Ngụy Vô Tiện: "Giới tiên?!"

Ôn Ninh đáp: "Ừm. Ôn Triều, lấy giới tiên của Giang gia... Trên người Giang công tử hăn là còn vết thương khác."

Ngụy Vô Tiện chỉ sờ soạng vài cái, Giang Trùng bị gãy ít nhất là ba cái xương sườn, còn chưa biết có bao nhiêu vết thương không thấy được.

Ôn Ninh: "Sau khi Ôn Triều trở về rồi phát hiện, nhất định sẽ lùng bắt các người khắp nơi trong khu vực Vân Mộng... Ngụy công tử, nếu như người tin ta, ta có thể, mang các người đến một nơi để trốn trước."

Bây giờ Giang Trùng thân bị thương nặng, chắc chắn không thể rày đây mai đó, khi đói khi no như trước đây được, hăn cần dùng thuốc và an dưỡng ngay, tình hình của bọn họ gần như là nửa bước khó đi, đã đến bước đường cùng rồi. Ngoài dựa vào Ôn Ninh, vậy mà lại không nghĩ được cách nào khác!

Trước đó một ngày, hắn chắc chắn sẽ không nghĩ tới, mình và Giang Trùng vậy mà lại phải cậy nhờ một tên con cháu nhà họ Ôn giúp đỡ mới có thể chạy thoát, có lẽ còn thà chết chứ không chịu khuất phục nữa kia. Nhưng lúc này đây, Ngụy Vô Tiện chỉ có thể nói: "Cám ơn!"

Đầu tiên bọn họ đi đường thủy, ngồi thuyền hạ sông. Sau đó chuyển sang đường bộ, Ôn Ninh chuẩn bị xe ngựa, trước khi lên đường, hắn làm sạch sơ vết thương, băng bó rịt thuốc cho Giang Trùng.

Ngày thứ hai, đến Di Lăng.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Tam Độc 5

Ôn Ninh đưa bọn hắc đến một tòa đại trạch tráng lệ, lặng lẽ lên vào từ cửa sau âm thầm đi một hồi, dẫn Ngụy Vô Tiệm tới một gian phòng nhỏ. Nhưng khi hắc vừa xoay người đóng cửa, còn chưa kịp lên tiếng, Ngụy Vô Tiệm đã lập tức lại bóp cổ hắc.

Ngụy Vô Tiệm thì thầm chất vấn: "Đây là chỗ nào?!"

Cho dù được Ôn Ninh cứu, hắc vẫn không thể buông lỏng hoàn toàn đề phòng với người nhà họ Ôn ngay được, trong lòng luôn cảnh giác. Vừa nãy theo Ôn Ninh lên qua trạch viện, trong nhiều phòng có không ít người đều dùng giọng Kỳ Sơn tán gẫu, vài câu qua khe cửa sổ vọng ra bị hắc nghe được hết, từ mấy đoạn đối thoại vụn vặt bắt được hai chữ "trại giám sát"!

Ôn Ninh cuống quýt xua tay: "Không phải... Ta..."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không không cái gì? Đây không phải trại giám sát thiết lập ở Di Lăng sao? Lại chiếm địa bàn của thế gia xui xẻo nào đây?"

Ôn Ninh gắng sức giải thích: "Ngụy công tử, người, người hãy nghe ta nói, đây là trại giám sát. Thế nhưng... Ta tuyệt không có ý muốn hại các người, nếu như ta muốn hại các người, đêm qua lúc ta vào Liên Hoa Ổ có thể nuốt lời ngay lập tức, cũng, cũng không cần cố ý dẫn các người tới đây."

Tinh thần Ngụy Vô Tiệm mấy ngày nay vẫn căng thẳng, trong giây lát chưa thả lỏng được, động não một chút liền hoa mắt váng đầu*, nghe thế vẫn bán tín bán nghi. Ôn Ninh lại nói: "Chỗ này đúng là trại giám sát, nếu

như có nơi nào người Ôn gia sẽ không lục soát thì cũng chỉ có nơi này. Các người có thể đợi ở đây, chỉ là bằng mọi giá cố gắng đừng để bị người khác phát hiện..."

(昏头涨脑 - QT hôn đầu căng não, tra baike thì đây là một cụm từ chỉ sự váng đầu chóng mặt etc...)

Ngừng một hồi, cuối cùng Ngụy Vô Tiệm buộc bản thân thu tay về, thấp giọng nói một câu cảm ơn rồi ôm Giang Trường đặt lên giường gỗ trong phòng. Chẳng ngờ đúng lúc ấy, cửa phòng nhỏ đột nhiên mở ra. Một giọng nữ nói: "Ta đang tìm người! Người thành thật khai báo với ta..."

Vừa mới nói đừng để bị người khác phát hiện, đã lập tức bị người ta phát hiện!

Ngụy Vô Tiệm bỗng chốc toàn thân toát mồ hôi lạnh, nghiêng mình chắn trước giường. Ôn Ninh sợ đến cả lời cũng nói không nên.

Hai người cứng đờ nhìn người phụ nữ đứng ở cửa kia. Hay phải nói là, cô gái kia. Màu da hơi tối, trưởng thành mang một cổ dung nhan tươi tắn, mặt mày cũng chẳng quá cao ngạo. Trên người nàng mặc áo bào viêm dương liệt nhật, hỏa diễm đỏ tươi tựa như đang nhún nhảy trên cổ tay và cổ áo nàng.

Cấp bậc cao vô cùng, chỉ có cao chứ không thấp hơn Ôn Ninh!

Ba người cứng đờ giằng co chốc lát, ngoài phòng vọng đến một hồi bước chân dồn dập. Ngụy Vô Tiệm đang chuẩn bị hành động, nào ngờ cô gái kia đi trước hẳn một bước, rầm một tiếng, nặng nề sập cửa.

Một giọng người hỏi: "Trại chủ, có chuyện gì vậy?"

Cô nàng kia lạnh nhạt đáp: "Chẳng có chuyện gì cả. Đệ đệ của ta đã trở lại. Đừng quấy rầy nó. Đi thôi, về rồi nói tiếp."

Mấy người ngoài cửa đáp một tiếng, đồng loạt theo nàng rời đi. Ôn Ninh một hơi thở phào nhẹ nhõm, giải thích với Ngụy Vô Tiệp: "Ta... Tỷ tỷ của ta."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ôn Tình là tỷ tỷ của người?"

Ôn Ninh thoáng ngượng ngùng gật đầu, nói: "Tỷ tỷ của ta. Rất lợi hại."

Quả thật lợi hại.

Ôn Tình cũng được tính là một danh nhân Kỳ Sơn Ôn Thị rồi. Thật ra nàng không phải là thân nữ của gia chủ Ôn thị Ôn Nhược Hàn, mà là con cháu của một người biểu huynh của Ôn Nhược Hàn. Mặc dù là biểu huynh bà con xa đẳng ngoại của ngoại, nhưng Ôn Nhược Hàn quan hệ không tồi với người biểu huynh này từ nhỏ, hơn nữa Ôn Tình vẫn thư xuất chúng, tinh thông nghiên cứu y đạo, thật sự là một nhân tài, bởi vậy rất được Ôn Nhược Hàn coi trọng, quanh năm theo Ôn Nhược Hàn tham dự đủ loại tiệc tùng khánh thành long trọng của kỳ sơn Ôn thị, đúng là Ngụy Vô Tiệp có chút ấn tượng với khuôn mặt nàng, dầu sao thì cũng tính là một người đẹp. Cũng loáng thoáng nghe nói là nàng hình như còn có ca ca hay đệ đệ gì đó, mà có thể vì kém xa Ôn Tình xuất sắc nên không ai nhắc tới.

Ngụy Vô Tiệp ngạc nhiên nói: "Người thực sự là đệ đệ của Ôn Tình?"

Ôn Ninh tưởng hắn ngạc nhiên bởi tỷ tỷ nổi tiếng ưu tú như vậy lại có một đệ đệ tầm thường như thế này, thừa nhận nói: "Ừ. Tỷ tỷ của ta lợi hại, ta... không giỏi."

Ngụy Vô Tiệp nói: "... Không có không có. Người cũng rất lợi hại. Ta ngạc nhiên ở chỗ, người lại dám..."

Đúng lúc ấy, Giang Trùng trên giường thoáng cửa quật, khẽ nhú màu. Ngụy Vô Tiệp lập tức quay qua xem xét: "Giang Trùng?!"

Ôn Ninh vội nói: "Hắn tỉnh rồi thì phải uống thuốc, ta đi sắc thuốc."

Hắn chạy ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại sau lưng. Sau một hồi mê man, Giang Trường cuối cùng cũng chậm rãi tỉnh. Ngụy Vô Tiện lúc đầu còn mừng như điên, nhưng nhanh chóng phát hiện ra, có gì đó không đúng thì phải.

Nét mặt Giang Trường rất kỳ quái, rất bình tĩnh. Quá bình tĩnh.

Hắn nhìn trần nhà, tựa như không có chút quan tâm nào tới tình cảnh hiện tại của bản thân, với việc mình đang ở đâu cũng chẳng quan.

Ngụy Vô Tiện không ngờ hắn lại phản ứng như thế này, buồn vui giận sợ đều chẳng có, tim treo lơ lửng nói: "Giang Trường, người có nhìn thấy không? Nghe được không? Nhận ra ta là ai không?"

Giang Trường nhìn hắn một cái, lặng thinh. Ngụy Vô Tiện lại gắng hỏi mấy câu, cuối cùng hắn mới chống tay xuống giường ngồi dậy. Cúi xuống liếc vết giới tiên trên ngực mình một cái, cười nhạt một tiếng.

Vết giới tiên một khi đã mang trên người, thì vĩnh viễn xóa không hết. Nhưng Ngụy Vô Tiện đổi lòng mà nói: "Luôn có cách tẩy sạch mà."

Giang Trường đập hắn một chưởng. Một chưởng này hư nhuyễn vô lực, ngay cả lung lay Ngụy Vô Tiện cũng chẳng lung lay tí nào. Giang Trường nói: "Cảm giác được không?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Cái gì? Cảm giác cái gì được không?"

Giang Trường nói: "Cảm thấy linh lực của ta không?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Linh lực cái gì? Người vốn đâu có dùng linh lực."

Giang Trường nói: "Ta dùng đó."

Ngụy Vô Tiện nói: "Người rớt cuộc... Người nói cái gì?"

Giang Trừng lặp lại từng câu từng chữ: "Ta nói, ta dùng đó. Một chương mới rồi kia, ta dùng trăm phần trăm linh lực. Ta hỏi người, người cảm giác được không?"

Ngụy Vô Tiện nhìn hần. Trầm mặc một hồi, hần nói: "Người lại đánh ta một chương nữa xem nào."

Giang Trừng nói: "Khỏi cần đánh. Có đánh lại bao nhiêu chương cũng là kết quả này. Ngụy Vô Tiện, người có biết hóa đan thủ vì sao lại được gọi là hóa đan thủ không?"

Lòng dạ hai người hoàn toàn chìm xuống.

Hần tự nói tiếp: "Bởi vì đôi tay kia của hần, có thể thiêu hủy kim đan, khiến người ta vĩnh viễn không thể kết đan lần nữa, linh lực tan rã, trở thành một người thường.

"Mà một đứa con cháu người thường của tiên môn cũng chính là một phế nhân. Cả đời chỉ có thể tầm thường, từ nay về sau cũng đừng mơ tưởng chuyện thăng tiên* nữa.

(登顶 - đăng đỉnh, trong bối cảnh này dùng chỉ việc tiến lên cảnh giới cao nhất của giới tu tiên, trở thành như thần tiên sống bất tử... dịch thành lên đỉnh thì không chính xác vì không có kim đan vẫn lên đỉnh được mà ha ha: tự vả:)

"Mẹ và phụ thân nhất định là bị Ôn Trục Lưu trước tiên thiêu hủy kim đan, mất khả năng chống trả, rồi bị hần giết chết."

Ngụy Vô Tiện tâm tư một đồng hỗn loạn, choáng váng ngẩn ngơ*, lẩm bẩm nói: "... Ôn Trục Lưu... Ôn Trục Lưu..."

(茫然无措- mang nhiên vô thố, cả cụm là một tục ngữ TQ dùng để chỉ trạng thái shock đến ngu người, en.ichacha dịch sang tục ngữ tiếng anh là be at one's wits' end)

Giang Trường cười lạnh nói: "Ôn Trục Lưu, Ôn Trục Lưu. Ta muốn báo thù, ta muốn báo thù, thế nhưng ta phải báo thù thế nào đây? Ngay cả kim đan cũng mất, từ nay đã không thể kết đan, thì ta lấy cái gì báo thù? Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha ha ha ha ha haa..."

Ngụy Vô Tiện ngã ngồi nơi mép giường, nhìn Giang Trường vẻ mặt như đã phát điên, không nói nổi lời nào.

Không ai rõ ràng hơn hẳn, Giang Trường là một người hiểu thẳng rất xem trọng tu vi và linh lực của bản thân. Vậy mà hôm nay hóa đan thủ một đòn đánh vào tu vi của hắn, vào tự tôn, khát vọng báo thù, đánh cho hết thấy vỡ nát!

Giang Trường cười sảng sặc một hồi như người điên, rồi lại nằm xuống giường, giọng như đã buông xuôi* : "Ngụy Vô Tiện, người cứu ta làm gì? Người cứu ta thì có ích gì đâu? Bắt ta sống ở đời, nhìn Ôn cầu phách lỗi, nhìn bản thân mình chẳng làm gì được sao?"

(自暴自弃- tự bộc tự khí : cam chịu không cầu tiến, to give up and stop bothering)

Đúng lúc này, Ôn Ninh bưng một bát thuốc đi vào. Hắn tới bên giường, còn chưa lên tiếng nhưng áo bào viên dương liệt hỏa trên người đã lọt vào tầm mắt Giang Trường, khiến đồng tử hắn trong nháy mắt đột nhiên co rút.

Giang Trường một cước đá tới trên người Ôn Ninh, đập đổ bát thuốc, nước thuốc đen sì giội Ôn Ninh từ đầu đến chân. Ngụy Vô Tiện vốn định đón lấy bát thuốc kia, vô thức kéo Ôn Ninh đang sốc ngây ngẩn lại. Giang Trường gầm lên với hắn: "Người bị cái gì vậy?!"

Ôn Ninh bị dọa đến bước lùi lia lịa, Giang Trường nắm cổ áo Ngụy Vô Tiệp quát: "Thấy Ôn cầu người còn không giết?! Còn tiếp đón? Người muốn chết hả?!"

Tuy đã dốc hết sức nhưng hai tay hắn vẫn mềm oặt vô lực, Ngụy Vô Tiệp thoáng chốc đã vùng ra được. Đường như tới lúc này Giang Trường mới chú ý đến nơi chốn xung quanh, cảnh giác hỏi: "Đây là đâu?"

Ôn Ninh từ xa trả lời lại: "Trại giám sát Di Lăng. Nhưng mà rất an..."

Giang Trường đột ngột chuyển hướng qua Ngụy Vô Tiệp: "Người tự chui đầu vào rọ?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Đâu có!"

Giang Trường lạnh lùng nói: "Đâu có? Người làm cái gì ở đây? Người làm sao cứu được ta? Làm sao đến được đây? Người đừng có nói với ta là người cầu xin Ôn cầu giúp đỡ đi?!"

Ngụy Vô Tiệp dè hăn lại, nói: "Giang Trường trước tiên người đừng có hoảng, người tỉnh táo chút đi, hóa đan thủ chưa chắc đã không thể hóa giải..."

Giang Trường đã hoàn toàn không nghe được người khác nói gì, hắn đã lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa điên, túm Ngụy Vô Tiệp cười như điên nói: "Ngụy Vô Tiệp, ha ha ha ha ha ha ha ha Ngụy Vô Tiệp! Người, người..."

Đột nhiên, một bóng hồng đá văng cửa xẹt đến, một chưởng vỗ xuống, một vệt ánh sáng bạc quét qua, Giang Trường bị một châm đâm lên đầu lập tức lại nằm xuống. Ôn Ninh xoay người đóng cửa, tức giận khế quát: "Ôn Ninh, người ngốc đến mức nào vậy? Để hắn vừa quát vừa cười ồn ào lớn tiếng như vậy?! Chỉ sợ không bị người phát hiện hả?"

Như gặp được cứu tinh, Ôn Ninh kêu lên: "Tỷ tỷ!"

Ôn Tình nói: "Gọi tỷ tỷ cái gì! Ta còn chưa hỏi người, từ lúc nào người thành ra gan to tày trời như vậy? Cũng bạo gan đi giấu người cơ đấy! Ta đã hỏi rồi mà, thăm nào tự dưng người muốn sang Vân Mộng bên kia. Người ăn gan hùm mật gấu, lần này ai lo lắng cho người? Ôn Triều mà biết người đã làm gì, còn không xé xác người? Nếu hãn thực sự quyết tâm muốn trừ khử ai, người nghĩ ta cần nổi sao?"

Mặt Ôn Ninh trắng bợt như tuyết, ánh mắt Ngụy Vô Tiệp cứ chạy qua chạy lại giữa hai bọn họ, Ôn Tình tốc độ nói cực nhanh, ăn nói rành mạch, giọng nói âm vang hữu lực không cho cãi lại, hãn hoàn toàn không tìm nổi cơ hội ngắt lời. Ôn Tình nghiêm khắc nói: "Ta nể tình người xuất phát từ lòng cảm kích, tình hữu khả nguyên* không nhiều lời nữa. Thế nhưng hai người kia tuyệt đối không thể ở đây lâu được! Người đến thành linh đi bất chợt, bên kia Ôn Triều liền lập tức để mất người, người nghĩ Ôn Triều ngu đến mức đó sao? Sớm muộn gì bọn họ cũng lục soát đến đây. Nơi này là trại giám sát ta cai quản, còn đây là phòng người, bị người ta phát hiện người giấu người thì sẽ là tội danh gì? Tốt nhất người nên suy nghĩ cho rõ."

(情有可原- tình = tình huống, hữu = có, khả = có thể, nguyên = nguyên gốc, một cụm tục ngữ của TQ, dịch ra là tình huống có thể thông cảm đc)

Nàng phân tích cái lợi cái hại rõ ràng như vậy xong, thiếu nước chỉ vào mũi Ngụy Vô Tiệp nói các người rút nhanh lên đừng có ở lại đây làm liên lụy đến chúng ta. Nếu là Ngụy Vô Tiệp bị thương, hay là người khác cứu bọn hãn, lúc này hãn nhất định kiên cường nói một tiếng sau này còn gặp lại rồi lập tức rời đi. Nhưng giờ người bị thương là Giang Trường, không những bị thương mà còn mất đan, tinh thần vô cùng bất ổn, bất kể ra sao đi nữa hãn cũng vẫn cứng đầu không chịu dấy. Hơn nữa vốn là Ôn gia hại bọn hãn rơi vào tình cảnh như vậy, khó tránh khỏi không cam lòng, trong lòng hiểu rõ vận may của mình, Ngụy Vô Tiệp chỉ có thể cắn răng trầm mặc không nói gì.

Ôn Ninh nói: "Nhưng, nhưng chính là người của Ôn gia..." Ôn Tình chặn lời hăn: "Ôn gia gây chuyện không có nghĩa là chúng ta gây chuyện, Ôn gia tạo nghiệt không có nghĩa là chúng ta phải đến gánh. Ngụy Anh người khỏi cần nhìn ta như vậy. Oan có đầu nợ có chủ, ta là trạm chủ Di Lăng này nhưng là ta vâng lệnh nhậm chức, ta học y cũng không giết ai bao giờ, tay ta càng chưa hề vấy qua máu người Giang gia các người."

Quả thật, chưa từng nghe nói thuộc hạ của Ôn Tình ra tay với tính mạng ai hay gây thảm án nào bao giờ, chỉ có mọi nơi đều ngóng trông nàng tới tiếp quản. Bởi vì Ôn Tình là người có tác phong hành sự chính trực hiếm thấy trong đám người Ôn gia, đôi lúc còn có thể nói vài câu hữu ích trước mặt Ôn Nhược Hàn, danh tiếng luôn tốt.

Trong phòng một mảnh lặng im.

Hồi lâu, Ôn Tình nói: " không nên rút kim ra, thẳng nhóc này tình lại sẽ lại nổi điên, gào thét đến bên ngoài cũng nghe thấy. Đợi hăn dưỡng thương tốt rồi hăng nhổ, sau đó mau rời đi. Ta cũng không muốn tiếp xúc với Ôn Triều, nhất là con ả bên cạnh hăn kia ta nhìn mà thấy buồn nôn!"

Nàng nói rồi quả quyết ra cửa. Ngụy Vô Tiện nói: "Cô ấy... nói vậy là bọn ta không thể ở lâu, nhưng ý là có thể ở lại một vài ngày... nhỉ?"

Ôn Ninh vội vàng gật đầu, nói: "Cám ơn cám ơn tỷ tỷ!"

Một túi dược liệu ném vào từ ngoài cửa, Ôn Tình từ xa nói: "Thật tâm cám ơn ta thì hăng hái lên chút đi! Vừa nãy người sắc ra bát kia cái thuốc quỷ gì vậy, sắc lại!"

Ôn Ninh bị túi thuốc đập thẳng vào mặt, lại rất vui mừng nói: "Tỷ của ta phối thuốc nhất định là tốt. Hơn gấp trăm lần so với ta, tuyệt đối là tốt."

Ngụy Vô Tiện cuối cùng cũng hoàn toàn yên lòng, nói: "Cám ơn."

Hắn biết đối với hai chị em một mắt nhắm mắt mở, một chủ động chìa tay giúp đỡ này, đều là mạo hiểm rủi ro rất lớn. Đúng như Ôn Tình nói, Ôn Triều nếu đã quyết định muốn diệt trừ ai, Ôn Tình chưa chắc đã cản được, không chừng bản thân còn bị liên lụy. Nói cho cùng tính mệnh người khác chung quy vẫn kém máu mủ ruột thịt của mình.

Giang Trường trên đầu cắm kim, ngủ mê man ba ngày. Xương cốt và ngoại thương trên người đều dưỡng tốt, chỉ còn lại đầy vết tiên kỹ không tiêu tan được, còn cả kim đan không tự về được.

Ngụy Vô Tiệm cũng suy nghĩ ba ngày.

Ba ngày sau, Ngụy Vô Tiệm tạm biệt Ôn Ninh, cùng Giang Trường đi một đoạn đường, đến chỗ một người gác rừng mượn một gian phòng nhỏ. Lúc này mới nhổ cây kim trên đầu Giang Trường xuống.

Một lát sau, Giang Trường mới mở mắt.

Tỉnh thì tỉnh, nhưng cũng không nhúc nhích, ngay cả trở mình hỏi một câu "Lại là đâu đây" cũng không thêm nói. Không ăn cũng không uống, như thể một lòng tìm chết.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người thực sự muốn chết phải không?"

Giang Trường nói: "Sống cũng không báo được thù, không bằng chết đi, không chừng còn hóa thành lệ quỷ được."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Từ bé người đã được làm lễ an hồn, sau khi chết rồi cũng không hóa thành lệ quỷ được đâu."

Giang Trường nói: "Nếu đẳng nào cũng không báo thù được, thì sống hay chết có khác gì đâu."

Nói câu này xong, hắn liền không mở miệng nữa.

Ngụy Vô Tiện bện trong bện ngoài, làm một bữa cơm, bày lên bàn nói: "Ngồi dậy. Ăn cơm."

Dĩ nhiên Giang Trùng sẽ không màng đến hẳn. Ngụy Vô Tiện ngồi vào bàn, tự nhắc đĩa lên, nói: "Người không bồi bổ thể lực thì sao tự lại kim đan của mình được."

Nghe được hai chữ "kim đan", Giang Trùng cuối cùng cũng chớp mắt một cái.

Ngụy Vô Tiện tiếp tục nói: "Đúng thế, khỏi cần nghi ngờ, người không nghe lầm đâu. Ta nói là 'tự lại kim đan của người'."

Môi Giang Trùng run run, tiếng khản đặc: "... Người có cách?"

Ngụy Vô Tiện thông thả nói: "Có cách."

Hắn quay qua nói: "Không phải từ lâu người đã biết mẫu thân ta Tàng Sắc tán nhân là đồ đệ của Bão Sơn tán nhân rồi sao?"

Một câu nói ngắn ngủi mười mấy từ, trong chốc lát đã nhen nhóm lên đôi mắt vốn chẳng có chút sức sống nào của Giang Trùng.

Bão Sơn tán nhân, tiên sĩ đã sống đến mấy trăm tuổi trong truyền thuyết, đã đăng* tiên môn, có thể cứu sống người đã chết, là thế ngoại cao nhân bằng xương bằng thịt!

(登 = đăng, đăng tiên môn = lên trời, bất tử, giống đăng đỉnh ở trên)

Hắn rung giọng nói: "Người nói... Người nói..."

Ngụy Vô Tiện rõ ràng mạnh mẽ nói: "Ta nói, ta biết 'Bão sơn' trấn giữ chính xác là ở ngọn núi nào. Tức là, ta có thể dắt người đi tìm Bão Sơn tán nhân."

Giang Trường nói: "... Nhưng, thế nhưng không phải là người không nhớ rõ chuyện hồi bé sao?!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Cũng không phải là tất cả không nhớ rõ. Có mấy mẫu vụn vặt trùng lặp nhiều lần ta vẫn chưa quên. Ta vẫn nhớ giọng của một thiếu nữ cứ nhắc đi nhắc lại với ta, nói với ta về một nơi nọ, còn cả một ít chuyện nữa. Giọng nói này bảo, nếu như sau này gặp tình huống vạn bất đắc dĩ, có thể đến đó trên ngọn núi kia, xin tiên nhân trên núi giúp đỡ."

Giang Trường vèo cái lặn xuống giường.

Hắn nhào tới cạnh bàn, Ngụy Vô Tiện đẩy bát đĩa đến trước mặt hắn, nói: "Ăn."

Giang Trường bầu chặt mép bàn, kích động nói: "Ta..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Ăn. Vừa ăn vừa nói. Không thì không nói nữa."

Giang Trường đành phải ngồi vào ghế, cầm đũa bắt đầu qua quýt và cơm vào miệng. Vốn dĩ tâm như tro tàn, bước đường cùng lại chợt phát hiện ra một tia hy vọng, hắn kích động quá ..., cả người như bị liệt hỏa thiêu đốt, đứng ngồi không yên, cả đũa cầm ngược cũng không biết. Ngụy Vô Tiện nhìn hắn lơ đãng ăn, lúc ấy mới nói: "Mấy ngày nữa ta sẽ dắt người đi tìm."

Giang Trường nói: "Hôm nay đi!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Người sợ cái gì, tiên nhân mấy trăm tuổi chẳng lẽ thêm mấy ngày nữa thì ngủm? Sở dĩ phải mấy ngày nữa là vì trong việc này có nhiều điểm cấm kỵ, ta phải từ từ dẫn dò người. Bằng không nếu như phạm phải cấm kỵ, chọc giận sư tổ thì thôi rồi, ta với người cùng nhau đi đời."

Giang Trường tròn mắt nhìn hắn, trông đợi hắn nói thêm gì đó. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Lúc lên núi, người không thể trợn mắt nhìn lung tung khắp

nơi, ghi nhớ cảnh sắc trên núi, nhìn thẳng mặt người khác. Nhớ kỹ là bất kể người ta muốn người làm cái gì, người đều phải làm theo y như vậy."

Giang Trừng nói: "Được!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Còn có điều quan trọng nhất. Nếu bị hỏi là ai, người nhất định phải nói người chính là con của Tàng Sắc tán nhân, có thể nào cũng không thể để lộ thân phận thật!"

Giang Trừng nói: "Được!"

Có vẻ như lúc này bất kể Ngụy Vô Tiện yêu cầu cái gì hẳn cũng lại đỡ mắt hô được được được. Ngụy Vô Tiện nói: "Được rồi, ăn cơm đi, khôi phục thể lực nuôi dưỡng tinh thần. Mấy ngày này ta phải chuẩn bị một chút."

Giang Trừng cuối cùng cũng phát hiện mình cầm ngược đũa, đảo lại đầu và thêm vài miếng, bị cay đến đỏ hồng vành mắt, vẫn không nhin nổi mắng một câu: "... Thật khó nuốt!"

Sau mấy ngày liên tục bị tra hỏi mấy chuyện lật vạt về Bão Sơn tán nhân, Ngụy Vô Tiện dắt Giang Trừng lên đường, trèo đèo lội suối, đến dưới một tòa núi Di Lăng thâm sâu.

Ngọn núi này xanh xanh biếc biếc, núi thanh tao lục biếc, đỉnh núi bị mây mù ôm trọn, quả thật có chút tiên khí. Nhưng so với tiên sơn trong lòng người ly thế* vẫn còn thua kém chút đỉnh. Giang Trừng mấy ngày nay vẫn đa nghi Tào Tháo, lúc thì nghi Ngụy Vô Tiện này là lừa hấn, lúc thì nghi Ngụy Vô Tiện khi còn bé đã nghe lầm hay nhớ lộn, lúc lại lo lắng cuối cùng có tìm nổi không, vừa nhìn ngọn núi này vừa ngờ vực: "Đây thực sự chính là chỗ ở của Bão Sơn tán nhân?"

(chỉ những người tu tiên đi mây về gió, vượt xa người phàm)

Ngụy Vô Tiệm nói chắc nịch: "Nhất định chính là chỗ này. Ta lừa người làm gì? Lừa cho người vui vẻ vài ngày sau đó lại đả kích nhiều hơn?"

Cùng một đoạn đối thoại mà hai người đã lặp lại không biết bao nhiêu lần. Ngụy Vô Tiệm cùng hắc leo đến lưng chừng sườn núi, nói: "Được rồi, đến đây ta sẽ không cùng lên với người được nữa."

Hắc rút ra một cái khăn vải che hai mắt Giang Trường lại, liên tục dặn dò: "Nhất thiết, nhất thiết không thể mở mắt. Trên núi không có thú dữ, thà đi chậm một chút, có ngã cũng không được khéo khăn xuống. Tuyệt đối không được hiếu kỳ. Nhớ kỹ, chết cũng phải nói người chính là Ngụy Vô Tiệm. Hỏi cái gì người cũng biết phải trả lời thế nào rồi chứ?"

Chuyện liên quan đến việc có thể kết lại kim đan hay không, có thể báo được huyết hải thâm cừu hay không, Giang Trường tự nhiên không dám lơ là, căng thẳng gật đầu.

Hắc xoay người, chậm chậm hướng lên đỉnh núi mà đi. Ngụy Vô Tiệm nói: "Ta chờ người ở trấn trên lúc trước đó!"

Nhìn theo bóng lưng Giang Trường chậm rãi nhấp nhô một hồi, hắc liền xoay người đi một sơn đạo khác.

Lần này Giang Trường lên núi liền hết veo bảy ngày.

Cái trấn nhỏ nơi bọn họ hẹn nhau nhất định gặp lại rất là hoang vắng, trên trấn tổng cộng cũng chẳng được mấy người, phố phường đường xá đã nhỏ còn mấp mô, ven đường cả một gánh hàng rong cũng không có.

Ngụy Vô Tiệm ngồi chồm hồm ở lề đường nhìn về hướng ngọn núi kia, vẫn không thấy bóng Giang Trường đâu, chống hai đầu gối đứng dậy, vác đầu một trận, lung la lung lay hướng trà lâu duy nhất trong trấn đi tới.

Trà lâu cũng xem như tòa nhà duy nhất không sơ sài trong trấn nhỏ này. Hăn mới vào cửa đã có hỏa kế cười cườ ỉa đón: "Uống chút gì không?"

Ngụy Vô Tiệן lập tức giật mình đánh thót.

Mấy ngày qua hăn bồn ba mệt nhọc, không hơi đâu ngẫm vuốt, gần như có thể dùng từ bản thiủ để miêu tả. Hỏa kế của trà lâu bình thường thấy hăn như vậy, không lập tức xụ mặt đá hăn ra ngoài cái bịch đã coi như là thật tốt, nhiệt tình mà xun xoe chào hỏi như vậy không khỏi có phần giả tạo thái quá.

Hăn nhanh chóng đảo mắt qua trong điểm, kế toán đứng sau quầy cúi đầu thấp đến hện không thể vùi luôn vào sổ sách, mười bàn trên ngòỉ thừa thớt bảy tám người, trong đó không ít đều đang mặc áo choàng, cúi đầu uống trà, giống như để che giấu gì đó.

Ngụy Vô Tiệן nhanh chóng dứt khoát cả người thối lui. Nào ngờ mới bước một bước ra khỏi đại môn trà lâu, một cái bóng đen ngòm lẩn qua, một chưởng như sấm sét đánh vào ngực hăn.

Ngụy Vô Tiệן đụng bay hai cái bàn, hỏa kế và kế toán hoảng hốt tán loạn chạy ra ngoài. Bảy tám người trong điểm tung áo choàng, lộ ra áo bào viêm dương liệt nhật mặc bên trong. Ôn Trục Lưu nhảy qua cửa, đứng trước người Ngụy Vô Tiệן, nhìn nhìn hăn găng gượng cổ đứng dậy dưới sàn, lại nhìn bàn tay của mình, ra chiều có chút suy tư.

Có tên đá một nhát vào sau đầu gối Ngụy Vô Tiệן, buộc hăn nặng nề khuỵu gối quỳ xuống đất. Gương mặt Ôn Triều xuất hiện phía trên tầm mắt hăn, vẻ hưng phấn tàn nhẫn: "Giờ thì bò lê bò càng?! Thằng nhãi thối tha này ở đây động huyền vũ tàn sát không phải nhảy nhót giỏi lắm sao? Mới một chưởng đã không nổi rồi? Ha ha ha ha, người nhảy nhót nữa đi, cho người nông cuồng đẩy!"

Giọng Vương Linh Kiều sốt ruột không nhịn được cũng vang lên: "Mau! Ôn công tử, mau chém tay hắn! Hắn còn thiếu chúng ta một cánh tay nha!"

Ôn Triều nói: "Không không không, không vội mà. Vất vả lắm mới tìm được thằng nhãi này, chặt tay chảy nhiều máu lắm, chốc lát mà đã chết thì không có ý nghĩa. Trước hủy đan hắn đã, ta muốn nghe hắn gào thảm thiết giống như thằng nhãi tạp chủng Giang Trừng lần trước!"

Vương linh kiều nói: "Vây trước tiên hủy đan, xong rồi chém tay!"

Bọn chúng đứng đó thảo luận đến vui vẻ, Ngụy Vô Tiện lại đột nhiên phun ra một ngụm máu, nói: "Tốt! Các người có cực hình gì cứ tới đây!"

Vương Linh Kiều cười duyên nói: "Đây là chính người nói đó nha."

Ôn Triều khinh bỉ nói: "Chết đến nơi rồi người còn ra vẻ anh hùng cái gì!"

Ngụy Vô Tiện cười lạnh nói: "Chính là bởi vì chết đã đến nơi, ta mới vui vẻ! Ta còn sợ ta không chết được đây này. Có gan các người cứ hành hạ chết ta đi! Càng tàn nhẫn càng tốt, sau khi ta chết nhất định hóa thành hung thần lệ quỷ, ngày đêm quấy phá Kỳ Sơn Ôn thị từ trên xuống dưới, nguyên rủa các người!"

Nghe vậy mà Ôn Triều lại mắc nghẹn. Mấy đệ tử danh môn thế gia như Giang Phong Miên, Ngu Tử Diên vậy, từ nhỏ được gia tộc hun đúc, pháp khí bị ảnh hưởng, suốt đời còn phải nhận đủ loại nghi thức an hồn sinh nhân*, sau khi chết hiển nhiên khả năng hóa thành lệ quỷ nhỏ vô cùng. Thế nhưng Ngụy Vô Tiện thì không giống, hắn là con của gia tộc, cũng không phải từ nhỏ lớn lên ở Giang gia, không có cơ hội nhận nhiều nghi thức huân hồn an phách như vậy. Nếu sau khi hắn chết quả thật oán khí ngút trời, âm hồn không tan, hóa thành lệ quỷ quấy phá không ngớt, vậy cũng có chút khiến người ta đau đầu. Hơn nữa, khi còn sống phải chịu càng nhiều đày

đọa, càng vụn vặt càng tàn khốc, sau khi hóa thành lệ quỷ lại càng hung tàn, càng khó mà đối phó được.

(生人的安魂仪式 - sinh nhân đích an hồn nghi thức, có vẻ là nghi thức an hồn cho người còn sống nhưng k chắc nên để cả cụm vậy đi)

Thấy thế, Vương Linh Kiều vội nói: "Ôn công tử, chớ có nghe hắc nói bậy nha. Cũng đâu phải người người sau khi chết đều có thể hóa thành lệ quỷ, thiên thời địa lợi nhân hoà, thiếu một cái cũng thành không được! Hơn nữa cho dù thực sự hóa thành, lẽ nào Kỳ Sơn Ôn thị lại không thu thập được một cô hồn dã quỷ này! Chúng ta bắt người khắp nơi bắt lâu như vậy, không phải là để trừng trị hắc sao, lẽ nào lại vì hắc thối phồng vài câu mà giờ tha cho hắc?"

Ôn Triều nói: "Đương nhiên không thể nào!"

Ngụy Vô Tiện trong lòng biết chắc chắn phải chết, ngược lại mỗi lúc một lãnh tĩnh, hận ý khắc cốt ghi tâm ngưng đọng thành quyết tâm lạnh lẽo sắt đá. Ôn Triều thấy biểu tình này của hắc, trong lòng khó chịu lại có chút mao cốt tung nhiên, một cước đá vào bụng hắc nói: "Người còn giả vờ! Muốn hù dọa ai! Giả vờ anh hùng hảo hán cái gì!"

Một đám môn sinh một trận hành hung theo hắc. Khi cảm thấy đánh đã đủ, Ôn Triều mới quát dẹp ra: "Được rồi!"

Ngụy Vô Tiện phun ra một ngụm máu, thầm nghĩ: "Có nên ra tay hạ sát? Liều chết cũng vậy, không bằng sống dở, còn có ba phần trăm cơ hội có thể hóa thành lệ quỷ trả thù!"

Nghĩ vậy lại có loại hung phấn không gì sánh kịp. Ôn Triều lại nói: "Ngụy Anh, có phải ngươi luôn cảm thấy ngươi không sợ trời không sợ đất, vừa dũng cảm vừa vĩ đại hay không?"

Ngụy Vô Tiệp kinh ngạc nói: "Ấy, Ôn Cầu mà cũng có lúc nói tiếng người ư?"

Ôn Triều nện một đấm xuống, cười gằn nói: "Người đùa giỡn đi, cứ việc múa mép khua môi. Ta cũng muốn xem người có thể giả vờ anh hùng hảo hán kiên cường tới lúc nào!"

Hắn quát tháo ra lệnh thuộc hạ túm Ngụy Vô Tiệp, Ôn Trục Lưu đi tới nhắc hắn từ dưới đất lên. Ngụy Vô Tiệp ráng ngẩng đầu, nhìn người đã giết Giang Phong Miên, Ngu phu nhân, hủy kim đan của Giang Trường, khắc ghi mặt hắn, thần tình lạnh lùng của hắn vào trong lòng.

Đám người Ôn gia vác theo hắn ngự kiếm bay lên, trấn nhỏ và thâm sơn mỗi lúc một xa, Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ: "Cứ coi như Giang Trường tính được thì cũng không tìm được ta. Bọn họ vác ta bay cao như vậy làm cái gì, bay đến chỗ cao sẽ quăng ta xuống cho ngã chết?"

Ngự kiếm phi hành một lúc, tầng mây trắng như tuyết bỗng nhiên bị một khối Thương Sơn đen ngòm chọc thủng.

Ngọn núi này tản ra một vùng tử khí nặng nề không rõ, như một xác chết chồng kèn nghìn năm tuổi, chỉ nhìn không cũng làm người ta thấy sợ. Ôn Triều dừng trên ngọn núi này.

Hắn nói: "Ngụy Anh, người có biết đây là đâu không?"

"Chỗ này là Loạn Táng Cương."

Nghe thấy cái tên này, một cơn ớn lạnh theo lưng Ngụy Vô Tiệp bò thẳng lên óc.

Ôn Triều tiếp tục nói: "Bãi tha ma này ở ngay Di Lăng, Vân Mộng các người bên kia chắc cũng nghe qua đại danh của nó rồi. Đây là một tòa núi thây xưa là chiến trường, trên núi tìm bừa một chỗ, một xẻo đào xuống

cũng có thể đào được một xác chết. Hơn nữa có xác chết vô chủ nào cũng đều quẩn quanh chiếu rọi ném đến đây."

Kiểm trận chậm rãi hạ xuống đến gần ngọn núi kia. Ôn Triều nói: "Người xem xem hắc khí kia, chắc chắc chắc, lệ khí nặng không? Oán khí nồng không? Ngay cả Ôn gia chúng ta cũng không có biện pháp với nó, chỉ có thể vây nó lại. Giờ là ban ngày, đến buổi tối bên trong thật sự là cái đông tây gì cũng có thể xảy ra. Người sống đi vào đây, cả hồn phách theo người có vào không có ra, vĩnh viễn cũng đừng mong thoát ra được."

Hắn nắm tóc Ngụy Vô Tiện lên, mỗi câu mỗi chữ cười gằn nói: "Người cũng vĩnh viễn đừng mong thoát ra được!"

Nói xong, hắn liền nhắc Ngụy Vô Tiện ném xuống.

"A a a a a a a a a --!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Phong Tà 1

"Aaaaaaaa--!!!"

Vương Linh Kiều hét lên, bật dậy khỏi giường. Ôn Triều đang ngồi đọc thư ở bàn đập bàn một cái bực mình, nói: "Đêm hôm khuya khoắt, người lại gào cái quỷ gì vậy!"

Vương Linh Kiều chưa hoàn hồn mà thở hổn hển vài hớp, nói: "Ta... Ta mơ thấy cái thằng họ Ngụy kia, ta lại mơ thấy hắn!"

Ôn Triều nói: "Hắn bị ta ném vào Loạn Táng Cương cũng hơn ba tháng rồi. Sao mà người vẫn còn mơ thấy hắn? Người còn mơ đến mấy lần!"

Vương Linh Kiều nói: "Ta... Ta cũng không biết tại sao gần đây luôn mơ thấy hắn."

Ôn Triều vốn đã đọc thư đến tâm phiền ý loạn, không rảnh mà đến với ả, càng không có lòng dạ nào xoa dịu ả như trước kia, sốt ruột nói: "Vậy người đừng ngủ nữa!"

Ả xuống giường nhào tới bên bàn Ôn Triều nói: "Ôn công tử ta... Ta càng nghĩ càng thấy sợ a. Ta nghĩ... có phải khi đó chúng ta đã phạm phải sai lầm lớn không? ... Hắn bị ném vào trong Loạn Táng Cương có thể nào không chết không ha? Hắn có thể nào..."

Gân xanh nơi thái dương Ôn Triều co giật không ngừng, nói: "Làm sao được? Môn ta trước từng phái bao nhiêu nhóm tu sĩ đi quét sạch Loạn Táng

Cương? Có nhóm nào trở về chưa? Hẳn bị ném vào trong chỉ e bây giờ xác đã rửa đến thối um rồi."

Vương Linh Kiều nói: "Chết rồi cũng rất đáng sợ! Nếu như hẳn thực sự như hẳn nói đó hóa thành lệ quý quay về tìm đến chúng ta..."

Ả nói vậy hai người đều nhớ lại hôm ấy, khuôn mặt Ngụy Anh lúc rơi xuống cái biểu tình đó không hện mà cùng rùng mình một cái.

Ôn Triều lập tức phản bác: "Chết rồi cũng không thể được! Người chết ở Loạn Táng Cương hồn phách cũng sẽ bị giam cầm ở đó. Người đừng có tự hù dọa mình. Không thấy ta đang phiền não sao!"

Hắn vò thư báo trong tay thành một cục ném ra ngoài giọng oán hận, nói: "Xạ Nhật Chi Chinh cái gì, Xạ Nhật ccc* muốn bắn rơi mặt trời ư? Hoang tưởng!"

(gốc là câu thi nghĩa là vợ vẫn bullshit nhưng dân ta thì k lấy chó chửi mà hay chửi bằng cốt/cực mạn phép viết tắt cho lịch sự...)

Vương Linh Kiều đứng dậy cẩn thận, rót cho hẳn chén trà dẫn đo mấy lời ton hót một hồi, trong lòng rồi mới nói giọng nịnh nọt: "Ôn công tử, mấy nhà bọn họ cũng chỉ có thể càn rỡ một thời gian thôi. Ôn tông chủ nhất định là có thể lập tức..."

Ôn Triều quát: "Người câm miệng! Người thì biết cái gì! Cút ra ngoài, đừng có đến làm phiền ta!"

Vương Linh Kiều trong lòng vừa uất ức vừa có chút oán hận, đặt chén trà xuống sửa sang lại tóc với sa y, bày ra vẻ thảo mai tươi cười đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa ả buông nụ cười trên mặt xuống, mở viên giấy trong tay ra. Nãy khi đi ra ả đã lặng lẽ nhặt lá thư Ôn Triều ném đi kia muốn xem xem cuối cùng là tin tức gì mà khiến hẳn nổi giận như vậy. Ả không biết

nhiều chữ lắm, lật qua lật lại xem một lát cuối cùng đoán ra phong thư này viết: trưởng tử của tông chủ Ôn gia đại ca của Ôn Triều là Ôn Húc bị một trong mấy gia chủ cầm đầu gây loạn một đao chặt đầu còn bị đóng cọc thị uy trước trận địa!

Vương Linh Kiêu ngậy người.

Cô tô Lam thị bị đốt, Vân Mộng Giang thị bị diệt, còn vô số gia tộc lớn bé khác bị chèn ép đủ kiểu, kêu la phản kháng không phải là không có nhưng tới giờ mấy lời phản kháng đều nhanh chóng bị Kỳ Sơn Ôn thị trấn áp vì vậy ba tháng trước Kim Nhiếp Lam Giang bốn nhà kết đồng minh cầm đầu gây loạn dựng lên cái cờ hiệu "Xạ Nhật Chi Chinh" gì đó bọn họ đều chẳng để tâm.

Khi ấy Ôn tông chủ bèn lên tiếng. Trong bốn nhà này Lan Lăng Kim thị là cây cỏ đầu tường trước mắt thấy các nhà lòng đầy căm phẫn, đi chinh phạt gì đó hẳn cũng tham gia theo một phần nhưng nếu liên tiếp thất bại sẽ nhanh chóng hiểu ra mình tự rước khổ vào thân, rồi không chừng lại phải lập tức về ôm đùi Ôn gia kêu cha gọi mẹ; Gia chủ Thanh Hà Nhiếp thị hữu dũng vô mưu, cứng quá dễ gãy không đủ sức dài lâu, không cần người khác động thủ sớm muộn gì cũng phải chết trên tay người nhà; Cô Tô Lam thị bị đốt sạch không còn manh giáp, Lam Hi Thần di dời tàng thư các rồi trở về kế vị gia chủ, hẳn chẳng qua chỉ là một tiểu bối không gánh nổi việc lớn gì; buồn cười nhất là Vân Mộng Giang thị cả nhà chết chết ráo tan tan tác chỉ còn sót lại một Giang Trừng tuổi nhỏ bằng Lam Hi Thần, một thằng oắt con chưa dứt sữa không có thủ hạ còn dám tự xưng gia chủ giường cờ chinh phạt một bên chinh phạt một bên kêu gọi môn sinh mới.

Nói ngắn gọn tám chữ: Không ra hồn, không biết tự lượng sức mình!

Toàn bộ người đứng về phía Ôn gia đều coi trận xạ nhật chi chinh này như một hồi tiểu lâm. Ai ngờ sau ba tháng tình thế lại hoàn toàn không tiến triển theo chiều hướng như bọn họ nghĩ!

Nhiều chỗ trọng yếu dạng như Hà Giang Vân Mộng thất thủ bị đoạt mất thì thôi đi. Giờ đây thậm chí cả trưởng tử của Ôn tông chủ cũng bị người ta chém đầu. Kỳ Sơn Ôn thị - chẳng lẽ thực sự số mệnh đã tận?

Vương Linh Kiều ở trên hành lang lo sợ bất an một hồi, tâm thần bất ổn mà trở lại phòng mình mi mắt vẫn không ngừng nháy loạn. Ầ một tay xoa mắt một tay đề trước ngực suy nghĩ đường lui cho bản thân.

Ả theo bên người Ôn Triều tính ra cũng gần nửa năm. Nửa năm đã là thời điểm cực hạn để Ôn Triều từ yêu thích chuyển sang chán ghét một người phụ nữ. Ả vốn tưởng rằng mình không giống người khác là người có thể trụ vững đến cuối thế nhưng gần đây biểu hiện càng ngày càng sốt ruột của Ôn Triều đã nói cho ả hay ả và phụ nữ khác cũng chẳng có gì khác biệt cả.

Vương Linh Kiều cắn môi suy nghĩ một chút ngồi xổm xuống, lôi một cái rương nhỏ từ trong gậm giường ra.

Cái hòm này chính là tài vật và bảo khí ả cướp đoạt được khi theo bên người Ôn Triều trong nửa năm qua. Tài vật có thể tiêu dùng bảo khí có thể phòng thân.

Tuy rằng không cam lòng thế nhưng ngày này rốt cuộc đã tới. Ả định kiểm lại một chút xem mình có bao nhiêu hàng tích trữ, móc một cái chìa nhỏ từ trong thắt lưng ra vừa mở khóa vừa càu nhàu: "Thằng tiện nam con xxx* tình phỉ mớ nhà người sớm muộn gì cũng phải chết, bà đây khỏi phải hầu hạ người bà còn sướng muốn chết này người nhanh đi chết... A!"

(*bản gốc đã bị kiểm duyệt thành hai cái ô vuông chắc là đang chửi bậy)

Ả bỗng ngã ngồi trên mặt đất.

Mới rồi khi ả mở rương ra thấy thứ bên trong.

Không có bảo vật ả yêu thích chỉ có một đứa nhỏ da trắng bệch co quắp trong rừng!

Vương Linh Kiều sợ đến thảm thiết kêu la liên lục chân giầy giữa không ngừng lùi về phía sau. Cái rừng này ả luôn khóa chỉ có một cái chìa ả mang theo bên người làm sao lại có thể có một đứa bé bên trong? Cả tháng rồi ả không mở đến một lần nếu có một đứa trẻ giấu bên trong sao mà ả lại không biết? Đứa bé này cũng làm thế nào mà sống được?!

Cái rừng bị ả đá lăn lóc miệng rừng lật ngược xuống đáy rừng quay về phía ả. Mãi cũng chẳng có động tĩnh gì.

Vương Linh Kiều hai chân run lập cập bò dậy từ dưới đất muốn đến gần nhìn cái nữa nhưng lại không dám nghĩ thầm: "Có quỷ có quỷ!"

Tu vi ả cực kém, có quỷ cũng không đối phó được, chợt nghĩ ra chỗ này là trại giám sát ngoài đại môn và bên ngoài mỗi phòng đều dán phù triệu nếu có quỷ phù triệu nhất định cũng bảo vệ được, ả vội xông ra ngoài xé tấm phù triệu ngoài phòng xuống dán lên ngực.

Có phù triệu chắn trước ngực, ả như uống một viên an thần rón ra rón rén đi vào phòng tìm một cây sào treo quần áo từ xa dùng nó lật cái rừng lại. Rất ngay ngắn bên trong là đồng bảo bối kia của ả hoàn toàn chẳng có đứa trẻ nào.

Vương Linh Kiều thở phào nhẹ nhõm, cầm sào treo ngời xồm xuống, đang định bắt đầu kiểm kê chợt phát hiện dưới gầm giường có hai đốm sáng trắng trắng.

Là một đôi mắt.

Có một đứa bé trắng bệch nằm sấp dưới gầm giường đang mặt đối mặt với ả.

Đây là lần thứ ba trong đêm nay Ôn Triều nghe thấy tiếng hét chói tai của Vương Linh Kiều cơn bức tức trong lòng càng tăng quát: "Con tiện nhân ngu xuẩn! Hơi tí là sợ, con mẹ nó không để ông đây bớt phiền chút sao?"

Nếu không phải mấy ngày nay tin báo tình hình chiến trận đều không có vẻ lạc quan tạm thời không rảnh đi tìm chọn người đẹp, mới sợ tìm phải thích khách mấy gia tộc hỗn tạp kia phái tới không mình bạch đáng tin lại không thiếu được một người làm ấm giường hăn đã sớm khiến ả đàn bà này cú cho xa. Ôn Triều quát lên: "Người đâu! Làm nó câm miệng cho ta!"

Không người nào đáp trả. Ôn Triều đá bay một cái ghế lửa giận còn bùng lên cao hơn: "Các người chết đâu hết rồi!"

Đột nhiên cửa phòng mở toang!

Ôn Triều nói: "Ông đây bảo các người đi làm con tiện nhân kia câm miệng không phải cho các người vào..."

Hăn vừa quay đầu lại nửa câu sau liền mắc nghẹn trong cổ. Hăn thấy một người phụ nữ đứng ở ngưỡng cửa phòng hăn.

Người đàn bà này mũi xiêu mắt vẹo, ngũ quan như bị người ta đánh nát rồi lại vá vào hai tròng mắt cũng nhìn đi hai hướng khác nhau, mắt trái nhìn chòng chọc phía trên, mắt phải nhìn chăm chăm phía dưới cả khuôn mặt vặn vẹo không ra hình thù!

Ôn Triều gom góp hết dũng khí mới từ kiện sa y có phần lỏa lồ nhận ra ả. Kia là Vương Linh Kiều!

Hạng Vương Linh Kiều lao khào ra tiếng bước vài bước đến gần phía hăn, vươn tay: "... Cứu mạng... Cứu mạng... Cứu ta với!"

Ôn Triều gào lên một tiếng rút bội kiếm mới của hăn ra, chém tới một nhát: "Cút! Cút ngay!"

Vương Linh Kiều bị hăn một kiếm chém ngập vai, ngũ quan càng vện vẹo hơn thét to: "A a a a a... Đau a a a a - đau a a a a! !!"

Ôn Triều cả kiếm cũng không dám rút đã lui về nhặt ghế lên ném về phía ả. Ghế phang trúng ả rồi gãy vụn, Vương Linh Kiều lung lay quỵ xuống, quỵ rạp trên mặt đất như đang dập đầu với ai, giọng lúng búng nói: "... Xin lỗi... Xin lỗi... Tha cho ta tha cho ta tha cho ta ô ô ô..."

Ả vừa dập đầu vừa chảy máu tươi ra từ thất khiếu. Cửa bị ả chặn lại Ôn Triều không cách nào xông ra, đành phải đẩy tung cửa sổ tê tâm liệt phế gào: "Ôn Trục Lưu! Ôn Trục Lưu! !!"

Vương Linh Kiều trên sàn đã nhặt một chân ghế lên điên cuồng nhét vào miệng mình, vừa nhét vừa cười nói: "Được được ta ăn ta ăn! Ha ha ta ăn!"

Vậy mà cái chân ghế cứ thế bị ả nhồi vào cả khúc!

Ôn Triều hồn phi phách tán đang định nhảy qua cửa sổ mà chạy bỗng phát hiện trong đình viện dưới ánh trăng phủ đầy mặt đất có đứng một bóng đen.

Cùng lúc ấy.

Giang Trừng đứng ở bìa rừng cảm thấy có người đến gần khẽ nâng tay. Người nọ một thân áo trắng buộc băng trán dải băng thả sau người theo bước chân nhẹ phất, khuôn mặt trắng ngần như ngọc cực tuấn cực nhã dưới ánh trăng cả người như bao phủ một quầng sáng mờ ảo.

Giang Trừng lãnh đạm nói: "Lam nhị công tử."

Lam Vong Cơ thần sắc nghiêm nghị gật đầu nói: "Giang tông chủ."

Hai người chào hỏi xong thì không còn gì để nói, mang theo tu sĩ mỗi nhà lặng lẽ ngự kiếm mà đi.

Hai tháng trước Lam thị song bích cùng Giang Trùng bất ngờ tập kích một trận, đoạt lại tiên kiếm đệ tử các nhà bị bắt giao nộp từ trong "Giáo Hóa ti" của Ôn Triều, vật trao chủ cũ. Tam Độc Tị Trần lúc ấy mới trở về trong tay mỗi người họ.

Đôi mắt nhàn nhạt của Lam Vong Cơ lướt qua một thanh kiếm khác bên hông Giang Trùng rồi lại chuyển hướng.

Một lúc sau hần nhìn thẳng phía trước hỏi: "Ngụy Anh không đến?"

Giang Trùng liếc hần một cái như thấy khó hiểu sao hần tự dừng lại hỏi tới Ngụy Anh đáp: "Không."

Hần nhìn nhìn Tùy Tiện bên hông nói: "Hần về rồi nhất định sẽ tới tìm ta, đến thì ta trả kiếm lại cho hần."

Không lâu sau hai người mang theo một nhóm tu sĩ đuổi tới trại giám sát Ôn Triều, ẩn nấu chuẩn bị đánh lén về đêm. Còn chưa vào cửa ánh mắt Lam Vong Cơ đã sững lại còn Giang Trùng nhú mày.

Âm khí bốn bề oán khí tràn lan.

Nhưng phù triện hai bên đại môn lại nguyên vẹn không hao tổn. Giang Trùng hươ tay ra hiệu hần dẫn các tu sĩ tản ra đến mai phục dưới tường. Còn hần thì vung Tam Độc lên, kiếm khí đánh ra phá tung đại môn. Trước khi vào cửa ánh mắt Lam Vong Cơ đảo qua một cái trên phù triện hai bên cổng.

Trong trại giám sát cảnh tượng thê thảm không gì sánh nổi.

Trong đình viện đầy trên mặt đất đều là thi thể. Hơn nữa không chỉ có đình viện, cả bụi hoa hàng lang lan can gỗ thậm chí trên nóc nhà đều chất đồng xác người.

Tất cả những thi thể này đều mặc áo bào viêm dương liệt nhật là môn sinh Ôn gia. Giang Trùng dùng Tam Độc lật một cái xác, lại thấy trên khuôn mặt trắng bệch này phủ năm sáu vết máu nói: "Thất khiếu chảy máu."

Lam Vong Cơ đứng bên kia nói: "Bên này không phải."

Giang Trùng đi tới, phát hiện cái xác kia hai mắt trợn trắng, vẻ mặt khác hẳn, khóe miệng chảy ra nước mật vàng vọt là bị tươi sống hù chết. Lúc này một gã môn sinh thủ hạ của hắn nói: "Tông chủ, xem kỹ rồi toàn bộ đều chết hết hơn nửa mỗi thi thể đều không cùng chết một kiểu."

Treo cổ., chết cháy, chết chìm, cắt cổ, vật nhọn đâm xuyên đầu chết... Giang Trùng nghe xong lạnh lạnh nói: "Xem ra nhiệm vụ tối nay đã có thứ khác giúp chúng ta hoàn thành."

Lam Vong Cơ im lặng không nói gì, đi trước vào phòng.

Cửa phòng Ôn Triều mở toang, trong phòng chỉ còn lại một xác chết phụ nữ. Xác nữ này áo quần sơ sài nửa khúc chân ghế nhồi trong miệng hẳn là vì muốn cưỡng ép nuốt mẫu chân này vào bụng mới tươi sống đâm chết chính mình.

Giang Trùng lật cái xác nữ mặt vắn vẹo này lại, nhìn chòng chọc một hồi, cười lạnh một tiếng, cầm chân ghế dồn sức nhồi một cái vào trong miệng ả, sống sượng đâm hết nửa khúc còn thừa ở ngoài vào bên trong.

Hắn hoe mắt đứng dậy, đang muốn trò chuyện nhưng lại thấy Lam Vong Cơ đứng ở trước cửa nhú mày suy tư. Hắn đi tới nhìn theo ánh mắt Lam Vong Cơ chỉ thấy một cái phù triện nền vàng chữ đỏ dán trên cửa.

Tấm phù triện này nhìn qua thì chẳng có gì không ổn nhưng nhìn kỹ lại chút liền phát hiện có tí vi diệu, khiến người ta không thoải mái.

Lam Vong Cơ nói: "Nhiều hơn."

Cách vẽ phù triện trấn trạch bọn họ đã học thuộc lòng từ lâu nhưng trong tấm phù triện chu sa rồng bay phượng múa này, nhiều hơn vài nét bút. Chỉ vài nét bút này thôi cũng cải biến chính sửa vặn lộn lá bùa. Giờ nhìn lại phù chú dán trên cửa này trông như mặt người đang lành lạnh mà cười mỉm!

Không tìm thấy xác Ôn Triều và Ôn Trục Lưu trong trại giám sát, Giang Trường đoán bọn họ hẳn là bỏ chạy về hướng Kỳ Sơn, lập tức rút khỏi chỗ trại giám sát hoang tàn này ngự kiếm đuổi đánh. Lam Vong Cơ lại về Cô Tô một chuyến trước ngày thứ hai mới bắt kịp Giang Trường.

Lam Vong Cơ lấy tờ phù chú lần trước ra nói: "Tấm bùa này bị đảo ngược."

Giang Trường nói: "Đảo ngược? Đảo ngược thế nào?"

Lam Vong Cơ nói: "Phù chú bình thường trừ tà. Bùa này chiêu tà."

Giang Trường hơi ngạc nhiên: "Phù triện - còn có thể chiêu tà? Chưa nghe qua bao giờ."

Lam Vong Cơ nói: "Quả thật chưa nghe qua bao giờ nhưng trải qua kiểm nghiệm. nó thật sự có khả năng triệu âm tập sát."

Giang Trường đón lấy lá bùa kia, xem xét tỉ mỉ nói: "Chỉ thêm chẳng qua là vài nét bút liền chính ngược lại công hiệu phù chú? Cái này là nhân tạo sao?"

Lam Vong Cơ nói: "Tổng cộng chỗ thêm là bốn nét là vẽ bằng máu người. Phù triện trấn trạch cả trại giám sát đều bị cải biến qua. Đầu bút lông

có xu hướng là cùng một người."

Giang Trùng nói: "Vậy người này có thể là ai? Cũng chưa từng nghe có ai trong danh sĩ các nhà có thể làm loại chuyện này bao giờ." Lập tức lại nói: "Nhưng mà bất kể hẳn là ai mục đích cùng như chúng ta là được - tàn sát Ôn cầu!"

Hai người theo tin báo một đường lên phía bắc đi qua vùng nào cũng nghe được tin có quái thi chết thảm xuất hiện ở nơi đó. Những xác chết này không nơi nào không phải tu sĩ Ôn gia mặc áo viêm dương liệt nhật, phẩm cấp đều rất cao tu vi khá. Nhưng tất cả đều chết trong tình trạng thê thảm, cách chết đa dạng phong phú lại cả đồng người lộn xộn phơi thây cùng một chỗ. Giang Trùng nói: "Người nghĩ những người này cũng là người kia giết sao?"

Lam Vong Cơ nói: "Tà khí rất nặng. Đúng là một người gây nên."

Giang Trùng hừ nói: "Tà? Trên đời này còn gì có thể tà hơn Ôn cầu sao!"

Đuổi tới đêm khuya ngày thứ tư cuối cùng hai người tóm được dấu vết của Ôn Trục Lưu ở lân cận một trạm dịch phố núi hẻo lánh.

Trạm dịch có hai tầng lầu bên lầu là tàu ngựa. Khi Lam Vong Cơ và Giang Trùng đuổi tới nơi vừa lúc thấy một thân ảnh đồ sộ vọt vào trong lầu khóa trái đại môn. Hai người kiêng kỵ tu vi của Ôn Trục Lưu không tiện đánh rần động cỏ không theo vào cửa mà phi lên nóc nhà.

Giang Trùng cố nén thù hận cuộn cuộn trong ngực, nghiêng răng, hết sức chăm chú qua khe ngói nhìn vào trong.

Ôn Trục Lưu cả người bụi bặm, mệt mỏi ôm một người trong tay bước đi chậm chạp lên lầu hai, đặt người này ngồi ở bàn rồi lại chạy vội đến cửa sổ kéo hết rèm xuống, che đến gió thổi không lọt lúc này mới quay lại bàn đốt đèn lên.

Ngọn đèn leo lắt chiếu sáng. mặt hắc vẫn âm lãnh tái nhợt như vậy, dưới vành mắt đã có hai quầng thâm đậm sì. Cạnh bàn là một người khác từ đầu đến chân bọc kín như bưng, đến mặt cũng giấu trong áo choàng như một cái kén, cực kỳ yếu ớt run lẩy bẩy trốn trong áo thở hổn hển chột nói: "Đừng đốt đèn! Nhỡ bị hắc tìm thấy thì sao!"

Lam Vong Cơ ngẩng đầu cùng Giang Trừng liếc mắt nhìn nhau trong mắt hai người đều là nghi vấn giống nhau.

Người này nhất định là Ôn Triều nhưng giọng Ôn Triều sao lại thành ra thể này vừa the thé vừa nhỏ hoàn toàn không giống Ôn Triều?

Ôn Trục Lưu cúi đầu tìm đồ trong tay áo nói: "Chẳng lẽ không đốt đèn thì hắc không tìm ra được sao."

Ôn Triều hổn hển nói: "Chúng ta chúng ta chạy xa như vậy, lâu như vậy hắc phải không bắt được chứ!"

Ôn Trục Lưu hờ hững nói: "May ra."

Ôn Triều cá giận nói: "May ra cái gì! Chưa thoát được người còn không chạy mau!"

Ôn Trục Lưu nói: "Người cần thuốc. Không thì chết chắc."

Nói rồi hắc bỗng mở áo choàng Ôn Triều ra.

Lúc vén áo lên hai người trên nóc nhà cùng thoáng ngây ngẩn!

Dưới áo choàng không phải khuôn mặt kiêu ngạo ngang ngược tuần tú nhưng có phần phì nộn của Ôn Triều mà là một cái đầu bóng lờng quần đầy băng vải!

Ôn Trục Lưu đều đặn lột một tầng lại một tầng băng vải da thịt kẻ trọc đầu kia cũng dần lộ ra. Trên gương mặt đó loang lổ vết bóng và sẹo không

đều khiến cả người hăn giống như bị luộc chín, dữ tợn mà khó coi hoàn toàn không nhìn ra hình dáng trước kia của kẻ này!

Ôn Trục Lưu lấy lọ thuốc ra đầu tiên cho gã ăn vài viên thuốc lại lấy thuốc mỡ bôi loạn lên vết bỏng trên đầu trên mặt gã. Ôn Triều đau đến ô ô nấc nghẹn nhưng Ôn Trục Lưu nói: "Không được khóc không nước mắt sẽ làm vết thương lở loét lại càng đau hơn!"

Ôn Triều đành cố nhịn nước mắt cả khóc cũng không thể khóc. Cảnh đống lửa chập chờn một kẻ mặt bỏng đầu trọc nhe ra hàm răng rạn nứt, miệng phát ra âm thanh mập mờ quái gở ánh lửa chập chờn âm đạm vàng vọt. Cảnh tượng này thật khủng bố không gì sánh nổi

Đang lúc ấy thì Ôn Triều thét lên một tiếng nói: "Sáo! Sáo! Có phải sáo không?! Ta nghe thấy hăn lại thổi sáo!"

Ôn Trục Lưu nói: "Không phải! Là tiếng gió thổi."

Nhưng Ôn Triều đã sợ đến vừa ngã xuống đất vừa gào lên, Ôn Trục Lưu lại xốc hăn lên. Xem ra chân Ôn Triều có vấn đề gì đó không tự đi lại được.

Ôn Trục Lưu bôi thuốc cho gã xong lấy trong ngực ra mấy cái bánh bao đưa vào tay gã nói: "Ăn đi. Ăn xong chạy tiếp."

Ôn Triều lập cập cầm lên cắn một miếng. Thấy thế Giang Trùng nhớ lại ngày ấy hăn và Ngụy Vô Tiện chạy nạn cả một miếng lương khô hai đứa cũng không có mà ăn, tình cảnh giờ quả thật là báo ứng xác đáng! Lòng hăn khoan khoái dạt dào khoe miệng nhếch lên im lặng cười như điên.

Đột nhiên Ôn Triều như cắn phải cái gì biểu lộ vẻ mặt vô cùng đáng sợ, ném bánh bao đi thét to: "Ta không ăn thịt! Ta không ăn! Ta không ăn! Không ăn thịt!"

Ôn Trục Lưu lại đưa cái nữa nói: "Cái này không có thịt."

Ôn Triều nói: "Ta muốn tìm cha ta khi nào mới có thể quay về chỗ cha ta!"

Ôn Trục Lưu nói: "Theo tốc độ hiện nay còn hai ngày."

Hắn nói vô cùng thành thật tuyệt đối không khoa trương không giả vờ thành thật như vậy lại khiến Ôn Triều vô cùng đau đớn khản giọng nói: "Hai ngày? Hai ngày?! Người xem xem giờ đáng về ta như thế nào? Đợi đến hai ngày nữa đáng về ta sẽ ra sao?! Đồ vô dụng!"

Ôn Trục Lưu đứng bật dậy, Ôn Triều sợ đến co rụt lại nghĩ hắn muốn bỏ chạy một mình bỗng thấy sợ hãi. Tất cả hộ vệ đều chết thảm từng người một trước mặt gã chỉ có Ôn Trục Lưu này là chỗ dựa cuối cùng của gã vội vàng đổi giọng: "Không không không! Ôn Trục Lưu Ôn đại ca! Người đừng đi, người không thể bỏ ta lại, chỉ cần người dẫn ta về bên cạnh cha ta, ta bảo hắn thăng chức cho người thành khách khanh thượng nhất đẳng! Không không không, người đã cứu ta, người chính là đại ca của ta, ta bảo hắn nhận người vào bốn tông! Từ nay về sau, người chính là đại ca của ta!"

Ôn Trục Lưu nhìn về phía thang gác nói: "Không cần."

Không chỉ mình hắn nghe thấy, Lam Vong Cơ và Giang Trường cũng nghe được. Từ thang gác trạm dịch bên kia vọng tới một tiếng lại một tiếng bước chân.

Có người đang từng bước từng bước giẫm bậc thang đi lên lầu.

Gương mặt bông loang lỗ của Ôn Triều trong nháy mắt tụt hết huyết sắc vốn thừa thãi, hắn run rẩy vươn hai tay từ trong áo choàng ra bưng kín mặt mình như thể sợ hãi quá độ muốn bịt tai trộm chuông nhờ che mắt mà bảo vệ bản thân. Mà bàn tay kia cũng lại cụt trụi lụi một ngón cũng không có!

Cộp cộp cộp.

Người kia chậm rãi đi lên, một thân áo đen dáng dấp thon dài bên hông là một cây sáo chấp tay mà đi.

Lam Vong Cơ và Giang Trường trên nóc nhà đồng thời đặt tay lên chuôi kiếm.

Nhưng đến khi người kia thông thả mà lên lầu mím cười quay đầu lại rồi Lam Vong Cơ thấy được khuôn mặt mình tuần kia không tin nổi mà mở to hai mắt.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Phong Tà 2

Môi Lam Vong Cơ run rẩy, không tiếng động mấp máy hai tiếng. Giang Trùng suýt nữa thì bật dậy ngay tại trận.

Là Ngụy Vô Tiệp.

Thế nhưng ngoài gương mặt đó ra, người này từ đầu đến chân chẳng giống Ngụy Vô Tiệp trước kia chút nào.

Ngụy Vô Tiệp rõ ràng là một thiếu niên vẻ mặt phấn chấn minh tuấn át người, khoe mắt đuôi mày đều là ý cười chẳng bao giờ chịu đi đứng cho tử tế.

Mà người này quanh thân bao phủ không khí lạnh lùng u ám, tuấn mỹ nhưng nhợt nhạt ý cười hàm chứa sự lạnh lẽo.

Cảnh tượng trước mắt thật ngoài dự tính, hơn nữa tình hình trong phòng bất ổn không thể đánh rần động cở hành động thiếu suy nghĩ dù hai người trên nóc nhà đều kinh ngạc vô cùng nhưng không tùy tiện xông vào chỉ dè dặt xuống thấp hơn sát vào khe ngói hơn.

Trong phòng Ngụy Vô Tiệp một thân đồ đen chầm chậm xoay người, vẻ mặt ôn hòa nói: "Khéo quá đi lại gặp các người rồi."

Ôn Triều che mặt đã chỉ còn tiếng thều thào: "Ôn Trục Lưu... Ôn Trục Lưu!"

Nghe vậy, khoe miệng và mắt Ngụy Vô Tiện chậm rãi cong lên nói: "Đã nhiều ngày như vậy mà người vẫn tưởng gọi hăn có ích gì sao?"

Hăn bước mấy bước qua bên này, chân đá phải một vật trắng bóc, cúi xuống liếc qua chính là bánh bao nhân thịt Ôn Triều vừa ném đi.

Ngụy Vô Tiện hỏi: "Thế nào kén ăn à?"

Ôn Triều ngã xuống khỏi băng ghế.

Gã vừa gào khóc thảm thiết vừa dùng hai bàn tay không đủ mười ngón bò lê trên đất, theo đó kéo tuột áo choàng đen khỏi thân dưới để lộ cặp đùi gầy.

Hai cái đùi này như đồ trang trí thừa thãi treo dưới thân gã, quần đầy băng vải mảnh khảnh dị thường. Do cử động kịch liệt của gã băng vải giữa đường kéo ra khe hở lộ ra xương trắng còn dính đầy tơ máu cùng thịt vụn.

Thịt trên đùi gã hăn là đều bị róc sống xuống.

Tiếng hét chói tai của Ôn Triều vang vọng trong trạm dịch trống hoác. Ngụy Vô Tiện làm như không nghe thấy khẽ phất vạt áo ngồi xuống một cái bàn khác, lắc đầu nói: "Ngoài thịt ra thì đều không ăn nổi? Chân của mình ngon đến thế sao?"

Nghe vậy trong mắt hai người trên nóc nhà cùng thoáng chút ớn lạnh.

Vậy mà Ngụy Vô Tiện lại bắt Ôn Triều gặm đùi của chính gã!

Ngọn đèn thứ hai yếu ớt thắp lên, trước ngọn lửa vàng sáng sủa mặt Ngụy Vô Tiện nửa ngoài sáng nửa trong tối. Tay hăn đang cầm thứ gì đó buông xuống một khuôn mặt trắng bệch hiện ra trong bóng tối dưới bàn.

Từ gầm bàn kia truyền đến âm thanh nhai nghiền kèn kẹt.

Một đứa trẻ trắng toát ngồi xổm cạnh chân hăn như vừa mới làm thịt thú nhỏ đang gặm vật gì đó Ngụy Vô Tiệp đút cho.

Xong xuôi Ngụy Vô Tiệp thu tay nhẹ nhàng vỗ hai cái lên đám tóc lơ thơ trên đầu thằng quý nhỏ. Thằng nhỏ ngậm thứ hăn vừa đút cho, xoay người ngồi cạnh chân hăn, ôm căng chân hăn vừa hung dữ nhấm nháp trong miệng vừa dùng cặp mắt lạnh lẽo lập lờ nhìn chăm chăm Ôn Trục Lưu.

Thứ nó nhai trong miệng là hai ngón tay người.

Khỏi nhiều lời nhất định là ngón tay Ôn Triều rồi!

Lam Vong Cơ nhìn chăm chăm thằng quý nhỏ âm khí dày đặc kia còn cả Ngụy Vô Tiệp cũng âm khí dày đặc như vậy siết chặt chuôi kiếm Tị Trần.

Ngụy Vô Tiệp cúi đầu khiến không ai thấy được biểu cảm xa xăm nói: "Triệu Trục Lưu, người thực sự cho rằng có thể bảo vệ cái mạng chó này của hăn dưới tay ta sao?"

Ôn Trục Lưu vẫn chặn trước người Ôn Triều.

Ngụy Vô Tiệp cười lạnh một tiếng, thông thả ung dung sửa sang tay áo nói: "Hay cho một con Ôn cầu trung thành tận tâm."

Hăn nhẹ giọng nói: "Triệu Trục Lưu, có phải người vẫn khẳng khẳng nghĩ rằng người là một người hào hiệp không đấy?"

"Vì báo ơn trọng dụng của Ôn Nhược Hàn đối với bọn chúng nói gì nghe nấy không cần biết đúng sai. Chắc chắc người tốt quá đi."

"Ơn trọng dụng. Ha."

Bỗng ngữ điệu và nét mặt hăn đột ngột chuyển nham hiểm hung ác lạnh lùng nói: "Dựa vào cái gì ơn trọng dụng của người mà lại bắt người khác đến trả đại giới!"

Lời còn chưa dứt tiếng Ôn Triều thê lương kêu khóc lại truyền tới từ phía sau Ôn Trục Lưu!

Ôn Triều đã bò đến góc tường liêu mạng chen vào giữa ván gỗ như cho rằng làm vậy có thể chen ra ngoài theo giữa kẽ hở. Nào ngờ một cái bóng đỏ đột nhiên rớt cái oanh xuống từ trên trần nhà. Một người đàn bà tóc dài mặc áo đỏ sắc mặt xanh mét nặng nề ngã đè lên người gã.

Người đàn bà này không biết đã leo lên trần nhà từ lúc nào, mặt nàng bầm đen áo xống đỏ tươi cùng tóc dài đen kịt tạo thành sự đối lập gai mắt đáng sợ, mười ngón năm băng vải trên đầu Ôn Triều dồn sức xé toạc!

Băng vải này là vừa nãy sau khi Ôn Trục Lưu bôi thuốc cho Ôn Triều xong mới quấn lại lần nữa, thuốc mỡ, da và băng vải đang dính vào với nhau, vốn da sau khi bị thương do lửa thiêu thì vô cùng yếu bị xé mạnh một nhát như vậy trong chốc lát đã xé cả sẹo còn chưa bong lặn da thịt vô cùng mỏng xuống, cả môi cũng bị xé rớt cái đầu trọc lồi lõm nháy mắt đã trở thành cái đầu trọc máu thịt lẫn lộn.

Ôn Triều liền hôn mê bất tỉnh tại chỗ. Giây phút nghe thấy gã gào thảm Ôn Trục Lưu vẫn y nguyên không nhúc nhích nhưng Lam Vong Cơ và Giang Trường chăm chú nhìn kỹ phát hiện mấy cái bóng như có như không bao phủ quanh hắn, bóng người mơ mơ hồ hồ mà lại vững vàng bám lên người hắn Ôn Trục Lưu vẫn không động đậy không phải vì lãnh tĩnh, mà vì đã cứng ngắc.

Người đàn bà mặt tái xanh ném băng vải xuống đất như một con thú bốn chân dùng cả tay chân mà bò qua chỗ Ngụy Vô Tiệp.

Vừa nãy khi nàng xé da xé thịt Ôn Triều thì vẻ mặt dữ tợn nhưng lúc đến tựa vào bên người Ngụy Vô Tiệp khuôn mặt xanh xao dán lên đùi Ngụy Vô Tiệp thế mà lại giống một ái thiếp kiều mị đang nhu thuận làm vui lòng chủ nhân, trong miệng còn đang phát ra tiếng cười khanh khách. Ngụy Vô Tiệp

nghiêng nghiêng ngồi bên bàn tứ thế rất ung dung thư thái, tay phải đặt trên mái tóc dài mềm mại của nàng từng chút từng chút chậm rãi vuốt ve.

Hắn nói: "Đùa giỡn các người chơi lâu như vậy đến lúc kết thúc rồi. Đối với hai tên Ôn cầu các người ta đã không còn hứng thú nữa."

Nói rồi Ngụy Vô Tiệp rút cây sáo kia từ bên hông ra.

Đang định đưa sáo đến bên môi bỗng nhiên có người trên nóc nhà nói: "Người không có hứng thú ta có!"

Một vệt trường tiên tử quang uốn lượn phá ngói xuống thẳng tấp quăn quanh cổ Ôn Trục Lưu, vun vút mà quăn đủ ba vòng trên cổ hắn kéo mạnh lên. Thân thể cao to nặng nề của Ôn Trục Lưu bị trường tiên điện quang này treo lên lơ lửng trên không trung, lập tức trong cổ liền răng rắc vang lên tiếng khớp cổ gãy lìa.

Hắn không chết ngay tức thì mà sắc mặt đỏ bừng lên cả người co giật ra sức giãy dụa không ngừng. Hai mắt tròn tròn con người gần như bung khỏi vành mắt!

Thấy ánh tử điện, Ngụy Vô Tiệp con người co rút xoay người bật dậy, thẳng quỹ nhỏ và người đàn bà xanh xao vốn nằm bên chân hắn trong nháy mắt liền lui vào bóng tối. Hai bóng người một đen một trắng từ nóc nhà nhảy xuống đáp vào lầu hai trạm dịch. Cùng lúc đó Ôn Trục Lưu bị tử điện siết cổ cũng dần dần ngừng cựa quậy.

Ngụy Vô Tiệp cầm cây sáo lặng lẽ giăng co với hai người trước mặt. Phía sau bọn họ là Ôn Trục Lưu đã chết thống khổ đủ kiểu còn cả Ôn Triều phế nhân dở sống dở chết.

Ánh mắt Ngụy Vô Tiệp lướt qua lướt lại giữa Lam Vong Cơ và Giang trường vậy mà ba người chẳng ai mở miệng trước.

Lát sau Giang Trùng vung tay một cái ném thứ đồ gì đó qua.

Ngụy Vô Tiện giơ tay bắt Giang Trùng nói: "Kiếm của người!"

Tay Ngụy Vô Tiện chậm rãi hạ xuống. Hắn cúi đầu nhìn nhìn Tùy Tiện, ngập ngừng một chút mới nói: "... Cảm ơn."

Lại hồi lâu không nói năng gì, bỗng Giang Trùng bước tới trước một chưởng chụp lấy hắn nói: "Thằng nhóc thôi tha! Ba tháng nay, người chạy đi đâu!"

Trong câu mắng nhiếc này đều là mừng vui.

Lam Vong Cơ ánh mắt trước sau đều tập trung lên người Ngụy Vô Tiện, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị tựa như nội tâm đang kịch liệt xung đột. Ngụy Vô Tiện lần này bị Giang Trùng chụp cả người sửng sốt, chốc lát sau cũng một chưởng chụp trở lại nói: "Ha ha, một lời khó nói hết, một lời khó nói hết!"

Luồng khí âm lãnh mới rồi trên người hắn rốt cuộc thoáng cái liền bị hai chưởng này phai nhạt đi không ít, trong khoảnh khắc dường như lại quay trở về thiếu niên phẫn chấn bay nhảy trước kia. Giang Trùng trong vui mừng có tức giận, dồn sức ôm hắn một lát rồi lại đẩy mạnh ra nói: "Không phải đã nói rõ là gặp lại ở cái thôn giẻ rách dưới chân núi kia sao? Ta chờ năm sáu ngày không thấy bóng dáng người đâu! Ba tháng này ta vừa bận chuyện trong nhà vừa tìm người bắt vô âm tí, phình cả đầu!"

Ngụy Vô Tiện phất vạt áo một cái, lại ngồi xuống cạnh bàn phẩy tay nói: "Nói hết thì một lời khó nói hết à. Một đám ôn cầu chộp được ta ở chỗ đó, đẩy đi lẫn lộn ở cái chỗ quỷ quái."

Giang Trùng ngạc nhiên nói: "... chỗ quỷ quái nào cơ? Ta đã hỏi qua, người trấn trên đều nói chưa từng gặp qua người như người?!"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Người hỏi người trấn trên hả? Đều là thôn phu hương dã, chưa nhìn quen mặt ta sợ sinh sự nhiều nên ai dám nói thật với người chứ, dĩ nhiên đều nói chưa thấy qua ta."

Giang Trường mắng một tiếng: "Một đám thường dân cổ lỗ sĩ!"

Hắn lại hỏi tới: "Chỗ quý quái nào cơ? Kỳ sơn à? Bất dạ thiên thành à? Vậy người làm sao ra ngoài ? Còn thành ra thế này hai thứ vừa nãy là cái gì? Thế mà lại chịu nghe lời người! Trước ta và Lam nhị công tử nhận nhiệm vụ đánh lén ban đêm vây giết Ôn Triều, Ôn Trục Lưu rồi cuộc bị người giành trước, không nghĩ ra lại là người! Phù triệu kia cũng là người sửa?"

Ngụy Vô Tiệp liếc mắt một cái, nhìn Lam Vong Cơ đang quan sát bọn họ mỉm cười nói: "Không khác lắm đâu. Ta nói phát hiện một huyết động thần bí ở nơi quý quái, bên trong có bí tịch cao nhân lưu lại sau đó liền trở thành thế này, đi ra đại sát bốn phương người có tin không?"

Giang Trường mắng: "Người đọc nhiều tiểu thuyết hư cấu quá rồi. Trên đời nào có nhiều cao nhân như vậy, khắp nơi đều có bí động bí tịch!"

Ngụy Vô Tiệp khoanh tay nói: "Người xem nói người lại không tin. Sau có cơ hội sẽ chậm rãi kể cho người đi."

Giang Trường thoáng liếc Lam Vong Cơ, ngầm hiểu chắc là không tiện nói trước mặt đệ tử ngoại tộc, thu lại vẻ mặt hờn hờ nói: "Cũng được. Sau hẵng nói. Trở về là tốt rồi."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ừ. Trở về là tốt rồi."

Giang Trường thì thảo lập lại mấy lần "Trở về là tốt rồi" lại vỗ mạnh hẳn một chương: "Người thật là... Bị Ôn cầu bắt cũng không chết nổi!"

Ngụy Vô Tiệp đặc ý nói: "Thế cơ mà. Ta là ai chứ."

Giang Trường nói: "Không chết cũng không về sớm một chút!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không phải ta đây vừa mới ra tới sao? Nghe thấy người và sư tỷ đều khỏe, người lại đang bắt tay vào trùng kiến Vân Mộng Giang thị, liên minh tổ đội tham chiến ba tháng nay vất vả cho người rồi. Ta bèn trước tiên đi giết mấy con Ôn cầu giảm bớt chút gánh nặng cho người, cống hiến chút đỉnh cho các đại thế gia."

Giang Trường nói: "Cắt cái que kiếm cùn của người đi này! Ta cầm về cho người xong, đeo ba tháng vẫn chờ người mau về lấy, không muốn hàng ngày đeo hai kiếm bị người ta hỏi lung tung nữa đâu!"

Lam Vong Cơ lẳng lặng đứng ở một bên bỗng nhiên lên tiếng nói: "Dọc đường có phải là người giết môn sinh Ôn Thị không."

Ngụy Vô Tiệm nghiêng nghiêng đầu nói: "Ta sao?"

Xác thực Lam Vong Cơ đang hỏi hẩn hẩn nói: "Đương nhiên là ta."

Giang Trường nói: "Sao mỗi lần chỉ giết có một mất công quá vậy."

Ngụy Vô Tiệm thờ ơ sửa sang tay áo nói: "Thú vị mà chơi chết chúng nó. Từng bước từng bước mà giết cho bọn chúng, xem từng đao từng đao một chậm rãi chém. Trực tiếp diệt hết thì lợi cho bọn chúng quá. Ôn Triều miễn bàn, ta còn chưa hành hạ hẩn đủ đâu. Còn như Triệu Trục Lưu kia hẩn chịu ơn Ôn Nhược Hàn dẫn dắt, đổi họ gia nhập Ôn gia, tuân mệnh bảo hộ con trai bảo bối của Ôn Nhược Hàn." Hẩn cười lạnh nói: "Hẩn muốn bảo vệ, ta càng muốn để cho hẩn nhìn Ôn Triều trong tay từng chút từng chút trở nên hoàn toàn thay đổi. Từng phần từng phần trở nên người không ra người, quỷ không ra quỷ."

Nụ cười này ba phần âm lãnh, ba phần tàn nhẫn, ba phần vui sướng, Lam Vong Cơ rành rọt thu hết ánh mắt hẩn vào trong mắt, chậm rãi bước một

bước về phía trước nói: "Người dùng phương pháp gì điều khiển những vật âm sát kia?"

Ngụy Vô Tiện liếc xéo hẳn, độ cong nơi khoe miệng vụt hạ xuống. Giang Trừng cũng nghe ra giọng điệu bất hòa nói: "Lam nhị công tử, người hỏi câu này là có ý gì."

Lam Vong Cơ nhìn chăm chăm Ngụy Vô Tiện nói: "Ngụy Anh trả lời."

Ngụy Vô Tiện nhú mày nói: "Xin hỏi... Ta không trả lời ?"

Đột nhiên hẳn lách người né qua, tránh một cú chụp bất thành linh của Lam Vong Cơ, lùi lại ba bước nói: "Lam Trạ chúng ta vừa cửu biệt tương phùng* người lại động thủ bắt người không tốt đâu nhé?"

(để nguyên hán việt nhé tại có câu "cửu biệt thăng tâm hôn" Tiện nó nói câu này như kiểu chồng vợ hài vừa gặp lại đã choảng nhau ahihi)

Lam Vong Cơ chẳng nói chẳng rằng, ra tay càng mau lẹ mất trật tự. Ngụy Vô Tiện đẩy tay hẳn ra nói: "Ta còn tưởng chúng ta hẳn cũng coi như nửa bạn bè? Ít nhất cũng tính là người quen. Người như vậy có phải có phần tuyệt tình hay không?"

Lam Vong Cơ nghiêm nghị nói: "Trả lời!"

Giang Trừng ngăn giữa hai người bọn họ nói: "Lam nhị công tử!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Được. Ta trả lời - ta thuần dưỡng chúng."

Lam Vong Cơ nói: "Thuần dưỡng như thế nào?"

Ngụy Vô Tiện chớp chớp mắt nói: "Thuần dưỡng như thế nào? Việc này trong chốc lát khó mà giải thích rõ ràng được. Nói vậy người suy nghĩ chút đi thú dữ thuần dưỡng như thế nào? Không khác lắm so với đó. Trước tiên dùng nguyên thần áp chế chúng nó, muốn cái gì thì lại cho cái đó."

Lam Vong Cơ gắt gao tra hỏi: "Dùng người khác hay dùng chính người?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Cả hai."

Lam Vong Cơ vượt qua Giang Trường hướng hắc đánh thẳng tới. Ngụy Vô Tiệm cầm sáo đỡ ngang phía trước, bày ra tư thế nghênh kích nói: "Quá đáng không cơ chứ? Lam Trạ, ta đều hỏi gì đáp nấy mà vẫn miễn bàn tình cảm thể diện như thế này? Cuối cùng là người muốn làm cái gì?"

Lam Vong Cơ gằn từng chữ: "Theo ta quay về Cô Tô."

(ôi làng nước ơi nó tính cường thường dân nam ép gả ép cưới anh em ei
=))))))

Nghe vậy Ngụy Vô Tiệm và Giang Trường đều ngẩn tò te.

Kinh ngạc trong chốc lát Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Quay về Cô Tô với người? Đến đó làm gì?"

Chợt hắc bỗng nhiên hiểu ra nói: "À. Ta quên mất Lam Khải Nhân ghét nhất là loại tà ma ngoại đạo này. Người là môn sinh tâm đắc của hắc dĩ nhiên cũng thế ha ha ha. Ta từ chối."

Giang Trường cảnh giác nhìn chăm chăm Lam Vong Cơ nói: "Lam nhị công tử, Lam thị gia phong bọn ta đều hiểu. Nhưng trước kia trong trận tàn sát đáy động Huyền Vũ núi Mộ Khê, Ngụy Vô Tiệm từng có ơn cứu mạng với người còn có tình nghĩa cùng chung hoạn nạn, hôm nay người không chút nể tình nể mặt, đến nỗi muốn bắt hắc hỏi tội có phần không hợp tình hợp lý."

Ngụy Vô Tiệm nhìn nhìn hắc nói: "Ghe gớm chưa? Mạn xã giao này lời lẽ không tời, có phong phạm gia chủ đó."

Lấy một chọi hai Lam Vong Cơ nói: "Không phải là ta muốn bắt hãn hoi tội."

Giang Trùng nói: "Vậy người bắt hãn về Cô Tô với người làm gì? Lam nhị công tử, giờ phút này chính là thời điểm cần gấp sức chiến đấu Cô Tô Lam thị, các người không đồng tâm hiệp lực giết Ôn cầu, lại đòi quan ngại một bộ giáo điều cũ kỹ chỉ trừng phạt người phe mình sao?"

Lam Vong Cơ nói: "Tu tập tà đạo không phải kế dài lâu. Nếu ngăn chặn muện trong tương lai hậu quả khó lường!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Nói năng chính nghĩa lắm! Sao biết khó lường? Xin cứ yên tâm ta có ra sao đi nữa cũng chắc chắn sẽ không khó lường như Ôn cầu vậy đâu."

Lam Vong Cơ dẫn dỗi nói: "Đạo này hại thân thể càng hại tâm tính!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Hại hay không hại bao nhiêu ta rõ ràng nhất. Còn tâm tính?"

Hãn vận ngược lại: "Tâm tính ta tốt cùng như thế nào người có hiểu tí gì đâu?"

Lam Vong Cơ giật mình, thoát cái cả giận nói: "... Ngụy Vô Tiện!"

Ngụy Vô Tiện cũng bực mình nói: "Lam Vong Cơ! Người nhất định phải làm khó ta tại bước ngoặt của xạ nhật chi chinh sao? Muốn ta chịu để Cô Tô Lam thị các người giam giữ? Người nghĩ ta thật sự sẽ không phản kháng?!"

Lệ khí bỗng trong lúc đó dâng tràn trên mặt hãn, khớp tay Lam Vong Cơ đặt trên chuôi kiếm Tị Trần trắng bệch, Giang Trùng lạnh lùng nói: "Lam nhị công tử, đừng trách ta lại ăn nói không khách khí. Cho dù muốn truy cứu, Ngụy Vô Tiện cũng không phải người nhà các người. Giờ Ôn loạn còn

chưa trừ ai nấy ốc còn không mang nổi mình ốc, tay Cô Tô Lam thị cũng đừng có vươn quá dài."

Ngụy Vô Tiệm thả lỏng nét mặt nói: "Không sai. Miễn giết đúng Ôn cầu là được, sao phải quản ta giết thế nào chứ? Lam Trạm ta biết người nhìn ta luôn không vừa mắt nhưng lúc này người cũng đừng xoắn xuýt ta tà hay không, bận tâm ta chính trực hay bất chính nữa."

Lam Vong Cơ nói: "Ta cũng không..."

Lời còn chưa dứt Ôn Triều trong góc phòng giật giật.

Ngụy Vô Tiệm với Giang Trường liếc nhau không hẹn mà cùng vòng qua Lam Vong Cơ, vòng qua xác Ôn Trục Lưu bị tử điện treo lơ lửng, dừng lại trước cái đầu trọc lốc đầm đìa máu của Ôn Triều.

Ôn Triều chậm rãi mở mắt ngắc ngoải, vừa mở mắt liền thấy hai khuôn mặt đang từ trên nhìn xuống hẳn.

Hai khuôn mặt này trẻ tuổi như nhau quen mắt như nhau đều đã từng bày ra vẻ mặt hoặc tuyệt vọng hoặc thống khổ hoặc oán hận khắc cốt ghi tâm trước mặt gã. Mà giây phút này mặt bọn họ trên cao nhìn xuống cũng như nhau lạnh lùng cười khẩy giống nhau mắt lóe hàn quang.

Gã gào cũng không gào, trốn cũng không trốn, ngây ngây dại dại mà giờ hai bàn tay không đủ mười ngón của mình lên bắt đầu chảy dãi.

Ngụy Vô Tiệm xách áo choàng gã lên đá gã thành tư thế quỳ xuống hướng về phía Vân Mộng. xxx* xương thịt cọ xát vào nhau khiến Ôn Triều phát ra tiếng kêu đau a a thảm thiết trong trạm dịch trống rỗng đặc biệt chói tai.

(*chỗ này cũng bị kiểm duyệt thành hai cái ô vuông)

Giang Trường nói: "Giọng hần sao lại the thé vậy?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Mất cái gì đấy nên the thé như vậy."

Giang Trường nói: "Người cắt à?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Nghĩ vậy mà thấy có chút buồn nôn, dĩ nhiên không phải ta cắt là ả đàn bà hần nuôi kia phát rồ căn."

Lam Vong Cơ vẫn đứng sau lưng bọn họ đang chăm chú nhìn bên này. Ngụy Vô Tiệm bỗng nhớ ra sự tồn tại của hần quay lại mỉm cười nói: "Lam nhị công tử màn kế tiếp có lẽ không quá thích hợp cho người quan sát. Mời lánh đi một lát nhé."

Giang Trường cũng khách khí mà xa cách nói: "Không sai. Lam nhị công tử một nhánh Ôn Triều Ôn Trục Lưu đã diệt toàn bộ nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành cũng nên mỗi người một ngả. Đây là gia thù tư oán. Mời tránh đi nhé."

Khoảnh khắc Lam Vong Cơ cùng Ngụy Vô Tiệm chạm mắt nhau, Ngụy Vô Tiệm điềm nhiên như không thu mắt trước quay người lại đưa lưng về phía hần.

Lam Vong Cơ xoay người xuống lầu.

Hần ra khỏi trạm dịch đứng canh ở cửa một lúc lâu nhưng trước sau vẫn không rời đi.

Màn đêm tĩnh lặng bị tiếng gào thét của Ôn Triều đâm thủng. Lam Vong Cơ ngẩng đầu, bạch y cùng băng trán phản phật mà bay trong gió lạnh.

Đêm tối đã qua mặt trời trên cao cũng sắp mọc lên.

Mà mặt trời trên đất sẽ rơi xuống.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Ôn Nhu 1

Chợt Ngụy Vô Tiện thấp giọng lầm bầm một tiếng: "... Lam Trạ."

Hắn vươn tay, vụt bắt được một bên tay áo Lam Vong Cơ.

Lam Vong Cơ vẫn canh giữ bên người hắn, mới vừa đang định đứng lên lại bị hắn tóm được, lập tức cúi người, nhẹ giọng nói: "Ta ở đây."

Nhưng Ngụy Vô Tiện vẫn chưa tỉnh lại, mắt vẫn nhắm nghiền tay lại tóm hắn không buông, dường như đang nằm mơ, thì thầm: "... Người... Người đừng giận..."

Lam Vong Cơ ngăn người, ôn nhu nói: "Ta không giận."

Ngụy Vô Tiện nói: "... ừ."

Nghe được một câu như thế hắn giống như đã yên tâm, ngón tay hơi buông.

Lam Vong Cơ ngồi cạnh hắn một lúc, thấy hắn lại không cựa quậy, định đứng dậy lần nữa. Ai ngờ tay bên kia của Ngụy Vô Tiện lại mạnh mẽ nắm lấy hắn. Ôm lấy cánh tay hắn không rời, hô: "Ta đi với người, mau mang ta về nhà người đi!"

Lam Vong Cơ mở to mắt.

Kêu câu này xong, Ngụy Vô Tiện vẻ như đã đánh thức chính mình, lông mi run rẩy chậm rãi mở mắt, từ mơ mơ hồ hồ đến hoàn toàn tỉnh táo, bỗng

phát hiện hai tay mình ôm Lam Vong Cơ như ôm cọng rơm khúc gỗ cứu mạng.

Hắn lập tức rút tay về, thiếu chút nữa là lăn lông lốc ra, cử động quá lớn làm đụng đến vết thương trên bụng, nhăn mặt "ai" một cái lúc này mới nhớ ra trên người còn có vết thương. Giữa đám sao vàng năm cánh bung xòe, Kim Lăng, Giang Trường, Giang Yểm Ly, Giang Phong Miên, Ngu phu nhân... vô vàn khuôn mặt thay nhau lượn vòng trước mắt hắn. Lam Vong Cơ đè hắn lại, nói: "Vết thương trên bụng?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Vết thương? Không có việc gì không đau lắm đâu..." Hắn vén quần áo lên nhìn nhìn, bụng đã được băng bó kỹ càng xong xuôi, thật ra cử động đã không có trở ngại gì, đừng kịch liệt quá là được. Hắn nói: "Cơ thể này vẫn chẳng tốt, chọc một cái đã không chịu nổi."

Lam Vong Cơ hờ hững nói: "Có là cơ thể ai bị đâm một nhát cũng không chịu nổi."

Ngụy Vô Tiện nói: "Không hẳn là vậy, nếu đổi lại là cơ thể ta trước kia, lòi nửa khúc ruột cũng có thể tự nhét vào quay lại chiến tiếp ba trăm trận."

Nhìn hắn vừa tỉnh lại đã bắt đầu nói vớ vẩn, Lam Vong Cơ lắc đầu quay mặt đi chỗ khác, Ngụy Vô Tiện tưởng hắn muốn bỏ đi, vội nói: "Lam Trạm Lam Trạm! Đừng. Ta nói hươu nói vượn, ta không tốt, người đừng ngó lơ ta."

Lam Vong Cơ nói: "Người còn sợ người ta phớt lờ người sao?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Sợ chứ, sợ chứ."

Đã lâu rồi hắn không được hưởng thụ cái cảm giác tỉnh lại sau khi bị thương mà có người canh gác bên cạnh.

Lam Vong Cơ bên hông sánh đôi hai thanh kiếm, tháo Tùy Tiện xuống đưa hẳn: "Kiếm của người."

Ngụy Vô Tiện nói: "Cám ơn."

Cầm chuôi kiếm nhẹ nhàng rút ra, trên kiếm phong sáng trong phản chiếu đôi mắt hẳn. Ngụy Vô Tiện lại tra Tùy Tiện vào vỏ lần nữa, nói: "Có thật là nó tự động phong kiếm không?"

Lam Vong Cơ cũng cầm chuôi Tùy Tiện rút ra, không nhúc nhích tí nào. Ngụy Vô Tiện thở dài, sờ sờ thân kiếm thầm nghĩ: "Ta biết thẳng nhãi Kim Quang Dao này không dám thuận miệng nói bừa mà... Thế mà phong kiếm thật."

Hắn nhìn xung quanh một lượt, đây là một gian nhà sạch sẽ giản đơn, bày biện giống với tĩnh thất của Lam Vong Cơ nhưng không có cầm trác*. Ngụy Vô Tiện hỏi: "Đây là đâu?"

(*cái bàn để đàn đó)

Lam Vong Cơ nói: "Vân thâm bất tri xử."

Ngụy Vô Tiện ngẩn người, nói: "... Người mang ta về Vân thâm bất tri xử? Người không sợ bị anh người phát hiện sao? Nhà ai đây?"

Có người nói: "Ta."

Một người vòng từ sau tấm bình phong ra, áo trắng băng buộc trán, dáng hình cao gầy, đích thị là Lam Hi Thần.

Lam Vong Cơ đứng lên nói: "Anh hai."

Lam Hi Thần dời mắt từ trên người hẳn lên mặt Ngụy Vô Tiện, thở dài một tiếng nói: "... Vong Cơ. Người bảo ta phải nói người như thế nào mới được đây."

Chẳng biết rốt cục hắn đứng về phía bên nào, thấy Lam Hi Thần tiến đến Ngụy Vô Tiệm vốn nên cảnh giác, thế nhưng Lam Vong Cơ lại chặn trước người hắn, hắn thật sự là cảnh giác không nổi.

Lam Vong Cơ nói: "Anh hai. Đầu của Xích Phong Tôn đúng là ở trong mật thất của Kim Lân đài."

Lam Hi Thần nói: "Người tận mắt nhìn thấy?"

Lam Vong Cơ nói: "Hắn tận mắt nhìn thấy."

Lam Hi Thần nói: "Người tin tưởng hắn?"

Lam Vong Cơ nói: "Tin."

Hắn không do dự chút nào mà trả lời, lồng ngực Ngụy Vô Tiệm nóng bừng. Lam Hi Thần nói: "Như vậy Kim Quang Dao kia?"

Lam Vong Cơ nói: "Không thể tin."

Lam Hi Thần nở nụ cười, nói: "Vong Cơ, làm thế nào mà người lại quyết định được một người rốt cục có tin được hay không?"

Hắn nhìn Ngụy Vô Tiệm, nói: "Người tin tưởng Ngụy công tử, nhưng ta tin tưởng Kim Quang Dao. Đầu đại ca ở trong Kim Lân đài, việc này chúng ta đều không thấy tận mắt, đều là dựa vào hiểu biết của bản thân chúng ta về một người, tin vào lời giải thích của người kia.

"Người cho là mình biết rõ Ngụy Vô Tiệm nên tin hắn; mà ta cũng cho là mình biết rõ Kim Quang Dao, nên ta cũng tin hắn. Người tin tưởng phán đoán của bản thân, thế chẳng lẽ ta thì không thể tin tưởng phán đoán của mình sao?"

Ngụy Vô Tiệm sợ hai huynh đệ bọn họ vì chuyện này mà thành ra cãi vã, nói: "Lam tông chủ!"

Lam Hi Thần vuốt cằm nói: "Ngụy công tử, người không cần lo lắng. Trước khi sự tình được làm rõ ta sẽ không thiên vị tin tưởng bất kỳ bên nào, cũng sẽ không để lộ hành tung của các người. Không thì ta đã không giấu các người trong Hàn thất của ta rồi."

Hắn chỉnh tề mà ngồi xuống trên chiếu, nói: "Thế, mời kể một chút, ở Kim Lâm đài người rốt cục đã nhìn thấy cái gì nào."

Thế là Ngụy Vô Tiện bắt đầu từ việc hắn bám vào trên người giấy, nói đến phong mật thư cổ quái, đến Tần Tổ tự sát một cách kỳ lạ, đến cộng tình, còn cả cái đầu bị phong ấn của Nhiếp Minh Quyết, cặn kẽ thuật lại toàn bộ quá trình thăm dò bí mật ở Kim Lâm đài.

Nghe xong, Lam Hi Thần nói: "Lá thư kia?"

Ngụy Vô Tiện hiểu được trong cả câu chuyện, phong thư này rất cổ quái, nghe hoàn toàn giống như thuận miệng bịa bừa ra một đạo cụ lấp liếm gượng ép, hơn nữa phong thư này còn bị đốt, như thế quả thật nghe nó giả giả sao đó. Nếu có thể tìm lại đầu Xích Phong Tôn thì dễ xử lý rồi, nhưng giờ Kim Quang Dao nhất định đã đem giấu nó ở nơi bí mật hơn.

Ngay từ đầu hắn đã nhìn Kim Quang Dao từ góc nhìn của Nhiếp Minh Quyết, thấy được dã tâm và tàn nhẫn của người này, nhưng nếu như Kim Quang Dao vẫn luôn bày ra bề ngoài giả tạo trước mặt Lam Hi Thần, có gì hắn không tin tưởng huynh đệ kết nghĩa của mình mà lại đi tin một tên tinh phong huyết vũ tiếng xấu mười mươi. Huống chi nhìn bề ngoài, việc Nhiếp Minh Quyết tấu hỏa nhập ma đã có dấu hiệu báo trước từ lâu, trước mặt mọi người phát cuồng bạo huyết mà chết có vẻ vô cùng hợp lý.

Thấy Lam Hi Thần chẳng ừ hử gì cúi đầu suy tư, Ngụy Vô Tiện nói: "Lam tông chủ, nguyên nhân trực tiếp cho cái chết của Xích Phong Tôn đúng là tấu hỏa nhập ma, nhưng người không cảm thấy thời điểm này quá

trùng hợp sao? Nếu không có nguyên do, vì sao hần không sớm không muộn lại bạo phát đúng vào kỳ hạn chót để lại cho Kim Quang Dao đó?"

Lam Hi Thần nói: "Người cho rằng nguyên nhân là gì."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Cá nhân ta cho rằng, nguyên nhân này chính là thanh tâm huyền khúc hần gãy."

Lam Hi Thần nói: "Ngụy công tử, người cũng nên biết, thanh tâm huyền âm hần chơi là ta dạy cho hần."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Như vậy xin Lam tông chủ nghe chút xem từ khúc này có gì cổ quái không?"

Cây sáo của hần vẫn để đầu giường, Ngụy Vô Tiệm cầm lấy đưa lên, cúi đầu nghĩ một chút liền thôi.

Từ khúc này trong ba tháng cuối đời Nhiếp Minh Quyết Kim Quang Dao hầu như mỗi đêm đều phải vì hần gãy đàn, đúng theo giai điệu Ngụy Vô Tiệm nhớ đến rành rọt. Thối xong một khúc, Ngụy Vô Tiệm nói: "Lam tông chủ, từ khúc này có đúng là khúc người dạy cho hần không?"

Lam Hi Thần nói: "Đúng vậy. Khúc này tên là ' Tây Hoa ', có hiệu quả thanh tâm định thần."

Lam Vong Cơ không lên tiếng, việc này chứng tỏ Lam Hi Thần không nói dối. Ngụy Vô Tiệm nói: "Tây hoa. Huyền môn danh khúc ta cũng nghe qua không ít, sao không có ấn tượng với tên và giai điệu của nó?"

Lam Vong Cơ nói: "Khúc này ít gặp, lại khó tập."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Là Kim Quang Dao chỉ tên muốn học bài này sao?"

Lam Hi Thần nói: "Đúng vậy, ' Tây Hoa ' tuy khó tập, nhưng hiệu lực và tác dụng rất tốt."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Có thật là khó tập như vậy không?"

Lam Hi Thần vuốt cằm nói: "Khó tập. Mới rồi Ngụy công tử không phải cũng thối sai một đoạn sao?"

Nghe vậy, Ngụy Vô Tiệm thầm giật mình, nói: "Ta vừa thối sai sao?"

Lam Vong Cơ nói: "Ở giữa có một đoạn, sai rồi."

Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Không không. Không phải là ta sai. Mà là Kim Quang Dao sai. Trong lúc cộng tình, hấn thật thật sự đúng là thối như thế. Ta có thể cam đoan từ khúc này là ta một nốt cũng không sai mà thối lại một lượt."

Lam Hi Thần kinh ngạc nói: "Vậy chính là hấn học sai? Không thể nào."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Quả là không thể nào, Liễm Phương Tôn là người thông minh như vậy sao lại nhớ nhầm giai điệu? Chỉ e đa phần là cố ý! Ta thối lại lần nữa, Lam tông chủ, Hàm Quang Quân, hai vị cũng phải cẩn thận nghe cái đoạn 'thối sai rồi' đó."

Quả thật hấn lại thối lần nữa, lúc thối đến đoạn thứ hai gần cuối, Lam Vong Cơ nói: "Dừng."

Lam Hi Thần nói: "Chính là đoạn vừa rồi."

Ngụy Vô Tiệm hạ sáo bên môi xuống, nói: "Thật sự là đoạn này? Sao ta thấy đoạn này nghe không hề hài hòa."

Lam Hi Thần nói: "Quả thật là không hài hòa. Nhưng mà nó hoàn toàn không phải một phần của 'Tây Hoa'."

Bình thường nếu gảy sai, đoạn sai sẽ không hòa hợp hoàn chỉnh với những phần khác của nguyên khúc như vậy, hầu như có thể khẳng định đoạn giai điệu này chắc chắn đã cố tình bị mài giũa rồi ghép vào.

Mà đoạn này chẳng phải của "Tây Hoa" lại lẫn vào giai điệu không liên quan của "Tây Hoa", có nhiều khả năng là mấu chốt trong việc Nhiếp Minh Quyết mất mạng!

Nghĩ ngợi chốc lát, Lam Hi Thần nói: "Các người đi theo ta."

Lam Vong Cơ cùng Ngụy Vô Tiện theo hắc dẫn đường ra khỏi Hàn thất. Giờ hội đã qua, trong Vân thâm bất tri xử phần lớn mọi người đã lên giường từ lâu, vô cùng vắng vẻ một đường chẳng có ai, Lam Hi Thần dẫn thẳng bọn họ đến Tàng Thư Các.

Vân thâm bất tri xử từng bị một trận hỏa hoạn thiêu rụi, Tàng Thư Các đã không còn là Tàng Thư Các năm ấy, nhưng khi xây lại giống hệt kết cấu trước kia, ngay cả cây ngọc lan bên ngoài các kia cũng được trồng lại một gốc. Ba người vào trong các, Ngụy Vô Tiện nói: "Lam tông chủ, có thể tìm được nguồn gốc của đoạn giai điệu kia tại đây sao?"

Lam Hi Thần nói: "Tại đây không được."

Hắn đi tới trước một dãy kệ sách, ngồi xuống vén một tấm chiếu lót sàn ở đó lên, lật ván gỗ phía dưới ra, nói: "Ở đây thì được."

Dưới tấm ván gỗ là một cửa ngầm.

Lam Vong Cơ nói: "Cấm - thư thất."

Sau cửa ngầm là một cầu thang ngầm hơn ba mươi bậc, ba người theo thang ngầm lần lượt đi xuống, hiện ra trước mắt Ngụy Vô Tiện là một tầng hầm rộng khô ráo, tiếng bước chân trên đất vang vọng trong phòng thành những tiếng dội lại mênh mông. Trong cấm - thư từng từng hàng từng hàng kệ sách, trên kệ thưa thớt xếp phân loại sách phủ bụi, vẻ như đã nhiều năm không có người lật giở.

Xong Lam Hi Thần dẫn bọn họ đến trước một dãy, nói: "Kệ này toàn bộ là ghi chép dị phổ."

Trong cấm - thư có một án thư, trên án thư chỉ có một chup đèn giấy. Lam Vong Cơ lấy giấy bút đã nhiều năm không ai đụng tới từ trên kệ xuống, ghi lại theo trí nhớ nhạc phổ* của ba đoạn giai điệu. Ba người ngồi xung quanh án thư đó chia nhau cùng làm, mỗi người phụ trách mấy chục quyển, từng quyển một, từng trang một mà đối chiếu với chuyển soạn** nhạc phổ liệt kê trong cấm - thư, tìm kiếm phần tương thích với nó.

(*nhạc phổ là bản ghi chép nhạc bằng ký tự còn **誊抄- đằng sao, tức là chuyển soạn, là bản ghi chép lại một giai điệu bằng hệ thống ký tự/ký hiệu tương ứng, đôi khi thay đổi/thêm thắt một số chỗ theo ý mình. VD chuyển soạn guitar)

Nhưng hai canh giờ trôi qua, ba người đều không tìm được nhạc phổ nào khớp với đoạn giai điệu. Cũng tức là không tìm ra nguồn gốc của nó.

Ngụy Vô Tiện vừa nhanh như gió đọc lướt bản nhạc, vừa trầm nghĩ: "Lẽ nào ghi chép dị phổ trong cấm - thư thất của Lam gia Tàng Thư Các cũng chưa từng thu lại từ khúc này? Không thể nào, nếu ngay cả Lam gia cũng không sưu tầm, nơi khác càng không thể sưu tầm được. Nói chung chắc không phải thần khúc Kim Quang Dao tự mình sáng tác đi? Nói như vậy thì phiền phức rồi, cơ mà tuy rằng hãn thông minh nhưng chung quy là nửa chừng xuất gia*, chưa thông minh đến mức có thể tự nghĩ ra..."

(* chỉ việc không dừng làm việc không phải chuyên môn của mình, vd làm tiểu thuyết gia lại đi bán hàng đa cấp)

Ngụy Vô Tiện nhìn nhìn đám chữ nhỏ chi chít chẳng chịt hồi lâu có chút hoa mắt, còn lại mấy quyển trong tay, tính trước tiên cứ để qua một bên rồi xem sau. Lam Vong Cơ đã xem xong chồng sách của hãn, lặng lẽ cầm mấy

quyển sách Ngụy Vô Tiệm để lại sang, cúi đầu tiếp tục tìm kiếm. Lam Hi Thần chậm rãi nâng mắt, nhìn thấy màn này, như muốn nói mà lại thôi.

(Làm bóng đèn có sướng không anh, ôi thân FA đến hao gầy thôi anh lại hạ mắt xuống đi)

Đang lúc ấy thì Lam Vong Cơ nói: "Quyển này."

Hắn đưa quyển sách cầm trong tay tới, Ngụy Vô Tiệm lập tức xốc lại tinh thần, rất chăm chú nhìn ngó hắn lật ra hai trang, so với tàn phổ trong tay, nói: "Hoàn toàn khác nhau mà?"

Lam Vong Cơ đứng dậy ngồi vào bên cạnh hắn, chỉ cho hắn xem: "Nhìn đầu và cuối hai trang."

Đầu bọn họ túm tụm vào với nhau, Lam Vong Cơ thì ghé sát vào tai hắn bàn chuyện, Ngụy Vô Tiệm run tay một cái, sách suýt thì rơi xuống. Vất vả lắm mới ổn định được tâm trạng, buộc bản thân rời mắt khỏi ngón tay thon dài trắng nõn của Lam Vong Cơ, phân tích kỹ càng, nói: "A, đầu cuối hai trang!"

Quyển sách nhạc này thoạt nhìn thì có vẻ như không có gì không ổn, nhưng nếu là người quen thuộc âm luật để ý hơn chút là có thể nhìn ra, trang này mở ra, từ khúc trang trước và từ khúc trang sau đúng là không nối tiếp nhau.

Ngụy Vô Tiệm lấy sáo ra thổi một đoạn theo bản nhạc, quả là hai đoạn giai điệu này tách rời nhau. Nửa đoạn nhạc trang trước và nửa đoạn nhạc trang sau hoàn toàn không phải cùng một từ khúc. Giữa hai trang này hắn là còn một trang, bị ai đó cẩn thận từng li từng tí, không để lại dấu vết xé đi.

Người này xé rất cẩn thận, không để lại chút vụn giấy nào, khó mà bị người ta phát hiện được. Ngụy Vô Tiệm lật sách, chỉ thấy trên bìa sách xanh

đậm viết ba chữ tên sách.

Ngụy Vô Tiệm nói: " 'Loạn Phách Sao'? Đây là sách gì? Giai điệu từ khúc trong sách dị quá."

Lam Vong Cơ nói: "Một quyển bí khúc tập Đông Doanh."

(Đông Doanh chính là Nhật Bản đấy ạ, mà hồi tụi nó tu tiên thì Nhật Bản chưa là Nhật Bản nên thôi vậy)

Ngụy Vô Tiệm nói: "Bí khúc của Đông Doanh bên kia? Thảo nào giai điệu không nhiều như chúng ta bên này."

Lam Hi Thần ánh mắt phức tạp, nói: "... 'Loạn Phách Sao', tương truyền có một vị tu sĩ đi thuyền phiêu lưu ra nước ngoài, lưu lạc ở Đông Doanh mấy năm, sưu tập xong một quyển tà khúc tập. Từ khúc trong sách này nếu đi kèm với linh lực khi diễn tấu có thể dùng hại người, hoặc ngày càng gây ốm, hoặc tâm tình bức bối, hoặc khí huyết xao động, hoặc năm giác quan mất nhạy... Người linh lực cao có thể lấy mạng người ta trong vòng bảy tiếng vang."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Ôn Nhu 2

Ngụy Vô Tiệm đập bàn nói: "Chính là cái này!"

Lòng hần phấn chấn, đập phát này vô cùng đột ngột làm ngã chụp đèn giấy trên án thư, Lam Vong Cơ nhanh tay nhanh mắt mà đỡ nó lại.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lam tông chủ, trong quyển 'Loạn Phách Sao' này liệu có từ khúc nào có thể quấy nhiễu lòng người, khiến nguyên thần của người ta kích động, khí huyết sôi trào, nóng nảy dễ bực các kiểu hay không?"

Lam Hi Thần nói: "... Chắc là có."

Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Kim Quang Dao linh lực không cao, không có lấy mạng người ta trong vòng bảy tiếng đàn được, hơn nữa ra tay như vậy quá trắng trợn, chắc chắn hẳn sẽ không chọn loại tà khúc lực sát thương mạnh này. Thế nhưng nếu hẳn mượn cơ vì Xích Phong Tôn gây thanh tâm huyền khúc, giúp hẳn bình ổn tâm thần, gây liên tục ba tháng, từ khúc này có thể tương đương với dùng xxx* mãn tính, thúc đẩy chuyển biến của Xích Phong Tôn bộc phát?"

(*đã bị kiểm duyệt)

Lam Hi Thần nói: "... Có."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Vậy thì suy đoán quá hợp lý rồi. Đoạn này không thuộc về bản 'Tây Hoa' khiếm khuyết mà là từ một tờ thất lạc của quyển 'Loạn Phách Sao' này mà ra. Tà khúc Đông Doanh ghi lại trong 'Loạn

Phách Sao' đều có phần phức tạp khó tập, hần không có thời gian sao chép ở cấm-thư thất đành phải xé đi - không, sai rồi, Kim Quang Dao có khả năng xem qua là nhớ, hần xé trang này đi hoàn toàn không phải là vì hần không nhớ được, mà là để cho người chết hết chuyện. Bảo đảm ngộ nhờ có ngày nào đó sự việc bại lộ, có thể là bị người ta bắt tại trận, cũng hết cách xác định nguồn gốc của đoạn giai điệu này.

"Hần làm hết thầy đều cực kỳ cẩn thận, trước mặt người thân nhiên gảy đúng là bản 'Tây Hoa' hoàn chỉnh. Xích Phong Tôn cũng không phải người say mê phong nhã, hần từng nghe Lam tông chủ người đàn 'Tây Hoa' hần là có ấn tượng đại khái với giai điệu, bởi vậy Kim Quang Dao không thể trực tiếp gảy tà khúc mà phải trộn lẫn hai từ khúc phong cách khác hần, công hiệu cũng hoàn toàn trái ngược vào nhau, vậy mà có thể trộn được ngon ơ đến trọn vẹn không giật cục, quả thật thiên phú âm luật rất cao. Ta đoán hần chỉ dùng rất ít linh lực trong đoạn 'Tây Hoa', mà trong đoạn tà khúc mới phát lực. Xích Phong Tôn dấu sao cũng không tinh thông thuật này, dĩ nhiên vô phương nhận ra có một đoạn trong đó đã bị Kim Quang Dao bóp méo thành tà khúc đòi mạng!"

Trầm mặc một lát, Lam Hi Thần thấp giọng nói: "... Tuy là hần thường xuyên ra vào Vân thâm bất tri xử, nhưng cấm-thư thất của Tàng Thư Các ta cũng chưa hề nói với hần."

Hần trả lời mỗi lúc một thêm chật vật, Ngụy Vô Tiện nói: "Lam tông chủ... Thứ lỗi cho ta nói thẳng. Liễm Phương Tôn đúng đã từng nằm vùng trong thành bất dạ thiên của Kỳ Sơn Ôn Thị, hơn nữa còn là một kẻ nằm vùng vô cùng thành công. Cả mật thất của Ôn Nhược Hàn hần cũng có thể tìm ra, cũng thần không biết quỷ không hay len vào, đối với hần cấm-thư thất của Tàng Thư Các Lam gia... Thực sự không tính là cái gì hết."

Lam Vong Cơ liền nói: "Anh hai. Năm đó lúc người di dời tàng thư* có gặp hần trên đường không?"

(tàng thư nghĩa là sách vở lưu trữ, ở đây để chỉ đám sách trong tàng thư các Lam đại ca cứu được ra)

Trong lúc cộng tình Nhiếp Minh Quyết, Lam Hi Thần từng nói trước kia hẳn đúng là đã gặp qua Kim Quang Dao, ấn tượng rõ ràng khá tốt nhưng lại nói "Một đời sĩ nhục" . Tính thời gian thì chỉ có thể khiến người ta liên tưởng đến chuyện Lam Hi Thần mang tàng thư chạy trốn.

Năm đó Kỳ Sơn Ôn thị làm loạn, lòng người hoang mang, Lam Hi Thần mang tàng thư chưa bị thiêu hủy liều mạng trốn đi, có lẽ trên đường gặp nạn chịu ơn Kim Quang Dao. Cho nên Lam Hi Thần mới tín nhiệm thái độ làm người của Kim Quang Dao như vậy, cả thanh tâm âm cũng có thể dạy cho hẳn.

Mà nếu quả thực như vậy, rất có thể vào lúc đó Kim Quang Dao đã từ chỗ Lam Hi Thần đang luống cuống tay chân biết được ít chuyện. Lúc quyết tâm diệt trừ Nhiếp Minh Quyết thì nhớ ra Lam gia cất giấu một đồng cấm-thư tà khúc kia, lại ỷ vào thân phận nghĩa đệ của Lam gia gia chủ ra vào Tàng thư các mãi đến khi tìm được thứ hẳn muốn.

Lam Hi Thần cầm trang giấy có đoạn tàn phổ trong tay nhìn chăm chăm hồi lâu, nói: "Ngày mai ta đi kiểm tra, xem đoạn tàn phổ này có thực sự sẽ ảnh hưởng đến tâm trí con người hay không."

Sự tình đã đến nước này, dường như đây là ván cược cuối cùng cho sự tín nhiệm của hẳn với Kim Quang Dao.

Lam Vong Cơ nói: "Anh hai."

Lam Hi Thần một tay bóp trán như đang kiểm chế điều gì, trầm giọng nói: "...Vong Cơ, Kim Quang Dao ta biết cùng Kim Quang Dao các người biết, còn cả Kim Quang Dao trong mắt người đời, hoàn toàn là ba người khác nhau. Đã nhiều năm như vậy trước mặt ta hẳn vẫn luôn mang hình tượng nhẫn nhục tâm hệ chúng sinh*, kính trên nhường dưới , cho tới bây

giờ ta vẫn cho rằng điều ta biết mới là thật. Người muốn ta bây giờ lập tức tin người này là kẻ tội ác tà trời âm hiểm giả dối ti tiện... Có thể để ta cần thận nhận định lại thêm chút được không?"

(*cõi lòng vương vẫn chúng sinh)

Đảng cay vẫn là ở chỗ nếu muốn hãn tin chuyện này, như vậy hãn liền phải thừa nhận trong ba huynh đệ kết nghĩa, một phụ lòng tín nhiệm của hãn, trước mặt hãn giả dối nhiều năm; người lại vì sự tín nhiệm này của hãn mà bị hại chết. Ngày ấy ở hội Thanh Đàm Thanh Hà Nhiếp thị, hãn đã sớm bị bố trí thành một kế hoạch giết người, tiếp tay đưa tới một đòn sau cuối!

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ đều không nói gì thêm.

Hồi lâu sau, Lam Hi Thần rốt cục buông tay, mệt mỏi nói: "... cho đến bây giờ, mấy chuyện này đều chỉ có ba người chúng ta người biết. Không tìm được đầu thì không đưa ra được chứng cứ. Tất cả đều chỉ là lời từ một phía, vô phương thuyết phục người ta, thuyết phục toàn thiên hạ. Nên bước tiếp theo nên làm như thế nào, còn cần bàn bạc kỹ hơn."

Ngụy Vô Tiện khẽ vuốt cằm, nói: "Lam tông chủ, cho ta hỏi thêm một câu, thi thể Xích Phong Tôn... ?"

Lam Hi Thần nói: "Không cần lo lắng, thi thể đại ca các nhà đã thấy tận mắt, giờ Hoài Tang giữ."

Ngụy Vô Tiện nói: "Kim Quang Dao phản ứng ra sao?"

Lam Vong Cơ nói: "Thiên y vô phùng*."

(*không chê vào đâu được, không sai sót sơ hở gì hết)

Ngụy Vô Tiện đã biết hãn nhất định sẽ diễn đến tròn vai, nói: "Mọi người trông thấy là tốt rồi. Chẳng mấy chốc chuyện này sẽ lan truyền xôn

xao, Kim Quang Dao là tiên đốc, trên danh nghĩa lại là nghĩa đệ Xích Phong Tôn, nhất định phải truy xét việc này đưa ra câu trả lời, khiến hắc âm lao theo lao cuối cùng lộ sơ hở. Không cần phải sợ hắc hạ độc thủ nữa."

Lam Hi Thần mang vẻ mặt khó hiểu nói: "Ngụy công tử, người không cảm thấy chuyện Di Lăng lão tổ quay về nhân thế sẽ càng xôn xao hơn sao?"

"..." Ngụy Vô Tiện trầm nghĩ: "Quả thật quên mất. Di lăng lão tổ trong truyền thuyết còn kinh khủng hơn so với Xích Phong Tôn không đâu ha!"

Lam Hi Thần nói: "Vân thâm bất tri xử chỉ có thể để các người tạm thời ẩn náu, không lâu sau vẫn sẽ có người đến kiểm tra. Các người phải tự ra ngoài, nghĩ biện pháp tìm được bằng chứng xác thực mang tính quyết định."

Cũng tức là cái đầu.

Ngụy Vô Tiện gật đầu nói: "Đã rõ." Hắc quay qua hỏi Lam Vong Cơ một cách rất tự nhiên: "Khi nào thì đi?"

Hắc theo lệ thường nghĩ Lam Vong Cơ nhất định sẽ cùng hành động với mình. Lam Vong Cơ hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, nói: "Lập tức xuất phát."

Lam Hi Thần nhìn hai con người tự nhiên như ruồi hoàn toàn không hỏi ý kiến hắc này, lại bày ra vẻ mặt muốn nói mà lại thôi. Cuối cùng vẫn là than thở: "... Bên kia, ta cũng sẽ để ý."

Hắc nói "Bên kia" dĩ nhiên là chỉ Kim Quang Dao bên kia.

Ra khỏi tàng thư các, Ngụy Vô Tiện nói: "Ca ca người chịu đả kích lớn thật."

Lam Vong Cơ nói: "Đả kích có lớn hơn nữa, tìm được chứng cứ hãn cũng sẽ không nhân nhượng."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Thế cơ mà. Dù sao cũng là ca ca người chứ bộ."

Đúng lúc đó bụi cỏ bên đường sột soạt rung động, lòng Ngụy Vô Tiệp căng thẳng, bỗng thấy đám cỏ rẽ ra, lấp ló một cái đầu nhỏ lông trắng mượt cùng một đôi tai thật dài.

Con thỏ này giật giật cái mũi phấn hồng, thấy Lam Vong Cơ vành tai rũ xuống bỗng dựng đứng lên, đập chân một cái bắn lên trên người hãn. Lam Vong Cơ đưa tay ra đón được nó, ôm trong khuỷu tay.

Bọn họ đi tới trên tràng cỏ xanh, Tiểu Bính Tử nằm cạnh một gốc cây, hơn mười con thỏ trắng tròn vo vây quanh người, đa số đều đang an ổn nhắm mắt ngủ, còn lẻ tẻ vài con vẫn đang cong móng ngo ngoáy. Ngụy Vô Tiệp đi tới bên gốc cây gãi đầu lừa Tiểu Bính Tử, Tiểu Bính Tử giật mình một cái, lỗ mũi phun phì phì tỉnh dậy, thấy Ngụy Vô Tiệp đang định rống ầm lên, đám thỏ túm tụm cũng bị đánh thức, tai dài run lên, đều nhắm Lam Vong Cơ bên kia từng đám từng đám một vây quanh đôi giày trắng như tuyết của hãn nhảy qua nhảy lại, cũng chẳng biết đang phấn khích cái gì. Ngụy Vô Tiệp nắm dây buộc Tiểu Bính Tử, vừa túm vừa dọa dẫm: "Không được kêu! Bậy kêu ta đánh bậy. Không, ta bảo hãn đánh bậy..."

Bầy thỏ đứng bằng chân sau trên đất vươn người lên, từng con từng con một bầu víu trên đùi Lam Vong Cơ đều muốn trèo lên. Lam Vong Cơ mặc cho chúng lăn qua lăn lại, lừng lững không động, Ngụy Vô Tiệp xua chúng nó cũng không đi, theo sau lưng hãn, đến khi bọn hãn ra khỏi đại môn Vân thâm bất tri xử mới rũ tai xuống, ngồi một chỗ ngóng theo chủ nhân rời đi. Ngụy Vô Tiệp quay lại nhìn, nói: "Đều luyện tiếc người nha, Hàm Quang Quân, thật là không ngờ người thế mà khiến mấy vật nhỏ kia yêu thích như vậy. Ta lại không được đó."

Lam Vong Cơ nói: "Không được?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Đúng vậy. Chim trĩ thả rừng mèo nhà chim bay, thấy ta đều xoay người bỏ chạy."

Lam Vong Cơ lắc đầu, ý tứ quá rõ ràng: Nhất định là Ngụy Vô Tiệp trước kia làm việc xấu mới không được chúng yêu mến.

Đường xuống núi, trên đường mòn Ngụy Vô Tiệp bỗng nói: "Ái ôi, ta đau bụng."

Lam Vong Cơ nói: "Nghỉ ngơi, thay thuốc."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Không được. Phụ cận Vân thâm bất tri xử không an toàn, đây đưa phút nào nguy hiểm phút đó. Ta ngồi xuống là được rồi."

Lam Vong Cơ nói: "Vậy người ngồi đi."

Ngụy Vô Tiệp vẻ mặt đau khổ nói: "Động tác lên lừa lớn quá, ta sợ đụng đến vết thương."

Lam Vong Cơ dừng lại, xoay người nhìn hắn một lát rồi bỗng đưa tay, tránh vùng quanh chỗ vết thương ra ôm lấy hông hắn, nhẹ nhàng bế hắn đặt lên lưng Tiểu Bính Tử.

Hai người một cười lừa, một đi ở lề đường. Ngụy Vô Tiệp cười lừa, cười đến híp cả mắt. Lam Vong Cơ nói: "Sao?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Không sao."

Như vừa làm được ít chuyện xấu, trong lòng hắn có chút khoái chí.

Tuy rằng rất nhiều chuyện thời thơ bé hắn đều không nhớ rõ, thế nhưng có một hình ảnh trước sau mơ mơ hồ hồ in sâu trong trí não hắn.

Một đường mòn, một con lừa hoa be bé, ba người. Một người đàn ông áo đen nhẹ nhàng ôm một người phụ nữ áo trắng bế lên, đặt trên lưng lừa hoa bé, rồi cao cao nâng một đứa bé nho nhỏ lên công kênh trên vai mình.

Hắn chính là đứa trẻ thấp bé không đến ngang đùi kia. Ngồi trên vai người đàn ông áo đen kia, vụt cái trở nên cao rất cao, uy phong凛冽, lúc thì túm tóc người đàn ông, lúc thì xoa nắn mặt hắn, hai chân không ngừng quấy đạp, miệng ô a kêu loạn.

Người phụ nữ áo trắng kia lắc lư ngồi trên lưng lừa nhìn bọn họ, dường như đang cười. Người đàn ông ấy lại trước sau im lặng không thích chuyện trò, chỉ nâng đỡ hắn cho hắn ngồi cao hơn vững hơn, một tay dắt dây buộc lừa. Ba người chen chúc trên đường mòn, chậm rãi đi về phía trước.

Đây là chút ký ức ít ỏi của hắn.

Là cha và mẹ hắn.

Ngụy Vô Tiện nói: "Lam Trạm Lam Trạm, người cầm sợi dây dắt dắt chút đi chứ."

Lam Vong Cơ nói: "Vì sao?"

Tiểu Bính Tử rất thông minh, cũng không phải là sẽ không theo phía sau hắn. Ngụy Vô Tiện nói: "Thưởng một nụ cười, dắt chút đi."

Mặc dù vẫn chưa hiểu được vì sao Ngụy Vô Tiện tươi cười rục rờ như vậy, Lam Vong Cơ vẫn nghe lời kéo dây cương Tiểu Bính Tử lên cầm trong tay.

Ngụy Vô Tiện lẩm bẩm: "Ừ. Còn thiếu một đứa nhỏ."

(được được, thế cưng để hay nó để ối giới ời coi như tôi chưa thấy nó nói gì đâu nhé)

Lam Vong Cơ nói: "Cái gì?"

Ngụy Vô Tiệm vui vẻ nói: "Không có gì. Lam Trạ, người thật là một người tốt."

Lam Vong Cơ như không biết nên tiếp thu câu này của hắn như thế nào, nhìn ánh mắt hắn càng cảm thấy kỳ quặc. Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Tự dừng phát hiện ra, sao ta lại hư hỏng như vậy chứ. Từ bé đã hư, giờ ta nhận lỗi với người còn kịp không?"

Lam Vong Cơ hơi nhướn mày, biểu cảm như vậy với hắn mà nói là cực kỳ hiếm hoi. Hắn hỏi ngược lại: "Nhận lỗi?"

Trước đây mỗi lần con người này muốn "nhận lỗi" với hắn, thường là lại khơi mào một trận sai lầm khác càng nghiêm trọng hơn. Ngụy Vô Tiệm nói: "Đừng mang cái vẻ mặt này mà. Ta nghiêm túc đó. Ôi tính toán toán, nợ cũ đã qua thì không lật lại."

Giờ ngẫm lại, bị chút chuyện xưa khi đó còn trẻ làm cho cực kỳ xấu hổ. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Có khi là vì cái mặt luôn luôn cứng nhắc của Lam Trạ đi... Ta hắn là thích nhìn bộ dạng hắn tức giận mất kiểm soát, cho nên mới luôn luôn cầm lòng không đành muốn trêu đùa hắn. Quả thực là rất xấu xa nha!"

May mà Lam Trạ không có chán ghét hắn thật.

Rõ ràng đang trên đường chạy trốn chết, Ngụy Vô Tiệm lại không căng thẳng nổi chút nào, cười một con lừa hoa nhỏ, đằng trước có Lam Vong Cơ dắt dây dẫn đường, cả lòng đều phơi phơi, an nhàn như cười mây đạp gió. Chỉ cảm thấy cho dù giờ có ngay một đồng thể gia to nhỏ đánh ra từ ven đường, ngoài việc kẻ xấu hăng hái sát phong cảnh ra thì cũng chẳng hề chi. Thậm chí còn có tâm tình thưởng thức thiên nhiên hoang dã* dưới ánh trăng. Còn rút sáo trúc bên hông định thổi một khúc.

(*đã điền, khung cảnh ruộng vườn/sân bãi nơi hoang dã)

Ma xui quỷ khiến thế nào, hăn thối ra một đoạn giai điệu. Nghe tiếng, bước chân Lam Vong Cơ hơi khựng lại, còn đáy lòng Ngụy Vô Tiệm lại bỗng nhiên bật sáng.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lam Trạm Lam Trạm, ta hỏi người, năm đó ở đáy động Huyền Vũ tàn sát núi Mộ Khê, người hát cho ta nghe một bài, rốt cuộc tên là gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Sao tự dừng lại nhớ ra hỏi chuyện này."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người cứ nói đi, tên là gì. Hình như ta đoán ra người nhận ra ta thế nào rồi."

Đêm hôm đó ở núi Đại Phạm, hăn thối ra chính là đoạn giai điệu Lam Vong Cơ khẽ khàng ngâm xướng bên cạnh hăn ở đáy động Huyền Vũ tàn sát!

Lam Vong Cơ nói: "Không có."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không có gì? Không có tên sao? Sao lại không có tên? Tự người sáng tác?"

Lam Vong Cơ nói: "Ừ."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Thực sự là tự sáng tác?!"

Lam Vong Cơ nói: "Ừ."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Bảo sao! Cái gì, ta, ta hỏi tiếp cái này ha ha."

Hăn thử dò xét nói: "Nói người thực sự là dựa vào từ khúc này nhận ra ta, hay tức là, người - chưa từng hát qua, gảy qua trước mặt người khác?"

Ngập ngừng giây lát, Lam Vong Cơ nói: "Chưa từng."

Ngụy Vô Tiện cả người phấn chấn, đá mạnh Tiểu Bính Tử một cú. Tiểu Bính Tử tức giận rống lên, như muốn hất chân đá hậu hất hẳn xuống đất, Lam Vong Cơ vội níu chặt dây. Ngụy Vô Tiện ôm cổ Tiểu Bính Tử, nói: "Không có việc gì không có việc gì, nó vẫn cái kinh vậy mà! Sẽ chỉ đá hai cái vậy thôi. Chúng ta nói tiếp. Vậy sao người không đặt cái tên cho từ khúc này nhỉ? Nhanh đặt tên cho nó đi, có muốn ta góp ý không? Không bằng cứ gọi..."

(chắc gọi Thương Tiện quá =)))))

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Ôn Nhu 3

Đúng lúc đó ánh mắt Lam Vong Cơ rét lạnh, tay phải vụt đặt lên Tị Trần. Ngụy Vô Tiện theo tầm mắt hẩn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy sau một bóng cây ven đường phía sau lưng, một bóng người đen ngòm đứng đó.

Một thanh âm nhỏ xíu nói: "... Công tử."

Ngụy Vô Tiện vừa mới cười đến vô cùng xán lạn, nụ cười trên mặt chẳng hề héo đi, nói: "A? Sao người lại tới đây? Không phải ta đã bảo người đi chơi đi rồi sao?"

Bóng người dưới tàng cây kia bước ra, ánh trăng chiếu rọi một gương mặt tuấn dật nhợt nhạt. Ôn Ninh nói: "Ta vừa nghe thấy tiếng sáo."

Ngụy Vô Tiện nói: "Tiếng sáo? Đợi đã, đúng là ta vừa mới thổi sáo. Nhưng mà ta không có ý kêu người lại, ta chính là thổi bữa chút thôi."

Hẩn chỉ vào Lam Vong Cơ nói: "Thối cho hẩn nghe."

Ôn Ninh ngơ ngác một hồi, nói: "À."

Hẩn nhìn chăm chăm Lam Vong Cơ cùng Ngụy Vô Tiện hồi lâu, như bỗng nhiên vừa mới phát hiện ra sự tồn tại của mình không phù hợp cho lắm, nói: "Ta đi trước."

Lam Vong Cơ lạnh lùng nói: "Đứng lại."

Lời vừa dứt miệng, Ôn Ninh liền đứng lại. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Lam Trạm gọi hẩn đứng lại làm cái gì, chẳng lẽ là muốn tính sổ với hẩn?"

Lam Vong Cơ nói: "Cho hãn ở lại, chiến lược*."

(*ý anh là cho chính thất nhà tui ở lại làm lá chắn đánh nhau đấy ạ...)

Ôn Ninh vội nói: "Được."

Lam Vong Cơ không nói thêm câu nào nữa, nắm dây cương xoay người đi tiếp.

Ngụy Vô Tiệp lắc lư trên lưng Tiểu Bình Quả, ngoái đầu lại nhìn.

Cách một khoảng phía sau Ôn Ninh lại lặng lẽ ần núp lần nữa, nhưng hãn biết Ôn Ninh đã đi theo.

Dư ra một 'người', một cặp mắt ần nấp trong bóng tối, hãn cũng thân bất do kỷ nghiêm chỉnh vài phần, cứ cảm thấy không tiếp tục lên cơn được, có phần tiếc rẻ.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Nói là muốn tìm lại đầu, nhưng tiếp theo chúng ta nên đi chỗ nào tìm đây? Giờ cũng chẳng có cánh tay chỉ đường cho chúng ta nữa."

Lam Vong Cơ nói: "Người có còn nhớ Tô Mẫn Thiện kia."

Nhìn vẻ mặt hãn, rõ ràng lộ vẻ sẵn sàng Ngụy Vô Tiệp trả lời "Không nhớ" rồi, chuẩn bị sau đó kiên trì giảng giải. Ngụy Vô Tiệp nói: "Hàm Quang Quân, người có ý gì đây, dù trí nhớ của ta có kém hơn nữa cũng sẽ không kém đến nỗi người mới gặp đêm qua giờ đã quên mất tiêu. Dĩ nhiên là nhớ, cái tên quái gở trong mật thất của Kim Quang Dao đó mà. Hãn có chuyện gì, có cừ oán với ta sao?"

Ngừng một chút, hãn dò xét hỏi: "Trước đây, ta có từng...?"

Lam Vong Cơ nói: "Không phải."

Thở phào nhẹ nhõm, Ngụy Vô Tiện nói: "Vậy sao hấn lại nhắm vào ta như vậy?"

Lam Vong Cơ nói: "Không phải nhắm vào người. Là nhắm vào Cô Tô Lam thị."

Ngụy Vô Tiện nói: "Mạt Lăng và Cô Tô cách nhau không xa. Nhà bọn họ có hiềm khích gì với nhà các người sao? Ta nghe nói mấy năm nay Mạt Lăng Tô thị danh tiếng gặp dịp, thực sự rất phách lối?"

Lam Vong Cơ tuy cầm dây lại đi rất chậm, sánh đôi cùng hấn, nói: "Mạt Lăng Tô thị, là một chi tách ra từ Cô Tô Lam thị."

Vốn Mạt Lăng Tô thị là do một vị môn sinh khác họ tự lập môn hộ sau khi thoát ly Cô Tô Lam thị. Do không thể thoát khỏi cái bóng của tông gia, bí kỹ nhà hấn đều không khác mấy so với Cô Tô Lam thị, thiện âm luật, dùng âm đánh chặn, ngay cả linh khí hàng đầu của gia chủ Tô Mẫn Thiện cũng tương tự thất huyền cổ cầm của Lam Vong Cơ. Đàn của Lam Vong Cơ cùng tên với chủ, là "Vong Cơ", đàn của Tô Mẫn Thiện lại cũng cùng tên với hấn, là "Mẫn Thiện".

Ngụy Vô Tiện "Phụt" một tiếng, nói: "Đây là âm mưu gì á? Ta thấy hấn cũng giống người cả người mặc đồ trắng, hấn thích người sao? Cái gì cũng học người."

Không chỉ cái gì cũng học, mà Tô Mẫn Thiện còn vô cùng kiêng kỵ người ta đụng tới chuyện này. Nếu có ai bạo dạn để lộ chút ý kiến cho rằng hấn giống Lam gia Hàm Quang Quân trước mặt hấn, hấn lập tức muốn trở mặt ngay.

Ngụy Vô Tiện nói: "Giống chỗ nào. Không giống không giống."

Hấn nghĩ, tên Tô Mẫn Thiện này mặt mũi không bằng Lam Vong Cơ, mặc đồ trắng không bằng Lam Vong Cơ, đánh đàn cũng không hơn Lam

Vong Cơ, tính tình đối nhân xử thế chắc chắn càng không sánh nổi. Nếu ai đó nói hai người này giống nhau trước mặt hắn, Ngụy Vô Tiện nghĩ thầm: "Ta cũng sẽ trở mặt."

Lam Vong Cơ nói: "Người từng gặp hắn."

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta? Ta thật chẳng có ấn tượng gì với cái mặt đó và cái tên kia cả."

Với chuyện này Lam Vong Cơ đã luyện mãi thành quen, làm gì lạ với điều đó nữa*, nói: "Người này họ Tô, tên Thiệp." Cuối cùng còn nhắc thêm: "Thủy hành uyên."

(*见怪不怪 - thành ngữ chỉ việc trở nên chai sạn không còn ngạc nhiên với những chuyện giật gân quái lạ)

Ngụy Vô Tiện chật vật nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng vỗ cái đét lên cổ Tiểu Bình Quả, chợt nói: "À, à, à cái tên, cái tên quần áo màu mè ấy ngã xuống cái hồ đó ở trấn gì gì kia, là môn sinh nhà các người?"

Lam Vong Cơ nói: "Không sai."

Ngụy Vô Tiện nói: "Người này ta không có ấn tượng gì, hình như từ nhỏ thần sắc đã luôn rất khó coi? Rặt một bộ dáng bụng dạ hẹp hòi. Người nói hắn làm gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Kẻ quật mộ."

Ngụy Vô Tiện một tay nâng má, chống trên đầu Tiểu Bình Quả nghiêng đầu không chớp mắt nhìn chăm chăm Lam Vong Cơ, nói: "Kẻ quật mộ làm sao? Sao lại nói đến hắn?"

(sao cứ có cảm giác cứ gặp Cơ lang là Tiện nường bèn IQ sụt giảm nhẹ, đúng là yêu vào ngu người mà)

Lam Vong Cơ không nói không rằng mà nhìn hăn, ánh mắt như mơ hồ có ý trách cứ. Bị hăn nhìn như vậy Ngụy Vô Tiệp mới động não, cuối cùng mới phản ứng.

Làm một môn sinh khác họ thoát ly môn gia, nào có dễ dàng chen chân ngay vào huyền môn như vậy, lại còn trong vòng vài chục năm ngăn ngui thành lập được gia tộc của mình, nói toạc ra thì cũng có chút khoắc lác. Sau lưng kia nhất định có người chống đỡ. Mà trên Kim Lân đài trông ý tứ Tô Mẫn Thiện rõ ràng nghiêng về phía Kim Quang Dao, Tô Mẫn Thiện này hăn chính là một trong mấy kiện tướng đặc lực của hăn.

Trong nghĩa trang Lịch Dương Thường thị tên quật mộ ấy quen thuộc kiểm pháp Cô Tô Lam thị, mà Tô Mẫn Thiện xuất thân là môn sinh khác họ của Lam gia, phù hợp với điều kiện này.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ta thiệt ngu mà! Không sai, Tô Mẫn Thiện kia chắc chắn chính là tên quật mộ kia. Hàm Quang Quân, người thật là sáng suốt quá đi, tiếp theo không bằng chúng ta nên ghé qua phụ cận Mạt Lăng chút, xem có tìm được đầu mối nào không."

Lam Vong Cơ nói: "Vừa rồi người đang nghĩ gì vậy."

Ngụy Vô Tiệp không chút hổ thẹn nói: "Không có gì đâu à!"

Nhưng thật ra cái này trung thực mà nói, thì vừa nãy hăn mãi ngăm đến hăn cả mặt Lam Vong Cơ, lòng dạ đâu đi nghĩ đông nghĩ tây.

Thế nhưng Lam Vong Cơ rõ ràng chẳng tin, lắc đầu nắm dây buộc Tiểu Bình Quả, tiếp tục đi về phía trước.

Hai người đi một đoạn đường về hướng Mạt Lăng. Mấy ngày tiếp theo vì phải tránh né các gia tộc lớn nhỏ, các loại trạm kiểm soát kiểm tra, luôn luôn là đường mòn hẻo lánh hương dã*. Dọc đường chém gió tấu hài**, thi thoảng nói chút chính sự. Ngụy Vô Tiệp cả người đều lười biếng, tinh thần

không hăng hái lên nổi, chỉ có miệng nói không ngừng, dường như muốn một lần xả hết phần mười ba năm qua chưa nói đủ. Lam Vong Cơ tuy lời ít ý nhiều nhưng có hỏi cũng sẽ đáp. Càng đi càng khiến người ta có một loại ảo giác rằng đây là đang trên đường đi du lịch.

(*hương = nông thôn, dã = hoang dã. **插科打诨 - thành ngữ, nghĩa QT dịch là nói chêm chọc cười)

Một hoàng hôn nọ, Ngụy Vô Tiệm nói: "Khát nước."

Cách đó không xa có một hộ nông gia, bên ngoài có rào giậu, trong giậu còn có tường đất xây thành sân trong. Lam Vong Cơ nói: "Xin nước."

Hai người xuyên qua hàng giậu đi tới cửa hộ nông gia. Mở cửa gỗ có dán tranh Tết ra. Ngụy Vô Tiệm mè nheo một hồi không dám đi vào, Lam Vong Cơ nói: "Không có chó."

Ngụy Vô Tiệm lập tức mạnh mẽ tiến bước qua cửa.

Gọi vài tiếng, chủ nhà đi vắng, gà con đầy sân. Cạnh tường đất có một cây rơm thật cao cắm một cái cào. Giữa sân đặt một tấm bàn gỗ làm thủ công, trên bàn là một xô đậu chưa lột hết.

Bên cạnh bàn chính là một miệng giếng, Ngụy Vô Tiệm đi tới đang chuẩn bị thả gáo gỗ xuống, tiếng bước chân đã truyền đến từ ngoài tường. Hai người một trước một sau, hẳn là chủ nhà, về đến.

Vốn không cần phải kinh hãi, thân nhiên thừa nhận mình là người qua đường khát nước là được, nhưng Ngụy Vô Tiệm làm nhiều việc xấu, lén la lén lút quen rồi, vừa nghe tiếng bước chân xong lập tức ôm Lam Vong Cơ nhào vào đồng rơm rạ.

May sao Lam Vong Cơ là người trầm ổn bình tĩnh, nên mới không bị hấn bất thành linh vỗ một cái vỗ đến kêu ra tiếng. Hấn hiển nhiên không hiểu tại

sao phải trốn, Ngụy Vô Tiệm cũng chột nhĩ ra: "Đúng vậy, tại sao chúng ta phải trốn? Thôn dân nơi hương dã này cũng sẽ không nhận ra chúng ta được. Cho dù có nhận ra thật*, bọn họ cũng vô phương bắt chúng ta thế nào được chứ?"

(* ở đây còn một cụm từ 血霉 - huyết - môi tức máu - nấm/mốc, có thể là một từ lóng mạng TQ, mình k biết nghĩa nên k cho vào. Bạn nào có biết xin giải thích giùm)

Thế nhưng hấn nhào tới cú này, cả người đề Lam Vong Cơ trên đồng rơm mềm mại, cái tư thế nửa cường bách kiều này làm hấn tự dừng nảy sinh một loại cảm giác hưng phấn quý dị, bèn dứt khoát khỏi đứng dậy, giả vờ kín đáo giơ ngón trỏ ý bảo Lam Vong Cơ chớ có lên tiếng. Thấy vậy, Lam Vong Cơ lại cũng yên ổn bất động.

Ngụy Vô Tiệm thông thả thông thả nằm trên người hấn, lòng lại dạt dào mừng trộm không sao tả nổi.

Trong viện truyền đến tiếng ghé gỗ xô đẩy, hai người chủ hộ nông gia hình như ngồi xuống bên cái bàn gỗ nhỏ. Một giọng nữ nói: "Nhị ca ca, đưa ta bế đi."

Nghe được tiếng "Nhị ca ca", Lam Vong Cơ ngẩn người, Ngụy Vô Tiệm đầy ý cười mà nháy nháy mắt trái với Lam Vong Cơ. Vừa khéo, một người chủ hộ nông gia này thế mà cũng là một "Nhị ca ca" !

Lam Vong Cơ nghiêng đầu qua chỗ khác. Lòng dạ Ngụy Vô Tiệm chột mềm nhũn, hận không thể nhào người tới bên tai hấn, không nghe không tha mà kêu mười mấy hai mấy tiếng "Lam Nhị ca ca", có không nên kêu hấn cũng không kiềm chế mà kiềm chế cũng không nổi.

Lúc này, một giọng nam nói: "Người lột đậu là được rồi."

Xem ra đây là một đôi vợ chồng trẻ. Cô vợ đang chuẩn bị cơm tối, anh chồng thì bế đứa con đang ngủ.

Cô vợ trẻ cười nói: "Người nha, bế còn không nổi. Chút nữa làm con tỉnh dậy còn không phải gọi ta tới đỡ à."

Anh chồng trẻ nói: "Hôm nay nó đùa giỡn muốn khủng, mệt muốn chết rồi giờ không dậy được đâu."

Cô vợ tay xoành xoạch lật ngắt đậu, nói: "Nhị ca ca, người phải dạy dỗ a Bảo cho thật tốt biết chưa? Hắn mới có bốn tuổi, cứ thích ồn ào như vậy, thích bắt nạt người ta như vậy, đợi đến lúc trưởng thành như thế lại hỏng mất."

Lam Vong Cơ vẻ mặt lạnh nhạt mặc hăn đề mình, Ngụy Vô Tiện cũng làm bộ này là bất đắc dĩ, yên tâm sửa sang tư thế mà nằm trên người hăn. Vừa ngẩng lên, thoáng thấy trên mái tóc đen của Lam Vong Cơ có vướng một sợi rơm, lập tức vươn tay nhặt xuống giùm hăn.

Anh chồng trẻ nói: "Không phải a Bảo muốn bắt nạt người ta đâu."

Cô vợ trẻ hờn giận nói: "Còn nói không phải nữa. Con gái nhà người ta cũng nước mắt lưng tròng mấy lần gào khóc mấy lần, không bao giờ muốn để ý hăn nữa rồi."

Anh chồng trẻ nói: "Nhưng lần nào cũng vẫn để ý mà. Người không biết sao? Nếu một bé trai lúc nào cũng bắt nạt ai đó, tức là... Trong lòng hăn thích người này!"

Nghe câu này, tay Ngụy Vô Tiện vò cái túm chặt y phục trước ngực Lam Vong Cơ.

Cô vợ trẻ trách cứ nói: "Hư đồn thế!"

Anh chồng trẻ nói: "Hơn nữa, nếu như cái người bị hấn bắt nạt kia luôn khóc nhè nói không muốn để ý nữa nhưng vẫn còn chơi đùa với hấn, có nghĩa là, chứng tỏ nàng cũng..."

Cô vợ trẻ khẽ mắng: "Đừng nói nữa!"

Dừng một chút, nàng nói: "Hồi đó, người luôn cướp gà con của ta, kéo bím tóc ta, đưa sâu cho ta xem, không muốn gọi ta nghịch bùn dơ. Ta... lúc đó ta từng thù người muốn chết đi được."

Anh chồng trẻ nói: "Thế bây giờ thì?"

Cô vợ trẻ nói: "...Ghét người."

Anh chồng nói: "Người mới không ghét ta ấy. Người ghét ta sao lại gả cho ta?"

Ngụy Vô Tiệp có tật giật mình*, cả mặt gần như đều vùi trong lồng ngực Lam Vong Cơ.

(*nguyên gốc là trong lòng có quỷ, trong lòng Tiệp nhà ta không những có quỷ mà còn là sắc-quỷ)

Trộm liếc lên trên nhìn mặt Lam Vong Cơ một cái, quả nhiên vẫn còn cái tác phong vân đạm phong khinh, chính chuyên mà nhìn chăm chăm nằng chiêu nơi chân trời.

Lúc này dường như đứa bé con anh chồng bế đã tỉnh, ọ ẹ mà làu bàu vài câu, hai vợ chồng vội vã cùng chọc nó cười.

Chọc cười một hồi xong đứa bé lại ngủ, cô vợ trẻ nói: "Nhị ca ca, ta vừa bảo người, muốn người dạy dỗ a Bảo cho thật tốt không chỉ vì như vậy, mà cũng bởi vì gần đây không yên ổn, người phải ngưng cho hấn đi chơi khắp nơi, hàng ngày về sớm một chút."

Anh chồng trẻ nói: "Biết rồi. Là chuyện mấy ngày nay mồ mả tổ tiên làng bên cạnh đều bị quật lên phải không?"

Cô vợ trẻ nói: "Ta nghe nói, không chỉ là làng bên cạnh chúng ta, ngay cả mấy hộ trong thành cũng không ít phần mộ tổ tiên gặp chuyện. Tà ma lắm ấy, a Bảo nên chơi ở nhà nhiều thì tốt hơn, không nên đi ra ngoài suốt."

Anh chồng trẻ nói: "Ừ. Nếu như gặp phải cái Di Lăng lão tổ gì gì kia, vậy coi như xong rồi."

Ngụy Vô Tiện: "..."

Ở cái chỗ này mà cũng có thể gặp phải người oán trách hửn?!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Trù Mâu 1

(có khá nhiều nghĩa: vấn vương/ ràng buộc/ đề phòng)

Cô vợ trẻ kia nói khẽ: "Di Lăng lão tổ, Di Lăng lão tổ... từ bé ta đã nghe kể chuyện về người này, vốn tưởng rằng 'không nghe lời sẽ bảo Di Lăng lão tổ trở về tìm người, bắt người cho quý ăn' đều là lời người lớn lừa gạt con nít giỡn chơi, ai ngờ lại có người này thật, đã vậy còn trở về nữa chứ."

Anh chồng trẻ: "Đúng đấy. Ta vừa nghe nói tới đào mộ đã nghĩ ngay tới hắn. Quả nhiên không sai, trong thành đều xôn xao bàn tán."

Đối với việc mình bị cột chung một chỗ với "đào mộ", ngoài chịu trận Ngụy Vô Tiệm cũng chẳng còn cách nào khác.

Người vợ trẻ kia lại nói: "Chỉ mong hắn hiểu câu oan có đầu, nợ có chủ. Hắn muốn báo thù rửa hận thì đi mà tìm những kẻ tu tiên kia mà báo thù rửa hận. Chứ tuyệt đối đừng gieo vạ vào nhà của người bình thường chúng ta."

Chồng nàng nói: "Chuyện này ai mà nói chắc được? Hắn là một tên ma đầu khát máu, mất hết tính người thật đấy. Lúc hắn giết một hơi hơn ba ngàn người ở Kỳ Sơn, ta còn rất nhỏ nhưng vẫn nhớ mãi, khi ấy không chỉ là những tiên nhân tu huyền kia đâu, mà cả gia đình bình thường cũng sợ hắn."

Nụ cười của Ngụy Vô Tiệm dần héo đi.

Hắn vốn nổi hứng nghe cặp vợ chồng trẻ này rảnh rảnh rồi rồi tán gẫu việc nhà, nhưng giữa lúc ấy đầu hắn bỗng như trở nên nặng quá nghìn cân, chẳng ngẩng lên nổi, không tài nào nhìn thấy biểu cảm lúc này trên mặt Lam Vong Cơ.

Sau đó đôi vợ chồng này nói những gì, một câu hắn cũng không nghe thấy. Chẳng biết đã qua bao lâu, hắn mới sức tỉnh lảng tai nghe ngóng, đôi vợ chồng nhà nông nọ vậy mà đã đánh thức con mình dậy, bê cơm với đồ ăn tới bày trong sân bắt đầu dùng bữa tối rồi. Mà từ đầu tới cuối Lam Vong Cơ vẫn không nhúc nhích, lại càng không nhắc nhở hắn. Ngụy Vô Tiện nghĩ bụng: "Như vậy cũng tốt. Bọn họ ngồi ăn trong sân, giờ tự dưng chui ra chẳng phải sẽ dọa chết bọn họ luôn sao? Hoặc không trốn ngay từ đầu, giờ trốn sau đồng cỏ khô nghe trộm hồi lâu mới đi ra, thấy thế nào cũng đáng ngờ, cũng nguy hiểm cả."

Đúng vào lúc này, có tiếng rít gào hết sức kinh khủng vọng tới từ bên ngoài nông trại.

Một nhà ba người trong sân vốn đang cười nói gắp rau ăn cơm, bị tiếng rít bất thành hình này dọa sợ đến độ vớt cả bát, A Bảo òa khóc. Người chồng trẻ nói: "Đừng sợ! Đừng sợ!"

Không chỉ có bọn họ sợ, đến cả Lam Vong Cơ lẫn Ngụy Vô Tiện cũng hơi giật mình. Cuối cùng Lam Vong Cơ cũng nhấc chân lên, định đứng dậy. Ngụy Vô Tiện vốn cũng tưởng là yêu ma quỷ quái gì đó mò tới cửa, thứ ở ngoài gào thét thêm hai tiếng, hắn thầm giật mình, lập tức dè Lam Vong Cơ trở lại dùng khẩu hình nói: "Đừng nhúc nhích."

Hai mắt Lam Vong Cơ hơi trừng, nhưng nghe theo không động dậy. Trong sân, người chồng trẻ kia nói: "Nàng bé A Bảo cẩn thận, ta ra ngoài xem thử là thứ gì!"

Vợ hăn cuống quýt: "Không không không, Nhị ca ca, Nhị ca ca bọn muội đi chung với người."

A Bảo nói: "Cha, con muốn đi với người!"

Anh chồng trẻ: "A Bảo, vào trong với mẹ con đi. Con ở nhà đóng thật chặt hết cửa sổ, bảo vệ mẹ con, biết chưa?"

Hăn đưa hai mẹ con vào phòng đóng chặt cửa, bước tới cạnh đồng cỏ khô rút bồ cào lên, rồi đi ra khỏi sân. Lúc này hai người mới có thể chạy ra.

Bọn họ nhảy qua tường đất từ hướng khác, nhẹ nhàng đáp đất. Năm bò sau đồng rơm rạ lâu như thế, tóc và dây buộc trán gọn gàng sạch sẽ của Lam Vong Cơ dính không ít sợi rơm vàng, nhưng y vẫn cứ một vẻ nghiêm túc, dường như chưa nhận ra. Ngụy Vô Tiện vươn tay gỡ từng cọng từng cọng xuống giúp y, nói: "Đi thôi."

Lam Vong Cơ: "Tại sao."

Cái y hỏi, là tại sao không đi theo chủ nhà nông ra ngoài coi. Tiếng gào kia vừa nghe đã biết đó là thứ tà ma, nếu để chủ nhà nông kia đối phó một mình e là sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng Ngụy Vô Tiện lại nói: "Khỏi phải coi. Là Ôn Ninh."

Đúng lúc đó, ở phương xa lại vang tiếng rít gào. Đầu mày Lam Vong Cơ khẽ nhướn, Ngụy Vô Tiện nói chắc nịch: "Đúng, chính là hăn. Khỏi phải lo, có lẽ là thấy chúng ta vào cửa cả buổi rồi mà vẫn chưa thấy ra, lại không dám đi bừa vào nên mới há miệng gào mấy tiếng ấy mà. Chúng ta tới đằng trước đợi đi."

Bọn họ đi trước một đoạn, quả nhiên không bao lâu sau Ôn Ninh đã theo tới.

Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Ôn Ninh à, đã nhiều năm không cất giọng, người kêu thiết là ngày càng đáng sợ đó. Thanh thế uy mãnh."

Ôn Ninh bất đắc dĩ nói: "Công tử, dù sao thì ta cũng là hung thủ. Hung thủ kêu... đều thế này cả."

Ngụy Vô Tiệm vỗ vỗ vai hắn, nói: "Kêu hay lắm, giải vây cho bọn ta. Lại giúp thêm chuyện nữa đi."

Ôn Ninh: "Mời nói."

Ngụy Vô Tiệm: "Nhìn chung quanh đây thử xem chỗ nào có mồ mả đông đúc không. Hơn nữa, nhất định phải là phần mộ mới vừa bị đào lên không lâu ấy."

Ôn Ninh cảm ứng vô cùng nhạy với âm khí, nghe vậy trợn mắt để lộ đôi tròng trắng dữ tợn, nghiêng đầu nhìn vài hướng, sau khi xem xét xong con người đen nhánh lại rơi xuống hốc mắt, tay phải nghiêng chỉ, nói: "Bên này."

Ba người đi theo hướng hắn chỉ một đoạn, tới một cánh rừng hoang. Quả nhiên trong rừng tụ tập đến hai mươi, ba mươi ngôi mộ đất, bia đá có bia gỗ cũng có, tuổi tác đều lâu đời, xiêu xiêu vẹo vẹo, dường như đất phía sau các tấm bia mộ đều bị đào một hố.

Này cũng coi như là hiện tượng kỳ lạ, nhưng cảnh tượng ấy đối với Di Lăng lão tổ mà nói thì thật sự không mấy ngạc nhiên. Thành thật mà nói, mấy chuyện thế này hồi trước hắn làm không hề ít. Cái lần nổi tiếng nhất chính là vào giai đoạn giữa của trận đánh Xạ Nhật, hắn xới ba tấc đất lật phơi đáy cả cái nghĩa trang nhiều đời tổ tiên Kỳ Sơn Ôn Thị, chế tất cả thi thể thành quỷ tướng.

Mà mỗi lần giết một tên tu sĩ Ôn gia, hắn đều luyện tất cả thành con rối, tiếp đó sai khiến bọn chúng đi tàn sát chính người thân của chúng khi còn

sống.

Trong trận đánh Xạ Nhật, nhắc tới những sự tích này thì đều khiến lòng người phấn khởi, khen không dứt miệng. Thế nhưng, khi trận Xạ Nhật ấy trôi qua ngày càng xa, người ngoài nhắc đến, lại là sự khinh thường khiếp sợ hơn mà thôi. Không riêng gì người ngoài, mà chính bản thân hãn ngẫm lại, cũng cảm thấy mình quá đáng.

Thêm vào mấy ngày trước hãn mới bị vạch trần thân phận, nên chẳng trách người ta vừa nghe nói có kẻ trắng trợn đào mộ khắp nơi thì đều nghĩ là do Di Lăng lão tổ làm ra.

Ngụy Vô Tiện thở dài, nói: "Nhìn xem còn chút bộ phận nào sót lại không. Tìm được bao nhiêu hay bấy nhiêu."

Ba người chia nhau ra, cẩn thận xem xét từng cái hố bị bới tung.

Đa số huyết mộ đã bị bùn đất vùi lấp trở lại hơn phân nửa, cần phải động tay dọn dẹp, quật lên lần nữa. Lam Vong Cơ rút Tị Trần, kiếm khí vừa ra bùn đất tung bay, sau chỉ trong một hồi coi như cực nhanh đã đào xong một huyết. Nhưng y vừa quay đầu, Ôn Ninh đứng phía sau y đã cố gắng nâng khoé miệng cứng ngắc lên, nặn ra một nụ cười, nói: "... Lam công tử, cần giúp một tay không? Bên ta đào xong rồi."

Lam Vong Cơ liếc nhìn phía sau hãn, một loạt hố đất tối om, đồng đất chất lên vừa cao vừa gọn gàng.

Ôn Ninh duy trì "nụ cười", nói thêm: "Ta thường làm chuyện này. Có kinh nghiệm. Nhanh."

Còn rốt cuộc là ai bảo hãn "thường làm chuyện này", khỏi cần nói cũng biết.

Lặng im chốc lát, Lam Vong Cơ nói: "Không cần. Người đi giúp..."

Chữ "hắn" còn chưa nói ra, y chợt phát hiện Ngụy Vô Tiệm vốn chẳng nhúc nhích gì, vẫn ngồi chồm hổm ở bên yên tâm thư thái nhìn hai người bọn họ đào mộ. Thấy ánh mắt hỏi tội của Lam Vong Cơ, bấy giờ hắn mới đứng dậy, nói: "Đừng nhìn ta như vậy mà. Chẳng phải trong tay ta không có món đồ nào, linh lực lại thấp hay sao? Thuật nghiệp* cũng có cái chuyên môn, đây là sự thật. Đào mộ, hắn nhanh nhất."

*Đại khái là kỹ thuật nghề nghiệp, mà chả biết biên hắn ra thì thế nào nữa....

Hắn tới bên Lam Vong Cơ, cúi đầu nhìn cái hố Lam Vong Cơ dùng Tị Trần đào ra kia. Chỉ thấy một cái quan tài thô sơ không nắp chôn bên trong. Ván quan tài rất mỏng, nắp thì đã nát tươm cả ra. Ngụy Vô Tiệm ngồi xổm bên mép hố, cầm lấy vài miếng nắp quan tài sút mẻ cẩn thận ngó một hồi, đưa cho Lam Vong Cơ, nói: "Mộ này không phải bị người đào ra."

Lam Vong Cơ nhận lấy mảnh gỗ, liếc mắt nhìn. Bên hông mảnh vỡ nắp quan tài có hai đường xước thật dài.

Ngụy Vô Tiệm làm động tác "cào", nói: "Móng tay. Là thi thể tự vùng dậy bước ra khỏi quan tài của mình."

Nhìn mấy ngôi mộ rỗng khác, không có ngoại lệ, đều không phải lực từ bên ngoài phá mà là phá từ trong ra.

Thế nhưng, phong thủy của cánh rừng hoang này đâu có chỗ nào đặc biệt, cũng không phải nơi hung sát, không đủ để tự nhiên tạo thành hung thi. Tình huống cũng không đặc thù như khu nghĩa địa ở Lịch Dương Thường thị, chết thảm vì diệt môn cả một nhà, toàn bộ nghĩa địa đều có oán khí đầy đủ.

Nhiều khả năng là có yếu tố bên ngoài thúc đẩy chúng hóa hung thi.

Lam Vong Cơ ra kết luận: "Kim Quang Dao đang thí nghiệm Âm Hồ phù."

Lúc ở Nghĩa thành, Tô Thiệp dùng truyền tống phù mang thi thể Tiết Dương đi, tất nhiên đã tìm thấy Âm Hồ phù khiếm khuyết được phục hồi như cũ trên người Tiết Dương, dâng cho Kim Quang Dao. Ngụy Vô Tiện chậm rãi gật đầu, nói: "Không thể chờ đợi được nữa mà thí nghiệm Âm Hồ phù vào ngay lúc này, e rằng chẳng mấy chốc nữa sẽ có hành động lớn."

Lam Vong Cơ: "Điều tra?"

Ngụy Vô Tiện: "Điều tra. Dù sao thì tới Mạt Lăng cũng chưa chắc tìm được đầu mối nào có ích, chi bằng bắt đầu ngay tại đây."

Để xác định phải chăng ở mỗi nơi mộ bị phá đều có tình huống như vậy, hôm sau, Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ rời khỏi nơi hoang vu hẻo lánh ấy, đi tới thành trấn gần đó nhất.

Trấn nhỏ này không phồn hoa lắm, cũng chẳng có thế gia trú trấn ở đây, nên không phải lo kiểm soát nghiêm ngặt. Sau khi vào trấn, Lam Vong Cơ nói với Ngụy Vô Tiện: "Chia nhau ra."

Mấy ngày qua hầu như làm gì Ngụy Vô Tiện cũng ở cùng một chỗ với Lam Vong Cơ, tự dưng bảo phải chia nhau ra hành động, hẳn hẳn còn gần gũi người, có chút không quen. Vừa định cười nói: "Chia nhau ra hỏi người hỏi được à, đừng giống như lần trước", nhưng đang lúc đó chợt hiểu ra.

Chia nhau ra hành động chỉ là mượn cớ. Lam Vong Cơ thế này là đang chờ cho hẳn một khoảng không gian, để hẳn nói chút chuyện không tiện để y nghe với Ôn Ninh.

Lam Vong Cơ đi rồi, Ngụy Vô Tiện đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng y, tuy lòng cảm kích, nhưng cúi đầu suy nghĩ một hồi vẫn không gọi Ôn Ninh ra.

Sau khi trở về từ lần hiến xá nọ, hãn vẫn chưa có cơ hội tròn tròn vẹn vẹn mà trò chuyện đông dài với Ôn Ninh một phen, không chỉ bởi đủ thứ trùng hợp suốt ngày cắt ngang, mà cũng bởi hãn thật sự không nghĩ ra mình nên nói gì, nói thế nào với Ôn Ninh.

Bởi vì chẳng hề tồn tại bất cứ hiểu lầm nào cả. Thứ hiểu lầm này, thành thật tâm tình với nhau một phen, mở lời mà nói với nhau, là có thể thấu hiểu rõ ràng, người ổn ta cũng ổn.

Nhưng trên đời này, nhiều hơn cả chính là nan đề khó giải.

Chính hãn còn không muốn nhắc lại, thì nói cái gì với Ôn Ninh mới được?

Ngụy Vô Tiện thở dài một hơi, thầm nghĩ: "Vả lại đối với mình lúc này, rồi bởi về quá khứ... vẫn chẳng xoắn xuýt bằng vụ đoạn tụ có truyền nhiễm thông qua hiến xá hay không."

Đi điều tra một vòng quanh trấn hỏi vài nhà có mộ bị phá, trong lòng Ngụy Vô Tiện đã nghĩ ra ngọn nguồn, đang chuẩn bị hội hợp với Lam Vong Cơ, lơ dềnh tạt ngang con ngõ nhỏ, chợt thấy một tên bận đồ đen đeo kiếm vèo cái bay vụt qua trong ngõ hẻm.

Hãn dừng phắt lại, lập tức lặng im không tiếng động* đuổi theo.

(*một cụm thành ngữ)

Trên mặt tên áo đen kia là một cụm sương đen dày đặc, không nhìn rõ ngũ quan!

Hãn vốn tưởng rằng Tô Thiệp bị hãn tóm đúng lúc đang tiến hành chuyện gì đó không thể cho ai biết, ai ngờ đuổi theo vào ngõ nhỏ, qua khúc quanh vừa nhìn lại, lại phát hiện có tận hai người mặt sương!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Trù Mâu 2

Ngụy Vô Tiện lập tức lách người trở về ngõ.

Vùng Giang Nam có hẻm nhỏ đan xen nhau dày đặc như đan lưới, vô cùng có lợi cho việc tiềm hành. Ngụy Vô Tiện xuyên qua đường tắt rắc rối phức tạp, khi thì truy đuổi lúc thì ẩn náu bám theo ngay phía sau, vẫn chưa bị hai tên mặt sương kia phát hiện. Hắn tranh thủ giành giật đủ loại kẻ hở để quan sát, cảm thấy chiều cao lẫn cân nặng của hai tên mặt sương này đều khác xa tên đào mộ mà bọn hắn trông thấy lần trước, khá là cường tráng chứ không phải kiểu thân hình thon thả như Tô Thiệp.

Xem ra cũng không phải chính chủ, mà là tiểu lâu la thuộc hạ của chính chủ.

Nhưng thực lực của hai tên lâu la này cũng không hề tầm thường, Ngụy Vô Tiện chỉ theo hơi gần hơn chút một tên mặt sương trong đó như bắt được động tĩnh cực kỳ bé nhỏ này, đột ngột quay đầu lại.

Vừa lúc Ngụy Vô Tiện cũng mất kiên nhẫn, không muốn bám gót thêm nữa, định bụng giải quyết nhanh gọn, tay đã đề lên trên sáo trúc bên hông, chỉ cần bọn chúng động dậy tí thôi, hắn sẽ triệu hoán Ôn Ninh ngay lập tức, giải quyết xong lại trở về tụ họp với Lam Vong Cơ.

Nhưng đợi hồi lâu, không biết hai kẻ kia thế nào mà lại không đuổi đến đây, trái lại châu đầu rí tai nhau vài câu rồi sóng vai nghênh ngang nhắm hướng ngược lại mà đi.

Ngụy Vô Tiện thầm giật mình hoài nghi: "Rõ ràng bọn chúng phát giác có người đang bám theo, tại sao không lại đây?"

Ngắm nghĩ chốc lát, hắn vòng qua chỗ rẽ, bắt đầu lao nhanh trong con ngõ nhỏ hẹp đó, vừa đi trong đầu vừa nhanh chóng suy đoán ý đồ của hai tên mặt sương này. Hai bên ngõ nhỏ đều là nhà dân, trên tường đá gắn một cánh cửa gỗ đóng kín, chỗ này đều là gia đình bình thường. Lúc hắn vội vã đi qua ngôi nhà thứ sáu, thì một cánh cửa gỗ thình lình mở vào bên trong, một đôi tay kéo mạnh hắn vô cửa!

Lẽ nào hai tên mặt sương kia mai phục trong cánh cửa này?!

Cửa mở rồi lại đóng, tốc độ người kia kéo hắn vào cực nhanh, nhưng phản ứng của Ngụy Vô Tiện còn nhanh hơn, hắn vốn định trở tay bẻ gãy cánh tay tên này, nhưng lại lập tức nhận ra đối phương không phải tên mặt sương như hắn tưởng, mà là một thanh niên toàn thân mặc áo bào trắng.

Trên áo bào của thanh niên này thêu gia văn nhà nào đó, hắn là con cháu thế gia nhà ai rồi, lúc này hai mắt đỏ ửng, cả người run lẩy bẩy, động tác hoảng loạn, sau khi kéo vào hắn lập tức bóp cổ Ngụy Vô Tiện, nhỏ giọng uy hiếp: "Đừng lên tiếng!"

Ngụy Vô Tiện lập tức xác nhận: "Tên này chắc chắn không nhận ra mình."

Tuy là uy hiếp, nhưng trong mắt Ngụy Vô Tiện, khắp người tên con cháu thế gia này đều là sơ hở, không hề có sức uy hiếp. Hắn bất giác mất hứng phản kháng, nhưng lại muốn xem xem rốt cuộc thì người này tính làm gì. Thế là, hắn phối hợp theo cùng run rẩy, vừa run vừa dạt dào tình cảm nói: "... Đừng... đừng giết ta!"

Mắt của tên con cháu thế gia này trợn muốn nứt ra: "Câm miệng! Không phải đã bảo người đừng lên tiếng hay sao! Lỡ đâu bị phát hiện ta đòi mạng người ngay!"

"Lỡ đâu bị phát hiện"? Hắc đang trốn tránh ai?

Ngụy Vô Tiện nghe lời cảm miện, người này thở hển hển mấy hơi, nói: "Cởi đồ ra!"

Ngụy Vô Tiện: "Hả?"

Người này nói: "Bớt nói nhảm! Người có cởi hay không?"

Ba chữ "cởi quần áo" này vốn hết sức hư hỏng, nhưng vẻ mặt và giọng điệu của người này lại vừa hung dữ vừa nôn nóng, làm người ta hoàn toàn không tài nào nghĩ tới chỗ hấp dẫn. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Phải chăng hắc đang trốn hai tên mặt sương kia, trốn vào trong con ngõ trống trong khu dân cư rồi, lại lo hai tên ở ngoài vẫn chưa đi, bèn tóm đại ai đó vào đây định đổi quần áo rồi tiện thể chạy trốn?"

Ngụy Vô Tiện: "Đại ca, ta cởi quần áo cho người xong, còn ta thì sao đây?"

Người này bực mình nói: "Đã bảo người bớt nói nhảm đi rồi mà! Người mang đồ ta vào, xông ra ngoài, chạy về phía bên phải. Ta cảnh cáo người, thành thành thật thật làm theo lời ta bảo, bằng không người cứ chờ xem!"

Hoá ra không chỉ muốn đổi đồ thôi, mà còn muốn tìm kẻ chết thay dẫn hai tên mặt sương kia đi giúp hắc.

Ngụy Vô Tiện lập tức thu cái vẻ mặt sợ hãi lại, khẽ cười đang định mở miệng, ai ngờ người này muốn trốn đến cuống lên, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt kỳ lạ ấy của hắc, vươn tay ra tóm, không chút để tâm mà kéo áo ngoài hắc xuống. Đúng lúc ấy, cửa viện thành linh mở tung. Lam Vong Cơ đứng ở cửa, một tay cầm Tị Trần, tay còn lại giữ yên tư thế đẩy cửa, lạnh thính nhìn cảnh này.

Ngụy Vô Tiện bay lên cho tên con cháu thế gia kia một đạp hôn mê bất tỉnh xong, loáng cái đã lưu loát mặc đồ vào, nói: "Cảnh này có phải hơi dễ khiến người ta hiểu lầm không?"

Ôn Ninh đứng sau Lam Vong Cơ, ló đầu ra, yên lặng gật gật.

Ngụy Vô Tiện cười cười, nói ngắn gọn việc hắn mới vừa trông thấy cho hai người, thắt chặt lại vạt áo, ngồi xổm xuống lay tên con cháu thế gia kia tỉnh lại. Lực một đạp kia của hắn không nhẹ, lay một lúc lâu, cái người ngã ra đất này mới mơ màng tỉnh lại, nhìn lần một, trông thấy Ngụy Vô Tiện với nét mặt ôn hòa ngay phía trên tầm nhìn, trong mắt hầy còn đầy vẻ mê man. Nhưng nhìn lần hai, lại nhìn thấy Lam Vong Cơ lạnh lùng ở bên cạnh, giật mình một cái rồi lập tức tỉnh táo hoàn toàn: "Hàm Quang Quân?!"

Suy cho cùng, trong tiên môn thế gia, không có ai nhận ra khuôn mặt Mạc Huyền Vũ, nhưng lại không ai không nhận ra Hàm Quang Quân Lam Vong Cơ.

Tên con cháu thế gia này lại quay phắt đầu sang, nhìn lần ba, quả nhiên trông thấy Ôn Ninh với gương mặt gỗ*, kêu thảm thiết: "Quý tướng quân!"

*gốc là 木, vừa là gỗ vừa mang nghĩa hiền lành. Cơ mà vì Ninh em nó là hung thi nên cơ mặt bị đơ, chắc đoạn này tg nói em nó mặt đơ như gỗ =.,="

Cuối cùng, hắn run lấy bầy chỉ vào Ngụy Vô Tiện mà rằng: "Người, người chính là... Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiện?!"

Ngụy Vô Tiện nhìn một loạt phản ứng của hắn từ đầu tới đuôi, buồn tẻ chán phèo nói: "A, nét mặt đủ kiểu sợ hãi, kinh ngạc thốt lên đầy vẻ không thể tin nổi quen thuộc này, qua bao nhiêu năm, hình thức quen thuộc vẫn thế kia chẳng hề đổi thay. Không sai, ta chính là Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiện."

Ôn Ninh lại yên lặng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Tên con cháu thế gia kia xụi lơ dưới đất, hất đầu lên, nhắm mắt lại, nói: "Đã như vậy... các... các người cho ta thống khoái đi!"

Ngụy Vô Tiện trắng trợn chế nhạo: "Mới vừa rồi còn đe dọa bảo ta đổi quần áo với người, dẫn dụ kẻ địch đi giúp người, giờ ngược lại khí phách đòi thống khoái?"

Tên con cháu thế gia kia bị tráng nói: "Dù sao thì cũng sẽ chết! Bắt ta tới Loạn Táng Cường luyện thành Hoạt thi, làm huyết tể, còn không bằng một đao giết ta đi, bớt được chút giày vò cởn con!"

Ngụy Vô Tiện: "Ngừng. Người nói 'cũng'? 'Cũng' là ý gì? Không chỉ một mình người bị bắt? Bắt đến đâu? Loạn Táng Cường? Người mà người trốn ban này là ai, có phải là hai tên mặt sương không?"

Tên con cháu thế gia nói: "Biết rõ còn hỏi, ngoài đám tay sai kia của người ra thì còn có thể là ai? Giấu đầu lòi đuôi lén lén lút lút, không... không dám lộ mặt thật ra gặp người!"

Ngụy Vô Tiện nói với Lam Vong Cơ ở cạnh bên: "Coi đi. Lúc ta không hay biết, ta lại lòi ra thêm một mớ tay sai. Ta cũng không biết hoá ra sức hiệu triệu của mình lại mạnh đến như vậy."

Hắn quay sang người kia, nghiêm túc nói: "Ta hỏi người vài thứ. Có phải trong mắt các người, 'Di Lăng lão tổ' chính là một tổ chức thần bí, tổ chức này không gì không làm được, ngày nào cũng phát rồ, tất cả âm mưu đều đẩy hết lên người nó?"

Có lẽ tên con cháu thế gia này cảm thấy bị đại ma đầu mất trí bắt giữ rồi, chắc chắn sẽ chết, nhưng trước khi chết cũng phải anh dũng một phen, bỗng dưng trở nên đông dặc, âm âm hùng hồn nói: "Ngụy Vô Tiện, người bắt nhiều con cháu thế gia như thế, người tưởng các gia tộc lớn sẽ để mặc người hoành hành hay sao? Cuối cùng cũng sẽ có ngày, người và những bè lũ giáo chúng tà ma kia đều sẽ bị báo ứng! Lại như mười ba năm trước..."

Lời còn chưa dứt, Ôn Ninh bất ngờ ra tay, bóp lấy cổ hăn ta.

Những tơ máu màu đen trên cổ hăn kia, lại xuôi theo tĩnh mạch bò lên trên má, con người liên tục co rút, quả thật quá dữ tợn dọa người!

Lam Vong Cơ thấy Ôn Ninh nóng nảy, Tị Trần rời vỏ nửa tắc, đề phòng hăn làm hại đến tính mạng người ta thật. Ngụy Vô Tiệp thì lại nói: "Ôn Ninh, thả hăn xuống."

Đứng im chốc lát, Ôn Ninh ném mạnh tên con cháu thế gia này xuống đất.

Ngụy Vô Tiệp cười khẩy: "Bè lũ giáo chúng tà ma? Người có biết số thuộc hạ dưới tay ta nhiều nhất là bao nhiêu không, biết trên Loạn Táng Cương có bao nhiêu tà đảng giáo chúng không? Tiền bối của người nói sao với người? Ba mươi ngàn? Năm mươi ngàn? Có muốn ta nói thật không? Chưa tới một trăm người!"

Tên con cháu thế gia này bị Ôn Ninh bóp đến mặt mày đỏ rực, ho khan liên tục, Ngụy Vô Tiệp lại nói: "Còn Hoạt thi, đã nói rất nhiều lần rồi, thứ ăn hại cấp thấp kia, ta đây không luyện!"

Dứt lời, hăn bổ một chưởng, vỗ cho tên con cháu thế gia kia bất tỉnh.

Dừng một chút, Ngụy Vô Tiệp ngẩng đầu lên nói: "Hai tên mặt sương kia cố ý thả gã chạy. Lúc ta theo dõi, rõ ràng bọn chúng đã phát hiện ra ta, nhưng lại cố hết sức không để ý. Quán nửa là coi ta là người này, cố ý thả. Đây là ý đồ gì?"

Lam Vong Cơ: "Tiết lộ tin tức."

Tiết lộ tin Di Lăng lão tổ trở về thế gian, đào xác khắp nơi, bắt người về Loạn Táng Cương luyện thành Hoạt thi, chuẩn bị huyết tể. Mặc kệ thật hay giả, tin tức và bầu không khí như thế, đã bao phủ khắp nơi rồi.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Mục đích để lộ tin tức này là gì? Nếu như chỉ vì hãm hại ta, thì vở kịch trên đài Kim Lân đã đủ rồi, trong Huyền môn vốn ai ai cũng hận ta thấu xương, cần gì phải làm điều thừa?"

Lam Vong Cơ: "Danh chính ngôn thuận dẫn đầu các đại thế gia đến Loạn Táng Cường."

Sau đó, tiến hành trận vây quét Loạn Táng Cường lần hai.

Ngụy Vô Tiệm lắc đầu, nói: "Dường như chỉ có mỗi lời này giải thích được, nhưng tiến hành trận vây quét lần hai thì có ích lợi gì? Vây quét ta ư? Nhưng hiện giờ ta đâu có ở Loạn Táng Cường, còn Kim Quang Dao sao lại có thể dám chắc sau khi ta nhận được tin tức, thì nhất định sẽ đến Loạn Táng Cường? Lỡ đâu ta không đi, gom đồ bỏ trốn thì sao đây? Hẳn dẫn một đồng gia tộc lớn có nhỏ có vô hạn, chẳng phải là uổng công vô ích hay sao?"

Dù có nghĩ thế nào, nói tóm lại đây cũng không phải chuyện tốt lành gì.

Ngụy Vô Tiệm và Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy quyết định tiếp theo trong mắt đôi bên.

Hắn chậm rãi đứng dậy, nói: "Loạn Táng Cường phải không? Đúng lúc đã nhiều năm rồi chưa trở lại."

Có người dám giương oai ngay trên địa bàn của hắn, tưởng chủ nhân không ở nhà là có thể làm xằng làm bậy hay sao?

Hạ quyết định xong, Ngụy Vô Tiệm với Lam Vong Cơ liền đổi tuyến đường, không đi Mạt Lăng nữa, nhắm hướng Di Lăng mà xuất phát.

Ngụy Vô Tiệm ngồi xếp bằng trên con lừa, vừa lắc lư vừa nói: "Còn chưa tới Mạt Lăng lại muốn đi Di Lăng, bọn ba mọt nhọc, khi nào mới đến cuối đây."

Lam Vong Cơ nắm dây thừng, lẳng lặng mà đáp: "Cuối cùng cũng sẽ có ngày yên ổn."

Ngụy Vô Tiện khẽ động lòng: "Ừ, cuối cùng cũng sẽ có ngày yên ổn."

Tán gẫu vài câu, hăn lại trông như thờ ơ nói: "Hàm Quang Quân, nói tới, người dự định quy ẩn lúc nào?"

Thân hình Lam Vong Cơ ở phía trước hơi dừng lại một chút, dường như suy tư, Ngụy Vô Tiện nói: "Quy ẩn rồi định làm những gì đấy?"

Sau một hồi yên lặng, Lam Vong Cơ đáp: "Vẫn chưa nghĩ tới."

Từ khi thấy đôi vợ chồng trẻ chuyện trò việc nhà nọ, Ngụy Vô Tiện vẫn không kiềm được mà tưởng tượng, nếu chuyện này có ngày yên ổn thật, mai sau quy ẩn, hăn muốn tìm một nơi non xanh nước biếc thừa thớt người ở, xây một căn nhà lớn, sẵn tiện xây luôn một căn bên cạnh cho Lam Vong Cơ nữa. Mỗi ngày ăn hai món một canh, đương nhiên, tốt nhất là Lam Vong Cơ làm cơm, không thì cũng chỉ có thể ăn của hăn làm thôi, sổ sách thì tốt nhất cũng giao tất cho Lam Vong Cơ quản. Thậm chí đáng dấp Lam Vong Cơ mặc quần áo vải, ngực với đầu gối có mảnh vá, mặt không chút cảm xúc ngồi bên bàn gỗ tự tay làm, đếm từng đồng từng đồng tiền một, đếm xong lại vác cuốc ra ngoài làm việc hiện lên trước mắt hăn, còn hăn thì... hăn thì... hăn thì làm gì?

Ngụy Vô Tiện nghiêm túc ngẫm nghĩ coi mình nên làm gì, người ta nói có kiểu người cùi gạo đầu muối, rồi dệt vải cày bừa, như vậy cũng chỉ còn thừa lại dệt vải. Nghĩ tới dáng điệu mình bắt chéo chân ngồi trước máy dệt mà phát hoảng, vẫn nên để mình vác cuốc đi thôi, bảo Lam Vong Cơ dệt vải mới khá là hợp. Ban ngày đánh cá trồng trọt, ban đêm xách kiếm ra ngoài săn đêm, trăm yêu trừ ma, thiệt tốt đẹp. Chán quá thì vờ như vốn không có chuyện quy ẩn này, vào đời lần nữa cũng vậy. Nhưng thật ra, vẫn khác nhau một chút...

Lam Vong Cơ thành linh nói: "Chút cái gì?"

Ngụy Vô Tiện: "Hả?"

Hắn mới nhận ra, mình vậy mà lại nói câu cuối cùng ra miệng mất, lập tức nghiêm mặt nói: "Ta nói, Tiểu Bình Quả hơi khác với đồng loại của nó chút."

Tiểu Bình Quả quay đầu, ra sức khạc một ngụm nước bọt.

Ngụy Vô Tiện vỗ lên cái đầu lừa của nó một phát, kéo hai cái tai dài của nó, nghĩ bụng: "Mình bị bệnh thiệt rồi à? Hay là đoạn tụ có thể truyền nhiễm thông qua cơ thể thật? Bằng không thì tại sao mấy ngày qua mình cứ luôn cảm thấy... đến cả giấc mơ hão kia cũng một lời khó mà nói hết. Quy ẩn, Lam Trạm muốn quy ẩn cũng phải là chuyện tám mươi hay một trăm năm sau lận, hơn nữa cũng đâu nhất định phải ở sát vách mình chứ? Lại còn làm cơm cho mình, trồng trọt giúp mình, quản lý sổ sách thay mình, dệt vải cho mình? Không đúng, quên mất trồng trọt là việc của mình... Đây là cái gì với cái gì đây... Y có phải vợ mình đâu chứ!"

Hắn tỉ mỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng Lam Vong Cơ, lại vì vậy mà sinh ra chút tiếc nuối kỳ lạ: "Người như vậy, lại không phải vợ mình, ài...."

Lúc hai người đến thị trấn nhỏ trước Loạn Táng Cường Di Lăng, thì đã cách biến cố Kim Lâm đài năm ngày.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Trù Mâu 3

Trong lúc ấy, hãn cũng từng nghiêm túc suy xét, rốt cuộc thì lần đi lên núi này là đúng hay sai, nếu đúng lúc gặp phải các đại thế gia đến đây vây quét, khẳng khẳng vu khống đó là hãn rồi dẫn người tới bắt, thì nên làm gì đây?

Kết luận là, có tới hay không, có cứu hay không và hãn có mặt ở đây hay không, cũng đều có thể khẳng định, không có gì khác nhau. Nếu cứ nhất định phải nói khác đi, thì cũng chỉ khác ở chỗ "chạy tội" và "bị bắt ngay tại trận" mà thôi. Nói thế nào thì người cũng đều bị bắt lên trên núi của hãn cả rồi, dù sao chẳng nữa hãn cũng trốn không khỏi cái tội danh này.

Chạy tới trước cứu lấy người bị bắt, không chừng còn có thể cứu vãn được chút ít hình tượng, tóm vài tên mặt sương tới rồi từ từ tra hỏi sau.

Tóm lại phải làm một lần dứt điểm.

Trên đường đi có ghé qua trấn nhỏ ở Di Lăng, Ngụy Vô Tiện chỉ cảm thấy đây tai là giọng nói quê hương, làm tinh thần sảng khoái, cực kỳ thân thiết, rõ ràng không mua đồ, nhưng vẫn cứ không nhịn được mà mở miệng dùng tiếng địa phương bắt chuyện với tiểu thương ven đường. Nói đến hài lòng thoả dạ, bấy giờ mới quay người lại nói: "Hàm Quang Quân, chắc người còn nhớ cái trấn này nhỉ."

Lam Vong Cơ khẽ gật đầu: "Còn nhớ."

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Biết chắc là trí nhớ người tốt hơn ta mà. Ngay ở cái trấn này nè, ngày trước tụi mình có gặp nhau một lần. Đúng lúc đụng

phải người tới Di Lăng sẵn đêm, ta nói muốn mời người ăn cơm, còn nhớ vụ này không?"

Lam Vong Cơ: "Còn nhớ."

Ngụy Vô Tiệp: "Cơ mà xấu hổ quá, cuối cùng vẫn là người trả tiền, ha ha!"

Hắn chỉ cười vài tiếng rồi dừng.

Không dừng lại lâu, bọn họ nhanh chóng băng qua cái trấn nhỏ này.

Loạn Táng Cường toạ lạc ở một nơi sâu trong cụm núi Di Lăng.

Dường như bị oán niệm sâu nặng ngấm dần, cảnh lá và rừng cây trên đồi núi này đều một màu đen kịt. Tường cao hơn trượng xây từ chân núi lên, trên mặt tường khắc chi chít chú văn, đề phòng người hoặc thú không phải người ra vào.

Bức tường chú bao vây toàn bộ Loạn Táng Cường sớm nhất là do gia chủ đời thứ ba của Kỳ Sơn Ôn thị dựng lên, bởi không cách nào lọc sạch oán linh có xu thế dời núi lấp biển nơi đây, đành phải lùi lại mà cầu việc khác, chọn cách bao vây ngăn chặn nó. Tường phía này đã từng bị Ngụy Vô Tiệp làm sập một lần, bức hiện nay, là do Lan Lăng Kim thị dẫn người tới, xây dựng gia cố thêm cái mới.

Nhưng lúc bọn họ đến, lại phát hiện một quãng tường cao thật dài đã bị sập thêm lần nữa.

Ngụy Vô Tiệp để con lừa hoa dưới chân núi, ba người bước qua bức tường nát, men theo đường núi đi lên trên. Không bao lâu sau, đã trông thấy một pho tượng thú đá không đầu.

Pho thú đá này nặng hơn ngàn cân, canh giữ đường núi đã nhiều năm, cây mây bò đầy quanh thân, rêu rả rác khắp các chỗ trũng. Đầu thú bị người lấy rìu nặng bổ xuống, vứt ở nơi cách đó không xa, đập nát bét như đang thị uy. Mặt cắt còn mới tinh, để lộ ruột đá trắng phau. Đi thêm đoạn nữa, lại gặp phải một pho khác cũng bị bổ, lần này là từ đầu đến chân chia thành hai nửa.

Ngụy Vô Tiện đoán cái là biết ngay, mấy thứ này chắc chắn chính là Thạch thú trấn sơn do chúng gia đặt ở huyết vị phong thuỷ trên Loạn Táng Cương sau khi hấn chết năm xưa. Loại thú đá này có khả năng trấn âm trừ tà, yêu cầu kỹ thuật cực cao, giá thành cũng hết sức đắt đỏ. Giờ đây e là tất cả đã bị người phá huỷ, thiệt là phung phí của trời.

Ngụy Vô Tiện với Lam Vong Cơ sóng vai đi vài bước, tình cờ quay đầu lại, thấy Ôn Ninh đứng bên pho thú đá nọ, cúi đầu bất động, bèn nói: "Ôn Ninh? Người đang nhìn cái gì vậy?"

Ôn Ninh chỉ chỉ cái bệ của thú đá.

Pho thú đá này đặt nằm trên một cọc gỗ thấp tròn thô to. Bên cạnh cọc gỗ thấp đó là ba cái cọc gỗ nhỏ hơn, thấp hơn năm rải rác, dường như từng bị lửa đốt, đều cháy đen cả.

Ngụy Vô Tiện không biết nên thở dài, hay là nên lặng thinh nữa.

Hắn vốn không có ý trở về chốn cũ.

Trong cuộc đời Ngụy Vô Tiện có hai quãng thời gian dẫn vật nhất, đều trải qua ngay ở nơi đây. Hắn đã biết trước, trở lại Loạn Táng Cương, nhất định sẽ trông thấy những thứ này, chẳng thể tránh khỏi. Biết rõ không cách nào phiêu phai, là làm chuyện vô ích, nhưng ánh mắt vẫn không dẫn được mà bắt đầu kiếm tìm ở nơi gần mấy cây cọc gỗ.

Ôn Ninh lần tới di tích kia nhanh hơn hẳn, bước sang, hai đầu gối khụy xuống, năm ngón tay cắm sâu vào trong đất, nắm một vốc bùn đất lên, cầm trong lòng bàn tay.

Hắn nhỏ giọng nói: "...Tỷ tỷ."

Một luồng gió lạnh cuốn qua, biến cây xào xạc kêu vang, hết như ngàn vạn tiếng nói nhỏ nhỏ đang thì thào với nhau.

Lam Vong Cơ: "Lên núi?"

Ngụy Vô Tiệm: "Tìm hiểu thực hư trước đã."

Hắn quỳ một chân lên đất, cúi người, nhẹ nhàng thì thầm câu gì đó với mặt đất dưới thân. Bỗng nhiên, có một nơi trên mặt đất hơi gồ lên.

Như đoá hoa trắng xám nở rộ trong đất bùn màu đen. Một cánh tay xương chầm chậm chui từ dưới đất lên.

Cánh tay xương dùng dằng yếu ớt giương lên được non nửa, Ngụy Vô Tiệm duỗi một tay ra nắm chặt lấy nó, đè cơ thể xuống thấp hơn, mái tóc dài trượt xuống khỏi vai, che khuất một bên mặt hắn.

Hắn đưa môi đến gần cánh tay xương ấy, nhỏ giọng thủ thủ, sau đó lặng im, hết như đang lắng nghe gì đó, một lát sau, hơi gật đầu, cái tay kia co cụm lại như một nụ hoa, chui xuống nền đất.

Ngụy Vô Tiệm đứng dậy, phủi bùn đất dưới thân, mặt lộ vẻ khó hiểu: "Lục tục mấy hôm đã bắt hơn trăm người, ở trên đỉnh đồi, đều còn sống. Thế nhưng, kẻ bắt người đã xuống núi rồi."

Bắt người lên, nhưng chính kẻ đó lại xuống núi, thật là quái lạ.

Lam Vong Cơ nói: "Còn sống là tốt."

Ngụy Vô Tiệm: "Đúng, còn sống là tốt."

Đi lên trên nữa, nghênh đón họ là một vài phòng ốc đổ nát.

Đa số những căn phòng này đều rất nhỏ, cấu trúc đơn giản, thậm chí thô sơ, vừa nhìn đã biết là người thường vội vã ở ngoài dựng nên. Có cái đã bị đốt cháy đến độ chỉ còn lại cái khung, có cái sụp nguyên cả căn về một phía, cái bảo tồn hoàn hảo nhất, thì cũng đã bị vỡ nát hết nửa bên. Cái nào cái nấy đều như u linh áo quần rách rưới, ngắc ngoải chịu gió thổi mưa dầm mười mấy năm không người chăm sóc, lặng im quan sát người từ dưới núi lên đây.

Từ sau khi lên núi, bước chân của Ôn Ninh vẫn hết sức nặng trĩu, lúc này đây, hần đứng trước một gian nhà, bước chân không di chuyển nữa.

Bởi vì, đây là một gian nhà do chính tay Ôn Ninh dựng nên.

Trước khi hần rời khỏi, gian nhà này vẫn còn vẹn toàn. Tuy đơn sơ nhưng lại là một nơi tốt đẹp để che mưa chắn gió, là nơi mà người hần quý trọng, người mà hần quen biết ở lại.

"Cảnh còn người mất", tốt xấu gì vật vẫn còn đó, nhưng trong hoàn cảnh này, ngay cả nhìn vật nhớ người, cũng không thể làm được.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Đừng nhìn nữa."

Ôn Ninh: "... Ta đã nghĩ tới từ lâu rồi. Chẳng qua chỉ muốn xem thử, có thứ gì còn lại không thôi..."

Lời còn chưa dứt, trong gian nhà đổ nát, bỗng nhiên có bóng người lắc lư đứng dậy.

Bóng người này nhắm hướng ngoài phòng mà lao đảo đi tới, một nửa khuôn mặt thối rữa lộ dưới ánh nắng nhạt. Ngụy Vô Tiệm vỗ tay một cái, bộ

tầu thi này hoàn toàn không phát giác điều gì bất thường, lúc bấy giờ Ngụy Vô Tiện mới lùi lại vài bước, nói: "Đã bị Âm Hồ phù khống chế."

Con rồi xác đã thần phục hẳn, sẽ không bị Âm Hồ phù khống chế. Cũng y như vậy, con rồi xác đã bị Âm Hồ phù thao túng, cũng sẽ không nghe theo mệnh lệnh của hẳn. Quy tắc chính là: Tới trước được trước.

Ôn Ninh một bước tiến lên, găm gờ vịn đầu nó xuống. Tiếp sau đó, là từng hồi tiếng gào truyền đến từ bốn phương tám hướng, trong rừng cây tối đen, có hơn năm mươi bộ tàu thi chầm chậm bước ra.

Những tàu thi này nam nữ già trẻ không đồng đều, đại đa số đều còn rất mới, trên người mặc áo liệm, quá nửa chính là những thi thể thất tán khắp nơi đạo gần đây. Lam Vong Cơ lật đàn cổ, tiện tay gảy, tiếng đàn tràn ra bốn phía như sóng gợn, ép bầy tàu thi vây quanh bọn họ nhoáng cái khuy gối quỳ thành một vòng. Hai tay Ôn Ninh nhắc một nam thi vô cùng cao lớn lên, quăng nó ra ngoài vài trượng, kẹt luôn trên cành một gốc cây, ngo ngoáy không thôi. Ngụy Vô Tiện nói: "Đừng lãng nhăng với chúng nó nữa, lên núi!"

Ba người vừa đẩy lùi xác vừa lên núi, chẳng biết rốt cuộc mấy ngày qua Kim Quang Dao đã cầm Âm Hồ phù điên cuồng triệu bao nhiêu tàu thi, mà sóng này nối tiếp sóng kia, càng trèo lên trên gần đỉnh đồi, số lượng càng đông đúc, càng nhiều hơn nữa. Rừng cây tối đen cao chọc trời, tiếng đàn vút lên tận mây, bầy quạ bay loạn. Hai canh giờ sau, cuối cùng bọn họ cũng được chút rảnh rỗi để nghỉ ngơi, xác nhận bốn phía không còn làn sóng tàu thi nào nữa, lúc này Ngụy Vô Tiện mới ngồi lên một con thú đá trần sơn bị hư hại, thở một hơi.

Lam Vong Cơ thu đàn, rút một thanh trường kiếm từ trong tay áo ra, đưa cho hẳn.

Ngụy Vô Tiệm nghiêng đầu nhìn, chính là Tuỳ Tiệm. Hoá ra Lam Vong Cơ vẫn luôn thu nó trong tay áo Càn Khôn.

Hắn cúi đầu nhìn Tuỳ Tiệm, cười nhận lấy nó, nói: "Cảm ơn."

Hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, chăm chú nhìn lưỡi kiếm trắng loá ấy một hồi, lại quả quyết cắm nó vào lại, đeo ở bên hông, không hề có ý sử dụng nó.

Thấy thế, Ôn Ninh nghiêng đầu. Lam Vong Cơ thì lại nhìn hắn chăm chăm, Ngụy Vô Tiệm giải thích: "Đã nhiều năm không dùng tới kiếm, không quen."

Đỡ đầu gối ngồi một lúc, Ngụy Vô Tiệm đứng dậy, ba người lại đi lên trên vài bước, cuối cùng cũng trông thấy một đại điện sắp ngã mà không ngã, sắp đổ mà không đổ.

Loạn Táng Cường là chiến trường thời cổ.

Nghe đâu vào thời cổ, ngọn núi này không gọi là Loạn Táng Cường, mà nó là một ngọn tiên sơn nổi danh nơi hải ngoại. Từng có một phái tu tiên lớn tiếng tầm lưng lấy tọa lạc nơi đây. Người đứng đầu phái các đời có khả năng hô mưa gọi gió, hơn nữa còn thân kiêm chức vị quốc sư. Giữa tông môn thường xuyên có ác đấu, kẻ đứng đầu thống trị phái tàn bạo đắm máu, sau tiểu quốc cũng vì gã mà bị xâm phạm, cả nước bị diệt, trải qua chém giết dài đến mấy chục năm, cuối cùng ngọn núi này cũng biến thành Địa ngục nhân gian, tên trước kia cũng chôn vùi vào bụi, chỉ còn sót lại ba chữ "bãi tha ma*", vì vậy người đời đều khắc ghi trong lòng.

*tên Hán là Loạn Táng Cường đó = v =

Đại tông môn cực thịnh một đời, nay cũng chỉ còn lại toà Phục Ma điện đổ nát hoang tàn chống chọi trăm nghìn năm qua do vị quốc sư ban đầu nọ xây dựng. Tuy Phục Ma điện này trải qua trăm năm mưa quật gió lùa, hơn phân nửa đã tường đổ ngói vỡ, nhưng vẫn có thể nhìn ra thời gian huy

hoàng hưng thịnh năm đó. Đỉnh mái cao ngất, cột trụ chọc trời, cũng coi như khí thế rộng lớn. Thế nhưng, toàn bộ nó đều nghiêng ngả.

Người ta nói Loạn Táng Cương là một ngọn núi xác, đầy khắp núi đồi, chọn đại một nơi cắm xẻng đào xuống cũng có thể bới lên được một kẻ đã chết, lời ấy không giả. Cũng chính vì nguyên nhân đó, trong núi thường có Thực Thi Giáp qua lại. Thực Thi Giáp cũng chính là Xuyên Sơn Giáp hấp thu yêu khí, ngấm dần rồi yêu hoá, bởi lấy thi thể cà oán khí của xác nên đào thi thể trong đất lên ăn, dẫn đến việc trên Loạn Táng Cương nhiều hố nhiều lỗ, bên dưới đáy Phục Ma điện gần như bị đào thấu, chất đất tươi xốp, nền móng không ổn, một bên đã hãm sâu xuống đất từ lâu.

Bọn họ vốn tưởng càng đi lên sẽ càng gay go, ai ngờ tới gần đỉnh đồi rồi, lại không có tẩu thi quấy rối. Càng như vậy, lại càng khiến người ta không yên lòng. Ngụy Vô Tiện không nhịn được nảy sinh lòng cảnh giác: "Cứ đơn giản xông thẳng một đường như thế, không khỏi có hơi quá dễ dàng."

Suy nghĩ của ba người đều giống nhau, cẩn thận tiềm hành, áp sát bên ngoài điện nhưng không xông vào trong ngay, mà dò xét tình hình bên trong điện từ phía ngoài trước.

Phục Ma điện này rất là rộng rãi, chứa đựng ngàn người cũng không thành vấn đề. Có hơn trăm người tay chân đều bị Khổn tiên tác trói chặt, dồn thành đồng ở giữa đại điện.

Hơn trăm người này đều là môn sinh có cấp bậc khá cao hoặc là con cháu thế gia trực hệ. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Bắt hết đám con cháu tâm can bảo bối của những thế gia này tới đây, trận vây quét lần hai này chắc chắn phải có. Chỉ có điều..."

Chỉ có điều không biết, lần này, Giang Trường có phải lại là người dẫn đầu hay không thôi.

Bỗng nhiên, một thiếu niên ngồi dưới đất nói: "Ta nói này, lúc đó người không nên chỉ đâm hấn một kiếm, sao người không dứt khoát kéo cổ hấn xuống luôn?"

Giọng hấn rất nhỏ, nhưng Phục Ma điện lại hết sức trống trải, vừa mở miệng ra là ong ong vọng về, căn bản chẳng cần nghe trộm cũng có thể rõ rõ ràng ràng. Nghe tiếng, lúc này Ngụy Vô Tiện mới chú ý tới, thiếu niên vẻ mặt lạnh lẽo nặng trĩu ở bên cạnh tên con cháu kia, chính là Kim Lăng!

Kim Lăng không hề liếc mắt nhìn gã lấy một cái, cúi đầu im lặng.

Một thiếu niên sợ hãi nói: "Bọn chúng đi đã gần hai ngày rồi... rốt cuộc chúng muốn gì đây? Muốn giết hay muốn lóc thịt... hay cho một cái thống khoái."

Tên con em lên tiếng đầu tiên kia nói: "Còn thể nào nữa? Chắc chắn là muốn làm như với Ôn gia trong hồi trận Xạ Nhật ấy, luyện chế chúng ta thành con rối xác của hấn, lại dùng chúng ta đối phó với người nhà của chúng ta, khiến bọn họ không xuống tay được, để họ tự giết lẫn nhau." Gã cắn răng nói: "Tà ma! Rõ là đê tiện! Thử vô nhân tính..."

Kim Lăng bỗng lạnh lùng thốt: "Người câm miệng cho ta!"

Tên con cháu kia ngạc nhiên nói: "Người bảo ta câm miệng? Ý người là gì đây?"

Kim Lăng: "Ý gì à? Người điếc hay bị ngu thế, nghe không hiểu tiếng người hả? Câm miệng, chính là bảo người đừng có ồn ào nữa!"

Bị trói hai ngày, tên con cháu kia đã gắt gỏng cả người từ lâu, cả giận nói: "Người dựa vào cái gì bảo ta câm miệng?!"

Một giọng nói trẻ măng cũng coi như bình tĩnh khác vang lên: "Hiện chúng ta đang bị trói ở đây, không biết tẩu thi đầy bên ngoài kia chừng nào

sẽ xông vào. Những lúc thế này các người vẫn muốn cãi nhau?"

Lam Tư Truy thế mà cũng bị bắt tới.

Tên thiếu niên bị kêu câm miệng kia nói: "Là nó nổi điên trước! Sao, người chửi thì được nhưng không cho người khác chửi hả?! Kim Lăng, hừ, người tưởng người là ai? Người tưởng Liễm Phương Tôn là tiên đốc, thì sau này người cũng vậy? Ta cứ không ngậm miệng đó, ta coi người..."

Kim Lăng đột nhiên nhào cả người tới, cụng đầu vào gáy gã, cái tên con cháu kia đau đến độ kêu gào, mắng: "Muốn đánh hả, ta hầu! Ông đây đang nén giận. Người là cái thứ có mẹ sinh nhưng không có mẹ nuôi!"

Nghe xong câu này, Kim Lăng càng điên tiết hơn nữa, bị trói không tiện ra tay, hắn liền xài cùi chỏ với đầu gối, liên tục ra đòn đập cho đối phương áy áy gào lên. Nhưng hắn chỉ có một mình, còn tên thiếu niên kia ấy thế mà lại là kẻ thường ngày đều là tiền hô hậu ủng, chúng bạn bè vừa thấy gã chịu thiệt, lập tức réo lên: "Ta tới giúp người!" Đồng loạt xông tới. Lam Tư Truy ngồi ở gần đó, thân bất do kỷ bị bọn họ cuốn vào dòng lũ quần áo, hồi đầu còn gượng gạo khuyên nhủ "bình tĩnh, bình tĩnh cả đi", nhưng sau khi bị trúng mấy đòn cùi trỏ, hắn đau đến độ cau mày suốt, mặt ngày càng đen, quát to một tiếng, dứt khoát gia nhập hỗn chiến luôn.

Ngụy Vô Tiện với Lam Vong Cơ đều không nhìn nổi, đưa mắt liếc nhau, xác định trong ngoài Phục Ma điện này hắn là không có cạm bẫy, Ngụy Vô Tiện dẫn đầu nhảy lên trên bậc thềm trước điện Phục Ma, quát: "Giải tán, giải tán hết đi!"

Một tiếng quát này của hắn, vang vọng trong điện Phục Ma, gần như chấn điếc cả tai. Các thiếu niên quần vào thành một cục ngắc đầu nhìn sang, Lam Tư Truy trông thấy bóng người quen thuộc bên cạnh hắn, vui vẻ gọi: "Hàm Quang Quân!"

Bên cạnh có kẻ hoảng sợ nói: "Người mừng cái gì? Bọn chúng... bọn chúng cùng một giuộc đó!"

Ngụy Vô Tiệm bước vào Phục Ma điện, rút Tuỳ Tiệm ra khỏi vỏ, sẵn tay vứt ra sau, một bóng người chột hiện, tiếp lấy kiếm, chính là Ôn Ninh.

Đám con cháu thế gia này lại kêu gào quý quý một trận: "Quý quý quý quý tướng quân!"

Ôn Ninh vung Tuỳ Tiệm, chém một kiếm về phía Kim Lăng, Kim Lăng cắn răng nhắm chặt mắt lại, ngờ đâu toàn thân thả lỏng, Khốn tiên tác đã bị lưỡi kiếm Tuỳ Tiệm chém đứt.

Ôn Ninh đi quanh điện, chặt đứt Khốn tiên tác. Con cháu thế gia được hăn mở trối trốn không xong mà ở cũng không được, trong có Di Lăng lão tổ, quý tướng quân và kẻ phản bội chính đạo - Hàm Quang Quân, ở ngoài thì có vô số tấu thi găm gù chờ ăn, khó cả đôi đường, đành phải co ro ở một góc đại điện, mắt láo liên nhìn chăm chăm vào Ôn Ninh mặt đơ đi tới đi lui.

Lam Tư Truy ở đầu bên kia lại mặt mày sáng rỡ, nói: "Mạc... Ngụy tiên bối. Người tới cứu bọn ta đây ư? Không phải người phải người bắt bọn ta tới đâu nhỉ?"

Tuy là câu nghi vấn, nhưng đầy mặt cậu đều là vẻ mừng rỡ và tin tưởng hoàn toàn, lòng Ngụy Vô Tiệm ấm áp, ngồi xổm xuống xoa đầu cậu, vò mái tóc dù gặp rủi ro nhưng vẫn không cầu thả ấy đến rồi bời, nói: "Ta? Ta nghèo cỡ nào, đâu phải người không biết, lấy đâu ra lắm tiền như thế để thuê người."

Lam Tư Truy gật đầu lia lịa: "Ừ. Ta biết mà! Ta biết tiên bối thật sự rất là nghèo mà!"

Ngụy Vô Tiệm: "... Ngoan. Đối phương có bao nhiêu người? Chung quanh đây có mai phục không?"

Lam Tư Truy: "Đối phương có rất nhiều người! Đều dùng sương đen che chắn nên không thấy rõ mặt mũi, tước kiếm bọn ta, vớt bọn ta ở đây xong rồi bỏ đi, đã gần hai ngày rồi, cứ như muốn để bọn ta ở đây tự sinh tự diệt vậy. Hơn nữa, bên ngoài nơi này có rất nhiều tẩu thi! Thi thoảng lại nghe tiếng chúng nó kêu, cơ mà tạm thời tất cả không bước vào điện."

Tị Trần 'cheng' rời vỏ, cắt đứt Khốn tiên tác trối cậu.

Lam Vong Cơ thu kiếm vào vỏ, nói: "Làm tốt lắm."

Ý là, cậu có thể giữ bình tĩnh, lâm nguy không loạn, còn tin tưởng họ, làm tốt lắm. Lam Tư Truy vội vàng đứng dậy, nghiêm chỉnh thẳng tắp đứng quay về phía Lam Vong Cơ, còn chưa kịp lộ nụ cười, Ngụy Vô Tiện đã hì hì nói: "Đúng đó, làm tốt lắm, Tư Truy à, cả lũ sắp sửa đánh nhau cả rồi nhỉ."

Mặt Lam Tư Truy đỏ ửng: "Việc, việc đó... ban này thoáng kích động..."

Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiện nghe thấy tiếng bước chân nho nhỏ. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy Kim Lăng tay chân cứng đờ đứng phía sau bọn họ.

Lam Vong Cơ lập tức chặn trước người Ngụy Vô Tiện, Lam Tư Truy thì lại đứng đằng trước Lam Vong Cơ, dè dặt nói: "Kim công tử."

Ngụy Vô Tiện đi ra từ phía sau hai người: "Các người làm gì vậy? Người này chồng lên người kia."

Về mặt Kim Lăng rất là quái lạ, nắm đấm hết lỏng lại chặt, xiết rồi lại thả, dường như muốn nói lời gì đó, nhưng lại không mở miệng được, chỉ dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào bụng Ngụy Vô Tiện - nơi từng bị cậu đâm một kiếm.

Đương lúc đôi bên giằng co, đột nhiên, có một bóng người bị ném mạnh vào trong điện!

Ngụy Vô Tiệm thụt lui vài bước, được Lam Vong Cơ đỡ lấy, chăm chú nhìn kỹ, nói: "Ôn Ninh?"

Ôn Ninh cự mình nhảy lên, yên lặng xoay xương cánh tay bị thô bạo bẻ khớp trở lại, Ngụy Vô Tiệm vờ Lam Vong Cơ đồng thời quay người.

Chỉ thấy Giang Trường thả lỏng tay đứng trước điện Phục Ma, ánh sáng của Tử Điện dưới tay hắt xì xì chạy vòng. Ban này chắc là Ôn Ninh bị một roi của hãn quất bay vào điện.

Thảo nào Ôn Ninh không có bất cứ ý đánh trả nào.

Giang Trường lạnh lùng thốt: "Kim Lăng, lại đây."

Kim Lăng ghen ngào gọi: "... Cậu!"

Trong rừng cây tối, tu sĩ nhiều nhà với trang phục khác nhau trên người chậm rãi đi ra. Càng tụ càng nhiều, đen nghịt một khoảnh, chen chúc kín kẽ, bao quanh vây chặt Phục Ma điện. Đếm sơ sơ, có đến hơn một, hai ngàn người.

Những tu sĩ này, gồm cả Giang Trường, mặt mũi đều lộ vẻ mệt mỏi, toàn thân đầm máu. Hơn một trăm tên con cháu thế gia bị trói hồi đầu kia nhao nhao lao ra khỏi điện Phục Ma, miệng gọi to: "Cha!" "Mẹ!" "Ca ca!" chen vào trong đám người.

Giang Trường lạnh lùng nói: "Kim Lăng, người lễ mễ gì nữa mà còn không qua đây? Muốn chết phải không?"

Kim Lăng nhìn chung quanh, vẫn do dự chưa quyết định. Ngụy Vô Tiệm tạm thời không rảnh để ý tới cậu, mắt đảo nhanh qua đám người, lại phát hiện vài nơi cực kỳ bất thường.

Lam Khải Nhân đứng trước đoàn người, trông vẻ già đi không ít, bên tóc mai đã xuất hiện từng sợi hoa râm.

Ông nhìn Lam Vong Cơ, nói: "Vong Cơ."

Lam Vong Cơ nhỏ giọng: "Thúc phụ."

Nhưng vẫn không đến đứng cạnh ông.

Lam Khải Nhân không thể hiểu rõ hơn được nữa, đây chính là câu trả lời kiên định không thể dao động của Lam Vong Cơ. Ông lắc đầu với vẻ mặt hết sức thất vọng, không định mở miệng khuyên nhủ thêm lần nữa.

Một tiên tử áo trắng phấp phới đứng ra, mắt rưng rưng lệ, nói: "Hàm Quang Quân, rốt cuộc ngươi bị làm sao? Ngươi... ngươi không còn là ngươi nữa rồi, rõ ràng trước đây ngươi với hãn không đội trời chung, như nước với lửa. Rốt cuộc Di Lăng lão tổ đã dùng cách gì mê hoặc ngươi, khiến ngươi đứng phía đối lập bọn ta?"

Lam Vong Cơ không để ý đến nàng ta.

Tiên tử nọ không nhận được câu trả lời, đành phải tiếc nuối nói: "Là vậy sao... uổng là danh sĩ."

Ngụy Vô Tiệm: "Các ngươi lại tới nữa rồi."

Giang Trừng lạnh lùng nói: "Đương nhiên phải tới."

Tô Thiệp lưng đeo đàn cổ Thất Huyền của gã, cũng đứng trước đoàn người, thản nhiên nói: "Nếu không có Di Lăng lão tổ vừa trở về đã lo thiên hạ không biết, giống trống khua chiêng đào xác bắt người, vậy thì bọn ta cũng sẽ không quang lâm hang ổ của các hạ nhanh đến như thế đâu."

Ngụy Vô Tiệm: "Rõ ràng là ta tới đây để cứu mấy đứa con cháu thế gia này mà, sao các ngươi không cảm ơn ta, ngược lại còn lên án ta nữa?"

Không ít người phát tiếng cười nhạo, thầm nói: "Vừa ăn cướp vừa la làng".

Ngụy Vô Tiệm biết tổng tranh cãi là phí công vô ích nên không quá vội vàng, cười khẽ, nói: "Cơ mà, lần các người đến chiến này, hình như có hơi khó coi thì phải, thiếu mất hai vị đại nhân vật nha. Xin hỏi chư vị, việc quan trọng cỡ này, sao Liễm Phương Tôn và Trạch Vu Quân lại không tới?"

Tô Thiệp cười lạnh: "Hừ, hôm trước Liễm Phương Tôn và Trạch Vu Quân bị nhân sĩ không rõ ám sát ngay trên đài Kim Lân, hai người đều bị thương nặng, đến nay vẫn còn đang điều trị, người cần gì phải biết rồi còn hỏi?"

Nghe nói Lam Hi Thần "bị thương nặng", Lam Vong Cơ khẽ nhúc nhích, Ngụy Vô Tiệm cũng giật mình trong lòng.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một giọng nói nho nhỏ: "Cha, con cảm thấy, có lẽ thật không phải do hắc làm đâu. Lần trước ở thành Nghĩa, là hắc đã cứu bọn con đó. Lần này con thấy hắc, hình như cũng là tới cứu bọn con..."

Theo tiếng nhìn sang, là một tên con cháu thế gia mới vừa nhào vào dưới sườn phụ thân mình, khuôn mặt trẻ đến độ hơi ngây thơ kia quả thật có chút quen quen. Nhưng mà, cha cậu ta đã lập tức quở mắng con trai mình: "Con nít đừng có nói lung tung! Người có biết trường hợp này là gì không? Người có biết kẻ đó là ai không!"

Thu ánh mắt về, Ngụy Vô Tiệm ung dung nói: "Rõ ràng rồi."

Từ khi bắt đầu hắc đã rõ ràng, dù hắc có nói gì, cũng đều không có ai tin tưởng hắc. Hắc phủ nhận, có thể sẽ bị áp đặt, hắc thừa nhận, có thể sẽ bị vạ vạ.

Trước kia lời Lam Vong Cơ nói đúng là có sức nặng, nhưng sau khi lần vào với hãn, e rằng cũng đã trở thành mục tiêu công kích.

Vốn tưởng rằng tốt xấu gì bên thế gia kia cũng có một Lam Hi Thần trấn giữ, nên vẫn có thể hoà giải một phen, ai ngờ Lam Hi Thần lẫn Kim Quang Dao đều không có mặt. Nếu ý định ban đầu của Kim Quang Dao là hãm hại hãn, diệt hãn trong một lần, sao lại không đích thân ra trận?

Hãn không đến, nhất định là đã có kế hoạch khác âm hiểm hơn nữa. "Bị ám sát ở đài Kim Lân, hai người đều bị thương nặng" - có trời mới biết chân tướng ra làm sao!

Năm xưa khi vây quét Loạn Táng Cường lần đầu, Kim Quang Thiện chủ trì Lan Lăng Kim thị, Giang Trường chủ trì Vân Mộng Giang thị. Lam Khải Nhân chủ trì Cô Tô Lam thị, Nhiếp Minh Quyết chủ trì Thanh Hà Nhiếp thị. Hai cái trước là lực lượng chính, hai cái sau có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Bây giờ gia chủ của Lan Lăng Kim thị chưa đến, chỉ phái nhân thủ nhận sự chỉ huy của Lam gia; Cô Tô Lam thị vẫn do Lam Khải Nhân điều khiển; Nhiếp Hoài Tang thay thế vị trí của đại ca gã, co ro trong đám người, nhưng đầy mặt vẫn là "ta chẳng biết cái gì hết", "ta chẳng muốn làm cái gì hết", "ta tới chỉ để gom đủ số".

Chỉ có Giang Trường, vẫn là Giang Trường với lệ khí quanh thân, mặt đầy hung ác nham hiểm, đăm đăm nhìn hãn.

Thế nhưng. Ngụy Vô Tiện hơi nghiêng đầu, trông thấy người vẫn đứng bên cạnh hãn, người không hề tỏ ra do dự, càng không hề có ý lùi bước - Lam Vong Cơ.

Thế nhưng - lần này, hãn không còn một mình nữa.

Mấy ngàn tên tu sĩ nhìn chòng chọc vào trong, nhưng chỉ có một vị tuổi trung niên không dẫn lòng nổi, nháy ra, quát lên: "Ngụy Vô Tiện! Người có còn nhớ ta không?"

Ngụy Vô Tiệm thành thật đáp: "Không nhớ."

Tên tu sĩ trung niên kia cười lạnh: "Người không nhớ, nhưng chân ta thì nhớ!"

Gã lập tức vén áo lên, để lộ cặp chân giả làm bằng gỗ, nói: "Chân này của ta, là bị người phế bỏ trong đêm ở thành Bất Dạ Thiên năm xưa. Cho người nhìn, là để người biết, trong đám người vây quét người hôm nay, cũng có một phần lực của ta. Đạo trời tuần hoàn, báo ứng đúng lắm!"

Dường như là được gã khích lệ, một tu sĩ trẻ tuổi khác cũng đứng ra nói: "Ngụy Vô Tiệm, ta không hỏi người có nhớ hay chẳng. Cha mẹ ta đều chết dưới tay người, nợ máu người thiếu quá nhiều, chắc chắn cũng không nhớ rõ hai cụ nhà ta. Thế nhưng, ta sẽ không quên! Cũng sẽ không tha thứ!"

Người thứ ba đứng ra, lần này, Ngụy Vô Tiệm hỏi trước: "Ta từng hại người tàn phế?"

Người này lắc đầu, Ngụy Vô Tiệm lại hỏi: "Ta giết cha mẹ người, diệt cả nhà người?"

Người này lại lắc đầu. Ngụy Vô Tiệm ngạc nhiên: "Vậy xin hỏi người tới đây làm gì?"

Người này nói: "Ta cũng không có thù hận gì với người. Ta tới đây tham chiến, chỉ là khiến người rõ ràng: kẻ coi trời bằng vung, người người muốn diệt trừ, dù có lấy bất cứ thủ đoạn không chính đáng nào, dù có bỏ ra khỏi mộ bao nhiêu lần, bọn ta cũng sẽ đưa người trở lại. Không vì cái gì khác, chỉ vì hai chữ 'công bằng', vì một cái 'nghĩa!'"

Mọi người nghe vậy, nhao nhao ủng hộ, tiếng hoan hô như sấm động, được cổ vũ gấp bội, người này nổi tiếp kẻ kia dừng cảm bước ra, lớn tiếng tuyên chiến.

"Trong lần chặn giết Cùng Kỳ, con trai ta bị chó săn Ôn Ninh của người cắt cổ mà chết!"

*Cùng Kỳ/穷奇: là tên một loài thú trong truyền thuyết, tìm trên gg nhìn oai lắm =)))

"Bởi lời nguyện rửa ác độc của người mà sư huynh ta toàn thân thối rửa, trúng cổ bỏ mình!"

"Không vì cái gì khác, chỉ vì chứng minh thế gian vẫn còn công lý, không thể dung thứ nhân nhượng cho tội ác!"

"Thế gian vẫn còn công lý, không dung thứ không nhân nhượng tội ác!"

Mỗi một gương mặt đều tràn trề nhiệt huyết sục sôi, mỗi một câu nói đều lời chính lễ đáng, ai nấy cũng đều hiên ngang lắm liệt, hùng hồn mạnh mẽ, căm phẫn trào dâng, hào hùng vạn trượng.

Không nghi ngờ gì nữa, việc bọn họ đang làm lúc này, là một nghĩa cử cao đẹp, là một hành động vĩ đại vinh quang.

Một trận thảo phạt của "Chính nghĩa" đối với "Tà ác" - đủ để lưu danh bách thế, vạn người ca tụng.

Giống như hần đã từng.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Tương Ly 1

Lam Vong Cơ đeo đàn bước đi trên con phố dài.

Mọi người chung quanh đều chú ý hành lễ với người thanh niên trẻ tuổi tuần nhã ấy, đối với việc này, con cháu Cô Tô Lam thị đều đã luyện thành thói quen từ lâu, riêng Lam Vong Cơ thì từ năm mười ba đã bắt đầu có thể coi như không thấy, bình thản ung dung.

Một thiếu nữ mặc Thái Y vội vã sượt qua vai, chột vút một thứ lên người y.

Mặt Lam Vong Cơ không chút thay đổi, ra tay cực kỳ mau lẹ - bắt lấy vật ấy, vừa cúi đầu nhìn, vậy mà lại là một nụ hoa trắng như tuyết hầy còn đượm sương.

Lam Vong Cơ: "..."

Đang đơ ra không biết nói gì, lại một bóng người thướt tha đâm đầu đi tới, giơ tay ném tới một đoá hoa nhỏ màu lam nhạt, ném không chuẩn, nện vào bả vai y, lại bị Lam Vong Cơ nhặt lấy. Ánh mắt di chuyển, cô nàng nọ cười hi hi, che mặt bỏ chạy.

Lần thứ ba, lại là một thiếu nữ còn nhỏ tuổi búi tóc song hoàn, hoạt bát đi tới, hai tay ôm một cành hoa lác đác nụ hồng, ném vào ngực hăn rồi quay người chạy luôn.

búi tóc 双鬟, ai tò mò hình thì sợt gg hen, nhiều cái quá à =.=

Một rồi hai, hai rồi tới ba, Lam Vong Cơ đã nhận một đồng cành hoa, đoá hoa đủ mọi màu sắc, mặt không chút xúc cảm đứng ở đầu phố. Người qua lại trên đường đều che miệng cười, bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Lam Vong Cơ đang cúi đầu suy tư, bỗng dừng tóc hơi nặng, y giơ tay sờ, một đoá Thược Dược hồng nhạt đang nở rộ không nghiêng cũng chẳng lệch hạ xuống bên tóc mai y.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên lầu cao, màn lụa phiêu phiêu. Một người mang đồ đen, thân hình thon thả dựa vào mỹ nhân khá* sơn đỏ, một tay bỏ thông, trong tay còn cầm một bầu rượu tinh xảo, tua rua của bầu rượu vắt trên cánh tay hăn, đang thong thả lắc lư.

*mỹ nhân khá/ 美人靠: vừa là lan can vừa là ghế dài (2 trong 1 như mấy chỗ ngồi chờ xe bus ấy), sọt hình = 3 chữ trung kia cho rõ hơn ha = v =

Ngụy Vô Tiện cười tủm tỉm: "Lam Trạ - à không, là Hàm Quang Quân. Khéo thế!"

Lam Vong Cơ lẳng lặng nhìn hăn chốc lát, nói: "Là người."

Ngụy Vô Tiện: "Là ta! Có thể làm ra cái chuyện chán phèo này, đương nhiên là ta. Người đang tìm ai à? Nếu không vội, lại đây uống một chén đi?"

Mấy thiếu nữ bên cạnh hăn tiến lên, nhôn nhao chen chúc trên mỹ nhân khá, nhìn xuống dưới cười vang: "Đúng đó, công tử lên đây uống một chén đi!"

Chính là mấy thiếu nữ cầm hoa ném vào y ban nãy.

Rốt cuộc là tên nào sai sử, khỏi nói cũng biết.

Lam Vong Cơ cúi đầu, quay người bỏ đi. Ngụy Vô Tiện thấy chẳng ghẹo được y, cũng không bất ngờ mấy. Ai dè, chỉ chốc lát sau, có tiếng bước chân không nhẹ không nặng, không chậm không nhanh truyền đến. Lam Vong Cơ vững bước lên lầu, đặt một chồng hoa đã nện trúng y khi này lên trên bàn nhỏ.

Lam Vong Cơ: "Hoa của người."

Cơ thể xiêu vẹo của Ngụy Vô Tiện mới vừa ngồi dậy khỏi mỹ nhân kháo, nay lại nằm ườn lên bàn nhỏ: "Ta tặng người rồi. Mấy đoá hoa này đã là của người."

Lam Vong Cơ: "Tại sao."

Ngụy Vô Tiện: "Chả tại sao hết, chỉ muốn xem thử coi khi người gặp phải chuyện như vậy sẽ phản ứng thế nào thôi."

Lam Vong Cơ: "Vô vị."

Ngụy Vô Tiện: "Thì do chán mà, không phải vậy thì sao lại vô vị kéo người tới đây... Ấy ấy ấy đừng đi mà, đã lên đây rồi, uống vài chén rồi lại đi?"

Lam Vong Cơ: "Cấm rượu."

Ngụy Vô Tiện: "Ta biết là cấm rượu. Nhưng ở đây lại chẳng phải Vân Thâm Bất Tri Xử, uống vài chén cũng đâu có sao."

Mấy thiếu nữ kia lập tức lấy chén rượu mới ra, rót đầy, đẩy đến cạnh mớ hoa nọ. Lam Vong Cơ vẫn không có ý muốn ngồi xuống, nhưng dường như cũng chẳng có ý định rời khỏi.

Y suy nghĩ chốc lát, dường như đang đắn đo tìm từ, nói: "Trong Hoa yến trên Kim Lân đài đêm trước, người phất áo bỏ đi, rất là không ổn."

Ngụy Vô Tiệm: "Ta có từng ớn sao?"

Lam Vong Cơ: "Người có hiềm khích gì với Kim Tử Hiên."

Một vệt lệ khí xẹt qua chân mày Ngụy Vô Tiệm.

Đợi vệt lệ khí ấy dần dần tan đi, hắn lại khôi phục nụ cười nhạt, nói: "Đừng bức dọc vậy chứ. Hiếm khi đến Lan Lăng một chuyến, đương nhiên phải nếm thử rượu ngon nơi đây rồi. Rượu tuy đẹp*, nhưng có điều, vẫn không sánh được Thiên Tử Tiểu của Cô Tô các người, đó mới chính là tuyệt sắc trong các loại rượu. Sau này có cơ hội, nhất định phải giấu tẩm, mồi vò, uống một hơi cho đã - mà nói người này, làm sao vậy hả, có chỗ ngồi mà không ngồi, ngồi đi chứ."

*hắn là đẹp hay dùng để khen rượu.... *mặt ngu*

Chúng thiếu nữ ồ ào: "Ngồi đi!" "Ngồi đi mà!"

Con người nhạt màu của Lam Vong Cơ lạnh lùng đánh giá những thiếu nữ mỹ lệ kiêu diễm đến cực điểm này, tiếp theo đó, ánh mắt dừng trên cây sáo toàn thân đen nhánh toả sáng buộc tua rua màu đỏ buông lơ lửng bên hông Ngụy Vô Tiệm.

Ngụy Vô Tiệm nhếch một bên mày, đoán được chút chút ý sẽ nói gì tiếp theo.

Quả nhiên, Lam Vong Cơ chậm rãi nói: "Người chớ nên suốt ngày làm bạn với người không ra gì."

Trên ban công, các thiếu nữ nhìn như rực rỡ tươi đẹp, trong mắt đều thoáng qua chút ít lãnh ý.

Ngụy Vô Tiệm nhắc tay, chặn đứng oán khí của mấy cô, bảo các cô lùi qua một bên. Lắc đầu, nói: "Lam Trạ, người thiệt là càng lớn càng chán."

Còn trẻ chứ có phải ông lão bảy tám mươi đâu, làm cái gì cũng luôn học theo thúc phụ người, nhớ mấy lời dạy dỗ có nề có nếp ấy tới già."

Lam Vong Cơ cố chấp nói: "Tổn thân, hại tâm."

Ngụy Vô Tiệp: "Mấy câu này hồi ở trận Xạ Nhật người vẫn chưa nói đủ hả? Tổn thân, ta hiện đang khoẻ mạnh. Hại tâm, ta nào đã phát điên đâu."

Lam Vong Cơ vẫn muốn nói nữa, Ngụy Vô Tiệp đã đứng dậy, nói: "Xem ra ta không nên mời người lên đây, coi như ta mạo muội."

Hắn cười khẽ, lễ độ nói: "Hàm Quang Quân, có duyên lại gặp."

*

Lúc Ngụy Vô Tiệp trở về Liên Hoa Ổ, Giang Trường đang lau kiếm, ngược mắt nhìn, nói: "Về rồi?"

Ngụy Vô Tiệp: "Về rồi."

Giang Trường: "Xúi quẩy đầy mặt, đụng phải Kim Tử Hiên?"

Ngụy Vô Tiệp: "Còn tệ hơn gặp Kim Tử Hiên nữa, đụng phải cái tên ấy ấy kia."

"Ấy ấy" Trong miệng Ngụy Vô Tiệp thường là chỉ một người, Giang Trường cau mày: "Lam Vong Cơ? Hoa yến kết thúc rồi mà y vẫn chưa trở về à?"

Ngụy Vô Tiệp: "Chưa về. Còn đang lúc lắc trên đường ấy, chắc là đang tìm người."

Giang Trường: "Người cũng lạ ghê. Rõ ràng lần nào ở chung với y cũng đều cụt hứng bỏ về, thế mà vẫn chăm chỉ chẳng biết mệt chộc cho y ghét?"

Ngụy Vô Tiện: "Coi như ta chán đi."

Giang Trừng dời mắt về phía thanh kiếm: "Sau này nếu có đi những nơi như Hoa yển, đừng có mà không mang kiếm nữa. Mất lễ nghi."

Ngụy Vô Tiện: "Như vậy sao được, đâu phải người không biết, tiếc rượu kiêu đó chắc chắn sẽ tìm mấy tên bước ra so kiếm. Kiếm của ta chẳng phải đem ra để ngắm, rồi vô nhất định phải thấy máu. Dứt khoát khỏi mang, giải quyết triệt để*, yên tĩnh không lo, không đưa vài người cho ta giết, thì đừng có ai nghĩ tới chuyện làm phiền ta."

*gốc là nhất liễu bách liễu/一了百了: sau khi giải quyết chuyện này, chuyện liên quan còn lại cũng chấm dứt theo, tương tự câu đầu xuôi đuôi lọt, vì chêm vào đọc kì quá nên bỏ ở chú thích ahihi =))))))

Giang Trừng: "Chẳng phải hồi trước người rất thích múa kiếm trước mặt người khác hay sao."

Ngụy Vô Tiện: "Hồi trước còn trẻ con. Ai lại cứ mãi là trẻ con chứ."

Giang Trừng hừ cười một tiếng: "Không mang kiếm cũng được, không sao hết. Ít ra cũng đừng có tự tiện phất áo bỏ đi, muốn đi, thì tìm lý do rồi hăng đi."

Ngụy Vô Tiện: "Ghét Kim Tử Hiên, lý do này không đủ hả?"

Giang Trừng: "Nói thế nào thì Kim Tử Hiên cũng là con trai độc nhất của Kim Quang Thiện, người ồn ào cãi nhau, làm bề mặt hằn ngay trước mắt mọi người, người bảo người làm gia chủ như ta phải làm thế nào đây. Hòa theo mắng hằn chung với người, hay là trừng trị người?"

Ngụy Vô Tiện: "Con trai độc nhất? Không phải hiện giờ lại có thêm một Kim Quang Dao hay sao? Kim Quang Dao hợp mắt hơn hẳn nhiều."

Giang Trường lau kiếm xong, xem xét kỹ càng một hồi, lúc này mới cầm Tam Độc vào vỏ, nói: "Hợp mắt thì có ích gì. Hợp mắt hơn hay thông minh hơn, cũng chỉ có thể làm một gia thần đón tới đưa đi. Không cách nào so sánh với Kim Tử Hiên."

Ngụy Vô Tiệm nghe xong, nhếch mày: "Ý người là gì? Hôm đó ta nghe người nói chuyện với hắc, không lẽ người định để hắc với sư tỷ lại lần nữa?"

Giang Trường: "Không hắc là không thể."

Ngụy Vô Tiệm: "Không hắc là không thể? Người quên hồi ở Lang Tà Kim Tử Hiên đã khiến sư tỷ đau lòng đến thế nào hay sao? Người nhìn cái đức hạnh của cha hắc đi, không chừng sau này hắc cũng tồi tệ như thế kia, lêu lổng tìm đàn bà khắp trời Nam đất Bắc. Sư tỷ với hắc? Người chịu được?!"

Giang Trường âm u nói: "Hắc dám!"

Ngưng một lát, hắc lại nói: "Cơ mà, nếu Kim Tử Hiên đã biết mình sai, hiện giờ hối lỗi cũng không muộn. Dẫu sao thì đây cũng chỉ là chuyện hiểu lầm thôi mà."

Ngụy Vô Tiệm cười khẩy: "Hắc biết sai là tha thứ liền à?"

Giang Trường liếc hắc: "Tha thứ hay không, cũng chẳng phải do người định đoạt. Ai kêu tỷ tỷ thích hắc làm gì."

Ngụy Vô Tiệm lập tức á khẩu không trả lời được.

Nói chuyện với Giang Trường xong, Ngụy Vô Tiệm đi tới nhà bếp trước, trên lửa đang hầm một vò canh, người lại không thấy đâu. Lại sang phòng Giang Yểm Ly, cũng không có. Cuối cùng đến từ đường, quả nhiên ở ngay đây.

Giang Yếm Ly ngồi trong từ đường, vừa lau chùi bài vị của cha mẹ, vừa nhẹ giọng nói chuyện. Ngụy Vô Tiện ló đầu vào, nói: "Sư tử? Lại đang tán gẫu với Giang thúc thúc và Ngu phu nhân à?"

Giang Yếm Ly nói khê: "Các người không tới, ta đành phải tới thôi."

Ngụy Vô Tiện bước vào, ngồi xuống cạnh nàng, sau đó cùng lau chùi bài vị.

Hắn vừa lau vừa lặng lẽ nhìn một bên mặt Giang Yếm Ly. Càng nhìn, nhớ tới những lời, những chuyện Kim Tử Hiên đã nói và làm lúc ở Lang Tà, lại càng không vui, thầm nghĩ: "Từ nhỏ đến lớn, mình không thấy sư tử khóc bao lần, dựa vào cái gì lại bị tên kia chọc khóc chứ. Chẳng đáng mà!"

Tại sao lại cứ là cái tên Kim Tử Hiên kia?

Giang Yếm Ly: "Đệ muốn nói chuyện gì với tử à?"

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Không có gì hết. Đệ vào đây lộn một cái."

Dứt lời, lộn một cái trên mặt đất thật, Giang Yếm Ly hỏi: "Tiện Tiện, đệ bao tuổi rồi nhỉ?"

Ngụy Vô Tiện đáp: "Ba tuổi rồi nha."

Thấy chọc Giang Yếm Ly cười rồi, bấy giờ hắn mới ngồi dậy, ngẫm nghĩ đôi lát, vẫn nói: "Sư tử, đệ muốn hỏi tử một chuyện."

Giang Yếm Ly: "Hỏi đi."

Ngụy Vô Tiện: "Tại sao con người lại thích một người khác? Cái đệ nói là kiểu thích kia ấy."

Giang Yếm Ly hơi ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Sao đệ lại hỏi ta chuyện này? A Tiện thích ai rồi à? Là cô nương thế nào vậy?"

Ngụy Vô Tiệm: "Không có. Đệ sẽ chẳng thích ai đâu. Chỉ ít không muốn quá thích một người. Đấy không phải là tự buộc dây cà vào cổ mình hay sao?"

Giang Yếm Ly nói: "Hừm, lời này nha, cũng chẳng khác ba tuổi là mấy."

Ngụy Vô Tiệm: "Được rồi, Tiệm Tiệm ba tuổi đói bụng rồi, muốn ăn thứ gì đó!"

Giang Yếm Ly cười nói: "Nhà bếp có canh, đi ăn đi. Không biết Tiệm Tiệm có lên được kệ bếp không nhỉ?"

Ngụy Vô Tiệm thích ăn canh củ sen nấu sườn của Giang Yếm Ly lắm nhất.

Hắn vẫn luôn nhớ rõ tình cảnh của lần ăn đầu tiên ấy.

Khi đó, Ngụy Vô Tiệm vừa được Giang Phong Miên nhặt về từ Di Lăng không lâu. Mấy chú chó con Giang Trường nuôi đều bị đem cho người khác hết, hắn tức đến độ khóc lóc một trận. Dù Giang Phong Miên có nói lời ngon ý ngọt ấm giọng dỗ dành, để hai người bọn họ "hoà thuận làm bạn bè" cỡ nào, hắn cũng vẫn cự tuyệt không nói chuyện với Ngụy Vô Tiệm.

Qua chừng vài ngày, thái độ của Giang Trường dần dịu xuống, Giang Phong Miên muốn tận dụng thời cơ, bèn để Ngụy Vô Tiệm và hắn ở chung một phòng, hi vọng bọn họ có thể phát triển tình cảm.

Nhưng tệ là tệ ở chỗ, Giang Phong Miên nổi hứng bất chợt, nâng Ngụy Vô Tiệm lên, để hắn ngồi trên cánh tay mình. Giang Trường nhìn thấy cảnh này, sững cả người. Ngu phu nhân cười khẩy một tiếng ngay tại đó, rồi phất áo bỏ đi. Do lúc ấy vợ chồng hai người đều có chuyện quan trọng của riêng mình, vội vã ra ngoài, bấy giờ mới không lăm lăm lời với nhau.

Buổi tối hôm đó, Giang Trường đã nhốt Ngụy Vô Tiệm ngoài cửa, không cho hấn vào.

Ngụy Vô Tiệm đập cửa nói: "Sư đệ, sư đệ, cho ta vào đi, ta muốn đi ngủ."

Trong phòng, Giang Trường đưa lưng chống cửa, hô: "Người trả Phi Phi, trả Mạt Lị lại cho ta!"

Phi Phi, Mạt Lị đều là chó mà hấn nuôi trước đó. Ngụy Vô Tiệm biết vì mình nên Giang Phong Miên mới đưa chúng nó đi, nên nhỏ giọng nói: "Xin lỗi. Nhưng... nhưng ta sợ chúng nó..."

Trong ký ức của Giang Trường, cộng hết số lần Giang Phong Miên ôm hấn lại cũng chẳng vượt quá mười, một lần đủ khiến hấn vui vẻ tận mấy tháng. Một hơi tức khí nghẹn trong ngực hấn không ra, đẩy còi lòng đều là "tại sao tại sao tại sao", chợt trông thấy một bộ đồ ngủ không phải của mình đặt trong căn phòng vốn chỉ thuộc về mình, hơi tức khí kia và nổi không cam lòng xộc lên não, ôm chần lẩn chiếu của Ngụy Vô Tiệm lên, quả quyết ném ra ngoài, đóng cửa lẩn nữa, hấn nói: "Người tới chỗ khác mà ngủ! Đây là phòng của ta! Ngay cả phòng ta người cũng muốn cướp hay sao?!"

Lúc ấy Ngụy Vô Tiệm căn bản là chẳng rõ Giang Trường đang tức giận vụ gì, ngơ ngác: "Là Giang thúc thúc bảo ta..."

Giang Trường vừa nghe hấn nhắc đến cha mình, hốc mắt đỏ lên, hét: "Đi đi! Nếu để ta trông thấy người thêm lần nữa, ta sẽ kêu một bầy chó tới cắn người!"

Ngụy Vô Tiệm đứng ở cửa, nghe hấn nói sẽ kêu chó tới cắn mình, lòng sợ hãi một thôi một hồi, hai tay xoắn lại, vội nói: "Ta đi, ta đi, người đừng có kêu chó!"

Hấn kéo chiếu và chăn bị ném ra, chạy như bay ra khỏi hành lang. Tới Liên Hoa Ổ không bao lâu, hấn nào đâu biết ngại mà vừa đến nơi đã mau

chóng nháy nhót lung tung, chẳng nhận ra đường với phòng, lại không dám gõ cửa tùy tiện, rất sợ đánh thức ai đó. Nghĩ một hồi, bước tới một góc hành lang gỗ không có gió, trải chiếu ra, nằm xuống ngay tại đó.

Nhưng mà càng nằm, cái câu "ta gọi một bầy chó tới cắn người" của Giang Trừng lại càng vang vọng, Ngụy Vô Tiệm càng nghĩ càng thấy sợ, nằm trong chăn lặn qua lộn lại, nghe gió thổi cỏ lay gì đó đều cảm thấy như có một bầy chó đang lặng lẽ xúm lại đây, ngo ngoạ một lúc, cảm thấy không ở chỗ này được, nhảy dựng lên cuốn chiếu với chăn thành một đồng, chạy ra khỏi Liên Hoa Ổ. Chạy trong gió đêm hồi lâu, trông thấy một thân cây, không đắn đo gì đã leo lên, dùng cả tay lẫn chân ôm lấy thân cây, cảm thấy đã rất cao rồi, bấy giờ tâm hồn mới hơi bình tĩnh lại.

Chẳng biết đã ôm cây bao lâu, chợt nghe xa xa có tiếng người yếu ớt gọi tên hẳn.

Tiếng nói ấy ngày càng gần hơn, một thiếu nữ mang áo trắng xách theo chiếc đèn lồng bước tới. Ngụy Vô Tiệm nhận ra đây là tỷ tỷ của Giang Trừng, im lặng không lên tiếng, hi vọng nàng đừng phát hiện ra mình. Ai ngờ, Giang Yểm Ly nói: "Là A Anh hả? Đệ chạy lên trên đó làm gì vậy?"

Ngụy Vô Tiệm tiếp tục im lặng không lên tiếng. Giang Yểm Ly giơ đèn lồng lên, ngẩng đầu nói: "Tỷ thấy đệ rồi. Giày của đệ ở dưới cây kia."

Ngụy Vô Tiệm liếc nhìn chân trái của mình, bấy giờ mới giật thót: "Giày của mình!"

Giang Yểm Ly nói: "Xuống đây đi, tụi mình trở về."

Ngụy Vô Tiệm: "Đệ... đệ không xuống đâu, có chó."

Giang Yểm Ly: "Đấy là A Trừng dọa đệ thôi, không có chó đâu. Đệ không có chỗ ngồi, chốc nữa tay sẽ mỏi, sẽ rớt xuống đó."

Mặc kệ nàng nói thế nào, Ngụy Vô Tiệm vẫn cứ ôm cây không chịu xuống, Giang Yếm Ly sợ hãi bị ngã, đặt đèn lồng dưới gốc cây, giang hai tay đứng bên dưới đón đỡ, không dám rời khỏi, dùng dằng chừng một nén nhang, cuối cùng tay Ngụy Vô Tiệm cũng mỏi, buông thân cây, rớt xuống.

Giang Yếm Ly vội vàng sang đỡ, nhưng Ngụy Vô Tiệm vẫn té cái bịch, lăn mấy vòng, ôm chân kêu áu áu: "Chân đệ gãy rồi!"

Giang Yếm Ly dỗ dành: "Không bị cong, hẳn là chưa gãy đâu, chỉ có hơi đau.... Tỷ cố gắng về."

Nàng nhặt giày của Ngụy Vô Tiệm dưới gốc cây lên, nói: "Sao giày lại rơi xuống? Không vừa chân à?"

Ngụy Vô Tiệm dầm nước mắt vì đau, vội nói: "Dạ không có, vừa chân lắm."

Thật ra là không vừa chân, có hơi lớn chút. Nhưng mà đây là đôi giày mới đầu tiên mà Giang Phong Miên mua cho hắn, Ngụy Vô Tiệm rất ngại làm phiền ông mua cho hắn đôi khác, nên không nói lớn.

Ăn nhờ ở đậu, sợ nhất chính là chuốc thêm phiền cho người ta.

Giang Yếm Ly đi giày vào giúp hắn, nắn nắn mũi giày, nói: "Lớn hơn một chút nhỉ, quay về chỉnh lại cho đệ."

Ngụy Vô Tiệm nghe xong, cứ cảm giác mình đã lại làm sai điều gì đó, có hơi lo sợ bất an.

Giang Yếm Ly công hắn lên, vừa chậm rãi từng bước quay về, vừa nói: "A Anh, dù ban này A Trường có nói gì với đệ, đệ cũng đừng so đo với nó nhé. Do nó thường hay chơi một mình trong nhà, mấy con chó kia là thứ nó thích nhất, bị đưa đi mất nên giờ mới buồn lòng. Thật ra có thêm một người

ở chung với nó, nó vui lắm đó. Đệ chạy đi cả buổi không quay về, nó lo đệ xảy ra chuyện, sốt ruột lay tử dậy, tử mới ra đây tìm."

Thật ra thì Giang Yếm Ly cũng chỉ lớn hơn hăn có hai, ba tuổi thôi, khi đó nàng mới có mười hai, mười ba tuổi, lời nói ra lại tự nhiên như một bà cụ non, rõ ràng bản thân mình cũng là một đứa trẻ, nhưng vẫn cứ dễ dàng con nít. Vóc dáng của nàng rất nhỏ gầy, rất yếu ớt, sức lực cũng không lớn, thì thoảng lại loạng choạng, lại còn dừng lại bộ đùi Ngụy Vô Tiệp lên chút nữa, đề phòng hăn trượt xuống.

Thế nhưng, Ngụy Vô Tiệp nằm sấp trên lưng nàng, lại cảm thấy yên tâm không gì sánh bằng. Thậm chí còn yên tâm hơn khi ngồi trên cánh tay Giang Phong Miên nữa kia.

Đương lúc ấy, bỗng dưng có tiếng khóc hu hu bị gió đêm thổi tới.

Giang Yếm Ly sợ đến run rẩy: "Tiếng gì vậy? Đệ nghe thấy không?"

Ngụy Vô Tiệp chìa ngón chỉ: "Đệ có nghe, từ trong hố kia truyền tới!"

Hai người vòng ven hố, dè dè dặt dặt ló đầu trông xuống. Có một bóng người nho nhỏ nằm dưới đáy hố, vừa ngẩng đầu, bùn đất đầy mặt bị nước mắt tuôn ra tạo thành hai đường lằn.

Người này nức nở gọi: "... Tỷ tỷ."

Giang Yếm Ly thở phào nhẹ nhõm: "A Trùng, chẳng phải tỷ bảo đệ gọi người tìm cùng hay sao?"

Giang Trùng chỉ lắc đầu.

Lúc Giang Yếm Ly đi rồi, hăn chờ chốc lát, đứng ngồi không yên, dứt khoát tự thân đi tìm. Ai ngờ chạy vội quá, lại quên mang đèn lồng, nửa đường té nhào một phát, ngã vô một cái hố, té toạc đầu.

Giang Yếm Ly chìa tay kéo đệ đệ ra khỏi hố, lấy khăn tay đắp lên cái trán đang chảy máu không ngớt của hấn. Mặt mày Giang Trùng ủ rũ, tròn mắt lén lút ngó ngó Ngụy Vô Tiệp. Giang Yếm Ly nói: "Đệ có lời nào chưa nói với A Anh phải không?"

Giang Trùng dè chiếc khăn tay trên trán, nhỏ giọng nói: "... Xin lỗi."

Giang Yếm Ly: "Chút nữa giúp A Anh cầm chiếu với chăn về, được không?"

Giang Trùng khịt khịt mũi: "Đệ đem về rồi."

Chân hai người đều bị thương, đi lại không được, lúc này cách Liên Hoa Ổ vẫn còn một quãng, Giang Yếm Ly đành phải cõng trên lưng một, trong lòng ôm một, Ngụy Vô Tiệp với Giang Trùng đều ôm cổ nàng, nàng đi vài bước đã mệt đến thở dốc: "Mấy đệ thế này bảo tỷ phải làm sao đây."

Cuối cùng, nàng vẫn cứ đi một bước dừng một bước vận hai tên đệ đệ này trở về Liên Hoa Ổ, nhẹ giọng đánh thức y sư, sau khi ông băng bó trị liệu cho Ngụy Vô Tiệp với Giang Trùng xong thì luôn mồm nói cảm ơn.

Giang Trùng nhìn chân Ngụy Vô Tiệp, mặt mày căng thẳng. Nếu như bị môn sinh khác hoặc là tôi tớ biết, truyền tới tai Giang Phong Miên, Giang Phong Miên mà biết hấn vứt chiếu của Ngụy Vô Tiệp ra ngoài, ông sẽ càng không thích hấn hơn nữa. Đây cũng là lý do tại sao ban nãy hấn chỉ đuổi theo một mình, mà không dám nói cho người khác biết.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Người yên tâm, ta sẽ không nói cho Giang thúc thúc biết đâu. Đây là do ta đêm hôm tự dưng muốn ra ngoài leo cây, nên mới bị thương."

Nghe vậy, Giang Trùng thở phào nhẹ nhõm, thề thốt: "Người cũng yên tâm, sau này nhìn thấy chó, ta đều sẽ đuổi chúng nó đi giúp người!"

Thấy hai người cuối cùng cũng đạt được thỏa thuận hữu hảo, Giang Yếm Ly vui vẻ nói: "Đúng ra phải vậy chứ."

Lăn lộn non nửa đêm, hai người cũng đói bụng rồi. Giang Yếm Ly bèn đích thân tới bếp, làm một bát canh củ sen nấu sườn cho mỗi đứa.

*

Mùi thơm vẫn vương trong lòng, đến nay vẫn không tan.

Ngụy Vô Tiện ngồi trong sân, bát canh đã húp cạn đặt dưới đất, nhìn bầu trời đêm lấp lánh sao thưa một lúc, khẽ mỉm cười.

Hôm nay hắn ngẫu nhiên gặp Lam Vong Cơ trên lầu Lan Lăng, hắn hết sức cố gắng muốn tạo ra một bầu không khí như hồi đi học ở Vân Thâm Bất Tri Xử ngày xưa, nên vẫn luôn dẫn dắt đề tài đến những chuyện đã qua.

Mà Lam Vong Cơ thì lại luôn cố chấp nhắc nhở hắn, không thể quay về được nữa.

Thế nhưng, chỉ cần trở lại Liên Hoa Ổ, trở lại bên cạnh tỷ đệ Giang gia, hắn lại có ảo giác hệt như không có gì thay đổi.

Bỗng, Ngụy Vô Tiện muốn đi tìm cái cây từng bị hắn ôm năm ấy.

Hắn đứng dậy, nhắm hướng ra khỏi Liên Hoa Ổ mà đi. Môn sinh dọc đường cung cung kính kính gật đầu chào hỏi hắn, đều là những gương mặt xa lạ. Đám sư đệ không chịu đi đứng hàng hàng mà loi nhoi như khỉ, đám tôi tớ mắt cứ nháy nháy không chịu thành thật cúi chào mà hắn quen, một người cũng không còn.

Băng qua sân luyện võ, bước ra khỏi cửa lớn Liên Hoa Ổ, chính là một vùng bến tàu rộng lớn.

Dù là ngày hay đêm, trên bến tàu luôn có tiểu thương bán đồ ăn. Không biết hôm nay tiểu thương bán những gì, dầu trong nồi nổ lụp bụp, mùi hương toả khắp, Ngụy Vô Tiện không nhịn được bước tới, đang định mở miệng hỏi thăm, chợt phát hiện bên cạnh tiểu thương này, là một người toàn thân bẩn thỉu đang ngồi chồm hổm.

Người này ôm đầu gối run lấy bầy, dường như vừa lạnh vừa mệt mỏi. Cái bóng của Ngụy Vô Tiện đổ xuống, người này đột nhiên ngẩng đầu lên.

Hai mắt Ngụy Vô Tiện hơi mở to, nói: "Người?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Tương Ly 2

Kim Lân đài.

Lam Hi Thần và Lam Vong Cơ sóng vai, chậm rãi bước đi trong biển hoa Kim Tinh Tuyết Lãng.

Lam Hi Thần thuận tay lướt nhẹ qua một đoá Kim Tinh Tuyết Lãng trắng muốt mơn mớn, động tác nhẹ nhàng đầy thương yêu đến cả một giọt sương cũng chẳng hề phát rơi.

Hắn nói: "Mấy ngày nay sau khi Hoa yến kết thúc, đệ đi dạo khắp thành Lan Lăng, thế nhưng đã trông thấy gì rồi?"

Lam Vong Cơ: "..."

Lam Hi Thần: "Tại sao vẫn cứ ưu phiền lo lắng."

Tuy nói là ưu phiền lo lắng, nhưng người ngoài nhìn vào, biểu cảm của Lam Vong Cơ đại khái chẳng có điểm gì khác biệt.

Lam Vong Cơ lắc đầu, thấp giọng nói: "Huynh trưởng, đệ, muốn mang một người về Vân Thâm Bất Tri Xử."

Lam Hi Thần không duỗi tay phất hoa nữa. Hắn kinh ngạc: "... Dẫn người về Vân Thâm Bất Tri Xử?"

Lam Vong Cơ chau mày, tâm sự nặng nề: "Ừm."

Dừng chốc lát, y nói thêm: "Mang về... giấu đi."

Lam Hi Thần lập tức tròn hai mắt.

Đệ đệ này của hã, từ sau khi mẹ mất, tính tình dần dà càng ngày càng trầm lắng hơn, ngoại trừ đi ra ngoài săn đêm, thì cả ngày đều tự nhốt mình trong phòng đọc sách, tĩnh tọa, viết chữ, đánh đàn, tu luyện. Không thích trò chuyện với ai, cũng chỉ thỉnh thoảng mới nói với hã vài câu. Thế nhưng, lời như vậy, bật thốt lên từ trong miệng y, lại là lần đầu tiên.

Lam Hi Thần: "Giấu đi?" Tại sao lại muốn giấu? Chẳng lẽ là người đó mang tội gì?

Lam Vong Cơ nhú mày, dường như cũng không ý thức được mình mới vừa nói cái gì, suy tư hồi lâu, rồi nói với Lam Hi Thần: "Hã không muốn."

Lam Hi Thần: "Ừm..."

Nhưng trong lòng lại nghĩ: "Vong Cơ thế này là đang xin mình giúp đỡ?"

Đúng lúc ấy, tiếng nói của Kim Quang Dao truyền đến: "Vị công tử này, người đi nhầm à."

Giọng của một thanh niên khác nói: "Thất lễ. Ta là..."

Vừa nghe giọng nói này, Lam Hi Thần lẫn Lam Vong Cơ không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên. Chỉ thấy cạnh bức phù điêu phía trước mặt, một nam tử trẻ tuổi mang áo trắng đứng đối diện Kim Quang Dao. Nam tử này thấy hai người bọn họ, mặt mày thoáng trắng bệch, miệng báo tên cũng mở không ra. Kim Quang Dao lại tiếp lời: "Ta biết. Tô Mẫn Thiện, Mạt Lăng Tô thị - Tô Thiệp Tô công tử, đúng không."

Tô Thiệp hơi ngẩn ra: "Người còn nhớ ta?"

Từ khi chuyện Đồ Lục Huyền Vũ trôi qua, Tô Thiệp ở Cô Tô Lam thị đã không còn ngóc đầu lên nổi. Bị người ta chứng kiến một màn như vậy,

trong lòng hẳn cảm thấy rất xấu hổ. Không chỉ cảm thấy người khác nhìn hẳn một cách tế nhị, mà chính hẳn nhìn bản thân mình cũng cảm thấy tế nhị. Không lâu sau thì xin rời khỏi gia tộc, thành công dễ dàng như trở bàn tay.

Vì để cứu vãn mặt mũi mất đi, hẳn khá anh dũng trong trận Xạ Nhật, sau khi kết thúc cũng có thu hoạch, tự lập môn hộ, nương tựa dưới cờ Lan Lăng Kim thị. Gia tộc phụ thuộc như vậy nhiều vô số kể, vốn tưởng rằng không ai nhận ra hẳn, nào ngờ Kim Quang Dao chỉ vội vã gặp hẳn một lần lại nhớ kỹ tên, tự lẩn gia tộc của hẳn. Về mặt Tô Thiệp không khỏi chậm hẳn lại.

*kiểu slowmotion như cô dâu 8 tuổi nhĩ :)))

Kim Quang Dao cười nói: "Đương nhiên là nhớ. Mời. Đi bên này."

Tô Thiệp lại liếc nhìn huynh đệ Lam thị bên kia, rồi cúi đầu vội vã vào sảnh. Lam Hi Thần với Lam Vong Cơ đều không phải loại người soi mói sau lưng, dù Tô Thiệp có khá nhiều chỗ để soi mói, bọn họ cũng không lăm lờ.

Nếu như màn Hoa yến mấy ngày trước là tiệc lớn Lan Lăng Kim thị mở ra nhằm vào tất cả các gia tộc, thế thì lần này, chính là tiệc riêng chỉ mời gia tộc thân thiết, thành viên nội bộ và gia tộc phụ thuộc.

Lam Hi Thần và Lam Vong Cơ lần lượt ngồi vào vị trí, không tiện bàn luận tiếp đề tài mới vừa rồi giữa bữa tiệc, Lam Vong Cơ lại trở về thái độ bình thường - lạnh lẽo như băng. Qua sự sắp xếp của Kim Quang Dao, trên chiếc án nhỏ trước mắt hai người đều không bày chén rượu, chỉ có chung trà và vài đĩa đồ ăn nhỏ thanh thanh đạm đạm*. Cô Tô Lam thị không thích uống rượu đã có tiếng gần xa, bởi vậy cũng không có ai tiến lên mời rượu, một vùng thanh tịnh.

*gốc là thanh thanh sáng sáng, mà đó giờ chưa nghe nói tới thức ăn có dính từ sáng.....

Ai ngờ, thanh tịnh không được bao lâu, có gã nam tử mang áo bào Kim Tinh Tuyết Lăng chột đi tới, một tay cầm chén rượu, to tiếng nói: "Lam tông chủ, Hàm Quang Quân, ta mời nhị vị các người một chén!"

Kẻ này da dẻ hơi ngăm đen, cao lớn tuấn lãng. Giọng nói hết sức to rõ, ban này vẫn luôn mời rượu khắp nơi trong sảnh tiệc, ông ông vang dội.

Chính là con của em ruột Kim Quang Thiện, anh họ của Kim Tử Hiên, Kim Tử Huân.

Kim Quang Dao biết hai huynh đệ Lam thị đều không ưa uống rượu, vội vàng bước sang, cười nói: "Tử Huân, Trạch Vu Quân với Hàm Quang Quân đều là người bước ra từ Vân Thâm Bất Tri Xử, đệ bảo họ uống rượu còn không bằng..."

Kim Tử Huân vô cùng không ưa Kim Quang Dao mới nhận tổ quy tông dạo gần đây, lòng cảm thấy kẻ này thấp hèn, nên không coi hẵn ra gì, dứt khoát ngắt lời: "Kim gia Lam gia chúng ta gần gũi như một nhà, đều là người mình cả. Nếu hai vị Lam huynh đệ không uống, đó chính là khinh thường ta!"

Mấy tên gia chủ của gia tộc phụ thuộc ở cạnh bên rồi rít vỗ tay khen: "Hay! Nói thật hay!"

"Thật có phong thái hào sảng!"

"Danh sĩ vốn phải như thế!"

Kim Quang Dao giữ nguyên nụ cười, im lặng thở dài, xoa xoa huyệt Thái Dương, thầm nghĩ: "Cái gì mà người mình, cái gì mà một nhà, cái gì mà phong thái hào sảng, danh sĩ gì... bắt ép người ta uống rượu, này chẳng phải là không có gia giáo hay sao?"

Lam Hi Thần đứng dậy từ chối khéo, Lam Vong Cơ vẫn ngồi, lạnh lùng nhìn chăm chăm chén rượu Kim Tử Huân kiên quyết đẩy trước mắt mình, hơi mở miệng, dường như đang định nói gì đps, bỗng nhiên, có một bàn tay nhận lấy chén rượu nọ.

Lam Vong Cơ ngẩng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy toàn thân áo đen, bên hông là một ống sáo, tua rua đỏ thắm của cây sáo buông lơ lửng. Đứng chấp tay, phong thần tuấn lãng. Ngửa đầu uống một hơi cạn sạch rượu, phô cho Kim Tử Huân xem chén rượu rỗng tuếch, mỉm cười nói: "Ta uống thế y, người hài lòng chưa?"

Lam Hi Thần: "Ngươi công tử?"

Có người nhỏ giọng kêu lên: "Đến đây lúc nào?"

Ngụy Vô Tiện đặt chén rượu xuống, một tay chỉnh chỉnh cổ áo, đáp: "Mới vừa nãy."

Đám người trong sảnh tiệc lạnh cả lòng. Vậy mà không một ai phát hiện ra hắc thần không biết quỷ không hay vào trong sảnh lúc nào.

Ngụy Vô Tiện không chào hỏi gì, nói thẳng: "Xin hỏi công tử Kim Tử Huân có ở đây không?"

Kim Tử Huân lạnh lùng thốt: "Ta chính là Kim Tử Huân. Người tìm ta làm gì?"

Ngụy Vô Tiện: "Kim công tử, xin mượn một bước nói chuyện."

Kim Tử Huân: "Có lời gì muốn nói, đợi nhà bọn ta mở tiệc xong hãy tới."

Thật ra thì gã vốn không định nói chuyện với Ngụy Vô Tiện. Gã nhớ tới chuyện không vui mấy ngày trước - Ngụy Vô Tiện âm ỉ ở Lan Lăng Kim

thị, một mình rời khỏi Hoa yến trên đài Kim Lân, vậy nên cố ý đánh trả Ngụy Vô Tiệp một đòn.

Ngụy Vô Tiệp cũng nhìn ra, hỏi: "Phải đợi bao lâu?"

Kim Tử Huân: "Ba canh giờ đi."

Ngụy Vô Tiệp: "E là không thể chờ lâu vậy được."

Kim Tử Huân ngạo nghễ nói: "Không thể chờ cũng phải chờ."

Gã cứ muốn gây với Ngụy Vô Tiệp, ngoài nguyên nhân phía trên ra, thì còn một sự không phục khó hiểu nữa.

Hồi đầu khi trận Xạ Nhật nổ ra, Kim Tử Huân vốn nhờ bị thương mà ý lại hậu phương, không tận mắt trông thấy dáng vẻ lúc Ngụy Vô Tiệp ở tiền tuyến, phần nhiều là nghe người ta kể lại, trong lòng gã không cho là đúng, chỉ cảm thấy tin đồn đều là nói ngoa, vì vậy chẳng biết kiêng dè, giọng điệu cứng rắn.

Trong lòng gã khó chịu hơn nữa là, ban này Ngụy Vô Tiệp vậy mà lại hỏi Kim Tử Huân là ai ngay trước mặt gã: "Ta nhận ra người, thế mà người lại dám không nhận ra ta!"

Kim Tử Huân không biết sự lợi hại của Ngụy Vô Tiệp, nhưng Kim Quang Dao lại rõ, vội nói: "Không biết Ngụy công tử người tìm Tử Huân có việc gì quan trọng, rất gấp gáp hay sao?"

Ngụy Vô Tiệp: "Lửa sém lông mày, không thể chậm trễ."

Kim Tử Huân lại càng muốn nhây, thầm nghĩ: "Gấp? Ta lại cứ muốn nhây chết người đấy, xem người còn dám ra oai trước mặt ta không?"

Gã lại chuyển sang Lam Hi Thần: "Lam tông chủ, tới tới tới, chén này người vẫn chưa uống!"

Thấy gã cổ tình dây dưa, giữa chân mày Ngụy Vô Tiệm chợt hiện một vết đen, híp mắt, khóe miệng cong lên, nói: "Được, vậy thì ta nói thẳng ngay tại đây vậy. Xin hỏi Kim công tử, người có biết người tên Ôn Ninh hay không?"

Nghe cái tên này, Kim Tử Huân nói: "Ôn Ninh? Đúng là có một con chó Ôn như thế."

Ngụy Vô Tiệm: "Vậy thì tốt. Xin Kim công tử giao hãn và sáu gã thuộc hạ của hãn ra đây."

"Giao ra đây?"

Ngụy Vô Tiệm: "Đúng. Khoảng thời gian lúc người săn đêm ở khu vực Cam Tuyền, con mồi chạy trốn tới nơi tụ tập của tàn quân Kỳ Sơn Ôn thị, người bảo mấy tên tu sĩ Ôn gia tuần tra ở đây vác Triệu Âm kỳ làm mồi nhử cho người. Sau khi bị cự tuyệt, người đã hành hung những tu sĩ này một trận, cường ép cầm cờ. Sau đó mấy người này lại chẳng rõ tung tích. Ngoài hỏi người ra, Ngụy mỗ thật sự không biết nên hỏi ai nữa."

Sau trận Xạ Nhật, Kỳ Sơn Ôn thị bị diệt, địa bàn chúng bành trướng khắp nơi trước đó cũng bị những gia tộc khác phân chia. Một vùng Cam Tuyền được phân vào dưới cờ Lan Lăng Kim thị. Về phần tàn quân Ôn gia, tất cả đều bị xua đuổi đến một góc nhỏ trong Kỳ sơn, chẳng bằng một phần ngàn địa bàn chiếm đoạt trước kia, chỗ ở xoàng xĩnh, kéo dài hơi tàn.

Kim Tử Huân chỉ cảm thấy không thể nói lý: "Ngụy Vô Tiệm, người có ý gì? Tìm ta đòi người, không phải người muốn ra mặt cho Ôn cầu đâu nhỉ?"

Ngụy Vô Tiệm cười rạng rỡ: "Người quản ta xuất đầu hay chặt đầu làm gì? - giao ra đây là được rồi!"

*xuất đầu = ra mặt, để ra mặt chỗ này thì có vẻ khớp nên biên cho vần với chặt.....

Một câu cuối cùng, nụ cười trên mặt hăn phút chốc không thấy đâu nữa, giọng điệu cũng thành linh chuyển sang âm u lạnh lẽo, rõ ràng đã mất kiên nhẫn. Rất nhiều người trong sảnh tiệc không dẫn nổi mà rùng mình ớn lạnh, Kim Tử Huân cũng tê dại cả đầu.

Ấy thế mà, gã từ đầu tới cuối vẫn không biết nông sâu, chốc lát sau cơn giận đã cuộn cuộn dâng trào. Đúng lúc này, Kim Quang Thiện ngồi trên ghế đầu nói: "Ngụy công tử, ta nói một câu công bằng. Người xông vào lúc Lan Lăng Kim thị ta mở tiệc riêng, thật sự không ổn."

Mấy ngày trước trên Hoa yến ở Kim Lâm đài, Ngụy Vô Tiệp với Kim Tử Hiên xảy ra tranh cãi, tan rã trong không vui, tự ý bỏ đi, nếu nói Kim Quang Thiện không để tâm, đó là không thể nào. Đây cũng là tại sao ban nãy ông ta vẫn cười ha ha nhìn Kim Tử Huân vô lễ đủ kiểu dưới sảnh tiệc.

Ngụy Vô Tiệp gật đầu: "Kim tông chủ, ta vốn cũng không có ý quấy nhiễu tiệc riêng quý tộc, thế nhưng, mấy người mà vị Kim công tử này mang đi đến nay vẫn không rõ sống chết nơi nào, trễ một bước có khi chẳng kịp cứu vãn. Một người trong đó có ơn cứu mạng ta, ta tuyệt không thể khoanh tay đứng nhìn, chuyện này không thể kéo dài thêm nữa."

Kim Quang Thiện nói: "Thế nhưng, kể tới, chúng ta cũng có rất nhiều chuyện chưa tính toán rõ ràng, không thể kéo dài thêm nữa, nhất định phải giải quyết ngay bây giờ."

Ngụy Vô Tiệp nhếch mày: "Tính toán rõ ràng cái gì?"

Kim Quang Thiện: "Ngụy công tử, chắc người không quên đâu nhỉ, trong trận Xạ Nhật, người đã từng sử dụng một thứ."

Ngụy Vô Tiệp vén vạt áo, đường hoàng ngồi xuống vị trí bên cạnh Lam Vong Cơ.

Hăn nói: "Ô, người nói Âm Hồ phù ấy à. Sao?"

Kim Quang Thiện: "Căn cứ vào tin nghe được, Âm Hồ phù này là thiết tinh người nấu chảy từ một thanh thiết kiếm có được dưới đáy hang Đồ Lục Huyền Vũ."

Ngụy Vô Tiệp: "Xin nói điểm chính."

Kim Quang Thiện: "Ta cho rằng, pháp bảo như vậy khó mà khống chế, không nên để một mình người bảo quản, người..."

Lời còn chưa dứt, Ngụy Vô Tiệp chợt cười.

Cười vài tiếng, hắn nói: "Kim tông chủ, cho ta hỏi một câu. Người cảm thấy, không có Ôn thị, thì Lan Lăng Kim thị thay thế nó là chuyện đương nhiên ư?"

Toàn sảnh thoáng cái im ắng không một tiếng động.*

*gốc là 雅雀无声/ nhã tước vô thanh. Nhã là chữ cổ của Nha[鴉]/ quạ, cả cụm hình dung sự yên lặng cực kỳ. (quạ và chim tước không phát ra tiếng)

Ngụy Vô Tiệp lại nói: "Thứ gì cũng phải giao cho người, ai cũng đều phải nghe lời người? Nhìn tác phong làm việc này của Lan Lăng Kim thị, ta suýt nữa còn tưởng rằng Ôn vương vẫn còn đang thịnh thế đấy."

Nhoáng cái, nét thẹn quá hoá giận thoáng qua gương mặt chữ Quốc của Kim Quang Thiện.

*Quốc: 国

Sau trận Xạ Nhật, sự tranh cãi của các nhà về việc Ngụy Vô Tiệp tu Quỷ đạo càng lúc càng lớn, ý định ban đầu của ông ta là muốn uy hiếp nhắc nhở Ngụy Vô Tiệp, người vẫn còn án trong người, không trong cũng chẳng sạch, người ngoài ai cũng nhìn chòng chọc vào người, đừng quá kiêu ngạo,

chớ nghĩ tới việc cười lên đầu nhà bọn ta, ai ngờ Ngụy Vô Tiệm này lại nói năng chẳng biết lấp lửng gì, dù ông ta đã sớm có ý định âm thầm thế chỗ Ôn thị, nhưng đó giờ không ai dám nói rõ ràng sáng rõ như thế này, lại còn giấu cợt nữa chứ.

Một gã khách khanh đứng bên phải ông ta quát lên: "Ngụy Vô Tiệm! Người nói cái gì thế hả!"

Ngụy Vô Tiệm cao giọng: "Ta nói sai à? Bức người sống làm mỗi nhữ, hơi không thuận theo thì liền chèn ép bằng mọi cách. Hành động này việc làm này, lời nói này giọng điệu này, có gì khác Ôn thị trước đó?"

Một gã khách khanh khác đứng dậy: "Đương nhiên có khác. Ngụy công tử, hành động và việc làm tồi tệ của Ôn thị trước đây, chúng ta ăn miếng trả miếng, để bọn chúng nếm trái kết cục thảm hại do chính chúng gieo nên, có gì mà không được?"

Ngụy Vô Tiệm cũng đứng dậy, nói: "Ăn miếng trả miếng, cũng có thể trả lên người Ôn Nhược Hàn nhất mạch - dòng chính của Kỳ Sơn Ôn thị và vô số nhân mạng gia thần tài tướng dưới tay gã, bắt giam những phần nhánh Ôn thị tàn phế không hề tham chiến kia làm gì?"

Tên khách khanh ban đầu cười khẩy: "Năm đó Ôn thị tàn sát giết người của chúng ta, cũng đâu có bận tâm tới dòng chính hay dòng phụ, có tội hay không tội! Ôn cầu làm nhiều việc ác, rơi vào kết quả như thế cũng đáng tội bọn chúng!"

Ngụy Vô Tiệm cười nói: "À. Ôn cầu làm nhiều việc ác, nên tất cả ai họ Ôn cũng đều có thể giết? Không sai, có không ít kẻ phản tộc từ bên Kỳ sơn sang đây đầu hàng hiện giờ đúng là đang như cá gặp nước đấy. Chẳng phải có vài vị đang ngồi đây, chính là gia chủ gia tộc phụ thuộc Ôn thị ban đầu hay sao?"

Mấy tên gia chủ kia thấy bị hấn nhận ra, vẻ mặt thoáng chốc thay đổi. Ai ngờ, Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Nếu chỉ cần là họ Ôn thì đều có thể mặc người tùy ý trút giận, bất luận có tội hay không, như vậy phải chăng bây giờ ta giết sạch bọn chúng cũng được?"

Lời còn chưa dứt, hấn đặt một tay đè lên Trần Tình bên hông.

Động tác này đánh thức người trong cả sảnh tiệc, dường như nhoáng cái đã trở lại chiến trường tối tăm không mặt trời, núi xác biển máu chất chồng kia!

Tất cả đột nhiên đứng dậy. Lam Vong Cơ trầm giọng: "Ngụy Anh!"

Khắp mọi nơi đều có người kinh hãi kêu lên: "Ngụy Vô Tiệm, người đừng xằng bậy!"

Kim Quang Dao hòa nhã nói: "Ngụy công tử, người tuyệt đối đừng làm ầu. Buông Trần Tình xuống. Mọi chuyện hoà thuận bàn bạc."

Kim Quang Thiện cũng đứng dậy, kinh hãi tức giận e ngại và oán hận lẫn lộn: "Giang... Giang tông chủ không ở nơi này, người liền không kiêng nể gì như thế!"

Ngụy Vô Tiệm lạnh lùng nói: "Người tưởng hấn có ở đây, thì ta sẽ kiêng nể hay sao? Nếu ta muốn giết người, ai có thể ngăn, kẻ nào dám cản?!"

Lam Vong Cơ gằn từng chữ: "Ngụy Anh, để Trần Tình xuống."

Ngụy Vô Tiệm nhìn y, trong đôi mắt nhạt như ngọc lưu ly kia, hấn trông thấy ánh ngược gần như là dữ tợn của mình.

Hấn chợt quay đầu, quát lên: "Kim Tử Huân!"

Kim Quang Thiện cuống quýt: "Tử Huân!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Bớt nói nhảm đi, chắc hẳn chư vị cũng biết, bản nhân kiên nhẫn có hạn. Người ở đâu? Phí phạm thời gian với người lâu như vậy rồi, ta chỉ cho người ba tiếng đếm. Ba! Hai!"

Nhìn vẻ mặt của Kim Quang Thiện, Kim Tử Huân cắn răng nói: "... Ở Cùng Kỳ đạo! Đang ở Cùng Kỳ đạo!"

Ngụy Vô Tiệm cười khẩy: "Người nói sớm không được hay sao."

Dứt lời, lập tức quay lưng bỏ đi.

Chỉ để lại người trong sảnh, tám chín phần mười* đã kinh hãi túa một thân mồ hôi lạnh. Kim Quang Thiện ngơ ngác đứng tại chỗ, hồi lâu sau, chợt giật dử, đá ngã chiếc án nhỏ trước người, chén vàng đĩa bạc đầy án lăn lông lốc xuống bậc thềm.

Tác giả ghi [十/ thập chi*] không rõ nghĩa, tui tự bố não chắc là 十之八九 (8, 9 phần mười) nên auto biên luôn =)))

Ông ta phất áo bỏ đi. Kim Tử Huân sâu sắc cảm thấy ban nãy mình sợ hãi mở miệng, bẽ mặt, cũng rời khỏi theo.

Cục diện rối rắm còn lại, đương nhiên là do một mình Kim Quang Dao bận rộn lo liệu, sút đầu mẻ trán.

Lam Vong Cơ cúi đầu, Tị Trần cầm trong tay từ từ thu vào.

Kim Quang Dao giậm chân nói: "Ài, này, này, Ngụy công tử này, thiệt là quá xúc động rồi. Sao hẳn lại có thể mắng chửi như vậy ngay trước mặt nhiều nhà thế chứ?"

Lam Vong Cơ lạnh lùng thốt: "Chẳng phải hẳn mắng đúng hay sao."

Kim Quang Dao khẽ giật mình khó nhận ra, lập tức cười nói: "Ha ha. Đúng. Là đúng. Nhưng cũng bởi vì đúng, nên mới không thể mắng ngay

mặt đó."

Lam Hi Thần thì như đang suy nghĩ: "Vị Ngự công tử này, quả thật tính tình đã thay đổi nhiều."

Nghe vậy, đầu mày Lam Vong Cơ cau chặt, trong đôi con ngươi nhạt màu kia lộ ra một vẻ đau xót.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Tương Ly 3

Cùng Kỳ đạo là một sơn đạo trong sơn cốc, nằm ở phía đông Thiên Thủy.

Tương truyền con đường này chính là nơi tổ tiên Kỳ Sơn Ôn thị Ôn Mảo đánh một trận thành danh, mấy trăm năm trước hắc ác đấu chín chín tám mốt ngày với một con thượng cổ mãnh thú, cuối cùng chém chết nó. Thượng cổ mãnh thú này chính là Cùng Kỳ. Trừng thiện dương ác, hỗn loạn gian ác, thích ăn thịt người ngay thẳng trung thành, ban thưởng đám thần thú cùng một giuộc làm nhiều điều ác.

Đương nhiên, truyền thuyết này cuối cùng có thật hay không, hắc còn gia chủ Kỳ Sơn Ôn thị đời sau vì thần hóa tổ tiên mà thổi phồng, vậy nên hết cách khảo chứng.

Xuống Kim Lâm đài, Ngụy Vô Tiện quay vào một hẻm nhỏ trong thành Lan Lăng, nói: "Ở Cùng Kỳ đạo. Đi thôi."

Ôn Nhu sớm đã đứng ngồi không yên trong hẻm được hồi lâu, nghe vậy lập tức lao ra. Chân nàng treo một nhát, Ngụy Vô Tiện đưa tay đỡ lấy nàng, đề nghị: "Người có muốn nghỉ ngơi không, ta đi một mình."

Ôn Nhu vội nói: "Không cần! Không cần! Ta muốn đi, ta nhất định phải đi!"

Khi Kỳ Sơn Ôn thị bị diệt, kiếm của Ôn Nhu cũng bị bắt giao nộp như mọi tu sĩ Ôn gia khác. Bởi vậy sau khi Ôn Ninh mất tích, hầu như nàng dùng chân không chỉ trong chốc lát chạy không ngừng nghỉ từ Kỳ Sơn tới

Vân Mộng, đi đường mệt nhọc mấy ngày rồi chưa hề chớp mắt, giờ gần như đã không ra hình người.

Năm đó khi Ngụy Vô Tiệp công Giang Trừng cáo biệt biệt nàng, Ôn Nhu thật đã nói như vậy: "Bất kể kết quả đợt chiến dịch này ra sao, từ nay về sau các người với chúng ta hai bên đều không nợ nần nhau. Xong việc*." Về mặt cao ngạo rành rành trước mắt.

(*两清- trong buôn bán chỉ việc thanh toán xong xuôi dứt điểm)

Nhưng mới hôm kia nàng gắt gao kéo tay Ngụy Vô Tiệp, thiếu nước quỳ trước mặt hắn, van nài: "Ngụy Vô Tiệp, Ngụy Vô Tiệp, Ngụy công tử, người giúp ta giúp ta. Ta thật sự không tìm nổi người nào giúp được, người nhất định phải giúp ta cứu A Ninh mau! Ngoài tìm người ra ta thật sự không có cách nào hết!"

Không còn sót lại chút kiêu hãnh và khoa trương nào của trước kia.

Ngụy Vô Tiệp cũng biết nàng nhất định chẳng yên lòng Ôn Ninh, cũng không khuyên giải nhiều, hai người gấp rút chạy tới quận Thiên Thủy

Sau trận Xạ Nhật Chi Chinh, trong số các nhà phân chia địa bàn Lan Lăng Kim thị được phần lớn nhất, vùng Thiên Thủy cũng bị bọn họ bỏ túi. Cùng Kỳ đạo là nơi Ôn Mảo thành danh, trải qua mấy trăm năm con cháu xây lại, đã từ tuyến đường chính hiểm trở biến thành chỗ phong cảnh ca công tụng đức, dạo chơi ngắm cảnh. Trước kia trên vách núi đá cao rộng hai bên sơn đạo tạc khắc cũng là chuyện tốt thuở bình sinh của bậc đại hiền triết đã khuất Ôn Mảo, lúc Lan Lăng Kim thị tiếp quản nơi này đương nhiên không thể để cho những việc xưa chối lỗi của Kỳ Sơn Ôn thị tiếp tục lưu lại, đang mạnh tay xây dựng. Ý tưởng xây lại chính là muốn đục đến sạch bong toàn bộ bút họa trên núi cao hai bên, toàn bộ sạch trơn, khắc đồ đăng mới lên.

Đương nhiên, sau cùng nhất định còn phải chữa lên một dòng tên Lan Lăng Kim thị mới anh dũng tuyệt vời nổi bật được lên.

Công trình lớn như thế cần không ít khuôn vác. Chọn người khuôn vác, ngoại trừ tu sĩ cấp thấp thật thấp đến lăn lộn trong đất suốt đời đều khó mà cất đầu dậy, người thường nhà dân thường ra, càng nhiều hơn lại là đám tù binh sau Xạ Nhật Chi Chinh liền trở thành chó chết chủ.

Vài,đốc,công,lượn,qua,lại,trong,khe,núi,,quát,to,lùa,những,traì,tráng,và,đám,tù,bình,nhíp,bước,nặng,nề,kia.,Ôn,Nhu,xông,vào,,ánh,mắt,đảo,loạn,trên,từng,khuôn,mặt,uể,oải,đầy,bụi,,vài,tên,đốc,công,chú,y,tối,nàng,,quát,lên:,"Người,là,người,nhà,ai?,Sao,xông,bậy,bạ,thế!"

Ôn,Nhu,bị,bọn,họ,chấn,đường,,sốt,ruột,nói:,"Ta,tìm,người,,ta,tìm,người,đó!"

Quần,áo,nàng,mặc,không,có,gia,văn,,không,phải,không,có,gia,tộc,hay,địa,vị,thấp,,một,gã,đốc,công,huơ,tay,nói:,"Ta,không,quan,tâm,người,tìm,người,hay,người,tìm,người,,biến!,Không,biến,thì..."

Lời,nói,bỗng,nhiên,im,bặt.

Hắn,thấy,một,gã,thanh,niên,áo,đen,,đi,đến,từ,phía,sau,cô,gái,trẻ,này.

Thanh niên này lớn lên dung mạo minh tuấn, ánh mắt lại có chút âm u lạnh lẽo, đang theo dõi hắn, nhìn chòng chọc đến mức hắn bất giác rung mình một cái. Mà rất nhanh hắn phát hiện thanh niên này không hề chăm chú nhìn hắn, mà là đang dán mắt vào cây ụ bằng sắt vung vẩy trong tay hắn.

Ngụy Vô Tiện thấy cây ụ trong tay những đốc công so với thứ đám gia nô Kỳ Sơn Ôn thị thường dùng lúc trước giống nhau như đúc, chẳng qua hình dạng miếng đầu ụ từ mặt trời đổi thành cánh hoa, hàn quang hiện lên

trong mắt nhưng vẫn bất động thanh sắc. Trong khe núi bỗng lấy hấn làm tâm, dạt ra một khoảng đất lớn.

Không ít đốc công và tu sĩ cấp thấp thông thường đều biết mặt Ngụy Vô Tiện, ngược lại những tù binh kia không có mấy người biết, thấy Trần Tình bên hông hấn mới đoán được thân phận người vừa tới.

Nhưng phạm là đối thủ từng gặp qua Ngụy Vô Tiện trên chiến trường thì chỉ có một kết cục -- toàn quân bị diệt, đều trở thành hung thi.

Bởi vậy biết mặt hấn, hiện giờ đều là bộ hạ của hấn.

Người khác không dám ngăn cản nữa, Ôn Nhu vừa tìm vừa kêu: "A Ninh! A Ninh!". Thanh âm thê lương, nhưng không người đáp lại. Chạy khắp cả hẻm núi cũng không thấy bóng dáng em trai, Ôn Nhu túm lấy vài tên đốc công hỏi: "Mấy hôm nay có đưa tới mấy Ôn gia tu sĩ không? Trong đó có một người nói lặp ba lặp bảy, các người có trông thấy hấn không? Ai trông thấy hấn?"

Vài đốc công ngơ ngác nhìn nhau, tên cầm đầu cột nhả nói: "Tất cả các tù binh ở đây đều là tu sĩ Ôn gia, mỗi ngày đều có người mới đưa tới. Đều ở đây..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Đều ở đây?"

Tên đốc đầu* chỉ cười dài.

(*trưởng nhóm đốc công)

Ngụy Vô Tiện nói: "Được rồi. Ta tạm coi như còn sống đều ở đây. Vậy thì số khác đâu?"

Thân thể Ôn Nhu lung lay.

"Số khác" đối lập với "sống", hiển nhiên chỉ có "Chết" .

Đốc đầu không dám nhiều lời, đành phải nhắm mắt dẫn bọn họ tới một mảnh rừng hoang phía sau khe núi. Hắn không dám một thân một mình tự đối mặt với Ngụy Vô Tiện, lệnh cho hơn bảy tám thuộc hạ khác cũng đồng thời đuổi theo, lỗ nhố mà dẫn đường.

Ở nơi sâu trong rừng hoang, vượt ngổn ngang hơn mười cái bọc hình người. Có cái đã bốc mùi thối rửa tanh tưởi. Với việc này Ngụy Vô Tiện tập mãi đã thành quen, Ôn Nhu thì hoàn toàn không để ý nổi. Bọn họ lật tung trong đống xác một hồi, đã nhanh chóng lật tới Ôn Ninh mắt vẫn tròn trừng.

Mạn sườn Ôn Ninh bị đánh lõm xuống ở bên, vết máu nơi khoe miệng đã khô cứng thành nâu sậm, không hề động đậy.

Ôn Nhu vẫn chưa hết hy vọng, run rẩy bắt mạch cho hắn.

Gắt gao bắt một hồi, rốt cục òa một tiếng bật khóc.

Vẻ mặt khi khóc của nàng vằn vẹo, khuôn mặt vốn ngọt ngào nhăn nhúm một cục, trở nên rất xấu, rất khó coi. Thế nhưng khi một người thật sự đau lòng tới tận cùng, thì tuyệt đối chẳng tài nào khóc cho dễ coi được.

Trước thi thể cứng đờ của người em trai duy nhất, sự cao ngạo nàng kiên trì giữ vững đã không còn manh giáp.

Ngụy Vô Tiện đứng sau lưng nàng, không nói lời nào.

Dọc đường bốn ba, Ôn Nhu nói với hắn rất nhiều chuyện. Sau Xạ Nhật Chi Chinh, tình cảnh của bọn họ càng ngày càng gian nan, bất kể có từng tham chiến hay không, bất kể có từng giết người hay chưa, mỗi ngày mỗi nơi đều buộc phải bị người ta theo dõi, tùy thời tùy chỗ bị người sắp đặt, bị người quát tháo.

Ôn Nhu và Ôn Ninh có một người anh họ đã tạ thế, bà ngoại của người anh họ này cũng bị tính thành một trong số "Ôn cầu dư nghiệt". Tuy rằng bởi vì tuổi tác bà quá cao, không cần làm khuân vác như tù binh khác, nhưng lại có biện pháp dày vò khác đối với bà. Chính là bắt bà mỗi ngày vác bên người cờ chiến Ôn Gia bị xé đến thùng rách tả tơi, trên quệt dầu gạch chéo to đùng đỏ lòm đi tới đi lui, tiến hành tự làm nhục bản thân, gọi tên mỹ miều là "Tự kiểm điểm" .

Người anh họ lúc còn sống có con trai độc nhất khoảng chừng mới hai ba tuổi, thân thiết nhất chính là bà ngoại, không rời bà cụ ra được lại không thể không ai chăm sóc, bà đành phải dùng vải buộc đứa cháu ngoại vào còng trên lưng. Một cụ già lấy bà lấy bấy, một đứa bé trên lưng bà ù ù cạc cạc. Một già một trẻ, cố hết sức vác cờ thật cao bên người, còng lưng mà đi qua đi lại bên đường, đi hai bước nghỉ một lát hạ cờ xuống, thấy có người đến gần lại vội vàng vác cờ lên, chỉ sợ bị người phát hiện rồi la rầy làm khó dễ.

Ngày ấy Kim Tử Huân săn đêm, đuổi theo một con dơi chúa tám cánh tới vùng đất giam giữ bọn họ ở một góc Kỳ Sơn.

Con dơi chúa tám cánh kia xuất quỷ nhập thần lại tính tình hung hãn, khi ẩn núp thì tìm không ra, không ẩn núp thì lại không đối phó nổi. Kim Tử Huân đang nôn nóng, đúng lúc gặp vài môn sinh Ôn gia tiến đến kiểm tra dị tượng. Kim Tử Huân coi bọn họ là mối dân đến cửa, bất kể tốt xấu bắt bọn hắn đeo triệu âm kỳ lên dẫn dụ công kích.

Ôn Nhu luyện y, môn sinh của nàng đi theo nàng cho tới bây giờ chỉ cứu người mà không giết người. Ôn Ninh càng bởi tính tình nhút nhát cũng không dám thu nhận môn đồ thô bạo, thuộc hạ đều là tu sĩ đảng hoàng chất phác không khác lắm so với hắn, chưa bao giờ làm ra việc hại người gì. Một nhánh này của bọn họ cũng chỉ còn lại có hơn mười người. Ôn Ninh thấy môn sinh dưới quyền gặp nguy hiểm đến tính mạng, đuổi tới lấp ba lấp bắp mà giảng đạo với Kim Tử Huân, đang cà kê dê ngỗng* thì con dơi chúa

tám cánh chạy mất, Kim Tử Huân trong cơn giận dữ ra lệnh cho thuộc hạ bắt hết bọn họ đi.
Mấy,ngày,nay,Ôn,Nhu,chạy,đến,suýt,phát,điên,,nhưng,vẫn,đã,đến,chậm,,cả,em,traì,cũng,không,được,gặp,một,lần,cuối.

Ôn,Nhu,khóc,rất,dữ,,lặng,im,bất,tĩnh.

Ngụy,Vô,Tiện,đờ,nàng,từ,dưới,đất,lên,,để,nàng,tựa,vào,ngực,mình,,Nhắm,mắt,lại,,sau,một,lát,mới,mở,,nói:,"Người,này,do,ai,giết."

Giọng,hắn,ôn,hoà,,tựa,hồ,không,hề,nổi,giận,mà,như,đang,tự,hỏi,gì,đó.,Tên,độc,đầu,kia,thăm,cảm,thấy,may,mắn,,mạnh,miệng,nói:,"Ngụy,công,tử,,lời,này,ngài,cũng,chớ,nói,lung,tung,,ở,đây,cũng,đâu,ai,dám,giết,người,,hắn,là,tự,mình,lao,động,không,cần,thận,từ,vách,núi,lăn,xuống,ngã,chết."

Ngụy,Vô,Tiện,nói:,"Không,ai,dám,bậy,bạ,giết,người?,Thật,sao?"

Vài,độc,công,đồng,loạt,thành,khẩn,thề,thốt,nói:,"Thiên,chân,vạn,xác!"

"Tuyệt,không,nói,dối!"

Ngụy,Vô,Tiện,mỉm,cười,,nói:,"À,,Ta,biết,rồi."

Chợt,hắn,chậm,rãi,nói,tiếp:,"Bởi,vì,là,Ôn,cầu,,Ôn,cầu,không,phải,người,,Nên,nói,'Ở,đây,không,ai,dám,bậy,bạ,giết,người',là,y,này,,đúng,không?"

Mới,nãy,trong,lòng,độc,đầu,vừa,văn,đang,nghĩ,câu,này,,bỗng,bị,hắn,vạch,trần,tâm,tư,,sắc,mặt,trắng,bệch.,Ngụy,Vô,Tiện,lại,nói:,"Hay,là,các,người,thực,sự,nghĩ,,ta,sẽ,không,phân,biệt,được,một,người,chết,như,thế,nào?"

Đám,độc,công,im,bất,,rốt,cục,bắt,đầu,phát,hiện,ra,đại,sự,không,ổn,,lờ,mờ,có,y,thối,lui.

Ngụy,Vô,Tiện,giữ,nụ,cười,không,đổi,,nói:,"Tốt,nhất,là,các,người,lập,tức,thành,thật,giao,nộp,ra,,là,ai,giết,tự,mình,đứng,ra.,Bằng,không,,ta,cứ,chỉ,tiện

,tay,thà,giết,nhằm,còn,hơn,bỏ,sốt.,Toàn,bộ,giết,sạch,,tất,cả,ở,đây,sẽ,không,để,ai,lọt,lưới."

Đa,đầu,bọn,chúng,tê,dại,,lưng,phát,lạnh.,Đốc,đầu,ấp,úng,nói:,"Vân,một,g,Giang,thị,và,Lan,Lăng,Kim,Thị,trước,mắt,đang,qua,lại,thân,thiết,,Ngụy,công,tử,ngài,cũng,không,thể..."

Nghe,vậy,Ngụy,Vô,Tiện,liếc,hắn,một,cái,,kinh,ngạc,nói:,"Người,rất,có,dũng,khí.,Này,là,đe,dọa,ta?"

Đốc,đầu,vội,nói:,"Không,dám,không,dám."

Ngụy,Vô,Tiện,nói:,"Nếu,các,người,không,chịu,nói,,vậy,thì,để,chính,hắn,tới,xác,nhận,đi."

Như,đợi,câu,này,của,hắn,đã,lâu,,một,bóng,người,đen,ngòm,cứng,ngắc,đứng,dậy.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Kiệt Ngạo 1

Ngay đêm hôm đó, toàn bộ giới Tu Chân dậy lên sóng to gió lớn.

Giờ tỵ, trong Điểm Kim các trên Kim Lâm đài, lớn nhỏ gần năm mươi vị gia chủ theo ghế mà ngồi. Ghế đầu là Kim Quang Thiện, Kim Tử Hiên xuất môn ở bên ngoài, Kim Tử Huân lại thiếu tư cách, bởi vậy chỉ có Kim Quang Dao khoan tay đứng hầu bên cạnh hẳn. Hàng đầu là bậc gia chủ, nhân vật danh sĩ cấp một Nhiếp Minh Quyết, Giang Trường, Lam Hi Thần, Lam Vong Cơ, thần sắc nghiêm nghị. Còn lại hàng phía sau là gia chủ hạng nhất cùng tu sĩ, đều như lâm đại địch, thỉnh thoảng thấp giọng thì thầm đôi ba lời "Ta biết mà", "Sớm muộn gì cũng sẽ như vậy", "Mà nhìn xem kết cục ra sao" .

Giang Trường là trung tâm tập trung ánh mắt của mọi người, ngồi ở hàng đầu, mây đen kín mặt, đang giống người ngoài nghe ghế trên Kim Quang Dao thần sắc kính cẩn, ngữ khí mềm mỏng mà chân thành nói:

"... Ở Cùng Kỳ đạo kích động việc cũ*, hung hóa Ôn Ninh và toàn bộ thi thể tích tụ trong rừng phía sau khe núi, giết sáu đốc công, bị thương hơn bảy mươi người. Sau đó hẳn liền ôm Ôn Nhu, mang theo những hung thi này đến vùng giam giữ ở Kỳ Sơn, muốn mang tàn đảng Ôn thị ở đó đi. Đội giám thị ở Kỳ Sơn đứng ra ngăn cản, lại bị ác linh và hung thi hẳn lèo lái đánh lui, mang theo hơn năm mươi người nghênh ngang mà đi. Sau khi tiến vào Loạn Táng Cương, hẳn để mấy trăm cỗ hung thi canh giữ dưới chân núi tuần tra, người của chúng ta đến giờ ngay cả một bước cũng không lên được."

(* trần tình, ý chỉ tình cũ, ở đây tức là cảm xúc khi còn sống)

Sau khi nghe xong, trong Điểm Kim các một mảnh lặng im.

Hồi lâu, Giang Trường mới nói: "Chuyện này quả thực làm quá vô lý, ta thay mặt hân nhận lỗi với Kim tông chủ. Nếu có cách gì sửa chữa, thỉnh cứ mở miệng, ta nhất định tận lực bồi thường."

Kim Quang Thiện muốn lại hoàn toàn không phải là nhận lỗi và bồi thường của hân, nói: "Giang tông chủ, trước đây nể mặt mũi người, Lan Lăng kim thị ta vốn tuyệt sẽ không nhiều lời câu nào, chẳng qua là mấy môn sinh và tu sĩ cấp dưới mà thôi, giết thì giết. Nhưng mấy đốc công và tu sĩ cấp thấp này cũng không phải đều là người Kim gia, còn có mấy người nhà khác. Việc này..."

Chân mày Giang Trường nhíu chặt, day day mạch máu giật giật không ngừng chỗ huyết Thái Dương, im lặng hít một hơi, nói: "... Ta nhận lỗi với các vị tông chủ. Chư vị có chỗ không biết, Ngụy Vô Tiện phải cứu tên tu sĩ họ Ôn kia, trong Xạ Nhật Chi Chinh từng có ơn với hai người chúng ta. Bởi vậy..."

Nhiếp Minh Quyết lạnh lùng thốt: "Có ơn? Giang tông chủ chẳng lẽ đã quên hung thủ vụ huyết án diệt tộc Vân Mộng Giang thị là ai? Cho dù là có ơn, cũng đã sớm huê* đi."

(*gốc là triệt tiêu, ý anh Niếp là tiểu Ninh lấy ơn kia đền bù việc diệt tộc Giang thị là huê. Hóa ra anh không chỉ thô lậu à nhằm chính trực mà đầu óc còn đơn giản à nhằm một đường thẳng hơn cả đường cò bay.)

Mấy năm nay Giang Trường mỗi ngày đều kiên trì bận bịu đến đêm khuya, hôm nay vừa mới chuẩn bị đi nghỉ ngơi sớm, đã bị cái tin như sấm này nổ đi suốt đêm đến Kim Lâm đài, vốn phía dưới mệt mỏi rã rời là đè nén ba phần bức tức, hơn nữa tính hân trời sinh không chịu thua kém, trước mặt mọi người bị ép cúi đầu nhận lỗi với người khác đã cáu kỉnh, nghe

Nhiếp Minh Quyết nhắc lại hung án diệt tộc, trong lòng tự nhiên nảy sinh tia thù hận.

Hận ý này không chỉ không phân biệt nhằm vào tất cả mọi người tham dự, mà còn nhằm vào Ngụy Vô Tiệp.

Lam Hi Thần nói: "Chuyện cũng không thể nói như vậy, một chi tàn quân của Ôn Nhu, Ôn Ninh, ta kiểm chứng qua đúng là cũng chưa từng tham dự Xạ Nhật Chi Chinh, không có hung án liên quan đến bọn họ."

Nhiếp Minh Quyết quay qua hắt, vẻ mặt thoáng hòa hoãn, vẫn như cũ giữ vững lập trường không đồng tình: "Nhị đệ nói thế ta không đồng ý. Một phần tử thân vì gia tộc, đương nhiên cùng chung vinh nhục, cùng chung hoạn nạn với gia tộc. Ôn thị làm ác, hậu quả đương nhiên toàn tộc Ôn thị phải tới gánh chịu. Nếu chỉ là khi gia tộc hưng thịnh thì hưởng thụ ưu đãi, gia tộc bị diệt lại không chịu gánh quả đắng, không chịu nổi trách nhiệm, trả đại giới, thế thì coi là cái gì?"

Một gã gia chủ nói: "Giang tông chủ, lời ngài nói đây coi như không đúng. Chẳng lẽ ngài đã quên năm đó Ôn thị đối đãi với những gia tộc khác thế nào sao? Còn nói ân nghĩa gì với bọn họ, vì cái ân nghĩa đó còn đánh giết người phe ta!"

Vừa nhắc tới sự tàn bạo của Kỳ Sơn Ôn thị năm đó, mọi người liền dạt dào tinh thần quần chúng, âm ỉ tuôn trào. Kim Quang Thiện vốn muốn phát biểu thấy vậy buồn hui, Kim Quang Dao nhìn vẻ mặt ấy, vội vàng cất giọng: "Chư vị xin hãy an tâm một chút chớ nóng vội. Việc cần thảo luận hôm nay trọng điểm không ở chỗ đó." Vừa nói vừa bảo đám gia tộc đưa hoa quả xắt miếng ướp lạnh lên, di dời lực chú ý, Điểm Kim các lúc này mới dần dần lắng đi âm thanh.

Kim Quang Thiện thừa cơ nói: "Giang tông chủ, vốn đây là việc nhà người, ta không nhúng tay được, nhưng sự tình cho tới bây giờ liên quan tới

Ngụy Anh kia, ta phải nhắc nhở người một câu."

Giang Trường nói: "Mời Kim tông chủ nói."

Kim Quang Thiện nói: "Giang tông chủ, Ngụy Anh là trợ thủ đắc lực của người, người rất coi trọng hãn, cái này chúng ta đều biết. Nhưng ngược lại hãn có tôn kính gia chủ người đây hay không, việc này khó nói chắc. Dù ta làm gia chủ nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ cũng chưa thấy qua thuộc hạ nhà ai dám cả gan kiêu ngạo kể công, cuồng vọng bất kham như vậy." Hãn lắc đầu, nói: "Nơi bách gia hoa yến lớn như vậy, ngay trước mặt người cũng dám mặc kệ mặt mũi, nói đi là đi. Trước kia công người liên càn càn rở, ngay cả lời như kiêu hãn vốn không để gia chủ người đây vào mắt cũng dám nói, liên tục mảy may bất tuân..."

Nghe đến câu cuối cùng, sắc mặt Giang Trường đã hết sức khó coi.

Bỗng một thanh âm lãnh đạm nói: "Không hề."

Kim Quang Thiện đang hùng biện đến hăng say, nghe vậy sửng sốt, giống mọi người theo tiếng nhìn qua.

Chỉ thấy Lam Vong Cơ ngồi nghiêm chỉnh, sóng dữ không sờn mà nói: "Ngụy Anh cũng chưa từng nói không đặt Giang tông chủ vào mắt. Nguyên bản câu nói của hãn là, hãn luôn luôn không chút kiêng kỵ như vậy. Cũng không nhắc lại ý bất tuân."

Lam Vong Cơ ở ngoài mở miệng cực ít, kể cả tán dóc trong buổi họp bàn pháp vấn, cũng chỉ có người khác nhằm hãn đặt câu hỏi phóng ra thách thức, hãn mới lời ít mà ý nhiều, tích tụ như kim* mà trả lời, nói vài ba câu đánh thẳng vào nội dung chính, thẳng đút người khác thao thao bất tuyệt miệng lưỡi lưu loát hùng biện, trừ lúc đó ra, hầu như chưa bao giờ chủ động lên tiếng. Kim Quang Thiện bị hãn cắt đứt thế này, cảm xúc kinh ngạc vượt xa không hài lòng. Nhưng dù sao cũng là bóp méo câu gốc, thêm mắm dặm muối bị người ta đánh sập trước mặt mọi người, thấy có hơi xấu hổ.

Cũng may hăn không xấu hổ được bao lâu, Kim Quang Dao liền lập tức đến cứu cánh cho hăn, kinh ngạc nói: "Có thật không? Té ra là nói vậy? Ai, ngày đó Ngụy công tử hùng hổ xông lên Kim Lâm đài, nói nói nhiều lắm, câu trước so với câu sau long trời lở đất, ta cũng không quá để tâm nhớ kỹ, Hàm Quang Quân lại có thể nhớ được rõ ràng như vậy. Có điều, ý tứ hai câu này cũng không khác lắm đâu."

(*kiệm lời như thể lời nói là vàng ngọc)

Trí nhớ của hăn so với Lam Vong Cơ chỉ có không kém nổi, lại cố tình giả bộ hồ đồ, Nhiếp Minh Quyết không thích hành vi kiêu đó, khẽ nhún mày. Kim Quang Thiện lại theo thang leo xuống, nói: "Không sai, ý tứ đúng là không khác lắm, dù sao cũng chính là không để Giang tông chủ vào mắt."

Một tên gia chủ nói: "Kỳ thực ta đã muốn nói sớm. Ngụy Vô Tiệp kia mặc dù có chút công lao trong Xạ Nhật Chi Chinh, nhưng nói năng không lọt tai. Hăn dù sao cũng là con của gia tộc. Con của gia tộc sao có thể phách lối như vậy?"

Hăn nói đến "con của người làm", tự nhiên có người liên tưởng đến trên công đường còn "con của kỹ nữ" đang đứng, không khỏi dòm ngó một phen. Kim Quang hiển nhiên chú ý tới nhiều ánh mắt đều không thiện chí, vẫn nguyên nụ cười hoàn mỹ, không héo đi chút nào. Mọi người đều bắt đầu xuôi theo dòng biểu thị bất mãn:

"Kim tông chủ bảo Ngụy Anh dâng lên âm hổ phù, vốn cũng là có ý tốt, sợ hăn không khống chế được gây thành đại họa. Hăn lại dùng lòng dạ tiểu nhân phỏng đoán, cho rằng có ai ham muốn pháp bảo của hăn sao? Muốn nói pháp bảo, nhà ai lại không có vài món bảo vật trấn gia."

"Nếu ngược lại chỉ là người cuồng vọng tự đại, không biết tôn kính thì cũng thôi, thế nhưng lần này hăn vì mấy con Ôn cầu lạm giết tu sĩ bên

chúng ta đây, này là muốn khiêu chiến ai hả?"

"Ta đã nói từ lâu là hần tu quỷ đạo sẽ tu ra vấn đề đi? Xem xem, sát tính đã bắt đầu bộ lộ."

"Cũng đâu phải lạm sát chứ... Hình như là chỉ giết đám đốc công ngược đãi và đánh đập Ôn Ninh."

Lam Vong Cơ vốn như đã tiến vào cõi thiền trống rỗng không nghe không thấy, nghe tiếng khê động, nâng mắt nhìn lên.

Cất tiếng là một thiếu nữ trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, đứng hầu bên người một vị gia chủ, vừa dè dặt nói câu này ra lập tức bị đám tu sĩ xung quanh kéo bầy công kích: "Ý người là gì đây? Chẳng lẽ còn muốn nói người phe ta bị giết là hợp lý? Còn muốn khen ngợi đây là cử chỉ nhân nghĩa?"

Thiếu nữ kia nói càng cẩn thận: "Không... Ta không hề nói thế, mấy vị không cần kích động như vậy. Chỉ là ta thấy cái từ 'lạm sát' này không thỏa đáng cho lắm."

Một tên khác nước miếng văng tung tóe nói: "Có gì không thỏa đáng? Ngụy Vô Tiềm sau Xạ Nhật Chi Chinh liền quen thói lạm sát, người có thể không thừa nhận sao?"

Cô gái kia gắng sức giải thích: "Xạ Nhật Chi [Tranh]* là chiến trường, trên chiến trường chẳng lẽ không phải ai ai cũng tính là lạm sát hay sao? Hơn nữa bây giờ chúng ta thảo luận là chuyện khác, ta thực sự thấy không liên quan. Suy cho cùng chuyện xảy ra có nguyên nhân, nếu như mấy tên đốc công quả thực sát hại đám Ôn Ninh, việc này không gọi là lạm sát, gọi là báo thù, thế thôi."

Một người mạnh miệng nói: "Nhưng không ai biết mấy tên đốc công có phải giết Ôn Ninh thật hay không, lại không có người tận mắt chứng kiến."

Một tên khác thì cười lạnh nói: "Thế thôi? Sai. Nói toẹt ra, ta thấy trong lòng người có quỷ thôi."

Cô gái kia đỏ mặt nói: "Người nói cho rõ, cái gì là trong lòng có quỷ?"

Người kia nói: "Khỏi cần nói người tự hiểu rõ lòng mình, đàn bà đúng là đàn bà, trước kia dưới đáy động Huyền Vũ tàn sát hắc trêu trêu người liên chết dí dỉ*, đến bây giờ còn vì hắc già mồm át lẽ phải, đổi trắng thay đen."

(* gốc là tử tâm tháp địa, nghĩa qt dịch là quyết một lòng, quyết về một hướng...)

Chuyện năm xưa Ngụy Vô Tiện cứu mỹ nhân ở đáy động Huyền Vũ tàn sát cũng từng giữ vị trí đề tài chuyện phong lưu suốt một thời gian, do đó không ít người lập tức ngộ ra, té ra thiếu nữ trẻ tuổi này chính là "Miên Miên" kia.

Lập tức có người lăm bằm: "Thảo nào khẳng khẳng nói đỡ cho Ngụy Vô Tiện như thế..."

Miên Miên cả giận: "Già mồm át lẽ phải, đổi trắng thay đen cái gì? Ta bàn việc mà thôi, lại quản ta là phụ nữ cái gì? Nói đạo lý nói cặn lời liên dùng cái khác công kích ta sao?"

Mấy người bên cạnh cùng gia tộc với nạt nộ: "Người đã có lòng thiên vị, còn nói bàn việc cái gì?"

"Đừng có nhiều lời với nó, cái thứ như vậy mà cũng là nhà chúng ta... Lại còn trà trộn được vào Điểm Kim các."

Miên Miên tức giận đến đỏ vành mắt, rưng rưng nước mắt lưng tròng, mãi mới nói: "Các người lớn miệng, được, các người có lý!"

Nàng lột mạnh áo bào mang gia văn trên người ra, quăng lên trên bàn. Trái lại người khác lại bị cử chỉ này của nàng làm thoáng chấn động. Hành động này đại biểu cho việc "Rời khỏi gia tộc" .

Miên Miên không nói lời nào, xoay người đi ra ngoài.

Hồi lâu sau, có người giữu cột nói: "Đã dám cỡi có bản lĩnh thì đừng có mặc lại đấy nhé!"

Lừa thừa có người bắt đầu phụ họa: "Đàn bà chính là đàn bà, nói mấy câu đã chịu không nổi, mấy ngày nữa dám chắc sẽ tự quay về."

"Chắc chắn luôn. Dù sao vất vả lắm mới từ con gái tôi trở chuyển thành môn sinh, hì hì..."

Lam Vong Cơ mặc kệ những thanh âm này quần ma loạn vũ sau lưng, cũng đứng lên, đi ra ngoài. Lam Hi Thần nghe bọn hăn càng nói càng có xu hướng quá quắt, hòa nhã nói: "Chư vị, người đã đi rồi, im tiếng đi."

Trạch Vu Quân lên tiếng, người khác tự nhiên phải nể mặt, trong Điểm Kim các lại bắt đầu đông một câu tây một câu, bắt đầu lên án mạnh mẽ Ôn cầu và Ngụy Vô Tiện, một mảnh nghiêng răng nghiêng lợi, vợ đưa cả năm, cầm thù cuồng nhiệt khuấy động trong không trung không cho phép bất kỳ lời phản bác nào.

Sẵn bầu không khí này, Kim Quang Thiện tiếp tục hướng Giang Trừng nói: "Ta thấy lần này hăn đi Loạn Táng Cương chỉ sợ là đã có âm mưu từ lâu thôi, dù sao với khả năng của hăn, tự lập môn hộ cũng không phải việc khó gì. Nhân cơ hội này tách khỏi Giang thị, tưởng rằng bên ngoài trời cao biển rộng mặc cánh chim bay. Người trăm cay nghìn đắng trùng kiến Vân Mộng Giang thị, trên người hăn mấy chỗ gây tranh cãi vốn đã nhiều, còn không biết thu liễm, khiến người thêm nhiều phiền toái như vậy, căn bản cũng không có nghĩ tới người."

Giang Trùng cố gắng trấn định nói: "Ngụy Vô Tiện này cuồng vọng đã quen, ngay cả cha ta cũng không có cách kìm kẹp hắn."

Kim Quang Thiện ha hả cười mấy tiếng, nói: "Phong miên huynh thật không có cách kìm kẹp hắn sao? Kia là Phong miên huynh thiên vị hắn."

Nghe hai chữ "thiên vị", khóe miệng Giang Trùng giật giật.

Kim Quang Thiện tiếp tục nói: "Giang tông chủ, người không giống phụ thân người, Vân Mộng Giang thị ngày nay trùng kiến mới được mấy năm, chính là thời điểm người gây dựng tôn nghiêm. Hắn cũng không biết tránh hiềm khích, để môn sinh mới của Giang gia thấy thì muốn làm gương ra sao? Chẳng lẽ muốn mỗi người lấy hắn làm gương?"

Hắn một câu lại một câu từng bước ép sát, rèn sắt khi còn nóng. Giang Trùng chậm rãi nói: "... Kim tông chủ không cần nói nữa. Ta sẽ đi Loạn Táng Cương một chuyến, giải quyết chuyện này."

Sau khi buổi triệu tập kết thúc, các vị gia chủ đều thấy hôm nay thu được quá chừng là đề tài chuyện phiếm, vừa nhanh chạy vừa hăng say bàn luận, kích động lẫn phần nộ vẫn cứ không giảm.

Tam tôn họp lại. Lam Hi Thần nói: "Tam đệ, khổ cho người rồi."

Kim Quang Dao cười nói: "Ta không khổ, khổ cái bàn của Giang tông chủ thôi. Mấy chỗ bị hắn bóp tan nát lộn, xem ra thực sự là giận đến dễ sợ."

Nhiếp Minh Quyết đi tới nói: "Dẻo miệng làm màu, đúng là khổ cực."

Nghe vậy, Lam Hi Thần cười mà không nói, Kim Quang Dao biết tông Nhiếp Minh Quyết tóm được cơ hội sẽ dạy dỗ hắn chuyện đối nhân xử thế cho thật tốt, rất chi là bất đắc dĩ, vội vã nói sang chuyện khác, nói: "Ai, nhị ca, Vong Cơ đâu? Ta thấy lúc này hắn rời sân sớm."

Lam Hi Thần ra dấu về phía trước, Kim Quang Dao cùng Nhiếp Minh Quyết xoay người nhìn qua. Chỉ thấy trong biển hoa kim tinh tuyết lãng, Lam Vong Cơ và cô gái mới rời rời khỏi gia tộc trong Điểm Kim các đang đứng đối diện nhau. Thiếu nữ kia vẫn còn nước mắt rưng rưng. Về mặt Lam Vong Cơ nghiêm trang, hai người đang nói chuyện.

Lát sau, Lam Vong Cơ hơi cúi đầu, hướng nàng thi lễ.

Thi lễ này, trong tôn kính còn cả trang trọng.

Cô gái kia cũng hướng hân lễ còn trang trọng hơn, mặc bộ sa y không có gia văn kia nhẹ nhàng xuống Kim Lâm đài.

Nhiếp Minh Quyết nói: "Cô gái này tuy rằng lập trường đặt sai, nhưng thật ra so đo với đám ô hợp kia trong gia tộc của nàng cũng phải có khí phách lớn lắm."

Kim Quang Dao ngoài miệng khen: "Đúng nha."

Nhưng trong lòng lại nói: "Đại ca lại nữa rồi. Khí phách là cái gì, có ăn được không. Vất vả biết bao mới từ con gái tôi tớ bò lên môn sinh, vì nhất thời nổi cáu liền rời khỏi gia tộc trước mặt bao người, khổ cực bao nhiêu năm một ngày thả trôi theo dòng nước, tội gì phải thế. Nếu là trong lòng khó chịu, cần răng leo đến đẳng cấp cao hơn, giết sạch đám người hôm nay chế giễu người của nàng, không phải càng hả giận sao? Tiểu mỹ nhân này thật khờ dại thay. Con người nếu muốn giáng cốt khí liêm sỉ gì đó, thế nào cũng đừng bước tại đây thôi."

Vài ngày sau, Giang Trường dẫn đầu ba mươi môn sinh lên Loạn Táng Cương.

Quả thật như nhà khác nói, bức tường khắc chú trước kia bị đánh đổ ở chân núi được vô số hung thi tầng tầng lớp lớp bao quanh, mọc cánh cũng không thoát. Những hung thi này lẩn lư ở chân núi, Giang Trường tiến lên

chúng nó thờ ơ, nhưng nếu môn sinh sau lưng Giang Trường sáp lại gần, chúng nó liền phát ra tiếng gầm gừ khê cảnh cáo.

Xem ra Ngụy Vô Tiện đã ra chỉ thị. Hẳn là lúc này hắn đã chờ trên núi lâu nay.

Giang Trường lệnh cho môn sinh môn chờ dưới chân núi, một mình lên đồi, xuyên qua khu rừng đen nghìn nghịt, đi một đoạn đường rất dài phía trước mới vọng tới tiếng người.

Cạnh sơn đạo có mấy gốc cọc tròn trịa, một lớn như cái bàn, ba nhỏ như ghế gụ. Một cô gái áo đỏ và Ngụy Vô Tiện ngồi trên hai trong số mấy gốc cây đó, vài người đàn ông nhìn qua có vẻ thật thà ở trên mảnh ruộng bên cạnh hì hục mà xới đất.

Ngụy Vô Tiện rung chân nói: "Khoai tây đi."

Cô gái kia giọng điệu kiên quyết nói: "Củ cải. Củ cải là giống tốt, không dễ chết. Khoai tây khó chăm."

Ngụy Vô Tiện nói: "Củ cải khó ăn."

Giang Trường hừ một tiếng, Ngụy Vô Tiện và Ôn Nhu lúc này mới ngoảnh sang hắn, chẳng hề giạt mình. Ngụy Vô Tiện đứng lên khỏi gốc cây đi tới, chẳng nói chẳng rằng đi lên hướng trên núi, Giang Trường cũng không hỏi, cùng đi theo hắn.

Một người đàn ông khác đang bận rộn trước cái giá dựng thành từ vài cây củi. Bọn họ đều hẳn phải là Ôn gia tu sĩ, nhưng sau khi bỏ đi áo bào viêm dương liệt nhật, mặc vào áo quần vải mộc, cầm cây búa cái cửa trong tay, trên vai khiêng bó rơm bó củi, leo lên leo xuống vội trong vội ngoài, không khác nông dân thợ săn bình thường chút nào. Bọn họ thấy Giang Trường, từ y phục và bội kiểm nhìn ra đây là một vị đại tông chủ, dường như

lòng vẫn còn sợ hãi, đều ngừng công việc trên tay ngáp ngừng nhìn qua, cũng không dám thở mạnh.

Ngụy Vô Tiệm xua tay, nói: "Làm tiếp đi."

Hắn vừa mở miệng, đám người kia liền yên tâm mà làm tiếp. Giang Trường nói: "Này là đang làm gì?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không nhìn ra à? Xây nhà."

Giang Trường nói: "Xây nhà? Vừa nãy lúc đi lên mấy người đang xới đất đấy là đang làm gì? Đừng nói với ta người thực sự định cày cấy."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không phải người nghe thấy rồi sao? Đúng là cấy cày."

Giang Trường nói: "Người cấy cày ở đây trên một hòn núi thây? Mấy thứ trông ra ăn được hả? Người thật đúng là định đóng quân lâu dài ở chỗ này? Cái chỗ quý này người ở được sao?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ta từng ở đây ba tháng."

Trầm mặc một hồi, Giang Trường nói: "Không về Liên Hoa Ổ?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Di lãng với Vân Mộng gần như thế, lúc nào muốn về thì len lén về chứ."

Giang Trường giễu cợt nói: "Người nghĩ cũng hay nhỉ."

Hắn còn muốn nói chuyện, tự dưng thấy trên đùi nặng nặng, cúi đầu nhìn một cái, chẳng biết từ lúc nào, một đứa trẻ con hai ba tuổi đã lén lút xích lại ôm chân hắn, đang ngẩng gương mặt tròn trịa, dùng đôi mắt đen tròn vo ra sức mà nhìn hắn.

(Trùng meo quá đẹp và sang trọng khiến vô tình hớp hồn cả trẻ nhỏ lalala)

Thật ra còn là một đứa trẻ ngọc tuyết* khả ái, đáng tiếc Giang Trùng người này không có chút tình thương nào, hắn nói với Ngụy Vô Tiệp: "Trẻ con ở đâu ra đây? Gỡ ra."

Ngụy Vô Tiệp khom lưng một cái bế đứa trẻ kia lên, để nó ngồi trên cánh tay mình, nói: "Gỡ ra cái gì. Sao có thể dùng cái từ này. A Uyển, sao mà con cứ gặp người liền ôm chân? Đi! Cấm vừa nghịch bừa đã cắn móng tay, con có biết đây là bừa gì không? Bỏ tay ra! Cũng đừng sờ mặt ta. Bà ngoại đâu?"

Một cụ bà tóc trắng lơ thơ vội vàng chống một cây trượng gỗ xiêu xiêu vẹo vẹo đi tới, thấy Giang Trùng cũng nhận ra đây là nhân vật lớn, vẻ mặt có chút sợ hãi, dáng người lom khom lại càng lom khom. Ngụy Vô Tiệp thả đứa trẻ gọi là A Uyển kia xuống cạnh chân bà, nói: "Đi loanh quanh chơi đi."

Bà cụ kia vội vàng dắt cháu ngoại rời đi, anh bạn nhỏ đi đến liêu xiêu, vừa đi vẫn còn vừa ngoái đầu lại, Giang Trùng chế giễu nói: "Mấy gia chủ kia còn tưởng người lôi kéo nào tàn dư nghịch đảng đến chiếm núi làm vua, dựng lên đại kỳ*, hóa ra là một đám lão nhược phu nhũ**, dựa méo tào rạn***."

(*đại kỳ, lá cờ to, kiểu đ chếmới hoành tráng. ** người già yếu phụ nữ và trẻ con. *** nguyên văn oai qua liệt tảo, dựa thì dựa méo mà tảo thì tào rạn chả có cái nào ra hồn)

Ngụy Vô Tiệp cười cười tự giễu, Giang Trùng lại hỏi: "Ôn Ninh đâu?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Kiệt Ngạo 2

Ôn Ninh cả người vẽ đầy phù chú màu máu nằm ở trung tâm đại điện, hai mắt trợn trừng, tròng trắng lộ ra ngoài, không hề nhúc nhích. Xem xét xong, Giang Trường lạnh lùng thốt: "Hắn thế này là sao."

Ngụy Vô Tiện nói: "Hắn có hơi dữ. Ta suýt nữa không khống chế được, nên trước tiên phong bế cho hắn tạm thời đừng nhúc nhích."

Giang Trường nói: "Lúc còn sống không phải hắn là người nhát cáy cả lắm sao? Sao chết rồi lại dữ vậy."

Giọng điệu này không được hòa nhã cho lắm, Ngụy Vô Tiện liếc hắn một cái, nói: "Khi còn sống Ôn Ninh đúng là một người khá nhút nhát, chính vì vậy, các loại tâm tình đều chôn ở đáy lòng, oán hận, phẫn nộ, sợ hãi, nóng nảy, đau đớn, mấy thứ này ứ đọng nhiều lắm, chết rồi mới bộc phát hết ra. Chính là cùng cái lý lẽ kiểu người bình thường tính tình càng tốt thì nổi giận lên càng đáng sợ, người càng như vậy, sau khi chết càng dữ đến không tưởng tượng nổi."

Giang Trường nói: "Không phải người cũng thường nói càng dữ càng tốt sao? Oán khí càng nặng, căm hận càng lớn, lực sát thương càng mạnh."

Ngụy Vô Tiện nói: "Là như thế này. Đạo gần đây ta muốn luyện một loại hung thi mới. Năng lực không giảm, đánh đâu thắng đó, đồng thời còn có thể nhớ rõ mấy chuyện xảy ra khi còn sống, có thần trí tỉnh táo."

Giang Trường cười khẩy nói: "Người lại mơ mộng viễn vông, hung thi như thế thì khác gì với con người? Đánh đâu thắng đó, không sợ đổ máu,

không sợ lạnh, không sợ đau đớn, không chết. Ta thấy nếu người luyện được ra thật thì khỏi ai phải làm người, cũng khỏi phải cầu tiên vấn đạo*, đều cầu người luyện bản thân thành hung thi là được."

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Sao mà thế được? Nói là đánh đâu thắng đó, nhưng chẳng có bất kỳ ai vĩnh viễn không chết. Hung thi cũng sẽ lại chết thôi..."

Còn chưa dứt lời, Giang Trường đột nhiên rút Tam Độc ra, mũi kiếm hướng giữa trán Ôn Ninh đâm tới.

Ngụy Vô Tiện phản ứng chớp nhoáng, vồ một phát lên cánh tay hăn, đánh trật đường kiếm, quát lên: "Người làm gì vậy?!"

Câu này của hăn dội lại không ngớt giữa không trung trống trải trong Phục Ma điện, ong ong vang vọng. Giang Trường không thu kiếm, lạnh lùng nói: "Làm gì? Ta mới phải hỏi người làm cái gì. Ngụy Vô Tiện, dạo gần đây người oai quá nhỉ?!"

Từ trước khi Giang Trường lên Loạn Táng Cường Ngụy Vô Tiện đã liệu trước được, lần này hăn đến sẽ tuyệt đối không thật sự tâm bình khí hòa buôn chuyện với mình.

Dọc đường đi lên, trong lòng hai người trước sau đều như cung đã lên dây căng hết. Làm như không có chuyện gì xảy ra hàn huyền đến giờ, giả bộ bình tĩnh kiềm chế lâu như vậy, cuối cùng cũng đến lúc dây cung bạo phát đứt phụt.

Ngụy Vô Tiện đã sớm biết hăn sẽ nói gì, nói: "Nếu không phải mấy người Ôn Tình bị chèn ép đến hết cách, người tưởng ta muốn ra oai như vậy sao?"

Giang Trường nói: "Bọn họ bị chèn ép đến hết cách? Hiện giờ ta cũng bị người chèn ép đến hết cách luôn. Hôm trước trên Kim Lân đài một đồng

thế gia lớn lớn nhỏ nhỏ bao vây ta ầm ỹ một trận, nhất mực đòi hỏi ta không đưa ra lời giải thích cho chuyện này không được, không phải như vậy thì ta chỉ đến chơi cho khỏe*."

(Chỗ này câu nguyên gốc / 非要我给这件事讨个说法不可, 这不, 我只好来了 / khá phức tạp , 只好来 vừa có nghĩa là đành phải tới, lại vừa có nghĩa là chỉ hảo tới tùy cách tách chữ. Bạn nào học tiếng trung xin xem giúp mình nên dịch thế nào nhé, cảm ơn nhiều.)

Ngụy Vô Tiện nói: "Còn yêu cầu giải thích cái gì? Chuyện này đã xong xuôi*, mấy tên đốc công đánh chết Ôn Ninh, Ôn Ninh hóa hung thì giết bọn họ, giết người đền mạng, thiếu nợ trả tiền, chấm hết."

(*lường đoạn, chỉ việc thanh toán buôn bán xong xuôi)

Giang Trừng nói: "Chấm hết? Sao được! Người có biết có bao nhiêu con mắt đang nhòm ngó người, nhòm ngó cái âm hổ phù kia của người hay không? Lần này bị bọn họ tóm được, người có lý cũng thành vô lý!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Người cũng nói ta có lý cũng thành vô lý, ngoài chôn chân một chỗ* còn có thể có biện pháp nào khác sao?"

(* Họa địa vi lao, thành ngữ, chỉ việc giới hạn phạm vi, bó chân trong khung cảnh nhỏ hẹp...)

Giang Trừng nói: "Biện pháp? Dĩ nhiên là có."

Hắn chĩa Tam Độc chỉ vào trên đất Ôn Ninh, nói: "Biện pháp chữa cháy* duy nhất bây giờ chính là tranh thủ trước khi bọn họ có động thái thêm bước nữa, thiêu hủy Ôn Ninh, thanh lý sạch sẽ hết đám Ôn đảng tìm ác này, vậy mới có thể không lưu lại điều tiếng!" Vừa nói vừa giơ kiếm muốn đâm, Ngụy Vô Tiện lại một nhát vững vàng chop cổ tay của hắn, uất ức nói: "Giang Trừng! Người -- người nói cái gì vậy! Người đừng quên là ai giúp chúng ta hỏa tang thi thể Giang thúc thúc và Ngu phu nhân, tro cốt bây giờ

an táng trong Liên Hoa Ổ là ai đưa tới, trước kia bị Ôn Triều truy sát là ai chứa chấp chúng ta!"

Giang Trường trông như lãnh tỉnh nói: "Đúng, người nói không sai, bọn họ từng giúp chúng ta, nhưng sao người lại không hiểu, giờ tàn đảng Ôn thị là mục tiêu cho mọi người chỉ trích, bất kể người nào, cứ họ Ôn là tội ác tày trời! Mà bảo vệ người họ Ôn càng là cái sai to đùng bất chấp thiên hạ! Tất cả mọi người hận họ Ôn, nóng lòng muốn bọn họ chết càng thảm càng tốt, sẽ không ai bênh bọn họ, lại càng không có bênh người!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ta không cần người khác bênh ta."

Giang Trường cả giận nói: "Rốt cuộc người cứng đầu thái độ cái gì? Nếu người không nhúc nhích nổi mà ra tay, ta làm!"

Ngụy Vô Tiệm càng nắm hắt chặt hơn, ngón tay như đai thép: "Giang Văn Ngâm!"

Giang Trường nói: "Ngụy Vô Tiệm! Rốt cuộc người có hiểu không thế? Hay còn phải để ta nói thật cho người biết? Khi đứng ở bên bọn họ, người là quái kiệt, là kỳ hiệp, là kiêu hùng, là nhất chi độc tú*. Nhưng chỉ cần người có tiếng nói bất đồng với bọn họ, người chính là phát rồ, tổn hại nhân luân, tà ma ngoại đạo. Người cho là độc chiếm đỉnh núi thì có thể tự do thế ngoại, chỉ lo thân mình ung dung tự tại? Không có cái tiền lệ này đâu!"

Ngụy Vô Tiệm quát lên: "Không có tiền lệ, thì ta đặt ra cái tiền lệ này!"

Hai người giương cung bạt kiếm mặt đối mặt một trận, hồi lâu sau, Giang Trường nói: "Ngụy Vô Tiệm, người còn chưa nhìn rõ tình hình hiện tại sao? Nếu người cứ khăng khăng muốn bảo vệ bọn họ, thì ta không gánh nổi người."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không cần bảo lãnh cho ta, bỏ đi."

Mặt Giang Trường nhăn nhúm.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Bỏ đi. Báo cho thiên hạ hay, ta dặt nhà. Sau này bất kể Ngụy Vô Tiệp làm ra chuyện gì, cũng không can hệ tới Vân Mộng Giang thị."

Giang Trường nói: "... Chỉ vì đám Ôn gia này... ?"

Giang Trường nói: "Ngụy Vô Tiệp, người có bệnh anh hùng hủ? Không xông vào rước lấy tai vạ thì người chết hủ? Đã đến nước này, người còn tính làm cái gì?"

Ngụy Vô Tiệp trầm mặc không nói.

Hắn cũng không trả lời được. Hay là nói, hắn cũng chẳng thể tính trước được sau này bản thân sẽ còn làm ra chuyện gì nữa.

So với chờ đến lúc đó, chẳng thà giờ chặt đứt liên hệ ngay, để tránh cho ngày sau vạ tới Giang gia.

Thấy hắn im lặng không nói, Giang Trường lẩm bẩm: "... Mẹ ta từng nói, người nhất định mang phiền phức tới cho nhà chúng ta. Quả là không sai."

Hắn cười lạnh một tiếng, thì thầm: "... 'Minh tri bất khả nhi vi tri'? Được, người hiểu gia huấn Vân Mộng Giang thị, so với ta người hiểu. Các người đều hiểu."

Thu lại Tam Độc, trường kiếm leng keng vào vỏ, Giang Trường hờ hững nói: "Vây ước chiến đi."

Gia chủ Vân Mộng Giang thị Giang Trường ước chiến với Ngụy Vô Tiệp, ba ngày sau, đánh một trận vô cùng oanh động ở Di Lăng.

Đàm phán thất bại, hai người trở mặt, đánh nhau tới bời*. Ngụy Vô Tiệp sai hung thi Ôn Ninh đánh trúng tay Giang Trường, gãy một cánh tay, Giang

Trùng đâm Ngụy Vô Tiện một kiếm. Lưỡng bại câu thương, mỗi bên miệng trào máu, mắng chửi đối phương rồi đi, hoàn toàn xé toạc thể diện.

(* đại đả xuất thủ)

Sau trận đánh này, Giang Trùng tuyên bố với bên ngoài: Ngụy Vô Tiện trốn khỏi gia tộc, công khai đối địch với các nhà, Vân Mộng Giang thị đã trục xuất ra ngoài, từ nay về sau ân đoạn nghĩa tuyệt, vạch rõ ranh giới. Sau này bất kể người này làm việc gì, tất cả đều không can hệ tới Vân Mộng Giang thị!

Sau khi đánh xong trận này, Ôn Ninh cũng vì biểu hiện hung hãn điên cuồng đáng sợ, dần dần lưu truyền một biệt hiệu không dễ nghe cho lắm.

Tuy bị Giang Trùng đâm trúng giữa bụng, nhưng Ngụy Vô Tiện chẳng để tâm đem ruột nhét trở lại vào bụng, vẫn như chưa hề có chuyện gì xảy ra rong Ôn Ninh đi săn vài con ác linh, mua mấy túi to khoai tây đem về.

Lúc về Loạn Táng Cường, Ôn Tình băng bó kỹ lưỡng vết thương của hắn, mắng hắn đến cầu huyết lâm đầu, bởi vì thứ bảo hắn đi mua là hạt giống củ cải cơ mà.

Từ đó về sau, lại trải qua một chuỗi ngày tường an vô sự bình thản. Ngụy Vô Tiện chỉ huy Ôn gia tu sĩ trên Loạn Táng Cường cuộc cuộc ruộng, xây nhà, luyện luyện thi, chế chế đạo cụ. Hàng ngày có thời gian rảnh liền chơi với đứa nhóc vẫn chưa tới một hai tuổi Ôn Uyển nhà đường ca Ôn Tình, treo nó lên cây, hoặc lấp đất chỉ để lộ cái đầu, gạt nó nói phơ nằng chút rồi tưới tí nước thì có thể lớn nhanh hơn, sau đó liền bị Ôn Tình quạt cho một trận.

Cứ như vậy trôi qua mấy tháng, ngoại trừ đánh giá của người ngoài về Ngụy Vô Tiện càng ngày càng nát, cũng không có nảy sinh bước tiến gì khác.

Số ngày Ngụy Vô Tiệm có thể xuống núi không nhiều, bởi vì hết thấy những vật âm sát trên toàn bộ Loạn Táng Cường đều dựa vào một mình hắc trăn áp, không thể rời quá xa, cũng không thể đi quá lâu, hắc lại là một người bản tính hiếu động, ở nguyên một chỗ không sống nổi, không thể làm gì khác hơn là thường thường chạy đến cái trăn nhỏ gần nhất kia mà mua đồ ăn với dạo chơi đây đó.

Hôm đó lại đến ngày hắc xuống núi. Ôn Uyển đợi trên Loạn Táng Cường quá lâu, Ngụy Vô Tiệm sợ bà lão sức yếu để trẻ con một hai tuổi chôn chân ở cái chỗ đó nghịch bùn, lần này liền đem hắc đi theo.

Đã tới trăn nhỏ này quá nhiều lần, Ngụy Vô Tiệm đã xe chạy đường quen, mò đến trước sạp rau lật tới lật lui, chợt cầm lên một củ, tức giận nói: "Khoai tây này của người nầy mầm nhá!"

Người bán rau như lâm đại địch: "Người muốn thế nào?!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tính rẻ chút đi."

Ôn Uyển từ đầu vẫn ôm chân hắc, Ngụy Vô Tiệm đi tới đi lui mà chọn khoai mặc cả, Ôn Uyển treo trên đùi hắc, treo một hồi thì không ôm nổi nữa, cánh tay ngăn tũn mỗi nhừ, buông ra nghỉ một lúc, ai dè trong một lúc này, dòng người trên đường lại xô hắc đến lão đảo mất phương hướng.

Ôn Uyển mới hai tuổi, tầm nhìn rất thấp, đi tới đi lui, tìm không ra Ngụy Vô Tiệm chân dài giày đen, trước mắt toàn một đám chân đất quần đen bám bụi bẩn thỉu, mỗi lúc một mờ mịt luống cuống. Đang lúc đầu óc còn choáng váng, bỗng một phát đụng phải đùi một người.

Người nọ đi một đôi giày trắng như tuyết không vương hạt bụi nào, vốn đã đi rất chậm, bị hắc va phải, lập tức dừng chân.

Ôn Uyển nơm nớp lo sợ ngửa mặt lên, đầu tiên thấy ngọc bội treo ở bên hông, rồi lại thấy đai lưng thêu hoa văn mây cuộn, sau đó là cổ áo chỉnh tề

chín chu, sau rốt, mới là một khuôn mặt tuấn nhã.

Cái người xa lạ này vẻ mặt đang lạnh lùng nghiêm nghị, từ trên cao* hạ mắt nhìn xuống hẳn. Bị đôi tròng mắt màu tựa lưu ly, lạnh như băng nhìn chăm chăm, Ôn Uyển bỗng bùng lên cơn khiếp sợ.

(*cư cao lâm hạ, từ trên cao nhìn xuống)

Ngụy Vô Tiện đầu kia trăm tuyến ngàn chọn* cả buổi, cuối cùng vẫn quyết định không mua đám khoai tây nảy mầm, ăn vào không chừng trúng độc, lại còn không chịu giảm giá, bị đặng buôn rau dè bủ. Ai dè vừa quay lại đã không thấy Ôn Uyển đâu, cả kinh thất sắc lòng sục khắp phố mà tìm thẳng bé, chợt nghe một hồi tiếng trẻ con la khóc, vội vàng vọt tới.

Chỉ thấy cách đó không xa, một đám người qua đường nhiều chuyện vây thành một vòng nhốn nháo, đang rí tai thì thầm chỉ trỏ. Hẳn vừa rẽ đám người ra nhìn, ánh mắt thoát cái bùng sáng.

Lam Vong Cơ một thân bạch y, lưng đeo Tị Trần cứng đờ mà đứng trong vòng người.

Lại liếc cái nữa, hẳn liền dở khóc dở cười. Một anh bạn nhỏ ngã ngời trước chân Lam Vong Cơ, đang nước mắt nước mũi tèm lem, oa oa khóc rống. Lam Vong Cơ đi không được, ở lại cũng không xong, ra tay cũng không phải, nói cũng không được, sắc mặt nghiêm túc, dường như đang suy tư nên làm sao bây giờ.

Người qua đường cắn hạt dưa tanh tách nói: "Trẻ con gì đây*? Thăng nhãi gào rú muốn hù chết người ta."

(*gốc怎么回事儿, bạn nào giỏi tiếng trung dịch hộ mình chút, mình không hiểu lắm, cảm ơn nhiều)

"Chắc chắn là bị bắt nạt nên ăn vạ."

Có người nói chắc nịch: "Bị cha hấn mắng thôi."

Nghe được "Cha hấn", Ngụy Vô Tiện trốn trong đám người phụt cười.

Lam Vong Cơ lập tức ngẩng đầu, phủ nhận nói: "Không phải ta."

Ôn Uyển cũng chẳng biết người khác đang bàn tán cái gì, trẻ con lúc đang sợ hãi đều sẽ gọi người thân, Thế là hấn cũng gọi: "Ba ba! Ba ba oa oa oa..."

Người qua đường lập tức nói: "Nghe đi nghe đi! Ta đã nói là ăn vạ mà, là cha hấn đó."

Có đồng tình: "Có phải vì cha hấn không thương hấn nên mới khóc không ta. Không nhìn ra nha... Cha chú thế này tuyệt tình hầy!"

Có tự cho là ánh mắt sắc bén: "Nhất định là cha, cái mũi cùng một khuôn mà đúc ra, không chạy đi đâu được!"

Có dỗ trẻ con: "Bé con, má má con gọi kìa?"

"Đúng vậy, mẹ ở đâu rồi, cha ác như thế này, mẹ nó đâu?"

Giữa làn sóng ồn ào huyên náo, sắc mặt Lam Vong Cơ càng ngày càng kỳ quặc.

Tội nghiệp hấn từ khi sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, mỗi lời nói mỗi hành động đều là đoan chính của đoan chính, gương mẫu của gương mẫu, từ trước đến nay chưa từng gặp qua tình trạng thiên phu sở chỉ kiêu này, Ngụy Vô Tiện cười đến không ngừng ngã ngửa, mắt thấy Ôn Uyển khóc sắp tắt thở, hấn đành phải đứng dậy, làm bộ vừa mới phát hiện hai người bên này, kinh ngạc nói: "Í? Lam Trạ?"

Lam Vong Cơ mạnh ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, chẳng biết xuất phát từ cái tâm lý gì, Ngụy Vô Tiện lập tức tránh đi.

Vừa nghe thấy tiếng hân, Ôn Uyển thoát cái đứng lên, kéo hai hàng nước mắt mãnh liệt dâng trào hướng hân chạy tới, lại lần nữa quắp đến trên đùi hân. Người qua đường reo lên: "Đây lại là ai hả, mẹ nó ư? Mẹ nó ở đâu, cuối cùng ai là cha đây?"

Ngụy Vô Tiệm phát tay nói: "Tất cả giải tán giải tán!"

Thấy hết trò vui xem, đám người rảnh rồi lúc này mới chậm rãi tản ra. Ngụy Vô Tiệm quay đầu lại, mỉm cười, nói: "Trùng hợp thế này. Lam Trạm, sao người lại ở chỗ này?"

Lam Vong Cơ gật đầu nói: "Săn đêm. Đi ngang qua."

Nghe giọng hân không khác so với mọi khi, cũng không chán ghét cảm hận không đội trời chung, Ngụy Vô Tiệm bỗng nhiên cảm giác được gánh nặng trong lòng liền bay biến*.

(*tâm đầu nhất buông, lòng nhất thời liền buông lỏng)

Ngập ngừng, Lam Vong Cơ lại chậm rãi nói: "... Đứa trẻ này?"

Ngụy Vô Tiệm tâm tình thả lỏng miệng sẽ không buộc chặt, tiệp miệng nói: "Ta sinh đó."

Đầu mày Lam Vong Cơ giật giật, Ngụy Vô Tiệm ha ha nói: "Dĩ nhiên là đùa thôi. Người khác sinh, ta mang theo đi chơi. Người vừa làm gì đấy? Thế nào lại làm nó khóc?"

Lam Vong Cơ giọng hờ hững nói: "Ta cái gì cũng không có làm."

Ôn Uyển ôm chân Ngụy Vô Tiệm, còn đang co cụm thút tha thút thít đeo bám. Ngụy Vô Tiệm ngộ ra. Gương mặt Lam Vong Cơ kia tuy là dễ nhìn, nhưng trẻ con còn nhỏ thế này đại khái vẫn chưa biết được xấu đẹp, chỉ thấy người này một chút cũng không dễ gần, lạnh lùng nghiêm khắc hết

sức, bị cái vẻ mặt khổ đại cừu thâm này dọa, không khỏi sợ hãi. Ngụy Vô Tiệp bế Ôn Uyển lên lật qua lật lại đùa một hồi, dỗ mấy câu, bỗng thấy bên đường một người bán hàng rong vẫn nhe nhớn hương bên này đặc chí cười, liền chỉ vào mấy thứ đồ hàng xanh đỏ tím vàng trong gánh của hắn, hỏi: "A Uyển, xem bên kia, trông đẹp không?"

Lực, chú, ý, của, Ôn, Uyển, bị, hấp, dẫn, qua, , thút, thít, một, cái, , nói:, " ..., Đẹp."

Ngụy, Vô, Tiệp, lại, nói:, "Thơm, không?"

Ôn, Uyển, nói:, "Thơm."

Người, bán, hàng, rong, vội, vàng, nói:, "Vừa, đẹp, mắt, vừa, thơm, hương, , công, tử, mua, một, cái, đi."

Ngụy, Vô, Tiệp, nói:, "Có, muốn, không?"

Ôn, Uyển, tưởng, hắn, muốn, mua, cho, mình, , bẽn, lẽn, nói:, " ..., Muốn."

Ngụy, Vô, Tiệp, nói:, "Ha, ha, , đi, thôi."

Ôn, Uyển, như, ăn, đòn, đau, , mắt, lại, rưng, rưng, ngập, nước.

Lam, Vong, Cơ, ngoảnh, mặt, làm, thỉnh, , giờ, nhìn, hết, nổi, nữa, , nói:, "Sao, người, ơi, không, mua, cho, nó."

Ngụy, Vô, Tiệp, khó, hiểu, nói:, "Sao, ta, phải, mua, cho, nó?"

Lam, Vong, Cơ, nói:, "Người, hỏi, hắn, có, muốn, không, , chẳng, lẽ, lại, không, muốn, mua, cho, nó."

Ngụy, Vô, Tiệp, cố, tình:, "Hỏi, là, hỏi, , mua, là, mua, , sao, cứ, hỏi, là, phải, mua?"

Hắn, hỏi, ngược, lại, như, vậy, , Lam, Vong, Cơ, rớt, cuộc, hết, nói, nổi, , trừng, hắn, một, lúc, lâu, , lại, chuyển, ánh, nhìn, qua, Ôn, Uyển, , Ôn, Uyển, bị, hắn, nhìn, chăm,

chăm,,lại,bắt,đầu,run.

Lát,sau,,Lam,Vong,Cơ,nói,với,Ôn,Uyển:,"Người...,Muốn,cái,nào."

Ôn,Uyển,còn,chưa,định,thần,,Lam,Vong,Cơ,chỉ,chỉ,đồ,hàng,trong,gánh,c
ủa,hàng,rong,kia,,nói:,"Trong,đây,,người,muốn,cái,nào."

Ôn,Uyển,hoảng,hồn,nhìn,hắn,,thở,cũng,không,dám,thở,mạnh.

Một,hồi,sau,,Ôn,Uyển,về,mặt,hồng,hào,,không,ngừng,sờ,túi,,trong,túi,ch
ất,đầy,một,đồng,đồ,vật,Lam,Vong,Cơ,mua,cho,hắn,,hết,cả,khóc.,Thấy,cuối,
cùng,hắn,cũng,ngưng,chảy,nước,mắt,,Lam,Vong,Cơ,như,thở,phào,nhẹ,nhõ
m,,ai,ngờ,Ôn,Uyển,ửng,đỏ,khuôn,mặt,nhỏ,bé,,im,lặng,mon,men,qua,ôm,lấy
,chân,hắn.

Lam,Vong,Cơ,cúi,đầu,nhìn:,"..."

Ngụy,Vô,Tiện,cười,như,điên,nói:,"Ha,ha,ha,ha,hụ!,Lam,trạm,,chúc,mừng
,người,,hắn,thích,người!,Hắn,thích,ai,liền,ôm,chân,người,đó,,lần,này,hắn,tu
yệt,đổi,sẽ,không,buông."

Lam,Vong,Cơ,đi,hai,bước.,Quả,nhiên,,Ôn,Uyển,vững,vàng,bám,chân,hắ
n,,hoàn,toàn,không,có,y,buông,tay.

Ngụy,Vô,Tiện,vỗ,vỗ,vai,hắn,,nói:,"Ta,thấy,trước,tiên,người,cũng,đừng,đi
,săn,đêm,vội,,thế,này,,đầu,tiên,chúng,ta,đi,ăn,một,bữa,cơm,,thế,nào?"

Lam,Vong,Cơ,nâng,mắt,nhìn,hắn,,giọng,không,một,gợn,sóng*,mà,nói:,"
Ăn?"

(*Vô ba vô lan, ba = sóng, lan = sóng to hơn sóng kiểu người ta hay lướt
sóng lên ấy)

Ngụy Vô Tiệp nói: "Đúng là ăn, đừng lạnh nhạt như vậy mà, không dễ gì
người tới Di Lăng lại còn trùng hợp đụng phải ta thế này, chúng ta tán dóc

ôn chuyện, đi đi đi, ta mời khách."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Kiệt Ngạo 3

Ngụy Vô Tiện nửa dắt nửa lôi, cộng thêm Ôn Uyển vẫn bám trên đùi Lam Vong Cơ, cứ thế mà kéo y vào trong một quán rượu.

Ngụy Vô Tiện nói: "Gọi món đi."

Lam Vong Cơ bị hấn ấn ngồi xuống chiếu, liếc nhìn thực đơn, chốc lát sau nói: "Người gọi."

Ngụy Vô Tiện: "Ta mời người ăn cơm, đương nhiên là người gọi rồi. Nào nào nào, thích ăn gì cứ kêu, đừng có khách sáo. Ta đã nói với người rồi, ta có tiền, chớ có lo." Hồi nãy không mua khoai tây nảy mầm độc nên bớt được một khoản. Lam Vong Cơ cũng không phải là người quen từ chối tới từ chối lui, nghĩ ngợi chốc lát rồi gọi. Ngụy Vô Tiện nghe y đều đều báo ra tên vài món ăn, cười nói: "Người được nha Lam Trạ, ta cứ tưởng người Cô Tô các người không ăn cay chứ. Khẩu vị của người lại còn nặng nữa. Uống rượu không?"

Lam Vong Cơ lắc đầu, Ngụy Vô Tiện nói: "Rời nhà ra ngoài rồi lại còn tuân thủ quy củ như thế, không hổ là Hàm Quang Quân. Vậy ta khỏi gọi phần của người."

Ôn Uyển ngồi bên chân Lam Vong Cơ, lấy mấy món đồ chơi như đao gỗ nhỏ, kiếm gỗ nhỏ, tượng người bằng đất, bướm bện bằng cỏ linh ta linh tinh bày đầy trên chiếu, yêu thích không buông mà kiếm kê lại. Ngụy Vô Tiện nhìn nó bám dính bên cạnh Lam Vong Cơ cọ tới cọ lui, làm Lam Vong Cơ đến uống trà cũng khó, huýt gió: "A Uyển, lại đây." (mệ, như kêu chó =))))

Ôn Uyển ngó ngó Ngụy Vô Tiện mấy hôm trước mới chôn nó xuống đất như củ cải, lại nhìn nhìn Lam Vong Cơ mới vừa mua cho nó một đồng đồ chơi, mộng không di chuyển, trên mặt viết hai chữ rõ to: "KHÔNG MUỐN."

Ngụy Vô Tiện: "Lại đây. Nhóc ngồi đó làm phiền người ta."

Lam Vong Cơ liền nói: "Không sao. Để nó ngồi."

Ôn Uyển vui vẻ, lại ôm lấy chân y. Lần này là bấp đùi. Ngụy Vô Tiện cười nói: "Tham phú phụ bần, có tiền chính là cha. Lý nào lại vậy."

Đồ ăn với rượu được đưa lên rất nhanh, một bàn đỏ đỏ hồng hồng, chỉ có một chén màu trắng, là canh ngọt Lam Vong Cơ gọi riêng cho Ôn Uyển. Ngụy Vô Tiện gõ chén: "A Uyển, đừng chơi nữa, tới đây ăn. Người cha mới của nhóc gọi món ngon cho nhóc này."

Ôn Uyển cúi đầu, cầm hai con bướm, u u a a, lát sau giả thành con bên trái, hỏi "bạn có khoẻ không?", lát sau lại giả thành con bên phải đáp "tớ rất khoẻ, còn bạn thì sao?", một mình đóng vai hai con bướm, chơi vui kinh khủng, Ngụy Vô Tiện kêu mấy tiếng nó mới bưng chén lên, cầm một cái thìa nhỏ ngồi cạnh Lam Vong Cơ, múc canh ngọt ăn.

Lúc trước Ôn Uyển bị giam giữ trong cấm địa ở Kỳ sơn, sau lại chuyển tới Loạn Táng Cương, thức ăn hai nơi không thay đổi, nên với nó mà nói, chén canh ngọt này đã coi như là món ngon mới lạ, ăn vài miếng xong không ngừng nếm, nhưng vẫn còn biết bưng chén đưa cho Ngụy Vô Tiện, như hiến vật quý: "... Tiện ca ca.... ca ca ăn."

Ngụy Vô Tiện mặt hưởng thụ: "Ừ, không tệ, còn biết hiếu kính ta." (húp mấy miếng rồi... >_>)

Lam Vong Cơ nhàn nhạt nói: "Ăn không nói."

Vì để Ôn Uyên nghe hiểu, y lại dùng lời rõ ràng nói lại lần nữa: "Ăn cơm không nên nói."

Ôn Uyên liền vội vàng gặt đầu, miệt mài ăn canh, không nói chuyện. Ngụy Vô Tiệp cười tủm tỉm ngửa đầu uống một chén, cầm chén rượu trong tay thường thức, nói: "Người thật là... bao nhiêu năm qua cũng vẫn một dạng ấy. Hầy, Lam Trạ, lần này người tới Di Lăng sẵn cái gì vậy? Chỗ này ta quen, bằng không ta chỉ đường cho người?"

Lam Vong Cơ đáp: "Không cần."

Thế gia thường có nhiệm vụ bí mật không tiện nói với người ngoài, vì vậy Ngụy Vô Tiệp cũng không hỏi tới cùng, nói: "Hiếm khi gặp được mấy người quen cũ, toàn là tránh ta, mấy tháng này thiệt là ngột ngạt muốn chết. Đạo này ở ngoài có chuyện lớn gì không?"

Lam Vong Cơ: "Chuyện lớn thế nào."

Ngụy Vô Tiệp: "Ví dụ như gia tộc nào mới xuất hiện, tiên phủ nhà nào xây rộng hơn, mấy nhà kết minh gì gì đó. Nói đại một chuyện đi, tùy tiện tán gẫu chút."

Sau khi hãn với Giang Trừng rạn nứt, đã rất lâu không hề nghe nói tới tin tức và động tĩnh mới ở bên ngoài, lần này kéo Lam Vong Cơ tới "ôn chuyện", cũng có ý thăm dò tình hình.

Lam Vong Cơ khe khẽ mở miệng, nhả ra hai chữ: "Thông gia."

Bàn tay vọc chén rượu của Ngụy Vô Tiệp khựng lại.

Hãn ngạc nhiên: "Thông gia? Nhà ai với nhà ai?"

Lam Vong Cơ đáp: "Lan Lăng Kim thị, Vân Mộng Giang thị."

Ngụy Vô Tiện gần như muốn đập bàn: "Sư... Giang cô nương với Kim Tử Hiên?"

Lam Vong Cơ gật đầu nhẹ nhẹ, Ngụy Vô Tiện nói: "Chuyện khi nào? Khi nào làm lễ?!"

Lam Vong Cơ đáp: "Ngày làm lễ, vào tháng sau."

Ngụy Vô Tiện hơi run tay nâng chén rượu đến bên môi, lại không ý thức được nó đã trống không. Trong lòng chợt thấy trống vắng, không biết là giận, là sợ, là khó chịu hay là chẳng biết phải làm sao nữa.

Trước khi rời khỏi Giang gia, hắn đã dự đoán trước việc này. Nhưng đột nhiên nghe tin, bao điều suy tư, ngàn lời muốn nói* nghẹn ngay ngực, khao khát chảy ra, nhưng lại chẳng thể trút được. Chuyện lớn như vậy, Giang Trường cũng không nghĩ cách nói hắn hay. Nếu như hôm nay không vô tình gặp được Lam Vong Cơ, chỉ sợ sẽ còn biết muộn hơn nữa!

*Nguyên cả câu là thiên đầu vạn tự thiên ngôn vạn ngữ/千头万绪千言万语]: đậu edit theo kiểu của mình, bạn nào có cách nói suôn hơn thì hú đậu để đậu sửa hen = v =

Nhưng nghĩ tiếp, nói hắn biết rồi thì sao chứ? Ngoài mặt, Giang Trường đã thông báo cho cả thiên hạ, bây giờ chúng gia đều tin vào lời hắn nói: Ngụy Vô Tiện phản bội gia tộc, kể từ đây kẻ này không còn liên quan tới Vân Mộng Giang thị. Cho dù là biết, hắn cũng không thể đi đến uống một chén rượu mừng. Giang Trường không nói hắn biết là đúng, nếu như Giang Trường tới báo hắn hay, không chừng hắn sẽ nhất thời kích động mà làm ra chuyện gì đó.

Hồi lâu sau, Ngụy Vô Tiện mới lẩm bẩm: "Lợi cho cái tên Kim Tử Hiên kia."

Người đời đều thầm nói sau lưng rằng Giang Yếm Ly không xứng với Kim Tử Hiên, nhưng trong mắt hần, Kim Tử Hiên mới chính là người không xứng với Giang Yếm Ly.

Nhưng cứ cố tình lại là Giang Yếm Ly thích Kim Tử Hiên.

Chuyện này, Ngụy Vô Tiện với Giang Trường cũng chỉ mới phát hiện trong trận Xạ Nhật.

Ngu phu nhân và mẫu thân Kim Tử Hiên - Kim phu nhân là bạn tốt từ thuở bé, cả hai giao hẹn với nhau, rằng nếu mai sau sinh con ra đều là nữ, sẽ để chúng nó kết làm chị em, còn là nam, sẽ kết nghĩa kim lan, nếu một nam một nữ, thì nhất định phải kết duyên vợ chồng.

Quan hệ đây đó của nữ chủ nhân hai nhà thân thiết sâu nặng, hiểu thấu về nhau, môn đăng hộ đối, hôn sự này thật sự là cực kỳ xứng đôi, gần như là duyên trời tác hợp.

Lúc Kim Tử Hiên còn rất nhỏ, Kim phu nhân từng dẫn hần tới Liên Hoa Ổ làm khách vài lần. Từ bé Kim Tử Hiên đã là một cậu nhóc được người người vây quanh*, giữa mi tâm điểm một nốt chu sa, vẻ ngoài trắng trẻo, người gặp người thích, cộng thêm xuất thân cao quý, thông minh hơn người, thái độ kiêu ngạo gần như cũng cùng được sinh ra theo. Ngụy Vô Tiện với Giang Trường đều không thích chơi với hần, Giang Yếm Ly thì lại cứ luôn muốn đút đồ cho hần ăn.

*gốc là [chúng tinh phụng nguyệt/众星捧月] sao vây quanh trăng sáng, kiểu ngôi sao với fans ~

Bởi vì đối với ai Giang Yếm Ly cũng đều rất thân thiện, nên bọn họ cũng không phát hiện ra có gì đó bất thường. Sau mười bốn tuổi, Kim Tử Hiên không chịu theo mẫu thân tới Liên Hoa Ổ nữa, hần cực kì không thích người ta bàn tán về vị hôn thê của hần. Lại thêm Ngụy Vô Tiện càn rỡ, quấy nhiễu hôn sự một trận ở Vân Thâm Bất Tri Xử, Giang Yếm Ly càng

không có cơ hội gặp mặt hẳn. Sau khi trở về Liên Hoa Ổ, Ngụy Vô Tiệp xin lỗi nàng, Giang Yếm Ly không nói gì, chỉ xoa đầu hẳn.

Ngụy Vô Tiệp với Giang Trường cũng tưởng rằng chuyện này cứ thế trôi qua, huỷ bỏ hôn ước trái lại tất cả đều vui, ai ngờ sau đó mới hay, mà tâm tư Giang Yếm Ly năm ấy, hẳn là rất khổ sở.

Thời gian giữa trận Xạ Nhật, bọn họ đồng tác chiến với Lan Lăng Kim thị ở Lang Tà, Giang Yếm Ly đi cùng với họ. Nàng tu vi không cao, bèn đi làm việc đủ sức mình, bận rộn lo cơm nước cho các tu sĩ cấp thấp. Trừ việc này ra, mỗi ngày nàng đều sẽ âm thầm làm hai phần canh ngoài định mức cho Ngụy Vô Tiệp với Giang Trường.

Ngoài nàng ra, không một ai biết, mỗi lần như thế Giang Yếm Ly đều làm thêm phần thứ ba cho Kim Tử Hiên cũng đang đóng quân ở Lang Tà.

Kim Tử Hiên cũng không hay biết. Mặc dù hẳn rất thích chén canh kia, cũng cảm ơn tấm lòng của người đưa canh, nhưng Giang Yếm Ly vẫn luôn lặng lẽ đưa, chứ không hề để lại tên họ. Nào biết, tất cả điều ấy lại bị một người ngoài nhìn thấy hết.

Kẻ nọ là một nữ tu cấp thấp, bởi vì tu vi không cao, nên cũng làm chung một việc với Giang Yếm Ly. Nữ tu sĩ này bề ngoài không tệ, tính lại biết lợi dụng sơ hở mà mưu lợi, từ mấy lần tò mò theo dõi Giang Yếm Ly liền đoán hiểu được kha khá chuyện đang diễn ra. Ả rất bình tĩnh thu hết tất cả vào mắt, chọn một cơ hội, sau khi Giang Yếm Ly đưa canh xong liền cố ý đi dạo gần doanh trường của Kim Tử Hiên, để Kim Tử Hiên thấy bóng dáng ả.

Kim Tử Hiên khó khăn lắm mới tóm được người, đương nhiên phải hỏi tới cùng. Ả kia hết sức khôn ngoan không thừa nhận, mà mặt mày ứng hồng, mập mờ trốn tránh phủ nhận, nghe ra cứ như là chính ả ta làm, nhưng ả lại không muốn để Kim Tử Hiên nhìn thấu nỗi khổ tâm của ả vậy. Vì thế,

Kim Tử Hiên cũng không ép ả thừa nhận, nhưng trên hành động lại bắt đầu gia tăng sự coi trọng nữ tu sĩ này, rất là sẵn sóc.

Thời gian cứ thế trôi qua, Giang Yếm Ly không hề phát giác có gì đó bất thường, cho đến một ngày, sau khi đưa canh xong thì bị Kim Tử Hiên bắt gặp. Kim Tử Hiên vừa truy hỏi một hồi, nàng nghe giọng điệu hằn mang ý nghi ngờ, chỉ đành phải thẳng thắn thừa nhận mình tới đây làm gì. Thế nhưng, lý do ấy đã có người dùng rồi. Có thể tưởng tượng, lần này sau khi nghe xong Kim Tử Hiên sẽ có phản ứng gì.

Hắn "vạch trần" "lời nói dối" của Giang Yếm Ly ngay tại đây, và bảo nàng hãy "tự trọng". Giang Yếm Ly ngày thường khiêm tốn không huênh hoang, làm chuyện gì cũng đều không để người khác thấy, tạm thời không đưa ra được chứng cứ nào thuyết phục, nói đám em của mình, lại không được tin tưởng, giải thích mấy câu, càng biện bạch càng lạnh lòng.

Lời Kim Tử Hiên nói cho thấy lúc đầu hắn cũng không tin, người con gái danh môn tu vi không cao như Giang Yếm Ly ra chiến trường thì có thể làm được chuyện gì, có thể giúp đỡ bạn hơn được bao nhiêu. Hắn cảm thấy nàng tới đây để thêm phiền ấy chứ.

Kim Tử Hiên trước giờ không hiểu nàng, và cũng không muốn hiểu nàng, tin nàng.

Sau khi bị hắn nói mấy câu ấy, Giang Yếm Ly đứng khóc lớn ngay tại chỗ. Lúc Ngụy Vô Tiện trở lại, đúng lúc trông thấy cảnh này.

Dù sư tỷ hắn tốt tính, nhưng từ nhỏ đến lớn nàng cũng chưa từng rơi vài giọt nước mắt. Nàng chưa từng rơi nước mắt trước mặt người khác, càng khỏi nói tới uất ức đến mức khóc lớn tiếng như thế trước mặt người khác. Ngụy Vô Tiện giật mình luống cuống, hỏi nàng thì nàng không nói, thấy Kim Tử Hiên sừng sờ bên cạnh, đột nhiên nổi cáu, lòng nghĩ sao lại là cái thứ chó này, một đá đập sang, bắt đầu đánh nhau với Kim Tử Hiên.

Hai người vật lộn, đánh tới mức quấy nhiễu đến những tu sĩ khác, tất cả đều ra ngoài can ngăn, dưới vô số miệng lưỡi, hăn mới biết rõ toàn bộ chuyện đã qua, lại càng không dẫn nổi cơn giận, vừa buông lời nói một ngày nào đó Kim Tử Hiên sẽ phải chết trong tay hăn, vừa bảo người kéo ả nữ tu kia ra ngoài.

Đối chất một phen thì chuyện cũng rõ ràng, Kim Tử Hiên đỡ người. Ngụy Vô Tiệp mắng mỏ hăn tiếp, hăn tái mặt, không đáp trả một câu.

Sau đó, tuy Giang Yếm Ly vẫn tiếp tục ở lại Lang Tà giúp đỡ, nhưng chỉ quy quy củ củ làm tốt việc của mình, chẳng những không đưa canh cho Kim Tử Hiên nữa, mà đến cả mắt cũng không nhìn hăn. Sau khi Ngụy Vô Tiệp với Giang Trừng rời khỏi Lang Tà, Giang Yếm Ly cũng đi về chung với bọn họ.

Kim Tử Hiên thì trái lại, không biết trong lòng hồ thẹn như thế nào, mà sau trận Xạ Nhật đột nhiên bắt đầu để ý Giang Yếm Ly hơn, càng hỏi càng nhiều.

Tuy nói đúng như lời của người khác đó chỉ là một sự hiểu lầm, nói rõ ra là ổn, có lẽ trong lòng người khác sẽ cảm thấy chuyện không có bao lớn, nhưng trong lòng Ngụy Vô Tiệp vẫn cứ thấy khó chịu. Hăn ghét là ghét cái tên Kim Tử Hiên là con trai mà tính công chúa, là con chim công loè loẹt đủ màu, là cái tên đui mù chỉ biết nhìn vẻ bề ngoài kia. Hăn còn nghi ngờ, không chừng Kim Tử Hiên thấy Kim Quang Thiệu lần đầu tiên nhìn nhận một đứa con riêng rồi mang về, hơn nữa đứa con riêng này lại còn nổi bật trong trận Xạ Nhật nữa, cảm giác địa vị của mình bị uy hiếp, nên mới vội vã muốn làm thông gia với Vân Mộng Giang thị.

Trong lòng Ngụy Vô Tiệp, sư tỷ hăn phải được kết duyên với người tốt nhất trên thế giới, rạng rạng rỡ rỡ mà làm lễ. Hăn sẽ khiến buổi lễ lớn ấy trong vòng mười năm, hể nhắc tới là ai nấy đều khen không dứt miệng, nói không ai bằng*.

*gốc là [thán vi quan chi/叹为观止]: mang ý khen ngợi khi nhìn thấy một sự vật sự việc nào đó tốt đến cực điểm.

Mà hôm nay, sư tử muốn thành thân với người ta, còn hẫng lại ở bên ngoài, không thể trở về.

Rất nhiều thứ ghen trong lòng hẫng, lại không thể tỏ bày cùng ai. Ngụy Vô Tiện nhìn chăm chăm chén rượu trống không kia, thầm nghĩ: "Nếu tửu lượng của mình không tốt như này thì hay, uống say, xong rồi nôn đến mờ mịt đất trời. Hoặc giả như là, Lam Trạh với mình là bạn tốt, chịu uống rượu với mình thì hay. Y say, mình lôi kéo y nói chuyện. Nói xong rồi, ai cũng không nhớ rõ."

Ôn Uyển ăn canh ngọt xong, ngồi trên chiếu, lại bắt đầu chơi bướm cỏ. Sợi râu dài của hai con bướm quăn vào nhau, hồi lâu cũng không gỡ ra được. Thấy nó có vẻ luống cuống, Lam Vong Cơ cầm hai con bướm trên tay nó lên, gỡ vài cái đã tháo được bốn sợi râu bướm đã kết thành nút, trả lại cho nó.

Nhìn một màn này, Ngụy Vô Tiện găng gượng rút suy nghĩ ấy đi, cười cười, nói: "A Uyển, đừng có cợt mặt qua, khoe miệng nhóc còn dính canh ngọt, sẽ làm dơ quần áo y."

Hẫng còn đang kiểm khăn tay trên người, Lam Vong Cơ đã lấy một chiếc khăn tay vuông trắng thuần ra, mặt không chút cảm xúc lau đi canh ngọt dính bên khoé miệng Ôn Uyển. Ngụy Vô Tiện xùy: "Lam Trạh, thiệt giỏi ha, không nhìn ra người còn biết dỗ con nít đó. Ta thấy người mà tốt với nó thêm chút nữa, chắc nó không chịu về với ta đâu."

Đột nhiên, Lam Vong Cơ nói: "Ngụy Anh, người định vẫn như thế này ư."

"..."

Ngụy Vô Tiệm vờ như không nghe thấy câu này, mau chóng đổi đề tài, Lam Vong Cơ lại nói: "Mấy năm qua, tâm tính người..."

Muốn tránh cũng tránh không được, Ngụy Vô Tiệm đành phải ngắt lời y: "Lam Trạ người... tuyệt thật đấy. Chẳng phải bầu không khí vẫn đang rất tốt hay sao, tự dưng lại khơi chuyện ta không muốn nói tới làm gì?"

"Người định vẫn như thế này ư?" Nếu không như thế, còn có thể thế nào?

Chuyện đến nước này, suy cho cùng cũng là vì con đường hản tu. Ngay cả Âm Hồ phù cũng không phải điểm quan trọng, bởi Âm Hồ phù chẳng qua chỉ tựa như một Ngụy Vô Tiệm khác mà thôi, hơn nữa còn là một Ngụy Vô Tiệm không biết phản kháng, ở trong tay ai thì sẽ nghe theo lời người đó. Hủy diệt Âm Hồ phù cũng không thể giải quyết tất cả vấn đề, trừ khi hản không bước lên con đường âm tà, không tu nó nữa.

Nhưng, nếu như không đi đường này, hản sẽ không có cách nào tự bảo vệ mình, càng không thể nào có dư sức đi bảo vệ người khác.

Khó giải.

Ngụy Vô Tiệm chậm rãi nói: "Hôm nay cảm ơn người chịu tới đây ăn cơm với ta, cũng cảm ơn người đã nói cho ta biết tin này. Cơ mà, đúng sai tại mình, khen chê bởi người, miễn bàn được mất. Nên làm gì, trong lòng ta tự hiểu."

"Về phần tâm tính, tính trong lòng ta thế nào, ta rõ ràng nhất, ta tin tự ta không chế được. Không cần người khác chen vào cho ý kiến. Mà có muốn cũng không thể chen vào."

Lam Vong Cơ ngồi đối diện hản dường như đã đoán trước thái độ ấy của hản, hơi nghiêng đầu, nhắm hai mắt lại.

Ngụy Vô Tiện biết, Lam Vong Cơ khác Kim Quang Thiện. Y tuyệt đối không hề ham muốn Âm Hổ phù, hoặc là trăm phương ngàn kế đề phòng hấn lớn mạnh.

Nhưng sự gia giáo y tiếp thu và gia phong được truyền lại đã chú định - y chung quy vẫn không thể khoan dung để Ngụy Vô Tiện đi tiếp con đường này.

Cuối cùng cũng không phải là người chung đường.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Kiệt Ngạo 4

Tới dưới chân Loạn Táng Cường, Ngụy Vô Tiện mới phát giác, hắn nói là mời Lam Vong Cơ ăn cơm, cuối cùng không khí giữa hai người lại không vui thế nào ấy, còn có hơi lúng túng rồi mỗi người đi một ngả. Mà hắn cũng theo lẽ đương nhiên - quên trả tiền rồi.

Cũng chẳng bất ngờ mấy. Ngẫm nghĩ chốc lát, hắn với Lam Vong Cơ gần như là mỗi lần gặp mặt đều là mỗi lần rơi vào kết quả tan rã trong không vui. Có lẽ bọn hắn thật sự không hợp làm bạn nhỉ.

Cơ mà, sau này cũng không cần cố gắng làm nữa.

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Ài, dù sao thì Lam Trạm cũng có tiền như thế mà, để y tính tiền một lần cũng đâu có sao. Cùng lắm thì lần tới mình mời lại y... Ở đâu ra sau này chứ. Nói chứ trên người y cũng vẫn còn tiền nhỉ, không đến nỗi mua chút đồ chơi cho con nít xong thì sạch túi đâu ha."

Ôn Uyển tay trái nắm tay hắn, tay phải cầm kiếm gỗ nhỏ, bướm cỏ thì đặt trên đỉnh đầu, hỏi: "Tiện ca ca, ca ca kia còn quay lại nữa không?"

Ngụy Vô Tiện liếc nhìn nó, thành linh quơ tay giật lấy con bướm, đáp: "Sao, nhóc thích y thật à?"

Ôn Uyển nhón chân giành lại, vội la lên: "Trả lại cho đệ... cái đó mua cho đệ mà!"

Cái tên Ngụy Vô Tiện này cũng thật là rảnh, giờ trò đùa với con nít cũng mà cũng có thể hăng hái cho được, hắn đặt con bướm lên trên đầu mình rồi

nói: "Chắc không đâu. Nhóc thấy y thì gọi cha, thấy ta thì gọi gì? Gọi ca ca. Tự nhiên lại thấp hơn y một vế."

Ôn Uyển nhảy cẫng lên: "Đệ không có kêu huynh ấy là a cha!"

Ngụy Vô Tiện: "Ta nghe thấy rồi. Ta mặc kệ, ta muốn làm người cao hơn a cha với ca ca một vế, nhóc nên gọi ta là gì?"

Ôn Uyển oan oan ức ức đáp: "Nhưng mà... nhưng mà A Uyển... không muốn gọi huynh là mẹ... thiệt kỳ..."

Ngụy Vô Tiện: "Ai bảo nhóc gọi mẹ hả? Cao hơn cả a cha với ca ca chính là ông nội đó, này mà cũng không biết? Nhóc thích y như vậy thì nói sớm, nói sớm thì ban nãy ta đã bảo y mang nhóc đi luôn rồi. Nhốt trong nhà y, chép sách từ sáng cho tới khuya."

Ôn Uyển vội vã lắc đầu, nhỏ giọng nói: "... đệ không đi... đệ còn bà ngoại."

Ngụy Vô Tiện ép sát từng bước: "Cần bà ngoại, không cần ta?"

Ôn Uyển nín thở: "Cần. Cũng cần Tiện ca ca nữa." Nó vịn vịn tay, nói từng câu từng câu: "Cần Tiện ca ca, cần ca ca mua đồ, còn cả Tình tỷ tỷ, Ninh ca ca, Tứ thúc, Lục thúc..."

Ngụy Vô Tiện vút con bướm lên đầu nó rồi nói: "Đủ rồi đủ rồi. Dìm ta chìm trong cả đồng người."

Ôn Uyển hấp tấp nhét bướm cỏ vào túi, chỉ sợ hấn giật lần nữa, lại hỏi tới cùng: "Vậy rốt cuộc ca ca đó có còn tới nữa không?"

Ngụy Vô Tiện vẫn cứ cười.

Qua một hồi, hấn mới nói: "... Hấn sẽ không trở lại."

Ôn Uyển thất vọng: "Tại sao ạ?"

Ngụy Vô Tiện: "Không tại sao hết. Trên đời này ai ai cũng đều có chuyện cần làm của mình, có con đường mà mình phải đi. Nhà mình bận rộn đã đủ sút đầu mẻ trán rồi, nào có ở không mà xoay quanh người khác? Hơn nữa lại còn là một người không quen."

Ôn Uyển cái hiểu cái không "à" một tiếng, nhìn có vẻ hơi mất mát.

Ngụy Vô Tiện một tay quắp lấy nó kẹp dưới nách, ngâm nga: "... Kệ y đi đường Dương Quan rộn ràng náo nhiệt của y, ta đây cứ đi cầu độc mộc của ta, đi đến tối... Đi! Đến!.... đi đến tối?"

Ngâm tới chữ "tối", hăn bỗng nhận ra, chẳng tối chút nào cả.

Con đường núi tối đen trước đây, tối nay lại rất khác.

Đường núi được quét đến sạch sạch sẽ sẽ, ngay cả cỏ dại cũng nhổ đi không ít, bên cây treo mấy chiếc đèn lồng đỏ đỏ. Đèn lồng đều là hàng thủ công, treo ở đầu cành, tuy tròn tròn hơi đơn sơ, nhưng lại lộ ra ánh sáng ấm áp, rọi sáng núi rừng tối đen.

Trong lòng Ngụy Vô Tiện lấy làm lạ, lắc lắc lư lư hướng lên núi mà đi.

Lúc này vào mọi ngày, hơn năm mươi người đều đã ăn cơm xong rồi chui vào trong nhà gỗ của mình làm ổ từ lâu, nay tất cả lại tụ trong một gian lều rộng lớn nhất kia.

Nóc căn lều ấy được chống bởi tám cây cọc gỗ, có thể chứa tất cả mọi người, căn phòng nhỏ bên cạnh kia chính là "phòng bếp", bởi vậy nó liền thành nhà ăn.

Ngụy Vô Tiện quắp Ôn Uyển bước tới: "Sao hôm nay lại ở đây cả thế? Đường ở dưới lại còn treo một dãy đèn lồng nữa, có vụ gì đây?"

Ôn Tình từ trong phòng bếp bên cạnh đi ra, tay bưng một cái đĩa, đáp: "Treo cho lão nhân gia người đấy. Ngày ngày lần mò đi trong bóng tối không tốt chút nào, coi chừng ngày nào đó trượt phát té gãy xương. Hôm nay người đi lâu như thế, mua được thứ gì rồi?"

"Á." Ngụy Vô Tiện nói: "Không mua gì hết. Quên mất."

Hắn vào trong lều, chúng tu sĩ Ôn gia rồi rút dành ra cho hắn một chỗ, ba cái bàn, trên mỗi bàn bày bảy, tám cái đĩa, trong đĩa là đồ ăn nóng hôi hổi.

Ngụy Vô Tiện nói: "Sao vậy, sao chưa ăn cơm?"

Ôn Tình đáp: "Chưa ăn. Đều chờ người."

Ngụy Vô Tiện chợt phát hiện, hốc mắt Ôn Tình ửng đỏ, dường như mới vừa khóc. Hắn buột miệng: "Chờ ta? Chờ ta làm gì? Ta ăn ở ngoài rồi."

Mới vừa nói xong, hắn liền nhận ra, tiêu rồi. Quả nhiên, Ôn Tình đặt đĩa xuống cái cạch, đồ ăn đỏ cay cay đều đồng loạt nảy lên.

Nàng nổi điên: "Hèn chi chẳng mua cái gì sắt. Vô hàng ăn tiêu sạch rồi đúng không? Ta có bấy nhiêu tiền đều đưa cho người hết, người xài cũng tự nhiên ghê ha!"

Ngụy Vô Tiện: "Không có! Ta không có..." Lúc này, lão thái thái Ôn gia cũng một tay nện gậy, một tay bưng chiếc đĩa, run run rẩy rẩy từ phòng bếp đi ra. Ôn Uyển ngọc ngoay mấy cái, giãy ra khỏi khuỷu tay hắn rồi chạy sang gọi: "Bà ngoại!"

Ôn Tình quay đi đỡ, miệng oán trách: "Đã nói người đừng có cầm rồi mà, khỏi phải giúp, người ngồi yên là đủ rồi, ở trong đó đầy khói lửa. Tay người lại không vững, sẽ làm rơi đĩa. Vận chuyển mấy món đồ sứ này lên núi đâu có dễ..."

Những tu sĩ Ôn gia khác nên bày đĩa thì lo bày đĩa, nên châm trà thì lo châm trà, chưa ghế chủ ra cho hăn. Ngụy Vô Tiện càng ngày càng thấy kỳ.

Tới tới lui lui, chẳng phải là hăn không nhìn ra, những người Ôn gia này, thật ra đều có hơi sợ hăn.

Những người này đều từng nghe nói tới cái tiếng nguy hiểm và sự tích điên cuồng của hăn, từng nghe nói tới thủ đoạn phát tiết có thể nói là tàn bạo được lưu truyền rộng rãi của hăn, và cũng có tận mắt trông thấy đáng vẻ tung thi giết người của hăn ở trận Xạ Nhật. Lúc ban đầu, Ôn lão thái thái thấy hăn, cặp chân kia cứ run mãi thôi, Ôn Uyển cũng trốn ở sau lưng bà, qua kha khá ngày mới dám từ từ đến gần hăn.

Sao hôm nay lại tự nhiên như thế?

Ngụy Vô Tiện nói: "Còn mấy món nữa? Ta vào lấy."

Hăn vừa muốn vào phòng bếp, bỗng dưng, có một người chui từ trong nhà gỗ nhỏ ra, trong tay bưng một cái đĩa.

Ôn Uyển giẫy khỏi bà ngoại rồi chạy vội sang, ôm lấy cẳng chân người nọ, trong mắt lóng lánh ánh sao, hô: "Ninh thúc thúc!"

Người kia là Ôn Ninh.

Ôn Ninh với đôi mắt có con ngươi màu đen.

Ngụy Vô Tiện: "..."

Da dẻ của Ôn Ninh vẫn còn là một màu trắng bệch, vẫn còn thấy chú văn chưa chùi sạch trên cổ. Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau hồi lâu, khoé môi Ôn Ninh giãn gập, dường như muốn cười, thế nhưng cơ thịt trên mặt đã chết cứng, kéo không lên.

Hồi lâu sau, hăn mới nói: "... Ngụy công tử."

Giọng nói này hết sức quái dị, nặn ra từng chữ từng chữ một, dường như sắp cắn phải lưỡi. Cơ mà, đúng là giọng người, chứ không phải tiếng gầm gừ vô nghĩa.

Ôn Tình ở phía sau Ngụy Vô Tiệp hít mũi một cái rồi nói: "... Hồi sáng sau khi người ra ngoài, chính nó tự bò dậy khỏi trận pháp."

Ý nghĩ đầu tiên của Ngụy Vô Tiệp là: mình thành công rồi.

Ý nghĩ thứ hai, thì là thở phào nhẹ nhõm.

Bởi ban đầu hẳn nhất thời xúc động, thúc Ôn Ninh thành hưng thi cấp thấp. Dù là để Ôn Ninh tự tay xác nhận đồng thời xé sống đám đốc công đã hành hạ hắn đến chết, nhưng sau khi Ôn Tình tỉnh lại, đối mặt với người em trai khề gầm gừ, cắn xé chung quanh như chó điên kia, nàng lại càng đau khổ hơn.

Ngụy Vô Tiệp tỉnh táo lại rồi thề thốt với nàng, hẳn có cách để Ôn Ninh khôi phục thần trí. Nhưng nào biết hẳn chỉ là nói miệng, để Ôn Tình an tâm trước hết mà thôi, thực tế thì hẳn vốn không chắc chắn gì cả, chỉ có thể kiên trì đến cùng. Vất hết óc mấy tháng, vậy mà hẳn lại thực hiện lời hứa của mình thành công thật.

Ngụy Vô Tiệp quay đầu lại, tất cả mọi người đã đứng lên hết, hơn năm mươi ánh mắt đều nhìn hẳn. Trong những ánh mắt này, dù vẫn có thành phần sợ hãi, nhưng lại là kính sợ, và cũng mang theo chút ít lấy lòng, chút ít dè dặt. Nhiều hơn cả, là ý vui vẻ cảm kích giống như trong mắt tỷ đệ Ôn gia.

Ôn Tình bước sang kéo hẳn, nhỏ giọng nói: "Mấy ngày qua, vất vả người."

Ngụy Vô Tiệp: "Người.... tự nhiên thân thiện nói chuyện với ta như thế, ta có hơi sợ đó?"

Khớp xương năm ngón tay của Ôn Tình dường như kêu răng rắc, Ngụy Vô Tiệp lập tức cầm miệng.

Ôn Tình lại nhỏ giọng nói tiếp.

"... Thật ra bọn họ vẫn luôn muốn ăn cơm chung với người một bữa, nói lời cảm ơn người. Nhưng mấy hôm qua người không chạy nhảy lung tung khắp chốn, thì cũng toàn nhốt mình trong điện Phục Ma mấy ngày mấy đêm không ra, bọn họ sợ làm lỡ việc của người, làm người phiền lòng, vẫn tưởng rằng người không thích giao thiệp với người khác, không muốn để ý tới đám bọn họ, nên ngại tìm người nói chuyện. Hôm nay A Ninh tỉnh lại, Tứ thúc nói bất kể thế nào cũng phải chung bàn với người... Dù người ăn ở ngoài đã no gần chết, cũng ngồi xuống đi. Không ăn cũng được, ngồi tán dóc, uống chút rượu. Để bọn họ nói hết tất cả những lời muốn nói với người là được."

Ngụy Vô Tiệp ngần ra: "Uống rượu?" Hắc thâm nghĩ: "Trên núi này có rượu?"

Mấy người Ôn gia lớn tuổi vẫn có hơi lo sợ nhìn qua bên này, nghe vậy, một người nói ngay: "Đúng vậy, đúng vậy. Có rượu, có rượu." Ông cầm mấy cái bình được dán kín trên bàn bên cạnh lên, đưa cho hắc xem rồi nói: "Rượu trái cây. Hái trái cây hái trên núi ủ ra đó, thơm lắm..."

Ôn Ninh nói: "Tứ thúc cũng rất thích uống rượu. Chính ông ấy đặc biệt tự ủ lấy. Thử rất nhiều ngày."

Bởi vì hắc nói từng chữ từng chữ một, rất chậm, trái lại không bị lấp. Tứ thúc kia có hơi ngượng ngùng cười cười, vẫn nhìn Ngụy Vô Tiệp chăm chăm, có chút căng thẳng.

Ngụy Vô Tiệp: "Vậy à? Vậy nhất định phải nếm thử rồi!"

Hắn ngồi vào bàn, Tứ thúc vội vàng mở chỗ dán bình ra, cầm hai tay đưa cho hắn. Ngụy Vô Tiệm ngửi ngửi, cười nói: "Đúng là thơm!"

Những người khác cũng đồng loạt ngồi xuống theo hắn, nghe hắn khen, ai nấy đều cứ như nhận được lời ca ngợi hết sức lớn lao, vui vẻ ra mặt, rồi rít động đũa.

Lần đầu tiên, Ngụy Vô Tiệm uống rượu mà không biết vị nó là gì.

Trong lòng hắn đang suy nghĩ: "... Một con đường đi tới tối... tối ư?"

Cũng chẳng tối lắm.

Bỗng dưng, cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Năm mươi người chen chúc sát bên ngồi đầy ba bàn, đũa chọt duỗi chọt co, Ôn Tình đi vòng quanh, rót rượu trái cây cho mấy trưởng bối với đám thuộc hạ của bọn họ. Ôn Uyển ngồi trên đùi bà ngoại, bày bảo bối mới của mình cho bà xem, lấy dao gỗ với kiếm gỗ nhỏ ra đánh nhau cho bà xem, cụ bà cười đến mức cái miệng không có răng cũng hé mở. Ngụy Vô Tiệm với vị Tứ thúc kia cùng giao lưu rượu mà bọn họ đã từng uống, khí thế ngất trời, cuối cùng nhất trí cho rằng, không thể tranh cãi - danh ủ Thiên Tử Tiểu của Cô Tô là tuyệt phẩm. Món ăn trong đĩa mau chóng sạch trơn, có người gõ chén, la ầm lên: "Ninh tử à, làm thêm mấy món đem ra đi!"

"Làm nhiều chút, lấy cái chậu mà đựng!"

"Chậu đâu ra mà đựng đồ cho mấy người, tổng cộng có năm cái, đều để rửa mặt rửa chân!"

Ôn Ninh không cần ăn gì, vẫn trông giữ ở lều bên, nghe vậy thì rề rề nói: "A, được."

Ngụy Vô Tiện thấy có cơ hội khoe tài, vội nói: "Khoan đã. Ta tới! Ta tới ta tới!"

Ôn Tình: "Người biết nấu ăn?"

Ngụy Vô Tiện nhếch mày: "Đó là đương nhiên. Bản nhân ra được phòng khách xuống được nhà bếp. Chưa ăn món Vân Mộng bao giờ phải không? Xem ta. Chờ cả đi."

Mọi người nhôn nhao vỗ tay tỏ ý mong đợi. Thế nhưng, sau khi Ngụy Vô Tiện mặt tã mị bưng hai cái đĩa lên bàn, Ôn Tình liếc mắt nhìn, rồi nói: "Sau này người cút xa khỏi bếp giùm ta." =))

Ngụy Vô Tiện giải thích: "Người ăn thử đi. Nhìn không ra hình, ăn rồi mới biết ngon. Chính là ý nghĩa này đó."

Ôn Tình: "Ăn cái rắm! Không nhìn thấy A Uyển ăn xong khóc không ra gì hay sao hả? Lãng phí thức ăn. Đừng có đuổi đĩa ra, khỏi phải nể mặt hần!"

*

Chưa tới một tháng, gần như tất cả người của thế gia đều biết được tin tức đáng sợ này.

Ngụy Vô Tiện phản bội Giang gia, lánh lên núi lập bè phái ở Di Lăng, luyện ra hung thi cao giai nhất từ trước tới nay, cử động nhanh nhẹn, lực lớn vô cùng, không biết sợ hãi, ra tay tàn nhẫn, có thể găm gờ cũng có thể nói tiếng người. Đi săn đêm thì đánh đầu trắng đó, tiếng tăm không thể đong đếm. Không khỏi nhao nhao hoảng sợ: tương lai của tu chân giới không được an bình! Ngụy Vô Tiện nhất định sẽ luyện chế loại hung thi này với quy mô lớn, hòng lấy tà đạo khai tông lập phái, tranh hùng với chúng gia!

Thế nhưng, trên thực tế, sau khi luyện thi thành công, tác dụng tối đa mà Ngụy Vô Tiệp cảm nhận được là - từ nay mỗi lần vận hàng lên núi đều sẽ có khuôn vác nhẵn nhụi chịu khó.

Nhưng, căn bản là chẳng ai tin vào điểm này, sau mấy lần nổi bật trong sân đêm, vậy mà lại có không ít người thật sự mộ danh mà đến, hi vọng có thể đầu nhập vào "lão tổ", trở thành đệ tử dưới cờ hãn.

Những người này có thiên phú không cao, hết hi vọng tu luyện đường ngay, cũng có kẻ căn bản không tồi nhưng lại muốn tiến thêm một bước đột phá, vốn là hoang sơn dã lĩnh vắng vẻ thừa thớt, cuối cùng tự dừng đông như hàng chợ. Hung thi tuần tra dưới chân núi do Ngụy Vô Tiệp bố trí đều không chủ động công kích, nhiều lắm là hất bay người ra ngoài rồi nhe răng gầm gừ, không ai bị thương, nên người vây dưới Loạn Táng Cường lại ngày càng nhiều hơn. Có một lần, Ngụy Vô Tiệp trông xa xa thấy một lá cờ "Vô Thượng Tà Tôn Di Lăng lão tổ" thật lớn, lập tức phun rượu trái cây ra đầy đất, thật sự chịu hết xiết, đi xuống núi, không chút khách khí thu hết cống phẩm "hiếu kính lão nhân gia hãn", từ đó đổi sang con đường khác để lên xuống ra vào núi.

Ngày hôm đó, hãn đang mang theo khuôn vác vào trong thành ở Di Lăng mua đồ, bỗng dừng, nơi đầu hẻm phía trước thoáng hiện một bóng hình quen thuộc.

Ngụy Vô Tiệp tập trung nhìn, bình tĩnh theo đuôi. Ôn Ninh không nói lời nào, yên lặng đi sau.

Đi theo bóng dáng kia, hai người lên vào một cái sân nho nhỏ. Vừa vào, cửa sân lập tức đóng lại. Một giọng nói lạnh lùng truyền đến: "Ra ngoài."

Giang Trừng đứng phía sau bọn họ. Cửa là do hãn đóng, còn câu là nói với Ôn Ninh.

Tên Giang Trường này hết sức thù dai, hận ý vô cùng tận lan từ trên xuống dưới Kỳ sơn Ôn thị. Hơn nữa trong lúc tử đệ Ôn Tình với Ôn Ninh cứu chữa, hẳn đều trong trạng thái hôn mê, căn bản không thể nào cảm động lây với Ngụy Vô Tiệm được. Ôn Ninh vừa thấy là hẳn, lập tức cúi đầu lui ra ngoài.

Trong sân có một cô gái đang đứng, mang mũ rộng vành buông vải che, người khoác áo choàng đen.

Cố hòng Ngụy Vô Tiệm nghiền nghen: "... Sư tỷ."

Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái nọ xoay người lại, gỡ chiếc mũ rộng vành trên đầu xuống, cả áo choàng cũng cởi.

Dưới áo choàng, một thân đồ thắm mà nàng mặc hẳn là áo cưới.

Giang Yếm Ly mang một thân áo cưới đoan trang, trên mặt dặm phấn sáng sủa tươi tắn, càng tăng thêm mấy phần nhan sắc. Ngụy Vô Tiệm đến gần nàng vài bước, nói: "Sư tỷ... tỷ đây là?"

Giang Trường: "Đây là cái gì? Người tưởng tỷ muốn gả cho người chắc?"

Ngụy Vô Tiệm: "Người câm miệng cho ta."

Giang Yếm Ly giang hai tay, cho hẳn ngấm nhìn, mặt mày ửng đỏ: "A Tiệm, tỷ... sắp thành thân rồi. Tới đây cho đệ nhìn... Cơ mà, chỉ có một mình ta, không có mặt tân lang."

Hốc mắt Ngụy Vô Tiệm đã hơi ươn ướt.

Hôm Giang Yếm Ly làm lễ hẳn không thể đến được, không thấy được dáng vẻ mặc áo cưới của người. Thế nên, Giang Trường với Giang Yếm Ly đã đặc biệt lặng lẽ chạy tới Di Lăng bên này, dẫn hẳn vào sân, cho một mình hẳn ngấm nhìn, ngày mà tử tử thành thân, sẽ có dáng vẻ thế nào.

Hồi lâu sau, Ngụy Vô Tiện mới cười nói: "Đệ biết! Đệ nghe nói... Nhưng đệ cũng chẳng muốn trông thấy tân lang gì hết."

Hắn vòng quanh Giang Yếm Ly vài vòng, khen: "Thật đẹp!"

Giang Trùng: "Tỷ, đệ nói rồi mà. Đẹp thật đấy."

Giang Yếm Ly luôn biết mình biết ta, nghiêm túc nói: "Mấy đứa nói cũng vô dụng. Lời mấy đứa nói, không thể coi là thật được."

Giang Trùng chẳng biết làm sao: "Tỷ lại không tin đệ, lại không tin hẳn rồi. Có phải ai đó nói tỷ đẹp, tỷ mới tin không?"

Nghe vậy, mặt Giang Yếm Ly càng đỏ hơn, đỏ lan đến vành tai trắng trắng, ngay cả phần trang điểm cũng không át được, vội nói lảng sang chuyện khác: "A Tiện... Lấy một chữ đi."

Ngụy Vô Tiện: "Lấy chữ gì?"

Giang Trùng: "Cháu ngoại chưa ra đời của ta còn chưa có tên tự."

Lẽ vẫn chưa làm, đã muốn lấy tên tự cho cháu ngoại tương lai. Ngụy Vô Tiện cũng không thấy có gì kì lạ, chẳng chút khách khí, suy nghĩ một hồi rồi nói: "Được. Lửa tiếp theo của Lan Lăng Kim thị lột một chữ Như. Gọi là Kim Như Lan đi."

Giang Yếm Ly nói: "Tốt!"

Giang Trùng lại nói: "Không tốt, nghe cứ như Kim Như Lam, Lam của nhà họ Lam. Hậu nhân của Lan Lăng Kim thị với Vân Mộng Giang thị, sao lại phải như Lam?"

*Lan với Lam đều cùng là âm /lán/

Ngụy Vô Tiệm: "Lam gia cũng có gì không tốt đâu. Lan là quân tử trong loài hoa, Lam gia là quân tử trong loài người. Chữ tốt."

Giang Trừng: "Lúc trước người đâu có nói vậy."

Ngụy Vô Tiệm: "Để ta đặt chữ đâu để người đặt, người soi mói gì dờ vậy."

Giang Yếm Ly vội nói: "Được rồi, để biết A Trừng nó là thế mà. Để để lấy chữ là do nó đề nghị cho tử đó. Đừng có cãi nhau nữa, tử có mang theo canh cho hai đứa, chờ một chút."

Nàng vào nhà cầm vò, Ngụy Vô Tiệm với Giang Trừng liếc mắt nhìn nhau. Chốc lát sau, Giang Yếm Ly ra ngoài chia cho mỗi người một bát, rồi lại đi vào nhà, lấy cái chén thứ ba, bước ra ngoài cửa, nói với Ôn Ninh: "Ngại quá, chỉ có chén nhỏ. Cái này cho cậu."

Ôn Ninh vốn cúi đầu đứng giữ cửa, thấy thế thụ sủng nhược kinh, lại bắt đầu cà lăm: "A... còn, còn có phần của ta nữa?"

Giang Trừng bất mãn: "Sao còn có cả nó?"

Giang Yếm Ly: "Dù sao thì tử cũng mang theo nhiều như thế... thấy người là có phần."

Ôn Ninh ấp úng nói: "Cảm ơn Giang cô nương... cảm ơn."

Hắn bưng chiếc chén nhỏ được múc đầy ắp, ngượng ngùng mở miệng nói, cảm ơn, nhưng, hắn không ăn được. Cho hắn cũng là lãng phí. Người chết không ăn đồ.

Giang Yếm Ly lại để ý tới sự khó xử của hắn, hỏi mấy câu, bắt đầu đứng ngoài cửa tán gẫu với Ôn Ninh. Ngụy Vô Tiệm với Giang Trừng thì đứng trong sân.

Giang Trùng giờ bát, nói: "Kính Di Lăng lão tổ."

Nghe cái danh hiệu nọ, Ngụy Vô Tiệp liền nghĩ tới lá cờ lớn đón gió phấp phới rất là khí phách kia, đầy đầu đều là tám chữ lóng lánh ánh vàng "Vô Thượng Tà Tôn Di Lăng lão tổ" to tướng, hắn nói: "Câm miệng!"

Uống một hớp, Giang Trùng nói: "Vết thương lần trước thế nào."

Ngụy Vô Tiệp: "Khỏi lâu rồi."

Giang Trùng: "Ừ." Ngưng một hồi, lại nói: "Mấy ngày thì khỏi?"

Ngụy Vô Tiệp: "Chưa tới bảy ngày, ta nói với người rồi, có Ôn Tình ở đó, không thành vấn đề. Cơ mà, con mẹ người không ngờ đậm thật."

Giang Trùng ăn một miếng ngó sen, nói: "Là người bảo nó đánh nát tay ta trước. Người bảy ngày, còn tay ta thì treo hơn một tháng."

Ngụy Vô Tiệp lẳng lẳng nói: "Không ác chút thì sao mà giống? Dù gì cũng là tay trái, không ảnh hưởng người viết chữ. Thương gân động cốt một trăm ngày, treo ba tháng cũng chẳng nhiều."

Lặng thinh một hồi, ngoài cửa mơ hồ truyền đến tiếng trả lời lặp ba lặp bập của Ôn Ninh.

Giang Trùng nói: "Sau này người cứ thế này à? Có dự định gì không."

Ngụy Vô Tiệp: "Tạm thời chưa có. Đám người kia đều không dám xuống núi, ta xuống núi người khác cũng không dám chọc ta. Không có xung đột cũng không có nguy hiểm, chỉ cần ta không chủ động gây chuyện là được."

"Không chủ động?" Giang Trùng cười khẩy: "Ngụy Vô Tiệp, người có tin không, dù người không gây chuyện, chuyện cũng dây tới người. Muốn cứu một người thường không có cách, còn muốn hại một người, đâu chỉ có trăm nghìn cách."

Ngụy Vô Tiện vùi đầu nói: "Lấy một địch mười. Mặc kệ kẻ đó có trăm nghìn cách, dám đùa bỡn trước mặt ta, ta lập tức nghiền nát hết."

Giang Trừng nhạt nhạt nói: "Từ đó tới giờ người không chịu nghe bất cứ ý kiến nào của ta. Rồi có một ngày người sẽ biết, lời ta nói mới là đúng."

Hắn húp một hơi cạn sạch canh còn thừa, đứng dậy rồi nói: "Uy phong. Tài ba. Không hổ là Di Lăng lão tổ."

Ngụy Vô Tiện nhổ một cục xương ra: "Người xong chưa."

Lúc sắp chia tay, Giang Trừng nói: "Đừng tiến. Bị người khác thấy thì nguy."

Ngụy Vô Tiện gật đầu. Hắn hiểu, Tỷ đệ Giang gia đến đây không dễ. Nếu bị những người khác bắt gặp, vậy màn kịch bọn họ diễn cho người khác xem lúc trước sẽ uổng phí hết.

Hắn nói: "Bọn ta đi trước."

Ra khỏi ngõ hẻm, vẫn là Ngụy Vô Tiện đi đằng trước, Ôn Ninh yên lặng đuổi theo sau.

Bỗng dưng, Ngụy Vô Tiện quay đầu lại nói: "Người còn cầm chén canh kia làm gì vậy?"

"A?" Ôn Ninh hoảng hốt nói: "Mang về... ta không ăn được, nhưng có thể cho người khác ăn..."

"..." Ngụy Vô Tiện: "Tuỳ người. Bưng cho vững đừng có đổ vãi."

Hắn quay đầu lại, trong lòng biết, sau này e rằng lại có một quãng thời gian thật dài sẽ không được gặp những người mà hắn quen thuộc trước kia.

Nhưng... bây giờ chẳng phải hắn cũng đang đi gặp lại những người thân quen hay sao

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Dạ Bôn 1

Ngụy Vô Tiện ngồi trong một góc quán trà, tự rót tự uống.

Ngoài cửa quán trà, trên lá cờ hiệu đang đón gió bay phấp phới vẽ gia văn của một tiên môn gia tộc, nói rõ đây là sản nghiệp dưới trướng gia tộc ấy, khi người trong Huyền môn đi ngang qua quán trà hàng rượu đông đảo bên đường, trông thấy gia văn quen thuộc, thường sẽ chọn ghé vào thăm quán ấy.

Đi vào trong quán, gần như mỗi bàn đều có đồng hành tán gẫu vài ba câu, nói đến hăm hở.

Loạn Táng Cường không nuôi tai mắt, một năm vừa qua, tất cả tin tức bên ngoài mà Ngụy Vô Tiện biết, hầu như đều do hăn đích thân ra tay thám thính như thế.

Một gã tu sĩ nhã nhặn cảm khái: "Cuối cùng thì cũng hoàn thành việc xây dựng lại Vân Thâm Bất Tri Xử rồi. Tháng trước Tàng Thư Các khánh thành, chư vị đang ngồi có ai đi dự lễ không? Tại hạ đi rồi, đứng ở nơi đó nhìn, vậy mà xây y như đúc lúc đầu, đúng là không dễ mà."

"Đúng vậy, không dễ dàng gì, một tòa tiên phủ tiên cảnh trăm năm lớn như thế, sao mà xây lại trong một chốc được."

"Tốn nhiều năm như vậy, Trạch Vu Quân Hàm Quang Quân cũng đã vất vả cực khổ, cuối cùng không cần phải bôn ba mệt nhọc nữa rồi."

Ngụy Vô Tiệm nhìn chòng chọc vào hai mắt phản chiếu từ chén rượu của mình, thâm nghĩ, không biết gốc Ngọc Lan Hoa bên ngoài Tàng Thư Các thế nào rồi? Cũng trồng lại một gốc mới luôn ư?

Mấy tên tu sĩ kia tiếp tục tán gẫu: "Nói tới, chuyện vui dạo gần đây rõ nhiều."

"Người nói tiệc rượu đầy tháng ở đài Kim Lân ấy à? Ta cũng đi, còn uống một chén nữa. Chắc chắn, Lan Lăng Kim thị không hồ là Lan Lăng Kim thị, tiệc đầy tháng của một đứa trẻ cũng phô trương làm lớn như thế."

"Người cũng không nhìn xem đó là tiệc đầy tháng làm cho ai, cha mẹ đứa trẻ đó là người nào? Có thể qua loa được sao? Đừng nói phu quân của Tiểu Kim phu nhân không chịu qua loa, phô trương hơi nhỏ chút, đệ đệ của bà ta cũng không chịu. Ngấm lại sự phô trương lúc Kim Tử Hiên thành thân với Tiểu Kim phu nhân đi, còn phô trương hơn nữa!"

Ngụy Vô Tiệm cười cười. Giọng của một nữ tu truyền đến: "Tiểu Kim phu nhân thiệt tốt số... Phúc khí này chắc là do kiếp trước buông bỏ phi thăng mới tu thành đây. Rõ ràng chỉ là..."

Mấy lời lảm nhảm hơi chua nộ lập tức bị những giọng nói khác lớn tiếng át đi: "Con trai Kim Tử Hiên có tiền đồ lắm! Tiệc đầy tháng để nó chọn lấy một trong cả đồng đồ chơi màu sắc rực rỡ, vậy mà cứ khư khư nắm lấy kiếm của cha nó, làm cha mẹ nó hết sức vui vẻ, ai cũng nói sau này nó nhất định sẽ là một đại kiếm tiên tài ba. Ta thấy, nói không chừng vị này chính là tiên đốc tương lai đấy."

"Tiên đốc? Hình như dạo gần đây mấy đại gia tộc luôn âm ỉ chuyện này, tranh cãi xong rồi sao?"

"Có gì để mà tranh cãi? Dù sao cũng không thể cứ chia năm sẻ bảy như rắn mất đầu được. Bố trí một vị chỉ huy dẫn dắt tiên thủ bách gia, ta cho rằng hoàn toàn đúng đắn."

"Không hay lắm đâu, ngấm lại Kỳ sơn Ôn thị xem, nếu như có một vị tiên đốc thật, ngộ nhờ lại..."

"Sao lại như nhau được? Tiên đốc là do chúng gia đề cử. Không giống nhau không giống nhau."

"Hừ, nói là đề cử, trong lòng mọi người cũng rõ, tới tới lui lui còn không phải mấy vị kia tranh nhau à, còn đến lượt người khác hay sao? Hơn nữa vị trí tiên đốc chỉ có thể ngồi một người, vậy xin hỏi do ai lên ngồi đây?"

"Dù sao cũng toàn là mấy vị ở trên bần tâm, không liên quan tới chúng ta. Tôm tép nhỏ bé như chúng ta cũng không cần biết."

"Xích Phong Tôn phản đối rất kịch liệt, không biết đã sặc ngược ám hiệu công khai của Kim Quang Thiện bao nhiêu lần rồi, bản mặt kia của Kim Quang Thiện đen thui luôn."

"Ha ha... Nói đến đây lại thương Kim Quang Dao, mỗi lần cha hấn muốn làm chuyện gì gây sóng gió, hấn liền cúc cung tận tụy vất óc bày mưu tính kế. Cha hấn phá hoại hấn còn phải đứng ra chùi đất, lại bị Xích Phong Tôn mắng..."

"Phì! Chẳng phải vì chuyện Cùng Kỳ đạo mà bị Kim Quang Thiện mắng một trận đó sao? Cả hai bên đều bị khinh bỉ. Ài, con trai như vậy mà lại không chịu nhìn nhận."

"Chuyện gì mà Cùng Kỳ đạo vậy? Chuyện Di Lăng lão tổ thả Quỷ tướng quân lạm sát kẻ vô tội hả? Đó không phải là nợ cũ hơn một năm trước hay sao, thế nào mà đạo này lại giở ra?"

Mới một năm trôi qua, sự việc đã diễn biến trở thành "lạm sát kẻ vô tội" trong miệng người khác rồi, Ngụy Vô Tiệm cũng chẳng biết nói gì.

Ngay sau đó, người còn lại nói:

"Không phải vụ đó. Là gần đây này. Cùng Kỳ đạo còn ồn ào ghê gớm hơn nữa."

Cả đám nhao nhao ngạc nhiên: "Cùng Kỳ đạo? Nơi đó mà ồn ào gì chứ? Không phải đã sớm bị Lan Lăng Kim thị chiếm giữ, chuẩn bị xây lại thành 'Kim Tinh Tuyết lăng cốc' hay sao? Dưới mắt bọn họ thì ồn ào được gì, chẳng phải cũng sẽ bị trấn áp ngay lập tức ư?"

"Cũng là bởi vì không thể trấn áp, nên mới ghê gớm! Không biết hả? Nghe nói mấy người đốc công bị Di Lăng lão tổ giết chết ban đầu, đã trở về!"

Bàn tay thường thức chén rượu của Ngụy Vô Tiệp hơi khựng lại.

Người nọ nói tiếp: "Nghe nói mấy con ác quỷ này vô cùng hung tàn, suốt ngày hại người ở trong sơn cốc, rất nhiều tu sĩ làm việc tay chân ở nơi đó đều bị thương, người của Lan Lăng Kim thị cũng không tài nào tóm được bọn chúng, trên vách núi hai bên mới vừa khắc phù điêu, vẫn chưa làm xong đủ loại Kim Tinh Tuyết Lăng, cửa sơn cốc đã bị chặn không cho bất cứ ai tới gần, thế là họ vứt hết rồi bỏ chạy...."

"Á há há há... này thì rất hợp với cách hành sự của nhà bọn họ..."

Sau khi ra khỏi quán trà, Ngụy Vô Tiệp bước đi một hồi. Bước tới nơi ít người, có một bóng dáng lặng lẽ theo sau.

Ngụy Vô Tiệp càng nghĩ, lòng càng cảm thấy khó hiểu.

Mấy tên đốc công kia đâu phải loại có oán khí kinh người gì, sao tự dừng lại quấy phá? Nghe người ta đồn, mấy ngày qua Lan Lăng Kim thị còn bị buộc phải bó tay hết cách. Không khỏi khiến hắn tò mò, lại thêm vài phần háo hức nữa.

Căn bản là hể Ngụy Vô Tiện nghe được nơi nào có tin lạ chuyện kỳ cũng đều muốn sáp lại đó góp vui, sẵn đêm một cuộc, bắt mấy con quỷ tướng, nghĩ ngợi một hồi, cảm thấy cần phải đến xem thử.

Hắn hỏi: "Chúng ta ra ngoài bao lâu rồi?"

Ôn Ninh đáp: "Một ngày rưỡi."

Vì đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra, Ngụy Vô Tiện thường không rời khỏi Loạn Táng Cương quá bốn ngày, hắn nói: "Vẫn còn thời gian. Đi một chuyến đến Thiên Thuỷ nào."

Hai người đã tìm đến Cùng Kỳ đạo. Quả nhiên ở cửa sơn cốc xa xa có dựng lên một hàng rào sắt thật cao, rào chắn nhọn hoắt vươn thẳng lên nền trời, cự tuyệt những kẻ không phận sự bước vào. Hai tay Ôn Ninh nắm vài thanh rào sắt, hơi dùng sức, ba thanh rào sắt thô to liền bị hắn tách ra tạo thành mấy đường cong rõ ràng.

Chui vào từ thanh rào sắt cong vòng, chậm chậm bước đi trong Cùng Kỳ đạo, sơn cốc không một bóng người, cực kỳ vắng lặng hoang vu, thỉnh thoảng lại có một hai tiếng xì xào quái lạ vang lên.

Ngụy Vô Tiện nói: "Có gì khác thường à?"

Ôn Ninh đảo tròn trắng lên, chốc lát sau, con người lại hạ xuống, đáp: "Không có. Thật vắng."

Ngụy Vô Tiện: "Có hơi yên lặng quá."

Hơn nữa, không chỉ có sơn cốc này "vắng", mà là không gian còn khổng lồ hơn nữa.

Ngụy Vô Tiện mau chóng phát giác chuyện có điều quái lạ, quát khê: "Đi."

Hắn mới vừa đổi hướng, Ôn Ninh đột nhiên giơ tay lên, chặn một thứ lại.

Đó là một mũi tên xông thẳng vào hướng tim Ngụy Vô Tiệm mà đến.

Ngẩng phắt đầu lên, hai bên sơn cốc, trên vách núi, bốn phương tám hướng, trong mỗi góc ngách chui ra rất nhiều người. Khoảng chừng một trăm, đại đa số mặc áo bào Kim Tinh Tuyết Lăng, cũng có những cách ăn mặc khác nữa, đều là người lưng đeo trường cung, hông giắt bảo kiếm, mặt đầy cảnh giác, võ trang đầy đủ. Lấy thể núi và dựa vào những người khác yểm trợ, mũi kiếm và đầu mũi tên, tất cả đều nhắm về phía hắn.

Mũi tên tiên phong bắn về phía Ngụy Vô Tiệm do một kẻ đứng đầu bắn ra. Tập trung nhìn vào, người nọ vóc dáng cao lớn, da dẻ ngăm đen, mặt mũi tuấn lãng, có hơi quen mắt.

Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Người là ai?"

Người nọ bắn tên xong, vốn định nói, bị hắn hỏi như vậy liền quên bằng luôn mình định nói gì, nổi cáu: "Người vậy mà lại đi hỏi ta là ai? Ta là - Kim Tử Huân!"

Ngụy Vô Tiệm lập tức nhớ ra, đây là anh họ của Kim Tử Hiên, hắn có gặp mặt tên này một lần trong sảnh tiệc ở đài Kim Lân.

Hắn nói: "À. Là người. Người dẫn mấy người này tới đây mai phục định làm gì vậy?"

Này đương nhiên là một cuộc mai phục đã được lập kế hoạch từ trước. E rằng vốn chẳng có chuyện ồn ào gì sất. Chỉ đơn giản là vì người ngoài không thể đột phá thi trận dưới chân Loạn Táng Cường, Ngụy Vô Tiệm thì lại xuất quỷ nhập thần, khó mà truy được tung tích, Kim Tử Huân bèn bịt cửa sơn cốc Cùng Kỳ đạo lại, cố ý tung tin nhảm, nói nơi đây có ác sát thường hay lui tới, hơn nữa còn là do mấy tên độc công bị Ôn Ninh xé xác năm trước gây ra, dẫn Ngụy Vô Tiệm đi chung quanh săn đêm chui vào bẫy.

Thế nhưng Ngụy Vô Tiện không hiểu, một năm qua hắn nào có làm gì chuyện gì đụng chạm quyền lợi của Kim Tử Huân đâu. Dù một năm trước hắn từng xích mích với Kim Tử Huân ở sảnh tiệc, Kim Tử Huân có muốn trả thù, vậy cũng không nên cù nhây cả năm mới trả thù chứ. Sao tự dưng lại dẫn một đám người bao vây hắn ở đây?

Kim Tử Huân mặt mày sa sầm: "Ngụy Vô Tiện, người đừng có giả vờ. Ta cảnh cáo người, lập tức giải trừ ác chú mà người đã hạ, ta có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra, không truy cứu so đo."

Ngụy Vô Tiện vừa nghe là biết có phiền phức. Dù biết rõ sẽ gặp sự giận dữ trách mắng, hắn cũng nhất định hỏi rõ ràng: "Ác chú gì cơ?"

"Người biết rõ còn cố hỏi?" Kim Tử Huân giật mạnh cổ áo mình ra, rít gào: "Được, ta cho người nhìn, thành quả của ác chú người đích thân hạ!"

Trên lồng ngực của gã, chi chít đầy những lỗ thủng to to nhỏ nhỏ!

Những cái lỗ này cái nhỏ thì nhỏ như hạt mè, cái lớn lại lớn như hạt đậu nành, đều đều trải rộng trên cơ thể gã, khiến người ta tởm lợm.

Thiên Sang Bách Khống!*

*trăm lỗ ngàn loét

"Thiên Sang Bách Khống" là một loại ác chú thâm độc cay nghiệt. Năm xưa lúc Ngụy Vô Tiện chép sách ở Tàng Thư Các của Cô Tô Lam thị đã từng lật bậy, lật tới một quyển sách cổ, khi nói đến loại nguyên rủa này, trên đó có hình vẽ minh họa kèm theo, vẽ một người mặt mày yên bình, dường như không có cảm giác đau đớn, thế nhưng trên người đã sinh ra rất nhiều lỗ đen to cỡ đồng tiền.

Oán niệm của người hạ chú càng mạnh, tu vi của người trúng chú càng yếu kém, thì hậu quả sẽ càng nghiêm trọng. Lúc mới bắt đầu, người trúng

thuật không có cảm giác gì, đa phần đều tưởng rằng lỗ chân lông của mình to lên, song tiếp sau đó, những cái lỗ kia sẽ biến thành kích cỡ hạt mè, càng về sau, lỗ đó sẽ ngày càng lớn, ngày càng sản sinh ra nhiều hơn, cho đến khi những lỗ đen đó bò đầy khắp nơi, cứ như biến người thành một cái rây sống, cực kỳ ghê rợn. Hơn nữa sau khi ngoài da mọc đầy những lỗ lở loét, trở chú sẽ bắt đầu lan tràn về phía nội tạng, nhẹ thì đau bụng khó chịu, nặng thì lục phủ ngũ tạng đều thối rữa! (có ai nổi da gà hông =)))

Ngụy Vô Tiện vừa nhìn đã nhận ra loại ác trớ này, hắn nói: " 'Thiên Sang Bách Khống'. Chú này quả thật lợi hại, thế nhưng, không liên quan tới bản nhân*."

*chỉ là một từ tự xưng thôi, như yêm, như ngô, như cô... = v =

Kim Tử Huân dường như cũng ghê tởm khi nhìn ngực mình, gã khép áo lại, nói: "Sao khéo thế nhỉ? Người trúng ác chú, lại đúng lúc đều đã từng quả mãng người của người. Mãng các người một lần thôi mà đã hạ thứ ác chú độc địa này? Bụng dạ gì đây!"

Ngụy Vô Tiện: "Kim Tử Huân, đúng là ta ngứa mắt người. Nhưng nếu như ta muốn giết người, thì chẳng cần phải chơi cái trò đề tiện hạ ác chú sau lưng này đâu. Hơn nữa các người mới đoán một cái đã lòi ra ta, ta mà có thể để mình dễ dàng lộ rõ như thế ư?"

Kim Tử Huân: "Chẳng phải người nông cuồng lắm hay sao? Dám làm không dám nhận?"

Ngụy Vô Tiện chẳng muốn tranh cãi với gã: "Người tự giải quyết đi. Ta đi trước đây."

Nghe vậy, mắt Kim Tử Huân lộ ánh dữ tợn: "Tiên lễ hậu binh, người đã không biết quay đầu là bờ, vậy ta cũng không khách khí nữa!"

Ngụy Vô Tiện dừng bước: "Ồ?"

Ý của "không khách khí" rất rõ ràng. Muốn tháo gỡ loại ác chú này, ngoại trừ kẻ thi chú tự tổn hại đạo hạnh của mình - tự thu hồi, còn có cách khác giải quyết hoàn toàn là: Giết chết kẻ thi chú!

Ngụy Vô Tiệp khinh bỉ: "Không khách khí? Người? Chỉ bằng một trăm người các người đây?"

Kim Tử Huân vung tay, tất cả môn sinh lấp tên lên dây, nhắm vào Ngụy Vô Tiệp và Ôn Ninh ở nơi trũng nhất sơn cốc.

Đúng là, hẳn không chủ động gây chuyện thị phi, thị phi cũng tới gây sự với hẳn!

Ngụy Vô Tiệp giơ Trần Tình lên, tiếng sáo chói tai xé rách sự yên tĩnh của sơn cốc. Thế nhưng, băng đi chốc lát, không hề có bất cứ tiếng hưởng ứng nào cả.

Gần đó có kẻ cao giọng nói: "Trong phạm vi mười dặm quanh đây đều bị bọn ta dọn sạch cả rồi, người có thời nữa cũng chẳng triệu được thứ gì tới giúp đỡ đâu!"

Quả nhiên đã mưu tính từ trước, dày công bố trí Cùng Kỳ đạo này thành nơi táng thân cho hẳn. Ngụy Vô Tiệp cười khẩy: "Đây là tự người muốn chết!"

Nghe tiếng, Ôn Ninh giơ tay, bứt đứt sợi dây đỏ treo một tấm phù chú.

Sau khi sợi dây đỏ đứt lìa, cơ thể hẳn lung lay, bắp thịt trên mặt bắt đầu dần dần vận vẹo, mấy vết rạn đen bò từ cổ lên đến hai gò má. Thành linh ngửa đầu, phát ra một tiếng rít gào thật dài không thuộc về mình!

Trong hơn một trăm người đến mai phục này cũng không thiếu kẻ săn đêm lão luyện, nhưng chưa từng nghe con hung thi nào lại có thể phát ra thứ tiếng kinh khủng như vậy, không hện mà cùng nhũn cả chân. Da đầu

Kim Tử Huân cũng tê dại, thế nhưng thứ sinh ra trên ngực hăn kia, lại khiến hăn còn khó chịu hơn nữa, lập tức giơ tay, hạ lệnh: "Bắn -"

Đúng vào lúc này, trên vách núi bên hông, có một giọng nói quát lên: "Tất cả dừng tay!"

Một bóng dáng áo trắng nhẹ nhàng hạ xuống sơn cốc. Kim Tử Huân vốn đã nghiêng răng đỏ mắt, vừa thấy rõ bóng dáng mặt mũi người mới tới, còn chặn trước người Ngụy Vô Tiện, vừa sợ vừa nóng nảy, lạc giọng: "Tử Hiên? Sao ngươi lại tới đây?!"

Kim Tử Hiên đặt một tay lên chuôi kiếm bên hông, bình tĩnh đáp: "Tới cản các ngươi."

Kim Tử Huân: "A Dao đâu?"

Năm rồi gã còn không thèm nhìn, có hơi coi rẻ khinh thường Kim Quang Dao, hiện nay quan hệ giữa hai người đã cải thiện, thế nên kêu đến là thân. Kim Tử Hiên nói: "Ta giam hăn ở Kim Lâm Đài. Nếu ta không đụng phải hăn lúc hăn đi lấy kiếm, các ngươi định cứ thế mà loạn sát hay sao? Làm chuyện lớn như vậy cũng không nói một tiếng để cẩn thận bàn bạc!"

Chuyện Kim Tử Huân trúng ác trớ Thiên Sang Bách Không, quả thật khó mà mở miệng. Thứ nhất là bề ngoài lẫn vóc dáng của gã cũng không tệ, trước đến nay luôn tự nhận mình anh tuấn kiệt xuất, nên không cách nào tha thứ cho việc bị người khác biết gã trúng phải trớ chú ghê tởm khó coi này, thứ hai là trúng chú cũng nói lên tu vi của gã chưa đủ, linh lực phòng vệ yếu kém, này lại càng không tiện nói với người ngoài. Bởi vì thế, gã chỉ nói chuyện trúng chú cho mình Kim Quang Thiện hay, cầu ông ta tìm y sư và bí chú sư tốt nhất cho mình. Ai ngờ y sư với chú sư cũng đều bó tay hết cách, thế là, Kim Quang Thiện liền bày kế cho gã đánh chặn đường ở Cùng Kỳ đạo.

Kim Quang Dao thì lại là do Kim Quang Thiện nói phải tới giúp đỡ trợ trận cho gã. Về phần Kim Tử Hiên, bởi vì Ngụy Vô Tiệm là sư đệ của Giang Yếm Ly, lại thêm việc vợ chồng Kim Giang ân ái, gần như chuyện hư chuyện hỏng gì Kim Tử Hiên cũng đều lải nhải với vợ của mình cả, lo hăn để lộ tin tức, khiến Ngụy Vô Tiệm có lòng đề phòng, thế nên bọn chúng dứt khoát giấu diếm Kim Tử Hiên chuyện chặn giết hôm nay.

Năm xưa lúc Ngụy Vô Tiệm gặp mặt Kim Tử Hiên lần cuối, hăn vẫn còn là một thiếu niên mang đầy hơi thở kiêu ngạo, sau khi lập gia đình, giờ đây nhìn vào chín chắn hơn hăn, cách nói năng cũng có khí phách, ra hình ra dạng: "Chuyện này vẫn còn đường cứu vãn, các người tạm thời thu tay lại cả đi."

Mắt thấy có thể lập tức giết chết Ngụy Vô Tiệm ngay, Kim Tử Hiên lại đột nhiên ngăn cản, Kim Tử Huân vừa giận vừa nóng, vội nói: "Tử Hiên, ý người là sao? Người tới đây để làm gì? Nhân nhượng cho khỏi phiền? Chuyện tới nước này rồi còn cứu vãn gì nữa, người chưa nhìn thấy mấy thứ trên người ta hay sao?!"

Thấy gã dường như lại định vén áo phơi lồng ngực đầy lỗ kia ra, Kim Tử Hiên vội nói: "Không cần! Ta đã nghe Kim Quang Dao nói rồi!"

Kim Tử Huân: "Người cũng đã nghe hăn nói rồi, cũng phải biết bọn ta chờ không nổi nữa, đừng có cản ta!"

Hai người bọn họ dù sao cũng là anh em họ quen biết từ nhỏ, có giao tình mười, hai mươi năm, cũng không tính là tệ, quả thật lúc này Kim Tử Hiên không nên nói giúp người ngoài, hơn nữa hăn cũng không thích Ngụy Vô Tiệm này lắm, quay đầu lại lạnh lùng thốt: "Người bảo Ôn Ninh đừng tay trước đi, bảo hăn đừng có nổi điên, chớ làm to chuyện hơn nữa."

Ngụy Vô Tiệm lại càng không ưa hăn hơn, không hiểu sao lại bị người ta bao vây, lửa giận bùng lên, cũng lạnh lùng thốt: "Chuyện này vốn có phải

do ta gây ra đâu, sao không bảo bọn chúng dừng tay trước?"

Khắp nơi là một loạt tiếng kêu gào không chịu bỏ qua. Kim Tử Hiên giận dữ: "Tới lúc này rồi người còn cương làm gì nữa? Giờ trước hết người theo ta đến đài Kim Lâm một chuyến, lý luận đối chất đằng hoàng một phen, nói rõ chuyện ra, chỉ cần không phải là người làm, đương nhiên sẽ chẳng có việc gì!"

Ngụy Vô Tiện cười xuýt: "Cương? Ta đoán chắc là, giờ chỉ cần ta bảo Ôn Ninh thu tay lại, sẽ lập tức bị cả đồng tên cùng bắn, chết không toàn thây! Còn lên đài Kim Lâm lý luận?"

Kim Tử Hiên nói: "Sẽ không!"

Ngụy Vô Tiện: "Kim Tử Hiên, người tránh ra cho ta. Ta không đụng vào người, người cũng đừng chọc vào ta!"

Kim Tử Hiên thấy hăn cố chấp không chịu dục đi, đột nhiên ra tay tóm lấy hăn, nói: "Sao người vẫn cứ không hiểu phối hợp như thế chứ! A Ly nàng ấy..."

Khó khăn lắm hăn mới vươn tay về phía Ngụy Vô Tiện được, Ôn Ninh chột ngắc đầu!

Một tiếng trầm đục quái lạ vang lên.

Nghe thấy tiếng này, Kim Tử Hiên ngẩn ra. Cúi đầu, lúc này mới nhìn thấy cánh tay đâm xuyên qua ngực mình.

Trên nửa bên mặt không chút cảm xúc của Ôn Ninh, là vài giọt máu tươi nóng hổi và chói mắt bắn lên.

Bờ môi Kim Tử Hiên giãn gập, nét mặt có hơi sững sờ. Thế nhưng, vẫn kiên trì nói tiếp nửa câu mà ban nãy vẫn chưa nói hết:

"... nàng ấy không muốn trông thấy người như vậy..."

Nét mặt của Ngụy Vô Tiệm cũng là sững sờ.

Một chốc lát sau, hắn vẫn không phản ứng kịp, chuyện gì đã xảy ra.

Sao lại thế này?

Sao mới chớp mắt đã thành thế này?

Không đúng. Không phải. Nhất định đã có nhầm lẫn ở đâu đó rồi. Rõ ràng ban nãy hắn vẫn đang an ổn khống chế Ôn Ninh. Dù Ôn Ninh đã được hắn thúc thành trạng thái cuồng hóa, hắn cũng vẫn khống chế được. Rõ ràng trước đó vẫn khống chế được.

Rõ ràng dù Ôn Ninh nổi điên cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi sự khống chế của hắn, nhất định sẽ phục tùng mệnh lệnh của hắn, sẽ không dám thương người lung tung!

Ôn Ninh rút tay phải đã đâm xuyên lồng ngực Kim Tử Hiên ra, để lại một lỗ thủng lạnh thấu tim.

Mặt mày Kim Tử Hiên co giật nhìn hết sức khổ sở, dường như cảm thấy vết thương này không lớn lao mấy, mình vẫn có thể đứng vững. Nhưng cuối cùng đầu gối vẫn nhũn ra, dẫn đầu quỳ xuống.

Muôn kiểu tiếng kêu gào kinh hãi bắt đầu nhập nhô lên xuống ở khắp mọi nơi.

"Quý... Quý tướng quân phát điên!"

"Ngụy, Ngụy, Ngụy Vô Tiệm sai quý tướng quân giết Kim Tử Hiên rồi!"

"Bắn tên! Còn đứng ngây đó làm gì! Bắn tên đi!"

Người phát hiệu lệnh vừa quay đầu lại, thì một bóng dáng màu đen như ma quỷ đã áp tới trước mặt!

"A ----!!!"

Không phải. Không phải. Hắn hoàn toàn không muốn giết Kim Tử Hiên.

Hắn hoàn toàn không có ý muốn giết Kim Tử Hiên! Chỉ có điều trong một chớp mắt đó, không biết tại sao, hắn bỗng dưng không khống chế được! Bỗng dưng mất khống chế!

Rốt cục cơ thể Kim Tử Hiên không gắng gượng nổi nữa, nặng nề nghiêng về phía trước, phịch một tiếng, ngã xuống đất.

Cả đời hắn kiêu căng tự đại, coi trọng dáng vẻ bề ngoài của mình, ưa sạch sẽ, thậm chí còn có đôi chút khiết phích, thế nhưng lúc này lại ngã ra đất, gò má hướng xuống dưới, trông vô cùng nhếch nhác. Máu tươi lấm chấm trên mặt và nốt chu sa nơi mi tâm kia, đều cùng chung một màu đỏ thẫm.

Đôi mắt nhìn chăm chú vào hắn dần dần mất đi ánh sáng tinh thần, đầu Ngụy Vô Tiện một mảnh rối bời.

Không phải người nói tâm tính thế nào người cũng nắm chắc sao? Không phải người nói mình khống chế được hay sao? Không phải người nói tuyệt đối không thành vấn đề, tuyệt đối sẽ không xảy ra sai lầm hay sao?!

"A a a a quỷ tướng quân a a hực --!!!"

"Tay ta!"

"Tha mạng. Đừng đuổi theo ta, đừng đuổi theo ta!"

Cùng Kỳ đạo, đã trở thành một biển máu với tiếng kêu thảm thiết nổi lên khắp nơi!

Trong đầu Ngụy Vô Tiệm trống rỗng, lúc tỉnh táo lại, thì đã nằm trong Phục Ma điện.

Ôn Tình với Ôn Ninh đều ở đây.

Con người của Ôn Ninh lại trở vào trong tròng trắng, đã thoát khỏi trạng thái cuồng hóa, dường như đang nhỏ giọng nói chuyện với Ôn Tình, thấy Ngụy Vô Tiệm mở mắt, yên lặng quỳ lên đất. Ôn Tình thì đỏ mắt, không nói gì.

Ngụy Vô Tiệm ngồi dậy.

Lặng lẽ hồi lâu, trong lòng chợt cuộn cuộn trỗi dậy một nỗi căm hận mãnh liệt.

Hắn đá một cước vào ngực Ôn Ninh, đá hắn té ngửa ra đất.

Ôn Tình sợ đến mức co người lại, nắm chặt quả đấm, nhưng chỉ cúi đầu hé miệng. Ngụy Vô Tiệm gào lên: "Người đã giết ai? Người có biết người đã giết ai hay không?!"

Đúng vào lúc này, Ôn Uyển với một con bướm bện bằng cỏ nằm trên đỉnh đầu chạy từ ngoài điện vào, hớn hờ nói: "Tiệm ca ca..."

Nó vốn muốn cho Ngụy Vô Tiệm xem bướm bướm nó mới tô màu mới, thế nhưng sau khi đi vào, nó lại trông thấy một Ngụy Vô Tiệm giống như ác quỷ, và Ôn Ninh cuộn tròn trên mặt đất, lập tức sợ đến ngây người. Ngụy Vô Tiệm quay phắt đầu lại, hắn vẫn chưa dần cảm xúc xuống, ánh mắt hết sức đáng sợ, Ôn Uyển bị dọa sợ đến mức giật nảy mình, bướm bướm trên đỉnh đầu trượt xuống, rơi lên mặt đất, khóc ngay tại chỗ. Tứ thúc vội vàng bước vào quắp eo nó, mang ra ngoài.

Sau khi bị hắn đá một cước lật ngửa, Ôn Ninh lại bò dậy quỳ vững, không dám ho he tiếng nào. Ngụy Vô Tiệm nắm cổ áo hắn, nhấc hắn lên,

gào lên như điên rồi: "Người giết ai cũng được, tại sao lại phải giết Kim Tử Hiên?!"

Ôn Tình ở bên cạnh nhìn, rất muốn đi lên bảo vệ đệ đệ, nhưng lại mạnh mẽ dẫn xuống, vừa đau lòng vừa sợ hãi đến rơi nước mắt.

Ngụy Vô Tiện nói: "Người giết hần, bảo sư tỷ phải làm sao bây giờ? Bảo con trai của sư tỷ phải làm sao bây giờ?! Bảo ta phải làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?!"

Tiếng gào của hần vang vọng trong điện Phục Ma, truyền ra ngoài, Ôn Uyển càng khóc dữ dội hơn nữa.

Tại nghe tiếng khóc của trẻ con ở xa xa, mắt nhìn tỷ đệ hoảng hốt không biết để tay chân vào đâu, tim Ngụy Vô Tiện ngày càng u ám. Hần đặt tay lên ngực tự hỏi: "Mấy năm qua, rốt cuộc thì tại sao mình lại phải tự vây mình trên cái nơi Loạn Táng Cường này? Tại sao mình lại phải chịu đựng những thứ này? Trước đây tại sao cứ nhất định phải đi con đường này? Tại sao lại phải biến mình thành thế này? Mình nhận được gì? Mình điên rồi sao? Mình điên rồi sao? Mình điên rồi sao!"

Nếu lúc đầu hần không lựa chọn con đường này thì đã tốt rồi.

Chợt, Ôn Ninh nhỏ giọng nói: "... Thật... xin lỗi."

Một người chết, không hề có biểu cảm, mắt không thể đỏ, lệ không thể rơi. Thế nhưng, vào giờ phút này, trên mặt người chết ấy, lại là vẻ đau khổ chân chân thật thật.

Hần lặp lại: "Thật xin lỗi..."

"Đều, đều là lỗi của ta..."

"Thật xin lỗi..."

Nghe hần đập đầu cà lăm lạp đi lạp lại câu xin lỗi. Bỗng dưng, Ngụy Vô Tiện cảm thấy tức cười vô cùng.

Căn bản không phải lỗi của Ôn Ninh.

Là lỗi của chính hần.

Ôn Ninh dưới trạng thái nổi điên, chẳng qua chỉ là một món vũ khí mà thôi. Người chế tạo nên món vũ khí này, là hần. Nghe theo, cũng là mệnh lệnh của hần: giết sạch tất cả kẻ địch.

Khi đó kiếm bạt cung giường, sát khí vờn quanh, hơn nửa ngày thường hần chưa bao giờ keo kiệt mà bộc lộ bất mãn đối với Kim Tử Hiên ngay trước mặt Ôn Ninh, gieo hạt giống thù địch vào đáy lòng Ôn Ninh, nay Kim Tử Hiên vừa ra tay, Ôn Ninh dưới trạng thái vô tri, lập tức coi hần là "kẻ địch", không chút đắn đo thực thi mệnh lệnh "giết sạch".

Là hần không thể khống chế tốt thứ vũ khí này. Là hần, quá tự phụ vào khả năng của mình. Là hần, đã lơ là tất cả dấu hiệu xấu từ đó đến nay, tin Ôn Ninh có thể ngăn chặn bất cứ ảnh hưởng xấu nào, tin Ôn Ninh sẽ không mất khống chế.

Ôn Ninh là vũ khí, nhưng chẳng lẽ là hần tự nguyện muốn làm vũ khí ư?

Một người trời sinh tính nhút nhát lại cà lăm, chẳng lẽ trước đây dưới sự chỉ huy của Ngụy Vô Tiện, hần giết người vui vẻ lăm ư?

Năm đó Ôn Ninh được Giang Yếm Ly tặng một chén canh củ sen, bê một mạch từ chân núi lên đến Loạn Táng Cương, một giọt cũng không rơi, dù mình không thể ăn, nhưng lại rất vui vẻ nhìn người khác ăn, còn gắng hỏi mùi vị thế nào, rồi bản thân tự tưởng tượng ra cái mùi đó. Tự tay giết chồng của Giang Yếm Ly, chẳng lẽ bây giờ hần dễ chịu lăm sao?

Vừa ôm lỗi lăm lên người mình, vừa mở lời xin lỗi hần.

Ngụy Vô Tiệm nắm cổ áo Ôn Ninh, nhìn gương mặt trắng bệch không sức sống của hắn, trước mắt bỗng hiện lên gương mặt bần thiêu dính đầy bụi đất và máu tươi của Kim Tử Hiên, cũng cùng một vẻ trắng bệch không sức sống.

Hắn nhớ tới Giang Yếm Ly vất vả lắm mới khổ tẫn cam lai mới gả được cho người mình yêu, nhớ tới con trai của Kim Tử Hiên và Giang Yếm Ly, đứa bé từng được hắn chọn chữ, mới có hơi lớn, vừa làm tiệc đầy tháng, bắt lấy kiếm của cha nó ngay trên bữa tiệc, làm cha mẹ nó hết sức vui vẻ, nói thằng nhỏ sau này sẽ là một đại kiếm tiên tài ba, không chừng còn là tiên đồc ấy chứ.

Ngẩn ngơ mà nghĩ, nghĩ, Ngụy Vô Tiệm chợt khóc.

Hắn mờ mịt nói: "... Ai nói ta biết đi... giờ ta nên làm gì đây?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Dạ Bôn 2

Trước đây chỉ có người khác hỏi hăn, nên làm gì bây giờ. Hôm nay lại là hăn hỏi người khác, hăn nên làm gì bây giờ. Hơn nữa, không ai có thể cho hăn câu trả lời.

Bỗng nhiên, phần sau cổ hăn hơi nhoi nhói, tựa như bị một cây châm nhỏ đâm vào, cả người tê rần.

Lúc này tâm trạng hăn hết hoảng, mất cảnh giác, lúc khoẻ lại từ sau khi cảm giác này truyền đến, hăn mới biết là không ổn, nhưng người đã không tự chủ được mà té ngã ra đất mất rồi. Mới đầu còn có thể nhấc tay, nhưng chỉ chốc lát sau, đến cả cánh tay cũng rơi xuống đất, toàn thân đều không thể động đậy.

Hốc mắt Ôn Tình đỏ ửng, chậm rãi thu tay phải về, rồi nói: "... Xin lỗi."

Vốn với thực lực của nàng, chắc chắn sẽ không đâm trúng Ngụy Vô Tiện, nhưng mới vừa rồi Ngụy Vô Tiện hoàn toàn không có bất cứ đề phòng nào, nên mới có thể bị nàng thành linh đắc thủ. Sau khi đắc thủ rồi, Ôn Tình đỡ hăn lên sạp, để hăn nằm xuống đó.

Một châm này dốc sức mà đâm, đâm đến mức đầu Ngụy Vô Tiện cũng hơi hơi tỉnh ra, trái cổ trượt lên trượt xuống một lúc, mở miệng nói: "Người làm gì vậy?"

Ôn Tình với Ôn Ninh liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt đến trước mặt hăn, nhìn về phía hăn, trịnh trọng hành một đại lễ.

Thấy cảnh ấy, lòng Ngụy Vô Tiệp chợt nổi lên một nỗi lo lắng không thể kèm chế: "Các người muốn làm gì? Rốt cuộc muốn làm gì?!"

Ôn Tình nói: "Ban nãy khi người tỉnh lại, đúng lúc bọn ta đang thương lượng. Giờ thì đã thương lượng đâu vào đó xong rồi."

Ngụy Vô Tiệp: "Thương lượng cái gì? Đừng nói nhảm nữa, rút châm, thả ta ra!"

Ôn Ninh chậm chậm đứng dậy khỏi mặt đất, đầu vẫn cúi, nói: "Tỷ tỷ với ta, đã thương lượng xong rồi. Đến đài Kim Lân, thỉnh tội."

"Thỉnh tội?" Ngụy Vô Tiệp ngạc nhiên: "Thỉnh tội gì? Tạ tội hay nhận tội? Đầu thú hay tự thú?"

Ôn Tình dụi mắt, nói với nét mặt nhìn có vẻ như đang bình tĩnh: "Ừ, gần giống vậy. Mấy hôm người nằm, Lan Lăng Kim thị phái người tới Loạn Táng Cường kêu gọi."

Ngụy Vô Tiệp: "Kêu cái gì gọi cái gì? Nói rõ một lần đi!"

Ôn Tình: "Đòi người cho một lời công bằng. Cái công bằng này, chính là giao ra hai tên cầm đầu dư nghiệt Ôn thị. Nhất là quý tướng quân."

"..." Ngụy Vô Tiệp nói: "Ta cảnh cáo hai người các người, mau rút cây châm này ra."

Ôn Tình tiếp tục lăm bầm: "Người cầm đầu dư nghiệt Ôn thị, cũng chính là bọn ta. Nghe ý của bọn chúng, chỉ cần người giao bọn ta ra, chuyện này coi như tạm thời bỏ qua. Vậy thì phiền người nằm yên trong đây vài ngày. Châm đâm vào người người, ba ngày sau sẽ tự mất tác dụng. Ta đã dặn dò bọn Tứ thúc, sẽ săn sóc người thật tốt. Nếu trong ba ngày này có tình huống gì đột ngột xảy ra thì..."

Ngụy Vô Tiệp giận dữ quát: "Mẹ nó người câm miệng cho ta! Bây giờ đã đủ loạn rồi! Hai người các người còn muốn làm gì nữa? Thịnh tội cái chó, ta có bảo các người làm thế hả? Rút ra!"

Ôn Tình, Ôn Ninh buông thông tay đứng đó, bọn họ khi lặng im trông giống nhau như đúc.

Toàn thân Ngụy Vô Tiệp vô lực, ra sức ngo ngoạy cũng chẳng có kết quả, lại không một ai nghe lời hắn nói, trái tim cũng bỗng trở nên mệt mỏi.

Hắn gào hắn hét cũng không nhúc nhích, đành khàn giọng nói: "Các người tới đài Kim Lân làm gì? Ác trớ đó vốn không phải do ta hạ..."

Ôn Tình đáp: "Ác trớ đó là do ai hạ, đã không còn quan trọng. Quan trọng là... Hơn một trăm người ở Cùng Kỳ đạo kia, đúng là do A Ninh giết."

Ngụy Vô Tiệp: "... nhưng, nhưng..."

Nhưng cái gì? Chính hắn cũng không nghĩ ra là "nhưng" cái gì. Chẳng nghĩ ra lý do để không nhận, lấy cớ gì để bào chữa.

Hắn nói: "... nhưng có đi cũng nên là ta đi. Kẻ thả thi giết người chính là ta, Ôn Ninh chỉ là một cây đao của ta mà thôi. Kẻ cầm đao mới là ta."

Ôn Tình nhạt giọng nói: "Ngụy Anh, bọn ta đều rõ ràng, bọn ta đi, chuyện cứ vậy là xong. Bọn chúng muốn, là hung thủ họ Ôn."

Ngụy Vô Tiệp ngơ ngẩn nhìn nàng, chợt phát ra một tiếng gào giận dữ vô nghĩa.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Giang Trường lại cứ luôn tỏ ra tức giận đối với mấy chuyện hắn làm, tại sao lại luôn mắng hắn có bệnh anh hùng, tại sao vẫn luôn hận không thể đập hắn một trận tơi bời để hắn tỉnh ra. Bởi

vì cảm giác nhìn người bên cạnh ôm trách nhiệm không phải của mình vào người, gánh lấy hậu quả không thể gánh nổi, khuyên cũng khuyên không được, quả thật cực kì đáng hận, cực kì đáng giận!

Ngụy Vô Tiệp nói: "Rốt cuộc các người có hiểu hay không? Đến đài Kim Lâm thỉnh tội, hai người các người, nhất là Ôn Ninh, sẽ có kết quả gì? Không phải người yêu thương người em trai này nhất hay sao?"

Ôn Tình đáp: "Kết quả là gì, đều là nó nên chịu."

Không phải vậy. Căn bản không phải Ôn Ninh nên chịu. Mà là hắn nên chịu.

Ôn Tình nói: "Dù sao, tính ra thì bọn ta cũng đã chết từ lâu rồi. Thời gian hơn một năm qua, coi như là bọn ta được lợi."

Ôn Ninh gật đầu.

Hắn lúc nào cũng thế, người ta nói gì cũng gật đầu, tỏ ý tán thành, tuyệt không phản đối. Từ đó đến nay chưa bao giờ Ngụy Vô Tiệp cảm giận động tác đó và sự ngoan ngoãn ấy của hắn như lúc này.

Ôn Tình ngồi xổm cạnh sạp, nhìn mặt hắn, chột đưa tay, búng một phát lên trán Ngụy Vô Tiệp.

Cái búng này được dùng hết sức, Ngụy Vô Tiệp đau đến độ cau mày. Thấy thế, tâm trạng Ôn Tình dường như đã khá hơn nhiều, nàng nói: "Lời đã nói hết, nhả nhủ cũng rõ ràng, từ biệt cũng rồi."

"Vậy, tạm biệt thôi."

"Có lời này ta đã từng nói với người rất nhiều lần, cơ mà, dù có nói nhiều hơn nữa cũng chẳng đủ."

"Xin lỗi. Và, cảm ơn người."

Ngụy Vô Tiệp nằm đủ ba ngày.

Tính toán của Ôn Tình quả không sai, tròn ba ngày, không hơn cũng chẳng ít khắc nào, ba ngày vừa trôi qua, hắn đã có thể động đậy được.

Đầu tiên là ngón tay, nữa là tứ chi, cổ... Đến khi máu toàn thân gần như đã đông cứng bắt đầu chảy lần nữa, Ngụy Vô Tiệp nháy lên bậc thềm, vọt ra khỏi điện Phục Ma.

Đám người Ôn gia kia dường như ba ngày nay cũng không hề chớp mắt, lặng lẽ ngồi trong gian lều lớn, vây quanh một cái bàn. Đến liếc họ một cái Ngụy Vô Tiệp cũng không, chạy một mạch như điên lao xuống Loạn Táng Cương.

Sau khi chạy một mạch xuống núi, hắn dừng lại tại nơi hoang vu, thở hổn hển, khom lưng chống hai tay lên gối, khó nhọc lắm mới thẳng lưng lên được. Thế nhưng, khi nhìn thấy mấy con đường núi mọc đầy cỏ dại, lại không biết nên chạy hướng nào.

Loạn Táng Cương, hắn mới vừa từ trên đó xuống đây.

Liên Hoa Ổ, đã hơn một năm hắn chưa trở về.

Đài Kim Lân?

Ba ngày đã qua, bây giờ mới đi, thứ có thể thấy, e rằng chỉ có thi thể của Ôn Tình, và tro cốt của Ôn Ninh.

Hắn ngẩn ngơ đứng đấy, bỗng cảm thấy trời đất bao la, nhưng lại không có nơi nào để đi.

Lại càng không biết phải làm gì.

Bỗng dưng, một suy nghĩ đáng sợ tự nhiên nảy sinh trong lòng hắn.

Cái suy nghĩ này, trong ba ngày qua, từng bị hấn gạt bỏ hết lần này tới lần khác, thế nhưng vẫn cứ xuất hiện mãi, xua đi không được.

Ôn Tình với Ôn Ninh đi rồi, có lẽ đối với chuyện này, thật ra trong lòng hấn cảm thấy may mắn. Bởi vì, hấn không phải bối rối lựa chọn rốt cuộc nên làm gì. Bởi vì bọn họ đã làm, đã giải quyết phiền phức này giúp hấn xong rồi.

Ngụy Vô Tiện giơ tay tát mình một bạt tai, khẽ quát bản thân: "Nghĩ gì vậy chứ?!"

Mặt nóng rát, cuối cùng cũng dần được cái suy nghĩ đáng sợ ấy xuống. Ngược lại đổi sang nghĩ, dù thế nào đi nữa, cũng phải đưa thi thể, tro cốt của tử đệ hai người trở về.

Vì vậy, cuối cùng hấn vẫn chạy về hướng Đài Kim Lân.

Nếu Ngụy Vô Tiện muốn vô thanh vô tức lén vào một nơi, thì chẳng hề khó. Kim Lân Đài rất yên tĩnh, vậy mà lại chẳng có sự canh gác trùng trùng như trong tưởng tượng của hấn. Tìm khắp nơi cả buổi, cũng không trông thấy chỗ khả nghi. Ma xui quỷ khiến làm sao, Ngụy Vô Tiện bước tới tấm điện phía sau Đài Kim Lân.

Như một u linh, hấn du đãng giữa tấm điện phía sau Đài Kim Lân, gặp người là tránh, không người thì đi. Hấn cũng không biết mình rốt cuộc đang tìm thứ gì, nên tìm thế nào, nhưng, khi tiếng khóc của một đứa trẻ truyền đến, bước chân hấn cứng đờ, trong lòng có một giọng nói thôi thúc khiến cơ thể hấn đi tới nơi ngọn nguồn tiếng động.

Tiếng khóc truyền tới từ nơi được xây dựng trông như sảnh đường. Ngụy Vô Tiện im hơi lặng tiếng nấp trước cửa, nhìn vào trong thông qua khe hở giữa cửa sổ gỗ chạm trổ hoa văn tinh xảo.

Giữa sảnh đặt một chiếc quan tài đen nhánh. Quỳ ngồi trước quan tài, là hai nữ tử mang áo trắng.

Cô gái bên trái dáng người gầy yếu, bóng lưng ấy hẳn tuyệt đối sẽ không nhận nhầm. Từ nhỏ đến lớn, hẳn đã từng được chủ nhân của bóng lưng này công vô số lần.

Là Giang Yếm Ly.

Giang Yếm Ly quỳ ngồi trên một cái đệm cói, ngấn ngơ nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài đen đến mức phát sáng trước mặt.

Đứa trẻ ấy dường như nằm trong cái ôm của nàng, vẫn còn đang phát ra tiếng khóc nho nhỏ.

Nữ tử phía bên phải nhỏ giọng nói: "... A Ly, con đừng ngồi nữa. Đi nghỉ ngơi một lát đi."

Giang Yếm Ly lắc đầu.

Nghe giọng, nữ tử này chính là Kim phu nhân - mẹ ruột của Kim Tử Hiên. Khi Ngụy Vô Tiện còn bé, từng thấy bà dắt theo Kim Tử Hiên còn nhỏ ghé Liên Hoa Ổ chơi, sau đó cũng từng đối mặt trên đủ loại yến tiệc.

Đây là người phụ nữ có tính cách giống bạn tốt của mình - Ngu phu nhân - vài phần, hết sức hiếu thắng, âm điệu luôn hất lên thật cao. Nhưng mấy câu mà bà nói ban nãy, giọng lại vừa thấp vừa khàn, nom rất già nua.

Kim phu nhân lại nói: "Ở đây có ta coi chừng là đủ rồi, con đừng ngồi nữa, sẽ chịu không nổi."

Giang Yếm Ly nói khẽ: "Mẹ, con không sao. Con muốn ngồi thêm một lát nữa."

Hồi lâu sau, Kim phu nhân chậm chậm đứng dậy, bảo: "Con như vậy không được. Ta đi chuẩn bị chút đồ ăn cho con."

Bà quỳ ngồi nơi đây cũng đã lâu, cẳng chân tê bại, đứng lên người có hơi loạng choạng nhưng lập tức vững lại ngay. Xoay người, quả nhiên là gương mặt phụ nữ với đường nét hơi mạnh mẽ kia.

Trong kí ức của Ngụy Vô Tiệp, Kim phu nhân lôi lệ phong hành, thần tình ngạo mạn, quý khí quanh thân, kim quang xán xán*. Dung mạo được chăm sóc cực tốt, trông hết sức trẻ trung, nói là hai mươi cũng có người tin. Mà lúc này, người Ngụy Vô Tiệp thấy, lại là một phụ nữ tuổi trung niên bình thường, toàn thân khoác áo lụa trắng, tóc mai lấm tấm hoa râm. Không có lòng dạ nào mà trang điểm, mặt mày suy sụp xám xịt, môi còn tróc ra một lớp da chết.

Bà đi tới muốn đẩy cửa ra, Ngụy Vô Tiệp lập tức nghiêng mình, mũi chân điểm nhẹ, mới vừa di chuyển lên đầu củng trên hành lang, Kim phu nhân liền bước ra ngoài, trở tay đóng cửa lại, mặt mày lạnh lùng hít một hơi thật sâu, điều chỉnh cơ mặt, dường như muốn bày ra vẻ mặt uy nghiêm như mọi ngày.

Thế nhưng, một hơi này vẫn chưa hít vào, hốc mắt bà đã hoe đỏ.

Ban này ở trước mặt Giang Yếm Ly, từ đầu đến cuối bà đều không lộ ra chút thái độ yếu đuối nào. Vậy mà vừa ra tới cửa, khoé môi bà đã xụ xuống, mặt mày co rúm, toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

Đây là lần thứ hai Ngụy Vô Tiệp trông thấy vẻ đau lòng muốn chết cực khó coi này trên mặt của một nữ nhân.

Thật sự thì hẳn không hề muốn trông thấy vẻ mặt như thế chút nào.

Ngụy Vô Tiệp vô thức co nắm đấm, ai ngờ, xương ngón tay đúng lúc phát ra một tiếng "rộp" giòn tan!

Nghe tiếng, hàng mày của Kim phu nhân lập tức dựng thẳng, quát: "Ai!"

Bà vừa ngẩng đầu, liền thấy ngay Ngụy Vô Tiệm ở đầu cùng bên cạnh!

Thị lực của Kim phu nhân cực tốt, thấy rõ gương mặt ẩn trong bóng tối kia, mặt mày vắn vẹo một hồi, rít lên: "Người đâu! Mau tới đây hết cho ta! Ngụy Anh - hăn tới rồi! Hăn lén vào Kim Lâm Đài!"

Ngụy Vô Tiệm nhảy xuống hành lang, bỗng nghe một loạt tiếng bước chân dồn dập, cửa sảnh đường bị người mở tung, hăn đành phải chạy trốn chết.

Vào lúc này, hăn căn bản là không dám nhìn Giang Yếm Ly dù chỉ một cái, lại càng không dám nghe nàng nói với mình một câu nào!

Sau khi chạy khỏi đài Kim Lâm, ra ngoài thành Lan Lăng, Ngụy Vô Tiệm lạc lối bắt đầu đi loạn, thần trí mơ hồ, một chốc cũng không ngừng, chẳng biết đã đi qua mấy toà thành, chợt thấy một đồng người tụ tập chắn trước tường thành bàn tán ầm ĩ, bầu không khí sôi nổi, tinh thần quần chúng kích động.

Ngụy Vô Tiệm vốn không để ý đến mấy người này, nhưng lúc đi tới, lại chợt nghe ba chữ "Quý tướng quân" nho nhỏ từ trong đám người truyền đến. Hăn lập tức ngừng chân, tập trung lắng nghe.

"Quý tướng quân cũng thật là hung tàn... Nói là tới thỉnh tội, lại tự dưng nổi điên giết hơn ba mươi người ngay tại Kim Lâm Đài!"

"May mà hôm đó ta không có tới!"

"Không hổ là chó do Ngụy Vô Tiệm dạy dỗ, gặp người là cắn."

"Ngụy Anh này cũng thật là. Không khống chế được cũng đừng mù quáng luyện chứ, luyện ra con chó điên xong cũng không xích cho chắc,

sớm muộn cũng có ngày bị cản trở cho coi. Theo chiều hướng giờ thì ta thấy ngày đó không còn xa đâu."

Ngụy Vô Tiệm lắng lắng nghe, khớp ngón tay hơi co lại.

"Lan Lăng Kim thị thiệt xui xẻo mà."

"Cô Tô Lam thị mới xui xẻo nhé! Trong ba mươi mấy người kia có hơn phân nửa là người nhà bọn họ, rõ ràng bọn họ chỉ tới trợ trận bình ổn rắc rối thôi."

"May mà cuối cùng cũng thiêu huỷ được quý tướng quân rồi, nếu không vừa nghĩ tới thứ đó lắc lư ở ngoài suốt ngày, lại còn thỉnh thoảng phát điên, thật tình ngủ cũng không yên."

Có người phun phì phì nói: "Kết quả của Ôn cầu cũng như vậy đấy!"

"Quý tướng quân đã bị thiêu thành tro, lần này Ngụy Vô Tiệm cũng phải biết lợi hại rồi nhỉ? Ta nghe mấy gia chủ chuẩn bị đi tham gia đại hội Thệ sư* lần này cũng đều nói tới. Thống khoái!"

*lời thề/lời tuyên thệ trước khi xuất quân.

Ngụy Vô Tiệm càng nghe, biểu cảm trên mặt càng lạnh nhạt.

Hắn nên sớm hiểu ra. Dù hắn có làm gì, thì trong miệng lũ người kia cũng sẽ mãi mãi không có nửa câu hay ho. Hắn đắc ý, người khác sợ hãi; hắn thất ý, người khác vui vẻ. Dù thế nào đi nữa cũng là tà ma ngoại đạo, vậy thì hắn kiên trì đến nay, rốt cuộc là để làm gì?!

Chỉ là, hàn ý trong mắt hắn càng thêm lạnh thấu xương, ngọn Nghiệp Hoả* phần nộ trong lòng kia, càng cháy càng vượng.

*là ngọn lửa ác nghiệp trong Phật giáo, và cũng là ngọn lửa đốt tội nhân nơi Địa ngục.

Một gã dương dương đắc ý, cứ như có chiến công lớn lao ở nơi này lên tiếng: "Đúng vậy, thống khoái! Nếu sau này hăn thành thật cặp đuôi làm người chui rúc trong cái núi nát kia thì thôi, còn nếu dám mò mặt ra đây? Hừ, chỉ cần hăn vừa ra đây, thì..."

"Thì cái gì?"

Mọi người đang nghị luận đến khí thế ngất trời, nghe tiếng ngân ra, đồng loạt quay đầu lại.

Chỉ thấy một thanh niên mang áo đen mặt mày tái nhợt, dưới mắt là hai quầng đen đứng phía sau bọn họ, lạnh lùng thốt: "Chỉ cần hăn dám ra đây, thì cái gì?"

Có kẻ mắt sắc trông thấy ống sáo tua rua đỏ buộc bên hông người này, lập tức kinh hãi tột độ, buộc miệng: "Trần Tình. Là Trần Tình!"

Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiện, vậy mà xuất hiện thật!

Trong phút chốc, đám người lấy Ngụy Vô Tiện làm tâm điểm, chạy thực mạng khắp tứ phía, dạt ra một khoảng đất lớn. Ngụy Vô Tiện huýt một tiếng sáo miệng thê lương, cơ thể những người này bỗng dưng nặng trĩu, toàn bộ đều ngã sấp xuống đất. Nơm nớp lo sợ quay đầu lại nhìn, phát hiện trên lưng mọi người, bao gồm cả mình - đều có mấy con âm linh miệng rỉ máu hình dạng khác nhau nằm đè lên!

Ngụy Vô Tiện không nhanh không chậm bước qua đám người ngã trái ngã phải, không thể động dậy đầy trên đất, vừa đi vừa nói: "Ồ, các người sao thế? Ban nãy không phải rất phách lối bàn tán sau lưng ta hay sao? Sao đến trước mặt ta rồi, mặt mũi lại đổi khác, còn nằm úp sấp xuống đất nữa?"

Hăn bước tới cạnh cái tên vừa nói những lời cực cay nghiệt ban nãy, mạnh chân giẫm lên mặt gã, cười ha ha: "Nói đi? Sao lại không nói? - hiệp sĩ, rốt cuộc thì người muốn làm gì ta đây?!"

Người nọ bị hấn giẫm gãy sống mũi, máu mũi tuôn trào, kêu thảm không thôi. Mấy tên tu sĩ trên tường thành trông xuống, muốn giúp nhưng lại không dám tiến lên, cách xa xa mà réo: "Ngụy... Ngụy Anh! Nếu người có bản lĩnh thật, tại sao không đi tìm những đại gia chủ của những gia tộc kia ở đại hội Thệ sư? Chạy đến đây ước hiếp đám tu sĩ cấp thấp không có lực đánh trả bọn ta, thì được coi là bản lĩnh gì?"

Ngụy Vô Tiệ lại huýt một tiếng sáo ngắn, tên tu sĩ kêu réo nọ chợt thấy có một cánh tay kéo lấy hấn thật mạnh, ngã từ trên tường thành xuống dưới, té gãy hai chân, bắt đầu dài hơi rú thảm.

Ngụy Vô Tiệ mặt không đổi sắc nói trong tiếng kêu gào: "Tu sĩ cấp thấp? Bởi vì là tu sĩ cấp thấp, ta nhất định phải tha thứ cho các người hay sao? Nếu có gan nói, thì phải có gan gánh hậu quả. Nếu đã biết mình tầm thường, thì tiện như con sâu cái kiến, sao không biết quản cái miệng mình cho tốt!"

Cả đám mặt mày xám xịt, câm như hến. Hồi lâu sau, Ngụy Vô Tiệ không còn nghe thấy một câu lảm nhảm nào nữa, mới hài lòng nói: "Đúng rồi, là vậy đấy. Ta có bản lĩnh hay không, các người cũng xứng bình luận?"

Dứt lời lại một cước, giẫm rụng nửa bên răng mọc đều tăm tắp của kẻ kia!

Máu tươi đầy đất, không ai không run rẩy biến sắc, kẻ nọ đã sớm đau đến hôn mê bất tỉnh. Ngụy Vô Tiệ cúi đầu chà chà máu trên giày lên mặt đất, chà ra mấy dấu chân đầm máu, suy nghĩ một hồi rồi nhàn nhạt nói: "Có điều, trong mấy thứ tạp nham các người nói lại có một chuyện đúng. Lãng phí thời gian với loại người các người, chẳng có nghĩa lý gì cả. Bảo ta đi tìm mấy nhà lớn kia ư? Được, ta đây đi ngay, tới chỗ bọn chúng tính toán rạch ròi."

Hắn ngẩng đầu, nhìn thấy cáo thị cực lớn dán trên tường thành nọ. Ban này đám người kia đã vây quanh cáo thị này mà bàn tán.

Viết trên cáo thị, chính là bốn chữ "đại hội Thệ sư", nội dung là Lan Lăng Kim thị, Thanh Hà Nhiếp thị, Vân Mộng Giang thị, Cô Tô Lam thị dẫn đầu tứ đại gia tộc, muốn rải tro cốt của dư nghiệt Ôn thị lên trên phế tích tiên phủ trong thành Bất Dạ Thiên của Kỳ sơn Ôn thị, đồng thời lập lời thề trước khi xuất quân, không đợi trời chung với Di Lăng lão tổ đang chiếm cứ Loạn Táng Cương.

Thành Bất Dạ Thiên, đại hội Thệ sư?

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Dạ Bôn 3

Đám người kia vốn tưởng mình nhất định sẽ chết thảm trong tay Di Lăng lão tổ, sau đó trở thành cái xác biết đi bị hấn thao túng, cả lũ sợ hãi đủ kiểu, ai ngờ, Ngụy Vô Tiệp chẳng hề có hứng dây dưa với bọn họ, sau khi nhìn cáo thị xong, hấn vứt đám người kia xuống đất, rồi cứ thế chấp tay bỏ đi.

Hấn không thu hồi mấy con âm linh kia, cả đám ái ái kêu đau vẫn tiếp tục kêu đau, rên rĩ ngọ ngoáy vẫn tiếp tục rên rĩ, tất cả đều không bò dậy nổi.

Không biết qua bao lâu, chợt có một ánh kiếm màu lam xẹt qua, cả đám bỗng cảm thấy lưng mình nhẹ hẫng. Có kẻ kinh sợ kêu lên: "Ta cử động được rồi!"

Mấy kẻ gắng gượng bò dậy đầu tiên, chỉ thấy ánh kiếm màu lam ấy bay trở về, chui vào vỏ kiếm của một người.

Người nọ là một nam tử tuấn tú nho nhã cực kỳ trẻ tuổi, áo trắng trán buộc dây, mặt mũi lạnh lùng nghiêm trang, giữa hai chân mày dường như mang theo một vẻ lo âu đè nén, bước tới cực nhanh, lại không lộ vẻ nôn nóng chút nào, ngay cả tay áo cũng chẳng hề phất phới.

Tên tu sĩ té gậy hai chân kia nhịn đau nói: "Hàm... Hàm Quang Quân!"

Lam Vong Cơ đi tới cạnh gã, ngồi xổm xuống ấn lên chân gã, dò rõ thương thế, cũng không nghiêm trọng lắm, đứng dậy rồi nhưng vẫn không nói gì, tên tu sĩ kia lại nói tiếp: "Hàm Quang Quân, ngài tới muộn rồi, Ngụy Vô Tiệp mới vừa đi khỏi!"

Không ít người biết, mấy ngày nay Hàm Quang Quân của Cô Tô Lam thị đang truy hỏi tung tích của Ngụy Vô Tiệp khắp nơi, quá nửa là muốn bắt hãn tính số, đòi lại tổn thất mấy chục mạng người chết vô ích kia của Cô Tô Lam thị, vội nói: "Đúng đó, hãn mới vừa đi chưa tới nửa canh giờ!"

Lam Vong Cơ: "Hãn làm gì. Đi tới đâu."

Cả lũ vội vã tổ khố: "Hãn không phân tốt xấu, đánh giết bọn ta một trận, suýt nữa thì giết hết bọn ta ngay tại đây rồi!"

Ngón tay giấu trong ống áo mở rộng trắng như tuyết của Lam Vong Cơ hơi co giật, dường như muốn nắm thành đấm, nhưng rồi lại mau chóng buông ra.

Tên tu sĩ kia lại vội nói: "Có điều hãn tung tin, giờ hãn muốn đến thành Bất Dạ Thiên, tới đại hội Thệ sư tìm tứ đại gia tộc tính số!"

Sau khi Kỳ sơn Ôn thị bị diệt, chủ điện của thành Bất Dạ Thiên đã trở thành một khu phế tích hoa lệ mà trống rỗng.

Phía trước điện Viêm Dương Liệt Diễm tọa lạc tại nơi cao nhất ở thành Bất Dạ Thiên, có một quảng trường vô cùng rộng lớn. Ngày xưa, ngay trước quảng trường có ba cột cờ dựng đứng cao ngất trời, nhưng nay, hai cây trong đó đều đã gãy mất, còn sót lại một cây, nhưng treo trên nó - lại chính là lá cờ mang gia văn Ôn thị bị xé rách tả tơi, còn bôi đầy những máu.

Tối nay, chi chi chít chít trên quảng trường là những đội hình xếp vuông vức* của các gia tộc lớn lớn nhỏ nhỏ, cờ gấm họa gia văn của mỗi gia tộc đều phần phật tung bay trong gió đêm. Trước cột cờ là một dàn tế được bố trí tạm thời.

*gốc là [phương trận], được xếp theo hình vuông, có loại ngoài vuông trong rồng ruột nữa :v cơ mà vì biên ra dài quá nên sau này để [phương

trận] nha ~

Các gia chủ gia tộc đứng trước đội hình của mình, Kim Quang Dao lần lượt đưa rượu cho từng người bọn họ. Sau khi tất cả nhận lấy chén rượu, các vị gia chủ giơ lên cao cao, rồi lại rưới xuống mặt đất.

Rượu vãi thấm đất, Kim Quang Thiện nghiêm nghị nói: "Không hỏi tộc gì, cũng chẳng phân họ chi. Chén rượu này, tế các liệt sĩ thế gia đã chết đi."

Nhiếp Minh Quyết: "Linh hồn sống mãi."

Lam Hi Thần: "Mong an nghỉ."

Giang Trường thì lại mặt mày u ám, đổ rượu xong rồi cũng chẳng nói lời nào.

Kế tiếp, Kim Quang Dao lại bước ra khỏi phương trận của Lan Lăng Kim thị, hai tay trình lên một hộp sắt màu đen hình vuông. Kim Quang Thiện một tay cầm lấy chiếc hộp sắt kia, giơ lên thật cao, quát: "Tro cốt hoá thiêu của dư nghiệt Ôn thị ở nơi đây!"

Dứt lời, ông ta vận chuyển linh lực, tay không chấn nát hộp sắt. Hộp sắt màu đen vỡ ra mấy mảnh, vô số tro bụi màu trắng lả tả tung bay trong gió đêm lạnh lẽo.

Nghiền xương thành tro!

Một loạt tiếng reo hò ủng hộ bộc phát ra từ trong đám người. Kim Quang Thiện giơ hai tay lên, ra hiệu tất cả im lặng, nghe ông ta nói. Đợi đến khi tiếng trầm trồ khen ngợi dần dần lắng xuống, ông ta lại cao giọng: "Tối nay, bị nghiền xương thành tro, chính là hai kẻ cầm đầu dư nghiệt Ôn đảng. Mà ngày mai! Sẽ là tất cả Ôn cầu còn sót lại, và cả - Di Lăng lão tổ, Ngụy Anh!"

Chợt, có một tiếng cười nhẹ ngắt ngang lời nói đồng dục của ông ta.

Tiếng cười nhẹ này vang lên quá không đúng lúc, đột ngột lại chói tai, cả đám lập tức xột xoạt nhìn về hướng phát ra tiếng.

Điện Viêm Dương Liệt Diễm là một toà đại điện hùng vĩ, tổng cộng có mười hai nóc nhà, trên mỗi nóc nhà đều bố trí tám con thần thú. Mà lúc này, mọi người phát hiện, một nóc nhà trên đó, lại có tới tận chín con, tiếng cười khê mới vừa rồi kia, phát ra từ chính nơi ấy!

Tay ai nấy cũng đều đề lên trên chuôi kiếm, con người Giang Trừng co lại, mu bàn tay nổi gân xanh. Kim Quang Thiện vừa hận vừa cảnh giác: "Ngụy Anh! Người dám cả gan xuất hiện nơi đây!"

Người nọ mở miệng nói, quả nhiên là giọng của Ngụy Vô Tiệm, nghe rất quái gở: "Sao ta lại không dám xuất hiện ở đây? Mấy người các người thêm vào này, cỡ ba nghìn nhỉ? Đừng quên năm đó trong trận Xạ Nhật, đừng nói ba nghìn, năm nghìn người ta cũng từng gánh hết một mình. Hơn nữa ta xuất hiện ở nơi này, chẳng phải hợp ý các người hay sao? Đỡ làm phiền các người ngày mai còn phải đặc biệt tìm tới cửa nghiền xương ta thành tro."

Thanh Hà Nhiếp thị cũng có một số môn sinh mất mạng trong tay Ôn Ninh lúc phát điên, Nhiếp Minh Quyết lạnh lùng nói: "Thằng nhãi phách lối."

Ngụy Vô Tiệm: "Chẳng phải ta vẫn luôn phách lối như thế hay sao? Kim tông chủ, tự vả vào mặt mình vui lắm à? Là ai nói chỉ cần tỷ đệ Ôn thị đến Kim Lâm Đài thỉnh tội các người sẽ bỏ qua? Là ai mới vừa luôn miệng nói ngày mai sẽ nghiền xương ta và những dư nghiệt Ôn đảng khác thành tro?"

Kim Quang Thiện nói: "Chuyện nào ra chuyện nấy*! Người chặn giết ở Cùng Kỳ đạo, giết hại hơn trăm con cháu Lan Lăng Kim thị ta, đây là một chuyện. Người thả Ôn Ninh hành hung ở Kim Lâm Đài, đây cũng là một chuyện...."

*Gốc là [nhất mã quy nhất mã/一码归一码]: ngựa là ngựa, ý đại khái - chuyện này là chuyện này, chuyện kia là chuyện kia, không thể nhập lại thành một được.

Ngụy Vô Tiệm: "Vậy thì xin hỏi Kim tông chủ, là kẻ nào chặn đường đánh giết ở Cùng Kỳ đạo? Kẻ chặn là ai? Kẻ giết là ai? Ai là kẻ chủ mưu? Ai là người mắc bẫy? Cuối cùng, kẻ đến gây sự với ta trước, lại là ai?!"

Đám môn sinh náu mình trong phương trận người đông nghìn nghịt, cảm giác an toàn tăng gấp bội, lá gan nhao nhao to lên, cách khoảng không mà hét: "Dù Kim Tử Huân lập kế chặn giết người trước, người cũng không nên ra tay độc ác thế kia, giết hại nhiều mạng người như vậy!"

"Ồ." Ngụy Vô Tiệm phân tích thay gã: "Gã muốn giết ta, bởi gã không cần lo lắng khi hạ thẳng tay, nếu ta chết thì coi như ta xui xẻo. Còn ta muốn tự vệ thì nhất định phải kiên trì không thể tổn thương cái này không thể làm hại cái kia, không thể để gã ta rút một sợi tóc? Tóm lại, chính là - các người có thể vây đánh ta, nhưng ta lại không được đánh trả, đúng không?"

"Đánh trả? Hơn ba mươi người kia và hơn một trăm người trên Kim Lân Đài - bọn họ vô tội, người đánh trả tại sao phải liên lụy tới bọn họ!"

Ngụy Vô Tiệm đáp: "Vậy hơn năm mươi tu sĩ Ôn gia trên Loạn Táng Cương cũng vô tội kia mà, tại sao các người lại liên lụy đến bọn họ?"

Một tên khác phì phì nói: "Rốt cuộc thì Ôn cầu đã cho người đại ân đại đức gì? Bệnh vực cái lũ hỗn tạp kia như thế."

"Ta thấy căn bản là chẳng có chuyện đại ân đại đức gì ở đây hết. Chẳng qua là hãn tự cho là đúng*, làm anh hùng đối nghịch với toàn thế giới, tự cho đó là một việc làm vì chính nghĩa, cảm thấy mình thật vĩ đại, bất chấp sự lên án của cả thiên hạ bao la!"

*Gốc là [tự dĩ vi thị] Hình dung sự chủ quan, không khiêm tốn.

Nghe câu này, Ngụy Vô Tiệm vậy mà lại lặng im.

Đám người bên dưới coi sự im lặng của hắn thành lùi bước, nói tiếp: "Suy cho cùng, còn không phải tại người hạ thứ ác chú hèn hạ nham hiểm kia lên người Kim Tử Huân!"

Ngụy Vô Tiệm: "Xin hỏi rốt cuộc thì người có chứng cứ gì chứng minh ác chú là do ta hạ?"

Kẻ chất vấn nọ á khẩu không trả lời được, nghẹn rồi lại nghẹn, nói: "Vậy người thì có chứng cứ gì, chứng minh không phải do người hạ?"

Ngụy Vô Tiệm cười: "Vậy ta xin hỏi lần nữa, tại sao không phải là người? Chẳng phải người cũng không có chứng cứ chứng minh không phải người hạ ác chú hay sao?"

Kẻ kia vừa giận vừa sợ: "Ta? Sao ta lại giống người được? Đừng có lẫn lộn đúng sai, dây dưa lằng nhằng*! Người có hiềm nghi lớn nhất, người tưởng bọn ta không biết hay sao, hơn một năm trước người từng kết oán với Kim Tử Huân!"

*Gốc là [hỗn hào thị phi, hồ giáo man triền/混淆是非胡搅蛮缠]: khiến giới hạn vấn đề không rõ ràng, cố ý nói đúng thành sai, nói sai thành đúng, lỗ mắng không nói lý lẽ, cù nhây không chịu thôi.

Ngụy Vô Tiệm lạnh lạnh nói: "Cuối cùng thì kẻ dây dưa lằng nhằng là ai? Hơn một năm trước? Đúng vậy, nếu ta muốn giết gã, hơn một năm trước ta đã giết rồi, chẳng cần phải để lại đến giờ. Bằng không thì với cái loại người như gã, không cần một năm, ba ngày thôi là ta đã quên bég mất rồi."

Một gã gia chủ giật mình kinh hãi: "... Ngụy Vô Tiệm ơi Ngụy Vô Tiệm, hôm nay coi như ta có thêm kiến thức, thật sự là ta chưa từng thấy kẻ ác nào vô lý như người vậy... Giết chết người ta xong, lại còn nói mấy lời si

nhục, ác độc đó. Chẳng lẽ đến cả chút xíu áy náy, đồng cảm người cũng không có?"

Tiếng mắng chửi vang cả một vùng, Ngụy Vô Tiện lại lặng yên chịu đựng.

Chỉ có cắn phẫn, mới có thể đè nén tâm tình trong lòng gã xuống.

Một gã tu sĩ đứng hàng đầu ở một góc phương trận vô cùng đau đớn nói: "Ngụy Anh, người làm ta quá thất vọng. Thiệt ta lúc đầu từng ngưỡng mộ khâm phục người, còn nói người đầu gì cũng là nhân vật khai tông lập phái của cả một thế hệ. Hôm nay nghĩ tới, thật buồn nôn. Bắt đầu từ bây giờ, ta với người không thể cùng tồn tại!"

"Hahahaha..."

Ngụy Vô Tiện cười đến gần như không thở nổi, khóe mắt hằn long lanh nước: "Người ngưỡng mộ ta? Người nói người ngưỡng mộ ta, vậy tại sao lúc người ngưỡng mộ ta ta lại chưa từng trông thấy người? Mà khi ta bị người ta hô hào đòi đánh, người lại nhảy ra hò hét cổ động? Sự ngưỡng mộ này của người, có hơi rẻ mạt quá rồi. Người nói người từ nay về sau không thể cùng tồn tại với ta, rất hay, người không thể cùng tồn tại hay không đội chung trời, có ảnh hưởng gì tới ta? Sự ngưỡng mộ và ghê tởm đầy của người, cũng chỉ tầm thường thế mà thôi, sao lại không biết thẹn mà lấy ra kêu gào?"

Lời còn chưa dứt, cổ họng hần chột nghẹn, một cơn đau âm ỉ đột nhiên xuất hiện truyền từ ngực tới.

Cúi đầu nhìn, một mũi tên đang ngay ngắn cắm trên ngực hần, đầu mũi tên vùi vào giữa hai xương sườn.

Hần nhìn sang hướng mũi tên bắn tới. Kẻ bắn ra mũi tên này, là một tu sĩ trẻ mi thanh mục tú, đứng trong phương trận của một gia tộc nhỏ, hãy còn

đang giữ nguyên tư thế, dây cung cũng vẫn còn rung rung.

Ngụy Vô Tiệm nhìn ra được, mũi tên này, vốn bắn thẳng vào nơi trí mạng - tim của hắn. Chỉ có điều người bắn tên tài nghệ không tinh, tên bay đến giữa không trung thì yếu dần, thế nên mới lệch xuống vị trí dưới trái tim, chui vào giữa xương sườn.

Ánh mắt của người bên cạnh kẻ bắn tên cũng kinh ngạc, thậm chí là kinh hãi nhìn tên đồng môn làm ra hành động lỗ mãng này. Ngụy Vô Tiệm ngẩng đầu lên, mặt lộ sát khí, trở tay rút mũi tên lông vũ ra, dùng sức ném trả.

Chỉ nghe có tiếng kêu thảm, tên tu sĩ trẻ tuổi lén bắn hắn kia, lại cứ thế mà bị mũi tên hắn dùng tay không ném cắm trúng ngực!

Một gã thiếu niên khác ở cạnh đó bổ nhào vào gã, gào khóc: "Ca! Ca!"

Phương trận của gia tộc đó nhoáng cái rối loạn, gia chủ run rẩy chỉ tay vào Ngụy Vô Tiệm mà nói: "Người... người... người thật là ác độc!"

Ngụy Vô Tiệm tùy tiện đè tay phải lên miệng vết thương ở lồng ngực, tạm thời cầm máu, hờ hững nói: "Kêu la cái gì, vị trí gã bắn ta và nơi ta đâm gã đều như nhau, không chết được. Huống chi nếu đã dám bắn ta một tên, thì hắn cũng nên đoán được lỗ đâu bắn hụt thì sẽ có kết quả gì chứ. Nếu đã gọi ta là tà ma ngoại đạo, thì cũng đừng mong đợi gì bản nhân khoan hồng độ lượng không so đo với gã."

Kim Quang Thiện hô: "Bày trận, bày trận! Hôm nay tuyệt không để hắn còn sống rời khỏi nơi này!"

Một lệnh hạ xuống, cục diện giằng co cuối cùng cũng bị đập tan, mấy tên môn sinh ngự kiếm cầm cung, xông về phía đại diện, bọc đánh.

Cuối cùng cũng ra tay trước!

Ngụy Vô Tiện cười khẩy: "Nói cứ như dự định ban đầu của các người không phải vậy ấy!"

Dứt lời, hần lấy Trần Tình bên hông xuống, đặt bên môi, theo tiếng réo sắc bén phát ra từ cây sáo, trên quảng trường thành Bất Dạ Thiên, có một cánh tay trắng ớn chui từ dưới đất lên!

Từng xác chết một đội vỡ mặt đất lát kín đá trắng, bò từ nơi sâu trong lòng đất ra ngoài. Có kẻ mới ngự kiếm rời khỏi mặt đất, lập tức bị bọn chúng kéo xuống dưới. Ngụy Vô Tiện đứng trên nóc điện Viêm Dương Liệt Diễm, sáo trúc ngang tàng thổi, hai mắt lập loè phát ra ánh sáng lạnh trong bóng đêm. Trông xuống bên dưới, các nhà với phục sức đủ mọi màu sắc không giống nhau hết như nước đang sôi trào, sùng sục không ngơi, thi thoảng tản ra, chốc chốc tụ lại. Trừ phương trận bên Vân Mộng Giang thì không bị gì, tất cả những gia tộc khác đều đại loạn, các gia chủ đều vội vã bảo vệ môn sinh của mình, tạm thời không đi công kích Ngụy Vô Tiện.

Đúng vào lúc này, một tiếng đàn réo rắt làm nhiều loạn tiếng sáo của Trần Tình.

Ngụy Vô Tiện đặt Trần Tình xuống, quay đầu nhìn. Chỉ thấy có người ngồi trên một nóc nhà khác, đàn đặt ngang trước mặt, bộ quần áo trắng như tuyết có hơi chói mắt trong đêm đen.

Ngụy Vô Tiện lạnh lùng nói: "Ồ, Lam Trạ."

Dứt câu chào hỏi, hần lại đặt sáo lên bên môi: "Đáng ra trước đây người phải rõ rồi chứ, âm Thanh Tâm vô dụng đối với ta!"

Lam Vong Cơ lật lưng đàn, đổi sang rút Tị Trần ra, thẳng hướng Trần Tình mà xông tới đánh, muốn chém đứt cây sáo quý thôi thúc sinh ra ma âm này. Ngụy Vô Tiện nhích người, cười ha hả: "Tốt tốt tốt, ta cũng rõ, cuối cùng cũng sẽ có ngày chúng ta phải đao thật thương thật mà đánh với nhau một trận. Dù sao thì người vẫn luôn ngựa mất ta mà, tới đi!"

Thần trí hẳn giờ này đang bị vây trong trạng thái nửa điên dại, tất cả cảm xúc tệ hại đều bị phóng đại lên vô tận, chỉ cảm thấy ai ai cũng hận hẳn, hẳn cũng hận tất cả, ai lên hẳn cũng không sợ, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi. Nghe những lời ấy, động tác của Lam Vong Cơ hơi khựng lại: "Ngụy Anh!"

Tuy một tiếng này là quát ra, thế nhưng, đổi sang bất cứ ai tỉnh táo đến nghe, cũng đều sẽ nghe ra, tiếng ấy rõ ràng đang run rẩy.

Chợt, giữa một vùng tiếng chém giết, Ngụy Vô Tiện nghe thấy một tiếng nói rất nhỏ. Tiếng nói ấy đang gọi: "A Tiện!"

Tiếng nói này như một chậu nước lạnh, giội tắt ngọn tà hỏa điên cuồng trong tim hẳn.

Rốt cuộc Giang Yếm Ly đến đại hội Thệ sư khi nào?

Ngụy Vô Tiện lập tức hồn phi phách tán, không để ý tới việc đánh nhau với Lam Vong Cơ, để Trần Tình xuống: "Sư tỷ?!"

Giang Trường cũng nghe thấy giọng nói này, mặt thoáng cái trắng bệch: "Tỷ? Tỷ! Tỷ đang ở đâu? Tỷ đang ở đâu?"

Ngụy Vô Tiện nhảy xuống khỏi nóc điện Viêm Dương Liệt Diễm, cũng khản giọng hô to như Giang Trường: "Sư tỷ? Sư tỷ? Tỷ đang ở đâu? Tỷ đang ở đâu? Đệ không trông thấy tỷ!"

Hắn bất chấp mấy đường kiếm áp đến hướng hẳn, vừa đón đỡ vừa vội vàng chạy giữa đám người hỗn loạn, chợt trông thấy Giang Yếm Ly bị bao phủ đằng sau đám người, hẳn vừa dốc sức đẩy người ra, vừa khó khăn bước về phía trước. Giữa bọn họ vẫn còn cách một khoảng, vô số người ngăn trở, Ngụy Vô Tiện tạm thời không thể xông tới, mà Giang Trường cũng vậy. Càng gay go hơn nữa, là đúng vào lúc này, hai người đều bất chợt phát giác, phía sau Giang Yếm Ly, có một hung thủ với khuôn mặt đã thối rữa phân nửa đang loạng choạng đứng lên.

Nhìn thấy một màn khiên lá gan vụn vỡ đó, Ngụy Vô Tiện lạnh giọng quát lên: "Cút ngay! Cút ngay cho ta! Đừng đụng vào tỷ ấy!"

Giang Trừng cũng rít lên: "Bảo nó cút đi!"

Hắn ném Tam Độc ra, ánh kiếm màu tím bay thẳng về phía hung thi kia, thế nhưng, nó lại bị ánh kiếm của những tu sĩ khác ở giữa đường quấy nhiễu, lệch hướng mục tiêu. Ngụy Vô Tiện lòng càng rối bời, khả năng khống chế lại càng kém, hung thi kia không đếm xỉa tới chỉ thị của hắn, trái lại giơ trường kiếm rỉ sắt trong tay lên, bổ vào Giang Yểm Ly!

Ngụy Vô Tiện điên rồi, vừa xông lên vừa gào thét: "Dừng lại, dừng lại, dừng lại cho ta!"

Bây giờ ai ai cũng đều đang bận rộn đối phó hung dây dưa ngay kề bên, căn bản không còn kẻ nào có tâm tư để ý tới người khác có nguy tại sớm tối hay không. Hung thi kia bổ một kiếm xuống, rạch nát phần lưng Giang Yểm Ly!

Giang Yểm Ly lập tức té ngã ra đất.

Hung thi kia đứng sau lưng nàng, tiếp tục giương trường kiếm lên. Đúng lúc này, một ánh kiếm gọt bay đầu của nó!

Lam Vong Cơ hạ xuống quảng trường, thuận tay đón Tị Trần được triệu hồi về, kiếm thứ hai chặt đứt hai tay bộ hung thi kia, trường kiếm rỉ sắt rơi xuống đất. Không cần kiếm thứ ba, nó đã chẳng thể uy hiếp được ai nữa.

Lúc bấy giờ Ngụy Vô Tiện với Giang Trừng mới vọt tới, cũng không để ý tới việc nói cảm ơn Lam Vong Cơ. Giang Trừng vượt lên trước ôm lấy Giang Yểm Ly, Lam Vong Cơ thì cản Ngụy Vô Tiện lại, nắm lấy cổ áo hắn, xách tới trước mặt, lạnh lùng nói: "Ngụy Anh! Dừng ngay việc thúc giục bày thi lại!"

Ngụy Vô Tiện lúc này căn bản không để ý tới chuyện khác, trong mắt cũng hoàn toàn không có gương mặt Lam Vong Cơ, nên lại càng không trông thấy tơ máu trong mắt Lam Vong Cơ, cũng không trông thấy hốc mắt đã đỏ lên của y, hắn chỉ muốn tới xem Giang Yếm Ly có bị làm sao không, đỏ mắt xô y ra, bổ nhào xuống đất.

Lam Vong Cơ bị hắn đẩy đến mức loạn choạng, đứng vững lại rồi thì nhìn hắn, vẫn chưa có động tác kế tiếp, chợt nghe có tiếng người thảm thiết kêu cứu ở nơi xa xa, thu mắt về, xoay người bay đi cứu viện.

Lưng Giang Yếm Ly đều bị máu tươi nhuộm đỏ, mắt nhắm lại, may mà vẫn còn thở. Giang Trừng run rẩy rút bàn tay bắt mạch nàng của mình trở lại, thở phào nhẹ nhõm, chợt quay sang phía Ngụy Vô Tiện rồi nện một cú vào mặt hắn, quát lên: "Sao lại thế này! Chẳng phải người đã nói là có thể khống chế hay sao? Chẳng phải người đã nói rằng sẽ không có vấn đề gì hay sao?!"

Ngụy Vô Tiện ngã ngồi dưới đất, ngờ ngàng nói: "... Ta cũng không biết."

Hắn tuyệt vọng nói: "... Ta không khống chế được, ta không khống chế được..."

Lúc này, Giang Yếm Ly động dậy, Giang Trừng ôm nàng thật chặt, nói năng lộn xộn: "Tỷ tỷ! Không sao hết! Không sao hết, tỷ thế nào rồi? Cũng may, chỉ là quệt một kiếm, cũng may, đệ lập tức đưa tỷ xuống..."

Hắn nói xong liền muốn ôm Giang Yếm Ly dậy, Giang Yếm Ly chợt nói: "... A Tiện."

Ngụy Vô Tiện rung mình, vội đáp: "Sư tỷ, đệ... đệ ở đây."

Giang Yếm Ly chậm rãi mở đôi mắt với con người đen nhánh ra, lòng Ngụy Vô Tiện khủng hoảng một trận.

Giang Yếm Ly cố gắng nói: "... A Tiện. Lúc trước... sao đệ lại chạy nhanh như thế... tỷ cũng chẳng kịp nhìn đệ lấy một lần, nói một câu với đệ..."

Nghe rồi nghe, tim Ngụy Vô Tiện thành thạch nẩy điên cuồng.

Hắn vẫn không dám đối mặt với Giang Yếm Ly, nhất là vào giờ phút này, gương mặt ấy lại hết như Kim Tử Hiên lúc đó, dính đầy bụi đất và máu tươi.

Lại càng không dám nghe nàng nói tiếp câu kế.

Giang Yếm Ly nói: "Tỷ... tới đây là muốn nói với đệ..."

Nói cái gì?

Không sao cả? Tỷ không hận đệ? Không có việc gì xảy ra cả? Không trách đệ giết Kim Tử Hiên?

Không thể nào.

Thế nhưng hoàn toàn ngược lại với lời nàng nói, nàng không nói nên lời.

Bởi vì, nàng cũng không biết, trong tình cảnh này, còn có thể nói với Ngụy Vô Tiện điều gì.

Nhưng mà, trong lòng nàng cứ cảm thấy, nàng nhất định phải tới để thấy mặt người em trai này một lần.

Hít một hơi, Giang Yếm Ly nói: "A Tiện, đệ... đệ dừng lại trước đi đã. Dừng, dừng..."

Ngụy Vô Tiện vội đáp: "Vâng, đệ sẽ dừng."

Hắn cầm Trần Tình lên, đặt bên môi, cúi đầu bắt đầu thổi. Hắn hao cực lớn tinh lực mới ổn định lại tâm trạng, lần này, cuối cùng dám hung thi cũng không còn coi thường mệnh lệnh của hắn nữa, từng con từng con một, họng phát ra tiếng gu gu quái dị, như đang oán trách, chậm rãi mọp xuống.

Lam Vong Cơ hơi ngừng chân, từ xa xa nhìn về bên này, cuối cùng, quay đầu lại tiếp tục xuất kiếm, cứu viện đồng môn lần không đồng môn còn đang khổ đấu.

Đột nhiên, Giang Yếm Ly trợn mắt, hai tay không biết từ nơi đâu bùng lên một lực mạnh, đẩy Ngụy Vô Tiện đi!

Ngụy Vô Tiện bị nàng đẩy đến mức ngã xuống đất, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, chỉ thấy một thanh trường kiếm sáng loáng, xọc xuyên qua cổ họng của nàng.

Mà tên thiếu niên nắm kiếm kia, lại chính là tu sĩ trẻ tuổi đã nhào lên trên người kẻ bắn tên mà gào khóc ban nãy. Gã vẫn còn đang hức hức khóc, mắt đầm lệ mờ mờ nói: "Ngụy tặc! Một kiếm này ta thay ca ta trả lại cho người!"

Ngụy Vô Tiện ngồi trên mặt đất bần thiêu, không dám tin nhìn Giang Yếm Ly đã gục đầu, cổ ồ ạt tuôn ra vô số máu tươi.

Mới vừa rồi hắn hãy còn đang chờ nàng nói, cứ như đó là lời tuyên án cuối cùng truyền đạt tới hắn vậy.

Giang Trường cũng sửng sờ, vẫn ôm cơ thể tỷ tỷ, hoàn toàn không kịp phản ứng.

Hồi lâu sau, Ngụy Vô Tiện mới phát ra một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Lam Vong Cơ đâm một kiếm ra, chợt quay đầu lại.

Lúc này tên thiếu niên kia mới phát giác mình lỡ tay giết lầm người, rút trường kiếm ra, khủng hoảng liên tục lùi về sau, vừa lui vừa nói: "... Không phải, không phải ta, không phải... Ta muốn giết Ngụy Vô Tiệm, ta muốn báo thù cho ca ta... là chính nàng tự nhào lên!"

Ngụy Vô Tiệm bỗng vọt đến trước người gã, bóp lấy cổ gã, một tên gia chủ vùng kiếm quát lên: "Tà ma, buông hắn ra!"

Lam Vong Cơ không để ý tới phong độ lễ nghi gì nữa, y đẩy từng kẻ từng kẻ chặn đường ra, nhắm hướng Ngụy Vô Tiệm mà chạy tới. Thế nhưng, chạy vẫn chưa tới một nửa, Ngụy Vô Tiệm đã ngay dưới mắt mọi người khắp nơi - tay không bóp gãy xương cổ gã thiếu niên kia.

Một gã tu sĩ ở gần đó phần nộ nói: "Người! Người - khi xưa hại chết vợ chồng Giang Phong Miên, hôm nay lại hại chết sư tỷ của người, là do người tự chuốc vạ vào thân, lại còn dám trút giận sang kẻ khác! Không biết quay đầu, trái lại còn tiếp tục giết hại người khác, tội không thể tha!"

Thế nhưng, dù lời mắng mỏ chửi rủa có nhiều hơn đi nữa, Ngụy Vô Tiệm lúc này cũng không nghe thấy.

Hết như linh hồn bị một người khác khống chế, hắn đưa hai tay, lấy ra hai thứ từ trong hai ống tay áo, rồi ngay trước mắt mọi người, cầm chúng hợp lại vào nhau.

Hai món đồ kia một nửa trên, một nửa dưới, hợp làm một thể, phát ra tiếng vang keng-roạt quái dị.

Ngụy Vô Tiệm nắm nó trong tay, giơ lên thật cao.

Âm Hổ phù!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Đan Tâm 1

Huyết tẩy Bất Dạ Thiên, trong lời truyền miệng, Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiện lấy lực một người, đánh một trận đẫm máu, đồ sát ba ngàn tên tu sĩ có mặt ngay tại đêm đại hội Thệ sư.

Cũng có lời kể rằng tận hơn năm ngàn người. Dù là ba hay năm ngàn, thì có một điểm không thay đổi, đó chính là trong đêm ấy, phế tích thành Bất Dạ Thiên bị Ngụy Vô Tiện biến thành một bãi máu Địa ngục.

Dưới tình hình số đông hợp nhau tấn công như thế, vậy mà tên hung thủ lại an toàn rút lui, trở lại Loạn Táng Cương. Không ai biết được rốt cuộc hắn đã làm thế nào.

Chúng gia bởi vì chiến dịch đó mà nguyên khí bị tổn thương nặng nề, vậy nên sau gần ba tháng nghỉ ngơi dưỡng sức và vạch kế hoạch, tứ đại thế gia mới thành công vây quét chốn Loạn Táng Cương ma quỷ, đem hai chữ "đồ sát" trả lại cho dư nghiệt Ôn thị còn sót lại và cho cả Di Lăng lão tổ Ngụy Vô Tiện đã mất trí.

Ngụy Vô Tiện nhìn những tu sĩ trước điện Phục Ma nọ. Về mặt của bọn họ, và của những tu sĩ tuổi rệu tuyên thệ muốn nghiền xương hắn và dư nghiệt Ôn thị thành tro tại cái đêm đại hội Thệ sư đêm ấy, giống nhau như đúc. Có kẻ may mắn sống sót đêm hôm đó, có kẻ là đời sau của những tu sĩ kia, còn lại là những kẻ lòng cùng mang niềm tin "Chiến sĩ chính nghĩa".

Cái tên tu sĩ tự nói bị hắn chém đứt chân, không thể không gấn chân giả bằng gỗ nói: "Nợ máu của ba ngàn người, người có chết muôn lần cũng không thể chuộc lại!"

Ngụy Vô Tiện ngắt lời gã: "Ba ngàn người? Đêm đó đúng là có hơn ba ngàn tu sĩ có mặt ở thành Bất Dạ Thiên, nhưng lúc đó cũng có mặt thủ lĩnh các đại gia tộc và cả danh sĩ tinh anh của các nhà, có những người kia ở đó, chẳng lẽ ta có thể giết sạch hết ba ngàn người thật? Rốt cuộc là người quá coi trọng ta, hay là người quá khinh thường bọn họ vậy."

Hắn chẳng qua chỉ bình thản thuật lại một sự thật, tên tu sĩ kia lại cảm thấy bị khinh bỉ sỉ nhục, cả giận nói: "Người nghĩ ta đang bàn bạc cái gì với người? Nợ máu mà còn có thể cò kè mặc cả?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Không phải ta muốn cò kè mặc cả chuyện này, mà là ta không muốn bằng vào kẻ khác há miệng đã có thể tùy ý gán cho ta tội danh gấp bội. Cũng như vậy, không phải là ta làm, ta cũng không muốn miễn cưỡng gánh lấy."

Một người nói: "Không phải là người làm? Có cái gì không phải là người làm?"

Ngụy Vô Tiện đáp: "Chẳng hạn như Xích Phong Tôn bị phân thân, không phải ta làm; Kim phu nhân tự sát ở Kim Lân Đài cũng không phải là ta ép; hung thi lần đầu thi các người gặp phải lúc đánh lên núi, cũng không phải do ta thao túng."

Tô Thiệp cười nói: "Di Lăng lão tổ, ta chỉ nghe nói người cuồng vọng, lại không ngờ tới người lại khiêm tốn như thế. Nếu như không phải người, ta thật sự nghĩ không ra, trên đời này còn ai có khả năng khống chế nhiều đầu thi hung thi, ép bọn ta chặt vật không chịu nổi đến vậy."

Ngụy Vô Tiện: "Này thì có gì mà không nghĩ ra, chỉ cần có Âm Hồ phù, người nào cũng có thể làm được."

Tô Thiệp: "Âm Hồ phù không phải pháp bảo của người hay sao?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Cái này phải hỏi rốt cuộc là ai yêu thích nó không buông rời. Tựa như Ôn Ninh, một số thế gia rõ ràng sợ quỷ Tướng quân muốn chết, miệng thì kêu đánh hô giết, nhưng lại lén lút im im giấu bắt hẩn đi mười mấy năm. Lại thật, hồi đầu rốt cuộc là ai nói đã nghiền xương hẩn thành tro ấy nhỉ?"

Cả đám người bất giác nhìn về phía môn sinh Lan Lăng Kim thị có mặt ở đây. Dù sao thì kẻ toàn quyền phụ trách chuyện này, chân thành thề thốt nói đã thiêu rụi hai kẻ cầm đầu dư nghiệt Ôn thị, lại còn dẫn đầu rải tro ở thành Bất Dạ Thiên, chính là gia chủ của Lan Lăng Kim thị. Tô Thiệp lập tức nói: "Người đừng có lẫn lộn phải trái."

Lam Vong Cơ lại lãnh đạm nói: "Người lẫn lộn phải trái, chỉ có duy nhất mình người mà thôi."

Tô Thiệp giật mình.

Mặc dù Lam Vong Cơ vẫn luôn đứng nhìn về phía bên cạnh, không nói lời nào, nhưng một mình y đứng ở nơi ấy, lại khiến kẻ khác không dám xông lên.

Bắt đầu từ lúc còn là một môn sinh khác họ nho nhỏ ở Cô Tô Lam thị, Tô Thiệp vẫn luôn bị Lam Vong Cơ áp chế một cách khó hiểu. Sau khi tự lập môn hộ làm gia chủ Mạt Lăng Tô thị, gã từng âm thầm vui vẻ một phen: gã đã là gia chủ khai sáng một gia tộc, mà Lam Vong Cơ, vẫn là "Lam Nhị công tử". Hơn nữa gã đang mong đợi tình cảnh khi hai người gặp nhau, tưởng tượng gương mặt Lam Vong Cơ sẽ thay đổi khác đi, kính trọng gã hơn, nói không chừng còn có thể xưng huynh gọi đệ. Con đường của cả hai đi lại gần như nhau, điều này rất có thể.

Vậy mà, lúc gặp mặt lại, gã phát hiện, mặc dù gã đã thành gia chủ, nhưng ở trước mặt vị "Nhị công tử" này, gã vẫn không thể ngóc đầu lên nổi

như xưa. Thậm chí Lam Vong Cơ nói một câu hơi nặng lời, gã cũng bị chặn họng một lúc không dám đáp trả!

Đúng vào lúc này, trong rừng cây, có tiếng vang xào xạc và gu gu quái dị truyền tới.

Lam Khải Nhân nói: "Lại có một sóng hung thi mới tới nữa!"

Nghe vậy, phân nửa người quay lại ứng đối, phân nửa còn lại vẫn đang cảnh giác nhắm mũi kiếm về phía "đám ô hợp" trước điện Phục Ma. Ngụy Vô Tiện nói: "Ta nói này, mấy hung thi đó đều không bị ta không chế. Có thời gian trông chừng ta, thì không bằng đi coi bọn nó."

Có không ít tu sĩ thành danh, mấy vị gia chủ và trưởng bối có mặt ở đây, đối phó một đám hung thi, đương nhiên không thành vấn đề. Lập tức, ánh kiếm lần tiếng đàn đồng loạt cất lên, không ai ngoảnh lại nhìn họ bên này. Giang Trùng một roi quất ba hung thi đến nát bầy, quay đầu quất Kim Lăng: "Kim Lăng! Con có còn cần chân mình không hả!"

Nghĩa là nếu Kim Lăng vẫn không chịu về nữa sẽ đập gãy chân hẳn, nhưng uy hiếp như vậy Kim Lăng đã nghe vô số lần rồi, cơ mà chưa có lần nào thực thi cả, vì vậy hẳn chỉ liếc mắt nhìn Giang Trùng, vẫn không nhúc nhích. Giang Trùng mắng một tiếng, xoay cổ tay, điều động Tử Điện, chuẩn bị cuốn lấy Kim Lăng, cường ép kéo hẳn trở về. Ai ngờ, ánh tím chạy dọc trên thân Tử Điện chợt tối đi, chỉ chốc lát sau đã tắt ngúm.

Roi dài cấp tốc hoá trở về thành chiếc nhẫn màu bạc, bao ngoài ngón trỏ, Giang Trùng lập tức sững sờ. Hẳn chưa bao giờ gặp phải tình trạng tự động thu thể kiểu này của Tử Điện, nên hãy còn nhìn vào bàn tay mình, đột nhiên, có vài giọt máu nhỏ xuống lòng bàn tay hẳn.

Giang Trùng giơ tay lau, quẹt ra một tay đỏ tươi.

Kim Lăng lạc giọng gọi: "Cậu!"

Trong đám người đang hỗn chiến với quần thi cũng lục tục truyền đến mấy tiếng kêu hoảng sợ. Dõi mắt nhìn lại, ánh kiếm quanh thân họ đều tối đi tám chín phần, trên gần nửa gương mặt ngỗ ngang là hai vết đỏ tươi chảy dài, đó là máu mũi. Còn có người, miệng mũi đều đồng thời chảy máu!

Một gã kiếm tu cuống cuồng: "Chuyện gì xảy ra?!"

"Linh... linh lực của ta mất rồi!"

"Giúp ta một tay! Giúp ta một tay!"

Tị Trần rời vỏ, chém hai hung thi đuổi theo tên tu sĩ cầu cứu kia thành bốn khúc. Thế nhưng, tiếng cầu cứu ngày càng nhiều lên, liên tục không ngừng, đoàn người cũng càng tụ càng sát lại, lui đến hướng điện Phục Ma bên này.

Ngụy Vô Tiện với Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng xác định.

Những tu sĩ tới Loạn Táng Cương chuẩn bị đại sát một trận nọ, lại đều đột nhiên mất linh lực ngay tại đây!

Chẳng những ánh kiếm sút giảm, phù triện mất tác dụng, mà ngay cả tiếng cầm, tiêu môn sinh Mạt Lăng Tô thị và Cô Tô Lam thị tấu lên cũng trở thành âm thanh bình thường, mất đi hiệu quả đẩy lùi tà ma.

Tình thế xoay chuyển!

Giữa một vùng nhốn nháo hoảng loạn, rối loạn nơi nơi, Lam Tư Truy chợt đẩy Ngụy Vô Tiện với Lam Vong Cơ đứng chắn phía trước, lao ra ngay giữa hai người, hô: "Chư vị, tới đây, vào trong điện Phục Ma! Trên mặt đất của toà đại điện này có một trận pháp rất lớn, dù thiếu chút bộ phận nhưng hẳn là tu bổ xong là có thể dùng được, có thể chống đỡ một lúc!"

Ngụy Vô Tiện nghe vậy, vội vàng kéo Lam Vong Cơ với cậu chàng qua đứng chung, nhường cửa vào điện Phục Ma. Tô Thiệp thấy có tu sĩ đánh tới lơ mơ muốn vọt vào, vội cao giọng quát: "Không thể vào! Đây nhất định là kế bắt ba ba trong hũ! Trong đó chắc chắn có cái bẫy nguy hiểm hơn chờ đợi chúng ta!"

Nghe gã kêu như thế, tất cả lại đột nhiên giật mình tỉnh táo. Ngụy Vô Tiện lập tức nói: "Chết ở ngoài là chết, mà chết bên trong cũng là chết, dù sao thì cũng chết, đi vào còn có thể kéo dài thêm chút đỉnh, người vội vã muốn cả bọn cùng chết như thế, có ý gì đây?"

Lời này của hắn tuy nói rất có lý, nhưng bởi vì do hắn nói, cả đám trái lại không dám đi vào, do dự tiếp tục khổ sở vật lộn với hung thi. Người khác không có linh lực, vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ một lúc, Nhiếp Hoài Tang thì lại không chịu nổi. Ai ai cũng biết, gã nhát gan sợ phiền phức, thiên phú lại tệ, bản thân không có chí vươn lên, không chăm lo tu luyện, bị dị biến đột nhiên xảy ra này ép tới mức luống cuống tay chân chặt vật không thể tả, toàn dựa vào mấy cận vệ ra sức bảo vệ mới không bị thương, mắt thấy bầy thi càng tụ càng nhiều, căn bản không nhìn tới điểm cuối, gã vội nói: "Rốt cuộc các người có vào hay không? Các người không vào thì ta vào trước, ngại quá, đi đi đi đi đi, tất cả mau vào đi!"

Lời còn chưa dứt, Nhiếp Hoài Tang đã dứt khoát lưu loát mà dắt theo đám môn sinh Thanh Hà Nhiếp thị vọt vào điện Phục Ma, rõ là vội vã như chó chết chủ, hoảng hốt tựa như cá lọt lưới. Kẻ khác bị cái sự thẳng thắn này của gã làm giật mình đến trợn mắt há hốc mồm.

Lam Vong Cơ gỡ cây đàn Thương Cổ trên lưng xuống, dây đàn vang rung trời. Nhưng Phá Chương âm của y dù có hoàn mỹ có tuyệt vời đến mấy, chung quy cũng chỉ là lực của một người. Ôn Ninh nhảy xuống điện Phục Ma, giúp y xua đuổi hung thi, đồng thời còn phải yên lặng chịu đựng những vót đâm bổ chém, tay đâm chân đá đến từ những tu sĩ kia. Cũng may hắn không có cảm giác đau, thế này mới không bị ảnh hưởng.

Lúc này, một thiếu niên mới vừa được thả ra cũng kêu: "A Cha, đừng giết nữa! Người tin con đi, vào trong! Tội con mới ở trong điện ra đây, bên trong không có bầy đâu!"

Mấy thiếu niên còn lại cũng kêu lên: "Đúng đó, trên mặt đất bên trong quả thật có một đại trận!"

Kim Lăng nói: "Cậu, vào đi!"

Giang Trường âm Tam Độc đã đánh mất ánh kiếm ra, hung dữ nói: "Người cầm miệng cho ta!"

Mãng xong rồi miệng mũi hăn lại có máu tươi chảy xuống, Kim Lăng lao xuống bậc thềm, túm lấy hăn cưỡng ép kéo vào trong động Phục Ma. Giang Trường lúc bấy giờ mất sạch linh lực, hơn nữa đã chém giết hồi lâu, sức cùng lực kiệt, nên cứ thế mà bị cậu ta kéo vào, các tu sĩ Giang gia cũng vội vàng vào theo gia chủ. Đúng lúc đó lại có tiếng nói vang vang mừng rỡ của Nhiếp Hoài Tang trong đại điện trống trải truyền đến: "Các vị! Đều mau mau vào đi! Ở trong chứa mấy ngàn người cũng không sao hết! Vị tiên bối nào đi vào giúp tu bổ trận pháp trên mặt đất một tay đi? Ta không biết làm!"

Nghe câu cuối cùng của gã, trong lòng mọi người đều là hai chữ to: "Ăn hại!"

Lam Vong Cơ ngón không rời dây, ngẩng đầu lên nói: "Thúc phụ!"

Lam Khải Nhân vốn cũng không muốn vào điện, ông thà rằng ở ngoài chém giết đến giây phút cuối cùng. Thế nhưng, lúc này không chỉ một mình ông, mà còn có rất nhiều tu sĩ Lam gia và tu sĩ Kim gia giao cho ông chỉ huy, chủ lực chém giết cũng không phải là ông. Ông không muốn tổn hại tính mạng của những môn sinh này, có một chút cơ hội sống thì phải bắt lấy nó.

Ông không nhìn Lam Vong Cơ, giờ kiểm hô: "Đi vào cẩn thận!"

Đến lúc này, Lan Lăng Kim thị, Cô Tô Lam thị, Thanh Hà Nhiếp thị, Vân Mộng Giang thị - Tứ đại thế gia đều đã vào điện. Có bọn họ dẫn đầu, những người còn lại cũng lập tức quyết định không đối cứng* nữa. Dù lỡ đâu trong điện có thú dữ nước lũ, yêu ma quỷ quái gì thật, thì đằng trước cũng có bốn người gánh cho, thế là vội vàng chen chúc mà vào.

*Gốc là phụ ngung ngoan kháng/负隅顽抗: dựa vào nơi hiểm trở, ngoan cố chống cự hoặc dựa vào một điều kiện nào đó, ngoan cố chống cự

Cuối cùng, chỉ có đám người Mạt Lăng Tô thị kia không hề có động tác nào. Ngụy Vô Tiện nói: "Ồ, Tô tông chủ, người không vào hả? Được, vậy thì người cứ ở ngoài đi. Cơ mà không phải tất cả đều bị mất linh lực hay sao, người ở lại bên ngoài, chẳng phải là chịu chết à? Dũng khí đáng khen."

Tô Thiệp liếc mắt nhìn hắn, đầu mày u ám không ngớt co giật, cũng mang theo môn sinh vào điện.

Phục Ma động rất suôn sẻ mà chứa đựng hơn ngàn người kia. Tiếng nói gấp gáp lo sợ, tiếng thở hỗn hển của ngàn người không ngừng vang vọng trong đại điện mênh mông. Lam Khải Nhân vừa bước vào liền đi tới cạnh Nhiếp Hoài Tang, trong ánh mắt tha thiết mong đợi của gã, ông kiểm tra nơi khiếm khuyết của trận pháp trên mặt đất, quả nhiên có niên đại rất xa xưa, lập tức cửa rách bàn tay, lấy máu tươi tu bổ trận pháp.

Ôn Ninh trông giữ trên bậc thềm, năm mấy hung thi sáp lại gần đây nhất ném ra ngoài. Trận pháp được tu bổ một hồi, những tấu thi kia cũng hết như bị một lá chắn vô hình chặn ở ngoài, tạm thời không thể xông vào.

Ngụy Vô Tiện chờ Lam Vong Cơ thu đàn lại, bấy giờ mới chậm rãi đi vào điện chung với y. Tiến vào trong đại điện, đám tu sĩ mới vừa thở phào nhẹ nhõm thấy một đen một trắng song song bước xuống bậc thềm, hơn một ngàn trái tim lại lập tức treo lên.

Không ai ngờ tới, kết quả sẽ là như vậy. Rõ ràng bọn họ tới đây để vây quét Di Lăng lão tổ, bây giờ trái lại - hết như bị vây quét, còn phải trốn vào chủ điện của Di Lăng lão tổ mới có thể kéo dài hơi tàn thêm một khắc nữa chứ.

Lam Khải Nhân tu bổ trận pháp trên mặt đất xong, đứng trước đoàn người, chặn đường đi của hai người họ, ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ còn thiếu giang hai tay ra ngăn họ lại thôi, rất một vẻ Ngụy Vô Tiện mà dám phá hoại trận pháp ông sẽ lập tức liều cái mạng già đồng quy vu tận với hẳn.

Lam Vong Cơ: "... Thúc phụ."

Nỗi thất vọng trong lòng Lam Khải Nhân qua đi, chốc lát sau, ông vẫn không muốn nhìn đứa môn sinh đặc ý mà mình dạy từ nhỏ tới lớn này nữa, chỉ nhìn Ngụy Vô Tiện, lạnh lùng nói: "Rốt cuộc thì người muốn thế nào."

Ngụy Vô Tiện ngồi xuống bậc thềm, đáp: "Không thế nào hết. Nếu đã vào rồi, không bằng tán gẫu chút ..."

Dưới tình hình thế này, giọng điệu hẳn nghe vẫn nhẹ nhõm đến chút nghiêm túc cũng không có, Lam Vong Cơ lắc đầu. Nhưng cũng ngồi xuống cùng hẳn, đặt ngang đàn cổ lên đùi, bắt đầu chậm rãi tấu đàn.

Thấy Lam Vong Cơ gảy đàn trợ lực cho trận pháp lui ma, Lam Khải Nhân cảm thấy hơi an ủi, thầm nghĩ: "Thằng bé Vong Cơ này, vẫn có chừng mực, hầy..."

Lúc này ông mới liếc mắt nhìn Lam Vong Cơ, thấy dưới tình hình này mà y vẫn như cũ - ung dung không vội, phong độ đáng vẻ không hạ xuống chút nào, áo trắng không nhiễm một hạt bụi, dây đeo trán cũng buộc đến chỉnh tề ngăn nắp, không dẫn được thói quen mà âm thầm tán thưởng tự hào một phen. Ấy thế mà, ông lại trông thấy Ngụy Vô Tiện ngồi bên cạnh Lam Vong Cơ, một thân áo đen vô cùng chói mắt, cứ cảm thấy hẳn mà ngồi gần thêm chút nữa, sẽ nhuộm bẩn tà áo trắng của Lam Vong Cơ mất, cảm

giác tự hào lập tức chuyển thành sự phẫn nộ. Ông quát Ngụy Vô Tiệm: "Bọn ta với người, chẳng có gì hay để tán gẫu hết!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Sao lại không có gì hay để tán gẫu? Ta đây không tin, chẳng lẽ các người không muốn biết tại sao mình lại đột nhiên mất linh lực? Trời đất chứng giám, Ngụy mỗ không có bản lĩnh lớn tới mức thần không biết quỷ không hay khiến tất cả trúng chiêu như vậy đâu."

Mặc dù vẫn có một số người mạnh miệng không phục, nhưng trong lòng số ít người lại nghĩ... đây trái lại là lời nói thật.

Giữa lúc họ đưa mắt nhìn nhau, Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Ta đoán, trước khi các người tới đây vây quét, nhất định chưa kịp ăn bữa cơm trước lúc tụ tập, nên hẳn là không phải bị trúng độc gì rồi."

Đương nhiên, cũng chưa từng nghe nói tới loại độc gì có thể khiến linh lực người ta đột nhiên tán loạn, nếu không thì loại thuốc này nhất định đã bị vô số tu sĩ bỏ tiền cầu mua, truyền đến xôn xao, truyền đến tinh phong huyết vũ rồi. Trong đám tu sĩ tới lần này có không ít y sư, đã túm vài người sang thăm dò một lúc, những người kia nhỏ giọng hỏi: "Sao rồi? Sao rồi? Linh lực bị tán đi này là tạm thời hay vĩnh viễn?!"

Vấn đề này lập tức thu hút sự chú ý của không ít người, không ai rảnh mà đi cảnh giác Ngụy Vô Tiệm thế nào. Dù sao nếu linh lực hoàn toàn mất đi, không thể lấy lại được nữa, vậy thì cũng chẳng khác gì phế nhân, kết quả như thế còn đau khổ còn đáng sợ hơn chết ở đây nữa. Mấy y sư nọ thảo luận một hồi, cuối cùng nói: "Đan Nguyên của chư vị vẫn an toàn không tổn hại, không cần phải lo lắng! Chỉ là tạm thời."

Giang Trường nghe nói là tạm thời, lúc này mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy khăn tay Kim Lăng đưa cho, hẩn lau sạch máu trên mặt mình đi, lại nói: "Tạm thời? Tạm thời là bao lâu? Bao giờ thì có thể khôi phục?"

Một y sư đáp: "... E rằng... ít nhất là một canh giờ..."

Một canh giờ?

Mọi người ríu rít ngẩng đầu, nhìn sang bày hung thi lít nha lít nhít vây ngoài điện chật như nêm cối, số lượng không hề ít hơn đám người sống bọn họ tới đây lần này. Con nào con nấy cũng đều thần thờ nhìn chăm chăm vào đầu người lay động trong điện Phục Ma - nơi dương khí cuộn cuộn, căn bản không chịu bỏ đi lấy nửa bước, vai sát vai quần quanh lúc nhúc ở bên ngoài, hết như có thể xông tới bất cứ lúc nào. Mùi hôi thối nồng nặc xộc vào mũi.

Ít nhất một canh giờ mới có thể khôi phục linh lực? Trần pháp khiếm khuyết bị bỏ hoang nhiều năm trên mặt đất đã được tu bổ tạm thời kia, không biết có thể chống đỡ một canh giờ hay không!

Huống chi, lúc này đây Di Lăng lão tổ đang ở chung một không gian với bọn họ, dù không biết tại sao hắc văn chưa ra tay, có lẽ chơi trò mèo bắt chuột đủ rồi, hù dọa bọn họ đủ rồi hắc mới nghiền chết bọn họ, nhưng không ai dám đảm bảo Ngụy Vô Tiện này không tự dừng nổi điên cả.

Ánh mắt của bọn họ lại tụ lên người Ngụy Vô Tiện lần nữa

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Đan Tâm 2

Ngụy Vô Tiệm nói: "Nhìn cái gì mà nhìn. Có gắng sức nhìn ngàn lần đi nữa, cũng không chọc thủng được lỗ nào trên người ta đâu."

Tất cả mọi người đều nín thở tập trung chờ hãn phóng ngựa sang đây, kết quả phóng sang lại là một câu khua môi múa mép trẻ con, vô lại y như lũ côn đồ thế này, nhất thời cứ như nện đấm lên bông, đá chân vào không khí vậy, cả người ỉu xiu, mặt mày đồng loạt đen thui. Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ta? Lời ta nói không thật à? Bây giờ trong điện Phục Ma này, linh lực còn tồn chỉ có hai nhóm người. Ta, Hàm Quang Quân một nhóm, đám bạn nhỏ bị bắt lên núi mấy hôm trước một nhóm. Những người còn lại, ta dùng từ tay trói gà không chặt để hình dung cũng không quá đáng đâu nhỉ. Nếu ta muốn làm gì các người, đám bạn nhỏ này có thể đỡ nổi không?"

Tô Thiệp hàm hừ: "Bớt nói nhảm đi, người muốn giết cứ giết. Nếu ở đây có ai kêu lên tiếng nào thì không coi là anh hùng hảo hán, người cũng đừng mong có người vẫy đuôi lấy lòng người."

Gã vừa nói như thế, trong bụng không ít người bắt đầu râm rì. Trong mấy ngàn người này, thật sự có thù oán với Ngụy Vô Tiệm cũng chỉ có trên dưới hai mươi, còn lại rất cả đều là nghe tới vây quét thảo phạt liền tham dự ngay mà không chút đắn đo, có thể nói chỉ là người qua đường. Những người này cũng chẳng hề muốn được hưởng đãi ngộ ngang hàng với kẻ thù Ngụy Vô Tiệm.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Đúng đó. Bây giờ các người không có sức đánh trả, ta muốn giết cứ giết, không muốn giết thì sẽ không giết, đến lượt người xen mồm vào à? Mà này - ngại quá, ta không nhớ tên người. Cho ta hỏi một câu, người là ai thế?"

Tô Thiệp: "..."

Ngụy Vô Tiệm biết tên Tô Thiệp này tự coi mình cao giá, khó chịu nhất là người khác ngó lơ gã, không coi trọng gã, không nhớ tên với danh hiệu của gã, với cố ý hỏi gã 'người là ai'. Quả nhiên, gân xanh trên trán Tô Thiệp gồ lên, khoé miệng giãn giãn: "... ta vẫn không tin, vị bên cạnh người kia không nói người biết ta đây là ai? Hàm Quang Quân, dù gì Di Lăng lão tổ này cũng coi như là đồng bọn của người, hãn cố tình gây sự vô lễ như thế, người cứ mặc hãn khiến người mất mặt vậy ư?"

Lam Vong Cơ thì lại quen thói không nghe không thấy, tiếp tục vùi đầu gáy đàn của mình. Ngụy Vô Tiệm kinh ngạc nói: "Sao Hàm Quang Quân lại nhắc tới người với ta? Nhìn không ra đấy, bụng dạ của vị này cũng khá lắm chứ, lại còn tự cho mình tốt lành nữa kia. Muốn nói vô lễ, tùy tiện ngắt lời ta thì chẳng phải người vô lễ hơn ư? Ban nãy nói tới đâu rồi, à, linh lực - linh lực còn sót, nhìn như chỉ còn lại hai nhóm người, nhưng ta cho rằng, thật ra thì vẫn còn nhóm thứ ba. Nhóm thứ ba này, hãn là bàn tay đen đang núp trong bóng tối động tay động chân, khiến linh lực các người xảy ra vấn đề, hiện giờ cũng ở gần nơi đây rình mò, tùy thời ra tay."

Không ít tu sĩ tuổi còn trẻ không tự chủ được bị hãn kéo vào bầu không khí, nghe hãn nói như thế, không dẫn được mà liếc nhìn nơi nơi, cứ như nơi rừng rậm sâu thẳm có ánh mắt không rõ đang ẩn núp, ngó chừng điện Phục Ma lâm vào khốn cảnh, có thể làm loạn bất cứ lúc nào vậy. Tô Thiệp thấy thế, nói: "Lại đang yêu ngôn hoặc chúng!"

Ngụy Vô Tiệm tự nhìn tự phân tích: "Những người bạn nhỏ này bị bắt tới mấy hôm trước, khác các người ở thời gian. Mà ta với Hàm Quang Quân đi

lên núi lại không chung một đường với các người, khác các người ở con đường. Vì vậy, nếu như tồn tại bên thứ ba, chúng sẽ thừa dịp ra tay từ bên trong trong khoảng thời gian sau khi các người tụ tập ở Di Lăng. Hơn nữa rất có thể, đang ở bên trong đám các người...."

Tô Thiệp quát lên: "Đủ rồi! Nhóm người thứ ba gì chứ, khi không bịa ra một chuyện vô căn cứ, người tưởng như thế là có thể đẩy cái chuyện tốt lành mà người đã làm ra ngoài ư? Dù có một nhóm người khác theo lời người nói thật, chặn giết Cùng Kỳ đạo, huyết tẩy Bất Dạ Thiên, nợ máu chất chồng trên tay người, hôm nay cũng..."

Bỗng nhiên, gã chợt ngậm miệng lại, mặt mày nhăn nhó.

Ngụy Vô Tiệp: "Nói đi. Sao không nói tiếp?"

Môn sinh Mạt Lăng Tô thị nhao nhao đứng dậy: "Tông chủ", "Tông chủ, sao lại thế này?!"

Tô Thiệp hất môn sinh muốn tới dúi ra, giơ cánh tay lên, trước chỉ Ngụy Vô Tiệp, sau đó chỉ thẳng về hướng Lam Vong Cơ. Môn sinh cách hăn gần nhất cả giận nói: "Ngụy Vô Tiệp, người lại sử dụng yêu pháp gì?!"

Lam Tư Truy trả lời: "Đây không phải là yêu pháp! Đây là... Đây là..."

Lam Vong Cơ ngồi ngay ngắn ở bên cạnh đèn năm ngón tay phải lên trên bảy dây đàn, ngưng dây đàn rung rung lại. Đám môn sinh mồm miệng bẻm mép, quần tình kích động kia nhoáng cái hết như vệt bị bóp cổ, ngừng riu rít.

Trong lòng người nhà họ Lam có mặt ở đây ai nấy đều yên lặng nói: đây là thuật cấm nói của Cô Tô Lam thị đó....

Điện Phục Ma yên tĩnh lại lần nữa sau đợt oang oang mới vừa rồi, Lam Vong Cơ quay đầu nói với Ngụy Vô Tiệp: "Người tiếp tục."

Trong mắt Tô Thiệp là tức giận ngập trời, môi trên môi dưới bị cố định dính chặt vào nhau, cổ họng lại khô khan nóng như lửa. So với sự nóng ruột vì không thể mở miệng công kích Ngụy Vô Tiện, bây giờ càng khiến tim gã như thiêu như đốt vì sự khuất nhục bị quản chế bởi Lam Vong Cơ. Gã trở tay chỉ vào cổ họng mình, cố gắng cởi bỏ cấm chú, chẳng ăn thua gì, không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lam Khải Nhân. Nào biết Lam Khải Nhân lại mặt mày lạnh tanh, sừng sững bất động, đến nhìn gã một cái cũng không. Vốn Lam Khải Nhân có thể cởi bỏ, hơn nữa chỉ cần là trưởng bối Lam gia cởi bỏ cấm chú, xuất phát từ tôn kính, Lam Vong Cơ nhất định sẽ không thi thuật với gã nữa. Nhưng khi Mặt Lãng Tô thị tách ra khỏi Cô Tô Lam thị, hai nhà từng có chút chuyện không vui, bởi vậy lúc này Lam Khải Nhân cũng chẳng có ý giúp gã cởi bỏ.

Mọi người thầm nghĩ, xem ra chỉ cần có người tính tranh cãi với Ngụy Vô Tiện, Lam Vong Cơ sẽ bịt miệng kẻ đó lại ngay, thế là thoáng cái câm như hến. Cơ mà, luôn có dũng sĩ không sợ chết đứng ra vào lúc này, giễu cợt nói: "Ngụy Vô Tiện, người thật không hổ là Di Lãng lão tổ ha? Rõ là ngang ngược, bây giờ còn định không cho người khác mở miệng nói chuyện luôn à?"

Ngụy Vô Tiện: "Mời nói lý lẽ. Chỉ cần người chịu nói lý lẽ, người sẽ nhận ra ngay, chẳng phải là ta không cho các người nói, mà là các người không để ta nói trước. Chỉ cần ta vừa mở miệng, là có ngay vô số kẻ há mồm lấy đủ thứ lý do bảo ta câm miệng, mà tiếc là đúng lúc ta lại không muốn câm, vậy nên, cũng chỉ đành để các người ngậm miệng trước thôi. Nếu không ai chịu nghe ta, tâm bình khí hòa mà nói chuyện, ta còn cách nào nữa?"

Hắn chỉ vào Tô Thiệp rồi nói: "Ví dụ như đây... cái tên gì kia. Ngại quá, ta vẫn chưa nhớ tên người. Rõ kỳ lạ, từ khi mới bắt đầu gã vẫn cứ luôn ngắt lời ta, không cho ta giải thích, không cho ta đặt câu hỏi, không cho ta giúp các người làm rõ những chuyện đã xảy ra, tìm kiếm chân tướng. Không

những muốn chặn miệng ta, mà còn hết lần này tới lần khác nhắc nhở các người, ta là kẻ thù của các người, chỉ lo các người không xông lên chịu chết, rất sợ các người sống lâu thêm một chút, này là đạo lý gì đây? Có đồng minh nào làm như thế không?"

Thời gian qua, vì để phô ra cái phẩm chất cao thượng kia, gia chủ Mạt Lăng Tô thị luôn lạnh lùng ít nói, không bộc lộ cảm xúc. Nói đơn giản, là luôn thích bắt chước từng tiếng nói từng cử động một của Lam Vong Cơ. Bị Ngụy Vô Tiện nhắc tới như thế, không ít người đã từng quen gã của trước kia thoáng nghi trong lòng: lời của Tô tông chủ nói hôm nay, hình như quả thật có hơi nhiều. Đương nhiên, người bên cạnh không tỏ thái độ, bọn họ cũng không tiện tỏ thái độ, bấy giờ đều cẩn thận lựa chọn lặng im.

Ngụy Vô Tiện nói: "Không ai nói, vậy ta tiếp tục. Không thể nào mà linh lực tự mất đi được, thế nào cũng có một con đường và một bước ngoặt, vì vậy, trên đường các người đến Loạn Táng Cương, chắc chắn đã cùng tiếp xúc chung một thứ, hoặc là cùng trải một chuyện nào đó. Có ai sẵn lòng suy nghĩ chút không, rốt cuộc đó là thứ gì, hoặc là chuyện gì?"

Yên lặng như tờ. Hồi lâu sau, một người mờ mịt nói: "... cùng tiếp xúc chung một thứ? Đã cùng làm chung một chuyện? Lúc bọn ta lên Loạn Táng Cương, hình như đều có uống nước? Ày, không nghĩ ra, không biết nữa."

Vừa nghe giọng nói này, ai nấy cũng đều nghĩ thầm: "Lại là gã!"

Ai mà không thức thời tích cực hưởng ứng Ngụy Vô Tiện, bảo làm gì là làm cái đó, bảo nghĩ cái gì là nghĩ cái đó vào lúc này? Cũng chỉ có cái vị "hỏi một không biết ba" Nhiếp Hoài Tang kia thôi.

Có người không nhin được mà nói: "Trên đường lên núi căn bản là không có ai uống nước! Ai lại dám uống nước trên cái núi xác này cơ chứ?"

Nhiếp Hoài Tang lại đoán lung tung: "Vậy hít phải sương mù trong núi?"

Trên Loạn Táng Cường mênh mông mây mù, nếu sương này có gì đó kỳ lạ, nói ra cũng đúng. Lập tức có người phụ họa: "Có thể lắm!"

Kim Lăng chợt nói: "Không thể nào. Sương mù ở đỉnh còn dày còn đặc hơn nữa, nhưng bọn con đều bị trói trên đỉnh hai, ba ngày, linh lực cũng vẫn còn mà."

Ngụy Vô Tiện: "Vấn đề không phải do thức ăn, cũng không phải do phong thủy. Các người đều quên rồi à, sau khi lên núi, còn có một việc mà các người đều cùng làm."

Lam Khải Nhân: "Việc gì."

Ngụy Vô Tiện nói: "Giết tẩu thi."

Một thiếu niên bật thốt lên: "A, chẳng lẽ cũng như lúc ở Nghĩa thành, trong cơ thể tẩu thi có thứ gì đó như bột thi độc?! A Cha, trong lúc các ngài giết hung thi, trong cơ thể chúng nó có phun ra bột nào đó có màu kỳ kỳ không?"

Phụ thân cậu ta nói: "Không có bột, không có!"

Thiếu niên này chưa từ bỏ ý định: "Vậy... vậy chất lỏng thì sao?"

Giang Trường lạnh lùng nói: "Được rồi. Nếu sau khi giết tẩu thi mà có bột hay chất lỏng lạ phun ra, bọn ta vẫn chưa đến nỗi không nhận ra chỗ khác thường đâu."

Thiếu niên tưởng rằng mình nắm được huyền cơ đỏ mặt, bắt đầu vò đầu bứt tai, phụ thân cậu ta vội kéo con trai vừa kích động quá mức ngồi xuống. Ngụy Vô Tiện nói: "Đúng là có liên quan tới giết tẩu thi. Chỉ có điều vấn đề không nằm trên người tẩu thi, mà là trên thân người giết tẩu thi."

Hắn quay sang phía Lam Khải Nhân: "Lam lão tiền bối, ta muốn hỏi ngài một câu."

Lam Khải Nhân hờ hững nói: "Có vấn đề gì, sao người không hỏi y mà lại đi hỏi ta?"

Mặc dù Lam Khải Nhân cổ hủ, nhưng cũng chẳng phải phường thô lỗ, nên mới kiên nhẫn lắng nghe lâu như vậy. Thế nhưng sắc mặt vẫn rất khó coi, cơ mà Ngụy Vô Tiện đã bị ông ngó lơ từ hồi bé rồi, sau lại bị vô số người ngó lơ nữa, nên không còn để bụng từ lâu, ngẫm lại đây là thúc phụ và cũng là tiên sinh đã một tay nuôi lớn Lam Vong Cơ, hắn càng cảm thấy không có gì để mà tức giận, liền sờ cằm rồi cười nói: "Này chẳng phải là ta sợ hỏi y quá nhiều chuyện ngay trước mặt ngài, ngài sẽ giận hay sao? Cơ mà nếu ngài cũng bảo ta đi hỏi y, vậy ta sẽ hỏi há. Lam Trạm à."

Lam Vong Cơ đáp: "... Ừ."

Ngụy Vô Tiện nói: "Mạt Lăng Tô thị là một gia tộc tách ra từ Cô Tô Lam thị, đúng không?"

Lam Vong Cơ đáp: "Ừ."

Ngụy Vô Tiện nói: "Mặc dù đã tách ra, nhưng tuyệt kỹ của Mạt Lăng Tô thị vẫn 'tham khảo' từ Cô Tô Lam thị mà ra, đúng không?"

Lam Vong Cơ đáp: "Đúng."

Ngụy Vô Tiện nói: "Bí kỹ Phá Chương âm của Cô Tô Lam thị có hiệu quả trừ tà lui ma, trong đó Thất Huyền Cổ Cầm thâm ảo cao siêu nhất, người tu đàn cũng nhiều nhất. Mạt Lăng Tô thị học theo, nhà bọn họ cũng tu cầm nhiều nhất, đúng không?"

Lam Vong Cơ đáp: "Không sai."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Mặc dù gia chủ Mạt Lăng Tô thị mang theo kỹ năng rời khỏi Cô Tô Lam thị, tự lập môn hộ, nhưng kỹ thuật đàn của chính gã cũng không đến mức đạt tới đỉnh cao, môn sinh dạy ra cũng thường đầy rẫy sai sót, có đúng không?"

Lam Vong Cơ thản nhiên đáp: "Đúng."

Mấy ngàn người trong điện Phục Ma nhìn hai người bọn họ ngồi trên bậc thềm, kẻ xướng người hoạ mà châm chọc Tô Thiệp, nhìn bên này một chút, lại trộm ngó mặt mày xanh lét bên kia một tẹo. Tuy đều cảm thấy lời nói của Ngụy Vô Tiệm cay nghiệt thâm độc, nhưng đồng thời cũng cảm thấy lời hằn nói đều là thật. Bởi vì vừa qua Tô Thiệp cao lãnh một cách khó hiểu, đã đắc tội với không ít gia tộc lớn lớn nhỏ nhỏ từ lâu, lúc này nhìn gã bị vạch trần vết sẹo ngay trước mặt mọi người, bị người ta vút mặt xuống đất mà đạp, dù hiện giờ sinh tử đang trong thời khắc nguy cấp, nhưng vẫn trỗi lên chút ít cảm giác sung sướng hả dạ, vui vẻ khi kẻ khác gặp hoạ chẳng hợp thời.

Lam Tư Truy lại thầm thấy khó hiểu: "Hàm Quang Quân chẳng hề thích làm người khác khó xử trước mặt mọi người, mặc dù nhìn vị Tô tông chủ này không xuống đài được mình vẫn rất... khụ, nhưng tại sao hôm nay Hàm Quang Quân lại chẳng nề mặt như thế chứ?"

Ngụy Vô Tiệm với Lam Vong Cơ người nhìn một cái, ta nói một câu, không coi ai ra gì mà hỏi đáp. Càng ngày càng nhiều người cũng dần dần nghe ra, bọn họ cũng không phải chỉ đơn giản là châm chọc Tô Thiệp, mà là đang kéo tơ lột kén, vì vậy nghe đến ngày càng nghiêm túc. Kế tiếp, Ngụy Vô Tiệm chậm rãi nói: "... Nói cách khác, dù lúc giết tấu thi trên Loạn Táng Cường, trong chiến khúc Mạt Lăng Tô thị đàn tấu, có một đoạn nhịp bất thường, Cô Tô Lam thị cũng biết nhưng không lấy làm lạ, chỉ cảm thấy kỹ năng của bọn họ sơ sài phạm sai, nhớ nhầm khúc phổ, nhưng cũng không để ý rốt cuộc là lỡ tay đàn sai, hay là cố ý đàn sai, là thế này phải không?"

Nghe thấy câu hỏi cuối cùng, con người Tô Thiệp co lại, tay đè trên chuôi kiếm chột nổi gân xanh, lưỡi kiếm lặng lẽ rời khỏi vỏ nửa tấc.

Lam Vong Cơ bình tĩnh giương mắt lên, đều cùng trông thấy sáng tỏ mơ hồ trong mắt nhau.

Y nói: "Đúng là như thế."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Đan Tâm 3

Tô Thiệp loảng xoảng rút kiếm ra, Ngụy Vô Tiện lấy hai ngón tay gạt đi lưỡi kiếm, mỉm cười nói: "Làm gì đấy? Đừng có quên bây giờ người mất hết linh lực nhé, uy hiếp ta thế này thì có ích gì?"

Tô Thiệp giương kiếm, đâm không được mà rút cũng không xong. Nghiến răng một cái phun ra một ngụm máu, cuối cùng ráng sức phá bỏ cấm ngôn thuật, nhưng mở miệng giọng khàn thành như người già bốn chục tuổi: "Các người nhắm vào ta hết lần này đến lần khác, rốt cuộc là ném đá giấu tay mà!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta đây mà ném đá giấu tay hả? Ta đây lại nói rõ hơn nhé. Các người mất đi linh lực nhất định là vì đều làm cùng một việc. Việc gì? Giết tấu thi. Lúc giết tấu thi, vị Mạt Lăng Tô thị Tô tông chủ này một đường đi cùng các người đến. Hắn giả vờ gây đàn đánh ma, thật ra đã thần không biết quỷ không hay bóp méo một đoạn chiến khúc thành một đoạn giai điệu hại người khác. Các người hăng hái chiến trong bể máu, mà hắn ngoài mặt chiến đấu cùng các người, ngấm ngấm lại xuống tay nham hiểm..."

Tô Thiệp nói: "Ngậm máu phun người!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ở đây không ít người luyện đàn từ Lam Thị đi? Vừa nãy lúc các người lên núi, chiến khúc Mạt Lăng Tô thị gây có phải bị sai không?"

Mấy người Lam thị dùng đàn đang ngồi nghiêm chỉnh trong điện nghĩ ngợi hồi lâu, một người nói: "Lúc đó tình hình chiến trận quyết liệt... Bọn

ta bây giờ không có tinh lực mà đi chú ý người ngoài đàn có chuẩn xác hay không."

Nghe vậy sắc mặt Tô Thiệp hơi nguôi. Lam Khải Nhân chợt nói: "Quả thật có mấy chỗ sai."

Nhà khác có người ngờ vực nói: "Trên đời có thật có từ khúc tà môn như vậy hay không, nghe phải là có thể khiến người ta mất linh lực?!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Tại sao không? Tiếng đàn có thể đánh ma, sao lại không thể triệu tà? Có một quyển bí khúc Đông Doanh tên "Loạn Phách Sao" , ghi chép bên trong đều là tà khúc lưu truyền ở Đông Doanh, cả bí khúc giết người cũng có luôn, khiến tạm thời mất linh lực thì sao lại không thể có? Lam Khải Nhân tiền bối ở ngay đây này. Người hỏi hẳn xem dưới tàng thư các của Cô Tô Lam thị, trong mật thất có quyển này hay không?"

Bình tĩnh lại, Tô Thiệp cười lạnh nói: "Kể cả có từ khúc kiểu này, hồi đó lúc ta học nghệ ở Cô Tô Lam thị phẩm cấp thiếu căn bản không vào được mật thất, không có duyên được thấy. Về sau ta cũng chưa từng bước vào Vân Thâm Bất Khả Tri một bước, quyển sách kia là mới nghe thấy lần đầu! Trái lại người, hiểu rõ "Loạn Phách Sao" này như vậy, lại thân mật bất thường với Hàm Quang Quân, không phải là càng có khả năng tiếp xúc quyển sách này so với ta hay sao?"

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Ta đâu có gảy cái từ khúc nào trước công chúng như vậy. Ai nói chắc chắn người phải vào được mật thất? Không phải chủ tử của người có thể thoải mái ra vào sao? Mánh khéo bóp méo bản nhạc, chắc cũng là hẳn dạy cho người đi."

Người quyền cao chức trọng có thể ra vào Vân Thâm Bất Khả Tri thoải mái, chủ tử Tô Thiệp, khỏi nói ai cũng biết, chỉ có Liễm Phương Tôn!

Tô Thiệp nói: "Nực cười! Mục đích Liễm Phương Tôn sai ta làm vậy là gì? Hẳn đã là thống lĩnh tiên đốc trăm họ, lại không thêm tranh quyền xưng

bá, khiến nhiều người đi vào chỗ chết như vậy, hấn được lợi gì?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Nếu thật là không có lợi, hấn cũng sẽ không nhiều lần sai người cải trang thành một người mặt sương vụng trộm lén lút để cướp thi thể Xích Phong Tôn và mảnh Âm Hồ Phù còn thiếu. Chủ nhân người có ý tốt khắp nơi bắt cóc đệ tử các nhà, nhiều người như vậy dẫn hết lên Loạn Táng Cương, cào cào bắt ve chim sẻ chờ sẵn, bản thân hấn mượn cơ bị thương không tới để tránh hiềm nghi, trong ngoài phối hợp với người, một dùng tà khúc đánh bay linh lực mọi người, một dùng âm hồ phù thao túng hung thi vây núi. Cuối cùng toàn quân hơn ngàn người bị diệt trên địa bàn của ta, nói không phải là ta ra tay, có phải không ai tin không? Các người cũng không sợ chạm trán ta, Ngụy Vô Tiện đào ngũ tiếng xấu rõ ràng, thù mới hận cũ nhất loạt dâng trào, quần tình kích động căn bản không ai nghe ta giải thích, nói không chừng lại suy ra ta sát tính quá lớn đại khai sát giới, thì đỡ cho các người phải ra tay!"

Giữa một dàn kinh nghi bất định, Tô Thiệp gắng tự trấn định, nói: "Lời lẽ phiến diện."

Ngụy Vô Tiện liếc hấn, nói tiếp: "Người xuất thân Cô Tô Lam thị, thân là môn sinh khác họ, nhờ ăn cắp bắt chước bí kỹ của bốn gia mà thành lập gia tộc của mình. Người có biết trong Cô Tô Lam thị rất nhiều người đều lòng đầy khinh miệt với người và Mạt Lăng Tô thị, khinh miệt với cái phần tư lợi này của người. Tà khúc dù có thể hại người nhưng cũng có đòi hỏi với linh lực người gầy, chỉ có mình người dĩ nhiên không tài nào gầy đến khiến gần nghìn người đều mất linh lực uy lực, cho nên người mang hết đám người dùng đàn của Mạt Lăng Tô thị tới, sai bọn họ hợp tấu cùng người! Mấy nhà ở đây chỉ có Cô Tô Lam thị mới nghe được ra chỗ sai, nhưng họ không thèm để ý tới người, cho dù có để ý thấy các người đàn sai chiến khúc, cũng chỉ nghĩ là người học nghệ không tinh, dạy môn sinh cũng sai hết rồi.

"Người đã thề thốt nói đây là lời lẽ phiến diện, vậy người có dám ngay bây giờ trước mặt ta đàn lại chiến khúc Mạt Lãng Tô thị dùng đánh thi đuổi ma dọc đường lên núi lúc trước lần nữa không? Lam Trạm người đừng nghe, ta nghe là đủ. Ta phản bội chính nghĩa tu quỹ đạo thì không cần linh lực, không có cũng không hề chi."

Lam Khải Nhân còn đứng đây nghe. Nếu như bây giờ Tô Thiệp đàn không giống lúc này cũng bị bắt quả tang ngay!

Mọi người trong Phục Ma điện len lén dịch ra khỏi mấy người Mạt Lãng Tô thị mỗi lúc một xa, bỗng chốc chừa ra một khoảng đất trống lớn, cô lập bọn họ ở giữa. Ngụy Vô Tiệm nhân cơ hội nói: "Không chịu đàn? Được thôi, không sao. Hay là người nhìn xem đây là cái gì?"

Hắn lấy từ trong ngực ra hai tờ giấy ố vàng quơ quơ, chỉ để người khác mơ hồ thấy ghi trên giấy chính là bản nhạc: "Người nghĩ hôm trước ở Kim Lâm đài chúng ta thực sự tay không đi về sao? Phía sau gương đồng trong mật thất, Kim Quang Dao giấu hai trang giấy xé từ Loạn Phách Sao, đã bị chúng ta tìm ra rồi. Chỉ cần đưa tiền bồi Lam Khải Nhân nhìn, để hắn nói xem bên trong có giai điệu người mới chơi lúc này hay không, chân tướng liền rõ ràng thôi."

Tô Thiệp cười lạnh nói: "Người bịa đặt. Ta biết sao được này có phải bản nhạc người tùy tiện viết bậy, đem đi đổ tội hay không."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lẽ nào ta còn cả ngày mang theo hai tờ nhạc trên người chuẩn bị tùy thời lấy ra nữa? Phản bội chính nghĩa có bịa đặt hay không, tiền bồi Lam Khải Nhân nhìn cái biết liền."

Tô Thiệp vốn nghi ngờ có cạm bẫy, nhưng thấy vẻ mặt gian xảo, giọng điệu ung dung của Ngụy Vô Tiệm, Lam Khải Nhân đi qua đón lấy, xem xong cau mày, lòng căng thẳng nói: "Lam tiền bồi, cẩn thận có bẫy!" Nói rồi thò tay cướp hai tờ giấy.

Đúng lúc đó, kiếm quang băng giá sắc xanh của Tị Trần hướng hắc chém tới.

Bội kiếm bên hông Tô Thiệp ra khỏi vỏ đỡ đòn, cả giận nói: "Đê tiện!"

Đỡ xong một lát, hắc mới chột phản ứng kịp, bị lừa rồi!

Kiếm của Tô Thiệp tên là "Nan bình", lúc này va chạm với Tị Trần, trên thân kiếm màu bạc đang lưu chuyển kiếm quang đỏ sậm - chứng tỏ linh lực dồi dào!

Ngụy Vô Tiện thoát cái giựt hai tờ giấy lộn lần nữa giắt vào trong ngực, kinh ngạc nói: "Ta không nhìn lầm chứ? Người lại vẫn còn linh lực phòng thân! Chúc mừng chúc mừng. Nhưng mà, xin hỏi nếu như không phải mưu đồ gây rối, sao người lại phải giấu giếm sự thực là bản thân không có mất linh lực?"

Hai tờ giấy kia hiển nhiên không phải trang lẻ "Loạn Phách Sao" lấy ở Kim Lâm đài gì gì đó, mà là giai điệu Kim Quang Dao gây qua do Lam Vong Cơ chép tay lúc ở mật thất.

Lúc đó Lam Vong Cơ để lại một bản cho Lam Hi Thần đối chiếu, Ngụy Vô Tiện lại tiện tay thu lại cả hai bản của hắc và Lam Vong Cơ, mang theo trên người. Vừa rồi vừa vắn lời ra lừa người, khiến Tô Thiệp lo nghĩ sốt ruột. Hơn nữa trước đó hắc cố tình mở miệng chọc ngoáy, hết lần này đến lần khác kích thích Tô Thiệp, quả nhiên làm hắc thấp thỏm không yên. Cuối cùng không cần Ngụy Vô Tiện mở miệng nói, Lam Vong Cơ bất thành lình thử một phát, Tô Thiệp liền lộn hớ.

Vốn là có thể trực tiếp ra tay với Tô Thiệp, buộc hắc tự vệ để lộ chuyện thật ra không mất linh lực. Nhưng nếu không từng bước dẫn dụ Tô Thiệp tự lộ ra sơ hở, lại đem chân tướng nhỏ giọt tiết lộ cho người ngoài, kết quả e rằng sẽ không được tốt như thế này.

Tô Thiệp thấy nhất thời sơ suất bại lộ bản chất, ra mấy chiêu với Lam Vong Cơ đã thấy trầy trật, vừa định nhảy lên ra tay bắt con tin, Ngụy Vô Tiện lập tức nhìn rõ ý đồ của hắn, nói: "Cẩn thận! Hắn muốn bắt lá chắn sống!"

Mọi người đều nhanh núp. Thật ra trái lại chẳng cần, vì Lam Vong Cơ chuyển qua chuyển lại y như Ngụy Vô Tiện nói tới nói lui, từng bước ép sát không để lại đường lui, Tô Thiệp phải toàn lực ứng đối mới có thể không rơi vào thế yếu. Hắn lão đảo lui về trước bậc thềm, cúi xuống liếc, dưới chân là chú trận đỏ máu.

Lam Vong Cơ biến sắc, Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Hồng rồi! Hắn muốn phá hồng cái trận pháp vừa mới chữa xong kia!"

Quả nhiên, Tô Thiệp cắn chót lưỡi, ngậm một ngụm máu phun một cái lên mặt đất. Vết máu đan xen chi chít che phủ vết đỏ ảm đạm mơ hồ. Lam Vong Cơ bất chấp đang phải đấu với hắn, tay trái vạch một nhát lên lưỡi Tị Trần, cố vẽ lại. Tô Thiệp nhân cơ hội này lấy tờ phù chú ra quăng lên đất, một ngọn lửa xanh nhạt cùng khói mù cuồn cuộn bốc lên.

Truyền tống phù! Kẻ mặt sương nhiều lần xuất hiện quả nhiên chính là Tô Thiệp!

Ngụy Vô Tiện ngồi xuống cạnh Lam Vong Cơ, nói: "Thế nào?"

Lam Vong Cơ lấy ngón tay chảy máu vẽ vẽ một hồi trên đất, lắc đầu. Máu mới đã hoàn toàn che phủ phá hủy ấn chú ban đầu, không chữa lại được.

Ngụy Vô Tiện nắm tay hắn lên, lấy tay áo mình lau đi máu và bụi trên đó, nói: "Không được thì đừng vẽ."

Trận pháp bị phá, lung lay sắp đổ. Mặt Lăng Tô thị đám kia môn sinh về mặt ngu ngơ, xem ra Tô Thiệp hoàn toàn không nói cho bọn họ biết thứ

mình đàn là từ khúc sai, cũng không nói cho bọn họ cách tránh mất linh lực. Nói cách khác, nguyên bản trong kế hoạch, đám môn sinh Mạt Lăng Tô thị này giống như người ngoài, đều phải đi vào chỗ chết. Bọn họ chỉ sợ người ngoài sinh lòng oán hận, muốn tìm bọn họ trả thù trút hận, co cụm thành một khối. Nhưng trong Phụ Ma điện đã một mảnh kinh hãi, chẳng mấy ai lo trả thù bọn họ. Vài gia chủ túm con cái mình dặn dò: "Chút nữa bày thi vừa xông vào, người bảo vệ bản thân, nghĩ cách chạy thoát, bất kể thế nào cũng phải sống! Biết không?!"

Kim Lăng nghe thấy xót xa một hồi, nhưng đáy lòng cũng có chút chờ mong cậu mình cũng nói những lời này, đợi hồi lâu vẫn không thấy hấn có chút biểu hiện nào, nhịn không được ra sức nhìn hấn.

Cuối cùng Giang Trường cũng chuyển ánh mắt nhìn lại, chút xiu mờ mịt đã tan biến, lại cau mày: "Mắt ngươi làm sao vậy?"

... Kim Lăng có tí buồn bực mà nói: "Không có mà!"

Ngụy Vô Tiện đang vừa nhỏ giọng bàn bạc với Lam Vong Cơ, vừa xé một bên tay áo sạch sẽ xuống chùi rửa băng bó vết thương trên tay cho Lam Vong Cơ. Hai người tựa như quyết định gì đó, khi còn đang gật đầu, một bóng người bỗng lao tới từ phía sau, rút kiếm chém tới. Hai người nhẹ nhàng né tránh, Ngụy Vô Tiện định thần nhìn lại, nói: "Sao lại là người?"

Lại là gã đàn ông trung niên vì ở thành Bất Dạ Thiên một đêm mà mất đi một chân. Gã hai mắt sung huyết, cầm kiếm nói: "Ngụy Vô Tiện, những điều ngươi vừa mới nói ta một chữ cũng không tin!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Sự tình bại lộ, Tô Thiệp cũng đã rút kiếm, lại còn chạy trốn. Ngươi còn không tin cái gì?"

Gã đàn ông trung niên lại chém tới một nhát, hét lớn: "Ta không tin! Chỉ cần là ngươi nói, ta đều không tin!"

Thù hận sẽ làm mờ mắt con người, khiến hãn tuyệt không chịu tiếp nhận lời nói của kẻ thù mặc dù điều ấy có lợi cho bản thân.

Lam Vong Cơ nhìn nhìn trên tay băng bó mới được nửa, còn chưa buộc vải, tay phải duỗi ngón bản ra, một tiếng kim loại sắt đá va chạm vang lên, tay không bắn văng lưỡi kiếm lỗ măng của gã đàn ông kia.

Gã trung niên kia ngã trên đất, từ trong đám người lại chạy ra một gã thiếu niên, chính là tên tu sĩ trẻ tuổi cha mẹ đều mất, nhìn chăm chăm Ngụy Vô Tiệm, oán hận nói: "Ngụy Vô Tiệm, ngươi đừng tưởng rằng... Ngươi... Trên tay ngươi chồng chất nợ máu, chúng ta cuối cùng đều phải đòi lại!"

Ngụy Vô Tiệm buộc xong cái nút cho Lam Vong Cơ, nói: "Còn nữa?"

Hãn quay lại nói: "Đúng. Trên tay ta đúng nợ máu chồng. Có điều, ngay hồi mười ba năm trước các người không phải đã đòi xong một lần rồi sao?"

Hãn nói: "Các người còn muốn đòi cái gì? Chẳng qua là muốn ta kết cục thê thảm để tiêu tan mối hận trong lòng bản thân mà thôi. Xin hỏi kết cục của ta các người còn có gì không hài lòng sao?"

"Ngươi mất một chân, ta băm thân nghìn đoạn, chết không toàn thân; ngươi mất song thân, mà ta đã sớm tan cửa nát nhà, bị gia tộc xưa đuổi, như con chó nhà có tang, tro cốt song thân chưa thấy được một lần."

Giang Trừng ngồi ở trong đám người nghe được đoạn này, nắm ngón tay khoát trên vai Kim Lăng từ từ siết chặt.

Ngụy Vô Tiệm tiếp tục nói: "Hay là hận dư nghiệt Ôn thị? Nhưng Ôn thị dư nghiệt đã không còn một mống. Phần lớn chết trên chiến trường Xạ Nhật Chi Chinh, số ít ở những khu giam giữ các người phân định cho bọn họ.

"Cuối cùng hơn năm mươi người già trẻ con còn lại, tất cả đều chết ở đây, ngay trên mảnh đất dưới chân các người đây. Đã chết trong tay các người."

Hắn nói: "Nói đi. Các người còn muốn ta thế nào nữa?"

Lam Vong Cơ chăm chú nhìn cái nút thắt kia trên tay mình, sau cùng, rốt cuộc buông tay áo xuống che lại.

Trong Phục Ma điện nhất thời lặng như tờ.

Bầy thi ngoài điện đã có một đàn tràn vào cửa, bị Ôn Ninh cản lại nhưng rất nhanh lại có đàn khác xông vào từ mặt bên, không chống đỡ được bao lâu.

Kẻ thù ngay trước mặt bản thân lại vô lực tới giết, lại bị đám sinh vật không phải người này rít gào kích thích lòng sợ hãi, gã đàn ông trung niên kia tuyệt vọng: "... Cả ngọn Loạn Táng Cương phản bội chính nghĩa này đã bị hung thi tầng tầng vây quanh... Hôm nay dù sao cũng đều phải chết! Thù này..."

Ngụy Vô Tiện lại nói: "Ai nói hôm nay dù sao cũng phải chết?"

Hắn vừa nói lời này, vừa cởi bỏ áo ngoài màu đen. Chẳng biết người này cuối cùng là muốn làm gì, mọi người bán tín bán nghi nhìn hắn.

Dưới áo đen là trung y trắng bóc, Lam Vong Cơ rút kiếm ra khỏi vỏ, Ngụy Vô Tiện tiện thể rạch một nhát trên mũi kiếm Tị Trần, cúi đầu vẽ hơn chục vết đỏ lòe lên người.

Chú ấn đỏ thắm vẽ lên càng nhiều, đám người trong điện càng nín thở tập trung.

Bọn họ đều nhận ra họa tiết này, lại đều khó mà tin được, hoặc giả khó có thể thừa nhận.

Thêm vào một nét cuối cùng, Ngụy Vô Tiện ngẩng lên sửa sang lại áo.

Khoác trên người hắn đã không còn là một bộ áo trắng - rõ ràng là một thứ đều hấp dẫn hết toàn bộ hung tà yêu sát vật vào trên một người, triệu âm kỳ!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Đan Tâm 4

Gã trung niên kia vẫn tê liệt ngồi dưới đất ,ngửa mặt nhìn hăn sững sờ:
"...Người muốn làm gì?"

Ngụy Vô Tiệm chớp chớp mắt: "Ta tưởng các người đều biết triệu âm kỳ dùng làm cái gì ,nên mới thích dùng nó đến thế."

Công dụng của triệu âm kỳ dĩ nhiên chỉ có một. Thế nhưng ,kể cả bây giờ có người tình nguyện dùng máu thịt trên người mình ra nhử nhằm đánh tan trận pháp của bày thi ,đổi lấy sự an toàn của người khác ,thì kẻ này nhất định không thể là Ngụy Vô Tiệm!

Tên tu sĩ trẻ tuổi kia sợ run ,mặt bỗng hiện vẻ căm phẫn. Hăn gào lên:
"Này tính là gì? Chuộc tội sao?! Làm bộ làm tịch tỏ vẻ ăn năn ,làm chút chuyện tốt là có thể xí xóa sao?!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người nghĩ nhiều rồi. Ta chỉ là tò mò thôi."

"Tò mò cái gì?!"

Ngụy Vô Tiệm cười đến sáng lạng* nói: "Ta rất tò mò ,không phải các người khoái nhất là mắng chửi ta hay sao? Vong ân phụ nghĩa ,phát rồ ,tà ma ngoại đạo gì gì đó. Ta bèn muốn xem xem ,bị cái đồ vong ân phụ nghĩa ,phát rồ ,tà ma ngoại đạo mình căm hận nhất cứu ,chư vị sẽ có cái loại cảm giác gì?"

(* gốc tiểu dung khả cúc)

Gã thanh niên kia hần học trừng mắt nhìn hần ,nghe rãng nói: "... Vô dụng thôi. Ta cho người biết ,Ngụy Vô Tiện ,bất kể người có làm cái gì ,người cũng đừng có trông mong ta sẽ tha thứ cho người hay quên mối thù phụ mẫu ta." Hần lên giọng: "Vĩnh viễn không quên!"

(Trừ phản diện chính như Dao muội ra còn mấy thể loại phản diện qua đường trong bộ này đều vô cùng trào phúng thể này đây...)

Ngụy Vô Tiện nói: "Có ai bảo người tha ta ,cũng có ai bảo người quên mối thù nhà người đâu. Người muốn nghe sự thật? Người có hận ta hay không đều không có tí ti liên quan gì tới ta ,cũng chẳng có chút xíu ảnh hưởng nào tới ta. Nếu người hận ta thật ,hoan nghênh tới đấu ,lúc nào cũng chiều*!/? Thế còn báo thù hay không ? Cái này tùy bản thân người."

(* gốc là tùy thời phụng bồi)

Người nọ vẻ mặt xoắn xuýt nhìn không nổi ,nói: "... Ta... Ta!"

Ngụy Vô Tiện cũng không muốn tiếp tục lằng nhằng với hần ,nói: "Tránh ra."

Lam Vong Cơ liền nói: "Xin cho qua*."

(Ý anh ấy là xin lỗi ,mời bước qua một bên tôi cần tới bên vợ tôi)

Gã thanh niên kia đứng chẵn trên bậc thềm ,nhìn hai người sóng vai trước mặt ,tuy không cam lòng nhưng chột nghe tiếng hung thi rít gào truyền tới từ phía sau ,lòng đầy sợ hãi ,chân bất giác nhường đường.

Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ liếc nhau. Lam Vong Cơ gật đầu ,Ngụy Vô Tiện mỉm cười ,im lặng hít một hơi.

Giây tiếp theo ,hai người đồng loạt xông về phía bầy thi trùng trùng điệp điệp trước Phục Ma điện!

Lúc Ngụy Vô Tiện trong nháy mắt hướng thẳng tới bày thi ,hoa văn triệu âm kỳ trước ngực hần lộ ra ,đám tấu thi bị chú ấn huyết hồng rơi vào tròng mắt trống rỗng ,lập tức điên cuồng loạn động ,con trước ngã xuống con sau tiến lên hướng hần nhào tới ,nhưng đúng lúc đó Tị Trần rời vỏ ,Lam Vong Cơ phóng lên trên kiểm ,thuận tiện kéo Ngụy Vô Tiện lên theo ,rồi lướt lên trên đầu bày thi.

Tác dụng tức thì* ,bày thi trước Phục Ma điện trong nháy mắt như thủy triều rút sạch ,đuổi theo hai người kia!

(* gốc là Dừng sào thấy bóng ,chỉ hiệu quả thấy được ngay lập tức)

Chẳng mấy chốc ,đã chẳng nghe được tiếng rít gào phi nhân loại cùng tiếng tru khàn khàn nào nữa.

Mà trong Phục Ma điện ,một mảnh tĩnh mịch. Trong lòng mỗi người đều tràn ngập hoang đường.

Cái mùi vị Ngụy Vô Tiện muốn bọn họ nếm trải ,quả thật chẳng dễ chịu gì.

Giống trống khua chiêng tới vây quét ,kết quả ngược lại bị vây quét; Phất cờ hô hào muốn trừ hại ,cuối cùng còn phải nhờ vào cái "Hại" này đến cứu mạng mình.

Thật không biết rốt cuộc nên thấy khôì hài ,thấy kỳ dị ,thấy hổ thẹn ,hay là ù ù cạc cạc*. Cảm thấy giữa cái tràng tường nghĩa phản trào dâng này bản thân cứ nhảy loi choi ,quả thật không được vẻ vang nở mày nở mặt cho lắm.

(* gốc là mạc danh kỳ diệu)

Qua hồi lâu ,trong Phục Ma điện thậm chí cả thì thầm rỉ tai nhau cũng không nghe thấy câu nào. Không biết đã im lặng bao lâu ,cuối cùng mới có

người thăm dò: "... bây thì vây núi ,có phải đều bị dẫn đi rồi hay không?"

Đám người nghĩ thầm: "Sao lại là hăn!"

Niếp Hoài Tang đảo mắt nhìn bốn phía ,thấy không ai trả lời hăn lại hỏi một câu: "Chúng nó đi rồi ,chúng ta không phải là cũng...có thể đi đi?"

Thật ra câu này hỏi đúng rồi. Giờ đây ai cũng chỉ ước gì lập tức mọc cánh đập kiếm bay trở về nhà. Không đi chẳng lẽ còn ở lại đây chờ Ngụy Vô Tiện với Lam Vong Cơ quay về?

Một nữ tu nói: "Hiện tại linh lực chư vị khôi phục được bao nhiêu?"

Trước đó vẫn có không ít người cầm phù triệu thử xem mình có thể dùng linh lực ra đốt hay không ,một canh giờ đã sớm qua ,mới có lác đác vài người có lá bùa trong tay le lói sáng lên. Nghe người ta hỏi ,đều đáp: "Ta đã hồi lại hai thành."

"Ta một thành..."

"Khôi phục chậm quá đi!"

Nữ tu kia nói: "Xem ra đều là hai ba thành. Nếu cứ tùy tiện xuống núi như vậy ,nhỡ lại gặp phải cái gì ,có thể lại gặp nguy hiểm hay không?"

Có người lầm bầm: "Có thể có nguy hiểm gì? Kia chính là triệu âm kỳ Ngụy Vô Tiện tự tay vẽ đó. Ta thấy nhìn chung hung thi ác linh trong vòng mấy chục dặm quanh đây đều đã bị hăn dẫn đi rồi..."

Những lời này lại làm cho đám người trong Phục Ma điện không biết nên nói tiếp thế nào mới phải ,lại trầm mặc.

Tử Điện một lần nữa lưu chuyển bồng lên linh quang, tuy rằng chớp sáng chớp tàn nhưng dù sao cũng không tắt lụi nữa. Khuôn mặt Giang Trừng phản chiếu ánh tử quang bập bùng, trông cổ quái khó lường. Hăn

đứng lên nói: "Hai ba thành cũng đủ. Trận pháp trong điện này đã bị phá, cho dù có tiếp tục ở đây nó cũng không có tác dụng bảo vệ."

Lam Khải Nhân cũng chậm rãi đứng dậy, tỏ rõ thái độ: "Nơi này không thích hợp ở lâu."

Môn sinh Cô Tô Lam thị đều đứng lên theo hần. Thấy Vân Mộng Giang thị và Cô Tô Lam thị đều đề nghị rời đi, những gia tộc khác tự nhiên cũng phải bám gót theo sau trụ cột. Chỉ có các tu sĩ Mạt Lăng Tô thị và Lan Lăng Kim thị không biết tự xử như thế nào. Cũng may lúc này mọi người không muốn gây thêm xung đột, không ai để tâm tới bọn họ, cho nên sau đó bọn họ cũng cúi đầu đi theo đoàn người, úp úp mở mở mà ra khỏi Phục Ma điện.

Một đoàn người đi một hồi giữa rừng, bỗng có người hô một tiếng. Mọi người đã một bụng sợ hãi*, trông gà hoá cuốc, vừa nghe đã đao kiếm vung vẩy** một đàn: "Cái gì? Cái gì vậy?!"

(* gốc là đảm chiếm tâm kinh, ** gốc là đao quang kiếm ảnh)

Cái người hô hào sợ hãi kia nói: "Quý... Quý tướng quân!"

Quả vậy, phía sau đoàn người, xa xa theo bước một thân ảnh một thân hắc y, sắc mặt nhợt nhạt. Chính là Ôn Ninh.

Giang Trừng siết chặt Tử Điện, nhưng bây giờ hần chỉ có không được đến ba thành linh lực, dù có siết đến mu bàn tay nổi đầy gân xanh cũng sẽ tuyệt không bừa bãi tiến lên rước khổ vào người. Nhiếp Hoài Tang tim đập thình thịch nói: "Còn tướng quý tướng quân chạy theo hai vị kia, sao tự đứng lại tòi ra sau lưng chúng ta? Hần muốn làm gì?"

"Đúng vậy, hần theo chúng ta làm gì?"

Cảnh giác qua cảnh giác lại, quát gọi, không thừa; Chặt vấn, không đáp. Tất cả mọi người lại không muốn trực tiếp gây xung đột với hãn trước, liền tạm thời nơm nớp lo sợ mà tiếp tục xuống núi, xem xem quý tướng quân này rốt cuộc là muốn làm gì. Nhưng bọn họ đi, Ôn Ninh cũng đi. Bọn họ dừng, Ôn Ninh cũng dừng. Một đường xuống đến nơi, Ôn Ninh ngoài xa xa đi theo, gì cũng không làm. Đến khi quay đầu phát hiện hãn cuối cùng cũng biến mất, thì đã đến chân núi Loạn Táng Cương.

Rất nhiều người trong lòng đều mơ hồ có suy nghĩ: Hay là quý tướng quân kia một đường theo sau là đang bảo vệ bọn họ?

Nhưng cái suy nghĩ này làm cho người ta không sao muốn thừa nhận. Nên thoảng cái đã chẳng còn ai ngẫm nghĩ cuối cùng là có hợp lý hay không.

Lên Loạn Táng Cương thì là một đường giết lên mất cả nửa ngày. Xuống núi thì không có hung thi chặn đường, vốn hãn là phải rất nhanh, nhưng mọi người linh lực chỉ còn lại có hai ba thành thất linh bát lạc, một mặt phải đề phòng quý tướng quân gây khó dễ bất chợt, mặt khác còn phải để ý nhờ đâu còn hung vật gì mai phục, đi càng chậm, đợi tới lúc xuống núi thì sắc trời đã tối.

Trên trấn nhỏ gần Loạn Táng Cương nhất kia có một bãi cỏ trống trải, khi trước chúng gia chính là tụ họp chỉnh đốn đội ngũ, chuẩn bị vây quét ở đây. Đêm xuống, trấn trên đèn đóm đã tắt, im lặng như tờ. Khi đoàn người về tới đây, thể xác và tinh thần đã mệt mỏi rã rời, chập vậ khôn tả, cả đội hình đều đứng xiêu xiêu vẹo vẹo so le không đồng đều. Gắng xốc lại tinh thần kiểm kê nhân số, phát hiện ra thế mà hầu như không chênh lệch gì. Vốn khi xuất phát bọn họ đều nghĩ so với lần đầu vây quét Loạn Táng Cương mười ba năm trước, trận này nhất định chỉ có hơn chứ không kém, chắc chắn bị tráng đến độ ghi danh sử sách được. Ai dè có bao nhiêu người lên núi, thì xuống núi cũng chừng ấy. "Vây quét" lần hai này quả thực có thể ghi danh sử sách, có điều không phải bằng sự bi tráng thảm liệt của nó,

mà bởi đây tuyệt đối là lần hành động khôi hài tiểu lâm, ù ù cạc cạc* nhất của huyền môn bách gia.

(* gốc mạc danh kỳ diệu)

Có người vui mừng vì sống sót trở ra, cũng có người than thở phong vân biến ảo. Mấy chục gia chủ danh gia tụ họp một chỗ, sau khi bàn bạc qua quýt đều đồng ý trước tiên tìm một chỗ an toàn, nghỉ dưỡng đến khi linh lực khôi phục tới tám phần mười trở lên sẽ đều tự ai về nhà nấy, tránh cho trên đường nảy sinh thêm phiền phức, bất trắc khác.

"Chỗ an toàn" gần Di Lăng nhất dĩ nhiên là Liên Hoa Ổ của Vân Mộng Giang thị. Sau khi đưa ra quyết sách, hàng ngũ mấy nghìn người gộp lại này lại phong trần mệt mỏi xuất phát về hướng bến tàu phụ cận Di Lăng. Linh lực chưa hồi phục, không nỡ kiếm được, đường thủy là cách nhanh nhất đến Liên Hoa Ổ. Nhưng quyết sách vội vàng, phụ cận trong chốc lát không gom đủ nhiều thuyền bè như vậy, các gia chủ đành phải bao hết thuyền bè lớn nhỏ ở bến tàu, ngay cả thuyền đánh cá cũng bao tới, chen chen chúc chúc nhét đầy đê tử các nhà, xuôi dòng mà đi.

Hơn chục đứa con cháu thế gia chen chân trên cùng một thuyền đánh cá. Mấy thiếu niên này tới lui hầu như ai cũng sống an nhàn sung sướng, chưa từng chen qua loại thuyền đánh cá âm u, cũ kỹ, xung quanh chất đồng lưới đánh cá và thùng gỗ bần thiu, nồng nặc mùi cá, ván gỗ kẽo kẹt rền vang rách nát này. Ban đêm gió lớn, thân thuyền dập dềnh lên xuống, mấy đứa thiếu niên phương bắc say sóng choáng váng đến ác liệt, nhin một hồi rồi cục cũng không nhin được nữa, lao ra ngoài khoang thuyền nôn khan một trận, choáng váng mà ngồi co quắp trên boong.

Một thiếu niên nói: "Ai nha má ời, trong bụng ta rung lắc phiên giang đảo hải! Ai Tư Truy huynh, người cũng ói à? Không phải người là người Cô Tô sao? Người cũng không phải người phương bắc, sao say tàu còn ói dữ hơn cả ta!"

Lam Tư Truy xua xua tay, mặt xanh lét nói: "Ta... Ta cũng không biết vì sao. Lúc ta bốn năm tuổi ngồi thuyền đã vậy... Có khi ta bẩm sinh đã vậy."

Nói rồi cơn buồn nôn lại mạnh mẽ dâng lên, cậu vịn mép thuyền đứng lên đang chuẩn bị ới tiếp trận nữa, bỗng thấy một bóng người đen như mực ép sát vào mạn dưới thân thuyền , nửa người ngâm trong nước sông, đang chòng chọc nhìn thẳng vào cậu.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đan Tâm 5

Trong chớp mắt, Lam Tư Truy sợ tới mức đem những thứ muốn phun đều nuốt trở về. Tay của hắn chạm đến chuôi kiếm, ngưng thần vừa thấy, thấp giọng hô: "Quý..." Trong khoang thuyền Kim Lăng vừa nghe tiếng, liền cầm kiếm vọt ra, nói: "Có quý? Ở đâu, ta giúp người giết nó!" Lam Tư Truy nói: "Không phải quý, là Quý Tướng Quân!" Chúng thiếu niên vội vàng đều vọt tới thành boong tàu, cả đám nhìn theo phương hướng Lam Tư Truy chỉ. Quả nhiên, nằm ở phía dưới mạn thuyền, dò xét thân ảnh màu đen từ dưới lên trên, đúng là Quý Tướng Quân Ôn Ninh. Bọn họ đi xuống bãi tha ma, Ôn Ninh liền biến mất không thấy, cứ tưởng hắn đi mất rồi, nào ngờ vào lúc này hắn lại vô thanh vô tức xuất hiện ở con thuyền đánh cá, cũng không biết lợi đến đây đã được bao lâu. Chúng thiếu niên bị dọa đến nhất thời không biết nói gì. Cả đám mắt to trừng mắt nhỏ, trừng nửa ngày, có một người nói: "Chúng ta có phải hay không nên gọi người đến?" Tuy mọi người nhao nhao biểu thị đồng ý, nhưng lại không một người nào có động tác. Ngoại trừ lo lắng không biết có nên mở miệng kêu người hay không, nhưng lại sợ Ôn Ninh sẽ bạo khởi, còn bởi vì bọn họ cảm thấy, chính mình chứng kiến hết thấy những gì Quý Tướng Quân làm, cùng trong lời đồn về Quý Tướng Quân một chút cũng không giống nhau. Thiếu niên thiên tính không biết sợ là gì, cho nên bọn họ một chút cũng không sợ hãi, thậm chí còn có người cảm thấy Ôn Ninh tuy hình thái quý dị, nhưng nhìn qua cũng không có gì uy hiếp, bị người phát hiện vậy mà vẫn không nhúc nhích, nhìn giống như một cái Hải Quy* ngây thơ, bộ dạng như vậy có chút thú vị. Trùng trùng lại như thế, ba phần mạo hiểm, bảy phần kích thích, hết sức thú vị. (Hải Quy = Rùa biển) Lại một người thiếu niên thầm nói: "Trách không được cảm thấy chiếc thuyền này đi chậm rãi, nguyên lai nhiều thêm

một người." "Hắn... Ở nơi này làm gì?" "Không phải là muốn giết chúng ta đi. Nếu như sớm muốn giết, thì tại bãi tha ma liền có thể giết." Lam Tư Truy từ lúc xuất phát đến giờ có bao nhiêu lời đều bị nghẹn từ đáy lòng đã lâu, hắn suy đoán: "Có phải hay không hắn là muốn bảo hộ chúng ta?" Thanh âm của hắn truyền xuống dưới, Ôn Ninh mục quang chuyển tới trên mặt hắn, nhìn chăm chăm thiếu niên nhã nhặn một hồi, khuôn mặt trắng bệch cứng ngắc ảm đạm, bỗng nhiên giật giật. Thiếu niên đứng bên cạnh Lam Tư Truy và các thế gia đệ tử sợ tới mức lòng bàn chân đều trượt lên trượt xuống, có người hoảng sợ nói: "Hắn đi lên!" Quả nhiên, thân thể của Ôn Ninh từ dưới nước ngồi dậy, đôi tay cầm lấy mảnh dây thừng buông xuống từ trên boong thuyền, bắt đầu chậm rãi bò lên trên! Vài tên thiếu niên ầm ầm tản ra, vội vội vàng vàng tại trên boong tàu chạy trốn, những tiếng bước chân thùng thùng rung động, có người lung tung nói: "Hắn lên đây! Quý Tướng Quân lên đây a!" "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ! Hắn muốn lên đây làm gì? !" "Gọi người! Mau gọi người đến!" "Người đi gọi người, ta ta ta tới cắt đứt dây thừng!" Nói rồi, thiếu niên kia định rút kiếm đi chém dây thừng, nhưng mà chưa kịp chém thì Ôn Ninh đã bò lên thuyền rồi, mép thuyền lật qua một bên, thân thể nặng nề dừng ở boong thuyền, toàn bộ thuyền đánh cá tựa hồ cũng theo hắn hạ xuống mà thoáng lung lay. Chúng thiếu niên nhao nhao rút kiếm, chen đến một bên boong tàu khác. Ôn Ninh nhìn chăm chăm mặt Lam Tư Truy, hướng hắn đi tới, mọi người lập tức động tác nhất trí mà đem hơn mười thanh mũi kiếm nhắm ngay hắn, trống ngực điên cuồng phập phồng, mọi người đều canh phòng nghiêm ngặt đề phòng. Lam Tư Truy cảm thấy được hắn là hướng chính mình đi tới, lấy lại bình tĩnh, Ôn Ninh hỏi hắn: "Người, người tên là gì?" Lam Tư Truy hơi sửng sốt, đoan đoan chính chính đứng thẳng, đáp: "Văn bối là đệ tử Cô Tô Lam Thị, tên là Lam Uyển." Ôn Ninh nói: "Lam Uyển?" Lam Tư Truy gật đầu. Ôn Ninh nói: "Người... Người có biết hay không, cái tên này là ai lấy đặt cho người?" Người chết rõ ràng không có thần thái cùng biểu tình, nhưng Lam Tư Truy cảm thấy mình có loại ảo giác, đôi mắt Ôn Ninh, tựa hồ sáng lên. Hắn còn cảm thấy, giờ phút này trong lòng Ôn Ninh, rất là kích động, kích động đến nói không thành lời, thậm chí hắn cũng mơ hồ kích

động lên, phảng phất sắp vạch trần một bí mật.Lam Tư Truy nói: "Tên tự nhiên là do cha mẹ đặt." Ôn Ninh nói: "Vậy, cha mẹ người còn khỏe mạnh không?" Lam Tư Truy nói: "Phụ mẫu ta ở lúc ta còn rất nhỏ liền qua đời."

Tên thiếu niên đứng bên cạnh kéo kéo tay áo của hắn, thấp giọng nói: "Tư Truy, đừng nói nhiều như vậy, coi chừng có cổ quái." Ôn Ninh giật mình, nói: "Tư Truy? Tư Truy là danh tự của người?" Lam Tư Truy nói: "Đúng vậy." Ôn Ninh nói: "Là ai đặt cho người?" Lam Tư Truy nói: "Hàm Quang Quân." Ôn Ninh cúi đầu, yên lặng đem hai chữ "Tư Truy" niệm hai lần. Lam Tư Truy nói: "Đem..." Hắn vốn nghĩ nên xưng hô là tướng quân, nhưng lại cảm thấy là lạ, sửa lời nói: "Ôn tiên sinh? Tên của ta bộ có gì sao?" "Nga." Ôn Ninh ngẩng đầu, nhìn mặt hắn chăm chú, hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Người, người lớn lên, rất giống, rất giống một vị biểu huynh của ta." Lời này nghe ra chân tướng là hạ cấp tu sĩ cùng người khác họ môn sinh làm thân thích bộ từ, chúng thiếu niên càng nghe càng như lọt vào trong sương mù, mơ màng hồ đồ, không biết phải làm sao. Lam Tư Truy cũng không biết nên trả lời thế nào, nói: "Thực, thật vậy chăng?" Ôn Ninh nói: "Thật sự!" Hắn nỗ lực dẫn theo cơ bắp hai bên khóe miệng, thoát nhìn, dường như là muốn nở một nụ cười. Nhìn bộ dạng này của "Quý Tướng Quân", chẳng biết tại sao, trong lòng Lam Tư Truy bỗng nhiên nảy lên một cổ chua xót nồng đậm, có cảm giác thân thiết. Đúng chính là cảm giác thân thiết. Hắn ở tại cái địa phương này, gặp qua một màn này. Có một cái xưng hô, dường như muốn phá tan chướng ngại gì đó để tiến lên phía trước. Chỉ cần bật thốt hô lên cái tên, thì sẽ có nhiều vật gì đó cũng sẽ lập tức hiện ra, làm hắn sáng tỏ thông suốt. Nhưng đúng lúc này, Lam Tư Truy thấy được một bên vẻ mặt của Kim Lăng. Sắc mặt Kim Lăng biến thành màu đen, cực kỳ khó coi, tay cầm kiếm khi thì thả lỏng khi thì siết chặt, trên mu bàn tay gân xanh cũng lúc ẩn lúc hiện. Hắn lúc này mới nhớ tới, trước mặt nhìn như vô hại Quý Tướng Quân Ôn Ninh, là kẻ thù đã giết cha của Kim Lăng. Theo ánh mắt của hắn, Ôn Ninh chậm rãi chuyển hướng Kim Lăng, nói: "Kim Như Lan công tử?" Kim Lăng âm thanh lạnh lùng nói: "Đó là ai." Trầm mặc một chút, Ôn Ninh sửa lời nói: "Kim Lăng tiểu công tử." Kim Lăng gắt gao

nhìn chăm chăm hăn, mặt khác các thiếu niên còn lại thì khẩn trương nhìn chăm chăm Kim Lăng, sợ hăn xúc động hành sự. Lam Tư Truy nói: "Kim Công Tử..." Kim Lăng nói: "Người tránh ra, chuyện không liên quan đến người." Lam Tư Truy lại mơ hồ cảm thấy, chuyện này nhất định không hăn là không liên quan tới hăn, hăn tiến lên ngăn cản trước mặt Kim Lăng, nói: "Kim Lăng, người trước tiên đem kiếm thu..." Kim Lăng nguyên bản trong lòng đang căng thẳng, tầm mắt bị hăn chặn lại, không tự chủ được quát: "Đừng ngăn cản ta!" Hăn đưa tay đẩy ra, Lam Tư Truy nguyên bản đang say tàu, lòng bàn chân trơn trượt, vừa bị hăn đẩy, va vào mạn thuyền, suýt chút nữa là rơi xuống nước, may mắn được Ôn Ninh nhanh tay kéo lại, túm trở về. Một đám thiếu niên lập tức ba chân bốn cẳng đi lên dìu hăn: "Tư Truy huynh!" "Lam công tử, người không có việc gì đi? Như thế nào lại đẩy người như vậy?" Ôn Ninh đối với Kim Lăng nói: "Kim Công Tử, người nếu muốn hướng ta xông tới, Ôn Ninh tuyệt đối sẽ không phản kháng, thế nhưng... Lam Uyển công tử..." Một tên thiếu niên khiển trách nói: "Kim Lăng người sao có thể làm như vậy!" Một gã thiếu niên khác cũng nói: "Tư Truy huynh là vì muốn tốt cho người, người không cảm kích thì thôi, như thế nào còn đẩy người?" Nguyên bản Kim Lăng cho rằng mình không đẩy trúng người, cũng có ngạc nhiên, thấy những người cùng tuổi đều đi đỡ hăn, đều tới chỉ trích chính mình, hình ảnh này cùng trong quá khứ lại trùng điệp* lên nhau. Những năm gần đây ở trên Kim Lăng đài, hăn vẫn luôn chính là như vậy ở trong một cái tình cảnh xấu hổ. Không có song thân, ở tại Vân Mộng Giang thị thời gian so với ở tại Lan Lăng Kim thị thời gian còn nhiều. Không người quản giáo, tính tình không tốt, mọi người đều nói hăn bị chiều hư, khó có thể ở chung. Rõ ràng thân phận tôn quý, khi còn nhỏ các thế gia đệ tử không thích cùng hăn vui chơi, lớn một chút các thế gia đệ tử cũng không có ai nguyện ý đi theo hăn. Trên đài Kim Lăng không ai thật sự tin tưởng hăn có tương lai. Hăn hốc mắt càng ngày càng hồng, lớn tiếng nói: "Ừ đây! Đều là lỗi của ta! Ta chính là một người kém cỏi như vậy! Thế nào?! Các người quản ta?! Không đến phiên các người tới quản giáo ta? !" Đột nhiên, phía trên bầu trời đêm một đạo Lam Quang cắt ngang qua nước sông, thẳng hướng thuyền đánh cá mà đến. Hai đạo thân ảnh song

song dừng ở boong tàu phía trên, Lam Quang thu vào trong vỏ. Vừa thấy hai người này, Lam Tư Truy trong lòng thoáng chốc buông lỏng xuống, kinh hãi nói: "Hàm Quang Quân! Nguy tiền bối!" Bên phải cái người máu me nhầy nhụa phát ra một tiếng cười, vừa vặn một làn sóng đánh tới, thân thuyền lay động, thân mình hấn nhoáng một cái, suýt chút nữa ngã quy, đứng bên trái vị kia vậy mà tự nhiên đưa tay đỡ hấn một phen, lúc này mới đứng vững. Ngụy Vô Tiện thì không nói gì, tất cả mọi người ở đây lần đầu tiên thấy được dáng vẻ không chinh tề này của Hàm Quang Quân. Trên thân hai người bạch y đã bị nhuộm thành màu đỏ sẫm không đồng nhất, toàn thân đều tản ra khí huyết tinh. Lam Vong Cơ nhìn hơi sạch sẽ một ít, nhưng toàn thân trên dưới cũng chỉ có cái ý nghĩa phi phạm tức là đai buộc trán vẫn còn tính là sạch sẽ. Thế nhưng, cái ngón tay kia là do Ngụy Vô Tiện dùng tay áo xé thành, băng bó tiểu vết thương cho hấn, còn hảo hảo mà kết thành nút thắt, thắt ở tay trái phía trên, chỗ đó nhìn còn sạch hơn cả đai buộc trán nữa.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Đan Tâm 6

Ngụy Vô Tiện nói: "Kim Lăng, người trước tiên đem kiếm buông xuống.

Kim Lăng nói: "Ta không bỏ!"

Ngụy Vô Tiện còn muốn nói nữa, ai ngờ, Kim Lăng bỗng nhiên lớn tiếng khóc lên.

Hắn vừa khóc, tất cả mọi người ngây dại.

Ngụy Vô Tiện hướng hắn đi tới một bước, nói: "Này... Đây là làm sao vậy?"

Kim Lăng khóc đến đây mặt đều là nước mắt, lại còn ghen ngào lớn tiếng nói: "Đây là thanh kiếm của cha ta để lại. Ta không bỏ!"

Thanh kiếm này, là thứ duy nhất mà cha mẹ của hắn để lại cho hắn.

Những thiếu niên trạc tuổi Kim Lăng, đa phần đều đã thành thân, đều có hài tử. Khóc lóc đối với bọn họ mà nói, thực sự là rất si nhục. Trước mặt mọi người khóc lớn, đó là trong lòng đã có bao nhiêu là ủy khuất bị dồn nén bấy lâu nay.

Giờ phút này Kim Lăng ở trước mặt mọi người gào khóc, làm cho hắn phảng phất thấy lại năm đó ở Giang Yếm Ly, bộ dáng hắn lúc đó cũng là thương tâm đến cực điểm mà khóc lớn, mà trong lòng ngực của hắn đang gắt gao ôm một vật, là một thanh trường kiếm kim quang óng ánh Kim Tử Hiên.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngụy Vô Tiện lại có chút chân tay luống cuống.

Đúng lúc này, một thanh âm từ trên mặt sông truyền đến: "A Lăng!"

Năm sáu chiếc thuyền lớn chậm rãi bao vây một con thuyền nhỏ, vây quanh thuyền đánh cá này, mỗi con thuyền phía trên đều chất đầy những tu sĩ, đầu thuyền đứng thẳng một vị Gia Chủ. Thuyền lớn của Vân Mộng Giang thị đậu bên phải gần thuyền đánh cá, dựa vào gần nhất, khoảng cách chính giữa bất quá năm trượng, mới vừa rồi lên tiếng, chính là mạn thuyền của Giang Trường.

Kim Lăng hai mắt đắm lệ mông lung, vừa thấy cừu cừu, lập tức lung tung lau mặt một phen, hấp hấp cái mũi, nhìn xem bên này, nhìn lại bên kia, cắn răng bay qua, rơi xuống bên người Giang Trường. Giang Trường bắt lấy tay hăn hỏi: "Người sao lại thế này? Ai khi dễ người!"

Kim Lăng hung hăng xoa lấy đôi mắt, không chịu nói chuyện. Giang Trường ngẩng đầu, ánh mắt âm lãnh quăng hướng về chiếc thuyền đánh cá, hai mắt hàn quang đảo qua Ôn Ninh, đang muốn dừng lại trên người Ngụy Vô Tiện, Lam Vong Cơ hữu ý vô ý mà đi tới trước một bước, hoàn toàn chặn lại thân hình Ngụy Vô Tiện.

Một vị gia chủ bật thốt lên: "Các người thế nhưng còn dám trở về!"

Ngụy Vô Tiện nguyên bản còn đang lo lắng Kim Lăng, nghe được một câu này, bỗng nhiên vui vẻ: "Chúng ta vì cái gì không dám trở về? Vừa rồi ta cùng Hàm Quang Quân hai người giúp đỡ các người dẫn đi một bầy hung thi khổng lồ như vậy, xin hỏi chúng ta vì cái gì lại không dám trở về?"

Tên gia chủ kia ngẩn ra. Mới vừa rồi hăn kêu gọi chỉ do hoàn toàn không cần nghĩ ngợi, chỉ là nhiều năm trôi qua đã hình thành thói quen, theo bản năng nhìn thấy Di Lăng Lão tổ, trước nhất định phải mở miệng dùng ngữ khí khiến trách thị uy một chút, phảng phất chỉ có như vậy mới đứng vững

gót chân, cho thấy chính mình chính xác lập trường. Nghe Ngụy Vô Tiệp nói vậy, lập tức mặt hăn lộ ra vẻ xấu hổ.

Lam Vong Cơ vẫn đứng ở trước người Ngụy Vô Tiệp, cách thuyền đối với Lam Khải Nhân kỳ lễ* nói: "Thúc phụ."

(*Kỳ lễ: nôm na dễ hiểu là cuối đầu trước người lớn đó.)

Trên sông thổi tới gió đêm mang theo vạt áo, tay áo rộng, cùng với đai buộc trán bằng vải lụa tung bay trong gió. Bạch y tuy nhuốm máu, nhưng lại không mất đi dáng vẻ phong thái. Nhóm môn sinh ở Cô Tô Lam Thị đều chỉnh tề hướng về phía hăn đáp lễ.

Qua một hồi, Lam Khải Nhân đáp: "Ừ. Đàn hung thi kia, các người xử lý như thế nào?"

Thấy Lam Khải Nhân ánh mắt cùng trong giọng nói không có thất vọng cùng ý tứ trách cứ, Ngụy Vô Tiệp đáy lòng không khỏi một trận cao hứng, nhìn không được từ phía sau lưng Lam Vong Cơ chui ra, cướp đáp: "Lam lão tiền bối, chuyện này phải nói là dài không kể hết. Hai người chúng ta phẩy đi lão đại nhiệt tình rồi mới đem bày hung thi dẫn tới bãi tha ma phía tây cách chín dặm bên trong một ngọn núi khác, một lần nữa thiết lập cái trận vây khốn. Kế tiếp chúng ta liền bắt lực, chỉ bằng vào chúng ta nhất định là giết không hết, cho nên trở về cùng chư vị nói một tiếng, về sau đều giao cho các người xử lý."

Ngụy Vô Tiệp sử dụng Triệu Âm kỳ, phụ trách làm công việc hấp dẫn bày thi đàn, Lam Vong Cơ thì phụ trách đánh chết bày thi. Bọn họ nguyên bản cảm thấy đám người kia sẽ không ở lại trong Phục Ma điện chờ bọn họ trở về, cho nên cũng không có đến bãi tha ma, hai người trực tiếp hướng đến Di Lăng trên thị trấn dọc theo đường đi vừa tìm vừa hỏi, tại bến tàu biết được có một số lớn người bao hạ tất cả đội thuyền muốn chạy đến Vân Mộng, hai người thừa dịp lúc ban đêm ngự kiếm đuổi theo, ở trên không

phát hiện thuyền đánh cá này, thấy được tình hình trên đó, cả hai liền hạ xuống.

Lam Khải Nhân nhìn thấy Ngụy Vô Tiệm liền tức giận, nguyên bản vẻ mặt đang hòa hoãn một chút, lại trừng mắt lạnh lùng trách mắng: "Ta hỏi chính là hắc, không phải hỏi người!"

Ngụy Vô Tiệm giả bộ mất mặt, nói: "Thật xin lỗi. Ta không nên loạn xen mồm, ta câm miệng đây."

Lam Khải Nhân càng thêm đại hỏa, Lam Vong Cơ lắc đầu, lại đứng ở trước người che chắn Ngụy Vô Tiệm. Nhiếp Hoài Tang tại trên một con thuyền khác vừa ăn quả táo vừa một bên cười, đối với hộ vệ bên cạnh nói: "Năm đó ở vân thâm không biết chỗ cầu học thời điểm chính là như vậy,, nhiều năm như vậy, lão... Lam lão tiên sinh đối với Ngụy Vô Tiệm vẫn là căm thù đến tận xương tủy. Hắc hắc."

Mặt khác các gia chủ nhìn hắc vừa ăn táo vừa xem cuộc vui mà cao hứng bừng bừng, tất cả đều nói không thành lời: "Người này cư nhiên cùng chúng ta giống nhau là gia chủ....."

Không nhìn thấy bản mặt Ngụy Vô Tiệm, Lam Khải Nhân lại bình tĩnh trở lại, nói: "Bây thì đó, chúng ta sẽ tự xử lý. Cũng không thể để chúng lại đi gây tai họa cho người khác."

Lam Vong Cơ gật đầu nói: "Đa tạ thúc phụ."

Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm — nếu ta nói cái cảm ơn hắc sẽ không đến mức cũng tức giận đi, nghĩ vậy, hắc học theo Lam Vong Cơ nói: "Cảm ơn thúc... Cảm ơn Lam Tiên Bối."

Lam Khải Nhân lạnh lùng nói : "Người còn có chuyện gì!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Nghe nói chư vị hiện tại muốn đi Liên Hoa Ổ, lần này là muốn đi nơi nào thương nghị sự tình kế sách a? Thêm hai người chúng ta như thế nào?"

Một người tu sĩ nói: "Ngụy Anh! Người đã từng phạm phải sai lầm quá lớn, hôm nay tính là người đã làm chuyện tốt. Nhưng... Nhưng là muốn chúng ta cùng người kết giao, chuyện đó tuyệt đối không có khả năng."

Ngụy Vô Tiện nói: "Không ai bảo các người cùng ta kết giao! Bất quá, chúng ta hiện tại xem như cùng một trận doanh đi. Hôm nay thiết kế vây giết các người là một đại nhân vật, trong tay chính là có âm Hồ Phù, các người có thể đối phó sao?"

Chúng gia chủ hai mặt nhìn nhau. Quả thật lời Ngụy Vô Tiện nói cũng không phải là giả, bọn họ xác thực cần một người tinh thông chuyện này, mà người thích hợp lại không ai khác chính là Ngụy Vô Tiện, Di Lăng Lão tổ hiện tại hẳn cũng không tính là địch nhân. Có thể hô đánh hô giết nhiều năm như vậy, thoáng cái muốn bọn họ cùng hẳn hợp tác, mặt mũi trên mặt không khỏi kéo xuống.

Ngụy Vô Tiện gợn gàng dứt khoát mà nói: "Các người không cần phải lo lắng đối ta hiệp ân báo đáp*. Muốn báo thù tùy tiện cho các người báo. Không thù báo ân cũng không cần, chỉ cần sau này các người trên đường gặp ta giả bộ làm như không thấy được là tốt rồi, được chưa?"

(Hiệp ân báo đáp: báo thù và báo đáp ân tình)

Nghe vậy, một bên một người thiếu niên lắc đầu, nói: "Có ân báo ân, có thù báo thù. Chỉ mang thù không nhớ ân, này thành thứ gì?"

Nghe hẳn nói câu kia "Này thành thứ gì", không ít người mặt mày đỏ sạm. Lam Tư Truy lập tức nói: "Dương Tử nói không sai!" Còn có mấy danh thiếu niên thừa thốt mà phụ họa. Ban đầu ở nghĩa thành mấy thế gia đệ tử bị người trói cột vào nhau, sau lại nhờ Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong

Cơ đến cứu, lúc này cùng bọn họ đứng chung ở một cái thuyền đánh cá, công khai lên tiếng duy trì. Giang Trùng đối với việc hấn (Ngụy Vô Tiệp) sẽ cùng thuyền mà đi, liền hướng một vị Gia Chủ nói: "Âu Dương tông chủ."

Bị điểm danh Âu Dương tông chủ mí mắt đi theo tâm cùng nơi thành thịch nhảy lên, chỉ nghe Giang Trùng lạnh lùng nói: "Nếu ta nhớ không lầm, cái người nói chuyện lúc này, là nhi tử của người đi. Có ân báo ân, có thù báo thù? Thật sự có cốt khí."

Âu Dương tông chủ vội nói: "Tiểu Tử! Trở về, đến đây với cha!"

Âu Dương Tử chính là cái người đã từng đâm ngực dậm chân khóc lóc vì A Thiển, một cái "Hạt giống đa tình" a~, hấn khó hiểu nói: "Cha, không phải người bảo ta đến trên chiếc thuyền này sao, còn bảo ta đừng làm phiền các người?"

Âu Dương tông chủ lau vệt mồ hôi nói: "Được rồi! Người hôm nay nổi bật như vậy còn chưa đủ sao, tới đây cho ta!" Nhà mình trú trấn Ba Lăng, cùng Vân Mộng cách gần đó, cùng Giang thị thế lực vô pháp so sánh, nhưng hấn không nghĩ chỉ bởi vì nhi tử nói giúp cho Ngụy Vô Tiệp mấy câu đã bị Giang Trùng ghi hận.

Lam Vong Cơ đối với Lam Khải Nhân nói: "Thúc phụ, ta nghĩ cứu huynh trưởng."

Lam Hi Thần hiện tại nói không chừng còn bị quản chế bởi Kim Quang Dao, Lam Vong Cơ bất kể như thế nào cũng không yên lòng.

Nghe hấn nhắc tới Lam Hi Thần, Lam Khải Nhân thở dài một tiếng, nói: "... Tùy người đi."

Những người còn lại lập tức nhìn về phía Giang Trùng. Ở đây thân phận hiển hách nhất trong ba vị gia tộc chi trưởng, Lam Khải Nhân đã bày tỏ thái

độ, Nhiếp Hoài Tang bề ngoài không biểu lộ thái độ nhưng trong tâm lại chấp nhận rồi, hiện tại cũng chỉ xem Giang Trùng. Mỗi người đều biết vị này vì Ngụy Vô Tiệp phản bội giang Tông chủ mà không muốn nhìn mặt hẳn, nghĩ thầm hơn phân nửa là muốn nói không.

Giang Trùng cười lạnh nói: "Người cũng dám quay về Liên Hoa Ổ."

Ném xuống một câu này, hẳn ôm lấy vai Kim Lăng, đi vào trong khoang thuyền.

Âu Dương tông chủ thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi hướng về phía nhi tử quát: "Người người người! Thật là càng lớn càng không nghe lời! Người tốt cuộc muốn như thế nào đây! Hết lần này đến lần khác đều là ta thu dọn bãi chiến trường cho người!"

Âu Dương Tử thật ân cần quan tâm nói: "Cha, ngài cũng đi vào nghỉ ngơi đi, linh lực của ngài còn chưa có khôi phục đâu, cũng đừng tùy tiện ngự kiếm nha."

Hiện tại đại đa số người ở đây linh lực đang dần chậm chạp hồi phục trở lại, miễn cưỡng ngự kiếm nói không chừng đầu sẽ hướng xuống dưới mà ngã quỵ, cho nên bọn họ chỉ có thể đi thuyền. Âu Dương tông chủ đáng người lại vô cùng cao lớn, sức nặng không nhẹ, hiện tại thật đúng là không thể bay qua đi bắt hẳn, bị nhi tử làm tức giận đến phất tay áo tiến vào khoang thuyền. Lam Khải Nhân đứng ở đầu thuyền, đối với Lam Vong Cơ nói: "Người liền ở lại nơi đó?"

Lam Vong Cơ yên lặng gật đầu. Lam Khải Nhân cũng xoay người đi vào. Liên tiếp, tất cả tu sĩ đi thì đi, ngồi thì ngồi. Đợi đến khi nhóm thuyền lớn không còn vây quanh thuyền đánh cá này, liên tiếp kéo ra một cự ly nhất định, bình thường chạy phía sau, Ngụy Vô Tiệp thật dài thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi thả lỏng toàn thân, trên mặt của hắc hiện lên vẻ mệt mỏi cực độ, bỗng nhiên thân thể hơi nghiêng lệch qua một bên

Hắc vừa rồi lay động, cũng không phải bởi vì thuyền này bất ổn, mà là hắc đã thật sự mệt mỏi đến đứng không vững.

Chúng thiếu niên cũng không ngại trên người hắc có máu đen làm cho người ta sợ hãi, rất muốn giống vừa rồi đỡ Lam Tư Truy đồng dạng ba chân bốn cẳng đi đỡ Ngụy Vô Tiệm. Nhưng hoàn toàn không cần đến bọn họ, Lam Vong Cơ hơi khẽ loan hạ eo, một tay vòng qua ngang vai, một tay vòng qua đôi chân, thoáng cái đem Ngụy Vô Tiệm chặn ngang ôm lên ♥

Hắc cứ như vậy ôm Ngụy Vô Tiệm, đi vào khoang thuyền. Trong khoang thuyền không có cung cấp thứ để nằm, chỉ có bốn mảnh ghế gỗ thật dài, Lam Vong Cơ một tay ôm ngang hông của Ngụy Vô Tiệm, để cho đầu của hắc dựa lên trên vai mình, một cái tay khác thì đem bốn mảnh ghế dài ghép lại thành một đế có độ rộng có thể nằm, đem Ngụy Vô Tiệm nhẹ nhàng thả lên, từ trong lòng ngực lấy ra khăn tay, chậm rãi giúp Ngụy Vô Tiệm lau đi những vết máu dính trên mặt. Mới vừa rồi vội vàng giết hung thi rồi bay tới đây, không rảnh để ý tới gương mặt, không bao lâu sau, chiếc khăn tay tuyết trắng đã bị nhuộm một mảnh bởi màu máu huyết. Mà hắc giúp Ngụy Vô Tiệm lau sạch mặt, chính mình vẫn còn chưa lau. Thấy thế, Lam Tư Truy vội vàng lấy ra khăn tay của mình, hai tay trình lên, nói: "Hàm Quang Quân."

Lam Vong Cơ nói: "Ừ."

Lam Tư Truy nghe được ý tứ nhàn nhạt khen ngợi, vui vẻ vô cùng. Lam Vong Cơ cúi đầu xuống, cầm lấy khăn tay tại trên mặt chính mình lau sạch, khuôn mặt lộ ra một mảnh tuyết trắng, chúng thiếu niên lúc này mới thở ra một hơi. Quả nhiên, khuôn mặt băng tuyết lạnh lùng này mới đúng là Hàm Quang Quân, nhìn mới bình thường.

Một người thiếu niên nói: "Hàm Quang Quân, vì cái gì Di Lăng lão Di Lăng tiền bối lại ngã xuống nha?"

Lam Vong Cơ nói: "Mệt mỏi."

Một gã thiếu niên khác ngạc nhiên nói: "Mệt mỏi? Ta còn tưởng rằng..."

Hắn chưa nói rằng cái gì, nhưng mọi người đều biết: Trong truyền thuyết Di Lăng Lão tổ vậy mà cũng sẽ bởi vì đối phó với tẩu thi mà mệt mỏi gục xuống, bọn họ đều cho rằng, Di Lăng lão tổ hẳn là tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay liền có thể giải quyết hết tất cả.

Lam Vong Cơ lại lắc đầu, chỉ nói ba chữ: "Đều là người."

Đều là người. Người nào mà chẳng biết mệt mỏi, lại như thế nào sẽ vĩnh viễn không ngã xuống.

Ghế dài đều bị Lam Vong Cơ hợp lại cùng một chỗ, chúng thiếu niên chỉ có thể mở to mắt trông mong mà ngồi xồm thành một vòng. Nếu Ngụy Vô Tiện mà tỉnh dậy, nói chêm chọc vài câu rồi cùng nhau cãi cọ sau đó lại cười cười nói nói vui vẻ, trêu chọc hết cái này lại đến cái kia, giờ phút này trong khoang thuyền nhất định sẽ rất náo nhiệt, nhưng cố tình hiện tại hắn lại nằm, chỉ có một vị Hàm Quang Quân cái eo thẳng tắp mà ngồi ở bên cạnh hắn.

Thông thường mà nói hẳn là sẽ có vài người đến nói hai ba câu vài chuyện tào lao để giúp bầu không khí trở nên sinh động, nhưng Lam Vong Cơ không nói lời nào, người khác cũng không dám nói chuyện. Ngồi xồm nửa ngày, trong khoang thuyền vẫn là một mảnh tĩnh mịch.

Chúng thiếu niên đều oán thầm nói: "... Thật nhàm chán."

Bọn họ nhàm chán đến bắt đầu dùng ánh mắt giao lưu: "Hàm Quang Quân vì cái gì không nói vài lời? Ngụy tiền bối vì cái gì còn không tỉnh?"

Âu Dương Tử hai tay chống cằm, lặng lẽ chỉ chỉ cái này, chỉ chỉ cái kia, tỏ vẻ: "Hàm Quang Quân vẫn luôn là như thế một câu đều không nói, Ngụy Tiễn bối như thế nào có thể chịu được cùng hắn cả ngày ngốc một chỗ a..."

Lam Tư Truy trầm trọng gật gật đầu, không tiếng động mà khẳng định: "Hàm Quang Quân, xác thực vẫn luôn là như vậy!"

Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiễn nhú nhú mày, đầu nghiêng qua một bên. Lam Vong Cơ nhẹ nhàng đem đầu của hắn vặn lại, tránh cho xoay cổ. Ngụy Vô Tiễn kêu lên: "Lam Trạ!"

Mọi người cho rằng hắn muốn tỉnh, vui mừng quá đổi, ai ngờ Ngụy Vô Tiễn hai mắt vẫn là đóng chặt. Lam Vong Cơ thì thần sắc như thường nói: "Ừ. Ta ở đây."

Ngụy Vô Tiễn không lên tiếng. Phảng phất cảm thấy người bên cạnh làm cho mình cảm thấy rất an tâm, thế là tiếp tục ngủ.

Vài tên thiếu niên ngơ ngác nhìn hai người này, không biết vì cái tự, bỗng nhiên đỏ mặt.

Lam Tư Truy dẫn đầu đứng lên, lắp bắp mà nói: "Hàm, Hàm Quang Quân, chúng ta đi ra ngoài trước một chút..."

Bọn họ cơ hồ là chạy trốn chết, vọt tới trên boong thuyền, bị gió đêm thổi qua, cảm giác kỳ lạ bởi vì làn gió này mà tiêu tán bớt, mới vừa rồi như có cái gì nghẹn ở cổ làm bọn họ sợ đến mức phát hoảng. Một người nói: "Chuyện gì vậy a, vì sao chúng ta lại muốn bỏ chạy! Vì sao a?!"

Âu Dương Tử che mặt nói: "Ta cũng không biết sao lại thế này, nhưng là bỗng nhiên cảm thấy ngốc ở bên trong đó rất không thích hợp

Mấy người giúp nhau chỉ vào kêu to: "Người đỏ mặt cái gì!"

"Ta thấy người đỏ mặt nên ta mới đỏ mặt!"

"Như thế nào đỏ mặt cũng là bệnh, sẽ lây bệnh sao!"

Ôn Ninh từ lúc bắt đầu không có đi đỡ Ngụy Vô Tiện,, cũng không có đi theo vào trong khoang thuyền, ngồi xồm trên boong thuyền. Mọi người mới vừa rồi còn cảm thấy kỳ quái, vì cái gì hắn không vào, hiện tại mới phát giác, Quỷ Tướng Quân thật sự là quá sáng suốt.

Nơi này căn bản không cần người thứ ba a!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Đan Tâm 7

Thấy bọn họ đi ra, Ôn Ninh như là sớm có đoán trước, để trống vị trí cho bọn họ ngồi xồm. Bất quá, chỉ có Lam Tư Truy đi tới, hẳn đi đến bên cạnh Ôn Ninh rồi cùng một chỗ ngồi xồm xuống.

Vài tên thiếu niên ở một bên khác nói nhỏ: "Như thế nào Tư Truy cùng Quý Tướng Quân bộ dáng giống như là rất quen thuộc. Tư Truy cũng không giống tự mình quen thuộc người nha?"

Ôn Ninh nói: "Lam công tử, ta có thể hay không gọi người là A Uyển?"

Chúng thiếu niên trong lòng đồng thời sợ hãi: "Quý Tướng Quân cư nhiên đi làm quen!"

Lam Tư Truy vui vẻ nói: "Có thể a!"

Ôn Ninh nói: "A Uyển, người mấy năm nay sống có tốt hay không?"

Lam Tư Truy nói: "Ta sống rất tốt."

Ôn Ninh gật đầu nói: "Hàm Quang Quân nhất định đối với người rất tốt."

Lam Tư Truy nghe hẳn nhắc tới Lam Vong Cơ khẩu khí liền trở nên tôn kính, càng thêm cảm thấy thân cận, nói: "Hàm Quang Quân đối đãi với ta như huynh như cha, những khúc cảm đều là hẳn dạy."

Ôn Ninh nói: "Hàm Quang Quân, bắt đầu từ khi nào thì mang theo người?"

Suy nghĩ một chút, Lam Tư Truy nói: "Ta cũng không nhớ rõ, có thể là thời điểm ta năm sáu tuổi đi. Lúc đó còn quá nhỏ nên có nhiều sự tình ta không nhớ hết. Bất quá thời điểm còn nhỏ, Hàm Quang Quân cũng không có thường xuyên mang theo ta ở bên người, tựa hồ khi đó có đến năm, Hàm Quang Quân đều đang bế quan."

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, thời điểm kia cũng chính là lần đầu tiên ở bãi tha ma tiểu trừ.

Bên trong khoang thuyền, Lam Vong Cơ ngẩng đầu nhìn bọn tiểu bối lao ra khỏi cửa, sau đó cúi thấp đầu nhìn nhìn cái đầu của Ngụy Vô Tiện lại nghiêng qua một bên.

Ngụy Vô Tiện chân mày nhăn lại, phảng phất rất không thoải mái mà đem đầu uốn tới ẹo lui. Thấy thế, Lam Vong Cơ đứng dậy, đi qua đem cánh cửa cài lại then chốt.

Sau đó, một lần nữa trở lại ngồi bên người Ngụy Vô Tiện, đem đầu của hắn chậm rãi nâng lên, nhẹ nhàng đặt lên đùi của chính mình.

Có cái "gối" mềm mềm. Lần này, đầu Ngụy Vô Tiện rốt cục cũng không còn cảm giác hoảng hốt hay gì nữa, nằm đến là an ổn.

Ngồi nghiêm chỉnh trong chốc lát, Lam Vong Cơ giơ tay lên, gỡ đi đai buộc trán cùng dây cột tóc. Tóc dài đen nhánh xỏa ra rơi xuống, che khuất một bộ phận ở trên khuôn mặt trắng nõn. Hắn đem đai buộc trán đặt ở trước ngực của Ngụy Vô Tiện, đang định một lần nữa vấn tóc, thời điểm đang chỉnh lý lại dung nhan, Ngụy Vô Tiện tựa hồ cảm thấy có chút lạnh, nắm lấy cổ áo kéo lại, vừa vặn, năm ngón tay bắt được cái đai buộc trán.

Hắn lấy thật sự rất nhanh, Lam Vong Cơ một mặt nắm đai buộc trán, lôi kéo, không những không có đem nó lôi ra, ngược lại còn làm cho Ngụy Vô Tiện lông mi run rẩy.

Đợi đến khi Ngụy Vô Tiệm chậm rãi mở ra hai mắt, thời điểm mở mắt, thứ đầu tiên nhìn đến chính là đỉnh đầu của tấm ván gỗ trong khoang thuyền. Hắn ngồi dậy, thấy Lam Vong Cơ cũng ở trong khoang thuyền đang đứng ở phía trước cánh cửa sổ bằng gỗ, phóng tầm mắt nhìn về phía dòng sông đang được ánh trăng chiếu rọi.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Di, Hàm Quang Quân, vừa rồi ta hôn mê một lát sao?"

Lam Vong Cơ mặt nghiêng bình tĩnh nói: "Ừ."

Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Đai buộc trán của người đâu rồi?"

"....."

Hỏi xong, Ngụy Vô Tiệm cúi đầu xuống một chút, ngạc nhiên nói: "Ai nha nha, sao lại thế này, như thế nào lại ở trong tay ta?"

Hắn từ trên ghế dài trở mình bước chân xuống, nói: "Thật sự ngại quá. Có đôi khi ta ngủ rồi liền thích nằm loạn thứ gì đó, xin lỗi a, trả cho người nè."

Lam Vong Cơ nhìn hắn, sau một lúc im lặng, hắn đưa tay nhận lấy đai buộc trán, nói: "Không có việc gì."

Nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn, Ngụy Vô Tiệm nhin cười nhin đến muốn nội thương.

Vừa rồi hắn xác thật là trong nháy mắt đó rất muốn nằm vật xuống ngủ, hắn không có gầy yếu đến nỗi nói xui liền xui. Ai ngờ thân thể hắn chỉ là lệch ra một chút, Lam Vong Cơ liền mau lẹ mà đem hắn bế lên, Ngụy Vô Tiệm ngượng ngùng không có ý tứ trợn mắt nói thầm — ai nha người không cần như vậy a chính ta có thể tự mình đứng vững a.

Hơn nữa, hân cũng không muốn bị buông xuống. Có thể được người ôm tại sao lại phải đứng? Vì thế liền thuận nước đẩy thuyền để cho Lam Vong Cơ đem hân một đường ôm đi.

Ngụy Vô Tiệm sờ sờ cổ, trong nội tâm một bên mừng thầm, một bên đắc ý, một bên tiếc nuối: "Ai, Lam Trạ người này... Thật sự là! Sớm biết ta liền bất tỉnh, ta tiếp tục chóng mặt, ta chóng mặt một đường, mỗi ngày đều chóng mặt, tốt xấu còn có chân để có thể gối lên. Nghĩ thôi cũng thấy sướng rồi

Đến giờ dần, đến Vân Mộng.

Liên Hoa Ổ trước đại môn cùng bến tàu đèn đuốc đều sáng trưng, kim quang chiếu rọi đến mặt nước trong trẻo. Qua một thời gian, bến tàu vốn có rất ít người thoáng cái tụ tập nhiều đội thuyền lớn nhỏ, không riêng gì trước cửa thủ vệ, trên bờ sông còn có mấy cái sạp hàng đang bán thức ăn khuya, các tiểu thực lão bản đều nhìn đến ngây người.

Giang Trừng dẫn đầu rời thuyền, đối với thủ vệ nói rõ vài câu, lập tức có vô số môn sinh danh hạng nặng võ trang tuôn trào ra đại môn. Mọi người từng nhóm lần lượt rời thuyền, các nhóm trưởng bồi ở Vân Mộng Giang thị được an bài đi vào trước.

Âu Dương Tông chủ rốt cục cũng bắt được nhi tử của mình, liền thấp giọng giáo huấn một phen rồi mới túm hân đem đi. Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Vong Cơ đi ra khoang thuyền, nhảy xuống thuyền đánh cá. Ngụy Vô Tiệm quay đầu lại nói: "Ôn Ninh, người tùy tiện đi đâu đó một chút đi?"

Ôn Ninh gật gật đầu. Lam Tư Truy cùng hân hàn huyên một đường, trong lòng cũng biết Giang Trừng nhất định sẽ không nguyện ý để cho hân tiến đến đại môn Liên Hoa Ổ, Lam Tư Truy nói: "Ôn tiên sinh, ta cùng người ở bên ngoài chờ Hàm Quang Quân cùng Ngụy tiên bối đi."

Ôn Ninh nói: "Người cùng ta?"

Nhìn qua hăn như là thật cao hứng, thật không thể tưởng tượng được. Lam Tư Truy cười nói: "Đúng vậy, dù sao các vị tiền bối đi vào đó là muốn thương nghị sự tình trọng đại, ta đi vào cũng không có tác dụng gì. Chúng ta tiếp tục trò chuyện. Vừa rồi chúng ta nói đến chỗ nào rồi? Ngụy tiền bối thật sự đem hai con thỏ con đó trở thành củ cải trắng mà đem trồng sao?"

Hăn tuy thanh âm nhỏ, nhưng phía trước kia hai vị chính là nhĩ lực phi phạm. Ngụy Vô Tiện lòng bàn chân lão đảo một cái. Lam Vong Cơ chân mày cong một chút, nhưng rất nhanh lại khôi phục như cũ.

Chờ đến khi bóng dáng hai người biến mất sau đại môn Liên Hoa Ổ, Lam Tư Truy mới tiếp tục thấp giọng nói: "VẬY TIỂU BẮNG HỮU THẬT ĐÁNG THƯƠNG. BẤT QUÁ, KỶ THẬT, HÀM QUANG QUÂN CŨNG TỪNG ĐEM TA ĐẶT Ở TRONG CÁI ĐỒNG THỎ CON ĐÓ, BỌN HỌ KỶ THẬT KHÔNG SAI BIỆT LẮM..."

Bước vào đại môn phía trước của Liên Hoa Ổ, Ngụy Vô Tiện hít một hơi thật sâu, lúc này mới bình phục tâm trạng.

Có thể sau khi vào cửa, hăn cũng không có kích động như trong tưởng tượng của mình.

Có lẽ là bởi vì có quá nhiều địa phương đều đã đổi mới. Giáo Trường mở rộng gấp ba lần, một tòa rồi một tòa mới xây dựng mái cong câu giác cao thấp đan xen, so với dĩ vãng càng có khí thế, càng lộ ra vẻ vinh quang. Thế nhưng, cùng hăn trong ký ức về Liên Hoa Ổ cơ hồ hoàn toàn khác nhau.

Ngụy Vô Tiện trong lòng thất vọng mất mát. Dĩ vãng trong trí nhớ đây là những căn phòng xưa cũ, nhưng vì những tòa kiến trúc mới hoa lệ này mà bị dỡ xuống xây dựng lại.

Dù sao, chúng nó thật sự là quá già rồi.

Trên giáo trường tất cả các gia tộc môn sinh lại bắt đầu liệt Phương Trận, khoan chân ngồi xuống, tiếp tục tu dưỡng, khôi phục linh lực. Giảng co

một ngày một đêm, những người này đã mỗi một đến cực điểm, làm họ thở muốn không ra hơi. Giang Trường thì dẫn các vị gia chủ cùng các nhóm danh sĩ vào trong đại sảnh thương nghị sự việc hôm nay. Ngụy Vô Tiệp cùng Lam Vong Cơ tùy theo mà vào, mọi người cảm giác không ổn, nhưng cũng vô pháp nói gì.

Vừa mới tiến vào nội sảnh, còn chưa kịp ngồi xuống, lập tức có một người bộ dáng vội vàng tiến lên, hai tay hướng Giang Trường trình lên một phong thư, nói: "Tông chủ."

Giang Trường nhìn thoáng qua, nói: "Ai đưa?"

Người kia nói: "Thuộc hạ cũng không biết. Đây là hôm nay vừa mới đưa đến. Được đưa cùng với phong thư này còn có các loại dược liệu quý hiếm, thuộc hạ sợ là có vị gia chủ nào đó đưa tới quà tặng, hiện tại tạm thời đặt ở bên ngoài đại sảnh, còn chưa có đưa vào kho. Phong thư này cũng không có hủy đi, chờ ngài trở về lại xem. Tất cả đều được kiểm nghiệm qua, không có hạ vết tích nguyên rủa."

Giang Trường nói: "Người đưa là ai?"

Người kia nói: "Chỉ là một người dân bình thường sống ở phụ cận trong thành, có người nhờ vả, nên cũng không biết sự tình ra sao."

Không phải ai muốn đưa thư cho Vân Mộng Giang Thị gia chủ thì liền có thể đưa đến, hơn nữa còn là một phong thư không có kí tên. Người truyền tin hiển nhiên cũng đã cân nhắc đến điểm này, nhóm người phụ trách tiếp thu một đám dược liệu quý báu không dám chậm trễ nên mới vội vàng chạy đến trình lên bức thư. Ở đây có hơn mười vị gia chủ không người nào phát ra tiếng, nói rõ cũng không phải do bọn họ đưa tới. Ngụy Vô Tiệp trong lòng khẽ động, trong đầu hiện ra khuôn mặt tái nhợt của Tần tổ kia.

Giang Trường một tay tiếp nhận thư tín, hai ba lần hạ trừ ấn chú nguyên rủa được niêm trên phong thư, từ bên trong lấy ra bảy tám trang giấy. Đầu tiên là vôi vàng quét mắt nhìn qua, nhưng mà, từ hàng ngũ thứ nhất trở lên, ánh mắt của hắn chính là rùng mình, nói: "Chư vị, thỉnh chính mình tùy tiện ngồi."

Nguyên bản có nhiều khách lạ ở đây như vậy, vô luận như thế nào cũng không nên xem thư tín trước mặt mọi người, đặc biệt những khách nhân này không phải là tới để uống trà nói chuyện phiếm, họ là tới thương nghị chuyện quan trọng. Giang Trường cầm lấy các trang giấy, xem lại mấy lần liên tiếp, càng xem thần sắc càng trở nên nghiêm túc. Cuối cùng, hắn làm một hành động mà mọi người không thể tưởng tượng được, chính là: Đem thư tín giao cho người ngồi cách hắn gần nhất Lam Khải Nhân.

Lam Khải Nhân đầu tiên là ngần ra: "Giang Tông chủ, đây là thư tín của người, vì sao cho ta xem?"

Giang Trường nói: "Lam Tiền Bối, phong thư này, e rằng không chỉ là đưa đến cho mỗi mình Giang mỗ."

Lam Khải Nhân thấy hắn kiên trì, tiếp nhận thư tín, sau khi xem qua, thần sắc cùng động tác phảng phất như bị Giang Trường đồng hóa, sau đó đem tín đưa cho vị gia chủ kế tiếp.

Người Gia Chủ kia nhìn thoáng qua, trợn mắt há hốc mồm. Một bên người đã sớm kiềm nén không được lòng hiếu kỳ. Giang Trường cùng Lam Khải Nhân thời điểm xem thư tín bọn họ không dám đi qua vây xem, lúc này đều đến chen cùng một chỗ, đem bảy tám trang giấy đều phân ra. Nhìn một chút, có người bật thốt lên: "Trời ạ!"

"Không nghĩ tới... Liễm... Kim Quang Dao thế nhưng có thể làm ra loại sự tình này..."

Một người khác vui vẻ nói: "Mới vừa rồi trên đường vẫn còn sầu muộn nên như thế nào thảo phạt Kim Quang Dao, dùng cái cớ gì, không nghĩ tới người này chính mình tự chui đầu vào rọ!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Trên thư đã viết cái gì?"

Một người gia chủ cầm lấy thư tín, nói: "Lúc trước ta đã cảm thấy kì quái, Lan Lăng Kim thị lão gia chủ tuy... Tuy rằng có cái gì kia, nhưng cũng không thể nào bị chết đến mất thể diện như vậy, thì ra là thế. Hẳn thật sự là quá độc ác."

"Đối với người ngoài tàn nhẫn thì tính là gì, đối với chính mình cũng đủ tàn nhẫn. Nếu ta là Kim phu nhân... Không đúng, nếu ta là Tần Tố, ta cũng không còn mặt mũi nào mà sống tiếp a."

Ngụy Vô Tiệm đem mấy trang giấy lấy lại đây, cùng Lam Vong Cơ một chỗ xem qua, xem xong cả hai song song ngẩng đầu.

Mấy trang giấy này, tràn đầy ghi chép đều là Kim Quang Dao "Sự tích Quang huy", được chia làm vài kiện.

Cái thứ nhất, là cái chết của Kim Quang Thiện

Kim Quang Thiện một đời phong lưu sắp hạ lưu, khắp nơi lưu tình khắp nơi lưu giống, nguyên nhân cái chết của hắn cùng thứ này cũng có liên quan, đường đường Lan Lăng Kim thị Gia Chủ, thời khắc thân thể suy nhược vậy mà vẫn kiên trì muốn cùng nữ nhân tầm hoan mua vui, rốt cục đã chết tại Mã Thượng Phong.

Này nói ra thật sự không còn thể diện nào. Kim phu nhân đau lòng vì mất con trai độc nhất cùng con dâu, liền buồn bực không vui mấy năm, cho rằng trượng phu trước khi chết vẫn còn không quên lâu lổ, cuối cùng cũng ném mạng, Kim phu nhân đang sống sờ sờ khỏe mạnh nhưng lại bị bệnh vì tức giận, không lâu sau đó liền buông tay rời khỏi nhân gian. Lan

Lăng Kim thị bốn phía che lấp trấn áp tiếng gió, nhưng mà chúng nhà sớm đã ngầm hiểu ý lẫn nhau. Trên mặt bày vẻ đau buồn than tiếc, kì thực ai cũng đều cảm thấy hẫng như vậy là đáng đời, cái chết như thế rất xứng với hẫng.

Nhưng mà, phong thư này vạch trần một thứ bí mật chính là: Kim Quang Thiện là bị cái người duy nhất phù chính (từ thiếp lên làm vợ) con riêng Kim Quang Dao hại chết.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Đan Tâm 8

Nhìn đến đây liền đứt đoạn, hạ một trang giấy ở trong tay người khác, Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Như thế nào giết chết?"

Vị Gia Chủ kia lại khúm núm, Ngụy Vô Tiệm không khách khí đem trang giấy trong tay hắn cầm tới, nhìn lướt qua, rốt cuộc cũng biết vì sao sắc mặt mọi người lộ vẻ khó có thể mở miệng.

Trên giấy viết nội dung, thật là khiến người bất kham -- vị này Liễm Phương Tôn đem chính cha ruột của mình một mực trói chặt, bí mật tìm tới hơn hai mươi danh lão sắc suy kỹ (nữ)-nữ*, lệnh các nàng thay phiên ra trận, thẳng đến Kim Quang Thiện lấy loại phương thức xấu xí đến cực điểm mà chết đi.

Sau đó, Kim Quang Dao tự nhiên đem những người lão kỹ (nữ)-nữ đều giết chết diệt khẩu. Nhưng mà, trong đó có một người lão kỹ (nữ)-nữ có chút thông minh, bị đâm hai kiếm, chảy máu rất nhiều, lại cố nén đau đớn bất động giả chết, chờ người vội lấp thi thể các nàng xong rồi rời đi, lúc này mới từ trong đất bò ra ngoài, chạy thẳng đến nơi khác thoát thân. Trên thư tín có ghi lời chứng cùng với nơi ở của lão kỹ (nữ) rõ ràng, có thể kiểm chứng bất cứ lúc nào.

Ban đầu lấy tin người kia có nói: "Lão Tông Chủ Kim Quang Thiện dù nói thế nào, cũng là cha ruột của hắn, nếu như chuyện này là thật... Nhưng là..."

Giang Trường nói: "Làm cho người buồn nôn, sờn cả tóc gáy."

Một người khác dương tay nói: "Ha ha, ở đây còn có cái càng làm cho người kinh tởm hơn này!"

Tin tức trên phong thư này vạch trần hai cái bí mật, chính là Kim Quang Dao phu nhân Tần Tổ cùng với cái chết của con trai độc nhất.

Mọi người đều biết, Kim Quang Dao là con thứ của Kim Quang Thiện, Tần Tổ thế nhưng là tùy tùng của Kim Quang Thiện nhiều năm đi theo con gái của Tần lão tông chủ, có thể nói môn đăng hộ đối. Ngoài thê tử của mình, Kim Quang Dao chưa bao giờ cùng bất kỳ một nữ nhân nào từng có ái muội, bởi vậy người bên ngoài khen ngợi Liễm Phương Tôn cùng với phụ thân của mình là bất đồng, cảm thán Tần Tổ tìm được nhân duyên tốt. Nhiều năm trước tới nay, hai người này đều ở trong Huyền Môn Bách gia ân ái vợ chồng, tương kính như tân (Tôn trọng nhau như khách). Từng sinh hạ một đứa con có tên là Kim Như Tùng, tính tình dịu ngoan, phu thê đều đối với nó yêu thương rất nhiều. Nhưng mà thời điểm A Tùng chỉ có vài tuổi thì bị một người trong Lan Lăng Kim thị từng có hiềm khích gia chủ nên bị độc hại, bất hạnh chết non, Kim Quang Dao bi thương phần nộ đem gia tộc này nhốt cỏ tận gốc, vì nhi tử báo thù. Mà Tần tổ thương tâm quá độ, kể từ đó, không còn xuất hiện nữa.

Sự xuất hiện của phong thư này triệt để đem cái ấn tượng của mọi người phá vỡ. Âu Dương Tông chủ không thể tin nói: "Chuyện này có thật không? Kim phu nhân, Tần Tổ, nàng... Nàng là Kim Quang Thiện cùng Tần lão Tông chủ thê tử tư thông sinh ra? !"

"Chỉ sợ hơn phân nửa là thật! Kim Quang Thiện là hạng người gì, người cũng không phải không biết. Hơn nữa Tần phu nhân và thị nữ cùng lúc trước đỡ đẻ Tần Tổ, bà đỡ lời chứng đều có, giả không được!"

"Tần lão Tông chủ đi theo Kim Quang Thiện bao nhiêu năm a, thậm chí thê tử của mình vậy mà cũng có thể cùng bộ hạ cũ chia sẻ. Kim Quang Thiện này!"

Này đúng thật là một chuyện kinh thiên gièm pha. Nói cách khác, Kim Quang Dao cùng Tần Tố, hai vợ chồng này căn bản là một đôi thân huynh muội cùng cha khác mẹ.

Đáng sợ hơn chính là, nội dung trong thư này là do thị nữ làm chứng và viết ra, Kim Quang Dao tại lúc trước khi kết hôn thì đã biết bí mật này.

Cho dù Kim Quang Thiện nhớ không rõ Tần Tố là nữ nhi của ai, nhưng Tần Tố mẫu thân Tần phu nhân lại sẽ không quên. Trong lòng nàng kinh hoàng, tại lúc trước khi đại hôn, lặng lẽ đi tìm Kim Quang Dao, tiết lộ một chút sự tình, cầu xin hắn hãy tìm cách để hủy bỏ hôn sự này, tuyệt đối không thể gây nên sai lầm lớn.

Nhưng mà, Kim Quang Dao biết rõ Tần tố và mình là thân huynh muội ruột, vậy mà vẫn cưới nàng. Hắn muốn tại Lan Lăng Kim thị đứng vững gót chân, liền cần phải có phụ thân Tần tố kiên cố nhạc phụ giúp hắn trợ lực. Không riêng cưới, còn sinh hài tử. Tần phu nhân rất thông khổ, nhưng lại không dám nói với người bên ngoài, thế là bệnh tật mà chết vì tâm tình hoảng loạn, trước khi lâm chung mới nhìn không được hướng thị nữ mà mình tâm phúc nhất nói hết một phen.

Ngụy Vô Tiện nói khẽ với Lam Vong Cơ: "Khó trách hắn lúc trước ở mật thất đối với Tần tố nói, 'A Tòng nhất định phải chết'."

Con của hắn e rằng căn bản không phải do người khác ám hại, mà là chính bản thân hắn hạ độc thủ. Gần thân huynh muội sở sinh chi tử, 89% sẽ là si ngốc. A Tòng khi chết vừa vặn chỉ mới được vài tuổi, chính là ấu tử tuổi còn quá nhỏ. Thời điểm hài tử quá nhỏ thì người bên ngoài không nhìn ra manh mối gì, chỉ khi nào lớn lên, sẽ bại lộ A Tòng cùng người thường bất đồng sự thật. Cho dù có thể hay không hoài nghi đến huyết thống cha mẹ A Tòng, nếu là sinh ra một cái nhi tử si ngốc, người bên ngoài cũng sẽ không miễn đối với Kim Quang Dao lời ra nói vào, chỉ chỉ trỏ trỏ, nói là

bởi vì hãn dẫn theo kỹ nữ có máu huyết dơ bẩn nên mới sinh ra cái loại hài tử này, các loại nói bóng nói gió.

Dù sao, bất kể như thế nào, Kim Quang Dao đều không cần giữ lại một người nhi tử rất có thể là ngu ngốc. Giết đi A Tùng, vu oan cho Lan Lăng Kim thị từng có hiềm khích gia chủ, sau đó dùng danh nghĩa báo thù cho nhi tử, quang minh chính đại thảo phạt gia tộc không phục hãn -- tuy lãnh khốc vô tình, nhưng lại là một mũi tên trúng hai con nhạn.

Tin mật báo đều được sửa sang rõ ràng, liệt ra đủ loại chứng cứ, còn liệt thêm nơi ở của mấy vị nhân chứng, có thể cung cấp kiểm chứng. Cuối cùng bút chuyển hướng, đồng dạng mà tỏ vẻ, người viết thư cũng là trong lúc vô tình cứu được một vị nhân chứng, mới từ từ đem chân tướng từng cái vạch trần. Tuy Kim Quang Dao hiện giờ như mặt trời giữa trưa, nhưng hãn thật sự không muốn đồ đệ làm ra cái vẻ đạo mạo bại đức tiếp tục lừa gạt mọi người, bởi vậy đem sự tình hãn làm đều công bố lộ ra, hướng tất cả đại thế gia đều đưa một phần, thỉnh chư vị gia chủ cần phải cẩn thận người này, coi chừng tiểu lý tàng đao của hãn*.

(Tiểu lý tàng đao/笑裡藏刀: Bên ngoài thì cười như gió xuân, bên trong thì âm mưu tính kế, lập mưu kín kẽ không để kẻ địch biết)

Sau một lúc tất cả mọi người truyền tay nhau đọc xong bức thư, cả đám cần một chút thời gian để tiêu hóa chuyện này. Nhiếp Hoài Tang ngơ ngác nói: "... Lai lịch của người đưa tin kia là gì?"

Một vị gia chủ nói: "Bất kể là lai lịch gì, có một việc có thể xác định: Hãn là một vị nghĩa sĩ, tuyệt đối là đứng ở bên phía chúng ta."

Nhiều tiếng người phụ họa vang lên: "Không sai!"

Ngụy Vô Tiện lại nói: "Người viết thư này nhân lực tài lực vật lực cũng không thiếu, điều tra chứng cứ, tìm kiếm nhân chứng, khắp nơi truyền tin còn tặng kèm một đám dược liệu quý báu, tuyệt đối lai lịch không nhỏ. Bất

quá, nghĩa sĩ? Chuyện chưa có thể xác định. Phong thư này, hắn cũng đưa một phần cho Tần Tổ, trực tiếp làm cho Tần Tổ tại Kim Lâm Đài tự sát. Nếu quả thật chỉ là muốn công bố mặt thật sự của Kim Quang Dao, vì cái gì ngay vừa lúc bắt đầu không mang đến cho từng thế gia xem?"

Nghe hắn nói vậy, lập tức có người phản bác: "Người truyền tin như thế nào nghĩ đến nó sẽ gây thành bi kịch như vậy chứ?".

Vài nữ tu lớn tuổi liền nói: "Tần Tổ thật đáng thương a."

"Lúc trước ta còn ao ước được như nàng, trong lòng thầm nói thật sự là có mệnh tốt, xuất thân tốt, gả cũng tốt, Kim Lâm đài nhất quán chỉ một nữ chủ nhân, được trượng phu toàn tâm toàn ý, ai biết, chậc chậc."

Một vị phu nhân giống như hiểu lắm mà nói: "Cho nên nhìn qua bề ngoài trông rất xinh đẹp, sau lưng thường thường đều là thiên sang bách khổng." (Thiên Sang Bách Khổng: Khuyết tật khắp nơi, vấn đề nghiêm trọng. Bị tàn phá nặng nề, đầy mình thương tật)

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Chỉ sợ Tần Tổ chính là bởi vì không cách nào nhìn được khi nghe người bên ngoài tựa như đồng tình thương hại, chính vì nghe được những lời nói trong lúc rảnh rỗi, cho nên mới lựa chọn tự sát đi."

Lam Vong Cơ nhìn qua bức thư, nói: "Trong thư viết, còn rất nhiều nghi vấn."

Lam Khải Nhân nói: "Nơi nào còn nghi vấn?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Kia những nhiều. Ví dụ như, Tần phu nhân đối với việc hôn nhân của nữ nhi trong lòng kinh hoàng, vì cái gì không đi tìm Kim Quang Thiện, trực tiếp để cho hắn hạ lệnh hủy bỏ hôn sự, vì cái gì lại đi tìm Kim Quang Dao? Lại ví dụ như, Kim Quang Dao người này can đảm cẩn trọng, kín đáo cẩn thận, làm sao có thể không có xác nhận người kia tìm đến hai mươi danh kỹ nữ xác thực đã chết liền vùi lấp?"

Một vị gia chủ tức giận nói: "Này gọi là lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó thoát."

Nghe vậy, Ngụy Vô Tiệm mỉm cười, không nói gì nữa.

Hắn biết, hiện tại không ai nghe lọt lời của hắn, cũng không ai tỉ mỉ cân nhắc nghi ngờ của hắn đưa ra. Cho dù có nói thêm vài lời, nếu như ý kiến bất đồng, người bên ngoài nói không chừng sẽ bắt đầu chia mũi nhọn nhằm vào hắn. Nếu là ở mười mấy năm trước, hắn căn bản sẽ không cần phải để ý tới người khác nhằm vào mình, muốn nói cái gì liền nói, người nghe cũng phải nghe, không nghe cũng phải nghe. Nhưng hôm nay, hắn đã lười biếng không có hứng thú gì để mà xuất ra danh tiếng rồi.

Vì vậy, trong phòng mọi người sống sau cao hơn sống trước lên án công khai bắt đầu:

"Lúc trước Kim Quang Dao chính là dựa vào lấy lòng Xích Phong Tôn cùng Trạch Vu Quân nên mới có thể từng bước đi lên, bằng không hắn chỉ là con của một kỹ nữ, làm sao có thể ngồi đến vị trí hôm nay? Không nghĩ tới người này quá vong ân phụ nghĩa, điên cuồng, hai vị nghĩa huynh đều không may gặp phải độc thủ của hắn, aizz! Chỉ mong Trạch Vu Quân tuyệt đối không thể có cái gì sơ xuất!"

Ban đầu bọn họ đều không tin Nhiếp Minh Quyết cùng cái chết phân thân và Kim Quang Dao có liên quan, nhưng bây giờ đột nhiên tin."Vong ân phụ nghĩa" cùng "Mất trí" hai cái này từ trước kia cơ hồ là cùng Ngụy Vô Tiệm buộc chặt, chợt nghe xong hắn nói còn tưởng rằng lại đang chửi mình, chốc lát mới kịp phản ứng. Tiếng mắng vẫn là giống nhau, nhưng đối tượng lại bị thay đổi, có chút không quen.

"Không riêng gì nghĩa huynh, thân huynh đệ lại càng khó thoát khỏi một kiếp. Kim Quang Thiện những năm trước khi chết, hắn đang bận rộn khắp nơi thanh lý con trai ngoài giá thú của cha mình, sợ có người đến giết cùng

hắn tranh đoạt vị trí. Mạc Huyền Vũ coi như khá tốt, nếu không phải điên rồi chạy trở về, nói không chừng cái kết cũng không phải như vậy, bởi vì các loại nguyên nhân biến mất."

"Có lẽ cái chết của Kim Tử Hiên cùng hắn không tránh khỏi có quan hệ."

"Chắc chắn thoát không được quan hệ! Nhân phẩm bại hoại. Ai còn nhớ rõ năm đó Hiếu Tinh Trần? Minh Nguyệt Thanh Phong Hiếu Tinh Trần. Còn có Lịch Dương Thường thị án, sự kiện Tiết Dương kia cũng là vị Liễm Phương Tôn này dốc hết sức bảo vệ đấy."

"Vì Âm Hồ Phù thực sự là mặt cũng không cần."

"Cũng không đơn thuần chỉ vì Âm Hồ Phù. Thời điểm đạo trưởng Hiếu Tinh Trần mới vừa xuống núi, không phải là có rất nhiều gia tộc đều muốn thỉnh hắn làm khách sao? Lan Lăng Kim thị cũng muốn mời hắn gia nhập, nhưng đã bị từ chối một cách khéo léo lịch sự. Kim gia khi đó đang đặc ý, kết quả bị một cái tiểu đạo sĩ cự tuyệt, cảm thấy thật mất mặt, cho nên về sau Lan Lăng Kim thị muốn bảo vệ Tiết Dương, cũng có vài nguyên nhân liên quan đến thù cũ, tóm lại muốn chính là nhìn Hiếu Tinh Trần kết cục thảm bại."

"Hừ! Bọn họ coi mình là cái gì a, không gia nhập liền muốn người đẹp mắt?"

"Aizz... Đáng tiếc. Năm đó ta từng may mắn có xem qua đạo trưởng Hiếu Tinh Trần săn đêm. Sương hoa nhất kiếm động thiên hạ a."

"Kim Quang Dao sau đó một lần nữa đem Tiết Dương thanh trừ sạch sẽ, hảo vừa ra chó cắn chó."

"Lại nói tiếp, ta còn nghe được một cái tin đồn. Năm đó thời điểm Kim Quang Dao tại Kỳ Sơn Ôn thị nằm vùng, căn bản không thành thật, đánh chủ ý như vậy: Nếu là Xạ Nhật chi chinh tình hình trận chiến không tốt, cứ

tiếp tục tại Ôn gia vẽ đường cho hươu chạy, lấy lòng thúc ngựa Ôn Nhược Hàn. Nếu muốn Ôn gia rơi đài, hẳn liền có thể quay giáo đánh một đòn, làm một người anh hùng."

Có người châm chọc nói: "Thật biết tính toán, kiếm được bộn sinh ý không lỗ a. Làm thương nhân được rồi, tu cái gì tiên a?"

"Ôn Nhược Hàn dưới cửu tuyền đoán chừng cũng bị hấn làm tức chết, năm đó hấn thế nhưng đem Kim Quang Dao xem như là thân tín mà bồi dưỡng. Nói những bí mật cho hấn biết, Kim Quang Dao hiện giờ một thân kiếm pháp cùng công phu, bảy tám phần mười đều là Ôn Nhược Hàn dạy cho hấn."

Những tin đồn cũng không phải là ngày đầu tiên truyền lưu, nhưng mà, thời điểm ở quá khứ Kim Quang Dao đặc thế, những tin đồn đó đã được áp chế rất tốt, căn bản không ai cho là thật. Trong khi vào đêm này, những tin đồn dường như đã bất ngờ chuyển thành chứng cứ xác thực, Kim Quang Dao chỉ trong phút chốc trở thành một tên tội phạm có hành vi phạm tội đầy mình, hấn dường như đã trở thành một người điên(Chém khúc cuối T ^ T. Tiếng Trung khó hiểu vãi: gốc của nó đây → 用以佐证他的丧心病狂。 "如此看来，这位金某真是个可怕的人物。)

"Như vậy xem ra, vị Kim mỗ này thật sự là một nhân vật đáng sợ. Giết cha, giết mẹ, giết huynh, giết vợ, giết con, giết chủ, giết hữu... Còn loạn luân."

"Lan Lăng Kim thị ngang ngược bá đạo, Kim Quang Dao lại càng chuyên quyền độc đoán, chưa bao giờ lắng nghe ý kiến của người khác, chúng ta đã sớm chịu đủ cổ ác khí này rồi."

"Hấn là nhìn những năm gần đây tất cả thế lực đều không ngừng mở rộng, thực lực phát triển, sinh ra cảm giác uy hiếp, sợ hãi bị lật đổ giống

như lúc trước tại Kỳ Sơn Ôn thị, cho nên mới hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, đây là muốn dứt khoát đem chúng ta một lưới bắt hết đi?"

"Vọng tưởng! Một khi đã như vậy, chúng ta để cho biến cố mà hấn sợ nhất trở thành sự thật!"

Bỗng nhiên, một người quay đầu lại nói: "Ngụy tiên sinh, Kim Quang Dao kẻ này trong tay có Âm Hồ Phù, vật này cần phải nhờ cậy người rồi."

Ngụy Vô Tiệm nói: "A?"

Ngụy Vô Tiệm không nghĩ tới sẽ có người chủ động đến nói chuyện cùng mình, hơn nữa còn nhiệt tình như vậy, có chút hơi do dự. Lập tức, một vị gia chủ khác cũng nói: "Không sai! Trên đoạn đường này, không người nào có thể thoát khỏi bàn tay của Di Lăng lão tổ!"

"Lần này Kim Quang Dao đá vào tấm sắt rồi, ha ha ha ha..."

Ngụy Vô Tiệm nhất thời có chút nói không nên lời. Lần trước người bên ngoài nếu như đối với hấn nói chuyện như vậy, như thế là thói phồn nịnh hót, đã là mười mấy năm trước tại bên trong Xạ Nhật chi chinh.

Có thật nhiều người, nhất định phải đứng ở một bên đối lập, mới có thể xác định lập trường của mình là chính xác. Lúc này bọn họ có chung một kẻ địch mới, thống nhất chiến tuyến, có tán đồng cảm giác, vì vậy cả đám nhao nhao bắt đầu đối với Ngụy Vô Tiệm lấy lòng, xác nhận hấn ở bên trong trận doanh này, cũng thừa cơ biểu hiện phe mình khoan dung rộng lượng tha thứ cùng hải nạp bách xuyên.* (Hải nạp bách xuyên: Biển có thể thu nạp trăm sông, dùng để hình dung lòng khoan dung độ lượng bao la như trời biển.

Mặc dù cuối cùng cũng có người tiếp nhận hấn ngồi trên vị trí Bách gia, nhưng hấn cũng không có nếm ra bao nhiêu hương vị khổ tận cam lai, càng không có cái gì rốt cục được thể nhân tiếp nhận mà cảm động.

Chỉ là trong lòng nhin không được hoài nghi: "Năm đó bọn họ có phải hay không cũng giống như đêm nay, một đám người tụ tập tại một chỗ cùng mở cuộc hội nghị bí mật, sau đó liền muốn vây quét bãi tha ma?"

.

.

.Sau khi hội nghị kết thúc, yến tiệc Vân Mộng Giang thị cũng vừa chuẩn bị xong, có thể ngồi vào vị trí dùng bữa.

Nhưng mà, trên yến tiệc lại thiếu mất hai cái thân ảnh. Mọi người ngạc nhiên nói: "Như thế nào thiếu mất Ngụy Vô Tiện cùng Hàm Quang Quân?"

Giang Trừng ngồi ở ghế lớn, hỏi người bên cạnh: "Người đâu?"

Người kia nói: "Hai người bọn họ vào phòng bên trong thay đổi y phục, sau khi thay xong họ có nói ra ngoài đi dạo một chút, đợi lát nữa sẽ trở về."

Giang Trừng cười lạnh một tiếng, nói: "Vẫn là như cũ, không biết cấp bậc lễ nghi."

Lời này tựa hồ cũng đem Lam Vong Cơ chỉ trích, Làm Khải Nhân trên mặt lộ vẻ không vui, dừng một chút, Giang Trừng điều chỉnh sắc mặt, khách khí nói: "Chư vị trước dùng cơm đi."

.

.

.

Lam Vong Cơ tùy ý để Ngụy Vô Tiện dẫn đi, cũng không có hỏi đi nơi nào, mọi nơi nhàn nhã đi như tản bộ.

Trước bến tàu Liên Hoa Ổ có bày bán các quầy hàng quán nhỏ, Ngụy Vô Tiện đi qua, cười nói: "Không cùng bọn họ dùng bữa là rất đúng, Lam Trạm đến đến đến, cái bánh này ăn ngon. Ta mời người a! Lấy hai cái đi cho khỏi phiền toái."

Chủ Quán lập tức vui vẻ ra mặt rồi dùng giấy dầu bao lại hết hai cái bánh, Ngụy Vô Tiện đang muốn tiếp lấy, chợt nhớ tới hắn không có mang theo tiền.

Lam Vong Cơ đã thay thế hắn một tay nhận lấy, một tay trả tiền.

Ngụy Vô Tiện nói: "Ai nha. Thật xin lỗi, như thế nào luôn là như vậy? Cứ mỗi lần ta muốn mời người ăn thứ gì đó thì dường như mỗi lần đều không thành."

Lam Vong Cơ nói: "Không sao."

Ngụy Vô Tiện cúi đầu cắn xuống cái bánh, nói: "Trước kia khi ta còn ở bến tàu này muốn ăn cái gì cũng đều không cần phải trả tiền, tùy tiện ăn tùy tiện lấy, ăn xong liền đi, lấy rồi thì bỏ chạy. Qua một tháng chủ quán tự nhiên sẽ đi tìm Giang thúc thúc báo cáo thu chi."

Lam Vong Cơ trong tay cầm lấy bánh bột ngô có hình cầu, cắn xuống một cái nhỏ, bánh trở thành hình bán nguyệt, nhặt tiếng nói: "Người bây giờ cũng không cần trả tiền."

Ngụy Vô Tiện cười lớn: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Hắn hai ba cái đem bánh ăn xong, đem giấy dầu vò thành một đống, cầm trong tay ném chơi, nhìn quanh mọi nơi, nói: "Không có gì trong những gian hàng khác. Trước đây nơi này cho dù có trễ đến thế nào thì cũng đều chật ních các sạp hàng, bán đủ loại kiểu dáng thức ăn. Bởi vì buổi tối ở Liên Hoa Ổ thường có không ít người đi ra ăn khuya. Thuyền cũng rất nhiều, không thể so kém với Thái Y Trấn bên kia các người."

Hắn nói: "Lam Trạm, người tới quá muộn. Bỏ lỡ thời điểm náo nhiệt bận rộn nhất có thể chơi rất nhiều trò."

Lam Vong Cơ nói: "Không muộn."

Trầm mặc một lát, Ngụy Vô Tiện cười nói: "Năm đó ở Vân Thâm không biết chỗ đi học, khi ta nhiều lần muốn người tới Vân Mộng chơi, người đều không để ý ta. Ta đành phải ngang ngược một chút, trực tiếp đem người kéo đi."

Hắn nói: "Sao lại ăn chậm như vậy? Ăn không ngon sao?"

Lam Vong Cơ nói: "Ăn không nói."

Hắn từ trước đến nay ăn đồ phải nhai kỹ nuốt chậm, nếu như có lời muốn nói, vậy thì phải cam đoan trong miệng tuyệt đối không có đồ vật gì cản trở. Ngụy Vô Tiện nói: "Vậy ta không nói với người, người ăn đi. Nghĩ đến người không thích, ta còn muốn gọi người đem phần còn lại cho ta ăn được rồi."

Lam Vong Cơ đối với chủ quán nói: "Lại bán thêm một cái."

Cuối cùng, Thời điểm Ngụy Vô Tiện đem cái bánh thứ ba đều đã ăn xong, Lam Vong Cơ vẫn còn đang chậm rãi gặm cái bánh đầu tiên của mình. Mà Ngụy Vô Tiện đã dẫn hắn đi được cách Liên Hoa Ổ càng ngày càng xa, dọc theo đường đi khắp nơi chỉ này chỉ kia cho hắn xem, không ngừng nói chuyện, đối với Lam Vong Cơ miêu tả khi mình còn nhỏ.

Hắn đặc biệt tưởng nhớ lúc mình còn nhỏ, lúc mình lớn lên, chơi đùa, khóc lóc om sòm, quậy phá khắp nơi. Lăn lộn qua các địa phương đều cho Lam Vong Cơ nhìn một lần, nói cho hắn biết mình từng ở nơi này làm qua những việc xấu, chơi những trò chơi điên khùng, hắn từng có một lần bắt gà rừng, sau đó sẽ mang về quan sát biểu tình biến hóa lúc còn nhỏ của Lam Vong Cơ, mong đợi mỗi một cái phản ứng của hắn.

Ngụy Vô Tiện nói: "Lam Trạm! Xem ta, nhìn cây này."

Lam Vong Cơ cũng đã ăn xong phần bánh của mình, đem giấy dầu gấp lại chỉnh tề thành một khối hình vuông nhỏ gọn gàng, nhìn theo phương hướng Ngụy Vô Tiện chỉ. Kia chẳng qua chỉ là một gốc cây cổ thụ phổ thông, thân cây thẳng tắp, cành lá mở rộng, hẳn là đã có mấy thập niên.

Ngụy Vô Tiện đi đến dưới cây, vòng quanh nó đi hai vòng, vỗ vỗ thân cây, nói: "Ta từng trèo qua cây này."

Lam Vong Cơ nói: "Mới vừa rồi đi trên đường, người mỗi một thân cây đều trèo qua."

Ngụy Vô Tiện nói: "Cây không phải điều là tương tự! Đây là cái cây đầu tiên mà ta leo lên tại Liên Hoa Ổ, hơn nửa đêm leo lên. Sư Tỷ của ta đốt đèn lồng đi ra tìm ta, ta đã giật mình sợ hãi và sau đó trượt chân ngã xuống dưới gốc cây. Vì vậy nàng chỉ có thể dùng cánh tay mảnh khảnh của mình để nắm lấy ta, nhưng mà ta vẫn là ngã gãy một cái chân."

Lam Vong Cơ nói: "Vì cái gì nửa đêm lại leo lên cây."

Ngụy Vô Tiện xoay người cười nói: "Không có vì cái gì. Người cũng biết, ta thích đi ra ngoài vào lúc nửa đêm để đánh lừa xung quanh mà. Ha ha."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Đan Tâm 9

Dọc theo thân cây leo lên trên, một mực leo lên gần đến đỉnh ngọn cây, Ngụy Vô Tiệm mới dừng lại nói: "Ân, không sai biệt lắm gần đúng ở vị trí này."

Hắn đem mặt vùi ở trong một đám lá cây dày đặc, một hồi lâu mới hướng xuống nhìn sang. Âm thanh cao cao, tựa hồ mang theo tiếng cười: "Lúc đó cảm thấy độ cao này thật đáng sợ, bây giờ nhìn lại, trên thực tế, kỳ thật cũng không cao bao nhiêu."

Thời điểm nhìn xuống dưới, Ngụy Vô Tiệm ánh mắt mơ hồ.

Lam Vong Cơ đứng ở dưới gốc cây, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn cũng là một thân bạch y. Không có đèn lồng. Thế nhưng, ánh trăng soi rọi ở trên người hắn, vì vậy mà toàn bộ con người hắn nhìn như đang tỏa sáng.

Hắn nhìn lên một chút, thần sắc chăm chú, tìm kiếm ở trên cùng của ngọn cây, hướng dưới tàn cây đến gần vài bước, trong vài phút, sau đó, tựa hồ như muốn duỗi ra hai tay.

Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiệm có một loại xúc động dị thường mãnh liệt. Hắn tưởng tượng như năm đó, cứ như vậy mà ngã xuống.

Trong lòng của hắn dường như có một giọng nói: "Nếu như hắn tiếp được ta, ta sẽ....."

Nghĩ đến hai chữ "Ta sẽ", hắn liền vùng tay.

Thấy hắn không hề có dấu hiệu mà tự ngã xuống từ trên cây, Lam Vong Cơ hai mắt thoáng cái mở to, lấy một bước xông về phía trước, Ngụy Vô Tiện trên không trung xoay người, "Ồi ha ha" vừa vặn tiếp được hắn, hoặc nói, hắn một phát nhào vào lòng của ai kia.

Lam Vong Cơ dáng người mảnh khảnh cao gầy, nhìn qua là biết đây một công tử văn nhã, nhưng sức mạnh lại không thể khinh thường, không những lực cánh tay kinh người, trên dưới ổn định như thép. Nhưng mà dù sao đây cũng là một nam tử trưởng thành từ trên cây nhảy xuống, vì vậy hắn tuy rằng tiếp được Ngụy Vô Tiện, nhưng bước chân hơi lảo đảo một chút, lùi lại một bước. Bất quá ngay lập tức liền đứng được vững vàng ổn định, Tiểu Tiện thở ra một hơi nhẹ nhõm. Lam Vong Cơ đang muốn đẩy Ngụy Vô Tiện ra, lại phát hiện như thế nào cũng không đẩy được.

Ngụy Vô Tiện hai tay chặt chẽ ôm cổ hắn, nên hắn không thể động đậy. Vì vậy, cũng không nhìn thấy vẻ mặt của Ngụy Vô Tiện.

Ngụy Vô Tiện cũng không nhìn thấy mặt của hắn, nhưng là không cần phải đi nhìn, nhắm mắt lại, hít vào một hơi đều là mùi đàn hương thanh lạnh trên người Lam Vong Cơ.

Hắn nói giọng khàn khàn: "Cảm tạ."

Hắn cũng không sợ ngã, những năm gần đây, ngã cũng quá nhiều lần rồi. Nhưng nếu bị ngã trên mặt đất, dù sao vẫn là sẽ đau.

Nếu có ai đó có thể tiếp được hắn, vậy thì không thể tốt hơn.

Nghe hắn ta nói lời cảm tạ, thân thể Lam Vong Cơ tựa hồ cứng đờ. Nguyên bản muốn thả Ngụy Vô Tiện trên tay xuống, dừng một chút, vẫn là thu trở về.

Trầm mặc một lát, Lam Vong Cơ nói: "Không cần."

Ôm một hồi lâu, Ngụy Vô Tiện cùng hắn tách ra, đứng thẳng lại là một trang hảo hán, phảng phất chuyện vừa rồi trong nháy mắt như không còn nhớ, hắn làm như không có việc gì mà nói: "Trở về thôi!"

Lam Vong Cơ nói: "Không tiếp tục nhìn?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Nhìn! Bất quá bên ngoài lại không có gì đẹp mắt, càng đi về phía trước chính là vùng đất hoang vu, cái này mấy ngày nay chúng ta đã nhìn đủ rồi. Quay về Liên Hoa Ổ đi, ta mang người đi xem cái địa phương cuối cùng."

Hai người quay trở lại bến tàu, bước vào đại môn Liên Hoa Ổ, xuyên qua giáo trường.

Khi đi ngang qua một tòa nhà nhỏ hoa lệ, Ngụy Vô Tiện ngừng chân dừng lại, nhìn nhiều thêm mấy lần, thần sắc có chút khác thường.

Lam Vong Cơ nói: "Làm sao vậy."

Ngụy Vô Tiện lắc đầu, nói: "Không sao cả. Trước kia ta từng ở qua gian nhà này... Quả nhiên đã bị hủy đi, chắc chắn những cái này đều là mới xây."

Bọn họ vòng qua các tòa nhà lớn, đi vào chỗ sâu nhất trong Liên Hoa Ổ, một nơi hoàn toàn yên tĩnh, một ngôi đền màu đen có hình bát giác sừng sững phía trước.

Như là sợ kinh động đến người nào, Ngụy Vô Tiện nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đi vào. Phía trước điện phương nằm chính tề hàng loạt linh vị.

Từ đường Vân Mộng Giang Thị.

Hắn tìm cái đệm hương quỳ xuống, lấy ba nén hương (ba cây nhang =_=_), tãi trên ánh nến đốt lên, thổi đi một chút lửa còn vương trên ba cây

nhân, xong lại đứng ở trước linh vị cắm vào bên trong lư đỉnh bằng đồng.

Sau đó, hần đối với hai cái linh vị quỳ lạy sáu lần, lúc này mới thẳng thân đứng dậy, đối với Lam Vong Cơ nói: "Trước kia ta là khách quen ở nơi này, lâu lâu mới đến đây."

Lam Vong Cơ thần sắc hiểu rõ. Tất nhiên cũng không phải tới để dâng hương bày tỏ lòng kính trọng của mình, nếu không phải nhiều người như vậy mỗi ngày đều hướng linh vị cung phụng quỳ lạy, thì cũng chỉ có thể là tới phạt quỳ.

Lam Vong Cơ nói: "Ngu phu nhân."

Ngụy Vô Tiện ngạc nhiên nói: "Người làm sao biết là Ngu phu nhân? Đúng là nàng."

Lam Vong Cơ nói: "Có nghe một chút."

Ngụy Vô Tiện nói: "Không nghĩ tới không chỉ có Vân Mộng, đều lan truyền tới bên Cô Tô các người. Thành thật mà nói, qua nhiều năm như vậy, ta chưa từng gặp qua nữ nhân thứ hai nào có tính khí hư hỏng giống Ngu phu nhân như vậy. Ha ha ha..."

Nhưng là, Ngu phu nhân cũng chưa từng chân chính làm hại hay gây sự gì với hần.

Hần chợt nhớ tới, nơi này là từ đường, linh vị Ngu phu nhân ngay tại trước mặt, vội nói: "Tội lỗi tội lỗi." Vì bù đắp chuyện mình mới nói mà không giữ mồm giữ miệng, lại cầm ba nén hương, đem chúng giơ cao khỏi đỉnh đầu, trong nội tâm xin lỗi, bỗng nhiên bên người bị che lấp ánh sáng, ngoái đầu nhìn lên, thấy Lam Vong Cơ cũng quỳ xuống bên cạnh hần.

Nếu như tới linh đường, vì cấp bậc lễ nghĩa, tự nhiên cũng cần phải biểu đạt một phen tôn kính. Lam Vong Cơ cũng lấy ba nén hương, kéo tay áo lên

một chút rồi hướng ánh nhìn đỏ phía trên nhen lửa, động tác gọn gàng, thần sắc nghiêm túc. Ngụy Vô Tiệp nghiêng đầu nhìn hẳn, không tự chủ được, khóe miệng hơi giương lên.

Lam Vong Cơ liếc mắt nhìn hẳn, nhắc nhở: "Tàn hương." (tàn tro)

Ngụy Vô Tiệp cầm trong tay ba nén hương được đốt một hồi, đã tích một đoạn ngắn tàn hương, cũng sắp rơi xuống. Hẳn lại chậm chạp không chịu nhập hương vào đỉnh(cắm nhang vào lư đồng), trái lại nghiêm mặt nói: "Ta với người đồng thời lại bái một lần đi. Trang trọng một tí."

Lam Vong Cơ không có dị nghị, vì vậy, mỗi người bọn họ cầm lấy ba nén hương, quỳ gối trước một dãy linh vị, đồng thời đối với Giang Phong Miên cùng Ngu Tử Diên cúi đầu bái hạ.

Một lần, hai lần. Ngụy Vô Tiệp nói: "Được rồi." Sau đó mới trịnh trọng đem ba nén hương nhập vào bên trong lư đồng.

Ngụy Vô Tiệp nhìn người bên cạnh quỳ đến đoạn chính vô cùng cũng chính là Lam Vong Cơ, Hẳn chấp tay trước ngực, trong nội tâm mặc niệm nói: "Giang thúc thúc, Ngu phụ nhân, xin lỗi vì đã quấy rầy." ("Hẳn" đây là chỉ Ngụy Vô Tiệp đó nhé 0 v 0)

"Nhưng ta thật sự rất muốn đem người này mang đến cho các người nhìn một chút. Vừa rồi hai cái bái lạy này coi như là đã bái thiên địa cùng cha mẹ, nhị vị là người làm chứng. Ta chỉ còn thiếu một cái bái cuối cùng, sau này sẽ tìm cơ hội bù đắp lại..." (bái cuối cùng: Phu thê giao bái = w = ♥)

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng cười mỉa mai truyền đến từ sau lưng hai người.

Ngụy Vô Tiệp đang yên lặng cầu nguyện, nghe thấy tiếng liền giật mình, đột nhiên mở mắt. Vừa quay đầu lại, chỉ thấy Giang Trường ôm cánh tay đứng ở một mảnh đất trống bên ngoài từ đường.

Hắn lạnh lẽo nói: "Ngụy Vô Tiện, người cũng thật là không coi chính mình là người ngoài, muốn tới thì tới muốn đi thì đi, muốn mang người liên dẫn người. Có còn nhớ được đây là nhà ai, chủ nhân là ai?"

Ngụy Vô Tiện thấy bị hắn phát hiện, trong lòng biết tránh không được một hồi ác ngôn ác ngữ, Ngụy Vô Tiện cũng không muốn cùng hắn đôi co, nói: "Ta không mang Hàm Quang Quân đi đến chỗ cơ mật của Liên Hoa Ổ, chỉ là đến đây đốt mấy nén hương, tế bái Giang thúc thúc cùng Ngu phụ nhân. Bái xong rồi, bọn ta liền đi."

Giang Trường nói: "Muốn đi thì đi càng xa càng tốt, không nên ở lại Liên Hoa Ổ để ta nghe được hoặc là thấy được người lêu lổng."

Ngụy Vô Tiện lông mày nhảy một cái, thấy tay phải của Lam Vong Cơ đặt lên trên chuôi kiếm, bặt rợn dè dặt tay hắn.

Lam Vong Cơ đối với Giang Trường nói: "Chú ý ngôn từ."

Giang Trường nói: "Ngôn từ? Ta xem các người càng nên chú ý cử chỉ đi."

Ngụy Vô Tiện lông mày nhảy đến càng ngày càng lợi hại, trong nội tâm dự cảm chẳng lành cũng càng ngày càng đậm, đối với Lam Vong Cơ nói: "Hàm Quang Quân, đi thôi."

Hắn quay người lại tại trước linh vị vợ chồng Giang Phong Miên nghiêm túc dập đầu mấy cái, lúc này mới cùng Lam Vong Cơ đồng thời đứng dậy. Giang Trường nhìn động tác của hắn, không hề che giấu một chút trào phúng nào mà nói móc: "Người xác thực cần phải hảo hảo quỳ quỳ bọn họ, không lý do gì ở trước mặt bọn họ làm ô bẩn mắt, không xứng đáng ở đây quấy rầy bọn họ thanh tịnh."

Ngụy Vô Tiện quét mắt nhìn hắn một cái, bình tĩnh nói: "Chỉ dâng hương mà thôi, người được chưa."

Giang Trường nói: "Dâng hương? Ngụy Vô Tiện, người không có nửa điểm cảm giác sao? Người sớm đã bị nhà của chúng ta đuổi ra khỏi cửa, những rắc rối hỗn độn mà người mang đến cho cha mẹ ta, người có tư cách gì mà dâng hương?"

Ngụy Vô Tiện nguyên bản vốn đã muốn lướt qua hẩn rồi đi, nghe được một câu này, bỗng nhiên dậm chân, trầm giọng nói: "Người ngược lại phải nói rõ ràng, ai là người mang đến rắc rối?"

Nếu là nơi này chỉ có một mình hẩn, nhin một chút liền thôi, coi như Giang Trường đang nổi điên căn loạn người. Nhưng bây giờ Lam Vong Cơ cũng đứng cùng với hẩn, bất kể như thế nào, hẩn cũng không muốn để cho Lam Vong Cơ cùng hẩn đồng thời chịu đựng những ngôn từ ác ý càng ngày càng khó nghe của Giang Trường.

Giang Trường châm chọc nói: "Người bệnh hay quên thật lớn. Vậy ta liền đến nhắc nhở người đi. Cũng là bởi vì người thích khoe anh hùng, cứu người bên cạnh vị Lam Nhị công tử này, toàn bộ Liên Hoa Ổ còn có cha mẹ ta đều cho người chôn cùng. Như vậy còn chưa đủ, có lần thứ nhất, người còn muốn đến lần thứ hai, liền Ôn cầu người đều muốn cứu, kéo theo cả tỷ tỷ của ta, người thật sự là thật vĩ đại a. Càng vĩ đại chính là, người còn có thể khoan dung độ lượng, mang theo hai vị này đến Liên Hoa Ổ. Để cho Ôn cầu tại trước cửa nhà chúng ta quanh quẩn, để cho Lam Nhị công tử tiến vào dâng hương." (Ôn cầu → Ôn Ninh)

Hẩn nói: "Ngụy Vô Tiện, người cho rằng người là ai? Ai cho người mặt mũi, ai cho phép người tùy ý dẫn người đi vào từ đường nhà của chúng ta?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Đan Tâm 10

Ngụy Vô Tiệm sớm biết, Giang Trường vẫn luôn nhớ mãi không quên chuyện trước kia, lúc nào cũng muốn cùng hẩn tính món nợ này. Sự tình Liên Hoa Ổ bị diệt, Giang Trường cảm thấy không riêng gì Ngụy Vô Tiệm có trách nhiệm, Ôn Ninh cùng Lam Vong Cơ cũng không thể thoát khỏi liên quan, trong ba người này bất luận người nào hẩn cũng sẽ không cho sắc mặt tốt, huống chi bọn họ còn tụ tập ở trước mặt hẩn lúc ẩn lúc hiện, tất cả đều đến Liên Hoa Ổ, nếu như không phải hẩn cố gắng kiềm chế, chỉ sợ sớm đã nổi trận lôi đình. Đây cũng chính là lý do vì sao Ngụy Vô Tiệm lại thừa dịp không có ai mà lặng lẽ mang Lam Vong Cơ tới Từ Đường. Giang Trường chỉ trích chính mình, hẩn cũng không có cách nào để giải thích hay biện giải cái gì, nhưng khi nhìn đến Lam Vong Cơ đứng ở một bên, lại không thể như vậy mặc hẩn nói lời ác độc.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Giang Trường, người nói cho ta nghe những lời này. Có thể nghe sao? Đừng quên thân phận của người, dù gì đi nữa thì người cũng là chủ nhân một gia đình, đứng trước linh vị của bọn họ và Giang thúc thúc lại mở miệng vũ nhục danh sĩ thế gia đầu tiên, giáo dưỡng cùng cấp bậc lễ nghĩa của người đâu rồi?"

Hẩn chính là cần phải nhắc nhở Giang Trường, tốt xấu đối với Lam Vong Cơ có lưu ba phần kính ý, có thể Giang Trường là người miễn cảm, tại trong lời nói ẩn ẩn nghe ra ý tứ ám chỉ hẩn không đủ tư cách làm gia chủ, lập tức trên khuôn mặt của hẩn hiện lên một vòng hắc khí, thoát nhìn cùng Ngu phu nhân khi giận dữ mười phần tương tự.

Hắn lạnh lùng nói: "Tại trước linh vị phụ mẫu ta vũ nhục bọn họ đến tột cùng là ai?! Ta nghĩ nhị vị cần phải biết rõ, các người đây là đang đứng ở trên địa bàn của ai. Ở bên ngoài lôi lôi kéo kéo không biết kiểm điểm là đủ rồi, đừng đứng trước từ đường ở linh vị của phụ mẫu ta mà làm xằng làm bậy! Dù gì thì họ cũng là người nhìn người lớn lên!"

Vạn vạn không ngờ đến sẽ như vậy, làm hắn không kịp chuẩn bị liền bị một quyền đánh tới bằng ngôn ngữ sắc bén, Ngụy Vô Tiện vừa sợ vừa giận, buột miệng hét lên: "Người câm miệng cho ta!"

Giang Trường chỉ ra phía ngoài nói: "Người muốn yêu đương hay làm bừa như thế nào thì lăn ra ngoài mà làm! Tùy người muốn đứng dưới tàng cây hay là tại trên thuyền, muốn ôm muốn chơi như thế nào thì tùy các người!"

Nghe hắn nhắc tới "Dưới tàng cây", Ngụy Vô Tiện trong lòng lộ bộp một tiếng: Chẳng lẽ một màn kia bị Giang Trường thấy được khi hắn nhào vào trong lòng ngực của Lam Vong Cơ?

Hắn đoán không sai.

Bởi vì tiệc xong lập tức lại có chuyện quan trọng cần thương lượng, không thể thiếu hai người kia, Giang Trường đúng là tại yến hội sắp chấm dứt, tự mình ra ngoài tìm Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ. Hắn đi một đường bên tàu được người bán hàng chỉ phương hướng rồi mới đuổi theo, trong nội tâm tựa hồ thấp thoáng có cái thanh âm nói cho hắn biết, Ngụy Vô Tiện nhất định sẽ đi những địa phương nào, sau một thời gian mới bắt kịp bước chân của họ. Ai ngờ vừa vạn liền thấy được hình ảnh Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ tại dưới một gốc cây chặt chẽ ôm thành một đoàn, nửa ngày cũng không có tách ra.

Giang Trường đứng tại chỗ nổi da gà đầy mình.

Hắn tuy rằng từng ác ý phỏng đoán quan hệ giữa Lam Vong Cơ cùng nguyên thân Mạc Huyền Vũ, nhưng chỉ vì để cho Ngụy Vô Tiện khó chịu

nên mới công kích bằng ngôn ngữ, cũng không phải là thật sự hoài nghi. Hãn chưa từng nghĩ tới Ngụy Vô Tiệm thật sự sẽ cùng nam nhân có cái gì không minh bạch hay lồi lõm kéo kéo, Dù sao bọn họ từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Ngụy Vô Tiệm chưa bao giờ biểu hiện hứng thú đối với phương diện này, nhìn qua vẫn luôn thấy hãn đều nhiệt tình yêu thương các cô nương hơn. Lam Vong Cơ thì lại càng không thể, nổi danh thanh tâm quả dục, mặc kệ nam nhân hay nữ nhân hãn đều không có hứng thú.

Nhưng nhìn cái kiểu ôm này, thấy thế nào cũng không bình thường, ít nhất nhìn không giống bằng hữu bình thường hay là huynh đệ. Hãn lập tức hồi tưởng lại, từ khi Ngụy Vô Tiệm quay về hậu thế về sau vẫn luôn cùng Lam Vong Cơ dính đến chặt chẽ, Lam Vong Cơ thái độ đối với Ngụy Vô Tiệm cùng hãn kiếp trước hoàn toàn bất đồng, gần như lập tức xác định hai người này thật sự là có loại quan hệ đó.

Hãn không thể ngay lập tức quay người đi, lại không muốn cùng hai người kia nói bất kỳ một câu nào, vì vậy liền tiếp tục ẩn thân, đi theo sau bọn họ. Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng bất khả tư nghị, cảm giác quái dị, còn có một chút cảm giác ghê tởm, cư nhiên vượt qua hận ý.

Thấy Ngụy Vô Tiệm đem Lam Vong Cơ mang vào từ đường, làm rất nhiều động tác, hồi lâu áp lực phần nộ bị đè nén lại dần dần tràn ngập lên.

Ngụy Vô Tiệm như cố nén thứ gì, nói: "Hàm Quang Quân là bằng hữu ta mà thôi, Giang Trừng... Người ngay lập tức nói xin lỗi đi."

Giang Trừng châm chọc khiêu khích nói: "Vậy ta thật đúng là chưa thấy qua bằng hữu nào như vậy. Phàm là hai vị có chút liêm sỉ, cũng không nên đến nơi này..."

Ngụy Vô Tiệm dễ như trở bàn tay mà xem hiệu ánh mắt của hãn, tức giận đến cả người đều run lên. Hãn không dám đi quan sát cũng không dám nghĩ tới, chịu sỉ nhục như vậy không biết trên mặt Lam Vong Cơ có cái biểu tình

gì, trong lòng lửa giận nháy lên, đầu óc nóng lên, hất tay bay ra một tấm phù triện: "Người đủ chưa!"

(Phù triện: Bùa chú/ Rin: mấy chương trước quên bèn mất giải thích cái này T v T)

Đạo phù triện kia bay vừa hung ác vừa nhanh, dán trúng vai phải của Giang Trường, một trận oanh tạc vang lên, tạc hấn một cái lão đảo. Hấn không ngờ tới Ngụy Vô Tiện lại đột nhiên ra tay, bản thân linh lực còn chưa hoàn toàn khôi phục, bởi vậy vừa vịn bị oanh tạc vai phải, bả vai thấy máu, trên mặt chợt lóe lên vẻ khó tin, Tử Điện ngay lập tức từ ngón giữa bay ra, xì xì mà chớp loạn quất tới.

(Oanh tạc: là Nổ = Bùng nổ = quả bom/ Cũng na ná vậy á :v)

Tị Trần ra khỏi vỏ, đã ngăn được một kích này. Ba người ở trước từ đường hỗn chiến, loạn xạ hủy đi mấy chiêu, Ngụy Vô Tiện đột nhiên bình tĩnh: Đây là từ đường Vân Mộng Giang thị. Hấn vừa mới còn quỳ ở chỗ này, hướng vợ chồng Giang Phong Miên khẩn cầu bọn họ phù hộ, nhưng bây giờ cứ nhiên ở trước mặt bọn họ, cùng Lam Vong Cơ đồng thời công kích con của bọn họ.

Phảng phất như được thác nước lạnh như băng phủ lên đầu, trước mắt hấn đột nhiên một trận lúc sáng lúc tối. Lam Vong Cơ liếc hấn một cái, đột nhiên xoay người bắt lấy bờ vai của hấn.

Giang Trường cũng biến sắc, dừng lại cây roi, mục quang lóe lóe, thần sắc mờ mờ cảnh giác.

Lam Vong Cơ nói: "Ngụy Anh? !"

Hấn thanh âm trầm thấp tại bên tai Ngụy Vô Tiện, trong tai cứ ong ong hỗn loạn, rung động không ngừng, Ngụy Vô Tiện có chút hoài nghi có phải hay không lỗ tai mình bị hư mất rồi, nói: "Làm sao vậy?"

Hắn cảm thấy có cái gì từ trên mặt bò qua, nhấc một tay sờ lên, sờ đến một tay đầy máu.

Cùng với từng trận đầu vầng mắt hoa, máu tươi vẫn còn từ trong mũi và miệng của hắn chảy xuống, tí tách rơi trên mặt đất.

Lần này không phải là giả bộ.

Đầu Ngụy Vô Tiện lệch qua một bên trong khuỷu tay của Lam Vong Cơ, thấy Lam Vong Cơ vừa mới thay bộ bạch y bây giờ lại bị máu của hắn làm nhuộm đỏ cả một mảnh, không tự chủ được mà đưa tay lau đi, trong lòng nhất thời cảm thấy sầu muộn: "Càng lau càng làm y phục của người thêm bẩn."

Lam Vong Cơ nói: "Người sao rồi?!"

Ngụy Vô Tiện hỏi một đấng trả lời một nẻo: "Lam Trạ... Chúng ta đi thôi."

Ngay lập tức.

Không bao giờ quay trở lại.

Lam Vong Cơ nói: "Hào."

Hắn hoàn toàn không có ý định cùng Giang Trừng quần chiến, không nói bất cứ lời nào, cứ thế công Ngụy Vô Tiện lên liền đi. Giang Trừng vừa kinh sợ vừa nghi ngờ, sợ là vì Ngụy Vô Tiện đột nhiên xảy ra thảm trạng đổ máu, nghi chính là Ngụy Vô Tiện có phải hay không giả bộ nghĩ biện pháp này để trốn chạy, dù sao trong quá khứ hắn vẫn thường hay sử dụng thủ thuật này để nghịch ngợm, thấy hai người muốn đi, nói: "Đứng lại!"

Sau đó, hắn nghe thấy âm thanh Lam Vong Cơ: "Cút ngay!"

Tị Trần ra khỏi vỏ một luồng khí phần nộ đánh úp tới, Giang Trùng ngay lập tức lấy Tử Điện ra, hai cái thần binh lợi khí va chạm vào nhau, phát ra một tiếng chói tai thật dài. Bị cái âm thanh này chấn động, giống như một đoàn ánh nển sắp tắt, Ngụy Vô Tiện nhắm mắt lại, đầu cũng rũ xuống.

Lam Vong Cơ nhất thời từ trong cuộc hỗn chiến rút khỏi, lập tức đi thăm dò hô hấp của hắn, Tị Trần mất chủ nhân thi lực, thế tiến công của Tử Điện lập tức hướng về phía trước tới gần thêm vài phần!

Giang Trùng cũng không muốn thật sự phải đả thương Lam Vong Cơ, lập tức muốn rút lại cây roi, nhưng cho dù có rút lại thì đường roi mắt thấy liền mau tới không kịp đỡ. Đúng lúc này, một đạo thân ảnh từ một bên nhảy xuống, chặn hai bên chính giữa.

Dò xét được Ngụy Vô Tiện chỉ là một mối đến cực điểm cộng với hơi thở khó khăn cùng tâm trí hỗn loạn, tạm thời hôn mê, Lam Vong Cơ lúc này mới dời ánh mắt đi chỗ khác, nhàn hạ đi chú ý sự tình của những người khác. Giang Trùng tập trung nhìn lại, phát hiện vị khách không mời này đột nhiên chen vào dĩ nhiên là Ôn Ninh, nhất thời giận tím cả mặt: "Ai cho người vào bên trong Liên Hoa Ổ?! Sao người dám!"

Những người khác hắn còn có thể miễn cưỡng nhẫn, hai bàn tay của Ôn Ninh từng đem Kim Tử Hiên một chương xuyên tim, hủy hoại cuộc sống hạnh phúc của tử tử hắn, hắn tuyệt đối không dễ dàng gì mà tha thứ được. Chỉ cần liếc hắn một cái, đều có xúc động muốn giết tới cho thống khoái. Hắn thậm chí còn dám đặt chân vào nội bộ Liên Hoa Ổ, quả nhiên là tự tìm chết.

Bởi vì đây là hai cái mạng người cùng đủ loại nguyên nhân, Ôn Ninh cảm thấy thẹn trong lòng, bởi vậy đối với Giang Trùng ôm một phần sợ hãi, từ trước đến nay đều tự giác tránh hắn mà đi, vào lúc này lại che ở trước hai người Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ, mặt đối mặt với hắn, hắn(Ôn Ninh) đã trúng một roi hung hăng đánh tới, lồng ngực hiện lên một mảnh

vết cháy khủng khiếp làm cho người ta sợ hãi, nhưng cũng không có lùi bước.

Hắn cầm một vật trong tay, đưa tới trước mặt Giang Trùng. Giang Trùng tay phải cầm chặt Tử Điện sáng rỡ cơ hồ trở muống thành màu bạch sắc, cùng trong lòng hắn sát ý đồng dạng tăng vọt, giận quá thành cười: "Người muốn làm gì?"

Nhìn đồ vật trong tay, chính là bội kiếm Tùy Tiệp của Ngụy Vô Tiệp. Thời điểm tại bãi tha ma Ngụy Vô Tiệp ngại phiền toái nên mới cầm lấy, tiệp tay đem nó ném cho Ôn Ninh bảo quản.

Ôn Ninh nói: "Rút ra."

Hắn khẩu khí kiên quyết, ánh mắt kiên định. Hoàn toàn không phải bộ dáng ngơ ngơ ngác ngác như trong dĩ vãng.

Giang Trùng nói: "Ta cảnh cáo người, nếu không muốn lại bị nghiền thành tro bụi một lần nữa, liền lập tức đem chân của người, từ Liên Hoa Ổ trên đất rời đi, cút ra ngoài!"

Ôn Ninh gần như muốn đem chuôi kiếm chọc đến bộ ngực hắn, thanh âm tăng lên, quát: "Động thủ, rút!"

Giang Trùng trong lòng một trận nóng nảy phần nộ, trái tim tự dưng đập điên cuồng, trời xui đất khiến, hắn vậy mà thật sự nghe theo lời Ôn Ninh nói, tay trái cầm chặt chuôi kiếm Tùy Tiệp, dùng sức rút ra.

Một ánh sáng trắng như tuyết đến chói mắt hiện trên lưỡi kiếm, từ trong vỏ kiếm cũ xưa thoát vỏ mà ra!

Giang Trùng cúi đầu nhìn chằm chằm thanh kiếm trong tay mình có ánh sáng lấp lánh trên lưỡi kiếm, một hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

Thanh kiếm này là Tùy Tiện. Là bội kiếm của Ngụy Vô Tiện. Lúc trước tại bãi tha ma vây quét, bị người của Lan Lăng Kim thị cất chứa. Nghe nói nó đã sớm tự động phong kiếm. Không, nó đúng là phong kiếm, bởi vì nghe đâu có người từng gặp qua nó, sẽ không có một người nào có thể đem nó từ trong vỏ kiếm rút ra.

(Phong kiếm: Kiếm tự niệm phong mình á :v)

Nhưng vì cái gì hắn lại có thể rút ra?

Chẳng lẽ phong kiếm giải trừ?

Ôn Ninh nói: "Không có giải trừ. Cho tới bây giờ, nó vẫn là niệm phong lại. Nếu người đem nó lại cắm vào vỏ, thay người tới rút kiếm, vô luận đối ai, đều không rút ra được."

"..." Giang Trường trong đầu cùng trên mặt đều hỗn loạn, nói: "Vậy lý do tại sao ta lại có thể rút ra?"

Ôn Ninh nói: "Bởi vì thanh kiếm này, đem người nhận thức trở thành Ngụy công tử."

Lam Vong Cơ cũng lấy Ngụy Vô Tiện đã mất đi tri giác, đứng dậy.

Giang Trường lạnh lùng nói: "Cái gì gọi là đem ta nhận thức trở thành Ngụy Vô Tiện? Như thế nào nhận thức! Tại sao lại là ta? !"

Ôn Ninh càng lạnh lùng nói: "Bởi vì hiện tại ở trong thân thể của người đang vận chuyển linh lực viên Kim Đan này, là của hắn!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Đan Tâm 11

Ngơ ngác một lúc, Giang Trường mới quát: "Người đang nói hươu nói vượn cái gì?"

Ôn Ninh thật trấn định nói: "Ta không nói bậy."

Giang Trường nói: "Người câm miệng lại cho ta! Kim đan của ta... Kim đan của ta là..."

Ôn Ninh nói: "Là Bảo Sơn tán nhân chữa trị giúp người."

Giang Trường: "Sao người lại biết? Cả chuyện này hẳn cũng nói cho người?"

Ôn Ninh nói: "Không phải. Ngụy công tử chưa từng nói với bất cứ ai một câu nào cả. Là ta tận mắt nhìn thấy."

Trong mắt Giang Trường phấp phất máu, cười nói: "Nói dối! Người ở đó, người sao có thể ở đó! Lúc ấy chỉ có mình ta lên núi, người căn bản không có khả năng lên cùng ta."

Ôn Ninh nói: "Ta không có lên cùng người. Ta ngay từ đầu đã ở trên ngọn núi đó rồi."

Giang Trường trán nổi gân xanh: "... Nói dối!"

Ôn Ninh nói: "Người nghe thử xem ta có nói dối hay không! Lúc người lên núi, mắt che vải đen, cầm trong tay một nhánh cây dài, nhanh đi đến

trên đỉnh núi, thời điểm đi qua một bãi đá, mất nửa canh giờ mới vòng qua được."

Cơ mặt Giang Trùng hơi run rẩy, Ôn Ninh tiếp tục nói: "Sau đó người nghe thấy tiếng chuông, tiếng chuông đem một đám chim dọa chạy mất. Người gặt gao nắm lấy nhánh cây trong tay, giống như cầm kiếm vậy. Thời điểm tiếng chuông ngừng lại, có một thanh kiếm chìa vào ngực người, người nghe thấy thanh âm của nữ tử, ra lệnh không cho người đi tiếp."

Cả người Giang Trùng đều run lên, Ôn Ninh cao giọng nói: "Người lập tức dừng bước, nhìn qua trông rất khẩn trương, mơ hồ còn có chút kích động. Thanh âm nữ tử ép xuống rất thấp, hỏi người là người phương nào, vì sao lại tìm đến đây. Người trả lời..."

Giang Trùng rít gào nói: "Câm miệng!"

Ôn Ninh cũng rít lên: "...Người trả lời, người là con trai Tàng Sắc Tán Nhân, Ngụy Anh! Người nói gia môn bị diệt, nói Liên Hoa Ổ đại loạn, còn nói người bị Ôn Trục Lưu đang Hóa Kim Đan phá đi nội đan. Nữ tử kia tiếp tục hỏi một ít vấn đề về cha mẹ người, đến khi người trả lời câu hỏi cuối cùng, bỗng nhiên người thấy một mùi hương..."

Nhìn Giang Trùng giống như hận không thể bịt tai mình lại: "Tại sao người lại biết? Người làm sao mà biết được?"

Ôn Ninh nói: "Không phải ta đã nói rồi sao? Ta vốn đã ở đấy. Không chỉ mỗi ta ở đó, Ngụy công tử cũng ở đó."

"Không chỉ ta và hãn, còn có tỷ tỷ ta, Ôn Nhu, cũng ở đó. Hoặc có thể nói, trên ngọn núi đó, có ba người chúng ta đang đợi người."

"Giang Tông chủ, người cho rằng nơi đó thật ra là nơi nào, nơi ẩn cư của Bào Sơn Tán Nhân? Chính Ngụy công tử căn bản cũng không biết đi đâu tìm nơi đó. Mẫu thân hãn Tàng Sắc Tán Nhân căn bản chưa kịp tiết lộ cho

hắn bất cứ tin tức sư môn gì! Ngọn núi kia, chẳng qua là một ngọn núi hoang tại Di Lăng mà thôi!"

Giang Trùng khàn giọng lặp đi lặp lại cùng một câu, phảng phất như muốn dùng ngôn ngữ để che giấu đi bộ dáng hung thần ác sát sắp xảy ra trên người chính mình: "Nói hưu nói vượn! Thật mẹ nó đủ rồi! Kim đan của ta làm thế nào chữa trị?!"

Ôn Ninh nói: "Kim đan của người căn bản không hề được chữa trị, nó đã bị Ôn Trục Lưu đánh vỡ triệt để! Sở dĩ người nghĩ rằng mình được chữa trị là do tỷ tỷ của ta, Ôn Nhu, thầy thuốc giỏi nhất Kỳ Sơn Ôn thị, đã mổ kim đan của Ngụy công tử ra, dời sang cho người!"

Trong chớp mắt, biểu cảm trên mặt Giang Trùng trở nên trống rỗng: "Dời sang cho ta?"

Ôn Ninh nói: "Không sai! Người cho rằng vì sao sau này hắn không bao giờ dùng tới Tùy Tiện, vì sao không mang theo bội kiếm bên người? Thật sự bởi vì cái năm thời niên thiếu khinh cuồng sao? Chẳng lẽ hắn thích bị người khác trong tối ngoài sáng chỉ trích hắn vô lễ không có giáo dưỡng sao? Bởi vì cho dù hắn mang đi cũng vô dụng! Mà vì... Nếu trong trường hợp hắn mang bội kiếm đến một vài yến hội trước lúc săn đêm, không khỏi sẽ có người lấy đủ loại lý do muốn cùng hắn dùng kiếm luận bàn, muốn cùng hắn so tài, mà hắn không có kim đan, linh lực chống đỡ không nổi, nhất là khi rút kiếm ra, căn bản không chống đỡ được bao lâu..."

Giang Trùng ngơ ngác đứng tại chỗ, ánh mắt phát xanh, môi phát run, đến cả Tử Điện cũng quên dùng, đột nhiên buông Tùy Tiện ra, mạnh mẽ đánh một chưởng vào ngực Ôn Ninh, quát: "Nói dối!"

Ôn Ninh nhận một chưởng, lùi lại hai bước, nhặt Tùy Tiện dưới đất lên, tra vào trong vỏ, đẩy lại một chưởng vào ngực Giang Trùng, nói: "Cầm!"

Giang Trừng không tự chủ được tiếp nhận lấy thanh kiếm, không động đây, mà hoang mang lo sợ nhìn về phía Ngụy Vô Tiệp.

Hắn không nhìn còn tốt, vừa nhìn tới, ánh mắt Lam Vong Cơ liền khiến quanh thân hắn phát lạnh, như rơi vào hầm băng.

Ôn Ninh nói: "Người cầm thanh kiếm này, đến yến tiệc, đến giáo trường, đến bất kỳ nơi nào, yêu cầu tất cả những người người nhìn thấy thử rút thanh kiếm này. Người xem một chút đến tột cùng có ai có thể rút ra được không! Người sẽ biết ta đến tột cùng có nổi dối hay không! Giang tông chủ --- người, người là người cường đại như vậy, một đời luôn cùng một người so sánh, có biết đâu rằng người vốn nguyên bản không thể so sánh với hắn!"

Giang Trừng một cước đạp trúng Ôn Ninh, cầm lấy Tùy Tiệp, nghiêng ngả lão đảo chạy về hướng yến thính.

Hắn vừa chạy vừa rống, cả người như điên cuồng, Ôn Ninh bị hắn đạp, đập vào một thân cây trong đình viện, chậm rãi đứng lên, bận rộn nhìn về phía hai người còn lại.

Gương mặt Lam Vong Cơ trắng đến tái nhợt, thần sắc lạnh lùng đến cực điểm, đưa mắt nhìn từ đường Vân Mộng Giang thị, đem thân thể Ngụy Vô Tiệp từ trên lưng ôm lấy, không quay đầu lại mà đi về một hướng khác.

Vừa rồi Ngụy Vô Tiệp đã nói, Lam Trạ, chúng ta đi thôi.

Ôn Ninh vội vàng đuổi theo, vội vàng theo y ra khỏi đại môn Liên Hoa Ổ. Đến bến tàu thì thấy, một số lượng lớn các tàu thuyền đều có vài nhóm người ở trên đang chuẩn bị hồi gia(về nhà), bến tàu chỉ còn lại mấy con thuyền không người trông giữ. chiếc thuyền vừa dài vừa mỏng, phẳng phất như hình dạng của cây liễu, có thể mang theo bảy tám người, hai đầu thuyền hơi hơi nhếch lên, hai mái chèo được đặt nghiêng ở đuôi tàu.

Lam Vong Cơ cõng Ngụy Vô Tiện, không chút do dự lên thuyền. Ôn Ninh nhanh chóng nhảy lên mũi thuyền, tự giác nắm lấy mái chèo, hạ hai mái chèo xuống, thuyền vững vàng trôi đi mấy trượng. Không lâu sau, thuyền liền theo dòng nước trôi xa khỏi bến tàu, đến giữa sông.

Lam Vong Cơ đặt Ngụy Vô Tiện nằm trên người y, đầu tiên dứt cho hắt hai viên đan dược, xác nhận hắt đã hảo hảo nuốt xuống, mới lấy khăn tay ra lau máu tươi trên mặt hắt.

Bỗng nhiên, thanh âm khẩn trương của Ôn Ninh truyền tới: "Lam, Lam công tử."

Lam Vong Cơ: "Chuyện gì?"

Khí thế vừa rồi của Ôn Ninh trước mặt Giang Trùng đã biến mất vô tung vô ảnh, hắt kiên trì nói: "Thỉnh... Thỉnh người tạm thời đừng nói cho Ngụy công tử biết ta đã nói ra chuyện hắt mỗ đan. Hắt đã rất nghiêm khắc nhắc nhở ta, bảo ta tuyệt đối không thể nói ra. Tuy rằng chỉ sợ không giấu giếm được bao lâu, nhưng ta..."

Im lặng một lát, Lam Vong Cơ nói: "Người yên tâm."

Nhìn qua, Ôn Ninh có vẻ như thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng người chết không thể hít thở.

Hắt chân thành nói: "Lam công tử, cảm ơn người."

Lam Vong Cơ lắc đầu, tựa hồ nói không cần. Ôn Ninh lại nói: "Cảm ơn người nằm đó ở trên Kim Lô đài, vì ta cùng ta tỷ tỷ nói chuyện qua."

Hắt nói: "Ta vẫn còn nhớ rõ. Sau đó ta mất khống chế, ta... Thật sự rất xin lỗi."

Lam Vong Cơ không trả lời.

Ôn Ninh nói tiếp: "Cám ơn người nhiều năm qua đã chiếu cố A Uyển."

Nghe vậy, Lam Vong Cơ hơi nâng mắt. Ôn Ninh nói: "Ta còn tưởng rằng người nhà chúng ta đều đã chết hết, một người cũng không còn. Thật không ngờ rằng, A Uyển vẫn còn sống. Hẳn rất giống biểu ca ta lúc hai mươi tuổi."

Lam Vong Cơ: "Hẳn đã ở trong một hốc cây trốn rất lâu. Phát sốt cao. Sinh bệnh."

Ôn Ninh gật đầu: "Ta biết nhất định là sinh bệnh. Chuyện trước đây hẳn đều không nhớ rõ. Ta cùng hẳn hàn huyên thật lâu, hẳn đều nói về chuyện của người." Hẳn có chút lạc lõng nói: "Trước kia toàn nói về chuyện của Ngụy công tử... Dù sao cũng chưa từng nói qua chuyện của ta."

Lam Vong Cơ nói: "Người không nói cho hẳn."

Ôn Ninh nói: "Không nói."

Hẳn xoay người, đưa lưng về phía hai người kia, một bên ra sức chèo thuyền, một bên nói: "Hẳn hiện tại thật hạnh phúc. Biết nhiều chuyện quá, ngược lại sẽ khiến hẳn không hạnh phúc bằng hiện tại."

Lam Vong Cơ nói: "Sớm hay muộn hẳn cũng biết thôi."

Ôn Ninh giật mình: "Đúng vậy. Sớm hay muộn cũng biết thôi."

Hẳn nhìn trời, nói: "Giống như Ngụy công tử và Giang tông chủ. Chuyện đời đan, hẳn không thể giấu Giang tông chủ cả đời. Sớm hay muộn cũng biết."

Bóng đêm yên tĩnh, dòng nước nặng nề trôi.

Bỗng nhiên, Lam Vong Cơ nói: "Mổ đan."

Ôn Ninh: "Cái gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Mổ đan rất thống khổ ư?"

Ôn Ninh nói: "Nếu ta nói không đau, Lam công tử người cũng sẽ không tin đi."

Lam Vong Cơ buông xuống mi mắt, con người tĩnh lặng như lưu ly nhìn Ngụy Vô Tiện, vươn bàn tay. Cuối cùng, chỉ dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng như không nhận ra vuốt ve gò má hằn.

Y nói: "Ta cho rằng Ôn Nhu có biện pháp."

Ôn Ninh nói: "Trước khi lên núi, tỷ tỷ ta làm rất nhiều dược vật gây tê, muốn giảm bớt thống khổ khi mổ đan. Nhưng sau đó nàng phát hiện, những dược vật kia căn bản không hiệu quả. Bởi nếu đem Kim Đan mổ ra, thời điểm chia lìa với cơ thể, người đang trong trạng thái gây tê, khóa Kim Đan kia cũng sẽ bị ảnh hưởng, khó có thể cam đoan có bị tiêu tán hay không, lúc nào thì tiêu tán."

Lam Vong Cơ nói: "... Cho nên?"

Động tác khua mái chèo của Ôn Ninh khựng lại một chút, nói: "Cho nên, người bị mổ đan, nhất định phải thanh tĩnh mới được."

Nhất định phải thanh tĩnh, nhìn Kim Đan nổi liền với linh mạch bị bóc khỏi cơ thể, cảm thấy linh lực mãnh liệt dần dần lắng xuống, bình ổn, bình thường, thẳng đến biến thành ao tù nước đọng, rốt cuộc không hứng nổi gợn sóng.

Qua nửa ngày, âm thanh khàn khàn của Lam Vong Cơ mới vang lên. Tựa hồ khẽ run rẩy: "Luôn tỉnh táo?"

Ôn Ninh nói: "Hai đêm một ngày, luôn tỉnh táo."

Lam Vong Cơ: "Lúc ấy, các người có mấy phần nắm chắc?"

Ôn Ninh nói: "Trên dưới năm phần."

"Năm phần." Không tiếng động hít sâu một hơi, Lam Vong Cơ lắc đầu, lặp lại lần nữa: "... Năm phần."

Hắn nắm chặt bàn tay đang ôm lấy Ngụy Vô Tiệp. Khớp xương trên mu bàn tay hiện lên trắng bệch.

Ôn Ninh nói: "Chúng quy trước đây chưa có ai từng làm việc này, tỷ tỷ ta từng viết một quyển sách về vấn đề di đan, nhưng cũng chỉ là giả thuyết, căn bản không có người nào cho nàng thí nghiệm, cho nên giả thuyết cũng chỉ là giả thuyết, các tiền bối còn nói suy nghĩ của nàng thật kỳ lạ. Hơn nữa việc này cũng không thực tế, ai cũng biết, không ai lại nguyện ý mổ kim đan của mình ra cho người khác. Bởi vì như vậy có thể nói, bản thân liền chẳng khác gì biến thành nửa phế nhân, cả đời không thể leo lên đỉnh cao. Cho nên thời điểm Ngụy công tử đến tìm chúng ta, tỷ tỷ ban đầu căn bản không muốn, cảnh cáo hắn lý thuyết là lý thuyết, động thủ là động thủ, nàng còn không nắm chắc đến một nửa."

"Nhưng Ngụy công tử vẫn sống chết yêu cầu, nói năm phần cũng được, một nửa thì một nửa. Cho dù không thành công, đan hắn phế đi cũng không lo không có đường khác để đi, nhưng Giang tông chủ thì không như thế. Nếu cả đời Giang tông chủ chỉ có thể làm một người bình thường nửa vời, đời này hắn liền xong."

Lam Vong Cơ ngưng mắt nhìn gương mặt Ngụy Vô Tiệp, Ôn Ninh quay đầu nhìn thoáng qua, nhin không được nói: "Lam công tử, người dường như cũng không ngạc nhiên. Người... Người cũng biết chuyện này sao?"

"..." Lam Vong Cơ nghiêm nghị nói: "Ta chỉ biết đại khái là linh lực hắn bị hao tổn một cách khác thường."

Lại không biết chân tướng dĩ nhiên là như thế.

Ôn Ninh nói: "Nếu không phải vì vậy..."

Nếu không phải vì vậy. Nếu không phải vì thật sự không còn con đường nào để đi...

Đúng lúc này, cái đầu gối lên vai Lam Vong Cơ hơi động. Mi mắt Ngụy Vô Tiện run rẩy, mơ màng tỉnh dậy.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Tỉnh Ngủ 1

Ôn Ninh vội vàng cầm miệng.

Trong tiếng mái chèo khua trong dòng nước, Ngụy Vô Tiệm đầu đau như búa bổ dần dần mở ra hai mắt.

Cả người hắn đều dựa vào người Lam Vong Cơ, phát hiện thấy mình đã không còn ở Liên Hoa Ổ, nửa ngày vẫn chưa rõ tình huống, cho đến khi thấy tay trái Lam Vong Cơ, trên tay áo có vết máu, giống như một chuỗi hoa mai trên nền tuyết trắng, lúc này mới nhớ ra chuyện phát sinh trước lúc hắn ngất đi.

Vẻ mặt hắn biến đổi thảm đến không nỡ nhìn, phút chốc ngồi dậy.

Lam Vong Cơ đỡ hắn, nhưng Ngụy Vô Tiệm vẫn chưa hết ù tai, trong lồng ngực cũng toàn mùi máu, cực kỳ khó chịu. Hắn lo rằng mình có thể sẽ phun một búng máu lên vạt áo tinh khiết trên người Lam Vong Cơ, xua tay liên tục, xoay người nghiêng đến một bên, kiềm chế vịn lấy mép thuyền. Lam Vong Cơ biết hắn không thoải mái, yên lặng một câu cũng không hỏi, một tay phủ lên lưng hắn, một cổ linh lực ôn hòa tinh tế lưu chuyển tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

Chờ khi áp chế được vị rỉ sắt xuống yết hầu, Ngụy Vô Tiệm mới quay đầu, khoát tay, bảo Lam Vong Cơ ngừng lại.

Tĩnh tọa một lát, rốt cuộc hắn cũng mở miệng thử thăm dò: "Hàm Quang Quân, chúng ta làm thế nào thoát ra vậy?"

Ôn Ninh thần sắc lập tức trở nên khẩn trương, dừng mái chèo lại.

Quả nhiên Lam Vong Cơ hết lòng tuân thủ lời hứa, không hề đề cập đến việc hấn gây ra, nhưng cũng không nói dối, kiểm lý do thoái thác, chỉ không nói mà thôi. Thấy thế, Ngụy Vô Tiện đành chấp nhận rằng phải đánh một trận mới có thể thoát thân. Không thì Giang Trừng tuyệt đối sẽ không dễ dàng thả cho họ đi.

Ngụy Vô Tiện giơ một tay xoa xoa ngực, tựa hồ muốn xoa cho mùi vị trong lồng ngực tan đi, nửa ngày, không nhanh không chậm thở dài nói: "Tiểu tử Giang Trừng ngu ngốc này... Thật sự là thái quá!"

Mi mắt Lam Vong Cơ khẽ động, trầm giọng nói: "Đừng nhắc tới hấn!"

Nghe ngữ khí không tốt của y, Ngụy Vô Tiện hơi run run, lập tức nói: "Được, không nói đến hấn nữa."

Châm chọc một lát, lại nói: "Cái kia. Hàm Quang Quân, người không cần để ý lời hấn nói đâu."

"..." Lam Vong Cơ nói: "Câu nào."

Mí mắt Ngụy Vô Tiện giựt giựt, nói: "Câu nào cũng thế. Tiểu tử này từ nhỏ đã có loại tánh tình này, một khi sinh khí là nói không lựa lời, đặc biệt khó nghe, phong độ, giáo dưỡng hoàn toàn không quan tâm. Chỉ cần có thể khiến kẻ khác không thoải mái, lời nói loạn thất bát tao nào hấn cũng có thể mắng ra. Nhiều năm như vậy vẫn không có nửa điểm tiến bộ. Người ngàn vạn lần không cần để trong lòng."

Hấn vừa nói, vừa để ý quan sát thần sắc Lam Vong Cơ, nội tâm trầm xuống từng chút.

Hấn vốn mong rằng, hoặc có thể nói là kỳ vọng rằng, Lam Vong Cơ sẽ không đem những câu nói kia để ở trong lòng, nhưng nãy giờ chính là, sắc

mặt Lam Vong Cơ không hề dễ nhìn.

Hắn chỉ là gật đầu, ngay cả một tiếng "Ân" cũng không muốn nói.

Xem ra, đối với những lời ác ngôn ác ngữ vừa rồi của Giang Trùng, Lam Vong Cơ còn khó chịu hơn so với hắc dục đoán. Có lẽ hắn chỉ đơn thuần không thích cách làm người của Giang Trùng, hoặc có lẽ... Những lời khi Giang Trùng trách cứ Ngụy Vô Tiệp vì "lãng nhà lãng nhăng", "Không biết kiểm điểm", "Người bừa bãi lộn xộn" chuyện này đặc biệt không thể tha. (Rin: Ngay chỗ "Những lời → Ngụy Vô Tiệp vì". Thật ra bản gốc không có nêu tên 2 người, chỉ có "hắn" mà thôi. Vì để cho mọi người dễ hiểu nên tui mới sửa lại và thêm tên của hai người này vào.)

Chung quy, Cô Tô Lam thị là danh môn thế gia, gia huấn vì "Quy phạm". Lam Vong Cơ từ nhỏ đã được dạy dỗ cực kỳ nghiêm khắc đứng đắn. (Câu gia huấn vì "Quy Phạm: còn được hiểu theo là giáo huấn những người không làm theo nguyên tắc quy định trong Cô Tô Lam thị. Nếu ai không tuân theo thì sẽ bị xử phạt.)

Mấy ngày nay đi xuống, hắn có cảm giác rằng, Lam Vong Cơ hắn là có chút coi trọng đối với mình, có chỗ bất đồng, nhưng chung quy không thể thấy rõ tâm của y, không thể xác định: "Coi trọng" đến cùng là nặng bao nhiêu, "Bất đồng" lại có phải loại bất đồng mà hắn nghĩ hay không.

Hay chỉ là do một mình hắn suy nghĩ vẩn vơ, đơn phương tình nguyện, tự tin thái quá.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy tự tin là xấu, cũng từng vì thế mà đắc ý khinh cuồng. Tương truyền rằng Di Lăng lão tổ chơi bởi du hí bụi hoa, đắm chìm trong hương sắc hồng thơm ngát*, nhưng trên thực tế, hắn trước đây chưa từng trải qua tâm tình này, khó tránh khỏi cảm thấy luống cuống tay chân.(chơi bởi du hí bụi hoa = chơi bởi với gái. Đắm chìm trong hương sắc hồng thơm ngát = đắm chìm trong tình yêu (▽).)

Thấy hồi lâu Lam Vong Cơ chưa có trả lời, không đoán ra suy nghĩ của y, Ngụy Vô Tiệm vốn định dùng việc chọc cười mà mình vẫn am hiểu để nói cho qua chuyện. Nhưng lại sợ trêu đùa quá đáng, tình huống sẽ trở thành xấu hổ. Qua một hồi, đột ngột nói: "Chúng ta đang đi đâu?"

Đề tài được chuyển một cách cứng nhắc, Lam Vong Cơ vẫn phối hợp nói: "Người muốn đi đâu?"

Ngụy Vô Tiệm xoa gáy, nói: "... Tùy tiện đi. Đến chỗ nào cũng được."

Bỗng nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện rất trọng yếu, ai một tiếng, nói: "Không được! Chúng ta không thể cứ đi như vậy được!"

Hắn nói với Lam Vong Cơ: "Còn chưa biết Trạch Vu Quân an nguy thế nào, cũng không biết đám người kia còn nghĩ ra dạng kế hoạch gì nữa, không biết có cần chúng ta hỗ trợ không. Ta nghĩ chúng ta vẫn nên trở về thôi."

Giang Trừng quả thực là vấn đề lớn, gặp Giang Trừng thì cùng lắm đi đường vòng. Đến lúc gặp mặt ở nơi công khai, hắn hắn cũng không đến nỗi không chịu nổi mà xé rách da mặt.

Lam Vong Cơ lại nói: "Không cần."

Ngụy Vô Tiệm giật mình: "Nhưng còn đại ca người?"

Lam Vong Cơ cúi đầu nhìn Tị Trần bên hông, đạm thanh nói: "Tự chúng ta cũng có thể hành động."

Trầm mặc một lát, Ngụy Vô Tiệm mới nói: "Cám ơn."

Hắn biết, nguyên bản Lam Vong Cơ muốn hành động cùng Cô Tô Lam thị, cùng bàn bạc nghĩ cách cứu viện Lam Hi Thần như thế nào, bỗng nhiên lại sửa lại chủ ý, hơn phân nửa là suy nghĩ cho Ngụy Vô Tiệm không muốn

gặp Giang Trùng, vì vậy liền nói lời cảm tạ. Nhưng nghe thấy câu "Cám ơn" lần thứ hai trong đêm nay, sắc mặt Lam Vong Cơ chẳng những không dễ nhìn hơn, ngược lại càng trở nên tái nhợt.

Thấy thế, Ngụy Vô Tiệp liền hạ quyết tâm, vươn tay muốn giữ lấy hắn, lúc này, Ôn Ninh nói: "Ngụy công tử, Lam công tử, bây giờ vẫn tùy tiện chèo sao? Có còn muốn quay về Liên Hoa Ổ hay không?"

Ngụy Vô Tiệp: "Cái gì?!"

Hắn và Lam Vong Cơ đều ngồi quay lưng về phía đuôi thuyền, bởi vậy nên không thấy được Ôn Ninh. Thành linh có người lên tiếng phía đuôi thuyền, dọa cho hắn đầu như muốn nổ tung tóc gáy đều muốn dựng đứng, quay đầu sợ hãi nói: "Sao người lại ở chỗ này?!"

Ôn Ninh ngẩng mặt, lẳng lẳng nói: "Ta? Ta vẫn ở đây mà."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Vậy sao không nói lời nào!?"

Ôn Ninh: "Ta thấy công tử cùng Hàm Quang Quân đang nói chuyện, cho nên ta mới không..."

Ngụy Vô Tiệp bảo: "Tóm lại là vẫn nên lên tiếng!"

Nhắc tay đẩy mái chèo, Ôn Ninh biện minh nói: "Công tử, ta vẫn chèo thuyền mà, vẫn tạo ra âm thanh a, người không nghe thấy sao?"

Ngụy Vô Tiệp im lặng nửa ngày, không nói nổi một câu, cuối cùng, trở lại ngồi cạnh Lam Vong Cơ, vẫy tay với Ôn Ninh: "... Quên đi, đừng chèo nữa. Ban đêm nơi này nước chảy nhanh, không cần chèo đi cũng nhanh lắm!"

Hắn lớn lên ở Vân Mộng, từ nhỏ ở vùng này thường hay qua lại, tất nhiên rất quen thuộc. Ôn Ninh nghe vậy ứng thanh một tiếng, buông mái

chèo xuống, câu nệ ngồi ở đuôi thuyền, cách hai người Lam Ngự một khoảng cách hơn sáu thước.

Lúc đến Liên Hoa Ổ là giờ dần, một phen dần vật, lúc này sắc trời không rõ, thông qua màn trời xanh trắng mờ nhạt, hai bờ sông sơn thủy rất cuộc hiển lộ hình dáng.

Đánh giá bốn phía một phen, Ngự Vô Tiện bỗng nhiên nói: "Ta đói bụng."

Lam Vong Cơ nâng mắt lên.

Đương nhiên Ngự Vô Tiện một chút cũng không đói, hắn vừa mới mới ăn ba cái bánh tại một quán nhỏ ngoài Liên Hoa Ổ. Nhưng Lam Vong Cơ mới chỉ ăn một cái. Hơn nữa đây là đồ ăn duy nhất y ăn trong thời gian hai ngày nay.

Bản thân Lam Vong Cơ tuyệt nhiên sẽ không có bất kỳ biểu lộ gì, nhưng Ngự Vô Tiện vẫn nhớ kỹ chuyện này, nhìn con đường phía trước không hy vọng là có người ở, sợ rằng phải đi một đoạn đường thủy thật dài may ra mới gặp được thành trấn, mới có thể ăn uống nghỉ ngơi.

Lam Vong Cơ trầm ngâm: "Cập bờ?"

Ngự Vô Tiện nói: "Khu vực gần bờ đều không có người nào, bất quá ta biết một nơi có thể đi."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Tỉnh Ngủ 2

Ôn Ninh vội vàng cầm lấy mái chèo, điều khiển thuyền theo hướng hắt chỉ. Không bao lâu, thuyền rẽ sang một nhánh sông, đi một lúc, lại nhập với một con sông lớn. Trong hồ lá sen cao thấp chằng chịt, cao vút như nắp. thuyền nhỏ đi ngang lần lượt phá tan những cành sen chen chúc, hướng chỗ sâu nhất của ao sen đi tới. Từ trên không nhìn xuống, chiếc thuyền đi qua nơi này, mang theo một đường lá cây xanh biếc lắc lư. Đi qua những bóng râm của tán lá, đẩy ra một mảnh lá sen rộng lớn, bỗng dừng nhìn thấy một đài sen hồng đang ẩn tàng ở bên dưới, trong chớp mắt ấy, như thể đột nhiên phát hiện ra một kho báu nhỏ.

Ngụy Vô Tiện đang muốn vươn tay hái, Lam Vong Cơ bỗng nhiên gọi: "Ngụy Anh."

Ngụy Vô Tiện: "Làm sao?"

Lam Vong Cơ: "Mảnh liên đường này, có thể có chủ nhân."

Ngụy Vô Tiện vẻ mặt không thẹn với lương tâm: "Đương nhiên không có."

Đương nhiên có. Từ thời điểm Ngụy Vô Tiện mười một tuổi, thường hay hái trộm sen hồng và đài sen ở các liên đường tại Vân Mộng. Nguyên bản đã rửa tay không làm nhiều năm, nhưng trước mắt muốn kiếm chút đồ ăn để gấp rút lên đường, không thể không tái xuất giang hồ.

Lam Vong Cơ đậm thanh nói: "Ta nghe nói liên đường vùng này đều có chủ."

"..."

Ngụy Vô Tiện: "Ha ha ha ha ha ha phải không, thế thật quá đáng tiếc. Ta chưa từng nghe nói qua. Vậy chúng ta đi thôi."

Bị chọc thủng, hần vô cùng ngại ngùng lại gọi Lam Vong Cơ làm mấy chuyện hồ nháo cùng nhau, đường đường Hàm Quang Quân lại đi trộm đài sen nhà người ta để ăn, nghe thế nào cũng thấy kỳ cục. Ngượng ngùng định đi chèo thuyền, Lam Vong Cơ thế nhưng giơ tay, đi tới hái một đài sen. Y đưa đài sen cho Ngụy Vô Tiện, nói: "Không có lần sau." Ngụy Vô Tiện điên cuồng hái một mạch, lòng tham không đáy liều mạng hưởng trên thuyền chất đầy đài sen, chất đầy đến nỗi trên thuyền dường như chỉ còn lại chút chỗ trống, ba người ngồi ở trong đồng đài sen màu xanh. Cầm lên một cái đài sen, xé ra một lớp da xanh biếc, bên trong là một lớp da có màu nâu mịn. Một hạt đài sen từ trong lớp vỏ rơi ra ngoài, hạt sen trắng như tuyết, hạt sen mềm mại có mùi vị ngon ngọt ngất ngây. Dùng một thuyền đầy sen lấp đầy bụng, nhẹ nhàng xuôi dòng khoảng một hai canh giờ, bọn họ tới một bến tàu khác ở Vân Mông. Bến tàu tọa lạc tại bên trong một tiểu thành, chỗ nước cạn tụ họp đầy những chiếc thuyền đánh cá, trên thuyền trên bờ có vài người đánh cá cùng một nữ tử đang cao giọng mắng nhiếc gì đó. Một vài thiếu niên để trần, làn da lúa mạch bơi qua bơi lại gần bờ sông, vừa xem nào nhiệt vừa ngụp lặn. Chợt thấy một chiếc thuyền xa xa ung dung mà đến, đuôi thuyền có một người cúi đầu, giữa thuyền có hai nam tử trẻ tuổi dung mạo xuất chúng. Đặc biệt là bạch y nam tử ngồi ngay gần kia, tố y như tuyết, khí độ xuất trần, bình thường rất khó gặp nhân vật như vậy, người người đang chửi bậy hai bên bờ không khỏi im miệng tròn mắt, cả đám người dùng sức hướng bên này nhìn chăm chăm. Đối với loại ánh mắt này, Lam Vong Cơ sớm có thể làm như không thấy, thuyền cập bến, đứng dậy trước tiên, bước lên bờ, quay đầu đỡ Ngụy Vô Tiện. Vài thiếu niên bơi lội bên bờ sông như đàn cá nhỏ bơi lại đây, bảy tám cái đầu nổi lên cạnh thuyền.

Một thiếu niên hỏi: "Nhiều sen như vậy, các người bán sen sao?"

Ngụy Vô Tiễn đem những đài sen đã được lột vỏ cho bọn họ xem, cười tủm tỉm nói: "Bán cho các người, các người có muốn ăn không?"

Nữ tử ban đầu đang to tiếng mắng chửi thập phần mẫn tuệ (Thông minh), ngay lập tức đổi sang bộ mặt tươi cười: "Mấy vị công tử muốn đến nơi nào? Thăm người thân sao? Hay là đến chơi? Muốn ở trọ chứ?"

Ngụy Vô Tiễn nguyên bản ý tứ là từ nay về sau lên bờ, lại tiến đến Lan Lăng, bởi vậy cũng không tính toán nghỉ lại, đang muốn cười xin miễn, Lam Vong Cơ lại nói: "Ở trọ."

Ngụy Vô Tiễn ngẩn ra: "Hàm Quang Quân?"

Lam Vong Cơ nhìn hắn: "Tình trạng thân thể người chưa ổn định."

Lúc trước ở bãi tha ma, Ngụy Vô Tiễn đã tiêu hao rất nhiều tinh lực, tinh thần cùng thân thể đều duy trì ở trạng thái căng thẳng, mấy canh giờ trước lại bị Giang Trùng chọc tức đến cơ hồ thất khiếu đổ máu, hảo một trận mới được đến được đây, tình trạng xác thực cần hảo hảo kiểm tra một phen. Tuy rằng hiện tại hắn cảm thấy không đáng lo ngại, nhưng nếu cố chống đỡ, khó bảo đảm thời khắc mấu chốt không phát sinh việc ngoài ý muốn. Hơn nữa hai ngày nay hao tâm tổn sức hao tổn lực không chỉ mỗi mình hắn, Lam Vong Cơ cũng chưa được nghỉ ngơi yên tĩnh chút nào. Coi như hắn không cần nghỉ ngơi, Lam Vong Cơ cũng cần. Ngụy Vô Tiễn nói: "Do ta quá vội vàng. Vậy trước cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi, kiểm tra một chút đi."

Hai người bọn họ đều lên bờ, nhưng Ôn Ninh vẫn còn ở trên thuyền xuống không được. Đám thiếu niên đang bơi lội kia nhìn thấy hắn màu da trắng bệch, trên cổ cùng hai gò má còn có chú văn kỳ quái, cúi đầu yên lặng không nói, hình thù kỳ quái, cũng không cảm thấy sợ hãi, ngược lại cảm thấy thật thú vị, mười mấy đôi tay bám mép thuyền khiến nó lay động, dọa Ôn Ninh cơ hồ đứng không vững.

Ngụy Vô Tiệm quay lại, lập tức nói: "Uy! Làm gì thế, không được khi dễ hần."

Ôn Ninh vội nói: "Công tử, ta xuống không được a."

Đang lúc cầu cứu, lại có hai thiếu niên lấy tay vỗ mặt nước, khiến bọt nước bắn lên người hần. Ôn Ninh thúc thủ vô sách cười khỗ. Nếu đám thiếu niên này biết "người" bị bọn hần vây quanh làm ầm ĩ này có thể dễ dàng dùng tay không xé bọn họ thành từng khối thi thể, đến xương cốt cũng đập nát thành bột phấn, sợ là đã sớm hồn phi phách tán trốn về nhà, nào còn dám vui vẻ như vậy.

Ngụy Vô Tiệm ném mấy đài sen sang, nói: "Tiếp lấy!"

Mấy thiếu niên lập tức giải tán, ôm lấy đài sen. Ôn Ninh lúc này mới chật vật nhảy lên bờ, vỗ vỗ quần áo. Ba người đi vào trong thành, Ôn Ninh không thích địa phương nhiều người, một lát sau liền tiêu thất. Nữ tử kia thì vẫn đi theo từ bến tàu, nguyên lai nàng có mở một khách sạn ở trong thành, mới vừa rời ở bến tàu bị mấy người đánh cá khi dễ nên nàng mới cùng tiểu nhị và người đánh cá cãi nhau. Nàng vô cùng nhiệt tình đề cử chính bản thân mình, muốn Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Vong Cơ đến khách sạn nhà mình nghỉ chân, một đường dây dưa: "Thật đó! Gian phòng tuy không tính là rộng, nhưng tuyệt đối sạch sẽ. Đồ nhắm rượu cũng tốt, toàn là đồ nhà thường ăn, bao ăn, chắc chắn các vị sẽ hài lòng."

Ngụy Vô Tiệm vẫn nghe, cười mà không nói. Bình thường chỉ có tiểu điểm mới tích cực kéo khách như vậy, bản thân hần có thể ở bất kỳ nơi nào, có tiền thì ngủ trong nhà, không có tiền thì ngủ dưới gốc cây. Nhưng lúc này có Lam Vong Cơ bên người, hần tuyệt đối không cách nào tưởng tượng được bộ dáng Lam Vong Cơ ngủ dưới tàng cây, hoặc chen chúc trong căn phòng nhỏ bẩn thỉu lộn xộn, nên chỉ muốn tìm gian phòng có thể diện một chút. Đúng lúc đi qua một khách sạn ba tầng, Ngụy Vô Tiệm dừng bước, nói với Lam Vong Cơ: "Lam Trạm, chỗ này..." Còn chưa nói xong, hần thấy

rõ đại sảnh khách sạn, liền ngừng nói. Nữ tử kia nhìn thoáng qua, cả kinh nói: "Ai nha, nhị vị công tử không phải muốn trụ ở nhà này đi." Gian khách sạn này tuy rằng từ bảng hiệu đến mặt tiền cửa hàng đều rất khí phái, nước sơn điểm màu xanh biếc và vàng, bàn ghế được lau chà đến sáng trưng, nhưng trong đại sảnh lại chỉ có một khách nhân, là một lão đầu mặc bố sam đang ngồi uống chén trà ăn đậu phộng. Tiểu nhị thì đều mệt mỏi, ỉu xiu, ngáp liên tục. Lầu hai trực tiếp được xài cái khóa lớn.

Ngụy Vô Tiện nói: "Như thế nào, nhà này sinh ý rất kém sao?" Không thể nào. Nhìn cách trang hoàng này, chủ nhân khách sạn không thể thiếu tiền, cũng không thiếu người làm. Tọa bắc triều nam* (Chú thích: quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam), thoáng mát và sáng sủa. Khu vực lại càng tốt. Nhưng đại sảnh vắng vẻ lại nói cho họ rằng: Sinh ý xác thực kém, phi thường kém.

Nữ tử kia nói: "Đi thôi đi thôi, nhị vị công tử mau đi đi. Trụ chỗ nào cũng được, nhưng đừng có trụ nhà này nha!"

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ đều là cao thủ thế gia về săn đêm, vừa nghe lời này liền biết có chuyện, liếc nhau, Ngụy Vô Tiện cố ý nói: "Vì cái gì? Khách sạn rất đẹp mà. Nhà này đồ nhắm không ngon?"

Nữ tử kia khoát tay: "Đương nhiên, không phải loại lý do này!" Nàng thần thần bí bí nói nhỏ: "Ta không phải người thích nói huyền thuyên, ta liền nói một câu, cửa hàng trước mặt này đã đổi qua ba người gia chủ. Một nhà là cửa hàng trang sức, một nhà hành y, một nhà là khách sạn, chính là nhà hiện tại này. Nhưng mỗi nhà đều không thể làm lâu dài. Như thế nào nguyên nhân lại do đồ nhắm rượu được? Ta nói như vậy, ngài hiểu chưa?"

"Nga -----" Ngụy Vô Tiện cười nói: "Không hiểu lắm."

Nữ tử kia nói: "Ngài xem đứng ở trên đường cái thế này, một chốc ta cũng không nói rõ được có phải hay không? Nếu không nhị vị công tử...?"

Ngụy Vô Tiện đã hiểu, nhìn sang một bên. Lam Vong Cơ trực tiếp nói với nữ tử: "Làm phiền dẫn đường, đến khách sạn của ngài." Nữ tử kia vui sướng đưa bọn họ về khách sạn nhà mình. Vừa nhìn thấy, quả thật ngoài ý muốn. Khách sạn không lớn, nhưng cũng không nhỏ, xác thực được thu xếp rất sạch sẽ, gọn gàng ngăn nắp, lầu một khách nhân gần như ngồi đầy, đủ thấy được quản sự là người tháo vát, lão bản nương cũng không có gạt người. Làm việc trong điểm phần lớn là nữ tử, từ cô nương mười mấy tuổi, đến đại thẩm đầu bếp cao lớn vạm vỡ. Thấy hai nam tử trẻ tuổi một đen một trắng tiến vào, mắt đều sáng lên, thiếu nữ đang quét nhà càng là nhìn Lam Vong Cơ đến ngây ngốc. Lão bản nương yêu cầu các nàng nấu cơm tiếp đãi, tự mình dẫn Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ lên lầu xem phòng, vừa đi vừa hỏi: "Nhị vị công tử muốn mấy gian phòng?" Chợt nghe vậy, tâm Ngụy Vô Tiện liền treo cao, bất động thanh sắc phiêu tới Lam Vong Cơ một ánh mắt. Nếu là một tháng trước, vấn đề này căn bản không cần phải hỏi. Đoạn thời gian trước kia, hẳn vì muốn Lam Vong Cơ ghê tởm, không quản có mấy gian phòng, cuối cùng cũng đều lăn lên giường Lam Vong Cơ. Cuối cùng Lam Vong Cơ nhìn ra điểm này, từ đó về sau chỉ thuê một phòng. Không chỉ như thế, chuyện dọa người gì hẳn cũng dám làm, tiện tay khẽ đếm: la hét muốn dùng chung một ổ chăn, ngủ chung một cái gối với Lam Vong Cơ, chất vấn Lam Vong Cơ vì sao vẫn mặc áo đi ngủ, mạnh mẽ muốn giúp y cởi áo tháo thắt lưng, ngủ đến nửa đêm canh ba bỗng nhiên đem tay chân lạnh như băng cắm vào trong ổ chăn của Lam Vong Cơ, sau đó dùng vẻ mặt vô tội mà ẩn tình nhìn chăm chú vào hai mắt y... Ngụy Vô Tiện lần đầu tiên cảm thấy khiếp sợ trước sự vô sỉ của bản thân. Phiêu tới ba ánh mắt, Lam Vong Cơ vẫn hạ con ngươi không nói chuyện, cũng không thấy rõ biểu tình. Thấy hẳn chậm chạp không đáp, Ngụy Vô Tiện bắt đầu miên man suy nghĩ: "Trước kia Lam Trạm vẫn muốn một gian riêng tư, vì sao hôm nay không nói? Nếu lần này y muốn đổi thành hai gian phòng, đã nói lên y xác thực để ý. Mà y vẫn muốn một gian, cũng không thể thuyết minh y không ngại, có lẽ chỉ vì muốn khiến bản thân nhìn có vẻ không ngại để ta cũng không ngại..." Để ý đến để ý đi, lão bản nương quyết đoán tự trả lời chính mình, âm vang hữu lực nói: "Một gian phòng đúng không? Một

gian là đủ rồi! Gian của ta cho hai người ở sẽ cảm thấy thoải mái. Giường nằm cũng không phải chen chúc.Đợi một lát, thấy Lam Vong Cơ không có lời phản đối, Ngụy Vô Tiễn lòng bàn lúc này mới thấy nhẹ nhàng. Lão bản nường đẩy cánh cửa ra, dẫn hai người đi vào, rót hai ly trà. Ngụy Vô Tiễn cảm tạ, nói: "Vừa rồi khách sạn lớn kia, ngài hãy nói tiếp đến tột cùng có chuyện gì xảy ra?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Tỉnh Ngủ 3

Hắn nhìn qua có phần hứng thú, Lão Bản Nương đem hai cái chén trà đưa cho bọn họ, nói: "Vậ nha. Ta mới vừa rồi không phải là nói dối qua Tam Gia điểm sao?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Đúng vậy, một cửa hàng trang sức, một nhà y, lại là khách điểm này. Nơi này có nhiều năm?"

Lão Bản Nương ngồi xuống, nói: "Ngài nhớ thật là tinh tường. Tam Gia thay đổi, đương nhiên là nhiều năm. Từ cửa hàng trang sức kia nói lên!"

"Ta là tám năm trước đến nơi này, vừa kịp cửa hàng nhà kia ông chủ thu dọn đồ đạc rời đi. Lúc ấy ta cùng phu quân ta mới đến, muốn mở cái tiểu điểm, còn đi nói chuyện, hỏi giá tiền, thật sự nguy hiểm, thiếu một chút là mua cửa tiệm kia! May mắn ta khôn lanh, chỗ lớn như vậy làm sao có thể dễ dàng mua? Ông chủ hàng trang sức lại che giấu không chịu nhiều lời, chuyện này không thành, chúng ta mua gian phòng này, một người khác mua phòng của hắn sửa làm y. Kết quả, quả nhiên đã xảy ra chuyện!"

Nàng quơ tay: "Hai người xem, việc buôn bán sao có thể như vậy? Hại người nha! Mặt tiền cửa hàng sửa sang cả hơn một tháng mới chuẩn bị cho tốt, lâu một lâu hai là hành y, lâu ba chính là một nhà già trẻ ở. Lão bản có một đôi nữ nhi, vừa chuyển vào, đầu lúc trời tối, bọn họ kêu la nhảy dựng lên đem một nhà mọi người làm tỉnh lại. Hắn từ lâu ba lao xuống, nói trong phòng hắn thấy thứ kì quái."

Lam Vong Cơ hỏi: "Thứ gì?"

Lão Bản Nương ngượng ngùng nói: "... Nói hử nhìn thấy hai cái bóng trần truồng ôm nhau, lăn trên giường hử. Sợ là cái Hồ Yêu gì đó câu dẫn người, muốn hấp dương khí hử đó!"

Lam Vong Cơ mặt không thay đổi, thu hồi ánh mắt, Ngụy Vô Tiệp nghĩ thầm: "Đối với Lam Trạ mà nói, đây mới thật là 'Thứ kì quái'."

Hử cười nói: "Này thật là kì quái. Nếu là Hồ Yêu, trần truồng là đúng, nhưng hai thì lại dư thừa. Nếu bọn chúng ôm nhau ở cùng một chỗ, làm thế nào hấp thu được dương khí bên ngoài."

Lão Bản Nương cười nói: "Là đạo lý này, lại nói đến thật kì quái... Dù sao tiểu nhi tử sống chết cũng không chịu ở gian phòng lâu ba kia. Cha hử lúc đầu còn quở trách hử, có điều ở lâu, bọn họ liền phát hiện, không riêng gì một gian phòng, lâu hai, lâu ba cũng có thể thấy được những cái này đó! Vừa vào phòng, trên giường liền có hơn hai người, ôm cùng một chỗ làm kia... Kia... Có đôi khi còn không dừng lại ở hai cái. Phòng không có giường cũng sẽ tự nhiên hiện ra một cái giường lớn. Quan lại đến mở cửa liền không có. Gian phòng lớn như vậy, người một nhà ở bên trong, buổi tối lại không thể tìm được chỗ ngủ yên ổn!

Ngụy Vô Tiệp nghiêm trang mà nói: "Vậy ôm cùng một chỗ, mỗi lần đều là đồng dạng hai người sao? Hay là khác số người?"

Lão Bản Nương nói: "Ách, này cũng không có nghe nói đến.., ta nghĩ chính bọn họ cũng không biết. Thấy được cái thứ này đã sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, còn có người nào lưu ý mỗi lần xuất hiện có phải là cùng một người hay không? Chỉ có lâu một không có xuất hiện những vật kia, bọn họ ban đêm đi ngủ ở lâu một. Về sau, không riêng buổi tối, ban ngày cũng bắt đầu có náo loạn. Khách đến khám bệnh cũng nghe được âm thanh kì lạ."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Âm thanh kì lạ?"

Nếu như buổi tối khắp nơi đều là một đám người khóa thân ôm nhau, ban ngày toàn là âm thanh kì lạ, rất khó tưởng tượng. Hắc nhĩ không được liếc Lam Vong Cơ liếc một cái, trong lòng cảm giác để cho một thiếu niên vô ý quét hai mắt Xuân Cung Đồ cũng tức giận nghe loại chuyện này có phải không thích hợp hay không. Lão Bản Nương lại nói: "Đúng vậy. Giữa ban ngày, cũng người nói nghe được âm thanh đánh đàn trên hành lang lầu một. Ta hiểu kỳ đi theo xem náo nhiệt, cũng đã nghe được, chắc chắn 100%. Thế nhưng không có ai là nhạc công, đem đàn theo cũng không có!"

Ngụy Vô Tiện thế mới biết, "Âm thanh kì lạ" là mình nghĩ sai. Vừa vặn Lam Vong Cơ cũng quay sang ngắm hắc nhĩ, hắc nhĩ vội vàng nghiêm mặt, nói sang chuyện khác: "Vậy sao! Tiếng đàn kia nghe thế nào?"

Lão Bản Nương nói: "Đàn cũng tương đối tốt, khá hay!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Những thứ này nhiều loạn như vậy, có làm hại mạng người không?"

Dưới cái nhìn của hắc nhĩ, nếu như không làm tổn hại đến mạng người, là tại mình làm ầm ĩ, có Xuân Cung Đồ "sống" để nhìn, có tiếng đàn hay để nghe, chẳng phải quá tốt. Đương nhiên, hắc nhĩ lại, những lời này hắc nhĩ sẽ không nói với nữ tử.

Lão Bản Nương nói: "Không có là không có, có thể vừa nghĩ tới có những vật này tồn tại trong nhà mình, làm cho người mỗi ngày chờ đợi lo lắng, tìm đến giang hồ thuật sĩ, đâu được sống tốt!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Tại sao phải tìm giang hồ thuật sĩ? Hành lão bản tại sao không tìm đến Tu Tiên thế gia cầu trợ giúp?"

Hắc nhĩ bật thốt lên câu hỏi xong mới nhớ tới, Tu Tiên thế gia trấn giữ nơi đây chính là Vân Mộng Giang thị, không khỏi nội tâm hơi loạn, sợ làm Lam Vong Cơ nhớ đến sự việc đêm qua mà không thoải mái.

Lão Bản Nương bủm môi nói: "Ai dám nha! Hai vị công tử các người không phải là người địa phương không biết, chúng ta ở khu vực địa giới, đều về Vân Mộng Giang thị quản, nhà kia Gia Chủ tính tình rất kém, hù chết bọn ta. Mấy tên thuộc hạ cũng đã sớm nói, một cái thế gia quản địa bàn lớn như vậy, mỗi ngày có gần trăm tên tiểu quý tiểu yêu chọc ghẹo người, chuyện nhỏ phát sinh, nếu kiện đều lập tức phái người xử lý đuổi đi? Không có ồn ào người chết liền không phải Lệ Quý ác sát, không phải là Lệ Quý ác sát cũng đừng đến quấy rầy bọn họ."

Nàng tức giận mà nói: "Này là cái quý gì, chờ chết người lại đi tìm bọn họ, khi đó không phải đã muộn ư!"

Kỳ thật, không phải Lệ Quý ác sát thì chờ sự cố nghiêm trọng xảy ra, đây có lẽ là quy định của thế gia. Chỉ có một người, chưa bao giờ để ý tới những cái này. Chính là người lúc này ngồi ở bên cạnh hắn, Lam Vong Cơ.

Mọi người đều biết, Hàm Quang Quân gặp loạn tất xuất, chưa bao giờ chọn đối tượng sẵn đêm, cũng sẽ không bởi vì yêu ma quỷ quái không đủ đẳng cấp mà không giết, ảnh hưởng đến thanh danh. Từ lúc hắn còn trẻ đi lên vẫn là như vậy.

Lão Bản Nương lại nói: "Hơn nữa, Liên Hoa ỗ kia, quá kinh khủng, ai còn dám đi lại!"

Ngụy Vô Tiện lúc này mới đưa ánh mắt từ trên người Lam Vong Ky thu hồi, khẽ giật mình, nói: "Liên Hoa ỗ bị khủng bố? Liên Hoa ỗ làm sao có thể bị khủng bố? Người từng đi qua?"

Lão Bản Nương nói: "Ta chưa từng đi qua. Có thể về sau cả nhà bọn họ bị quấy rối được thật sự không chịu nổi, Hành lão bản liền đi một lần. Kết quả không khéo, thấy Giang Tông chủ thuận tay vung Tử Quang roi, trên giáo trường quất người. Quất một cái huyết nhục văng tung tóe, thảm thiết ngút trời! Có kẻ tôi tớ hảo tâm lạnh lẽo nói cho hắn biết, Tông chủ lại bắt lộn

người, mấy ngày nay tâm tình thật không tốt, kêu hẩn ngàn vạn đừng đụng vào chuốt lấy không thoải mái, Hành lão bản sợ tới mức đem quà tặng buông xuống bỏ chạy, lại không dám đến nhà báỉ phỏng."

Ngụy Vô Tiệן sớm đã nghe nói qua, những năm gần đây Giang Trườg khắp nơi bắt người đoạt xá trọng sinh Tà Lộ tu sĩ, đem những này người toàn bộ giải về Liên Hoa ỗ nghiêm hình tra tấn. Nghĩ đến Hành lão bản vừa vạn thấy hẩn đánh người tiết hận. Lúc ấy Giang Trườg mặt mũi dữ tợn, không khó tưởng tượng, cũng khó trách Hành lão bản hội chạy trốn chết.

Lão Bản Nườg nói: "Cho nên, Hành lão bản miễn cưỡng giữ vững được vài năm, không kiên trì nổi nữa, đem điểm bán, lại rời đi. Lão bản không tin tà, càng muốn tới thử xem, ngài đoán xem làm sao? Lần này hẩn không nhìn thấy bóng trắng lửa thể, cũng không nghe thấy tiếng đàn. Đồ ăn nhà hẩn, tất cả đều bị hư. Chỉ cần ngồi ở lâu hai lâu ba trong phòng khách, liền sẽ cảm thấy rất nóng, vừa nóng lại khó chịu. Ngủ đến nửa đêm, đều gặp ác mộng, mơ thấy phòng cháy, hai cổ tiêu thi bên cạnh lăn qua lăn lại kêu thảm thiết, miệng phun khói đen!"

Ngụy Vô Tiệן nói: "Cực kì khủng khiếp cực kì dữ tợn."

Lão Bản Nườg nói: "Cũng phải, so với trước hung hơn nhiều! Lão bản cũng là xin mấy cái hòa thượng đạo sĩ không dùng được, lên Liên Hoa ỗ cầu giang Tông chủ."

Ngụy Vô Tiệן kỳ quái hỏi: "Vậy tại sao còn không được giải quyết?" Không đến mức lại vừa lúc gặp gỡ Giang Trườg đang quất người bị dọa sợ chạy. Giang Trườg đến cùng bắt người có bao nhiêu chịu khó, quất người có bao nhiêu lần?

Lão Bản Nườg nói: "Không đúng, không đúng. Lần này cũng là tính hẩn không may. Hiện tại lão bản họ Ôn, kẻ thù không đội trời chung của Giang Tông chủ cũng là họ Ôn, hẩn đem người của họ Ôn khắp thiên hạ để

trút hận lên, trông thấy liền nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể rút gân lột da, đâu thể hòa hoãn tiếp..."

Ngụy Vô Tiệm cúi đầu xuống, nheo nheo mi tâm, trầm mặc không nói. May mà không cần hăn ngôn ngữ, Lão Bản Nương một hơi nói liên miên cắn nhai lâu như vậy, cảm thấy mỹ mãn liền tổng kết nói: "Ôi, các người nhìn đi, ta là phụ nữ, kể cái loại sự tình này cũng có chút sợ hãi. Bất quá, nhà kia sớm muộn suy sụp, sinh ý đều chênh lệch thành cái dạng gì. Chờ xem, tối đa một năm, khẳng định lại muốn đóng cửa, bán điểm rồi đi! Loại điểm kia cực kỳ lớn, nhưng người ở ở bên trong tâm thần bất an, còn chúng ta nhỏ như vậy nhưng là khách sạn tốt đúng hay không?"

Ngụy Vô Tiệm ngẩng đầu cười nói: "Đúng đúng đúng."

Lão Bản Nương lại thổ lộ hết một hồi, giảng giải chồng của nàng sau khi qua đời để lại nàng một người chịu đựng nhiều khó khăn. Cuối cùng trước khi đi, chợt nhớ tới tới cái gì, quay đầu lại nói: "Nhị vị muốn ăn cơm ở đây không? Chúng ta có nữ đầu bếp tay nghề khá tốt!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Muốn. Nhưng bây giờ không cần, tối nay đi, giờ Tuất đem qua. Chúng ta bây giờ trước nghỉ ngơi một chút, rồi lên đường đi dạo."

Lúc này chưa quá giờ Ty, Lão Bản Nương mở miệng đáp ứng, bước ra cửa. Nàng chân trước đi, Ngụy Vô Tiệm chân sau đóng cửa lại, nói: "Nghe như không quá khó giải quyết, trước tiên có thể đối phó."

Vốn định nếu là khó giải quyết, trước hết để đó, quay lại xử lý sau. Hiện tại xem ra không tai nạn chết người, tiện tay liền có thể chấm dứt, nên thừa dịp ở chỗ này lúc nghỉ ngơi tiêu diệt mối họa khó hiểu này, trả lại yên bình cho khách điểm kia.

Lam Vong Cơ đưa tay ra, đè hăn xuống bắt mạch.

Tuy biết rõ đây chẳng qua là đang cho hắn kiểm tra thân thể, nhưng ở hai ngón tay trắng nõn thon dài theo hắn di chuyển, chậm rãi nhào nặn, Ngụy Vô Tiện ở dưới bàn tay kia, vẫn là hơi cuộn lên cảm xúc.

Hao tổn gần tới hai canh giờ điều chỉnh và kiểm tra, nghỉ một lát, dưỡng đủ tinh thần, hai người lúc này mới đồng thời xuống lầu đi ra ngoài, chuẩn bị đi Tam Gia Điểm kia nhìn xem.

Lam Vong Cơ đi trước, quầy hàng chỗ bên đó có tiền trả thế chấp. Nhìn chăm chăm bóng lưng của hắn một hồi, bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiện như đã hạ quyết tâm, thấp giọng hướng một bên gọi: "Lão Bản Nương."

Lão Bản Nương nói: "A, chuyện gì?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Buổi tối đưa món, thỉnh cầu làm cho chút rượu... Càng mạnh càng tốt."

Lão Bản Nương cười nói: "Đương nhiên!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Tỉnh Ngủ 4

Khách sạn kia lâu một trong hành lang lúc trước còn có một vài khách nhân, hiện tại không có ai. Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ bước tiến vào, lấy bàn lớn ngồi xuống, nửa ngày không ai tới hỏi. Ngụy Vô Tiện dùng khớp ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn một cái, kêu: "Làm phiền!"

Tiểu nhị lúc này mới chậm chạp đi qua. Có lẽ là do mệt mỏi đã quen, có sinh ý làm ăn tinh thần cũng không lên. Ngụy Vô Tiện đối với thực đơn chọn vài món thức ăn, hẳn làm một bộ dáng xa cách. Lam Vong Cơ cầm lấy chén trà nhìn thoáng qua, chén còn không bằng chén khách sạn nhỏ kia được tẩy sạch sẽ, lại yên lặng buông xuống, không hề đụng đến thứ gì trên bàn.

Chọn đã xong, Ngụy Vô Tiện nói: "Các người dùng lâu hai làm gì?"

Tiểu nhị ừ ừ cụp mí mắt nói: "Ngoài cửa viết: Lâu một rượu và đồ nhắm, lâu hai dùng chân. Người không biết chứ?"

Ngụy Vô Tiện thuận miệng nói: "Người nói đúng, ta thật sự không biết chữ. Vậy làm sao ở?"

Tiểu nhị không kiên nhẫn mà nói: "Ở hay không ở, hỏi nhiều như vậy làm gì."

Lam Vong Cơ nói: "Ở."

Hắn mới mở miệng, tiểu nhị kia như là nuốt phải khối băng, nhất thời run một cái.

Lam Vong Cơ lại đè ép một thỏi bạc trên bàn, lạnh lùng: "Muốn một gian phòng."

Ngụy Vô Tiện vội hỏi: "Đừng nha, chúng ta không dùng. Thu lại thu lại!"

Hắn giữ lại bạc, lại không cẩn thận đụng trúng tay của Lam Vong Cơ, hai người đồng thời co rút lại. Lam Vong Cơ rũ tay xuống, tay áo che lại đầu ngón tay, thấy thế, Ngụy Vô Tiện trong lòng chùng xuống, kia bạc rớt xuống đất, tiểu nhị lập tức nhặt lên, nói: "Gian phòng không hủy!"

Hắn thu tiền, lên lầu mở khóa, quét sạch hành lang cùng gian phòng. Ngụy Vô Tiện điều chỉnh biểu cảm, giống như vô sự mà nói: "Việc gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Như thế này là muốn đi lên."

Ngụy Vô Tiện nói: "Là muốn đi lên. Bất quá chúng ta có thể từ cửa sổ đi, từ mái hiên đi, lại không nhất định phải từ cánh cửa này đi. Tĩnh lại đi, không phải là tiền của ta nhưng ta đều thay người đau lòng."

Lúc này, đĩa rau cũng lên. Bởi vì khách nhân chỉ có hai người bọn họ, nên mới nhanh. Ngụy Vô Tiện gắp trong mâm một mảnh rau củ, ngửi ngửi, vậy mà thật sự nghe thấy được một mùi khét lẹt vị thịt làm cho người ta buồn nôn. Hắn đối Lam Vong Cơ cười nói: "Ta xem như biết. Vốn dĩ ồn ào, phòng không thể ở, rau không thể ăn, tiểu nhị như thế. Như vậy sinh ý có thể tốt mới là thiên lí bất dung. Người thấy thế nào?"

Một nói chuyện chính sự, hai người lập tức tự nhiên lại. Lam Vong Cơ nói: "Đại hòa."

Ngụy Vô Tiện nói: "Còn có?"

Lam Vong Cơ nói: "Nơi hoa bướm."

Theo lời Lão Bản Nương, Hành lão bản một nhà nhìn thấy dị tượng là khắp các phòng đều có thể thấy được người lửa thể ôm nhau, nơi nào có thể như vậy? Nơi hoa bướm. Về sau vào ở khách sạn, có người buổi tối mơ thấy phòng ở lửa cháy, tiêu thi cuộn cuộn, thấy rõ nơi này từng xảy ra một hồi đại hỏa, chết cháy không ít người.

Bị thiêu sống, là cực kỳ thống khổ, bởi vậy, đã cách nhiều năm một số người chết vẫn giữ lấy tàn hồn tại ảnh hưởng nơi đây. Lão Bản Nương là tám năm trước đưa đến tòa thành này, nàng trong lúc đến cửa hàng đồ trang sức của lão bản vứt bỏ điểm rời đi, nhưng mà nàng cũng không có nhắc đến trận này đại hỏa. Trận hỏa hoạn này e rằng xảy ra trước tại thời điểm cửa hàng đồ trang sức của hàng khai trương ít nhất mười mấy năm.

Mọi chuyện đều rõ ràng, Ngụy Vô Tiệp nói: "Thấy gần giống nhau. Còn có, không riêng gì nơi hoa bướm, còn là một nơi hoa bướm rất phong lưu, lâu một trong đại sảnh có người đánh đàn, còn tương đối tốt. Lầu hai dùng để, ừ, làm việc, cho nên việc cả nhà Hành lão bản thấy đều ở tầng trên."

Lam Vong Cơ nói: "Suy đoán. Nhưng cần nghiệm chứng."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Cái đó đúng. Bất quá tìm a nghiệm chứng? Lão Bản Nương tám năm trước đã tới rồi, còn không biết chuyện hỏa hoạn, bằng không nàng đã đem toàn bộ nói ra. Hỏi tiểu nhị này cũng chắc chắn là không được."

Đúng lúc này, một thân ảnh rảo bước tiến vào khách sạn. Theo mắt vừa nhìn, người kìa mặc một thân đồ cũ, Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ: "Người này thật sự là không nên vào khách sạn."

Ai ngờ, người tiểu nhị kia cũng không nể tình, vừa thấy hắn đi vào, liếc mắt.

Lam Vong Cơ nói: "Hắn."

Ngụy Vô Tiện cũng lập tức nghĩ tới, lão già này tuổi tác khá lớn, nếu là người địa phương, tất nhiên biết rất nhiều, hơn phân nửa có thể hỏi ra chút gì đó.

Lão già kia ngồi một cái bàn bên cạnh, nói: "Muốn một bình trà."

Bởi vì Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ muốn lâu hai một gian phòng, tiểu nhị vừa rồi mở khóa, tạm thời vội vàng quét dọn một phen, vừa làm xong, lòng tràn đầy không khoái, giả bộ không nghe thấy. Lão già kia lại nói: "Muốn một bình trà."

Tiểu nhị nói: "Không có trà."

Lão già kia nói: "Tại sao không có?"

Tiểu nhị cười khẩy nói: "Không có là không có. Mỗi lần đều muốn một bình trà ngồi đó uống cả ngày, chúng ta ở đây đậu phộng miễn phí ăn thật ngon đúng không!"

Lão già kia là vì tham tiện nghi mới đến, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, vừa giận lại túng quẫn. Ngụy Vô Tiện vội hỏi: "Nơi này có nơi này có, lão nhân gia ngài đến bên này, chúng ta mời người uống trà."

Tiểu nhị nhìn bọn họ liếc một cái, không dám nói nữa cái gì. Lão già được cho một cái bậc thang, lập tức leo xuống, ngồi vào bàn bên này, thở dài, cảm tạ bọn họ. Ngụy Vô Tiện đến gần lời nói khách sáo thành thạo, vãng lai vài câu, rất nhanh đánh cho thân thiện, hỏi trọng điểm. Lão già cũng cầm đĩa lên, hoàn toàn không chệch trong thức ăn thiêu, vừa ăn vừa nói: "Ta? Ta tại con đường này ở hơn ba mươi năm, ai so với ta quen thuộc hơn chuyện nơi đây?"

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ liếc nhau, tinh thần đều lên. Hắn lập tức nói: "Hơn ba mươi năm? Kia thật đúng là đủ lâu. Gian phòng này khách

sạn cũng không có hơn ba mươi năm. Nghe nói nơi này qua tay cửa hàng trang sức, y quán, nói như vậy ngài đều gặp."

Lão đầu nói: "Lúc nó hưng thịnh nhất, ta cũng có xem qua đấy." Hần hạ giọng, nói: "Có phải các người muốn ở chỗ này không? Ta báo cho các người, đừng. Lúc trước trên lầu hai có một ổ khóa các người nhìn thấy không?"

Ngụy Vô Tiện cũng hạ giọng: "Thấy được. Đến cùng chuyện gì đã xảy ra?"

Lão đầu nói: "Mười mấy năm trước, chỗ này từng xảy ra đại hỏa, chết cháy không ít người. Chỉ sợ là cũng còn ở lại chỗ này nha."

Giống hệt như bọn họ phỏng đoán.

Ngụy Vô Tiện nói: "Chỗ bị thiêu là gì?"

Lão đầu nói: "Tư thơ hiên."

Danh tự nghe xong, còn tưởng rằng là ngâm thơ tác đối, là nơi phong nhã, sao lương trước là chỗ hoa bướm. Ngụy Vô Tiện cố ý nói: "Tư thơ hiên? Thư họa các sao?"

Lão đầu nói: "Không phải là! Là kỹ phường. Trước kia không gọi cái tên này, bất quá về sau xuất hiện hai cô nương xinh đẹp, liền dùng tên của các nàng để cùng một chỗ, sửa lại cái danh tự mới. Một người gọi Tư Tư, một người gọi Mạnh Thơ, hợp lại chính là 'Tư thơ'."

Nghe đến đó, Lam Ngụy hai người có chút dừng lại.

Ngụy Vô Tiện nói: "Mạnh Thơ? Danh tự như là có chút quen tai."

Lão già nói: "Đương nhiên. Mạnh Thơ năm đó ở Vân Mộng cũng nổi quá vài năm, đánh đàn viết chữ vẽ tranh, còn có thể làm điểm thơ, nhờ

thanh danh nàng người tới có rất nhiều, được gọi là 'Pháo hoa Tài Nữ' ."

Quả nhiên!

Kim Quang Dao là người Vân Mộng, hẳn sau khi mẫu thân mình chết mới Bắc thượng đến đây nhờ Kim Quang Thiện, lúc trước theo họ mẹ, họ Mạnh. Tuy trải qua mấy chục năm che giấu của Kim Quang Dao, đại đa số người ở đây không biết rõ vị Pháo hoa Tài Nữ tên đầy đủ là gì, nhưng vừa nghe đến họ Mạnh, liền có chút hoài nghi. Không nghĩ tới vậy mà thật sự là nàng!

Lão đầu nói xong, nhìn nhìn Ngụy Vô Tiệp, lại lắc đầu nói: "Không đúng, cũng không giống. Mạnh Thơ nổi tiếng đều là chuyện của nhiều năm trước, cũng không có nổi đến ra ngoài Vân Mộng đi, hiện tại cũng không có người nào nhớ rõ nàng. Người tuổi không lớn lắm, hẳn là không biết nàng."

Ngụy Vô Tiệp bịa chuyện nói: "Ta biết. Ta có bá phụ, năm đó ngưỡng mộ Mạnh Thơ cô nương, si mê say sưa, mỗi ngày cùng chúng ta nói chuyện của nàng. Về sau nàng gả cho người khác, bá phụ uống rượu say mèm, rất thương tâm."

Lam Vong Cơ ở một bên liếc hẳn một cái, nhìn thần sắc hẳn tự nhiên.

Lão già quả nhiên mắc câu, nói: "Ai nói nàng gả cho người khác?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Không có sao? Ta đây nghe ta bá phụ nói nàng sinh nhi tử?"

Lão già nói: "Nàng muốn gả, gặp được nam nhân kia ở thời điểm nàng hơn hai mươi tuổi, niên kỷ không nhỏ, tiếp qua vài năm không còn nổi lên, cho nên nàng mới liều mạng bị quở trách cũng sinh con trai, nghĩ là thoát thân. Có thể vậy cũng phải là nam nhân chịu muốn."

Ngụy Vô Tiện nói: "Như thế nào, nam nhân kia liền nhi tử cũng không muốn?"

Lão già đem một bàn rau đều đã ăn xong, nói: "Ta nghe nói nam nhân kia chính là Tu Tiên thế gia đại nhân vật, ở nhà có không ít nhi tử. Cái gì nhiều đều không có thèm, làm sao có thể lưu tâm bên ngoài ? Mạnh Thơ trông mong không được người đến đón hãn, đành phải chính mình nuôi."

Trên đời này có bao nhiêu nữ tử đều đem hi vọng ký thác vào nhi tử của mình, trông cậy vào mẫu bằng tử quý, có thể cùng nó dốc hết tâm can cùng tâm tư, còn nhiều hơn chú ý đến chính mình. Ngụy Vô Tiện nghĩ mãi mà không rõ, cho dù Kim Quang Thiện không nguyện ý đem Mạnh Thơ mang về Kim Lâm Đài, nhưng cho Pháo hoa Nữ Tử chuộc thân, cho nàng một khoản tiền nuôi dưỡng nhi tử, đối với hãn mà nói thật rất dễ dàng. Vì cái gì chỉ tiện tay thôi cũng không chịu làm?

Hãn nói: "Ừ, hài tử kia thông minh rõ ràng sao?"

Lão đầu nói: "Nói như vậy a. Ta sống năm mươi mấy năm, còn chưa thấy qua người so với tiểu Mạnh càng thông minh lanh lợi hơn. Mạnh Thơ cũng là có tâm dạy dỗ tốt hãn, đem nhi tử nuôi dưỡng, dạy hãn đọc sách viết chữ, lễ nghi, đưa hãn đến trường, còn mua một ít Kiếm Phổ bí kíp cho hãn. Đại khái hay là chưa từ bỏ ý định a."

Như thế, chỗ bọn họ đang ở, trước đây là chỗ năm đó Kim Quang Dao lớn lên.

Lão già nói tiếp: "Tiểu Mạnh mười một mười hai tuổi, Mạnh Thơ còn muốn bắt chước cái gì điển cổ, cho hãn đổi chỗ ở, hảo hảo học hành. Thế nhưng Khế Ước Bán Thân của nàng vẫn còn ở Tư Thơ Hiên, cũng chỉ đem tiểu Mạnh đưa đến thư quán ở đây. Nhưng về sau tiểu Mạnh lại chính mình trở về, nói cái gì cũng không chịu đi nữa."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Tỉnh Ngủ 5

Ngụy Vô Tiệm nói: "Mạnh Mẫu ba đời."

Đây là Mạnh Thơ muốn bắt chước theo điển cố. Con trai của kĩ nữ, tại nơi thư hương kia, tự nhiên không hợp nhau, bị người ta khinh nhục. Đi đến chỗ nào cũng vô dụng.

Mạnh Thơ đoán được nhi tử tất nhiên là bị khi dễ, nhiều lần truy hỏi, nhi tử cũng không chịu mở miệng nói là bị ai khi dễ, chỉ đành thờ dài, để cho hắn tiếp tục ở lại Tư Thơ Hiên, bình thường tại lầu một làm quét dọn cùng sai vặt.

Nhưng mà, không riêng bên ngoài người nhìn bọn họ không nổi, kĩ phường bên trong cũng nhìn bọn họ không nổi. Mạnh Thơ cố ý sinh hài tử đã hơn hai mươi tuổi, đối với nữ nhân chốn phong nguyệt mà nói đã là lớn tuổi, sinh con khí sắc và thân thể đều bị hao tổn, Mạnh Dao vừa được mười mấy tuổi lại càng suy nhược, không còn được như năm đó, chỉ có thể dựa vào một chút cái danh gọi là "Tài Nữ" miễn cưỡng sống bằng tiền dành dụm, thỉnh thoảng mới có người xuất phát từ lòng hiếu kỳ đến nề mặt.

Ở nơi hoa bướm, người như Mạnh Thơ như vậy là phiên toái nhất. Đọc qua sách, biết văn chương, chỉ là hấp dẫn khách chơi gái thích mới lạ, không đủ cho nàng chèo chống mưu sinh. Người đọc sách như nàng vô cùng thanh cao, không thể nào từ bỏ ham muốn, không cam lòng thất bại, tờ kế ước bản thân không chuộc lại được, khó tránh khỏi vô cùng buồn khổ, lòng tràn đầy sự dày vò.

Chính tính cách thanh cao này làm cho nữ tử khác trong kỹ phường khinh rẻ nàng, ở trước mặt sau lưng cũng không có nói lời tốt đẹp. Khách đến nơi này ngẫu nhiên nhìn thấy thiếu nữ rụt rè đoan trang, xem như đồ chơi mới lạ rất khác biệt, nhưng muốn bọn họ dùng tiền nhìn đến dung nhan tiêu tụy mà lại làm ra vẻ kia rất không thoải mái. Sớm đã không còn danh tiếng cùng nhan sắc của năm đó, nhưng vẫn không chịu nhận thức tình cảnh của mình, rơi vào kết cục như thế là vô cùng đáng giá.

Có một ngày, Mạnh Thơ không biết cự tuyệt yêu cầu gì của một khách làng chơi, chọc hấn nổi trận lôi đình. Mạnh Dao tại lầu một trong hành lang đang đưa mâm đựng trái cây, đột nhiên nghe thấy lầu hai có tiếng chén đĩa vỡ tan tành, một cây đàn bay ra, rơi xuống đại sảnh đường gây một tiếng vang thật lớn, gây náo, đem mấy người đang uống rượu mua vui trên bàn lớn sợ tới mức chửi ầm lên.

Mạnh Dao nhận ra đây là đàn của mẫu thân, ngẩng đầu, thấy một người Đại Hán năm tóc mẫu thân từ trong phòng bước ra, vội vàng xông lên lầu. Mạnh Thơ bùm lấy da đầu, liều mạng đem y phục mặc lại, thấy nữ tử chạy qua, vội hỏi: "Ta không cho người lên lầu, mau đi xuống!"

Mạnh Dao tách tay của khách làng chơi ra, bị một cước đạp vào bụng dưới, té lăn xuống lầu, có tiếng hét to. Mạnh Thơ "A!" to một tiếng, lập tức lại bị khách nhân kia níu lại tóc, một mực kéo xuống lầu, cởi y phục, ném ra đường lớn.

Trước khi đi, khách nhân kia đem nàng đang xích lỏng nhốt một bãi nước miếng, mắng: "Đồ xấu xí, kỹ nữ già còn đem bản thân làm ra vẻ mới lạ!"

Mạnh Thơ hoảng sợ giữa đường, không dám đứng dậy, chỉ cần nàng khê động sẽ bị người ta nhìn thấy hết. Nữ tử thông thường đều sợ bị nhìn thấy. Trên đường người đi đường đều rất ngạc nhiên cùng hung phấn, dục vọng có phần lộ rõ, đứng lại nhìn một chút, mắt lộ rõ ham muốn. Nữ nhân bên

trong Tư Thơ Hiên đang hả hê cười nhẹ, vui sướng trên nỗi đau của người khác.

Chỉ có Tư Tư thành danh cùng thời với Mạnh Thơ nhịn không được, bước ra cửa, đem áo mình mặc cho Mạnh Thơ, dìu nàng trở vào đại sảnh đường. Chủ nhân kĩ phường đi ra quở trách: "Đã sớm kêu người sửa lại. Bưng cái giá đỡ đó cho ai nhìn? Chịu khổ nhớ lâu!"

Mạnh thơ xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, đảo thấp mắt tìm nhitử. Mạnh Dao bị đá một cái không có lực ngồi dậy, nằm rạp trên mặt đất. Tư Tư mỗi tay dìu một người, đem mẹ con họ dắt đi.

Lão già lại tán chút chuyện khác, cuối cùng, nói: "Đều là chuyện xưa cả. Danh tự tuy gọi Tư Thơ Hiên, nhưng Tư Tư lớn tuổi cũng bị bán đi, Mạnh Thơ cũng đã chết, con trai của nàng cũng thu dọn đồ đạc đi. Một ngày một đêm cả tòa nhà bị người ta đốt đi. Trước kia nơi này đã làm cái gì nói qua không dễ nghe, về sau mấy cửa hàng đều không cho người khác truyền ra, hiện tại cũng không có người nào biết."

Ngụy Vô Tiệntầm nghĩ, những chủ quán đó làm gì có năng lực lớn như vậy, có khả năng ngăn chặn lời đồn trong dân gian? Chỉ sợ là Kim Quang Dao bỏ nhiều công sức ra. Nguyên nhân của trận hỏa hoạn kia, cũng không phải là do than củi sơ ý đơn giản như vậy. Ngẫm lại Kim Quang Dao và vị bạn tốt Tiết Dương kia có cùng phong cách hành sự, không khó suy đoán.

Bất quá, suy đoán rốt cuộc cũng chỉ là suy đoán, không có chứng cứ. Hẳn giống như Lam Vong Cơ, không thích tùy tiện đem suy đoán thành thật, sau đó phỉ nhổ một phen. Nếu thật đây là nơi Kim Quang Dao từng sinh sống, không thể đơn giản xuất thủ với tàn hồn trong khách sạn này, tạm tạm giữ lại, ngày sau có lẽ sẽ tìm được bên trong một ít chứng cứ.

Ngụy Vô Tiệndánh giá thang lầu. Mặc dù biết rõ năm đó Kim Quang Dao té ở thang lầu này, nhưng nhịn không được nghĩ thầm: "Bị khách làng

chơi đá hăn, thủ hạ của Kim Quang Thiện đá hăn, Nhiếp Minh Quyết cũng đá hăn. Kim Quang Dao thật đúng là đến đâu cũng bị người ta một cước đá xuống." Không biết tự nhiên cảm thấy buồn cười.

Lão già thấy bọn họ cũng không có đựng thêm vào đĩa rau đã ăn xong, rảnh rồi nói chuyện phiếm vài câu, rồi đi về nhà. Đến giờ Tuất, Lão Bản Nương chuẩn bị cho họ một bữa rượu thịt ngon, cần phải trở về. Hai người đứng dậy, tiểu nhị trợn mắt nói: "Các người đi chỗ nào? Không phải là muốn dừng chân sao? Phòng ta đều quét xong rồi, các người đến cùng là có ý gì? !"

Ngụy Vô Tiện quay đầu lại cười nói: "Ta xem người hay là đừng làm tại đây, cuốn gói rời đi a. Người tiếp tục ở lại tiệm này, sinh ý quán càng ngày càng kém."

Sở dĩ Hành lão bản và khách sạn lão bản hai nhà thấy được tàn hồn bất đồng, có quan hệ đến bản thân họ. Nghe thuật lại, Hành lão bản một nhà hòa nhã, khách sạn lão bản không biết như thế nào, nhưng hăn thỉnh tiểu nhị thật là nóng tính. Tinh thần người sống cũng sẽ ảnh hưởng những thứ này, có khi người ôn hoà, chúng liền làm ồn ào chơi một chút, dọa dọa người. Có thể nếu là người tới tính công kích rất mạnh, mọi người đều không tốt, chúng cũng sẽ biểu hiện được rất không hữu hảo. Cho nên nhà trước thấy Xuân Cung Đồ, nghe được tiếng đàn, nhà sau lại là đầy đồ thiêu. Chẳng trách tàn hồn đối đãi khác nhau.

Trở về khách sạn nhỏ kia, Lão Bản Nương nói đồ ăn đã đưa lên rồi, Ngụy Vô Tiện cười cảm ơn, cùng Lam Vong Cơ cùng nhau lên lầu, vào phòng ngồi xuống tiếp tục nói đến sự tình ngoài kia.

Ngụy Vô Tiện nói: "Kỳ thật ta thấy có chút kỳ quái, theo ấn tượng của ta, Kim Quang Dao cũng không phải là một người dễ xúc động lạm sát. Hăn chủ yếu là giáo hoạt, có thể ra tay độc ác, nhưng sẽ không tùy tiện động thủ. Có thể không đắc tội liền tận lực không đắc tội. Vì cái gì lần này vội vã

trên bãi tha ma làm ra chuyện lớn như vậy? Quả thực là bức đảm người thế gia đối địch với hãn. Hãn không nghĩ tới nếu không thành công sẽ thế nào?"

Lam Vong Cơ chậm rãi mà nói: "Lá thư này. Tới cổ quái, ghi cao minh."

Ngụy Vô Tiệm hiểu. Tới cổ quái, là chỉ phong thư này hoàn toàn chọn đúng thời cơ đưa tới, giúp mình một việc lớn. Ghi cao minh, là chỉ trong thư liệt kê từng tội trạng, có thể có chứng cứ, có thể không. Người viết thư có thể đem chứng cứ cùng không có chứng cứ để cùng một chỗ, làm cho người xem tin, tạo ra một loại ảo giác về tính xác thực. Còn có lừa giận tăng vọt, tâm tình kích động, tự nhiên đem toàn bộ thông tin tin hết không nghi ngờ. Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Vong Cơ đưa ra chỗ khả nghi, trong mắt người ngoài ngược lại sẽ biến thành một loại hành vi bối mốt.

Thảo luận một hồi, Ngụy Vô Tiệm đối với Lam Vong Cơ nói: "Kỳ thật, ngược lại không cần quá lo lắng đại ca người. Lúc ấy Kim Quang Dao có khả năng đem hết tội lỗi đổ lên đầu ta, nếu là hãn thực có ý đối với Trạch Vu Quân làm cái gì, giao cho ta là được rồi, truyền tin tức đi không chỉ là trọng thương. Chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai liền đến Lan Lăng dò xét đến cùng. Uống xong rồi đi ngủ."

Hãn một câu cuối nói rất tự nhiên, Lam Vong Cơ khẽ gật đầu. Ngụy Vô Tiệm nhắc tay đang muốn rót rượu, chần chờ trong tích tắc, lập tức khuyên bảo chính mình: "Ta chỉ hỏi hãn mấy câu, tuyệt không làm cái gì khác. Hỏi hãn đến cùng nghĩ thế nào. Lam Trạm tỉnh rượu cái gì đều không nhớ rõ, tuyệt sẽ không để lộ cái gì."

Hướng chính mình cam đoan, tay của hãn lúc này mới vững vàng đem chén rượu rót đầy, đẩy tới trước mặt Lam Vong Cơ.

Hãn còn đang lo lắng Lam Vong Cơ không chịu uống, đang nghĩ như thế nào dỗ dành mới không lộ vẻ tận lực, Lam Vong Cơ đã đưa rượu lên, nhìn

cũng không nhìn, ngửa đầu uống cạn.

Ngụy Vô Tiệm đem chén rượu của mình đưa tới bên môi, cố ý nhìn chăm chăm y. Ai ngờ, hắn chỉ là nhấp một ngụm, lập tức phun ra: "Khục khục khục khục khục khục!"

Vừa nghĩ: "Hảo hảo hảo. Lão Bản Nương này thật là rất thành thật, bảo nàng tìm rượu càng mạnh càng tốt, nàng liền nhiệt tình tìm được!" Hắn xoa xoa chén rượu, lại ngẩng đầu, Lam Vong Cơ đã tiến vào trạng thái ngủ.

Lần này, hắn ngồi ở trên chiếu liền ngủ mất. Cái eo thẳng tắp, ngoại trừ hơi hơi cúi đầu, nhắm chặt hai mắt, cùng tư thế bình thường hắn ngồi không cũng không khác biệt gì. Ngụy Vô Tiệm một bên lấy tay ở trước mặt hắn quơ quơ, một bên tâm lý buồn cười.

Gương mặt này lúc mở mắt, bởi vì đôi mắt rất sắc, ánh mắt lại lạnh lẽo, biểu lộ sự đậm đặc. Khi nhắm, hình dáng nhu hòa rất nhiều, như một Ngọc Tượng tuổi trẻ tuổi trẻ, yên tĩnh, không hề bị xâm phạm.

Có thể càng như vậy, nhớ tới hai lần trước hắn say rượu, nội tâm Ngụy Vô Tiệm nảy sinh cô hưng phấn bí hiểm. Hắn đem bàn kéo qua một bên, để mình và Lam Vong Cơ ngồi đối mặt nhau, chờ hắn tỉnh lại.

Nhưng Ngụy Vô Tiệm để quy quy củ củ ngồi không ngoan ngoãn chờ là chuyện tuyệt không thể nào, hắn nảy sinh một chút ý xấu. Vì vậy hắn vươn tay, nhẹ nhàng cọ lên cằm Lam Vong Cơ.

Ngụy Vô Tiệm nhẹ nhàng: "Mấy ngày nay có thể kìm nén hết ta. Hàm Quang Quân, thế nào a, rơi vào tay của ta nha?"

Lam Vong Cơ đang ngủ ngất ngật, một bộ vô lực phản kháng. Ngụy Vô Tiệm vừa nhìn, thầm nghĩ không ổn, vội vàng rút lui tay, Lam Vong Cơ đầu lại rũ xuống.

Tà tâm chưa chết, Ngụy Vô Tiện lại đi đâm gương mặt của hắn, kéo khoe miệng Lam Vong Cơ lên, muốn nhìn hắn hơi cười rộ lên là cái dạng gì. Bỗng nhiên, ngón tay hơi hơi đau xót.

Lam Vong Cơ mở hai mắt ra, đang lạnh lùng nhìn chăm chăm hắn.

Mà ngón trỏ của Ngụy Vô Tiện, đã bị hắn cắn lấy trong miệng.

"..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Nhả ra."

Lam Vong Cơ ngẩng đầu ưỡn ngực, duy trì ánh mắt lạnh lùng, thân thể hơi hơi nghiêng về phía trước, đem ngón tay của hắn từ khớp ngón tay thứ nhất cắn được đến khớp ngón tay thứ hai, hàm răng càng dùng sức.

Ngụy Vô Tiện nói: "Đau."

Lam Vong Cơ lúc này mới hơi thả lỏng răng, Ngụy Vô Tiện thừa cơ rút ngón tay về, lăn qua một bên. Cắn làm cho hắn hằn hằn sồn tóc gáy: Chỉ cần là hội cắn người hắn liên liên tưởng đến chó, liên tưởng đến chó hắn liên lông tóc dựng đứng. Ai ngờ, sau một khắc, Lam Vong Cơ rút Tị Trần ra, trên chiếu dùng sức cắm xuống, đem góc áo Ngụy Vô Tiện ghim trên mặt đất.

Bọn họ lúc này y phục trên người đều là tại Liên Hoa Ổ đổi, vải vóc chế thành, không dễ xé nát, Ngụy Vô Tiện góc áo bị ghim, không có lăn xa, Lam Vong Cơ thừa cơ bắt lấy cổ hắn, kéo trở về.

Ngụy Vô Tiện phía sau đánh lên một cái lồng ngực, bên tai chợt truyền đến tiếng Tị Trần chui vào vỏ.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Tỉnh Ngủ 6

Ngụy Vô Tiện nói: "Hư mất hư mất, chọc vào hư mất!"

Hắn bổ nhào lên chiếu, hai tay chống tại mũi kiếm Tị Trần, ngẩng đầu lên nói: "Lam Trạ, người xem người, đem chiếu cùng mặt đất biến thành như vậy, muốn bồi thường."

Lam Vong Cơ nói: "Bồi thường!"

Nói xong lại rút Tị Trần, tựa hồ còn muốn đâm vài cái, Ngụy Vô Tiện vội vàng nhào trở về ngăn hắn, nói: "Người xảy ra chuyện gì? Uống rượu như thế nào biến thành như vậy, hả? Khắp nơi làm chuyện xấu."

Ngữ khí của hắn là trách cứ. Lam Vong Cơ nhìn hắn, nhìn xem tay của mình, nhìn nhìn lại trên mặt đất, bỗng nhiên tỉnh ngộ, thoáng cái đem Tị Trần bỏ qua.

Chuôi kiếm Tị Trần chính là qua mật pháp luyện chế thuần túy rèn đúc, thân kiếm như Băng Nhận trong sáng tĩnh lặng, cực mỏng, lại chém sắt như chém bùn, bởi vậy cả thanh kiếm nhìn như nhẹ nhàng, nhưng hình như có Tiên Khí phiêu dật, kì thực cực kì có phân lượng, ném lên mặt đất phát ra một tiếng trầm đục. Ngụy Vô Tiện tay trái cầm lấy vỏ kiếm, nhảy lên, đem kiếm tra vào trong vỏ.

Hắn dạy dỗ: "Đồ vật nguy hiểm như vậy không nên ném loạn!"

Nghe vậy, Lam Vong Cơ ngồi càng đoan chính, cúi đầu xuống, một bộ dáng biết mình làm sai, khiêm tốn thụ giáo. Từ trước đến nay đều là Lam

Vong Cơ nghiêm trang giáo dục hần, cũng chỉ có khi uống rượu, hần mới có cơ hội giáo dục Lam Vong Cơ làm sai. Ngụy Vô Tiện ôm tay, Tị Trần chọc vào bên trong cánh tay, nghiêng đầu nhìn hần, nín cười đến toàn thân run rẩy.

Hần thật sự là quá ưa thích chuốc say Lam Vong Cơ!

Hần uống say, Ngụy Vô Tiện mấy ngày nay tiến thoái lưỡng nan, nửa bước khó đi trong chớp mắt quét sạch, nhiệt tình toàn thân tìm được đất dụng võ.

Vòng quanh dáng ngồi nghiêm chỉnh của Lam Vong Cơ hai vòng, Ngụy Vô Tiện xoay người ngồi vào bên cạnh hần, nhặt lấy góc áo rách cho hần nhìn nói: "Nhìn xem người làm chuyện tốt, đem y phục của ta phá?"

Lam Vong Cơ gật gật đầu, Ngụy Vô Tiện nói: "Người hội bố sao?"

Lam Vong Cơ lắc đầu, Ngụy Vô Tiện ác bá mười phần mà nói: "Liền biết người sẽ không. Không đi học, dù sao người được cho ta bố y phục. Biết không?"

Thấy được Lam Vong Cơ lại gật đầu, Ngụy Vô Tiện cảm thấy mỹ mãn cầm lên một cái đệm, thừa dịp không ai phát hiện, đem nó che đến lỗ bị Tị Trần đâm ra kia, giả trang thành không bị phá hoại.

Lam Vong Cơ đem túi tiền tinh xảo trong ngực đưa ra, đưa đến trước mắt Ngụy Vô Tiện nói: "Bồi thường."

Ngụy Vô Tiện nói: "Biết người có tiền, cất kỹ... Người đang làm gì đó?"

Lam Vong Cơ đem túi tiền nhét vào trong ngực của hần.

Ngụy Vô Tiện sờ sờ cái ngực trĩu nặng kia, nói: "Cho ta à?"

Đem túi tiền nhét vào, Lam Vong Cơ giúp đỡ Ngụy Vô Tiệm kéo cổ áo, còn vỗ vỗ lồng ngực của hắn, như là sợ hắn làm cho mất, nói: "Cất kỹ."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Thật sự cho ta? Nhiều tiền như vậy."

Lam Vong Cơ nói: "Ừ."

Người nghèo Ngụy Vô Tiệm mang ơn nói: "Cảm ơn cảm ơn."

Ai ngờ, liên tiếp nghe được hai tiếng "Cảm ơn", Lam Vong Cơ lông mi lập tức cau lại.

Hắn thoáng cái đem tay vươn vào áo Ngụy Vô Tiệm, đem túi tiền lại đoạt lấy trở về, nói: "Không muốn!"

Ngụy Vô Tiệm vừa bắt túi tiền lại, ngạc nhiên nói: "Không muốn cái gì?"

Lam Vong Cơ làm bộ dạng khắc chế thất vọng, chỉ là yên lặng lắc đầu, vô tình mà đem túi tiền thu hồi, nhìn qua bị tổn thương.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người không phải mới vừa nói cho ta sao? Tại sao lại không cho? Người như thế nào nói không giữ lời ?

Lam Vong Cơ xoay người, Ngụy Vô Tiệm nắm chặt lấy bờ vai của hắn, dụ dỗ nói: "Xem ta, đừng chạy. Tới tới tới, xem ta."

Vì vậy Lam Vong Cơ nhìn hắn. Hai người gắt gao nhìn chăm chăm mặt của đối phương, gần trong gang tấc, gần đến liền có thể nhìn thấy lông mi dài nhọn của Lam Vong Cơ. Đàn hương mát lạnh, mùi rượu ái muội, hai loại khí tức, quanh quẩn không thể tra ra hơi trong đó.

Nhìn nhau một hồi, tim của Ngụy Vô Tiệm đập được càng lúc càng lợi hại, rốt cục chống đỡ không nổi nữa, rút lui, dời tầm mắt.

Hắn nói: "Được rồi! Người thắng. Chúng ta đổi trò chơi mới. Hay là giống như trước đây, ta hỏi người đáp, không cho phép vung..."

Ai ngờ, mới nói đến câu thứ nhất, Lam Vong Cơ bỗng nhiên nói: "Hào!"

Hắn nắm tay Ngụy Vô Tiệp, lướt đi đến cửa phòng, xông xuống cầu thang.

Ngụy Vô Tiệp mơ hồ bị hắn kéo xuống đại sảnh đường, tại lầu một Lão Bản Nương cùng tiểu nhị của nàng vây quanh một cái bàn dài đang dùng cơm, Lam Vong Cơ nhìn cũng không nhìn các nàng, vùi đầu dắt lấy Ngụy Vô Tiệp xông ra hướng ngoài cửa. Lão Bản Nương đứng lên nói: "Làm sao vậy? Hai vị công tử, là đồ ăn không hợp khẩu vị sao?"

Ngụy Vô Tiệp trong lúc cấp bách nói: "Hợp! Nhất là rượu kia, thật sự là rất nhiệt tình..." Lời còn chưa dứt, Lam Vong Cơ đã kéo lấy hắn chạy ra ngoài khách sạn.

Đến đường cái, hắn không có ý dừng lại, tiếp tục chạy như bay, Ngụy Vô Tiệp nói: "Người đến cùng là muốn đi đâu a?"

Lam Vong Cơ một lời không nói, chạy vội tới sân trước của một gia đình, lúc này mới đột nhiên dừng bước. Ngụy Vô Tiệp cảm thấy kỳ quái, đang muốn hỏi, hắn lại đưa ngón tay lên đặt trước môi, nói: "Xuyt."

Chân hắn nhẹ nhàng, bay bổng mà dẫn dắt Ngụy Vô Tiệp, nhảy lên mái hiên nhà, nhắc ngói lên, thấp giọng: "Nhìn."

Nhìn hắn thần thần bí bí, lòng hiếu kỳ của Ngụy Vô Tiệp càng ngày càng nặng, chăm chú nhìn theo hắn chỉ, nhìn vào tiểu viện thấy một cái ổ gà.

"..." Ngụy Vô Tiệp nói: "Người cho ta xem chính là cái này?"

Lam Vong Cơ nhẹ giọng: "Đi."

Ngụy Vô Tiện nói: "Làm cái gì?"

Lam Vong Cơ đã đột nhiên nhảy lên, bay vào sân nhỏ.

Nếu gia đình chủ nhân tỉnh dậy, chắc chắn sẽ hoảng sợ vì Thiên Nhân bạch y nam tử thừa lúc ánh trăng bỗng bình tối, có lẽ là Cửu Thiên Trích Tiên rơi Phàm Trần. Sự tình Lam Vong Cơ làm chẳng có cái gì Trích Tiên gió mây, hẩn chậm chạp ở tại tiểu viện tìm tòi, Ngụy Vô Tiện càng xem càng không đúng, cũng đi theo nhảy xuống đầu tường, kéo kéo hẩn, nói: "Người đến cùng muốn làm gì?"

Lam Vong Cơ một tay ấn Ngụy Vô Tiện, một tay vươn vào ổ gà.

Gà mái đang say ngủ bỗng nhiên bừng tỉnh, cuồng loạn vỗ cánh chạy trốn. Lam Vong Cơ ánh mắt lăm liệt, xuất thủ như điện, đem gà mập kia bắt trong tay.

Ngụy Vô Tiện kinh sợ ngậy người.

Gà mái hoa kia ở trong tay Lam Vong Cơ xì xào kêu, Lam Vong Cơ trịnh trọng đem nó đưa đến trong lòng Ngụy Vô Tiện. Ngụy Vô Tiện nói: "Cái gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Gà."

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta biết là gà. Người cho ta gà làm gì?"

Lam Vong Cơ liền nghiêm mặt, nói: "Đưa người."

"Đưa ta... Được rồi."

Xem ra nếu như Ngụy Vô Tiện không thu, hẩn liền lại tức giận. Ngụy Vô Tiện tiếp con gà, nói: "Lam Trạ, người biết mình đang làm gì sao? Đây gà là có chủ nhân. Người cái này gọi là trộm."

Đường đường Tiên Môn danh sĩ Hàm Quang Quân, nếu như truyền đi bị người ta biết hẳn uống rượu say liền sẽ ra ngoài trộm gà người ta nuôi... Không dám tưởng tượng.

Có thể lúc này Lam Vong Cơ chỉ nghe thấy những hẳn muốn nghe, không thích nghe liền giả bộ không nghe thấy, tiếp tục vui đầu bận việc, ổ gà xì xào một mảnh gà bay trứng vỡ, thậm không đành lòng.

Ngụy Vô Tiện nói: "Đây cũng không phải là ta để cho người làm."

Hai người mỗi người ôm một con gà mái, nhảy tường ra, đi một đoạn, Ngụy Vô Tiện vẫn còn buồn bực Lam Vong Cơ vì sao bỗng nhiên muốn ăn trộm gà, chẳng lẽ lại muốn ăn? Bỗng nhiên, hẳn phát hiện trên tóc Lam Vong Cơ dính một mảnh lông gà.

"Phốc" một tiếng, Ngụy Vô Tiện nhìn không được. Đang muốn đưa tay giúp hẳn gỡ ra, ai ngờ, Lam Vong Cơ lại phi than một cái, lướt lên một thân cây.

Cây sinh trường trong nhà người ta, mọc quá tốt, cành lá vươn lên ra ngoài tường viện. Lam Vong Cơ ngồi trên một nhánh cây, Ngụy Vô Tiện ngửa đầu nói: "Người định làm gì? ? ?"

Lam Vong Cơ cúi đầu nói: "Xuyt."

Nghe được này thanh âm, Ngụy Vô Tiện cảm thấy, đoán chừng hẳn kế tiếp muốn làm chính là tiếp tục ăn trộm gà.

Chỉ thấy Lam Vong Cơ đưa tay, trên ngọn cây hái được thứ gì, hướng xuống ném. Ngụy Vô Tiện một tay ôm gà mái, tay kia tiếp được, nhìn trong tay, là một quả táo to tròn căng đỏ mọng.

Quả nhiên. Trộm hết gà, lại đây trộm quả táo!

Ăn trộm gà loại sự tình này, Ngụy Vô Tiện cũng không xa lạ gì, trước kia thiếu niên, muốn lôi kéo một đám người tiền hô hậu ủng thanh thế to lớn một trận. Nhưng nếu như là đem đồng lõa đổi thành Lam Vong Cơ, cái này làm cho người ta kinh hãi. Không đúng, không thể xem như đồng lõa, Lam Vong Cơ này rõ ràng chính là chủ mưu.

Nghĩ tới đây, trong đầu hắc bổng nhiên bạch quang lóe lên.

Lúc trước tại Liên Hoa Ổ, hắc mang theo Lam Vong Cơ nhìn Vân Mộng từng sống, đối với hắc nói không ít chuyện lí thú của chính mình khi còn bé, trong đó, liền có thật nhiều "Quang huy sự tích". Chẳng lẽ là Lam Vong Cơ nghe xong, nhớ kỹ, trong nội tâm cũng kích động một phen?

Rất có thể!

Cô Tô Lam Thị gia giáo quá mức nghiêm, Lam Vong Cơ từ nhỏ đã bị quản trong nhà đọc sách viết chữ, mỗi tiếng nói cử động đều án theo tiêu chuẩn của các tiên bối, từ chưa bao giờ làm những cử chỉ hồ đồ không ra thể thống. Lúc thanh tỉnh không thể làm, cho nên thừa dịp say làm?

Táo trên cây bị Lam Vong Cơ xuất thủ như gió, Trong chốc lát, liền đem này cây quả táo cuốn sạch, hái hết tinh quang. Đem chúng bỏ vào túi càn khôn trong tay áo, lúc này mới nhảy xuống, mở tay áo ra, cho Ngụy Vô Tiện nhìn "Chiến lợi phẩm" của hắc.

Nhìn những quả táo tròn vo, Ngụy Vô Tiện quả thật không biết nên nói cái gì cho phải, nửa ngày, khen: "... Hảo hảo hảo, lợi hại! Làm tốt lắm!"

Đối với khen ngợi của hắc, Lam Vong Cơ không chịu đứng yên, kéo tay áo Ngụy Vô Tiện ra, một bên đem táo trộm được đổ vào, vừa nói: "Cho người. Đều cho người."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Tỉnh Ngủ 7

Ngụy Vô Tiệm phối hợp mà nói: "Cảm ơn."

Thế nhưng là, Lam Vong Cơ đột nhiên rút lui tay. Tay áo vung lên, một đồng quả táo đều rơi ra, nhanh như chớp lăn đầy trên mặt đất. Ngụy Vô Tiệm vội khom lưng đi nhặt, nhặt được mấy cái, nhặt không tới, nói: "Người xem người, nổi loạn ném đồ vật!"

Lam Vong Cơ nói: "Không cho."

Hắn đem gà mái kẹp dưới tay trái của Ngụy Vô Tiệm cũng đoạt lại, chính mình mỗi tay ôm một con. Ngụy Vô Tiệm lôi kéo hắn, đem hắn lôi trở lại, nói: "Mới vừa rồi còn tốt, tại sao lại tức giận?"

Lam Vong Cơ quét mắt nhìn hắn một cái, nói: "Không muốn túm."

Nghe, ngữ khí của hắn rất không cao hứng, còn có chút cảnh cáo. Ngụy Vô Tiệm không tự chủ được buông lỏng tay. Lam Vong Cơ cúi đầu xuống, đem hai con gà mái đang hoảng sợ đều chuyển đến tay phải, lúc này mới dung tay trái, sửa sang lại tóc tai chính mình.

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Trước kia ta nghịch dây cài đầu hắn cũng không giận, hôm nay thực tức giận sao?"

Hắn cảm thấy rất cần phải giả bộ một chút, chỉ chỉ gà mái, nói: "Quả táo coi như xong, người đem cái này cho ta đi. Không phải nói cho ta sao?"

Lam Vong Cơ nâng mắt lên, nhìn kĩ hắc. Ngụy Vô Tiệm chân thành mà nói: "Van người, ta thật sự rất muốn, cho ta đi."

Nghe tiếng Ngụy Vô Tiệm, Lam Vong Cơ buông tầm mắt xuống. Qua một hồi lâu, mới đem gà mái trước kia trả lại cho hắc. Ngụy Vô Tiệm nhận lấy, lấy ra một cái quả táo xoa xoa trên ngực, cắn mất nửa cái, nói: "Tiếp tới làm gì?"

Nếu như hắc muốn chơi nhi, vậy cùng hắc chơi thì được rồi.

Hai người đi đến trước tường, Lam Vong Cơ trái xem phải xem, xác định bốn bề vắng lặng, đem Tị Trần từ hông rút ra.

Cấp tốc xoáy vài đường đẹp mắt, trên vách tường để lại một hàng chữ lớn. Ngụy Vô Tiệm đi qua vừa nhìn, ghi lại là bảy chữ to: "Lam Vong Cơ đến quây một hơi."

"..."

Lam Vong Cơ thu hồi Tị Trần, xem xét kiệt tác của chính mình. Cho dù là đang say, chữ của hắc như cũ là vô cùng đoan nghiêm chính khái. Hắc như là rất hài lòng, gật gật đầu, ngưng thần một lát, lại nhấc tay.

Lần này cũng không phải viết chữ, mà là vẽ tranh. Vài đạo kiểm xét qua xuất hiện bức họa hai người hôn môi ở trên vách tường.

Ngụy Vô Tiệm một chương vỗ lên ót mình.

Đi khắp nơi trộm đồ vật, phá hoại, vẽ bậy viết bậy... Cái này hắc xác định: Lam Vong Cơ, thật sự là lặp lại những điều hắc nói. Tuyệt đối không sai, nội dung vẽ bậy không sai lệch lắm!

Nhưng những sự tình này đều là Ngụy Vô Tiệm mười hai lúc ba tuổi làm đó a!

Lam Vong Cơ càng họa càng hăng say, họa đã xong một mặt tường còn chưa đủ, muốn tới mặt khác tiếp tục họa. Nhìn hăn họa nội dung càng ngày càng quý dị, Ngụy Vô Tiệm một bên đau lòng thay cho Tị Trần, một bên nghĩ thầm: "Này như thế này nhất định phải đem danh tự Lam Vong Cơ trên tường xóa đi, cũng không thể để cho người khác biết là ai làm. Không không không, vẫn là đem cả mặt tường đều xóa đi a."

Phí thật lớn công phu, Ngụy Vô Tiệm mới đem Lam Vong Cơ lôi trở lại khách sạn.

Hăn đem hai con gà mái ném cho Lão Bản Nương, nói là trên đường nhặt được, lên lầu, đóng cửa, xoay người. Rồi nhìn bóng đêm ảm đạm bên ngoài, đóng cửa, có thể đến trong phòng, nhìn ánh đèn, chỉ thấy Lam Vong Cơ trên quần áo, trên mặt, trên tóc, đều dính lông gà, thật sự là có chút sai sót. Ngụy Vô Tiệm gỡ giúp hăn, vừa cười nói: "Như vậy thật bẩn!"

Lam Vong Cơ nói: "Rửa mặt."

Hăn lần đầu tiên uống say, Ngụy Vô Tiệm cho hăn rửa mặt, Lam Vong Cơ biểu hiện đặc biệt thích, quả nhiên lần này lại chủ động yêu cầu. Ngụy Vô Tiệm vốn cũng là muốn cho hăn tẩy một chút, có thể đem toàn bộ người dày vò thành như vậy, rửa mặt là tuyệt đối không đủ. Ngụy Vô Tiệm nói: "Dứt khoát cho người tắm rửa như thế nào đây?"

Nghe vậy, Lam Vong Cơ hơi hơi mở to con mắt. Ngụy Vô Tiệm tỉ mỉ nhìn thần sắc của hăn, nói: "Có muốn hay không?"

Lam Vong Cơ lập tức gật đầu: "Hảo."

Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ: "Lam Trạ quả nhiên thích sạch sẽ. Ta chỉ là giúp hăn nước tắm, còn lại để cho bản thân hăn tẩy. Được rồi, tối đa ta giúp hăn chà vài cái. Cái khác ta cũng không làm."

Khách sạn tiểu nhị đều là nữ tử, Ngụy Vô Tiệm tự nhiên sẽ không làm phiền các nàng. Vì vậy, hắn dẫn dò Lam Vong Cơ ở trong phòng ngồi xuống, chính mình xuống lầu đi nấu nước, một thùng một thùng mang lên. Đổ đầy thùng tắm, thử một chút nước ấm, quay người đang muốn gọi Lam Vong Cơ cởi quần áo, vừa quay đầu lại, lại thấy Lam Vong Cơ đem y phục cởi hết.

Tuy nói hắn đã sớm thấy Lam Vong Cơ tắm rửa, có thể khi đó tâm vô tạp niệm, còn có Lam Vong Cơ cả nửa người cũng đều vùi trong nước, cự ly lại càng không có gần như vậy. Lúc này đột nhiên thấy được, căng thẳng đối diện Lam Vong Cơ...

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngụy Vô Tiệm không biết là nên thuận theo tâm nhìn cho thật tốt, hay là nên làm ra vẻ người tốt cho Lam Vong Cơ che đi thứ cần che.

Ngay lúc Ngụy Vô Tiệm chưa ra quyết định, đầu kia Lam Vong Cơ cũng đã bắt tay duỗi tới, rõ ràng muốn cởi vạt áo của hắn. Ngụy Vô Tiệm vội nói: "Dừng lại dừng lại. Ta không tẩy, thùng này chỉ đủ ngồi một người, người tới đi."

Lam Vong Cơ hờ hững nhìn lướt qua thùng tắm, xác nhận đích thực là nhét không vừa hai người, rồi mới miễn cưỡng thôi, chậm chậm bước vào trong thùng tắm, đem ngâm mình ở trong nước nóng. Ngụy Vô Tiệm cũng vén tay áo lên, đi đến thùng gỗ bên cạnh.

Lam Vong Cơ da thịt trắng nõn, tóc dài đen nhánh xinh đẹp, ôn nhu phiêu tán trên mặt nước, hơi nước lượn lờ bốc lên. Ngụy Vô Tiệm một bên cảm thấy đáng tiếc, hắn là kiếm cho Lam Vong Cơ chút cánh hoa gì gì đó tại Thủy Thượng Phiêu, cảnh sắc càng tốt, một bên cầm lấy gáo trong thùng tắm, tinh tế mức nước, hướng trên đầu của hắn dội xuống.

Bởi vì Lam Vong Cơ một mực mắt nhìn chăm chăm Ngụy Vô Tiệm không chớp mắt, Ngụy Vô Tiệm lo lắng nước rơi vào mắt hắn khiến cho khó chịu, nói: "Đem mắt nhắm lại."

Lam Vong Cơ không để ý tới hắn, Ngụy Vô Tiệm đưa tay tới vuốt mắt hắn, hắn liền đem mặt vùi vào trong nước, ục ục nhổ ra hai cái bong bóng. Ngụy Vô Tiệm ha ha cười nhẹ nhàng nhéo khuôn mặt của hắn một cái, nói: "Nhị ca ca, mấy tuổi nha?"

Hắn cầm lấy hộp bồ kết cùng khăn vải, theo mặt Lam Vong Cơ, lau lau, động tác bỗng nhiên ngưng trệ.

Lam Vong Cơ chính mình cúi xuống bôi gạch cùng dây cột tóc, rơi xuống che ở trên thân. Nhưng bây giờ, hắn giúp đỡ Lam Vong Cơ ướm sung đem đẩy đến vai, sát đến lồng ngực, hơn ba mươi vết roi đạo giới, còn có trên ngực Mai Lạc Ẩn, rõ ràng đến cực điểm lộ ra.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Tỉnh Ngủ 8

Ngụy Vô Tiệm cầm lấy khăn vải, chuyển đến sau lưng của hắc.

Vết roi từ sau lưng của Lam Vong Cơ, lan tràn đến bộ ngực của hắc, đầu vai, cánh tay, bò tới mảnh lớn da thịt trắng nõn, trơn bóng. Những cái này hoặc nông hoặc sâu, có thể coi vết thương dữ tợn, phá hủy bộ dạng mỹ nam tử được xưng tụng.

Trầm mặc nhìn ra ngoài một hồi, Ngụy Vô Tiệm cầm trong tay khăn vải dính nước, lau quá những nơi cây roi lưu lại dấu vết. Hắc lau cực kỳ nhẹ nhàng, phảng phất không đành lòng làm đau Lam Vong Cơ. Thế nhưng, những vết này đều là vết thương cũ năm xưa, sớm đã qua thời điểm đau nhất. Hơn nữa, mặc dù chúng đều là vết thương lạ, lấy tính cách của Lam Vong Cơ, lại đau nhức cũng nhất định sẽ cố nén không phát ra bất kỳ thanh âm gì, không biểu hiện ra sự yếu thế.

Ngụy Vô Tiệm rất muốn thừa dịp hiện tại hỏi hắc, những cái vết thương này đến cùng là chuyện gì xảy ra. Trong Cô Tô Lam Thị, có tư cách dùng cây roi như vậy trừng phạt Lam Vong Cơ, chỉ có Lam Hi Thần cùng Lam Khải Nhân. Đến tột cùng là làm cái sự tình gì, mới có thể để cho huynh trưởng thân cận nhất của hắc, hoặc là người một tay nuôi hắc lớn, ra tay ác độc như vậy.

Còn có dấu ấn kia giống như Kỳ Sơn Ôn thị lạc ấn.

Nhưng mà, lời đến bên miệng, lại thủy chung không thể nói ra. Chuyện lớn như vậy, Lam Vong Cơ không muốn nói, hắc nếu là nhân lúc cháy nhà

mà đi hôi của, hại Lam Vong Cơ tiết lộ bí mật không muốn cho người ngoài biết, chẳng phải là rất bỉ ổi?

Đem người ta quá chén, hao phí công phu, mài tới mài lui, mà mục đích ban đầu của Ngụy Vô Tiệm lại căn bản không có đạt thành. Cũng không phải hần đã quên, hần vẫn luôn nhớ chính mình cho Lam Vong Cơ uống rượu là muốn hỏi cái gì, có thể giờ gần đến miệng, hần lại mỗi lần đều do tâm lí bất ổn tìm cớ cho qua. Cái gì không vội, trước cùng hần chơi trò hỏi qua hỏi lại, cũng không thể như vậy tùy tiện, muốn trình trọng một chút ngồi xuống hỏi lại... Cứ thế đến bây giờ cũng không có mở miệng. Nói trắng ra, đại khái là bởi vì hần e sợ.

Hần một chút cũng không muốn nghe đáp án đến cùng không giống với mong đợi của hần, cho nên có thể kéo bao lâu hay bấy lâu.

Lam Vong Cơ hai tay vung vẩy khắp thùng nước, lúc này, bỗng nhiên xoay người. Ngụy Vô Tiệm phát hiện, hần tẩy tẩy chà chà nửa ngày cũng không có đổi chỗ, đem lưng Lam Vong Cơ một mảnh tuyết trắng bị tẩy đến da thịt đỏ bừng, như là bị người đánh, vội vàng dừng tay, nói: "Ôi, có đau hay không?"

Sau lưng bị Ngụy Vô Tiệm chà xát nóng rát, Lam Vong Cơ cũng không nói gì, chỉ là lắc đầu. Nhìn hần ngồi ở trong thùng tắm, bộ dáng nghe lời an tĩnh, Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ thấy đáng thương, ngoắc ngoắc ngón tay, lại muốn gãi cầm dưới hần.

Mới đưa tay được một nửa, Lam Vong Cơ bỗng dưng một phát bắt được cổ tay của hần.

Đêm nay Ngụy Vô Tiệm đã đối với Lam Vong Cơ làm vô số hành động khinh bạc mờ ám, sớm đã quen Lam Vong Cơ nhẫn nhục chịu đựng. Lúc này bỗng nhiên bị bắt ngăn lại, Ngụy Vô Tiệm nhất thời không có phản ứng kịp.

Lam Vong Cơ hạ thấp giọng: "Đừng động."

Khuôn mặt hần tuần nhã, thậm chí trên mắt còn dính lấy một chút bọt nước trong suốt, thần sắc băng lãnh, ánh mắt lại nóng bỏng như trước.

Nói là để cho hần đừng động, có thể đã làm hần động lâu như vậy.

Đại khái là đêm nay rượu dùng xác thực quá mạnh, Ngụy Vô Tiện cảm giác đại não bắt đầu nóng lên, còn có gương mặt Lam Vong Cơ, loại thần sắc này, loại ánh mắt này, loại tình hình này, người này, dẫn xuống đáy lòng một cỗ dục vọng đang mãnh liệt tuôn trào, trong lòng rất nhiều băn khoăn trước kia lẫn át.

Hần cong một bên khóe miệng, nhẹ giọng cười nói: "Ta nếu là càng muốn động, người cảm thấy người hiện tại cái dạng này, lại có thể làm gì ta?"

Lam Vong Cơ gắt gao nhìn chăm chăm hần, trong ánh mắt hình như có tia lửa hiện lên. Hần chưa cử động, Ngụy Vô Tiện cũng rất cuộc kiềm nén không được, nổi điên.

Hần như là bất chấp bất cứ giá nào, chọc tay vào nước, tìm được cái bộ vị kia của Lam Vong Cơ, hung hăng sờ một cái.

Như là bị độc xà cắn một cái, Lam Vong Cơ mãnh liệt kéo, đem Ngụy Vô Tiện kéo vào trong thùng gỗ.

Bọt nước bắn tung tóe, một phát không thể thu thập.

Thùng tắm đúng là không đủ cho hai người. Nếu là một người ngồi trên đùi một người khác, dính sát cùng một chỗ, vậy cũng được có thể miễn cưỡng lách vào. Không biết là ai bắt đầu trước, chờ Ngụy Vô Tiện thoáng tỉnh táo lại, bọn họ đã dùng loại này tư thế ôm ấp lấy gần bó triền miên hôn một hồi lâu.

Ngụy Vô Tiện thanh tỉnh trong chốc lát, đáy lòng mơ hồ có giọng nói thừa dịp Lam Vong Cơ uống rượu say, không có năng lực phân biệt rõ thì phi thì làm loại sự tình này rất không thỏa đáng, rất không nên. Có thể cái thanh âm này lập tức ngay tại thời điểm thở không ra hơi trong khi hôn hít không tiếng động. Hai cánh tay hắn quấn tại cổ Lam Vong Cơ, rất thoải mái, lúc trước những cái gì "Ta chỉ thừa dịp hắn say hỏi mấy câu", "Ta cũng không có làm cái gì khác" nhiều lần cam đoan cũng bị bản thân hắn ăn hết. Đây trong đầu chỉ còn lại lửa tình bùng cháy, hai người ôm nhau ướm sững.

Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiện ngao một tiếng, tách ra môi, nói: "Lam Trạm! Người như thế nào giống như chó lại cắn người?"

Đối với hắn đang bất mãn, Lam Vong Cơ trả lời lại bằng một ngụm cắn lên cái cằm của hắn, Ngụy Vô Tiện sợ nhất như vậy, đầu lông mày hơi hơi nhăn lại, với tư cách là trả thù, duỗi một tay, tại chỗ vừa rồi trêu chọc thêm một cái.

Lam Vong Cơ sắc mặt đột biến, Ngụy Vô Tiện cười thở hỗn hển, nói: "Thế nào, có đau hay không, tức giận chưa? Tức giận a! Đến báo thù ta à."

Trong giọng nói tràn đầy yên tâm cùng hưng phấn, nói xong còn mỗ một chút lên khoe miệng Lam Vong Cơ, đem y phục mình đã ướm đầm cởi ra.

Lam Vong Cơ da thịt nóng bỏng đến nỗi cả người gần như phát cháy, một tay một mực bóp chặt eo của hắn, tay kia vỗ lên mép thùng.

Chia năm xẻ bảy. Trong phòng nhất thời vô cùng thê thảm.

Hai người lại hoàn toàn không kịp quan tâm đến những thứ không quan trọng, Lam Vong Cơ cơ hồ là dẫn theo Ngụy Vô Tiện, đem hắn ném tới trên giường. Ngụy Vô Tiện mới nhích một chút nửa người lên, lập tức bị hắn đè ép trở về, động tác hung hãn đến cực điểm, hoàn toàn không giống Hàm Quang Quân hữu lễ. Ngụy Vô Tiện bị đâm đến phần lưng đau xót, kêu hai tiếng, Lam Vong Cơ hơi chậm lại. Ngụy Vô Tiện lập tức trở mình lên, phản

công tại trên giường, đem hết toàn lực ngăn chặn, ghé vào lỗ tai hắn nói:
"Nhìn không ra, người trên giường dữ dội như vậy..."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Hận Sinh 1

Bên môi vành tai óng ánh trắng như ngọc, Ngụy Vô Tiện nhìn không được ở phía trên căn một ngệm nhỏ, mềm, lành lạnh, căn xong sau ngậm lấy nhẹ nhàng mút vào một chút, Lam Vong Cơ nắm lấy hai vai hắn bóp chặt.

Trên tay hắn lực lớn vô cùng, Ngụy Vô Tiện nhất thời bị hắn bóp được "tê" một tiếng, quay lại nhìn đầu vai của mình, dĩ nhiên lưu lại năm dấu tay đỏ tươi.

Thấy thế, Ngụy Vô Tiện đem một chân đưa vào giữa hai chân Lam Vong Cơ, ra vẻ uy hiếp nói: "Hung cái gì hung, người cẩn thận ta..."

Lam Vong Cơ phút chốc bắt tay vươn hướng Ngụy Vô Tiện bên hông, rõ ràng cời thắt lưng của hắn. Ngụy Vô Tiện cố ý trêu chọc hắn, đẩy ra, cười nói: "Hàm Quang Quân, như vậy gấp gáp?"

Không biết có phải ảo giác hay không, con mắt của Lam Vong Cơ tựa hồ cũng đầy tơ máu, mớ hồ đỏ lên. Hắn lần nữa vươn tay, Ngụy Vô Tiện thân thủ cực nhanh né tránh, nói: "Cũng không phải không cời, ta tự mình tới."

Nói xong quả nhiên chính mình đem đai lưng tháo ra, cời hết quần áo, da thịt trơn bóng áp lên Lam Vong Cơ.

Hai người than thể trần trụi, da thịt dán da thịt vuốt ve lẫn nhau thân mật khăng khít hôn môi. Ngụy Vô Tiện tay phải đè gáy Lam Vong Cơ, không cho hắn tách ra cho dù là một chút khe hở, tại môi hắn cắn xé, tay trái vuốt ve phần lưng Lam Vong Cơ theo đường cong ưu mỹ một đường mò xuống,

bất bình chạm đến những vết roi, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa một lát. Lam Vong Cơ cũng không kém chút nào, kia hai ngón tay rõ ràng dài nhọn trắng nõn trên thân thể Ngụy Vô Tiện chạy tới chạy lui, lưu luyến tại khu vực hông eo, ở đùi trong da thịt mịn màng của Ngụy Vô Tiện dùng sức địa vuốt ve. Ngụy Vô Tiện phảng phất biến thành một chiếc cầm, bị đôi tay này phía dưới khảy đàn, người của hắn lại không có lưu lại nửa phần ngày xưa diễn tấu Thất Huyền Cổ Cầm thì U Nhã cùng quạnh quẽ, Ngụy Vô Tiện phát ra cũng không phải Cao Khiết Cầm Âm, mà là tứ vô kỵ đàn vui thích thân ngâm.

Nhưng mà, tay của Lam Vong Cơ lực quá lớn, hắn lại toàn thích bóp khu vực mẫn cảm, Ngụy Vô Tiện lúc ban đầu còn có thể hưởng thụ, trôi qua một hồi liền bị vặn đến vừa ngứa vừa đau, hừu tồ hừu ma, hao phí sức lực, dờn dờn môi sưng đỏ nóng rát qua, ngực phập phồng nói: "Hàm Quang Quân, người, người cởi quần áo ra, như thế nào cái dạng này. Người vặn chỗ nào, thật sự là uống là quân tử."

Hắn giả vờ chê bai, Lam Vong Cơ khẽ quát một tiếng, nghe mười phần nguy hiểm. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Đừng như vậy nha, đến, để cho người vặn, vặn ở đây." Nói qua dẫn tay kia Lam Vong Cơ, hướng dưới người mình đưa đi, một bên thấp giọng cười, một bên rì rà rì rầm mà nói: "Yêu như thế nào vặn như thế nào, dùng sức một chút."

Lâng lâng, Ngụy Vô Tiện cảm giác mình đối loại sự tình này thật là có một loại vô sự tự thông.

Lam Vong Cơ chui vào ngực Ngụy Vô Tiện, thân hình ấm áp che ở trên người hắn, Ngụy Vô Tiện đối hắn sinh ra kẻ hở tình tế hôn.

Ngoại trừ mùi Đàn Hương nhàn nhạt kia, còn có một chút hương vị bồ kết tươi mát của vừa mới tắm rửa xong. Sóng tình mãnh liệt, Ngụy Vô Tiện trong nội tâm bỗng nhiên một hồi yên tĩnh.

Hắn dùng hơi không thể phát thanh âm nhẹ nhàng mà nói: "Cảm ơn người, Lam Trạm."

Nếu như quay về hậu thế, hắn đời này không có gặp được Lam Vong Cơ, Ngụy Vô Tiệן ngấm lại giống như hắn hiện tại là cái dạng gì.

Thế nhưng là, nghe được năm chữ này, trong chớp mắt, Lam Vong Cơ người toàn bộ cứng lại rồi.

Ngụy Vô Tiệן còn hôn nhiên chưa phát giác ra, chuẩn bị lại đi hôn hắn, Lam Vong Cơ lại mãnh liệt ngồi dậy, đưa tay hắn đẩy ra.

Đang vội vàng chuẩn bị đi đến giường gỗ kia, Ngụy Vô Tiệן còn chưa phản ứng kịp, thanh tỉnh lại ngồi lên, mở to con mắt. Lam Vong Cơ thì cúi đầu, ngực nhẹ nhàng phập phồng, nhìn ra được hô hấp hơi dồn dập.

Hai người trầm mặc ngồi nửa ngày, người đầu tiên cử động, là Lam Vong Cơ.

Sắc mặt của hắn mười phần trắng xám, nhưng ánh mắt tỉnh táo đến cực điểm. Nhặt trên đất một cổ trang phục trắng, đem che trên người Ngụy Vô Tiệן, sau đó mới đi tìm đồ mặc của chính mình.

Ngụy Vô Tiệן mở miệng, nhẹ giọng nói: "... Lam Trạm, người tỉnh rượu."

Lam Vong Cơ ngồi ở mép giường, khoác ngoại bào, tay trái lau trán của mình, qua một hồi, mới thấp giọng: "... Ừ."

Hắn xoay người qua, đối mặt với đồ vật trong phòng, đưa lưng về phía Ngụy Vô Tiệן.

Tuy không biết hắn đến cùng tỉnh rượu lúc nào, thế nhưng có một cái, Ngụy Vô Tiệן có thể khẳng định:

Nếu như tình rượu, phản ứng của Lam Vong Cơ bây giờ, đã nói rõ ràng, chuyện vừa rồi, hẳn cũng không nguyện ý tiếp tục nữa.

Ngụy Vô Tiện lúc này mới đột nhiên tỉnh ngộ lại, hẳn vừa rồi hành vi có nhiều ác liệt.

Cho dù thanh tâm quả dục thế nào, Lam Vong Cơ rốt cuộc cũng là nam nhân bình thường, bị cái dạng trêu chọc thô bạo kia, lẽ nào không bốc cháy.

Ngày bình thường là người rất nghiêm túc đoan chính, uống say về sau lại hội loạn phát giận, đánh người loạn, làm xằng làm bậy, đã nói lên Lam Vong Cơ say rượu không thể khống chế hành vi. Mà chính mình biết rõ điểm này, vẫn còn thừa dịp hẳn say lợi dụng sơ hở, cố ý hướng dẫn cùng kích thích Lam Vong Cơ, sau đó xem nhẹ Lam Vong Cơ tỉnh lại cũng không biết rõ sự thật, tự cho phép muốn làm gì thì làm.

Chuốt say Lam Vong Cơ, lúc trước hẳn đối với chính mình cam đoan "Chỉ hỏi lời không làm cái khác", căn bản là lừa mình dối người, không có tâm lý. Đại ca Lam Vong Cơ, Lam Hi Thần trước mắt còn tung tích không rõ, sinh tử khó dò, hẳn lại tại loại thời điểm mấu chốt như vậy làm ầu một mạch.

Lam Vong Cơ "Ừ" một tiếng về sau liền không có nói thêm một chữ nữa, có thể Ngụy Vô Tiện tự mình đã suy nghĩ một đồng lớn. Hẳn hai đời cũng không biết "Xấu hổ" hai chữ này viết như thế nào, nhưng bây giờ bỗng nhiên đã hiểu đây là loại cảm giác gì. Vết bỏng rát trên môi càng khoét sâu thêm cảm thụ này. Một lòng chìm đến đáy, suy nghĩ lại nhớ tới lúc ban đầu, nhắc nhở chính mình: Lam Vong Cơ cũng không nguyện ý như vậy.

Tình hình như vậy, chứng thực cho hẳn một loại suy đoán. Lam Vong Cơ đối với hẳn rất tốt, thế nhưng là... Đại khái cũng không phải cái loại hẳn kỳ vọng kia.

Là hẳn tự tiện suy nghĩ nhiều.

Không muốn để cho Lam Vong Cơ làm khó hay là xấu hổ, Ngụy Vô Tiệm bận rộn đem y phục còn nguyên lành mặc vào, một bên mặc một bên dung biểu cảm bình thường nói: "Hai người chúng ta đêm nay đều có thể là uống nhiều quá, cái kia, Lam Trạ, không có ý tứ a."

Lam Vong Cơ không nói chuyện.

Ngụy Vô Tiệm mang một cái giày, lại nói: "Bất quá người cũng không cần quá không có ý tứ, ngẫu nhiên như vậy cũng rất bình thường. Ừ, người ngàn vạn không cần để ý."

Tuy nói như vậy che giấu, nói không chừng sẽ để cho Lam Vong Cơ cảm thấy hân rất lỗ mãng ác liệt, nhưng so với bị biết được tâm ý không muốn làm bằng hữu, Ngụy Vô Tiệm thà rằng để cho Lam Vong Cơ đối với hân phẩm hạnh rất có phê bình kín đáo.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Hận Sinh 2

Lam Vong Cơ quay đầu lại nhìn hăn, nói: "Bình thường?"

Thanh âm của hăn nghe giống như bình tĩnh, lại hỏi một câu: "Không cần chú ý đến?"

Ngụy Vô Tiện không có tâm tư nào phỏng đoán lời hăn nói, chỉ cảm thấy phải hảo hảo xin lỗi, lập tức, đúng lúc này, Lão Bản Nương chạy lên lầu, gõ cửa phòng, nói: "Hai vị công tử, hai vị công tử! Buồn ngủ sao?"

Lam Vong Cơ lúc này mới chuyển dời ánh mắt, buộc dây thắt lưng. Ngụy Vô Tiện bận rộn đem một chiếc giày khác cũng vội vàng mang vào, nói: "Không ngủ! Không phải, ngủ ngủ, đợi một chút ta mặc y phục vào. Làm sao vậy?"

Đợi đến khi Lam Vong Cơ ăn mặc thỏa đáng, có thể gặp người ngoài, hăn mới đi qua mở cửa. Lão Bản Nương đứng ở trên hành lang, cười làm lành nói: "Muộn như vậy quấy rầy các người nghỉ ngơi Chân Chân không có ý tứ, đừng trách móc. Bất quá ta cũng là không có biện pháp, vừa rồi có đầu bếp nữ nói phòng nàng bị rỉ nước, sợ là từ các người ở đây rỉ xuống đi, cho nên để ta xem một chút..." Nàng tiến trong phòng, nhất thời kinh hãi: "Này này này, này sao lại thế này!"

Ngụy Vô Tiện sờ lên cái cằm, nói: "Ta mới là không có ý tứ, Lão Bản Nương xin lỗi. Đêm nay uống rượu quá nhiều say khướt, nghĩ tắm rửa, một cao hứng đánh thùng gỗ hai cái, cái này đánh tan. Thật sự là xin lỗi, ta bồi thường."

Nói xong hắn mới nghĩ đến, hắn có thể bồi thường cái rằm. Bọn họ một đường xuất hành, tất cả tiêu dùng đều là Lam Vong Cơ phụ trách, kết quả là trả tiền còn không phải Lam Vong Cơ.

Lão Bản Nương ngoài miệng nói qua "Không có việc gì không có việc gì, đâu có đâu có", trên mặt lại vô cùng đau lòng, đi vào phòng nói: "VẬY nước làm sao lại rò xuống nha... Đây trong phòng như thế nào có lỗ thủng..." Nàng xoay người nhặt lên mấy cái cái đệm, lại là kinh hãi: "Đây này này, nơi này như thế nào có cái lỗ!"

Chính là bị Lâm Vòng Cơ dùng Tị Trần đâm một cái.

Ngụy Vô Tiện đưa tay lên cào cào tóc, nói: "Ai, cũng là ta không tốt, vừa rồi ném kiếm chơi, liền..."

Còn chưa nói xong, Lam Vong Cơ đã nhặt trên mặt đất túi tiền, thả một thỏi bạc lên bàn.

Lão Bản Nương ôm ngực, nhin không được quả trách vài câu: "Công tử a, không phải là ta nói ngược, đồ vật nguy hiểm như kiếm, sao có thể mò mẫm ném lấy chơi, đem chiếu cùng sàn nhà đâm cái lỗ không tính gì, lỡ làm bị thương người thì thế nào."

Ngụy Vô Tiện nói: "Dạ dạ dạ, Lão Bản Nương nói đúng."

Lão Bản Nương cầm bạc, nói: "VẬY cứ như vậy a. Trời cũng đã trễ thế như vậy, các người nghỉ ngơi trước, ta cho các người đổi phòng, đầu bếp nữ cũng đổi lại chỗ ngồi ngủ, sáng mai tu sửa lại."

Ngụy Vô Tiện nói: "Hảo, cảm ơn... ừ, vậy, phiền toái muốn hai gian."

Lão Bản Nương ngạc nhiên nói: "Tại sao lại muốn hai gian?"

Ngụy Vô Tiện không dám nhìn Lam Vong Cơ, thấp giọng: "... Ta uống rượu quá nhiều liên say khướt, ngài cũng nhìn thấy, vừa đập phá lung tung vừa chơi kiếm, sợ làm bị thương người."

Lão Bản Nương nói: "Đúng vậy!"

Quả nhiên cho bọn họ thay đổi hai gian phòng, thu xếp hoàn tất, lúc này mới đi xuống dưới. Ngụy Vô Tiện nói cảm ơn, mở cửa phòng mình ra, vừa quay đầu lại, Lam Vong Cơ đứng ở trên hành lang, một tay cầm Tị Trần, một tay véo nhẹ tay.

Ngụy Vô Tiện vốn muốn lập tức trốn vào phòng đi, thấy vậy, lại không đi được. Suy nghĩ hồi lâu, mới cẩn thận lại chân thành mà nói: "Lam Trạ, chuyện tối nay, thật xin lỗi a."

Trầm mặc một hồi, Lam Vong Cơ thấp giọng: "Người không cần nói với ta hai từ này."

Chờ hẵn một lần nữa đem buộc đầu buộc lên, lại biến trở về một Hàm Quang Quân đoan chính, hơi gật đầu, nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi."

Nghe được tám chữ này, Ngụy Vô Tiện tâm ngược lại là sáng suốt chút.

Cho dù hẵn đã làm như vậy mất không ít thể diện, ít nhất, ngày mai vẫn có thể tiếp tục cùng Lam Vong Cơ một chỗ rời đi.

Hắn cười cười, nói: "Ừ, người cũng thế. Nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai đi."

Sau đó rảo vào trong phòng, trở tay đóng cửa lại.

Ngụy Vô Tiện tựa trên khung cửa, chờ nghe được bên ngoài truyền đến tiếng Lam Vong Cơ không nhẹ không nặng cũng đóng cửa, lập tức vung tay, đánh chính mình một bạt tai.

Hắn ngồi vào giường gỗ, đem khuôn mặt còn bị đánh đến lợi hại vùi vào trong lòng bàn tay, chôn một hồi lâu, nhiệt độ cũng không có giảm xuống. Trên mặt như vậy, trong lòng cũng thế.

Ngụy Vô Tiện biết, hắn tiếp tục lưu lại nơi này, nghĩ đến Lam Vong Cơ chỉ cách hắn có một bức tường, nghĩ đến trước đó họ còn đang làm cái loại sự tình gì, sợ là đêm nay đừng có một phút yên bình.

Hắn không muốn từ hành lang đi qua đại sảnh đường bị người bên ngoài thấy được, trực tiếp đẩy cửa gỗ, đập trên cửa sổ, nhảy ra, như mèo đen, vô thanh vô tức địa rơi xuống con đường cạnh khách sạn.

Đêm đã khuya, trên đường không người, vừa vặn thuận tiện cho Ngụy Vô Tiện chạy như điên.

Chạy qua bức họa Lam Vong Cơ họa trên tường, hắn mi nhú mi, ngừng lại.

Trên tường đều là những hình ảnh con thỏ, gà rừng, tiểu tử lộn xộn. Nhìn một chút, Ngụy Vô Tiện lại nghĩ tới Lam Vong Cơ khi họa chúng thì hết sức chăm chú, họa xong sau kéo chính mình cùng thưởng thức, nhịn không được co kéo khóe miệng.

Một cổ hối hận không gì sánh kịp xông lên đầu.

Nếu là hắn không có thừa dịp rượu vào cổ tình làm bậy là tốt rồi. Tối thiểu bây giờ còn có thể giả bộ như chính trực vô cùng, tâm không nhiều loạn, mặt dày mày dạn ngủ tại giường Lam Vong Cơ, lách vào bên cạnh hắn vui mừng giả bộ ngủ hoặc là bình yên chìm vào giấc ngủ, cũng không phải trong đêm khuya không được yên giấc, lao ra khỏi khách sạn chạy như điên trên đường để phát tiết.

Ngụy Vô Tiện vươn tay, lướt quá trên tường hình ảnh hai người hôn nhau, phía trên dòng chữ "Lam Vong Cơ đến vậy một bơi", tại "Lam Vong

Cơ" cái tên này, dùng đầu ngón tay lướt lên cái tên kia.

Một lần, hai lần, ba lượt.

Bỗng nhiên, từ vách tường góc bên kia, truyền đến tiếng bước chân lộn xộn cùng tiếng người.

Một thiếu niên nói: "Ai thiếu đạo đức như vậy! Vẽ bậy ghi bậy lên tường!"

Ngụy Vô Tiệm: "..."

Một thiếu niên khác nói: "Đúng vậy a, Gia Chủ buổi sáng phát hiện tường biến thành như vậy, khẳng định vừa nói là chúng ta làm."

"Lau, nhanh lau! Tới hỗ trợ a."

Một cái giọng buồn buồn nói: "Này chỗ nào có thể lau, trừ phi xúc một tầng tường..."

Vừa nghe đến cái thanh âm này, Ngụy Vô Tiệm lập tức chuyển tới, nói: "Cái khác không cần xúc, đem cái tên này xúc mất là được."

Vượt qua góc tường, một đám mắt to đối mắt nhỏ đều đồng thời đột nhiên xuất hiện, hắc, chính là vào ban ngày tại thuyền ồn ào cùng Ôn Ninh và những thiếu niên kia. Mà Ôn Ninh đang đứng với bọn họ.

Hắn nhìn qua có chút ngạc nhiên: "Công tử, người tại sao lại ở chỗ này?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Các người, nửa đêm canh ba, như thế nào ở chỗ này?"

Hắn nói chính là những thiếu niên kia, phất tay muốn giải tán bọn họ. Bọn này thiếu niên bất mãn hết sức, Ôn Ninh nói: "Đều trở về a, nên nghỉ ngơi."

Chúng thiếu niên mới miễn cưỡng ứng, hướng hần phất tay, nói: "Vậy nhóm ta ngày mai sẽ cùng nhau chơi!"

Ôn Ninh lại chỉ là phất tay, cũng không đáp ứng. Bản thân hần cũng không biết, ngày mai ở nơi nào.

Chỉ còn hai người, Ngụy Vô Tiện nói: "Người như thế nào bị bọn họ quấn lên sao?"

Ôn Ninh nói: "Ta đi vào một hẻm Tử Lý, vừa vặn nhìn thấy bọn họ ngủ ở bên trong, vừa muốn lui ra ngoài, đã bị bọn họ bắt lấy." Hần cảm khái nói: "Cũng không sợ ta."

Ngụy Vô Tiện nao nao: "Ngủ tại ngõ hẻm Tử Lý?"

Ôn Ninh nói: "Đúng vậy. Đều là một đám lưu Lãng nhi."

Ngụy Vô Tiện trầm mặc.

Hần giải tán đám thiếu niên, là lấy vì tưởng bọn họ có nơi có thể quay về, đêm khuya thanh vắng, trong nhà có người lo lắng, ai biết, bọn họ quay về cũng là quay về một con hẻm nhỏ.

Hần cũng đã từng như vậy nghỉ đêm đầu đường, tìm nơi sạch sẽ cũng có thể ngủ say một đêm.

Đợi một hồi, Ôn Ninh không đợi đến Lam Vong Cơ xuất hiện, kỳ quái nói: "Lam công tử đâu?"

Ngụy Vô Tiện cúi đầu nói: "Ừ, hần nghỉ ngơi, ta tùy tiện đi dạo."

Ôn Ninh nói: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Không có việc gì, ngày mai sẽ ổn, tiếp tục đi."

Ôn Ninh cũng không hỏi nhiều, nói: "Được rồi."

Ngụy Vô Tiện nhìn nhìn hắn, thầm nghĩ, kỳ thật bây giờ Ôn Ninh cũng giống như vậy.

Hiện giờ trên đời này, Ôn Ninh cũng là một lưu lãng nhi. Người thân cận, thậm chí người nhận thức cũng không có. Trước kia là đi theo sau lưng Ôn Tình, bây giờ là đi theo sau lưng Ngụy Vô Tiện, ngoại trừ như vậy, hắn đại khái cũng không biết nên đi đâu, còn có thể đi nơi nào.

Thế nhưng, hắn vẫn là hi vọng, cuối cùng có một ngày, Ôn Ninh có thể tìm được con đường của mình.

Ngụy Vô Tiện vỗ vỗ vai của hắn, đang muốn nói vài câu, bỗng nhiên, Ôn Ninh đồng tử kịch liệt thu nhỏ lại, tròn trắng mắt trở mình lại. Ngụy Vô Tiện lập tức nín thở ngưng thần.

Bên cạnh có tai hoạ tới!

Ngụy Vô Tiện thấp giọng: "Phương hướng nào?"

Ôn Ninh duỗi ra một tay, chỉ nói: "Phía tây khoảng 500 bước."

Chỉ có 500 bước? Hắn là hắn và Lam Vong Cơ ban ngày trải qua ở đó, kia vì sao bọn họ lúc ấy không có cảm thấy được dị tượng?

Ngụy Vô Tiện nói: "Ít nhiều?"

Ôn Ninh nói: "Rất nhiều, gần trăm. Còn có người sống!"

Tình thế gấp gáp, Ngụy Vô Tiện hướng phía tây chạy đi. Theo hướng Ôn Ninh chỉ ra chạy gần năm trăm bước, đứng lại, này mới phát hiện, quả nhiên là nơi bọn họ ban ngày đi qua. Chẳng những đi qua, mà còn tiến vào -- chính là Tư Thơ Hiên trước kia - Đại Khách Sạn!

Ngụy Vô Tiện đá một cước, đem đã then cài trên cửa lớn đập phải một tiếng vang thật lớn, quát: "Bên trong có người không, mở cửa, tỉnh!"

Ôn Ninh cũng đá một cước, một cước này, lại đem hai cánh cửa đập ầm ầm ngã xuống.

Lầu một trong hành lang tối om, trong tiệm không có khách nhân, tiểu nhị đều không cần gọi, cho nên không có đốt đèn, nếu không phải ánh trăng ảm đạm xuyên thấu vào, sợ là đưa tay không thấy được năm ngón.

Ngụy Vô Tiện chân trước vừa bước vào, liền có một cỗ khí nóng rực đập vào mặt.

Khí này nóng bỏng đến mức phảng phất thấy mình đặt trong biển lửa, Ngụy Vô Tiện suýt nữa bị bức phải rút lui ra. Bình tĩnh lại, rút ra cây sáo bên hông, tiếp tục đi vào trong. Đi chưa được mấy bước, bỗng nhiên trên mặt đất đá phải một vật.

Một tay mãnh liệt bắt lấy giày hắc, một cái mặt người hét lớn: "Nóng a! Nóng a nóng a nóng a! ! ! Đốt chết ta!"

Chính là tiểu nhị xấu tính ban ngày trong khách sạn!

Trong tay hắc có hàn quang lóe lên, Ngụy Vô Tiện một cước đập xuống, đập trúng tay trái hắc, cái tay này trong tay nắm lấy con dao cắt thịt đoán chừng là từ trong phòng bếp lấy ra. Ngụy Vô Tiện đang muốn tiến vào xem xét tình huống của hắc, phía trước chợt lóe lên một luồng ánh sáng xanh.

Ánh sáng kia càng ngày càng sáng, bùng nổ, cuối cùng hóa thành một thân ảnh bị ngọn lửa bao bọc, thấp thoáng nhìn ra được là người đàn ông, mở ra hai tay, khàn giọng kêu thảm hướng Ngụy Vô Tiện lão đảo mà đến.

Này nhất định là mười mấy năm trước tại Tư Thơ Hiên trong chơi gái bị chết cháy. Ngụy Vô Tiện cười lạnh một tiếng, tay phải đẩy Ôn Ninh ra, tay

trái đem cây sáo lại đâm trở về, tiến ra đón, bay lên một cước đạp lên đầu nó, mắng: "Con mẹ nhà người lúc này xuất hiện ồn ào, tự tìm chết!"

Vật kia bị hấn đá một cước này, cả người hình đều héo rút, quanh thân hỏa diễm trong chớp mắt dập tắt. Ngụy Vô Tiện đạp xong, thoáng châm lửa, lúc này mới nhớ tới tự giễu một câu: "Tìm cái gì chết, sớm chết rồi."

Hắn lắc đầu, ngồi xổm xuống tiếp tục xem tiểu nhị đã ngã đi.

Quả nhiên không phải là hấn nhìn lầm rồi, người tiểu nhị này mặt, đúng là bị ửng đỏ. Đỏ này là loại bị nước sôi nấu quá thịt, hơn nữa mặt hắn còn nổi lên vết bóng rộp, thoát nhìn làm cho người ta sợ hãi lại buồn nôn.

Ngụy Vô Tiện lấy ra trong tay áo thuốc bột trị thương, đắp lên mặt tiểu nhị. Thuốc bột thật tốt, trên mặt hắn vết bóng rộp lên lập tức biến mất hơn phân nửa, trong lúc hôn mê cũng không quá thống khổ như vậy.

Trông thấy hiệu quả cực nhanh, Ngụy Vô Tiện lại nghĩ tới, những thuốc này đều là Lam Vong Cơ cho hắn. Mỗi lần bọn họ trước khi lên đường, Lam Vong Cơ đều đem các loại đồ vật thiết yếu chỉnh lý tốt, Ngụy Vô Tiện chỉ cần cất vào tay áo là được.

Nghĩ tới đây, hắn nhin không được đem mớ giấy bọc thuốc lại nhặt lên, lần lượt từng cái một xếp lại, cất vào trong tay áo.

Chết cháy là chết thảm, loại chết kiểu này rất dễ dàng sinh sôi oán linh, nhưng mà trong khách sạn tàn hồn đều rất yếu. Nếu như hung thủ phóng hỏa thật sự là Kim Quang Dao, như vậy hắn cũng nhất định xuống hung ác tay xử lý chúng, vong hồn oán khí giày vò còn sót lại không có mấy. Còn có sự tình đã qua mười mấy năm, cho nên nơi đây nhóm oán linh mới chỉ là quấy phá rất ít, chỉ có thể dẫn phát ảo giác, quấy rối người bình thường sinh hoạt, không có khả năng đả thương người hại người. Nếu như chúng quấy phá vượt ra khỏi giới hạn, rất nhanh liền sẽ bị trấn áp hoặc là gạt bỏ. Không lâu trước khi hắn và Lam Vong Cơ đến, đều nhất trí phán đoán chúng

không có bao nhiêu hại, cho nên mới dám tạm thời đặt, mà không phải lập tức xử lý.

Thế nhưng là, những oán linh không gây hại lại tại lúc này đột nhiên hung hãn phát triển, nhất định là xảy ra biến cố gì đó."Biến cố" lại chia làm rất nhiều loại, như khả năng phong thủy bị cải biến, hoặc là vùng lân cận có hung tà ác sát xuất thế, làm chúng bị ảnh hưởng, hoặc là gian phòng này có người thiết lập trận pháp. Phong Thủy cải biến không thể xong trong một sớm một chiều; nếu như lân cận có tai họa xuất thế, Ôn Ninh sẽ không thể không cảm thấy được; khách sạn nếu là bị người động thủ qua, Ngụy Vô Tiện càng không có khả năng nhìn không ra. Cho nên, chỉ còn một loại khả năng.

Hung thủ hại chết bọn họ, đến vùng phụ cận.

Hơi tàn oán linh cảm ứng được kẻ phóng hỏa thiêu cháy bọn họ trở về, vì vậy, liền bị khơi dậy hung tính!

Loại trừ tất cả khả năng, cũng chỉ còn lại cái này. Nhưng Kim Quang Dao làm sao có thể ở thời điểm này, xuất hiện ở Vân Mộng?

Ngụy Vô Tiện còn chưa đưa ra phán đoán, tiểu nhị kia bỗng nhiên bò lên.

Hắn vừa đứng trước mặt Ngụy Vô Tiện, Ngụy Vô Tiện lập tức nhìn ra, thân thể này cũng không phải được chính chủ nhân điều khiển.

"Nó" một lần nữa cầm lên con dao cắt thịt kia, hai tay nắm thật chặt, mũi dao lóe sáng nhắm ngay Ngụy Vô Tiện, ánh mắt oán độc. Ngụy Vô Tiện bảo Ôn Ninh bất động, "Nó" lại không có dùng dao đâm Ngụy Vô Tiện, mà là xiêu xiêu vẹo vẹo đi vài bước, vượt qua bọn họ, lao ra cửa khách sạn, hướng một cái phương hướng đuổi theo.

Chỉ sợ là muốn truy đuổi hung thủ báo thù rồi!

Nếu thật là đuổi theo Kim Quang Dao, như vậy hần hần là còn chưa đi xa. Quyết định thật nhanh, Ngụy Vô Tiệp đối Ôn Ninh nói: "Người biết ta cùng Hàm Quang Quân ở khách sạn nào a? Giúp ta đi nói với hần một tiếng, ta theo sát hần!"

Nếu không theo sát, nói không chừng đảo mắt muốn mất dấu. Không biết Kim Quang Dao tới nơi này là muốn làm gì, nói không chừng Lam Hi Thần cũng bị quản chế bên cạnh hần, vạn nhất để lâu, Trạch Vu Quân có cái gì sai sót, Lam Vong Cơ tất nhiên... Tóm lại việc này không nên chậm trễ!

Người tiểu nhị kia chạy trốn tứ thế mười phần không được tự nhiên, giống như là bị vấp vấp áo chạy. Bởi vậy Ngụy Vô Tiệp phán đoán, nhập vào thân thể hần, có lẽ là oán linh của một kĩ nữ năm đó ở Tư Thơ Hiên. Có thể tứ thế chạy trốn mặc dù quỷ dị, tốc độ lại càng lúc càng nhanh, Ngụy Vô Tiệp theo hần một đoạn đường, ước chừng một nén nhang sau, hai người đã chạy ra ngoài thành, chạy vào một khoảng rừng.

Rừng cây rậm rạp, cổ thụ chọc trời. Ngụy Vô Tiệp theo sát người phía trước, liên tiếp quay đầu lại, chẳng biết tại sao Lam Vong Cơ còn chưa có theo tới, Ôn Ninh đi báo tin, hần là không lâu như vậy. Lại quay người lại, phía trước liền xuất hiện mơ hồ ánh lửa.

Ngay ở chỗ đó!

Đúng lúc này, con dao trong tay tiểu nhị rớt xuống, người cũng ngã ngời tại mặt đất.

Ngụy Vô Tiệp xông về phía trước nhìn, trên mặt hần vết bóng rộp lại tăng thêm, trong cơ thể oán linh vô cùng kích động. Điều này cũng có nghĩa là, hung thủ, đã cách bọn họ rất gần! Có thể đồng thời thân thể đã nhanh chóng chịu không được oán khí lớn như vậy, lại để cho hần chạy đi, tất nhiên xảy ra chuyện. Ngụy Vô Tiệp thầm mắng mình sơ ý, nóng vội mà suýt nữa hại người bình thường, thấp giọng: "Há mồm."

Bị nhập vào thân tiểu nhị đương nhiên sẽ không nghe hăn, Ngụy Vô Tiệp cũng không có trông cậy vào "Nó" nghe lời, áy náy mà thôi, trực tiếp dùng tay phải nhéo ở yết hầu tiểu nhị, ép buộc hăn há mồm, tay trái lấy ra một trường Phù Triện, nhét vào trong miệng hăn, dùng tay đóng chặt hàm răng, chột lách mình tránh đi.

Người tiểu nhị kia che miệng, sắc mặt xanh đỏ luân chuyển một hồi, sau một lát, đột nhiên từ miệng bên trong phun ra một mảnh lục diễm.

Lục diễm bên trong, lò mờ có thể phân biệt diện mạo một nữ nhân vạm vỡ, phảng phất đang gào thét lên, lóe lên rồi biến mất, tan tành mây khói. Tiểu nhị cũng lập tức xụi lơ ngã trên mặt đất.

Nhìn sắc mặt hăn đã không còn là như bị đun sôi, hồi phục bình thường, Ngụy Vô Tiệp không rảnh lại đi chú ý hăn, lại hủy đi một bao thuốc bột vung ở trên mặt hăn, đem người tiểu nhị này kéo vào bụi cỏ, hướng ánh lửa kia lạng lẽ mà đi.

Đợi thấy rõ đó là cái gì, lại nhin không được ngạc nhiên.

Trên sườn núi cao, hiện lên trước mắt hăn, là một tòa Quan Âm miếu đèn đuốc sáng trưng.

Ngoài miếu đứng đầy mấy tên phụ tá cầm cung, rút kiếm trên tay tu sĩ. Ngụy Vô Tiệp lập tức cúi người đi, núp ở lùm cây.

Làm hăn ngạc nhiên không phải là nơi này có một tòa Quan Âm miếu, cũng không phải những Lan Lăng Kim thị tu sĩ, mà là đứng ở đền miếu đình viện có một bạch y nhân.

Lam Hi Thần.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hận Sinh 3

Cự ly không gần, nhưng Lam Hi Thần cùng Lam Vong Cơ dung mạo giống như đúc, hẳn chắc chắn sẽ không nhìn lầm.

Ngụy Vô Tiện đoán được Kim Quang Dao có lẽ sẽ nghĩ biện pháp đem Lam Hi Thần bắt ép ở bên người, nhưng không nghĩ tới Lam Hi Thần có thể không mang theo gông xiềng, không bị buộc chặt, ôn hoà đứng giữa một đám Lan Lăng Kim thị tu sĩ, bội kiếm cùng ống tiêu đều ở bên hông hẳn.

Trạch Vu Quân nếu là muốn xuất thủ, dựa vào mấy tên tu sĩ tuần tra ngoài Quan Âm miếu, thì làm sao có thể đỡ nổi hẳn? Tuy nói Ngụy Vô Tiện tin tưởng, nhưng với tư cách là Cô Tô Lam Thị Gia Chủ, Lam Hi Thần có nguyên tắc của bản thân, hẳn còn là vì Lam Vong Cơ cảm thấy bất an.

Lam Vong Cơ chưa tới, hiện tại trong tay hẳn cũng không có hung thi, nếu Âm Hồ Phù còn ở trong tay Kim Quang Dao, sợ là không đánh trực diện được. Vì vậy, Ngụy Vô Tiện cắn nát ngón tay, đem máu đầu ngón tay nhỏ vào Tỏa Linh Lung treo nơi eo lưng.

Hắn vốn định dụ tới mấy tiểu quỷ, giúp hẳn lặng yên không tiếng động gọi chút âm sát oán linh qua. Ai ngờ, đúng vào lúc này, từ phía sau hẳn, truyền đến một hồi tiếng chó sủa ầm ỹ.

Ngụy Vô Tiện giật mình.

Tất cả can đảm của hãn cơ hồ đều sụp đổ, nhìn không được rút từ trên cây xuống, run rẩy úp sấp trên mặt đất, nghe tiếng chó sủa càng lúc càng gần, lòng tràn đầy sợ hãi, không tự chủ được thì thầm: "Cứu mạng a Lam Trạm, Lam Trạm cứu mạng a!"

Sau khi nói xong, hơi hơi lấy lại can đảm, lại run rẩy miễn cưỡng bò lên, ép mình bình tĩnh. Nhưng mà ngoài Quan Âm miếu mấy tên tu sĩ đã thu lại dây cung, hướng về sườn núi cao bên này tụ họp. Ngụy Vô Tiệm ngàn trông mong vạn trông mong, hy vọng chó này là chó hoang không chủ, nhanh chóng đến để bị người ta bắn chết. Nào có thể đoán được trời xanh phụ lòng người, tiếng chó sủa bên trong, lại vang lên một giọng thiếu niên trong sáng, trách mắng: "Tiên Tử, câm miệng cho ta! Người tại sao lại chạy trở về, rốt cuộc là ở đâu? !"

Kim Lăng!

Những Lan Lăng Kim thị tu sĩ đó phần lớn đều nghe được giọng vị Kim Lăng tiểu thiếu chủ này, cũng biết hãn nuôi một con Linh Khuyển, tên đã lên dây, vẫn đang cảnh giác, lại dừng không bắn đi, giống như đang chờ lệnh. Có thể trong đám này có một người chưa bao giờ thấy qua Kim Lăng, hay là quyết tâm diệt khẩu, buông tay bắn một mũi tên, thanh âm xé gió bay ra!

Nghe tiếng tên sắc bén kia, Ngụy Vô Tiệm liền biết kẻ bắn tên là cao thủ, nếu là bị một mũi tên này bắn trúng, Kim Lăng chắc chắn sẽ bị đâm thủng ngực thấu xương. Tay hãn có thể đón được mũi tên, dưới tình thế cấp bách, Ngụy Vô Tiệm phút chốc nhảy ra, trong bóng đêm, dùng ống sáo trúc chuẩn xác cản được mũi tên hung hãn kia.

Kim Lăng đã nghe được phía trước có âm thanh lạ, ghì chặt dây thừng cột Tiên Tử, cảnh giác mà nói: "Ai? !"

Ngụy Vô Tiệm quát: "Chạy!"

Các mũi tên đều thay đổi mục tiêu, nhắm ngay hăn. Sáo trúc tuy là cản được mũi tên kia, lại cũng đã gãy nát, không thổi được. Ngụy Vô Tiệp lùi lại mấy bước, ngón tay ngắt cái vòng, đang chuẩn bị chống đỡ đến cùng chợt nghe thấy tiếng cười sau lưng hăn vang lên, cười nói: "Ta khuyên người tốt nhất dừng lại. Cây sáo nứt ra không có gì, nếu là ngón tay hoặc là đầu lưỡi bị thương, chịu nhiều khổ sở."

Ngụy Vô Tiệp lập tức thu tay, đồng ý nói: "Người nói rất có đạo lý."

Người kia nói: "Xin mời?"

Ngụy Vô Tiệp gật đầu nói: "Kim Tông chủ khách khí."

Kim Quang Dao cười nói: "Điều nên làm."

Bọn họ giống như như không có việc gì đi xuống sườn núi, đi bộ đến trước Quan Âm miếu, vài người tu sĩ cũng đem Kim Lăng hạ xuống, cũng không thô lỗ, cũng là rất khách khí địa rút ra kiếm bao quanh hăn. Kim Lăng nhìn bọn họ, chần chờ một lát, kêu một tiếng: "Tiểu Thúc."

Kim Quang Dao nói: "Người tốt, A Lăng."

Kim Lăng lại len lén nhìn Ngụy Vô Tiệp. Ngụy Vô Tiệp thấy bên cạnh hăn không có chó, lúc này mới thu nạp ba hồn bảy vía. Im lặng một lát, nói: "Người đưa nhỏ này... Muộn như vậy, một mình người mang theo chó đến tới nơi này làm gì?"

Hăn không biết, lúc hăn cùng Lam Vong Cơ, Ôn Ninh đi thuyền rời khỏi Liên Hoa Ổ, Kim Lăng len lén đi tìm hăn, muốn nói chuyện với hăn, hăn lại đi mất. Vì vậy hăn hướng người cậu phát điên đi khắp nơi bắt người kia phát tiết một trận, liền quyết tâm dắt theo Linh Khuyển đuổi theo Ngụy Vô Tiệp bọn họ. Tiên Tử đi theo Ngụy Vô Tiệp chờ hơi người tới gần, lại mãnh liệt cảm giác được vùng này có sát khí, đột nhiên thay đổi phương hướng,

cẩn y phục chủ nhân muốn chạy trốn, sửa cảnh báo, Kim Lăng lúc này mới quát lớn nó.

Kim Quang Dao quay đầu hỏi thuộc hạ: "Linh Khuyển đâu rồi?"

Một người tu sĩ nói: "VẬY Linh Khuyển phi thường hung hãn, thấy người liền cắn, thuộc hạ bất lực, khiến nó chạy thoát."

Kim Quang Dao nói: "Đuổi giết. Linh Khuyển này rất thông minh, đừng để nó tìm người giúp đỡ."

"Vâng!"

Kim Lăng bật thốt lên: "Người muốn giết nó? Tiên Tử là người cho ta."

Kim Quang Dao không đáp hỏi lại: "A Lăng, người chạy tới làm cái gì?"

Trong lúc hỏi, bọn họ đã tiến vào đình viện, Lam Hi Thần đứng ở trước Quan Âm miếu, nói: "Kim Tông chủ, Kim Lăng còn là đứa bé, hơn nữa là chất tử của người, cũng không uy hiếp."

Kim Quang Dao giật mình, nhìn không được cười lên nói: "Nhị ca, người đang suy nghĩ cái gì? Ta đương nhiên biết Kim Lăng là đứa bé, cũng là chất tử của ta. Người cho rằng tính làm cái gì? Giết hãm diệt khẩu?"

Hắn lắc đầu, hướng với Kim Lăng nói: "A Lăng, người đã nghe được, nếu như người chạy loạn hay là gọi bậy, có lẽ ta sẽ đối với người làm cái gì đó đáng sợ. Chính người xử lý a."

Tuy Kim Lăng qua lại cùng Tiểu Thúc này quan hệ không kém, Kim Quang Dao nhìn qua cũng giống như trước đây vẻ mặt ôn hoà, nhưng mấy ngày nay nghe xong vô số tin đồn khủng khiếp về hắn, Kim Lăng khó tránh khỏi không cách nào nhìn hắn hăm mộ, yên lặng đi tới bên cạnh Ngụy Vô Tiệp cùng Lam Hi Thần.

Kim Quang Dao lên tiếng quát: "Còn chưa đào được sao? Đẩy nhanh tiến độ!"

Trong miếu có tiếng người đồng thời đáp: "Vâng!"

Ngụy Vô Tiệm lưu ý muốn đi nhìn quang cảnh trong miếu. Kim Quang Dao đến Quan Âm miếu để làm gì? Hắn đang đào là vật gì? Đồ vật tà ma? Lấy một làm ra vạn binh khí? Lúc này, Lam Hi Thần đi tới bên cạnh hắn.

Ngụy Vô Tiệm lúc này mới chú ý tới, Lam Hi Thần lấy bội kiếm bên hông ra khỏi vỏ một tấc, nhưng mà, không có linh quang lưu chuyển, trong nội tâm nhất thời thở ra một hơi.

Lam Hi Thần không có linh lực. Trên Loạn Táng Cường Tô Thiệp khảm khúc đàn kia khiến người ta đánh mất linh lực, này khúc đương nhiên là Kim Quang Dao dạy cho hắn, e rằng Lam Hi Thần cũng là trúng chiêu này. Cho dù bội kiếm cùng ống tiêu đều đặt trên thân thể, không có linh lực cũng không hề có tính uy hiếp. Mới vừa rồi là nhất thời sốt ruột, mới không nghĩ tới chuyện này.

Lam Hi Thần nói khẽ với hắn: "Ngụy Công Tử, Vong Cơ đâu?"

Nghe được cái tên này, Ngụy Vô Tiệm trong chớp mắt lại đi suy nghĩ đến sự tình dự vọng vừa rồi. Hắn nói: "A, Hàm Quang Quân?"

Kim Quang Dao liền đứng ở bên cạnh nghe, Ngụy Vô Tiệm trong đầu còn đang nhanh chóng tính toán là nên nói thật, hay là nên nói láo là hắn không ở nơi này, làm cho Kim Quang Dao buông lỏng cảnh giác. Ai ngờ Kim Quang Dao như là nhìn ra tâm tư hắn, mỉm cười, nói: "Đương nhiên là ở gần đây, chẳng lẽ Ngụy tiên sinh cảm thấy nói hắn không bên người ngươi, ta sẽ tin tưởng sao?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người thông minh."

Lam Hi Thần lại giật mình, nói: "Hắn nếu như ở gần đây, vì cái gì không có cùng đi với người?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Chúng ta chia nhau hành động."

Lam Hi Thần nói: "Ta nghe nói người từ Loạn Táng Cường xuống, vừa bị thương, lúc này hắn làm sao có thể cùng người chia nhau hành động?"

Ngụy Vô Tiện ngạc nhiên nói: "Người nghe ai nói?"

Kim Quang Dao nói: "Ta nói."

Ngụy Vô Tiện nhìn hắn một cái, đối với Lam Hi Thần nói: "Là như thế này. Đêm nay ta ngủ không được, ra ngoài khách sạn đi dạo một chút, cơ duyên xảo hợp mới đụng đến nơi đây. Hàm Quang Quân ở gian phòng khác, hắn không biết ta ra."

Kim Quang Dao lại kì quái: "Các người ở hai gian phòng?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ai nói với người chúng ta nhất định sẽ ở một gian phòng?"

Kim Quang Dao cười nhưng không nói, Ngụy Vô Tiện nói: "A ta biết, Lâm Hi Thần nói."

Ngụy Vô Tiện nói: "Các người thật đúng là cái gì cũng nói."

Lam Hi Thần nửa điểm cũng không có ý đùa giỡn, nói: "Ngụy Công Tử, có phải các người xảy ra chuyện gì hay không?"

Trên mặt hắn không có mím cười ầm áp, chuyển thành nghiêm túc, thoạt nhìn cùng Lam Vong Cơ càng giống. Có thể Ngụy Vô Tiện không có minh bạch, vì cái bọn họ gì không ở một gian phòng, Lam Hi Thần liền lập tức đoán ra bọn họ có chuyện?

Ngụy Vô Tiệp nói: "Lam Tông Chủ, chúng ta có thể có chuyện gì? Trước mắt hay là trước ứng phó vị này a."

Hắn đưa mắt ý bảo Kim Quang Dao, theo nhắc nhở của hắn, Lam Hi Thần mới nói: "Là ta nóng lòng."

Kim Quang Dao nói: "Hàm Quang Quân giữ gìn nhiều năm như vậy, nếu là vẫn không thể tu thành chính quả, Lam Tông Chủ thật là nên gấp gáp."

Ngụy Vô Tiệp mãnh liệt nhìn hắn: "Cái gì giữ gìn? Cái gì tu thành chính quả?"

Nghe vậy, Kim Quang Dao cùng Lam Hi Thần ngược lại là đều kinh ngạc.

Ngụy Vô Tiệp nhảy dựng lên, cảm thấy có cái gì đó đã chết buổi tối đột nhiên sống lại. Hắn cố gắng trấn định nói: "Các người đang nói cái gì?"

Kim Quang Dao nói: "Chúng ta đang nói cái gì, Ngụy tiên sinh, người là thật không rõ hay là giả vờ không rõ? Vô luận thật hay giả, nếu để cho Hàm Quang Quân đã nghe được, vậy cũng bị tổn thương."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ta là thật không rõ. Người trực tiếp nói!"

Lam Hi Thần kinh ngạc nói: "Ngụy Công Tử, người đừng nói cho ta, người cùng với Vong Cơ lâu như vậy, đối với tâm ý của hắn hoàn toàn không biết gì cả?"

Ngụy Vô Tiệp cầm lấy tay hắn, gần như sắp quỳ xuống cầu hắn nói rõ ràng: "Lam Tông Chủ, Lam Tông Chủ, người, người nói Lam Trạ tâm ý của hắn, hắn cái gì tâm ý? Là không đúng, đúng không phải..."

Lam Hi Thần mãnh liệt rút tay về, nói: "... Xem ra người là thực hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng người đã quên những vết roi trên người hắn

như thế nào có? Không thấy được lạc ấn trước ngực hần sao?"

Trạch Vu Quân luôn luôn vô cùng hòa nhã, có thể lúc này liên quan đến Lam Vong Cơ, hần lại là động chân khí.

Ngụy Vô Tiện nói: "Vết roi? !"

Hần một lần nữa bắt lấy tay Lam Hi Thần, nói: "Lam Tông Chủ, ta thật sự không biết, thỉnh người nói cho ta biết, những tổn thương trên người hần làm sao có ?"

Lam Hi Thần nguyên bản trên mặt đã hiện lên vẻ giận, nhìn kỹ vẻ mặt Ngụy Vô Tiện, tức giận liền thu liễm lại, thử thăm dò hỏi: "Người... Ký ức có tổn hại?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Trí nhớ của ta?" Hần lập tức liều mạng suy nghĩ thứ gì mình đã quên, nói: "Ta không nhớ rõ ta lúc nào có ký ức... Có!"

Hần quả thật có một đoạn ký ức mơ hồ không rõ.

Huyết tẩy Bất Dạ Thiên!

Năm đó một đêm kia, hần cho rằng Ôn Tình cùng Ôn Ninh hai tỷ đệ đã bị nghiền thành tro bụi, thấy được tất cả Thế Gia đồng dạng đòi chinh phạt, lại tận mắt nhìn thấy Giang Yểm Ly chết ở trước mặt mình -- về sau cuồng tính đại phát, sát nhập âm Hồ Phù, bỏ mặc nó đại khai sát giới.

Bị Âm Hồ Phù thao túng người giết người, lại biến thành tân hung thi, bởi vậy chế tạo ra hung thi cuồn cuộn, tạo ra một bãi máu điện ngục.

Nhưng mà Ngụy Vô Tiện trải qua những cái này, thân thể cùng tinh thần đều bị tổn thương nghiêm trọng, tuy còn có thể miễn cưỡng chèo chống lấy đứng không ngã, trong thoáng chốc cảm giác chính mình rời khỏi nơi máu me này, cả người lại có một thời gian thật dài ý thức không rõ.

Chờ hẩn thanh lúc tỉnh lại, đi tới một tòa núi nhỏ bên cạnh Loạn Táng Cương.

Lam Hi Thần nói: "Người nhớ ra rồi sao?"

Ngụy Vô Tiệm lẩm bẩm nói: "Bất Dạ Thiên lần đó? Ta, ta vẫn cho là ta trong trạng thái mơ màng màng trở về, chẳng lẽ..."

Lam Hi Thần cơ hồ muốn nở nụ cười: "Ngụy Công Tử! Bất Dạ Thiên đêm đó, người tới đối địch bao nhiêu người? Ba ngàn người! Cho dù người tài giỏi thế nào, sao có thể trong tình trạng như vậy toàn thân trở ra? Làm sao có thể!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lam Trạh hẩn làm cái gì?"

Lam Hi Thần nói: "Vong Cơ hẩn làm cái gì, chính người không nhớ rõ, ta sợ hẩn vĩnh viễn cũng sẽ không chủ động nói cho người. Tốt lắm, liền để ta nói."

Hẩn nói: "Ngụy Công Tử, năm đó, người đem ra hai nửa Âm Hồ Phù, sát nhập thành một cái, giết đã đủ rồi tính, lại cũng là nỗ kéo hết đà."

"Vong Cơ bị người nổi giận thao túng hung thi gây thương tích, tình huống so với người không khá hơn bao nhiêu, cũng là nỗ lực chèo chống, dựa vào Tị Trần mới có thể miễn cưỡng đứng vững. Dù là như thế, hẩn vừa thấy người lung la lung lay rời đi, lại lập tức đuổi theo kịp."

"Lúc ấy ở đây đã không có bao nhiêu người còn có thể thanh tỉnh, ta cũng gần như không thể động dậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn nhìn linh lực rõ ràng đang hao tổn đến khô kiệt của Vong Cơ tập tà tập tễnh, tập tễnh đuổi theo người, đem người bắt lại, mang theo Tị Trần, cùng Ngự Kiếm rời đi."

"Hai canh giờ sau ta mới khôi phục linh lực, chạy về Cô Tô Lam Thị tìm kiếm trợ giúp. Ta lo lắng nếu như bị gia tộc khác đuổi tới các người trước,

Vong Cơ sẽ bị coi như là đồng lõa của người, nhẹ thì lưu lại vết nhơ suốt đời, tổn hại thanh danh, nặng thì bị giết chết bất luận tội, liền cùng thúc phụ chọn hơn ba mươi vị ngày xưa đối với Vong Cơ thưởng thức cũng là tiền bối, thỉnh cầu bọn họ giữ bí mật việc này, Ngự Kiếm tìm tòi hai ngày, lúc này mới tại Di Lăng tìm ra tung tích của các người."

"Vong Cơ đem người giấu ở một trong sơn động. Chúng ta đến đúng thời điểm, người ngơ ngác ngồi trên một tảng đá, Vong Cơ nắm tay người, đang vận chuyển linh lực cho người, thấp giọng không biết đang hỏi người cái gì."

"Từ đầu đến cuối, người đối với hắc lập lại đều là cùng một cái chữ."

"Cút.""

Ngụy Vô Tiệm cổ họng nghẹn lại, hốc mắt đỏ lên, không nói nên lời.

"Ta cùng thúc phụ bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt hắc, quát lớn, để cho hắc giải thích. Hắc như là đã sớm ngờ tới sẽ bị chúng ta tìm đến, lại nói, không có gì phải giải thích, chính là như vậy."

Từ bé đến lớn, hắc từ trước đến nay không bao giờ dùng loại ngữ khí này chống đối ta cùng thúc phụ. Cứu người, Vong Cơ không riêng chống đối hắc, còn cùng Cô Tô Lam Thị các tu sĩ đạo kiếm hướng, chúng ta mời tới hơn ba mươi vị tiền bối nhóm đều đánh hắc trọng thương, suýt nữa chết..."

Ngụy Vô Tiệm hai tay chọc vào tóc, nói: "... Ta, ta không biết... Ta thật sự..."

Ngoại trừ lặp lại hắc thật sự không biết, hắc cũng không nói được cái gì khác. Lam Hi Thần ần nhẫn nửa ngày, lại nói: "Hơn ba mươi vết roi! Mỗi lần phạt xong, người phải biết, đánh vào người có bao nhiêu đau nhức, phải nằm bao lâu!"

Cái này, hẳn lại biết rõ.

Lam Hi Thần lại nói: "Người cũng biết hẳn khư khư cố chấp đem người đưa về Loạn Táng Cương, âm thầm trở về lĩnh phạt, tại tảng đá gia quy quỳ bao lâu! Vài năm nói là bế quan suy nghĩ kia, lại căn bản là trọng thương không đi được. Hẳn đem người giấu trong động, như thế nào nói với người, như thế nào nhìn người, cho dù là mù điếc, cũng khó có khả năng không rõ tâm tư hẳn, cho nên ta cùng thúc phụ mới phần nộ bưng bưng. Vong Cơ hẳn khi còn bé là đệ tử mẫu mực, sau khi lớn lên là Tiên Môn danh sĩ, cả đời đều đoan chính không nhiễm bụi bặm, đời này duy nhất phạm phải một sai lầm chính là người! Người lại nói... Người lại nói người không biết."

"Ngụy Công Tử, người sau khi trở về, là đối với hẳn như thế nào thổ lộ, nhiều loại dây dưa ? Mỗi đêm... Mỗi đêm đều muốn cùng hẳn... Người lại nói người không biết? Nếu người không biết, người tại sao phải làm những hành động này?"

Ngụy Vô Tiện thật muốn trở lại quá khứ đến những thời khắc kia giết mình. Bởi vì hẳn không biết, cho nên hẳn mới dám làm những hành động này a!

Hẳn bỗng nhiên sinh ra một cái ý nghĩ cực kì đáng sợ.

Nếu như Lam Vong Cơ không biết hẳn căn bản không nhớ rõ chuyện kiếp trước huyết tẩy Bất Dạ Thiên, sự tình mấy ngày nay, nếu như hẳn cho là mình một mực biết được tâm ý của hẳn, vậy mình sau khi trở về, làm đều là những chuyện gì a?

Ngay từ đầu dùng thái độ khoe khoang như vậy làm quá vụ tai tiếng, vì chính là để cho Lam Vong Cơ mau chóng chán ghét chính mình, cùng hẳn xuất môn, sau đó cả hai không gặp gỡ, đường ai nấy đi. Lam Vong Cơ không có khả năng nhìn không ra thái độ của hẳn như thế nào.

Nhưng dù vậy, Lam Vong Cơ cố ý đem hấn bảo hộ ở bên người, không cho Giang Trường có cơ hội tiếp cận hấn, làm khó hấn. Có ứng tất cầu, nhiều loại bao dung. Đối mặt với Ngụy Vô Tiệp hoa dạng chồng chất, ác liệt trêu đùa trêu chọc, còn có thể khắc chế hữu lễ, cũng không càng quấy.

Như vậy vừa rồi trong khách sạn, hấn bỗng nhiên đẩy chính mình ra, có thể hay không cũng là bởi vì... hấn cho rằng là mình làm càn nhất thời cao hứng?

Còn có câu kia "Cảm ơn", đến cùng chuyện gì xảy ra? !

Ngụy Vô Tiệp thật sự là không thể nhớ lại nữa. Hấn mãnh liệt hướng ra ngoài Quan Âm Miếu phóng đi, mấy tên tu sĩ lập tức chặn trước mặt hấn, Kim Quang Dao nói: "Ngụy Công Tử, ta có thể lý giải được tâm tình kích động của người..."

Ngụy Vô Tiệp lúc này thầm nghĩ xông về khách sạn, vọt tới bên cạnh Lam Vong Cơ, nói năng lộn xộn để cho hấn biết tâm tình của mình, bị người khác ngăn trở toàn thân táo bạo, rít gào nói: "Người có thể hiểu được cái rắc a!"

Kim Quang Dao kiên trì nói hết lời: "... Ta chỉ là muốn báo cho người, không cần phải chạy trốn vội vã như vậy, Hàm Quang Quân của người, hấn đã tới."

Một âm thanh chói sủa điên cuồng vang lên, Tị Trần gào thét mà đến, bức lui kiếm của bọn tu sĩ bao quanh Ngụy Vô Tiệp.

Nhìn bạch y từ trên trời đáp xuống, Ngụy Vô Tiệp thì thảo mà nói: "... Lam Trạ."

Lam Vong Cơ nhảy vào miếu đình viện bên trong, nhìn hấn một cái, Ngụy Vô Tiệp một hồi khẩn trương, lời muốn nói bỗng nhiên lại đều vo thành một nắm trong bụng, co rút.

Linh Khuyển vẫn còn ở xa xa kêu to, Kim Quang Dao nói: "Súc sinh làm chuyện xấu."

Kim Lăng nguyên bản lời Lam Hi Thần đều nghe được kinh sợ ngây người, vừa nghe Linh Khuyển tiếng kêu, phục hồi tinh thần lại, nhớ tới Kim Quang Dao rồi mới đã nói, giật mình, hô: "Tiên Tử, đừng tới đây!"

Ngụy Vô Tiệm bên này liền nói: "Lam Trạ, người qua!"

Lam Vong Cơ gọi Tị Trần, đang muốn hành động, Kim Quang Dao lại cười nói: "Hàm Quang Quân, người tốt nhất đừng nghe hắn."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người cút ngay cho ta! Được rồi, ta đi qua!"

Hắn vừa muốn cất bước, liền cảm giác từ chỗ cổ truyền đến một tia đau đớn.

Lam Hi Thần thấp giọng: "Đừng động."

Động tay chân không phải là hắn, hắn chỉ là đang nhắc nhở Ngụy Vô Tiệm, coi chừng.

Kim Quang Dao khách khí mà nói: "Hàm Quang Quân, lui lại năm bước a."

Lam Vong Cơ ánh mắt ngưng tại cổ Ngụy Vô Tiệm, sắc mặt thoáng chốc mơ hồ trắng bệch.

Một mảnh cầm huyền sắc bén đặt tại cổ Ngụy Vô Tiệm.

Cầm Huyền quá nhỏ, lại màu đen, dẫn đến mắt thường gần như thấy không được, còn có Ngụy Vô Tiệm vừa rồi tâm thần đại loạn, căn bản không có tâm tư chú ý cái khác, mới khiến nó đặt lên điểm yếu của mình.

Lam Vong Cơ lập tức nghe lời lui về phía sau năm bước.

Ngụy Vô Tiện lại nhấc tay nói: "Lam Trạ̣m, đự̀ng! Đự̀ng lui, ta, ta cọ́ lời muốn nói với người."

Kim Quang Dao nói: "Cọ́ lời gì sau này nói sau."

Ngụy Vô Tiện nói: "Không đượ̣c, rất gậ́p."

Kim Quang Dao nói: "Vậ̣y cụ̃ng cọ́ thể nói."

Hặ́n vợ́n chỉ là thuậ̣n miệ̣ng một cậu, ai ngờ, Ngụy Vô Tiện chặ̣t nói: "Nói cụ̃ng đự́ng."

Nói xong, Ngụy Vô Tiện liệ̀n khàn cả giọng quát: "Lam Trạ̣m! Lam Vong Cợ́! Hạ̀m Quang Quậ̀n! Ta, ta vừa rồi, là thật tâm muốn cùng người lên giượ̀ng!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Hận Sinh 4

" ... "

" ... "

" ... "

" ... "

Một mảnh lạng ngắt tĩnh mịch như tờ, Tị Trần thẳng tắp rơi xuống đất.

Kim Quang Dao tay trái vừa lật, ngón giữa lôi năm mảnh Cầm Huyền, một chỗ khác cố định lại Kim Hoàn, tay trái thì trên dây xẹt qua, boong boong tấu lên.

Hắn Cầm Huyền ra, Lam Hi Thần liền hét lên: "Không nên nghe!"

Có thể đã chậm, Lan Lăng Kim thị tu sĩ nhất định chịu qua dẫn dò của chủ nhân, có đề phòng, đều đoạt trước một bước che lỗ tai, vận lên linh lực ngăn cách Cầm Âm, Lam Vong Cơ lại không biết ám hiệu của bọn họ, bỏ lỡ thời cơ phòng ngự tốt nhất, đem một đoạn giai điệu, nhịp điệu quý dị đều nghe vào trong tai. Đợi hắn muốn cách trở, linh lực lại đã không thể vận chuyển tự nhiên.

Kim Quang Dao buông lỏng tay, kia mấy cây Cầm Huyền lại rút về trong dây lưng, cùng bội kiếm của hắn quán bên hông. Hiện tại, Lam Vong Cơ linh lực đã mất, không còn uy hiếp, Ngụy Vô Tiện trên cổ có Cầm Huyền, tự nhiên cũng triệt hạ.

Cổ đang lúc đau đớn biến mất, Ngụy Vô Tiệm liền không thể chờ đợi được hướng Lam Vong Cơ chạy tới.

Vừa được mới bộc bạch một câu như Thương Lôi Quán Thế, làm Lam Vong Cơ đến bây giờ còn không có phản ứng kịp, khuôn mặt luôn bình tĩnh trước sóng gió, vậy mà lại hiện ra vài tia mờ mịt cùng ngây thơ.

Bị Ngụy Vô Tiệm như hai tay chặn ngang, liều mạng ôm, đã không phải là lần đầu tiên, nhưng lúc này đây, thân thể của Lam Vong Cơ lại phảng phất biến thành một tên đầu gỗ, cương đến nỗi ngay cả hai tay cũng không biết nên để vào đâu.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lam Trạ, ta mới vừa nói, người đã nghe chưa? !"

Lam Vong Cơ bờ môi giật giật, nửa ngày, nói: "Người..."

Hắn nói chuyện từ trước đến nay lời ít mà ý nhiều, gọn gàng mà linh hoạt, gần như không có đứt quãng thời điểm, lúc này lại đứt đoạn, có e sợ cùng thận trọng. Chốc lát, lại nói: "Người mới vừa nói..."

Tựa hồ là nghĩ muốn lặp lại một lần, để mà xác nhận chính mình không có nghe sai. Có thể loại kia, đối với Lam Vong Cơ mà nói, xác thực quá khó mà mở miệng.

Ngụy Vô Tiệm lập tức không chút do dự mà chuẩn bị nói lại lần nữa xem: "Ta nói ta là thật tâm muốn cùng người..."

"Khục khục!"

Lam Hi Thần đứng ở một bên, tay trái nắm thành quyền, chống đỡ trên mặt. Châm chước một lát, hắn thở dài: "... Ngụy Công Tử, lời này của người nói thời cơ thực đúng, nơi cũng thực đúng vậy."

Ngụy Vô Tiện nửa điểm thành ý cũng không có, xin lỗi: "Thật sự là xin lỗi, Lam Tông Chủ, ta thật sự là trong chốc lát cũng không thể đợi thêm nữa."

Kim Quang Dao cũng như là trong chốc lát cũng không thể nhịn nữa. Hắn quay đầu đối với một số thuộc hạ nói: "Đi giết Linh Khuyển! Đừng để cho ta thấy được nó mang thêm người nào đưa tới."

"Vâng!"

Một đám tu sĩ sau khi rời đi, Kim Quang Dao lại quay về Quan Âm Miếu, nói: "Còn không có đào được ư!"

Trong miếu tu sĩ nói: "Tông chủ, có thể là ngài lúc trước vùi quá sâu..."

Lời còn chưa dứt, chân trời bỗng nhiên một đám mây đen bay qua, sau một lát, kinh lôi lóe sáng.

Kim Quang Dao quan sát bầu trời, sắc mặt trầm xuống. Chỉ chốc lát sau, không trung đã nổi lên gió, có mưa lất phất.

Ngụy Vô Tiện cầm lấy tay Lam Vong Cơ, để lên ngực, thiên ngôn vạn ngữ dâng lên, mưa lạnh bay đến tạt vào mặt để cho hắn thoáng bình tĩnh chút.

Năm đó huyết tẩy Bất Dạ Thiên một đêm kia, cũng là giống như vậy, sấm sét vang trời, mưa đêm bay bay.

Kim Quang Dao đối với Lam Hi Thần nói: "Nhị ca, trời mưa, vào miếu đi tránh một chút a."

Mặc dù Lam Hi Thần đã bị hắn quản chế, hắn đối với Lam Hi Thần nhưng như cũ cấp bậc lễ nghĩa chu toàn, không khắt khe nửa phần, ở chung đủ loại đều cùng ngày xưa không khác gì, chỉ là vô cùng khách khí, cái gọi

là tay không đánh người đang cười. Huống chi Lam Hi Thần nguyên bốn chính là cái không có tính tình nóng nảy.

Kim Quang Dao dẫn đầu bước qua cánh cửa, đi vào trong miếu, những người khác tùy theo mà vào. Tiến vào miếu, ngẩng đầu nhìn lên, Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ đều ngẩn người.

Quan Âm Miếu rộng rãi, có chút đại khí, tường đỏ kim nước sơn đều hoàn hảo như mới, nhìn ra được thường xuyên có người quản lý. Những tu sĩ tại đại điện phía sau đào đất, không biết đã đào được nhiều bao nhiêu, vẫn không thể đào ra được đồ vật lúc trước Kim Quang Dao cất giấu. Trên bệ Quan Âm khuôn mặt như vẽ, so với Quan Thế Âm bình thường ít nhiều thêm vài phần mặt mũi hiền lành, thêm vài phần thanh tú tốt đẹp. Khiến bọn họ giật mình, là cái vị Quan Âm tượng này, cư nhiên cùng Kim Quang Dao giống đến cơ hồ có tám phần tương tự.

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "... Khó nói Kim Quang Dao là một người tự kỷ tự yêu chính mình? ? ? Ngồi vào ghế đốc thống Bách gia tiên còn không đủ, còn muốn chính mình giống vớ tượng thần, tiếp nhận vạn người làm lễ cùng hương hỏa cung phụng? ? ? Hay là nói cái gì tân pháp môn tu luyện? Có khả năng, cùng với đồ vật hẩn chôn dưới đất kia có phân nửa quan hệ."

Lam Vong Cơ thanh âm bỗng nhiên ghé vào lỗ tai hẩn vang lên: "Ngồi."

Suy nghĩ của Ngụy Vô Tiện lập tức được kéo về. Lam Vong Cơ tìm trong miếu bốn cái bồ đoàn, hai cái cho Lam Hi Thần cùng Kim Lăng, hai cái lưu cho hẩn và Ngụy Vô Tiện. Nhưng chẳng biết tại sao, Lam Hi Thần cùng Kim Lăng đều đem bồ đoàn chuyển đến khá xa, hơn nữa không hẹn mà cùng nhìn chỗ khác.

Rất tốt rất tốt. Càng xa càng tốt.

Kim Quang Dao cùng đám người đã vây quanh bọc hậu, đi xem đào đất. Ngụy Vô Tiện lôi kéo Lam Vong Cơ, trên bồ đoàn ngồi xuống.

Không biết có phải còn có chút tâm thần hoảng hốt hay không, Lam Vong Cơ bị hấn kéo đến thân hình choáng một cái, lúc này mới ngồi vững vàng. Ngụy Vô Tiệm hồi phục tâm trạng, dừng lại trên mặt Lam Vong Cơ.

Hắn buông tầm mắt xuống, nhìn không ra tâm tình. Ngụy Vô Tiệm biết, dựa vào mấy câu vừa rồi kia, Lam Vong Cơ e rằng còn không có tin tưởng hắn.

Nghĩ tới đây, Ngụy Vô Tiệm tim đau đến có chút phát run, không dám tiếp tục nghĩ sâu. Chỉ biết, được cho hắn mấy liều thuốc mạnh.

Hắn nói: "Lam Trạh, người, người xem ta."

Thanh âm hắn còn có chút nhanh.

Lam Vong Cơ nói: "Ừ."

Hít sâu một hơi, Ngụy Vô Tiệm thấp giọng: "... Ta trí nhớ là thực rất kém cỏi. Chuyện lúc trước, có rất nhiều ta đều không nghĩ ra. Bao gồm Bất Dạ Thiên lần kia, mấy ngày nay trong đến cùng xảy ra chuyện gì, ta một chút cũng không nhớ rõ."

Nghe vậy, Lam Vong Cơ hơi mở to mắt.

Ngụy Vô Tiệm mãnh liệt duỗi ra hai tay, nắm chặt hai vai của hắn, nói tiếp: "Thế nhưng! Thế nhưng từ giờ trở đi, người nói với ta, làm chuyện gì ta đều nhớ rõ, một chút cũng sẽ không quên!"

"..."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người đặc biệt tốt. Ta thích người."

"..."

"Hoặc là đổi lại cách nói khác. Tâm ta vui mừng người, yêu người, muốn người, muốn tùy tiện như thế nào người."

"..."

"Ta nghĩ cả đời đều cùng với người sẵn đêm."

"..."

Ngụy Vô Tiện cũng chỉ ba cái, chỉ trời chỉ đất chỉ thăm nghĩ: "Còn muốn mỗi ngày cùng người lên giường. Ta thề ta không phải là cái gì nhất thời cao hứng cũng không phải giống như trước như vậy trêu chọc người, càng không phải là bởi vì cảm kích người. Tóm lại cái gì cái khác cũng không có, thật sự là ưa thích người thích đến muốn cùng người lên giường. Người muốn nghe ta nói cảm ơn ta liền không nói, người thích cắn ta ta đều cho người cắn. Người thích làm sao tới liền làm sao tới, ta đều thích, chỉ cần người nguyện ý cùng ta..."

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên có một trận cuồng phong gào thét, dập tắt dãy nến trong Quan Âm Miếu.

Chút bất tri bất giác, mưa phùn biến thành mưa to, đèn lồng ngoài Quan Âm Miếu lắc lư từ lâu bị mưa tưới tắt. Bốn phía đột nhiên một mảnh đen kịt.

Ngụy Vô Tiện cũng không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể duỗi ra hai tay.

Trong bóng tối, Lam Vong Cơ đã mãnh liệt đem hân ôm chặt, ngăn chặn miệng của hân.

Cái gì đều thấy không rõ.

Nhưng bộ ngực của bọn hắn chặt chẽ kề nhau, hai khóa tâm tránh cũng không thể tránh. Ngụy Vô Tiện rõ ràng cảm nhận được, tim Lam Vong Cơ kia đang đang điên cuồng nhảy lên, còn có gần như phá tâm ra mà nóng bỏng.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Hận Sinh 5

Lam Vong Cơ hô hấp dồn dập mất trật tự.

Thanh âm của hắn vừa thấp vừa trầm, đơn giản vô cùng, không có nửa điểm hoa lệ, trau chuốt ba chữ, lại ở bên tai Ngụy Vô Tiệm làm cho trái tim rung động đến tâm can.

"... Ta cũng vậy!"

Ngụy Vô Tiệm trên lưng hắn hai tay càng thu càng chặt, gần như muốn để mình thở không nổi.

Một hồi âm thanh nhanh chóng đi vào tiền điện, ở hậu phương lo lắng xem Kim Quang Dao lại dẫn vài người tu sĩ trở về. Hai người tu sĩ đỡ đòn gió lớn, một trái một phải, dồn đủ khí lực mới đem miếu cửa đóng, trùng điệp cài then. Kim Quang Dao thì đưa ra một mảnh Hỏa phù, nhẹ nhàng thổi, lá bùa đốt, liền dùng nó một lần nữa thấp nện đỏ, trở thành ánh sáng duy nhất trong miếu.

Bỗng nhiên, từ ngoài cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa khấu khấu vang.

Có người gõ cửa.

Trong miếu tất cả mọi người đều lên tinh thần, hướng ngoài cửa nhìn ra. Hai tu sĩ đóng cửa như lâm đại địch, vô thanh vô tức rút kiếm trên tay. Kim Quang Dao bất động thanh sắc nói: "Vị nào?"

Ngoài cửa một có người nói: "Tông chủ, là ta!"

Nghe xong cái thanh âm này, Ngụy Vô Tiệm khẩu vị có chút ngược lại.

Là Tô Thiệp.

Kim Quang Dao nói: "Đi vào."

Hai người tu sĩ được lệnh, rút then cửa, Tô Thiệp mang theo một trận cuồng phong mưa rào đi vào. Ánh lửa của nến hơi suy yếu suýt nữa bị trận gió mưa này lan đến, lúc sáng lúc tối, phiêu hốt không thôi, hai tu sĩ lập tức một lần nữa đóng cửa lớn. Tô Thiệp toàn thân đã bị mưa to xối, sắc mặt lạnh lùng, bờ môi đông lạnh phát tím, tay trái cầm kiếm, tay phải trong mang theo một người. Vào cửa, liền muốn đem người này đi, thấy được hai cái bồ đoàn của Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Vong Cơ.

Kim Quang Dao đốt ánh nến, Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Vong Cơ liền thoáng tách ra, nhìn như từng người ngồi nghiêm chỉnh, kỳ thật vẫn là chặt chẽ kề cùng một chỗ.

Tô Thiệp vừa mới bị hai người này cho ăn thiệt thòi lớn, lúc này biến sắc, lập tức đi nhìn Kim Quang Dao, thấy hắn một bộ điềm nhiên như không có việc gì, trong lòng biết hai người này nhất định đã bị bọn họ quản chế, lúc này mới thu liễm sắc mặt, trấn định lại.

Kim Quang Dao nói: "Chuyện gì xảy ra? Ta đã nói qua, không muốn đả thương người."

Tô Thiệp nói: "Không có tổn thương. Dọa ngắt đi thôi." Nói rồi cầm tay người kia ném trên mặt đất.

Kim Quang Dao nói: "Đem người thả tốt."

Tô Thiệp vội hỏi: "Vâng." Đây liền đem hắn rồi mới ném loạn người nhắc tới, phóng tới một bên trên bồ đoàn. Lam Hi Thần một mực nhìn chăm chăm người này, lúc này hắn bị phóng tới bên cạnh mình, đẩy người

này ra thấy trên mặt ướt đầm đầu tóc rối bởi vừa nhìn, bị dọa ngất đi, quả nhiên là Nhiếp Hoài Tang. Ở tại Liên Hoa Ổ điều dưỡng xong, đang đi vòng vèo trên đường Thanh Hà, bị Tô Thiệp ngăn lại bắt.

Hắn ngẩng đầu lên nói: "Người đem Hoài Tang cũng bắt tới làm cái gì?"

Kim Quang Dao nói: "Nhiều hơn một vị Gia Chủ trên tay, cũng có thể để cho những người khác càng kiêng kị chút. Bất quá Nhị Ca xin yên tâm, người biết ta đối với Hoài Tang như thế nào, đến thời cơ thích hợp, ta chắc chắn thả các người rồi đi không tổn hại một cọng tóc."

Lam Hi Thần nhặt giọng: "Ta hẳn là nên tin tưởng người sao?"

Kim Quang Dao nói: "Tùy ý a. Tin tưởng không tin tưởng, Nhị Ca người cũng không có biện pháp."

Ngụy Vô Tiện đã minh bạch.

Náo loạn nửa ngày, Kim Quang Dao căn bản không phải muốn làm cái âm mưu lớn gì. Hắn là này chuẩn bị chạy trốn, yên tĩnh ngọt ngào không gây lấy xung, có thể mềm tuyệt không cứng đối cứng.

Tại Loạn Táng Cương đục nước béo cò làm loạn thất bại, biết sự tình bại lộ, đã khiến cho người người phẫn nộ, hậu quả nghiêm trọng, dứt khoát chuẩn bị rời đi.

Tuy nói như vậy nghe có chút mất mặt, nhưng trên thực tế, lại là lựa chọn thông minh. Liễm Phương Tôn cổ tay mềm nhẵn hay thay đổi, yên tĩnh ngọt ngào không gây lấy xung, có thể mềm tuyệt không cứng đối cứng. Lan Lăng Kim thị dùng vũ lực chèn ép một nhà hai nhà, Tam Gia Tứ gia cũng khá, nhưng nếu hiểu sâu sắc thì là tất cả gia tộc đều liên hợp lại muốn thảo phạt hắn, tránh dẫm vào vết xe đổ của Kỳ Sơn Ôn thị năm đó, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Hơn nữa, Ngụy Vô Tiện nội tâm tinh tường, không bao lâu nữa, Kim Quang Dao cũng sẽ giống hắn năm đó, bị sỉ nhục

trên trụ mỗi ngày lật qua lật lại quất roi, đến lúc sau người khắp thiên hạ đều đổi đầu hăn. Thay vì kéo đến lúc đó, chẳng bằng hiện tại lập tức rút lui khỏi, trước tránh một chút danh tiếng, bảo tồn thực lực, ngày sau nói không chừng còn có cơ hội ngóc đầu trở lại, Đông Sơn tái khởi.

Âm Hồ Phù trong tay Kim Quang Dao còn có thể lại dùng, nói không chừng hăn còn có thể tử chiến đến cùng, ra sức đánh cược một lần. Bất quá, nếu như Kim Quang Dao đều chuẩn bị ba mươi sáu Kế, hoặc là Âm Hồ Phù phục hồi như cũ lại hư mất, hoặc là sử dụng số lần hạn chế, hoặc là chính là trong quá trình sử dụng, Kim Quang Dao cũng đã gặp phải một ít phản phệ, cảm thấy được vật ấy nguy hiểm, không thể lạm dụng.

Nghĩ thông suốt những cái này, Ngụy Vô Tiện trong lòng có vài phần suy tính ngọn nguồn.

Lúc này, một tu sĩ chạy vội ra, quỳ đến trên mặt đất, hoảng hốt muôn dạng mà nói: "Tông chủ, Tông chủ, đào không được a, không có a!"

Kim Quang Dao vậy cơ hồ là tại nụ cười trên mặt xuất hiện một khe nứt, nói: "Cái gì gọi là không có? Không có là có ý gì?"

Người tu sĩ kia nói: "Không có... Chúng ta đã mau chóng theo chỉ định của ngài đem nơi kia lật qua, căn bản không có thấy..."

Kim Quang Dao sắc mặt lúc trắng lúc xanh, cực kỳ khó coi. Dù là như thế, hăn cũng không có quở trách thuộc hạ, lách mình trở lại hậu điện. Tô Thiệp thì đem ánh mắt lạnh lạnh, chuyển hướng về phía Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ.

Hăn hừ mà cười một tiếng, nói: "Hàm Quang Quân, Di Lăng Lão tổ, thật không nghĩ tới, chúng ta nhanh như vậy lại gặp mặt. Hơn nữa, tình thế đã hoàn toàn xoay ngược lại. Thế nào, tư vị như thế nào?"

Lam Vong Cơ một lời không nói. Đối với cái dạng này không có ý nghĩa khiêu khích, hắn luôn luôn từ không để ý tới. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ, đầu xoay ngược lại. Trên Loạn Táng Cương các người là chạy trốn chết, hiện giờ lúc đó chẳng phải tại chạy trốn chết? Đương nhiên, hắn sẽ không nói ra kích thích Tô Thiệp.

Có thể Tô Thiệp đại khái là nhẫn nhịn nhiều năm, không cần người kích thích cũng có thể oán khí tự quyết định. Hắn nét mặt châm chọc nói: "Đến thời điểm này, người vẫn bày ra một bộ dạng trấn tĩnh giả vờ, chuẩn bị đầu tới khi nào?"

Lam Vong Cơ như cũ im lặng không nói. Lam Hi Thần thì mở miệng nói: "Tô Tông chủ, người tại Cô Tô Lam Thị học nghệ, chúng ta khi trước không có bạc đãi người, hà tất như thế nhắm vào Vong Cơ."

Tô Thiệp nói: "Ta nào dám nhắm vào Lam Nhị Công Tử từ nhỏ thiên tư hơn người? Ta bất quá không quen nhìn cái bộ dáng cảm thấy mình vô cùng giỏi kia."

Ngụy Vô Tiệm quả thật ngạc nhiên.

Tuy nói hắn không phải là lần đầu tiên biết, một người hận ý có thể không hề có lý do, lại cũng nhịn không được nữa vì Tô Thiệp này có tâm lý yếu ớt. Chẳng lẽ là Lam Vong Cơ từ nhỏ mặt mũi lạnh như băng, không có đối với hắn hỏi han ân cần, có phần coi trọng, để cho Tô Thiệp cảm giác mình chịu khinh thường, cho nên mới khắp nơi nhắm vào hắn?

Hắn thầm nghĩ: "Nếu chỉ có vậy, kia Lam Trạm thật đúng là chết oan. Hắn khi còn bé rõ ràng đối với mọi người đều là khuôn mặt như thế này, ngay cả trước kia đối với ta, biểu tình đều không biến hóa nhiều lắm, a không đúng, có biến hóa, vô cùng ghét bỏ, vô cùng dễ dàng tức giận. Tô Thiệp này nên vui mừng hắn không phải là tại Vân Mộng Giang thị học nghệ, bằng không sự mất cảm này của hắn, sớm đã bị ta làm tức chết. Ta

khi còn bé mỗi ngày tự đáy lòng cảm giác mình là một kinh thế kỳ tài, thực mẹ nó rất giỏi. Hơn nữa ta không riêng trong nội tâm cảm thấy như vậy, ta còn khắp nơi nói."

Tô Thiệp trước mặt bọn họ đi tới đi lui, cười lạnh nói: "Vốn là một bộ dáng không coi ai ra gì như vậy, bất quá người ý vào đầu thai tốt, xuất thân ưu việt, gia thế hiển hách mà thôi! Như đối lại là ta, có những điều kiện này, cũng tuyệt đối sẽ không so với người thiếu một ít! Người có tư cách gì không coi ai ra gì? Người thật sự cho là mình phẩm hạnh cao khiết, đoan chính? !"

Thanh âm của hắn to, sắc mặt cũng có chút kích động, trông thấy bộ dáng này, Ngụy Vô Tiệm thoáng cái có chút quen mắt.

Hắn chợt nhớ tới, hắn còn tại một nơi gặp qua Tô Thiệp.

Đồ Lục Huyền Vũ động!

Hắn chính là Cô Tô Lam Thị nóng lòng đem người kia liên tục đẩy đi ra chịu chết, bảo trụ chính mình chu toàn!

Tô Thiệp cũng là vì chuyện này làm hắn xấu hổ phần hận không cam lòng chuyện xưa, đi qua trước mặt Lam Vong Cơ, bỗng nhiên khởi xướng một chương, hướng hắn bổ tới. Lam Vong Cơ đang muốn đón đánh, Ngụy Vô Tiệm một bên lại vượt lên trước một chương bổ quay về.

Tô Thiệp trước đó không lâu mới trên bãi tha ma sử dụng qua Truyền tống phù, tiêu hao lượng lớn linh lực, còn có trong mưa đêm bốn tẩu chặn đường cưỡng ép Nhiếp Hoài Tang, đã là sức cùng lực kiệt, bởi vậy một chương này uy lực không ra làm sao, Ngụy Vô Tiệm chính diện đón một cái, ngoại trừ ngực hơi khó chịu, trong cổ họng có rất ít khí huyết cuộn cuộn một hồi, không cảm giác có cái gì hao tổn, bị Tô Thiệp một chương bổ đến, té vào lòng Lam Vong Cơ, còn có khí lực rút gào: "Người! Dám đụng đến người của ta!"

Lam Vong Cơ nguyên bản thần sắc khẩn trương muốn đi xem tình huống của hắn, lại bị một câu này "Người của ta" làm cả người ngẩn ngơ. Tô Thiệp mặt cũng giựt giựt, không biết nên nói cái gì, nửa ngày, vắn vẹo lên khóe miệng nói: "... Người... Người?"

Ngụy Vô Tiện lại ngồi dậy, đang muốn lại hảo hảo lặp lại một lần, Lam Hi Thần đối diện nhìn không được, không ôm cái gì hi vọng mà nói: "... Ngụy Công Tử!"

Ngụy Vô Tiện vội hỏi: "Hảo hảo, Lam Tông Chủ, ta đây đổi lại. Ta là người của hắn."

Tô Thiệp trán nổi gân xanh lên, quát: "Đã đủ rồi! Cái gì của người của hắn!"

Ngụy Vô Tiện lập tức nói: "Vậy đi. Là người nói, đã đủ rồi a. Người đánh cũng đánh, khí nên tiêu tan a, nhanh chóng đến đằng sau đi giúp kim Tông chủ đào đất a. Đừng có lại động chúng ta. Liễm Phương Tôn đối với Trạch Vu Quân vài phần tôn kính, nếu người là đả thương Hàm Quang Quân, người đoán thử coi Liễm Phương Tôn có cao hứng hay không?"

Hắn nói đến điểm quan trọng, Tô Thiệp bị hấn nhắc nhở, nhớ lại có chuyện như vậy, có tâm thu tay lại. Có thể đến cùng không có cam lòng, còn phải lại châm chọc vài câu: "Không nghĩ được Di Lăng Lão Tổ trong truyền thuyết Âm Dương hai đạo nghe tin đã sợ mất mật cũng sẽ sợ chết, Hàaaa...!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Đâu có đâu có. Bất quá, ta không phải sợ chết, chỉ là không còn muốn chết."

Tuy cảm thấy nghiền ngẫm từng chữ một rất nhàm chán, Tô Thiệp cười lạnh nói: "Sợ chết cùng không muốn chết, có khác nhau sao?"

Ngụy Vô Tiện kiên nhẫn mà nói: "Đương nhiên là có khác nhau. Nói ví dụ ta hiện tại không muốn trên người Lam Trạh, cùng ta sợ hãi trên người Lam Trạh, điều này có thể là một chuyện vậy?"

Tô Thiệp mặt đều tái rồi.

Lúc này, bỗng nhiên từ Ngụy Vô Tiện phía trên, nhẹ nhàng truyền đến một tiếng cười.

Rất nhẹ rất nhẹ một tiếng, cơ hồ khiến người hoài nghi là nghe lầm.

Ngụy Vô Tiện mãnh liệt ngừng đầu, lại là thật sự rõ ràng đấy, khóe miệng Lam Vong Cơ, thấy được còn chưa kịp tiêu tán, phảng phất tiêu ý nhàn nhạt.

Cái này, không riêng gì Tô Thiệp, Lam Hi Thần, Kim Lăng đều ngờ ngẩn.

Mọi người đều biết, Hàm Quang Quân vĩnh viễn đều là một bộ lạnh lùng như băng, ăn nói có ý tứ, mặt mũi vô sinh ý, gần như không ai gặp qua bộ dáng hân cười lộ lên, cho dù chỉ là thoáng qua khóe miệng.

Ai cũng không ngờ tới, thấy được nụ cười của hắn, là tại cảnh tượng thế này.

Con mắt của Ngụy Vô Tiện trong chớp mắt mở vừa lớn vừa tròn.

Nửa ngày, hắn nuốt một cái, yết hầu trên dưới chuyển động một vòng, nói: "Lam Trạh, người..."

Đúng vào lúc này, Quan Âm Miếu ngoài cửa, lại truyền tới tiếng gõ cửa!

Lần thứ hai có người gõ vang cánh cửa này.

Tô Thiệp đem hắn bội kiếm rút ra, nắm trong tay, cảnh giác nói: "Ai? !"

Lặng im hồi lâu, không người trả lời.

Ngay tại trong miếu mọi người cũng sắp cho rằng tiếng gõ cửa này bất quá là trong đêm mưa tạo ảo giác, cửa lớn liền gãy nát!

Phá cửa mà vào trong mưa gió, một đạo linh quang lưu chuyển Tử Điện chính diện đánh trúng vào ngực của Tô Thiệp, đẩy lùi hắn bay về phía sau.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Hận Sinh 6

Tô Thiệp tông trúng cái trụ gỗ lớn, phun ra một ngụm máu tươi. Hai tên tu sĩ canh giữ cửa lớn cũng bị đánh tới, nằm sấp không dậy nổi.

Một thân tử y bước qua cánh cửa, vững bước tiến vào trong đại điện.

Ngoài miếu gió táp mưa sa, nhưng trên thân thể người lại không bị xối ướt, chỉ là vạt áo hơi dính một ít nước. Tay phải cầm một cái dù giấy, mưa liên tục đánh vào mặt dù, bọt nước bắn tung toé, tay trái cầm Tử Điện ánh sáng lạnh lẽo vẫn còn đang kêu xèo xèo. Hắc thần sắc trên mặt, so với cơn giông kia càng thêm âm trầm.

Kim Lăng thoáng cái ngồi dậy, kêu lên: "Cậu!"

Giang Trường ánh mắt quét ngang qua, lạnh lùng mà nói: "Gọi! Người mới biết đến ta, lúc trước người chạy cái gì chạy!"

Nói xong, hắc thay đổi tầm mắt, hữu ý vô ý hướng Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ bên kia nhìn tới.

Hai bên tầm mắt chưa chạm, Tô Thiệp đã dùng bội kiếm của hắc chèo chống nỗ lực đứng dậy, hướng Giang Trường đâm tới. Giang Trường còn không có xuất thủ, có tiếng chó sủa, Linh Khuyển từ ngoài miếu bay vào, hướng Tô Thiệp đánh tới.

Ngụy Vô Tiện vừa nghe đến chó sủa, nhất thời lông tơ dựng đứng dậy, nhào vào lòng Lam Vong Cơ, hồn phi phách tán nói: "Lam Trạ!"

Lam Vong Cơ sớm đã ôm lấy hắn, đáp: "Ừ!"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ôm lấy ta!"

Lam Vong Cơ nói: "Đã ôm lấy."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ôm chặt ta! !!"

Lam Vong Cơ liền dùng sức đem hắn ôm càng chặt hơn.

Không nhìn hình ảnh, chỉ là nghe thanh âm, cơ trên mặt Giang Trường cùng khoe miệng đều run rẩy, tựa hồ có chút muốn quay đầu lại nhìn, nhưng lại không chế được cổ của mình. Mấy tên Lan Lăng Kim thị tu sĩ từ phía sau đến cầm kiếm vây. Giang Trường cười lạnh một tiếng, vung lên tay trái, trong Quan Âm Miếu vung ra cây roi Tử Điện, những người bị đánh phải đều bay ra ngoài, mà cái dù giấy kia, vẫn còn cầm vững vàng trong tay hắn. Đám kia tu sĩ kia té lăn trên mặt đất, toàn thân bị điện giật co rút run rẩy, Giang Trường lúc này mới thu hồi cái dù.

Tô Thiệp bị con Linh Khuyển cuốn lấy gào thét, Kim Lăng ở một bên kêu lên: "Tiên Tử! Coi chừng! Tiên Tử, cẩn hắn! Cẩn tay hắn!"

Lam Hi Thần thì quát: "Giang Tông chủ, coi chừng tiếng đàn!"

Lời còn chưa dứt, liền từ Quan Âm Miếu phía sau truyền đến một hai tiếng cầm vang, nhất định là Kim Quang Dao tại lặp lại chiêu cũ. Nhưng mà, Giang Trường trên Loạn Táng Cương đã chịu thiệt thòi của tà khúc này, tự nhiên phi thường cảnh giác, âm thanh kia vừa phát tới, hắn liền đá trên mặt đất một đá, dùng mũi chân nâng một thanh kiếm lên, tay trái vứt bỏ cây dù, tiếp được thanh kiếm này, tay trái rút ra bên hông ba độc, hai tay đều cầm kiếm, mãnh liệt tương giao về một cái.

Hai thanh kiếm xung đột lẫn nhau, phát ra âm thanh cực kì chói tai, lẫn át tà khúc.

Hóa giải hữu hiệu tà khúc!

Chỉ có một điều -- âm thanh này, thật sự là thật khó nghe!

Bên tai bị tạp âm khó nghe phảng phất đánh phá, đối với Lam Hi Thần cùng Lam Vong Cơ xuất thân Cô Tô Lam Thị mà nói, lại càng là không thể dễ dàng tha thứ, hai người đều hơi nhăn lông mày. Có thể Lam Vong Cơ đang hiện tại đang tận lực ôm Ngụy Vô Tiện, không thể bịt tai bịt tai, vì vậy Ngụy Vô Tiện một bên nghe chói sủa run rẩy, một bên đưa tay giúp hăn bưng kín tai.

Giang Trừng khuôn mặt cứng nhắc, hai tay cầm kiếm, một bên chế tạo loại âm thanh sát phong cảnh tiêu diệt tà âm, một bên bức tới phía sau miếu. Không đợi hăn đến bắt mình trong bóng tối, Kim Quang Dao chính mình bịt lấy lỗ tai chạy ra.

Trong tay hăn không có Cầm Huyền tinh tế kia, Giang Trừng liền tạm thời ngừng chế tạo tạp âm.

Lam Hi Thần nói: "Cầm Huyền bên hông hăn."

Kim Quang Dao nói: "Nhị ca người không cần phải như vậy, cho dù Cầm Huyền bây giờ đang ở trên tay của ta, Giang Tông Chủ một mực như vậy, ta cũng không làm gì được."

Giang Trừng rút kiếm hướng hăn đâm tới, Kim Quang Dao lách mình tránh, nói: "Giang Tông chủ! Người làm thế nào đến nơi đây?"

Giang Trừng không cùng hăn nhiều lời, Kim Quang Dao linh lực không mạnh như hăn, không dám đánh trực diện, chỉ có thể không ngừng linh hoạt né tránh, vừa tránh vừa nói: "Có phải A Lăng chạy loạn khắp nơi, người đuổi theo hăn đến nơi này? Tiên Tử dẫn đường cho người. Ai, rõ ràng là ta cho hăn Linh Khuyển, lại không chút nể mặt ta."

Ngụy Vô Tiện bị Lam Vong Cơ ôm thật chặt, nghe được chớ sửa không có sợ hãi, còn có thể suy nghĩ, giọng: "Kim Quang Dao muốn làm gì? Lúc này còn muốn nói việc nhà? ? ?"

Lam Vong Cơ cũng không trả lời, Ngụy Vô Tiện không nghe thấy hần trả lời, trong nội tâm buồn bực, ngẩng đầu nhìn lên, thì ra hần còn đang bịt kín lỗ tai Lam Vong Cơ, Lam Vong Cơ căn bản không nghe thấy hần nói chuyện, trách không được không có trả lời, vội vàng buông tay.

Lúc này, Kim Quang Dao chợt chuyển lời, cười nói: "Giang Tông chủ, người xảy ra chuyện gì? Vừa rồi, ánh mắt người một mực né tránh không dám nhìn hướng bên kia, là vì bên kia có thứ gì sao?"

Ngụy Vô Tiện trầm nghĩ: "Hần không phải không dám nhìn... Đại khái là có chút buồn nôn, không muốn xem a. Bất quá cũng không sao... Đại khái."

Kim Quang Dao lại nói: "Còn trốn? Bên kia không có cái gì, bên kia là người sư huynh. Người thật sự là đuổi theo A Lăng tìm đến nơi này sao?"

Giang Trường rít gào nói: "Bằng không thì sao? ! Ta còn có thể là tìm ai? !"

Lam Hi Thần nói: "Không cần phải trả lời hần!"

Kim Quang Dao có thói quen lời ngon tiếng ngọt, chỉ cần Giang Trường ngay từ đầu cùng hần đối thoại, liền sẽ bị hần thu hút lực chú ý, không tự chủ được bị tác động tâm tình. Kim Quang Dao nói: "Được rồi, Ngụy tiên sinh, người nhìn thấy không? Sư đệ người không phải là tới tìm người, nhìn cũng không muốn nhìn người một cái."

Ngụy Vô Tiện cười nói: "Lời này của người thật kì quái Kim Tông chủ. Giang Tông chủ đối với ta thái độ như vậy cũng không phải ngày đầu tiên."

Nghe vậy, Giang Trùng khước miệng vắn vẹo, tay nắm chặt Tử Điện gân xanh nhô lên.

Kim Quang Dao lại chuyển hướng Giang Trùng, thở ngắn than dài nói: "Giang Tông chủ, làm sư huynh người, có thể thật không dễ dàng a."

Nghe Kim Quang Dao một mực nói chuyện của hắn, Ngụy Vô Tiệm càng cảnh giác lên.

Kim Quang Dao hoàn toàn không để ý tới Giang Trùng có nghe hắn nói hay không, phối hợp cười híp mắt nói tiếp: "Giang Tông chủ, ta nghe nói ngày hôm qua người tại Liên Hoa Ổ vô duyên vô cớ bên trong đại náo một hồi, cầm lấy bội kiếm Di Lăng Lão Tổ trước kia chạy khắp nơi, kêu người khác rút ra."

Giang Trùng biểu tình trong chớp mắt trở nên vô cùng khủng bố.

Ngụy Vô Tiệm thì đột nhiên từ Lam Vong Cơ trong lòng ngồi dậy, tim đập mãnh liệt một hồi.

Trong lòng của hắn có tiếng nói: "Bội kiếm của ta? Tùy Tiệm? Tùy Tiệm ta không phải là ném Ôn Ninh sao? Không đúng, ngày hôm qua đến hôm nay xác thực không có thấy hắn cầm lấy... Như thế nào trong tay Giang Trùng? ! Giang Trùng tại sao phải để người khác đi rút kiếm? ! Bản thân hắn thử qua chưa?"

Đang tỉnh thần căng thẳng, Lam Vong Cơ đưa tay vuốt ve lưng hắn hai cái, Ngụy Vô Tiệm lúc này mới hồi phục tỉnh thần lại. Hai cái vuốt kia như vỗ về tâm tình của hắn, khiến cho hắn thoáng bình tĩnh chút.

Kim Quang Dao mắt thả tinh quang, nói: "Ta còn nghe nói ai cũng không rút ra được thanh kiếm kia, thế nhưng chính người lại có thể. Ta hết sức tò mò, người có thể giải thích cho ta, đây là xảy ra chuyện gì?"

Giang Trùng đem Tử Điện cùng ba độc đồng thời đem ra, cả giận nói: "Bớt xàm ngôn!"

Kim Quang Dao to giọng: "Hào, là này nói nhảm, ta không nói nữa. Vậy chúng ta nói điểm khác. Giang Tông chủ, người thật là rất giỏi, Gia Chủ trẻ tuổi, lấy lực lượng một người xây dựng lại Vân Mộng Giang thị, chúng ta bội phục. Bất quá ta nhớ rõ người từ trước đến nay không thể nào sánh bằng Ngụy tiên sinh, có thể hay không thỉnh giáo một chút người là như thế nào tại Xạ Nhật chi chinh anh dũng? Có phải hay không ăn cái gì Kim Đan thần dược a!"

"Kim Đan" hai chữ, hần nói rõ ràng lợi hại vô cùng. Giang Trùng ngũ quan gần như đều muốn sai chỗ, Tử Điện cũng tỏa ra ánh sáng nguy hiểm, tâm thần đại loạn, động tác xuất hiện một tia sơ hở.

Kim Quang Dao chính là chờ giây phút này, vung ra Cầm Huyền. Giang Trùng lập tức hoàn hồn đón đánh, Tử Điện cùng Cầm Huyền quần đến một chỗ, Kim Quang Dao cảm giác trong lòng bàn tay tê rần, lập tức rút tay. Nhưng mà, hần lập tức khẽ cười một tiếng, tay phải xuất ra một cái Cầm Huyền khác, hướng Ngụy Vô Tiễn cùng Lam Vong Cơ bên kia đánh tới!

Giang Trùng đồng tử co rút mãnh liệt, đổi hướng Tử Điện, đoạn cây Cầm Huyền kia. Kim Quang Dao thừa cơ rút ra bội kiếm bên hông hần, hướng ngực Giang Trùng đâm tới!

Kim Lăng lạc giọng: "Cậu!"

Giang Trùng sắc mặt xanh mét địa bưng kín ngực.

Máu tươi từ giữa ngón tay hần tuôn ra, nhanh chóng đem áo thấm thành một mảnh đen. Tử Điện cản được đạo kia Cầm Huyền, trong chớp mắt hóa trở về chiếc nhẫn màu bạc, quay về trên tay hần. Khi chủ nhân bị mất máu quá nhiều hay bị trọng thương, Linh Khí sẽ khôi phục trạng thái thấp nhất.

Kim Quang Dao từ trong tay áo lấy ra một mảnh khăn tay, đem Nhuyễn Kiếm của hắn lau sạch, quần về bên hông. Trên mặt đất Lan Lăng Kim thị tu sĩ tốp năm tốp ba bò lên. Tô Thiệp cũng từ trong mưa to quay vào, Linh Khuyển đúng là không có nửa điểm cốt khí, thấy có người nâng đỡ liền dừng mãnh vô cùng, thấy tình thế không tốt, đánh không lại liền lập tức chạy trốn, lại còn chạy trốn so với ai khác đều nhanh, lại không có để cho hắn bắt được, sắc mặt oán hận. Kim Quang Dao hướng những thuộc hạ này liếc một cái, lắc đầu.

Kim Lăng sớm đã xông qua đỡ lấy Giang Trường, Lam Hi Thần thở dài: "... Không thể lộn xộn, dìu hắn chậm rãi ngồi xuống."

Tuy nói ngực chịu một kiếm, nhưng Giang Trường không đến nỗi liền mất mạng, chỉ là tạm thời không nên động đây, không tiện động linh lực mà thôi. Hắn không thích bị người đỡ, đối với Kim Lăng nói: "Mau rút."

Kim Lăng biết hắn vẫn còn giận chính mình chạy loạn, cảm thấy đuối lý, không dám chống đối, không nghĩ ngại địa hướng Lam Vong Cơ nói: "Hàm Quang Quân, còn bồ đoàn không?"

Trước kia bọn họ ngồi bốn cái bồ đoàn đều là Lam Vong Cơ tìm đến, có thể trong đại điện tổng cộng cũng chỉ tìm được bốn cái. Trầm mặc một lát, Lam Vong Cơ đứng lên, đem cái hắn ngồi kia đẩy tới một bên.

Kim Lăng vội nói: "Cảm ơn! Không cần, ta đem của chính ta..."

Lam Vong Cơ nói: "Không cần."

Nói xong liền đến bên người Ngụy Vô Tiện ngồi xuống. Hai người nghiêm trang ngồi đồng nhất trên bồ đoàn, vậy mà cũng có thể ngồi được.

Thấy vị trí dành cho hắn, Kim Lăng liền kéo lấy Giang Trường ngồi tới.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Hận Sinh 7

Tự đè lại huyết vị trên ngực, cầm máu xong, sau khi ngồi xuống, Giang Trùng nâng mi mắt, nhìn bên kia Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ một cái, rất nhanh lại rũ xuống, sắc mặt trầm trầm, không biết đang suy nghĩ gì.

Đúng vào lúc này, sau điện truyền tới tiếng la hét mừng rỡ như điên: "Tông chủ! Đào được rồi! Lộ ra một góc rồi! "

Kim Quang Dao sắc mặt thận trọng, nói: "Mau, tiếp tục! Tất cả đều đào lên sau đó mở ra, nhớ cẩn thận!"

Hắn bước nhanh ra sau điện. Đồng thời, chân trời bảy tia chớp vạn vạo, sét đánh từng trận.

Nhìn ra ngoài một chút, Lam Hi Thần như có điều suy nghĩ, nói: "Trận mưa gió này tới thật kì quặc."

Bên kia, Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ ngồi chung một chỗ, Giang Trùng ngồi ở một bên, Kim Lăng đem bồ đoàn của mình cũng kéo lên.

Ồn ào ồn ào tiếng mưa rơi, một trận lúng túng tịch mịch, ai cũng không mở miệng. Không biết tại sao, Kim Lăng tựa hồ rất muốn để cho bọn họ trao đổi một phen, nhìn tới nhìn lui, bỗng nhiên nói: "Cửu cửu, nhờ có người mới vừa rồi cản lại cây cầm huyền, nếu không liền nguy rồi."

Kim Lăng vụng về cho cửu cửu hẳn nói chuyện, hết sức cố ý, ngược lại để cho cục diện càng lúng túng hơn. Giang Trùng đen mặt quát: "Người câm miệng cho ta!"

Nếu không phải hấn tâm tình không yên, không có kiềm chế muốn giết chết Kim Quang Dao, khiến cho hấn tận dụng cơ hội đánh lén, cũng sẽ không để mình rơi vào tay địch. Hơn nữa, thật ra thì Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ hoàn toàn có thể tự tránh cây cầm huyền kia. Coi như hiện tại Lam Vong Cơ không có linh lực, Ngụy Vô Tiện linh lực thấp kém, nhưng thân thủ vẫn còn, cho dù không cách nào công kích, né tránh vẫn làm được.

Kim Lăng ngượng ngùng ngậm miệng. Giang Trường im lặng, không lên tiếng nữa. Mà Ngụy Vô Tiện cũng không nói gì.

Nếu là đối trước kia, hấn rất muốn cười nhạo Giang Trường, bị người kích mấy câu liền không chịu nổi, muốn giáo huấn hấn, nhưng hôm nay suy nghĩ một chút lời Kim Quang Dao, còn có cái gì không hiểu.

Giang Trường đã biết chân tướng.

Lúc này, Lam Vong Cơ lại đang vượt sông lưng hấn hai cái, Ngụy Vô Tiện nâng mắt, thấy hấn cũng không khiếp sợ, ánh mắt cơ hồ có thể nói là nhu hòa, trong lòng vừa động, không nhịn được thấp giọng nói : "..... Người biết?"

Lam Vong Cơ chậm rãi gật đầu.

Ngụy Vô Tiện nhẹ nhàng thở ra một hơi, nói: "..... Ôn Ninh."

Tùy Tiện ban đầu ở trong tay Ôn Ninh, bây giờ rơi vào tay Giang Trường, nếu không phải Ôn Ninh, trên đường rời Liên Hoa Ổ, hấn quyết không đề cập đến vấn đề này.

Nếu không phải Ôn Ninh còn không có tìm được nơi này, Ngụy Vô Tiện lúc này nhất định đã trừng phạt hấn.

Hắn mang theo tia ảo não: "..... Ta đã liên tục dặn dò qua, đừng để cho hắn biết."

Không kịp đề phòng, Giang Trường lên tiếng: "Không muốn cái gì?"

Ngụy Vô Tiện ngẩn ra, cùng Lam Vong Cơ nhìn sang. Chỉ thấy Giang Trường một tay bưng bít ngực, lạnh sừ sừ nói: "Ngụy Vô Tiện, người thật vô tư, thật vĩ đại. Làm hết chuyện tốt, còn nhẫn nhục chịu đựng không để cho người ta biết, thật làm cho người ta cảm động. Ta có phải hay không nên quỳ xuống tới khóc cảm tạ người?"

Nghe hắn không chút khách khí, trong giọng nói tràn đầy châm chọc, Lam Vong Cơ sắc mặt run lên.

Kim Lăng thấy Lam Vong Cơ vẻ mặt bất thiện, vội vàng ngăn trước Giang Trường, chỉ sợ Lam Vong Cơ một chương đánh chết hắn, vội la lên: "Cữu cữu!"

Ngụy Vô Tiện sắc mặt cũng có chút khó coi đứng lên.

Hắn chưa từng trông cậy vào Giang Trường biết chân tướng sẽ lập tức cùng hắn hóa giải hiềm khích lúc trước, nhưng cũng không nghĩ tới nói chuyện còn là như vậy không tốt, không nói chốc lát, nói: "Ta chưa nói để cho người cảm tạ ta."

Giang Trường "hắc" một tiếng, nói: "Đó là làm xong chuyện không cầu hồi báo, cảnh giới cao sao. Cùng ta dĩ nhiên không giống nhau. Không trách phụ thân ta khi còn sống thường nói người mới thật sự hiểu Giang Gia gia huấn, có phong thái của Giang Gia."

Ngụy Vô Tiện nghe không nổi nữa, đáp: "Được rồi."

Giang Trường lạnh lùng nói: "Người hiểu nhất! Người cái gì cũng mạnh hơn ta! Thiên tư tu vi, linh tính tâm tính, các người cũng hiểu, ta cảnh giới

thấp -- vậy ta là cái gì ? ! ? !"

Hắn chợt đưa tay , tựa hồ muốn nắm áo Ngụy Vô Tiệm, Lam Vong Cơ một tay nắm vai Ngụy Vô Tiệm, đem hắn hộ đến sau lưng, một tay kia nặng nề đẩy Giang Trường, trong mắt đã mờ hồ lộ ra lửa giận.

Hắn một kích này tuy không mang linh lực, kinh lực lại quá mức mạnh, chấn động vết thương của Giang Trường, nhất thời máu tươi tuôn trào. Kim Lăng cả kinh kêu lên: "Cửu cửu thương thế của người! Hàm Quang Quân, hạ thủ lưu tình!"

Lam Vong Cơ là lạnh lùng nói : "Giang Văn Ngâm, miệng hạ lưu đức!"

Lam Hi Thần đem áo khoác trên người cởi ra, đắp lên người Nhiếp Hoài Tang đã phát run, nói: "Giang Tông Chủ, thỉnh chờ kích động. Người nói nữa, thương thế càng nặng hơn."

Giang Trường đẩy Kim Lăng đang luống cuống đỡ hắn ra, ở ngực vỗ mấy cái, cầm máu. Mặc dù mất máu, nhưng huyết khí lại không ngừng được hướng não dâng trào, sắc mặt chợt trắng chợt đỏ, mắng: "Dựa vào cái gì ? Ngụy Vô Tiệm, con mẹ nó người dựa vào cái gì ?"

Ngụy Vô Tiệm từ vai Lam Vong Cơ lộ ra, hỏi: "Cái gì dựa vào cái gì?"

Giang Trường đáp: "Giang Gia chúng ta cho người bao nhiêu? Rõ ràng ta mới là con trai hắn, ta mới là người thừa kế Vân Mộng Giang Thị, qua nhiều năm như vậy khắp nơi bị người đàn áp. Công ơn nuôi dưỡng, thậm chí là mệnh! Cha ta mẹ ta tỷ tỷ ta còn có Tử Hiên đều chết, chỉ để lại một Kim Lăng không có cha mẹ."

Kim Lăng quanh thân rung lên, đầu vai rũ xuống, vẻ mặt cũng uể oải.

Ngụy Vô Tiệm giật giật đôi môi, cuối cùng không nói gì, Lam Vong Cơ quay người lại, cầm tay của hắn .

Giang Trường mắng to: "Ngụy Vô Tiệm, đến tột cùng người vi phạm lời thề, phản bội Giang Gia, người là người của ai? Tự người nói một chút, tương lai ta làm Gia Chủ, người làm thuộc hạ của ta, cả đời nâng đỡ ta. Cô Tô Lam Thị có song bích chúng ta Vân Mộng Giang Thị thì có song kiệt, vĩnh viễn không phản bội ta không phản bội Giang Gia, lời này là ai nói ? ! Ta hỏi người lời này đều là ai nói?! Con mẹ nó bị người ăn hết!"

Hắn càng nói càng kích động : "Kết quả người đi che chở ngoại nhân, ha ha, còn là người của Ôn Gia, người ăn của bọn họ bao nhiêu? ! Không chút do dự nói trốn tránh liên trốn tránh! Người xem nhà chúng ta là cái gì?! Chuyện tốt cũng bị người làm hết, làm chuyện xấu lại mỗi lần luôn là thân bất do kỷ! Bị bắt đắc dĩ! Có cái gì khó nói, cái gì khổ tâm! Nỗi khổ tâm?! Cái gì cũng đều không nói cho ta biết, đem ta thành một đũa ngốc!!"

"Người thiếu Giang Gia bao nhiêu? Ta không nên hận người sao? Ta không thể hận người sao ? ! Dựa vào cái gì bây giờ ta giống như ngược lại còn phải xin lỗi người ? ! Dựa vào cái gì ta không nên cảm thấy qua nhiều năm như vậy ta con mẹ nó tựa như đồ xấu xa? ! Ta là cái gì? Ta liền đáng đời bị người quang huy rực rỡ chiếu rọi phải mắt mở không ra sao? ! Ta không nên hận người sao? !"

Lam Vong Cơ chợt đứng dậy , Kim Lăng sợ hãi ngăn ở trước Giang Trường, nói: "Hàm Quang Quân! Cữu cữu bị thương"

Giang Trường tát hắn một cái, hét: "Để cho hắn tới! Ta sợ hắn sao!"

Nhưng là, bị một tát này, Kim Lăng lại ngây ngẩn cả người.

Không riêng gì hắn, Ngụy Vô Tiệm, Lam Vong Cơ, Lam Hi Thần, tất cả đều bất động.

Giang Trường, khóc.

Hắn từ trong mắt chảy xuống lệ, nghiêng răng nghiêng lợi: "..... Dựa vào cái gì người dựa vào cái gì không nói cho ta!"

Giang Trường siết chặt quả đấm, giống như là muốn đập người khác, giống như là muốn đập mình, cuối cùng , nện xuống đất.

Hắn phải là tăng hận thù với Ngụy Vô Tiệp. Nhưng vào giờ phút này, Kim Đan trong cơ thể hắn, lại làm cho hắn không cách nào hận đến lý trực khí tráng.

Ngụy Vô Tiệp không biết nên thế nào trả lời .

Ngay từ đầu, cũng là bởi vì không hy vọng thấy Giang Trường như vậy, cho nên mới quyết định không nói cho hắn.

Hắn đã đáp ứng Giang Phong Miên cùng Ngu phu nhân cái gì, hắn cũng nhớ kỹ trong lòng: chiếu cố thật tốt nâng đỡ Giang Trường. Một người háo thắng đến cực đoan như vậy, nếu như biết được chuyện này, cuối cùng cũng sẽ buồn bực không thích, thống khổ khó chịu , không cách nào nhìn thẳng mình. Trong lòng hắn vĩnh viễn cũng sẽ có một chướng ngại, luôn là nhớ kỹ hắn là dựa vào người khác hy sinh mới có thể lấy được thành tựu ngày hôm nay. Đây căn bản không phải thành tựu của hắn. Hắn thắng cũng là thua, đã sớm không có tư cách tranh cường háo thắng .

Sau đó, còn lại là bởi vì Kim Tử Hiên cùng sư tử tử bởi vì hắn mà chết, không mặt mũi để cho người ta biết. Sau nói cho Giang Trường chuyện này, giống như đang trốn tránh trách nhiệm, nóng lòng tỏ rõ mình cũng là người có công, nói cho Giang Trường người không nên hận ta, người xem, ta cũng là vì Giang Gia.

Giang Trường khóc đến không tiếng động, nước mắt cũng đã ngổn ngang bò mặt mũi .

Trước mặt người ngoài khóc khó coi, đây đối với hãn mà nói, là chuyện không thể nào. Hơn nữa từ nay về sau mỗi thời mỗi khắc, chỉ cần viên Kim Đan này vẫn còn ở trong cơ thể hãn, vẫn có thể vận chuyển linh lực, hãn sẽ vĩnh viễn nhớ loại cảm thụ này.

Hãn ghen ngào nói : ".....Người đã nói, tương lai ta làm gia chủ, người làm thuộc hạ của ta, cả đời nâng đỡ ta, vĩnh viễn sẽ không phản bội..... đây là người mình nói."

"....." Trầm mặc chốc lát, Ngụy Vô Tiện đáp: "Thật xin lỗi. Ta nuốt lời."

Giang Trừng lắc đầu một cái , đem mặt chôn thật sâu vào lòng bàn tay, "xuy " cười một tiếng.

Hồi lâu, hãn buồn bực giễu cợt nói: "Lúc này, còn phải người tới nói xin lỗi với ta."

Giang tông chủ lên tiếng luôn là mang ba phân châm chọc, chẳng qua là lần này , giễu cợt chính mình.

Chợt, hãn nói: "Thật xin lỗi . "

Ngụy Vô Tiện ngẩn người, vô thức sờ sờ cằm, nói: "..... Người cũng không cần phải nói, coi như ta nợ Giang Gia. "

Giang Trừng lúc này mới ngẩng mặt lên, con mắt hiện đầy tia máu, mắt đỏ khuông nhìn hãn, nói giọng khàn khàn : "..... Còn phụ thân , mẫu thân ta , tử tử ta ? "

Ngụy Vô Tiện đè một cái huyết thái dương, nói: "Chuyện đã qua cũng đừng nói nữa. "

Không phải chuyện xưa gì hãn cũng muốn ôn lại. Hãn không muốn lại bị vội vã nhớ lại cảm thụ lúc đó, cũng không muốn bị nhắc nhớ.

Nếu như là ở kiếp trước bị phơi bày chuyện này, hẳn hơn phân nửa sẽ cấp cấp ngược lại an ủi Giang Trùng: "Thật ra thì cũng không chuyện gì lớn, người xem ta đây sao nhiều năm không có viên Kim Đan, còn không phải là phong sinh thủy khởi đã tới ". Nhưng là bây giờ, hẳn quả thật không có khí lực như vậy vân đạm phong khinh địa cố làm ra vẻ tiêu sái.

Công bằng mà nói, hẳn thật không có cách như vậy.

Chuyện như vậy dễ dàng nói ra sao?

Không thể nào.

Ngụy Vô Tiện mười bảy mười tám tuổi, thật ra thì kiêu ngạo không thua Giang Trùng. Đã từng cũng linh lực mạnh mẽ, thiên tư hơn người. Cả ngày sờ cá đánh diều, suốt đêm ba tường bảy người, theo dạng có thể xa xa dẫn trước, bỏ rơi những đồng môn khác mười tám con phố .

Nhưng là, mỗi khi đêm khuya vắng người lúc trần trọc trở mình, nghĩ đến mình cuộc đời này đều không thể chính thống tu đạo, vĩnh viễn cũng không còn linh lực, ngược lại suy nghĩ một chút, nếu như Giang Phong Miên không có đem hắn mang về Liên Hoa Ổ, có thể hắn đời này đều cùng những thứ này vô duyên, căn bản sẽ không biết, trên đời còn có con đường huyền bí như thế, chẳng qua lưu lạc đầu đường thấy chó liền chạy, làm một tên côn đồ cắc kè đầu tử , hoặc là trộm món ăn, thối một chút sáo, không thể nào tu luyện, càng không thể nào có cơ hội kết đan, trong lòng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Coi như là báo đáp, hoặc là chuộc tội. Coi như cho tới bây giờ không có được Kim Đan.

Khai đạo mình nhiều lần, liền thật giống như có thể ngoài mặt một dạng tiêu sái không kèm chế được, thuận tiện còn có thể ở trong lòng nửa thật nửa giả ca ngạo mình một chút.

Giang Trùng hung hăng lau mặt, xóa đi nước mắt, hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại.

Ngụy Vô Tiệm nắm chặt tay Lam Vong Cơ.

Huống chi, hắn bây giờ là thật cảm thấy, mọi chuyện đã qua, không có trọng yếu như vậy.

Trọng yếu nhất, đã bị hắn chộp trên tay, đặt ở trong lòng.

Ngụy Vô Tiệm chợt nghĩ ra một cái ý niệm.

Hắn chợt nghĩ đến, tối nay Lam Vong Cơ đẩy mình ra, còn có một chi tiết, giống như nghe "cám ơn" sẽ phản ứng kịch liệt. Nhờ Ôn Ninh, Lam Vong Cơ đã sớm biết chuyện này, như vậy trừ hắn lầm tưởng mình nhất thời cao hứng ở thừa dịp rượu làm bậy, có phải hay không cũng có một chút nguyên nhân trong đó?

Trước kia hắn đều ở dưới tình huống nào đối với Lam Vong Cơ nói qua cám ơn, Ngụy Vô Tiệm lại nhớ không tới, bất quá hắn cùng nói xin lỗi một dạng, cũng không cho Lam Vong Cơ lưu lại cái gì ấn tượng tốt. Giang Trùng không có Kim Đan, Ngụy Vô Tiệm liền đem Kim Đan đưa cho Giang Trùng, Lam Vong Cơ thấy, có thể hay không mơ hồ cảm giác mình vì cảm ơn cái gì cũng chịu bỏ ra ? !

Ngụy Vô Tiệm lập tức nói : "Nói hưu nói vượn ! Nói hưu nói vượn ! Ta cũng không vĩ đại như vậy ! Cùng kia hoàn toàn không quan hệ ! ! !"

Lam Vong Cơ cúi đầu, mắt lộ ra vẻ nghi hoặc. Ngụy Vô Tiệm nghĩ thầm bất kể có hay không nguyên nhân này, vì để ngừa vạn nhất phải mạnh hơn nữa điều một cái, để cho Lam Vong Cơ hiểu ý của mình. Hắn đem Lam Vong Cơ đè xuống, nhào tới trên người hắn, nhéo hắn: "Lam Trạ, mới vừa rồi lời của ta nói người cũng nghe đúng không ? !"

Lam Vong Cơ suýt nữa bị hấn té nhào vào, mở mắt nhìn hấn , đáp:".....
Nghe được."

Há chỉ là Lam Vong Cơ nghe được, lúc ấy tại chỗ, có ai không nghe!

Ngụy Vô Tiệp nói: "Tốt. Vậy chúng ta xác nhận một chút đi."

Hấn ở trên môi Lam Vong Cơ hôn một cái, thấy Lam Vong Cơ trợn to hai mắt, hài lòng liếm môi một cái, chợt nhớ tới gia huấn Cô Tô Lam Thị tương đối nghiêm, bên cạnh có người dựa vào quá gần không tốt lắm, liền đối với Giang Trùng cùng Kim Lăng nói: "Cái đó, làm phiền người tránh một chút."

Giang Trùng : "....."

Kim Lăng cả kinh nói : "Cửu cửu bị thương."

Ngụy Vô Tiệp đáp: "Cho nên ta để cho hấn tránh."

Giang Trùng mới vừa thổ lộ tâm tình, hốc mắt còn hồng, sắc mặt lại phát thanh, không muốn nói chuyện.

Lam Hi Thần nói: " Ngụy công tử, người còn nhớ rõ mình bị bắt bị bắt làm tù binh sao? "

Ngụy Vô Tiệp suy nghĩ một chút, đáp: " Lam Tông Chủ, ta không hiểu người tại sao cảm thấy bị bắt bị bắt làm tù binh liền nhất định phải khổ đại thù sâu, đàn hoàng ngồi. Ta buồn vân thâm đạm ngồi ngay ngắn cũng là bị bắt làm tù binh, ta nằm xuống nghỉ ngơi cũng là bị bắt làm tù binh, ta như vậy làm gì đều là bị bắt làm tù binh. Tại sao ta thì không thể để cho mình bị bắt làm tù binh thoải mái một chút cao hứng một chút ? Yên tâm đi, chẳng qua là hôn hai cái, thật không làm khác. Lam Trạ, chúng ta tới! "

Đúng vào lúc này , Nhiếp Hoài Tang trên người đắp áo của Lam Hi Thần tỉnh lại. Hắn ai yêu ai yêu nho nhỏ kêu mấy tiếng, miễn cưỡng bò dậy, mở mắt thấy hình ảnh, chính là Ngụy Vô Tiện thoát nhìn rất nghiêm túc đê Hàm Quang Quân xuống đất hôn, lúc này một tiếng hét thảm.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hận Sinh 8

Trong miếu tất cả mọi người đều là thần sắc đột biến.

Lam Vong Cơ thân hình khẽ nhúc nhích, Ngụy Vô Tiện rồi lại dùng sức mà đem hắc đề ép trở về, sờ lên mặt hắc, hì hì cười nói: "... Đừng động."

Lam Vong Cơ nhìn nhìn hắc, quả nhiên không động. Chốc lát, một mùi nhỏ rất gay mũi nhẹ nhàng xuất ra, Lam Hi Thần lấy tay áo che mặt, giữa lông mày mơ hồ có vẻ lo lắng tự nhiên. Ngay sau đó, hai đạo thân ảnh lão đảo vọt ra.

Tô Thiệp vịn Kim Quang Dao, hai người sắc mặt trắng xám, mà âm thanh trong điện thờ vẫn còn tiếp tục. Tô Thiệp nói: "Tông chủ, người như thế nào đây? !"

Kim Quang Dao trên trán một tầng mồ hôi lạnh, nói: "Không sao cả. Người may mắn rồi."

Hắc tay phải buông xuống cầm lên không nổi, cánh tay đều đang phát run, tựa hồ cố nén thống khổ, tay trái thì vươn vào trong lòng lấy ra một chai thuốc, muốn mở ra, một tay cũng không tiện. Thấy thế, Tô Thiệp vội tiếp chai thuốc, đổ ra Dược Hoàn bỏ vào tay hắc. Kim Quang Dao cúi đầu ăn xong, nhú mày nuốt xuống, lông mày lại nhanh chóng giãn ra.

Lam Hi Thần do dự một chút, hỏi: "Người làm sao vậy?"

Kim Quang Dao nao nao, trên mặt lúc này mới vọt lên một tia huyết khí, miễn cưỡng cười nói: "Nhất thời vô ý."

Trên cổ tay phải của hắn xuất hiện một mảnh hồng sắc nhìn kỹ, mảnh da thịt kia phẳng phất là bị nung chín, vân da đều nát.

Đại diện rất nhanh truyền đến tiếng kêu thảm thiết rồi im bật, đợi đến mùi này dần dần tiêu tán, Ngụy Vô Tiện lúc này mới buông Lam Vong Cơ ra, hai người cùng nhau vây quanh xem xét, nhưng không tùy tiện đi vào, mà là như cũ duy trì khoảng cách nhất định. Chỉ thấy một cái hố sâu bên cạnh chõng chất đất đá, bên dưới có một quan tài nghiêng nghiêng, ở trên còn có một cái rương hòm đen kịt, hai thứ này đã mở ra, còn có khói trắng từ bên trong chậm rãi bốc ra.

Những mùi khó ngửi kia đều là khói trắng này, bên trong chắc chắn toàn độc. Hoàn toàn không cần nghĩ, bởi vì bên cạnh quan tài có rất nhiều thi thể, đều là các tu sĩ đào đất khi này, hiện nay đã hóa thành những cỗ tử thi rục nát, đồng phục Kim Thị trên người cũng bị bào mòn rách nát, có thể thấy khói độc này có bao nhiêu nghiêm trọng.

Kim Quang Dao trầm mặt kéo vạt áo xuống, quần ở vết thương trên mu bàn tay, ngón tay hơi hơi run rẩy, đang muốn đi qua xem, Tô Thiệp nói: "Tông chủ, để ta đi!"

Hắn liền ở phía trước, lấy kiếm khí xua tan khói độc, mũi kiếm tại rương hòm kia đâm một cái. Hòm sắt trống rỗng, không có vật gì.

Kim Quang Dao cũng nhin không được nữa, lão đảo đi lên, nhìn thần sắc hắn cũng biết, trong quan tài cũng là trống không. Hắn vừa mới hồi phục một chút khí sắc thoáng chút liền tiêu tan sạch sẽ, bờ môi xanh mét.

Lam Hi Thần đi qua, cũng nhìn thấy thảm trạng, cả kinh nói: "Người đến cùng ở chỗ này chôn vật gì? Sao lại như thế? "

Nhiếp Hoài Tang nhìn thoáng qua, đã sợ tới mức quỳ trên mặt đất nôn mửa không ngừng. Kim Quang Dao bờ môi run rẩy, không nói nên lời, trên mặt thoáng ảm đạm. Cái biểu tình kia quả thực đáng sợ, khiến cho Nhiếp

Hoài Tang rùng mình một cái, liền không dám lớn tiếng, mắt rưng rưng, che miệng lại ở sau lưng Lam Hi Thần, không biết là lạnh hay là sợ, run rẩy. Lam Hi Thần quay đầu lại an ủi hần vài câu, Kim Quang Dao liền như lúc trước ôn nhu dễ thân thái độ bạo lực cũng không còn.

Ngụy Vô Tiệp cười nói: "Trạch Vu Quân, người này đã có thể oan uổng Kim Tông chủ, những thứ kia, căn bản cũng không phải hần chôn vùi."

Kim Quang Dao ánh mắt chậm rãi dời về phía hần. Ngụy Vô Tiệp nói tiếp: "Mặc dù trước kia là hần vùi, hiện tại cũng chỉ sợ sớm đã bị người đổi qua."

Tô Thiệp giơ kiếm chỉ hần, lạnh giọng: "Người có ý tứ gì? Ngụy Vô Tiệp, có phải người làm cái quỷ gì không!"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Người này có thể quá dễ mắt đến ta. Các người đều thấy được, đêm nay ta cái gì cái khác cũng không muốn làm, đâu có tâm tư phá các người. Kim Tông chủ, người cũng đừng quên kẻ thần bí đưa tin về người. Hần nếu như có thể điều tra ra được những chuyện xấu của người, có khả năng đến trước một bước lấy đi đồ vật mà người cất giấu, lại đổi thành khối độc ám khí, chờ người tới tặng cho người, ai là người có khả năng?"

Từ nơi này đám tu sĩ đào được, Ngụy Vô Tiệp liền biết, tự có người tới trừng trị Kim Quang Dao. Người này từ lúc vừa mới bắt đầu liền chuẩn bị xong các loại lễ vật, từng cái từng cái chậm rãi đưa cho hần. Mặc gia trang tay phải, đám đệ tử bị dẫn tới Nghĩa Thành, trên đường đi gặp con mèo quý dị chết tiệt, phong thư báo bí mật năm xưa...

Ngụy Vô Tiệp cười nói: "Kim Tông chủ, người có ... hay không nghĩ tới, đêm nay người là Đường Lang, thế nhưng còn có một Hoàng Tước. Hần đang nhìn chăm chăm người, giờ này khắc này, nói không chừng liền từ một nơi bí mật gần đó nhìn lên lấy nhất cử nhất động của người. Không đúng, nói không chừng, cũng không phải người..."

Sấm sét đầy trời, mưa càng lúc càng to. Nghe được ba chữ "Không phải người", trên mặt của Kim Quang Dao, trong nháy mắt xuất hiện nét sợ hãi.

Tô Thiệp cười lạnh nói: "Ngụy Vô Tiện, người ít làm cái ngữ điệu đe dọa đó đi..."

Kim Quang Dao giơ lên tay trái ngăn trở hắn, nói: "Đừng phí lời tranh cãi. Đem vết thương trên người xử lý một chút."

Tia sợ hãi trên mặt hắn liền đó biến mất, các loại tâm tình cũng nhanh chóng được khống chế, trở về bình tĩnh. Vừa rồi Tô Thiệp cùng Tiên Tử dẫn co, bị Tiên Tử đả thương không ít chỗ, cánh tay, ngực đều có tổn hại, nhất là ngực, vết trảo vào thịt, trên bạch y trên lộ ra rất nhiều vết máu, nếu không xử lý, chỉ sợ là càng kéo dài hành động càng khó khăn, không tiện ứng phó tình huống phát sinh. Kim Quang Dao từ trong lồng ngực lấy ra một gói thuốc đưa cho hắn, Tô Thiệp hai tay tiếp nhận, nói: "Vâng." Quả nhiên không hề cùng Ngụy Vô Tiện nhiều lời, xoay người sang chỗ khác, cởi bỏ y phục xử lý vết thương trên người. Kim Quang Dao bị khói độc tổn thương tay phải vẫn còn có chút không điều khiển được, ngồi dưới đất điều tức. Còn lại các tu sĩ thì cầm kiếm tại Quan Âm Miếu đi tới đi lui, giám sát tuần tra. Nhiếp Hoài Tang thấy được đao gươm sáng loáng, con mắt nhìn thẳng, bên người không có hộ vệ, không dám hó hé, co lại sau lưng Lam Hi Thần hắt xì vài cái.

Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Tô Thiệp đối với người khác quái gở, đối với Lam Trạm lại càng là oán khí sâu nặng, đối với Kim Quang Dao ngược lại là tôn kính."

Hắn nghĩ như vậy, không tự chủ được nhìn Lam Vong Cơ. Ai ngờ, vừa mới bắt gặp một luồng hàn ý từ trong mắt hắn hiện lên.

Lam Vong Cơ đối với Tô Thiệp lạnh lùng mà nói: "Quay người."

Tô Thiệp đang cúi đầu bôi thuốc trước ngực, nghiêng người đối với bọn họ, chợt nghe Lam Vong Cơ nói giọng điệu này, vậy mà không tự chủ được liền quay lại.

Hắn quay người lại, Giang Trường cùng Kim Lăng đều mở to con mắt.

Ngụy Vô Tiện nụ cười trên mặt cũng trong chớp mắt thu liễm.

Hắn nhẹ giọng: "... Quả nhiên là người!"

Tô Thiệp lúc này mới kịp phản ứng, lập tức che lại trước ngực. Nhưng mà, bên này đã thấy rõ ràng trong lồng ngực hắn. Tại bộ ngực hắn đến gần trái tim có một mảnh da thịt, dày đặc mọc lên mười mấy cái lỗ đen lớn nhỏ không đều.

Dấu vết nguyên rửa thành tổ ong!

Hơn nữa, này tám chín phần không phải là bị nguyên rửa lưu lại. Nếu nói như vậy, nhìn những cái này lỗ thủng to như thế này, lúc này nội tạng hắn và cả Kim Đan đều đã sinh đầy lỗ đen, tuyệt đối không thể sử dụng linh lực. Nhưng mà, hắn còn có thể nhiều lần sử dụng Truyền Tống Phù tiêu hao lượng lớn linh lực. Như vậy nguyên nhân của những dấu vết này liền chỉ có một cách giải thích -- nhất định là hắn đi nguyên rửa người khác, bị bắn ngược lời nguyên rửa về sau lưu lại dấu vết!

Năm đó Kim Tử Huân bị người hạ xuống thành tổ ong, nhất định đi khắp nơi tìm Y sư cùng Chú Thuật Sư tới nghĩ cách cứu. Y Đạo cũng không phải là thứ Ngụy Vô Tiện am hiểu, nhưng hắn biết, có một vài Chú Thuật Sư có thể bắn ngược chi thuật đánh về người nguyên rửa, chỉ là này thuật khó tinh, bắn ngược lực đạo sâu sắc. Kim Tử Huân tất nhiên đã từng gửi hi vọng ở loại phản kích thuật này, nhưng mà không thành công, nhiều lắm là chỉ có thể để cho dưới nguyên rửa cùng hắn chịu đau khổ, ác trở trên người hắn không thể xóa bỏ.

Ngụy Vô Tiện không phải là không có nỗ lực muốn tìm ra dưới nguyên rửa là ai, vì thanh danh chính mình, nhưng cuối cùng là biến người mệnh mông không thể nào tìm được, còn có về sau phát sinh sự tình đi quá giới hạn do thành tố ong nguyên rửa, liền không ôm hy vọng. Ai ngờ tối nay chính là đập phá thiết hài vô mịch xử, đặc lai toàn bất phí công phu (*đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi đạt được chẳng tốn công*).

Kim Lăng không hiểu, Nhiếp Hoài Tang đại khái cũng không hiểu, nhưng mấy người còn lại trong chốc lát hiểu rõ.

Lam Vong Cơ nhìn về phía Kim Quang Dao, nói: "Điều này cũng trong kế hoạch lúc trước của người?"

Kế hoạch chính là ở Cùng Kỳ Đạo chặn giết. Chặn giết nguyên nhân gây ra cũng là bởi vì Kim Tử Huân bị nguyên rửa. Nếu như hắn không có trúng nguyên rửa, Ôn Ninh cũng sẽ không tại Cùng Kỳ Đạo không khống chế được mà đại khai sát giới, Ngụy Vô Tiện phải đeo trên lưng nợ mạng của Kim Tử Hiên, cũng sẽ không phát sinh sự tình sau này. Tô Thiệp là thân tín của Kim Quang Dao, hắn nguyên rửa tất nhiên là xuất phát từ sai khiến của Kim Quang Dao. Một lần chặn giết, giải quyết xong hai huynh đệ Lan Lăng Kim Thị, để Kim Quang Dao kế thừa Lan Lăng Kim Thị, ngồi trên vị trí tiên đốc dọn sạch tất cả chương ngại, nhưng lại cùng mình không quan hệ, từ đầu đến cuối trên tay cũng không có dính máu tươi, có thể nói hoàn mỹ.

Kim Quang Dao từ chối cho ý kiến. Lam Hi Thần thì đối với Tô Thiệp nói: "Năm đó người cùng Ngụy Công Tử không oán không cừ, tại sao lại hao tổn tâm tư như vậy..."

Ngụy Vô Tiện trong lòng đè nén một cỗ lửa giận, cười nhạt nói: "Đừng nói là không oán không cừ. Ta cùng hắn căn bản cũng không quen thuộc a."

Còn đang điều tức bên trong Kim Quang Dao mở hai mắt ra, kinh ngạc nói: "Ngụy Công Tử, người không phải là nên rõ ràng sao? Không oán không cừ là có thể bình an vô sự, làm sao có thể? Trên đời này tất cả mọi người nguyên bản đều là không oán không cừ, chắc chắn sẽ có người mở đầu trước."

Giang Trường giọng oán hận: "Tiểu nhân âm độc! ! !"

Ngoài ý liệu chính là, Tô Thiệp lại cười lạnh nói: "Ai nói ta là vì hãm hại Ngụy Vô Tiệp mới đối với Kim Tử Huân nguyên rủa ? Đừng tự cho là đúng. Ta lúc ấy căn bản cũng không có quy về dưới trướng Liễm Phương Tôn, ta nguyên rủa, chỉ bởi vì ta muốn làm như vậy! Vì mưu hại Ngụy Vô Tiệp rảnh rồi nguyên rủa người bên ngoài? Hắn còn không đáng được ta làm như vậy!"

Ngụy Vô Tiệp giãn mày nói: "Người cùng Kim Tử Huân có cừ oán?"

Vừa hỏi xong, hắn liền không điểm tự thông. Kim Tử Huân làm người hắn là sớm có nghe thấy, cũng có chỗ thấy, thường xuyên không đem người không thuộc gia tộc để vào mắt, nghĩ bọn họ không cùng đẳng cấp. Liền cùng bọn họ một chỗ nhập tiệc cảm thấy có chút mất thân phận. Mà Tô Thiệp với tư cách là phụ thuộc Lan Lăng Kim thị, tránh không được thường xuyên đi Kim Lâm đài dự tiệc, không thiếu được cùng với Kim Tử Huân đụng chạm. Một người lòng dạ hẹp hòi tính toán chi li, một người tự cao tự đại ngang ngược kiêu ngạo, hai người này nếu là có hiềm khích gì, Tô Thiệp ghi hận Kim Tử Huân, không có nửa điểm kỳ quái.

Nếu thật là như vậy, như vậy Kim Tử Huân bị nguyên rủa, căn bản không liên quan chuyện của hắn, mục đích nguyên rủa cũng không phải mưu hại hắn, lại bị vô cớ liên lụy vào, cuối cùng đưa đến hậu quả như vậy.

Giang Trường lại hoàn toàn không tin, giọng phẫn nộ: "Nói dối!" Không để ý đến miệng vết thương, cầm lấy ba độc muốn xông lên, nhất thời máu

tươi tuôn ra, Kim Lăng bận rộn đem hắc ấn trở về. Hắc không thể hoạt động, trong nội tâm suy nghĩ mãnh liệt sôi trào, phần hận cực độ, mắng: "Người này con trai kĩ nữ, để leo lên bất chấp thủ đoạn, không phải là người tính kế? ! Lừa gạt ai!"

Nghe được bốn chữ "con trai kĩ nữ", nét cười của Kim Quang Dao ngưng trệ một chút.

Hắn nhìn về phía Giang Trường, suy tư một lát, nhàn nhạt địa mở miệng nói: "Giang Tông Chủ, bình tĩnh một chút a, ta hiểu rõ tâm trạng của người. Người bây giờ tức giận như vậy, đơn giản là biết sự thật về Kim Đan, hồi tưởng qua hành động nhiều năm như vậy, trong lòng kiêu ngạo cũng có chút áy náy, cho nên nóng lòng muốn tìm cho chuyện của Ngụy tiên sinh một hung thủ, một người để chối bỏ trách nhiệm ma đầu, sau đó quất roi thảo phạt, coi như là cho báo thù cho Ngụy tiên sinh hả giận, thuận tiện giảm nhẹ chút gánh nặng cho bản thân. Nếu như người cảm thấy nhận định chuyện này là ta chủ mưu liền có thể giảm bớt phiền não của người, như vậy người nghĩ như vậy cũng không sao cả, thỉnh tùy ý. Thế nhưng người phải hiểu được chính là, Ngụy tiên sinh rơi vào kết cục như vậy, người cũng có trách nhiệm, hơn nữa là trách nhiệm lớn nhất. Vì cái gì nhiều người như vậy cố hết sức thảo phạt Di Lăng Lão Tổ? Vì cái gì có quan hệ không quan hệ đều muốn giết? Vì cái gì hắn bị nghi ngờ về đúng một bên bị người người hô đánh? Thật sự chỉ có tinh thần chính nghĩa sao? Đương nhiên không phải. Có một nguyên nhân, ở chỗ người a."

Giang Trường hốc mắt đỏ hồng, Lam Hi Thần biết hắn vừa muốn tới bàn lộng thị phi, thấp giọng quát: "Kim Tông Chủ!"

Kim Quang Dao không có động tĩnh, tiếp tục mỉm cười chậm rãi mà nói: "... Lúc ấy Lan Lăng Kim Thị, Thanh Hà Nhiếp Thị, Cô Tô Lam Thị Tam Gia tranh chấp, đã phân ra những miếng lớn, những người khác chỉ có thể được chia chút con tôm nhỏ, mà người, vừa mới xây dựng lại Liên Hoa Ổ, sau lưng còn có một nguy hiểm không thể đo lường là Di Lăng Lão tổ

Ngụy Vô Tiện. Người cảm thấy gia tộc khác có thể có Gia Chủ trẻ tuổi may mắn sao? May mắn chính là, người cùng sư huynh của người quan hệ đường như không tốt lắm, cho nên tất cả mọi người cảm thấy có thể thừa dịp, đương nhiên có thể để cho các người phản bội liên tục trợ giúp. Bất kể thế nào, không cho Vân Mộng Giang Thị cường đại hơn, chính là để mình cường đại hơn. Giang Tông Chủ, phàm là người lúc trước đối với sư huynh của người thái độ biểu hiện được tốt một chút, thấy được giữa các người liên minh không thể phá vỡ, để cho người bên ngoài biết khó mà lui không thử châm ngòi, hay là sự tình phát sinh về sau người tha thứ, sự tình cũng sẽ không biến thành như vậy. Lại nói tiếp, vây quét Loạn Táng Cường chủ lực cũng có người nha..."

Nghe được Giang Trường trách mắng "con trai kĩ nữ" thời điểm Ngụy Vô Tiện nghe thấy liền biết hỏng bét. Tùy Tiện vẫn luôn được Kim Quang Dao cất chứa tại mật thất trong Kim Lâm Đài, không có người nào so với hắn biết rõ sự thật phong kiếm, kiếp trước Ngụy Vô Tiện từng ở trước mặt hắn lấy các loại lý do cự tuyệt bội kiếm, còn có nghe nói Giang Trường đem Tùy Tiện rút ra, hắn đem những vật này nghiêm chỉnh hợp, liền suy đoán ra đại khái chân tướng, cố ý nói khích mới biết được chân tướng của Giang Trường, thành công phản kích, đủ thấy tâm tư hắn nhạy bén. Giang Trường mắng hắn là con trai kĩ nữ, sờ nghịch lân của hắn, hắn liền lại dùng những lời quất Giang Trường một hồi roi, nghe giống như khách khí, kì thực chữ như đao.

Ngụy Vô Tiện xen lời hắn: "Giáo biện cũng có thể nói đạo lý rõ ràng, Kim Tông Chủ thật đúng sinh ra một đầu lưỡi tốt."

Kim Quang Dao nói: "Quá khen, chỉ là nếu như đạo lý rõ ràng, làm sao có thể tính là giáo biện?"

Lời còn chưa dứt, Ngụy Vô Tiện một chương đánh về phía Tô Thiệp. Tô Thiệp vừa mới điều tức, không có ngờ tới Ngụy Vô Tiện bỗng nhiên làm khó dễ, suýt nữa trúng chiêu, rút kiếm chỉ hắn: "Người tự tìm chết!"

Kim Quang Dao rốt cục tu chính hoàn tất, đứng lên nói: "Ngụy tiên sinh hà tất tức giận như vậy?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Lần này đến phiên đối với ta giao biện sao? Thịnh giảng, ta xem một chút ta có thể hay không bị thuyết phục."

Kim Quang Dao mỉm cười nói: "Vậy hảo, ta nói. Cho dù Tô Thiệp không đối với Kim Tử Huân nguyên rủa, Ngụy tiên sinh người cũng sẽ vì nguyên nhân khác bị tiêu trừ. Bởi vì người người này chính là như vậy, chính mình không biết kiềm chế, nói thẳng ra chính là khắp nơi đắc tội với người. Trừ phi những người người đắc tội cả đời đều bình an, bằng không chỉ cần bọn họ xảy ra điều gì sai lầm hoặc là bị người ta ngáng chân, hoài nghi đối tượng liên nhất định sẽ là người, nghĩ đến đối tượng trả thù cũng nhất định sẽ là người. Cho dù lúc ấy tại Cùng Kỳ Đạo nói người không chế được, như vậy người có thể bảo chứng cả đời cũng không bị mất không chế được sao?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người nói rất có đạo lý."

Ngoài miệng nói như vậy, trên tay rồi lại là một chương. Tô Thiệp lách mình trốn tránh qua, nói: "Tông Chủ, ta không giết hấn, ta phế đi tay của hấn được hay không!"

Kim Quang Dao nói: "Cắt một lần liền được rồi, phế đi hay là không muốn."

Tô Thiệp nói: "Vâng!" Rút kiếm hướng Ngụy Vô Tiệm đâm tới. Nào có thể đoán được Ngụy Vô Tiệm mỉm cười, nghiêng người nhường lối, Tô Thiệp khó rút lại, ở trên lưu chuyển linh quang trường kiếm.

Tị Trần!

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Hận Sinh 9

Hai kiếm tấn công, gãy làm hai!

Trong chớp mắt, Tô Thiệp một miệng máu tươi giàn giụa, cánh tay gãy xương. Chuôi kiếm rơi xuống đất, hắn dùng tay trái che cánh tay phải, sắc mặt như tro tàn.

Lam Vong Cơ thì một tay cầm Tị Trần, tay kia ôm lấy eo Ngụy Vô Tiệp, đem hắn đẩy ra sau lưng bảo vệ. Ngụy Vô Tiệp kỳ thật không cần hắn bảo hộ, nhưng vẫn có chút hưởng thụ mà phối hợp tựa vào trên người hắn.

Tô Thiệp lạc giọng: "Tông chủ! Lam Vong Cơ không phải..."

Không phải là đã mất hết linh lực sao? !

Kim Quang Dao cũng hiện vẻ kinh ngạc, hắn phản ứng cực nhanh, tay trái run lên, giữ ra hai cái Cầm Huyền, không tấn công Lam Vong Cơ, mà là một mảnh ném về phía Kim Lăng, một mảnh ném về phía Giang Trùng!

Lam Vong Cơ rõ ràng đã khôi phục linh lực, như vậy cùng hắn cứng đối cứng là tuyệt đối không cần trông cậy vào, chỉ có thể tìm người tới kiềm chế hắn!

Thế nhưng hai cái Cầm Huyền kia, nửa đường bị một lực đạo khác lợi hại hơn cắt đứt, đàn đứt dây rũ xuống trên mặt đất.

Cắt đứt nó, cũng là Cầm Huyền!

Đàn đứt dây rung động cắt lên tay Kim Quang Dao, hấn chột buông tay, mà Lam Vong Cơ cũng vừa vịn vào lúc này rút lại tay áo, mặt không đổi sắc thu hồi Cầm Huyền.

Trộm học trộm kĩ thuật Sát Thuật, rốt cuộc không bằng Sát Thuật chính thống nhanh mà lại hung ác.

Một hơi cũng không có thở gấp, Kim Quang Dao lập tức lần thứ ba xuất cây Cầm Huyền. Lần này mục tiêu Nhiếp Hoài Tang cách khá xa Lam Vong Cơ, làm cho Lam Vong Cơ không kịp thi cứu. Thế nhưng là, lần này cũng rơi vào khoảng không. Một tiếng động ngọc thạch cùng kim thạch va chạm, Lam Hi Thần nắm lấy, ngăn cản trước người Nhiếp Hoài Tang.

Biến cố liên tục phát sinh, trong nháy mắt, những Lan Lăng Kim Thị tu sĩ mới phản ứng. Tô Thiệp bưng lấy cánh tay đổ máu, ngực tổn thương nghiêm trọng. Bị Tị Trần đả thương, Kim Quang Dao cũng bị kiểm kê cổ. Người tâm phúc bị quản chế, bọn họ toàn bộ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Kim Quang Dao bình tĩnh bất động, nói: "Hàm Quang Quân, người ngay từ đầu lại không có trúng chiêu sao?"

Bằng không dựa theo tác dụng của tà khúc kia, sẽ không khôi phục nhanh như vậy.

Lam Hi Thần đi đến bên cạnh hắn, nhạt giọng: "Trên đời có có thể tấu khúc làm mất linh lực, tự nhiên cũng có âm luật. Người ở trước mặt ta đã tấu qua khúc này hai lần, chẳng lẽ ta vẫn không thể nghĩ ra giải pháp sao."

Kim Quang Dao nói: "Cho dù có, các người là lúc nào khảy đàn?"

Lam Hi Thần nói: "Không phải là chúng ta khảy đàn."

Kim Quang Dao nhất thời hiểu.

Hắn nhìn thoáng qua Giang Trường đang trầm mặc, nói: "Này có tính là chó ngáp phải ruồi? Giang Tông chủ vô ý gây ra tạp âm, lại vừa vặn giải khốn cảnh của các người."

Lam Hi Thần nói: "Bất kể đánh thế nào, chung quy sẽ có cách giải. Nếu Giang Tông chủ không đến, chúng ta sớm muộn cũng sẽ có biện pháp giải quyết nó." Hắn nghiêm mặt, chuyển hướng Ngụy Vô Tiện, nói: "Ngụy Công Tử, đa tạ người rồi mới một mực chuyển lực chú ý của bọn họ, khiến cho bọn họ buông lỏng cảnh giác."

"A?" Đang tước đi bội kiếm cùng Cầm Huyền bên hông Kim Quang Dao Ngụy Vô Tiện đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức nói: "... Ha ha, không khách khí."

Thầm nghĩ: "Cái này thật không có! Ý đồ của ta thật không có thâm ảo như vậy!"

Ngoài miếu cơn dông dữ dội, cửa miếu không có đóng chặt, tại khe cửa ô ô thê lương tiếng rít, Kim Quang Dao bỗng nhiên quỳ trên mặt đất.

Tất cả mọi người khẽ giật mình, chỉ thấy Kim Quang Dao suy yếu mà nói: "... Nhị ca, ta sai rồi."

"..." Nghe nói như thế, Ngụy Vô Tiện thấy ý tứ của hắn, nhin không được nhắc tay nói: "Cái kia, cái gì, chúng ta có chuyện đừng nói, hảo hảo động thủ. Động thủ được không?"

Người này thay đổi bất thường, chân nói quỳ liền quỳ, không hề có tôn nghiêm bá khí. Lam Hi Thần trên mặt cũng là một vẻ thê lương, không biết nên nói cái gì. Kim Quang Dao hạ xuống, giọng buồn bã: "Nhị ca, người cùng ta tương giao nhiều năm, vô luận nói như thế nào, ta đối với người như thế nào, người cũng biết. Ta bắt đầu vốn đã không có ý tiếp tục ngồi ghế tiên đồc, tối nay chẳng qua đi muốn viễn độ Đông Doanh. Người dựa vào cái này, thả cho ta một con đường sống."

Hắn ngôn từ khấn thiết, thâm tình chân thành tha thiết, lại còn từ khi làm tù binh của Lam Hi Thần đến nay, xác thực vẫn luôn thành kính, giờ này khắc này, Lam Hi Thần thật sự là vô pháp lập tức trở mặt, chỉ có thể thở dài: "Kim Tông Chủ, ta nói rồi, 'Nhị ca' liên không cần kêu nữa. Người tại Loạn Táng Cường âm mưu như thế, nếu không truy cứu, cứ như vậy để cho người chạy rồi, ta..."

Kim Quang Dao nói: "Nhị ca, lần này chuyện của Loạn Táng Cường là ta làm to, thế nhưng là, ta cũng không có biện pháp. Ta thật sự là bị ép a!"

Lam Hi Thần nao nao, nói: "Cái gì gọi là ép?"

Làm Vòng Cơ hơi hơi nhú mày, Tị Trần lại đưa ra nửa tắc, lạnh giọng: "Huynh trưởng, đừng cùng hắn nói nhiều."

Ngụy Vô Tiện cũng nhắc nhở: "Lam Tông Chủ, còn nhớ rõ người làm thế nào nhắc nhở Giang Tông chủ sao? Đừng cùng hắn nói nhiều."

Lam Hi Thần cũng là biết nói Kim Quang Dao mở miệng có bao nhiêu lợi hại. Có thể hắn vừa nghe thấy có nội tình, rồi lại nhìn không được mà nghe, Kim Quang Dao tóm đúng điểm này, cướp lời nói: "Chính là lá thư này a, không chỉ người cùng những Gia Chủ đó nhóm đều nhận được lá thư này, ta cũng nhận được một phong. Thế nhưng phong thư này ngoại trừ những sự tình kia, còn thêm một ít đồ vật."

Lam Hi Thần nói: "Vật gì?"

Kim Quang Dao nói: "Uy hiếp! Trên thư nói, bảy ngày sau đó, sẽ đem phong thư này sao chép nhiều phần, đưa đến tất cả các Đại Thế Gia. Để ta... Chờ ta bị xử tội."

Mọi người sáng tỏ. Kim Quang Dao đương nhiên không có khả năng cứ như vậy ngồi chờ chính mình bị xử đến nơi, thay vì đợi đến lúc đó thân bại danh liệt, bị người người chế nhạo đả đảo, không bằng tiên hạ thủ vi cường.

Đến lúc đó, cho dù tin lọt ra ngoài, những người đó, trải qua một hồi vây quét, nguyên khí đại thương, cũng lại không có khí lực gì cùng hấn náo loạn.

Chỉ tiếc hành động bất thành, bị Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ hai người một thanh kiếm liền phá hỏng.

Lam Hi Thần nói: "Cho dù như thế, người cũng không thể một không làm, hai không ngớt, trực tiếp hạ sát thủ! Người như vậy..."

Muốn tìm cho hấn lí do vì hấn giải vây đều không được!

Kim Quang Dao nói: "Bằng không thì ta còn có thể làm sao? Chờ sự tình bị chọc ra, truyền đi dư luận xôn xao, chờ ta biến thành Huyền Môn Bách gia trăm năm trò cười, quỳ xuống hướng thể nhân xin lỗi, đem mặt đưa đến dưới chân bọn họ cầu bọn họ giảm, cầu sự tha thứ của bọn hấn sao? Nhị ca! Ta nói không có cách nào, là bởi vì chuyện này không có cách giải quyết. Không là bọn họ chết, chính là ta vong."

Lam Hi Thần hơi hiện vẻ giận, thối lui một bước nói: "Này còn không đều là bởi vì người... Bởi vì người làm những việc kia! Nếu như người không có làm, như thế nào lại bị người khác tóm lấy nhược điểm?"

Kim Quang Dao liếc nhìn Lam Vong Cơ cùng Tị Trần cũng không kiêng kị, quỳ gối vài bước truy đuổi trên hấn, nói: "Nhị ca! Nhị ca, người hãy nghe ta nói. Ta không phủ nhận ta làm những sự tình kia..."

Lam Hi Thần nói: "Người còn có thể như thế nào phủ nhận? Chứng cứ đều có!"

Kim Quang Dao nói: "Cho nên ta nói ta không phủ nhận! Có thể giết cha, giết vợ, giết huynh, nếu không phải vạn bất đắc dĩ ta tại sao phải đi làm? Chẳng lẽ trong mắt người ta thật sự mất trí đến loại đó? !"

Lam Hi Thần thần sắc thoáng qua bình tĩnh, nói: "Hảo, ta hỏi người mấy vấn đề, người có thể từng cái một giải thích."

Lam Vong Cơ nói: "Huynh trưởng!"

Lam Hi Thần thấy hắc tử hồ muốn lập tức xử lý Kim Quang Dao, vội nói: "Không cần phải lo lắng, hắc tử hiện tại bị thương lại bị tước vũ khí, đang ở thế hạ phong, nhiều người như vậy, không có cách nào trở tay." Vừa vặn bên kia Ngụy Vô Tiện đập Tô Thiệp một cước, phá tan ý đồ phá hoại của hắc tử, Lam Hi Thần đối Kim Quang Dao, phòng ngừa hắc tử đột nhiên làm khó dễ, nói: "Người đi ứng phó bên kia, nơi này để ta."

Lam Vong Cơ nghe Tô Thiệp phần nộ gầm nhẹ, đi qua, gọn gàng mà linh hoạt dùng Tị Trần trước ngực hắc tử đâm một kiếm.

Một kiếm này đâm vào, Tô Thiệp ho ra một búng máu, nhất thời sự khó thở, cũng khó có thể lên tiếng.

Ngụy Vô Tiện trong lòng biết Lam Hi Thần đối với nghĩa đệ này ít nhiều lưu lại vài phần tình cảm, tổng cùng một tia kỳ vọng, không cho hắc tử hội nói chuyện là không thể. Vừa vặn hắc tử cũng có nhiều thứ muốn nghe xem Kim Quang Dao nói như thế nào, vì vậy nghiêng tai lắng nghe. Lam Hi Thần nói: "Thứ nhất, phụ thân người, Kim Lão Tông Chủ, thật sự là người dùng loại phương thức kia..."

Kim Quang Dao cẩn thận mà nói: "Vấn đề này, ta nghĩ để trả lời cuối cùng."

Lam Hi Thần lắc đầu, lại nói: "Thứ hai, người... Phụ nhân..." Như là khó có thể mở miệng, hắc tử lập tức sửa lời nói: "Muội muội của người, Tần Tố, người thật sự biết rõ nàng cùng người là quan hệ như thế nào, còn cưới nàng?!"

Kim Quang Dao kinh ngạc nhìn nhìn hần, bỗng nhiên nước mắt chảy ròng.

Hần thống khổ mà nói: "... Là."

Lam Hi Thần hít sâu một hơi, sắc mặt xám tro.

Kim Quang Dao thấp giọng: "Thật không có biện pháp."

Lam Hi Thần trách mắng: "Làm sao có thể không có cách nào? ! Kia là hôn sự của người! Người không cưới, không được sao? Cho dù bởi vậy tổn thương Tần Tố, cũng tốt hơn phá hủy một cái chân tâm ái mộ người!"

Kim Quang Dao ôm đầu nói: "Chẳng lẽ ta không phải thật tâm yêu nàng? ! Thật không có biện pháp a, không có biện pháp chính là không có biện pháp! Là! Đó là hôn sự của ta, có thể thật sự là ta nói một tiếng không cưới liền có thể không cưới sao? ! Nhị ca, người ngâm thơ cũng phải có mức độ, ta phí trăm cay nghìn đắng ít nhiều tâm huyết mới khiến cho Tần Thương Nghiệp đáp ứng ta cầu thân, hôn sự gần tới, thật vất vả Tần Thương Nghiệp cùng Kim Quang Thiện đều thoả mãn vô cùng, người để ta đột nhiên nói hủy bỏ hôn sự? Ta nên dùng lý do gì? Ta nên làm sao cùng hai người kia cho giải thích? !

"Nhị ca, tại thời điểm ta cái gì cũng đều viên mãn, Tần phu nhân bỗng nhiên vụng trộm tới tìm ta nói cho ta biết chân tướng, ta lúc ấy là cảm giác gì! Cho dù một nói bị Thiên Lô đánh, cũng sẽ không đáng sợ hơn! Người biết nàng vì cái gì không đi tìm Kim Quang Thiện mà muốn tới vụng trộm cầu ta? Bởi vì nàng là bị Kim Quang Thiện cưỡng gian! Người cha tốt của ta, cũng không buông tha cho vợ của thuộc hạ thân tín nhiều năm, ngay cả mình có bao nhiêu đứa con gái đều không nhớ rõ! Nhiều năm như vậy nàng cũng không dám báo cho trượng phu của mình Tần Thương Nghiệp chuyện này, người nói nếu như ta đột nhiên hỏi hôn để cho bọn họ cảm giác có vấn

đề, hại Kim Quang Thiện cùng Tần Thương Nghiệp rạn nứt, cuối cùng kẻ chuốc lấy kết cục thảm nhất sẽ là ai? !"

Tuy không phải lần đầu tiên nghe tới hành vi vô liêm sỉ của Kim Quang Thiện, mọi người tại đây vẫn là một hồi ác hàn. Buồn nôn cùng hàn ý, không biết loại nào càng lớn.

Lam Hi Thần nói: "VẬY người... VẬY người coi như là bất đắc dĩ cưới Tần Tố, người cũng có thể không cùng nàng, người tại sao phải cùng nàng... Cần gì phải sinh ra A Tùng, rồi lại ra tay giết đi con của mình!"

Nửa ngày, Kim Quang Dao chua chát: "... Đại hôn ta căn bản không có cùng A Tố. A Tùng... Là tại trước khi thành hôn liền có. Lúc ấy ta sợ đêm dài lắm mộng, lại khó khăn trắc trở..."

Liền sớm cùng Tần Tố động phòng.

Nếu không phải như thế, sẽ không cùng muội muội của mình loạn luân. Chuyện cho tới bây giờ, không biết là nên hận phụ thân, hay là càng hận chính bản thân hản!

Thở dài một tiếng, Lam Hi Thần nói: "Thứ ba, người không muốn giao biện, trả lời ta, cái chết của Kim Tử Hiên, đến cùng phải hay không người cố ý mưu đồ!"

Nghe được tên cha mình, vịn vào Giang Trường Kim Lãng trong chớp mắt trừng lớn con mắt.

Lam Vong Cơ thoáng qua gương giọng, nói: "Huynh trưởng, người tin tưởng hản?"

Lam Hi Thần ánh mắt phức tạp, nói: "Ta tự nhiên không tin tưởng Kim Tử Hiên là trong lúc vô tình gặp được hản muốn đi Cùng Kỳ Đạo chặn giết Ngụy Vô Tiệm. Thế nhưng... Trước hết để cho hản nói."

Kim Quang Dao biết liều chết không nhận là sẽ không được tin tưởng, căn rằng, nói: "... Kim Tử Hiên, xác thực không phải là ta ngẫu nhiên gặp."

Kim Lăng thoáng cái siết chặt nắm tay.

Kim Quang Dao lại nói: "Nhưng tuyệt đối chưa có ý đồ mưu sát! Các người cũng không cần đem ta tưởng tượng thành đa mưu túc trí tính toán không bỏ sót như vậy. Rất nhiều thứ căn bản là vô pháp khống chế. Ta làm sao biết hẳn liền nhất định sẽ cùng Kim Tử Huân chết trong tay Ngụy Vô Tiện. Ta làm sao lại có thể liệu sự như thần đoán được Di Lăng Lão Tổ cùng Quý Tướng Quân nhất định sẽ đại khai sát giới?"

Ngụy Vô Tiện hỏi: "Vậy người còn nói hẳn không phải là người ngẫu nhiên đánh lén? Tự mâu thuẫn!"

Kim Quang Dao nói: "Ta không phủ nhận ta là cố ý nói cho hẳn biết việc Cùng Kỳ Đạo chặn giết, đối với người chỉ muốn hẳn và người xưa nay không hòa thuận, lại vừa lúc gặp gỡ người bị đường huynh hẳn gây phiền toái, ít nhiều hẳn nếm đau khổ, ta thì như thế nào có thể tiên đoán được Ngụy tiên sinh người dứt khoát đem tất cả người giết đi?"

Ngụy Vô Tiện tức giận vô cùng ngược lại cười: "Người thật sự là..."

Đột nhiên, Kim Lăng hét lớn: "Vì cái gì? !"

Hắn từ bên người Giang Trường đứng lên, hốc mắt đỏ lên, vọt tới Kim Quang Dao bên người la lớn: "Người tại sao phải làm như vậy? !"

Nhiếp Hoài Tang vội vàng kéo lấy Kim Lăng nhìn qua giống như là muốn cùng Kim Quang Dao đánh nhau. Kim Quang Dao hỏi lại: "Vì cái gì?"

Hắn chuyển hướng Kim Lăng, nói: "A Lăng, như vậy người có thể nói cho ta biết, tại sao không? Vì cái gì ta đối với hẳn luôn là khuôn mặt tươi

cười đón chào, hẳn còn chưa có đối với ta tốt đẹp? Người có thể nói cho ta biết, vì cái gì cùng là con trai, phụ thân người có thể thanh thản ở nhà cùng thê tử trêu chọc con của mình, ta lại liền cùng chính mẫu thân mình một mình đợi đến lâu một chút cũng không dám, liền nhìn đến con của mình đều sờn tóc gáy, còn bị phụ thân của mình sai khiến tới làm loại sự tình này -- đi chặn giết hung thủ Lệ Quỷ bị thao túng có thể tùy thời tức giận đại khai sát giới! Vì cái rõ ràng gì sinh nhật đều là cùng một ngày, Kim Quang Thiện lại có thể tổ chức cho một bữa yến hội lớn, trơ mắt nhìn đứa con lại bị người khác một cước từ Kim Lâm trên đài đập hạ xuống, từ tầng cao nhất, lăn đến phía dưới cùng!"

Hắn rốt cục toát ra được hận ý cực sâu, không phải đối với Kim Tử Hiên, không phải là đối với Ngụy Vô Tiệp, mà là đối với phụ thân của mình.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Đừng kiêu căng! Người hận ai liền đi giết người đó, đừng đến Kim Tử Hiên làm gì? !"

Kim Quang Dao lãnh tĩnh mà nói: "Như người thấy? Ta giết đi."

Lam Hi Thần nói: "Hơn nữa là dùng loại phương thức kia."

Kim Quang Dao khoé mắt ngậm lấy lệ quang, thẳng tắp sống lưng quỳ trên mặt đất, mỉm cười nói: "Vâng. Loại người như hắn phù hợp chết như thế, không phải sao?"

Lam Hi Thần quát: "A Dao!"

Khiến trách hết mới nhớ tới, hắn đã sớm đơn phương cùng Kim Quang Dao cắt đứt tuyệt giao, không nên gọi như vậy. Kim Quang Dao lại phảng phất không có cảm thấy, thần sắc tự nhiên nói: "Nhị ca, người đừng xem ta bây giờ có thể dùng khó nghe như vậy mắng hắn, đối với phụ thân, ta cũng là ôm lấy chờ mong. Đã từng chỉ cần là mệnh lệnh của hắn, phản bội Ôn Tông chủ cũng tốt, bảo hộ Tiết Dương cũng tốt, diệt trừ đối lập cũng tốt, mặc kệ có bao nhiêu ngu xuẩn, bị bao nhiêu người hận, ta đều đi chấp

hành. Nhưng người biết để ta triệt để thất vọng là cái gì không? Ta hiện tại liền trả lời người vấn đề thứ nhất, không phải là tại hắc xem ta không bằng cộng tóc của Kim Tử Huân hay Kim Tử Hiên, không phải là hắc nhận về Mạc Huyền vũ, cũng không phải hắc về sau nghĩ trăm phương ngàn kế ý đồ giá không ta, mà là hắc một lần nào đó lại đi ra ngoài ăn chơi đàng điếm, đối với tẩu nữ bên cạnh thổ lộ tâm lý.

"Vì cái gì tiêu tiền như nước Đại Gia Chủ không chịu phí một chút tiền tay mà thôi, cho mẫu thân của ta chuộc thân? Rất đơn giản, bởi vì phiền toái. Mẫu thân của ta đợi nhiều năm như vậy, ở trước mặt ta vì hắc bệnh nhiều như vậy, thân bất do kỷ, thay hắc tưởng tượng ra nhiều tình cảnh khó khăn, mà nguyên nhân chân chính, chỉ có hai chữ: Phiền toái.'Nữ nhân đọc qua sách, luôn là tự cho là hơn so với những nữ nhân khác, yêu cầu rất nhiều, không thực tế đồng muốn tây tượng, phiền toái nhất. Nếu như cho nàng chuộc thân tìm đến Lan Lăng, còn phải dây dưa không dứt. Để cho nàng thành thành thật thật đợi ở chỗ cũ a, theo điều kiện của nàng đoán chừng còn có thể lại nổi vài năm, nửa đời sau không cần bận tâm ăn mặc chi phí. Nhi tử? Ai không đề cập nữa.'

Kim Quang Dao thối phù một tiếng, cười nói: "Nhị ca, người xem, ta đưa con trai này giá trị bốn chữ: 'Ai, không đề cập nữa' . Ha ha ha ha..."

Lam Hi Thần giữa lòng mày đau xót, nói: "Cho dù phụ thân người hắc... Có thể người..."

Cuối cùng nghĩ không ra cái gì phù hợp, muốn nói lại thôi, thở dài: "Người bây giờ nói vậy, thì có ích lợi gì."

Kim Quang Dao vừa cười vừa buông tay nói: "Không có biện pháp. Làm hết chuyện xấu, lại còn muốn người rủ xuống thương. Ta thật là một người như vậy nha."

Nói đến chữ "người", hắc đột nhiên trở cổ tay một phen.

Một cây Cầm Huyền đặt lên cổ Kim Lăng.

Kim Quang Dao khóe mắt còn treo móc nước mắt, chìm giọng: "Đừng động!"

Cái này thật sự là không kịp trở tay, người bên ngoài lập tức nhìn người vừa mới tước vũ khí của hắn, Ngụy Vô Tiện. Ngụy Vô Tiện cũng hơi hiện sá sắc. Thật sự là hắn đem Kim Quang Dao Tàng bội kiếm cùng Cầm Huyền đều lấy đi!

Ngụy Vô Tiện nói: "Chẳng lẽ là Kim Tông chủ tu vi đã cao đến có thể hóa vật?"

Lam Vong Cơ thì liếc một cái nhìn ra huyền cơ, nói: "Hắn giấu bên trong cơ thể."

Những người khác theo hắn chỉ dẫn nhìn lại, chỉ thấy Kim Quang Dao trên bụng vị trí bạch y trên có sắc đỏ ửng, đang đang dần dần khuếch tán.

Căn này Cầm Huyền sở dĩ là hồng sắc, là vì nó là máu chảy đầm đìa. Ngụy Vô Tiện lúc trước đương nhiên lục soát không được nó, Kim Quang Dao không có đem nó giấu tại trên thân thể, mà là đem nó dấu ở trong thân thể của mình. Chờ đợi một phen nói xong, dẫn tới Lam Hi Thần tâm tình bị hắn dao động, người bên ngoài lực chú ý cũng bị chuyển di, lại kích được Kim Lăng xông tới gần hắn, thời cơ chín muồi, lúc này mới thừa dịp người chưa chuẩn bị nhanh chóng lấy tay đâm rách phần bụng, đem nó từ trong cơ thể đào lên.

Ai có thể ngờ tới, vì lưu lại này tối một tay, Kim Quang Dao vậy mà có thể tự mình như thế, kia đoàn Cầm Huyền mặc dù rất nhỏ rất nhỏ, lại dù sao cũng là một đoàn kim loại, vùi ở trong huyết nhục theo người hành động, cảm giác kia tuyệt sẽ không có nhiều vui sướng.

Giang Trừng trầm giọng: "A Lăng!"

Ngụy Vô Tiệm mất tự chủ khê động, nhưng lập tức có người bắt lấy chính mình, quay đầu nhìn lại là Lam Vong Cơ, lúc này mới định thần, không có rối loạn. Kim Quang Dao khống chế Kim Lăng đứng dậy, nói: "Giang Tông Chủ không cần kích động như vậy, A Lăng rốt cuộc cũng là ta nhìn nó lớn lên. Ta vẫn là câu nói kia, các vị hiện tại giả bộ như không nhìn thấy ta, qua một thời gian ngắn tự nhiên sẽ thấy được một A Lăng hoàn hảo không tổn thương."

Giang Trường nói: "A Lăng, người chó lộn xộn! Kim Quang Dao, người cần con tin, đổi ta cũng được!"

Kim Quang Dao nói: "Vậy không giống. Giang Tông Chủ người bị thương hành động bất tiện, làm chậm trễ việc của ta."

Ngụy Vô Tiệm lòng bàn tay xuất mồ hôi, nói: "Kim Tông Chủ, người có phải quên cái gì không? Cấp dưới trung thành của người còn đang ở đây."

Kim Quang Dao nhìn về phía Tô Thiệp, Tô Thiệp lập tức ách lấy cuống họng miễn cưỡng hô: "Tông chủ không cần để ý ta!"

Kim Quang Dao cũng lập tức nói: "Đa tạ."

Thu hồi ánh mắt, Lam Hi Thần chậm rãi mà nói: "Kim Tông Chủ, người lại nói dối một lần."

Kim Quang Dao nói: "Chỉ một lần này, không có lần sau."

Lam Hi Thần trên mặt lộ ra một chút thất vọng, nói: "Người lần trước cũng là nói như vậy. Ta không còn biết câu nào là thật."

Kim Quang Dao há to miệng, đang muốn nói, một tiếng sấm ầm ầm nổ vang. Mặc dù xa cuối chân trời, lại như gần ngay trước mắt, khiến cho hân không tự chủ được bắt đầu run run, đem lời nuốt trở vào.

Ngụy Vô Tiện nhìn sang cửa miếu, cười nói: "Này thật kỳ quặc. Đêm mưa là thời điểm dễ dàng có khách không mời mà đến, Kim Tông chủ, người có chuẩn bị sẵn sàng hay không?"

Kim Quang Dao nói: "Ngụy tiên sinh, người không cần dùng sở trường đe dọa để che giấu lo lắng đối với Kim Lăng, ta hiện..."

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa miếu "Đông! Đông! Đông!" Ba tiếng quỷ dị truyền đến.

Tối nay lần thứ ba có người gõ cửa.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Giấu Mối 1

Âm thanh này thay vì nói là "Gỗ cửa", không bằng nói là "Xô cửa" . Không giống tay người, giống như là một người dẫn theo một người khác, cuồng bạo xô cửa.

Một tiếng động lớn vang lên, trên cửa miếu xuất hiện khe nứt, Kim Quang Dao trên mặt biểu tình vắn vẹo.

Đập đến lần thứ tư, chốt cửa liền đứt gãy. Mưa bụi dày đặc cùng một thân ảnh đen kịt phá cửa mà vào.

Kim Quang Dao thân hình run lên, tựa hồ nghĩ né tránh, nhưng mà rất nhanh ngăn lại xúc động. Thân ảnh kia bay vào cũng không phải hướng hắc, mà là hướng Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Vong Cơ. Hai người thông dong tách ra chớp mắt một cái, rất nhanh lại tự nhiên mà sóng vai đứng cùng một chỗ. Nhìn lại, Ngụy Vô Tiệm nói: "Ôn Ninh?"

Ôn Ninh té lăn, đầu hướng xuống chân hướng lên treo trong chốc lát, phù phù một tiếng té xuống, lúc này mới nói: "... Công tử."

Trông thấy hắc, Giang Trừng cùng Kim Lăng thần sắc đều có điểm khó coi.

Nhiếp Hoài Tang thì hét lớn: "Đại ca! ! !"

Ngoại trừ Ôn Ninh, ngoài cửa miếu còn có một thân ảnh khác càng cao lớn hơn. Hình dáng cứng rắn, sắc mặt gẻ sét, hai mắt vô thần.

Nhiếp Minh Quyết!

Chính là Xích Phong Tôn, Nhiếp Minh Quyết. Hắn như một tòa thiết tháp, ngăn mưa to bên ngoài vào trong Quan Âm miếu, chặn tất cả đường đi. Đầu lâu đang đặt trên cổ, có thể thấy được chẳng chịt đường may.

Có người dùng một cây trường tuyền, đem đầu lâu của hắn cùng thân hình, may lại!

Lam Hi Thần nói: "... Đại ca."

Kim Quang Dao cũng thì thào mà nói: "... Đại ca..."

Gian phòng trong miếu, có ba người đối với thi thể Nhiếp Minh Quyết kêu đại ca, ba người ngữ khí hoàn toàn bất đồng. Kim Quang Dao mặt mũi tràn đầy đều là sợ hãi, toàn bộ người run lên.

Vô luận là khi còn sống hay là đã chết, đây là người Kim Quang Dao sợ nhất, vị này tính tình dữ dằn, tuyệt không nuông chiều nghĩa đệ.

Thân thể của hắn run lên, tay cũng run theo, bàn tay chặt chẽ nắm Cầm Huyền máu chảy đầm đìa cũng bắt đầu run. Trong nháy mắt, Lam Vong Cơ bỗng nhiên rút ra Tị Trần, một kiếm cắt đứt xuống.

Trong chớp mắt, hắn liền vọt đến trước người Kim Lăng. Mà Kim Quang Dao cảm giác cánh tay chợt nhẹ, nao nao, cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện, tay trái hắn không thấy.

Tay trái hắn, đã bị chặt đứt. Lam Vong Cơ cầm lấy thứ kia, chính là trước mặt hắn cầm lấy bàn tay có Cầm Huyền kia.

Thoáng chốc máu tươi điên cuồng phun, Kim Quang Dao đau đến sắc mặt ảm đạm, liền kêu thảm thiết cũng không còn khí lực, chỉ là lão đảo lui lại mấy bước, đứng cũng không vững, té ngã trên đất, ngược lại là Tô Thiệp

hét thắm lên. Lam Hi Thần tựa hồ trong nháy mắt muốn đi đều hẳn, nhưng mà cuối cùng không dám động thủ.

Lam Vong Cơ đem tay Kim Quang Dao chưởng đẩy ra, Cầm Huyền đột nhiên tung (thả lỏng), Kim Lăng mới thoát hiểm. Giang Trường đang muốn nhào tới xem hẳn có bị thương hay không, Ngụy Vô Tiệm đã tiến lên, cầm chặt hai vai Kim Lăng, tỉ mỉ kiểm tra, xác định cái cổ da thịt hoàn hảo không tổn hao gì, một chút trầy da cũng không có, lúc này mới thở ra một hơi.

Kim Lăng bị máu từ tay Kim Quang Dao phun lên, đại nửa người cùng non nửa khuôn mặt đều nhiễm vết máu, còn sững sờ không có phản ứng kịp. Ngụy Vô Tiệm hung hăng ôm hẳn một chút, nói: "Lần sau cách xa nhân vật nguy hiểm một chút, xú tiểu tử, người vừa rồi đứng gần như vậy làm gì!"

Vừa rồi trong nháy mắt đó thật sự là quá nguy hiểm. Cây Cầm Huyền kia lợi hại đến cực điểm, dùng dây cung Sát Thuật trong tay cắt thịt chém cốt như chém dưa thái rau, hết lần này tới lần khác tay của Kim Quang Dao phát run, chỉ cần hẳn run nhiều hơn nữa hoặc là đáng sợ hơn, hẳn bị Nhiếp Minh Quyết làm sợ tới mức đã quên trong tay còn nắm Cầm Huyền, dắt lấy Kim Lăng cất bước bỏ chạy... Nếu không phải Lam Vong Cơ quyết định thật nhanh, đã nhanh mà lại chuẩn chặt đứt tay trái hẳn, chỉ sợ Kim Lăng lúc này đã đầu thân chia lìa, máu tươi đầm đìa!

Lam Vong Cơ lại xuất kiếm, tổng có lưu ba phần chỗ trống, nhưng tình hình thật sự nguy cấp, hơn nữa Kim Quang Dao quá mức giao hoạt, nếu như còn đối với hẳn có lưu chỗ trống, không biết hẳn còn có cái dạng gì. Nếu con độc nhất của Giang Yểm Ly cùng Kim Tử Hiên trước mặt hẳn cũng không còn, Ngụy Vô Tiệm liền thật sự không biết phải làm sao.

Kim Lăng rất không quen bị người khác như vậy ôm, mặt tái nhợt thoáng cái vọt lên đỏ ửng, cật lực cự tuyệt Ngụy Vô Tiệm. Ngụy Vô Tiệm cầm lấy

hắn càng dùng sức càng mãnh liệt ôm vài cái, trùng điệp vỗ vỗ vai của hắn, một hướng Giang Trường bên kia đẩy đi, nói: "Đi thôi! Đừng có lại chạy loạn, đến bên cạnh cậu người đi!"

Giang Trường bắt lấy Kim Lăng còn đang choáng váng, nhìn nhìn Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ đứng chung một chỗ, chần chờ một lát, đối với Lam Vong Cơ thấp giọng: "Đa tạ."

Tuy thấp giọng, nhưng rất cuộc nghiêm túc.

Kim Lăng cũng nói: "Đa tạ Hàm Quang Quân ân cứu mạng."

Lam Vong Cơ gật gật đầu, cái gì cũng không nói, Tị Trần chỉ xéo mặt đất, sáng long lanh mũi kiếm không dính máu, rất nhanh trượt xuống sạch sẽ, thay đổi nhắm ngay người đứng ở cửa Nhiếp Minh Quyết.

Ôn Ninh chậm rãi đứng lên, chính mình gãy một tay, nói: "Cẩn thận... Oán khí của hắn không phải chuyện đùa."

Kim Quang Dao cắn răng trên cánh tay đứt vỡ mấy cái, mất máu quá nhiều, choáng váng, chợt thấy Nhiếp Minh Quyết hướng hắn bước ra một bước, hai mắt nhìn chăm chăm hắn, nhất thời hồn phi phách tán. Một bên Tô Thiệp lại ho ra một búng máu, khàn giọng kiệt lực quát: "Ngu xuẩn! Còn đứng ngây đó làm gì! Ngăn hắn lại! Ngăn lại thứ ở cổng kia!"

Sớm đã suy nghĩ viễn vông hồi lâu Lan Lăng Kim Thị tu sĩ lúc này mới cầm kiếm vây lại, hai cái đầu bị Nhiếp Minh Quyết đánh bay. Kim Quang Dao tay phải vung thuốc bột vào cánh tay đứtt, có thể thuốc bột lập tức đã bị máu chảy cuốn đi. Hắn chảy nước mắt, xé đi vạt áo của mình, nghĩ bằng bó cầm máu, tay phải hắn bị khói độc trong quan tài làm tổn thương, không thể xuất lực, run rẩy xé nửa ngày cùng xé không xuống, chỉ là tăng thêm thống khổ. Tô Thiệp té bổ nhào qua, kéo bạch y của mình cho hắn băng bó, trùng hợp Lam Hi Thần che chở Nhiếp Hoài Tang thối lui đến nơi an toàn, Tô Thiệp trên thân thể khắp nơi tìm thuốc mỡ thuốc bột, sờ không tới, đối

với Lam Hi Thần nói: "Lam Tông Chủ! Lam Tông Chủ, người có thuốc sao? Giúp đỡ chút a, Tông Chủ hân đối với người một mực tôn kính, người coi như giúp một việc a!"

Lam Hi Thần nhìn thấy Kim Quang Dao gần như ngất đi, trong mắt toát ra chút không đành lòng. Đúng lúc này, chỉ nghe đầu bên kia từng trận kêu thảm thiết, Nhiếp Minh Quyết trọng quyền xuất kích, đem ba tu sĩ nện trở thành thịt tanh nát bấy!

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ ngăn trước Giang Trường cùng Kim Lăng, Ngụy Vô Tiện nói: "Ôn Ninh! Người làm thế nào gặp gỡ hân ? !"

Ôn Ninh nói: "Người để ta đi tìm Lam công tử, ta tại khách sạn không có tìm được, phải đi ra ngoài trên đường cái tìm. Còn không có đụng phải Lam công tử, đã nhìn thấy Xích Phong Tôn tại đầu đường hành tẩu, như là đang tìm cái gì, đám lưu lãng nhi thấy hân không biết nguy hiểm, còn tưởng rằng cùng ta là giống nhau, đi lên quần ồn ào. Xích Phong Tôn Thần trí đều không có, muốn tay không xé rách bọn họ, ta chỉ có thể cùng hân một đường đánh đến nơi đây..."

Vì cái gì hân tại khách sạn không tìm được Lam Vong Cơ, Ngụy Vô Tiện căn bản không cần hỏi. Hân bên cạnh Lam Vong Cơ ngủ không được, chẳng lẽ Lam gia có hân bên cạnh liền ngủ được sao? Tất nhiên cũng là ra ngoài đi lung tung, sau đó mới gặp được Tiên Tử. Trời đột nhiên nổi cơn dông, tất nhiên cũng là từ Ôn Ninh cùng Nhiếp Minh Quyết đánh sau khi thức dậy bắt đầu.

"Thi" loại vật này, nguyên bản gọi là âm tụ hợp tà, hưởng chi hay là hai cỗ hung thi không bình thường!

Đám Lan Lăng Kim Thị tu sĩ mặc dù không địch lại Nhiếp Minh Quyết, lại không ngừng anh dũng vọt tới trước, nhưng mà kiếm của bọn hân chém đến trên người Nhiếp Minh Quyết, như chém trúng Tinh Cương, một tí máu

cũng không chém ra. Nhiếp Hoài Tang từ sau lưng Lam Hi Thần thò ra gần nửa người, sợ hãi lại chờ mong mà nói: "Đại ca, ta, ta là..."

Nhiếp Minh Quyết không có con người hai mắt tròn mắt tròn xoe, mãnh liệt chụp vào hãn, Lam Hi Thần hơi hơi cúi đầu, một tiếng nước nổ, Nhiếp Minh Quyết thân hình cứng đờ.

Lam Hi Thần nói: "Đại ca, là này Hoài Tang!"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Đại ca ngay cả ta cũng không nhận ra..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Hãn đâu chỉ là không nhận biết người, hãn hiện tại liền mình là ai đều không nhận biết!" Nhiếp Minh Quyết dĩ nhiên là một cổ bị oán khí thúc đẩy, táo bạo mà lại hung hãn, công kích chẳng phân biệt được đối tượng, Ôn Ninh tu chính một lát, lần nữa tiến lên quần chiến. Có thể nói Ôn Ninh oán khí không sâu bằng hãn, thân hình cũng không cao như hãn, cộng thêm Ngụy Vô Tiện cây sáo đã nứt ra, vô pháp vì hãn tiếp sức, hơi rơi xuống thế hạ phong. Nằm trên mặt đất Kim Quang Dao đổ máu khó ngừng, Tô Thiệp đứng lên đem hãn vác trên lưng, nghĩ thừa dịp loạn chạy trốn, động tác này khiến cho Nhiếp Minh Quyết lại cảnh giác chú ý tới bọn họ, đánh bay Ôn Ninh, bước nhanh hướng Kim Quang Dao đến.

Kim Lăng mất giọng: "Tiểu Thúc! Chạy mau!"

Giang Trừng một chương võ sau ót hãn, phần nộ quát: "Câm miệng!"

Kim Lăng đã trúng một chương mới thanh tỉnh, có thể kia dù sao kia cũng là người nhìn hãn lớn lên Tiểu Thúc thúc, qua mười mấy năm, Kim Quang Dao đối với hãn cũng không thể nói không tốt, thấy hãn có khả năng chết thảm tại đây, dưới tình thế cấp bách Kim Lăng lúc này mới bật thốt lên. Mà Nhiếp Minh Quyết nghe được một tiếng này, như là có chút nghi ngờ vừa quay đầu.

Ngụy Vô Tiện trong lòng căng thẳng, thấp giọng: "Hư mất!"

Nhiếp Minh Quyết hiện tại đã thành hung thi, đương nhiên là đối với cừu nhân của hắn Kim Quang Dao oán khí lớn nhất. Có thể hung thi phân biệt người, không phải là dựa vào con mắt được!

Kim Quang Dao cùng Kim Lăng có quan hệ máu mủ, xem ra, hai người này sống hô hấp cùng huyết khí đều có chỗ tương tự. Như là ở vào trạng thái hung thi hỗn độn, thì càng khó phân rõ.

Giờ này khắc này, Kim Quang Dao gãy một cánh tay, máu chảy như rót, khí tượng suy yếu, nửa chết nửa sống, mà Kim Lăng lại vui vẻ, Nhiếp Minh Quyết kia cũng không có đầu óc, tự nhiên đối với hứng thú của hắn cao hơn một chút.

Lam Vong Cơ xuất Tị Trần, trực tiếp đâm ngực Nhiếp Minh Quyết, quả nhiên, kiếm đâm đến ngực hắn dừng lại không tiến. Nhiếp Minh Quyết cúi đầu trông thấy thanh trường kiếm sáng lóng lánh, rít gào một tiếng, đưa tay đi bắt, Lam Vong Cơ lập tức triệu hồi Tị Trần, coong một tiếng bay vào trong vỏ, để cho hắn bắt hụt, lập tức tay trái vừa lật, đem Vong Cơ cầm mang ra, nắm tại bàn tay, cấp bách, tấu vài khúc. Lam Hi Thần cũng một lần nữa đem tiêu đưa đến bên môi. Ngụy Vô Tiệnrút ra hơn ba mươi trường Phù Triện, đều xông Nhiếp Minh Quyết ném đi. Nhưng mà những Phù Triện đó còn không có gần Nhiếp Minh Quyết, liền bị oán khí của hắn nhen nhóm, trên không trung thiêu thành tro tàn!

Nhiếp Minh Quyết rộng giận hướng Kim Lăng chộp tới, Giang Trừng cùng Kim Lăng đều đã lui đến góc tường, không thể lui được nữa, Giang Trừng chỉ phải đem Kim Lăng nhét vào sau lưng, chính mình xuất ra ba phần linh lực, kiên trì đón đánh. Cầm tiêu đã đồng thời tấu vang, có thể chỉ sợ là muốn không còn kịp rồi!

Nhiếp Minh Quyết trọng quyền đánh xuyên qua một cỗ thân hình.

Thế nhưng là này là thân hình, không phải là Giang Trường, cũng không phải Kim Lăng.

Ôn Ninh ngăn tại góc tường, ngăn cản tại hai người bọn họ trước mặt, hai cánh tay cầm lấy tay sắt thép của Nhiếp Minh Quyết từ trong ngực mình rút ra, để lại một cái lỗ to lớn trong suốt, không có đổ máu, rơi ra một chút nội tạng bã vụn.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ôn Ninh! !!"

Giang Trường thì nhìn qua hận không thể phát điên rồi mới tốt.

Hắn nói: "Người? Người? !"

Một quyền này lực đạo quá lớn, không riêng đánh xuyên qua Ôn Ninh lồng ngực, còn ngay tiếp theo làm vỡ nát bộ phận thanh âm của hắn, hắn một câu đều nói không ra, ngã gục liền.

Hắn vừa văng ngã vào Giang Trường cùng trên người Kim Lăng. Thân thể tạm thời không thể động dậy, mà con mắt còn mở to, không nháy mắt nhìn lấy hai người bọn họ.

Kim Lăng nguyên bản cực hận năm đó hắn đem cha mình một chưởng đánh xuyên tâm, hung khí, hắn từ nhỏ liền vô số lần thề, ngày sau như có cơ hội, nhất định phải đem Ngụy Anh cùng Ôn Ninh phanh thây xé xác từng khúc. Về sau hắn không muốn hận Ngụy Vô Tiệp, dùng sức đi hận Ôn Ninh. Có thể giờ này khắc này, nhìn nhìn tên hung thủ này, hung khí trước mặt bọn họ đồng dạng bị một quyền xuyên tâm, muốn hắn lại liền động tay đem Ôn Ninh thô lỗ đẩy đi ra, để cho hắn không dựa vào ở trên người bọn họ đều làm không được.

Biết rất rõ ràng hắn là người chết, đừng nói là bị đánh thủng một cái lỗ thủng, coi như là bị chém ngang lưng thành hai đoạn cũng chưa chắc có

việc, nhưng không biết tại sao, nước mắt chính là khống chế không nổi mà trào ra.

Đánh ra một quyền này, Nhiếp Minh Quyết động tác cũng ngưng trệ.

Lam Vong Cơ cùng Lam Hi Thần hai người hợp tấu, cầm như băng tuyết chảy xuôi, tiêu như cao phong khắc nghiệt. Phát ra đều là để cho Nhiếp Minh Quyết thanh âm, hợp tấu chói tai trình độ lại càng là tăng lên gấp bội, để cho quanh người hắn có một loại cảm giác trì trệ, phảng phất có người dùng một cây vô hình trói chặt hắn, dây thừng càng thu càng chặt, hắn cũng càng lúc càng phần nộ, cuối cùng đột nhiên bạo phát, cường ép phá tan ngăn cách âm trói buộc, đánh về phía người đàn!

Lam Vong Cơ bình tĩnh xoay người vừa chuyển, đối hắn công kích, cầm âm liền khối một khắc đình trệ cũng không có. Nhiếp Minh Quyết một quyền này lại đánh xuyên qua vách tường, đang muốn quay người, chợt nghe hai tiếng âm thanh thanh thoát.

Hắn đem năm tay từ trong vách tường lấy ra, hướng nơi phát ra thanh âm nhìn lại.

Ngụy Vô Tiện lại thối hai tiếng huyết sáo, cười nói: "Xin chào, Xích Phong Tôn. Nhận ra ta sao?"

Nhiếp Minh Quyết ánh mắt trắng phau dữ tợn lẳng lẳng nhìn hắn, Ngụy Vô Tiện nói: "Không nhận biết cũng không sao. Người nhận ra tiếng cười là được rồi."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Giấu Mối 2

Lam Hi Thần đem ống tiêu dịch chuyển ra, nói: "Ngụy Công Tử!"

Hắn là nhắc nhở Ngụy Vô Tiện, thân thể hiện tại này của hắn vốn là thuộc về Mạc Huyền Vũ, mà Mạc Huyền Vũ, cùng Kim Quang Dao cũng là có quan hệ máu mủ. Lại còn là quan hệ máu mủ này so với Kim Lăng còn muốn gần hơn. Như Nhiếp Minh Quyết bởi vậy đem oán khí đặt ở trên người hắn, chỉ sợ càng khó mà đối phó.

Hắn còn chưa nói câu tiếp theo, Lam Vong Cơ liền tiến đến gần, thoát nhìn lạnh nhạt lại trấn định lắc đầu.

Lam Hi Thần lập tức minh bạch, ý là bảo hắn: Không cần lo lắng.

Lam Vong Cơ tin tưởng, Ngụy Vô Tiện không có vấn đề.

Ngụy Vô Tiện ngoài miệng huýt sáo, dưới chân giẫm lên mặt đất. Tiếng huýt nhẹ nhõm mà mãi nguyện, nhưng ngoài gió táp mưa sa, thây ngã khắp nơi Quan Âm Miếu, âm thanh này cho dù réo rắt, lại biến hoá kỳ lạ. Trong góc Giang Trùng cùng Kim Lăng, Ôn Ninh nghe xong, tựa hồ có một cổ xúc động mãnh liệt lại thúc đẩy hắn đứng lên, nhưng tạm thời chưa khôi phục được sức, giãy dụa hai cái, lại ngã xuống. Giang Trùng cùng Kim Lăng đồng thời vô thức đưa tay tiếp hắn, tiếp được, lại đồng thời làm ra một bộ dáng ngẫm nghĩ lập tức đem hắn để xuống.

Ngụy Vô Tiện một bên cười mỉm huýt sáo khôi hài, một bên phụ bắt tay vào làm, không nhanh không chậm lui lại.

Nhiếp Minh Quyết đứng ở chỗ cũ, tại thời điểm Ngụy Vô Tiệm lui bước đầu tiên, hần phản ứng lạnh lùng; thời điểm lui thứ ba, như trước thờ ơ, đến bước thứ bảy, hần tựa hồ rốt cuộc kiềm nén không được, hướng Ngụy Vô Tiệm lui về phía sau một bước.

Ngụy Vô Tiệm thúc đẩy lui về sau, chính là phía chiếc quan tài phía sau Quan Âm Miếu kia.

Chỉ cần để cho hần đi vào, Ngụy Vô Tiệm liền có biện pháp phong bế hần.

Khói độc sớm đã tiêu trừ hầu như không còn, làn khói mỏng manh còn lại không đủ tạo uy hiếp. Khuôn mặt Nhiếp Minh Quyết xanh lét bị dẫn tới hòm quan tài lúc trước, có bản năng kháng cự lại đồ vật này. Ngụy Vô Tiệm vòng quanh quan tài đi một vòng.

Tất cả mọi người nín thở ngưng thần nhìn chăm chăm bên này, nhất là Lam Vong Cơ. Ngụy Vô Tiệm một bên ung dung huyết sáo, một bên ung dung ánh mắt đưa qua. Tầm mắt một khi đánh lên, hần liền đối với Lam Vong Cơ nháy mắt một cái.

Dường như cần phải một cây kẹo đường, Lam Vong Cơ trong lòng gợn lên chút sóng, trong nháy mắt bình tĩnh lại. Ngụy Vô Tiệm có chút đặc ý quay đầu, trước mặt Nhiếp Minh Quyết, vỗ vỗ quan tài.

Rốt cục, Nhiếp Minh Quyết chậm chạp bước xuống.

Nhưng tại thời điểm hần sắp đem trên thân trở mình đi vào, bỗng nhiên từ Lam Hi Thần sau lưng hét thảm một tiếng.

Nhiếp Minh Quyết lập tức ngừng lại, cùng những người khác, quay đầu lại. Chỉ thấy Tô Thiệp lưng mang Kim Quang Dao nửa tỉnh nửa mê, một tay nâng chân của hần, một tay cầm kiếm nhặt được trên mặt đất, thân kiếm vấy máu. Mà Nhiếp Hoài Tang ngã xuống đất, ôm lấy chân của mình đau

đến lẫn qua lẫn lại. Thấy thế, Lam Hi Thần rút kiếm ra khỏi vỏ, chuôi kiếm hướng phía trước, đả kích thanh kiếm Tô Thiệp cầm trên tay.

Tô Thiệp mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, lúc này buông tay. Kiếm đã đâm bị thương Nhiếp Hoài Tang, trong không khí bay tới một tia mùi máu tươi, Nhiếp Minh Quyết trong cổ xì xào rung động, thân thể cũng dờn ra xa hòm quan tài.

Ngụy Vô Tiện trong nội tâm mắng to: "Như thế nào liền phá hư chuyện tốt của ta! ! !"

Nhiếp Hoài Tang cùng Nhiếp Minh Quyết chính là huynh đệ, Nhiếp Minh Quyết ngửi được máu của hắc, sẽ không dẫn đến phát sát khí, nhưng sẽ để cho hắc hết sức tò mò. Tình huống hiện nay, hắc đang rất tốt, bị hấp dẫn qua, giờ lại khiến cho hắc chú ý tới Kim Quang Dao. Mà giết Kim Quang Dao, hung tính của hắc tất nhiên sẽ càng lớn, càng khó kiềm chế!

Quả nhiên, hắc thoáng cái nhìn ra người đang được công trên lưng là ai, Ngụy Vô Tiện huyết sáo cũng không ngừng được hắc. Nhiếp Minh Quyết một hồi vọt tới, hướng Kim Quang Dao đánh ra một chiêu!

Tô Thiệp mãnh liệt nghiêng thân, dùng mũi chân hất lên thanh trường kiếm bị đánh rơi, vận khởi toàn bộ linh lực đâm về trái tim của Nhiếp Minh Quyết. Có lẽ là đối mặt sinh tử, một kiếm này cực kì hung ác, thân kiếm được rót đầy linh lực của hắc, quang hoa lưu chuyển, xán xán sinh huy, đều đặc sắc kinh diễm hơn so với những kiếm hắc thấy trước kia, Ngụy Vô Tiện cũng nhìn không được nữa thán thưởng một tiếng xinh đẹp. La một tiếng, Nhiếp Minh Quyết cũng bị một kiếm bạo phát này làm cho lui một bước dài. Linh quang hơi tiêu, Nhiếp Minh Quyết liền lần nữa tiến lên, không buông tha Kim Quang Dao. Tô Thiệp tay trái đem Kim Quang Dao hướng Lam Hi Thần ném qua, tay phải cầm kiếm gậy cắt vào yết hầu Nhiếp Minh Quyết.

Cho dù Nhiếp Minh Quyết toàn thân cao thấp như cứng như sắt thép đao thương bất nhập, khe hở ở cổ kia của hắc cũng có sơ hở!

Nếu như một kiếm này thành công, cho dù không thể hàng phục Nhiếp Minh Quyết, ít nhiều cũng có thể tranh thủ một chút thời gian. Nhưng một kiếm này lại không thành công. Thanh kiếm này rồi mới bởi vì Tô Thiệp đột nhiên bạo phát quá nhiều linh lực, vượt ra khả năng chịu đựng của nó, đến giữa đường, bị gãy mất. Mũi kiếm của Tô Thiệp chưa chạm đến yết hầu Nhiếp Minh Quyết, tay phải của Nhiếp Minh Quyết đã đâm xuyên ngực hắc.

Tô Thiệp chớp mắt. Hắc thậm chí chưa kịp phun ra một búng máu, hoặc để lại di ngôn, trong ánh sinh khí đều bị dập tắt.

Tô Thiệp đem Kim Quang Dao đẩy đến Lam Hi Thần bên kia, Lam Hi Thần tiếp được hắc, không lâu sau, Kim Quang Dao liền toát mồ hôi lạnh tỉnh lại. Bởi vì màn vừa rồi, Lam Hi Thần không dám cùng hắc dựa vào thân cận, đem Kim Quang Dao thả trên mặt đất, ngẩng đầu chỉ thấy Tô Thiệp ngã xuống. Kim Quang Dao co quắp trên mặt đất, nỗ lực ngồi dậy, cũng nhìn thấy một màn này.

Không biết là bởi vì bị chặt đứt tay cùng phần bụng máu chảy mãnh liệt, đau dữ dội, hay còn là bởi vì nguyên nhân khác, hắc trong hốc mắt mơ hồ ngẩn lệ. Không để cho hắc có cơ hội thở hay là thè lưỡi ra liếm miệng vết thương, Nhiếp Minh Quyết rút tay ra, lại xoay người, đối với hắc nhìn chăm chăm lên.

Sự cứng rắn, lạnh lùng cùng nét nghiêm nghị trên mặt kia, cùng hắc khi còn sống giống như đúc, chính là bộ dáng Kim Quang Dao sợ nhất.

Kim Quang Dao liền nước mắt cũng bị dọa trở về, thanh âm phát run nói: "... Nhị ca..."

Lam Hi Thần thay đổi mũi kiếm, Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ cũng từng người đàn thổi. Nhưng mà còi huýt đã bị bài trừ, muốn hiệu quả lần nữa, không có khả năng lập tức thực hiện, còn phải đợi trong chốc lát.

Lúc này, chợt nghe một người kêu lên: "Ngụy Vô Tiện!"

Ngụy Vô Tiện lập tức nói: "Cái gì?"

Đáp xong mới phát hiện là Giang Trường, Ngụy Vô Tiện hơi cảm thấy kinh ngạc. Giang Trường không có trực tiếp trả lời, mà là từ trong tay áo lấy ra một vật, quăng ra. Ngụy Vô Tiện vô thức đưa tay tiếp được, cúi đầu vừa nhìn.

Toàn thân đen bóng, hoa đỏ tươi.

Trần Tình!

Tay vừa sờ đến cây sáo quen thuộc, Ngụy Vô Tiện liền kinh ngạc, không nghĩ ngợi mà đem nó giơ lên bên môi, đang muốn thổi, quát lên: "Lam Trạ!"

Lam Vong Cơ khẽ gật đầu, không nói nhiều, tiếng đàn cùng tiếng sáo đồng thời tấu vang.

Cầm như băng tuyết, sáo như chim bay. Một áp chế, một hướng dẫn. Tương hợp hai người, Nhiếp Minh Quyết thân thể lay động một cái, rất cục, nửa bắt buộc mà đem bước chân hướng Kim Quang Dao lúc trước dịch chuyển khỏi.

Hắn từng bước một, cầm sáo hợp tấu điều khiển, cứng ngắt lần thứ hai hướng kia miệng quan tài đi đến. Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ cũng từng bước một tới gần hắn. Chờ hắn khẽ đảo tiến đến miệng quan tài, hai người không hẹn mà cùng đá nắp quan tài một đá, nắp quan tài bay lên.

Ai ngờ, nắp quan tài sắp khép lại, Nhiếp Minh Quyết phần nộ trợn hai mắt, đột nhiên nhô tay lên.

Nằm trong quan tài Nhiếp Minh Quyết phảng phất đột nhiên phát hiện mình rồi mới bị người lừa gạt, rống giận muốn bay lên lật tung. Lam Vong Cơ phản ứng cực nhanh, một tay phất lên, tay áo nhẹ nhàng, đem Thất Huyền Cốt Cầm đặt lên phía trên nắp quan tài, đem nắp quan tài vừa bị nhô lên hai tắc lại ép xuống, đón lấy đàn liên nhìn không chớp mắt, như không có việc gì tiếp tục khảy đàn.

Nắp quan tài một đầu bị ngăn chặn, bên kia lại bị Nhiếp Minh Quyết đá lên, Ngụy Vô Tiệm nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên, dè lại, tay phải đem Trần Tình cắm vào hông, nhanh chóng cắn nát tay trái ngón tay, như nước chảy mây trôi tại nắp quan tài bên trên vẽ hạ xuống Xuyên Long Phi Phượng vũ, máu tươi vẽ chú văn, không hề gián đoạn, một bút đến cùng!

Đến lúc này, người trong quan tài trong quan tài mới dần dần dừng lại.

Ngụy Vô Tiệm nhẹ nhàng thở dài thở một hơi, Lam Vong Cơ cũng Thất Huyền Cầm.

Cẩn thận cảm ứng trong chốc lát, xác định dưới nắp quan tài không có sức mạnh, Ngụy Vô Tiệm lúc này mới đứng lên, nói: "Tính tình thật không hảo, đúng không."

Hắn đứng ở quan tài, cao hơn quá nhiều, Lam Vong Cơ thu cầm, mở to đôi mắt màu nhạt nhẽo, ngẩng đầu nhìn hắn. Ngụy Vô Tiệm cúi đầu xuống, tay trái nhịn không được gãi gãi khuôn mặt trắng bóc kia, không biết là không cẩn thận hay là cố ý, chọc lên vài đạo huyết hồng. Lam Vong Cơ cái gì cũng không nói, sờ sờ trong lòng, không có khăn tay, liền không có sát, nói: "Xuống đây đi."

Ngụy Vô Tiệm lúc này mới cười nhảy xuống.

Bên này thoáng an tĩnh, bên kia, Nhiếp Hoài Tang lại bắt đầu ai ai đau nhức kêu.

Hắn nói: "Hi Thần Ca! Người nhanh tới giúp ta nhìn xem, chân của ta còn cùng thân thể hợp không!"

Lam Hi Thần đi qua, đè lại hắn một phen xem, nói: "Hoài Tang, không có việc gì, không cần sợ hãi, chân không có đứt. Chỉ là đâm rách một chỗ."

Nhiếp Hoài Tang khùng bố mà nói: "Đâm rách! Đâm rách còn không sợ hãi. Đâm xuyên qua a, Hi Thần Ca cứu mạng a."

Lam Hi Thần nói: "Không có nghiêm trọng như vậy."

Nhiếp Hoài Tang hay là ôm chân đầy đất lăn qua lăn lại, Lam Hi Thần biết hắn sợ nhất đau nhức, liền từ trong lòng lấy ra chai thuốc, phóng tới Nhiếp Hoài Tang trong tay, nói: "Giảm đau."

Nhiếp Hoài Tang vội vàng lấy thuốc tới ăn, vừa ăn vừa nói: "Ta như thế nào xui xẻo như vậy, tự nhiên bị cái tên Tô Thiệp kia nửa đường bắt tới, hắn muốn chạy trốn còn đâm ta một kiếm! Không biết đối phó ta chỉ cần trực tiếp đẩy ra là được rồi mà, sao phải động đao động kiếm..."

Lam Hi Thần đứng dậy quay đầu lại. Kim Quang Dao ngồi tại mặt đất, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, tóc hơi tán loạn, trán tràn đầy mồ hôi lạnh, chặt vật đến cực điểm. Ước chừng là vị trí tay bị chặt đứt đau đến lợi hại, nhin không được nhẹ giọng ngâm hai tiếng.

Hắn giương mắt nhìn Lam Hi Thần. Tuy cái gì cũng không có nói, có thể bày bộ dáng chặt tay, còn có ánh mắt thâm trầm, không một không nhiều khó làm cho người ta sinh lòng thương cảm.

Lam Hi Thần nhìn hắn trong chốc lát, thở dài một tiếng, hay là lấy ra thuốc bột.

Ngụy Vô Tiện nói: "Lam Tông Chủ."

Lam Hi Thần nói: "Ngụy Công Tử, hãn hiện tại... Bộ dạng này, hãn là làm không được cái gì. Không cứu chữa hãn, sợ là muốn chết ở chỗ này. Còn có nhiều sự tình chưa hỏi."

Ngụy Vô Tiện nói: "Lam Tông Chủ, ta minh bạch, ta không phải không để cho người cứu hãn, ta là nhắc nhở người cẩn thận hãn. Tốt nhất cấm hãn nói, không muốn để cho hãn nói chuyện."

Lam Hi Thần khẽ gật đầu, đối với Kim Quang Dao nói: "Kim Tông Chủ, người đã nghe được. Thỉnh người đừng làm động tác vô vị gì. Bằng không vì phòng ngừa vạn nhất, người có bất kỳ động tác gì, ta đều không nể mặt."

Kim Quang Dao gật gật đầu, thấp giọng nói một câu: "... Đa tạ."

Lam Hi Thần cúi người, cẩn thận xử lý vết thương cho hãn, Kim Quang Dao một đường run rẩy. Thấy nghĩa đệ phong quang vô hạn ngày xưa rơi vào kết cục như vậy, Lam Hi Thần không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ có thể lắc đầu.

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ đi đến góc hẻm lách. Ôn Ninh còn nửa suy sụp tư thế xấu hổ ngã vào Giang Trường cùng Kim Lăng. Ngụy Vô Tiện đem hãn đặt ngang trên mặt đất, kiểm tra cái lỗ đen kia, cực kỳ sâu muện: "Người xem người này... Nên dùng vật gì chặn mới tốt..."

Giang Trường là trầm mặc, Kim Lăng thì là nửa muốn nói nửa không.

Bên kia Lam Hi Thần xử lý Kim Quang Dao xong, thấy Kim Quang Dao đau đến nhanh ngất đi thôi, vốn là muốn mượn lúc khiển trách hãn một phen Lam Hi Thần đúng là vẫn còn không đành lòng, quay đầu lại nói: "Hoài Tang, đưa lọ thuốc cho ta."

Nhiếp Hoài Tang ăn hai hạt bột đầu liền đem chai thuốc thu vào trong lòng, vội hỏi: "A, hảo." Cúi đầu một hồi tìm kiếm, lúc đưa ra, đang muốn đưa cho Lam Hi Thần, đột nhiên đồng tử co rút lại, kinh khủng muôn dạng mà nói: "Hi Thần Ca cần thận sau lưng! ! !"

Lam Hi Thần nguyên bản liền đối với Kim Quang Dao một mực đề phòng, kéo căng một cây dây cung, thấy biểu tình Nhiếp Hoài Tang, cộng thêm âm thanh kinh hô, trong nội tâm mát lạnh, không cần nghĩ ngợi địa rút ra bội kiếm, hướng sau lưng đâm tới.

Kim Quang Dao bị hấn một kiếm đâm thủng, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ cũng đột nhiên xuất hiện biến cố mà cả kinh.

Ngụy Vô Tiện nói: "Chuyện gì xảy ra? !"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Ta ta ta... Vừa mới nhìn rõ Tam ca... Không phải, trông thấy Kim Tông chủ đưa vào sau lưng, không biết có phải hay không là..."

Kim Quang Dao cúi đầu nhìn một kiếm xuyên qua ngực mình, bờ môi mấp má, muốn nói chuyện, lại bởi vì đã bị hạ cấm ngôn, không thể nói gì.

Ngụy Vô Tiện cảm thấy tình hình này có chút không đúng, không đợi hấn đặt câu hỏi, Kim Quang Dao ho ra một búng máu, nói: "Lam Hi Thần!"

Lam Vong Cơ gỡ cấm ngôn của hấn.

Kim Quang Dao hiện tại toàn thân đều là tổn thương, tay phải bị khối độc tổn thương, tay trái đứt cổ tay, phần bụng bị đâm thủng, quanh thân vết máu loang lổ, vừa rồi đều miễn cưỡng, lúc này không biết có phải hồi

quang phản chiếu, vậy mà dựa vào sức chính mình liền đứng lên, vừa hận âm thanh hô một lần: "Lam Hi Thần."

Lam Hi Thần thất vọng lại khổ sở mà nói: "Kim Tông Chủ, ta nói rồi. Nếu người còn có động tác, ta sẽ không nể mặt."

Kim Quang Dao hung dữ địa xì một tiếng khinh miệt, nói: "Vâng! Người nói qua. Đối với người có sao? !"

Hắn trước mặt người khác từ trước đến nay đều là một bộ tao nhã, phong độ nhẹ nhàng, lúc này nét mặt hung dữ. Thấy hắn bộ dáng khác thường, Lam Hi Thần cũng cảm giác xảy ra vấn đề gì, lập tức quay đầu nhìn lại Nhiếp Hoài Tang. Kim Quang Dao ha ha cười nói: "Người nhìn hắn làm gì? Đừng nhìn! Người nhìn ra cái gì. Ngay cả ta nhiều năm như vậy đều không nhìn ra nha. Hoài Tang, người coi như không tệ a!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Giấu Mối 3

Nhiếp Hoài Tang ghen hòng nhìn trần trối, hăn đột nhiên bị chỉ trích sợ tới mức lời đều cũng không nói ra được.

Kim Quang Dao oán hận mà nói: "Ta cư nhiên là như vậy thua bởi trên tay người..."

Hăn mạnh mẽ chịu đựng muốn đi đến bên cạnh Nhiếp Hoài Tang, có thể thanh kiếm còn đang xuyên qua ngực của hăn, đi tới một bước, lập tức toát ra vẻ thống khổ. Lam Hi Thần cũng không thể cho hăn một kích trí mạng, lại không thể tùy tiện rút kiếm, bật thốt lên: "Đừng động!"

Kim Quang Dao cũng xác thực đi không được rồi. Hăn một tay nắm chặt mũi kiếm, định trụ thân hình, phun ra một búng máu, nói: "Hảo một cái 'Hỏi gì cũng không biết' ! Cũng khó trách... Tu vi chênh lệch sợ cái gì, viết thư đưa tin châm ngòi thổi gió không là đủ rồi!"

Nhiếp Hoài Tang run rẩy nói: "Thư? Thư? Thư gì? Hi Thần ca các người tin ta, ta mới vừa rồi là thật sự thấy được hăn..."

Kim Quang Dao sắc mặt dữ tợn, quát: "Người!"

Hăn lại muốn hướng Nhiếp Hoài Tang đánh tới, kiếm bên trong lại đâm một tấc, Lam Hi Thần cũng nói: "Đừng động!"

Bởi vì lúc trước hăn đã chịu của Kim Quang Dao vô số thiệt thòi, trải qua nhiều lần, lần này cũng khó tránh khỏi lòng mang cảnh giác, hoài nghi hăn là vì bị Nhiếp Hoài Tang vạch trần sau lưng, dưới tình thế cấp bách

mới cố ý căn ngược lại, chỉ vì lần nữa khiến cho hấn phân tâm. Kim Quang Dao dễ như trở bàn tay đã hiểu ánh mắt của hấn, giận quá thành cười, nói: "Lam Hi Thần! Ta cả đời này nói dối vô số, hại vô số người, như người nói, giết cha, giết huynh, giết vợ, giết sư, giết hữu, thiên hạ chuyện xấu ta cái gì chưa làm qua!"

Phổi của hấn tựa hồ bị đâm xuyên qua một mảnh, hít một hơi, giọng khàn khàn: "Chỉ là duy nhất chưa từng nghĩ sẽ hại người!"

Lam Hi Thần giật mình.

Kim Quang Dao lại thở hỗn hển mấy hơi thở, cầm lấy kiếm của hấn, nói: "... Lúc trước người ở Vân Thâm Bất Tri Xử không biết vị trí bị thiêu hủy chạy thực mạng bên ngoài, người trong lửa cứu người chính là ai? Về sau Cô Tô Lam Thị xây dựng lại Vân Thâm Bất Tri Xử, người tương trợ là ai? Qua nhiều năm như vậy, ta chưa từng chèn ép qua Cô Tô Lam Thị, lần đó không phải là lúc nào cũng vậy! Ngoại trừ lần này ta tạm đè ép linh lực người, ta chưa từng có lỗi qua với người cùng gia tộc của người? Khi nào đối với người làm chuyện xấu!"

Nghe những chất vấn này, Lam Hi Thần không có phương pháp thuyết phục chính mình đi đối với hấn sử dụng cấm ngôn. Kim Quang Dao nói: "Tô Mẫn Thiện bất quá bởi vì năm đó ta nhớ kĩ tên của hấn liền có thể như thế báo đáp ta. Mà người, Trạch Vũ Quân, Lâm Tông Chủ, như cũ giống như Nhiếp Minh Quyết không tha cho ta, một con đường sống cũng không chịu cho ta!"

Câu này nói xong, Kim Quang Dao đột nhiên cấp tốc lui về phía sau, thoát kiếm mà ra. Giang Trường hô: "Hấn muốn chạy trốn!"

Lam Hi Thần hai bước tiến lên, không cần tốn nhiều sức liền đem hấn bắt lại. Kim Quang Dao hiện tại thành cái dạng này, chạy trốn nhanh hơn nữa cũng không có nơi nào đi, coi như là Kim Lăng bịt kín con mắt cũng có

thể bắt lấy hắc. Huống chi hắc nhiều chỗ bị thương, lại trúng một kiếm trí mạng, sớm đã không cần phòng bị. Ngụy Vô Tiện lại đột nhiên phản ứng kịp, quát: "Hắc không phải là muốn chạy trốn, Lam Tông Chủ tránh xa hắc!"

Đã muộn, Kim Quang Dao đi đến phía trên nắp quan tài, tích tí tách máu tươi phá giải bùa chú Ngụy Vô Tiện trước kia họa qua, phá hủy phù văn, theo khe hở chảy vào quan tài.

Nhiếp Minh Quyết đã bị phong ấn, mãnh liệt phá hòm quan tài mà ra!

Nắp quan tài chia năm xẻ bảy, một cánh tay giữ cổ Kim Quang Dao, một cánh tay khác, thì dò xét hướng cổ Lam Hi Thần.

Kim Quang Dao không phải là muốn chạy trốn, mà là muốn liều mạng cuối cùng một hơi đem Lam Hi Thần dẫn tới Nhiếp Minh Quyết, đồng quy vu tận!

Lam Vong Cơ rút Tị Trần, nhanh như điện chớp lấy hướng bên kia đâm tới, Nhiếp Minh Quyết gần như căn bản không sợ loại tiên khí này, cho dù là Tị Trần đánh trúng vào hắc, hơn phân nửa cũng không cách nào ngăn cản hắc tiến lại gần cổ Lam Hi Thần trong cự ly gan tấc.

Cánh tay còn kém chút xiu nữa là tóm được cổ Lam Hi Thần, Kim Quang Dao dùng lực còn sót lại tay phải mãnh liệt đem Lam Hi Thần đẩy ra.

Bản thân hắc tất bị Nhiếp Minh Quyết bóp cổ kéo vào trong quan tài, giơ lên cao, tựa như giơ một con rối. Kim Quang Dao thống khổ vùng vẫy hai cái, ở đây tất cả đã nghe được tàn nhẫn dị thường mà lại rõ ràng một tiếng "Khách khách" .

Kim Lăng không tự chủ được đầu vai run lên, nhắm mắt bịt tai, không dám nhìn.

Lam Hi Thần bị đẩy lui vài bước, Lam Vong Cơ trong miếu này đến sau lưng tượng Quan Âm bằng gỗ mà vỗ, thần tượng quanh thân rung động, hướng quan tài bên kia bay đi.

Nhiếp Minh Quyết còn đang xem xét cỗ thi thể này, một tượng Quan Âm đánh úp lại, nện hấn năm xuống.

Nắp quan tài đã nứt ra, tượng Quan Âm này liền bị sung làm nắp quan tài, phong bế giam cầm Nhiếp Minh Quyết trong quan tài. Ngụy Vô Tiện nhảy lên, dẫm lên, phòng ngừa trong quan tài hung thi lần nữa bạo khởi. Nhiếp Minh Quyết ở phía dưới một chướng đánh lên tượng, muốn xuất ra, Ngụy Vô Tiện cũng bị chấn động, ngã trái ngã phải, suýt nữa bị hạ xuống. Hấn loáng choáng vài cái, phát hiện căn bản không thể ra tay vẽ bùa, nói: "Lam Trạ mau mau nhanh, người mau cùng ta giẫm lên, thêm nhiều trọng lượng, hấn nếu như lại phá tan bức tượng này..."

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiện cảm thấy thân thể của mình cùng tầm mắt đều nghiêng.

Lam Vong Cơ cầm chặt quan tài, đem quan tài một mặt nhấc lên.

Hấn chỉ dựa vào một tay phải, liền đem hòm quan tài, trong quan có hai người chết, trên quan tài có một tòa Quan Âm, trên tòa Quan Âm có Ngụy Vô Tiện, lên cách mặt đất.

Ngụy Vô Tiện: "..."

Cho dù hấn đã sớm biết Lam Vong Cơ có lực cánh tay kinh người, nhưng này... Quá kinh người!

Lam Vong Cơ không đổi sắc, tay trái xuất một cây ngân sắc Cầm Huyền. Cầm Huyền như Phi Toa đồng dạng, bay vòng quanh quan tài cùng Quan Âm như quần mấy chục vòng, đem hai thứ đồ này buộc cùng một chỗ. Sau

đó là cây thứ hai, thứ ba... Xác nhận Nhiếp Minh Quyết cùng Kim Quang Dao đã bị phong bế, hẳn lúc này mới đột nhiên buông tay phải.

Quan tài rơi xuống đất, phát ra âm thanh, Ngụy Vô Tiệp cũng nghiêng một cái, Lam Vong Cơ nghênh đón tới, đón hẳn tiếp đất, lập tức vững vàng thả trên mặt đất.

Tay ôm ngàn cân, tại thời điểm ôm Ngụy Vô Tiệp, lại là vô cùng nhẹ nhàng.

Lam Hi Thần kinh ngạc nhìn chăm chăm bị bảy cây Cầm Huyền phong ấn miệng quan tài, còn tại thất thần. Nhiếp Hoài Tang đưa tay, ở trước mặt hẳn lung lay, vẻ sợ hãi nói: "... Hi, Hi Thần Ca, người không sao chứ?"

Lam Hi Thần nói: "Hoài Tang, vừa rồi, hẳn thật sự ở sau lưng muốn tập kích ta sao?"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Ta dường như là thấy được..."

Nghe hẳn lấp bắp, Lam Hi Thần nói: "Người lại tí mĩ ngẫm lại."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Người hỏi như vậy ta, ta không dám xác định... Thực chính là dường như..."

Lam Hi Thần nói: "Không muốn dường như! Đến cùng có hay không!"

Nhiếp Hoài Tang làm khó mà nói: "... Ta không biết, ta thật sự không biết a!"

Nhiếp Hoài Tang mỗi lần bị ép, cũng chỉ lặp lại một câu này. Lam Hi Thần đem cái trán vùi vào trong tay, đầu đau muốn nứt, không muốn nói thêm.

Bỗng nhiên, Ngụy Vô Tiệp nói: "Hoài Tang huynh."

Nhiếp Hoài Tang nói: "A?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ô Thiệp làm thế nào đâm bị thương người?"

Nhiếp Hoài Tang nói: "Hắn lưng mang Tam.. Kim Tông chủ chạy trốn, ta ngăn cản hắn, cho nên liền..."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Phải không? Ta nhớ được đường như lúc ấy chỗ người đứng, cũng không có ngăn cản bọn họ chạy trốn a."

Nhiếp Hoài Tang nói: "Không đến mức là ta cố ý đụng vào tìm đâm a..."

Ngụy Vô Tiệm cười cười, nói: "Ta không có nói như vậy."

Hắn chỉ là bỗng nhiên có một cái suy đoán. Hoặc là nói, một hệ liệt suy đoán.

Có lẽ Kim Quang Dao không có nói dối. Lúc Lam Hi Thần quay người đi tìm Nhiếp Hoài Tang lấy thuốc trong nháy mắt đó, hắn căn bản không có làm cái gì khác thường.

Hắn cuối cùng cho rằng Nhiếp Hoài Tang là người đưa tin không phải là không có lý do gì.

Người đưa tin kia cần nhiều thời gian tiền bạc để tra ra chân tướng khi xưa, tất nhiên không phải là hạng hời hợt hoặc là sơn dã ẩn sĩ.

Hắn không có ngay từ đầu liền đem thư đưa cho tất cả Gia Chủ, khả năng bởi vì mục đích của hắn xa hơn.

Hắn muốn không chỉ là để cho Kim Quang Dao thân bại danh liệt, càng trọng yếu hơn, là để cho Kim Quang Dao "cùng người khác là địch" .

Trong thư là lời đồn xấu. Thế nhưng, lời đồn xấu, cũng không nguy hiểm đến tánh mạng. Nhất là Kim Quang Dao am hiểu ăn nói, có lẽ hắn tiêu phí

một phen công phu, liền có thể tự bào chữa.

Nhưng mà, Kim Quang Dao động thủ trù tính lần thứ hai vây quét Loạn Táng Cường, đây mới là trí mạng. Bởi vì trận này vây quét, suýt nữa người bị hại chết chính là những gia tộc này, bọn họ bản thân bị hao tổn, mới chân chính đối đầu Kim Quang Dao.

Cho nên người đưa tin không trực tiếp đem thư đến công bố cho mọi người, mà là trước một mình cho Kim Quang Dao một phần, uy hiếp hắt tại bảy ngày sau công bố thiên hạ. Chính là phong thư này, mới khiến cho Kim Quang Dao kiên định sát tâm, chuẩn bị hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, tiên hạ thủ vi cường.

Người đưa tin am hiểu thâm sâu, bảo trì bình thản, đoán chắc vây quét thất bại, quần chúng phản nộ, mới khiến cho phong thư này hiện ra trước mặt mọi người. Vì vậy lời đồn xấu chồng chất cùng một chỗ, đột nhiên bạo phát, một lần trí mạng, không thể xoay ngược được tình thế.

Mà nếu như muốn cam đoan vây quét thất bại, hẳn liền lợi dụng Ngụy Vô Tiện cùng Lâm Vồng Cơ.

Ngụy Vô Tiện bỗng nhiên nghĩ đến, Nhiếp Hoài Tang cả ngày chạy đến Cô Tô Lam Thị cùng Lan Lăng Kim thị, thật sự sẽ không nhận ra Mạc Huyền vũ sao?

Tại thời điểm Ngụy Vô Tiện quay về hậu thế, hẳn lần đầu tiên cùng Nhiếp Hoài Tang gặp mặt, Nhiếp Hoài Tang biểu hiện được hoàn toàn không nhận ra hẳn, còn hỏi qua Lâm Vồng Cơ hẳn là ai. Mạc Huyền vũ năm đó tốt xấu cũng "dây dưa" qua Kim Quang Dao, liền Kim Quang Dao trong mật thất đều xảy ra, mà Nhiếp Hoài Tang cũng là thường tìm Kim Quang Dao, cho dù hẳn và Mạc Huyền vũ không quen, khả năng mật đều chưa thấy lại nhiều đến bao nhiêu?

Này tính khả năng đó, còn không bằng hăn cố ý giả bộ như không nhận ra Mạc Huyền vũ. Tại sao phải cố ý giả bộ như không nhận ra?

Tự nhiên là thăm dò "Mạc Huyền Vũ", đến cùng xem xét có phải Mạc Huyền Vũ chân chính hay không.

Từ điều này, Ngụy Vô Tiệm bắt đầu từ đầu từng bước một liên tưởng cả sự kiện đã trải qua.

Nhiếp Hoài Tang biết đại ca là bị ai làm hại, cũng phát hiện Nhiếp Minh Quyết thi thể không cánh mà bay, tìm kiếm khắp nơi. Nhưng mà, tiêu phí mấy năm vất vả, lại chỉ tìm được một tay phải, liền kẹt tại một bước này, không được bước tiếp theo chỉ dẫn, tay phải lại còn hung hãn dị thường, khó có thể chế phục, tiếp tục lưu lại bên người ngoại trừ dẫn phát tai ương thì không còn cách nào khác, vì vậy hăn nghĩ tới một người, am hiểu nhất ứng phó loại vật này.

Di Lăng Lão tổ.

Thế nhưng là Di Lăng Lão tổ đã bị bầm thây vụn đoạn, như thế nào triệu hồi?

Vừa gặp lúc này, Mạc Huyền Vũ bị Kim Quang Dao trục hạ khỏi Kim Lân đài. Vì vậy, trong lòng biết việc này khác thường, Nhiếp Hoài Tang liền tới Mạc gia trang tìm hăn, nhìn xem có thể tìm ra Kim Quang Dao nhược điểm. Ai ngờ, hai người hàn huyên một hồi, Nhiếp Hoài Tang biết buồn khổ của Mạc Huyền Vũ, đã biết Kim Quang Dao trong mật thất cất giấu cấm Thuật Tàn Quyển.

Vì vậy, Nhiếp Hoài Tang giựt dây Mạc Huyền vũ, thử dùng Cấm Thuật hiển xác tiến hành trả thù.

Thình phương nào Lệ Quý?

Di Lăng Lão tổ.

Hắn giựt dây Mạc Huyền Vũ, phái người đang âm thầm giám thị, vừa có động tĩnh liền có thể nhận được tin tức, sau đó ném ra củ khoai nóng bỏng tay: Tay trái của Nhiếp Minh Quyết.

Thế nhưng, hắn cũng không đặt quá nhiều hi vọng lên Mạc Huyền Vũ, rốt cuộc Cấm Thuật chỉ là trong truyền thuyết, thất bại dễ hơn so với thành công. Cho nên hắn còn một cái kế hoạch, trong kế hoạch ắt không thể thiếu nhân vật, chính là Lam gia tiểu bối.

Tại Mạc gia trang phụ cận rải thi, để cho bọn họ hưởng Cô Tô Lam Thị cầu trợ, đối phó thi Cô Tô Lam Thị đương nhiên chỉ phái bọn tiểu bối. Nhưng mà bọn họ tới, thứ chờ lấy bọn họ lại là một tay trái hung tàn. Nguyên bản, bọn họ là hắn phải chết không thể nghi ngờ, mà chỉ cần bọn họ chết thảm, Cô Tô Lam Thị nhất định sẽ níu lấy này tay trái truy xét đến ngọn nguồn.

Vạn hạnh, Lam Gia tiểu bối đi đến Mạc gia trang cùng một ngày, lại đúng lúc Mạc Huyền Vũ dùng Huyết Trận.

Ngụy Vô Tiện thấu hiểu.

Lam Vong Cơ cũng nhận ra.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Giấu Mối 4

Từ đó, kế hoạch bước đầu thành công, Nhiếp Hoài Tang không cần chính mình hao tâm tổn trí cố sức đi tìm thi thể Nhiếp Minh Quyết, đem nguy hiểm phiền phức đều giao cho Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ, chỉ cần mật thiết giám thị bọn họ là được.

Thanh Hà lần kia chính diện tiếp xúc, Nhiếp Hoài Tang giả bộ như không nhận ra Mạc Huyền Vũ, Ngụy Vô Tiện quả nhiên không có cảm thấy có cái gì không đúng. Hắn cũng đã mượn điều này bất động thanh sắc xác định, "Mạc Huyền Vũ" đã đổi người rồi.

Kim Lăng, Lam Tư Truy, Lam Cảnh Nghi tiểu bối dọc theo đường gặp được xác mèo chuyện lạ lần kia, rõ ràng là có người cố ý tạo ra dị tượng, cộng thêm thôn xóm gần đó vì bọn họ chỉ đường, không hề nghi ngờ, mục đích chỉ là muốn đem đám đệ tử thế gia không hiểu chuyện đời dẫn vào Nghĩa thành.

Thử nghĩ, nếu như lúc ấy Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ sơ sẩy một bước, không thể hoàn hảo bảo vệ bọn họ, để bọn họ xảy ra sai sót gì, khoản nợ hôm nay sẽ tính trên đầu Kim Quang Dao.

Tóm lại, có thể cho Kim Quang Dao bị định tội càng nhiều càng tốt, cẩn thận hưởng ác đồ phạm phải sai lầm, lưu lại nhược điểm càng nhiều càng tốt, có thể khiến hắn cuối cùng bị chết càng thảm càng tốt.

Ngụy Vô Tiện nói: "Nhiếp Tông chủ, thân thể Xích Tôn Phong, không phải là do người giữ sao?"

Nhiếp Hoài Tang gãi cái ót, nói: "Trước kia là ta. Đêm nay vừa nhận được tin tức, thì thể đại ca đặt ở Thanh Hà không cánh mà bay. Bằng không thì ta tại sao lại vội vàng địa Thanh Hà đuổi đến, còn nửa đường bị Tô Thiệp bắt tới..."

Lam Vong Cơ dùng Tị Trần đem hộp đen bên cạnh quan tài kia trở mình tới, nhìn lướt qua Chú Văn khắc phía trên, đối với Ngụy Vô Tiện nói: "Đầu lâu."

Hộp trước kia hẳn là dùng để chứa đầu Nhiếp Minh Quyết. Kim Quang Dao từ Kim Lâm Đài chuyển đi, hơn phân nửa liền đem nó chôn ở nơi này.

Ngụy Vô Tiện hướng hẩn gật đầu một cái, lại nói: "Nhiếp Tông Chủ, người trong quan tài này trước kia là cái gì không?"

Nhiếp Hoài Tang chậm rãi bị một luồng bị mưa to xối tóc đến sau tai, giống như bất đắc dĩ mà nói: "Ta làm sao biết? Ngụy huynh a, người hà tất một mực như vậy? Người thế nào hỏi, ta không biết là không biết a."

Ngụy Vô Tiện nhìn chăm chăm hẩn một hồi, cuối cùng vẫn dời mắt đi.

Phỏng đoán lại thiên y vô phùng, rốt cuộc cũng chỉ là phỏng đoán. Ai cũng không có chứng cứ.

Huống hồ, cho dù tìm ra chứng cứ, lại có thể chứng minh cái gì? Có thể đạt tới cái mục đích gì? Đả đảo người nào?

Vì huynh trưởng báo thù, trăm phương ngàn kế tìm một sự kiện, nghe không đáng trách, ít nhất không thể khiến trách rõ ràng. Cho dù tại quá trình này, coi người ngoài là quân cờ, xem tính mạng tiểu bối gia tộc khác như không có gì, nhưng dù sao cuối cùng đều hữu kinh vô hiểm, cũng không có tạo thành tổn thương thực chất.

Nhiếp Hoài Tang lúc này mặt mũi tràn đầy mờ mịt cùng bất đắc dĩ, có lẽ là ngại ngùng, hẳn không muốn thừa nhận chính mình từng đối với bọn tiểu bối Cô Tô Lam Thị cùng gia tộc khác động sát ý, hoặc là kế hoạch của hẳn không chỉ như thế, hẳn muốn che giấu vẻ mặt chân thực làm càng nhiều sự tình, đạt thành càng cao mục tiêu; cũng có khả năng căn bản không có phức tạp như vậy, có lẽ Ngụy Vô Tiện chỉ là suy đoán mà thôi, đưa tin, giết mèo, đem Nhiếp Minh Quyết đầu thân hợp nhất là một người khác hoàn toàn, Nhiếp Hoài Tang căn bản chính là cái hàng thật giá thật. Kim Quang Đạo, bất quá là hẳn bị Nhiếp Hoài Tang hô phá ý đồ đánh lén tạm thời dùng tới lời nói dối, ý nhiễu loạn tâm thần của Lam Hi Thần, thừa cơ kéo hẳn đồng quy vu tận. Rốt cuộc Kim Quang Đạo làm việc xấu, lúc nào nói dối, vùng cái gì đều không kỳ quái.

Về phần tại sao cuối cùng hẳn lại một khắc thay đổi chủ ý, đẩy Lam Hi Thần ra, ai có thể biết hẳn đến cùng nghĩ thế nào ?

Lam Hi Thần nâng trán trên mu bàn tay gân mạch nổi lên, giọng khó chịu: "... Hẳn đến cùng muốn như thế nào? Lúc trước ta cho rằng ta rất hiểu hẳn, về sau phát hiện ta không rõ ràng. Tối nay, ta hiểu lầm hẳn, đối với người hiện tại lại không rõ ràng."

Lam Hi Thần ngơ ngẩn nói: "Hẳn đến cùng muốn làm gì?"

Thế nhưng là, hẳn cũng không biết, người bên ngoài liền càng không khả năng sẽ có đáp án.

Trầm mặc một hồi, Ngụy Vô Tiện nói: "Chúng ta cũng đều dừng đứng đây. Rút mấy người ra ngoài tìm người, lưu lại mấy người, thủ tại chỗ này nhìn thứ này a. Miệng quan tài thêm mấy cây Cầm Huyền, không có cách nào khác phong bế Xích Phong Tôn lâu."

Phảng phất là để xác minh phán đoán của hẳn, miệng trong quan tài lại truyền ra tiếng bang bang.

Âm thanh từng trận, mang theo một cỗ lửa giận vô hình, Nhiếp Hoài Tang run một cái. Ngụy Vô Tiệp liếc hắt một cái, nói: "Thấy được chưa? Được lập tức đổi quan tài kiên cố, đào cái hố sâu, một lần nữa vùi vào đi, tối thiểu một trăm năm ở trong không thể mở ra. Vừa mở ra, cam đoan âm hồn bất tán, hậu hoạ vô cùng..."

Hắn còn chưa nói xong, xa xa đột nhiên truyền đến một tiếng chó sủa.

Ngụy Vô Tiệp nhất thời biến sắc.

Kim Lăng tinh thần chấn động, nói: "Tiên Tử!"

Kinh lôi đã qua, mưa to cũng hóa thành tí tách. Đêm đã qua, sắc trời hơi lạnh.

Linh Khuyển ướt đầm vung ra bốn chân, hướng về phía Kim Lăng. Một mắt chó ướt sũng, chân trước cách mặt đất người đứng lên, trên đùi Kim Lăng ô ô khê gọi. Ngụy Vô Tiệp trông thấy máu đỏ tươi từ hàm răng nhọn đang lúc duỗi ra, không ngừng liếm láp tay của Kim Lăng, sắc mặt trắng bệch, con mắt đăm đăm, há to miệng, cảm thấy linh hồn từ miệng trong phi lên trời. Lam Vong Cơ yên lặng đem hắn giấu sau lưng, tách rời tầm mắt hắn và Tiên Tử.

Ngay sau đó, mọi người đem Quan Âm Miếu đoàn đoàn bao vây, rút kiếm trên tay, thần sắc cảnh giác, phảng phất chuẩn bị đại sát một hồi. Nhưng mà, dẫn đầu nhảy vào trong miếu thấy rõ cảnh tượng, lại đều ngây ngẩn cả người. Nằm, đều chết, không chết, nửa nằm không nằm, muốn đứng không đứng. Nói tóm lại, cây ngã đầy đất, một đồng bừa bộn.

Cầm kiếm xông vào trước nhất, bên trái là Vân Mộng Giang thị người kia mười phần tinh anh, bên phải rõ ràng là Lam Khải Nhân. Lam Khải Nhân còn nét mặt kinh nghi, còn chưa mở miệng hỏi, nhìn thấy đầu tiên chính là Ngụy Vô Tiệp gần như dán trên người Lam Vong Cơ. Trong chớp

mắt, hắt cái gì đều quên hỏi, nộ khí trên khuôn mặt, đứng đấy, hự ra mấy hơi thở, râu mép rung động rung động phiêu phiêu.

Người kia chóng đoán được trong miếu không có gặp nguy hiểm, tiến lên đỡ Giang Trường, nói: "Tông Chủ, ngài không có sao chứ."

Lam Khải Nhân thì giờ kiểm quát: "Ngụy..."

Không đợi hắt nói xong, từ phía sau hắt lao ra vài đạo bạch y thân ảnh, nhao nhao reo lên: "Hàm Quang Quân!"

"Ngụy tiền bối!"

"Lão tổ tiền bối!"

Lam Khải Nhân bị một tên thiếu niên cuối cùng đụng phải một chút, suýt nữa ngã, giật sột lên nói: "Không cho phép đi nhanh! Không cho phép cao giọng ồn ào!"

Ngoại trừ Lam Vong Cơ đối với hắt hô một tiếng "Thúc phụ", không ai để ý đến hắt. Lam Tư Truy tay phải cầm lấy tay áo Lam Vong Cơ, tay trái cầm lấy cánh tay Ngụy Vô Tiệm, vui vẻ nói: "Quá tốt á! Hàm Quang Quân Ngụy tiền bối, các người cũng không có sao. Nhìn Tiên Tử gấp thành cái dạng kia, chúng ta tưởng các người gặp tình huống khó khăn."

Lam Cảnh Nghi nói: "Tư Truy người hồ đồ à..., làm sao có thể Hàm Quang Quân không giải quyết được tình huống nha, sớm liền nói người quan tâm dư thừa."

"Cảnh Nghi a, trên đường đi quan tâm dư thừa dường như là người đi."

"Bỏ đi á..., ít nói hươu nói vượn."

Ngụy Vô Tiệm dùng Tỏa Linh trong túi hòa với tẩm Phù Triện, cho Ôn Ninh ngăn chặn ngực, Ôn Ninh rốt cục có thể chính mình từ trên mặt đất

đứng lên. Lam Tư Truy khóe mắt liếc qua liếc thấy hăn, lập tức đem hăn cũng bắt qua, nhét vào trong vòng vây các thiếu niên, bảy mồm tám lưỡi mà thảo luận.

Nguyên lai Tiên Tử cản bị thương Tô Thiệp, một đường chạy như điên, tìm được tại đây một cái Vân Mộng Giang thị phụ thuộc gia tộc, trước cửa chó sủa không nghỉ. Tiểu Gia Chủ gia tộc kia thấy nó trên cổ đeo cái vòng hoàng kim đánh dấu gia huy, biết là nó có phần có lai lịch Linh Khuyển, chủ nhân tất nhiên thân phận cao quý, lại xem nó răng da lông trên đều có vết máu cùng thịt nát, rõ ràng trải qua một hồi chém giết, sợ là vị chủ nhân kia gặp phải nguy hiểm, không dám lãnh đạm, lập tức Ngự Kiếm mang đến Liên Hoa Ổ thông báo Vân Mộng Giang thị. Người Chủ gia sự tình khách khanh lập tức nhận ra là chó của tiểu Thiếu chủ Kim Lăng Linh Khuyển Tiên Tử, lập tức phái người xuất phát cứu viện.

Lúc ấy Cô Tô Lam Thị mọi người cũng sắp rời Liên Hoa Ổ, Lam Khải Nhân lại bị Tiên Tử ngăn trở đường đi. Nó nhảy dựng lên, cắn vạt áo Lam Tư Truy một mảnh vải trắng chặt vật, dùng móng vuốt đem nó chắp tay trên đầu, tựa hồ muốn đem vải trắng dính thành một vòng tròn trên đầu. Lam Khải Nhân ngạc nhiên, Lam Tư Truy lại bình tĩnh đại ngộ: "Tiên sinh, nó bộ dạng như vậy, như giống bắt chước nhà của chúng ta? Nó có phải hay không nghĩ báo cho chúng ta, Hàm Quang Quân hoặc là người của Lam gia cũng gặp phải nguy hiểm?"

Vì vậy, Vân Mộng Giang thị, Cô Tô Lam Thị cùng mấy gia tộc chưa rời đi lúc này mới tập kết, cùng nhau đến đây thi cứu. Tiên Tử dẫn người hai lần đến, rốt cục tại lần thứ ba thành công đem đến cứu binh, thật là một kì khuyển.

Cũng mặc kệ có nhiều cái tốt, đối với Ngụy Vô Tiện mà nói, nó nói trắng ra hay là một con chó, vật đáng sợ nhất, mặc dù có Lam Vong Cơ ngăn cản trước người, hăn cũng toàn thân sợ hãi. Từ khi Lam gia bọn tiểu bối đi vào, Kim Lăng một mực len lén hướng bên kia nhìn, nhìn bọn họ vây quanh

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ bảy mồm tám mỏ chõ vào, thấy Ngụy Vô Tiện sắc mặt càng ngày càng trắng, vỗ vỗ Tiên Tử, nhỏ giọng: "Tiên Tử, người đi ra ngoài trước."

Tiên Tử lắc đầu vẫy đuôi, tiếp tục thè lưỡi ra liếm hăn, Kim Lăng trách mắng: "Mau đi ra, không nghe lời của ta?"

Tiên Tử ai oán liếc nhìn hăn, vung lấy cái đuôi chạy đi, Ngụy Vô Tiện lúc này mới nhẹ nhàng thở ra. Kim Lăng nghĩ tới, lại không có ý tứ đi qua, đang do dự, Lam Cảnh Nghi quét đến cây sáo bên hông Ngụy Vô Tiện, cả kinh nói: "Ồ? Người đem cây sáo không đủ ngũ âm kia vứt cục ném đi? Cây sáo mới rất tốt đi!"

Hăn lại không biết, cây sáo mới rất tốt này, chính là "Trần tình" mà hăn nhớ mãi không quên, quý sáo trong truyền thuyết. Chỉ là âm thầm cao hứng: "Thật tốt quá! Cái này ít nhất hăn sau này cùng Hàm Quang Quân hợp tấu, thoát nhìn sẽ không quá làm mất mặt Hàm Quang Quân! Trời ạ! Cây sáo trước kia thật sự là xấu lại khó nghe."

Ngụy Vô Tiện vô thức lấy tay sờ, nhớ tới là này Giang Trường mang đến, chuyển hướng tới, thuận miệng nói: "Đa tạ."

Giang Trường liếc hăn một cái, nói: "Vốn chính là của người."

Chần chờ một lát, hăn tựa hồ còn muốn nói điều gì, Ngụy Vô Tiện cũng đã chuyển hướng về phía Lam Vong Cơ. Người kia đã được Giang Trường một phen nói rõ cùng phân phó, đã phái nhiệm vụ hạ xuống, mệnh lệnh bọn thủ hạ quét sạch hiện trường, gia cố quan tài phong cấm, nghĩ biện pháp an toàn chở đi nó. Mà bên kia, Lam Khải Nhân tràn ngập không khoái nói: "Hi Thần, người đến cùng làm sao vậy!"

Lam Hi Thần áp chế thái dương, giữa lông mày chất đầy thứ khó có thể nói, mệt mỏi mà nói: "... Thúc phụ, ta van xin ngài. Thịnh trước đừng nói chuyện với ta. Thật sự. Ta hiện tại, thật sự cái gì cũng không muốn nói."

Lam Hi Thần từ nhỏ đến lớn đều là ôn hòa tuyệt không thất lễ, Lam Khải Nhân chưa thấy qua hăn bức bối như thế này, bộ dáng thất thố. Xem hăn, nhìn lại bên kia cùng Ngụy Vô Tiệp một chỗ vây quanh Lam Vong Cơ, càng xem càng nén giận, chỉ cảm thấy hai đứa này nguyên bản hoàn mỹ không tỳ vết là hai môn sinh đặc ý nhất đứa nào cũng không phục hăn quản, đứa nào đều làm hăn không bớt lo.

Quan tài mang Nhiếp Minh Quyết cùng Kim Quang Dao nặng dị thường, còn phải ngàn vạn cẩn thận đối đãi, bởi vậy vài người Gia Chủ xung phong vận chuyển nó. Một Gia Chủ thấy được diện mạo Quan Âm, đầu tiên là khê giật mình, lập tức như phát hiện cái gì mới lạ, chỉ dẫn người bên ngoài đến xem: "Mặt Kim Quang Dao."

Người bên ngoài nhìn, đều là tấm tắc: "Quả thật là mặt hăn! Hăn làm như vậy làm gì?"

"Tự phong thần, cuồng vọng tự đại chứ sao."

"Vậy thật đúng là đủ cuồng vọng tự đại. Ha ha a."

Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ, vậy cũng không nhất định.

Trước kia hăn không tinh tường, nhìn đến miệng quan tài, hăn đại khái đoán được là chuyện gì xảy ra.

Tượng Quan Âm, không phải là Kim Quang Dao, mà là mẫu thân của Kim Quang Dao Mạnh Thơ. Quan tài, vốn gửi cũng có thể là thi thể Mạnh Thơ.

Mẫu thân của Kim Quang Dao bị người coi là hạ tiện nhất, hăn liền càng muốn chiếu vào mẫu thân bộ dáng một tòa Quan Âm thần tượng, chịu vạn người quỳ lạy, hương hỏa cung phụng. Tối nay hăn đến chỗ Quan Âm Miếu, ngoại trừ muốn lấy đi đầu của Nhiếp Minh Quyết, cũng hăn là chuẩn bị đem di thể mẫu thân mang đi.

Bất quá bây giờ nói vậy đều không có ý nghĩa. Không ai so với Ngụy Vô Tiệp càng rõ ràng, không có người quan tâm.

Tiếp qua không lâu sau, miệng quan tài liền bị phong tiến càng lớn, càng kiên cố, bị bảy mươi hai khóa Đào Mộc đinh, đánh lên Cửu Trọng cấm, chôn sâu dưới mặt đất, dựng lên cảnh giới bia, trấn áp tại tòa nào đó dưới núi. Bị phong tại quan tài, cũng nhất định sẽ trọn đời không được siêu sinh.

Nhiếp Hoài Tang nhìn vài người Gia Chủ đem nó đã mang ra cửa Quan Âm Miếu, nhìn một hồi, cúi đầu vỗ vỗ bần đất dưới vạt áo, đứng đưa đi ra ngoài.

Tiên Tử ở ngoài cửa chờ chủ nhân chờ đến nóng vội, gào khóc kêu hai tiếng. Nghe được thanh âm này, Kim Lăng bỗng nhiên nhớ lại, lúc Tiên Tử còn là ấu khuyển, chính là Kim Quang Dao đem nó ôm tới.

Khi đó hãn mới mấy tuổi, trên Kim Lâm Đài cùng những đứa trẻ khác tử đánh nhau, đánh thắng lại không thống khoái, trong phòng đập phá lung tung gào khóc, thị nữ gia phó cũng không dám tới gần hãn, sợ bị hãn ném đi. Tiểu Thúc thúc cười híp mắt chui ra hỏi hãn chuyện gì xảy ra, hãn lập tức đem một cái bình hoa ném đến bên chân Kim Quang Dao. Kim Quang Dao nói: "A ơ, hảo hung, hù chết." Vừa lắc đầu dường như rất sợ hãi đi.

Ngày hôm sau, hãn liền đem Tiên Tử đưa tới.

Bỗng nhiên lại có nước mắt từ trong hốc mắt lăn lăn xuống.

Hãn luôn luôn cảm thấy nỉ non là mềm yếu vô năng biểu hiện, đối với xì mũi coi thường, nhưng ngoại trừ mãnh liệt rơi lệ, không có phương thức có thể thổ lộ trong lòng của hãn thống khổ cùng phẫn nộ.

Không biết đến cùng là chuyện gì xảy ra, hãn dường như không thể trách bất luận kẻ nào, cũng không thể hận bất luận kẻ nào. Ngụy Vô Tiệp, Kim Quang Dao, Ôn Ninh, từng người đều hoặc nhiều hoặc ít đối với cái chết

của cha mẹ hẳn chịu trách nhiệm, từng người hẳn đều có lý do căm thù đến tận xương tủy, nhưng lại dường như từng người đều có lý do như vậy, để cho hẳn không hận nổi. Thế nhưng là không hận bọn họ, hẳn còn có thể hận ai? Chẳng lẽ hẳn liền đáng đời từ nhỏ mất đi song thân sao? Chẳng lẽ hẳn không báo được thù không hạ thủ được, liền hận ý đều tiêu trừ?

Cảm giác, cảm thấy không cam lòng. Cảm giác, cảm thấy ủy khuất.

Một người Gia Chủ thấy hẳn nhìn chăm chăm quan tài khóc không ra tiếng, nói: "Kim tiểu công tử, người là vì thúc thúc của người khóc?"

Thấy Kim Lăng không nói lời nào, người Gia Chủ này dùng khẩu khí trưởng bối quả trách tiểu bối: "Khóc cái gì? Thu hồi nước mắt a. Thúc thúc của người người như vậy, không đáng người vì hẳn khóc. Tiểu công tử, không phải là ta nói, người cũng không thể mềm yếu như vậy? Là lòng dạ đàn bà! Người biết được nói cái gì đối với cái gì là sai, nên người..."

Nếu là dĩ vãng Lan Lăng Kim Thị Gia Chủ nhất thống Bách gia tiên, cho bọn họ một trăm cái lá gan, những Gia Chủ này đều tuyệt đối không dám lấy giọng trưởng bối giáo huấn Kim gia đệ tử. Lúc này Kim Quang Dao đã chết, Lan Lăng Kim thị không người có thể chống đỡ đại cuộc, thanh danh cũng đã quá xấu, dám đã tới rồi. Kim Lăng tâm bên trong nguyên bản đã là thiên đầu vạn tự, ngũ vị tạp trần (ngọt chua cay đắng mặn), nghe người Gia Chủ này khoa tay múa chân, một hồi lửa giận xông lên đầu, hét lớn: "Ta chính là muốn khóc thế nào! Người là ai? Liền người khác khóc đều muốn quản sao? !"

Người Gia Chủ kia không nghĩ tới dạy dỗ bất thành, nhất thời then quá hoá giận, người bên ngoài thấp giọng khuyên nhủ: "Được rồi, chớ cùng tiểu hài tử so đo."

Hắn ngượng ngùng mà nói: "Vậy là đương nhiên, a, hà tất cùng miệng còn hôi sữa không hiểu thị phi không phân biệt hắc bạch mao đầu tiểu tử so

đo..."

Lam Khải Nhân trông chừng quan tài vận chuyển lên xe, một lần nữa gia cố, nhìn lại, ngạc nhiên nói: "Vong Cơ đâu này?"

Hắn vừa mới còn tính toán đem Lam Vong Cơ bắt quay về Vân Thâm Bất Tri Xử, muốn cùng hắn gấp rút nói chuyện, ai ngờ nháy mắt người đã không thấy tăm hơi. Đi vài vòng, giơng giọng: "Vong Cơ!"

Lam Tư Truy nói: "Ta nói với Ngụy Tiên Bối, chúng ta mang theo Tiểu Bình Quả, liền ở ngoài miếu, Hàm Quang Quân cùng với hắn cùng đi xem Tiểu Bình Quả. Sau đó..."

Sau đó thế nào, không cần phải nói.

Lam Khải Nhân nhìn Lam Hi Thần còn đang đi chậm chạp sau lưng mình, hung hăng thở dài một hơi, phẩy tay áo bỏ đi.

Kim Lăng nghe được Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ không thấy, vội vàng chạy đi, suýt nữa tại Quan Âm miếu ngưỡng cửa đẩy ta một phát, nhưng mà vội nữa, cũng đuổi không kịp hai người kia cái bóng. Tiên Tử vòng quanh hắn vui vẻ địa đảo quanh, ha ha thề. Giang Trường đứng ở Quan Âm miếu cổng môn một gốc cây chọc trời dưới Cổ Mộc, quay đầu lại nhìn nhìn hắn, lạnh lùng mà nói: "Đem mặt lau lau."

Kim Lăng dùng sức chùi mắt, lau mặt, nói: "Người đâu?"

Giang Trường nói: "Đi."

Kim Lăng mất giọng: "Người cứ như vậy để cho bọn họ đi?"

Giang Trường châm chọc nói: "Bằng không thì sao? Lưu lại ăn cơm chiều? Nói đủ một trăm câu cảm ơn người, thật xin lỗi?"

Kim Lăng nóng nảy, chỉ vào hăn nói: "Không kì quái bọn họ muốn đi, đều là bởi vì ngươi! Cậu ngươi như vậy chán ghét!"

Nghe vậy, Giang Trường trợn mắt giương tay, mắng: "Đây là người đối với trưởng bối nói chuyện? Còn nhiều lời ư! Người muốn ăn đòn!"

Kim Lăng cái cổ co rút lại, Tiên Tử cũng kẹp lấy cái đuôi, Giang Trường một cái tát kia lại không rơi xuống hăn, mà là vô lực thu trở về.

Hăn bực bội mà nói: "Câm miệng a. Kim Lăng. Câm miệng a. Chúng ta trở về. Mỗi người quay về nơi mình ở."

Kim Lăng giật mình, chần chờ một lát, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ủ rũ cup đầu, cùng Giang Trường một chỗ sóng vai đi vài bước, hăn lại ngẩng đầu lên nói: "Cậu, ngươi vừa rồi có lời muốn nói?"

Trầm mặc nửa ngày, Giang Trường lắc đầu nói: "Không có gì hảo nói."

Muốn nói gì?

Nói, năm đó ta cũng không phải là bởi vì cố ý muốn về Liên Hoa Ổ thu hồi thi thể cha mẹ mới bị Ôn gia bắt lấy.

Tại chúng ta chạy trốn đến thị trấn kia, lúc ngươi đi mua lương khô, có một đội Ôn gia tu sĩ đuổi theo tới.

Ta phát hiện được sớm, rời khỏi chỗ kia, trốn ở góc đường, không có bị bắt, có thể bọn họ trên đường tuần tra, tiếp qua không lâu sau, muốn đánh lên chỗ mua lương khô của ngươi rồi.

Cho nên ta chạy đến, đem bọn họ dẫn đi.

Thế nhưng là, năm đó Ngụy Vô Tiễn đem Kim Đan mồi cho hăn không dám nói cho hăn biết chân tướng, hiện giờ Giang Trường, cũng không có

biện pháp lại nói ra.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Quên Ước 1

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ chạy đi thật xa cũng không thấy người bên ngoài đuổi theo, rốt cục xác định Lam Khải Nhân một đám không có tâm tư để ý tới bọn họ.

Ngụy Vô Tiện cười Tiểu Bình Quả trên lưng, nói: "Dù sao bên kia cũng không có gì không hai chúng ta xuất hiện không thể sự tình, cứ như vậy đi."

Quay đầu nhìn một cái, thấy Lam Vong Cơ gật gật đầu, đem dây thừng của Tiểu Bình Quả nắm tiếp tục đi.

Việc của ai, người đó mới giải quyết được. Cho dù là đệ đệ của Lam Hi Thần, bây giờ Lam Vong Cơ dù có giúp hãn cũng vô dụng. An ủi mất thêm thời gian mà thôi.

Ngụy Vô Tiện yên lặng đưa mắt nhìn một hồi trong tay trần tình, lần nữa đem nó cắm vào hông.

Thời điểm hai người rời đi, Ngụy Vô Tiện quay đầu lại nhìn nhìn Ôn Ninh.

Ôn Ninh hướng hãn mỉm cười, lắc đầu. Ý kiến của hãn vô cùng rõ ràng, không có ý định đi cùng họ. Sau ngàn ấy năm, đây là lần đầu tiên Ôn Ninh không đi cùng hãn, tự có quyết định của mình. Ngụy Vô Tiện đoán, hãn có chuyện riêng muốn làm.

Đây cũng chính là kỳ vọng từ trước đến nay của hắn. Ôn Ninh rốt cuộc cũng không phải thật sự là tội tử của hắn, một ngày nào đó hắn cũng sẽ đi con đường riêng của hắn, nhưng là khi ngày này đến, lại làm người ta có chút đau lòng.

Hiện tại cùng ở bên cạnh hắn, cũng chỉ có một người là Lam Vong Cơ.

Thật may, người mà hắn muốn ở bên cạnh cũng chỉ có Lam Vong cơ.

Ngụy Vô Tiện vỗ vỗ bờ hông Tiểu Bình Quả . Trên người nó chất đầy thứ, cổ đeo túi, bên trong tràn đầy quả táo, có lẽ là tội tử Lam gia chuẩn bị cho nó làm thức ăn. Ngụy Vô Tiện từ bên trong túi lấy ra một quả táo, đưa đến bên miệng mình, nhìn chăm chăm gương mặt tuần tú của Lam Vong Cơ, cắn một miếng táo, ồm, vô cùng ngọt.

Tiểu Bình Quả thấy quả táo của mình bị người vô sỉ ăn vụng, tức giận đến lỗ mũi sôi trào, chân như muôn khụy xuống. Ngụy Vô Tiện không đếm xỉa tới nó, bàn tay giơ lên, đem quả táo ăn dở đến miệng nó , bỗng nhiên nói: "Lam Trạ?"

Nghe ngữ khí của hắn có chút cổ quái, Lam Vong Cơ chuyển mắt nhìn hắn. Ngụy Vô Tiện duỗi ra tay trái, nâng cằm hắn lên, cúi người đem bờ môi của mình dán lên.

Qua thật lâu, Ngụy Vô Tiện mới cùng hắn tách ra một chút, mi mắt chạm nhau, thấp giọng nói : "Như thế nào đây?"

Lam Vong cơ: "..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Người làm gì thế không hỏi ta vì sao bỗng nhiên như vậy?"

Lam Vong Cơ: "..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Muốn ta tự biên tự diễn sao."

Ngụy Vô Tiện tập mãi thành thói quen mà nói: "Được rồi,ta tự tiếp tục vậy. chỉ là vừa rồi chính ta muốn làm như vậy với người. Người..."

Còn chưa rút lời, Lam Vong Cơ bỗng nhiên trở tay ôm cổ của hắn, động tác thô lỗ đem đầu Ngụy Vô Tiện áp hạ xuống, môi hai người một lần nữa môi chạm môi.

Tiểu Bình Quả đang chờ Ngụy Vô Tiện chột sợ hãi, cái mồm đang nhai táo cứng lại, an tĩnh như một con lừa gỗ.

Mặc kệ Tiểu Bình Quả, hai người bước tới một bụi cỏ. Ngụy Vô Tiện mãnh liệt đem Lam Vong Cơ đẩy ngã tại xuống đồng cỏ.

Trận mưa rào ngày trước vẫn còn ẩm ướt , thấm ướt bạch y của Lam Vong Cơ , nhưng rất nhanh đã bị Ngụy Vô Tiện cởi xuống . Hắn nhẹ giọng nói : "Đừng nhúc nhích."

Cổ, miệng Ngụy Vô Tiện đều là hương cỏ xanh tươi mát. Còn trên người Lam Vong Cơ lại là mùi đàn hương lạnh đậm. Hắn quỳ gối giữa hai chân lam Vong Cơ, từ trán y một đường hôn xuống.

Mi tâm, chớp mũi, hai gò má, bờ môi, cằm.

Yết hầu, xương quai xanh, ngực.

Một đường đi xuống , vô cùng thành kính.

Hôn đến gần bụng, tiếp tục đi xuống,dây buộc tóc theo đầu vai hắn mà rơi xuống, cùng với hô hấp vụn vặt, tại bộ vị nguy hiểm mà trêu trọc, vuốt ve. Lam Vong Cơ chịu không nổi nữa,tay nắm chặt vai hắn.Ngụy Vô Tiện nắm lấy cổ tay hắn, nói ." Đừng nhúc nhích, ta nói, ta tới".

Hắn cởi bỏ dây buộc tóc, vén lại tóc dài toán loạn, cúi đầu. Lam Vong Cơ biết hắn muốn làm gì, thần vi sức loạn, thấp giọng nói, "không cần"

Ngụy Vô Tiệm nói "muốn". Liền nhẹ nhàng hàm trụ Tiểu vòng Cơ. Để rằng không cần phải bộ vị của y, hắn chuyên chú đem vật kia ngậm lấy, nuốt tới tận gốc. Cảm thấy khó chịu khi bị chạm tới yết hầu. Lâm Vòng Cơ thấy hắn khó chịu, lo lắng hắn miễn cưỡng chính mình, muốn đẩy hắn ra, nói "Từ bỏ".

Ngụy Vô Tiệm đẩy tay hắn ra, bắt đầu phun ra nuốt vào.

Lam Vong Cơ nói "Người.....". Rất nhanh hắn đã không nói lên lời.

Ngụy Vô Tiệm từ nhỏ xem sách cấm, có thể sánh ngang một gian tàng thư Cô Tô Lam thị, hắn lại vô cùng thông minh, làm theo những gì hắn đã học được, miệng và lưỡi cùng hoạt động, cẩn thận chăm sóc vật nóng hổi trong miệng. Bị hắn ra sức chăm sóc như thế, Lam Vong Cơ muốn không chế mình không làm ra hành động nào đó đáng sợ, cũng đã là một sự tra tấn khổ sở.

Ngụy Vô Tiệm cảm giác hô hấp y ngày càng dồn dập, ngón tay nắm đầu vai hắn ngày càng chặt, đẩy nhanh tốc độ, gò má cùng cổ hắn bắt đầu nóng lên, cảm giác được cỗ nhiệt dịch nóng bỏng rót vào yết hầu.

Chất lỏng nóng sền sệt, nồng đậm mùi xạ hương, bỗng nhiên phun vào họng khiến Ngụy Vô Tiệm bị sặc, ngay lập tức nhả vật kia ra, kéo theo một trận ho khan. Lam Vong Cơ tay chân luống cuống vỗ vỗ lưng hắn "Nhổ ra, mau nhổ ra".

Ngụy Vô Tiệm che miệng, lắc đầu. Đợi một chút, hắn bỏ tay ra, đối diện Lâm Vòng Cơ, há miệng cho hắn xem, nói "nuốt rồi".

Đầu lưỡi đỏ tươi, môi đỏ bừng, khoe miệng còn dính chút bạch trọc, hàm miệng tiểu ý. Lam Vong Cơ ngăn người nhìn hắn, không nói lên lời.

Tiên môn danh sĩ ngày thường lãnh đạm đoan chính giờ khắc nàyy chí bị đánh nát bấy khoe mắt lông mày đều phiểm màu hồng phấn, thêm vài phần điểm lệ, giống như vừa bị khi dễ. Thấy dáng vẻ này của y, trong lòng Ngụy Vô Tiện không ngừng thích chí, vai trần ôm lấy y, không ngừng hôn khoe miệng cùng mí mắt Lam Vong Cơ, nói: " Ngoan, đừng sợ. Lần sau người ăn ta, nhớ phải thể hiện tốt đấy, biết chưa?"

Bên môi vẫn còn vương bạch trọc của Lam Vong Cơ, lại hôn như vậy, khoe miệng Lam Vong Cơ cũng dính vào, lại nhìn biểu tình có phần ngốc ngốc của y, nhìn vô cùng đáng yêu. Ngụy Vô Tiện tiếp tục hôn y, nói: " Lam Trạm, ta thích người quá đi mất ."

Lam Vong Cơ nhìn hắn.

Không biết có phải ảo giác hay không, Ngụy Vô Tiện cảm thấy trong ánh mắt y có thêm một tầng tơ máu.

Ngụy Vô Tiện vẫn chưa cảm nhận được ánh mắt ẩn nhẫn mạnh mẽ của y rất nhanh không ẩn nhẫn được nữa, còn tưởng hắn làm chưa đủ, nói tiếp: " Chúng ta sau này vẫn luôn như vậy, được không?"

Đột nhiên, Lam Vong Cơ bổ nhào lên, đè hắn trên mặt cỏ.

Nháy mắt hai người đảo vị trí. Cảm giác Lam Vong cơ cắn tới cắn lui trên người mình, Ngụy Vô Tiện cười cười đẩy đầu của y, nói: " Người không phải vội như vậy, ta đã nói lần sau người có thể..."

Hắn bỗng cảm thấy đau đớn từ hạ thân truyền tới, " A" một tiếng, hơi nhúu nhúu mày nói: " Lam Trạm, người đem thứ gì bỏ vào thế?"

Cảm giác mà hắn thu được ngón tay thon dài, chỉ thuận miệng hỏi một chút, theo bản năng khép lại hai chân, lại cảm giác được dị vật dưới thân, bởi vì ngón tay thứ hai cũng chui vào.

Ngụy Vô Tiệm tuy xem nhiều Đông Cung đồ, nhưng lại chưa từng xem qua tranh Long Dương, hẳn với phương diện này không có hứng thú, cũng không có ý định sẽ làm cái kia, bởi vậy hẳn nghĩ tình yêu nam nam chính là hôn hôn ôm ôm, nhiều nhất là dung miệng với tay, sâu hơn vẫn chưa tìm hiểu. Hiện tại bị Lam Vong Cơ đè trên mặt cỏ, lại bị ngón tay khuếch trương, mới mơ hồ cảm thấy không chỉ có như vậy. Ngoài một chút đau đớn, thì còn cảm thấy có chút kinh ngạc và buồn cười.

Đến khi cảm nhận được ngón tay thứ ba, hẳn cười không nổi nữa.

Hắn cảm thấy trường đến khó chịu, ba ngón tay so với vật kia còn kém xa. Hắn nói: " Lam Trạ, Lam Trạ, từ từ, người bình tĩnh chút, cái này có thể chứ, người xác định không tính sai? Là dùng nơi này sao? Ta cảm thấy không..."

Lam Vong Cơ như không nghe thấy lời hắn nói, thô lỗ lấp kín miệng hắn, thân thể trầm xuống, đưa chính mình vào.

Ngụy Vô Tiệm mở to hai mắt, hai chân gập lên.

Thân thể hai người gắt gao kề sát, ngực đập thành thịch, hơi thở hỗn loạn.

Thanh âm Lam Vong Cơ có chút khàn khàn: "... Thực xin lỗi... Ta nhận không nổi."

Nhìn hai mắt hắn đỏ lên, ghen tới khó chịu, Ngụy Vô Tiệm liếc mình, cắn răng nói: " Nhận không được thì đừng có nhẫn. Hiện tại ta nên làm gì?"

Lam Vong Cơ nói: " ... Thả lỏng."

Ngụy Vô Tiệm lăm bậm nói: " Được, thả lỏng, thả lỏng..."

Thời điểm hắn vừa thả lỏng, Lam Vong Cơ liền tiếp tục đẩy mạnh, Ngụy Vô Tiệm không kịp được mà thắt chặt hông cùng bụng.

Lam Vong Cơ nói: " ... Rất đau sao?"

Ngụy Vô Tiệm ôm y, thân thể không khống chế được mà run run, rưng rưng nói: "Đau a, đây là lần đầu tiên của ta, tất nhiên là đau rồi."

Nói xong câu này, hắn cảm giác Tiểu Lam Vong Cơ càng cứng.

Phần mềm mại yếu ớt bị thứ cứng rắn mạnh mẽ không thuộc về mình đâm chọc, tư vị thì khỏi cần nói. Nhưng mà nghĩ đến hắn chỉ nói một câu đơn giản như vậy, Lam Vong Cơ sẽ có phản ứng, Ngụy Vô Tiệm không kìm được mà bật cười.

Đều là nam nhân, hắn biết Lam Vong Cơ hiện tại có bao khó chịu, nhưng y vẫn kìm chế bản thân, cũng không mạnh mẽ tiến vào. Trong lòng Ngụy Vô Tiệm bỗng mềm như nước, chủ động ôm cổ y kéo xuống, bên tai y thủ thỉ: " Lam Trạ, Lam Trạ tốt, Nhị ca ca, làm sao bây giờ, người mau hôn ta đi, hôn ta thì sẽ không đau nữa..."

Vành tai trắng nõn của Lam Vong Cơ đỏ bừng. Y khó khăn nói" Đừng, Đừng kêu như vậy..."

Ngụy Vô Tiệm thấy y nói lắp, cười to" Không thích nha, ta đổi cách gọi khác vậy. Cơ đệ đệ, Trạ nhi, Hàm Quang, người thích cái nào...A a a".

Lam Vong Cơ cắn môi hắn, hạ thân tiến tới tận cùng .

Tiếng kêu to của Ngụy Vô Tiệm đều bị giữ lại trong cuống họng, hai tay gắt gao nắm vai y, cau mày, khước mắt tràn ra nước mắt, hai chân cứng đờ vòng qua eo y bất động. Lam Vong Cơ lúc này mới thanh tỉnh, hít mấy hơi, nói"Thực xin lỗi".

Ngụy Vô Tiệm lắc đầu, miễn cưỡng cười nói:"Người đã nói,ta và người là một thể, vĩnh viễn không cần nói những lời này".

Lam Vong Cơ cẩn thận từng hôn hẩn, động tác hơi có vẻ ngốc. Ngụy Vô Tiện nheo lại con mắt, hé miệng để cho y xâm nhập, đầu lưỡi triển miên, mơ hồ nhìn thấy vết sẹo dưới xương quai xanh của Lam Vong Cơ.

Hai tay hẩn trườn lên vết thương kia, nói: "Lam Trạc, người nói cho ta biết,vết sẹo này có liên quan đến ta không?"

Trầm mặc một lát, Lam Vong Cơ nói: "Không có gì. Lúc ấy ta uống nhiều quá."

Hạ tể Bất Dạ Thiên ,Ngụy Vô Tiện bị đuổi về Loạn Tán Cường, còn y chịu ba năm cấm túc.Hết thời gian bế quan, chuyện thứ nhất mà y nghe được chính là, thiên địa luân hồi, ác giả ác báo Di Lăng Lão Tổ thân chết hồn tiêu.

Trên đỉnh núi tìm kiếm,ngoại trừ lửa lớn thiêu đốt,thứ y tìm được là Ôn Uyển đang sốt cao hôn mê, hơi thở thoi thóp, không tìm được gì nữa.cho dù là một khối xương cốt,một mảnh thịt nát, hay một chút tàn hồn.Trên đường về Vân Thâm Bất Tri Sử, Lam Vong Cơ dừng lại tại Cô Tô Thái Y Trấn mua một bình " Thiên Tử Tiểu".

Đây là vò rượu đầu tiên y mua, cũng là vò mà y uống cạn.Rượu rất thơm, thuần vị, cũng thực cay. Có lẽ đây là hương vị người kia sẽ thích. Uống rượu mà hẩn từng uống.Nhận lấy thương tổn mà hẩn từng chịu.Sau khi tỉnh dậy, Lam Vong Cơ không nhớ chút gì, nhưng trên ngực lại có thêm vết thương giống hệt năm đó Ngụy Vô Tiện tàn sát Huyền Vũ tại đáy động.Kho tàng đoạt từ Kỳ Ôn Sơn thị cũng bị mở ra. Môn sinh dưới trướng y nhìn y thực kinh hoàng, cũng thực khiếp sợ.

Lam Khải Nhân khổ sở, cũng thực tức giận, lại có Lam Hi Thần một bên khuyên nhủ, cuối cùng cũng không trách phạt y. Ba năm cấm túc, quả trách hay trách phạt, cũng qua nhiều rồi.Ông thở dài, cũng không phản đối Lam

Vong Cơ giữ Ôn Uyển lại nữa. Cho đến bây giờ, miệng vết thương này cũng đã kết vảy 13 năm.

Lam Vong Cơ bắt đầu đưa đẩy, Ngụy Vô Tiệm nhắm chặt mắt, cắn răng, nhẹ nhàng hít khí, tùy ý Lam Vong Cơ luật động trên người mình. Chờ đến lúc thích ứng được với dị vật, Ngụy Vô Tiệm vô tình vận vẹo eo. Một cổ tê đại truyền đến từ hạ thân, theo cột sống bò đến toàn thân. Ngụy Vô Tiệm phát hiện vị trí mẫn cảm của mình. Tay hắn sờ loạn mái tóc dài ướt nhẹp của Lam Vong Cơ, chinh chinh dây buộc trán, cười cười, mềm giọng nói "... Bên trong ta, thoải mái sao?". Lam Vong Cơ cắn môi hắn, mạnh mẽ vận động thay cho câu trả lời. Ngụy Vô Tiệm bị "làm" đến ướt đầm mồ hôi, toàn thân lấp lánh ánh nước, miệng thở hổn hển nhưng vẫn nói hươu nói vượn " Lam Trạ... Xong rồi, chúng ta tam bái còn thiếu bái cuối cùng, vẫn chưa có thành thân đâu. Chưa thành thân mà đã vượt rào, người biết như này gọi là gì không? Thúc phụ người mà biết chắc chắn sẽ bị nhốt lồng heo".

Lam Vong Cơ hung dữ nói "... Sớm đã xong rồi".

Bị đỉnh mạnh một cái, Ngụy Vô Tiệm thông khoái mà ngửa cổ, lộ ra yết hầu, bị Lam Vong Cơ cắn lên. Khoái cảm quá mức mãnh liệt khiến Ngụy Vô Tiệm thần thờ một chút, mơ mơ màng màng, trong lòng nảy ra một ý nghĩ "... Không thể tin được, mẹ nó tại sao năm 15 tuổi không cùng Lam Trạ làm chuyện này. Tốt nhất là chui vào bụng mẹ đầu thai lại đi"

Lam Vong Cơ trên đường cơ hồ mặt than như cũ, không biết tán tỉnh lại chả biết hoa ngôn tiểu ngữ. Ngụy Vô Tiệm mơ hồ trong chốc lát, vừa tỉnh táo lại lại bắt đầu thao thao bất diệt, bên tai y nói "dâm ngôn uế ngữ" " Lam nhị công tử, người bắt đầu thích ta khi nào? Nếu người đã thích ta từ trước sao không đem ta làm? Nhà người ở Vân Thâm Bất Tri Xử đúng là địa điểm không tồi nha, lúc ta chuồn ra ngoài thì trói ta lại, giống như bây giờ đem ta đè lên bãi cỏ làm a làm... A.. Nhẹ một chút, ta là lần đầu, điểm nhẹ một chút...".

" Như thế nào? Tiếp tục, sức người lớn như vậy, ta nhất định không phản kháng được,ta kêu lên người có thể bịt miệng ta lại. Tàng Thư Các nhà người cũng không tồi,sách rơi lung tung đầy đất, chúng ta có thể mua mấy quyển Long Dương đồ,tư thế nào cũng được... Ca!Ca!Nhị ca ca! Tha mạng!tha mạng! Tha mạng cho ta đi, ta không nói nữa, người lợi hại, người rất lợi hại. Ta chịu không nổi,thực sự không được nữa, đừng như vậy..."

Lam Vong Cơ cơ bản không chịu nổi trêu chọc của hắn, vừa rồi định chực cái đã khiến lục phủ ngũ tạng Ngụy Vô Tiệm như đảo lộn, hắn đành phải xin khoan dung. Lam Vong Cơ ngược lại càng mãnh liệt hơn. Ngụy Vô Tiệm bị y đè ép hơn nửa canh giờ,tư thế cũng chưa đổi, eo hông đã tê rần, cứ ma sát qua lại,vừa đau lại vừa ngứa, cứ như bị hàng ngàn con kiến cắn.

Ném phải hậu quả mà mình gieo, Ngụy Vô Tiệm một bên lấy lòng mà hôn y, một bên không hề tôn nghiêm nói" Nhị ca ca xin ngài thương xót để lại cho tiểu nhân một mạng. Tương lai còn dài, lần sau tiếp tục, treo lên nha? Hôm nay tha cho ta một mạng,Hàm Quang Quân uy vũ, di Lăng Lão Tổ thua rồi, thất bại thảm hại, ngày sau tái chiến"

Trán Lam Vong Cơ nổi lên gân xanh, gian nan nói từng câu từng chữ"Thật muốn chặn miệng người lại...Người... Câm miệng đừng nói nữa..."

Ngụy Vô Tiệm nói"Đây là miệng ta nói chứ không phải ta muốn nha. Lam Trạm,trước ta có nói muốn cùng người ngày nào cũng lăn giường, câu nói kia, người có thể coi như chưa nghe qua không?"

Lam Vong Cơ:" Không thể"

Ngụy Vô Tiệm tan nát cõi lòng"Sao người lại như vậy chứ? Từ trước đến giờ người chưa từng cự tuyệt ta điều gì cả"

Lam Vong Cơ mỉm cười" Không thể"

Nhìn y tươi cười như vậy, mắt Ngụy Vô Tiệm sáng lên, một hồi như bay lên, không biết bản thân đang ở nơi nào cả. Nhưng mà hần ngay lập tức thấy bức tranh mưa thuận gió hòa này có chút không ổn, lại bị động tác của y làm cho khóe mắt trào ra nước mắt, tay nắm lấy cổ, khàn giọng nói "Vậy 4 ngày, đổi thành 4 ngày 1 lần được chưa, 4 lần không được thì 3 ngày cũng được!!!"

Cuối cùng giọng nói hữu lực của Lam Vong Cơ vang lên, rất có khí phách hạ kết luận " Mỗi ngày chính là mỗi ngày "

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 112: Quên Ước 2

Ba tháng sau.

Quảng Lăng.

Trên một ngọn núi nhỏ, một đám thôn dân tay cầm bó đuốc, nông cụ làm vũ khí phòng thân, chậm rãi lên núi bao vây.

Ngọn núi này trên có một phần mộ hoang, gần mấy tháng qua không an bình, dân cư dưới chân núi luôn bị cô hồn dã quỷ ở phần mộ này quấy nhiễu, rốt cục không thể nhìn được, mời mấy vị tu sĩ trên đường đi ngang qua, cùng lên núi diệt trừ nguyên nhân.

Mộ phần cũ nát, côn trùng kêu vang, cỏ dại mọc cao đến nửa người, không biết còn có cái gì tồn tại bên trong, chờ đợi thời cơ làm khó dễ. Mọi người lo lắng vạch cỏ dại, dùng bó đuốc chiếu sáng, lại thấy là do bản thân lo sợ bóng gió.

Vài người tu sĩ kia cầm trong tay trường kiếm, dẫn theo những thôn dân này, cẩn thận từng li từng tí đi ngang qua thảm cỏ, tiến vào rừng rậm.

Trong rừng rậm chính là cái nghĩa địa kia, đá và gỗ từ những mộ bia hồng lệch ra, ngược ngược lại, tiếng gió rít thê lương. Vài người tu sĩ liếc nhau, lấy ra Phù Triện, chuẩn bị tiêu diệt tai họa. Thấy bọn họ thần sắc tự nhiên, tình huống có lẽ cũng không khó giải quyết, mấy người thôn dân thở ra một hơi.

Bọn họ đang thả lỏng, chợt nghe "Ba" một tiếng thật lớn, một cỗ thi thể huyết nhục bị ném tới trên mặt đất.

Thôn dân đứng gần nhất hét thảm một tiếng, ném bó đuốc, né ra. Ngay sau đó, cỗ thứ hai, thứ ba, thứ tư máu chảy đầm đìa cũng ngã xuống, giống như là từ trên trời rớt xuống mưa thi thể, không ngừng rơi xuống, trong rừng rậm tiếng gió nhất thời gào thét nổi lên bốn phía. Vài người tu sĩ còn chưa thấy qua trận chiến như vậy, chấn kinh nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra dũng khí, người cầm đầu quát: "Không được chạy thực mạng! Không nên kinh hoảng! Bất quá là tai hoạ nhỏ mà thôi..."

Còn chưa nói xong, hăn bị người nhéo ở cái cổ, thanh âm lập tức im bặt.

Hăn nhìn thấy một thân cây.

Có một người ngồi trên cây, vạt áo đen rủ xuống, một đôi giày đen, nhẹ nhàng lắc lư, rất thoải mái, rất mãn nguyện.

Người này bên hông đeo một cây sáo, cây sáo phía dưới buông xuống một bông hoa đỏ tươi như máu, cũng ung dung lay động.

Vài người tu sĩ nhất thời biến sắc.

Các thôn dân nguyên bản đã bắt đầu hoảng loạn, nghe hăn hét lớn, vừa mới trấn tĩnh lại, ai ngờ thấy vài người tu sĩ sắc mặt trắng bệch, quay người cất bước bỏ chạy, một trận gió trong chớp mắt liền vọt ra dày đặc, vứt bỏ lại bọn họ không để ý, cũng đoán được trên núi có tai hoạ khó lường, những cái này tu sĩ cũng không có biện pháp, trong chớp mắt hồn phi phách tán, trong khoảnh khắc chim thú trốn sạch. Một thôn dân chạy chậm, ngã một phát, miệng đầy bùn, vốn tưởng rằng lạc đàn chết chắc rồi, lại đột nhiên nhìn thấy một bạch y nam tử đứng phía trước, con mắt không tự chủ được sáng ngời.

Nam tử này lưng đeo trường kiếm, không biết có phải vật liệu đặc thù hay không, tựa hồ quanh thân đều bao phủ bạch quang, trong rừng rậm u ám, toát ra tiên khí, không giống phàm nhân. Hắn lập tức cầu xin nói: "Công tử! Vị công tử này! Cứu mạng, có quý a, mau mau mau đưa này yêu..."

Lời còn chưa dứt, lại là một cỗ thi thể rơi ở trước người hắn. Thi thể kia trương phình, máu me đầm đìa vừa vắn cùng hắn đối mặt.

Thôn dân này sợ tới mức ngất đi, nam tử kia nói với hắn một chữ: "Đi."

Tuy chỉ có một chữ, thôn dân này đột nhiên cảm thấy an tâm, giống như lấy được lệnh miễn tử, bỗng nhiên tràn đầy khí lực, đứng lên không quay đầu lại bỏ chạy.

Bạch y nam tử thấy trong rừng rậm toàn là huyết thi bò ngang dọc, tựa hồ không biết nên đánh giá thế nào. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, hắc y nam tử ngồi trên cành cây trước kia, trong chớp mắt vọt đến trước người hắn, liền đưa hắn đặt lên một thân cây, nhẹ giọng: "Ồ, đây không phải băng thanh ngọc khiết Hàm Quang Quân Lâm Vòng Cơ nhà, đến địa bàn của ta làm cái gì?"

Bốn phía là huyết thi, đang mờ mịt hoặc dữ tợn nỗ lực bò qua bò lại, người này duỗi ra một tay xanh trên cành cây, Lam Vong Cơ bị nhốt trong thân cây đó, mặt không biểu tình.

Chỉ nghe người này lại nói: "Người đã đem mình tới cửa, ta đây liền... Ai ai ai!"

Lam Vong Cơ một tay liền đem hai cổ tay hắn đều khóa.

Tình thế nghịch chuyển, hắc y nhân bị quản chế kinh ngạc nói: "Trời ạ, Hàm Quang Quân, người quá lợi hại, không dám tin tưởng, làm cho người

chấn kinh, không thể tưởng tượng, người cư nhiên dùng một tay liền chế phục ta, ta căn bản không có biện pháp phản kháng! Nam nhân đáng sợ!"

Lam Vong Cơ: "..."

Tay của hắn không tự chủ được bắt càng chặt hơn. Đối phương kinh ngạc biến thành kinh khủng: "A, đau quá. Bỏ qua cho ta đi, Hàm Quang Quân, ta lần sau cũng không dám. Người đừng bắt ta, người cũng ngàn vạn đừng đem ta trói lại, lại đừng đem ta áp đến trên mặt đất..."

Nhìn ngôn ngữ của hắn càng lúc càng khoe khoang, Lam Vong Cơ đầu lông mày giựt giựt, rốt cục lên tiếng ngắt lời nói: "... Đừng đùa."

Ngụy Vô Tiện đang rất hăng say, kinh ngạc nói: "Vì cái gì a, ta cầu xin tha thứ còn chưa có cầu xong đâu."

"..." Lam Vong Cơ nói: "Người đang cầu xin. Đừng đùa."

Ngụy Vô Tiện hướng hắn dán qua, nhẹ giọng: "Đây không phải người yêu cầu à... Mỗi ngày chính là mỗi ngày."

Mặt hắn tiến quá gần, phảng phất muốn hôn Lam Vong Cơ, thế nhưng là lại chậm chạp không chịu dứt, môi hai người cách nhau một đoạn, hơi thở mong manh, đem tê không tê, dục vọng hôn không hôn. Như thế đùa chọc một lát, Lam Vong Cơ màu sáng con người lóe sáng, hơi động một chút, tựa hồ kiềm chế không được, muốn chủ động hôn hắn. Ngụy Vô Tiện lại một lần tử ngưỡng mặt lên, sai mở môi của hắn.

Hắn giãn mày nói: "Con ế."

Lam Vong Cơ: "..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Gọi ca ca ta. Con ế liền cho người thân."

"..." Lam Vong Cơ bờ môi hơi động một chút.

Hắn cả đời này còn chưa bao giờ dùng kèm xưng hô thân mật với người bên ngoài, coi như là đối với Lam Hi Thần, cũng từ trước đến nay đâu ra đây gọi huynh trưởng. Ngụy Vô Tiện hướng dẫn nói: "Kêu một tiếng nghe một chút nha. Ta cũng gọi người nhiều như vậy. Kêu xong hôn còn có thể làm cái khác."

Cho dù Lam Vong Cơ vốn sắp kêu, nghe xong một câu này, cũng bị Ngụy Vô Tiện đánh bại, cuối cùng không thể kêu ra mieejng, nhẫn nhịn một hồi, xuất một câu: "... Không biết xấu hổ!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Người như vậy dùng một tay cầm lấy ta không mệt mỏi sao? Chỉ còn một tay làm việc nhiều bất tiện a."

Bình tĩnh lại, Lam Vong Cơ nho nhã lễ độ mà nói: "Vậy xin hỏi, ta nên làm như thế nào."

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta dạy người rồi, người đem dây buộc trán tháo xuống trói tay của ta chẳng phải dễ dàng?"

Lam Vong Cơ lẳng lặng nhìn hắn cười hì hì, chậm rãi đem dây buộc hạ xuống, triển khai cho Ngụy Vô Tiện nhìn.

Trong chớp mắt cột tay hắn lại, nặng nề mà đem hai tay Ngụy Vô Tiện này ấn lên đỉnh đầu hắn cố định, chui vào cổ hắn.

Đúng vào lúc này, trong bụi cỏ đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sợ hãi.

Hai người trong chớp mắt tách ra.

Lam Vong Cơ bắt lấy Tị Trần, lại không có tùy tiện xuất kiếm, bởi vì tiếng kêu sợ hãi rất là thanh thúy mềm mại, rõ ràng cho thấy là tiểu hài tử, nếu ngộ thương người qua đường kia liền không tốt. Bụi cỏ lay động, dấu vết càng ngày càng xa, xem ra là chạy trốn. Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong

Cơ đuổi theo vài bước, dưới sườn núi truyền tới một giọng nữ tử vui mừng: "Miên Miên, người không có chuyện gì a! Người sao có thể tại nơi này chạy loạn? Hù chết nương!"

Ngụy Vô Tiệm khẽ giật mình: "Miên Miên?"

Vừa cảm thấy cái tên này rất là quen tai, hẳn nhất định có nghe qua, một giọng nam tử trách nói: "Đã kêu người sẵn đêm đừng có chạy lung tung, người còn một mình xông về phía trước, bị quỷ ăn thì ta và mẹ làm thế nào! ... Miên Miên? Làm sao vậy? Như thế nào?" Một câu cuối cùng hẳn là đang hỏi nàng kia: "Thanh Dương, người mau nhìn xem, Miên Miên không có xảy ra vấn đề gì a? Như thế nào thành bộ dáng này, có phải hầy cái gì thứ không nên thấy không?"

... Đúng là... Thấy cái không nên thấy.

Lam Vong Cơ xem xét Ngụy Vô Tiệm liếc một cái, Ngụy Vô Tiệm vô tội quay về nhìn hẳn, làm khẩu hình nói: "Nghịch chương a."

Rõ ràng không có cố ý hại tiểu bằng hữu, Lam Vong Cơ lắc đầu. Bọn họ ra khỏi nghĩa địa, đi về sườn núi, ba người lập tức kinh ngạc lại cảnh giác mà nhìn về phía bọn họ. Một nam một nữ là vợ chồng, đều ngồi chồm hổm trên mặt đất, chính giữa đứng là tiểu cô nương, ước chừng mới mười tuổi. Nàng dung mạo có chút thanh lệ, bên hông đeo bội kiếm, nhìn thấy Ngụy Vô Tiệm, lập tức rút ra, mũi kiếm chỉ hẳn, quát: "Người nào!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Mặc kệ là người nào, tóm lại là người, không phải là những thứ khác."

Nàng kia còn muốn lên tiếng, lại thấy được sau lưng Ngụy Vô Tiệm là Lam Vong Cơ, nàng lúc này khẽ giật mình, nói: "Lam Nhị Công Tử?"

Lam Vong Cơ vậy mà không có đeo dây buộc trán, trong khoảng thời gian ngắn, nàng vậy mà không dám xác nhận, nếu không phải gương mặt

đó làm cho người thấy khó quên, e rằng còn muốn chần chờ một hồi. Nàng đưa ánh mắt dời về đến trên người Ngụy Vô Tiệp, hoảng hốt một hồi, nói: "Vây, vây là người, người là..."

Di Lăng Lão Tổ quay về hậu thế tin tức sớm đã truyền ra, hiện tại ở cùng với Lam Vong Cơ, nhất định là hẳn, bởi vậy bị nhận ra cũng không kỳ quái. Ngụy Vô Tiệp thấy nàng mơ hồ có vẻ kích động, tưởng mạo lại có chút quen mặt, thầm nghĩ: "Chẳng lẽ vị phu nhân này biết ta? Ta cùng nàng có cừu oán? Trêu chọc qua nàng? Không đúng a, ta không nhận ra ai gọi là Thanh Dương cô nương... A, Miên Miên!"

Ngụy Vô Tiệp chợt nói: "Người là Miên Miên?"

Nam tử kia trợn mắt nói: "Người kêu nữ nhi ta làm gì?"

Nguyên lai, người kia rồi mới chạy loạn không cần thận cắt ngang bọn họ là tiểu cô nương, danh tự gọi là Liên. Ngụy Vô Tiệp cảm thấy có phần có ý tứ: "Một người là Miên Miên lớn, một người là Miên Miên nhỏ."

Lam Vong Cơ đối với nàng kia gật đầu bày ra lễ, nói: "La cô nương."

Nàng kia đem tóc tán loạn bên gò má lướt đến sau tai, hoàn lễ nói: "Hàm Quang Quân." Lại nhìn hướng Ngụy Vô Tiệp, nói: "Ngụy Công Tử."

Ngụy Vô Tiệp đối với nàng kia cười nói: "La cô nương. A, lúc này ta cũng biết người tên là gì."

La Thanh hàm chứa ngượng ngùng cười cười, tựa hồ nhớ tới chuyện cũ năm xưa, rất có ý tứ, đem nam tử kia kéo lên, nói: "Đây là phu quân ta."

Nam tử kia cảm thấy bọn họ cũng không phải là người xấu, sắc mặt hòa hoãn lại, hàn huyên vài câu, Ngụy Vô Tiệp theo miệng hỏi: "Không biết này vị tiên sinh này là thuộc gia tộc nào?"

Nam tử kia rất sáng khoái mà nói: "Nhà nào cũng không phải. Ta trước kia chính là mở cửa tiệm."

La Thanh Dương nhìn qua trưởng phu, lại cười nói: "Trưởng phu của ta không phải là người của Huyền Môn, chỉ là người bình thường. Bất quá, hẳn nguyện ý cùng ta săn đêm..."

Một người bình thường, còn là một nam tử, vậy mà nguyện ý buông bỏ sinh hoạt yên ổn, không sợ phiêu bạt, không sợ nguy hiểm, dám cùng thê tử một chỗ, bôn tẩu các nơi, cực kỳ đáng quý, Ngụy Vô Tiện không khỏi cảm thấy kính nể. Không tự chủ được quay đầu lại nhìn Lam Vong Cơ. Bọn họ hiện tại, chẳng phải như vậy sao?

Hắn nói: "Các người cũng là đến nơi này săn đêm?"

La Thanh Dương gật đầu nói: "Đúng vậy. Ta nghe nói đỉnh núi có phần mộ tai họa làm loạn, quấy nhiễu dân sinh, khổ không thể tả, bởi vậy đến nơi đây muốn nhìn một chút thể giúp đỡ hay không. Các người nhị vị đã xử lý sạch sẽ sao?"

Nếu là Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ đã xử lý, như vậy liền không cần người khác nhúng tay. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Các người bị những thôn dân kia lừa, sự tình căn bản không phải như vậy. Là chính bọn họ đào mộ lung tung, đem thi thể người chết vứt bỏ, bị đánh trả. Cũng không phải là tai họa cố ý làm loạn."

Chồng La Thanh Dương nghi ngờ: "Phải không? Có thể coi là đánh trả, cũng không cần sát hại vài cái nhân mạng a."

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ liếc nhau, nói: "Cái này cũng là giả. Căn bản không có xảy ra án mạng, chúng ta điều tra, có mấy thôn dân đào mộ bị âm hồn dọa quay về nằm trên giường một đoạn thời gian, còn có một người chạy trốn quá vội vàng, chính mình té gãy chân. Ngoài ra không có

thương vong, cái gì chết mấy cái nhân mạng đều là bọn họ nói bừa làm người nghe kinh sợ."

La Thanh dê thở dài: "Dĩ nhiên là như vậy. Ai, những người kia... Biến thành như vậy."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Vừa rồi ta dọa bọn họ, sau lần này bọn họ hẳn là cũng không dám đi lên đào mộ, tai họa tự nhiên sẽ không đi gây sự với bọn họ. Giải quyết xong."

La Thanh Dương nói: "Nếu bọn họ thỉnh tu sĩ tới cưỡng ép trấn áp..."

Ngụy Vô Tiệp cười nói: "Ta lộ qua mặt."

La Thanh Dương hiểu rõ. Di Lăng Lão tổ đã lộ qua mặt, bị vài người tu sĩ thấy được về sau tất nhiên sẽ khuếch tán tin tức, người bên ngoài biết hẳn đã đem vùng này vạch thành địa bàn của mình, các tu sĩ kia ăn tìm gấu gan báo còn dám đi lên gây sự với hẳn?

La Thanh Dương cười nói: "Nguyên lai như thế. Miên Miên dọa thành như vậy, còn tưởng rằng nàng gặp được tai họa, nếu có chỗ thất lễ, kính xin không cần thiết chú ý."

Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ: "Không không không, khả năng chúng ta bên này mới tương đối thất lễ." Trên mặt thì nghiêm túc nói: "Đâu có đâu có, hù đến tiểu Miên Miên, cũng thỉnh các người bỏ qua cho."

Chồng La Thanh Dương bỗng Miên Miên, Miên Miên ngồi ở trên tay phụ thân, gò má sưng lên trừng Ngụy Vô Tiệp, một bộ dạng tức giận xấu hổ, lại là khó có thể mở miệng. Ngụy Vô Tiệp thấy nàng mặc váy hồng, con mắt thủy tinh bồ đào, khuôn mặt khả ái, rất muốn vắn vắn khuôn mặt của nàng, chung quy là phụ thân người ta ở một bên nhìn chăm chăm, nhéo nhéo bím tóc nàng rủ xuống, chớp tay cười tủm tỉm mà nói: "Miên Miên lớn lên cũng thật giống La cô nương người khi còn bé."

Lam Vong Cơ nhìn hẩn một cái, không nói chuyện. La Thanh Dương vui vẻ, hé miệng cười cười, nói: "Ngụy Công Tử, người nói lời này không chột dạ sao? Người thật đúng nhớ rõ ta khi còn bé hình dạng thế nào?"

Này hé miệng cười cười, lời mờ cùng hồng y tiểu cô nương năm đó trùng hợp lại với nhau. Ngụy Vô Tiệp may mắn không biết xấu hổ, nói: "Đương nhiên nhớ rõ! Cùng hiện tại cũng không có gì chênh lệch a. Đúng rồi, nàng mấy tuổi? Ta cho nàng tiền."

La Thanh Dương cùng trượng phu vội vàng chối từ nói: "Không cần không cần."

Ngụy Vô Tiệp cười nói: "Cần. Dù sao không phải là ta xuất. Ha ha."

Hai vợ chồng nao nao, Lam Vong Cơ đã lấy ra túi tiền. Ngụy Vô Tiệp từ trong tay hẩn tiếp nhận, kiên trì muốn tặng cho Miên Miên, La Thanh dê thấy chối từ không được, liền đối với nữ nhi nói: "Miên Miên, nhanh lên cảm ơn Hàm Quang Quân cùng Ngụy Công Tử."

Miên Miên nói: "Cảm ơn Hàm Quang Quân."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Miên Miên là ta đưa cho người nha, người như thế nào không cảm ơn ta?"

Miên Miên tức giận trừng hẩn liếc một cái, mặc kệ hẩn trêu chọc, chính là không chịu nói chuyện với hẩn, chỉ là cúi đầu kéo trên cổ treo một mảnh dây đỏ, lấy ra một cái túi hương tinh xảo, rất quý trọng mà đem tiền thả vào. Hạ sơn, Ngụy Vô Tiệp có chút tiếc nuối cùng bọn họ cáo từ, cùng Lam Vong Cơ cùng đi một con đường khác.

Chờ bọn họ thân ảnh tiêu thất, La Thanh Dương trách cứ nữ nhi nói: "Miên Miên. Không lễ phép như vậy, đó là ân nhân lúc trước đã cứu mạng mẫu thân."

Chồng của nàng kinh hãi: "Phải không? ! Miên Miên, nghe thấy không, người xem người rất không lễ phép!"

Miên Miên lầu bầu nói: "Ta... Ta không thích hửn."

La Thanh Dương nói: "Người đứa nhỏ này, người nếu là chán ghét hửn, người sớm tiền ném đi."

Miên Miên hồng phác khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở ngực phụ thân, rầm rì nói: "Hửn làm chuyện xấu!"

La Thanh Dương không biết nên khóc hay cười, đang muốn nói, chồng của nàng ngạc nhiên nói: "Thanh Dương, ta trước kia nghe người nhắc tới vị Hàm Quang Quân này, nhớ rõ hửn xuất thân là thế gia đại nhân vật, tại sao lại xuất hiện ở loại nơi này, sẵn mồi nhỏ?"

La Thanh Dương kiên nhẫn đối với trượng phu giảng giải nói: "Vị Hàm Quang Quân này cùng các khác danh gia danh sĩ không giống nhau. Hửn luôn luôn là gặp loạn tất xuất. Chỉ cần là có cầu trợ hửn, vô luận đối tượng cao hay thấp, công lao lớn nhỏ, hửn đều đi đến tương trợ."

Trượng phu gật đầu, vừa nghi hoặc mà khẩn trương mà nói: "Ngược lại là vị danh sĩ kia. Ngụy Công Tử kia? Người nói hửn là đã cứu mạng người, nhưng ít khi nghe người nhắc đến người này? Người trước kia lúc nào gặp nguy hiểm tánh mạng sao? !"

La Thanh Dương ôm Miên Miên, trong mắt sáng rọi chớp động, mỉm cười nói: "Vậy vị Ngụy Công Tử nha..."

Một con đường khác, Ngụy Vô Tiện đối với Lam Vong Cơ nói: "Không nghĩ tới năm đó một tiểu cô nương, hiện giờ nữ nhi cũng là tiểu cô nương!"

Lam Vong Cơ nói: "Ừ."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Thế nhưng không công bằng a, rõ ràng nàng lúc ấy người đối với ta làm chuyện xấu, vì cái gì nàng nhìn ta tương đối không vừa mắt?"

Lam Vong Cơ chưa trả lời, Ngụy Vô Tiệm lại xoay một vòng, đối mặt Lam Vong Cơ, lui về, vừa đi vừa nói: "A, ta biết. Kỳ thật tâm lý nàng nhất định yêu thích ta. Cùng với người nào đó năm đó đồng dạng."

Lam Vong Cơ phui phui tay áo không có bụi, nhạt giọng: "Thỉnh đem buộc trăn đưa cho ta, Ngụy công tử."

Nghe được danh tự, Ngụy Vô Tiệm sửng sốt, nửa ngày mới kịp phản ứng, chặc chặc cười nói: "Ta nói a, Lam Nhị Công Tử, ghen có phải hay không?"

Lam Vong Cơ rủ mắt xuống, Ngụy Vô Tiệm ngăn cản ở trước người hắn, một tay ôm eo của hắn, một tay nâng cằm hắn, nghiêm túc mà nói: "Nói thực ra a, người hũ dấm chua này uống đã bao nhiêu năm, như thế nào giấu tốt như vậy, ta cũng không có nghe thấy vị chua."

Lam Vong Cơ tập mãi thành thói quen phối hợp hắn ngưỡng mặt lên, bỗng nhiên cảm giác có một cái tay chạm vào ngực. Cúi đầu nhìn, tay của Ngụy Vô Tiệm cũng đã rút ra, cầm lấy một vật, giả bộ kinh ngạc nói: "Đây là cái gì?"

Đó là túi tiền Lam Vong Cơ.

Ngụy Vô Tiệm tay trái đem món đồ tinh xảo xoay chuyển lên, tay phải chỉ vào nó nói: "Hàm Quang Quân nha Hàm Quang Quân, không hỏi tự lấy là trộm. Năm đó bọn họ nói như thế nào nói người, hậu nhân của danh môn? Thế gia đệ tử mẫu mực? Hảo một cái mẫu mực nha, cư nhiên điên cuồng đậm đặc dấm chua, trộm túi thơm tiểu cô nương tặng cho ta, dùng nó làm túi tiền của mình, khó trách ta sau khi tỉnh lại khắp nơi đều tìm không ra nó. Nếu không phải là túi của tiểu Miên Miên cùng nó giống như đúc, ta

còn nghĩ không ra nha. Người nha, chặc chặc. Nói một chút, như thế nào lúc ta hôn mê đem nó đi? Sờ bao lâu?"

Lam Vong Cơ trên mặt hơi gợn sóng, vươn tay đoạt lại, Ngụy Vô Tiệm đem túi tiền giấu đi, tránh thoát tay của hắn, lui hai bước, nói: "Nói không lại muốn đoạt à nha? Xấu hổ cái gì nha? Cái này cũng muốn xấu hổ, ta cuối cùng biết tính ta vì cái gì không biết then, hai chúng ta thật sự là trời sinh một đôi, nhất định là bởi vì xấu hổ của ta đều để chỗ người, người thay ta thu."

Lam Vong Cơ vành tai hiện ra hồng nhạt, mặt vẫn còn nhanh căng thẳng, xuất thủ nhanh chóng, Ngụy Vô Tiệm nhanh hơn, để cho hắn nhìn thấy bắt không đến, nói: "Người trước kia chính mình muốn đem túi tiền cho ta, như thế nào hiện tại lại không đưa cho ta? Người xem người, không riêng trộm đồ vật, còn thâm hoan, còn lật lọng, xấu xa."

Lam Vong Cơ nhào tới, rốt cục bắt lấy hắn, trong ngực chặt chẽ ôm, giải thích: "Chúng ta đã là... Vợ chồng, không phải là thâm hoan."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Giữa phu thê cũng không thể luôn là giống như người vậy đối với ta dùng sức mạnh nha, ta có phải hay không thường cầu người? Người bây giờ biến thành cái dạng này, Cô Tô Lam Thị bị làm cho tức chết."

Không thể nhìn được nữa, Lam Vong Cơ hung hăng ngăn chặn miệng của hắn.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Chương 113: Quên Ước

Ngày kế tiếp, hai người tới một cái trấn nhỏ.

Ngụy Vô Tiệm nhắc lông mày, nhìn qua thấy phía trước thấy một tửu lâu, trên treo một lá cờ, nói: "Đến phía trước nghỉ ngơi đi."

Lam Vong Cơ gật đầu, hai người sóng vai bước tới.

Sau lần ở Vân Mộng Quan Âm Miếu đêm hôm đó, Ngụy Vô Tiệm cùng Lam Vong Cơ cùng đi, mang theo Tiểu Bình Quả đi săn bốn phương, nghe được chỗ nào có tai họa làm loạn, quấy nhiễu dân sinh liền đi điều tra, nhắc tay giải quyết, thuận tiện du sơn ngoạn thủy, du lịch khắp nơi. Như thế ba tháng, không nghe đến việc Tiên Môn, rất tiêu điều tự tại.

Chỉ là, hai người không thể vĩnh viễn không để ý đến chuyện bên ngoài, tiêu dao đã lâu như vậy, cũng nên hỏi thăm một chút.

Tiến vào tửu quán, ngồi vào một góc hẻo lánh, gọi tiểu nhị, xem thái độ của hai người, thấy được bội kiếm bên hông Lam Vong Cơ, lại nhìn cây sáo bên hông Ngụy Vô Tiệm, trong nội tâm nhìn không được đem bọn họ so sánh cùng hai vị nào đó. Xem xét hảo một hồi, vị bạch y khách nhân này không có đeo buộc đầu của Cô Tô Lam Thị, cuối cùng không có dám xác định.

Ngụy Vô Tiệm muốn uống rượu, Lam Vong Cơ thì chọn vài món thức ăn. Ngụy Vô Tiệm nghe hẳn trầm giọng gọi vài món rau, một tay chi má, trên mặt cười nhẹ nhàng. Chờ tiểu nhị xuống, hẳn mới nói: "Nhiều thức ăn cay như vậy, người nuốt trôi đi sao?"

Lam Vong Cơ cầm lấy chén trà trên bàn, uống một ngụm, nhạt giọng: "Ngồi xuống."

Ngụy Vô Tiện nói: "Trong chén không có trà."

"..." Lam Vong Cơ đem chén trà rót đầy, một lần nữa đưa đến bên môi.

Một lát sau, hần lại nói: "... Ngồi xuống."

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta ngồi còn không hảo? Ta không có giống như trước đem chân để trên mặt bàn."

Ấn nhẫn một lát, Lam Vong Cơ nói: "Vậy không muốn đem để đi nơi khác."

Ngụy Vô Tiện mờ mịt nói: "Ta thả chỗ nào rồi a?"

Lam Vong Cơ: "..."

Ngụy Vô Tiện nói: "Lam Nhị Công Tử yêu cầu thật nhiều. Nếu không người dạy ta như thế nào ngồi."

Lam Vong Cơ đặt chén trà xuống, nhìn nhìn hần, rũ ống tay áo, đang muốn đứng lên hảo hảo dạy dỗ hần, trong hành lang kia đột nhiên phát ra tiếng cười to.

Trên bàn một người ôm bụng cười nói: "Má ơi! Thật vậy chẳng! Lão huynh người nói là sự thật? ! Kim Quang Dao cùng muội muội của mình thông gian, khiến cho chính mình còn không giờ? !"

Ngụy Vô Tiện lập tức ngồi thẳng, cùng Lam Vong Cơ một chỗ nghiêng tai lắng nghe. Bọn họ chính là vì thám thính tin tức mà đến.

"Ha ha ha ha ta thảo, quả nhiên từ xưa đến nay nói cũng không có sai! Con người, mặt ngoài càng là ngăn nắp, sau lưng lại càng là xấu xa không

chịu nổi!"

"Đúng vậy, không có cái gì tốt, cái gì tôn a quân tử a, cái nào không phải là khoác lên tấm da làm cho người ta nhìn."

Một người thấp giọng: "Nói nhỏ chút... Cũng không phải cái gì tốt."

Những người kia cười to: "Sợ cái gì, ở đây không ai nhận ra chúng ta."

"Đúng rồi! Huống hồ cho dù bị nghe được thì thế nào? Người cho rằng bây giờ Lan Lăng Kim Thị vẫn là Lan Lăng Kim Thị lúc trước? Quản được miệng người bên ngoài sao? Có bản lĩnh giống như trước vậy lại vượt qua a? Không thích nghe ghen lấy!"

"Nguyên lai lá thư này nói đều là thực..."

"Đương nhiên là thật, mấy người nhân chứng cũng đều tìm được. Thị nữ Tần Tố, còn có lão kĩ nữ kia, Kim Quang Dao nghĩ ra loại biện pháp này, tuyệt phối, tuyệt!"

Một người liền uống một ngụm rượu, ăn thịt, vừa ăn nước bọt bay tứ tung nói: "Nói Tư Tư này năm đó cũng là danh nhân nổi tiếng, lão thành như vậy, ta cũng chưa nhận ra được, thực mẹ nó ngán, Kim Quang Thiện cũng là đủ thảm, ha ha ha ha ha..."

Nghe được cái tên "Tư Tư", Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ đồng thời giương mắt, như có điều suy nghĩ.

Một tu sĩ cầm lấy chiếc đĩa, chỉ điểm nói: "Kim Quang Dao, lúc nên hung ác không hung ác, lúc không nên hung ác lại hung ác. Cho dù hấn về sau phát hiện Tư Tư này là người quen biết cũ, có thể là người quen thì thế nào? Nhân chứng nên diệt khẩu a, lưu lại người sống, nhìn xem hiện tại kết cục là cái gì? Người ta đem nội tình lúc trước tất cả đều vạch trần."

"Người làm sao biết Kim Quang Dao là lòng dạ đàn bà, nói không chừng người ta cùng Tư Tư có loại kia... Hắc hắc, quan hệ không thể cho ai biết đâu này?"

Càng về sau càng khó nghe. Lam Vong Cơ chân mày cau lại, may mà bàn bên kia cũng có người nghe không nổi nữa, xóa mở chủ đề: "Được rồi được rồi, lão nói chuyện này để làm gì, dùng bữa dùng bữa. Kim Quang Dao này khi còn sống thế nào làm gây sóng gió, hiện tại cũng chỉ có thể ở trong quan tài cùng Nhiếp Minh Quyết đánh nhau."

"Ta xem, cừu nhân gặp mặt hết sức đỏ mắt, hãn thi thể xương cốt cũng phải bị Nhiếp Minh Quyết hủy đi nát."

"Cũng không phải đi! Ta đi đại diện phong bế quan tài, nhìn thoáng qua, quan tài xung quanh oán khí nghiêm trọng nha... Quan tài kia thật có thể phong bế bọn họ một trăm năm? Phong không ngừng thế nào?"

"Phong không được tạm thời không đề cập tới... Nếu có người muốn trộm trên người Kim Quang Dao Âm Hồ Phù, cạy miệng quan tài nên làm cái gì bây giờ?"

Lập tức có người lớn giọng: "Ai dám! Thanh Hà Nhiếp Thị, Cô Tô Lam Thị, Vân Mộng Giang Thị đều phải người vây thủ mộ kia, ai cũng đừng nghĩ động. Huống hồ Âm Hồ Phù cũng chỉ thừa một nửa, trừ phi người là Tiết Dương, bằng không thì trộm cái cục sắt tới làm gì?"

Trước hết nhất người hỏi Âm Hồ Phù nhìn như bị bỏ đi ý niệm trong đầu, không lại đề lên, nhưng ánh mắt của hãn lại không cải biến. Ngụy Vô Tiện biết, người giống như hãn vậy, ôm lấy tương tự ý niệm trong đầu, vô số kể.

Một người nói: "Bất kể thế nào, đại diện phong hòm quan tài kết thúc. Lan Lăng Kim thị xem như đã xong, sau này không thể trở mình."

"Lại nói tiếp, lần này còn rất dễ ta lau mắt mà nhìn, Nhiếp Hoài Tang vậy mà làm được không sai a? Trước kia hắc chủ động xin đi giết giặc, ta còn tưởng rằng xác định vững chắc muốn làm hư nha. Rốt cuộc hỏi gì cũng không biết."

"Ta cũng vậy! Ai biết hắc cư nhiên chủ trì được so với Lam Khải Nhân không quá chênh lệch."

Nghe bọn họ kinh ngạc nhao nhao, Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ, này tính là gì? Sau này mấy chục năm, nói không chừng Thanh Hà Nhiếp Thị vị Gia Chủ này, tại lúc cần thiết, sẽ dần dần bắt đầu triển lộ phong mang, tiếp tục cho thế nhân càng nhiều kinh ngạc.

Lam Vong Cơ thì là vì tên Lam Khải Nhân mà hơi động một chút. Bên kia tiếp tục nghị luận: "Lam Hi Thần lại là xảy ra chuyện gì, trước sau đại diện đều là bế quan. Suốt ngày bế quan, là muốn học cha hắc sao? Trách không được Lam Khải Nhân sắc mặt khó coi như vậy."

"Có thể không khó coi sao? Gia Chủ bộ dáng này, trong nhà tiểu bối cả ngày cùng một cỗ hung thi chạy tới chạy lui, sẵn đêm còn muốn hung thi tới hỗ trợ giải vây! Lam Vong Cơ nếu lại không quay về, ta xem hắc muốn chửi đồng..."

Rau lên đây, tửu cũng lên.

Ngụy Vô Tiệm rót đầy một ly, chậm rãi uống.

Rời tửu quán, Ngụy Vô Tiệm ngồi trên Tiểu Bình Quả, Lam Vong Cơ nắm dây thừng phía trước vừa đi.

Con lừa ung dung lắc lắc, Ngụy Vô Tiệm lấy ra bên hông cây sáo, đưa đến bên môi.

Réo rất tiếng địch chim bay lướt qua thiên không, Lam Vong Cơ dậm chân, yên lặng lắng nghe.

Chính là lúc bị nhốt tại Đồ Lục Huyền Vũ đáy động, hân hát cho Ngụy Vô Tiệm nghe khúc kia.

Cũng là Ngụy Vô Tiệm sau khi trở về, trời xui đất khiến tại Đại Phạm Sơn thối ra, để cho Lam Vong Cơ xác định thân phận của hân.

Khúc cuối cùng, Ngụy Vô Tiệm đối với Lam Vong Cơ nháy mắt, nói: "Thế nào, ta thối không sai?"

Lam Vong Cơ chậm rãi gật đầu, nói: "Khó được."

Ngụy Vô Tiệm biết, khó được ý tứ là khó được hân trí nhớ hảo một hồi, buồn cười nói: "Người không muốn tổng khí nha, lúc trước là ta sai rồi còn không được sao? Lại nói ta trí nhớ không tốt, đây muốn trách mẹ ta."

Lam Vong Cơ nói: "Tại sao lại trách người mẹ người?"

Ngụy Vô Tiệm đem cánh tay đặt lên đầu Tiểu Bình Quả, nói: "Mẹ ta kể qua, người muốn nhớ kỹ người khác đối với người hảo, không muốn người đối với người khác tốt. Người tâm lý không muốn, như vậy mới có thể khoái hoạt tự tại."

Đây cũng là hân có khả năng nhớ kỹ, về cha mẹ, vì lượng kí ức không nhiều.

Suy nghĩ một lát, lại bị Ngụy Vô Tiệm kéo lại, thấy Lam Vong Cơ đang chuyên chú nhìn qua hân, nói: "Mẹ ta còn nói..."

Nghe hân chậm chạp không nói, Lam Vong Cơ hỏi: "Nói cái gì."

Ngụy Vô Tiệm đối với hân ngoắc ngoắc ngón tay, thần sắc nghiêm nghị, Lam Vong Cơ đến gần chút. Ngụy Vô Tiệm cúi người, ghé vào lỗ tai hân

nói: "... Nói người đã là người của ta."

Lam Vong Cơ đầu lông mày khẽ nhúc nhích, đang muốn mở miệng, Ngụy Vô Tiệm cướp lời nói: "Không biết xấu hổ, không đứng đắn, nhàm chán, hết sức lông bông, lại đang nói hươu nói vượn, đúng hay không? Được rồi, ta giúp người nói. Nói đi nói lại mấy từ này, thật sự là theo trước một chút cũng không thay đổi. Ta cũng là người của người, huề nhau, được hay không?"

So công phu miệng lưỡi, Lam Vong Cơ vĩnh viễn cũng không sánh bằng Ngụy Vô Tiệm, chỉ có thể khẽ lắc đầu, khóe môi cũng nhẹ nhàng khẽ cong, trong mắt cũng có rung động tản ra.

Cười đã đủ rồi, Ngụy Vô Tiệm dắt dây cương Tiểu Bình Quả, nói: "Đi xem một chút a."

Lam Vong Cơ nhìn về phía hắn. Ngụy Vô Tiệm nói: "Rất lâu không uống Thiên Tử Tiểu, chúng ta quay về Cô Tô, đi Thái Y trấn chơi một chuyến, đều đã nhiều năm như vậy, kia nhi thủy hành uyên đều nên trừ sạch sẽ a? Thúc phụ nếu không muốn thấy ta, người liền đem ta cùng vài hũ tử tửu một chỗ giấu ở trong phòng người; nếu không thể nhìn ta, chúng ta xem hết bỏ chạy, một năm nửa năm trở về nữa."

Lam Vong Cơ ngăn gọn hữu lực mà nói: "Ừ."

Thanh Phong từ, hai người quần áo đều như nước mùa xuân nổi lên gọn sóng.

Hắn dắt Ngụy Vô Tiệm cùng Tiểu Bình Quả, đem dây thừng nắm chặt ở lòng bàn tay, tiếp tục hướng phía trước đường đi tới.

Ngụy Vô Tiệm đón gió nhìn nhìn bóng lưng Lâm Vòng Cơ, neho lại con mắt, cô lại chân, kinh ngạc phát hiện chính mình lại có thể dùng loại tư thế này trên lưng Tiểu Bình Quả bảo trì không ngã.

Đây chỉ là một việc nhỏ nhằm chán, hấn lại như phát hiện cái gì thú vị kỳ lạ, nóng lòng cùng Lam Vong Cơ chia sẻ, kêu lên: "Lam Trạm, xem ta, mau nhìn ta!"

Như năm đó, Ngụy Vô Tiệן cười gọi hấn, hấn cũng nhìn sang.

Từ đó, mắt liền không rời.

CHÍNH VĂN HOÀN

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1: Gia Yến 1

Ngụy Vô Tiệm nói: "Hay để ta cùng vào với người?"

Lắc lắc đầu, Lam Vong Cơ nói: "Người cùng vào, hấn lại tức giận."

Ngụy Vô Tiệm ngẫm lại cũng thấy đúng, Lam Khải Nhân thấy hấn như tâm bệnh khó chữa, một bộ dạng nển tàn lay lắt trong gió, còn thở gấp hơn bình thường, vẫn là thôi tha cho người ta, mắt không thấy tâm không phiền mà.

Lam Vong Cơ nhìn nhìn hấn, giống như muốn nói gì, Ngụy Vô Tiệm lập tức nói: "Được rồi, ta đã biết. Không thể chạy nhanh, không thể ồn ào, không thể gì gì gì, có phải không? Yên tâm, lần này ta về với người sẽ chú ý từng tí một, không phạm một cái cấm nào khắc trên đá của nhà các người. Cố gắng hết sức luôn."

Lam Vong Cơ không suy nghĩ gì đã nói: "Không sao. Phạm vào cũng. . . ."

Ngụy Vô Tiệm nhảy bèn đáp: "Hả?"

Lam Vong Cơ tựa như phát giác lời mình nói không ổn, quay đầu nhìn hướng khác, lại quay đầu lại, nghiêm nghị nói: ". Không."

Ngụy Vô Tiệm mờ mịt nói: "Nãy người nói phạm vào cũng cái gì?"

Lam Vong Cơ thừa biết hấn đã rõ còn cố hỏi, xụ mặt nhắc: "Người ở ngoài chờ ta."

Ngụy Vô Tiện phát tay nói: "Chờ thì chờ, làm gì mà ghê gớm thế. Ta đi chơi với thỏ của người."

Thế là Lam Vong Cơ một mình đi nghênh đón Lam Khải Nhân, Ngụy Vô Tiện thì bị Tiểu Bình Quả kéo một đường chạy như điên. Tiểu Bình Quả vừa vào Vân Thâm Bất Tri Xử, dường như cực kỳ hưng phấn, toàn thân bỗng ngang ngược, Ngụy Vô Tiện kéo cũng không kéo được nó, đành để cho nó kéo đến bãi cỏ xanh um tùm.

Trên mặt cỏ yên tĩnh là cả một bầy cầu tuyết trắng tròn vo, miệng mũi phần hồng, thi thoảng rung rung cái tai dài, lỗ tai cũng một mảnh hồng hồng. Tiểu Bình Quả thì đi tới chen chúc vào giữa bầy thỏ, tìm chỗ cho mình.

Ngụy Vô Tiện ngồi xổm trên mặt đất, tùy tay bắt một con thỏ, một bên chọc chọc bụng nó, một bên thầm nghĩ: "Lần trước ta tới đã có nhiều thế này sao? Đây là con đực hay cái? Nga. là đực."

Nghĩ đến đây, Ngụy Vô Tiện lúc này mới phát hiện, hẳn trước giờ chưa để ý Tiểu Bình Quả là hay là mày râu. Vì thế nhin không được liếc sang một cái. Hắn chưa kịp nhìn kỹ, chợt nghe động tĩnh, quay đầu lại xem.

Một thiếu nữ vóc dáng nhỏ xinh xách theo cái giỏ, đang không biết nên tiến tới hay không, thấy Ngụy Vô Tiện đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng, trong giây lát không biết làm sao, xấu hổ đến cả mặt đỏ bừng.

Thiếu nữ này mặc giáo phục của Cô Tô Lam thị, nghiêm chỉnh đeo khăn buộc trán. Ngụy Vô Tiện thầm nghĩ: "Quá khó lường! Để ta bắt gặp người!"

Đây là một nữ tu. Một nữ tu của Cô Tô Lam Thị.

Cô Tô Lam Thị là gia tộc nổi tiếng sống cứng nhắc, khỏi nói nam nữ có gì khác biệt, loại quy củ nam nữ thụ thụ bất thân càng là rõ ràng, từ nhỏ

chúng đệ tử đã được nghe lời nhủ như niệm kinh bên tai vạn lần. Nơi nghỉ ngơi, nơi học tập của nam nữ tu sĩ đều tách biệt, cũng phải tự biết hạn chế bản thân. Ngay cả sân đêm cũng là nam nữ riêng biệt, hoặc là tất cả nam đi, hoặc là tất cả nữ đi, thông thường không hề tồn tại tình huống nam nữ lẫn lộn, cứng nhắc đến mức khiến người phẫn nộ.

Năm đó Ngụy Vô Tiệm học ở Vân Thâm Bất Tri Xử căn bản chưa từng gặp qua cô nương, vô cùng hoài nghi trong Vân Thâm Bất Tri Xử có thật sự tồn tại nữ tu không. Có mấy lần hình như hắn nghe thấy tiếng nhóm nữ tu đọc sách, tò mò muốn tìm tới, lập tức bị môn sinh tuần tra mắt sắc tai thính phát hiện, gọi Lam Vong Cơ tới. Mấy lần đều thế, Ngụy Vô Tiệm nhiệt huyết kiệt quệ, chẳng còn tâm tư mò mẫm.

Nhưng hôm nay, hắn ở trong Vân Thâm Bất Tri Xử gặp được một nữ tu. Người sống! Là nữ tu!

Ngụy Vô Tiệm lập tức dựng thẳng thắt lưng, hai mắt sáng lên. Không tự chủ được mà tiến tới, Tiểu Bình Quả cũng đi lên, cơ hồ là xẹt qua hắn, vọt tới bên thiếu nữ kia.

Ngụy Vô Tiệm: "?"

Nó vòng ra sau thiếu nữ, ngoan hiền cúi đầu, chủ động hướng đầu lùa, tai lùa vào tay nàng.

Ngụy Vô Tiệm: "? ? ?"

Thiếu nữ lộ vẻ mặt đỏ hồng, nhìn Ngụy Vô Tiệm, ngần ra, không biết nên nói cái gì. Ngụy Vô Tiệm nheo mắt, mơ hồ cảm thấy nàng có chút quen mặt. Chốc lát, bỗng nhớ ra, đây chẳng phải là cái người hắn gặp trên đường lúc mới ra khỏi Mạc gia trang sao, là thiếu nữ hắn có duyên gặp lần nữa ở núi Đại Phạn mà?

Cho dù là nữ tử hoàn toàn xa lạ, hắn cũng có thể lập tức nói chuyện cợt nhả, tào lao vài câu kéo quan hệ, huống chi có duyên gặp mặt mấy lần, một tiểu cô nương tính cách không tệ? Lập tức hướng nàng khua khua tay, nói: "Là người a!"

Thiếu nữ kia đương nhiên khắc sâu ấn tượng với hắn, vô luận đã rửa mặt hay chưa rửa mặt. Hai tay vịn xoắn một trận, rầu rĩ đáp: "Là ta."

Ngụy Vô Tiệp quyết định buông tha con thỏ bị hắn sờ soạng này giờ, hai tay đan vào nhau, đi tới gần nàng thêm vài bước, thoáng nhìn cái giỏ cà rốt với rau xanh, mỉm cười nói: "Đến cho thỏ ăn?"

Thiếu nữ kia gật gật đầu. Đúng lúc Lam Vong Cơ không ở đây, Ngụy Vô Tiệp không có việc gì làm, dậy lên hứng thú, nói: "Muốn ta giúp không?"

Thiếu nữ không biết nên như thế nào cho phải, cuối cùng gật gật đầu, Ngụy Vô Tiệp liền cầm một cây cây củ cải ra, hai người đồng loạt xồm xuống trên cỏ. Đầu lừa Tiểu Bình Quả lườn vào giỏ tìm kiếm một chút, lật tới lui không thấy quả táo nào, gắng gượng ngậm một củ cải rốt ra, chấp nhận gặm gặm.

Cà rốt trong giỏ rất tươi, Ngụy Vô Tiệp tự cắn một miếng, rồi mới đưa đến bên miệng thỏ, hỏi: "Đồng thỏ này vẫn là người chăm?"

Thiếu nữ nói: "Không phải. gần đây ta mới đến. lúc Hàm Quang Quân ở, thì Hàm Quang Quân chăm sóc. Hắn không ở, thì là mấy người Lam Tư Truy công tử tới trông nom, nếu bọn họ cũng không ở, vậy chúng ta sẽ tới chăm giúp."

Ngụy Vô Tiệp thầm nghĩ: "Lam Trạh chăm thỏ thế nào? Từ lúc hắn bao tuổi thì chăm? Cũng xách giỏ tới đây à?"

Xua đuổi mấy hình ảnh quá mức đáng yêu trong đầu, Ngụy Vô Tiệp lại hỏi: "Người hiện tại là môn sinh Cô Tô Lam Thị?"

Thiếu nữ ngại ngùng nói: "Ừm."

Ngụy Vô Tiện nói: "Cô Tô Lam Thị rất tốt. Từ khi nào vậy?"

Thiếu nữ một bên vuốt thỏ lông trắng xù, một bên nói: "Không lâu sau lần đó ở núi Đại Phạn."

Đúng lúc này, hai người đều nghe được thanh âm rất nhỏ tiếng giày giẫm lên mặt cỏ. Ngụy Vô Tiện nhìn lại, quả nhiên, Lam Vong Cơ đang hướng bên này đi tới.

Thiếu nữ một trận luống cuống tay chân, lập tức đứng lên, cung kính tỏ lễ nói: "Hàm Quang Quân."

Lam Vong Cơ khẽ gật đầu, Ngụy Vô Tiện vẫn còn ngồi trên cỏ, cười nhìn hẩn. Thiếu nữ kia tựa hồ sợ, rất là sợ Lam Vong Cơ -- cũng thường thôi, tiểu bối ở tuổi này không ai là không sợ sệt Lam Vong Cơ, vội vội vàng vàng xách váy bỏ chạy.

Ngụy Vô Tiện ở phía sau gọi theo vài tiếng: "Cô nương, tiểu muội muội! Giỏ của người! Ê, Tiểu Bình Quả! Tiểu Bình Quả trở về! Người chạy theo làm gì! Tiểu Bình Quả!"

Không có bất kỳ ai hay con lừa nào nghe tiếng hẩn gọi mà dừng, Ngụy Vô Tiện đành phải gầy gầy mấy cây củ cải còn lại trong giỏ, đối Lam Vong Cơ nói: "Lam Trạ, người dọa nàng chạy rồi."

Một khi Lam Vong Cơ đã không muốn gây tiếng động, thì làm gì có chuyện hai người đều nghe được?

Ngụy Vô Tiện hì hì cười với y, đưa tới một củ cà rốt, nói: "Ăn không nào? Người tới chăm thỏ, ta tới chăm người."

"." Lam Vong Cơ từ trên cao nhìn xuống hẩn, nói: "Đứng lên."

Ngụy Vô Tiệm ném củ cà rốt ra sau, bộ dạng uể oải chìa tay ra, nói: "Người kéo ta."

Dừng một lát, Lam Vong Cơ đưa tay kéo hẳn, ai ngờ Ngụy Vô Tiệm lại đột nhiên phát lực vào tay, kéo ngược lại y.

Lãnh địa bỗng bị người khác chiếm cứ, một đám thỏ như lâm đại địch không mục tiêu chạy tới chạy lui chồng chất lên nhau. Mấy con thỏ đặc biệt thân quen với Lam Vong Cơ thì bò lên nằm úp sấp trên người y, giống như là lo lắng chủ nhân vì sao tự dừng ngã xuống. Lam Vong Cơ nhẹ nhàng lừa chúng nó ra, chậm chậm nói: "Vân Thâm Bất Tri Xử, điều thứ bảy gia huấn, không được quấy nhiễu nữ tu."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người đã nói ta phạm vào cũng không sao mà."

Lam Vong Cơ nói: "Ta không có."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người sao lại thế. Chưa nói xong thì là không nói à? Hàm Quang Quân nhất ngôn cửu đỉnh nói là làm đâu?"

Lam Vong Cơ nói: "'Mỗi ngày'."

Ngụy Vô Tiệm sờ soạng mặt y một phen, thương tiếc nói: "Vừa rồi thúc phụ người có mắng người không? Nói mau, để ca ca thương người nào."

Tận tâm gượng gạo chuyển đề tài như thế, Lam Vong Cơ cũng không vạch trần, nói: "Không có."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Quả thực không có? Vậy hẳn nói cái gì với người?"

Lam Vong Cơ tình bơ ôm lấy hẳn, nói: "Không hơn. Tề tự không đổi, ngày mai làm gia yến."

Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Gia yến? Được được được, ta nhất định biểu hiện thật tốt, sẽ không khiến người mất mặt." Bỗng nhiên nghĩ đến Lam Hi

Thần, hỏi: "Ca ca người đâu?"

Trầm mặc một lát, Lam Vong Cơ nói: "Ta sẽ đi gặp hần sau."

Trạch Vu Quân dạo này suốt ngày bế quan, Lam Vong Cơ tất nhiên là muốn cùng hần hàn huyền một phen. Ngụy Vô Tiện trở tay ôm Lam Vong Cơ, vỗ nhẹ nhẹ lưng y. Sau một lúc lâu, thì nói: "Lại nói tiếp sao lần này về không gặp bọn Tư Truy?"

Đám tiểu bối này, nếu là mọi khi, đã sớm vây ở cửa lúu rú. Nghe hần nhắc tới bọn Tư Truy, Lam Vong Cơ ánh mắt hơi mở hơn, nói: "Ta đưa người đi gặp bọn họ."

Khi hần mang Ngụy Vô Tiện tìm được đám người Lam Tư Truy, Lam Cảnh Nghi, đám tiểu bối trừ bỏ vui sướng mà hô vài tiếng, không có động tác gì khác. Thật không phải là không muốn làm gì khác, thật sự là không thể.

Mười mấy người, xếp hàng trồng cây chuối dọc hành lang. Mỗi người đều cười ngoại bào, mặc áo trong tuyết trắng, đầu hướng xuống, chân hướng lên, trên mặt đất trước mặt trải giấy, mực viết. Tay trái chống đỡ, tay phải cứng nhắc cầm bút, gian nan viết chữ màu đen chi chít.

Bởi vì không thể để khăn buộc trán rơi xuống mặt đất, bọn họ đều đều toát mồ hôi cản đuôi khăn buộc, bởi vậy cũng không có thể nói chuyện. Cái gọi là "Hô vài tiếng", cũng chỉ là ánh mắt tỏa sáng miệng ư ử một trận.

Nhìn thấy mấy thân hình run rẩy, lưng lay sắp đổ, Ngụy Vô Tiện nói: "Vì sao nhất định phải trồng cây chuối."

Lam Vong Cơ nói: "Bị phạt."

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta biết là đang bị phạt. Ta xem rồi, bọn họ đang chép chính là gia huấn Lam Thị mà, 《 Lễ Tắc Thiên 》 ta từng chép còng

lưng rồi. Bọn họ phạm lỗi gì bị phạt?"

Lam Vong Cơ nhạt nhạt nói: "Vượt qua thời hạn quy định không trở về Vân Thâm Bất Tri Xử."

Ngụy Vô Tiện: "Nga."

Lam Vong Cơ: "Cùng săn đêm với Quý Tướng Quân."

Ngụy Vô Tiện: "Hắc! Các người lá gan cũng thật lớn."

Lam Vong Cơ nói: "Lần thứ ba phạm."

Ngụy Vô Tiện sờ sờ cằm, thầm nghĩ chiếu theo tội này, chẳng trách ghét tà như thù Lam Khải Nhân phải trừng phạt bọn họ. Trồng cây chuối chép phạt đã là quá nhẹ rồi.

Đi một vòng trước mặt nhóm thiếu niên, quét mắt vài lần, chỉ hơi kiểm tra, Lam Vong Cơ đối một người trong đó nói: "Chữ. Không đoan."

Thiếu niên kia cắn khăn buộc trán, hàm hàm hồ hồ rưng rưng nói: "Dạ, Hàm Quang Quân. Là ta sơ suất."

Những người không bị hỏi thì chính là đã qua kiểm tra, đều nhẹ nhàng thở ra. Hai người rời khỏi hành lang dài, Ngụy Vô Tiện nhớ lại thời gian khốn khổ năm đó mình phải chép phạt, lòng sinh cảm giác thông cảm cho kẻ cùng cảnh ngộ, nói: "Chỉ duy trì động tác như vậy đã đủ khó khăn, người để ta trồng cây chuối ta còn chưa chắc có thể viết chữ. Cho dù ta ngồi cũng chưa chắc có thể viết đến đoan chính."

Lam Vong Cơ nhìn hắn, nói: "Quả thật như thế."

Ngụy Vô Tiện biết y nhìn mình chăm chú là đang nhớ lại đoạn ngày chép phạt kia, nói: "Người hồi trước cũng bị phạt như thế?"

Lam Vong Cơ nói: "Cũng không."

Ngẫm lại cũng đúng. Ngụy Vô Tiệm thầm nghĩ, Lam Vong Cơ từ nhỏ chính là tấm gương trong số đệ tử thế gia, mỗi tiếng nói cử động đều vô cùng tiêu chuẩn như thước đo, sao có thể phạm sai lầm? Nếu không phạm sai lầm, càng sao có thể bị phạt?

Hắn cười nói: "Ta còn tưởng lực tay của người là luyện ra như thế."

Lam Vong Cơ nói: "Không phạt. Nhưng đúng là luyện ra như thế."

Ngụy Vô Tiệm ngạc nhiên nói: "Không phải bị phạt vậy người không có việc gì trồng cây chuối làm gì?"

Lam Vong Cơ nhìn không chớp mắt nói: "Có thể tĩnh tâm."

Ngụy Vô Tiệm tiến đến bên tai y, thanh âm kéo dài: "Vậy rốt cuộc là cái gì khiến Hàm Quang Quân lãnh nhược bằng sương* tâm không tĩnh a?"

Lam Vong Cơ nhìn hắn, không nói lời nào. Ngụy Vô Tiệm trong lòng đặc ý, nói: "Theo như lời người nói, từ nhỏ đã luyện lực cánh tay như vậy, có phải người chồng cây chuối rồi làm gì cũng được?"

Lam Vong Cơ nói: "Ừm."

Thấy y hạ tầm nhìn, trả lời như là có chút xấu hổ, Ngụy Vô Tiệm mỉm miệng càng khó cản, nói: "Thế thì làm ta cũng được à?"

Lam Vong Cơ nói: "Thử xem."

Ngụy Vô Tiệm: "Ha ha ha ha ha ha. Người nói cái gì?"

Lam Vong Cơ: "Đêm nay thử xem."

Ngụy Vô Tiệm: "."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1: Gia Yến 2

Nói thì nói như thế , nhưng hai người lại không lập tức "thử một chút" . Bởi vì , Lam Vong Cơ đầu tiên phải đi tìm Lam Hi Thần bế quan đã lâu , nói chuyện.

Ngụy Vô Tiện gần đây có cái thói quen, thích đề ở trên người Lam Vong Cơ ngủ , Vô luận là nằm áp , còn là mặt đối mặt, tóm lại nếu như không có Lam Vong Cơ, hẳn liền không ngủ được . Dùng mọi cách ở trong tỉnh thất phiên tương đảo quỹ , ngược lại để cho hắn tìm được ít đồ .

Lam Vong Cơ từ nhỏ làm việc cẩn thận, luyện chữ, vẽ tranh, viết văn chương tất cả đều phải sắp xếp chỉnh tề, nữa dựa vào chia theo từng năm, Ngụy Vô Tiện nhìn từ thời điểm hắn nhỏ nhất bắt đầu nhìn lên , bên lật bên cười , tâm tâm có vị , thấy Lam Khải Nhân đích thân chu bút liền một trận đau răng . Bất quá , liên tiếp lật mấy ngàn tờ , lại chỉ tìm ra được một trang giấy có một lỗi chơi chữ, sau đó, Lam Vong Cơ ở phía sau dùng một trang giấy khác đưa cái lỗi này sao chép liễu một trăm lần , thấy vậy Ngụy Vô Tiện chẳng lười hít hà : "Cái này đáng thương quá, sao phải sợ rằng gặp cái chữ này liền không sai đi . "

Hắn còn tiếp tục lật xem những tờ giấy năm xưa, bên ngoài tỉnh thất có chút ánh sáng yếu ớt le lói.

Không nghe tiếng bước chân , nhưng Ngụy Vô Tiện biết Lam Vong Cơ trở về, liền đem chăn trùm kín. Chờ Lam Vong Cơ nhẹ nhàng đẩy cửa vào, thấy hắn đang giả vờ ngủ.

Lam Vong Cơ đông tác vô thanh vô tức, gặp người đã "ngủ", càng là thu liễm hơi thở , từ từ khép cửa , yên lặng chốc lát , lúc này mới hướng giường đi tới.

Còn chưa đến gần, liền bị người trong chăn trùm kín, vô vô đầu.

Lam Vong Cơ : "....."

Ngụy Vô Tiệm nhảy xuống , gắt gao ôm lấy Lam Vong Cơ , đem hân đẩy ngã lên giường, mạnh giọng: " Cường gian! "

Lam Vong Cơ : "....."

Ngụy Vô Tiệm hai tay thô lỗ sờ soạn khắp người hân, Lam Vong Cơ nhưng vẫn là lẳng lẳng nằm như người chết , mặc hân đánh vào . Ngụy Vô Tiệm thấy không có ý nghĩa, nói: " Hàm Quang Quân, người như thế nào đều không phản kháng? Người như vậy không nhúc nhích dích , ta cường gian người có ý nghĩa gì ? "

Lam Vong Cơ giọng buồn buồn từ trong chăn truyền tới : "Người muốn ta như thế nào?"

Ngụy Vô Tiệm lập tức hướng dẫn: "Ta đè lại người , người liền đẩy ta, không để cho ta áp, khép lại chân ra sức giãy giụa, đồng thời khàn cả giọng kêu cứu"

Lam Vong Cơ : "Vân Thâm Bất Tri Xử cấm ồn ào . "

Ngụy Vô Tiệm : "Vậy người có thể nhỏ giọng kêu cứu. Còn có, ta xé y phục của người, người hân nên hết sức chống cự, liều chết bảo vệ ngực không để cho ta xé . "

Trong chăn trầm mặc một hồi .

Hồi lâu , Lam Vong Cơ đáp : "Nghe rất khó. "

Ngụy Vô Tiệm : "Khó khăn sao? ! "

Lam Vong Cơ : "Ừ."

Ngụy Vô Tiệm nói : "Kia không có biện pháp, nếu không chúng ta đổi, người tới đối với ta dùng sức mạnh đi"

Lời còn chưa dứt, một trận thiên toàn địa chuyển, chấn bay, Lam Vong Cơ đem hân đề trên giường.

Bởi vì mới vừa bị Ngụy Vô Tiệm đè vào trong chấn một lúc lâu, hân xưa nay chỉnh chu cũng đem dây buộc tóc lệch đi một chút, thanh ti hơi tán loạn, rũ xuống vài cái, vốn gò má trắng nõn cũng lộ ra một tầng hồng, dưới ánh đèn, hảo hảo giống như một mỹ nhân thẹn thùng. Chỉ tiếc vị mỹ nhân này có chút không giống lời đồn, như tinh sắt thép cô, Ngụy Vô Tiệm cầu xin: "Hàm Quang Quân, Hàm Quang Quân, đại nhân đại lượng . "

Lam Vong Cơ con mắt bất động, mà trong mắt kia đang ngời sáng rung động, sắc mặt lạnh nhạt nói : "Hảo . "

Ngụy Vô Tiệm nói: "Tốt cái gì ? Dừng ngược? Dùng sức mạnh? Ai ! y phục của ta. "

Lam Vong Cơ nói: " Đều là người nói. "

Vừa nói , hân liền đem thân thể dán vào giữa hai chân Ngụy Vô Tiệm, đè ép một hồi. Ngụy Vô Tiệm đợi nửa ngày còn không có động tĩnh nói: "Thế nào ! "

Lam Vong Cơ hơi đứng dậy nói: "Vì sao không chống cự . "

Ngụy Vô Tiệm dùng hai chân kẹp eo hân, không để cho hân rời đi, hì hì cười nói : "Ai , vậy có biện pháp gì. Người đè một cái tới đây , hai chân ta liền không nhịn được mở ra, căn bản không hợp, đâu còn có lực khí phản

kháng. Người khó khăn ta cũng khó a Dừng lại dừng lại, tới tới tới, ta trước cho người xem cái này." Hắn từ trong lồng ngực móc ra một trang giấy tới, nói: " Lam Trạ, ta hỏi người, người thế nào một chữ đơn giản như vậy cũng có thể viết sai, đọc sách có cần tâm không a? Cả ngày trong đầu đều ở đây muốn cái gì? "

Lam Vong Cơ nhìn tờ giấy kia một cái, không nói tiếng nào, trong ánh mắt kia ý tứ lại rõ ràng bất quá: Ngụy Vô Tiệ như vậy viết sai không biết bao nhiêu chữ, cũng dám chỉ trích hắn viết sai một chữ.

Ngụy Vô Tiệ làm bộ không hiểu ánh mắt của hắn, tiếp tục nói: "Người xem người ở năm này, ta coi là coi là lúc này người cũng mười lăm mười sáu tuổi đi? Mười lăm mười sáu tuổi còn phạm loại lỗi này, người"

Nhưng hắn đem ngày tháng kia nghĩ kĩ, lại vừa lúc đối mặt hắn năm đó ở Vân Thâm Bất Tri Xử học ba tháng .

Ngụy Vô Tiệ nhất thời nhận ra, cố ý nói : "Chẳng lẽ là Lam nhị ca ca còn nhỏ tuổi không cần tâm niệm sách viết chữ, là đang suy nghĩ về ta? "

Năm đó Ngụy Vô Tiệ ở Tàng Thư Các chép phạt, cả ngày ở đối diện Lam Vong Cơ, hắn giả chết , bản thân dùng mọi cách quấy rầy, quấy đến Lam Vong Cơ không thể thanh tịnh, nếu không "muốn" hắn cũng khó khăn, chẳng qua là không có cái gì "không muốn" thôi. Ở tình hình này, Lam Vong Cơ lại ương ngạnh mặc kệ hắn, làm chuyện của mình, hơn nữa chỉ viết sai một chữ, thật là làm người khâm phục .

Ngụy Vô Tiệ nói: "Ai, tại sao lại là lỗi của ta, lại trách ta. "

"....." Lam Vong Cơ buồn bực nói: "Lỗi của người ! "

Hắn hơi thở rối loạn, muốn đi đoạt tờ giấy kia. Ngụy Vô Tiệ liền thích xem hắn bị buộc đến bước này, lập tức đem giấy giấu vào y phục mình, nói:

"Có bản lãnh người tới cầm . "

Lam Vong Cơ không chút do dự đem tay duỗi vào. Hơn nữa không lấy ra.

Ngụy Vô Tiện : "Người quá có bản lãnh!"

Hai người náo loạn hơn nửa đêm, đến sau nửa đêm , thật dễ dàng mới có thể đứng đắn nói mấy câu nói .

Ngụy Vô Tiện còn đè trên người Lam Vong Cơ, đem mặt chôn ở cổ hăn, chỉ cảm thấy Lam Vong thân phát ra khí tức, cả người cũng lười biếng, híp mắt nói : "Đại ca người có khỏe không? "

Lam Vong Cơ ôm hăn đang xích lõa, trên tay sờ sờ, trầm mặc một trận, đáp: "Không tốt lắm."

Hai người toàn là mồ hôi, Ngụy Vô Tiện bị hăn sờ trái sờ phải trong lòng nhột nhạt, không thể nào ngất nhéo.

Lam Vong Cơ thấp giọng nói : "Năm đó ta bế quan ba năm, đều là huynh trưởng tới cùng ta tâm sự. "

Hôm nay lại ngược lại .

Lam Vong Cơ bế quan ba năm làm gì , Ngụy Vô Tiện đã không cần phải hỏi.

Hăn hôn lên tai Lam Vong Cơ, kéo một bên chần, đắp qua hai người.

Sáng sớm hôm sau, Lam Vong Cơ đúng giờ Mẹo rời giường .

Hăn ở cùng Ngụy Vô Tiện mấy tháng, một mực dồn lực với đem Ngụy Vô Tiện đưa vào quy củ, vậy mà thủy chung là phí công không có kết quả. Môn sinh đưa nước tắm tới, Lam Vong Cơ đã sớm ăn mặc chỉnh tề đem

Ngụy Vô Tiệm đi ra, ôm vào thùng, Ngụy Vô Tiệm lại còn có thể vừa ngâm mình ở trong nước, vừa tiếp tục ngủ. Lam Vong Cơ nhẹ nhàng đẩy hẳn, hẳn liền bắt được tay Lam Vong Cơ, lòng bàn tay mu bàn tay cũng hôn mấy cái, bỏ qua một bên, tiếp tục ngủ. Bây giờ bị đẩy phiền liền hừ hừ hai tiếng, nhắm hai mắt đem Lam Vong Cơ kéo xuống, bưng hai gò má của hắn hôn lại vài hớp, hàm hàm hồ hồ nói : "Ngoan, ngoan, không làm khó dễ. Van cầu người a, một hồi liền đứng lên."

Sau đó, nằm ở thùng nước tắm tiếp tục ngủ.

Cho dù biết đang ở đâu, Ngụy Vô Tiệm cũng chỉ biết đổi chỗ tiếp tục ngủ, Lam Vong Cơ nhưng vẫn là kiên trì không đổi mỗi sáng sớm cũng từ giờ Mẹo bắt đầu gọi hắn, sau đó mặt không đổi sắc bị hôn loạn trác hơn sáu mươi lần.

Đem bữa ăn sáng cất đi, đưa qua chỗ giấy mực trên bàn, sau đó đem Ngụy Vô Tiệm đang mê man ngủ từ thùng gỗ ra lau khô, mặc bộ quần áo, Lam Vong Cơ rồi mới gỡ xuống một quyển sách, ngồi ở án bên từ từ lật xem .

Quả nhiên, đến giờ Ty, Ngụy Vô Tiệm rốt cuộc từ trên giường ngồi dậy, mộng du leo xuống giường, trước sờ tới Lam Vong Cơ, mò vào trong ngực xoa hai cái, nữa theo thói quen siết chặt bắp đùi hắn. Nhanh chóng sau khi đánh răng rửa mặt xong thanh tỉnh, đi tới án sách. Ngụy Vô Tiệm căn một trái táo , thấy hộp đồ ăn còn đầy, khoe miệng rút rút ra, nói: "Hôm nay nhà các người không phải là có gia yến sao, ăn trước nhiều như vậy không thành vấn đề? "

Lam Vong Cơ bình tĩnh đem dây cột tóc bị nghịch lệch, nói: "Trước no bụng. "

Vân Thâm Bất Tri Xử nấu ăn, Ngụy Vô Tiệm là lĩnh giáo qua, thức ăn thanh đạm, nhìn qua đều là xanh xanh biếc biếc, vỏ cây rễ cỏ các loại dược

liệu, món gì cũng tăn ra một loại khổ vị. Nếu không phải như thế, Ngụy Vô Tiện ban đầu cũng sẽ không định nướng hai con thỏ kia. Nhà bọn họ đích gia yến hơn phân nửa là ăn không đủ no, ăn không ngon.

Ngụy Vô Tiện trong lòng biết Cô Tô Lam Thị đối với một số chuyện cực kì coi trọng, có cho hay không hẳn tham gia gia yến, căn bản giống như là có thừa nhận thân phận hãn hay không, Lam Vong Cơ nhất định cùng Lam Khải Nhân đấu tranh thật lâu mới lấy được tư cách cho hãn, khẩu khí, cười nói : "Yên tâm. Ta sẽ biểu hiện thật tốt, sẽ không làm người mất mặt. "

Nói là gia yến, Vân Thâm Bất Tri Xử gia yến lại cùng gia yến Ngụy Vô Tiện từng biết hoàn toàn bất đồng .

Vân Mộng Giang Thị gia yến , là ở Thiên Giáo Trường của Liên Hoa Ổ kê mười mấy bàn vuông to, nam nữ già trẻ ngồi lẫn lộn, kêu gọi loạn xạ. Phòng bếp cũng dọn đến bên ngoài, một hàng hỏa quang ngất trời, mùi thơm ngất trời, muốn ăn cái gì mình tự cầm, không đủ liền làm. Lan Lăng Kim Thị gia yến hãn mặc dù không có đi qua, nhưng nghe đồn rất xa hoa chi tiết, cái gì danh gia kiếm vũ trợ hứng, san hô cây ngọc cất trì, hồng cầm đoạn cửa hàng địa trăm dặm, làm người ta lé con mắt .

Ngược lại, gia yến ở Vân Thâm Bất Tri Xử không có hoành tráng, cũng không hoa lệ .

Gia quy của Cô Tô Lam Thị thật đáng sợ, ăn không nói, ngủ không nói, mặc dù chưa khai yến, mọi người cũng không ai nói lời nào. Trừ người mới đến sẽ thấp giọng hướng về phía tiền bối hành lễ, cơ hồ không có ngôn ngữ, không có cười nói. Mọi người bạch y giống nhau, đeo dây buộc hoa văn giống nhau, vẻ mặt nghiêm nghị giống nhau, phảng phất tất cả đều được đúc từ cùng một khuôn.

Nhìn một màn này, Ngụy Vô Tiện làm bộ không có chú ý tới người bên cạnh hoặc kinh ngạc hoặc ánh mắt xấu xa, thầm than: "Cái này gọi là gia

yến sao, thế nào so làm tang sự còn tử khí trầm hơn. "

Đúng vào lúc này , Lam Hi Thần cùng Lam Khải Nhân vào yến tiệc. Ngụy Vô Tiệm bên cạnh Lam Vong Cơ lúc này mới giật giật .

Lam Khải Nhân ước chừng là vừa nhìn thấy Ngụy Vô Tiệm sẽ phải phạm bệnh, vì vậy dứt khoát lựa chọn không nhìn hắn, bình thần nhìn phía trước . Lam Hi Thần vẫn như cũ, khéo miệng cũng nhàn nhạt vui vẻ, làm người ta cảm thấy như gió xuân. Vậy mà, không biết có phải bẽ quan hay không, Ngụy Vô Tiệm lại cảm thấy Trạch Vu Quân tựa hồ buồn bã không ít.

Gia chủ ngồi xuống, Lam Hi Thần đơn giản nói mấy câu khách sáo, khai yến.

Đầu tiên thượng chính là một đạo thang.

Bữa ăn dùng mấy món đơn giản quen thuộc của Cô Tô Lam Thị. Một viên màu đen, bé bằng lòng bàn tay, thủ cảm bóng loáng. Vừa nhìn, quả nhiên lại là một đồng xanh xanh vàng vàng lá cây rẽ cỏ .

Vừa nhìn, Ngụy Vô Tiệm mi nhon liền run lên hai cái. Múc một muỗng đưa vào trong miệng, may là hắn sớm làm xong chuẩn bị tâm lí, cũng không nhin được nhắm mắt.

Hắn từ vị giác bị đả kích phục hồi tinh thần, cùi chỏ miễn cưỡng chống đỡ thân thể, thầm nghĩ : "..... Lam gia tổ tiên nếu như là hòa thượng, nhất định là khổ hạnh tăng. "

Ngụy Vô Tiệm không kìm hãm được hoài niệm Liên Hoa Ổ khai gia yến lúc trên giáo trường kia nhiều nôi xương hầm lớn, mùi thịt ngấu hương, bay xa mười dặm, đưa đến hải tử lân cận cũng chạy đến tường viện Liên Hoa Ổ thượng đi vào nhìn, nước miếng chảy ròng ròng. So sánh, vào giờ phút này, không biết hắn đồng tình miệng đầy khổ vị của mình nhiều hơn, còn là đồng tình Lam Vong Cơ từ nhỏ lớn lên ăn thứ này nhiều hơn .

Có thể nhìn trong sảnh những người khác cũng mặt không đổi sắc uống xong chung thuốc thang này, động tác vẻ mặt còn hết sức ưu nhã tự nhiên, Ngụy Vô Tiệm cũng nghiêm chỉnh độc lưu hơn phân nửa chung. Huống chi, Lam gia kia ba ngàn điều không đúng, bây giờ là bốn ngàn điều gia quy, đối với lễ nghi ẩm thực cũng là có yêu cầu, tỷ như không thể để thức ăn dư lại, không thể ăn cơm quá ba chén. Mặc dù cảm thấy loại gia quy này đơn giản không thể tưởng tượng nổi, nhưng hắn không muốn nhanh như vậy liền lại bị Lam Khải Nhân tức giận.

Ai ngờ, hắn đang muốn nhắm mắt đem cái này chung cổ quái thuốc thang ngửa đầu một hớp, chợt phát hiện chung thuốc đã trống không.

Ngụy Vô Tiệm : " ? ? ? "

Hắn không nhịn được cầm chung thuốc lên, thầm nghĩ : "Ta rõ ràng mới uống một hớp? Phía dưới thứ uống cạn sạch? "

Nhưng thực án rõ ràng không có cái gì.

Ngụy Vô Tiệm ghé mắt nhìn lại, vừa vặn Lam Vong Cơ như không có chuyện gì xảy ra uống xong hớp thuốc cuối cùng, đây nấp lại, đang rũ mi mắt, đang dùng đến nhất phương tuyết trắng đích cân tử nhẹ thức Thần giác.

Ngụy Vô Tiệm biết rõ, Lam Vong Cơ kia một chung tuyết đối đã sớm uống xong.

Hắn còn phát hiện, Lam Vong Cơ thực án, tựa hồ so với trước khi khai yến cách hắn rất gần, giống như bị lạng lẽ dời qua.

Ngụy Vô Tiệm : "....."

Hắn nhìn hướng Lam Vong Cơ bên kia làm khẩu hình: Hàm Quang Quân, tay rất nhanh a ?

Lam Vong Cơ để khăn xuống, liếc hăn một cái, lại bình tĩnh nhìn đi chỗ khác.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 1: Gia Yển 3

Lam Vong Cơ càng nghiêm trang, Ngụy Vô Tiện càng không kèm chế được tâm trạng bên trong. Hắn lấy tay nhẹ nhàng ở chén nhỏ xoa xoa, phát ra chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được, nghe tiếng, Lam Vong Cơ dời tầm mắt không dễ cảm thấy được.

Ngụy Vô Tiện biết, dù Lam Vong Cơ nhìn đi hướng khác, khóe mắt dư quang cũng nhất định sẽ không bỏ qua nhất cử nhất động của hắn. Vì vậy, hắn đem tiểu chung giơ lên, làm bộ như muốn uống, ở trong tay vòng tới vòng lui, dừng lại ở vị trí Lam Vong Cơ vừa uống, đem môi đặt lên. Quả nhiên, Lam Vong Cơ hai tay vốn là đoan đoan chánh chánh đặt ở trên đùi, lúc này, tư thế vẫn không thay đổi, yên lặng giấu mười ngón tay co lại.

Thấy vậy, Ngụy Vô Tiện trong lòng phiêu phiêu, nhất thời buông lỏng, thân thể đang muốn giống như cũ, không tự chủ được oai đến trên thân người đi, đột nhiên từ Lam Khải Nhân bên kia truyền tới một tiến ho khan nghiêm nghị. Ngụy Vô Tiện vội vàng đem bộ dáng chinh đốn, khôi phục đang ngồi ngay thẳng.

Dùng xong thang thuốc, nghỉ ngơi một lát, lúc này mới bắt đầu chính thức bố món ăn. Mỗi thực án đều có ba dạng thức ăn, mỗi dạng nhỏ nhỏ một đĩa, không phải là xanh thì là trắng, cùng thức ăn năm đó Ngụy Vô Tiện ăn lúc học giống nhau. Đã nhiều năm như vậy, trừ khổ vị càng sâu, không có chút biến hóa nào.

Một nửa vực sở trí, một loại là thiên tính cho phép, Ngụy Vô Tiện khẩu vị thiên nặng, thích ăn cay, không ăn thịt không vui, đối mặt thức ăn mộc

mạc như vậy, bây giờ không đói bụng, ba hai cái lung tung vào bụng, hoàn toàn không biết mình ăn cái gì. Lam Khải Nhân ánh mắt thỉnh thoảng quét tới, hung tợn nhìn chăm chăm hắn, phảng phất cùng năm đó lúc dạy học một dạng, thời khắc chuẩn bị kêu chinh đồn hắn.

Ngụy Vô Tiệm làm một cái thái độ bình thường quy củ an phận, làm hắn không có cách nào, chỉ đành phải thôi.

Sau khi dùng xong bữa ăn, người làm dọn mâm bát xuống, theo lệ thường, Lam Hi Thần bắt đầu tổng kết động tĩnh mấy ngày gần đây. Nhưng chỉ nghe hắn nói mấy câu, Ngụy Vô Tiệm liền cảm giác hắn không yên lòng, thậm chí còn nhớ lộn hai ba chỗ, nói xong cũng không phát giác, chọc cho Lam Khải Nhân cũng đối với hắn chú ý, nghe một trận, rốt cục không nhịn được mở miệng cắt đứt.

Một cuộc gia yến, một cái này liền có chút bất cần, vội vội vàng vàng kết thúc. Trầm muộn mở màn, trầm muộn quá trình, trầm muộn kết thúc, Ngụy Vô Tiệm bị buộc buồn bực gần một canh giờ, vừa không có đồ ăn ngon, cũng không có ca múa trợ hứng, kìm nén đến cả người phảng phất buồn chán.

Sau khi kết thúc Lam Khải Nhân còn gọi Lam Hi Thần cùng Lam Vong Cơ đi nói chuyện, xem bộ dáng là lại muốn giáo huấn, hơn nữa còn là một giáo huấn hai. Hắn không ngừng dương oai, khắp nơi lung lay một vòng, nhìn thấy mấy tiểu bối đi chung với nhau, đang muốn lên tiếng kêu, chớp tới vui đùa một chút mà, ai ngờ Lam Tư Truy cùng Lam Cảnh Nghi vừa thấy hắn liền sắc mặt đại biến, quay đầu bỏ đi. Ngụy Vô Tiệm trong lòng ngạc nhiên, đi theo đến một mảnh rừng cây, đợi một trận, mới thấy mấy bạn trẻ xông ra, nói: "Ngụy tiên bối, không phải chúng ta cố ý không để ý tới người, mà là tiên sinh đã nói, nếu ai nói chuyện với người, chép giáo huấn Lam Thị từ đầu đến hết....."

"Tiên sinh " là xưng hô toàn bộ môn sinh Cô Tô Lam Thị đối với Lam Khải Nhân đích thống nhất tôn xưng, nhắc tới hai chữ "tiên sinh", là chỉ hân. Ngụy Vô Tiện đặc ý nói : " không có sao, ta sớm biết, tiên sinh nhà các người phòng lửa phòng đạo phòng Ngụy Anh không phải ngày một ngày hai, các người nhìn hân phòng sao? Đại khái là cảm thấy mình thật tốt, hỏa khí lớn một chút cũng ở đây khó tránh khỏi , cấp cấp cấp cấp

Lam Cảnh Nghi : "....."

Lam Tư Truy: "..... ha ha ha ."

Ngụy Vô Tiện cười xong, nói: "Đúng rồi, các người trước bị phạt, nói là bởi vì cùng Ôn Ninh cùng nhau săn đêm, hân bây giờ như thế nào rồi ?"

Lam Tư Truy suy nghĩ một chút, đáp: "Không rõ. Đại khái núp ở chân núi, chờ chúng ta lần sau đi ra ngoài săn đêm tìm hân đi. Bất quá cũng nói không cho phép, chúng ta tách ra, Giang Tông Chủ giống như bộ dáng rất tức giận"

Ngụy Vô Tiện nói: "Gì? ! Giang Trùng? Hân thế nào cũng ở đây ?"

Lam Tư Truy nói: "Chúng ta lần trước hẹn Kim công tử cùng đi săn đêm, cho nên"

Ngụy Vô Tiện lập tức đã hiểu. Đoán cũng có thể đoán được, đại khái là Ôn Ninh lặng lẽ đi theo Kim Lăng hoặc là đám Lam Gia tiểu bối, âm thầm bảo vệ bọn họ, lúc săn đêm gặp phải nguy cơ xuất thủ tương trợ. Kết quả Giang Trùng khẳng định cũng ở đây lén lén lút lút đi theo Kim Lăng, chỉ sợ hân lại xảy ra trạng huống gì. Vì vậy hai người trước mắt đặng mặt, náo loạn rất lớn không vui.

Vừa hỏi, quả nhiên là có chuyện như vậy, Ngụy Vô Tiện cười. Dừng một chút , hân lại nói : "Giang Tông Chủ cùng Kim Lăng gần đây như thế nào ?"

Kim Quang Dao sau khi chết, Lan Lăng Kim Thị người thừa kế duy nhất chỉ còn lại Kim Lăng, vậy mà, cũng không có lão nhân nào hỗ trợ, thấy vậy cơ hội, xuân xuân dục động. Lan Lăng Kim Thị bên ngoài bị chê cười, ở bên trong còn đấu đá, Kim Lăng mới mười mấy tuổi, như thế nào có thể trấn định, chung quy là Giang Trường xách theo Tử Điện đi một vòng, mới để cho hãn tạm thời ngồi vững vàng vị trí gia chủ này. Về phần ngày sau sẽ có biến số gì, ai cũng không nói chính xác.

Lam Cảnh Nghi bĩu môi nói : "Thoạt nhìn tốt vô cùng, Giang Tông Chủ vẫn là như cũ, cầm roi đi khắp nơi quất người. Đại tiểu thư tính khí càng phát ra tốt lắm, trước kia cừu cừu mắng hãn một câu hãn đáp ba câu, hiện tại hãn có thể đáp mười câu."

Lam Tư Truy trách: "Cảnh Nghi, làm sao có thể nói sau lưng người khác."

Lam Cảnh Nghi giải thích : "Ta rõ ràng ngay trước mặt cũng gọi như vậy."

Nghe Lam Cảnh Nghi nói như vậy, Ngụy Vô Tiện thoáng thở phào nhẹ nhõm. Thật ra thì trong lòng hãn rõ ràng, mình chân chính muốn hỏi cũng không phải là những thứ này, bất quá nếu Giang Trường cùng Kim Lăng nghe cũng tạm được, những thứ khác cũng đừng xía vào.

Hãn đứng dậy vỗ vỗ y phục, nói: "Vậy được, như vậy là tốt vô cùng, bọn họ có thể tiếp tục giữ vững. Các người tiếp tục chơi đi, ta có việc đi trước."

Lam Cảnh Nghi khinh bỉ nói : "Người ở đây Vân Thâm Bất Tri Xử cho tới bây giờ đều là không có làm gì, có thể có chuyện gì!"

Ngụy Vô Tiện cũng không quay đầu lại: "Ăn!"

Hãn buổi sáng khó được dậy sớm như thế, trở lại trong tỉnh thất trùm đầu ngủ say, ngày đêm điên đảo hậu quả chính là hãn khi tỉnh lại đã là hoàng

hôn, bỏ lỡ bữa ăn tối, không có đồ cho hăn ăn rồi. Ngụy Vô Tiện cũng không cảm thấy đói, một mặt tiếp tục tìm đồ trước kia của Lam Vong Cơ nhìn qua, một mặt tả đặng hữu đặng. Vậy mà, một mực đợi đến vào buổi tối, cũng không đợi được món ăn trở lại.

Đến lúc này , Ngụy Vô Tiện mới phát giác trong bụng trống trơn. Nhưng coi là coi là canh giờ, đã là giờ cấm của Vân Thâm Bất Tri Xử, dựa theo gia quy, những người không có nhiệm vụ không thể ra ngoài, càng không thể leo tường -- phải thay đổi ở năm đó, quản hăn " không thể " cái gì , " cấm chỉ " cái gì, Ngụy Vô Tiện chỉ để ý đói thì ăn, mệt nhọc liền ngủ, buồn bực liền liêu, đã gây họa bỏ chạy. Nhưng hôm nay tình huống bất đồng, hăn không tuân quy củ, này là trực tiếp làm khó Lam Vong Cơ, nửa đói nửa buồn bực, cũng chỉ có thể thở dài một tiếng, nhịn đi.

Đúng vào lúc này , ngoài tĩnh thất truyền tới tiếng động rất nhỏ, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra. Lam Vong Cơ trở lại. Ngụy Vô Tiện nằm trên đất giả chết . Chỉ nghe Lam Vong Cơ nhẹ nhàng đi tới án sách, đem thứ gì đặt ở phía trên, thủy chung không nói gì. Ngụy Vô Tiện vốn là muốn tiếp tục giả chết, nhưng Lam Vong Cơ tựa hồ mở ra thứ gì, một mùi thơm mới lan tỏa áp đảo mùi Đàn hương.

Ngụy Vô Tiện từ dưới đất bò dậy, nói: "Nhị ca ca! Ta cả đời làm trâu ngựa cho ngươi!"

Lam Vong Cơ sắc mặt không đổi đem hộp đựng thức ăn lấy món ra, Ngụy Vô Tiện bay tới bên cạnh hăn, chỉ thấy năm sáu mảnh trắng cùng hồng trong mâm, thấy lòng tràn đầy vui mừng, mắt để hồng quang nói: "Hàm Quang Quân người quá khách khí, như vậy còn đặc biệt cho ta mang thức ăn tối chiêm yêu không cưới : danh môn đệ nhất phu quân. Sau này muốn làm gì chỉ để ý gọi ta."

Lam Vong Cơ cuối cùng lấy ra một đôi đũa bạch nha, hoành đưa ở chén thượng, đậm giọng: "Ăn không nói."

Ngụy Vô Tiện nói: "Người còn nói tâm không nói, ngày ngày buổi tối ta nói nhiều lời như vậy người thế nào không ngăn cản ta."

Lam Vong Cơ nhìn hắn một cái, Ngụy Vô Tiện nói: "Hảo hảo hảo, ta không nói. Chúng ta đều như vậy, người da mặt còn như vậy mỏng, động tác ngượng ngùng, ta liền thích người điểm này. Người là từ quán kia mua sao?"

Lam Vong Cơ từ chối cho ý kiến, Ngụy Vô Tiện liền cho hắn là chấp nhận, ngồi ở sách án vừa nói: "Không biết quán đó, trước kia chúng ta luôn là ở đó ăn, nếu không ăn hết thức ăn nhà các người, ta sợ rằng còn không chống nổi kia mấy tháng. Ai, xem một chút những thứ này, đây mới gọi là gia yến a."

Lam Vong Cơ nói: ""Chúng ta"?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta cùng Giang Trường a! Thịnh thoảng còn có Nhiếp Hoài Tang cùng những người khác."

Hắn thấp giọng cười nói : "Nhìn như vậy ta xong rồi chứ gì? Hàm Quang Quân, người cũng đừng quên, năm đó ta mời qua người cùng đi, nhiều nhiệt tình, nhiều ra sức a, là chính người không chịu đi. Ta đã nói với người một câu nói người liền trừng ta, dạy ta đụng bao nhiêu đing, ta còn không có tính với người, người cũng lại không vui. Nhắc tới"

Hắn phi thẳng đến Lam Vong Cơ, nói: "Ta vốn là lo lắng phạm cấm, lúc này mới cố nén không có chạy ra ngoài, ngoan ngoãn canh giữ ở trong nhà chờ người, ai biết Hàm Quang Quân người ngược lại phạm cấm đi ra ngoài cho ta tìm đồ ăn. Người như vậy không tuân quy củ, bảo người thúc phụ biết, lại muốn tâm thất đau đớn ."

Lam Vong Cơ cúi đầu ôm hông của hắn, nhìn như an tĩnh, cũng không làm gì, Ngụy Vô Tiện lại có thể cảm giác được, ngón tay của hắn ở bên

hông mình cố ý ma sát. Ngón tay nhiệt độ vừa phải nóng lên, nhiệt ý xuyên thấu qua áo quần, trực tiếp lên da, xúc cảm rõ ràng vô cùng.

Ngụy Vô Tiệp nói: "Hàm Quang Quân, ta uống thuốc nhà các người, bây giờ miệng đều là khổ địch, ăn không vô, làm sao bây giờ."

Lam Vong Cơ nói: "Một hớp."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Đúng vậy. Ta là chỉ uống một hớp, nhưng thuốc nhà các người cũng không biết là người nào pha, hậu kính thật mạnh, khổ vị từ đầu lưỡi một lưu xuống cổ họng. Người nói mau, nên làm cái gì bây giờ."

Yên lặng một trận, Lam Vong Cơ đáp: "Trung hòa."

Ngụy Vô Tiệp hừ tâm thỉnh giáo: "Nên thế nào trung hòa?"

Lam Vong Cơ nâng mặt. Răng môi hai người tràn ngập một cổ nhàn nhạt mùi thuốc, hơi khổ vị để cho nụ hôn này phá lệ chạy dài. Thật vất vả tách ra, Ngụy Vô Tiệp nhẹ giọng nói: "Hàm Quang Quân, ta mới vừa mới nhớ tới, thang thuốc kia người uống hai chung, so với ta còn khổ hơn."

Lam Vong Cơ đáp: "Ừ."

Ngụy Vô Tiệp hỏi: "Nhưng miệng người ngọt vô cùng, thật là kỳ quái."

"....."

Lam Vong Cơ nói: "Người ăn cơm trước."

Dừng một chút, nói bổ sung: "Ăn xong làm tiếp chuyện."

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ăn trước món ăn trắng đi."

Lam Vong Cơ mi nhon hơi cong, làm như hơi không hiểu, tại sao lại chợt nhắc tới món ăn trắng, Ngụy Vô Tiệp cười lớn ôm cổ của hắn. Nếu nói gia

yến, còn là phía sau cánh cửa đóng kín tương đối thích hợp.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 2: Lư Hương 1

Ngụy Vô Tiệm ở "Cổ thất" Tàng Bảo Các của Vân Thâm Phi Tri Xử lật ra được một cái lư hương cũ mèm.

Lư hương thân tựa gấu, mũi tựa tượng, mắt tựa tê, đuôi tựa ngựa, miệng tựa hùm. Lấy bụng làm lò, lúc châm hương, miệng phun khói nhẹ.

Trong tĩnh thất, Ngụy Vô Tiệm kĩ lưỡng thưởng thức nó một hồi, nói: "Thứ này nhìn qua quái quái hay hay, không có sát khí và lệ khí, chắc chắn không phải đồ vật hại người. Lam Trạ, người biết thứ này dùng để làm gì không?"

Lam Vong Cơ lắc đầu, Ngụy Vô Tiệm ngửi ngửi hương khí kia, cũng không thấy có gì không ổn, hai người tìm không ra được manh mối, liền đem lư hương thu lại, chuẩn bị hôm khác lại mày mò nghiên cứu một phen.

Ai ngờ, đương khi hai người mới vừa nằm xuống không lâu, liền cảm thấy cực kì mệt mỏi, chìm vào giấc ngủ. Không biết qua bao lâu, Ngụy Vô Tiệm tỉnh lại, phát hiện bản thân và Lam Vong Cơ thế nhưng không ở tĩnh thất Vân Thâm Phi Tri xử, mà ở giữa một mảnh núi rừng hoang vắng.

Ngụy Vô Tiệm từ trên mặt đất bò dậy, nói: "Đây là nơi nào?"

Lam Vong Cơ nói: "Đều không phải là nơi ở hiện thực."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Không phải nơi hiện thực? Không thể nào," hần run run ống tay áo, cảm giác rõ ràng đến cực điểm: "Đây không phải hiện thực thì có thể là cái gì?"

Lam Vong Cơ không đáp, yên lặng đi đến bên cạnh bờ suối nước, ý bảo hẩn cúi đầu. Ngụy Vô Tiện đi qua, nhìn trong nước phản chiếu, cả người đều ngây ngẩn ra.

Suối nước chiếu ra, là bộ dáng hẩn kiếp trước!

Ngụy Vô Tiện lập tức ngẩng đầu nói: "Là cái kia lữ hương có vấn đề?"

Lam Vong Cơ gật đầu nói: "Chỉ e thế."

Nhìn chăm chăm gương mặt cũ kia một hồi lâu, Ngụy Vô Tiện chuyển dời ánh mắt, nói: "Không sao. Cái lữ hương kia ta đã kiểm tra rồi, không có oán khí, tuyệt đối không phải yêu tà khí, phỏng chừng là vị đại năng tiên sư nào luyện tay nghề làm ra hoặc là để tiêu khiển. Chúng ta trước cứ đi xem một chút, xem xét tình hình đi."

Hai người liền bắt đầu từ từ đi lại trong phiến núi rừng ảo ảnh không biết rõ này. Không bao lâu, một ngôi nhà gỗ nhỏ hiện ra trước mắt.

Ngụy Vô Tiện nhìn thấy này nhà gỗ nhỏ, "Di" một tiếng, Lam Vong Cơ nói: "Làm sao?"

Ngụy Vô Tiện nhìn kỹ ngôi nhà nhỏ kia, nói: "Ta cảm thấy nhà này có điểm quen mắt."

Nhà gỗ này là một nông trại cực kì bình thường, nhưng hẩn dù nghi ngờ, cũng không thể xác định đã từng gặp qua hay chưa. Đúng lúc này, trong nhà gỗ truyền đến một đợt âm thanh máy dẹt kéo cà kéo kẹt.

Hai người liếc nhau, không cần phải nói nói, đồng loạt đến gần.

Nhưng tới gần nhà gỗ, bọn họ nhìn vọng vào trong phòng, nhất thời đều ngẩn ra.

Thứ bên trong nhà gỗ, so với ban đầu bọn hắn tưởng tượng thì khác biệt phải hơn nhiều lắm. không có đồ gì hung hiểm ác liệt, cũng không có yêu thú hung thi nào, chỉ có một người. Một người bọn họ đều cực kỳ quen thuộc.

Nhà gỗ, thế nhưng đương ngồi một cái "Lam Vong Cơ"!

"Lam Vong Cơ" này cùng cái bên người Ngụy Vô Tiệp đều có gương mặt tuấn mỹ giống như đúc, dáng người cao gầy giống như đúc. Một thân bố sam màu lam mộc mạc mà không thô thiển, ở trên người y, chính là bị mặc thành một bộ danh sĩ thể gia thanh cốt tiên phong. Máy dẹt một bên hình như có thuật pháp điều khiển, tự chạy, kéo cà kéo kẹt âm thanh dẹt vải, nhân bản của y ngồi lặng một bên, giữ chặt cuộn sách, ngưng thần nhìn kỹ.

Hai người đã chạy đến trước cửa phòng, còn phát ra tiếng động không nhỏ, "Lam Vong Cơ" lại hình như căn bản không cảm thấy, thần sắc đạm nhiên mà dùng ngón tay thon dài trắng nõn lật qua một trang sách.

Ngụy Vô Tiệp nhìn nhìn bên người Lam Vong Cơ, lại nhìn nhìn "Lam Vong Cơ" ở trong này, bưng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra là thế, thì ra là thế!"

Lam Vong Cơ ánh mắt khẽ nhếch, động tác rất nhỏ này liền đại biểu y còn đang kinh ngạc, hỏi: "Cái gì?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Này này này, đây là mộng của ta a!"

Lời còn chưa dứt, ngoài phòng một thân ảnh hắc y thon dài phiêu phiêu lung lay bước vào, kéo dài giọng gọi: "Nhị ca ca, ta đã về rồi!"

Nhìn "Ngụy Vô Tiệp" khiêng cái cuốc, đeo sọt sau lưng, ngậm một cọng cỏ, thần thái phi dương này, Lam Vong Cơ càng thêm trầm mặc.

Nếu đây là trong mộng của Ngụy Vô Tiệm, người trong mộng không nhìn thấy bọn họ, cũng là đương nhiên.

"Lam Vong Cơ"- dột- vài lúc này mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy "Ngụy Vô Tiệm", thì hơi hơi câu khóe môi, liền ngừng, đứng dậy đón, rót cho hắn một bát nước.

"Ngụy Vô Tiệm" phun cọng cỏ trong miệng ra, ngồi vào cạnh bàn gỗ nhỏ, bưng nước uống, ừng ực ừng ực hai ba ngụm xong, mới nói: "Hôm nay bên ngoài nắng to quá, phơi chết ta. Ta mặc kê đồng ruộng, không làm. Bao giờ rảnh lại bàn.

"Lam Vong Cơ" nói: "Ân." Lại lấy ra một cái bố khăn trắng tinh đưa cho hắn, "Ngụy Vô Tiệm" lại cười hì hì đưa mặt qua, ý tứ quá rõ ràng luôn, là muốn y lau giúp mình.

"Lam Vong Cơ" cũng không ngại, thật sự chuyên chú nghiêm túc mà lau cho hắn. "Ngụy Vô Tiệm" vừa hưởng thụ, miệng cũng không nhàn rỗi: "Vừa rồi dạo qua bờ sông một chuyến, bắt hau con cá, nhì ca ca buổi tối nấu canh cá cho ta a!"

"Ân."

"Cá trích Cô Tô phải ăn như thế nào a? Lam Trạm người biết làm cá nấu dưa chua không? Ta thích cái kia. Ngàn vạn lần đừng nấu thành ngọt, ăn một miếng, đã muốn phun ra.:

"Ân. Sẽ làm."

"Trời càng ngày càng nóng, nước tắm bây giờ cũng không cần đun đến nóng bỏng như vậy, cho nên củi ta cũng chỉ đốt một nửa."

"Ân. Không việc gì."

"....." Lam Vong Cơ nhìn chăm chăm hai người nhàn nhã kéo việc nhà này, nói: "Mộng của người?"

"Ngụy Vô Tiệm" cười đều sắp nội thương, nói: "Phốc ha ha ha ha ha ha ha ha, ách, đúng vậy, ta có một khoảng thời gian, không biết vì sao, cứ luôn mơ giấc mộng này. Mơ thấy chúng ta quy ẩn, lui cư sơn dã, ta đi ra ngoài săn thú trồng trọt, người ở nhà giữ nhà dệt vải, nấu cơm cho ta, nga đúng rồi, người còn giúp ta tính sổ quản tiền, buổi tối lại sửa quần áo cho ta. Ta lần nào cũng mơ thấy ta đun nước tắm buổi tối cho người cùng nhau tắm rửa, nhưng mỗi lần khi sắp cởi quần áo liền tỉnh, thật đáng tiếc, ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha....."

Hắn một chút cũng không cảm thấy bị Lam Vong Cơ thấy giấc mộng này là chuyện mất mặt gì, ngược lại bản thân còn cảm thấy mỹ tư tư(1). Lam Vong Cơ thấy hắn vui vẻ, ánh mắt nhu hòa, nói: "Cũng tốt." (1) mỹ tư tư: rất thỏa mãn.

Mộng này của Ngụy Vô Tiệm toàn là một ít việc vặt lông gà vỏ tỏi, nấu cơm cho gà ăn đốn củi, quả nhiên đến thời điểm đun xong nước tắm, cảnh mơ liền đột nhiên im bật. Hai người đi thêm mấy bước, liền từ hộ nông trại người ta đi tới một tòa lầu các thanh u lịch sự tao nhã, bên ngoài lầu có một cây ngọc lan cổ thụ đương trổ hoa, trong đêm tỏa ra u hương thấm vào ruột gan.

Địa điểm trong cảnh mộng thay đổi, mà nơi này hai người đều tuyệt không thể không thân thuộc hơn. Nơi này chính là Tàng Thư Các của Cô Tô Vân Thâm Phi Tri xứ.

Một ô cửa sổ gỗ trên lầu hai còn có ánh đèn dầu lộ ra, ầm ầm có tiếng người truyền đến. Ngụy Vô Tiệm ngửa đầu nói: "Chúng ta vào xem?"

Không biết vì sao, thái độ Lam Vong Cơ lại khác thường, dừng chân không bước lên. Y nhìn chăm chăm ô cửa sổ gỗ kia, như suy tư điều gì, như

có chút chần chờ. Ngụy Vô Tiệm cảm thấy kì quái, nghĩ không ra Lam Vong Cơ vì lý do gì mà không muốn đi vào, hỏi: "Làm sao vậy?"

Lam Vong Cơ khẽ lắc đầu, trầm ngâm một lát, vừa muốn mở miệng, trong Tàng Thư Các bỗng nhiên bộc phát ra một trận cười to càn rỡ.

Ngụy Vô Tiệm vừa nghe, ánh mắt sáng lên, tranh vào trong Tàng Thư Các, ba bước nhảy lên lầu.

Hắn đi vào, Lam Vong Cơ đương nhiên sẽ không đứng lại bên ngoài một mình, cũng cùng tiến vào. Hai người cùng nhau đi vào gian tàng thư thất đèn sáng kia, quả nhiên gặp được sự tình rất thú vị.

Trên một tấm chiếu màu nhạt, bên cạnh án thư sao phật, Ngụy Anh mười lăm mười sáu tuổi đang bên võ cạnh bàn, bên thì cuồng tiếu: "Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!"

Trên mặt đất ném một quyển sách giấy đã ố vàng, và Lam Trạh cũng mười lăm mười sáu tuổi đương như tránh như rắn rết, rụt lui đến tận góc Tàng Thư Các, chính là cực giận mắh: "Ngụy anh...!"

Thiếu niên Ngụy Anh cười đến gần như lăn xuống khỏi thư án, khó khăn giơ tay lên: "Đây! Ta đây!"

Mà bên này Ngụy Vô Tiệm cũng muốn cười đến lật người đi, túm Lam Vong Cơ bên cạnh nói: "mộng này hay! Ta không được, Lam Trạh, người xem người, người nhìn xem người năm đó, sắc mặt kia, ha ha ha ha ha ha....."

Không biết vì sao, sắc mặt Lam Vong Cơ lại càng thêm cổ quái. Ngụy Vô Tiệm lôi kéo y cùng ngồi xuống trên một bên chiếu, cười ngâm ngâm mà chống cằm nhìn hai người bọn họ giân dỗi cãi nhau không bao lâu, đấu võ mồm ẩu đả. Bên kia thiếu niên Lam Trạh đã rút ra Tị trần, Ngụy Anh vội ôm Tùy tiện lên, lưỡi kiếm rút khỏi vỏ ba phần, nhắc nhở: "Điều bộ!

Lam nhị công tử! Chú ý điệu bộ! Ta hôm nay cũng mang theo kiếm, mà đánh tai Tang Thư Các nhà người thì không sao chứ!"

Lam Trạm cả giận nói: "Ngụy anh! Người..... Người là loại người gì!"

Ngụy Anh nhướng mày nói: "Ta còn có thể là loại người gì. Nam nhân a!"

"....." Lam Trạm lên án mạnh mẽ nói: "Không biết xấu hổ!"

Ngụy Anh nói: "Việc này mà cũng phải xấu hổ hay không xấu hổ? người đừng nói với ta trước nay chưa từng xem qua thứ này. Ta không tin."

Nghẹn một lúc lâu sau, Lam Trạm mặt sương lạnh, rút kiếm lao đến, Ngụy Anh lấp bắp kinh hãi, nói: "Sao vậy, người thế mà đánh thật!" cũng nghênh kiếm đánh trả, hai người ấy vậy mà thật sự, ở trong Tàng Thư Các so chiêu. Xem đến đây, Ngụy Vô Tiện "Di" một tiếng, nghiêng đầu quan sát Lam Vong Cơ, ngạc nhiên nói: "Sao lại như thế này? Ta sao lại không nhớ rõ lúc ấy chúng ta thật sự đánh tới?"

Lam Vong Cơ trầm mặc không lên tiếng, Ngụy Vô Tiện nhìn y, y lại không dấu vết tránh đi ánh mắt Ngụy Vô Tiện. Ngụy Vô Tiện càng cảm thấy đêm nay y kì quái, vừa muốn mở miệng dò hỏi, chợt nghe thấy tiểu Ngụy Anh vừa đánh, vừa trêu ghẹo nói: "Tốt tốt tốt, có thể thu có thể phóng, có cương có lỏng, hảo kiếm pháp! Cơ mà, Lam Trạm nha Lam Trạ, người xem người, mặt đỏ đến như thế, là đánh cùng ta đỏ lên đâu, vẫn là vừa rồi mới xem thứ tốt kia mà hồng đâu?"

Tiểu Lam Trạm căn bản không có mặt đỏ, một kiếm quét tới: "Nói hươu nói vượn!"

Vòng eo Ngụy Anh ngưỡng ra sau một cái, sử dụng Thiết bản kiều mềm mại đến cực điểm, né qua một kiếm nàu, lại đứng dậy, vô cùng nhanh tay ma ninh một chút trên gương mặt trơn bóng trắng nõn của Lam Trạ, nói:

"Ta nào nói hươu nói vượn, nếu không người sờ sờ mặt chính mình, mặt đều nóng lên, ha ha!"

Sắc mặt Lam Trạm lúc đỏ lúc trắng, tát một cái muốn đuổi sạch móng vuốt của hắ, Ngự Anh lại nhanh hơn rút tay về, làm y vỗ huyệt, suýt nữa tát lên mặt mình, phiến thân, thành thạo, nhàn nhàn nói: "Lam Trạm nha Lam Trạm, ta nói người không phải, người nhìn xem lớn bằng tuổi với người, có người nào giống người như vậy, vừa động một cái liền nháo thành cái mặt đỏ như vậy. Điểm xú kích thích ấy đã chịu không nổi, người cũng quá nộn."

Cảnh tượng này đúng là không thật phát sinh qua, cũng không phải hắ mơ, vậy chỉ có thể là Lam Vong Cơ mơ. Ngự Vô Tiệ xem đến ngon lành, nói: "Lam Trạm, người thật hiểu ta, đây đúng là lời ta sẽ nói ra."

Nhưng mà, hắ lại không chú ý tới, giờ này khắc này Lam Vong Cơ, cơ hồ như là có chút đứng ngồi không yên.

Bên kia Ngự Anh tiếp tục nói: "Chép sách quá nhàm chán, nếu không ta vừa chép vừa dạy dạy người này đó đi? Coi như là báo đáp ân giám sát của người....."

Nhìn hắ nói bấy lâu như vậy, Lam Trạm rốt cuộc nhìn không nổi nữa, Tị trần một kiếm bay lên, hai kiếm đánh nhau, song song bị quăng ra ngoài cửa sổ, Ngự Anh thấy tùy tiệ rời tay, hơi kinh hãi nói: "A, kiếm ta!"

Kêu, hắ liền nhảy ra khỏi cửa sổ cứu kiếm, Lam Trạm lại đột nhiên từ phía sau đánh tới, đem hắ ấn gục trên mặt đất. Ngự Anh nâng đầu khỏi mặt đất một chút, có chút luống cuống tay chân giãy giụa, người tới ta đi vài cái, tức khắc hai người lung tung rối loạn hỗn đánh thành một đoàn. Ngự Anh liều mạng đuổi chân, thúc khuỷu tay tới, nhưng thế nào cũng không trốn thoát được tứ chi Lam Trạm phong tỏa, như là bị một tấm võng

thiết không gì phá nổi bao lại, nói: "Lam Trạm! Lam Trạm người làm gì! Ta nói đùa, nói đùa a! Người làm gì mà nghiêm túc như vậy!"

Lam Trạm một tay bắt lấy hai cổ tay hắn, áp lên phía sau hắn, trầm giọng nói: "Người, vừa rồi nói, muốn dạy ra cái gì."

Khẩu khí y nghe như lãnh đạm, trong ánh mắt lại hình như có núi lửa sắp phun trào.

Hai người vốn dĩ thực lực lực lượng ngang nhau, Ngụy anh nhất thời sợ ý, bị y như muốn lấy mạng áp chết chế trụ trên mặt đất, chỉ đành giả ngu nói: "Chưa a? Vừa nãy ta có nói gì sao?"

Lam trạm nói: "Chưa nói?"

Ngụy anh đúng lý hợp tình nói: "Chưa nói!"

Hắn lại nói: "Lam Trạm người người này đừng cứng nhắc như vậy a, đừng đem mỗi câu nói của ta đều coi là thật a, nói hươu nói vượn người cũng tin, đây thì có gì rất đáng tức giận. Ta chưa nói còn không được sao, người mau thả ta ra nha, sách hôm nay ta còn chưa chép xong đâu, không đùa nữa không đùa nữa."

Nghe vậy, Lam Trạm sắc mặt hơi dịu đi, tựa hồ thả lỏng cánh tay một chút. Há biết, Ngụy Vô Tiện vừa rút cổ tay ra, mặt mày loàn loàn, nhãn châu xoay tròn, lập tức đánh tới một chưởng.

Há biết, Lam Trạm sớm có phòng bị, Ngụy Anh vừa động, y liền nhanh tay lẹ mắt bắt được, một lần nữa ngăn chặn hắn. Lần này y rat ay càng nặng, cổ tay Ngụy Anh bị vặn thành một độ cung uốn lượn, xuýt xoa xuýt xoa thẳng kêu: "Ta đã nói là nói đùa! Lam Trạm! Đừng ác như vậy không chịu nổi đâu a!"

Lam Trạm ánh mắt ần ần có ánh lửa nảy lên, không nói hai lời, một phen rút xuống đai buộc trán trên đầu, quấn ba vòng, đem đôi tay Ngự Anh dưới thân chặt chẽ bó trụ, buộc cái nút chết.

Trăm triệu không đoán được triển khai này, Ngự Vô Tiện ở một bên, đã xem đến trợn mắt há hốc miệng!

Một lúc rất lâu sau, hắh mới quay đầu sang xem Lam Vong Cơ bên người, vừa nhìn thấy, thế nhưng phát hiện sắc mặt Lam Vong Cơ tuy rằng vẫn trắng tuyết như cũ, nhìn không ra một tia đỏ ửng nào, vành tai lại đã biến thành màu hồng nhạt.

Ngự Vô Tiện không có hảo ý nhào đến, nói: "Lam nhị ca ca..... Mộng này của người hình như, không thích hợp không nhỏ a?"

"....." Lam Vong Cơ bỗng nhiên đứng dậy, nói: "Đừng nhìn!"

Ngự Vô Tiện lập tức kéo lại y đang muốn đứng dậy, nói: "Đừng đi nha! Ta còn muốn xem một chút trong mộng của người sẽ còn phát sinh chuyện gì, đây còn chưa xem đến đoạn hấp dẫn đâu!"

Hành lang Tàng Thư Các, Ngự Anh bị Lam Trạm trói đến quỳ khóc sùi gào một trận, an tĩnh lại xong, ý đồ muốn giảng đạo lý với y: "Lam Trạ, quân tử động khẩu bất động thủ, người như vậy chính là lòng dạ hẹp hòi. Người ngấm lại, vừa rồi ta nói với người cái gì không?"

Lam trạ không tiếng động mà thở hỗn hển một hơi, lãnh đạm nói: "Chính người ngấm, người vừa rồi nói cái gì."

Ngự Anh giả biện nói: "Ta chỉ đơn thuần bảo người nộn, nói người không hiểu một số việc thôi. Đây chẳng lẽ không phải sự thật sao? Có chút chuyện người lớn người thật sự không hiểu a. Bị nói trúng sự thật xong người lập tức đối với ta như vật, đây không phải lòng dạ hẹp hòi thì là gì?"

Lam trạm hồ hững nói: "Ai bảo ta không hiểu."

Ngụy Anh hơi nhếch một bên mày, cười nói: "Nga..... Phải không? Người cũng đừng mạnh miệng, người hiểu mới là có quý ha ha ha ha ha ha..... A!"

Hắn đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, là bởi vì lam trạm đột nhiên cầm nơi nào đó phía dưới của hắn.

Lam Trạm lạnh gương mặt tuần mỹ hỷ còn mang theo nét trẻ con, lặp lại một lần: "Ai bảo ta không hiểu."

Ngụy Vô Tiện bám dựa bên người Lam Vong Cơ, cơ hồ cắn vành tai y nói: "Đúng vậy, ai nói người không hiểu? Ngày nghĩ gì, đêm nằm mộng ấy, Lam Trạm, người nói thật, người có phải hay không đối ta năm đó rất muốn như thế như thế? không nghĩ đến..... người là cái dạng này a Hàm Quang Quân."

Lam Vong Cơ tuy rằng vẫn mặt vô biểu tình, mặt hồng nhật kia đã lại lặng lẽ bò khắp cần cổ trắng nõn của y. Ngón tay đặt ở đầu gối, cũng vì không biết làm thế nào mà cuộn lại.

Bên kia tiểu Ngụy Anh anh bị người bắt được mệnh căn tử(1), nằm liệt trên mặt đất, hít sâu mấy khâu khí lạnh, nói: "Lam Trạm người làm cái quỷ gì! Nổi điên sao!"

Toàn bộ thân thể Lam Trạm đã chen vào giữa hai chân Ngụy Anh, tư thế này thật sự làm nhân tâm sinh ra cảm giác uy hiếp, Ngụy Anh thấy tình thế không ổn, vội vàng sửa lời nói: ".....Không không không! Nào có ai nói người không hiểu! Người người người người buông ra trước đã, có chuyện gì từ từ nói!"

Trên tay hắn vung loạn, nề hà đai buộc trán Cô Tô Lam thị chất lượng cao cấp vô cùng, mặc hắn giãy giụa thế nào cũng đều không giải được,

tránh không thoát, lại vung hai cái, chợt thấy quyển sách một bên rơi xuống, vội vàng nắm lấy, ném lên người Lam Trạ, trông cậy vào dùng sách thánh hiền tạt tỉnh y, nói: "Người mau thanh tỉnh lại!"

Quyển sách kia đầu tiên đập vào ngực Lam Trạ, sau đó rơi xuống giữa hai chân đang mở rộng của Ngự Anh, trang giấy xôn xao lật, Lam Trạ vừa cúi đầu nhìn, mắt không nháy.

Như ma xui quỷ khiến, một trang này, vừa vắn dừng lại ở một tư thế cực kì lộ liễu, tranh vẽ xuân cung đồ cực kì phóng khoáng. Hơn nữa, hai người vẽ trên đó, đều là nam tử!

Ngự Vô Tiệ nhớ rõ, lúc trước quyển xuân cung đồ hắ đưa cho Lam Vong Cơ ngốc ngốc xem kia hoàn toàn không phải quan hệ Long Dương(1), bên trong tuyệt đối không có tờ nào như vậy, nhin không được lại lần nữa kinh ngạc cảm thán, tình tiết thêm thắt trong mộng của Lam Vong Cơ..... quá phong phú, khiến người thán phục!

Lam Trạ cúi đầu, nhìn chăm chăm trang sách kia không chớp mắt, Ngự Anh cũng thấy trang họa kia, thoáng chốc có chút xấu hổ, nói: ".....Ách....." Trong lòng không ngừng kêu khổ, càng cảm thấy cứ hùng biện không bằng động thủ, ra sức rút chân đá một cước. Lam Trạ lại dùng một tay, đẩy cong đầu gối hắ, đem hai chân hắ tạo thành một tư thế càng mở rộng, hơn nữa hai kéo liền thoát toàn bộ đai lưng và quần Ngự Anh.

Ngự anh chỉ cảm thấy hạ thân chợt lạnh, vừa cúi đầu thấy, tựa hồ tâm cũng lạnh theo, cả kinh nói: "Lam Trạ người làm gì?!"

Ngự Vô Tiệ ở một bên xem đến tâm trí thần đắ, hưng phấn không thôi, nhin không được thầm nghĩ: "Vô nghĩa! Làm người a!"

Cởi quần Ngự Anh nửa người dưới trơn bóng, trắng đến lóa mắt, hai cái chân dài còn đá tới đá lui, Lam Trạ đè lại hai chân hắ, dựa theo đông

cung đồ minh họa, tay phải lập tức thăm dò hướng điểm hồng nhật nhắm chặt giữa hai cánh môn tròn trịa tuyết trắng kia.

Ngụy Anh toàn bộ nửa người dưới đều bị người chặt chẽ ngăn chặn, mặc dù là bị người mạnh mẽ đung vào chỗ bí ẩn, cũng tránh cũng không nổi. Lam Trạ hai ngón tay ấn ấn chỗ hồng nhật kia, Ngụy Anh cả người run giật, trên mặt hiện lên một tia cảm thấy thẹn, cố gắng nhin xuống, giống nổi điên giãy giụa vặn vẹo lên. Tên thiếu niên đè ở hân trên người hân kia lại trầm ánh mắt, nhấp chặt môi, tay phải đầu vào đẩy mà tiếp tục xoa ấn hân chỗ bí ẩn, dần dần thêm lực, thẳng đến chỗ kia chậm rãi mềm mại xuống dưới, chậm rãi bị xoa ra một cái miệng nhỏ hồng nhật khẽ nhếch, e lệ ngượng ngùng mà nuốt vào một đốt ngón tay trắng nõn.

Ngụy Vô Tiệ cười liếc hướng Lam Vong Cơ, nói: "Khó trách Hàm Quang Quân người mới vừa rồi không chịu tiến vào đâu. Ở trong mộng đối ta làm loại sự tình này, bị ta nhìn thấy, cũng thật thật là, phải không chỗ dung thân. . . "

Lam Vong Cơ ngồi ngay ngắn ở bên cạnh hân, rũ mi mắt, lông mi tựa hồ hơi hơi phát run.

Ngụy Vô Tiệ chống cằm nhìn bên kia, nhìn thiếu niên chính mình bị thiếu niên Lam Trạ đè ở dưới thân cường bức khai thác, hì hì nói: "Hàm Quang Quân, người có bản lĩnh xong việc nằm mơ, người có bản lĩnh nằm đó liền như vậy đối ta làm a. Ta. . . . "

Lời còn chưa dứt, Lam Vong Cơ bắt lấy hai tay hân, hướng trên mặt đất đẩy, lấp miệng hân. Ngụy Vô Tiệ cảm giác ra hân hai má nóng bỏng, lồng ngực trái tim đập cũng dị thường hung mãnh, trong lòng buồn cười, chờ cánh môi ướt đầm dễ tách ra, hân nỉ non nói: "Như thế nào, lại thẹn thùng?"

Lam Vong Cơ hô hấp dị thường thô nặng, không đáp. Ngụy Vô Tiệ nói: "Hay là. . . Xem đến cương rồi?"

Cùng lúc đó, bên án thư Ngụy Anh trong cổ họng tràn ra một tiếng ngâm nga mang theo khóc nước nở.

Lam Trạh đã cả người đều trùh lên mình hắh, hai người hạ thân chặt chẽ tương liên, hiển nhiên là đang ở trong quá trình xâm lấn. Cảm giác được vật cứng không thuộc về thân thể chính mình đang từng chút xâm nhập, Ngụy Anh khó chịu đến hai chân đều cuộn lên, cổ tình đôi tay bị đai buộc trán trói chặt, không thể động đậy, chỉ có thể thống khổ mà đập đầu lên mặt đất vài cái, đâm cho cộp cộp vang. Lam Trạh lấy tay lột đến dưới đầu hắh, đồng thời, vật ở dưới thân cũng toàn bộ đều đưa vào trong cơ thể Ngụy Anh.

Ban đầu chỗ hồng nhậh kia nuốt vào một ngón tay đều khó khăn, trước mắt lại bị sồh sồh căng ra, nuốt vào một vật to bự nóng bỏng cứng rắn, nếp uốn non mịn ban đầu ở cửa động đều bị đâm cho trơn nhắh. Ngụy Anh còn có điểm biểu tình hoảng hốt, hình như làm không rõ trạng huống, nhưng mà, chờ Lam Trạh học theo xuân cung minh họa, chậm rãi đem eo đưa đẩy lên, hắh liền bắt đầu phát ra vô ý thức nhỏ giọng nước nở.

Ngụy Vô Tiệh đối Lam Vong Cơ nói: "Lam Trạh, người khi đó người tuy rằng nhỏ, kích cỡ nhưng đã không nhỏ đâu. Ta chính là giai non, ta xem trận này phải làm đến quá sức."

Hắh vừa nói chuyện, vừa dùng đầu gối ở bên trong hai chân Lam Vong Cơ cố ý vuốt ve đỉnh lộh. Tưởng là chính mắt thấy một hồi sồh đông cung lấy chính mình làm vai chính, hứng thú đi lên, lại muốn lĩnh giáo sự lợi hại của vật này.

Chưa cộ xát vài lần, Lam Vong Cơ liền không rên một tiếng mà xé rách hắh vạt áo cùng quần dài, Ngụy Vô Tiệh tự nhiên mà vậh mở ra hai chân, quần lên bên hông hắh. Lam Vong Cơ đỡ cái đó của mình, phần đầu cứng đến đáng sợ ở lổi vào cộ cộ.

Hai người cơ hồ mỗi ngày đều phải điên loạn đảo phượng làm bậy làm bạ một phen, Ngụy Vô Tiệm thể xác và tinh thần sớm đã cùng hẵn phù hợp vô cùng, ôm sát cổ Lam Vong Cơ, hít sâu một hơi, hạ thể liền bị lưỡi dao sắc bén phá vỡ, tiến quân thần tốc.

Tiến vào đến phi thường thuận lợi, huyết khẩu mềm mại, tràng đạo ướt nóng, dịu ngoan vô cùng mà gắt gao hút bao lấy cự vật xâm lấn, phảng phất trời sinh chính là vì cất chứa người phía trên mà có. Chỉ chốc lát sau, chỗ kết hợp liền truyền đến tiếng nước dính nhớp cùng tiếng thân thể chụp đánh.

Vật dưới thân Lam Vong Cơ sinh đến nặng trĩu rất là khả quan, hơn nữa hình trụ trời sinh hơi hơi hướng về phía trước uốn cong, mỗi lần luật động, đều sẽ chuẩn xác vô cùng mà cọ mạnh qua điểm mẫn cảm yếu ớt nhất trên vách, mà chỗ kia mỗi khi bị cọ qua một lần, đối hai người đều là một lần trời đất đảo điên tình triều điên cuồng tuôn ra.

Ngụy Vô Tiệm bị Lam Vong Cơ đỉnh đến thần trí choáng váng, lên trời xuống đất, tràng đạo một trận một trận không hề quy luật mà thít chặt, từ đỉnh đầu tê dại đến mũi chân, sáng khoái đến ngắc cổ, từ này góc độ, vừa vặn có thể nhìn đến Lam Vong Cơ trong mộng cái kia mười lăm sáu tuổi Ngụy Anh, cũng đang sinh chịu bậc này cực lạc cùng khổ sở.

Hắn nằm trên mặt đất tán loạn sách vở, hai cổ tay bị trói chặt, vô lực mà bị cố định ở trên đầu, dây cột tóc màu đỏ sớm không biết rơi đến nơi nào. Tóc đen tán loạn, hơi khép con người, hai mắt đắm lệ mông lung, muốn khóc lại chưa khóc. Lam Trạm đè nặng hắn đỉnh lộng một trận, làm như cảm thấy chân hắn còn dặng đến không đủ rộng, cầm một cẳng chân hắn để lên vai, một trận đẩy đưa kịch liệt, cẳng chân kia không chịu nổi, lại rơi xuống đáp trên khuỷu tay hắn, cẳng chân đường cong nuốt nà duyên dáng cùng cơ bắp phần bên trong đùi đều hơi hơi run rẩy, hắn là Ngụy Anh cũng bị trong cơ thể cây cự vật ra ra vào vào không ngừng nghỉ, cong cong lại nóng bỏng kia bức cho sắp điên rồi. Mới trải qua chuyện phòng the, chân

tay luống cuống, chỉ phải giống như người chết đuối, bám chặt bả vai Lam Trạm, hẳn liền giờ phút này thân ở nơi nào chỗ nào chỉ sợ cũng không biết, càng không thể nhớ tới, như vậy khó nhin dày vò, đúng là người đang ở trong thân thể hẳn tàn sát bữa bãi này mang cho.

Tận mắt nhìn thấy mười lăm sáu tuổi chính mình, bị mười lăm sáu tuổi Lam Trạm thao đến đầy mặt ửng hồng, run run rẩy rẩy, Ngụy Vô Tiệן lại cảm thấy còn chưa đủ, tiểu Lam Trạm tốt nhất càng thô bạo một ít, càng cường hãn một ít, đem tiểu Ngụy Anh khi dễ đến chết đi sống lại, lên tiếng khóc lớn mới hảo. Như bây giờ còn xa xa không đủ.

Trong Tàng Thư Các, một chốn thiên địa nhỏ hẹp, hai nơi xuân sắc vô biên. Mới vừa có chút hôn hôn trầm trầm Ngụy Anh làm như bị tiếng nước bạch bạch dâm mĩ đáng xấu hổ đánh thức một tia thần trí, trợn to mắt nhìn đỉnh Tàng Thư Các, lại rung mình, con mắt liếc xuống, tựa hồ muốn nhìn một chút hạ thể chính mình hiện tại rốt cuộc là trạng huống như thế nào, rồi lại không dừng khí này. Trùng hợp, Lam Trạм vùi đầu khổ làm sau một lúc, đem hẳn hai cái đùi đều nâng lên, khiêng trên vai, hẳn lại cúi xuống đi phía trước tiến lên, vòng eo Ngụy Anh bị gập thành một độ cung mềm mại, vừa lúc xuyên thấu qua hai mắt đắm lệ lơ mờ, thấy tình hình giữa hai đùi mình.

Điểm phấn hồng nho nhỏ sạch sẽ ban đầu kia, hiện tại đã bị Lam Trạм dương vật ma xát thành màu đỏ thẫm chín rực, bên cạnh sưng đến đáng thương. Cây hung khí dài mà cứng nóng kia còn ở bên trong lặp lại ma xát ra vào, chất dịch trắng đục như sữa, máu tươi đỏ thẫm tinh tế, còn có một chút chất lỏng trong suốt không rõ, quấy đến mức chỗ hai người kết hợp rồi tỉnh rồi ngủ. Mà phía trước dương vật của hẳn thể nhưng hơi hơi ngẩng đầu lên, ngay trước cũng phun một chút trắng đục.

Thấy thảm trạng này, Ngụy Anh cả kinh ngây người. Qua một lúc sau, hẳn không biết từ đâu ra sức lực, đột nhiên ra sức giãy giụa, tránh thoát Lam Trạм, trở mình, đầu gối bò đi phía trước, muốn trốn thoát.

Hắn bị Lam Trạm đè ở trên mặt đất thô bạo mà thao làm hảo một trận, sớm đã cả người vô lực, đùi đầu gối đều run run rẩy rẩy, vùng vẫy dịch một chút khoảng cách, liền rớt cuộc bò không nổi, trực tiếp nằm sấp xuống. Tư thế như vậy, làm cho hai cánh móng tuyết trắng no đủ của hắn nhếch lên cao cao, bạch trọc cùng máu tươi nháy mắt từ cửa động rồi tinh rồi mù giữa đùi hắn kia chảy ra, theo đùi uốn lượn mà xuống. Phần bên trong đùi toàn là dấu tay xanh đỏ đan xen, nhìn thấy ghê người, xem một cái liền có thể khiến cho người ta có dự vọng làm nhục mãnh liệt.

Mà này nhất phái thần thái, tất cả đều rơi vào trong mắt Lam Trạm phía sau hắn. Hắn hai mắt đỏ lên, không rên một tiếng đuổi theo. Ngụy Anh cảm giác bên hông căng thẳng, bị người gắt gao kiềm chặt, chỗ mới hư không một lát lập tức lại bị vững chắc mà lấp đầy.

Hắn rên rỉ một tiếng, thấp giọng nói: "Đừng. . . ."

Bị chà đạp hồi lâu, hậu huyết sớm đã thấm ướt non mềm, lấy lợi bất kham, dễ như trở bàn tay liền một lần nữa đem dương vật mới vừa xâm phạm qua chính mình ăn đi vào, một nuốt đến gốc. Ngụy Anh quỳ bò ở trên chiếu, bị đỉnh đến thân thể không ngừng xô dịch về phía trước, mặt lộ vẻ hoảng sợ, từ trước hắn đi núi rừng chơi đùa, nhìn đến dã thú giao phối đó là tư thế như vậy, bởi vậy bị người từ phía sau tiến vào, ngưỡng nghịu càng thêm cảm thấy thẹn, hậu huyết đột nhiên co chặt, Lam Trạm bóp chặt eo hắn, đỉnh lộng cũng càng thêm hung mãnh, không hề kết cấu. Như thế hung mãnh một trận, Ngụy Anh rốt cuộc chịu không nổi.

Hắn nửa bên mặt cùng thân thể đều dán trên mặt đất, bị ép tới biến hình, nói năng lộn xộn nói: ". . . Tha, tha mạng, tha mạng. . . . Lam Trạ, Lam nhị công tử, tha mạng a. . . ."

Trừ bỏ đối lấy càng thâm nhập càng thường xuyên xâm phạm, loại này cầu xin tha thứ tự nhiên không hề tác dụng. Ngụy Vô Tiễn hì hì cười nói:

"Ta trời ạ, ta đều phải nghe ngạnh. Người nhưng ngàn vạn không cần bỏ qua cho hăn, hướng chết thao mới là chính đạo. . . . A. . . . "

Lam Vong Cơ đem hăn ôm lên, ngồi ở chính mình trên người. Thân thể trọng lượng làm cho Ngụy Vô Tiện đem hăn dương vật nuốt đến càng sâu, sâu đến mảy hăn nhăn lại, mặt cũng hơi hơi vằn vẹo, vội vàng hết sức chuyên chú cười ở trên người Lam Vong Cơ, điều chỉnh tư thế, lại bất chấp nói chút lời nói càn rỡ.

Theo tiếng thân thể chụp đánh cùng tiếng nước càng vang dội, bên kia Ngụy Anh tiếng hô cũng càng thâm trầm: ". . . Lam Trạ. . . Lam Trạ. . . người. . . người có nghe hay không. . . a. . . quá sâu. . . đừng tiến vào hết. . . bụng ta đau. . . . "

Lam Trạ mỗi lần tiến vào, đều như là hận không thể thọc xuyên hăn mới tốt, lực đạo cương mãnh cường ngạnh, cùng khuôn mặt kia của hăn hoàn toàn là hai cái cực đoan. Ngụy Anh hai đùi đã bị hăn đâm cho tê dại lại đỏ lên, toàn bộ nửa người dưới đều cơ hồ mất đi tri giác. Hăn nỗ lực tưởng đi phía trước hoạt động, lại mỗi lần đều bị cường ngạnh mà kéo trở về, bị bắt đem Lam Trạ dương vật ăn đến sâu trong cơ thể, như thế lặp lại vài lần, hăn sắp tắt thở giống nhau, đứt quãng nói: "Người. . . Người nghe ta nói, bên ngoài, bên ngoài. . . Bên ngoài có người chờ ta, Giang Trừng bọn họ. . . Còn ở bên ngoài chờ ta. . . A!"

Nghe vậy, Lam Trạ đột nhiên từ hăn trong cơ thể rời khỏi, đưa hăn trở mình.

Ngụy Anh phát ra một tiếng khụt khịt, lập tức cuộn tròn thành một đoàn, như là tưởng đem chính mình giấu thành em bé một đoàn lên. Ngay trước cương tám phần, muốn đứng lại không đứng, muốn tiết lại không tiết. Bắp đùi có chất lỏng nhỏ giọt, tí tách tí tách, xuất sắc cực kỳ. Mà bị mạnh mẽ sử dụng nửa ngày chỗ kín tuy là sưng đỏ bất kham, lại còn đang không hề quy luật mà lúc đóng lúc mở, phun ra điểm điểm bạch trọc cùng đỏ thắm, phảng

phất cơ khát vô cùng, luyến tiếc cây dương vật vừa mới khai khẩn qua hân kia của Lam Trạ cách hân mà đi.

Mà Ngụ Vô Tiệ bị Lam Vong Cơ ôm eo, nâng mông, ở hân trên người bừa bãi lên xuống. Cho đến lúc này, Lam Vong Cơ mặt mày vẫn là thanh lãnh diệt lệ, trừ bỏ hô hấp hơi hơi có chút rối loạn, chỉ xem này khuôn mặt, căn bản nhìn không ra tới hân hiện tại đang làm cái gì, càng đoán không được, giờ phút này hai tay của hân đang nâng cái mông Ngụ Vô Tiệ, đồng thời mạnh mẽ vuốt ve, may may không khống chế lực đạo của mình, ở trên hai cánh mông tròn trịa no đủ kia lưu lại dấu tay xanh xanh tím tím, lại cúi đầu ngậm lấy Ngụ Vô Tiệ ngực trái một điểm đỏ bồng, để giữa răng nhẹ nhàng cắn xé. Ngụ Vô Tiệ giữa đùi đang nuốt nhả dương cụ của hân, cái ấy ướt đầm đỏ tím ở giữa kẽ mông sâu hút, lúc ẩn lúc hiện, khoái hoạt đến da đầu tê dại.

Bên kia Lam Trạ nhìn chăm chăm nửa chết nửa sống Ngụ Anh trong chốc lát, bỗng nhiên xé mở quần áo trước ngực hân, dùng sức nhéo một chút một điểm hồng nhạt trên ngực trái hân, lại đột nhiên chôn vào trong cơ thể hân.

Ngụ Anh thật vất vả mới hoãn qua một hơi, lúc này toàn thân trên dưới đều mẫn cảm đến mức tận cùng, nơi nào chịu nổi như vậy đối đãi, "Ô!" một tiếng, bí huyết cùng tràng đạo thít chặt cực kỳ, nước mắt ào ào mà liên xuống dưới.

Lam Trạ phảng phất cùng hân trước ngực hai điểm kia giận dữ lên, lại là nhéo lại là xoa, làm cho chúng nó sưng to bất kham, đứng thẳng lên, đỏ thắm như máu. Mỗi bị làm như vậy một lần, Ngụ Anh vách trong liên hung mãnh mà co rút lại một lần, tràng đạo mềm mại ướt nóng cắn chết hung khí trong cơ thể, đem hình dạng dương vật Lam Trạ bao bọc đến rõ ràng.

Ngụy Anh khóc lóc nói: "Lam Trạ̣m, ta sai rồi, ta sai rồi, ta không nên nói người non, không nên nói người không hiểu, ta không dám dạy người nữa. Lam Trạ̣m, Lam Trạ̣m người có nghe hay không, Lam nhị công tử, Lam nhị ca ca. . . ."

Nghe được xưng hô cuối cùng mang theo giọng mũi kia, Lam Trạ̣m động tác chậm lại, quả nhiên thủ hạ lưu tình chút, ánh mắt mê ly mà tiến đến trước mặt Ngụy Anh, nhẹ nhàng ngậm lấy hai cánh môi mỏng đang khóc thút thít xin tha của hắn.

Ngụy Anh nửa người dưới giống như bị cự thạch nghiền qua, tràng đạo lại cay lại nóng, eo bụng lại căng lại mỏi, nửa người trên vừa nẩy hai điểm còn chịu đủ tra tấn, người đều có chút mơ mơ màng màng. Bỗng nhiên cảm giác hưng khí thảo phạt hậ̃n ở hạ thân thể công hòa hoãn xuống dưới, hai người cái trán chạm nhẹ, còn có hai cánh môi mát lạnh gần sát, nếm lên mùi vị có điểm ngọt ngào, vừa mở mắt, nhìn đến lông mi dài đen nhánh của Lam Trạ̣m gần trong gang tấc, đang chuyên chú mà hôn hậ̃n, tựa hồ cảm giác được một chút an ủi.

Vì thế, Ngụy Anh cũng mở ra miệng, nhẹ nhàng mút vào Lam Trạ̣m cánh môi, lẩm bậ̉m nói: " . . . Còn muốn. . . ."

Hậ̃n bốn ý là còn muốn hôn môi, Lam Trạ̣m lại hiểu sai ý, hạ thân đưa đẩy gia tăng. Ngụy Anh tê tê hút hai khẩu khí, vội vàng ôm lấy cổ hậ̃n, chủ động hôn lên.

Ban đầu Ngụy Anh chỉ cảm thấy một cây thô dài vật cứng ở tràng đạo già tới già lui rất là đáng sợ, già như vậy nửa ngày, lại cũng phẩm ra một chút tư vị trừ căng đau nhức mỏi ở ngoài, dần dần có thể đặc thú. Đặc biệt là khi cây dương vật cong cong kia của Lam Trạ̣m hưng hậ̃ng cọ qua chỗ nào đó trên vách, phảng phất quanh thân bị điện giật, khoái hoạt đến co giật. Ngay trước càn ngày càng ngậ̉ng cao, phân bố ra dịch trắng cũng càng ngày càng nhiều, hậ̃n nhị̃n không được tự mình vận vẹo eo lên. Có khi

Lam Trạm không có đạm đứng chổ, hắh còn sẽ đem hạ thể đưạ lên ra sức nghênh đón, trong miệg kêu to cũng từ xin tha thay đỏi mùi vị.

Ngụy Anh nói: ". . . Ca. . . Nhị ca ca. . . Lam nhị ca ca. . . Ta. . . . Ta cầu người. . ."

Lam Trạm thở hỏn hển một hơi, trầh thanh âm nói: "Cái gì?"

Ngụy Anh phủng hai má hắh một trậh cuồg hỏn, nhỏ giọng nói: "Đạm bên trên, giống như vừa rồi vậy, làm chổ đó của ta, đượh không. . ."

". . . ."

Lam Trạm như hắh mong muốh, hướg chổ hắh yêu cầu trầh eo đạh vào, vài cái này tựa hồ đạh đến đặc biệt mạnh, Ngụy Anh kinh suyểh một tiếng, tứ chi bồg nhiên gắh gao cuốh lấy hắh, hô: "Cái gì. . . ."

Lam Trạm đã gắh chặh bờ môi của hắh, hết sức chuyểh chú cùg hắh hỏn môi đi.

Ngụy Vô Tiệh cũng đặg cùg Lam Vong Cơ môi rắg triềh miềh mà hỏn môi, đầu lườh miêu tả hình dắg làn môi mỏng của đỏi phươg, lẫn nhau dắh đưạ. Nghe độnh tĩh bên kia, Ngụy Vô Tiệh nói: "Hằh Quang Quầh, bên kia người bắh rồi kìa."

Mướh mồ hôi Lam Trạm ôh đờg dặg mướh mồ hôi Ngụy Anh, an tĩh mà nằh trên chiếc chiếu đã bị làm cho nhắh dứm đó. Ngụy Anh ngực phậh phồg không ngừng, ánh mắt còn có chúh tan rắ. Chổ hai người tưởg liềh còn không có chia lìa, hạ thể hắh còn gắh gao cắh dưồg vật Lam Trạh, xuầh dịch bị bắh vào trong cơ thể cũng bị chặh đến kín mít, một giọt không rơi.

Ngụy Vô Tiệh cười nói: "Người xem bên này, chúng ta có phải hay không cũng nềh. . . ."

Lam Vong Cơ gật gật đầu, đưa hắc đế nằm thẳng trên chiếu, vòng eo trầm ổn mấy cái phập phồng, phóng thích ở trong cơ thể Ngụy Vô Tiện.

Ngụy Vô Tiện nhẹ nhàng thở ra. Tuy nói khoái hoạt là thật khoái hoạt, nhưng eo cùng mộng hắc cũng không phải ván sắt làm, đối diện với hai bạn nhỏ làm vậy làm bạ não loạn lâu như vậy, thể lực cũng sắp hao hết. Ai ngờ, Lam Vong Cơ cũng không rút ra, mà là liên trạng thái cắm ở trong thân thể hắc, bải hắc thay đổi một tư thế.

Ngụy Vô Tiện nói: "Hàm Quang. . . Quân?"

Lam Vong Cơ hơi hơi mỉm cười, tiến đến bên tai hắc, nhẹ nhàng nói mấy chữ.

Ngụy Vô Tiện: ". . . Ách, từ từ? Ta nói cho người hướng chết thao, là nói cho người trong mộng này tiểu Lam Trạ đi hướng chết thao trong mộng ta a? Không phải nói. . . . Lam Trạ? Nhị ca. . . Ca? Tha mạng a!"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 2: Lư Hương 2

Sáng sớm hôm sau, Ngụy Vô Tiện thức nhưng khó được tỉnh đến so Lam Vong Cơ sớm hơn. Cả ngày, hai chân đều là run.

Chiếc lư hương heo vòi kia lại bị bọn họ lấy ra lăn qua lộn lại mà chuyển một trận, Ngụy Vô Tiện đem nó tháo ra, lại ráp về như cũ, nhưng trước sau vẫn không phát hiện được sự huyền bí trong đó .

Ngụy Vô Tiện ngồi trên núi sách vở, ngưng thần nói: "Không phải huân hương có vấn đề, liên khẳng định là lư hương có vấn đề, không trật đi đâu được. Thứ này cũng thật khó lường a, người lạc vào trong cảnh, cho dù là Cộng Tình cũng không sai biệt lắm liên hiệu quả này . Nhà các người Tàng Thư Các không ghi lại gì sao?"

Lam Vong Cơ lắc đầu.

Nếu hấn lắc đầu, kia đó là thật sự không có tiền nhân ghi lại qua. Ngụy Vô Tiện nói: "Thôi, lư hương hiệu lực đã qua, không bằng tạm thời cất kỹ, đừng làm cho người lấy nhầm. Ngày sau nếu là có luyện khí đại sư tới cửa bái phỏng, lại lấy ra tới hỏi một chút vậy."

Bọn họ đều cho rằng lư hương hiệu lực đã qua, ai ngờ, sự tình lại là ngoài dự đoán.

Đêm khuya, Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ theo thường lệ ở tĩnh thất phiên vân phúc vũ một hồi sau, đồng loạt chìm vào giấc ngủ.

Chẳng được bao lâu, hắn mở mắt ra, thế nhưng phát hiện chính mình lại nằm ở Tầng Thư Các ngoại dưới tầng cây hoa ngọc lan .

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cành hoa, chiếu vào trên mặt hắn, Ngụy Vô Tiệp hí hí mắt, nhấc tay che, chậm rì rì ngồi dậy.

Lúc này đây, Lam Vong Cơ lại không ở bên người.

Ngụy Vô Tiệp tay phải chụm lại ở bên môi, hô: "Lam Trạ!"

Không người trả lời. Ngụy Vô Tiệp kỳ quái: "Xem ra, lư hương kia hiệu dụng chỉ sợ còn chưa hết. Nhưng Lam Trạ đi đâu vậy? Chẳng lẽ chỉ có ta một người bị pháp lực còn sót lại của lư hương ảnh hưởng?"

Trước cây ngọc lan, là một con đường mòn lát sỏi trắng, một đám mặc bạch y cột đai buộc trán Cô Tô Lam thị đệ tử tốp năm tốp ba ôm sách mà qua, tựa hồ đang muốn đi làm bài vở buổi sáng, không một người chia ra một cái nhìn cho Ngụy Vô Tiệp, vẫn là nói nhìn không thấy hắn. Ngụy Vô Tiệp chuyển lên Tầng Thư Các xem xét liếc mắt một cái, Lam Vong Cơ không ở bên trong, vô luận là lớn hay là bé đều không ở bên trong, vì thế lại xuống lầu, lang thang không có mục tiêu ở Vân Thâm Bất Tri Xử đi dạo lên.

Không bao lâu, hắn bỗng nhiên ần ần nghe được hai tên thiếu niên thấp giọng nói chuyện thanh âm. Đến gần lúc sau, trong đó một thiếu niên thanh âm lại là thập phần quen thuộc: ". . . Từ trước không có người ở Vân Thâm Bất Tri Xử nuôi nó, làm như vậy không hợp quy củ."

Trầm mặc một lát, một thiếu niên khác rầu rĩ nói: "Ta biết. Nhưng. . . Ta đã làm ra hứa hẹn, không thể mất chữ tín."

Ngụy Vô Tiệp trong lòng vừa động, lặng lẽ nhìn lại. Quả nhiên, đứng ở một mảnh mặt cỏ xanh xanh đối thoại, đúng là Lam Hi Thần cùng Lam Vong Cơ.

Đang là ngày xuân, gió nhẹ từng trận, thiếu niên Lam Thị Song Bích như cảnh trong gương mỹ ngọc không tỳ vết, đều là một thân tố y như tuyết, tay áo rộng cùng đai buộc trán phiêu phiêu, phảng phất bức họa.

Lúc này Lam Vong Cơ cũng là mười lăm sáu tuổi bộ dáng, ánh mắt hơi chau, làm như lòng có phiền não. Trong tay hắt ôm, là một con thỏ trắng, đang trườn động cái mũi phớt hồng. Mà bên chân hắt cũng có một con thỏ trắng, tai dài dựng thẳng lên, đang đứng lên vịn vào giày hắt, tựa hồ tưởng hướng lên trên bờ.

Lam Hi Thần nói: "Lời nói đùa giữa thiếu niên với nhau, như thế nào tính là hứa hẹn đứng đắn ? Quả thật là bởi vì như thế?"

Lam Vong Cơ rũ mắt không nói.

Lam Hi Thần cười nói: "Thôi được rồi, kia vạn nhất thúc phụ hỏi tới, người phải cùng hắt hảo hảo giải thích. Những ngày qua, người tiêu phí ở trên người chúng nó thời gian, hơi nhiều chút."

Lam Vong Cơ nghiêm nghị gật đầu, nói: "Đa tạ huynh trưởng." Dừng một chút, hắt bổ sung nói: "... Sẽ không ảnh hưởng việc học."

Lam Hi Thần nói: "Ta biết Vong Cơ người sẽ không. Bất quá, trăm triệu không thể nói cho thúc phụ đây là ai tặng cho người nuôi. Nếu không hắt nổi trận lôi đình, vô luận như thế nào cũng sẽ làm người đem chúng nó đưa ra đi."

Nghe vậy, Lam Vong Cơ tựa hồ đem trong lòng ngực con thỏ ôm chặt hơn nữa. Lam Hi Thần cười cười, giơ lên một tay, đầu ngón tay lộng lộng chớp mũi phớt hồng của con thỏ trắng kia, thông thả ung dung mà đi.

Chờ hắt đi rồi, Lam Vong Cơ như suy tư gì mà đứng trong chốc lát, con thỏ trắng kia ở trong khuỷu tay hắt thỉnh thoảng vung vung lỗ tai, một bộ thích ý mười phần bộ dáng. Bên chân con còn lại búi đến càng thêm vội

vàng, Lam Vong Cơ cúi đầu nhìn thoáng qua, khom lưng đem nó cũng ôm lên, đem hai con thỏ trắng đều đặt ở trong khuỷu tay, nhẹ nhàng vuốt ve, động tác trên tay là cùng biểu tình hoàn toàn bất đồng mềm nhẹ.

Ngụy Vô Tiện xem đến tâm ngứa khó nhịn, từ sau thân cây đi ra, tưởng cách tiểu Lam Vong Cơ càng gần một ít. Ai ngờ, Lam Vong Cơ trong lòng ngực thỏ trắng rời tay, quanh thân khí tràng đột biến, đột nhiên quay đầu, thấy rõ người đến là ai, ánh mắt mới lạnh thấu xương một chớp mắt lập tức ngơ ngẩn: "... Người? !"

Hắn kinh, Ngụy Vô Tiện so với hắn càng kinh, ngạc nhiên nói: "Người thấy được ta?"

Này cũng thật thật kỳ quái. Theo lý thuyết, người của cảnh trong mơ là nhìn không thấy hắn mới đúng. Nhưng Lam Vong Cơ lại vẫn là nhìn chăm chú vào hắn, nói: "Ta tự nhiên thấy được. Người là... Ngụy Anh?"

Trước mặt thanh niên này, nhìn đi lên hai mươi có thừa, tuyệt đối không chỉ mười lăm tuổi, nhưng hắn lại xác xác thật thật cùng Ngụy Vô Tiện có cùng khuôn mặt. Lam Vong Cơ khó có thể kết luận thân phận của người tới, cảnh giác không thôi, nếu hắn giờ phút này đeo kiếm, Tị Trần ước chừng sớm đã ra khỏi vỏ. Ngụy Vô Tiện phản ứng cực nhanh, lập tức nghiêm mặt nói: "Là ta a!"

Hắn trả lời như thế, Lam Vong Cơ thần sắc càng cảnh giác, ngược lại lùi lại hai bước. Ngụy Vô Tiện một bộ bị tổn thương biểu tình cùng miệng lưỡi, nói: "Lam Trạ, ta hao hết trăm cay ngàn đắng mới trở về tìm được người, người như thế nào có thể đối với ta như vậy?"

Lam Vong Cơ nói: "Người... Thật sự là Ngụy Anh?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Tự nhiên."

Lam Vong Cơ nói: "Vì sao bộ dạng người có khác?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Chuyện này nói ra thì dài dòng lắm. Kỳ thật là như thế này, ta thật là Ngụy Vô Tiệm, bất quá là bảy năm sau Ngụy Vô Tiệm. Bảy năm sau ta phát hiện một pháp bảo khó lường, có thể xuyên qua thời không trở lại quá khứ, ta đang cẩn thận nghiên cứu, kết quả không cẩn thận chạm vào một chút, liền đã trở lại!"

Phen nói chuyện này hoang đường đến gần như trò đùa, Lam Vong Cơ âm thanh lạnh lùng nói: "Như thế nào chứng minh?"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người muốn chứng minh như thế nào ? Về chuyện của người, tất cả ta đều biết. Mới vừa rồi con thả người ôm trong lòng ngực , còn có bên chân con kia, còn không phải là ta tặng? Lúc ấy nhận lấy như vậy không cam lòng, hiện tại ca ca người kêu người đừng nuôi người còn không chịu. Có phải thích rồi không?"

Nghe vậy, Lam Vong Cơ thần sắc khẽ biến, muốn nói lại thôi, nói: "Ta. . ."

Ngụy Vô Tiệm lại hướng hắn đi hai bước, mở ra hai tay, cười tủm tỉm nói: "Người làm sao vậy? Thẹn thùng?"

Thấy hắn hành vi quỷ dị, Lam Vong Cơ như lâm đại địch, đầy mặt đề phòng, liên tiếp lùi lại mấy bước.

Ngụy Vô Tiệm đã lâu chưa thấy được Lam Vong Cơ đối hắn thái độ như vậy , trong lòng ôm bụng cười, trên mặt giả vờ tức giận: "Người đây là có ý tứ gì? Người trốn cái gì? Hảo người tên Lam Trạm kia, cùng ta làm mười năm phu thê, trở mặt liền không nhận người!"

Câu này vừa ra, Lam Vong Cơ một khuôn mặt tuần mỹ như băng như tuyết , nháy mắt nứt nẻ.

Hắn nói:

"Người. . . Ta?"

". . . Mười năm?"

". . . Phu thê? !"

Sáu chữ, gian nan nhấp nhô mà phân vài đoạn, mới nói ra hết. Ngụy Vô Tiện giống như bưng bình đại ngộ nói: "Nga, ta đã quên, hiện tại người còn không biết đâu. Tính tính thời gian này, chúng ta giống như vừa mới nhận thức không lâu? Ta có phải hay không mới từ Vân Thâm Bất Tri Xử rời đi? Không quan hệ, ta trước lén lút nói cho người vậy, lại qua mấy năm, chúng ta lập tức liền sẽ biến thành đạo lữ nha."

Lam Vong Cơ: ". . . Đạo lữ?"

Ngụy Vô Tiện đặc ý dào dạt nói: "Đúng vậy! Phải mỗi ngày song tu cái loại này. Tam môi lục sính cưới hỏi đảng hoàng, chúng ta còn bái xong thiên địa."

Lam Vong Cơ tức giận đến ngực hơi hơi phập phồng, sau một lúc lâu, từ kẽ răng nhảy ra mấy chữ: ". . . Nói hươu nói vượn!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ta nói thêm hai câu nữa người liền biết ta có phải nói hươu nói vượn hay không. Lúc người ngủ thích ôm ta thật chặt, lại còn nhất định phải đem ta ôm ở trên mình, bằng không liền ngủ không được; người mỗi lần hôn ta đều phải hôn thật dài thời gian, lúc kết thúc thích nhẹ nhàng cắn ta một chút lại tách ra; nga đúng rồi, lúc người làm chuyện ấy ấy cũng thực thích cắn ta, trên người ta từ. . ."

Từ "ôm ta thật chặt" một câu bắt đầu, Lam Vong Cơ biểu tình liền thâm không nở nhìn, càng về sau càng kịch liệt, hắn như là hận không thể che lại chính mình hai lỗ tai ngăn cách những lời ô ngôn uế ngữ kia mới tốt, một chưởng chụp đi, nói: "Nói hươu nói vượn!"

Ngụy Vô Tiệm lắc mình né tránh, nói: "Lại là nói hươu nói vượn, đổi cái từ đi chứ! Huống hồ người như thế nào biết ta là nói hươu nói vượn? Chẳng lẽ người không phải như vậy sao?"

Lam Vong Cơ gằn từng chữ: "Ta. . . Lại không hôn qua. . . Ta như thế nào có thể biết được ta. . . thời điểm thích thế nào!"

Ngụy Vô Tiệm nghĩ nghĩ, nói: "Cũng đúng, người ở tuổi này còn chưa từng hôn qua ai đâu, tự nhiên không biết chính mình hôn người thời điểm thích thế nào. Nếu không người hiện tại thử xem?"

". . ." Lam Vong Cơ bị hấn tức giận đến liên triệu tập môn sinh tiến đến tróc nã kẻ khả nghi này đều đã quên, liên tục ra tay, thẳng đến mạch môn hấn. Nhưng hấn lúc này tuổi tác còn nhẹ, Ngụy Vô Tiệm thân thủ so với hấn nhanh nhiều hơn, nhẹ nhàng né qua, còn có nhàn hạ, nhìn chuẩn một chỗ trống, ở cánh tay hấn nơi nào đó néo, Lam Vong Cơ động tác cứng lại, nhân cơ hội này, Ngụy Vô Tiệm ở trên má hấn hôn một cái.

". . ."

Hôn xong lúc sau, Ngụy Vô Tiệm liền buông ra cánh tay Lam Vong Cơ, thả lỏng kiềm chế.

Nhưng Lam Vong Cơ đã giật mình tại chỗ, thật lâu không phục hồi tinh thần lại, cả người đều dại ra.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha. . ."

Ngụy Vô Tiệm từ trong mộng cười tỉnh.

Hấn cười đến quá dùng sức, suýt nữa từ trên giường lăn xuống xuống dưới, cũng may Lam Vong Cơ cánh tay vẫn luôn vòng chặt eo hấn. Hấn như vậy cười, tỉnh lại sau cả người run rẩy, run đến Lam Vong Cơ cũng từ ngủ say tỉnh lại, hai người đồng loạt ngồi dậy.

Lam Vong Cơ cúi đầu, vươn một tay, nhẹ nhàng ấn huyết Thái Dương, nói: "Mới vừa rồi, ta. . ."

Ngụy Vô Tiệm tiếp được đi nói: "Mới vừa rồi, người có phải hay không làm một giấc mộng, mơ thấy chính mình ở mười lăm tuổi thời điểm, gặp được hơn hai mươi tuổi ta?"

". . ." Lam Vong Cơ bình tĩnh nhìn hẳn, nói: "Cái lư hương kia."

Ngụy Vô Tiệm gật đầu, nói: "Ta vốn tưởng rằng ta chịu ảnh hưởng còn sót lại của lư hương kia càng nặng mới có thể đi vào giấc mộng, ai biết kỳ thật là người chịu ảnh hưởng càng nặng."

Tình huống tối nay, cùng lần trước bất đồng. Mới vừa rồi thiếu niên Lam Trạ trong cảnh trong mơ kia, đó là Lam Vong Cơ bản nhân biến thành.

Người nằm mơ thường thường không biết chính mình đang nằm mơ, cho nên, trong mộng Lam Vong Cơ thật sự cho rằng chính mình chỉ có mười lăm tuổi. Nguyên bản là một giấc mộng nghiêm trang , bài vở buổi sáng, tản bộ nuôi thỏ, lại bị lén vào hẳn cảnh trong mơ quấy rối Ngụy Vô Tiệm đụng phải, bắt được chính là một trận đùa giỡn.

Ngụy Vô Tiệm nói: "Ta không được, Lam Trạ, người ôm con thỏ không buông tay, sợ ca ca thúc phụ người không cho người nuôi bộ dáng, ta yêu muốn chết. Ha ha ha ha ha. . ."

Lam Vong Cơ bất đắc dĩ nói: ". . . Đêm dài, tiếng cười chớ quấy nhiễu người khác."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Chúng ta mỗi ngày ban đêm động tĩnh còn nhỏ sao? Người làm gì tỉnh sớm như vậy? Người lại tỉnh muộn một chút, ta liền đem người kéo dài tới nhà người sau núi đi làm chuyện xấu, cho mười lăm tuổi tiểu Lam nhị ca ca khai khai trai, ha ha ha ha. . ."

Lam Vong Cơ nhìn hẩn ở bên người lặn qua lộn lại, cuối cùng là chưa nói ra lời nói tới. Bình tĩnh ngồi ngay ngắn một trận, bỗng nhiên thân thủ, một phen đề lại Ngụy Vô Tiện, lặn người đề lên.

Hai người vốn tưởng rằng, đêm thứ hai qua đi, pháp lực của lư hương tổng nên tiêu tán. Ai ngờ, đêm thứ ba, Ngụy Vô Tiện lại ở Lam Vong Cơ trong mộng đã tỉnh.

Hẩn một thân hắc y, nhàn nhàn mà đi trên con đường lát sỏi trắng ở Vân thâm Bất Tri Xử , tua đỏ của Trần Tình tùy bước đi đung đưa lay động, không bao lâu, tiếng đọc sách lạnh lạnh bay tới.

Phương hướng kia là Lan thất. Ngụy Vô Tiện nghênh ngang đi đến bên ngoài, quả nhiên thấy vài tên Lam thị đệ tử ở bên trong đọc sách buổi tối, Lam Khải Nhân không ở, phụ trách giám sát vẫn là Lam Vong Cơ.

Tối nay trong mộng Lam Vong Cơ như cũ là thiếu niên bộ dáng, bất quá cùng Ngụy Vô Tiện ở đây động Đồ Lục Huyền Vũ nhìn thấy tuổi tác không xa mấy, ước chừng mười bảy tám tuổi, mặt mày tuấn nhã, đã có danh sĩ chi tử, lại vẫn mang theo một cổ người thiếu niên ngây ngô chi khí. Ngồi ngay ngắn giữa phòng, tập trung tinh thần. Có người đọc sách có nghi vấn, tiến lên đây hỏi, hẩn nhàn nhạt quét mắt một cái, tức khắc liền có thể giải đáp, nghiêm nghị biểu tình cùng kia ngây ngô chi khí hình thành tương phản mãnh liệt .

Ngụy Vô Tiện nghiêng nghiêng tựa vào cây cột ngoài Lan thất , nhìn trong chốc lát, lặng yên không một tiếng động mà bay lên mái hiên, đem Trần Tình đưa đến bên môi.

Trong Lan thất, Lam Vong Cơ nao nao. Một người thiếu niên hỏi: "Công tử, chuyện gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Ai thôi sáo vào lúc này ?"

Chúng thiếu niên hai mặt nhìn nhau. Giây lát, một người nói: "Vẫn chưa nghe được tiếng sáo?"

Nghe vậy, Lam Vong Cơ thần sắc hơi nghiêm lại, đứng dậy đỡ kiếm xuất môn, vừa lúc gặp Ngụy Vô Tiệm thu cây sáo, thả người nhảy, nhẹ nhàng linh hoạt mà dừng ở một mái hiên khác.

Lam Vong Cơ cảm thấy dị động, thấp giọng quát: "Người tới là ai!"

Ngụy Vô Tiệm đẩy lưỡi xuôi ra hai tiếng réo rắt huýt sáo, thanh âm đã ở ngoài mấy chục trượng, cười nói: "Là phu quân của người!"

Nghe được thanh âm này, Lam Vong Cơ sắc mặt biến đổi, không xác định nói: "Ngụy Anh?"

Ngụy Vô Tiệm không đáp, Lam Vong Cơ rút ra Tị Trần trên lưng, đuổi theo. Mấy cái bay bổng nhảy vọt, Ngụy Vô Tiệm đã dừng ở trên tường vây cao cao của Vân Thâm Bất Tri Xử, dẫm một miếng ngói đứng dậy. Lam Vong Cơ cũng rơi xuống đối diện hăn chỗ cách không đến hai trượng, Tị Trần cầm nghiêng trên tay, đai buộc trán, ống tay áo, vạt áo ở trong gió đêm phần phật tung bay, tiên khí lãng nhiên.

Ngụy Vô Tiệm khoanh tay mỉm cười: "Người tuần tú, thân thủ cũng tuần tú. Tình này cảnh này, nếu có thể lại có một vò Thiên Tử Tiểu tuần tú nữa, vậy liền thập toàn thập mỹ."

Lam Vong Cơ bình tĩnh nhìn hăn, nửa ngày, nói: "Ngụy Anh, không mời tự tới, buổi tối đến thăm Vân Thâm Bất Tri Xử, có việc gì không."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người đoán?"

Lam Vong Cơ nói: "Nhàm chán!"

Tị Trần mũi nhọn tới gần, Ngụy Vô Tiệm nhẹ nhàng né qua. Tuy nói mười bảy tám tuổi Lam Vong Cơ đã là thân thủ lợi hại, nhưng ở hiện tại Ngụy Vô Tiệm trước mặt, lại là vô pháp tạo thành uy hiếp quá lớn. Mấy chiêu qua lại liền tóm được cơ hội, ở hăn ngực chụp một lá bùa. Lam Vong Cơ thân thể cứng đờ, không thể nhúc nhích, Ngụy Vô Tiệm tắc ôm hăn, xông thẳng Vân Thâm Bất Tri Xử sau núi chạy đi.

Ngụy Vô Tiệm ở sau núi tìm một chỗ cỏ lan rậm rạp, Lam Vong Cơ bị hăn an trí ở chỗ này, tựa vào trên một tảng đá trắng, nói: "Người muốn làm gì?"

Ngụy Vô Tiệm nhéo khuôn mặt hăn một phen, nghiêm túc nói: "Cường gian."

Lam Vong Cơ nhìn không ra tới hăn có phải nói giỡn hay không, sắc mặt ần ần trắng bệch, trầm giọng nói: "Ngụy Anh, người. . . Không thể xằng bậy."

Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Người là biết con người của ta, ta liền thích xằng bậy." Nói xong, liền đem tay duỗi vào dưới bộ bạch y tầng tầng lớp lớp, kín cổng cao tường của Lam Vong Cơ, ở bộ vị mấu chốt của hăn nhéo một phen.

Cái bóp này không nặng không nhẹ, cực có kỹ xảo, Lam Vong Cơ sắc mặt khoảnh khắc biến đến thập phần cổ quái.

Khóe môi hăn run rẩy, nhấp chặt miệng, cuối cùng là nhịn xuống thần sắc biến hóa, cố gắng trấn định. Ai biết, Ngụy Vô Tiệm được một tắc lại muốn tiến một thước, sột soạt cởi đai lưng hăn, hai ba lượt liền rút đi áo dưới của hăn, đem cây kia cùng khuôn mặt tuần tú của Lam Vong Cơ hoàn toàn không tương xứng, nặng trĩu dương vật ước lượng, tự đáy lòng ca ngợi nói: "Hàm Quang Quân người thật đúng là từ nhỏ liền thiên phú dị bẩm như thế a."

Nói xong, còn ở trên thân gây khinh khinh xảo xảo mà búng một cái. Chỗ tư mật bị người đùa bỡn như thế, Lam Vong Cơ nhìn qua đã như là tức giận đến sắp hộc máu bỏ mình, cũng vô tâm tư suy nghĩ Hàm Quang Quân rốt cuộc là ai, lạnh lùng nói: "Ngụy Anh! ! ! "

Ngụy Vô Tiệm hì hì nói: "Người kêu a, kêu rách cổ họng cũng không ai tới cứu người."

Lam Vong Cơ còn định mở miệng, lại thấy Ngụy Vô Tiệm cười xong lúc sau, đem bên tai một lọn tóc vén đến sau lỗ tai, chôn đầu ngậm lấy vật dưới thân hân.

Lam Vong Cơ mắt hiện vẻ khiếp sợ, hoàn toàn không thể tin tưởng, quanh thân đều cứng đờ.

Mười bảy tám tuổi Lam Vong Cơ, quanh thân đều là ngây ngô chi khí, nhưng dương vật kia kích cỡ lại như cũ là không dung khinh thường. Ngụy Vô Tiệm chậm rãi đem gây dài ngậm vào, chưa nuốt hết, liền cảm giác đoạn trơn trượt đằng trước đỉnh tới vòm họng. Thân gây thô tráng lại nóng bỏng, vách trong khoang miệng còn có thể cảm giác đến ở gân mạch trên nó nhảy lên hữu lực , gương mặt cũng nhân bị dị vật nhét đầy mà phồng lên. Cứ việc nuốt đến rất là cố hết sức, hân còn là kiên nhẫn mà đem dư lại một đoạn hướng chỗ càng sâu trong yết hầu đưa đi.

Ngụy Vô Tiệm đối phó Lam Vong Cơ thứ đồ vật kia có thể nói là ngựa quen đường cũ, dùng hết cả người thủ đoạn, mút vào liếm láp, phun nút ra tiếng, phảng phất đang chuyên tâm vô cùng mà nhấm nháp mỹ vị, tuy là Lam Vong Cơ trời sinh sắc mặt tuyết trắng, không lộ đỏ ửng, lúc này cũng đã mặt đỏ tai hồng hô hấp dồn dập. Ngụy Vô Tiệm ra sức phun ra nuốt vào hảo một trận, quai hàm đều bị căng đến đau nhức, vẫn không có thể chờ tới phóng thích, buồn bực là chuyện gì xảy ra, không đến mức kỹ thuật miệng của hân còn thu thập không được mười bảy tuổi Lam Vong Cơ, gương mặt vừa nhìn, lại thấy Lam Vong Cơ vẻ mặt ần ần. Dương vật rõ ràng đã

cứng rắn như thiết, lại gắt gao kiên trì không tiết, phảng phất muốn bảo vệ cho điểm mấu chốt nào đó.

Hắn trong lòng buồn cười, ý muốn làm việc xấu lại trời dậy, đầu lưỡi ướt át ở lỗ chuông thật nhỏ trên đỉnh quy đầu cực đại lập lại liếm mút, mấy cú nuốt sâu, Lam Vong Cơ rốt cuộc ẩn nhẫn không được, phóng thích ra tới.

Dòng tinh dịch này đặc sệt đến cực điểm, mùi xạ hương tràn đầy yết hầu, Ngụy Vô Tiệm ngồi dậy, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, mu bàn tay xoa xoa khoe miệng, giống dĩ vãng mỗi lần như vậy, đem chúng đều nuốt xuống. Mà Lam Vong Cơ phóng thích lúc sau, không biết là cao trào qua đi thân thể phản ứng, vẫn là xấu hổ hoặc nan kham gây ra, gắt gao nhìn chăm chăm Ngụy Vô Tiệm, hốc mắt đỏ lên, không rên một tiếng.

Dáng vẻ bất kham chịu nhục này xem đến Ngụy Vô Tiệm tâm đều mềm, ở hắn trên má ôn nhu mà hôn một cái, nói: "Được rồi, ta sai rồi, không nên khi dễ người."

Nói xong, hai ngón tay hắn lau lau trên dương vật Lam Vong Cơ vừa mới phóng thích xong, rút tay về, cởi đai lưng của mình , trút đi hạ thân quần áo.

Ngụy Vô Tiệm hai chân thon dài, đùi óanh bạch như ngọc, đường cong tuyệt đẹp mà hữu lực, một cặp mông tròn trịa vểnh cao, quả nhiên là nhất phái tuyệt hảo phong cảnh. Mà Lam Vong Cơ tựa vào trên bạch thạch, góc độ này , vừa lúc có thể đem chỗ bí ẩn ở hạ thể Ngụy Vô Tiệm cũng nhìn đến rõ ràng.

Ngụy Vô Tiệm quỳ gối trong bụi cỏ lan, xoay người, đưa lưng về phía Lam Vong Cơ, quỳ rạp trên mặt đất, đem ngón tay dính bạch trọc hướng chính mình dưới thân đưa đi. Kia bí huyết nắp ở trong kẽ mông sâu thẳm, Ngụy Vô Tiệm hơi hơi bẻ ra cánh mông, lúc này mới có thể nhìn thấy trong đó một điểm màu hồng phấn nho nhỏ kia . Huyết khẩu thập phần mềm mại

ngoan ngoãn, ban đầu an phận nhắm chặt, mà Ngụy Vô Tiệm dùng hai ngón tay mảnh dài đem Lam Vong Cơ bần ra bạch trọc bôi trên huyết khẩu, nhẹ nhàng xoa nắn một lát, nó liền mở ra một chút, e lệ ngưỡng ngừng đem đầu ngón tay nuốt vào. Ngụy Vô Tiệm đem ngón tay thông thả mà kiên định đưa đến hệ rãnh, sau đó liền thọc vào rút ra lên. Lộng một trận, tốc độ đưa đẩy hơi hơi nhanh hơn, đằng trước cũng hơi hơi nâng lên.

Chờ đến có tiếng nước lép nhép truyền đến khi, Ngụy Vô Tiệm bỏ thêm ngón thứ ba, nhẹ nhàng thổi hỗn hển khẩu khí, tựa hồ bắt đầu ăn không tiêu, dù gắng sức mà làm, trườ động lại giảm bớt chút.

Trong bóng đêm, những chi tiết này nguyên bản cũng không rõ ràng, nhưng cố tình Lam Vong Cơ ngũ cảm nhanh nhạy, thị lực càng là tuyệt hảo, trờ mắt nhìn xem một màn dâm loạn vô cùng này ở gang tấc phía trước trình diễn, lại là không có biện pháp dời đi tầm mắt.

Tình sự bên trong, Ngụy Vô Tiệm thích cùng Lam Vong Cơ cùng nhau tới đỉnh điểm, bởi vậy vì tránh cho tiết đến quá sớm, lúc khuếch trương hẳn cố ý tránh đi chỗ mấu chốt trong cơ thể . Nhưng thân thể hẳn vẫn luôn bị Lam Vong Cơ chiếu cố mẫn cảm điểm, lúc này vẫn luôn không chiếm được thỏa mãn, vách trong co bóp đến cực kỳ lợi hại, dường như bất mãn từng trận co rút lại, có khi ngón tay không đụng tới điểm đó, cái mộng sẽ không tự chủ được mà đi xuống trầm, đem điểm kia hướng ngón tay đưa. Như thế hiềm hiềm cọ qua vài lần, Ngụy Vô Tiệm bấp dùi có chút nhũn ra phát run, cơ hồ quỳ không được, vội vàng rút ra ngón tay, bình tĩnh một lát, quay đầu nhìn lại, Lam Vong Cơ đột nhiên không kịp phòng ngừa cùng hẳn ánh mắt tương tiếp, lập tức nhắm hai mắt.

Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Ai, Lam Trạ, người đây là đang làm gì, đọc nhầm Lam thị gia huấn sao?"

Bị hẳn đoán trúng, Lam Vong Cơ lông mi run run, tựa hồ tưởng mở mắt, nhưng mà chung quy nhị xuống.

Ngụy Vô Tiệm lười biếng nói: "Người xem xem ta đi, sợ hãi cái gì? Ta cũng sẽ không đối người làm chuyện xấu."

Hắn tiếng nói vốn dĩ liền dễ nghe, lúc nói lời này, âm điệu lười biếng ngả ngớn, phảng phất một cái móc nhỏ, mà Lam Vong Cơ tựa hồ hạ quyết tâm không xem, không nghe, không nói, kiên quyết không thềm nhìn hắn, trước sau không dao động. Ngụy Vô Tiệm nói: "Thật sự như vậy ý chí sắt đá không xem ta?"

Lại gheo vài câu, thấy Lam Vong Cơ vô luận như thế nào cũng không chịu trợn mắt, Ngụy Vô Tiệm nhướng mày nói: "Kia, một khi đã như vậy, ta mượn Tị Trần của người dùng một chút, người cũng không cần để ý đi"

Nói xong, hắn quả thật đem rơi ở một bên Tị Trần cầm qua đi.

Lam Vong Cơ lập tức trợn mắt, lạnh lùng nói: "Người muốn làm cái gì!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Người nói ta muốn làm cái gì?"

Lam Vong Cơ nói: "... Ta không biết!"

Ngụy Vô Tiệm: "Nếu người không biết ta muốn làm cái gì, vậy người khẩn trương như vậy làm cái gì?"

Lam Vong Cơ: "Ta! Ta. . ."

Ngụy Vô Tiệm cười ngâm ngâm mà nhìn chăm chăm hắn, đem Tị Trần cầm ở trên tay quơ quơ, rũ xuống mi mắt, ở Tị Trần trên chuôi kiếm nhẹ nhàng hôn một chút, ngay sau đó, dò ra một đoạn đầu lưỡi đỏ tươi , ở trên chuôi kiếm tinh tế liếm láp lên.

Tị Trần thân kiếm như băng như tuyết, trong vắt như thủy tinh, chuôi kiếm lại là thuần bạc trải qua mật pháp tinh luyện đúc ra, trọng lượng cực

kỳ nặng, hoa văn đoan trang cổ xưa. Hình ảnh này thật sự thập phần yêu dã. Lam Vong Cơ đã là cực chịu kích thích, nói: "Người buông ra Tị Trần!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Vì cái gì?"

Lam Vong Cơ nói: "Đó là kiếm của ta ! Người không thể dùng nó. . . dùng nó. . . ."

Ngụy Vô Tiện ngạc nhiên nói: "Ta biết đây là kiếm của người nha, ta chỉ là có điểm thích nó, cho nên cầm chơi ngoạn nhi thôi, người cho rằng ta phải dùng nó làm cái gì?"

". . ." Lam Vong Cơ nhất thời nghẹn lời.

Ngụy Vô Tiện ôm bụng cười nói: "Ha ha ha ha ha ha ha ha Lam Trạm người suy nghĩ cái gì nha, người cũng nghĩ đến quá hạ lưu!"

Thấy hãn không những cố ý chống chế, còn đánh trả một phen, Lam Vong Cơ sắc mặt cực kỳ xuất sắc. Ngụy Vô Tiện đùa với hãn một trận, cảm thấy mỹ mãn, lại nói: "Người nếu là muốn cho ta không động vào kiếm của người đâu, liền dùng chính người tới đổi, thế nào, hảo hay không?"

Lam Vong Cơ vừa nói không ra một chữ "Hảo", nhưng cũng không thể tùy ý hãn lấy kiếm của mình đâm loạn chính mình, khó có thể trả lời. Ngụy Vô Tiện quỳ lập trên mặt đất, eo ưỡn đến thẳng tắp, dùng đầu gối bò đến hãn trên người, dễ dàng nói: "Người nói một chữ hảo, ta liền đem kiếm trả lại cho người, cùng người làm chuyện thú vị. Hảo không?"

Nửa buổi, Lam Vong Cơ kê răng nháy ra hai chữ: ". . . Không hảo!"

Ngụy Vô Tiện nhướng mày, nói: "Ân. Đây là người nói đó."

Hãn từ trên người Lam Vong Cơ lui xuống dưới, ngồi đối diện hãn , cười hì hì tách ra hai chân, nói: "Kia người liền nhìn ta cùng Tị Trần chơi vậy."

Như thế hai chân mở rộng ra, không chút liêm sỉ tư thế, làm cho phong cảnh chỗ tư mật ở hạ thể của hắn ở trước mặt Lam Vong Cơ nhìn không sót gì.

Hai cánh hông trắng nõn bởi vì động tác mở rộng ra mà hơi hơi tách ra, lộ ra bí huyết hồng nhạt bên trong hai đùi . Trải qua mới vừa rồi khuếch trương, huyết khẩu đã có điểm sưng đỏ, nhưng mà thủy quang trơn bóng, càng hiện kiều nộn. Ngụy Vô Tiện đảo ngược thân kiếm Tị Trần , đem chuôi kiếm nhắm ngay lối vào bí huyết. Hắn hít nhẹ một hơi, hơi hơi dùng sức, nếp uốn non mịn nháy mắt bị chọc mở, hút bao lấy đoạn đẵng trước của chuôi kiếm Tị Trần , lập tức đẩy vào một đoạn nhỏ.

Chuôi kiếm Tị Trần lạnh như băng như một khối kiếm băng ngoan thiết, đông lạnh đến Ngụy Vô Tiện run bật, tràng đạo bị lạnh, quỳên xoắn càng thêm kịch liệt, chuôi kiếm thậm chí bị hộc ra một đoạn ngắn. Ngụy Vô Tiện lập tức nắm chặt Tị Trần, càng dùng sức mà đem nó hướng trong cơ thể lấp đầy, chậm rãi thọc rút chính mình tới.

Thịt ruột nguyên bản liền tầng tầng lớp lớp hàm đến cực kỳ chặt, trên chuôi kiếm lại khắc đầy hoa văn lồi lõm cổ xưa , ở trong đường hầm cọ xát cảm giác có thể bức cho người nổi điên. Cọ qua chỗ nào đó trong cơ thể , Ngụy Vô Tiện than nhẹ một tiếng, hơi hơi khép lại hai chân, một trận choáng váng mê ly làm da đầu tê dại, đẵng trước lại tinh thần không ít, đã cao cao ngẩng lên.

Từ Lam Vong Cơ bên này xem, này thật là một bộ hình ảnh dâm mỹ đến không thể tưởng tượng . Ngụy Vô Tiện nằm ở trước mặt hắn, chủ động mở ra hai chân, hạ thân bí huyết hàm chứa Tị Trần của hắn , chuôi kiếm cứng rắn mà lạnh băng, huyết khẩu kiều nộn, bị thọc đến sưng đỏ bất kham, thập phần đáng thương. Tuy là như vậy, Ngụy Vô Tiện còn ở nỗ lực mà làm nó ở trong cơ thể mình ra ra vào vào, động tác càng lúc càng nhanh, thọc rút càng ngày thuận lợi. Hắn một bên nhẹ nhàng thở dốc, một bên mắt ướn át mà nhìn hắn, kêu: "Lam Trạm"

"Lam Trạm"

Này thanh thanh kêu gọi mang theo giọng mũi, như là ở khẩn cầu hẩn, lại như là khi ý loạn tình mê buột miệng thốt ra nỉ non, vô luận là loại nào, đều đủ để làm người tiếng lòng rối loạn, thần hồn điên đảo. Lam Vong Cơ lại là căn bản không có biện pháp lại nhắm mắt lại, hoặc là dời đi tầm mắt, nhập ma mà gắt gao nhìn chăm chăm mặt hẩn, nhìn chăm chăm hẩn bị Tị Trần đâm loạn đến giãy giụa vặn vẹo, nhìn chăm chăm hẩn chính mình đem chính mình thao túng đến cả người phát run, các đốt ngón tay rắc rắc rung động.

Mà Ngụy Vô Tiệן đối hẩn bên kia dị trạng hồn nhiên bất giác, hẩn đang bị Tị Trần cầm đến vất vả, hai chân bất tri bất giác càng ngày càng khép lại, cho đến kẹp chặt, cánh móng dán sát, chuôi kiếm cũng bị huyết khẩu cắn đến càng chặt. Ngụy Vô Tiệן thở dài một hơi, cảm giác cánh tay cùng hai chân đều hư nhược vô lực, nằm nghiêng trên mặt đất, đang định nghỉ ngơi trong chốc lát, bỗng nhiên hai đầu gối bị một đôi tay như vòng sắt gắt gao nắm chặt, hai chân bị đột nhiên mở ra.

Ngụy Vô Tiệן mở mắt ra, Lam Vong Cơ cặp kia hồng đến làm cho người ta sợ hãi tinh thần cùng hẩn vừa lúc đối diện, con người tràn đầy ngọn lửa không rõ. Tị Trần bị hẩn nắm chặt, ra bên ngoài một rút, xa xa ném văng. Chuôi kiếm thoát ly cơ thể khi, Ngụy Vô Tiệן rên rỉ một tiếng, nghe tới tựa hồ là bất mãn.

Lam Vong Cơ tức giận quát: "Không biết cảm thấy thế nào!"

Hẩn đem Ngụy Vô Tiệן đè ở trên mặt đất, nộ trương thành màu đỏ tím dữ tợn hạ thế trực tiếp đâm đi vào. Vừa mới vào động, liền một khắc không ngừng bắt đầu hung hăng va chạm lên.

Hẩn vừa xông tới, Ngụy Vô Tiệן hai chân liền tự giác quăn lên eo hẩn , phối hợp vô cùng mà ôm cổ hẩn, tư thế cực kỳ ngoan ngoãn ngênh đón.

Nhưng mà ăn vài cú nắc sau, liền cảm giác có chút ăn không tiêu. Lam Vong Cơ động tác quá thô bạo, mỗi một cú đều như là muốn đem cả người hắc đằm bay đi ra ngoài, đỉnh đến xương cùng ở trên mông hắc đều ầm ầm làm đau, Ngụy Vô Tiện hô: "Nhẹ một chút! Nhẹ ca ca, người nhẹ chút. . . "

Hảo tử bất tử, Ngụy Vô Tiện quên mất, hắc hiện nay tuổi tác so ở trong mộng Lam Vong Cơ đại, lúc này lại bật thốt lên kêu "Nhẹ ca ca", không những không làm Lam Vong Cơ thu liễm nửa phần, ngược lại làm hắc đẩy đưa càng hung mãnh, phảng phất quyết tâm muốn cho Ngụy Vô Tiện cái mông nứt thành tám cánh, trừng phạt hắc mới tốt. Ngụy Vô Tiện ngẩng cổ, ở cuồng phong mưa rào dày đặc thọc vào rút ra gian nan mà hít vào một hơi, nói: "Nóng. . . quá!"

Tì Trần kiếm bản thể sẽ phát ra hàn khí, mới vừa rồi chuôi kiếm bị hắc ngâm ở trong cơ thể, quấy đến Ngụy Vô Tiện tràn đạo càng thêm mềm mại, lại hơi hơi lạnh lẽo. Mà dương vật của Lam Vong Cơ so chuôi kiếm Tì Trần càng thô, càng nóng. Cho nên, giờ phút này Lam Vong Cơ mỗi lần thẳng tiến, đều như là một đoàn lửa đốt đến trong bụng hắc , bỏng đến Ngụy Vô Tiện muốn lăn lộn trên mặt đất. Nhưng mà, chính mình dâm loạn chính mình nửa ngày, hơn nữa Lam Vong Cơ động tác thô bạo, hắc thân thể đã mềm như bông mất đi tự chủ lực, chỉ có thể bị Lam Vong Cơ thảo phạt đến run bần bật. Giờ này khắc này, mặc hắc tu vi so Lam Vong Cơ cao hơn nhiều ít cũng không có biện pháp phản kháng. Thật sự bị bỏng đến chịu không nổi, chỉ có thể liên tục trốn tránh, vặn eo muốn thoát đi, lại bị Lam Vong Cơ nắm chặt phần eo, mấy cái càng sâu quặc đánh, đỉnh đến hắc không ra tiếng nổi nữa.

Lam Vong Cơ ở bên tai hắc thấp giọng quát hỏi: "Ai là phu quân!"

Ngụy Vô Tiện trước còn vụng vụng hồ hồ không phản ứng lại đây, Lam Vong Cơ lại hỏi một tiếng, dưới thân một cú nắc đến hắc suýt nữa người cùng hồn đều bay đến trên chín tầng mây, vội nói: "Người! Người! Là người, người là phu quân. . . "

Đều là hãn tự tìm.

Ngụy Vô Tiện thành thành thật thật cắn răng ăn một trận thao, đường hầm lạnh lẽo bị ma xát đến nóng hầm hập, lúc này mới dần dần dễ chịu chút. Dương vật phần đầu góc cạnh rõ ràng, ở trong thân thể hãn diên cuồng đỉnh lộng, tràn đạo thì lại trơn trượt ướt mềm, hút quyền không thôi, không hề quy luật mà co rút dây dưa. Trong cơ thể điểm kia bị cây gậy dài cong cong lặp lại đỉnh lộng cọ xát, Ngụy Vô Tiện lập tức liền khoái hoạt đến muốn diên mất, nhưng hãn cố tình muốn làm bộ không chịu nổi thao lộng suy yếu bộ dáng, một bên tùy Lam Vong Cơ hữu lực luật động bị đỉnh đến lên lên xuống xuống, một bên nắm cánh tay hãn ai thanh nói: "... Nhị ca ca. . . Lam Trạ. . . . Người nhẹ chút được không, ta đau. . . Hình như chảy máu rồi. . . "

Chỗ hai người tương liên xác thật trơn nhầy, tiếng nước lép nhép cũng càng lúc càng lớn, nghe lời này, Lam Vong Cơ lập tức cúi đầu nhìn về phía chỗ hai người kết hợp , nhất thời hơi hơi giật mình. Ngụy Vô Tiện hừ hừ nói: "Có phải chảy máu không?"

Lam Vong Cơ thở hỗn hển một ngụm khí thô, nói: "Không có?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Không có sao? Kia là cái gì?"

Lam Vong Cơ thanh âm trầm thấp nói: "Chảy nước."

Không biết từ khi nào bắt đầu, Ngụy Vô Tiện bên trong đùi đã là nước chảy đầm dề một mảnh, chảy đến tứ tung ngang dọc, mà Lam Vong Cơ kia nộ tướng đỏ tím dương vật cũng là thủy quang trơn bóng, chỉ có thể là từ Ngụy Vô Tiện trong cơ thể mang ra tới. Ngụy Vô Tiện ra vẻ không tin, nói: "Thật sao? Thật sao?" Hãn một bên hỏi, một bên nắm lấy Lam Vong Cơ tay, dẫn hãn đi sờ chỗ hai người tương liên . Dương căn thô trắng, gân xanh lồi lên bò đầy, tiểu huyết bị căng đến cực hạn, Lam Vong Cơ sờ đến một mảnh chất dịch nhớp nhầy , còn sờ đến đang chặt chẽ tương liên nhục thể,

giống bị kim đâm đột nhiên rút tay về , nhìn thoáng qua, chất lỏng kia là trong suốt, quả nhiên không phải máu.

Ngụy Vô Tiện cùng Lam Vong Cơ thân thể vô cùng phù hợp, tình đến nùng khi, thân thể thường thường tự nhiên mà vậy có phản ứng, lúc này Ngụy Vô Tiện lại là cố ý trêu đùa. Lam Vong Cơ thấy hắc hắc môi gợi lên, trong lòng biết bị lừa, vùi đầu vọt mạnh, Ngụy Vô Tiện một hơi bị hắc đỉnh đến ngừng thở vài lần, vội nói: ". . . Lam Trạ, Lam Trạ, làm ta đi lên, làm ta ở mặt trên được không?"

Lam Vong Cơ làm như nghe không hiểu hắc nói "Ở mặt trên" là ý gì, thoáng chần chờ, Ngụy Vô Tiện ôm lấy hắc, nỗ lực trở mình, đảo điên tư thế cơ thể.

Lúc này Lam Vong Cơ nằm thẳng trên mặt đất, mà Ngụy Vô Tiện ngồi ở hắc trên người, phần hông cùng phần hông hắc chặt chẽ tương liên. Trong quá trình chuyển hoá tư thế cơ thể , dương vật thô tráng lửa nóng kia vẫn là thật sâu chôn ở trong hậu huyết Ngụy Vô Tiện , chưa từng tách ra một lát, chỉ là ở hắc trong bụng vì điệu mà quấy một phen, thoải mái đến hắc nheo lại mắt, lại là một trận rất nhỏ đầu vầng mắt hoa.

Cúi đầu, không biết có phải ảo giác hay không , hắc cứ cảm thấy chính mình bình thân bụng nhỏ bị dương vật Lam Vong Cơ đỉnh đến hơi hơi phồng lên, nhin không được vươn tay sờ sờ bụng mình. Chưa sờ được vài cái, Lam Vong Cơ liền nâng lên hông hắc , bắt đầu cưỡng bách hắc động tác.

Ngụy Vô Tiện bị hắc nâng lên lên xuống xuống, đi lên, liền cao đến chỉ còn đoạn đàng trước cứng rắn góc cạnh rõ ràng kia lưu lại trong cơ thể, đi xuống, liền đem hắc vật dưới háng ăn đến chỗ sâu nhất , sâu đến hắc nhin không được nhú mào, hơn nữa lên xuống tốc độ cực nhanh, cơ hồ không có khoảng cách để hô hấp . Quá vắng hai người bọn hắc mỗi lần điên loạn đảo phượng, nhất định phải kỵ thừa một phen, chỉ vì tư thế này đi vào sâu

nhất, Ngụy Vô Tiệm thích nhất, nhưng lúc này lại bởi vì đi vào quá sâu mà chịu đủ quả đắng. Trong mộng 17 tuổi Lam Vong Cơ bị hấn trêu chọc đến nổi cơn điên, căn bản không chế không được lực đạo của mình. Cổ tình Ngụy Vô Tiệm còn bị thao đến hai chân vẫn luôn phát run, đứng dậy không nổi, càng không sức lực tránh thoát, tình cảnh thập phần chật vật. Chỉ có thể đem đôi tay sờ trên bụng nhỏ rắn chắc của Lam Vong Cơ, tê tê hít hà.

Ngụy Vô Tiệm tuy sinh đến eo thon hông hẹp, thịt trên hông lại không ít, Lam Vong Cơ mười ngón thật sâu lâm vào trong hông thịt, hơn nữa còn dùng sức nắm bóp vuốt ve, không bao lâu liền xanh tím một mảnh. Ngụy Vô Tiệm bị hấn xoa đến cả người phát ngứa, bóp đến hông đau, nhịn không được đẩy ra một tay của hấn. Ai ngờ, bị hấn đẩy tay ra Lam Vong Cơ như là đối này cực kỳ bất mãn, chân mày nhíu chặt, sắc mặt trầm xuống, "Bốp" một tiếng, Ngụy Vô Tiệm phần hông bị hấn hung hăng đánh một chưởng, vang dội đến cực điểm, thanh thúy đến cực điểm.

Này một chưởng đánh đến Ngụy Vô Tiệm nháy mắt kinh ngạc.

Hấn đời này còn không có bị vài người đánh qua chỗ này. Mặc dù là khi còn nhỏ nghịch ngợm, Ngu phu nhân lấy roi quất hấn, cũng chỉ quất phần lưng cùng lòng bàn tay, Giang Phong Miên cùng Giang Yểm Ly càng là căn bản luyện tiếc đánh hấn một chút. Nhìn thấy hài tử nhà khác quây phá bị lột quần đét hông, hấn chỉ cảm thấy vừa mắc cỡ, vừa mất mặt, hơn nữa dương dương tự đắc chính mình trước giờ chưa bị người đánh qua hông. Nhưng hiện tại lại bị Lam Vong Cơ phá giới này, hơn nữa . . . còn là bị mười bảy tuổi Lam Vong Cơ phá.

Lập tức, Ngụy Vô Tiệm sắc mặt đỏ đỏ trắng trắng, lần đầu, trong lúc làm tình sinh ra chút khó có thể tự ức xấu hổ buồn bực.

Hấn càng nghĩ càng không thể tưởng, nửa bên hông còn nóng rát, vội hô một tiếng: "Không làm nữa!" Hướng bên cạnh lăn một cái, từ Lam Vong Cơ trên người lăn xuống dưới, kéo hai cẳng chân mềm như bông, nỗ lực

hướng một bên bò ra, muốn đi tìm quần của mình . Lam Vong Cơ chính làm được hưng phấn, hướng hồ, hân mới vừa rồi bị Ngụy Vô Tiện lại là xoa lại là véo lại là búng, lại là hôn lại là sờ lại là uy hiếp mà trêu đùa cả buổi, nghẹn một bụng lửa khó nói, bỗng nhiên phát hiện Ngụy Vô Tiện đặc biệt sợ người đánh cái mông của hân , sao lại dễ dàng như vậy liền buông tha hân, tiện tay vung lên, cái quần Ngụy Vô Tiện vừa mới tròng đến đầu gối nhất thời chia năm xẻ bảy. Lam Vong Cơ đem cả người hân lật qua tới, một tay đem hai cổ tay hân khóa đến sau lưng, một tay kia ở trên mông thịt tuyết trắng kia lại lần nữa thật mạnh đánh một cái.

"Bốp " một tiếng, Ngụy Vô Tiện toàn bộ thân mình đều vì này run lên, kêu thảm nói: "Đau!"

Cũng không phải thật sự đau, mà là cảm thấy thẹn đến cực điểm, khó có thể chịu đựng. Ngụy Vô Tiện trong lúc hoan ái cũng không khắc chế áp lực rên rỉ tiếng động, bởi vậy mỗi lần đến giữa đường đều sẽ giọng nói hơi khàn, một tiếng này nghe tới, thế nhưng không giống thật sự hô đau, ngược lại có vài phần triển miên chi ý. Nghe tiếng, Lam Vong Cơ dừng một chút, ánh mắt dời xuống.

Dưới chướng đó là hai cánh mông tròn trịa no đủ kia, bởi vì hai cái đét mới vừa rồi , da thịt trắng nõn nổi lên màu hồng phấn nhàn nhạt, còn đan xen các loại dấu tay thô bạo . Bởi vì bị mạnh mẽ bẻ ra thọc rút hồi lâu, kẽ mông hơi mở ra, có thể nhìn đến trong đó huyết khẩu sưng đỏ kia đang sợ hãi co rút lại , sung huyết lúc sau càng hiện kiều nộn, quả thực làm người hoài nghi là như thế nào ăn chuôi kiếm Tị Trần cùng hân dưới thân kích cỡ làm cho người ta sợ hãi dương vật. Đỉnh mông cùng gốc đùi phụ cận, còn ngang dọc đan xen mà chảy ra vệt nước tinh tế .

Lam Vong Cơ xem đến ánh mắt càng ngày càng ám.

Mà Ngụy Vô Tiện bị hân tóm chặt, sợ hân lại đánh nơi đó, vội vàng co rút lại hậu đình, làm cái miệng nhỏ kia nỗ lực lúc đóng lúc mở, dời đi Lam

Vong Cơ lực chú ý, trông cậy vào hãn chuyên tâm làm chính sự, không cần lại cùng hai mảnh thịt này của hãn không qua được. Quả nhiên, phía sau Lam Vong Cơ hô hấp càng nặng, đem thân thể hãn lật qua đi, một lần nữa cắm vào trong thân thể hãn. Tiến vào đến vô cùng thông thuận, Ngụy Vô Tiện trong cơ thể lần thứ hai bị lấp đến tràn đầy, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Ai ngờ, khẩu khí này còn chưa thở xong, Lam Vong Cơ lại là một chương, vỗ ở trên hông hãn. Ngụy Vô Tiện bị đánh đến cả người run bần bật, bí huyết không tự chủ được xoắn chặt, vừa lúc bị quy đầu cọ qua điểm mẫn cảm, đằng trước cũng càng thêm ngẩng cao cứng rắn, tiết ra điểm điểm bạch trọc.

Kế tiếp, Lam Vong Cơ mỗi đẩy đưa một lần, liền ở trên hông hãn đánh ra một chương, vì thế, mỗi lần đoạn trước dương vật Lam Vong Cơ đình đến chỗ trí mạng kia Ngụy Vô Tiện thịt ruột đều sẽ xoắn đến chặt nhất, đằng trước cũng càng thêm ngẩng lên. Ba tầng kích thích, tầng tầng chồng lên, khiến cho hãn giống như đặt mình trong sóng to gió lớn, nhỏ giọng nghẹn ngào nói: "Đừng như vậy. . . Lam Trạm. . . Người dừng lại. . . . Đừng đánh. . . . Người tỉnh tỉnh! Lam Trạm người tỉnh tỉnh. . . ."

Hãn biết Lam Vong Cơ lúc làm chuyện phòng the luôn luôn cuồng bạo, hãn cũng xưa nay thích phần cuồng bạo này, nhưng bị bức đến một bước này, lại cũng là trước nay không có.

Liên tiếp đánh mấy chục chương, Ngụy Vô Tiện hảo hảo hông bị đánh đến vừa đỏ vừa rát, hơi hơi phát sưng, nóng rát chạm vào một chút đều không được, quanh thân lại cũng càng ngày càng mẫn cảm, Lam Vong Cơ lại một lần cắm đến chỗ sâu trong khi, cúi đầu hôn môi hãn, Ngụy Vô Tiện hữu khí vô lực mà ôm chặt hãn bả vai, gia tăng nộ hôn này, hạ thân cuối cùng là tinh bì lực tẫn mà tiết ra tới.

Một dòng sữa trắng đục phun tung toé trên bụng nhỏ hai người. Mà Lam Vong Cơ cũng ôm chặt lấy hãn, vui sướng tràn trề mà đều phóng thích ở

trong thân thể hần.

Ngoan ngoãn ôm nửa ngày, Ngụy Vô Tiện khàn giọng nói: ". . . . Đau. . .
."

Lần thứ hai phóng thích lúc sau, Lam Vong Cơ như là cuối cùng khôi phục chút bình tĩnh cùng thần trí, đề ở hần trên người, có chút chân tay luống cuống mà nói: "Nơi nào đau?"

Ngụy Vô Tiện: "."

Hần chung quy khó mà nói mộng đau, chỉ thấp giọng nói: "Lam Trạ, người mau hôn ta nhiều vào."

Thấy hần rũ mi mắt, bộ dáng dịu ngoan khác thường, vành tai trắng nõn của Lam Vong Cơ lại lan tràn màu hồng nhạt, theo lời dùng sức ôm lấy hần, ngậm lấy bờ môi của hần, tinh tế mà hôn môi lên.

Cánh môi tách ra là lúc, Lam Vong Cơ quả nhiên ở môi dưới Ngụy Vô Tiện nhẹ nhàng cắn một chút.

Sau đó hai người liền song song tỉnh lại.

Nằm ở trên tỉnh thất giường gỗ , hai người mở to hai mắt đối diện một lát, Lam Vong Cơ lại đem Ngụy Vô Tiện một phen ôm lại đây.

Ngụy Vô Tiện bị hần ôm vào trong lòng ngực hôn thật dài một trận, nhất phái thoả mãn, híp mắt nói: "Lam Trạ. . . Ta hỏi người cái vấn đề, người mỗi lần đều bắt vào tới, là muốn ta cho người sinh tiểu Lam công tử sao?"

Hần ở trong mộng đùa giỡn không thành ngược lại bị thao, tỉnh lại nhìn thấy Lam Vong Cơ liền nhịn không được lại bắt đầu nói hươu nói vượn. Lam Vong Cơ cũng không giống năm đó như vậy dễ dàng buồn bực, chỉ nói: "Người như thế nào có thể sinh."

Ngụy Vô Tiện giật giật bủn rủn hai tay, đem đầu gối lên mặt trên, nói: "Ai, ta nếu có thể sinh, người như vậy không biết ngày đêm không cần mạng mà làm ta, đã sớm cho người sinh một đồng chạy đầy đất."

Lam Vong Cơ nghe không được như vậy dâm ngôn lãng ngữ, nói: ". . .
Đừng nói nữa."

Ngụy Vô Tiện nhếch lên một chân, cười hì hì nói: "Lại thẹn thùng lạp? Ta. . ." Còn chưa nói xong, chợt thấy Lam Vong Cơ ở trên mông hấn vỗ nhẹ nhẹ một chút, Ngụy Vô Tiện suýt nữa lăn xuống giường, nói: "Người làm gì! ! !"

Lam Vong Cơ nói: "Nhìn xem."

Ngụy Vô Tiện lộ cộc bò dậy, không màng hai chân phát run, nói: "Không cần, Lam Trạ, người ở trong mộng làm chuyện tốt gì ta nhưng nhớ kỹ, từ nhỏ đến lớn đều không có người đối ta như vậy ! ! ! Sau này người cũng không được như vậy, ta nói cho người biết, muốn thao liên thao, mở rộng chân cho người làm, đừng động thủ đánh người! !"

Lam Vong Cơ kéo hấn về giường, nói: "Không đánh."

Được hấn hứa hẹn, Ngụy Vô Tiện yên tâm, nói: "Hàm Quang Quân, người nói đó."

Lam Vong Cơ nói: "Ân."

Lăn lộn ba đêm, từng trận buồn ngủ dâng lên, Ngụy Vô Tiện cũng lăn lộn không nổi nữa. Hấn một lần nữa oa vào trong lòng ngực Lam Vong Cơ, nói thầm nói: "Từ nhỏ đến lớn đều không có người đối ta như vậy . . ."

Lam Vong Cơ sờ sờ tóc của hấn, ở trên trán hấn hôn một cái, lắc đầu, cười.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 1

Tiết Dương ngồi trên một cái bàn ở gian hàng ven đường, một chân gác lên cái ghế dài, ăn một chén rượu đế thang viên.

Hắn đem cái miếng ở trong chén gỗ đình đình đương đương, vốn là ăn rất ngon, nhưng đến cuối cùng, chợt phát hiện, thang viên rất nhu, rượu đế không đủ ngọt.

Tiết Dương đứng dậy, một cước đạp lật gian hàng.

Chủ sạp đang bận rộn trước sau, bị hắn đạp một cái sợ ngây người.

Hắn trơ mắt nhìn gã thiếu niên này đột nhiên hành hung, đạp xong, không nói câu nào, cười hì hì xoay người rời đi, một lúc lâu mới phản ứng được, đuổi theo tức giận mắng : "Người làm gì ?!"

Tiết Dương đáp: "Đạp than."

Chủ sạp tức giận quát: "Người có bệnh! Người điên rồi!"

Tiết Dương không nhúc nhích, chủ sạp tiếp tục chỉ hắn mắng : "Người tiểu vương bát đản! Ăn đồ không trả tiền, người còn dám đạp than? ! Lão tử"

Tiết Dương tay phải ngón cái khế nhúc nhích, bên hông bội kiếm rời ra khỏi vỏ.

Kiếm quang sâm sâm, hắn dùng Hàng Tai kiếm vỗ vỗ lên mặt chủ sạp, động tác êm ái: "Thang viên ăn ngon. Lần sau cho nhiều đường."

Nói xong xoay người, nghênh ngang tiếp tục đi về phía trước.

Chủ sạp hoảng sợ, giận mà không dám nói gì, lẳng lặng nhìn hắn đi xa, chột lòng tràn đầy ủy khuất, tràn đầy tức giận.

Hồi lâu, hắn bật phát ra một tiếng rống giận: "..... Ban ngày ban mặt vô duyên vô cớ người dựa vào cái gì, người dựa vào cái gì! "

Tiết Dương cũng không quay đầu lại khoát khoát tay, nói: "Không dựa vào cái gì, trên đời này rất nhiều chuyện vốn chính là vô duyên vô cớ. Cái này gọi là họa tự bay tới. Gặp lại sau!"

Bước chân hắn nhẹ nhàng đi ra khỏi mấy con phố, qua một trận, từ sau lưng đi lên một người, chấp tay mà đi, không nhanh không chậm đuổi theo hắn.

Kim Quang Dao thở dài nói : "Ta bắt quá xoay người, người liền cho ta chuyện như vậy. Vốn là ta chỉ dùng một chén canh viên, bây giờ ta ngay cả bàn ghế chén bát của người ta cũng phải thanh toán."

Tiết Dương đáp: "Người kiếm những tiền kia?"

Kim Quang Dao nói: "Không kiếm."

Tiết Dương lại trả lời: "Vậy người than cái gì?"

Kim Quang Dao nói: "Ta cảm thấy người cũng không kiếm được tiền. Tại sao không thể thỉnh thoảng thử làm một lần khách nhân bình thường?"

Tiết Dương đáp: "Ta ở Quỳ Châu nghĩ muốn cái gì cho tới bây giờ không cần tiền mua. Tựa như vậy . "

Vừa nói, hắn liền thuận tay từ người bán hồ lô ven đường rút lấy một cây hồ lô.

Người bán hàng kia lần đầu thấy qua người vô sỉ như vậy, trợn mắt hốc mồm, Tiết Dương vừa cắn vừa nói: "Hơn nữa, tiểu gian hàng ven đường dám bất bình sao?"

Kim Quang Dao cười nói : "Người tiểu lưu manh này. Muốn vén gian hàng tùy người, người chính là đem cả con đường đốt ta đều không quản. Chỉ cần làm được một chút, chớ lộ mặt của người, đừng để cho người ta biết là ai làm, ta khó quản."

Hắn đem tiền trả cho người bán hồ lô, Tiết Dương khắc ra một hạt sơn tra, mắt thấy Kim Quang Dao trả tiền, ha ha cười nói: "Người tại sao vậy?"

Kim Quang Dao hơi mang trách cứ liếc hắn một cái, dỡ cái mũ, giấu kỹ giọng, nói: "Một lời khó nói hết."

Tiết Dương đáp: "Nhiếp Minh Quyết đánh?"

Kim Quang Dao nói: "Người cảm thấy, nếu như là hắn ra tay, ta bây giờ còn có thể đứng ở chỗ này cùng nói chuyện với người sao? "

Tiết Dương cho là phải.

Hai người ra khỏi Lan Lăng Thành, đi tới một chỗ kiến trúc kì dị ở vùng ngoại ô.

Chỗ này kiến trúc cũng không hoa mỹ, tường rào rất cao, sau khi tiến vào chính là một dãy phòng dài tối tăm rậm rạp. Trước dãy phòng là một quảng trường rộng lớn, dùng hàng rào sắt cao tới ngực, xung quanh dán đầy bùa chú. Trong quảng trường là một ít đồ vật cổ quái, như sắt lung, như đao trát, như đinh bản, còn có một số "người" thoạt nhìn có vẻ lam lũ.

Những "người" tất cả đều màu da xanh mét, ánh mắt trống rỗng, tràn đầy không mục đích trên mặt đất đi qua đi lại, thỉnh thoảng đụng vào đối phương, trong miệng phát ra âm thanh kì lạ.

Luyện thi tràng.

Năm đó Kim Quang Thiện muốn kia Âm Hồ Phù nghĩ đến phát điên, mấy phen bâng xao trắc kích, chửi bần thủ đoạn đem hết, không biết tại sao Ngụy Vô Tiệm người này mềm mỏng cứng rắn đều không ăn, cho hắn đựng không ít đĩnh. Hắn nghĩ thầm, người có thể làm ra, người khác liền làm không ra được? Ta cũng không tin trên đời này chỉ có người một Ngụy Anh có khả năng này. Cuối cùng có một ngày người bị người khác vượt qua, bị hậu nhân giẫm ở dưới bàn chân cười nhạo, đến lúc đó, xem người còn có thể cuồng vọng hay không?

Vì vậy, Kim Quang Thiện cố động chiêu mộ những đệ tử tu ma giống Ngụy Vô Tiệm, thu làm kỷ dụng, dùng tiền của Kim Gia tạo ra nơi này, ra lệnh cho bọn họ bí mật nghiên cứu cấu tạo Âm Hồ Phù, sao chép lại như cũ. Trong đó nghiên cứu thành công không có mấy, mà đi được xa nhất, lại là người do Kim Quang Dao một tay tiến cử đi lên, người nhỏ tuổi nhất, Tiết Dương.

Kim Quang Thiện mừng rỡ nhìn sang, đem nhóm khách khanh, cho hắn quyền lợi cùng tự do. luyện thi tràng chính là Kim Quang Dao đặc biệt thỉnh cầu vì Tiết Dương chọn một mảnh đất, cùng hắn bí mật nghiên cứu, cũng chính là không chút kiêng kỵ sử dụng.

Đi tới luyện thi tràng, có hai cỗ hung thi đang giữa sân dây dưa đấu.

Hai cỗ thi hoàn toàn bất đồng so với những "người" khác, quần áo hoàn hảo, mắt trắng dã, cầm trong tay binh khí, song kiếm đánh nhau, tia lửa bắn ra bốn phía. Phía trước đặt hai cái ghế, hai người đồng thời ngồi xuống, Kim Quang Dao sửa sang lại cỗ áo, một cỗ tử thi đi tới, dâng trà.

Tiết Dương nói: "Trà."

Kim Quang Dao liếc mắt nhìn, trong chung trà một khối dị vật đỏ hồng, phát trường, không biết là cái gì .

Hắn mỉm cười đem chung trà đẩy đi, đáp: "Cám ơn."

Tiết Dương đem trà đẩy trở lại, thân thiết nói: "Đây chính là ta tự mình bí chế trà, người tại sao không uống? "

Kim Quang Dao lần nữa đem trà đẩy lùi, cũng thân thiết nói: "Cũng bởi vì là người tự mình bí chế, cho nên ta mới không dám uống."

Tiết Dương khơi mào mi, quay đầu tiếp tục đi xem hung thi đánh nhau.

Hai cổ hung thi càng đánh càng kịch liệt, đến móng cũng dùng, huyết nhục văng tung tóe. Trên mặt hắn vẽ vô vị lại càng ngày càng đậm, hồi lâu, chợt đánh ra dấu tay.

Hai cổ hung thi lập tức toàn thân co quắp, tức mất đầu của mình. Thân thể không đầu ngã xuống đất, vẫn còn run lẩy bẩy.

Kim Quang Dao nói: "Không phải là đánh sao?"

Tiết Dương đáp: "Quá chậm."

Kim Quang Dao nói: "So sánh với lần nhìn thấy hai cổ kia nhanh hơn."

Tiết Dương đưa ra cái bao tay màu đen, so với một ngón tay, lắc lắc , đáp: "Vậy phải xem cùng cái gì so. Loại này , đừng nói cùng Ôn Ninh so, coi như là cùng hung thi do Ngụy Vô Tiện thổi sáo ra, cũng không nổi."

Kim Quang Dao cười nói : "Người cần gì gấp gáp như vậy? Ta cũng không vội. Từ từ đi, cần gì nói cho ta biết. Đúng rồi... "

Hắn từ trong tay áo lấy ra một món đồ, đưa cho Tiết Dương: "Có lẽ người cần cái này?"

Tiết Dương phiên liêu phiên, thân thể đột nhiên từ cái ghế trong ngòai dậy, nói: "Bản chép tay của Ngụy Vô Tiện?"

Kim Quang Dao đáp: "Không tệ."

Tiết Dương cúi đầu lật xem, ánh mắt lấp lánh, chỉ chốc lát sau, ngẩng đầu lên nói: "Cái này thật là hãn tự viết? Mười chín tuổi viết? "

Kim Quang Dao nói: "Đương nhiên. Người người đều muốn muốn, cướp phá đầu, toàn bộ thu lại, ta tổn không ít công phu."

Tiết Dương thấp giọng mắng một câu, trong đôi mắt lộ vẻ hưng phấn. Lật lật, nói: "Không đủ hoàn toàn."

Kim Quang Dao đáp: "Loạn Táng Cường năm đó tròng lửa cùng chém giết, có thể tìm được những thứ này bản thiếu cũng không sai lắm rồi, cứ xem đi."

Tiết Dương nói: "Cây sáo của hãn, người có thể đem Trần Tình đến không? "

Kim Quang Dao xoa tay: "Trần Tình không được, Giang Văn Ngâm cầm đi."

Tiết Dương hỏi: "Hãn không phải là hận nhất Ngụy Vô Tiện sao? Muốn Trần Tình làm gì. Người không phải là còn cướp được kiếm của Ngụy Vô Tiện sao? Người đưa thanh kiếm cho hãn, đổi cây sáo tới đây. Ngụy Vô Tiện sớm đã không dùng kiếm, Tùy Tiện còn bị phong kiếm ai cũng không rút ra được, giữ lại để người nhìn cho đẹp mắt chứ dùng được cái rắm."

Kim Quang Dao đáp: "Tiết công tử, người cho rằng ta chưa thử qua sao? Mọi việc nào có đơn giản như vậy. Giang Văn Ngâm kia bây giờ đã phong ma. Hãn vẫn cảm thấy Ngụy Vô Tiện không có chết, nếu như Ngụy Vô Tiện trở lại, có lẽ sẽ không đi lấy kiếm của mình, nhưng là nhất định sẽ đi lấy Trần Tình. Cho nên, hãn chắc chắn sẽ không giao ra Trần Tình. Ta nói thêm đôi câu nữa, hãn chắc chắn sẽ trở mặt."

Tiết Dương hừ hừ cười hai tiếng: "Chó điên."

Lúc này, hai tên môn sinh của Lan Lăng Kim Thị kéo lên một tên tu sĩ.

Kim Quang Dao nói: "Người không phải là muốn lần nữa luyện chế hung thi sao? Vừa đúng, cho người nguyên liệu."

Tên kia tu sĩ cặp mắt đỏ bừng, con người muốn rách ra, đang ra sức giãy giụa, nhìn Kim Quang Dao hai mắt cơ hồ muốn phun ra lửa. Tiết Dương hỏi: "Đây là người nào?"

Kim Quang Dao mặt không đổi sắc nói: "Ta đưa người đến nơi này, đương nhiên là tội nhân."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 2

Nghe vậy, tên tu sĩ này cố gắng vùng ra, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, hét: "Kim Quang Dao! Người là tên gian tặc đại ác heo chó không bằng, người còn mặt mũi nói ta là tội nhân? Ta đến tội cùng phạm vào tội gì?!"

Hắn gằn từng chữ, từng chữ như đinh sắt, hận không thể dùng lời nói giết chết Kim Quang Dao. Tiết Dương tò mò: "Chuyện gì xảy ra?"

Tu sĩ kia bị người phía sau một mực kéo lại, Kim Quang Dao khoác khoác tay, nói: "Chặn lại đi."

Tiết Dương lại nói: "Chặn cái gì? Để cho ta nghe một chút? Người thế nào phạm tội đại ác cùng heo chó không bằng? Hắn bị thương cứ sửa như chó, không nghe rõ đang nói cái gì."

Kim Quang Dao giọng hơi mang trách cứ nói: "Hà công tử cũng coi như một vị danh sĩ, người gọi hắn như thế là thất lễ."

Tu sĩ kia cười lạnh: "Ta đã rơi vào trong tay người tùy người xử lí, người còn làm bộ cái gì?"

Kim Quang Dao vẻ mặt ôn hòa nói: "Ngài không cần nhìn ta như vậy, ta cũng là không thể làm gì. Đề cử tiên đốc chính là ai mạnh thì được, Hà Thị quạt gió thổi lửa, chung quanh gây chiến? ta đã liên tục cảnh cáo, ngài cũng là cố ý không nghe, chuyện cho tới bây giờ không thể vãn hồi, trong lòng ta cũng là tiếc nuối đau đớn"

Hà Lam đáp: "Như thế nào là ai mạnh thì được? Như thế nào là quạt gió thổi lửa? Kim Quang Thiện muốn thiết lập tiên đốc vị, đơn giản cũng là muốn noi theo Kỳ Sơn Ôn Thị một nhà độc quyền thôi. Người đạo thể nhân cũng ngu muội không rõ sao? Người hãm hại ta, bất quá là bởi vì ta nói lời thật ! "

Kim Quang Dao mỉm cười không nói. Hà Lam lại nói: "Các người sẽ không được như ý, Huyền Môn Bách Gia cũng sẽ thấy rõ mặt mũi thật của Lan Lăng Kim Thị. Người cho rằng giết một người, là được từ nay kê cao gối không lo? Lầm to! Ta Đình Sơn Hà Thị có thể người bối xuất, từ nay về sau đều đồng tâm hiệp lực, tuyệt không khuất phục các người thực chất giống lũ Ôn cầu."

Nghe vậy, Kim Quang Dao hơi nheo lại mắt, thần giác câu khởi, chính là ngày thường mặt mũi luôn ôn nhu dễ gần. Hà Lam thấy vậy, trong lòng giật mình, đúng vào lúc này , sân luyện thi bên ngoài truyền đến một trận xôn xao, trong đó xen lẫn tiếng phụ nữ và trẻ con khóc kêu.

Hà Lam chợt quay đầu lại, chỉ thấy một đám Lan Lăng Kim Thị tu sĩ, đem sáu mươi bảy mươi người mặc sắc phục đi vào. Đám người kia nữ có nam có, trẻ có già có, người người kinh hoàng, đang khóc lóc. Một cô thiếu nữ cùng một tên thiếu niên bị trói, quỳ trên mặt đất hướng Hà Lam hô thê thảm: "Ca!"

Hà Lam cả kinh ngậy người, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy: "Kim Quang Dao! Người đây là muốn làm gì?! Người giết một mình ta là được, vì sao phải kéo theo toàn gia tộc?! "

Kim Quang Dao cúi đầu sửa sang lại ống tay áo, cười híp mắt nói : "Không phải là ngài mới vừa nhắc nhở ta sao? Giết một mình người, cũng không phải sẽ có thể kê cao gối không lo, Đình Sơn Hà Thị có thể người bối xuất, từ nay về sau đều đồng tâm hiệp lực tuyệt không khuất phục -- Ta quá mức sợ hãi, trái lo phải nghĩ, chỉ đành phải như thế."

Hà Lam phảng phất giống như bị đấm một cái, hăn là nói không ra lời, hồi lâu, cả giận nói : "Người vô duyên vô cớ diệt tộc ta, người thật đúng là không sợ quả báo! Người không sợ Xích Phong Tôn biết sẽ như thế nào ? ! "

Nghe hăn nói tới Nhiếp Minh Quyết, Kim Quang Dao chân mày cau lại, Tiết Dương cười cơ hồ muốn ở trên ghế té xuống. Kim Quang Dao liếc hăn một cái, quay đầu lại tâm bình khí hòa nói: "Cũng không thể nói như vậy. Đình Sơn Hà Thị làm loạn phạm thượng, muốn âm thầm ám sát Kim Tông Chủ, bị bắt tại trận, vậy làm sao gọi vô duyên vô cớ?"

Bên kia mấy người khóc hô: "Ca! Hăn nói láo! Chúng ta không có, chúng ta không có a!"

Hà Lam nói: "Hồ ngôn loạn ngữ! Trợn to mắt chó của người xem thật kỹ! Trong này còn có hài tử chín tuổi! Ngay cả lão già không đi nổi! Thế nào làm loạn phạm thượng? Bọn họ hảo đoạn đoạn thì tại sao muốn ám sát cha người?!"

Kim Quang Dao đáp: "Đó đương nhiên là bởi vì Hà công tử ngài phạm sai lầm giết người ở phía trước, bọn họ không phục nha."

Hà Lam lúc này mới nhớ tới, mình là bởi vì sao bị đưa đến nơi này, nói: "Tất cả đều là vu hãm! Ta căn bản không có giết người của Lan Lăng Kim Thị! Người chết nợ ta căn bản chưa thấy qua! Đến tội cùng không phải ta! Ta ta"

Hăn rối loạn một trận, hồng mất giọng: "Ta Ta căn bản không biết chuyện gì xảy ra, ta căn bản cũng không biết ! "

Nhưng là, ở đây sẽ không có ai nghe hăn giải thích, ngồi ở trước mặt hăn, là hai tên xem hăn là kẻ sắp chết, hưởng thụ thái độ giãy giụa của hăn. Kim Quang Dao cười lui về phía sau, khoác tay nói: "Chặn lại đi , chặn lại đi . "

Trong lòng biết hẳn phải chết, Hà Lam mặt đầy tuyệt vọng, hung hăng cắn răng một cái, gầm hét lên: "Kim Quang Dao ! Người cuối cùng sẽ gặp báo ứng! Cha người sớm muộn chết ở kỹ phường, con trai kỹ nữ như người cũng đừng mong có kết cục tốt."

Tiết Dương đang nghe hi hi ha ha, bóng đen chợt lóe , một đạo ngân quang xẹt qua, Hà Lam bưng miệng hét lớn.

Máu tươi phun đầy đất, bên kia tộc nhân Hà Thị khóc lóc, mắng chửi, cục diện loạn thành một khối, nhưng dù loạn như vậy, vẫn bị vững vàng chế trụ. Tiết Dương đứng trước cơ thể Hà Lam ngã trên đất, không đứng dậy được, đem một mảnh lưỡi đầy máu ném đi, hướng hai cổ thi ra chỉ thị: "Quan trong lòng tre đi . "

Kim Quang Dao hỏi: "Người trực tiếp quan sống?"

Tiết Dương quay đầu lại, khóe miệng nhếch lên: "Ngụy vô tiện chưa từng dùng người sống luyện qua, ta cũng muốn xem thử một chút."

Hai cổ thi nghe hẳn ra lệnh, kéo Lam Hà vẫn còn đang hét thảm trên mặt đất, ném vào lồng sắt luyện thi trên sân. Nhìn huynh trưởng ở trong lồng điên cuồng dùng đầu đập, mấy tên thiếu niên thiếu nữ nhào tới, than vẫn khóc lớn. Tiếng khóc bén nhọn chói tai, Kim Quang Dao phất một tay, xoa xoa huyết thái dương, tựa hồ muốn nâng chung trà lên uống một hớp áp kinh, vậy mà, cúi đầu liền đập vào mặt vật màu đỏ hồng trong chung trà kia, ngẩng đầu nhìn Tiết Dương một chút, nhìn cái lưỡi bị ném đi kia, nghĩ ngợi chốc lát, hỏi: "Người pha trà là dùng cái này ? "

Tiết Dương đáp: "Ta có nhiều lắm, người muốn?"

"....."

Kim Quang Dao nói: "Miễn, người dọn dẹp một chút. Theo ta đi nhận người, rồi đến nơi khác đi uống trà đi."

Hắn giống như là nhớ ra cái gì đó, đang đội cái mũ, trong lúc vô tình đụng phải vết bầm tím trên trán. Tiết Dương nhìn có chút hả hê: " Người đầu đây vết thương đến tột cùng chuyện gì xảy ra?"

Kim Quang Dao đáp: "Một lời khó nói hết."

Kim Quang Thiện cả ngày đem sự vụ lớn nhỏ ném cho Kim Quang Dao, mình thì tới Hoa Thiên Tử, trắng đêm không về, chộc cho Kim phu nhân ở Kim Lâm Đài nổi trận lôi đình, lúc trước còn Kim Tử Hiên, hắn còn có thể hòa giải cho cha mẹ, hôm nay giữa hai người cũng là không còn đường nào chung sống. Mỗi lần Kim Quang Thiện đi ra ngoài cùng nữ nhân lâu lổng liền muốn Kim Quang Dao thay hắn kiểm soát, Kim phu nhân không thấy được hắn, liền bắt được Kim Quang Dao thì lửa giận, hôm nay đập cái lư hương, ngày mai bát chén nước trà, vì vậy để cho chính mình ở Kim Lâm Đài sống lâu được thêm mấy ngày, Kim Quang Dao còn phải tự mình đi các loại tần lâu sở quán, tìm Kim Quang Thiện về.

Nhiều lần như vậy, Kim Quang Dao đã biết có thể ở nơi nào tìm được Kim Quang Thiện. Tìm tới một tiểu lâu hoa lệ, Kim Quang Dao chấp tay bước vào, bà chủ mang theo nét vui vẻ chào đón, Kim Quang Dao giơ tay ý bảo không cần. Tiết Dương thuận tay từ trên bàn khách cầm theo một trái táo, đi theo Kim Quang Dao chậm rãi lên lầu, ở trước ngực xoa xoa táo liền gặm gặm. Không lâu lắm, trên lầu truyền tới tiếng Kim Quang Thiện các cô gái cười đùa, hơn nữa một cô gái không ngừng oanh oanh lịch lịch: "Tông Chủ, người xem bức tranh này của ta vẽ tốt không? Hoa này mà vẽ ở trên người ta, sẽ đặc biệt sống động, có nét hơn người? Tông Chủ, người xem chữ ta, viết như thế nào?"

Kim Quang Dao sớm thành thói quen, biết lúc nào nên xuất hiện , lúc nào không nên, đối với Tiết Dương ra dấu, dừng bước. Tiết Dương kêu một tiếng, thần sắc rất là không kiên nhẫn. Đang chuẩn bị đi xuống lầu chờ, chợt nghe Kim Quang Thiện thô thanh thô khí hô:"Cô nương nha, lấy hoa

cỏ, phác hương phấn, đem mình làm cho thật xinh đẹp không phải đủ rồi? Viết chữ cái gì, thật mất hứng."

Những cô gái kia vốn là đều là muốn đòi Kim Quang Thiện hoan tâm, tới đây sao một câu, trên lầu không khí lúng túng xuất hiện. Kim Quang Dao thân hình cũng hơi chậm lại.

Chỉ chốc lát sau , có người cười nói : "Nhưng là, ta nghe nói năm đó ở Vân Mộng vị tài nữ kia cũng là lấy thi từ ca phú nổi danh, điên đảo chúng sanh đó đây."

Kim Quang Thiện lộ vẻ uống say mềm, lời nói trong cũng nghe ra cảm giác say.

Hắn lớn đầu lưỡi hô: "Thoại -- không thể nói như vậy. Ta bây giờ phát hiện, nữ nhân hiểu những thứ kia không có tốt. Những nữ nhân đọc sách, luôn là tự cho là so với những nữ nhân khác cao hơn một đoạn, yêu cầu tất cả, suy nghĩ vớ vẩn không thiết thực, phiền toái nhất."

TiếtDương đứng ở cửa sổ, lui về phía sau, cánh tay đặt tại cửa sổ, vừa ăn trái táo vừa xem phong cảnh bên ngoài. Mà Kim Quang Dao nở nụ cười phảng phất đã quen ở trên mặt, bình tĩnh, mi mắt cong cong, cũng không nhúc nhích.

Trên lầu, chúng nữ cười hưởng ứng, Kim Quang Thiện không biết là nhớ ra chuyện xưa gì đó, tự nhủ : Nếu như cho nàng chuộc thân tìm đến Lan Lăng, còn không biết muốn như thế nào đây dưa không dứt. Đàng hoàng đợi ở tại chỗ, nói không chừng còn có thể làm ăn tốt được mấy năm, nửa đời sau cũng không lo ăn mặc. Làm kỹ nữ không nên sinh con trai, con của kỹ nữ , làm kia trông cậy vào"

Giọng một nữ tử: " Kim Tông Chủ, ngài nói tới ai nha? Cái gì con trai ?"

Kim Quang Thiện phiêu nhiên nói : "Con trai ? Ai, không đề cập nữa."

"Hảo, không đề cập tới nữa."

"Nếu Kim Tông Chủ không thích chúng ta viết chữ vẽ tranh, vậy chúng ta cũng không viết không vẽ. Chơi cái khác như thế nào?"

Kim Quang Dao ở thang lầu đang lúc đứng một nén nhang , Tiết Dương cũng nhìn một nén nhang phong cảnh , trên lầu cười đùa tiếng mới dần dần yên lặng .

Kim Quang Dao sắc mặt bình tĩnh xoay người, bắt đầu chậm rãi xuống lầu. Thấy vậy, Tiết Dương tiện tay đem hạt trái táo ném ra ngoài cửa sổ, cũng lão đảo lắc lư đi theo xuống.

Hai người đi ra đường, hồi lâu, Tiết Dương chợt không khách khí chút nào cười ra tiếng.

Hắn cười: "Cáp cáp cáp cáp ha ha ta thao cáp cáp cáp cáp ha ha"

Kim Quang Dao dậm chân, lạnh lùng thốt:"Người cười cái gì?"

Tiết Dương thôi phòng miệng: "Người mới vừa rồi thật nên gương xem một chút mặt của người, cười quá khó coi, thật con mẹ nó ghê tởm."

Kim Quang Dao hừ một tiếng, đáp: "Người tên tiểu lưu manh biết cái gì, giả nữa, ghê tởm nữa người cũng phải cười."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 3

Tiết Dương lười biếng nói: "Người tự tìm. Nếu ai dám nói ta không cha không mẹ, ta tìm đến mẹ của hắn, lão tử trước thượng mấy trăm lần, sau kéo ra ngoài ném để cho người khác thao mấy trăm lần, xem một chút rốt cuộc ai mới là không cha mẹ, rất đơn giản."

Kim Quang Dao cũng cười, đáp: "Ta cũng không rảnh rồi như người."

Tiết Dương nói: "Người không có, ta có a, ta không ngại đại lao. Người nói một tiếng, ta giúp người đi thao, cáp cáp cáp cáp ha ha"

Kim Quang Dao mới đáp: "Không cần , Tiết công tử giữ lại chút tinh lực đi. Mấy ngày nữa, có thời gian rảnh rồi sao?"

Tiết Dương trả lời: "Có rảnh rồi hay không liên quan gì?"

Kim Quang Dao nói: "Giúp ta đi Vân Mộng, dọn dẹp một chỗ, làm sạch sẽ một chút."

Tiết Dương:"Phí lời, Tiết Dương xuất thủ, gà chó không lưu, người biết ta hạ thủ có sạch sẽ hay không."

Kim Quang Dao liếc hắn một cái: "Ta tựa hồ chưa từng nghe qua câu này?"

Lúc này màn đêm đã sớm phủ xuống, bốn phía yên tĩnh, người đi đường thưa thớt. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, bên đường có người đang dọn dẹp quầy hàng, giương mắt vừa nhìn, chợt kêu to lên tiếng, lui về phía sau.

Hắn lúc đó giật mình, rất là kinh hoàng, ngay cả Kim Quang Dao đều là hơi ngẩn ra, tay nhanh chóng đặt lên bội kiếm bên hông. Đợi thấy rõ chẳng qua là một người bình thường, lập tức không nhìn. Nhưng Tiết Dương cũng là không nói hai lời, đi lên một cước đạp lật gian hàng .

Tên kia chủ sạp vừa kinh vừa sợ:"Lại là người?! Tại sao?!"

Tiết Dương cười nói : "Không phải là nói cho người biết sao? Không có tại sao."

Hắn đang chuẩn bị đạp thêm một cước, chợt mu bàn tay một trận đau nhức, con người chợt súc, vội vàng thối lui mấy bước, giơ tay vừa nhìn, mu bàn tay đã bị đỏ hằn lên mấy vết, ngẩng đầu, một tên hắc y đạo sĩ thu lại phát trần, đang lạnh lùng nhìn hắn.

Đạo trưởng này thân hình vừa phải, mặt mũi tuấn tú lãnh đạm, cầm trong tay phát trần, lưng đeo trường kiếm, kiếm tuế ở trong gió đêm hơi tung bay. Tiết Dương trong ánh mắt sát ý chợt lóe lên, một chưởng đánh ra. Đạo sĩ kia vùng phát trần lên, ý muốn xích khai, Tiết Dương xuất thủ cũng là quý dị khó lường, chưởng thế đẩu chuyển, đổi thành đánh đến tim hắn.

Hắc y đạo sĩ khẽ chau mày, lách thân tránh qua, cũng là khó khăn lắm bị hắn đánh trúng tay trái. Rõ ràng da thịt không bị thương, giữa hai lông mày hắn chợt ngưng kết một trận băng sương, phảng phất cực kỳ ghét, khó có thể chịu được.

Vẻ mặt biến hóa rất nhỏ này rơi vào mắt Tiết Dương, hắn cười lạnh một tiếng, tính động thủ nữa, chợt một bạch y đạo sĩ chen ngang vào giữa cuộc chiến. Cũng là Kim Quang Dao ngăn ở trung gian, nói; "Nể mặt ta, Tổng Tử Sâm đạo trưởng thỉnh dừng tay."

Tên kia tiểu chủ sạp đã sớm lạc hoang mà chạy, hắc y đạo sĩ hỏi:"Liễm Phương Tôn?"

Kim Quang Dao đáp: "Chính là tại hạ."

Tống Tử Sâm liền nói: "Liễm Phương Tôn vì sao lại bảo hộ cho hạng người cậy mạnh?"

Kim Quang Dao cười khố, giống như bất đắc dĩ nói: "Tổng đạo trưởng, đây là một vị khách của Lan Lăng Kim Thị."

Tống Tử Sâm đáp: "Là khách khanh, vì sao phải gây ra chuyện bức mình này?"

Kim Quang Dao ho khan một tiếng: " Tổng đạo trưởng , người có chỗ không biết, hần tính tình cổ quái, tuổi lại còn nhỏ, ngài đừng cùng hần so đo."

Lúc này, một giọng ôn hòa truyền tới: "Cũng đích xác là tuổi tương đối nhỏ."

Phảng phất ánh trăng đêm, một tay cầm phát trần, lưng đeo trường kiếm, bạch y đạo trưởng lặng lẽ im lặng xuất hiện.

Người này, tay áo kiếm tuệ phiêu phiêu, chậm rãi đi tới, như đạp mây trôi. Kim Quang Dao cực kì lễ độ: "Hiếu Tinh Trần đạo trưởng."

Hiếu Tinh Trần đáp lễ, mỉm cười: "Mấy tháng trước từ biệt, không muốn Liễm Phương Tôn còn không quên tại hạ."

Kim Quang Dao đáp: "Hiếu Tinh Trần đạo trưởng có Sương Hoa Kiếm kinh động thiên hạ, ta nếu không nhớ, đó mới là kỳ quái đi."

Hiếu Tinh Trần khẽ mỉm cười, làm như rất rõ ràng Kim Quang Dao nói chuyện luôn mang ba phần nịnh nọt cùng tính bướng bỉnh, nói: "Liễm Phương Tôn quá lời." Ngay sau đó, ánh mắt chuyển sang Tiết Dương: "Bất quá, cho dù là tuổi nhỏ, muốn đứng ở hàng khách khanh trong Lan Lăng

Kim Thị, còn phải tu dưỡng kỉ luật cho thỏa đáng. Dù sao Lan Lăng Kim Thị chính là danh môn thế gia, khắp mọi mặt đều phải làm gương."

Hắn một đôi tròng mắt đen lấp lánh rực rỡ, sáng ngời, ánh mắt nhu hòa, nhìn về Tiết Dương không mang theo ý khiển trách, vì vậy, tuy là quy khuyển chi ngữ, nhưng cũng không chọc người ghét. Kim Quang Dao lập tức ung dung: "Đó là đương nhiên."

Tiết Dương cười một tiếng. Hiếu Tinh Trần nghe hắn chê cười, cũng không tức giận, quan sát hắn một trận, trầm ngâm nói : "Trở lại, ta xem vị thiếu niên này, giơ tay ra chiêu đang lúc rất là"

Tống Tử Sâm lạnh lùng nói : "Ác độc."

Nghe vậy, Tiết Dương ha ha cười nói : "Nói ta tuổi nhỏ, người lại so với ta lớn hơn vài tuổi? Nói ta xuất thủ ác độc, là ai dùng phất trần tấn công ta trước? Hai vị dạy dỗ người khác cũng quá tức cười."

Hắn vừa nói vừa giơ lên vết máu trên tay quơ quơ. Rõ ràng là hắn làm ác trước, lúc này lại diên đảo trắng đen, lý trực khí trắng, Kim Quang Dao mặt đỏ khốc đỏ cười, đối với hai vị đạo sĩ kia: "Hai vị đạo trưởng , cái này"

Hiếu Tinh Trần nhẫn nhịn không khỏi, nói: "Thật là"

Tiết Dương hí mắt: "Thật là cái gì? Người ngược lại nói ra ? "

Kim Quang Dao hòa nhã nói: "Người im miệng . "

Nghe được mấy lời đó, Tiết Dương nhất thời sắc mặt tối sầm. Kim Quang Dao lại nói: "Hai vị đạo trưởng, hôm nay thất lễ rồi, nể mặt ta, xin đừng trách."

Tống Tử Sâm lắc đầu một cái, Hiếu Tinh Trần vỗ vỗ vai hắn: "Tử Sâm, đi thôi."

Tống Tử Sâm liếc hắt một cái, hơi vuốt cằm, hai người nhất tề hướng Kim Quang Dao nói lời từ biệt, sóng vai rời đi.

Tiết Dương ánh mắt âm trầm nhìn bóng lưng hai người kia rời đi, cười căn răng nói : "..... Con mẹ nó đạo sĩ thúì."

Kim Quang Dao ngạc nhiên nói: "Bọn họ cũng không có làm gì người, hà tất tức giận như thế?"

Tiết Dương hừ nói: "Ta nhất ghê tởm loại này, giả thanh cao hết lần này tới lần khác còn tự cho là đúng. Cái tên Hiếu Tinh Trần, rõ ràng cũng lớn hơn ta không được mấy tuổi, một bộ dáng xen vào chuyện của người khác, nhìn liền ghét, còn giáo huấn ta. Còn có tên họ Tống, ..." hắt cười lạnh nói : "Bất quá bị ta đánh một chưởng , hắt là ánh mắt gì? Một ngày nào đó, ta móc mắt hắt, đánh nát tim phổi hắt, xem hắt còn nhìn thế nào?"

Kim Quang Dao nói: "Người đây coi như hiểu lầm. Tống đạo trưởng hơi có khiết phích, không thích cùng người bên cạnh tiếp xúc, hắt cũng không phải là nhằm vào người."

Tiết Dương hỏi: "Hai người này là người thế nào?"

Kim Quang Dao lại đáp: "Náo loạn nửa ngày, người lại không quen biết? Đó là hai người hiện tại vô cùng nổi danh, 'thanh phong minh nguyệt Hiếu Tinh Trần, ngạo tuyết lăng sương Tống Tử Sâm'. Chưa từng nghe qua sao?"

Tiết Dương nói: "Chưa từng nghe qua. Không hiểu. Cái gì ngoạn ý nhi."

Kim Quang Dao lại nói: "Chưa từng nghe qua cũng được, không hiểu cũng được. Nói tóm lại, là hai vị quân tử, người không nên chọc bọn họ là được."

Tiết Dương hỏi: "Tại sao ? "

Kim Quang Dao đáp: "Người ta thường nói, thà đắc tội tiểu nhân, không thể đắc tội quân tử." (chỗ này bạn Dao nói ngược)

Tiết Dương nhìn hần, hết sức hoài nghi nói : "Những lời này là nói như vậy?"

Kim Quang Dao: "Dĩ nhiên. Đắc tội tiểu nhân, có thể trực tiếp giết chết chấm dứt hậu hoạn, người bên cạnh sẽ còn vỗ tay tán thưởng, đắc tội quân tử, đó cũng không dễ làm, thứ người như thế khó khăn nhất là dây dưa, sẽ cắn chặt người không thả, người động bọn họ một cái sẽ còn bị lên án. Cho nên, kính nhi viễn chi đi. Hôm nay cũng may bọn họ cho là người chẳng qua là thiếu niên tâm tính, phi dương bạt hổ một chút, còn không biết người hăng ngày làm chính là những chuyện gì, nếu không cũng không bỏ qua."

Tiết Dương chê cười: "Bỏ tay bỏ chân. Ta cũng không sợ thứ người như thế."

Kim Quang Dao đáp: "Người không sợ ta sợ. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Đi thôi."

Đi cũng không đi được mấy bước, không lâu lắm, hai người liền được tới một ngã ba, hướng bên phải là Kim Lâm Đài, đi phía trái là chỗ luyện thi.

Nhìn nhau cười một tiếng, chia thành hai ngã.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 1

Câu chuyện bắt đầu từ một đêm cách đây ba ngày.

Đêm đó, Tần công tử về phủ sau bữa tiệc tùng, cả người mệt mỏi say khướt. Đang định đi nghỉ, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Có ai đó đang ra sức gõ lên cửa chính Tần phủ, từng nhịp từng nhịp một.

Gia tộc gác viện mơ mơ màng màng cất tiếng hỏi, rồi bò dậy xách đèn lồng ra xem thử. Đang muốn dò hỏi, thì người gõ cửa lại cứ như đột ngột lên cơn, điên cuồng đập đầu vào cửa.

Đúng là đập đầu thật. Chốt cửa rung lên cọt két, cứ như có mười cái móng vuốt sắt nhọn cùng lúc cào cấu không ngừng lên cánh cửa.

Lần này tiếng động quá lớn rồi, chỉ ít lâu sau, những gia tộc bị đánh thức đã tụ tập đầy trong viện. Cả đám người thắp đèn lên, chống gậy gộc, xách đèn lồng, đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng chờ được chủ nhân khoác hờ áo ngoài, cầm một thanh kiếm đi vào trong sân.

Tần công tử rút kiếm đánh "keng" một tiếng, quát: "Ai đấy?"

Tiếng cào cửa kia lập tức vang to hơn.

Một tên gia tộc cầm chổi rúc vào một xó, Tần công tử chỉ hắt nói: "Người trèo lên trên kia, nhìn ra ngoài xem sao."

Tên gia tộc kia không dám cãi lời, mặt mũi tái nhợt, vừa trèo chậm như sên vừa quay đầu nhìn Tần công tử bằng vẻ mặt khó xử, chỉ đổi lại mấy câu

giục già cho thấy hắn đang rất sốt ruột.

Sau cùng, gã nơm nớp lo sợ đặt hai tay lên trên mái tường, thò đầu ra, chỉ lia mắt nhìn qua đã ngã chống ngược, cắm đầu xuống đất.

Tần công tử kể: "Gã nói, đứng ngoài gõ cửa là một quái vật mặc áo liệm. Đầu tóc bù xù, toàn thân vấy máu, không phải người sống."

Nghe đến đây, Ngụy Vô Tiệm và Lam Vong Cơ đưa mắt nhìn nhau một cái.

Lam Tư Truy liền hỏi: "Tần công tử, không thể miêu tả cụ thể hơn sao?"

Tần công tử không phải người trong huyền môn, đi tìm bùa mà lại gặp đúng người. Hắn chỉ biết mấy vị trước mặt là người theo đạo, nhưng chẳng hề biết thân phận danh hiệu của họ là gì. Nhưng Lam Vong Cơ mang phong tư như băng tuyết cùng với khí độ phi phàm; Ngụy Vô Tiệm thần sắc lạnh lợi cứ như đã dự liệu sẵn trong lòng; Lam Tư Truy tuy còn trẻ tuổi, nhưng từng cử chỉ đều toát lên phong thái, cho nên Tần công tử không dám thất lễ, đáp: "Không thể. Tên người hầu ngu xuẩn kia rất nhát gan, mới liếc qua một cái đã bị dọa ngất rồi. Ta bóp nhân trung gã nửa ngày mới tỉnh, làm sao trông chờ gã thấy rõ ràng tỉ mỉ cơ chứ."

Ngụy Vô Tiệm mở lời: "Cho phép ta hỏi một câu."

"Xin cứ hỏi."

"Tần công tử, lúc đó người chỉ sai kẻ khác nhìn, còn bản thân không nhìn sao?"

"Không."

"Tiếc quá."

"Có gì đáng tiếc?"

Ngụy Vô Tiệm trả lời: "Theo lời người nói, thì thứ tìm đến trước cửa nhà người là một con hung thi. Hung thi đến nhà, tám chín phần mười là nhằm vào một ai đó. Nếu người nhìn thử, không chừng sẽ nhận ra người quen cũ đấy."

"Cũng có thể ta thuộc về một hai phần mười còn lại. Huống chi, cho dù là đến vì ai đó, thì người này cũng chưa chắc là ta mà."

Ngụy Vô Tiệm gật gật đầu, cười nói: "Phải."

Tần công tử nói tiếp: "Thứ đó liên tục cào cửa đến tận hừng đông, chờ đến sáng sớm ta ra ngoài xem, thì thấy cửa lớn nhà mình đã thay đổi hoàn toàn rồi."

Ngụy Vô Tiệm và Lam Vong Cơ đi một vòng quanh công vào.

Lam Tư Truy theo sau bọn họ, nghiêm túc quan sát. Chỉ thấy trên cửa lớn Tần phủ, rải rác mấy trăm vết cào thảm thiết dày đặc, năm đường thành một nhóm, dài thì mấy thước, ngắn thì mấy tấc, quả nhiên là thay đổi hoàn toàn.

Tuy đây hiển nhiên là vết tay người cào ra, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống vết cào của móng tay người sống.

Tần công tử nói: "Trở lại vấn đề chính, hai vị công tử đây là người trong huyền môn, liệu có cách gì xua đuổi tà vật này chăng?"

Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Không cần đâu."

Lam Tư Truy hơi khó hiểu, nhưng không tiện nhiều lời. Tần công tử cũng cảm thấy khó hiểu, liền hỏi ngược lại: "Không cần đâu?"

"Cái gọi là 'nhà ở', từ thời khắc nó được xây nên và có chủ sở hữu, thì đã mang sứ mệnh che mưa chắn gió chống lại ngoại vật. Cổng nhà chính là

một tấm lá chắn tự nhiên, chẳng những có thể ngăn người, còn có thể chặn thứ không phải người."

"Người đã là chủ nhân của nơi này, vậy thì chỉ cần người không mở miệng hoặc dùng hành động mời gọi tà tủy tiến vào, là bọn nó sẽ chẳng thể nào xâm nhập. Dựa theo tà khí còn lưu lại trên cửa chính, thì thứ tìm đến phủ của công tử đây cũng không phải hung thi lệ quý trăm năm khó gặp gì, chỉ cần một tầng cửa cũng đủ để chế ngự rồi."

Tần công tử bán tín bán nghi hỏi: "Thực sự lợi hại dữ vậy sao?"

Lam Vong Cơ đáp: "Đương nhiên."

Ngụy Vô Tiện lại đạp một chân lên bậc cửa, nói: "Đương nhiên. Hơn nữa, bậc cửa thật ra cũng là một tấm chắn. Người chết sống dậy gân mạch không thông khí huyết không trôi chảy, chỉ có thể di chuyển bằng cách nhảy cứng ngắc. Trừ phi tẩu thi đó thuở sinh thời có lực chân kinh người, nhảy cao ba thước, bằng không cho dù cửa ra vào mở rộng, nó cũng không nhảy vào được."

Tần công tử vẫn không yên lòng: "Ta không cần mua thêm thứ gì sao? Chẳng hạn như phù triệu trấn trạch, bảo kiếm trừ tà ấy. Tại hạ nguyện trả công hậu hĩnh, tiền bạc không thành vấn đề."

Lam Vong Cơ nói: "Đổi cái chốt cửa mới."

"..."

Thấy Tần công tử trưng ra bộ mặt không tin, dường như cảm thấy đề nghị này là nói cho có, Ngụy Vô Tiện bảo: "Đổi hay không đổi là do người, Tần công tử tự mình xem xét lo liệu đi. Nếu có lần sau, hoan nghênh quay lại đây hỏi."

Rời khỏi Tần phủ, Ngụy Vô Tiệm và Lam Vong Cơ sánh vai đi một hồi, vừa dạo chơi loanh quanh, vừa trò chuyện câu được câu chăng.

Bây giờ hai người có thể coi như nửa quy ẩn, nếu không có chuyện hệ trọng thì sẽ dao chơi lung tung vô định bên ngoài, lâu thì nửa tháng đến một tháng, nhanh thì hai ba ngày. Trước kia Ngụy Vô Tiệm nghe danh "phùng loạn tất xuất" của Lam Vong Cơ cũng không cảm thấy nề hà chi; nhưng giờ đây kể vai sát cánh bên Lam Vong Cơ, lại phát hiện ra đây quả là tính cách giày xéo lòng người.

Nói thế không phải vì cực khổ, mà trái lại, là vì quá đơn giản. Lúc trước khi săn đêm, hẳn rất thích chọn những nơi kỳ lạ nguy hiểm, trải qua đủ chuyện xông pha, hiển nhiên là xoay chuyển như chong chóng, biến hóa khôn lường. Nhưng Lam Vong Cơ lại không kén cá chọn canh, gặp việc nên làm là làm, cho nên khó tránh khỏi đôi lúc sẽ gặp một số con mồi săn đêm mà Ngụy Vô Tiệm cho là tầm thường. Ví như vụ hung thi đến nhà này, so với những thứ Ngụy Vô Tiệm từng săn trước kia thì đúng là nhàm chán vô vị. Nếu bảo người khác đến xem, thì quá nửa sẽ cảm thấy dùng dao giết trâu để mổ gà, không đáng đi một chuyến.

Có điều hẳn đi chung với Lam Vong Cơ, nên dầu là bản thân vụ việc chẳng hấp dẫn người ta chỗ nào, nhưng được hỗ trợ lẫn nhau thì vẫn thoải mái hài lòng.

Lam Tư Truy dắt Tiểu Bình Quả lặng lẽ theo sau, suy đi nghĩ lại, vẫn buột miệng hỏi: "Hàm Quang quân, Ngụy tiên bối, nhà Tần công tử kia cứ mặc kệ không quan tâm sao?"

Lam Vong Cơ đáp: "Không vội."

Ngụy Vô Tiệm cười: "Lẽ nào Tư Truy cho rằng vừa nãy ta bốc phét lừa người?"

Lam Tư Truy vội chối: "Nào có! Khụ, Tư Truy không có ý này. Con muốn hỏi, tuy rằng cổng chính quả thực có công hiệu ngăn bước tà túy, nhưng cửa đó cũng sắp hỏng rồi. Chúng ta không cho họ lấy một lá bùa, thực sự không sao chứ?"

Ngụy Vô Tiệm tỏ ra khó hiểu: "Cái này còn phải hỏi à?"

"A..."

"Đương nhiên sẽ có chuyện."

"Hả? Vậy vì sao?"

Ngụy Vô Tiệm giải thích: "Bởi vì, vị Tần công tử kia đã nói dối."

Lam Vong Cơ nhẹ nhàng gật đầu. Lam Tư Truy lại hơi ngạc nhiên: "Làm sao Ngụy tiên bối nhìn ra được?"

Ngụy Vô Tiệm đáp: "Ta chỉ mới gặp Tần công tử đó một lần, không dám nói có thể chắc chắn tám chín phần mười, nhưng con người này..."

Lam Vong Cơ tiếp lời: "Tính tình ngoan cố mà lại lạnh lùng cay nghiệt."

Ngụy Vô Tiệm "Ừ" một tiếng: "Tựa tựa thế, nói chung không phải người nhút nhát rụt rè. Đêm đó tình hình quý dị, nhưng dựa vào miêu tả của hãn thì cũng không quý dị đến mức có thể dọa người ta mất đi lý trí. Trèo lên mái hiên nhìn ra ngoài chẳng lẽ là việc quá khó khăn đối với hãn sao?"

Lam Tư Truy vỡ lẽ: "Nhưng hãn lại khẳng khẳng mình chưa từng liếc mắt lấy một cái..."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Đúng rồi. Nếu nửa đêm cửa chính nhà con bị người ta đập điên cuồng, ai mà chẳng có lòng hiếu kỳ, lá gan của con cũng không nhỏ, lén nhìn một cái mới là bình thường. Vậy mà hãn nói không nhìn, há chẳng kỳ lạ sao?"

Lam Vong Cơ: "Hoàn toàn đồng ý."

"Vậy là tâm linh tương thông còn gì!"

Cuối cùng, Ngụy Vô Tiện lại cười cười, xoa cằm nói: "Vả lại, vết cào hung thi kia lưu lại trên cửa chính trông thì ghê đây, nhưng tà khí và huyết khí không nặng. Nó tìm đến cửa tuyệt đối không phải để giết người báo thù, điểm này ta có thể tin được. Vậy nên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì còn phải xem lại."

Lam Tư Truy hỏi: "Nếu đã như vậy, sao Ngụy tiên bối không trực tiếp triệu hung thi đó đến, hỏi cái là biết ngay?"

"Không triệu."

"Hả?"

Ngụy Vô Tiện hùng hồ khí khái nói: "Vẽ một tấm Triệu Âm kỳ không cần máu sao? Ta mong manh lắm."

Lam Tư Truy còn tưởng hắn thật sự lười đổ máu, bèn xung phong: "Ngụy tiên bối, có thể dùng máu của con nè."

Ai ngờ, Ngụy Vô Tiện lại bật ra một tiếng phì cười.

"Tư Truy, thật ra vấn đề không phải ở đây. Lần này chúng ta đưa con ra ngoài là để rèn luyện, đúng không?"

Lam Tư Truy sững sờ, Ngụy Vô Tiện lại nói: "Đương nhiên ta có thể triệu hung thi đến, trực tiếp đuổi nó cút đi. Nhưng mà, con có làm được không?"

Nghe vậy, Lam Tư Truy lập tức hiểu ý.

Sau khi trải qua một loạt sự kiện, cậu và nhiều tiểu bối Cô Tô Lam thị đều ỷ lại vào Ngụy Vô Tiệp hơi quá. Triệu nhanh hỏi nhanh, chọn hung thi biến chúng thành tướng, tuy đó là cách nhanh nhất, nhưng đâu phải cũng làm được. Cậu lại chẳng tu quý đạo, cho nên đối với cậu, cách này không nên học tập quá nhiều. Nếu lần này Ngụy Vô Tiệp lại dùng cách cũ là sở trường của hắn, múa may vài cái là hóa giải, thì còn nói gì đến rèn luyện nữa chứ.

Lần này, Ngụy Vô Tiệp và Lam Vong Cơ chủ yếu là muốn dẫn cậu đi thử con đường bình thường, để xem dựa theo cách thức bình thường thì việc này nên giải quyết ra sao.

Lam Tư Truy nói: "Cho nên, ý của Hàm Quang quân và Ngụy tiền bối là vị Tần công tử này không chịu nói thật, cho nên trước hết cứ mặc kệ hắn, dọa hắn một chút sao?"

"Đúng rồi. Mà con nhìn xem, chốt cửa kia nhiều nhất còn có thể chống đỡ thêm hai ngày nữa. Hàm Quang quân nhà con bảo hắn đổi cái mới, đây là một kiến nghị có tâm rất chính xác, thế mà Tần công tử hình như còn không thèm để tâm. Có điều nếu hắn quả thật che giấu chuyện gì đó quan trọng, e là thay thêm mười cái chốt cửa mới cũng vô dụng. Sớm muộn gì hắn cũng trở lại thôi."

Ai ngờ, chốt cửa kia lại không chống đỡ nổi dù chỉ là một đêm. Đến hôm sau, Tần công tử đã đen mặt đi báo phỏng Ngụy Vô Tiệp và Lam Vong Cơ rồi.

Huyền môn thế gia đều bố trí rất nhiều tài sản khắp thiên hạ, sau khi đến nơi, ba người nghỉ chân trong một tiểu trúc thanh nhã của môn hạ Cô Tô Lam thị, tên là Tiểu Trúc hiên. Tần công tử tìm đến rất sớm, vừa hay gặp Lam Tư Truy kéo một sợi dây cương để dắt lừa. Lam Tư Truy đáng thương gắng sức lôi Tiểu Bình Quả đang mài răng trên cây trúc ra ngoài, vừa quay

đầu lại đã thấy Tần công tử nhìn mình, khóe miệng giần giật. Mặt cậu ửng hồng, lập tức ném phăng dây thừng, mời Tần công tử vào trong.

Cậu hết sức dè dặt đi gõ cửa phòng ngủ của hai vị tiên bối để thông báo, thấy Lam Vong Cơ mặc quần áo chỉnh tề lẳng lẳng ra mở cửa, lắc lắc đầu, liền biết Ngụy tiên bối không thể dậy ngay được. Lam Tư Truy hết sức khó xử, cuối cùng vẫn đánh liều phạm vào gia quy "không được nói dối", lừa Tần công tử rằng tiên bối mắc bệnh nhẹ, hiện đang tĩnh dưỡng. Bằng không cũng chẳng thể nói toẹt ra là "Ngụy tiên bối buồn ngủ, Hàm Quang quân bảo người ngồi chờ một mình đi".

Ngụy Vô Tiện ngủ một giấc mãi đến khi mặt trời lên cao, lại được Lam Vong Cơ nghìn ôm vạn ấp, mới miễn miễn cưỡng cưỡng bò dậy. Lúc nhắm mắt vệ sinh cá nhân, hắn còn mặc nhầm áo trong của Lam Vong Cơ, tay áo bên dưới áo khoác bỗng dưng dài thêm mấy tấc, phải xắn lên mấy lượt, thực sự là vô cùng kỳ quặc. May thay, Tần công tử không rảnh quan tâm hắn có kỳ quặc hay không, kéo ba người đi liền.

Cửa lớn Tần phủ đóng chặt, Tần công tử gõ cửa xong bèn nói thẳng, không thèm dài dòng: "Hôm qua sau khi được hai vị tiên sinh chỉ điểm, ta đã hơi yên tâm, nhưng vẫn không sao yên giấc, đành đóng cửa đọc sách đêm trong đại đường, trấn giữ bên trong và chú ý động tĩnh bên ngoài."

Rất nhanh, một tên gia bộc mở cửa chính, đón ba người vào đình viện. Vừa bước xuống bậc thềm, Ngụy Vô Tiện đã thoáng ngẩn ra.

Chỉ thấy một mảng dấu chân đỏ thẫm rải rác trong đình viện, nhìn mà hết hồn.

Tần công tử buồn rầu nói: "Đêm hôm qua, thứ kia lại đến. Nó vừa cào vừa đập ngoài cửa, ồn ào đến gần nửa canh giờ. Ta đang bị nó quấy đến tâm phiền ý loạn, chợt nghe một tiếng rắc, chốt cửa kia đã bị đập gãy rồi."

Trong khoảnh khắc nghe thấy tiếng chốt cửa bị gãy, lông măng trên lưng Tần công tử dựng hết cả lên.

Hắn chạy đến trước cửa, lén nhìn ra ngoài qua khe hở trên cánh cửa gỗ của đại đường.

Ánh trăng u ám, xa xa trông thấy cửa lớn mở rộng, một bóng người đứng ngay trước cửa lớn Tần phủ, đang nhảy lung tung trước cổng cứ như lòng bàn chân có gắn lò xo vậy.

Nhảy hồi lâu, nó vẫn chưa thể nhảy vào. Tần công tử khẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ lời Ngụy Vô Tiệm nói vào ban ngày xem ra không sai, thứ này đúng là gân mạch không thông, toàn thân cứng ngắc, hai chân không thể co duỗi, tuyệt đối không thể nhảy qua bậc cửa cao nhà mình.

Thế mà, hắn còn chưa kịp thở phào đã thấy bóng người nhảy tới nhảy lui trước cửa bất chợt nhảy tót lên, cao vọt vọt - thoáng cái đã nhảy vào bên trong cửa!

Tần công tử xoay phắt lại, dán chặt lưng lên cánh cửa.

Tà vật đó vượt qua cửa chính, tiến vào đình viện, nhảy thẳng về phía trước. Bình bịch bình bịch, bình bịch bình bịch, mới nhảy vài cái đã nhào tới cửa lớn đại đường.

Tần công tử cảm thấy cửa gỗ sau lưng khẽ rung, giật mình phát hiện thứ kia chỉ cách mình một cánh cửa, bèn cuống quít chuồn đi.

Tần công tử nói: "Bóng của tà vật đó bị ánh trăng hắt lên giấy dán cửa sổ. Nó không vào được, bèn đi lòng vòng xung quanh phòng khách. Dấu chân trong viện đều là của nó lưu lại đó! Hai vị công tử, không phải ta không tin lời hai người, nhưng rõ ràng các người từng nói thứ đó không thể nhảy vào đây!"

Ngụy Vô Tiệm đạp lên bậc cửa, nói: "Tần công tử, thường thì xác chết cứng ngắc đích xác không nhảy vào được. Người chết gân máu không linh hoạt, tự nhiên cũng không thể cong chân uốn gối. Lời này người có thể đem đi hỏi tiên môn thế gia trấn ở bất cứ đâu, đối phương đều nói với người như thế."

Tần công tử giơ hai tay ra, như muốn phơi cho hẳn thấy dấu chân đỏ tươi kín viện, hỏi: "Vậy cái này nên giải thích ra sao?"

Ngụy Vô Tiệm đáp: "Chỉ có thể giải thích rằng, thứ tiến vào cửa lớn nhà người không giống bình thường. Tần công tử, người hãy ngấm lại chút đi, hung thi tối qua người lên nhìn đó, có phát hiện ra chỗ nào là lạ không?"

Tần công tử ngấm nghĩ một hồi mới đáp, sắc mặt rất khó coi: "Kể ra thì, tư thế thứ đó nhảy lên cũng hơi quái dị."

Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Quái dị thế nào?"

"Dường như là..."

Đằng kia, Lam Vong Cơ đã đi được một vòng quanh đình viện và trở về bên cạnh Ngụy Vô Tiệm, lãnh đạm nói: "Tập tà tập tễnh."

Tần công tử lập tức nói: "Không sai!"

Chợt ngờ vực hỏi: "Làm sao vị công tử đây biết được?"

Trong lòng Lam Tư Truy cũng suy nghĩ vấn đề này. Nhưng trong nhận thức của cậu từ trước đến nay, Hàm Quang quân chuyện gì cũng biết, nên cậu chỉ tò mò chứ không nghi ngờ gì cả, yên lặng chờ giải đáp.

Lam Vong Cơ nói: "Dấu chân trên mặt đất."

Ngụy Vô Tiệm cúi người, Lam Tư Truy cũng ngồi xổm xuống theo, chăm chú xem xét những dấu chân đó. Ngụy Vô Tiệm nhìn lướt qua rồi ngừng

đầu, nói với Lam Vong Cơ: "Thì thế một chân?"

Lam Vong Cơ gật đầu. Ngụy Vô Tiện đứng dậy, nói: "Chẳng trách có thể nhảy qua. Những dấu chân này toàn là một sâu một nông, con tẩu thi này có một chân bị gãy rồi."

Hắn ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Người cảm thấy chân nó gãy lúc sống hay là sau khi chết?"

"Lúc sống."

"Ừ. Nếu đã chết, thì trên người có gãy cái gì cũng không ảnh hưởng."

Đến đây bọn họ bắt đầu trao đổi không hề ngần ngại, nhưng Lam Tư Truy lại không theo kịp, buộc phải kêu ngừng rồi nói dồn dập: "Đợi đã, Hàm Quang quân, Ngụy tiên bối, để con sắp xếp lại cái đã. Hai người đang nói, con hung thi này, nó bị gãy một chân, đi tập tễnh, mà chính vì thế, nên so với hai chân... ặc, so với hung thi hoàn chỉnh, nó lại càng dễ nhảy qua bậc cửa cao này ư?"

Tần công tử rõ ràng cũng đang nghĩ vậy, hỏi ngay: "Ta không nghe nhầm chứ?"

Lam Vong Cơ đáp: "Không nghe nhầm."

Tần công tử có vẻ hoang mang: "Các người nói vậy, khác nào nói người một chân chạy trốn nhanh hơn người có đủ hai chân?"

Hai người bên kia đang tập trung thảo luận, Ngụy Vô Tiện lựa lúc rảnh cười nói với hắn: "Người nghĩ lệch rồi. Chẳng qua nếu ta nói thế này, hắn là người sẽ hiểu ra ngay. Có những người chột một mắt, vì thế mà trân trọng gấp bội con còn lại, nên tuy hắn chột một mắt nhưng thị lực chưa chắc đã thua kém người đủ hai mắt, thậm chí có thể còn tốt hơn. Tương tự như thế, nếu một người gãy mất tay trái, chỉ có thể chuyên dụng tay phải, cứ thế qua

một thời gian dài, lực tay phải của hắn có thể sẽ mạnh vô cùng, chỉ một tay là có thể chống đỡ sức nặng gấp hai lần người bình thường..."

Quả nhiên Lam Tư Truy đã thông: "Mà con hung thi này, khi còn sống nó đã gãy một chân, sau khi chết quanh năm nhảy bằng một chân, cho nên sức bật còn mạnh hơn cả hành thi hai chân?"

Ngụy Vô Tiệm hớn hờ đáp: "Chính là như vậy."

Lam Tư Truy có phần hứng thú, âm thầm ghi nhớ. Tần công tử buồn bực nói: "Chỉ trách ta hôm qua cãi nhau với phu nhân, xử lý chuyện nhà tốn quá nhiều thời gian nên chưa kịp sửa sang lại cửa lớn. Ta sẽ đi gia cố ngay bây giờ, nhất định phải biến cánh cửa này thành vách sắt!"

Nhưng Lam Vong Cơ lại lắc lắc đầu, nói: "Vô ích. 'Tiền lệ không thể mở'."

Tần công tử giật mình, cảm thấy không phải lời hay ý đẹp gì, mới hỏi lại: "'Tiền lệ không thể mở' nghĩa là gì?"

Ngụy Vô Tiệm đáp: "Y nói một câu thuật ngữ trong nghề của chúng ta. Nghĩa là đối với tà túy, có những thủ đoạn phòng ngự chỉ có thể dùng một lần, đến lần thứ hai sẽ không hiệu quả nữa. Nếu đêm qua người sửa sang lại trước, thì đương nhiên còn có thể chống đỡ thêm một thời gian. Nhưng chỉ cần để nó vào cổng chính một lần, thì từ sau nó cứ thuận lợi nhảy vào thôi."

Tần công tử vừa sợ vừa hỏi hận: "Vậy! Ta phải làm thế nào mới được đây?"

Lam Vong Cơ đáp: "Ngồi là được."

Ngụy Vô Tiệm tiếp lời: "Không phải xoắn. Đã đi vào cửa lớn, vẫn không qua cửa trong. Căn nhà này của người giống như một thành trì, trước mắt chỉ là bị công phá cửa ải thứ nhất, sau đó còn hai ải nữa."

"Còn hai ải nữa? Hai ải nào?"

Lam Vong Cơ: "Cửa phòng khách, cửa phòng riêng."

Ngụy Vô Tiệp: "Đại đường nhà người, phòng ngủ nhà người."

Trong khi nói chuyện, nhóm người đã đi qua đình viện, bước vào đại đường ngồi xuống, thế mà chờ cả buổi vẫn không có người dâng trà, gia bộc chẳng biết đã chạy đi đâu mất. Tần công tử phải đành giọng gọi người mới có người đến, hăn lại đá bay người ta đi. Sau khi hả giận, sắc mặt Tần công tử hơi nguôi ngoai, lại không cam lòng: "Không thể cho ta ít bùa chú trấn áp nó sao? Xin hai vị công tử yên tâm, thù lao thật sự không thành vấn đề."

Hăn không biết, mấy người họ ra ngoài sân đêm, vốn cũng chẳng để thù lao vào mắt. Ngụy Vô Tiệp bảo: "Vậy phải xem người muốn trấn áp thế nào."

"Nói vậy là sao?"

Ngụy Vô Tiệp lại bật băng.

"Trấn áp ấy à, là chữa ngọn không chữa gốc. Nếu người chỉ muốn ngăn không cho tà túy tiến vào cửa, vậy còn dễ dàng, cứ nửa tháng đổi một lá phù triện là được. Nhưng nó vẫn có thể đến nhà người gõ cửa bào gỗ, ta đoán khi đó cửa lớn nhà người còn thay nhanh hơn cả phù triện. Nếu người muốn khiến tà túy tránh xa chín mươi dặm, vậy thì bảy ngày phải đổi một lần, loại phù triện này vẽ vờ phức tạp chi phí đắt đỏ. Và lại thời gian trấn áp càng lâu, oán khí của nó cũng càng lớn..."

Lam Vong Cơ chỉ lẳng lặng nghe Ngụy Vô Tiệp chém gió, không nói câu nào.

Chung quy trấn áp không phải thượng sách, câu này không sai, nhưng cách chế tác và sử dụng bùa trấn áp lẫn bùa xua đuổi cũng đâu đến nỗi vừa phức tạp vừa rườm rà như Ngụy Vô Tiện nói. Có điều luận về đạo trấn áp, không ai có thể chém đũa chuyện trên trời dưới đất như miệng lưỡi của Ngụy Vô Tiện. Ngay đến Lam Tư Truy học hành xuất sắc đứng bên cạnh cũng nghe đến sững sờ, gần như sắp tin luôn. Tần công tử nghe hắc nói thì phiền muộn vô cùng, cứ như nếu mình lựa chọn trấn áp thì sẽ để lại hậu họa khôn lường, bấy giác lăm lăm trong lòng, liên tục nhìn sang Lam Vong Cơ ngồi một bên cúi đầu uống trà. Nhưng từ đầu đến cuối trên mặt Lam Vong Cơ không hề có biểu cảm "Hắc đang nói dốt đó", nên hắc không thể không tin, đành phải nói: "Vậy không có cách nào làm một lần dứt điểm sao?!"

Ngụy Vô Tiện bẻ lái: "Có cách hay không, thì phải xem Tần công tử người rồi."

Tần công tử hỏi: "Sao lại xem ta chứ?"

"Ta có thể làm riêng cho người một lá bùa, nhưng còn phải xem người có chịu thành thật trả lời câu hỏi của ta hay không."

"Câu hỏi gì?"

"Khi còn sống hung thì này có quen biết người không?"

Trầm mặc nửa buổi, cuối cùng, Tần công tử cũng đáp: "Quen."

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 2

Nghe thế, hai người Vong Tiện đưa mắt nhìn nhau, tinh thần Lam Tư Truy chấn động.

Ngụy Vô Tiện nói: "Xin hãy kể rành mạch."

Suy tư chốc lát, Tần công tử chậm rãi kể: "Thật ra cũng chẳng rành mạch hơn bao nhiêu, ta vốn không hiểu rõ người này cho lắm. Thuở niên thiếu, ta sống với bà nội trong một thôn miền núi thuộc một tỉnh xa. Người này lại là một tên gia tộc trong nhà bà, do tuổi tác xấp xỉ với ta, nên vẫn hay chơi đùa với ta từ nhỏ đến lớn."

Ngụy Vô Tiện nói: "Đây gọi là trúc mã*. Sao lại không hiểu rõ lắm?"

"Vì càng lớn lại càng thêm xa cách."

"Người nghĩ lại đi, người đã từng làm chuyện gì đắc tội tên gia tộc đó chưa?"

"Cũng có một chuyện, nhưng không biết đắc tội sâu đến chừng nào."

Lam Vong Cơ bảo: "Nói."

Tần công tử kể: "Tên gia tộc này quanh năm hầu hạ, bầu bạn sớm hôm bên bà nội ta. Do tay chân nhanh nhẹn, tuổi tác lại vào hàng cháu, nên bà nội khá thích hãnh, thường khen hãnh thông minh. Thế là hãnh cũng sinh lòng kiêu ngạo, luôn đi theo đệ tử trong tộc chúng ta, không hiểu chủ tớ khác biệt. Về sau, bà nội còn cho phép hãnh đến nghe giảng chung với bọn ta."

"Một ngày kia, tiên sinh giao bài tập rất khó. Trong lúc thảo luận, có người tính ra một đáp án, cả đám bạn học luôn miệng tán dương, tên gia tộc kia lại đột nhiên nói, sai rồi."

"Khi đó tên gia tộc này chẳng qua mới nghe giảng được một hai tháng, mà đệ tử trong tộc chúng ta đã học được hai ba năm rồi, ai sai ai đúng đương nhiên khỏi phải bàn cãi, thế là lập tức có người phản bác. Hắn lại hết sức quật cường, không ngừng nói ban nãy người kia giải sai rồi, muốn cho bọn ta xem cách giải của hắn. Cuối cùng âm ỉ đến mức người trong lớp ai cũng thấy phiền, mới bảo nhau tổng khứ hắn ra ngoài."

Nghe đến đây, Lam Tư Truy buột miệng nói: "Tần công tử, dù hắn làm phiền các người, nhưng cũng chưa làm chuyện gì quá đáng... Hà tất phải đuổi người."

Ngụy Vô Tiện hỏi: "Tần công tử, chuyện này nghe cứ như cả đám đệ tử trong tộc các người trêu chọc hắn, trong vụ này người có vai trò đặc biệt gì à? Bằng không hắn chắc chắn không chỉ tìm một mình người, mà sẽ lần lượt tìm đến toàn bộ đám người kia."

Tần công tử đáp: "Lúc đó ta là người đầu tiên đuổi hắn ra ngoài, vốn cũng chỉ là nói chơi thôi, ai ngờ mọi người đều đã ngán ngấm hắn từ lâu, chuyện đến đây không thể vãn hồi. Mà tên này đúng là rất nóng nảy, sau khi trở về hắn bảo với bà nội rằng mình không đi nữa, thế là ở nhà luôn."

"Ta hỏi thêm hai câu nữa, Tần công tử nhất định phải thành thật trả lời ta."

"Hỏi đi."

"Câu hỏi thứ nhất." Ánh mắt Ngụy Vô Tiện sáng rực lên: "Ban nãy người nói 'Có người tính ra một đáp án'. 'Có người' này, có phải người không?"

Ngừng một chút, Tần công tử hỏi: "Chuyện này có quan trọng lắm không?"

Ngụy Vô Tiệp hỏi tiếp: "Vậy thì, câu hỏi thứ hai - đáp án của bài tập kia, rốt cuộc là ai đúng ai sai?"

Tần công tử tái mặt, ống tay áo run lên, thản nhiên nói: "Chuyện cũ năm xưa, cách đây đã bao năm, thứ cho ta không thể nhớ rõ từng chuyện. Có điều xét một cách công bằng thì ai chẳng có một thời trẻ dại, từng làm một số chuyện không thể giải thích, gặp phải một vài người không sao hiểu nổi, xin đừng chấp nhất cái đó. Bây giờ ta chỉ muốn mau chóng giải quyết triệt để chuyện này."

Ngụy Vô Tiệp cười tí mắt: "Được rồi. Ta hiểu, ta hiểu."

Lam Vong Cơ hỏi: "Người này qua đời lúc nào?"

Tần công tử đáp: "Khoảng hai năm rồi."

"Hai năm? Khá lắm, không phải xác cũ, cũng không tính là lính mới. Chết như thế nào? Tự sát hả?"

"Không phải. Nghe nói là nửa đêm uống rượu chạy lung tung, không nhìn dưới chân nên ngã chết."

"Không phải tự sát, vậy tình hình cũng khá tốt. Tần công tử, không còn gì khác sao?"

"Hết rồi."

"Vậy mời công tử về trước, chờ thêm một lát sẽ có phù triện đưa đến tận phủ. Nếu nhớ ra chuyện gì khác, xin hãy nhớ báo cho chúng ta ngay."

Sau khi quay về Tiểu Trúc hiên, Lam Tư Truy đóng cửa lại, xoay người thở ra một hơi: "Vị Tần công tử này... Đúng thật là... Đúng thật là..."

Lam Vong Cơ chột nói: "Hai năm."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Đúng, hai năm, chuyện này hơi lạ."

Lam Tư Truy hỏi: "Lạ?"

Ngụy Vô Tiệm rút từ trong tay áo ra một lá bùa trống, đáp: "Nếu là tà túy thù sâu oán nặng đi báo oán, thông thường trong bảy đêm đầu đã đi quấy phá rồi. Lâu hơn một chút, trong năm đầu đi quấy phá cũng coi như thường thấy. Đã biến thành hung thi rồi, cứ sao phải chờ đến hai năm mới tìm đến tận cửa."

Lam Tư Truy suy đoán: "Lẽ nào trong hai năm vẫn không tìm ra địa chỉ của Tần công tử sau khi dọn đi sao?"

Cậu thử tưởng tượng thi thể kia đêm đêm đi gõ cửa lớn từng nhà từng hộ, lén nhìn vào bên trong xem có phải bóng hình Tần công tử hay không, sau lưng cũng hơi lạnh lạnh.

Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Không đâu. Hung thi này và Tần công tử có giao tình cũ, lần theo mùi là tìm được hẩn, không phải chuyện khó. Hơn nữa nếu như con nói, trong quá trình tìm kiếm Tần công tử nó sẽ tìm sai bao nhiêu nhà, mấy chuyện lạ như hung thi gõ cửa chắc không chỉ xảy ra một lần. Lam Trạ, người xem nhiều tài liệu hơn ta, trí nhớ hoàn chỉnh hơn ta, xin hỏi trong hai năm nay người đã từng thấy ghi chép kiểu này chưa?"

Hẩn tiến vào thư phòng, Lam Vong Cơ nói: "Không liên quan gì."

Ngụy Vô Tiệm: "Vậy thì đúng rồi... Lam Trạ ta không tìm thấy chu sa." Hẩn cầm một cây bút ra ngoài, nói: "Tối qua ta còn dùng mà! Các người có ai thấy chu sa không?"

Lam Vong Cơ cũng đi vào thư phòng, tìm được chu sa, Ngụy Vô Tiệm chấm ngòi bút hai cái lần vào một cái chén tinh xảo, lại rót trà rồi ngồi vào

bàn, tay trái uống trà tay phải cầm bút, vừa thỏa sức vẽ một mạch lên lá bùa mà chẳng thèm nhìn lại, vừa nói với Lam Vong Cơ: "Nếu người không nhớ, thì nhất định là không có rồi. Cho nên, suốt hai năm nó không động đến Tần công tử, ắt phải có nguyên nhân khác. Được rồi, đã vẽ xong."

Hắn giao tấm phù triện còn chưa khô vết chu sa trên bàn cho Lam Tư Truy, nói: "Giao cho hắn đi."

Lam Tư Truy nhận lá bùa rồi nhìn trái nhìn phải, hoàn toàn không hiểu gì. Cậu chưa từng thấy phù văn điên cuồng lộn xộn không theo một quy tắc nào như thế trên sách vở, cầm lòng khôngặng mà hỏi: "Ngụy tiên bối, lá bùa này... Không phải người vẽ bùa đấy chứ?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Đương nhiên rồi."

"..."

"Xưa nay ta vẽ bùa đều không cần nhìn."

"..."

Ngụy Vô Tiện cười bảo: "Yên tâm đi, nhất định sẽ có tác dụng mà. Nói mới nhớ, Tư Truy, có phải con không thích vị Tần công tử này lắm đúng không?"

Lam Tư Truy suy nghĩ một hồi rồi đáp: "Con cũng không biết." Cậu thành thật trả lời: "Hắn cũng chưa làm chuyện đại gian đại ác gì, có điều, có lẽ con khó mà chung sống với loại người có tính tình như thế. Con không thích ngữ khí của hắn khi nhắc đến "gia tộc"..."

Nói đến đây thì ngừng. Ngụy Vô Tiện vẫn hoàn toàn không nhận ra: "Thường thôi thường thôi, trên đời này người ta vẫn thường coi khinh gia tộc, đôi khi e là bản thân gia tộc cũng xem thường mình... Sao các người lại nhìn ta bằng ánh mắt đó?"

Nói được phân nửa, hắc dờ khóc dờ cười: "Ngừng ngừng, các người có hiểu làm gì không đấy? Cái này có thể so sánh sao, Liên Hoa ồ cũng đâu phải gia tộc tầm thường, hồi nhỏ ta đánh Giang Trường còn nhiều hơn hắc đánh ta đó!"

Lam Vong Cơ không mở miệng, chỉ lặng lẽ ôm hắc một cái. Ngụy Vô Tiện không nhin nổi cười, ôm lại một cái, xoa mấy cái xuôi theo sống lưng y. Lam Tư Truy ho khan một tiếng, thấy Ngụy Vô Tiện trưng ra sắc mặt tự nhiên, quả nhiên không có vẻ gì là nhạy cảm với hai chữ "gia tộc", cậu mới yên tâm.

Ngụy Vô Tiện lại nói: "Nhưng e là hắc sẽ quay lại đây."

Lam Tư Truy ngẩn ra, hỏi: "Hôm nay vẫn chưa thể giải quyết sao?"

Lam Vong Cơ đáp: "Hắc chưa nói hết."

"Phải. Dù sao cũng đâu phải lần đầu, loại người này hết thuốc chữa rồi, lời nói nhất định phải móc ra từng chút một. Để xem qua đêm nay, đến ngày mai hắc có chịu nói hết một lần không."

Không ngoài dự đoán, sáng sớm hôm sau khi Lam Tư Truy đang luyện kiếm trong sân Tiểu Trúc hiên, Tần công tử lại tới nữa.

Hắc vừa đến đã đánh đòn phủ đầu: "Ta mặc kệ!"

Lam Tư Truy vội nói: "Tần công tử dừng bước! Hai vị tiền bối nhà ta đang ngủ... đang tu luyện! Tu luyện đến thời khắc quan trọng, không thể quấy nhiễu!"

Nghe vậy, Tần công tử không xông vào trong viện nữa, nhưng vẫn trút hết oán khí trong lòng lên đầu Lam Tư Truy: "Ta không muốn nghe trị ngọn trị gốc gì sắt! Ta muốn thứ kia đừng đến tìm ta nữa!!!"

Đêm thứ hai, Tần công tử vẫn không ngủ được, đốt đèn đọc sách đêm trong đại đường. Không lâu sau, con hung thi đó - tên gia bộc đó, vẫn đến như lệ cũ.

Nó vẫn không thể mò vào nhà, chỉ nhảy lung tung ngoài cửa, đôi khi đập cửa, vậy mà vẫn chẳng thể đập được cánh cửa gỗ dán bằng giấy. Chẳng bao lâu sau, tiếng động kia xa dần. Liên tục mấy ngày Tần công tử không thể ngủ yên, cuối cùng chịu hết nổi, trong lúc sơ ý cơn buồn ngủ dâng lên, hăn nghiêng đầu ngồi ngủ mê man.

Mơ mơ màng màng chẳng biết bao lâu, chợt nghe thấy cửa bị gõ ba tiếng trong trẻo. Cả người hăn căng ra, sống lưng thẳng tắp, thoáng chốc tỉnh táo trở lại.

Ngoài cửa, một người phụ nữ gọi: "Phu quân."

Tần công tử ngủ say chẳng biết trời trăng gì, cha cũng không nhận ra, thoáng nghe tiếng Tần phu nhân bèn đứng dậy định mở cửa. Nhưng chưa đi được vài bước, chợt nhớ ra mấy ngày nay Tần phu nhân liên tục khóc lóc quây phá cãi cọ với hăn, mấy ngày này nàng ta không sao chịu nổi, hôm qua vừa thu xếp đồ đạc về nhà mẹ đẻ rồi. Nàng ta sợ hãi mới về nhà, lý nào nửa đêm canh ba lại dám một thân một mình quay về?

Thân thể cô gái yếu điệu in trên giấy dán cửa sổ, quả thực rất giống bóng dáng phu nhân hăn. Nhưng Tần công tử không dám khinh thường, nhẹ nhàng rút kiếm ra, hỏi: "Phu nhân, sao nàng lại trở về? Nàng hết giận rồi sao?"

Cô gái ngoài cửa cất giọng khô khan: "Thiếp về rồi, thiếp đã hết giận, chàng mở cửa đi."

Tần công tử không dám tùy tiện mở cửa, chỉ kiếm vào cửa, nói: "Phu nhân, hay là nàng về chỗ nhạc trượng đi, nơi đó an toàn hơn. Lỡ nó còn chưa đi, cứ quanh quẩn ở gần căn phòng này thì phải làm sao?"

Ngoài cửa im lặng một hồi.

Tay cầm kiếm của Tần công tử chảy mồ hôi lạnh.

Bất thành lĩnh, cô gái kia cao giọng hét lên: "Người còn không mở cửa! Có quỷ đến rồi! Mau cho ta vào đi!"

Ngoài cửa, Tần phu nhân không biết là thật hay giả đang cào lên giấy dán cửa hét chói tai. Tần công tử da đầu tê rần, nắm trong tay lá bùa Ngụy Vô Tiệm đưa, bỗng một luồng huyết khí dâng trào, nâng kiếm lao ra ngoài cửa...

Tần công tử kể: "Sau đó một mớ hăm bà lẳng đập thẳng vào mặt, làm ta ngất luôn."

Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Thứ gì đập người hôn mê?"

Tần công tử chỉ lên bàn. Ngụy Vô Tiệm nhìn qua, vui mừng khôn xiết: "Tại sao lại là trái cây?"

Tần công tử gãi: "Làm sao ta biết được!"

"Đương nhiên người biết, trừ người ra không ai biết cả. Tà tụy đều thù dai hết sức, trước đây có phải người từng dùng hoa quả đập nó không?"

Tần công tử âm trầm không nói. Ngụy Vô Tiệm nhìn thoáng qua sắc mặt hắn đã đoán được tám chín phần, có điều hắn đương nhiên không chịu thừa nhận rồi, nên cũng không truy hỏi nữa. Đến khi Tần công tử mở miệng, quả nhiên đã lái chủ đề: "Sáng sớm ta sai người đi hỏi bên nhạc phụ, đêm qua phu nhân ta căn bản không hề bước ra khỏi cửa."

"Thứ đó chuyên phá bình phong che chắn nhà của người sống, hiếm thấy trong ghi chép và cổ tịch của người xưa. Nó tự tìm hiểu mình, tuyệt không hại người, nhưng có khả năng bắt chước âm thanh hình ảnh của người thân

cận với chủ nhà. Nó thường phối hợp với tà tủy không vào nhà được, trợ giúp tà tủy, lừa gạt người mở cửa. Hung thi kia đúng là đã tìm được một trợ thủ tốt."

"Mặc kệ nó là cái gì, ta biết cũng vô dụng. Công tử, cửa ải thứ hai đã bị phá, thứ đó đã tiến vào đại đường nhà ta rồi, xin hỏi có phải người lại muốn nói với ta không cần làm gì cả?"

"Tần công tử." Ngụy Vô Tiện nói: "Chúng ta nói lý đi, cửa ải thứ hai này là do người tự tay mở ra mà. Nếu không nhờ lá bùa của ta, bây giờ người đã ra cái dạng gì, ta cũng không dám nói."

Tần công tử đuối lý, liền nổi giận: "Nếu cứ tiếp tục như thế, lần sau ta tỉnh dậy, có phải sẽ thấy thứ kia đứng ngay đầu giường mình không!"

"Nếu thật sự muốn yên ổn ngủ một giấc, thì Tần công tử đây hãy mau mau ngấm lại xem mình có quên nói chuyện gì không? Tuyệt đối đừng giữ lại điều gì, người phải biết đêm nay, ha ha ha, ta không hù người, nhưng nó đã đến trước cửa phòng ngủ của người rồi."

Bị ép đến đường cùng, Tần công tử đành phải nói ra một việc.

"Hai năm trước ta về quê tế bái cha mẹ tổ tiên, có gặp lại người này lần cuối. Lúc ấy ta về nhà cũ của gia tộc tế tự, có đeo một miếng ngọc bội."

"Hắn nhận ra là đồ của bà nội ta lúc còn sống, bèn mượn ta xem thử. Ta niệm tình hắn rất có thể là muốn tưởng nhớ bà nội, mới đưa cho. Nào hay hắn xem chưa lâu đã đánh mất miếng ngọc bội."

Ngụy Vô Tiện thắc mắc: "Đánh mất là sao? Hắn đánh rơi hay là đem đi bán?"

Tần công tử ngập ngừng giây lát rồi nói: "Ta chẳng biết. Ban đầu ta tưởng là hắn đem đi bán rồi, quay về nói láo là đánh mất. Nhưng..."

Hắn không kể tiếp, Ngụy Vô Tiệm rất nhẫn nại mà hỏi: "Nhưng thế nào?"

Từ này đến giờ sắc mặt Lam Vong Cơ đều lãnh đạm: "Cứ nói đừng ngại."

"Nhưng, bây giờ nghĩ lại, lúc đó hắn chưa đến nỗi phải đem bán đồ của bà nội ta."

"Về sau nghe nói người này ưa uống rượu, rất có thể trong đêm say rượu đã đánh rơi, hoặc là bị người ta lấy cắp. Tóm lại khi đó ta nhất thời tức giận, liền trách phạt hắn một phen."

Ngụy Vô Tiệm nói: "Đợi đã. Tần công tử, chuyện liên quan đến tính mạng, không thể suy đoán qua loa. Cái từ "trách phạt" này có thể nhẹ có thể nặng, khác biệt có thể rất lớn, rốt cuộc là "trách phạt" kiểu gì?"

Tần công tử khẽ nhíu mày, bổ sung: "Ta nhớ là đánh nhẹ một trận."

Ngụy Vô Tiệm chớp chớp mắt, hỏi: "VẬY... cái chân què kia của hắn, chắc không phải bị người đánh gãy đó chứ?"

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 3

"..." Tần công tử làm như không có chuyện gì, nói: "Ta cũng không rõ nữa. Chẳng biết kẻ phụ trách phạt hăn có nặng tay không, nhưng suy cho cùng vẫn là gia tộc cũ trong nhà, ta cũng thật lòng không muốn làm khó hăn. Nếu hăn chỉ ôm oán hận trong lòng mà không dám nói ra, thì ta cũng hết cách rồi."

Lam Tư Truy đứng một bên nghe chuyện, buột miệng hỏi : "Tần công tử, chuyện này... chuyện này so với câu chuyện người kể lần đầu cũng... khác quá xa rồi. Lúc đó hai vị tiên bối mời ngài nói rõ ra, cứ sao ngài lại che giấu quá nhiều như vậy?"

Tần công tử nói: "Ta cho rằng chỉ cần có phù triệu bảo kiếm thì vẫn có thể bảo vệ nhà mình, ta nào hay nhất định phải nói mấy chuyện xấu ngày xưa ngày xưa cơ chứ?"

Ngụy Vô Tiện cất giọng du dương trầm bổng: "Không không không, đây không phải chuyện này xưa ngày xưa, tình hình tương đối nghiêm trọng đó nha Tần công tử! Người nghĩ xem, người này thuở sinh thời từng bị người chửi người đánh, nói không chừng người đã đánh gãy chân người ta luôn rồi. Ngộ nhờ hăn thật sự không mang ngọc bội đi bán, vậy tức là hăn chính ngậm oan mà chết, không tìm người thì tìm ai?"

Tần công tử cãi liền: "Đâu phải ta giết hăn! Cũng chẳng phải tự sát! Tại sao muốn tìm ta?"

"Ồ? Làm sao người biết không phải tự sát? Nói không chừng là thực sự nghĩ quần tự sát đó, chỉ có điều đã bị người ta coi như ngoài ý muốn. Vậy

thì càng hồng hét."

"Một gã đàn ông trưởng thành, sao có thể vì chút chuyện con con mà tức đến tự sát?"

"Tần công tử, làm nghề của chúng ta, kị nhất là nghĩ theo lối mòn. Lòng dạ khí độ của mỗi người khác nhau, một người đàn ông trưởng thành có thể sẽ vì "chút chuyện con con" mà tức đến tự sát không, cái này không nói chắc được. Người phải biết nguyên nhân gây thi biến có thể là mỗi hận cướp vợ mỗi thù giết con, cũng có thể là mấy lý do lông gà vỏ tỏi đại loại như hồi bé người A không dẫn người B đi nghịch bùn."

Tần công tử mạnh miệng nói: "Tuyệt đối không phải tự sát! Nếu một người muốn tự sát, hẳn có thể treo cổ có thể uống thuốc độc, sao lại chọn cách lăn từ trên núi xuống để tự sát chứ? Có chết được không còn chưa dám chắc, nhưng tuyệt đối không phải tự sát."

"Người nói cũng có lý. Nhưng Tần công tử đã bao giờ nghĩ, lỡ đâu bởi vì người đánh què chân hẳn khiến hẳn đi lại không tiện, nên mới lăn từ trên núi xuống ngã chết không? Nếu đúng là như thế thì coi như người giết hẳn rồi, chẳng phải càng chết sao?"

Tần công tử buồn bực nói: "Cái gì gọi là coi như ta giết hẳn chứ? Nếu đúng là như thế, thì đó chỉ là chuyện ngoài ý muốn thôi!"

Ngụy Vô Tiện: "Người cứ khẳng khẳng muốn thuyết phục một người chết thảm như thế, rằng cái chết của hẳn chỉ là chuyện "ngoài ý muốn" sao? Nếu người ta đã quay lại rồi, tức là muốn nói dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm cho chuyện "ngoài ý muốn" này đó."

Tần công tử nói một câu hẳn cãi lại một câu, cãi cho Tần công tử toát mồ hôi lạnh, sắc mặt tái xanh. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Có điều cũng không cần phải tuyệt vọng dữ vậy, ta sẽ nói cho người phương pháp bảo mệnh cuối cùng, người thử cách này đi."

"Cách nào?!"

Lam Vong Cơ chỉ cầm liếc nhìn Ngụy Vô Tiện một cái là biết hẳn lại muốn ba hoa chích chòe rồi, đành lắc lắc đầu.

Ngụy Vô Tiện nói: "Người nghe cho kỹ đây, phải mở to cửa lớn đã bị khai phá và cửa sảnh đường, giữ cho một đường thông suốt. Dù người không mở, thì cũng chẳng ngăn nổi thứ kia nữa rồi."

Tần công tử đáp: "Được!"

"Rút sạch những người không phận sự trong nhà, coi chừng tổn thương người vô tội."

"Đều đã đi gần hết rồi!"

"Vậy thì tốt, giờ thì tìm một đồng tử dương khí dồi dào, vào lúc nửa đêm, đặt một chiếc ghế dài nằm ngang ngòi canh gác trước cửa phòng ngủ của người, bình đến tướng chặn nước tới đất ngăn."

"Chỉ vậy thôi à?"

"Chỉ vậy thôi. Đồng tử đã ở đây rồi, còn những chuyện khác Tần công tử có thể mặc kệ hết thảy, yên tâm đợi đến khi trời sáng là được."

Hắn chỉ vào Lam Tư Truy. Tần công tử nghe đến câu cuối cùng, khóe miệng liền giật giật, liếc mắt nhìn qua thiếu niên nhã nhặn thanh tú rồi hỏi: "Cậu ấy canh giữ ngoài cửa, còn hai vị đây thì sao?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Chúng ta đương nhiên sẽ canh giữ trong phòng, phụng bồi Tần công tử đây rồi. Ngộ nhờ cửa ngoài không giữ nổi, hung thủ kia đánh vào đây, thì chúng ta lại tính tiếp."

Tần công tử thực sự nhịn hết nổi rồi, bèn hỏi: "Hay là ta mời vị công tử này ra canh giữ cửa ngoài giúp ta luôn được không?"

Hắn chỉ vào Lam Vong Cơ.

Ngụy Vô Tiệm chết sững, hỏi lại: "Người nói ai cơ? Y ấy à?"

Hắn suýt nữa cười lăn cười bò ra đất, "Hahahahahahahaha!"

Lam Vong Cơ phải giữ vai Ngụy Vô Tiệm, hắn mới không ngã vật xuống đất. Y đáp: "Không được."

Tần công tử bị từ chối thẳng thừng, cảm thấy không vui: "Vì sao không được?"

Ngụy Vô Tiệm nghiêm túc nói: "Người quên ta vừa nói gì rồi sao, phải là đồng tử."

"..." Tần công tử không tin. "Cái gì cơ, y không phải?"

Rất lâu sau khi Lam Tư Truy tiễn Tần Công Tử ra khỏi Tiểu Trúc hiên, Ngụy Vô Tiệm vẫn ôm bụng cười không dứt cơn được.

Lam Vong Cơ liếc hắn một cái, đột ngột đưa tay ra kéo Ngụy Vô Tiệm ngồi lên đùi mình, cất giọng nhàn nhạt: "Cười đủ chưa."

"Vẫn chưa đủ."

Ngụy Vô Tiệm ngồi trên đùi Lam Vong Cơ, nói: "Hàm Quang Quân, mặt mũi người đúng là lừa tình. Ai cũng nói người là người thanh tâm quả dục đoan chính ngời ngời thủ thân như ngọc. Ta cảm thấy rất uất ức."

Lam Vong Cơ nâng hắn lên cho hắn ngồi cao hơn, hai người dựa vào nhau càng thêm gần. Y hỏi: "Uất ức?"

Ngụy Vô Tiệm tiếp: "Thật là, lý nào lại thế chứ. Người nói coi, người rõ ràng đã thất thân, thế mà người khác nhìn mặt người sẽ phán ngay người là đồng tử, không cần biết đúng sai phải trái gì sất. Đời trước trừ khi cứu

người, ta chưa từng chạm vào tay con gái, nhưng chẳng ai chịu tin ta là đồng tử." Hăn đếm từng cái một, "Đi học, đi săn đêm! Thiên hạ kháo nhau ta trắng hoa đa tình. Lên Loạn Táng Cương, họ lại bảo ta là dâm ma trà trộn xuống trần. Đúng là có nỗi khổ không thể nói ra, có nỗi oan không biết kêu ai cả."

Lam Vong Cơ đè chặt một cánh tay Ngụy Vô Tiện mà không hề biến sắc, đáy mắt thấp thoáng ý cười khó thấy, dần dần lan ra cả gương mặt.

"Người lại còn cười, thật không biết thông cảm gì hết, đúng là một gã đàn ông khắc nghiệt vô tình. Ta dù sao cũng đứng thứ tư trên bảng xếp hạng thể gia công tử, kết quả cả đời mới hôn người đúng một lần. Ta còn định ninh là vị tiên tử xinh đẹp nào phải lòng mình cơ đấy, cứ nghĩ Ngụy Anh ta sống không uổng kiếp này, ai dè lại là người..."

Nghe đến đây, Lam Vong Cơ rốt cuộc không ngồi yên nổi nữa.

Y đè Ngụy Vô Tiện lên sập, bảo: "Là ta không tốt sao?"

"Người căng thẳng cái gì chứ, hahahahahaha..."

Đến đúng giờ, Lam Tư Truy dắt Tiểu Bình Quả đứng trong sân, đợi chờ mòn mỏi, Ngụy Vô Tiện và Lam Vong Cơ mới lễ mễ chui ra khỏi phòng.

Cậu vốn định nhắc nhở một câu, Ngụy tiên bối, người lại mặc nhầm y phục của Hàm Quang quân rồi. Nhưng nghĩ lại, vẫn nên im lặng nuốt xuống thôi.

Dù sao thì cứ hai ba ngày hăn lại mặc nhầm một lần, lần nào cũng nhắc có mà mệch chết.

Hơn nữa lần nào Ngụy tiên bối cũng sẽ ngại phiền, mặc lại đồ một cách miễn cưỡng. Cậu cảm thấy nhắc nhở cũng vô ích, cứ vờ như không thấy là được rồi.

Ngụy Vô Tiện cười Tiểu Bình Quả, lấy từ tay nải ra một quả táo, cắn một miếng giòn tan. Lam Tư Truy nhìn quả táo kia, cứ cảm thấy cực kỳ quen mắt, lưỡng lự giây lát rồi hỏi: "Ngụy tiền bối, đây không phải trái cây Tần công tử mang tới sao?"

Ngụy Vô Tiện đáp: "Không sai."

"...Trái cây hung thi mang tới?"

"Chuẩn."

"Ăn cái này không sao chứ?"

"Không sao. Chẳng qua là rớt trên mặt đất rồi mà thôi, rửa sạch là ăn được."

"Táo của hung thi, liệu có độc không..."

"Chuyện này ta có thể giải đáp cho con: Không có."

"Sao tiền bối biết?"

"Bởi vì ta đã cho Tiểu Bình Quả ăn năm sáu trái rồi... Tiểu Bình Quả đừng móng! Đừng đá hậu mà!! Lam Trạ cứu ta!!!"

Một tay Lam Trạ nắm chặt dây cương của Tiểu Bình Quả đang phần nộ, một tay lấy táo trên miệng Ngụy Vô Tiện xuống, nói: "Đừng ăn nữa. Ngày mai mưa."

Ngụy Vô Tiện vịn vai y, khó khăn lắm mới ngồi vững được, nói: "Đây không phải là giúp Hàm Quang quân tiết kiệm chút tiền sao."

"Vĩnh viễn không cần."

Ngụy Vô Tiệm gãi gãi cằm y, cười tủm tỉm. Bỗng nhiên, giống như nghĩ đến chuyện gì, hắn thuận miệng hỏi: "À, đúng rồi, Tư Truy, con vẫn còn là đồng tử chứ?"

Hắn hỏi hết sức tự nhiên, lại khiến Lam Tư Truy lập tức phun "phì" một tiếng.

Hành động này rất không giống Cô Tô Lam thị, Lam Tư Truy phát hiện Lam Vong Cơ nhìn cậu một cái, vội chỉnh lại dáng vẻ đoan chính. Ngụy Vô Tiệm nói: "Đừng căng thẳng, lúc này ta chỉ thuận miệng nói bậy với Tần công tử thôi, có đôi khi không phải đồng tử thật sự là không được, nhưng con đã từng dùng kiếm chém hung thi, vậy thì không phải đồng tử thật ra cũng chẳng sao hết. Có điều nếu như con nói không phải, ta sẽ rất hoảng đó..."

Lời còn chưa dứt, Lam Tư Truy đã mặt đỏ tai hồng, đáp: "Con con con con đương nhiên phải!!!"

Nửa đêm canh ba, Tần phủ hoang vắng thực sự mở rộng cửa, Tần công tử chờ đợi đã lâu.

Lam Tư Truy đứng trước cửa phòng Tần công tử, không nón không giáp, thoát nhìn lại có phần bình tĩnh đáng tin. Tần công tử thấy cậu có chút khí thế thanh niên trai trẻ, lông mày cũng không nhíu chặt như trước nữa, nhưng cuối cùng vẫn không yên tâm, sau khi bước vào phòng ngủ liền đóng cửa xoay người, nói: "Cho vị tiểu công tử đó giữ cửa thực sự không sao chứ? Ngộ nhỡ trừ ma không thành ngược lại trong nhà ta lại thêm một mạng người..."

Hai người bên kia đã yên vị cạnh bàn, Ngụy Vô Tiệm nói: "Sẽ không mất mạng người đâu. Tần công tử, người tính xem hung thi đó quấy phá bao nhiêu ngày rồi, quý phủ của người thực sự đã mất cái mạng nào chưa?"

Tần công tử cũng ngồi xuống, Ngụy Vô Tiện bỏ một quả lê của hung thi lên bàn, nói: "Ăn trái cây cho đỡ sợ nè."

Mấy ngày liền chịu áp lực, tinh thần Tần công tử đúng là có phần hoảng hốt, cầm quả lê lên đưa đến bên miệng, đang định nói chuyện thì lại nghe tiếng "Đùng đùng", "Đùng đùng" quái dị truyền đến.

Trong nháy mắt, dường như có luồng khí âm lãnh xoay vần trong phòng, ngọn nến trên bàn chập chờn muốn tắt.

Quả lê trên tay Tần công tử rơi xuống, lăn vòng vòng, tay phải hắn đặt lên chuôi kiếm bên hông.

"Đùng", "đùng", "đùng". Âm thanh quái dị càng lúc càng vang, càng gần. Mỗi lần vang lên, ngọn nến lại run rẩy một lần giống như đang sợ hãi.

Ngoài cửa có một tiếng kiếm rời vỏ trong trẻo, một bóng đen lờ mờ xẹt qua trên giấy dán cửa. Thoáng chốc, âm thanh kì quái nọ biến mất, thay vào đó là tiếng bay lên và đánh nhau, còn có tiếng nổ mạnh của đồ gỗ vỡ nát.

Sắc mặt Tần công tử tái xanh, hỏi: "Bên ngoài làm sao thế?!"

Ngụy Vô Tiện đáp: "Bắt đầu đánh nhau ấy mà. Không cần quan tâm."

Lam Vong Cơ lắng nghe một lát, nói: "Quá đà."

Ngụy Vô Tiện hiểu, ý của y là, nghe tiếng gió sinh ra từ đường kiếm và bước chân thì thấy Lam Tư Truy xuất kiếm nhanh mà ác liệt, mất đi tao nhã, không đủ trầm ổn. Nào phải uy lực không mạnh, mà là không khớp với tôn chỉ của kiếm pháp Cô Tô Lam thị. Nếu như tinh - khí - thần không thống nhất, hoặc lối đi hỗn tạp, thì tu luyện đến cấp cao chỉ e sẽ nảy sinh bất đồng, khó mà tinh tiến.

Hắn nói: "Vây cũng không tệ rồi. Tư Truy còn nhỏ, ra tay không có chừng mực. Lớn thêm một chút, giao thủ với nhiều người nó sẽ hiểu thôi mà."

Lam Vong Cơ lắc đầu, lại nghe giấy lát, chợt nhìn về phía Ngụy Vô Tiệm.

Ngụy Vô Tiệm thoáng kinh ngạc. Hắn cũng nghe ra, vừa nãy có vài chiêu kiếm của Lam Tư Truy không phải kiếm pháp Cô Tô Lam thị, mà là kiếm pháp Vân Mộng Giang thị.

Nhưng hắn đâu có dạy tiểu bối Cô Tô Lam thị cái này chứ, bèn suy đoán: "Đám Tư Truy thường bầu bạn với Kim Lăng ra ngoài săn đêm, chắc là trong lúc so chiêu vô tình nhớ được thôi."

Lam Vong Cơ nói: "Không ổn."

"Thế về nhà người định phạt nó hả?"

"Phạt."

Tần công tử hỏi: "Các người đang nói gì thế?"

Ngụy Vô Tiệm nhặt quả lê lăn lóc dưới đất lên, đặt vào tay hắn một lần nữa, nói: "Không có chi. Người ăn chút gì đó cho đỡ sợ đi, đừng căng thẳng dữ vậy." Sau đó liền cười nói với Lam Vong Cơ: "Có điều, Hàm Quang quân, người thật lợi hại nha. Ta nghe ra là kiếm pháp của Vân Mộng Giang thị thì cũng thôi đi, sao người cũng nghe ra vậy?"

Dường như ghen một hồi, Lam Vong Cơ mới nói: "Giao thủ với người mấy lần, nên nhớ được thôi."

Ngụy Vô Tiệm bảo: "Cho nên mới nói người lợi hại đó, ta dùng kiếm pháp Vân Mộng Giang thị giao thủ với người tổng cộng có vài lần, cũng đã

là chuyện của mười mấy năm trước rồi. Thế mà người lại có thể nhớ rõ, vừa nghe đã biết luôn, còn không lợi hại sao?"

Hắn vừa nói vừa đẩy cây nến về phía Lam Vong Cơ, muốn xem vành tai y đã đỏ lên chưa. Lam Vong Cơ lại nhìn thấu ý đồ xấu xa của hắn, năm ngón tay vững vàng chụp lên bàn tay đang cầm giá nến của Ngụy Vô Tiện, đẩy ngược về phía hắn. Ánh nến chập chờn sáng tối, chao đảo như say, chiếu lên đôi mắt thấp thoáng ý cười và khóe môi cong cong khê nhếch của Ngụy Vô Tiện, khiến yết hầu Lam Vong Cơ thoáng rung động.

Đương lúc này, hai người đều ngây ngẩn, Ngụy Vô Tiện bỗng "Ồ" một tiếng. Tần công tử như thấy đại địch: "Sao vậy? Ngọn nến này có vấn đề gì?"

Im lặng giây lát, Ngụy Vô Tiện nói: "Không sao, ngọn nến này rất tốt. Sáng hơn chút nữa thì càng tốt."

Hắn nói với Lam Vong Cơ: "Thật ra mấy kiếm này của Tư Truy mới là tuyệt vời nhất. Nhưng nghe không giống kiếm pháp nhà người, cũng chẳng phải của nhà ta."

Lát sau, Lam Vong Cơ nhú mày nói: "Có lẽ, là của Ôn thị."

Ngụy Vô Tiện vỗ ngực: "Quá nửa là Ôn Ninh dạy nó. Cũng tốt."

Đang trò chuyện, ngoài phòng vẫn không ngừng vang lên những tiếng va chạm đùng đùng keng keng, tiếng động ngày càng lớn, sắc mặt Tần công tử cũng ngày càng xanh. Ngụy Vô Tiện cảm thấy có gì đó không ổn, bèn nói vọng ra ngoài: "Tư Truy, chúng ta trong này đã nói hơn chục câu rồi, dù con phá nhà thì bây giờ cũng phải phá xong rồi chứ?"

Lam Tư Truy ở bên ngoài đáp: "Ngụy tiên bối, hung thi này trốn cực nhanh, với lại nó cứ tránh mặt con suốt."

Ngụy Vô Tiệm hỏi: "Nó sợ con hả?"

"Không sợ, nó biết đánh đấm, nhưng hình như không muốn đánh với con!"

Ngụy Vô Tiệm ngạc nhiên hỏi: "Nó không muốn tổn thương người không liên quan sao?"

Hắn quay sang Lam Vong Cơ: "Vậy cũng thú vị, rất lâu rồi ta chưa gặp hung thi hiếu đạo lý như vậy đó."

Tần công tử thì lại nôn nóng nói: "Cậu ta có ổn không vậy, sao còn chưa bắt được?"

Ngụy Vô Tiệm còn chưa mở miệng, Lam Tư Truy lại nói: "Hàm Quang quân, Ngụy tiền bối, tay trái hung thi này vung trảo, nhưng tay phải nắm chặt, hình như đang nắm thứ gì đó trong tay!"

Nghe vậy, Ngụy Vô Tiệm và Lam Vong Cơ trong phòng đưa mắt nhìn nhau. Ngụy Vô Tiệm khẽ gật đầu, Lam Vong Cơ nói: "Tư Truy thu kiểm."

Lam Tư Truy ngạc nhiên hỏi: Hàm Quang quân? Đồ vật trong tay nó con còn chưa..."

Ngụy Vô Tiệm đứng dậy, nói: "Không sao! Thu kiểm đi, không cần đánh nữa đâu."

Tần công tử hỏi: "Không cần đánh nữa?"

Ngoài cửa, Lam Tư Truy đáp: "Vâng!" rồi thật sự thu kiểm, tung người nhảy đi. Trong cửa, Tần công tử nói: "Đây rốt cuộc là có chuyện gì? Thứ đó còn ở bên ngoài chưa đi mà!"

Ngụy Vô Tiệm đứng lên, nói: "Không cần đánh nữa, bởi sự việc sắp giải quyết xong rồi, chỉ còn một bước cuối thôi."

Tần công tử hỏi: "Bước cuối nào?"

Ngụy Vô Tiệm một cước đạp văng cửa ra, nói: "Bước của ta nè!"

Hai cánh cửa gỗ mở ra đánh "Rầm", một cái bóng tối thui đứng nghiêm trước cửa, tóc tai bù xù, gương mặt lấm lem, đôi tròng mắt trắng dã trông vô cùng dữ tợn.

Vừa thấy khuôn mặt này, sắc mặt Tần công tử đã hoàn toàn biến đổi, vừa rút kiếm vừa lui lại. Mà hung thi kia đã ào vào như một luồng gió đen, giơ tay trái bóp cổ hắn.

Lam Tư Truy từ ngoài cửa rào bước đến, thấy tình huống này thì hết hồn, đang định cứu người thì lại bị Ngụy Vô Tiệm ngăn cản. Lam Tư Truy nghĩ thầm, tuy Tần công tử này tính tình ương ngạnh không ưa nổi, nhưng hoàn toàn không đáng tội chết, hai vị tiền bối cũng chưa đến nỗi muốn khoanh tay đứng nhìn hung thi giết hắn, mới thoáng bình tĩnh lại.

Chỉ thấy năm ngón tay của tên gia tộc đã chết kia giống như vòng sắt, Tần công tử bị hắn bóp cho mặt mày tím tái, nổi đầy gân xanh, thanh kiếm đã đâm vào người hung thi không biết bao nhiêu lỗ thủng, nhưng nó vẫn không hề phản ứng, cứ như đâm vào một tờ giấy trắng vậy.

Hung thi đó chậm rãi nâng năm tay phải lên, nhắm vào mặt Tần công tử, giống như muốn đâm hắn thành một bãi bụi nhùi, não văng tung tóe. Ba người còn lại trong phòng đều nhìn chăm chú màn này, Lam Tư Truy ngày càng khó kiềm chế nổi cánh tay cầm kiếm của mình.

Chính vào lúc cậu cho rằng một giây sau Tần công tử sẽ vỡ đầu mà chết, chợt thấy năm ngón tay phải của hung thi đó buông lỏng, giữa các ngón tay xuất hiện một vật có hình dạng tròn đẹp.

Phần đuôi vật nọ xỏ vào một sợi dây đen, hung thi đeo nó lên cổ Tần công tử.

Tần công tử: "..."

Lam Tư Truy: "..."

Đeo vào ba lần, mới miễn cưỡng đeo qua đầu Tần công tử. Một loạt động tác gian nan, quá mức vụng về và cứng nhắc, quả là...rất khó làm người ta nảy sinh cảm giác uy hiếp.

Thấy nó không hề động sát thủ, cũng không có vẻ gì là muốn dùng sợi dây nhỏ này siết chết Tần công tử, hai người không hện mà cùng thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ, hơi này còn chưa kịp thở ra hết, hung thi đó lại tung một quyền nhanh như chớp, vừa nặng vừa ác, đánh cho Tần công tử kêu gào thất thanh, miệng mũi máu tươi giàn giụa, ngã xuống đất ngất luôn.

Hung thi đó đánh người xong liền quay lại, hình như muốn đi. Lam Tư Truy đang trở mắt đứng nhìn, thấy thế liền đặt tay lên chuôi kiếm. Nhưng dù sao cậu cũng cảm thấy tình huống này hết sức khôi hài, quá nghiêm túc dường như càng khôi hài hơn, thành ra không biết có nên ra tay hay không. Ngụy Vô Tiện đã cười gần chết, khoát tay nói với Lam Tư Truy: "Đừng quan tâm nữa, cứ để nó đi đi."

Hung thi đó quay lại nhìn hẩn một cái, khễ gật đầu, rồi kéo theo cái chân bị gãy, tập tà tập tễnh nhảy từng từng ra ngoài cửa.

Nhìn theo bóng lưng bỏ chạy thục mạng của nó, Lam Tư Truy ngăn người một hồi mới nói: "Ngụy tiên bối, mình... cứ thả nó đi như vậy, không sao chứ?"

Lam Vong Cơ cúi xuống kiểm tra Tần công tử bị đánh cho mặt mũi đầm đìa máu tươi, đáp: "Không sao."

Ánh mắt Lam Tư Truy chuyển sang người Tần công tử, lúc này mới có lòng dạ nhìn kỹ vật đeo trên cổ hắn, đúng là một mảnh ngọc bội.

Sợi dây đỏ buộc ngọc bội hình như đã chôn trong đất nhiều năm trông cực kỳ dơ dáy, nên thoạt nhìn cứ tưởng màu đen, nhưng sắc ngọc vẫn còn trắng bóng.

"Đây là..."

Ngụy Vô Tiệm: "Vật về chủ cũ."

Sau khi Lam Vong Cơ xác định Tần công tử chỉ hôn mê bất tỉnh, không lo đến tính mạng, hai người liền dẫn Lam Tư Truy rời khỏi Tần phủ.

Trước khi đi, Ngụy Vô Tiệm cẩn thận giúp Tần công tử đóng ba tầng cửa lại.

Lam Tư Truy nói: "Không dễ gì mà."

Ngụy Vô Tiệm cười trên Tiểu Bình Quả, hỏi: "Cái gì? Con nói Tần công tử hả? Cho hung thi đánh một quyền là thanh toán xong xuôi, rất dễ dàng đó chứ!"

"Con không có nói Tần công tử, con nói hung thi kia kìa. Con đã xem tài liệu ghi chép về những vụ lệ quỷ hung thi báo oán, không ít vụ là do mối thù cao ngất lúc còn sống kết thành oán hận, chết rồi về đòi mạng, và lại tình trạng khi quấy phá giống như điên khùng. Hung thi này lại..."

Đứng trước cổng chính bị vết cào nạo đến không ra hình dạng, Lam Tư Truy ngoảnh đầu nhìn lại một lần cuối, vẫn cảm thấy có chút vi diệu: "Suốt hai năm sau khi bị thi biến cứ ở riet trong núi tìm một miếng ngọc bội đã đánh mất khi còn sống. Lần đầu tiên con thấy hung thi thi biến không phải để giết người báo thù, mà để làm một chuyện như vậy."

Ngụy Vô Tiệm lại lấy ra một quả táo: "Cho nên ta mới bảo, rất nhiều năm rồi ta mới thấy tà túy hiểu đạo lý như vậy. Đối lại là một kẻ biết ghi hận một chút thôi, nhẹ thì cắt một chân Tần công tử, mà nặng thì giết cả nhà hắc gà chó không tha cũng chẳng lạ gì."

Lam Tư Truy ngẫm nghĩ, hỏi: "Tiền bối, Tư Truy vẫn có chỗ nghi vấn không hiểu. Chân hắc rết cuộc có phải do Tần công tử đánh gãy không? Vì vậy nên mới sảy chân ngã chết sao?"

Ngụy Vô Tiệm đáp: "Dù phải hay không, chỉ cần nó không tính món nợ này lên đầu Tần công tử là được rồi."

"Dạ, vậy, có thật là nó đánh một quyền đã vừa lòng hả dạ không?"

Lam Vong Cơ nói: "Xem ra thì đúng thế."

Ngụy Vô Tiệm gặm trái táo một miếng "rạo" to đùng, nói: "Đúng đó. Người ta nói lúc sống tranh nhau một ngụm khí, đến chết vẫn không yên cũng vì cái ngụm khí đó dồn nén trong ngực. Hắc ném hoa quả rồi, trả ngọc bội rồi, người cũng đánh luôn rồi, trút cái ngụm khí đó ra, sẽ không buồn phiền nữa."

Lam Tư Truy nói: "Nếu tà túy nào cũng hiểu đạo lý như thế thì tốt rồi."

Nghe xong, Ngụy Vô Tiệm cười nói: "Đứa trẻ này nói nhảm gì vậy? Dẫu có là người, một khi bắt đầu oán hận đều không nói đạo lý, con còn trông chờ tà túy nói đạo lý gì với con? Con nên biết, trên đời này ai cũng cảm thấy mình rất uất ức đó."

Lam Vong Cơ cầm lấy dây cương của Tiểu Bình Quả, lạnh nhạt nói: "Vận số rất tốt."

Ngụy Vô Tiệm đồng ý: "Đúng là như thế. Tần công tử này quả là vận số rất tốt."

Nín nhin hồi lâu, Lam Tư Truy vẫn không kiềm chế nổi, thành thật nói: "Có điều con, dù sao cũng cảm thấy, một quyền đó hình như hơi ít..."

"Ha ha ha ha ha ha ha...."

Không biết là do bị hung thi kia đánh cho một quyền còn chưa khỏe lại, hay là hoàn toàn tuyệt vọng với Ngụy Vô Tiệp rồi, mà mấy ngày sau đó Tần công tử đều không tìm đến cửa nữa.

Có điều, bảy ngày sau, trong thành lại có tin tức liên quan đến hãn truyền về.

Nghe nói vào một buổi sớm tinh mơ, bên đường lớn, người ta chợt phát hiện thi thể một thanh niên mặc áo liệm rách rưới, thối rữa phân nửa, hôi không tả nổi. Khi mọi người còn đang thảo luận xem có nên lấy một tấm chiếu cuộn lại mang đi đâu đó đào hố chôn không, thì vị Tần công tử này lại nổi lòng tốt bỏ tiền trợ giúp thu dọn hài cốt, chôn cất đàng hoàng, trong thời gian ngắn người người đều hết lòng khen ngợi.

Khi Ngụy Vô Tiệp và Lam Vong Cơ sắp phải rời thành, đi ngang qua Tần phủ, họ thấy nơi này đã sớm đổi hai cánh cửa lớn đen nhánh mới tinh đầy khí phái. Người ra người vào tấp nập, quét sạch chương khí mù mịt ngày trước. Cổng sân hiu quạnh, nay lại trở thành một cảnh quan đáng tự hào.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 5: Đài Sen 1

Vân Mộng Liên Hoa ố.

Ngoài Thí kiếm đường, ve kêu lạnh lốt; trong Thí kiếm đường là một mớ da thịt ngồn ngộn nằm ngả nghiêng, trông hết sức khó coi.

Hơn mười thiếu niên cời trần, nằm la liệt lên sàn gỗ trong Thí kiếm đường, thi thoảng xoay người rên hừ hừ như đang hấp hối, chẳng khác nào mười mấy cái bánh rán nướng xèo xèo trên lửa.

"Nóng..."

"Chết mất..."

Ngụy Vô Tiện nheo mắt, mơ mơ màng màng nghĩ: "Giá mà mát mẻ như Vân Thâm Bất Tri Xứ thì hay biết mấy."

Phiến gỗ bên dưới đã nóng lên, nên hấn xoay người lại. Vừa hay Giang Trừng cũng trở mình, hai người đụng vào nhau, cánh tay đặt lên cẳng chân, Ngụy Vô Tiện lập tức càu nhàu: "Giang Trừng, nhấc tay ra, người người nóng như cục than ấy."

Giang Trừng độp lại: "Người đi mà bỏ chân ra."

Ngụy Vô Tiện nói: "Tay nhẹ hơn chân, ta nhấc chân cực nhọc hơn, hay là người nhấc tay ra đi."

Giang Trừng nổi giận: "Ngụy Vô Tiện ta cảnh cáo người đừng có quá đáng, câm miệng lại đừng nói gì cả, càng nói càng phát ngốt!"

Lục sư đệ bảo: "Hai người đừng cãi nhau nữa, đệ nghe hai người cãi nhau cũng phát ngốt lên rồi, mồ hôi túa ra nhanh hơn."

Mà bên kia đã một chương đánh qua, một cước đạp lại: "Mau rút!" "Người mới phải rút!" "Không không không, mời người rút!" "Đừng khách khí, người rút trước đi!"

Các sư đệ oán thán vang trời: "Muốn đánh nhau ra ngoài mà đánh!" "Hai người cùng rút có được không, xin hai người đấy!"

Ngụy Vô Tiện nói: "Đã nghe thấy chưa, mọi người bảo người rút ra ngoài. Người... Thả chân ta ra, sắp gãy chân đại ca rồi!"

Giang Trường trấn nổi gân xanh, cãi: "Rõ ràng họ bảo người ra... Người buông tay ta ra trước đã!"

Đúng lúc này, trên hành lang gỗ bên ngoài truyền đến tiếng chân váy quét đất soàn soạt, hai người tách nhau ra nhanh như chớp. Bỗng rèm trúc vén lên, Giang Yểm Ly lộ đầu vào liếc nhìn một lượt, nói: "A, thì ra mọi người đều trốn trong này."

Mọi người luôn mồm gọi: "Sư tỷ!" "Chào sư tỷ." Có người dễ bất giác đưa hai tay lên che ngực, lùi vào một góc phòng.

Giang Yểm Ly hỏi: "Hôm nay sao lại lười nhác không luyện kiếm?"

Ngụy Vô Tiện kể khổ: "Mặt trời quá chói chang, ra sân tập nắng võ đầu mất, đi luyện kiếm cũng muốn lột một tầng da. Sư tỷ đừng nói cho người khác biết."

Giang Yểm Ly quan sát hắn và Giang Trường thật kĩ càng một lúc, hỏi: "Có phải hai đệ lại đánh nhau không?"

Ngụy Vô Tiện chối: "Không mà!"

Giang Yếm Ly lách mình bước vào trong, nàng bưng một khay đựng đồ, hỏi: "Thế vết chân trên ngực A Trùng là do ai đạp?"

Ngụy Vô Tiệm nghe nói mình lưu lại chứng cứ phạm tội liền vội vã đến xem, quả nhiên là có. Nhưng chẳng ai để ý hai người họ có đánh nhau không, Giang Yếm Ly bưng trên tay một khay dưa hấu đã bổ gọn gàng. Cả đám thiếu niên ủa lên, loáng cái đã chia xong, ngồi bệt xuống đất nhìn nhau gặm dưa. Chẳng mấy chốc, vỏ dưa đã chất thành một ngọn đồi nhỏ trong khay.

Ngụy Vô Tiệm và Giang Trùng đâu làm gì cũng phải so đo, ăn dưa hấu cũng không ngoại lệ. Hai đứa vung dao cướp dưa, liên tục ra chiêu hiểm, đánh cho người ngoài không kịp tránh, vội vàng nhường cho bọn họ một khoảnh đất trống. Ngụy Vô Tiệm mới đầu còn ăn lấy ăn để, ăn một hồi bỗng phì cười.

Giang Trùng cảnh giác hỏi: "Người lại muốn làm gì."

Ngụy Vô Tiệm lại cầm lên một miếng, nói: "Không! Người chó hiểu lầm. Ta không muốn làm gì, ta chỉ nghĩ đến một người thôi."

"Ai?"

"Lam Trạ."

"Đang yên đang lành người nghĩ đến y làm gì, nhớ cảm giác khi bị phạt chép gia quy à?"

Ngụy Vô Tiệm nhổ nước bọt, nói: "Nhớ chơi với y rất vui. Người không biết đâu, y thú vị lắm. Ta bảo y, cơm rau nhà các người quá khó ăn, ta thà ăn vỏ dưa hấu xào chứ không thèm ăn cơm nhà người. Khi nào rảnh rồi người đến Liên Hoa ỗ nhà chúng ta chơi đi..."

Còn chưa nói xong, Giang Trường đã vỗ nghiêng miếng dưa của hắn: "Người điên rồi hả, mời y đến Liên Hoa ỗ khác nào rước tội nợ vào người?"

"Người nổi nóng cái gì chứ, dưa của ta thiếu điều bay mất rồi! Ta chỉ nói thế thôi, y đương nhiên sẽ không tới. Người đã bao giờ nghe ai nói y ra ngoài chơi một mình chưa."

Giang Trường giả giọng nghiêm túc đoan chính: "Nói rõ luôn nhé, ta từ chối cho y đến đây, người đừng mời lung tung."

"Ta không nhìn ra người ghét y đến vậy đấy."

"Ta chẳng có ý kiến gì với Lam Vong Cơ cả, nhưng lỡ y thật sự đến đây, để mẹ ta thấy con nhà người khác, nếu muốn căn nhắc gì thì người đừng mong sống yên."

"Không sao đâu, y đến cũng không sợ. Nếu y đến thật, người cứ bảo Giang thúc thúc cho y ngủ chung với ta, ta dám chắc chưa đầy một tháng ta đã chọc điên y rồi."

Giang Trường khịt mũi khinh khỉnh: "Người còn muốn ngủ với y một tháng? Ta thấy chưa được bảy ngày người đã bị y đâm chết rồi."

Ngụy Vô Tiện phản đối: "Ta sợ y chắc. Nếu đánh nhau thật y chưa chắc đã là đối thủ của ta đâu."

Mọi người liên tục đùa bỡn phụ họa, Giang Trường ngoài miệng cười nhạo hắn mặt dày, nhưng thật ra vẫn biết Ngụy Vô Tiện nói không sai, cũng không phải tự biên tự diễn. Giang Yếm Ly ngồi giữa hai người, hỏi: "Hai đệ đang nói đến ai vậy? Bằng hữu kết giao ở Cô Tô phải không?"

Ngụy Vô Tiện vui vẻ đáp: "Dạ!"

Giang Trường nói: "Gọi y là "bằng hữu" không thấy ngại à? Người hỏi Lam Vong Cơ xem y có chịu làm bạn người không."

Ngụy Vô Tiệp cãi: "Mau chút. Y không muốn ta ta sẽ bám riết lấy y, xem y có chịu không." Quay sang hỏi Giang Yếm Ly, "Sư tỷ, tỷ biết Lam Vong Cơ chứ?"

Giang Yếm Ly đáp: "Biết chứ, chính là vị tiểu Lam nhị công tử mà ai ai cũng khen là rất anh tuấn rất bản lĩnh kia sao? Có đúng là rất anh tuấn không?"

"Rất anh tuấn!"

"So với đệ thì sao?"

Ngụy Vô Tiệp ngẫm nghĩ một hồi, đáp: "Có lẽ là anh tuấn hơn đệ một chút."

Hai ngón tay hắn diễn tả một khoảng cách cực nhỏ. Giang Yếm Ly vừa thu dọn khay đĩa, vừa mỉm cười nói: "Vậy xem ra thật sự rất anh tuấn rồi. Kết giao bạn mới là chuyện tốt, sau này lúc rảnh rồi các đệ có thể qua nhà nhau chơi."

Nghe thế, Giang Trường phun đĩa, Ngụy Vô Tiệp xua tay lia lịa: "Thôi thôi. Nhà bọn họ cơm canh khó nuốt mà quy củ lại nhiều, đệ cũng không muốn đến."

Giang Yếm Ly nói: "Vậy thì đệ có thể mời cậu ấy đến chơi mà. Lần này là cơ hội tốt, sao không mời bằng hữu của đệ đến Liên Hoa ở ở chung một thời gian?"

Giang Trường bảo: "A tỷ lại nghe hắn nói lung tung rồi. Hồi ở Cô Tô hắn bị người ta ghét, Lam Vong Cơ đâu chịu về đây với hắn."

Ngụy Vô Tiệm cãi: "Nói vớ vẩn! Y chịu chứ."

"Tĩnh mộng đi, Lam Vong Cơ đuổi người cút, có nghe không? Có nhớ không hả?"

"Người thì biết cái cóc khô gì! Bề ngoài y bảo ta cút, nhưng ta biết trong lòng y nhất định rất muốn theo ta đến Vân Mộng chơi, muốn cực kỳ luôn."

"Ngày nào ta cũng nghĩ một vấn đề, rốt cuộc người đào đâu ra chùng ấy tự tin?"

"Không cần nghĩ nữa, một vấn đề nghĩ bấy nhiêu năm mà không ra đáp án, nếu là ta thì đã sớm bỏ cuộc rồi."

Giang Trường lắc lắc đầu, đang chờ ném dưa, chợt nghe một loạt tiếng bước chân dồn dập khí thế hùng hồn, một giọng nữ lạnh lẽo âm trầm từ xa truyền đến: "Ta nói, dưa nào trốn vào đâu ta đều biết hết..."

Đám thiếu niên mặt mày biến sắc, đua nhau vén màn vọt ra, vừa hay chạm mặt Ngu phu nhân đi từ đầu hành lang bên kia tới. Ngu phu nhân áo tím phiêu diêu, nhưng khí thế lại hùng hồn, đôi mắt kẻ đỏ đùng đùng sát khí thật đáng sợ. Thấy đám thiếu niên này ai nấy ở trần đi chân trần, không ra thể thống gì, trông hết sức khó coi, Ngu phu nhân mặt mày nhăn nhó, đôi mày nhỏ nhắn càng nhướn cao đến suýt bay lên.

Mọi người thầm nghĩ "Thôi tiêu rồi!", hồn xiêu phách tán, co giò chạy thẳng. Thấy vậy, Ngu phu nhân rốt cuộc cũng phản ứng, nổi trận lôi đình: "Giang Trường! Mặc đồ vào cho ta! Cởi trần như đám mọi rợ thế, cái điệu bộ quái quỷ gì đây! Để người ngoài trông thấy thì ta biết chui vào cái lỗ nê nào bây giờ?!"

Quần áo của Giang Trường đang buộc ngang hông, nghe mẹ mắng mỗ, liền vội vàng mặc lại chần chu. Ngu phu nhân lại mắng: "Các người đứng

là! Không thấy A Ly ở đây hả? Một đám nhãi ranh chết tiệt thoát y thành cái dạng này trước mặt con gái, ai dạy các người hả!"

Đương nhiên, khỏi cần nghĩ cũng biết là ai đầu têu. Nên theo thường lệ, câu kế tiếp của Ngu phu nhân vẫn là: "Ngụy Anh! Ta thấy người muốn chết rồi!"

Ngụy Vô Tiện nói to: "Xin lỗi! Con không biết sư tỷ sẽ đến! Con đi tìm quần áo ngay đây!"

Ngu phu nhân càng giận: "Người còn dám chạy, cút về quỳ xuống cho ta!" Nói đoạn vung ngay một roi. Ngụy Vô Tiện cảm thấy lưng mình đau rát, "oái" to một tiếng, suýt nữa thì lăn xuống đất. Bấy giờ, bên tai Ngu phu nhân chợt có người âm u nói: "Mẹ, mẹ có ăn dưa hấu không ạ..."

Ngu phu nhân bị Giang Yếm Ly chẳng biết từ đâu đột ngột lộ ra dọa sợ hết hồn, mới đứng hình một lát mà đám tiểu tặc kia đã trốn mất dạng. Bà điên tiết quay sang véo má Giang Yếm Ly, quát: "Ăn ăn ăn, người chỉ biết ăn thôi!"

Giang Yếm Ly bị mẹ véo đến chảy nước mắt, lúng búng nói: "Mẹ, đám A Tiện trốn trong đây tránh nóng, là con tự tìm tới, mẹ đừng trách bọn trẻ... Mẹ... mẹ ăn dưa hấu đi ạ... Không biết là ai tặng, nhưng mà ngọt lắm. Mùa hè ăn dưa hấu, giải nóng tiêu hỏa, vừa ngọt vừa nhiều nước, con đã bổ gọt gàu rồi..."

Ngu phu nhân càng nghĩ càng giận, vả lại trời nóng miệng khát, nghe nàng nói lại thật sự muốn ăn, nên càng thêm bực bội.

Phía bên kia, mọi người chật vật trốn ra khỏi Liên Hoa ỗ, chạy về phía bến thuyền, nhảy lên một con thuyền nhỏ. Bơi rất lâu vẫn chưa thấy ai đuổi theo, Ngụy Vô Tiện mới yên lòng. Hắn ra sức chèo hai cái thật mạnh, cảm thấy sau lưng vẫn còn đau, bèn ném mái chèo cho người khác, ngồi xuống xoa xoa lên mảng da thịt bỏng rát, nói: "Giữa ban ngày ban mặt mà bị hàm

oan, chúng ta nói lý xem nào, rõ ràng mọi người đều ở trần, tại sao chỉ có ta bị mắng, cũng chỉ có ta bị đánh?"

Giang Trùng đáp: "Nhất định là vì người ở trần trông ngứa mắt nhất."

Ngụy Vô Tiệp liếc hần hẩ một cái, đột nhiên tung người nhảy xuống nước. Những người còn lại hình như cũng hưởng ứng lời hiệu triệu, đua nhau nhảy xuống nước, nháy mắt sau trên thuyền chỉ còn một mình Giang Trùng.

Giang Trùng phát hiện tình thế có gì đó sai sai, hỏi: "Người giở trò quỷ gì thế?!"

Ngụy Vô Tiệp bơi đến mạn thuyền, đột nhiên đánh ra một chưởng. Con thuyền lật úp, nửa chìm nửa nổi trong nước, ngửa bụng lên trời. Ngụy Vô Tiệp cười ha hả, nhảy lên đáy thuyền ngồi khoanh chân, quay sang khoanh nước Giang Trùng ngã xuống mà gọi: "Mắt người còn ngứa không hả Giang Trùng? Trả lời cái coi, này, này!"

Hô hai tiếng, không ai trả lời, chỉ có một chuỗi bong bóng ùng ục ùng ục nổi lên. Ngụy Vô Tiệp lau mặt, thắc mắc: "Sao hần mãi không chịu nổi lên?"

Lục sư đệ cũng bơi tới, giật mình: "Chắc không chết đuối đâu nhỉ!"

Ngụy Vô Tiệp bảo: "Làm gì có chuyện đó!" Đang định lặn xuống kéo Giang Trùng lên, chợt nghe sau lưng có tiếng quát lớn, hần kêu ré lên, bị người ta đẩy lưng cho rớt xuống nước, thuyền lại lật ngược, nước ướt đầm đìa. Thì ra sau khi bị hần hất xuống nước, Giang Trùng đã lặn xuống đáy hồ bơi một vòng, vòng ra sau lưng Ngụy Vô Tiệp.

Hai người ai cũng đánh lén được một lần, bắt đầu cảnh giác bơi vòng quanh con thuyền, những khác quấy nước tung tóe, tản ra khắp hồ hóng chuyện. Ngụy Vô Tiệp kêu gào cách một con thuyền: "Người cầm hung khí

thì nói làm gì, có bản lĩnh mau bỏ mái chèo xuống, chúng ta đấu tay không."

Giang Trừng cười gằn: "Người tưởng ta ngu chắc, ta mà bỏ xuống người sẽ cướp ngay!" Tay hắn cầm mái chèo múa như gió, đánh cho Ngụy Vô Tiệp liên tục lùi lại né tránh, các sư đệ gào lên khen hay. Ngụy Vô Tiệp đỡ trái hở phải, dù đang bận tối mắt vẫn lựa khoảng trống mà biện bạch: "Ta đâu có vô sỉ như thế!"

Bốn bề đua nhau xùy xùy: "Đại sư huynh, huynh cũng có mặt mũi nói ra câu này hả!"

Sau đó mọi người rơi vào trận thủy chiến hỗn loạn, cái gì mà Chày Đại Từ Đại Bi, Cỏ Rắn Rết Siêu Độc, Tên Phun Nước Đoạt Mạng - Ngụy Vô Tiệp đập Giang Trừng một cái, chạt vật nằm úp sấp trên thuyền, "phì" một tiếng nổ ra một ngụm nước hồ, xua tay nói: "Đừng đánh đừng đánh nữa, đình chiến!"

Mọi người đội một mớ rong rêu xanh mượt trên đầu, đang đánh say sưa, vội hỏi: "Sao lại đình chiến, đánh tiếp! Đánh tiếp! Thất thế bèn xin tha hả?"

Ngụy Vô Tiệp nói: "Ai bảo ta xin tha, lát nữa lại đánh tiếp. Ta đói quá không đánh nổi, đi kiếm cái gì lót dạ đã."

Lục sư đệ hỏi: "Vậy chúng ta quay về nhé? Trước bữa cơm tối còn được ăn vài miếng dưa hấu."

Giang Trừng nói: "Bây giờ mà về, thì người chỉ có ăn roi."

Mà Ngụy Vô Tiệp đã sớm có chủ ý, tuyên bố: "Không về nữa. Chúng ta đi hái đài sen!"

Giang Trừng mỉa mai: "Là 'trộm' chứ."

Ngụy Vô Tiện nói: "Lần nào hái xong chẳng đền tiền!"

Vân Mộng Giang thị che chở cho các hộ gia đình trong khắp một vùng gần đó, trừ ma nước không lấy thù lao, vườn rộng vài chục dặm, đừng nói là mấy cái đài sen, dù có dành riêng một hồ nước để trồng sen cho họ ăn cũng được. Mỗi lần thiếu niên trong nhà ra ngoài ăn dưa nhà người ta, bắt gà nhà người ta, đánh thuốc mê chó nhà người ta, thì sau đó Giang Phong Miên đều phải người đi đền. Nếu hỏi vì sao nhất định phải miệt mài đi ăn trộm, đây nào phải tác phong của công tử nhà giàu, thì chẳng qua là vì thiếu niên khoái nghịch ngợm, ưa cảm giác thú vị khi bị người ta cười cười mắng mắng đuổi đuổi đánh đánh đó thôi.

Mọi người lên thuyền chèo một lúc thì đến một hồ sen gần đó.

Một mảng hồ sen xanh mướt, lá biếc tầng tầng, lá nhỏ bé bằng cái khay, lá lớn to bằng cái ô. Lá bên ngoài thường thấp và thưa hơn một chút, trải ngang mặt nước; lá bên trong thường cao và dày hơn một chút, đủ để che kín cả con thuyền chở người. Nhưng nếu trông thấy ở đâu có một đám lá sen túm tụm vào nhau rồi tinh rồi mù, là biết ngay có người nấp ở bên trong đang làm trò lén lút.

Con thuyền nhỏ của Liên Hoa ỗ bơi vào mảnh đất trời màu lục biếc này, bốn phía treo đầy những đài xen xanh biếc căng phồng, một người chống thuyền, những người còn lại bắt đầu động tay động chân. Đài sen lớn mọc trên cuống sen mảnh dài, cuống sen nhẵn nhụi xanh biếc mọc đầy gai nhỏ, nhưng không đâm người, chỉ cần bẻ một cái đã gãy gập giòn tan. Bọn họ hái đài sen đều hái kèm một đoạn cuống sen thật dài, trở về còn có thể tìm một chiếc lọ cắm vào nước, nghe nói làm vậy sẽ tươi thêm mấy ngày. Ngụy Vô Tiện cũng chỉ nghe nói vậy thôi, không biết là thật hay giả, dù sao hẳn vẫn kể lại với người khác như đúng rồi.

Hắn bẻ đi mấy cành, tiện tay lột đài sen, ném hạt sen chắc mấy vào miệng, chỉ thấy mềm mại ẩm ướt, vừa ăn vừa thuận mồm ngâm nga mấy

bài hát của nghệ sĩ mù: "Ta mời nàng ăn đài sen, nàng mời ta ăn gì", bị Giang Trường nghe thấy, liền hỏi: "Người mời ai ăn?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Ha ha, không mời người đâu!" Đang chuẩn bị hái đài sen ném vào mặt hắn, chợt nghe một tiếng "suyt", nói, "Chết rồi, hôm nay ông lão ấy ở nhà!"

Ông lão chính là lão nông trồng sen trong hồ nước này. Rốt cuộc là già đến chừng nào, Ngụy Vô Tiện cũng không biết, dù sao trong mắt hắn Giang Phong Miên là chú, hễ già hơn Giang Phong Miên thì đều có thể gọi là ông. Từ khi Ngụy Vô Tiện bắt đầu có ký ức, ông ấy đã ở hồ sen này rồi, mùa hè đến lén hái đài sen, nếu bị bắt ông sẽ đánh đòn. Ngụy Vô Tiện luôn hoài nghi ông lão này là đài sen tinh tái thể, vì hồ sen nhà ông mất mấy cái đài sen ông đều biết rõ như lòng bàn tay, mất bao nhiêu cái đánh bấy nhiêu roi. Bơi thuyền trong hồ sen, sào tre dễ xài hơn mái chèo. Đánh vào người kêu "bịch bịch bịch", đau lắm.

Đám thiếu niên ai cũng đã từng ăn vài gậy, lập tức "xuyt" nhau: "Chạy mau, chạy mau!" Vội vàng quơ lấy mái chèo chạy trốn. Ba chân bốn cẳng trốn ra khỏi hồ sen, lồm lét quay đầu nhìn lại chỉ thấy thuyền của ông lão đã xuyên qua tầng tầng lá sen, bơi trên mặt nước trống trải. Ngụy Vô Tiện nghiêng đầu ngắm nghía một lúc, chợt nói: "Lạ thật!"

Giang Trường cũng đứng lên, hỏi: "Sao thuyền bơi nhanh thế?"

Mọi người nhìn lại, ông lão kia quay lưng về phía họ, đang dựa lưng vào mấy đài sen đặt trên thuyền, sào tre gác sang một bên không hề động đến, thế mà thuyền lại bơi vừa ổn vừa nhanh, còn nhanh hơn thuyền của đám Ngụy Vô Tiện.

Mọi người đều cảnh giác. Ngụy Vô Tiện giục: "Bơi qua đó đi, bơi qua đó đi."

Thuyền hai bên tiếp cận, mọi người mới nhìn rõ trên mạn thuyền của ông lão có một cái bóng trắng mờ mờ dạo chơi dưới mặt nước!

Ngụy Vô Tiện ngoái đầu, ngón trỏ đặt trên môi, ra hiệu cho mọi người cẩn thận chớ nên kinh động đến ông lão và con quỷ nước bên dưới. Giang Trừng gật đầu, bơi thuyền rất nhẹ, chỉ tạo ra gợn sóng lăn tăn gần như không tiếng động. Khi hai thuyền cách nhau chừng ba trượng, một cánh tay màu trắng xanh ướm đầm thò lên từ đáy thuyền, lén lút lấy đi một đài sen từ đồng sen chất đầy thuyền ông lão, rồi im im lặn xuống đáy hồ.

Một lát sau, hai vỏ hạt sen đã nổi lên mặt nước.

Đám thiếu niên sợ đến ngây người: "Khiếp, con quỷ nước này cũng đi trộm sen à!"

Ông lão cuối cùng cũng phát hiện sau lưng có người tới, một tay cầm một đài sen lớn, tay kia vớ lấy cây sào tre rồi xoay người lại. Động tác này kinh động đến con quỷ nước, "oạch" một tiếng, cái bóng trắng đã mất tiêu. Mọi người vội hỏi: "Chạy đi đâu?"

Ngụy Vô Tiện nhảy ùm xuống nước, lặn xuống đáy hồ, lát sau đã kéo theo một thứ ngoi lên, nói: "Bắt được rồi!"

Chỉ thấy trong tay hắn xách theo một con quỷ nước nhỏ, màu da trắng xanh, trông như một đứa bé mười hai mười ba tuổi đang vô cùng hoảng loạn, dường như muốn co lại thành một cục dưới ánh mắt sấm soi của đám thiếu niên.

Lúc này, ông lão vục một gậy, mắng: "Lại đến quấy rối!"

Trên lưng Ngụy Vô Tiện vừa trúng một roi, lại ăn một gậy, kêu "á" một tiếng, suýt nữa buông lỏng tay. Giang Trừng giận dữ quát: "Nói chuyện cho tử tế, sao chưa chi đã đánh người, có lòng tốt lại bị hiểu lầm thành xấu!"

Ngụy Vô Tiệm vội hỏi: "Không sao đâu không sao đâu. Lão... Lão bá ông nhìn cho kĩ, chúng tôi không phải quỷ, con này mới là quỷ."

Ông lão đáp: "Nói nhảm, ta chỉ già chứ đâu có mù. Còn không mau thả nó ra!"

Ngụy Vô Tiệm ngỡ ngác, nhưng thấy con quỷ nước mình bắt được liên tục chấp tay, đôi mắt đen đăm nước, trông cực kỳ đáng thương, tay nó còn bám vào đài sen lớn vừa trộm được không nỡ buông ra. Sen đã bóc hạt, xem ra còn chưa kịp ăn bao nhiêu đã bị Ngụy Vô Tiệm tóm lên đây rồi.

Giang Trùng thầm nghĩ ông lão này quả thực không thể nói lý, bèn bảo Ngụy Vô Tiệm: "Người đừng thả, chúng ta bắt con quỷ nước này lại."

Nghe vậy, ông lão lại giơ sào tre, Ngụy Vô Tiệm vội hỏi: "Đừng đánh đừng đánh, ta thả nó xuống là được."

Giang Trùng nói: "Đừng thả, lỡ con quỷ nước này kiếm người chết thay mình thì sao!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Trên người con quỷ nước này không có mùi máu tanh, tuổi còn nhỏ nên không thể bơi khỏi hồ nước này. Đạo gần đây không nghe nói có ai chết trong vùng này, chắc là chưa hại người đâu."

"Cứ cho là nó chưa từng hại ai, thì sau này chưa chắc đã..."

Lời còn chưa dứt, sào tre đã vù vù bay tới. Giang Trùng ăn một đập, nổi điên: "Lão già này không biết tốt xấu gì hả?! Biết nó là quỷ mà không sợ bị nó hại?"

Lý lẽ của ông lão cũng rất hùng hồn: "Ta đã thò một chân vào quan tài, còn sợ gì quỷ."

Ngụy Vô Tiện cũng lưỡng lự trước nó không thể chạy xa, liền nói: "Đừng đánh đừng đánh, ta sẽ lỏng tay!"

Hắn thật sự buông lỏng tay, con quỷ nước kia nhảy rầm ra sau thuyền ông lão, hình như không dám thò mặt ra nữa.

Ngụy Vô Tiện bò lên thuyền, ướt như chuột lột. Ông lão chọn một cái đài sen trên thuyền ném xuống nước, quỷ nước phớt lờ. Ông lão lại chọn đài sen lớn hơn tiếp tục ném xuống nước, đài sen bập bênh trên mặt nước, bỗng nửa cái đầu trắng hếu nhô lên khỏi mặt nước, ngậm lấy hai đài sen xanh biếc rồi lặn xuống đáy hồ như một con cá trắng cỡ bự. Chờ thêm một lúc nữa, mặt nước lại nổi lên một điểm trắng, quỷ nước lộ cả vai lẫn tay ra, núp sau đuôi thuyền vùi đầu ăn "tách tách".

Mọi người thấy nó ăn say sưa ngon lành, không khỏi buồn bực.

Thấy ông lão lại ném một đài sen xuống nước, Ngụy Vô Tiện xoa xoa cằm, cảm thấy hơi khó chịu, hỏi: "Lão bá, vì sao nó trộm đài sen của ông thì ông mặc kệ, còn đưa thêm cho nó ăn. Còn chúng tôi mà trộm, thì ông lại muốn đánh?"

Ông lão đáp: "Nó giúp ta đẩy thuyền, cho nó ăn mấy cái đài sen có đáng gì? Còn đám tiểu quỷ các người thì sao? Hôm nay trộm mấy cái?"

Mọi người ngượng ngùng, Ngụy Vô Tiện khẽ liếc khóe mắt, trong khoang thuyền chất đầy mấy mươi đài sen, thầm nghĩ không ổn, vội nói: "Chuồn!"

Mấy người lập tức tóm lấy mái chèo, ông lão kia quơ sào tre xông tới trước mặt, thuyền đi như gió, da đầu tê dại, chỉ cảm thấy cây sào tre này sắp đập xuống đến nơi, bèn vội vã vung vẩy tay chân chèo như điên dại. Hai chiếc thuyền chạy vòng quanh hồ sen rộng lớn được hai vòng, thấy càng đuổi càng gần, Ngụy Vô Tiện đã ăn vài gậy, lại còn phát hiện gậy chỉ

nhắm vào hăn, bèn ôm đầu kêu to: "Thật bất công! Tại sao chỉ đánh ta! Tại sao lại chỉ đánh ta!"

Đám sư đệ nói: "Sư huynh đứng vững nha, đều dựa vào huynh cả!"

Giang Trùng cũng nói: "Phải đấy, người nên cẩn thận."

Ngụy Vô Tiện nổi giận, "Xì! Ta không chống nổi!" Hăn cầm một đài sen trên thuyền ném đi, "Đỡ này!"

Đó là một đài sen rất lớn, khi rơi xuống nước còn bắn bọt nước đánh "bùm". Thuyền ông lão quả nhiên khựng lại, con quỷ nước kia vui vẻ bơi đi, vớt đài sen lên ăn.

Nhân cơ hội này, thuyền của Liên Hoa ồ rớt cuộc cũng rảnh rang mà trốn thoát.

Trên đường về, một sư đệ hỏi: "Đại sư huynh, quỷ cũng ném được mùi vị thức ăn á?"

Ngụy Vô Tiện đáp: "Thường thì không ném được, nhưng ta thấy con tiểu quỷ này, hình như là... có... A... Hắt xì!"

Mặt trời xuống núi, gió nổi lên đưa tới một luồng khí mát, cảm giác hơi lành lạnh. Ngụy Vô Tiện hắt xì một cái, xoa xoa mặt rồi nói: "Có lẽ khi nó còn sống muốn ăn đài sen mà không được, khi lén đến hái trộm trượt chân rơi xuống hồ chết đuối. Cho nên... A... A..."

Giang Trùng nói: "Cho nên ăn đài sen chính là chấp niệm, sẽ có cảm giác thỏa mãn."

"A, đúng thế."

Hăn sờ sờ những vết thương cũ mới đan xen sau lưng mình, vẫn không kiềm chế nổi, hỏi ra điều canh cánh trong lòng: "Đây đúng là nỗi oan thiên

cổ, sao lần nào có chuyện cũng chỉ có ta bị đánh?"

Một cậu sư đệ nói: "Huynh anh tuần nhất."

Một người nói: "Huynh tu vi cao nhất."

Lại một người nói: "Huynh ở trần dễ coi nhất."

Mọi người thi nhau gật đầu, Ngụy Vô Tiệp nói: "Cảm ơn mọi người ca tụng, ta nghe mà nổi da gà."

Sư đệ nói: "Đừng khách khí mà đại sư huynh. Lần nào cũng là huynh che chở đằng trước, huynh có giá lắm nha!"

Ngụy Vô Tiệp kinh ngạc: "Hơ? Có giá lắm à, nói nghe thử coi."

Giang Trừng nghe không nổi nữa, quát: "Câm miệng hết cho ta! Còn ăn nói linh tinh nữa coi chừng ta đâm thủng đáy thuyền cho chết sạch một lượt."

Lúc này, họ bơi qua một vùng nước, hai bên bờ là đồng ruộng. Trong ruộng có vài cô gái làm nông dáng vóc xinh xắn, thấy thuyền nhỏ của họ bơi qua bèn chạy ra mép nước, bắt chuyện từ xa: "Ơ kìa~!"

Mọi người cũng "Ơ kìa" đáp lại, ra sức đâm thọc Ngụy Vô Tiệp: "Sư huynh, gọi huynh đấy! Người ta gọi huynh kìa!"

Ngụy Vô Tiệp chăm chú nhìn lại, quả nhiên là những người hăn từng qua lại chào hỏi, mây đen trong lòng thoáng chốc tan đi, bầu trời trong xanh trở lại, cũng đứng lên vẫy tay bắt chuyện, cười hỏi: "Có chuyện gì thế!"

Thuyền nhỏ xuôi dòng chảy, các cô đi theo bên bờ, vừa đi vừa hỏi: "Các anh lại đi trộm đài sen chứ gì?"

"Nói mau, đã ăn bao nhiêu gậy?"

"Hay là đi đánh bả chó nhà người ta?"

Giang Trường nghe họ nói vài câu, hận không thể đá bay hẳn xuống khỏi thuyền, cất giọng đau đớn: "Tiếng xấu của người lan rộng, đúng là làm mất mặt nhà chúng ta mà."

Ngụy Vô Tiệm giải thích: "Các cô ấy nói rất đúng, "các anh", là nói cả đám chúng ta đây, có mất mặt cũng là mất mặt tập thể."

Bên này hai người đang cãi cọ, bên kia một cô lại hỏi: "Ăn ngon không?"

Ngụy Vô Tiệm đang bận rộn cũng cố tranh thủ thời gian hỏi: "Cái gì cơ?"

Cô gái nói: "Dưa hấu chúng tôi tặng, ăn có ngon không!"

Ngụy Vô Tiệm bỗng nhiên tỉnh ngộ, nói: "Hóa ra dưa hấu là của các cô à? Ăn ngon lắm! Sao lúc mang dưa đến các cô không vào chơi một lát, chúng ta mời các cô dùng trà!"

Cô gái mỉm cười rạng rỡ, đáp: "Khi mang dưa đến các anh không ở đó, tôi để đấy rồi về, không dám ngồi lại. Ăn ngon là tốt rồi!"

Ngụy Vô Tiệm nói: "Cảm ơn!" Hắn nhặt từ đáy thuyền lên mấy đài sen lớn, nói, "Mời các cô ăn đài sen, lần sau hãy vào xem ta luyện kiếm!"

Giang Trường xì mũi: "Người luyện kiếm có gì hay mà xem?"

Ngụy Vô Tiệm cứ thế ném đài sen lên bờ, ném đi thật xa, đến khi rơi vào tay người lại hết sức nhẹ nhàng. Hắn cầm vài đài sen nhét vào lòng Giang Trường, đẩy hẳn: "Người đừng thộn ra đó làm gì, mau lên."

Giang Trường bị hắn đẩy hai lần, cũng đành phải nhận, hỏi lại: "Mau lên cái gì?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Người cũng ăn dưa hấu, còn không mau đáp lễ người ta. Qua đây, đừng ngại, cứ ném đi, ném đi là được."

Giang Trừng xì mũi: "Buồn cười, cái này có gì mà ngại." Nói thì nói thế, nhưng đám sư đệ trên thuyền cũng bắt đầu ném quên trời quên đất, mà hăn vẫn không động thủ. Ngụy Vô Tiện lại nói: "Vậy người ném đi. Lần này ném đi, lần sau có thể hỏi các cô ấy đài sen ăn ngon không, lại có chuyện để nói tiếp!"

Các sư đệ bỗng dừng tình ngộ: "Thì ra là thế, xin thọ giáo, sư huynh đúng là kinh nghiệm đây mình!"

"Nhìn qua là biết huynh hay làm mấy chuyện này!"

"Đâu có đâu có, ha ha ha ha..."

Giang Trừng vốn định ném đài sen, nhưng nghe mấy câu này lập tức tỉnh lại, cảm thấy cực kỳ mất mặt, bèn bóc một đài sen tự ăn một mình.

Thuyền bơi trong nước, các cô nương trên bờ rào bước đuổi theo, nhận lấy những đài sen xanh biếc mà các thiếu niên trên thuyền ném tới, vừa chạy vừa cười. Ngụy Vô Tiện đặt tay phải vào giữa hai chân mày, nhìn phong cảnh trên quãng đường này, cười cười rồi thở dài. Mọi người hỏi: "Đại sư huynh sao thế?" "Các em gái đuổi huynh chạy, còn thở dài gì nữa?"

Ngụy Vô Tiện vác mái chèo lên vai, cười nói: "Không sao, ta chỉ nghĩ mình thành tâm thành ý mời Lam Trạm đến Vân Mộng chơi, thế mà y lại dấm từ chối."

Các sư đệ giơ ngón cái: "Ồ, không hổ là Lam Vong Cơ!"

Ngụy Vô Tiện hăng hái nói: "Câm miệng! Một ngày nào đó ta sẽ kéo y đến đây, sau đó đập y rớt y thuyền, lừa y đi trộm đài sen, để ông lão dùng sào tre quét y, để y đuổi theo sau lưng ta, há há há há..."

Cười ha hả một trận, hắc ngoái đầu nhìn Giang Trùng ngồi trên mũi thuyền xụ mặt ăn đài sen, nụ cười từ từ tan biến, than thở: "Ôi, đúng là trẻ con không dạy nổi mà."

Giang Trùng nổi giận: "Ta muốn ăn riêng thì có làm sao?"

Ngụy Vô Tiện nói: "Người ấy à, Giang Trùng. Thôi bỏ đi, người hết thuốc chữa rồi, cả đời người cứ ăn một mình đi!"

Túm lại là, con thuyền nhỏ đi trộm đài sen, một lần nữa thẳng lợi trở về.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 6: Đài Sen 2

Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Bên ngoài núi sâu, nắng tháng sáu chói chang gay gắt. Bên trong núi sâu, lại là một thế giới tĩnh lặng, trời đất mát lạnh.

Ngoài lan thất, hai bóng áo trắng đứng thẳng tắp trên hành lang. Một cơn gió thổi qua, y phục bay phơ phất, mà thân người thì vẫn vững vàng.

Lam Hi Thần và Lam Vong Cơ, đang đứng rất nghiêm chỉnh.

Đứng trồng cây chuối.

Hai người đều lặng thinh không nói, tựa như đã tiến vào trạng thái nhập định. Suối chảy róc rách, chim hót cánh vỗ là âm thanh duy nhất ở nơi này, trái lại còn làm nổi bật thêm sự yên tĩnh xung quanh.

Một lúc sau, Lam Vong Cơ bỗng gọi: "Huynh trưởng."

Lam Hi Thần chậm rãi thoát khỏi trạng thái nhập định, mắt nhìn thẳng, hỏi: "Sao thế?"

Trầm mặc giây lát, Lam Vong Cơ hỏi lại: "Huynh đã đi hái đài sen bao giờ chưa?"

Lam Hi Thần nghiêng đầu, đáp: "..... Chưa."

Đệ tử Cô Tô Lam thị nếu muốn ăn đài sen, hiển nhiên không cần phải đích thân đi hái.

Lam Vong Cơ gật đầu, hỏi: "Huynh trưởng, huynh biết không."

Lam Hi Thần: "Biết gì?"

Lam Vong Cơ: "Đài sen còn cuống ăn ngon hơn đài sen đã bứt cuống."

Lam Hi Thần trả lời: "Ồ? Chưa từng nghe nói thế. Sao đệ tự dưng nhắc đến việc này?"

Lam Vong Cơ đáp lại: "Không sao cả. Đã đến giờ, đổi tay."

Hai người đổi tay chống đỡ tư thế trồng cây chuối từ tay phải sang tay trái, động tác nhịp nhàng, không gây tiếng động, bình ổn cực điểm.

Lam Hi Thần còn đang muốn hỏi, cẩn thận nhìn lại, bỗng nở nụ cười: "Vong Cơ, đệ có khách đến thăm kìa."

Trên hành lang gỗ, một con thỏ trắng tinh đang từ từ bò lại, bò đến bên cạnh bàn tay trái đang chống ngược của Lam Vong Cơ, cái mũi hồng hồng chun lại.

Lam Hi Thần thắc mắc: "Sao lại chạy tới đây?"

Lam Vong Cơ nói với nó: "Quay về."

Con thỏ trắng kia lại không nghe lời, cắn phần đuôi dài buộc trán của Lam Vong Cơ rồi ra sức kéo, cứ như muốn kéo Lam Vong Cơ đi theo nó vậy.

Lam Hi Thần thông thả nói: "Nó muốn đệ mang nó về."

Con thỏ kéo không được, hỗn hển nhảy quanh hai anh em. Lam Hi Thần cảm thấy buồn cười, hỏi: "Đây là con thích đùa nghịch phải không?"

Lam Vong Cơ đáp: "Quá nghịch rồi."

"Nghịch cũng không sao, dù gì cũng rất đáng yêu. Ta nhớ có hai con, chẳng phải chúng nó thường xuyên ở bên nhau sao, thế nào lại chỉ một con tới? Con còn lại thích yên tĩnh nên không muốn đến, phải không?"

"Sẽ đến thôi."

Quả nhiên, chẳng được bao lâu, trên hành lang gỗ lại lấp ló một cái đầu nho nhỏ trắng tinh. Con thỏ trắng còn lại cũng chạy đến đây tìm bạn của nó.

Hai cục tròn tròn trắng trắng rượt đuổi nhau một lát, cuối cùng chọn một chỗ, chính là bên cạnh tay trái của Lam Vong Cơ, yên tâm nằm chen chúc cạnh nhau.

Một đôi thỏ trắng dính chặt cọ sát lẫn nhau, dù tầm nhìn đảo ngược, cảnh tượng cũng rất đáng yêu. Lam Hi Thần hỏi: "Tên chúng là gì?"

Lam Vong Cơ lắc đầu, không biết y muốn nói chúng không có tên, hay là không muốn nhắc đến.

Lam Hi Thần lại nói: "Lần trước ta có nghe đệ gọi tên chúng."

Lam Hi Thần nhủ thầm trong bụng: "Là cái tên rất hay."

Lam Vong Cơ đổi tay. Lam Hi Thần nói: "Chưa tới giờ."

Lam Vong Cơ lặng lẽ đổi tay lại.

Một nén nhang sau, hết giờ trồng cây chuối, hai anh em trở lại nhả thất tĩnh tọa.

Một vị gia phó dâng lên khay trái cây ướp lạnh để giải nhiệt. Dưa hấu bỏ vỏ, phần thịt cắt thành từng miếng vuông vức, bày trong khay ngọc, đo đỏ, trong suốt, nhìn rất đẹp. Hai huynh đệ ngồi quỳ trên chiếu, thấp giọng nói đôi câu, trao đổi mấy bài học tâm đắc ngày hôm qua, rồi bắt đầu ăn.

Lam Hi Thần vốc một nắm lá trà xanh, lại thấy Lam Vong Cơ nhìn chăm chăm khay ngọc, không rõ là có ý gì, bèn theo bản năng ngừng mọi động tác.

Quả nhiên, Lam Vong Cơ mở miệng. Y gọi: "Huynh trưởng."

Lam Hi Thần đáp: "Chuyện gì?"

Lam Vong Cơ hỏi: "Huynh đã ăn vô dưa hấu bao giờ chưa."

"....." Lam Hi Thần hỏi lại: "Vô dưa hấu ăn được sao?"

Im lặng giây lát, Lam Vong Cơ nói: "Nghe nói có thể xào."

Lam Hi Thần: "Có lẽ là được."

Lam Vong Cơ: "Nghe nói hương vị rất ngon."

"Ta chưa thử bao giờ."

"Ta cũng chưa."

"À....." Lam Hi Thần nói, "Đệ muốn kêu người xào thử à."

Suy nghĩ một lát, Lam Vong Cơ nghiêm mặt lắc đầu.

Lam Hi Thần thở phào nhẹ nhõm.

Không biết vì sao, y cảm thấy không cần thiết phải hỏi câu "Đệ nghe ai nói?"...

Ngày hôm sau, Lam Vong Cơ một thân một mình xuống núi.

Không phải y không hay xuống núi, mà là không hay một thân một mình đến phiên chợ ồn ào tấp nập.

Người đến kẻ đi, người đi kẻ đến. Dầu là tiên môn thế gia hay là trường săn trên núi, đều chẳng thể đông người đến vậy. Cho dù là Thanh Đàm Thịnh Hội đông vui tấp nập, thì cũng là đông vui trong ngay ngắn trật tự, không có cảnh chen chúc thế này. Dường như lúc đi đường ai đạp chân ai, ai đụng xe ai đều chẳng có gì lạ. Xưa nay Lam Vong Cơ không thích đụng chạm với người khác, thấy tình cảnh này bèn ngừng lại giây lát, nhưng vẫn chưa lùi bước ngay mà định tìm người hỏi đường quanh đó. Ai ngờ cứ tìm mãi mà chẳng thấy ai để hỏi.

Bấy giờ Lam Vong Cơ mới phát hiện, không chỉ có mình y không muốn tới gần người khác, mà người ta cũng không muốn lại gần y.

Toàn thân y không nhuốm bụi trần, còn đeo trên lưng một thanh kiếm, chẳng ăn nhập chút nào với phiên chợ ồn ào huyên náo kia. Những người bán hàng rong, nông dân và đám nhàn rỗi chẳng mấy khi được thấy một công tử thế gia như vậy, ai nấy đều vội vàng né tránh. Hoặc họ sợ đây là vị công tử sang chảnh không dễ chọc, ai cũng cẩn thận không muốn đắc tội y; hoặc họ sợ nét mặt lạnh lùng nghiêm nghị của y - dù sao ngay cả Lam Hi Thần cũng đã đùa rằng suốt sáu thước vuông xung quanh Lam Vong Cơ đều là trời đông giá rét, một ngọn cỏ cũng không mọc nổi. Khi Lam Vong Cơ đi tới, chỉ có mấy cô gái đi chợ muốn ngắm y mà chẳng dám ngắm lâu, mới giả vờ bận rộn, đầu thì cúi mà mắt thì ngược lên. Chờ y đi rồi, họ mới tụ lại thành nhóm cười hi ha sau lưng y.

Lam Vong Cơ đi nửa ngày mới gặp một bà cụ đang quét bụi trước cửa lớn của một ngôi nhà, bèn mở lời: "Xin hỏi muốn đến hồ sen gần đây nhất phải đi hướng nào."

Bà cụ kia mắt đã mờ, vừa xám xịt vừa mơ hồ. Bà thở dốc, không nhìn rõ y, đáp: "Đi thêm tám chín dặm về hướng này, có một gia đình trồng vài

chục mẫu sen."

Lam Vong Cơ gật đầu đáp: "Đa tạ."

Bà cụ nói: "Vị tiểu công tử à, đến chiều tối đầm sen ấy sẽ không cho ai bước vào, nếu cậu muốn đi chơi thì mau tranh thủ đi lúc trời còn sáng."

Lam Vong Cơ lại đáp một tiếng: "Đa tạ."

Y đang định đi, thấy bà cụ kia cầm cây gậy trúc nhỏ dài, chọc mãi chọc mãi cũng không gây nổi một cành cây khô cắm dưới mái hiên, bèn đưa ngón tay điểm một cái, kiếm khí cách không đánh rơi cành cây khô ấy, rồi mới xoay người rời đi.

Tám chín dặm so với tốc độ của y cũng không tính là xa, Lam Vong Cơ đi thẳng một mạch về hướng bà lão chỉ.

Đi một dặm là ra khỏi chợ; đi hai dặm, dân cư dần dần thưa thớt; đi đến bốn dặm, hai bên đường đã là núi xanh ruộng biếc, bờ ruộng dọc ngang. Thi thoảng mới gặp một gian nhà nhỏ xiêu xiêu vẹo vẹo, bốc lên một làn khói bếp ngอắn ngອေ. Trên bờ ruộng có mấy đứa bé người ngອm lấm lem tét tóc đuôi sam ngóc lên trời đang ngồi xổm, mải miết chơi bùn nhão. Chúng vừa chơi vừa cười ha hả, người quệt ta ta trét người, cảnh tượng này đậm đà phong vị thôn quê.

Lam Vong Cơ nghỉ chân quan sát, ngẫm nghĩ chúng một lát đã bị phát hiện. Đám trẻ nghịch bùn vẫn còn nhỏ, sợ người lạ, thấy y bèn chạy mất dạng nhanh như chớp, bấy giờ y mới tiếp tục cất bước. Đi được năm dặm, trên mặt Lam Vong Cơ chợt mát lạnh, thì ra là cơn mưa bụi li ti thổi tới từ trong gió.

Y nhìn lên trời, quả nhiên mây xám cuồn cuộn cứ như muốn sập xuống. Chân y cố gắng bước nhanh, mà mưa tới lại càng nhanh hơn.

Lúc này, chợt thấy năm sáu người đứng bên bờ ruộng.

Mưa bụi đã trở nên nặng hạt, mà mấy người kia vẫn chưa bung dù, cũng không che chắn gì cả. Hình như họ đang vây quanh thứ gì đó, hoàn toàn không có lòng dạ nào để ý tới chuyện khác. Lam Vong Cơ tiến lại gần, chỉ thấy một người nông dân nằm trên mặt đất, đang hừ hừ kêu đau.

Lẳng lặng nghe vài câu, Lam Vong Cơ hiểu ngay đã xảy ra chuyện gì. Hóa ra trong lúc đang làm ruộng, người nông dân này bị con bò của một nông dân khác húc phải, giờ không bò dậy nổi, chẳng biết là hỏng eo hay là gãy chân. Con bò làm chuyện sai trái, bị đuổi ra xa đứng ở cuối ruộng, vùi đầu vẩy đuôi không dám tới gần. Chủ nhân con bò chạy đi mời đại phu, những người còn lại không dám tự tiện di chuyển người bị thương, sợ khiêng lên sẽ hủy hoại gân cốt hấn, chỉ dám chăm sóc hấn bằng cách này. Nhưng thời tiết rất xấu, lại bắt đầu mưa. Ban đầu chỉ mưa rả rích, còn có thể nhẫn nhịn, ai ngờ chỉ chốc lát sau đã đổ ập xuống đầu.

Thấy mưa ngày càng nặng hạt, một người nông dân chạy về nhà lấy ô. Nhưng nhà người này ở xa, không thể về trong chốc lát; những người còn lại đều lo lắng lấy tay che cho người nông dân bị thương, che được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Nhưng cứ tiếp tục như vậy cũng không phải cách hay. Dù lấy được ô thì cũng chỉ có vài cái ô thôi, đâu thể chỉ cho một hai người che, số còn lại đều dầm mưa chứ!?

Một người thì thào mắng một câu: "Cứ như là gặp ma ấy, mưa lớn như vậy, nói đến là đến."

Lúc này, một nông dân nói: "Dừng lán lên đi! Che được lúc nào hay lúc ấy."

Cách đó không xa có một cái lều cũ bỏ hoang, chống bằng bốn khúc gỗ. Một khúc xiêu vẹo, một khúc quanh năm dầm mưa dãi nắng nên đã hơi mục nát.

Một người do dự nói: "Nhưng mình đâu thể động đến nó?"

"Mấy... mấy bước chân thôi, chắc không sao đâu."

Mọi người vội vàng khiêng người nông dân bị thương sang đó một cách cẩn thận, lại có hai người đi nâng lều. Ai ngờ hai nông dân vẫn không nâng nổi một mái lều xập xệ. Người bên ngoài thúc giục, bọn họ gồng hết sức, khuôn mặt đỏ bừng lên, nhưng mái lều vẫn không suy sụp chút nào. Lại thêm hai người nữa tới, mà vẫn không ăn thua!

Mái căn lều gỗ này lấy gỗ làm khung, trên lợp cỏ tranh và ngói, chất thêm nhiều tầng bụi đất, chắc chắn là không nhẹ. Nhưng cũng đâu thể nặng đến nỗi bốn người nông dân quanh năm làm việc đồng áng vẫn không nhấc nổi chứ?

Chưa cần lại gần, Lam Vong Cơ đã biết có chuyện gì. Y đi đến trước lều gỗ, cúi người nhấc lên một góc mái lều gỗ chỉ bằng một tay.

Mấy nông dân kia sợ đến ngậy người.

Bốn người nông dân cũng không nâng nổi mái lều, vậy mà thiếu niên này chỉ dùng một tay đã làm được!

Ngây ngẩn một lúc, một người nông dân bèn thì thào với những người còn lại. Không chần chừ thêm phút nào, bọn họ liền ba chân bốn cẳng khiêng người kia tới. Khi bước vào lều, ai nấy đều nhìn Lam Vong Cơ, nhưng y không hề liếc mắt lấy một cái.

Đặt người xuống rồi, lại có hai nông dân tới bảo: "Vị... công tử này, cậu thả xuống đi, để chúng tôi làm!"

Lam Vong Cơ lắc đầu. Hai nông dân kia kiên trì nói: "Cậu còn nhỏ tuổi quá, không chịu nổi đâu."

Nói đoạn đưa tay ra, giúp y chống lều. Lam Vong Cơ liếc nhìn bọn họ, cũng không nói nhiều, chỉ hơi hơi thu lại mấy phần sức lực, hai nông dân tức thì biến sắc.

Lam Vong Cơ thu ánh mắt về, lại lên gân như cũ, hai nông dân kia mới ngượng ngùng ngồi xồm xuống.

Lều gỗ này nặng hơn so với tưởng tượng của bọn họ, thiếu niên này vừa thu tay, họ liền không chống đỡ nổi.

Một người rùng mình: "Lạ thật, sao vào đây rồi còn lạnh hơn nhi."

Nhưng bọn họ đều không thấy, lúc này ngay giữa lều gỗ đang treo một bóng người quần áo lam lũ, tóc xơ lười dài.

Ngoài lều mưa rơi gió thổi, trong lều bóng người ấy lắc lắc lư lư, kéo theo một cơn gió lạnh.

Chính tà túy này đã khiến mái lều nặng bất thường, người thường nhắc kiểu gì cũng không lên được.

Lam Vong Cơ ra ngoài không mang theo pháp khí độ hóa. Nếu tà túy này không có ý định hại người, thì dĩ nhiên không thể đánh nó đến hồn phi phách tán, không thêm phân tốt xấu. Xem ra tạm thời cũng không có cách nào thuyết phục nó hạ thi thể của chính nó đang treo lơ lửng trên kia xuống, cũng chỉ có thể nhắc mái nhà này lên. Khi nào về sẽ báo lên trưởng bối, rồi phái người tới xử lý.

Tà túy sau lưng Lam Vong Cơ treo lơ lửng một hồi lúc ẩn lúc hiện, bị gió thổi lắc trái lắc phải, oán hận nói: "Lạnh quá hà..."

"..."

Nó nhìn quanh nhìn quất, tìm một người nông dân dựa vào, hình như muốn sưởi ấm. Người nông dân chợt run rẩy một cái. Lam Vong Cơ hơi nghiêng đầu, ném cho nó một cái liếc mắt lạnh lùng.

Tà tụy cũng phát run, đành tui thân mà lui trở về. Nhưng nó vẫn lè đầu lưỡi dài, cất giọng ai oán: "Mưa lớn, mưa lớn quá, lều thì trống huơ trống hoác... Thật sự rất lạnh mà..."

"..."

Mãi cho đến khi đại phu tới, mấy người nông dân vẫn chưa dám trò chuyện với Lam Vong Cơ. Đợi cho mưa tạnh hẳn, bọn họ khiêng người bị thương ra khỏi lều gỗ, Lam Vong Cơ mới buông nóc lều, chẳng nói chẳng rằng đã đi luôn.

Khi y đến đầm sen, mặt trời đã xuống núi. Y toan xuống hồ thì phía đối diện có một con thuyền nhỏ chống sào đi tới, trên thuyền là một người phụ nữ trung niên: "Ôi ôi ôi! Cậu làm gì vậy?"

Lam Vong Cơ đáp: "Hái đài sen."

Người phụ nữ kia nói: "Mặt trời lặn rồi, sau khi trời tối chúng tôi không cho người ngoài vào đây nữa. Hôm nay không được, để hôm khác đi!"

"Ta không ở lâu đâu, chỉ vào một khắc rồi ra luôn."

"Không được là không được, đây là quy tắc, quy tắc không phải do tôi định ra, cậu hỏi chủ nhân đi."

"Chủ nhân đầm sen này ở đâu vậy?"

Người phụ nữ hái sen đáp: "Đã sớm trở về rồi, cho nên cậu hỏi tôi cũng phí công. Nếu tôi cho cậu vào thì chủ đầm sẽ trách mắng tôi, cậu chớ làm khó tôi."

Nghe đến đó, Lam Vong Cơ cũng không miễn cưỡng, gật đầu nói: "Đã quấy rầy rồi."

Tuy sắc mặt bình tĩnh, nhưng có thể nhìn ra cảm giác thất vọng.

Người phụ nữ hái sen thấy y áo trắng như tuyết, nhưng một nửa đã bị mưa dầm ướt, trên giày trắng cũng dính vết bùn, bèn dịu giọng nói: "Hôm nay cậu đã đến muộn rồi, sáng mai đến sớm một chút đi! Cậu từ đâu đến? Vừa rồi mưa rõ to, cậu đội mưa chạy đến ư!? Sao lại không mang ô, nhà cậu cách nơi này bao xa?"

Lam Vong Cơ thành thật đáp: "Ba mươi tư dặm."

Người phụ nữ hái sen vừa nghe vậy lập tức ghen lời, mãi mới nói: "Xa thế cơ à! Nhất định là cậu phải đi rất lâu mới đến được đây! Nếu thật sự muốn ăn đài sen, cậu có thể ra phố mua mà, họ bán nhiều lắm."

Lam Vong Cơ đang muốn quay đi, nghe vậy dừng lại nói: "Đài sen trong chợ không có cuống."

Người phụ nữ hái sen ngạc nhiên hỏi: "Không lẽ cậu nhất định phải mua đài sen có cuống? Ăn chẳng khác gì nhau cả."

Lam Vong Cơ đáp: "Có."

"Không!"

Lam Vong Cơ bướng bỉnh cãi lại: "Có. Một người đã nói cho ta biết là có."

Người phụ nữ hái sen phì cười: "Rốt cuộc là ai nói với cậu thế? Tiểu công tử cổ chấp ghê, bị quỷ làm mê muội đầu óc rồi!"

Lam Vong Cơ lặng thinh không nói, cúi đầu chuẩn bị xoay người trở về. Người kia lại gọi: "Nhà cậu thật sự xa đến thế ư?"

Lam Vong Cơ đáp: "Ừm."

"Hay là... hôm nay cậu đừng về nữa? Tìm một chỗ ở gần đây, ngày mai lại tới?"

"Nhà ta cấm đi lại ban đêm. Ngày mai còn phải đi học."

Người phụ nữ hái sen gãi gãi đầu, suy nghĩ một lúc có vẻ rất khó xử, cuối cùng nói: "... Được rồi, cho cậu vào, chỉ một lát thôi nhé. Cậu hái nhanh lên chút, lỡ bị ai trông thấy, đến tai chủ nhân thì ngài sẽ mắng tôi một trận đấy. Tôi chừng này tuổi rồi, không muốn bị người ta mắng đâu."

Không Sơn mới trải qua cơn mưa, Vân Thâm Bất Tri Xứ.

Cây ngọc lan sau cơn mưa càng thêm tươi tắn đẹp đẽ. Lam Hi Thần thấy vậy sinh lòng yêu thích, trải tờ giấy trên bàn, vẽ tranh bên cửa sổ.

Xuyên qua song cửa sổ khắc hoa, y thấy một bóng áo trắng chậm rãi đến gần. Lam Hi Thần vẫn không đặt bút xuống, gọi: "Vong Cơ."

Lam Vong Cơ đi tới, chào qua khung cửa: "Huynh trưởng."

"Hôm qua nghe đệ nhắc tới đài sen, vừa may hôm nay thúc phụ sai người mua đài sen mang lên núi, đệ muốn ăn không?"

Lam Vong Cơ ngoài cửa sổ đáp: "Ăn rồi."

Lam Hi Thần cảm thấy hơi khó hiểu: "Ăn rồi?"

"Dạ."

Huynh đệ hai người lại nói vài câu đơn giản, rồi Lam Vong Cơ quay về tỉnh thất.

Vẽ xong, Lam Hi Thần ngắm nghía một hồi rồi thuận tay thu lại, vất mọi chuyện ra sau đầu, rút Liệt Băng ra đi đến nơi mình thường luyện tập Thanh Tâm âm.

Cỏ long đàm mọc thành từng bụi tím nhạt trước tiểu trúc, điểm tuyết vài hạt sương. Lam Hi Thần bước vào theo đường mòn, ngược mắt lên, thoáng ngẩn người.

Trên hành lang gỗ trước cửa tiểu trúc bày một bình bạch ngọc, trong bình lại cắm mấy cái đài sen có cao có thấp.

Bình ngọc thon dài, cọng sen cũng thon dài, dáng vẻ đẹp đẽ vô ngần.

Lam Hi Thần thu Liệt Băng lại, ngồi xuống hành lang trước cái bình ngọc, nghiêng đầu nhìn một lúc, âm thầm đấu tranh tư tưởng.

Cuối cùng, vẫn thận trọng không thò tay ra len lén bóc một hạt ăn thử, xem đài sen kèm theo cuống rốt cuộc có mùi vị gì khác biệt.

Nếu Vong Cơ trông có vẻ vui thế, vậy hẳn là nó thật sự ăn rất ngon.

MA ĐẠO TỔ SƯ

Mặc Hương Đồng Xú

www.dtv-ebook.com

Phiên Ngoại 7: Vân Mộng

Khi Lam Vong Cơ trở lại, Ngụy Vô Tiệm đã đến đến hơn một ngàn ba trăm.

"1369, 1370, 1371..."

Hắn nhắc chân lên từng nhịp một, trái cầu rực rỡ bay lên bay xuống giữa hai chân hắn, bay vút lên trời rồi vũng vàng đáp xuống, lại bay cao hơn nữa rồi thông thả hạ xuống. Dường như có một sợi dây vô hình gắn lên nó, khiến cho nó vĩnh viễn không thể rời xa một bộ phận nào đó trên cơ thể Ngụy Vô Tiệm.

Đồng thời cũng có một sợi dây vô hình, níu chặt ánh mắt của rất nhiều bạn nhỏ bên cạnh.

Sau đó y chợt nghe Ngụy Vô Tiệm lầm nhảm: "1372, 1381..."

Lam Vong Cơ: "..."

Trong ánh mắt khát khao mãnh liệt của các bạn nhỏ, Ngụy Vô Tiệm lại ngang nhiên lừa bịp như vậy đấy. Mà con số quá khủng đó đã khiến cho đám trẻ con sứt sịt nước mũi đánh mất năng lực phán đoán, nên chẳng có đứa nào phát hiện ra điều bất thường. Lam Vong Cơ cứ trơ mắt mà nhìn Ngụy Vô Tiệm từ bảy mươi hai nhảy lên tám mươi một, lại từ tám mươi một vọt lên chín mươi. Khi chuẩn bị đếm nhảy cóc thêm lần nữa, Ngụy Vô Tiệm vừa vắn trông thấy y, liền sáng bừng hai mắt, cứ như muốn mở miệng gọi y. Đôi chân bỗng chốc dụng lực không chuẩn, trái cầu tươi đẹp rực rỡ bay qua đỉnh đầu Ngụy Vô Tiệm, rồi rơi xuống sau lưng hắn.

Hắn nhìn thoáng qua trái cầu sắp rớt kia, vội vàng đá về phía sau một cú, dùng gót chân vót nó lên. Cú cuối cùng này đá cao nhất, kèm theo một tiếng "Một ngàn sáu trăm!" vang dội khiến đám nhóc bên cạnh ồ lên kinh ngạc, ra sức vỗ tay cực kỳ hăng hái.

Đại cục đã định, một em gái hét to: "Một ngàn sáu trăm! Huynh ấy đã thắng, các người thua rồi!"

Ngụy Vô Tiện chẳng xấu hổ tẹo nào, thản nhiên hưởng thụ với tinh thần hăng hái. Lam Vong Cơ cũng đưa tay lên vỗ bộp bộp mấy tiếng.

Lúc này, một bé trai cắn ngón tay, đắn đo nhú mày lại, nói: "Ta cảm thấy... sai sai."

Ngụy Vô Tiện hỏi: "Sai chỗ nào chứ?"

Bé trai bảo: "Sau chín mươi, sao lại nhảy vọt lên đến hàng trăm luôn? Chắc chắn đếm sai rồi."

Đám trẻ con chia thành hai phe, một phe rõ ràng đã hoàn toàn nhận ra mưu đồ của Ngụy Vô Tiện, bèn làm ầm ĩ lên: "Sao lại làm thế chứ, huynh không chịu thua nên muốn chơi xấu sao?"

Ngụy Vô Tiện cũng cãi lại: "Sau chín mươi sao không phải một trăm chứ? Để tự đếm thử đi, sau chín là mấy."

Bé trai chật vật nắm lấy ngón tay của mình mà đếm hồi lâu: "...Bảy, tám, chín, mười..."

Ngụy Vô Tiện lập tức chớp lấy: "Đệ xem, sau chín là mười, vậy sau chín mươi, chắc chắn là một trăm rồi."

Bé trai nửa tin nửa ngờ: "...Vậy sao? Không phải chứ??"

Ngụy Vô Tiện nói: "Sao lại không phải? Không tin chúng ta tìm đại một người qua đường hỏi thử xem nào."

Hắn nhìn xung quanh một vòng, vỗ đùi nói: "Ôi chao tìm thấy rồi kìa. Vị công tử này xem ra hết sức đáng tin, xin dừng bước!"

"..."

Lam Vong Cơ đành dừng bước: "Chuyện gì thế?"

"Không biết có thể hỏi người một câu không?"

"Cứ việc."

Thế là Ngụy Vô Tiện nói: "Xin hỏi, sau chín mươi là mấy?"

Lam Vong Cơ đáp: "Một trăm."

Ngụy Vô Tiện chấp tay: "Làm phiền rồi."

Lam Vong Cơ gật đầu: "Không cần khách sáo."

Ngụy Vô Tiện cười tủm tỉm gật đầu, xoay người nói với bé trai kia: "Đệ xem đó."

Bé trai kia không tin cái điệu cười xấu xa của Ngụy Vô Tiện, nhưng nhìn sang Lam Vong Cơ, vị công tử này áo trắng như tuyết, bội kiếm đeo ngọc, gương mặt tuấn mỹ không giống người thật, mà tựa như thần tiên, bất giác sinh lòng kính nể, cỏi lòng phân vân chưa chắc tức thì bị thuyết phục, ngập ngừng nói: "Hóa ra là đếm như vậy sao..."

Bọn trẻ riu rít nói: "Một ngàn sáu trăm so với ba trăm, người thua rồi!"

Bé trai ầm ỨC đáp: "Thua thì thua thôi." Nói rồi đưa xâu hồ lô ngào đường trong tay cho Ngụy Vô Tiện, lớn giọng nói: "Huynh thắng rồi! Nè,

cho huynh đó!"

Đợi các bạn nhỏ đó đi rồi, Ngụy Vô Tiện ngậm hồ lô ngào đường nói: "Hàm Quang quân, người thật là nể mặt ta đó nha."

Lúc này Lam Vong Cơ mới đi đến bên cạnh hắn, nói: "Đợi lâu rồi."

Ngụy Vô Tiện lắc đầu: "Không lâu, không lâu, người vừa rời đi có bao lâu đâu. Trái cầu kia ta cũng đá hơn ba trăm trái à."

Lam Vong Cơ bảo: "Một ngàn sáu trăm."

Ngụy Vô Tiện cười ha ha thành tiếng, cắn một viên sơn tra. Lam Vong Cơ còn định nói tiếp, bỗng trên môi chột lạnh, đầu lưỡi ngòn ngọt, Ngụy Vô Tiện thế mà lại nhét sâu hồ lô ngào đường kia vào miệng y.

Nhìn vẻ mặt bất thường của y, Ngụy Vô Tiện hỏi: "Người có ăn ngọt không?"

Lam Vong Cơ ngậm sâu hồ lô ngào đường đó, nuốt vào không đành, mà nhả ra cũng chẳng xong, không tài nào nói chuyện được. Ngụy Vô Tiện nói: "Người không ăn ngọt được, vậy thì để ta." Hắn cầm lấy cái que mảnh dùng để sâu hồ lô đường tính rút lại, nhưng thử mấy lần vẫn không rút được, xem ra là Lam Vong Cơ dùng răng cắn lại rồi. Ngụy Vô Tiện mỉm cười chọc: "Rốt cuộc thì người cũng ăn rồi, tưởng không ăn chứ?"

Lam Vong Cơ cũng cắn một viên sơn tra, nói: "Ăn."

"Vậy thì đúng rồi, muốn ăn thì nói đi nha. Con người người đúng là từ nhỏ đã vậy, muốn cái gì cứ giấu trong lòng, cố chấp không nói ra."

Cười nhạo y một hồi, hai người lững thững vào trấn.

Từ nhỏ, mỗi lần đi dạo phố, Ngụy Vô Tiện đều thích nghịch ngợm lại tham lam, chạy thì rõ nhanh mà cái gì cũng muốn cả. Thấy mấy món đồ

chơi nhỏ xinh, hẳn nhất định phải mân mê ngấm ngấm; người thấy bên ven đường thối qua một làn khói thơm lừng, hẳn cũng nhất định phải nếm thử một miếng. Lam Vong Cơ bị hẳn giật dây, cũng thử vài món ăn vặt mà trước kia tuyệt đối không đụng tới. Mỗi lần Ngụy Vô Tiện nhìn y ăn xong đều muốn hỏi: "Sao sao? Thế nào?" Lam Vong Cơ lúc thì bảo "Cũng tạm", khi thì đáp "Rất ngon", nhưng thường thì sẽ nói "Kỳ lạ". Mỗi lần như thế, Ngụy Vô Tiện đều cười ha hả rồi cướp về, không cho y nếm thử nữa.

Họ vốn định tìm một nơi dùng bữa trưa, nhưng Ngụy Vô Tiện ăn một đường từ Tây sang Đông, ních đầy cả bụng, cuối cùng chẳng đi nổi nữa, hai người đành tìm một quán canh trông sạch sẽ rồi ngồi xuống uống canh.

Ngụy Vô Tiện cầm đũa gắp cái trắng vừa ăn vừa nghịch, khi đang chờ canh sườn củ sen hẳn gọi, thấy Lam Vong Cơ đứng dậy hẳn ngạc nhiên hỏi: "Người đi đâu vậy?"

Lam Vong Cơ nói: "Chờ chút, sẽ quay lại ngay." Y rời đi một lát, rồi quay về thật. Đúng lúc canh sườn củ sen được bưng lên, Ngụy Vô Tiện uống một hớp, chờ tiểu nhị đi rồi mới khẽ thủ thỉ với Lam Vong Cơ: "Uống không ngon."

Lam Vong Cơ múc một muỗng nhỏ, nếm thử rồi thôi, hỏi: "Không ngon chỗ nào?"

Ngụy Vô Tiện dùng muỗng khuấy khuấy trong bát, nói: "Củ sen không nên chọn củ cứng, phải mềm một chút mới ngon. Nhà này nêm nếm không đủ mạnh tay, nấu quá nhạt cũng không hấp dẫn. Dù sao cũng không ngon như sư tỷ ta nấu."

Hắn chẳng qua là thuận miệng nói chơi, nhưng tưởng Lam Vong Cơ cùng lắm là chăm chú lắng nghe rồi "Ừ" thôi, ai ngờ y chẳng những nghiêm túc lắng nghe, mà còn hỏi thêm: "Chọn nguyên liệu thế nào mới đúng, nấu thế nào mới ngon miệng?"

Cuối cùng Ngụy Vô Tiện cũng nhận ra điều gì đó, ngạc nhiên hỏi: "Hàm Quang quân, không lẽ người muốn nấu canh sườn củ sen cho ta ăn? Vừa rồi người đi quan sát cách làm đó hả?"

Lam Vong Cơ còn chưa trả lời, hắn đã bắt đầu trêu ghẹo: "Ha ha Hàm Quang quân, không phải ta coi thường người đâu, nhưng người nhà người ai cũng một điệu bộ mười ngón tay không dính nước Dương Xuân(*), từ nhỏ đã ăn cái thứ hương vị nhạt nhẽo đó mà lớn. Món người làm ra, nhất định là không nhìn nổi rồi."

(*)"Nước Dương xuân" là nước tháng ba, lúc này nước rất lạnh. Cả câu ý nói vào tháng ba nước lạnh không cần phải thò tay vào nước giặt quần áo, chỉ gia đình có điều kiện tốt.

Lam Vong Cơ lại uống một ngụm canh nữa, không tỏ thái độ gì. Ngụy Vô Tiện đang đợi y tiếp lời, ai ngờ y lại bình ổn như Thái Sơn, lần nữa không tiếp, cuối cùng đợi không nổi.

Hắn mặt dày nói: "Lam Trạ, có phải vừa rồi người thật sự có ý định làm cơm cho ta ăn không vậy?"

Lam Vong Cơ vẫn hết sức bình thản, không đáp "đúng" cũng chẳng bảo "sai".

Ngụy Vô Tiện đã bắt đầu sốt ruột rồi, hắn đứng bật dậy, hai tay chống lên cạnh bàn, nói: "Người ừ một tiếng đi mà."

"Ừ."

"Vậy rốt cuộc là đúng hay sai? Lam Trạ tốt của ta, vừa rồi ta chỉ nói giỡn chọc người thôi. Nếu người thật sự muốn làm cơm cho ta, cho dù có đốt cháy đáy nồi chỉ còn chừa một lỗ thủng thôi, ta cũng dám ăn cả nồi cho người xem."

"..."

"Không đến mức đó đâu."

Quả thực, Ngụy Vô Tiện chỉ thiếu điều nhảy lên người y làm nũng: "Vậy là người có làm hay không? Làm đi, làm đi, Hàm Quang quân, ta ăn mà!"

Lam Vong Cơ mặt không biến sắc, vững vàng đỡ lấy eo hắn, nhắc: "Hình tượng."

Ngụy Vô Tiện cảnh cáo: "Nhị ca ca, người không thể đối xử với ta như vậy."

Lam Vong Cơ bị hắn quăn riết, rốt cuộc không trầm ổn được nữa, nắm chặt tay hắn nói: "Đã làm rồi."

"Hả?" Ngụy Vô Tiện giật mình, "Đã làm rồi? Khi nào vậy? Làm thế nào? Sao ta không nhớ chứ?"

"Gia yến."

"..." Ngụy Vô Tiện nói: "Đêm đó ta cứ tưởng người mua từ quán bán món Hồ Nam ở trấn Thái Y kia, hóa ra là người tự tay làm sao?"

"Ừ."

Ngụy Vô Tiện kinh ngạc.

"Đó là món ăn người làm á? Vân Thâm Bất Tri Xứ cũng có nhà bếp ư?"

"... Đương nhiên có."

"Người rửa rau thái thịt? Người cho dầu vào nồi? Người nêm gia vị?"

"Ừ."

"Người... người..."

Ngụy Vô Tiện kinh hãi đến tột cùng, rớt cuộc đưa một tay túm cổ áo Lam Vong Cơ, tay kia kéo cổ y, tặng y một nụ hôn mãnh liệt.

May mà xưa nay hai người đều chọn chỗ vắng lặng và kém bắt mắt nhất, lại ngồi dựa vào tường. Lam Vong Cơ ôm hân, thuận thế xoay một vòng, làm thế người ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy bóng lưng y và một cánh tay Ngụy Vô Tiện đang vòng qua cổ y.

Thấy y mặt không đỏ thỏ không gắp, Ngụy Vô Tiện đưa tay sờ thử, quả nhiên thấy nóng hầm hập. Lam Vong Cơ nắm chặt bàn tay không an phận của hân, cảnh cáo: "Ngụy Anh."

"Ta đang ngồi ngay trên đùi người mà, còn gọi cái gì chứ?"

"..."

Ngụy Vô Tiện đổi giọng nghiêm túc: "Xin lỗi nha, vừa nãy ta vui quá rồi. Lam Trạ, sao người làm gì cũng giỏi thế? Ngay cả nấu cơm cũng thật lợi hại!"

Hân khen ngợi hết sức chân thành, từ nhỏ đến lớn Lam Vong Cơ nghe thấy vô số lời tán thưởng, vô số từ ngữ hoa mỹ, nhưng chưa câu nào có thể khiến y phải vất vả kiềm chế khóe miệng đang có chiều hướng cong lên như bây giờ. Y đành làm bộ thản nhiên, nói: "Không khó lắm đâu."

"Không, rất khó. Người không biết từ nhỏ đến lớn ta vào nhà bếp bị người ta đuổi ra bao nhiêu lần đâu."

"..."

"Người đốt thùng đáy nồi à?"

"Có một lần. Ta quên châm nước, ai ngờ cái nồi lập tức bốc cháy. Người đừng nhìn ta kiểu đó, thật sự chỉ có một lần."

"Người bỏ thứ gì vào nồi?"

Ngụy Vô Tiệm ngẫm nghĩ, mỉm cười nói: "Chuyện đã qua bao lâu, làm sao ta nhớ rõ được, đừng nhắc lại nữa."

Lam Vong Cơ chẳng ừ hử gì, nhưng hình như hơi nhúu mày lại, Ngụy Vô Tiệm vờ như không thấy biểu cảm mơ hồ này của y. Chợt nghĩ đến một chuyện, hần hối hận vung tay nói: "Nhưng sao người không nói với ta là người làm chứ? Ta ngốc quá, đồ ăn đêm đó còn chưa ăn được mấy miếng mà."

"Không sao. Về nhà làm lại."

Ngụy Vô Tiệm làm nũng với y hồi lâu chỉ vì một câu này, nghe xong mặt mũi lập tức hớn hờ, bát canh kia cũng không thấy khó uống nữa.

Ra khỏi quán ăn, hai người đi dạo một lát, chợt đằng trước nổi lên tiếng xôn xao, rất nhiều người đang vây quanh một khoảnh đất bày la liệt mấy món đồ nhỏ, lần lượt từng người ném xuống mặt đất những cái vòng be bé.

Ngụy Vô Tiệm khen: "Cái này hay nè." Rồi kéo Lam Vong Cơ, nhận lấy ba cái vòng từ tay ông chủ đứng cạnh đó, hỏi: "Lam Trạ, người đã chơi ném vòng bao giờ chưa?"

Lam Vong Cơ lắc đầu, Ngụy Vô Tiệm bảo: "Trò này mà cũng chưa chơi à? Ta chỉ cho người, chơi dễ lắm luôn, người cầm cái vòng này, lùi lại một khoảng rồi ném vòng vào một món đồ trên mặt đất, ném trúng thì là của người."

Lam Vong Cơ lập lại: "Ném trúng thì là của ta."

"Chính xác. Người muốn cái gì? Người muốn gì ta ném cho người cái đó."

"Tùy người."

Khuỷu tay Ngụy Vô Tiệm khoác lên đầu vai y, giật phần đuôi dây buộc trán của y, nói: "Hàm Quang quân tỏ ra miễn cưỡng với ta như vậy, thật không nể mặt đó nha."

Lam Vong Cơ nghiêm túc nói: "Người ném trúng cái gì, thì ta muốn cái đó."

Ngụy Vô Tiệm ngăn người: "Người thật là, trước mặt bàn dân thiên hạ, sao người lại làm thế hả?"

Lam Vong Cơ không hiểu: "Làm sao?"

"Người chọc ta."

Lam Vong Cơ vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, đáp: "Đâu có."

"Có mà! Được rồi, vậy ta ném cho người... cái đó, nhắm cái đó đi!"

Hắn chỉ vào một con rùa trắng lớn làm bằng gỗ sứt đặt ở rất xa, vừa nói xong đã lui về phía sau mấy bước. Lùi đến hơn một trượng, ông chủ kêu lên, ra dấu tay: "Thế là được rồi, được rồi!"

Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Không được, không được."

Ông chủ cầu nhàu: "Công tử, cậu đứng quá xa rồi, đứng xa vậy ném không trúng cậu lại đổ thừa ta lừa tiền nữa à!"

Ngụy Vô Tiệm cãi: "Ta mà không đứng xa chút, thì coi chừng ông mất cả chì lẫn chài đó nha!"

Mọi người cười, trăm miệng một lời: "Vị công tử này tự tin ghê!"

Trò chơi nho nhỏ, nhìn thì đơn giản, nhưng giữa những món đồ trên mặt đất đều có khoảng cách nhất định, phải khống chế lực đạo cho vừa, đối với người thường không thể nói là dễ. Nhưng với người tu hành, chuyện này thật sự không thành vấn đề, không lùi xa một chút thì còn gì thú vị? Ngụy Vô Tiệm lùi thật xa, lại còn xoay người đưa lưng về phía gian hàng, mọi người càng cười dữ dội hơn. Ai ngờ một khắc sau, Ngụy Vô Tiệm nhắc cái vòng trong tay rồi trở tay ném ra, cái vòng nhẹ nhàng rơi lên phần mai con rùa sứ, vừa vạn chụp lấy đầu nó.

Ông chủ và mọi người đều sửng sốt. Ngụy Vô Tiệm quay đầu lại nhìn, nhoẻn miệng cười, vẫy vẫy hai cái vòng còn lại trong tay với Lam Vong Cơ, hỏi: "Có muốn chơi thử không?"

Lam Vong Cơ đáp: "Được."

Y đi đến bên Ngụy Vô Tiệm, hỏi: "Người muốn cái gì?"

Một quán vỉa hè nho nhỏ cũng không có đồ cao cấp gì, toàn là mấy món đồ chơi bé xinh chế tác sơ sài, nhìn từ xa cũng tạm được; con rùa sứ lớn Ngụy Vô Tiệm vừa ném trúng có thể coi là món đồ đẹp mắt nhất trong số đó rồi. Ngụy Vô Tiệm ngắm nghía một vòng, càng nhìn càng thấy thật ra cái nào cũng xấu, không thích nổi món nào, khó mà chọn lựa. Bỗng thoáng thấy một con lừa bông nhỏ cực kỳ cực kỳ xấu xí, xấu đến mức người ta liếc mắt qua một lần là hoàn toàn không thể bỏ qua, liền hớn hờ nói: "Cái đó không tệ, giống Tiểu Bình Quả, đẩy đẩy đẩy, chính là nó."

(Hình ảnh minh họa)

Lam Vong Cơ khẽ gật đầu, lùi nhiều hơn Ngụy Vô Tiệm một trượng, cũng xoay người lại. Chiếc vòng ném trúng con lừa, không lệch một ly.

Mọi người lớn tiếng khen hay, vỗ tay ầm ầm. Lam Vong Cơ quay đầu nhìn Ngụy Vô Tiệp, hắc cười ha hả nhảy vào gian hàng, tóm cổ con lừa nhỏ trên mặt đất, kẹp dưới cánh tay, dốc hết sức lực vỗ tay, nói: "Chơi lại chơi lại!"

Trên tay Lam Vong Cơ còn một cái vòng nữa, y cầm trong tay nhắc nhắc hai lượt, nhẹ nhàng mà ổn trọng. Lần này phải mất một lúc y mới ném về phía sau, rồi lập tức xoay người kiểm tra.

Lần này y ra tay, bốn bề vang vọng tiếng "Ôi giời", hóa ra chiếc vòng đó bay lệch hẳn đi, thậm chí còn chẳng với tới mép gian hàng, nhưng lại rơi trúng người Ngụy Vô Tiệp, chụp lấy hắc không sai một ly.

Đầu tiên là Ngụy Vô Tiệp ngỡ ngàng, sau đó liền bật cười. Dù mọi người cảm thấy đáng tiếc, nhưng đều thi nhau mở lời an ủi: "Không tệ nha!" "Đúng đó, ném trúng mấy món rồi!" "Rất giỏi đó!"

Ông chủ thở phào nhẹ nhõm, lườm họ một cái hết sức vui vẻ, rồi giơ ngón cái lên nói: "Đúng đó, quá hay rồi. Công tử nói rất đúng, để ngài ném thêm mấy cái nữa thì ta mất luôn cả chì lẫn chài!"

Ngụy Vô Tiệp cười bảo: "Được rồi, biết ông không dám bợn ta chơi nữa rồi, bợn ta cũng đã chơi đủ, phải không? Lam Trạ, đi thôi đi thôi."

Ông chủ vui vẻ chào: "Đi thông thả nha."

Mãi đến khi hai người kẻ vai đi khỏi đó, biến mất trong dòng người tấp nập, ông mới chợt nhớ ra: "Cái vòng thứ ba! Bọn họ còn chưa trả lại cho ta mà!!"

Tay trái Ngụy Vô Tiệp ôm rùa, tay phải kẹp lừa, đi một hồi bỗng mở miệng: "Lam Trạ, sao trước đây ta lại không phát hiện ra người có nhiều nỗi lòng thầm kín như vậy nhỉ?"

Lam Vong Cơ nhận con rùa sứ lớn từ tay hăn, Ngụy Vô Tiệm lấy cái vòng từ trên cổ mình xuống, chụp lên đầu y: "Người đừng có giả vờ nghe không hiểu ta đang nói gì. Ta biết là người cố ý đó."

Lam Vong Cơ nâng con rùa sứ lớn bằng một tay, nói: "Sau khi quay về, biết bày cái này ở đâu đây?"

Ngụy Vô Tiệm nghe câu hỏi này, thiếu điều ngã luôn.

Con rùa này vừa lớn vừa nặng, kỹ thuật chế tác quả thật không ra sao, cái đầu dài thườn thượt rất một vẻ đần độn, cũng miễn cưỡng chạm vào rìa khái niệm ngây thơ khả ái. Nhưng Ngụy Vô Tiệm nhìn kỹ lại phát hiện thợ thủ công hết sức hời hợt, đôi mắt hạt đậu hình như còn chấm thành mắt gà chọi. Nói tóm lại, nhìn xuôi nhìn ngược kiểu gì cũng không ăn nhập với Vân Thâm Bất Tri Xứ. Nên bày ở đâu, quả là một vấn đề.

Ngụy Vô Tiệm ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Tĩnh thất?"

Vừa dứt lời, lập tức lắc đầu lia lịa, tự phủ quyết: "Trong tĩnh thất chỉ thích hợp đánh đàn thập hương, chốn thanh tâm đàn khói vấn vít như thế lại để một con vương bát (*) bự chảng, thật quá khó coi."

(*Vương bát có nghĩa là rùa, cũng có mang nghĩa chửi bậy.)

Lam Vong Cơ nghe hăn nói tĩnh thất là "chốn thanh tâm chỉ thích hợp đánh đàn thập hương", bèn liếc nhìn hăn, hình như muốn nói lại thôi.

Ngụy Vô Tiệm lại nói: "Nhưng nếu không đặt trong tĩnh thất mà để ở nơi khác trong Vân Thâm Bất Tri Xứ, nhất định sẽ bị người ta ném đi ngay lập tức."

Lam Vong Cơ im lặng gật đầu.

Ngụy Vô Tiện ghen nửa ngày, cuối cùng cũng không dám mặt dày nói "Lén để trong phòng thúc phụ người đi, đừng khai là tội mình làm", bèn vỗ đùi bảo: "Có cách rồi. Để vào Lan thất đi."

Lam Vong Cơ nghĩ ngợi, hỏi: "Sao lại là Lan thất?"

Ngụy Vô Tiện đáp: "Cái này mà người cũng không hiểu sao? Để trong Lan thất, lúc người dạy học cho bọn Tư Truy Cảnh Nghi, nếu bị hỏi thì có thể trả lời bọn nó rằng con vương bát bự chàng này là do người mời một vị tượng sư nông cuồng thần long thấy đầu không thấy đuôi đích thân làm riêng để tưởng nhớ chiến công giết chết Đồ Lục Huyền Vũ của người năm nào. Nó hàm chứa một ý nghĩa vô cùng to lớn, vô cùng thâm sâu, nhằm khuyến khích đệ tử Cô Tô Lam thị của người chiêm ngưỡng tư thế oai phong của tiền bối, để mà hăng hái tiến về phía trước. Tuy Đồ Lục Huyền Vũ đã không còn, nhưng sau này nhất định còn có các loại Sát Lục Chu Tước, Bạo Lục Bạch Hổ, Huyết Lục Thanh Long đang chờ bọn nó, nhất định phải làm nên việc lớn long trời lở đất, vượt qua người đi trước."

"..."

"Thế nào?"

Một lúc lâu sau, Lam Vong Cơ mới đáp: "Rất tốt."

Thế là, mấy ngày sau, khi bọn Lam Tư Truy, Lam Cảnh Nghi đang thụ giáo Hàm Quang quân, vừa ngẩng đầu lên đã thấy một con rùa sứ bự chàng chế tác thô thiển, ánh mắt đờ đẫn nằm trên thư án sau lưng Lam Vong Cơ.

Mà xuất phát từ nỗi khiếp sợ vô danh nào đó, ấy thế mà không một ai dám hỏi vì sao nó lại xuất hiện ở đây. Việc này về sau không ai nhắc đến nữa...

Dọn mấy món chiến lợi phẩm trong túi Càn Khôn, hai người công thành thân thoái.

Trước khi về, Ngụy Vô Tiệm đã khoe mẽ rất lâu với Lam Vong Cơ về cảnh đẹp hồ sen xanh biếc trải dài trăm dặm của Vân Mộng, đương nhiên là muốn lôi kéo y đi chơi hồ. Nhưng thật ra hẳn còn muốn thuê một con thuyền hoa để thỏa sức kiêu sa dâm dật một phen, nhưng tìm nửa ngày trời cũng chỉ thấy một con thuyền gỗ cực nhỏ buộc ven hồ, đậu trên mặt nước, trông yếu đuối chên vênh cứ như chỉ cần một người đến đạp nhẹ một bước lên đó là thuyền chìm lìm. Nhồi nhét hai người đàn ông trưởng thành lên con thuyền này dường như hơi miễn cưỡng, nhưng cũng chẳng còn lựa chọn nào khác.

Ngụy Vô Tiệm bảo: "Người ngồi đầu này, ta ngồi đầu kia, ngồi yên đừng loay hoay, chỉ cần sơ ý một phát là thuyền lật luôn đó."

"Không sao, rơi xuống nước ta cứu người."

"Người cứ làm như ta không biết bơi ấy."

Con thuyền nhỏ lướt qua những bông sen to lớn tươi tốt, đóa nào cũng khoác một màu hồng nhạt sung mãn. Ngụy Vô Tiệm nằm trên thuyền, gối đầu lên cánh tay. Bởi con thuyền thật sự quá nhỏ, hai chân hẳn gần như đặt luôn lên người Lam Vong Cơ. Thấy cử chỉ không thềm kiêng kị cũng chẳng hề giữ lễ này, Lam Vong Cơ vẫn không nói năng gì cả.

Gió hồ hiu hiu, nước lặng lặng trôi. Ngụy Vô Tiệm nói: "Đây là mùa sen nở. Chỉ tiếc đài sen còn chưa chín, bằng không đã có thể dắt người đi hái sen rồi."

"Còn quay lại được mà."

"Đúng! Còn quay lại được mà."

Thuận tay khua mái chèo mấy cái, Ngụy Vô Tiệm nhìn về một hướng rất lâu, lâu đến xuất thần, kể: "Trước đây ở vùng này có một ông lão trồng sen, bây giờ hình như mất rồi."

"Ừ."

"Lúc ta còn nhỏ thì ông ấy đã rất già rồi, đến nay đã qua mười mấy năm, nếu còn chưa qua đời thì e là cũng già lụ khụ đi không nổi, không còn sức bơi thuyền nữa rồi."

Hắn quay sang nói với Lam Vong Cơ: "Năm đó ở Vân Thâm Bất Tri Xứ, ta rủ người đến Liên Hoa ỗ chơi, chính là muốn rủ người theo ta đến chỗ ông ấy hái trộm sen đó. Người biết tại sao không?"

Đối với Ngụy Vô Tiện, Lam Vong Cơ bao giờ cũng trả lời mọi câu hỏi, đáp ứng mọi yêu cầu. Y nghiêm túc trả lời: "Không biết. Tại sao vậy?"

Ngụy Vô Tiện nháy mắt trái với y một cái, cười hì hì nói: "Bởi vì công phu dùng sào trúc đánh người của ông già kia rất lợi hại, đánh lên người còn đau hơn thước phạt của nhà người. Lúc đó ta đã nghĩ, mình nhất định phải lừa Lam Trạm tới đây, cho y ăn vài con lươn mới được."

Nghe vậy, Lam Vong Cơ khẽ mỉm cười, khiến ánh trăng lạnh chiếu sáng mặt hồ cũng phải tan chảy vào nụ cười ấy.

Trong phút chốc, Ngụy Vô Tiện nảy sinh cảm giác hoa mắt chóng mặt. Kiềm lòng không động, nụ cười kia cũng lan đến gương mặt hắn.

Hắn nói: "Được rồi, ta thừa nhận..."

Thế rồi trời đất quay cuồng, chỉ nghe một tiếng ào ào cực lớn, bọt nước đã văng cao mấy thước, con thuyền nhỏ lật tung.

Ngụy Vô Tiện ngoi lên mặt nước, vuốt mặt, mắng: "Mới rồi ta nói ngồi yên đừng loay hoay, sơ ý một chút là thuyền sẽ lật đó!"

Lam Vong Cơ bơi qua, Ngụy Vô Tiện thấy y đã rơi xuống nước mà vẫn giữ nguyên dáng vẻ trấn tĩnh, liền cười đến suýt sặc vài ngụm nước: "Rất

cuộc là ai xấp lại trước thế? Để ra nông nổi này!"

"Không biết. Có thể là ta."

"Được rồi, cũng có thể là ta."

Hai người bơi dưới nước, mỉm cười ôm lấy đối phương. Cả hai đều ra sức ôm về phía mình, hôn nhau đắm thiết.

Hai đôi môi rời nhau, Ngụy Vô Tiệm giơ tay lên, nói tiếp câu chuyện dang dở: "Ta thừa nhận, vừa rồi ta nói bậy đó. Khi ấy ta chỉ đơn thuần là muốn chơi đùa với người thôi."

Lam Vong Cơ nâng đỡ sau thắt lưng hắn, Ngụy Vô Tiệm lại leo lên thuyền lần nữa, quay lại đưa một tay ra kéo y lên, nói: "Cho nên, người cũng thành thật khai báo đi Lam Trạ."

Lam Vong Cơ cũng leo lên thuyền, đưa một đoạn dây đỏ cho hắn, hỏi: "Khai báo cái gì?"

Ngụy Vô Tiệm cắn sợi dây đỏ kia, đưa tay buộc lại mái tóc đen tán loạn trong nước: "Khai xem có phải người cũng nghĩ giống ta không đó." Hắn nghiêm túc nói: "Người có biết hồi đó mỗi lần người từ chối ta bằng bộ mặt hết sức lạnh lùng, thật sự khiến ta rất mất mặt hay không."

"Bây giờ người có thể thử xem, ta sẽ từ chối người chuyện gì."

Một câu không phòng bị đánh thẳng vào tim, Ngụy Vô Tiệm thoáng chốc cạn lời, nhưng Lam Vong Cơ vẫn bình thản như thường, cứ như hoàn toàn không cảm nhận được mình đã nói gì. Ngụy Vô Tiệm đỏ trán nói: "Người... Hàm Quang quân, chúng ta thương lượng một chút, trước khi nói lời ngon ngọt cảm phiền báo trước một tiếng, bằng không ta đỡ không nổi đâu."

Lam Vong Cơ gật đầu, đáp: "Được."

"Lam Trạm, con người người thật là!"

Trong lòng có trăm câu nghìn lời không nói ra, chỉ cười đùa và ôm ấp.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Trọng Sinh 1

Chương 2: Trọng Sinh 2

Chương 3: Bát Dã 1

Chương 4: Bát Dã 2

Chương 5: Bát Dã 3

Chương 6: Kiêu Căng 1

Chương 7: Kiêu Căng 2

Chương 8: Kiêu Căng 3

Chương 9: Kiêu Căng 4

Chương 10: Kiêu Căng 5

Chương 11: Nhã Tao 1

Chương 12: Nhã Tao 2

Chương 13: Nhã Tao 3

Chương 14: Nhã Tao 4

Chương 15: Nhã Tao 5

Chương 16: Nhã Tao 6

Chương 17: Nhã Tao 7

Chương 18: Nhã Tao 8

Chương 19: Dương Dương 1

Chương 20: Dương Dương 2

Chương 21: Dương Dương 3

Chương 22: Dương Dương 4

Chương 23: Âm Chí 1

Chương 24: Âm Chí 2

Chương 25: Âm Chí 3

Chương 26: Âm Chí 4

Chương 27: Kiêu Kiêu (Trong Sáng)

[Chương 28: Kiêu Kiêu 2](#)
[Chương 29: Kiêu Kiêu 3](#)
[Chương 30: Kiêu Kiêu 4](#)
[Chương 31: Kiêu Kiêu 5](#)
[Chương 32: Thảo Mộc 1](#)
[Chương 33: Thảo Mộc 2](#)
[Chương 34: Thảo Mộc 3](#)
[Chương 35: Thảo Mộc 4](#)
[Chương 36: Thảo Mộc 5](#)
[Chương 37: Thảo Mộc 6](#)
[Chương 38: Thảo Mộc 7](#)
[Chương 39: Thảo Mộc 8](#)
[Chương 40: Thảo Mộc 9](#)
[Chương 41: Thảo Mộc 10](#)
[Chương 39: Giảo Liêu 1](#)
[Chương 43: Giảo Liêu 2](#)
[Chương 44: Giảo Liêu 3](#)
[Chương 45: Giảo Đồng 1](#)
[Chương 46: Giảo Đồng 2](#)
[Chương 47: Giảo Đồng 3](#)
[Chương 48: Giảo Đồng 4](#)
[Chương 49: Giảo Đồng 5](#)
[Chương 50: Tuyệt Dũng 1](#)
[Chương 51: Tuyệt Dũng 2](#)
[Chương 52: Tuyệt Dũng 3](#)
[Chương 53: Tuyệt Dũng 4](#)
[Chương 55: Tuyệt Dũng 5](#)
[Chương 56: Tam Độc 1](#)
[Chương 57: Tam Độc 2](#)
[Chương 58: Tam Độc 3](#)
[Chương 59: Tam Độc 4](#)
[Chương 60: Tam Độc 5](#)

[Chương 61: Phong Tà 1](#)
[Chương 62: Phong Tà 2](#)
[Chương 63: Ôn Nhu 1](#)
[Chương 64: Ôn Nhu 2](#)
[Chương 65: Ôn Nhu 3](#)
[Chương 66: Trù Mâu 1](#)
[Chương 67: Trù Mâu 2](#)
[Chương 68: Trù Mâu 3](#)
[Chương 69: Tương Ly 1](#)
[Chương 70: Tương Ly 2](#)
[Chương 71: Tương Ly 3](#)
[Chương 72: Kiệt Ngạo 1](#)
[Chương 73: Kiệt Ngạo 2](#)
[Chương 74: Kiệt Ngạo 3](#)
[Chương 75: Kiệt Ngạo 4](#)
[Chương 76: Dạ Bôn 1](#)
[Chương 77: Dạ Bôn 2](#)
[Chương 78: Dạ Bôn 3](#)
[Chương 79: Đan Tâm 1](#)
[Chương 80: Đan Tâm 2](#)
[Chương 81: Đan Tâm 3](#)
[Chương 82: Đan Tâm 4](#)
[Chương 83: Đan Tâm 5](#)
[Chương 84: Đan Tâm 6](#)
[Chương 85: Đan Tâm 7](#)
[Chương 86: Đan Tâm 8](#)
[Chương 87: Đan Tâm 9](#)
[Chương 88: Đan Tâm 10](#)
[Chương 89: Đan Tâm 11](#)
[Chương 90: Tỉnh Ngủ 1](#)
[Chương 91: Tỉnh Ngủ 2](#)
[Chương 92: Tỉnh Ngủ 3](#)

[Chương 93: Tỉnh Ngủ 4](#)
[Chương 94: Tỉnh Ngủ 5](#)
[Chương 95: Tỉnh Ngủ 6](#)
[Chương 96: Tỉnh Ngủ 7](#)
[Chương 97: Tỉnh Ngủ 8](#)
[Chương 98: Hận Sinh 1](#)
[Chương 99: Hận Sinh 2](#)
[Chương 100: Hận Sinh 3](#)
[Chương 101: Hận Sinh 4](#)
[Chương 102: Hận Sinh 5](#)
[Chương 103: Hận Sinh 6](#)
[Chương 104: Hận Sinh 7](#)
[Chương 105: Hận Sinh 8](#)
[Chương 106: Hận Sinh 9](#)
[Chương 107: Giấu Mối 1](#)
[Chương 108: Giấu Mối 2](#)
[Chương 109: Giấu Mối 3](#)
[Chương 110: Giấu Mối 4](#)
[Chương 111: Quên Ước 1](#)
[Chương 112: Quên Ước 2](#)
[Chương 113: Quên Ước](#)
[Phiên Ngoại 1: Gia Yển 1](#)
[Phiên Ngoại 1: Gia Yển 2](#)
[Phiên Ngoại 1: Gia Yển 3](#)
[Phiên Ngoại 2: Lữ Hương 1](#)
[Phiên Ngoại 2: Lữ Hương 2](#)
[Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 1](#)
[Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 2](#)
[Phiên Ngoại 3: Ác Hữu 3](#)
[Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 1](#)
[Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 2](#)
[Phiên Ngoại 4: Đoạt Môn 3](#)

[Phiên Ngoại 5: Đài Sen 1](#)

[Phiên Ngoại 6: Đài Sen 2](#)

[Phiên Ngoại 7: Vân Mộng](#)